HUYỀN MÔN THẦN TOÁN
BỚI QUẺ QUÁ LINH
TOÀN KINH THÀNH CHẤN ĐỘNG
TÁC GIẢ:
XÁN LAM

Huyền Môn Thần Toán Bói Quẻ Quá Linh Toàn Kinh Thành Chấn Động

Xán Lam

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Linh Dị, Nữ Cường, Gia Đấu, Điền Văn
Tiêu gia Vân Chước từ nhỏ đã bị bỏ, thân nhân tìm tới cửa, quyết đoán hồi kinh làm cái đinh trong mắt. Thân nương nói nữ nhi này thô bỉ, chữ to không biết?

Nhưng nàng đảo mắt vào giới danh sư kinh thành, nói từ nói phú, giải vận thế của thiên hạ.

Bạch liên hoa nói nàng ác độc hung hãn? Ngay sau đó tiếng thơm của nàng truyền xa, khiến người ta tức giận đứng sang bên cạnh.

Đại ca dũng mãnh cảm thấy nàng mấy năm nay khốn cùng thất vọng vô cùng đáng thương… Nàng giơ tay móc ra vàng bạc châu báu làm mắt hắn lóa mù.

Nhị ca bảo bối của mẫu thân lòng dạ ác độc?

Không sao, dẫn theo hắn đi xem báo ứng gặp quỷ!

Tiểu đệ xa lạ không nhận tỷ, dưới vũ lực tuyệt đối ắt phải quỳ xuống.

Biết đoán mệnh, rành tướng thuật; chiêm tinh thần, sửa phong thuỷ.

Nghe nói mỗi một đời môn chủ Thần Ẩn môn đều là quỷ đoản

mệnh + quỷ nghèo, cho nên Vân Chước lập chí, nhất định phải kiếm chút tiền, an hưởng tuổi già!

Tích cóp công đức, nhân quả, phải thành công sống đến giây phút bàn giao thân phận môn chủ.

Vì thế, quán nhỏ của nàng lập tức khiến toàn kinh thành chấn động!!

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36

- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76

- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104
- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116

- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122
- Chương 123
- Chương 124
- Chương 125
- Chương 126
- Chương 127
- Chương 128
- Chương 129
- Chương 130
- Chương 131
- Chương 132
- Chương 133
- Chương 134
- Chương 135
- Chương 136
- Chương 137
- Chương 138
- Chương 139
- Chương 140
- Chương 141
- Chương 142
- Chương 143
- Chương 144
- Chương 145
- Chương 146
- Chương 147
- Chương 148
- Chương 149
- Chương 150
- Chương 151
- Chương 152
- Chương 153
- Chương 154
- Chương 155
- Chương 156

- Chương 157
- Chương 158
- Chương 159
- Chương 160
- Chương 161
- Chương 162
- Chương 163
- Chương 164
- Chương 165
- Chương 166
- Chương 167
- Chương 168
- Chương 169
- Chương 170
- Chương 171
- Chương 172
- Chương 173
- Chương 174
- Chương 175
- Chương 176
- Chương 177
- Chương 178
- Chương 179
- Chương 180
- Chương 181
- Chương 182
- Chương 183
- Chương 184
- Chương 185
- Chương 186
- Chương 187
- Chương 188
- Chương 189
- Chương 190
- Chương 191
- Chương 192
- Chương 193
- Chương 194
- Chương 195
- Chương 196

- Chương 197
- Chương 198
- Chương 199
- Chương 200
- Chương 201
- Chương 202
- Chương 203
- Chương 204
- Chương 205
- Chương 206
- Chương 207
- Chương 208
- Chương 209
- Chương 210
- Chương 211
- Chương 212
- Chương 213
- Chương 214
- Chương 215
- Chương 216
- Chương 217
- Chương 218
- Chương 219
- Chương 220
- Chương 221
- Chương 222
- Chương 223
- Chương 224
- Chương 225
- Chương 226
- Chương 227
- Chương 228
- Chương 229
- Chương 230
- Chương 231
- Chương 232
- Chương 233
- Chương 234
- Chương 235
- Chương 236

- Chương 237
- Chương 238
- Chương 239
- Chương 240
- Chương 241
- Chương 242
- Chương 243
- Chương 244
- Chương 245
- Chương 246
- Chương 247
- Chương 248
- Chương 249
- Chương 250
- Chương 251
- Chương 252
- Chương 253
- Chương 254
- Chương 255
- Chương 256
- Chương 257
- Chương 258
- Chương 259
- Chương 260
- Chương 261
- Chương 262
- Chương 263
- Chương 264
- Chương 265
- Chương 266
- Chương 267
- Chương 268
- Chương 269
- Chương 270
- Chương 271
- Chương 272
- Chương 273
- Chương 274
- Chương 275
- Chương 276

- Chương 277
- Chương 278
- Chương 279
- Chương 280
- Chương 281
- Chương 282
- Chương 283
- Chương 284
- Chương 285
- Chương 286
- Chương 287
- Chương 288
- Chương 289
- Chương 290
- Chương 291
- Chương 292
- Chương 293
- Chương 294
- Chương 295
- Chương 296
- Chương 297
- Chương 298
- Chương 299
- Chương 300
- Chương 301
- Chương 302
- Chương 303
- Chương 304
- Chương 305
- Chương 306
- Chương 307
- Chương 308
- Chương 309
- Chương 310
- Chương 311
- Chương 312
- Chương 313
- Chương 314
- Chương 315
- Chương 316

- Chương 317
- Chương 318
- Chương 319
- Chương 320
- Chương 321
- Chương 322
- Chương 323
- Chương 324
- Chương 325
- Chương 326
- Chương 327
- Chương 328
- Chương 329
- Chương 330
- Chương 331
- Chương 332
- Chương 333
- Chương 334
- Chương 335
- Chương 336
- Chương 337
- Chương 338
- Chương 339
- Chương 340
- Chương 341
- Chương 342
- Chương 343
- Chương 344
- Chương 345
- Chương 346
- Chương 347
- Chương 348
- Chương 349
- Chương 350
- Chương 351
- Chương 352
- Chương 353
- Chương 354
- Chương 355
- Chương 356

- Chương 357
- Chương 358
- Chương 359
- Chương 360
- Chương 361
- Chương 362
- Chương 363
- Chương 364
- Chương 365
- Chương 366
- Chương 367
- Chương 368
- Chương 369
- Chương 370
- Chương 371
- Chương 372
- Chương 373
- Chương 374
- Chương 375
- Chương 376
- Chương 377
- Chương 378
- Chương 379
- Chương 380
- Chương 381
- Chương 382
- Chương 383
- Chương 384
- Chương 385
- Chương 386
- Chương 387
- Chương 388
- Chương 389
- Chương 390
- Chương 391
- Chương 392
- Chương 393
- Chương 394
- Chương 395
- Chương 396

- Chương 397
- Chương 398
- Chương 399
- Chương 400
- Chương 401
- Chương 402
- Chương 403
- Chương 404
- Chương 405
- Chương 406
- Chương 407
- Chương 408
- Chương 409
- Chương 410
- Chương 411
- Chương 412
- Chương 413
- Chương 414
- Chương 415
- Chương 416
- Chương 417
- Chương 418
- Chương 419
- Chương 420
- Chương 421
- Chương 422
- Chương 423
- Chương 424
- Chương 425
- Chương 426
- Chương 427
- Chương 428
- Chương 429
- Chương 430
- Chương 431
- Chương 432
- Chương 433
- Chương 434
- Chương 435
- Chương 436

- Chương 437
- Chương 438
- Chương 439
- Chương 440
- Chương 441
- Chương 442
- Chương 443
- Chương 444
- Chương 445
- Chương 446
- Chương 447
- Chương 448
- Chương 449
- Chương 450
- Chương 451
- Chương 452
- Chương 453
- Chương 454
- Chương 455
- Chương 456
- Chương 457
- Chương 458
- Chương 459
- Chương 460
- Chương 461
- Chương 462
- Chương 463
- Chương 464
- Chương 465
- Chương 466
- Chương 467
- Chương 468
- Chương 469
- Chương 470
- Chương 471
- Chương 472
- Chương 473
- Chương 474
- Chương 475
- Chương 476

- Chương 477
- Chương 478
- Chương 479
- Chương 480
- Chương 481
- Chương 482
- Chương 483
- Chương 484
- Chương 485
- Chương 486
- Chương 487
- Chương 488
- Chương 489
- Chương 490
- Chương 491
- Chương 492
- Chương 493
- Chương 494
- Chương 495
- Chương 496
- Chương 497
- Chương 498
- Chương 499
- Chương 500
- Chương 501
- Chương 502
- Chương 503
- Chương 504
- Chương 505
- Chương 506
- Chương 507
- Chương 508
- Chương 509
- Chương 510
- Chương 511
- Chương 512
- Chương 513
- Chương 514
- Chương 515
- Chương 516

- Chương 517
- Chương 518
- Chương 519
- Chương 520
- Chương 521
- Chương 522
- Chương 523
- Chương 524
- Chương 525
- Chương 526
- Chương 527
- Chương 528
- Chương 529
- Chương 530
- Chương 531
- Chương 532
- Chương 533
- Chương 534
- Chương 535
- Chương 536
- Chương 537
- Chương 538
- Chương 539
- Chương 540
- Chương 541
- Chương 542
- Chương 543
- Chương 544
- Chương 545
- Chương 546
- Chương 547
- Chương 548
- Chương 549
- Chương 550
- Chương 551
- Chương 552
- Chương 553
- Chương 554
- Chương 555
- Chương 556

- Chương 557
- Chương 558
- Chương 559
- Chương 560
- Chương 561
- Chương 562
- Chương 563
- Chương 564
- Chương 565
- Chương 566
- Chương 567
- Chương 568
- Chương 569
- Chương 570
- Chương 571
- Chương 572
- Chương 573
- Chương 574
- Chương 575
- Chương 576
- Chương 577
- Chương 578
- Chương 579
- Chương 580
- Chương 581
- Chương 582
- Chương 583
- Chương 584
- Chương 585
- Chương 586
- Chương 587
- Chương 588
- Chương 589
- Chương 590
- Chương 591
- Chương 592
- Chương 593
- Chương 594
- Chương 595
- Chương 596

- Chương 597
- Chương 598
- Chương 599
- Chương 600
- Chương 601
- Chương 602
- Chương 603
- Chương 604
- Chương 605
- Chương 606
- Chương 607
- Chương 608
- Chương 609
- Chương 610
- Chương 611
- Chương 612
- Chương 613
- Chương 614
- Chương 615
- Chương 616
- Chương 617
- Chương 618
- Chương 619
- Chương 620
- Chương 621
- Chương 622
- Chương 623
- Chương 624
- Chương 625
- Chương 626
- Chương 627
- Chương 628
- Chương 629
- Chương 630
- Chương 631
- Chương 632
- Chương 633
- Chương 634
- Chương 635
- Chương 636

- Chương 637
- Chương 638
- Chương 639
- Chương 640
- Chương 641
- Chương 642
- Chương 643
- Chương 644
- Chương 645
- Chương 646
- Chương 647
- Chương 648
- Chương 649
- Chương 650
- Chương 651
- Chương 652
- Chương 653
- Chương 654
- Chương 655
- Chương 656
- Chương 657
- Chương 658
- Chương 659
- Chương 660
- Chương 661
- Chương 662
- Chương 663
- Chương 664
- Chương 665
- Chương 666
- Chương 667
- Chương 668
- Chương 669
- Chương 670
- Chương 671
- Chương 672
- Chương 673
- Chương 674
- Chương 675
- Chương 676

- Chương 677
- Chương 678
- Chương 679
- Chương 680
- Chương 681
- Chương 682
- Chương 683
- Chương 684
- Chương 685
- Chương 686
- Chương 687
- Chương 688
- Chương 689
- Chương 690
- Chương 691
- Chương 692
- Chương 693

Chương 1

>

Băng tuyết đã lui, trời giá rét đường trơn trượt.

Móng ngựa cứng ngắc dừng lại ngoài cửa Tiêu Phủ ở Kinh Thành, gió lạnh thổi qua, tiếng chuông gió vang lên đinh đang.

Không bao lâu, một tiểu cô nương mặc áo bông màu xanh biếc bình tĩnh từ trên xe ngựa đi xuống, trên đầu nàng chỉ cắm một cây trâm gỗ bình thường, trên thân không có bất kỳ đồ trang sức dư thừa nào, so sánh với sư tử đá ở trước cửa, gầy gò đến đáng thương.

Phía sau nàng còn kéo một bọc hành lý, bên trong mơ hồ vang lên tiếng va chạm "Phanh phanh" giống như là chứa nồi bát bầu bồn, gia sản cả nhà.

Sau khi xuống xe, Vân Chước không để ý hình tượng vác cái túi ở sau lưng.

Bọc đồ to lớn giống như là có thể đè sập cả người nàng.

Một bên nha hoàn vội vàng đi lên phía trước, cúi đầu, có chút không đành lòng mở miệng: "Đại tiểu thư, phu nhân nói! Đồ vật bên ngoài này không sạch sẽ, cũng không cần mang về nhà! "

Dưới hàng mi run rẩy của Vân Chước là một đôi mắt trong suốt, ánh mắt nàng nhẹ nhàng nhìn thoáng qua bên cạnh nàng, quỷ hồn hư vô kia đang chấp nhất đứng bên cạnh nàng, sau khi nghe nha hoàn nói, nàng thuận miệng nhắc tới: "Đã sớm bảo ngươi thu chút

âm khí, tĩnh tâm nuôi ra cái diện mạo hiền lành rồi, nhìn xem, bây giờ bị người ta chê? Thôi, ngươi đứng ở bên ngoài chờ ta đi, tránh cho ta còn phải bịt kín hai mắt con Thần thú trấn trạch này, tốn nhiều sức lực.

"

Dứt lời, quỷ hồn trong suốt kia co rúm lại nhìn Vân Chước một cái.

Sau đó thành thành thật thật tung bay ở trên nóc xe ngựa, không còn tiến lên một bước nữa.

Đám gã sai vặt và tiểu nha hoàn ở cổng nghe được lời Vân Chước, không khỏi cảm thấy lạnh sau lưng.

Đại tiểu thư nàng! Không bình thường!

Nói linh tinh cái gì đây? !

"Đại, đại tiểu thư, phu nhân nói là! Là bọc hành lý của ngài! " Tiểu nha hoàn vội vàng đuổi theo bước chân của Vân Chước, hô một tiếng.

Khóe miệng Vân Chước hơi cong lên, bước chân khẽ dừng một bước, nghiêng đầu nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn, lại nhìn đồ vật của mình một chút.

Cuối cùng, sau khi nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, nặng nề phủi bọc hành lý hai lần, sau đó vừa đi vừa nói: "Những năm nay nhất định là mẫu thân ngày ngày tu thân, thành Thiên Tiên hạ phàm không dính bụi trần rồi? Ta sống mười mấy năm qua, còn chưa từng gặp thần tiên sống, hôm nay liền có thể thấy chút việc đời.

"

Tiểu nha hoàn khóe miệng co quắp một cái, Đại tiểu thư này, hình như là một người thiếu thông minh.

Chỉ là nàng ta đã khuyên hai lần, đại tiểu thư còn không nghe, nàng ta cũng không có cách nào khác.

Đại tiểu thư không hiểu chuyện như vậy, thật vất vả mới hồi phủ, phải cứ đối nghịch với chủ mẫu, về sau há có thể có ngày sống dễ chịu?

Nha hoàn dẫn Vân Chước đi về hướng hậu viện.

Vân Chước tâm tình bình thản, mặc dù biết rõ thân mẫu có lẽ có chút không thích nàng, nhưng cũng không tức giận, ngược lại vô cùng chờ mong cuộc sống về sau ở tại Tiêu gia.

Dù sao, bảng hiệu bên trên từ đường Tiêu phủ chính là Hoàng đế đương triều khai quốc ban cho, mà bên trong từ đường thờ cúng đều là lão tổ huyết mạch tương liên, đối với người đoản mệnh như nàng mà nói, nơi này là thắng địa an dưỡng tốt nhất.

Đây là lần đầu tiên sau khi nàng rời nhà trở về, nhìn bài trí trong nhà! Rất thân thiết.

Tiêu gia, chính là dòng dõi trung dũng, tằng tổ phụ của nàng chính là một trong những công thần khai quốc, vốn được phong làm Nhân An Công, chinh chiến cả đời, gia phong đời thứ ba, nhưng làm sao ——

Nhưng có một đứa nhi tử không ra gì.

Cũng chính là tổ phụ của nàng, là một hoàn khố.

Tổ phụ lúc tuổi còn trẻ, bị tằng tổ an bài cưới một thê tử đoan trang hiền thục, chỉ cảm thấy bị trói buộc, không chỉ không kiềm chế, ngược lại làm trầm trọng thêm, phóng túng làm ẩu.

Sau khi tằng tổ chết đi, tổ phụ gần như chỉ ở bên ngoài, nuôi một đống hồng nhan tri kỷ, thậm chí có một lần tiến cung, giữa ban ngày đùa giỡn cung nữ, khi đó tổ phụ đều đã là lão già khoảng bốn mươi tuổi, quần áo không chỉnh tề, bị Tiên Hoàng bắt tại trận, cảnh tượng kia quả thực cay mắt, cho nên Tiên Hoàng giận dữ, đoạt lại tước vị của Tiêu gia.

Nể tình tổ phụ là công thần, lưu lại chút thể diện —— về nhà ban được chết.

Chưa liên luỵ người nhà đã là đại hạnh.

Vào năm tổ phụ được ban cho chết, phụ thân nàng đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cũng có thể gánh vác trách nhiệm lên người.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Tuy nói trong nhà không có tước vị, nhưng dù sao tổ tiên đã từng quang vinh, lại có nhà mẹ tổ mẫu đẻ nâng đỡ, những năm này phụ thân cũng là từ trong vũng bùn bò lên, bây giờ cũng là Đại tướng kinh doanh, được chút thể diện.

Cho nên tòa nhà này của Tiêu gia vẫn rất là khí phái, nhìn không ra vẻ xuống dốc.

Lúc này, Vân Chước bước chân không nhanh, đằng trước nha hoàn tỏ vẻ vội vàng hơn cả nàng.

Xung quanh hàn phong thổi đến làm cho khuôn mặt nhỏ của nàng ửng đỏ, bọc hành lý to lớn kia vẫn vững vàng mắc sau lưng nàng, bộ dáng này, không giống như là tiểu thư trong nhà trở về mà giống như là bà con xa đến đây kiếm tiên.

Không bao lâu, Vân Chước liền nhìn thấy mẫu thân thân sinh của mình, Khương thị.

Mẫu thân Khương thị, chính là người tổ phụ đã chọn cho phụ thân khi ông ta còn tại thế.

Tổ phụ là người không đứng đắn, cảm thấy cưới quý nữ vọng tộc quy củ tri túc như tổ mẫu quả thực là nhận hết câu thúc, liền lập chí muốn chọn cho phụ thân một người tính tình hoạt bát ngây thơ, cuối cùng chọn trúng mẫu thân của nàng - Khương thị.

Cha mẹ thành hôn đến nay, sinh ba nam một nữ, nhưng gương mặt của mẫu thân vẫn tươi đẹp phong hoa như xưa.

Khương thị làn da trắng nõn, tay sơn móng tay, khẽ đặt chén trà xuống, ánh mắt nhìn giống như hòa khí quét nhìn Vân Chước.

Cái ánh mắt xa cách kia nhìn nàng từ trên xuống dưới, nhìn xong lại nhẹ nhàng nhíu mày, một cái tay nhẹ nhàng đặt ở chóp mũi che che, có chút ghét bỏ nói: "Trên thân ngươi bẩn thỉu, cũng nên đi tắm rửa trước, đổi bộ y phục sạch sẽ lại đến gặp ta.

"

Vân Chước bốn tuổi rời nhà, đến nay mười hai năm, đây là câu nói đầu tiên sau khi nàng trở về mẫu thân nói với nàng.

Một câu nói kia, ngược lại khiến Vân Chước nhớ tới oán hận năm đó lúc mẫu thân vụng trộm để cho người ta mang nàng đi.

"Ta sinh trọn vẹn ba ngày mới sinh ra nàng, suýt nữa đã mất mạng, mấy năm nay thể cốt của ta làm sao cũng không dưỡng khỏe mạnh được, mỗi lần nhìn thấy nàng tim liền khó chịu, còn làm sao có thể khỏi hẳn? Hôm nay vì nha đầu này, Nhị Lang đã biết mạnh miệng với ta, đứa nhỏ này quả thật chính là tai họa, vô luận như thế nào ta cũng không muốn nhìn thấy nàng nữa! Hiện nay lão thái thái đi lễ Phật, phu quân cũng không ở nhà, không bằng liền thừa lúc này chấm dứt, chỉ coi như ta không sinh ra nàng!"

Vân Chước thuở nhỏ đã sớm thông minh, lúc trọn vẹn nói lời này

cũng không có tránh nàng, lời nói này nàng nhớ rõ ràng nhất.

Vân Chước cúi đầu nhìn một thân y phục của mình, sạch sẽ.

Đi ra bên ngoài, nàng không thích xa hoa, y phục mộc mạc đơn giản càng không thu hút sự chú ý của người khác, thuận tiện làm việc.

Chỉ là mặc bộ này đến chỗ mẫu thân nàng giống như là một người thiu thối mới vừa bò ra từ bên trong thùng nước rửa chén.

Nàng cũng không khó chịu, ngược lại còn nở nụ cười: "Ta đây trên người nghèo kiết xác, một bộ y phục cũng không có tiền mua, nếu ngài dư dả chút, chuẩn bị cho ta ba mươi năm mươi bộ y phục mới có thể diện, nữ nhi cũng vui vẻ liền đa tạ ngài.

"

Giọng nói của nàng có chút cà lơ phất phơ, dáng vẻ vô tư tựa như không cảm giác được một chủ nhục nhã.

Đôi mắt sáng nhìn chằm chằm Khương thị, trong mắt tinh khiết cùng dứt khoát khiến Khương thị không có từ tâm hoảng hốt một chút.

Khương thị nhíu chặt chân mày hơn.

Năm đó nữ nhi này đã không được lòng bà ta, lúc sinh khó khăn, suýt nữa thì lấy mạng bà ta, thực sự khó mà thân cận được.

Hơn nữa sau khi bà ta sinh xong, cha chồng phạm tội, tước vị trong nhà cũng mất, khiến bà ta cảm thấy đứa nhỏ này thực sự xúi

quẩy!

Còn nữa, hài tử dáng dấp cũng không giống mẫu thân bà ta, mặt mày ngược lại giống mẹ chồng đến mấy phần, người mẹ chồng kia chưa từng thích bà ta, còn đoạt đại nhi tử của bà ta nuôi ở bên người, mà nha đầu này cũng thân thiết với mẹ chồng bà ta hơn, khiến nhị nhi tử thích muội muội nên cũng thích chạy sang chỗ mẹ chồng!

Nếu như năm đó không đưa tiễn nha đầu này đi thì không chỉ có đại nhi tử không thân cận với bà ta mà nhị nhi tử khẳng định cũng sẽ hướng về bên kia.

Nghĩ tới đây, trong lòng Khương thị càng có chút phiền chán.

Những năm này không có nha đầu này, cũng trôi qua rất tốt.

Bây giờ lão kiền bà kia càng lúc càng lớn tuổi, đã quản không được chuyện, cuộc sống của bà ta càng ngày càng thư thái, nhưng trượng phu cùng trưởng tử vì hiếu đạo, lại tìm người trở về!

"Ngươi cái dáng vẻ nghèo kiết hủ lậu này cũng không biết là giống ai!" Khương thị dời mắt khỏi người Vân Chước, khe khẽ hừ một tiếng, vuốt vuốt mi tâm, nói: "Ngươi đã trở về thì phải sửa lại tật xấu trên người đi, về sau cứ ở trong viện của mình, không có chuyện thì không được chạy lung tung!"

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương thị cũng biết, bây giờ nữ nhi đã lớn, đã nhận biết gia môn, có muốn đuổi đi cũng sẽ khó khăn.

Nhưng cũng may là đã lớn, mười sáu tuổi, vừa vặn có thể đề thân.

Những ngày này bà ta cẩn thận chọn lựa một chút, chọn một nhà xa một chút gả đi, nửa đời sau, vẫn xem như không có nữ nhi.

Không phải bà ta lòng dạ độc ác, là đứa nhỏ này vốn không nuôi được.

Hơn nữa bà ta còn nghe nói, những năm nay đứa nhỏ này lưu lãng tứ xứ, không có chỗ ở cố định, chỉ sợ là ngay cả một chữ cũng không biết, chớ nói chi là cầm kỳ thư họa, ngoại trừ khuôn mặt dáng dấp không tệ, quả thực không có gì có thể đem ra được.

Tiêu gia bây giờ thật vất vả mới nhặt về lại được chút mặt mũi năm đó cha chồng đã ném đi, bây giờ không thể bởi vì nha đầu này lại mất mặt xấu hổ được.

Bà ta hận không thể nhốt nha đầu này ở trong nhà, đừng cho

người ngoài biết.

Vân Chước hơi cúi đầu, nhìn có vẻ như thuận theo.

Chỉ là dáng vẻ tùy ý lại hờ hững trong mắt kia khiến Khương thị giận không chỗ phát tiết.

"Lời ta nói ngươi phải đặt ở trong lòng! Tiêu gia chúng ta dù sao cũng đã được phong tước, nếu như tương lai ngươi làm ra chuyện ô nhục môn hộ, ta nhất định sẽ không buông tha cho ngươi!" Khương thị chuyển lời, lập tức nói tiếp: "Đại ca ngươi trước kia từng đề cập với ta, nói là đợi ngươi trở về sẽ mời cho ngươi mấy danh sư đến nhà dạy bảo, nhưng ta nghĩ, ngươi thô bỉ đã quen, chỉ sợ không thích ứng được, chuyện này cũng không sao, chờ gặp đại ca ngươi, ngươi nhớ từ chối hắn cho nhã nhặn, chớ có nói là ý tứ của ta, đã hiểu chưa?"

Danh sư nhập phủ, người ngoài tất nhiên chú ý, nếu học không ra được thành tựu, mặt mũi đều sẽ mất hết!

Lão kiền bà bên Tích Vi Đường kia còn có đại nhi tử chìa cùi chỏ ra bên ngoài[1] kia từ sớm đã làm dự định, hận không thể mời 'đại gia' tốt nhất Kinh Thành đến nhà dạy bảo con nha đầu không ra hồn này!
[1]chỉ người nghĩ đến quyền lợi của người khác chứ không phải tính cho người nhà.

Vừa nghĩ tới người bên ngoài biết nữ nhi của Khương Ôn Ngọc bà ta là một bao cỏ chính cống, bà ta liền cảm thấy hoa mắt váng đầu!

"Hiểu rõ.

" Vân Chước trả lời đơn giản, tích chữ như vàng.

Ý tứ trong lời nói của mẫu thân nàng đương nhiên là hiểu, nhưng

nghe hay không thì chưa chắc.

"Được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi đi, bữa tối lại phái người gọi ngươi.

" Khương thị trực tiếp phất tay để hạ nhân dẫn Vân Chước đi ra ngoài, đứa nhỏ khiến người bực mình này, bà ta nhìn nhiều liền thêm tức giận.

Vân Chước cũng không nhìn Khương thị thêm một cái.

Rất dứt khoát rời đi.

Nàng rõ ràng cái gì cũng không có phản bác, nhưng bóng dáng kiệt ngạo bất tuần kia lại làm cho Khương thị cảm thấy mình như bị nữ nhi ruột vả mặt vậy.

"Đứa nhỏ này ngay cả lễ nghi đơn giản nhất cũng không biết!" Khương thị tức giận đến đặt chung trà xuống thật mạnh.

!

Buổi trưa, ánh nắng hơi ấm, Vân Chước đến viện tử hơi xa xôi kia của nàng.

Trong viện có chút hoang vu.

Trong phòng còn có mùi huân hương nồng đậm.

Chắc là mới thu dọn xong, lo lắng mùi nấm mốc quá rõ ràng, lúc này mới dùng huân hương che lại.

Tiêu phủ rất lớn, lớn đến mức đa số phòng đều bỏ trống.

Mẫu thân có thể tìm ra được một gian thanh tĩnh trong số đó thật sự là "Hao tâm tổn trí" không ít.

Vân Chước không quá để ý, chỉ sai người trước dọn lư hương ra ngoài, mùi lửa than và mùi lư hương hòa cùng với nhau thực sự nồng nặc khó thở.

Đối với thái độ của Khương thị, kỳ thật nàng đã sớm chuẩn bị.

Thuở nhỏ nàng bị Khương thị vứt bỏ, hai tháng trước, Tiêu gia mới tìm được nàng.

Những năm này, nàng kỳ thật luôn biết thân thế của mình, chỉ là không rảnh bận tâm, nhưng người đến tìm nàng nói, tổ mẫu của nàng tuổi tác đã lớn, thể cốt càng ngày càng yếu, lại lo lắng cho nàng, sau khi nàng suy đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn phải về căn nhà này một chuyến.

Với lại nàng cũng không phải là không có tỳ khí, năm đó lúc bị vứt bỏ, mẫu thân đã hạ quyết tâm muốn cho nàng chết.

Tiêu gia dù sao cũng là môn hộ làm quan, cho dù không thích nữ nhi này, tùy tiện tìm người nuôi trong nhà cũng không phải việc khó, nhưng mẫu thân nàng lại sai người nhét nàng vào trong quan tài, khiêng đến sườn núi Vạn Cốt.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Chỗ kia cách ngoại ô Kinh Thành không xa, là nơi mai cốt lúc tiền triều chiến loạn, bên trong thi cốt đếm không hết, âm khí đầy trời, bị thế nhân gọi là nơi chẳng lành, người bình thường cho dù đi qua cũng muốn đi đường vòng.

Nhưng Khương thị lại đưa nàng một hài tử chưa đến bốn tuổi ném ở chỗ ấy!

Chuyện xưa như thế, nếu như không chấm dứt, tất thành tâm hoạn.

Trên đường nàng trở về, cũng nghe người bên cạnh thì thầm không ít, hiểu rất rõ chuyện Tiêu gia.

Đại ca Tiêu Văn Dũ sinh ra đã được tổ mẫu mang theo bên người dạy dỗ, bây giờ nghe nói đã là một cử nhân, đang chờ kỳ thi mùa xuân.

Nhị ca Tiêu Văn Việt, là người như miếng thịt trong tim Khương thị, chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, nghe nói cũng là người biết đọc sách, nhưng cũng không có số phận thi cử, bởi vì thể cốt của hắn không được tốt.

Nàng là hài tử thứ ba của Khương thị.

Sau khi Khương thị đưa tiễn nàng đi mấy năm, lại sinh nhi tử, tên là Tiêu Văn Yến, bây giờ vẫn là hài tử tám chín tuổi.

Bởi vì tổ phụ trước khi chết lưu lại cái thanh danh háo sắc hoang đường, cho nên người phụ thân kia của nàng đối với nữ sắc rất là cẩn thận, những năm nay chỉ có một mình Khương thị, tình cảm của hai phu thê xem như rất tốt.

"Đại tiểu thư.

" Đột nhiên, tiếng quản sự cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân Chước.

Quản sự nhận mấy nha hoàn tới, đưa một người trong số đó đến trước mặt nàng.

"Người này là phu nhân chọn cho ngài, tên Xuân Bình, có việc ngài phân phó nàng là được, mấy người bên ngoài kia là nha đầu thô sử, ngày bình thường giúp ngài quét sân gánh nước, nếu không hài lòng, phu nhân lại đổi cho ngài.

" Quản sự nhìn như cung kính nói.

Vân Chước nhìn Xuân Bình một chút.

Tiểu cô nương bộ dáng không tệ, tuy là nha hoàn, nhưng làn da hương mảnh, sắc mặt trơn bóng, tay mềm như bông, lại dưỡng thành mấy phần vẻ ngoài của phú hộ nương tử, chỉ tiếc, cằm nàng ta thì mỏng, mũi thì thấp không có gồ, trán hơi chếch, mũi ngửa, môi nhiều nếp nhăn, nhìn chính là người tâm gian khí cao, nghèo

hèn khó sửa đổi, càng là dùng hết tâm cơ tham thứ không nên tham thì càng không thể có được thứ mình mong muốn.

Vân Chước nhìn lướt qua liền không muốn nhìn nhiều.

Dáng vẻ kiêu căng thế này, hẳn là một kẻ tham lam.

"Đại tiểu thư, ngài vẫn nên tắm rửa đổi y phục trước đi, phu nhân không thích màu xanh biếc, lộ ra vẻ cổ lỗ, trong rương này đã chuẩn bị sẵn không ít y phục, đây đều là biểu tiểu thư đưa cho ngài, ngài và biểu tiểu thư vóc người sem sem nhau, hẳn là có thể mặc vừa.

" Xuân Bình quen cửa quen nẻo đi qua Vân Chước vào nội thất, lấy ra một bộ y phục màu xanh nhạt, còn kết hợp với cái áo choàng lông màu sắc bình thường.

"Trong nhà còn có một biểu tiểu thư?" Vân Chước hơi nhíu mày, có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm.

"Biểu tiểu thư là cháu gái ruột nhà mẹ đẻ phu nhân, đã ở trong nhà tầm mười năm, rất thân thiết với phu nhân, còn hơn mẹ con ruột! " Xuân Bình nói đến đây, dừng lại một chút, nhìn vẻ mặt của Tiêu Vân Chước.

Thấy nàng không có phản ứng gì, thế là lá gan tựa hồ lại lớn hơn mấy phần, tiếp tục nói: "Nhị thiếu gia cùng tiểu thiếu gia đối xử với biểu tiểu thư cũng cực tốt, biểu tiểu thư làm người khoan dung, tính tình ôn nhu hào phóng, ở kinh thành có chút hiền danh! "

Vân Chước nghe xong, nhịn không được bật cười.

Mẫu thân thật là kỳ tài trong loài người.

Chán ghét nữ nhi thân sinh, nuôi thiên kim nhà khác, thật đúng là không giống bình thường.

Nụ cười này của nàng vô cùng xinh đẹp.

Xuân Bình trong lòng hoảng hốt, có chút khó bắt ý đại tiểu thư, theo lý thuyết! Phu nhân yêu thương biểu tiểu thư như vậy, đại tiểu thư nên ghen ghét tức giận mới phải, làm sao còn cười được?

Vân Chước nâng một cái tay lên, đầu ngón tay mảnh khảnh xẹt qua áo choàng.

"Đưa nhiều y phục đến như vậy, khố phòng của vị biểu tiểu thư này còn có y phục để dùng hay không?" Vân Chước bình tĩnh hỏi.

"Đương nhiên là có, chỗ biểu tiểu thư không thiếu những thứ này.

" Xuân Bình thuận miệng nói.

Biểu tiểu thư được phu nhân nuôi mười năm, phu nhân đối xử với nàng ta vô cùng yêu thương, chi phí ăn mặc đều là tốt nhất, y phục vải vóc hoặc là đồ trang sức thịnh hành, chỉ cần có hàng đều sẽ đưa đến trước mặt biểu tiểu thư.

Cưng chiều như vậy, đại tiểu thư lưu lạc bên ngoài làm sao mà sánh bằng.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Xuân Bình nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn đại tiểu thư càng thêm mấy phần xem thường.

Cho dù là cô nương danh chính ngôn thuận mà không được chủ mẫu yêu thích, nhiều nhất một hai năm sẽ bị gả đi.

Với tài năng tính cách của đại tiểu thư này, e rằng ngay cả một người môn đăng hộ đối cũng không tìm được, lại sau mấy năm nữa, cũng chỉ có thể coi như một thân thích nghèo túng của Tiêu gia mà thôi.

Mà thứ như thân duyên này, phải có lui tới, có qua lại thì mới có thể lâu dài.

“Mang mấy cái rương này ra cửa hông nhỏ, phân phát cho mấy người bên ngoài đi.

” Vân Chước rút tay lại, nhấp một ngụm trà rồi nói.

Gần đây thời tiết rất lạnh, thường xuyên có những người nghèo tập trung ở bên ngoài cửa hông của mấy đại môn đại hộ, dù chỉ được bố thí một ít cơm thừa canh cặn cũng có thể vui vẻ biết ơn.

“Đại tiểu thư ngài điên rồi sao? Mấy bộ y phục đẹp thế này sao có thể ném đi được?! Hơn nữa mấy bộ y phục này đều là do biểu tiểu thư cẩn thận chọn lựa, bộ nào cũng được may bằng chất liệu thượng thừa, để mấy kẻ nghèo hèn bên ngoài mặc vào chẳng phải

là làm nhục nhã biểu tiểu thư sao?! Mà phu nhân cũng sẽ không vui nổi!" Xuân Bình lập tức hét lên.

Đương nhiên, phần lớn y phục của biểu tiểu thư đưa sang đây đều là đồ cũ, cũng đã từng mặc mấy lần…
Nhưng y phục không bị hỏng, đại tiểu thư vừa mới trở về, trên người chỉ mặc áo bông vải thô bình thường, có thể có được y phục tốt như vậy thì đáng ra nàng phải hài lòng rồi!
Vân Chước chỉ cảm thấy mình nói chuyện với Xuân Bình này, quả thực hơi tốn sức.

Ánh mắt nàng nhìn ra phía bên ngoài, trực tiếp gọi mấy nha hoàn khác vào.

Ngoại trừ Xuân Bình, bên ngoài còn có năm tiểu nha hoàn nữa, độ tuổi đều từ mười bốn đến mười tám, không xinh đẹp bằng Xuân Bình nhưng tướng mạo cũng rất đoan chính.

Xuân Bình nhìn mấy nha hoàn khác, trong lòng nhịn không được châm chọc.

Nàng là nha hoàn nhất đẳng được phu nhân phái tới, nếu nàng không lên tiếng thì mấy tiểu nha hoàn kia cũng không dám làm gì!
Các nàng đứng thành một hàng, chỉ thấy Vân Chước bước đến bên cạnh bao hành lý to lớn nặng nề kia, bưng nó lên đặt lên mặt bàn rồi chầm chậm mở nó ra.

Chỉ là sau khi mở ra, mọi người nhìn vào, ai nấy đều trợn tròn mắt!
Trong cái bao hành lý xấu xí rách nát đó, thứ ở bên trong không phải là nồi bát bầu bồn, ngược lại đều là chút! tài vật! ?
Có ai lại vứt tài sản của mình tùy tiện như vậy chứ?!
Một xấp ngân phiếu thật dày bị Vân Chước đặt sang một bên, còn lại đều là vàng bạc châu báu.

Nàng lục lọi một hồi lâu, cuối cùng lấy trong đó ra một cái hộp nhỏ, mở hộp ra vốc ra một nắm hạt vàng nhỏ, màu sắc sáng loáng rực rỡ.

Màu vàng óng ánh làm nổi bật bàn tay nàng càng thêm trắng nõn

lóa mắt.

“Ta mới đến, chỉ sợ không thể thu phục được các ngươi, vậy nên ta nói thẳng luôn cho rõ.

Xuân Bình ồn ào vô lễ, phải bị trừng phạt, vả miệng hai mươi cái, ném ra khỏi viện tử của ta, các ngươi ai nguyện ý tới làm? Đương nhiên, nếu các ngươi không nguyện ý thì ta cũng không làm khó các ngươi.

Tiền bạc nhiều như vậy, đủ để ta tìm được vài nha hoàn vừa lòng đẹp ý cho mình.

” Vân Chước vô cùng bình tĩnh.

Lúc đến nàng chỉ mặc giản dị, nhưng cũng để tránh để tài vật lộ ra ngoài, thu hút mấy kẻ phạm pháp mà thôi.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, chỉ cần có đủ bạc, nàng sẽ không để bản thân mình phải chịu ấm ức.

“Để nô tỳ!” Quả nhiên, có một nha hoàn dáng vẻ vạm vỡ đứng dậy.

Lá gan cũng không nhỏ, vì tiền mà dám đắc tội cả đương gia chủ mẫu.

“Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Xuân Bình chính là người phu nhân phái tới, nếu như ngươi làm theo lời ta bảo, chỉ sợ phu nhân nổi giận bán ngươi.

” Vân Chước nhìn nàng ấy nói.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Không sợ đại tiểu thư chê cười, nô tỳ chỉ vừa mới vào phủ được mấy ngày thôi.

Hai năm trước một trận bão tuyết ập tới làm nhà nô tỳ bị sập, bởi vì không có tiền sửa nhà nên tổ phụ, tổ mẫu và muội muội nô tỳ đã chết cóng hết, nô tỳ phải bất đắc dĩ bán mình làm nô.

So với bị phu nhân chán ghét, nô tỳ cảm thấy không có bạc mới đáng sợ nhất! Nếu nô tỳ động thủ, đại tiểu thư nguyện ý ban thưởng cho nô tỳ, vậy thì nô tỳ liều mạng cho đại tiểu thư cũng được!”
Cùng lắm thì phu nhân lại bán nàng ấy cho người khác, trên khế ước bán thân của nàng ấy đã viết rõ, cho dù phu nhân có bán đi thì cũng không được bán đến mấy chỗ dơ bẩn, vậy nên càng không có gì phải sợ.

Nàng ấy vừa nói xong liền lao thẳng tới trước mặt Xuân Bình, một bàn tay quất tới.

Nàng vốn quen làm việc nặng nhọc, sức lực cũng không nhỏ, cái tát này trực tiếp khiến Xuân Bình sững sờ, trên mặt lập tức đỏ bừng đáng sợ.

“Ta là do phu nhân phái…”
“Bốp!” Lại một cái tát nữa, gọn gàng mà sắc bén.

Bị một bàn tay cứng như đá đánh thẳng vào, bằng mắt thường

cũng có thể thấy được khuôn mặt Xuân Bình sưng phồng lên, chẳng bao lâu sau đã không còn nhìn thấy được dáng vẻ ban đầu nữa.

Thân thể nàng ta mảnh mai, hoàn toàn không thể phản khác, mà những người khác cũng không dám ra tay, không dám bước tới ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai mươi cái tát rơi xuống.

Vân Chước lại càng bình tĩnh hơn, trong mắt hoàn toàn không có gợn sóng.

Căn bản không cần Vân Chước đuổi đi, sau khi bị đánh xong, Xuân Bình đã tự mình bỏ ra khỏi viện.

“Ngươi tên gì?” Vân Chước rất hài lòng, trong tay có sẵn người để dùng, không cần mất công tốn sức ra ngoài tìm nữa.

“Tên của nô tỳ lúc trước rất khó nghe, lúc vào phủ quản sự đặt một tên khác, gọi là Đông Trì.

” Đông Trì cung kính nói, vẻ mặt nàng ấy nhìn có vẻ thành thật, ánh mắt không khỏi nhìn chằm chằm vào mấy hạt vàng kia.

Vân Chước nói được thì làm được, thưởng năm hạt vàng.

Hạt vàng tuy không lớn nhưng có thể sánh được mấy tháng nguyệt ngân của Đông Trì.

Đối với bọn nha hoàn mà nói, đây chính là một khoản tiền lớn.

“Từ giờ trở đi, ngươi sẽ là đại nha hoàn trong viện của ta, trước tiên ngươi xử trí số y phục này đã.

” Vân Chước rất hiền hòa.

Đông Trì là một cô nương chịu khó, lập tức liền bắt tay vào việc.

Có vết xe đổ của Xuân Bình, những người khác quả nhiên cũng trở nên thành thật hơn nhiều.

Chỉ trong một buổi chiều, tất cả những đồ vật chướng mắt trong nhà đều đã được dọn sạch, trong nhà ngoài sân cũng được lau dọn sạch sẽ, hương vị khó ngửi lúc trước cũng dần dần tiêu tan.

Chỉ là viện tử vừa mới được dọn dẹp sạch sẽ xong thì Khương thị liền tới.

Bên người còn có một tiểu cô nương khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Trên đầu cô nương kia còn có một cây trâm hình con bướm có khảm đá quý, mặc một chiếc áo choàng lông màu trắng trơn dày cộm che đi không khí rét lạnh, khuôn mặt ửng đỏ lộ ra vẻ ấm áp.

Vân Chước ngồi ở trong viện.

Những bông hoa mai chưa được chăm sóc đang nở rộ bên cạnh nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt của Khương thị cùng vị biểu tiểu thư kia, vẻ mặt thờ ơ không lạnh không nhạt.

Vẻ mặt Khương thị tức giận, lao nhanh tới đưa tay tát thẳng mặt Vân Chước.

Vân Chước phản ứng rất nhanh, lập tức đưa tay chặn lấy cánh tay của mẫu thân ruột của mình, khẽ cau mày, vừa ngạc nhiên vừa giễu cợt nói: “Mẫu thân da mỏng thịt mềm, cẩn thận tự làm mình bị thương.

”
“Ngươi còn dám cản trở ta?” Khương thị tức giận trợn mắt: “Ta nghe nói ngươi đem toàn bộ y phục của A Nguyên vứt đi rồi? A Nguyên cùng tuổi với ngươi, sao ngươi không mặc được xiêm y của nàng chứ?”
Cả hai rương y phục lớn, bốn mùa đều có đủ, A Nguyên đã không chê nàng thô tục thì thôi, nàng lại bắt bẻ A Nguyên nữa à?!
“Cô mẫu chớ tức giận, nói chuyện rõ ràng với biểu tỷ là được rồi.

” Khương Nguyên lộ vẻ lo lắng: “Cũng là do ta không tốt, phải

chọn mấy bộ y phục mới mới phải, để ta quay lại lấy, mọi người đừng tức giận nữa.

”

“Mấy thứ con chọn ta đều xem qua, ta đồng ý đã mới đưa tới, con có lỗi gì?” Khương thị không chút do dự liền che chở Khương Nguyên, trừng mắt nói với Vân Chước: “Ngươi đừng tưởng rằng ngươi do ta sinh ra thì có thể vượt qua được A Nguyên, nghĩ cũng đừng nghĩ! Bây giờ ngươi lập tức xin lỗi A Nguyên cho ta, nếu không thì phải quỳ ở đây mà suy ngẫm cho đến khi nào biết sai thì mới được đứng dậy!”

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương thị khí thế hùng hổ, cảm xúc chán ghét trong mắt hoàn toàn không hề che giấu.

Vân Chước yên lặng thả tay xuống, đối mặt với khí thế hùng hổ dọa người của Khương thị, lúc này trong mắt nàng cũng không có ý cười, chỉ lạnh lùng mở miệng: “Bà còn chưa xứng trừng phạt ta.

”
Công ơn sinh dưỡng đã trả xong hết từ nhiều năm trước rồi.

“Ngươi làm càn!”Giọng nói Khương thị cao hơn mấy phần: “Ta là mẫu thân ngươi! Ai dạy ngươi nói chuyện với ta như vậy hả! ? Rốt cuộc thì mấy năm nay ngươi ở bên ngoài học được cái gì? Ngay cả mấy cô nương bách tính bình thường cũng biết cái gọi là hiếu đạo liêm sỉ, ngươi thì tốt rồi, vừa về đến nhà liền ngỗ nghịch trưởng bối, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ không phạt ngươi đúng không?” Vân Chước đã cố hết sức để kìm chế sự nóng nảy của mình.

Vừa về đến nhà mà đã hung thần ác sát dọa mọi người sợ cũng không tốt lắm, chỉ là cứ nghe mấy lời lải nhải cằn nhằn như thế này thực sự khiến người ta phải tức giận.

“Tiêu phu nhân.

” Vân Chước hạ thấp giọng khẽ nói: “Mười hai năm trước chính miệng bà đã nói, từ nay về sau chỉ coi như không có nữ nhi là ta, bây giờ bà có tư cách gì mà tự cho mình là trưởng bối? Nếu như

bà muốn ta ngoan ngoãn hiểu chuyện, vậy thì bà cứ vào trong quan tài đến nằm ở Vạn Cốt Pha bảy ngày, còn nếu bà không dám thì thu lại cái sắc mặt kén chọn của mình đi.

Ta nghĩ bà cũng không muốn để toàn bộ mọi người trong kinh thành biết chuyện bà tự mình vứt bỏ máu thịt của mình phải không?"
Vân Chước vừa nói xong, sắc mặt Khương thị liền trắng bệch.

Năm đó nha đầu này cũng mới bốn tuổi mà thôi, bà ta vốn cho rằng, chuyện cũ năm xưa, nha đầu này căn bản không nhớ rõ.

"Nói hươu nói vượn!" Khương thị không đủ tự tin, ánh mắt lấp lóe.

"Ta có nói bậy hay không không quan trọng, quan trọng là người khác tin hay không.

Cuộc sống của phu nhân mấy năm nay thuận lợi như vậy, chắc hẳn trượng phu của các con bà vẫn chưa biết nội tình những chuyện xảy ra trong quá khứ nhỉ?" Vân Chước đứng bên người bà ta, giọng nói nhẹ nhàng mà lại lạnh lùng, tràn ngập vẻ uy hiếp.

Chỉ một câu, đã khiến Khương thị rơi vào hỗn loạn.

Mặc dù người bà ta ném đi là thân sinh cốt nhục của mình, nhưng cũng là tiểu thư Tiêu gia.

Sau khi nữ nhi ra đời, lão thái thái và trượng phu của bà ta đều vô cùng yêu thương nha đầu này, bà ta cũng phải tranh thủ lúc bọn họ không có ở nhà mới vứt bỏ nữ nhi ra ngoài.

Sau đó, bà ta chỉ nói với trượng phu rằng đứa nhỏ này làm ầm ĩ, một hai đòi ra ngoài tìm tổ mẫu, lén lút chạy ra ngoài rồi bị lạc… Khương thị sửng sốt đứng ngây ra tại chỗ, Khương Nguyên ở phía sau không nghe rõ Vân Chước nói cái gì, trong mắt tràn ngập mê mang cùng tò mò.

"Có cần ta phải nói rõ từng câu từng chữ cho phụ thân và đại ca không?" Khóe miệng Vân Chước hiện lên một nụ cười khinh

thường.

Khương thị lùi lại hai bước, kinh hãi nhìn nàng.

Bà ta luôn cảm thấy nữ nhi mình giống mẹ chồng, nhưng giờ nhìn lại, thật cũng không còn quá giống nữa…
Lão thái thái là người đoan trang, nhìn không ra cảm xúc vui mừng hay phẫn nộ, lại nhiều năm lễ Phật, toàn thân tản ra một loại phong thái trầm tĩnh, ôn hòa, mà nha đầu này thì…
Nàng mang theo mấy phần dã tính của giang hồ, nhìn thì như có quy củ nhưng thực ra lại không hề kiêng nể gì cả, trong đôi mắt đen nhánh kia hình như có chút tà tính, sâu trong nụ cười lạnh nhạt kia là sự lạnh lùng ăn sâu vào tận xương tủy, thế mà hết lần này đến lần khác lại có thể giả vờ vô tội.

Trong lòng Khương thị như nổi lên sóng to gió lớn, nhất thời lộ vẻ sợ hãi, nhưng rất nhanh bà ta đã lấy lại được vẻ uy nghiêm của chủ mẫu.

Những chuyện bà ta làm trong quá khứ mặc dù hơi quá đáng, nhưng rốt cuộc cũng đã qua rồi!
Bây giờ nha đầu này đã còn sống trở về, nếu trượng phu biết chuyện, nhiều nhất cũng chỉ là oán trách vài câu chứ có thể làm gì khác nữa?
Hơn nữa, sức khỏe bà ta lúc đó không tốt, lại bị trầm cảm nên cho dù có làm gì cũng có thể tha thứ được.

Nhưng cho dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Khương thị cũng không muốn đánh cược.

Nhất là khi nha đầu này vừa mới trở về, lòng thương hại của trượng phu và trưởng tử lúc này là nặng nhất, nếu làm rõ chân tướng thì ảnh hưởng nhất định sẽ lớn nhất.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương thị thở phào một hơi, ánh mắt lúc này nhìn về phía Vân Chước cuối cùng cũng bình tĩnh hiền từ hơn mấy phần: “Dù sao ta cũng là mẫu thân của ngươi.

Ta biết trong mấy năm lưu lạc bên ngoài, trong lòng con cũng có oán giận nên lúc này mới cáu kỉnh như thế.

Ta và A Nguyên không biết dáng người con thế nào nên mới đưa một ít y phục cũ qua cho ngươi mặc tạm, qua hai ngày nữa ta sẽ bảo thợ may đo kích thước, may mấy bộ y phục mới cho ngươi, ai mà biết ngươi lại tức giận đến thế.”
Khương thị giả vờ.
Vân Chước cũng giả vờ theo.
“Vậy phải làm phiền mẫu thân rồi, ta cũng biết mẫu thân thương ta, hôm nay còn cho ta nhiều nha hoàn hầu hạ như vậy, có thể thấy được bà cũng có tâm.

Chẳng qua ta có tính sợ người lạ, cho nên hy vọng lát nữa mẫu thân đem khế ước bán thân của các nàng tới đây, như thế thì ta mới có thể dùng thuận tay hơn một chút.” Vân Chước cũng lập tức thu hồi khí thế, giọng điệu nhu hòa.
Sắc mặt Khương thị cứng đờ một lúc.
Nữ nhi này của bà ta cũng là người lợi hại, nha đầu Xuân Bình kia là do bà ta lựa chọn đưa tới đây, kết quả chưa được một lúc mà đã bị đánh thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ.

Lúc này mà bà ta không lập uy thì không biết sau này còn làm ầm ĩ

thế nào nữa.
Chỉ là khế ước bán thân của mấy nha đầu thôi, cho nàng cũng không có gì.
Chỉ là cảm thấy hơi đáng tiếc, bà ta chỉ sinh được một nữ nhi như vậy, thế mà cố tính trời sinh lại khắc bà ta.

Nếu không phải là sao chổi thì sao bà ta làm mẫu thân mà lại không coi nàng như viên ngọc quý, yêu thương nâng niu trên tay chứ?
“Nếu ngươi muốn, ta sẽ cho ngươi.

Ngươi là nữ nhi của ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi.”Khương thị cố gắng làm cho vẻ mặt mình trông thật hiền từ, nghĩ rằng nữ nhi mình dù sao cũng chỉ là một nha đầu mười sáu mười bảy tuổi, nếu dịu dàng một chút thì sẽ bớt phiền phức cho bà ta.
Bà ta vừa nói xong, lại có mấy người bước vào.
Vân Chước liếc mắt nhìn, liền nhận ra hai người đi trước chính là hai vị huynh trưởng mà nàng đã nhiều năm không gặp.
Tiêu Văn Dũ lớn hơn nàng bảy tuổi, hiện tại dáng người cao ráo tuấn tú.

Tuy là người đọc sách nhưng thân hình không hề gầy yếu mà lại trông cao ráo khỏe khoắn, dáng vẻ uy nghiêm, eo lưng thẳng tắp như ngọn núi sừng sững, đây chính là tướng mạo phú quý lâu năm, mắt sáng có thần, lông mày cao, có mệnh trúng tên bảng vàng, chỉ là cốt tướng tuy tốt nhưng thần khí lại không tốt lắm.
Đại ca thanh khí xâm quyền, có huynh đệ lời lẽ chi ưu.
Mặt khác, cơ thể trì trệ, tinh thần suy nhược, khí xấu bộc phát, gần đây khí vận không được tốt lắm.
Mà khí vận không tốt, vậy thì chuyện công danh tạm thời không thành.
“Đại ca, nhị ca.” Nhìn thấy Tiêu Văn Dũ, cảm xúc Vân Chước cũng thoáng phập phồng.
Nàng nhớ kỹ những lời cay nghiệt của Khương thị lúc mình rời nhà, cũng mơ hồ nhớ lại lúc còn bé đại ca và nhị ca đều rất yêu thương nàng, nhưng bây giờ lớn lên mọi người lại có vẻ xa lạ.
Vẻ mặt Tiêu Văn Dũ vui mừng, đưa tay xoa đỉnh đầu nàng: “Đã lớn lên, cao đến như vậy rồi, bao năm qua ta cùng phụ thân phái người tìm muội khắp nơi nhưng đều không tìm được, còn tưởng rằng muội lành ít dữ nhiều.

Bây giờ muội có thể bình yên trở về, thật đúng là đại hỉ! Muội yên tâm, sau này có đại ca ở đây, sẽ không bao giờ để muội phải chịu gió hứng mưa, gian nan khổ sở nữa…”
Nói xong, Tiêu Văn Dũ nhìn thấy y phục trên người nàng đơn bạc liền cau mày, lập tức cởi áo khoác lông chồn trên người mình ra, trực tiếp khoác lên cho Vân Chước.
“Mẫu thân, thân thể muội muội yếu đuối, không nên đứng bên ngoài quá lâu, vẫn nên vào nhà nói chuyện đi.”
Tiêu Văn Dũ nhìn Khương thị, thần sắc lập tức thu liễm, cung kính khách khí.
Trước đó hắn nhận được tin tức, nói là lúc tìm được muội muội, nàng một mình lẻ loi lẫn trong một thương đội, nếu như tìm tới chậm hơn một chút thì nói không chừng nha đầu này đã bị người ta bán làm nô!
Lúc muội muội sinh ra khó khăn nên không được mẫu thân yêu thích, sau lại lưu lạc chịu khổ bên ngoài, quả thực số mệnh long đong.
Cũng may sau ngần ấy năm mà tay chân vẫn còn đó, lớn lên mà không gặp nguy hiểm gì, từ nay về sau chắc chắn khổ tận cam lai!
Khương thị nhìn dáng vẻ lo lắng của trưởng tử như vậy, giận không chỗ phát tiết.
Đối mặt với muội muội đã nhiều năm không gặp mà lại thân thiết như vậy, nhưng đối mặt với mẫu thân thân sinh của mình thì đã bao giờ có nửa phần quan tâm chưa?
“Mẫu thân, sắc mặt người không tốt lắm, có phải không thoải mái không? Nhi tử đỡ mẫu thân vào.” Lúc Khương thị còn đang tức giận, nhị ca Tiêu Văn Việt lập tức đỡ lấy.
Mà đệ đệ xa lạ Tiêu Văn Yến thì lại vui vẻ bước tới bên cạnh Khương Nguyên, lén lút đưa thứ gì đó cho Khương Nguyên.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Ánh mắt Vân Chước rơi vào trên người nhị ca và đệ đệ kia.
Nhị ca trông rất gầy, nước da trắng nõn mang mấy phần nữ tính, khuôn mặt gầy gò, khí huyết đục ngầu, lại có vẻ lo lắng nhiều, nhìn không giống người có thể sống lâu được.

Mũi nhọn như kiếm, lông mày dài nhỏ, dưới mắt hiện lên những nếp nhăn như ngủ không đủ giấc, đây là tướng mạo tâm địa độc ác, bại gia phá tổ.
Về phần tiểu đệ thì…Bây giờ vẫn chưa tới chỉn tuổi, thiếu niên tâm tính chưa định.
Chỉ là nhìn thần sắc đệ đệ linh động, các động tác nhỏ cũng không ít, thoạt nhìn cũng chẳng thông minh cho lắm.
Thứ mà Tiêu Văn Yến đưa cho Khương Nguyên cũng không phải vật hiếm có gì, chỉ là một con thỏ băng, cầm trên tay giống như hiến bảo đưa cho Khương Nguyên: “Tỷ, cái này là đệ tự tay khắc ra đấy, tỷ xem trước đi, lát nữa bảo người đặt ở trước cửa phòng tỷ.

Trời lạnh thế này có thể giữ được mấy ngày!”
“Đa tạ A Yến, ta thích lắm.” Khương Nguyên dịu dàng mỉm cười, chỉ là sau một khắc lại đột nhiên cười khổ, trả con thỏ băng lại cho Tiêu Văn Yến: “Biểu đệ… Đệ vẫn chưa từng gặp biểu tỷ Vân Chước phải không? Đệ vẫn nên cho nàng cái này đi, dù sao thì tỷ ấy vẫn là tỷ tỷ ruột thịt của đệ.”
Tiêu Văn Yến sửng sốt.
Cảm nhận được sự kinh hãi và bối rối của Khương Nguyên, khuôn mặt hắn lập tức tỏ ra không vui: “Đệ khắc cái này là cho tỷ!”

Nói xong, còn trừng mắt nhìn Vân Chước: “Ngươi là đồ xấu xa, vừa rồi ngươi ức hiếp tỷ ta phải không? Ta nghe nói ngươi ném hết toàn bộ y phục mà tỷ ấy đưa cho ngươi, ngươi không coi ai ra gì như thế, lại không thèm để tỷ ấy vào mắt, ta mới không nhận ngươi đâu!”
“Câm miệng!” Tiêu Văn Dũ lạnh lùng nhìn sang.
Tiêu Văn Yến cũng hơi sợ vị đại ca này, giọng nói lập tức nhỏ hơn mấy phần: “Huynh có mắng đệ thì đệ cũng phải nói, đệ không biết nàng ta, huynh xem nàng ta ăn mặc mộc mạc như vậy, nếu bảo nàng ta là tỷ tỷ ruột thịt của đệ thì sau này mặt mũi đệ biết để vào đâu? Hơn nữa, có huyết thống thì sao chứ? Mấy năm nay Nguyên tỷ tỷ vẫn luôn bảo vệ che chở cho đệ, không ai có thể sánh được tầm quan trọng của tỷ ấy trong lòng đệ.

Nếu dám so sánh với tỷ ấy thì chỉ tự làm xấu mặt mình thôi!”
“Muội đừng nghe mấy lời lung tung của đệ ấy, muội là đại tiểu thư của Tiêu gia chúng ta, cho dù đệ ấy có đối xử với muội thế nào thì muội cũng vẫn thế.” Nếu không phải có mẫu thân Khương thị ở đây, chỉ sợ lúc này Tiêu Văn Dũ đã sắp nhịn không được mà động thủ.
Vân Chước không quan tâm, đối với nàng mà nói, mấy lời nói lạnh lùng chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo, không thể làm tổn thương được nàng.
Đối với nàng, Tiêu Văn Yến chẳng qua chỉ là một người xa lạ, cho tới bây giờ chưa từng chung đụng, cũng không cần thân cận.
Chỉ là, nàng không nghĩ tới nhị ca không hề tỏ rõ thái độ của mình, thậm chí trên mặt cũng hề có chút thái độ nào là bất mãn hay phủ nhận.
Chứng tỏ trong mắt hắn, đệ đệ nói không sai.
Tình yêu thương của hắn dành cho nàng lúc còn nhỏ đã tan biến từ lâu sau mười mấy năm xa cách rồi.
Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Muội nghe đại ca, không sao đâu.”
Tiêu Văn Dũ thấy nàng hiểu chuyện như vậy, trong lòng càng thêm đau lòng, muội muội ở bên ngoài phải chịu đựng bao nhiêu ấm ức mới có thể mặt không đổi sắc, dịu dàng ngoan ngoãn như vậy chứ?
Tiêu Văn Dũ dẫn Vân Chước vào phòng.
Nhìn quanh bốn phía, thấy trong phòng đơn sơ, ngay cả đồ vật bài trí cũng không được mấy cái, lông mày nhíu lại.
Mẫu thân sắp xếp cho muội muội một viện tử ở rất xa, không nghĩ

tới lại tiếc không nỡ bỏ thêm một vài món đồ bài trí trong phòng.

Hắn nhớ rõ trong viện của Khương Nguyên ở bên kia có không ít thứ tốt, ngay cả kỳ hoa dị thảo cũng thành đồ bình thường.

Nặng bên này nhẹ bên kia như thế, quả thực cũng khiến lòng người rét lạnh.
“Sức khỏe tổ mẫu không tốt, mấy ngày nay cũng nằm mê man.

Chờ sáng mai tinh thần bà ấy tốt hơn một chút, ta dẫn muội sang gặp tổ mẫu.” Tiêu Văn Dũ nhẹ nhàng nói.
Vân Chước khẽ gật đầu.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Ta cũng sắp tham gia khoa khảo, gần đây tiên sinh không thả người, tạm thời không thể đi cùng với muội được.

Ngày mai sau khi gặp tổ mẫu xong, ta sẽ bảo nhị đệ, tam đệ đi cùng muội ra ngoài đi dạo một vòng, mua ít đồ cần thiết, cứ ghi vào trương mục của ta là được rồi.” Tiêu Văn Việt lại hào phóng nói thêm.
Khương thị ngồi ở một bên, nhìn dáng vẻ mấy anh chị em, cũng không vui lắm.
Dù sao thì đại nhi tử không phải do bà ta nuôi lớn, toàn tâm toàn ý hướng về phía lão thái thái.
Trong những năm qua, bà ta đã nhiều lần bảo hắn phải xem A Nguyên như muội muội ruột thịt của mình, nhưng hắn thì hay rồi, miệng thì vâng dạ, nhưng nửa điểm dịu dàng cũng không cho A Nguyên.
“Con cũng đừng cho là ta đối xử tệ với nàng, nàng mới vừa trở về không hiểu quy củ, ra ngoài đi dạo nếu đắc tội với người ta thì cũng gây chuyện cho phụ tử các con.

Trước khi con đến đây, ta đã đáp ứng sẽ may y phục mới cho nàng rồi, bây giờ con sắp thi rồi, những chuyện vặt vãnh này không cần con lo lắng, cứ yên tâm chuẩn bị thi là được.” Khương thị vội vàng nói.
Trong ba nhi tử, bà ta thích nhất là thứ tử.
Nhưng trưởng tử thân thể cốt cách cường tráng, đọc sách cũng khá tốt, sau này nhất định có thể gánh vác cho toàn gia, đương nhiên bà ta hy vọng trưởng tử có bản lĩnh.

“Mẫu thân, muội muội chỉ là tiểu cô nương, sao có thể gây chuyện được?” Tiêu Văn Dũ rất bất mãn với lời này.
“Nếu nói đến gây chuyện, mấy ngày trước đó, nha môn có bắt được một kẻ buôn người.

Người kia lại đánh chủ ý lên trưởng tử của Vĩnh Hoài Hầu, chỉ sợ là có người giật dây.

Mà Hầu thế tử còn nhỏ như vậy, duy chỉ có thứ huynh trong nhà là nhìn hắn không thuận mắt thôi, chuyện này hơn phân nửa chính là do thứ tử kia làm ra! Cùng người tương giao, trước tiên phải nhìn phẩm tính! Nhị đệ cả ngày đi cùng với thứ tử kia, tương lai có thể học được thứ tốt gì chứ?!”
Nói đến chuyện này, Tiêu Văn Dũ tức giận vô cùng.
Hắn biết mẫu thân và tổ mẫu không hợp nhau, giận tổ mẫu dẫn hắn qua nuôi dưỡng!
Nhưng tâm tính mẫu thân không đủ khoan dung độ lượng, Tiêu gia vốn đã gian nan lập thế như vậy rồi, nếu trưởng tử là hắn không nghiêm túc thì cho dù phụ thân có cố gắng thế nào thì Tiêu gia cũng không thể lấy về lại vinh quang lúc tằng tổ phụ còn sống!
Tổ mẫu nhẫn tâm đoạt tử cũng có sai, nhưng năm đó cũng chỉ giữ hắn ở bên người để dạy dỗ chứ không hề ngăn cản hắn và mẫu thân gặp mặt.

Nhưng mẫu thân lại cảm thấy nhi tử mỗi ngày không hầu hạ bên người chính là phản bội bà ta, cho nên từ khi còn bé, mỗi lần gặp hắn đều chỉ buông những lời lạnh nhạt!
Cứ thế mãi, đương nhiên hắn sẽ càng thân thiết hơn với tổ mẫu.
Nhị đệ thì không giống hắn, từ nhỏ đã được mẫu thân cầm tay dạy dỗ, nhưng mấy năm này hắn đã học được thứ gì?!
Mẫu thân nuôi dạy nhị đệ giống như cầm băng trên tay sợ tan, đọc sách thì sợ mệt mỏi, tập võ thì sợ vất vả, ăn cái gì dùng cái gì cũng phải để mắt tới, ngược lại nuôi dạy hắn trở nên vừa gầy yếu vừa kén chọn!
Nuông chiều hắn khắp nơi, không bao giờ dạy dỗ, khiến cho nhị đệ nhìn như ngoan ngoãn hiểu chuyện nhưng trong lòng chỉ toàn ý xấu!
Tiêu Văn Dũ vừa nói với Tiêu Văn Việt, sắc mặt Khương thị lập tức trầm xuống.
“Ta biết con có tiền đồ, nhưng cũng không nên nhìn nhị đệ không

vừa mắt như thế! Nếu không phải thân thể cốt cách Việt nhi không bằng con thì công danh của hắn bây giờ cũng không kém cạnh gì con hết!" Khương thị lập tức lên tiếng bênh vực.
Vân Chước nhìn thoáng qua nhị ca Tiêu Văn Việt, phát hiện hắn rất bình tĩnh ngồi cạnh Khương thị, giống như thể đã rất quen thuộc với những lí do thoái thác này.
Rất hiển nhiên, hắn biết nhất định Khương thị sẽ bảo vệ hắn, cho nên hắn căn bản không đặt mấy lời của đại ca ở trong lòng.
Ngược lại còn có vẻ thích thú quan sát Khương thị nổi giận với đại ca mình.
"Mẫu thân! Con đang nói đến chuyện nhà Vĩnh Hoài Hầu đấy! Người nên quản nhị đệ đi, đừng để hắn kết giao với thứ tử kia nữa!" Tiêu Văn Dũ vô cùng tức giận, trong giọng nói còn lộ ra chút bất lực.
Khương thị giận dữ: "Ta thấy con đang muốn quản ta ấy! Ta sinh con ra, thế mà chỗ nào con cũng bất mãn với ta hết, còn phát tiết lửa giận trên thân Việt nhi nữa! Thôi, nếu con đã chướng mắt ta như vậy, ta dẫn Việt nhi đi là được! Con lo lắng cho nha đầu này như vậy thì tự mình lo liệu đi!"
Nói xong, Khương thị xoay người rời đi.
Tiêu Văn Việt mỉm cười, liếc nhìn đại ca, hời hợt nói: "Trưởng tử của Vĩnh Hoài Hầu chỉ là một tiểu oa nhi, đại ca để ý như vậy, người không biết còn tưởng là do huynh sinh ra đấy!"

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Tiêu Văn Việt thuận miệng nói một câu khiến Tiêu Văn Dũ tức giận đến nổi cả gân xanh, không kìm được cơn tức giận trong lòng.

Nhưng Tiêu Văn Việt căn bản không sợ cơn tức giận này, sau khi nói xong, ánh mắt dừng lại trên mặt Vân Chước một lúc, vẻ mặt phức tạp, sau đó bật cười một tiếng rồi bỏ đi.

“Vậy đệ cũng đi, tỷ, đệ đã sai người đào lên mấy khối băng to rồi, để đệ dạy tỷ cách khắc hình con hổ.

” Ngay cả đệ đệ Tiêu Văn Yến cũng không ở lại, kéo tay Khương Nguyên bỏ đi.

Trên mặt Khương Nguyên nở nụ cười dịu dàng.

“Biểu tỷ cũng đừng trách, không phải cô mẫu và hai biểu ca cố ý lạnh nhạt tỷ đâu, chỉ là không thích bị cằn nhằn thôi.

Tỷ yên tâm, lát nữa ta sang dỗ dành cô mẫu, nàng sẽ không tức giận lâu đâu.

” Khương Nguyên nói, lại khó xử mở miệng: “Biểu tỷ mới trở về, đáng lẽ ra ta phải cùng với biểu tỷ đi dạo xung quanh, chỉ là…cô mẫu đã lên tiếng, ta cũng không thể cãi lại được…”
“Đúng rồi, hay là để A Yến đi cùng tỷ được không?” Khương Nguyên vội vàng nhìn về phía Tiêu Văn Yến: “A Yến, mấy bữa nay đệ cũng không cần đi theo tỷ luyện đàn đâu, chuyện của biểu tỷ

quan trọng hơn, dù sao thì tỷ cũng là khách, như thế nào cũng được.

”
Bộ dạng này của nàng ta giống như tiên tử, ánh mắt nhìn Tiêu Văn Yến cũng tràn ngập cưng chiều.

Tiêu Văn Yến hầu như luôn ở bên cạnh Khương Nguyên, tình cảm rất sâu sắc.

Gần đây có một vị nhạc công hết sức lợi hại mới đến kinh thành, có ý định thu nhận đồ đệ để dạy bảo một hai.

Khương Nguyên luôn thích học cầm kỳ thi họa, liền nhờ hai huynh đệ Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến giúp nàng nghe đàn, đưa ra nhận xét, chỉ là hai huynh đệ này cũng có việc phải làm, không phải lúc nào cũng có thể ở cùng nhau được…
“Đệ đã đáp ứng với tỷ trước rồi!” Tiêu Văn Yến nói ngay, sau đó nhìn Vân Chước, lúng túng mở miệng: “Cái kia…À, ngươi tự mình ra ngoài đi dạo không được sao? Ngươi đã lớn thế rồi, còn có nha hoàn đi theo nữa, sẽ không bị lạc đâu nhỉ?”
Tiêu Văn Dũ vốn đang tức giận, lúc này nghe xong, càng tức giận hơn: “Tiêu Văn Yến! Đây là tỷ tỷ ruột thịt của đệ đấy!”
Đang định ra tay, Vân Chước lập tức kéo người lại.

Nàng hào phóng cười: “Tiểu đệ nói đúng, muội không đi lạc được đâu, với cả chuyện gì cũng phải có trước có sau, sao có thể để đệ đệ thất hứa chỉ vì một chuyện nhỏ thế này được?”
Tiêu Văn Yến ngơ ngác nhìn nàng, luôn cảm thấy tỷ tỷ ruột thịt này cũng không hoàn toàn giống như trong tưởng tượng của hắn.

Hắn vẫn luôn biết rằng mình có một người tỷ tỷ ruột thịt, lúc trước cũng đã từng hỏi mẫu thân, chỉ là mẫu thân nói rằng tỷ tỷ Tiêu Vân Chước của hắn từ nhỏ đã là một con sói mắt trắng, nói tính cách của nàng ích kỷ ngoan độc, một thân tật xấu, dạy thế nào cũng không đổi được.

Sau khi có tin đã tìm được đại tỷ, mẫu thân lại bảo hắn sau này phải cách xa đại tỷ một chút, nói rằng tâm tính của nàng vốn đã không tốt, lưu lạc bên ngoài lâu như vậy nhất định sẽ không được

dạy dỗ đàng hoàng, không biết đã từng làm cái gì, ngàn vạn lần không được đi theo nàng để học cái xấu…
Nhưng hôm nay xem ra…
Dáng dấp đại tỷ rất xinh đẹp, so với Nguyên tỷ tỷ còn đẹp hơn.

Nhất là dáng vẻ của nàng khi cười với hắn, như sáng bừng lên, không hề đáng sợ giống như mẫu thân nói.

Không đúng không đúng…
Tiêu Văn Yến vội vàng lắc đầu, hắn không thể bị kẻ xấu xa này lừa gạt được.

Người này rất biết cách giả vờ giả vịt, rõ ràng lúc trước vừa mới vứt hết toàn bộ y phục mà Nguyên tỷ tỷ đưa cho nàng!
Ngay cả ý tốt của người khác mà cũng chà đạp như thế, vậy thì sao có thể có lòng tốt được!
Tiêu Văn Yến lập tức bày ra sắc mặt dữ tợn, hừ một tiếng: “Giả vờ giả vịt! Ngày mai ta sẽ không đi cùng ngươi, mà sau này cũng không, ta chỉ có một người tỷ tỷ thôi, dù sao cũng không phải ngươi!”
Nói xong liền kéo tay Khương Nguyên bỏ đi.

Tiêu Văn Dũ tức giận, nhưng lại càng cảm giác bi thương và bất lực hơn.

Ánh mắt nhìn Vân Chước tràn ngập vẻ đau lòng.

“Đều là lỗi của đại ca, muội vừa mới trở về mà đã phải chịu ấm ức như vậy…” Trong lòng Tiêu Văn Dũ không hề dễ chịu: “Nhất định ta sẽ dạy bảo hắn lại, tuyệt không để cho hắn không biết phân thân sơ như vậy nữa!”
Kỳ thật hắn cũng đã từng dạy bảo rất nhiều lần, chỉ là có mẫu thân ngăn ở phía trước, những nỗ lực của hắn cũng chỉ tốn công vô ích.

Thái độ của mẫu thân đối với hắn vốn đã rất tệ, lúc này đối với Vân Chước lại càng tệ hơn.

“Chút chuyện nhỏ này có gì mà ấm ức chứ? Ta không phải là thỏi bạc thỏi vàng, bọn hắn không thích ta cũng là chuyện bình thường,

đại ca không cần phải lo lắng như vậy.

” Vân Chước nhìn nhận mọi chuyện rất rõ ràng.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Tiêu Văn Dũ lộ vẻ kinh ngạc.
Suy nghĩ của muội muội của hắn dường như khác hẳn với người bình thường.
Một cô nương mười sáu tuổi, vừa mới tìm được người thân, không phải là càng dễ lo được lo mất sao?
Mà cho dù hắn khi ở cái tuổi này, đối mặt với những lời nói lạnh nhạt của mẫu thân thì vẫn cảm thấy trong lòng rét lạnh, nhưng tại sao muội muội lại có thể thản nhiên như vậy chứ?
Hắn là càng thêm nhẫn nại so với hắn…
“Thấy muội càng hiểu chuyện, đại ca càng áy náy.” Tiêu Văn Dũ nói, lại lục tìm trong áo, lấy ra một tờ ngân phiếu năm mươi lượng: “Đây là nguyệt ngân của ta tháng này, muội nhận lấy đi, ngày mai rồi đi mua vài thứ.

Nếu không đủ thì cứ ghi vào trương mục của ta, còn mẫu thân bên kia…cũng đừng trông cậy vào.

Viện tử của muội bây giờ còn hơi quạnh quẽ, nhưng muội cứ yên tâm, vi huynh sẽ từ từ lấp đầy viện này cho muội.”
Tiêu Văn Dũ cảm thấy sau này mình càng phải cố gắng hơn, nhất định phải thi đậu kỳ thi mùa xuân này, tương lai kiếm được nhiều tiền hơn để tích lũy đồ cưới cho muội muội.
Mặc dù muội muội là tiểu thư Tiêu gia nhưng lại không nhận được đãi ngộ nên có, thật sự quá đáng thương!
Tài sản Tiêu gia tuy nhiều, nhưng đó cũng chỉ là bề ngoài.

Chuyện tổ phụ đùa giỡn cung nữ đã khiến cho Tiêu gia trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành, cho nên sau khi phụ thân tiếp quản gia tộc, dù kiếm không được nhiều tiền nhưng cũng không cho phép trong nhà lộ ra cảnh nghèo túng.

Cho nên mấy năm này, mỗi ngọn cây mỗi cọng cỏ, mỗi viên gói mỗi viên gạch trong nhà đều không khác gì so với thời tằng tổ phụ.
Tổ mẫu biết tâm bệnh của phụ thân, cũng đau lòng cho con cháu nên dùng đồ cưới của mình trợ cấp thêm không ít.
Những năm này hắn đọc sách bái sư, mời rất nhiều danh sư, số tiền tiêu tốn cũng không ít, tất cả đều là do tổ mẫu bỏ ra.

Mẫu thân trông coi chi phí ăn mặc cho cả cái nhà này, nhưng chưa từng trợ cấp cho hắn.

Hắn chỉ được nhận nguyệt ngân hàng tháng theo quy định.
Khi muội muội trở về, mẫu thân cũng không có ý định bỏ thêm chút bạc để chăm sóc cho muội muội…
Hắn không thể lại đi tìm tổ mẫu vì chuyện của muội muội được, tổ mẫu đã quá khổ rồi.

Phụ thân bận rộn sự vụ trong quân, mẫu thân càng không thể dựa vào nên người duy nhất mà muội muội có thể dựa vào là hắn.
Nhìn thấy dáng vẻ u sầu của đại ca, Vân Chước sửng sốt, tại sao đang nói chuyện bình thường tự nhiên đưa bạc làm gì?
Nhưng có câu nói rất hay, có qua thì phải có lại...
Vân Chước nghĩ nghĩ: “Đa tạ đại ca, ta cũng không có gì tốt tặng cho huynh...!Vậy liền tặng huynh một câu cũng được...”
“? ? ?” Tiêu Văn Dũ nhướng mày, có chút nghi hoặc.
“Khi đến các điểm thưởng ngoạn phải đề phòng thủy tai, đặc biệt tránh đi thuyền.” Lúc này Vân Chước nghiêm mặt, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.
Tiêu Văn Dũ càng thêm kinh ngạc, muội muội đang nói cái gì thế?
Sao mấy lời này lại giống như thần côn đoán mệnh vậy?
Chẳng qua hắn cũng không tiện hỏi nhiều, sợ muội muội cảm thấy hắn đang có ý bắt bẻ nàng nên chỉ cười xoa đầu nàng: “Ta biết muội quan tâm đến ta, vi huynh sẽ ghi nhớ.”
Vân Chước cảm thấy dáng vẻ qua loa cho có lệ của hắn chẳng có vẻ gì là ghi nhớ thật cả, rõ ràng là đang dỗ dành tiểu hài thôi.
“Huynh chờ một chút.” Vân Chước nói một câu, sau đó về phòng

lấy trong bọc đồ to đùng của mình ra một mặt dây chuyền rất to, bước ra ngoài, có chút luyến tiếc đặt vào trong tay đại ca: “Huynh phải đeo vào, không cho phép tháo ra.”
Tiêu Văn Dũ nhìn thứ kia, chỉ là một…hòn đá bình thường không có gì lạ.
Trong mơ hồ có hiện ra ánh sáng sặc sỡ, nhưng phía trên cũng có mấy đường vân thô ráp, không có hình chạm khắc nào, chỉ có một cái lỗ đơn giản để luồn dây qua.
Hơn nữa, nó còn to bằng cả nửa bàn tay!
Thứ này nếu đeo ở trên người… nếu thấy được, có ai mà không bật cười chứ?
Nhưng nhìn ánh mắt “chờ mong” của muội muội cùng giọng điệu kiên quyết của nàng, quả thật Tiêu Văn Dũ không thể từ chối được, chỉ có thể trịnh trọng nhận lấy: “Đa tạ muội muội, ta nhất định sẽ luôn mang theo.”
Mặc dù có hơi xấu một chút, nhưng cũng là quà muội muội tặng. Đừng nói là một hòn đá, cho dù là một hòn đất cũng phải nhận, tuyệt đối không thể làm cho lòng nàng rét lạnh được.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Hòn đá kia quá nặng, Tiêu Văn Dũ căn bản không có cách nào để đeo nó lên trên cổ, đành phải lấy miếng ngọc bội bên hông để thay thế.

Vân Chước mới tới, vốn dĩ cả nhà nên cùng nhau dùng bữa, nhưng mấy người Khương thị lại phất tay áo rời đi, do đó cũng chỉ còn Tiêu Văn Dũ cùng với nàng ăn qua loa một chút.

Nàng không có cảm xúc gì, vẻ mặt thong dong, sắc mặt và lời nói không có nửa điểm oán hận và bất mãn, chuyện này khiến Tiêu Văn Dũ nhịn không được mà suy nghĩ nhiều.

Trong lòng hắn, thái độ của muội muội như thế cũng không phải là bởi vì hiểu lễ, mà chính là bởi vì nhát gan không dám so đo.

Thật đáng thương!

Đồ ăn trong bát của Vân Chước cũng được chồng chất lên cao.

Tiêu Văn Dũ trong mắt đầy chua xót, muội muội lẻ loi trơ trọi một mình, thật sự trong lòng hắn khó chịu, có phải là hắn đã trách móc quá nặng nề với nhị đệ tam đệ rồi hay không? Nếu như chính hắn

lải nhải ít đi một chút, có lẽ tình cảm huynh đệ còn có thể giữ lại được mấy phần, như thế cũng không khiến cho muội muội bị kẹp ở giữa phải khó xử.

Tiêu Văn Dũ tâm sự nặng nề, bữa cơm này của Vân Chước lại ăn vô cùng ngon.

Nàng là người luôn luôn khoan dung, cũng ước gì trước mắt thanh tịnh.

Cơm nước xong xuôi không bao lâu, sau khi Tiêu Văn Dũ dặn dò vài câu cũng vội vàng đi, lúc này Vân Chước mới có thể nghỉ ngơi.

Hôm sau trời vừa sáng.

Tích Vi Đường.

Tiêu Văn Dũ dẫn nàng đến đó.

Đêm qua một trận gió tuyết, trong sân phủ một tầng trắng bạc.

Tích Vi Đường yên tĩnh vô cùng, vừa vào trong sân của tổ mẫu đã có thể ngửi thấy mùi thuốc đắng nồng đậm, trong viện của tổ mẫu đều dùng những người cũ đã quen, lúc này vừa thấy đại ca dẫn theo nàng xuất hiện, trên khuôn mặt yên lặng cuối cùng đã lộ ra một chút vui vẻ, đón bọn họ vào.

Trên đường đi đã nghe đại ca nói, nơi này của tổ mẫu, ngoại trừ hắn ra, ít khi tiếp đón người ngoài.

Sau khi tổ phụ bị ban chết, phụ thân vì để cứu vãn thanh danh, ở trong quân doanh cũng có tiếng liều mạng, có khi hai ba tháng mới về nhà một lần, mà Khương thị cho tới bây giờ cũng không thích các con của mình thân thiết với lão thái thái, cho nên ngoại trừ ngày lễ ngày tết hoặc là trong nhà có vị khách quan trọng đến, nếu không căn bản sẽ không để cho lão thái thái tiếp xúc với nhị ca và đệ đệ.

Đương nhiên, Khương thị cũng không ngốc đến để mức để người đời nắm được nhược điểm của bà ta.

Đồ dùng trong viện của lão thái thái bà ta sẽ thường xuyên mua thêm, mỗi tháng đều sẽ cử rất nhiều người ra ngoài mua đồ, tên tuổi của lão thái thái cũng không ít dùng, bởi vậy người trong kinh thành, cũng không có một ai chỉ trích Khương thị không đúng, thậm chí trong mắt người ngoài, Khương thị còn là một cô con dâu cực kỳ hiếu thuận.

"Bình thường vào thời gian này lão thái thái đại khái có thể tỉnh hơn một canh giờ.

" Ma ma bên cạnh tổ mẫu mở miệng nói, ánh mắt nhìn Vân Chước cũng tràn ngập yêu thương: "Những năm này lão thái thái luôn nhớ đại tiểu thư, hôm nay biết ngài đã trở về, ngay cả cơm cũng ăn nhiều hơn chút.

"

Vân Chước nhẹ gật đầu, vào phòng.

Cửa sổ trong phòng chắc là mới mở, còn có một vài mùi vị chưa tản đi.

Tổ mẫu dựa một nửa vào thành giường, sau khi nhìn thấy nàng, trên gương mặt già nua hiện lên mấy phần vui mừng, khẽ vẫy tay

với nàng.

Tiêu Văn Dũ vội vàng dắt Vân Chước tiến lên: "Tổ mẫu, đây là muội muội, người nhìn xem bây giờ nàng rất tốt, chân tay đầy đủ, cũng biết nói, cũng không bán mình làm nô lệ, người yên tâm.

"

"! " Khoé miệng Vân Chước hơi co giật một cái.

"Được! Vậy là tốt rồi.

" Giọng nói của lão thái thái khàn vô cùng, sắc mặt rất kém, đôi tay già nua kéo Vân Chước lại: "Đứa nhỏ ngoan, con chịu khổ rồi! "

"Cũng tạm được.

" Giọng điệu của Vân Chước có hơi cứng ngắc, sau khi điều chỉnh một lúc, lại nói: "Những năm này cháu gái cũng không bị uất ức nhiều, mặc dù hơi vất vả một chút, nhưng cũng rất nhiều năm không bị người khác bắt nạt.

"

Nàng thực sự nói thật.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Lão thái thái há to miệng, nhưng lại thở dài.

Sau khi bà ấy tỉnh lại, ma ma bên cạnh đã báo cho bà ấy biết những lời nói và việc làm hôm qua của Khương thị, trong lòng lão thái thái cũng vì Vân Chước mà thấy không đáng.

Nhưng bà ấy đã gần đất xa trời, càng quản quá nhiều, tương lai tình cảnh của con bé này sẽ càng gian nan.

"Dũ Nhi, đã tìm thấy muội muội của con rồi, vậy sau này con phải đối tốt với muội muội! Mấy huynh muội các con, giúp đỡ lẫn nhau, nhị đệ của con! nhất định phải dạy bảo, trước khi ta mất, ta sẽ bảo cha con đưa nhị đệ tam đệ của con đến thư viện Thanh Sơn, xa một chút, học thành rồi lại về! Dù sao Khương thị cũng hận ta! khụ khụ, vậy thì chỉ hận một mình ta đi! " Sắc mặt lão thái thái tràn đầy lo âu và không cam lòng.

Đứa cháu đích tôn này của bà ấy thật ra là người có tài tập võ.

Ban đầu, bà ấy vốn dĩ đã dự định đợi cháu trai qua mười sáu tuổi thì sẽ đưa đến biên ải để mài giũa, tương lai nếu có thể làm Đại Tướng, vậy thì Tiêu gia sẽ vững vàng ổn định.

Nhưng ra chiến trường nguy hiểm, hậu phương không chắc, trưởng tôn này của bà ấy ở phía trước chém giết thì thế nào?

Lão nhị lão tam đều nằm trong tay Khương thị, nuôi đến cao không tới, thấp không xong, nếu như trưởng tôn chết ở bên ngoài, vậy cái nhà này thật sự là không có người nối nghiệp.

Bất đắc dĩ, buộc cháu trai phải học văn, hắn cũng vươn lên, ngày đêm học hành vất vả, sắp có thể dự kỳ thi mùa xuân rồi.

Nhưng một cây chẳng chống vững nhà.

Hơn nữa, bây giờ tính tình của lão nhị không tốt lắm, nếu như ngơ ngơ ngác ngác cả đời còn dễ nói, chỉ sợ tương lai gây ra chuyện lớn gì, một khi như thế, sẽ liên luỵ đến cả nhà!

Mà với cơ thể này của bà ấy, nếu có thể chống đỡ đến lúc cháu trai tham gia kỳ thi mùa xuân đã tính là rất tốt rồi, chuyện bồi dưỡng cháu trai, bà ấy đã không thể cứu vãn, chỉ muốn dựa vào mấy câu di ngôn trước khi chết, để Khương thị không phản kháng được!

"Tổ mẫu yên tâm, cháu nhất định sẽ đôn đốc nhị đệ và tam đệ! " Tiêu Văn Dũ vội vàng nói.

Bọn nó còn nhỏ tuổi, còn chưa hiểu rõ con đường phía trước, nếu có một ngày có thể năng thoát khỏi vòng tay của mẫu thân để trưởng thành, tất nhiên có thể hiểu được dụng tâm khổ cực của tổ mẫu và hắn!

Hắn làm huynh trưởng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của lão thái thái và đại ca, Vân Chước cảm thấy quả thực vất vả.

Nhị ca thì dường như tâm nhãn quá xấu xa, vậy thì tìm cách đuổi đi là được, không được nữa! vậy thì giết chết đi, tiểu đệ còn nhỏ, hiện tại không hiểu chuyện vậy thì đánh nhiều hơn mấy trận, sau khi đánh mà vẫn chưa hiểu chuyện, thì cũng có thể đi theo nhị ca, trên đường xuống hoàng tuyền cũng không cô đơn.

Nhưng nàng nhìn kỹ mặt đại ca một chút, lời này của hắn không giống như là đang lừa gạt lão thái thái, hắn nghiêm túc.

Làm đại ca, còn phải thể hiện tấm lòng làm cha?

Thật không dễ dàng.

Những năm này lão thái thái và đại ca đối với nàng cũng là mười phần nhớ, lúc trước cũng vô cùng yêu thương nàng, bây giờ nàng cũng không nên làm trái lẽ thường, thế là, Vân Chước gật đầu một cái mười phần đồng tình: "Cháu cũng sẽ giám sát đại ca, để đại ca không quên đôn đốc bọn họ.

"

"! " Sự đau thương của Tiêu Văn Dũ ngưng hẳn lại, nhìn nàng một cái.

Lão thái thái đang muốn nói chuyện mí mắt lại bắt đầu run lên, nhìn như là lại sắp ngủ.

"Lúc này mới chưa đến nửa canh giờ, vì sao tinh lực của tổ mẫu càng ngày càng ít đi?" Tiêu Văn Dũ rất sốt ruột, nói với ma ma: "Mau gọi phủ y tới!"

"Gọi đại phu cũng vô dụng.

" Vân Chước cũng lập tức mở miệng.

Tiêu Văn Dũ không hiểu nhìn nàng.

"Tổ mẫu tuổi tác đã lớn, thân thể vốn dĩ cũng không tính là cứng rắn, nếu như ngày thường lại tiếp xúc với những thứ đồ không sạch sẽ, thì sẽ bị tà khí xâm nhập vào nơi ở, nếu thuốc đã không còn tác dụng, đại ca nên tìm một vài biện pháp khác để trị.

" Vân Chước nói xong, ánh mắt quét một vòng trong phòng.

Căn viện này của tổ mẫu vắng vẻ, trong phòng bài trí cũng đơn giản, ngoại trừ hòm thuốc, chỉ có một mùi đàn hương mười phần nhẹ nhàng vờn quanh, trong phòng này còn bày một cái bàn, trên bàn thờ cúng thần Phật.

Tiêu Văn Dũ từ trước tới giờ không tin những thứ này.

Nhưng lời này là do muội muội ruột nói, không đành lòng làm thương tổn lòng tốt của nàng, nhân tiện nói: "Toa thuốc mà phủ y kê cũng đưa cho người của Thái Y Viện xem qua, không có vấn đề gì, cũng may mà có toa thuốc này, giữ lại được tính mạng của tổ mẫu! "

"Thuốc mà đại phu kê cũng là thuốc chính dương xua đuổi tà ma, có thể dùng, nhưng không đủ.

"

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Lão thái thái bị bệnh hơn hai tháng, ban đầu chỉ là tinh thần uể oải, ăn uống không trôi, về sau cứ dần dần ngủ nhiều ít tỉnh, cho tới bây giờ nói mấy câu cũng đã buồn ngủ vô cùng, thái y cũng nói là không chống đỡ được bao lâu.

"Vậy còn phải làm gì?" Tiêu Văn Dũ vô ý thức hỏi, sau khi mở miệng cũng hơi hối hận.

Muội muội cũng không phải đại phu, làm sao có thể hiểu về chuyện chữa bệnh chứ?

"Đại ca còn phải đi học, vẫn là sớm đi đi thôi, nơi này giao cho ta cho tiện, tổ mẫu nhớ ta nhiều năm, ta cũng nên ở lại đây hầu hạ chăm bệnh mới đúng.

" Nàng cũng không nói thẳng.

Những năm này nàng ở bên ngoài hành tẩu, rất nhiều người đều bởi vì tuổi tác diện mạo của nàng thậm chí là cả giới tính, nên không hề tín nhiệm nàng, giải thích cũng vô dụng.

Hơn nữa đại ca chính trực, vừa mới khuyên hắn cách xa nước không sẽ gặp hoạ, hắn cũng qua loa như vậy, bây giờ việc liên

quan đến tính mạng của tổ mẫu, tất nhiên sẽ càng thêm phòng bị, đương nhiên, vận mệnh của đại ca gần đây cũng không tốt, vì phương pháp chữa bệnh cho tổ mẫu, hắn không nên dính vào mới tốt.

Ánh mắt Tiêu Văn Dũ mang theo mấy phần nghi ngờ.

Sau khi do dự một lúc, hắn mới nói: "Thân thể của tổ mẫu không chịu được giày vò! "

"Tổ mẫu cứ nghỉ ngơi là được, sẽ không làm người mệt nhọc.

" Vân Chước lập tức nói.

Tiêu Văn Dũ không biết muội muội muốn làm gì, nhưng nhìn dáng vẻ ung dung này của nàng, sự nghi ngờ trong lòng cũng tản đi ít nhiều.

Trong phòng còn có nhóm ma ma giám sát, cũng sẽ không để muội muội quấy rầy đến tổ mẫu, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc tĩnh dưỡng của tổ mẫu, những chuyện khác, muội muội làm gì cũng không quan trọng.

Chẳng được bao lâu, phủ y lại châm cho lão thái thái mấy kim, khí tức của lão thái thái ổn định hơn một chút, lúc này Tiêu Văn Dũ mới rời đi.

Tiêu Văn Dũ vừa đi, Vân Chước đã không khách khí.

"Trước đó mấy ngày tổ mẫu nhận được thứ gì hiếm có không? Hơn nữa thứ này còn có thể thường xuyên nhìn thấy?" Vân Chước trực tiếp hỏi Huệ ma ma bên cạnh tổ mẫu.

"Đại tiểu thư đang nghi ngờ có người hạ độc sao?" Huệ ma ma giật mình.

Sắc mặt ma ma mười phần ngưng trọng, lại nói: "Chắc là sẽ không, trong viện của lão thái thái đều là người cũ lâu năm, phản bội lão thái thái có thể nhận được chỗ tốt gì? Hơn nữa từ trước tới giờ bà ấy không quản chuyện gì, ai sẽ hạ độc hại bà ấy chứ? Không đáng?"

Huệ ma ma hiểu rõ lão thái thái nhất, nếu như thật sự là hạ độc, vậy thì chỉ có thể là Khương thị.

Năm đó Lão Thái Gia hồ đồ, nhất định phải là Khương thị làm con dâu, lão thái thái không ngăn cản nổi nên cũng đành chấp nhận.

Ai ngờ, sau khi Khương thị vào cửa thì kiêu căng vô cùng, thường xuyên khóc lóc, khi đó cứ đòi đại gia phải ở cùng!

Tân nương tử mới về, luyến tiếc lang quân còn có thể hiểu, nhưng Khương thị thành hôn đã hơn mấy tháng, cũng không muốn đại gia ra ngoài, đại gia là người đứng đắn, chưa bao giờ có tâm địa gian giảo, nhưng rơi vào tay Khương thị, gặp mấy người bạn cũng phải chịu sự chất vấn!

Nếu không phải về sau Lão Thái Gia bị ban chết, cửa nhà không ai gánh vác, Khương thị cũng sẽ không thả cho chồng ra ngoài rèn luyện!

Cách làm như vậy, quả thực là không phóng khoáng, lòng dạ hẹp hòi đến đáng thương!

Chuyện của hai vợ chồng bọn họ, lão thái thái chỉ khuyên vài câu, cũng không hỏi nhiều nữa, đối với Khương thị rõ ràng cũng rất hòa thuận, nhưng Khương thị ngược lại thì hay rồi, sau lưng lại luôn làm ra vẻ bị lão thái thái ức hiếp, khiến đại gia rơi vào tình thế khó xử.

Lão phu nhân không muốn con trai buồn bã, nên đã nhường một bước, cũng không khiến cho Khương thị hiểu ra phụng dưỡng, mà ngay cả mặt cũng hiếm thấy.

Về sau Khương thị sinh con, lão thái thái cũng vô cùng vui vẻ, vì để làm dịu mối quan hệ với con dâu, lại càng cho Khương thị rất nhiều đồ tốt!

Sau khi Khương thị ở cữ xong, lão thái thái nhắc tới chuyện giáo dục bọn nhỏ, hỏi Khương thị có tính toán gì không!

Bây giờ ở trong kinh thành người muốn mời danh sư cũng không ít, nếu có dự định, dù sao cũng phải chuẩn bị sớm!

Khi đó thái gia vẫn còn sống, Tiêu Gia Không vẫn giữ tước vị, nhưng thanh danh lại kém hơn bây giờ, nếu thật sự muốn mời danh sư, tiền bạc và quan hệ, có bên nào mà không cần phải sắp xếp?

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Nhưng Khương thị nghe xong, lại cảm thấy tay lão thái thái vươn quá dài! Thậm chí còn nói đến con của bà ta, chỉ cần sống vui vẻ, tương lai kế thừa tước vị, là được hưởng phúc!

Lúc ấy lão thái thái nghe xong, lập tức bị chọc giận.

Có con cháu nhà ai mà không chú trọng chuyện nuôi dưỡng? !

Chỉ mong vui vẻ?

Nhất thời vui vẻ thì rất đơn giản, nhưng không có trưởng bối đáng tin che chở, thì có thể vui vẻ được bao lâu?

Khi đó Tiêu gia còn có tước vị Quốc Công, nhưng Lão Thái Gia cũng là kẻ khốn nạn, không biết lúc nào thì sẽ tán gia bại sản!

Lúc ấy đại gia lại là người thương vợ, sau khi cưới Khương thị về thì có hơi lười biếng, ngay cả chức vị cũng thiếu chút không đòi hỏi, nếu như đối với con cái sau này cũng không chú ý, làm sao giữ được gia nghiệp?

Lão thái thái cũng nghĩ có lẽ Khương thị nói nhảm, còn quan sát một hồi, kết quả phát hiện Khương thị không hề biết nuôi con chút nào.

Cả ngày chỉ biết bắt bẻ nhũ mẫu, đứa nhỏ hơi khóc một chút là bắt đầu trách phạt hạ nhân, vì không cho đại gia đi ra ngoài kết bạn, Khương thị lại còn cố ý để đứa nhỏ bị bệnh, dùng chuyện này để ngăn cản chồng.

Lão thái thái nghĩ đến tương lai, mới không thể không đưa bọn nhỏ đến bên cạnh!

Bởi vì chuyện giáo dục con cái, Khương thị cực kỳ hận lão thái thái.

Nhưng cũng sẽ không trở thành! Dám hạ độc chứ?

Nếu muốn hạ độc thì đã ra tay từ lâu rồi, còn có thể đợi đến hôm nay sao?

Huệ ma ma rất sốt ruột, trong đầu đã suy nghĩ kỹ mấy lần động tĩnh bên phía Khương thị, nhưng vẫn như cũ không nghĩ tới có chỗ nào khả nghi.

Mặc dù lão thái thái không quản mọi chuyện, thế nhưng không phải một chút thủ đoạn cũng không có, Tích Vi Đường này của bọn họ rõ ràng rất sạch sẽ? !

"Ý của ta là, tổ mẫu có mua thêm đồ mới hay không, có lẽ thứ kia không rõ lai lịch, đã đụng chạm đến rồi.

" Vân Chước thấy dáng vẻ Huệ ma ma xoắn xuýt phức tạp, cũng có chút bất đắc dĩ.

“Đồ vật?" Huệ ma ma cẩn thận nghĩ lại một chút: “Đồ vật ở chỗ lão thái thái ngoại trừ những vật lớn và trang trí, những đồ dùng khác thường ngày đều thường xuyên thay mới.

"

Mỗi tháng Khương thị đều sẽ gióng trống khua chiêng để cho người ta đi mua đồ rồi chuyển tới cho lão thái thái.

Vân Chước nghĩ một chút, lại nói: "Trong phòng này không nhìn ra có gì khác lạ, ta nói tang vật chắc không ở đây! Ma ma, có thứ gì mà tổ mẫu dù bị bệnh cũng muốn thấy không?"

"Mỗi ngày lão thái thái đều rất ít khi tỉnh, sau khi tỉnh lại cũng không muốn vận động, nhiều nhất chỉ là đến Tiểu Phật đường phía sau ngồi một lúc.

" Huệ ma ma vội vàng nói.

"Dẫn ta đi nhìn xem.

" Vân Chước lập tức nói.

Tổ mẫu tuổi đã lớn rồi, cũng thật sự bị bệnh.

Nhưng bởi vì dính chút sát khí u ám, mới dẫn đến bệnh này cứ chữa trị mãi không hết.

Nếu như đụng đến tà ác mạnh, với thể trạng và hồn phách của người già căn bản không chịu nổi, đã sớm bộc phát bệnh nặng mà chết rồi, cho nên sát khí này không phải quá lợi hại, nhưng lại do thường xuyên tiếp xúc mà nhận được, bây giờ mới không có cách nào trừ khử, tích luỹ từng chút xíu một, dẫn đến bệnh tình càng ngày càng nặng.

Huệ ma ma không rõ lắm, nhưng bà ấy cũng là nô bộc trung thành, mỗi ngày nhìn lão thái thái ngơ ngơ ngác ngác như vậy, cũng mười phần đau lòng khó chịu, bây giờ đại tiểu thư đột nhiên có một cách giải thích khác với đại phu, cho dù bà ấy nghi ngờ thì cũng muốn thử một lần.

Thế nên bà ấy vội vàng dẫn Vân Chước đến từ đường nhỏ phía sau.

"Cuộc sống những năm này của lão thái thái khổ cực, năm đó bà ấy hồ đồ u mê đến Tiêu gia, ban đầu cũng ôm hi vọng, ai mà ngờ lại gặp phải! Theo lý thuyết, dù sao đây cũng là tổ phụ của đại tiểu thư, lão nô không nên nhiều lời, nhưng quả thực là lão phu nhân rất khổ sở! Những năm đó bà ấy nhận hết sự lạnh nhạt của Lão Thái Gia, sự chế giễu của người ngoài, quả thực là không có nửa điểm để dựa vào, cũng chỉ có thể ngồi ở trong Phật đường này, cầu được thanh tĩnh.

" Huệ ma ma đỏ cả mắt.

"Nhiều năm như vậy cuộc sống vẫn luôn như thế, mỗi ngày đều lễ phật, chép kinh, bị bệnh rồi cũng chưa từng gián đoạn, chắc là sẽ không bởi vì thứ gì đó ở nơi đây mà bị bệnh chứ?" Trong lòng Huệ ma ma cảm thấy không hiểu.

Đồ vật trong phật đường, ngoại trừ bút mực giấy nghiên và hương xông với nến, phần lớn những vật khác đều là đồ cũ.

Tiểu Phật đường này cũng không u ám, thậm chí còn có ánh nắng chiếu vào, so với bên ngoài còn ấm áp hơn nhiều.

Người bình thường nhìn không ra nguyên do gì, nhưng ánh mắt của Vân Chước lại trực tiếp rơi vào cặp đèn hoa sen lưu ly ở trên bàn, chân đèn này nhìn rất đẹp, sau khi đốt toả ra vầng sáng đặc biệt, lộ ra khí tức tĩnh lặng.

Vân Chước nhìn thấy được sự u ám trên thế gian này, cho nên có thể nhìn thấy tử khí xung quanh nó.

"Cái này, là hung khí.

"

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Vân Chước đi tới, ánh mắt kiên định, cầm một cái đèn hoa sen lên.

Cái đèn hoa sen này cũng không nhỏ, dài khoảng chừng cẳng tay, toàn thân làm bằng đồng, chuôi đèn khảm đế cắm nến hoa sen bằng lưu ly, kỹ thuật cũng không đơn giản, xem như vật hiếm.

"Cái này, đèn hoa sen lưu ly này! Là phu nhân mất bao nhiêu công sức mới tìm thấy, toàn bộ Kinh Thành đều biết lão phu nhân nhà chúng ta thích nhất lễ Phật, vừa khéo trước đó vài ngày ở trên phố bán một cặp đèn hoa sen như thế, người bán là một du tăng si mê thần Phật, phu nhân tự đến cửa cầu kiến, dùng sự thành tâm lấy được đồ về nhà tặng cho lão phu nhân! "

Huệ ma ma cũng bối rối.

Thứ mà Khương thị gióng trống khua chiêng lấy được, có vấn đề?

"Vị du tăng này còn nói, đây là chiếc đèn đã cúng phật gần trăm năm, rất nhiều người muốn có được! Chỉ là phải xem duyên phận mới bán, chỉ phu nhân nhà ta có bản lĩnh, dựa vào một lời chân thành và một ít tiền dầu vừng mà lấy được đồ về tay! " Huệ ma ma không tiện nói xấu Khương thị trước mặt Vân Chước, cho nên từ ngữ mười phần cung kính, lại bổ sung thêm: "Thứ này sau khi đưa đến chỗ lão thái thái, trong kinh thành trên dưới không ai là không

khen ngợi phu nhân, mỗi người đều nói bà ta là cô con dâu hiền lành hiếu thuận có ơn huệ! "

Nhưng người ngoài lại không biết, những năm gần đây, mỗi lần Khương thị gặp lão thái thái, chưa bao giờ có sắc mặt tốt.

Chỉ là dựa vào lão thái thái không tranh không đoạt, cũng không muốn để cho người ta chế giễu, cho nên mới đạp lên lão thái thái nhận được danh tiếng tốt!

Lão thái thái lễ Phật, thật ra không thích phô trương lãng phí, cũng không thích kiếm những thứ ly kỳ cổ quái để ở trong nhà, những điều này không phải Khương thị không biết.

Chỉ là Khương thị quyết định rằng lão thái thái bằng lòng vì mặt mũi của con cái sẽ cho bà ta chút mặt mũi, nên mới bày đồ ra không kiêng nể gì cả!

"Cúng phật không giả, chỉ là dính máu tanh và tử khí, lại bày ở Phật Đường thì có hơi xung khắc, thể trạng tổ mẫu vốn đã yếu, suy nghĩ lâu lo lắng nhiều, nên dễ dàng đổ bệnh.

" Vân Chước giải thích.

"Vậy phải làm thế nào? Lão nô lập tức vứt thứ này đi!" Huệ ma ma sốt ruột.

Lúc lão thái thái lễ Phật thích yên tĩnh, cho dù là đám tâm phúc như bọn họ cũng sẽ đứng bên ngoài trông coi, từ trước tới giờ không tới gần!

"Đã xung rồi, trực tiếp ném đi cũng không tác dụng, trước tiên cần phải hóa giải tử khí trong đó mới được.

" Vân Chước đặt đồ xuống: "Ma ma, bảo người dùng vải đỏ trùm lại, mang ra ngoài sân, đặt lên trên bàn, lại chuẩn bị chút cống

phẩm hương nến, mời con cháu trong nhà! "

Vân Chước ngừng lại.

Phụ thân không ở nhà, trong chốc lát cũng không về được, bảo người đến mời về lại còn phải giải thích thêm một trận, tốn thời gian phí sức.

Khí huyết trên người đại ca ứ đọng nặng, thì thôi.

Sáng nay đại ca và tổ mẫu còn nói muốn dạy bảo nhị ca, phí sức như thế, vậy thì để cho bọn họ tới góp sức làm kẻ có hiếu, cũng là chuyện đương nhiên?

"Mời nhị ca và tiểu đệ tới, chay tịnh ba ngày trong viện của tổ mẫu, sau ba ngày, để bọn họ trông coi tổ mẫu.

" Vân Chước dứt khoát nói.

Nàng quay về nhà, Khương thị cũng có thể ỷ vào huyết thống mà chèn ép nàng, vậy nhị ca và đệ đệ có phải cũng nên ngoan ngoãn bị từ uy của trưởng bối như lão thái thái áp chế mới đúng?

Như vậy, mới công bằng.

Vân Chước cũng không thấy áy náy khi phiền đến huynh đệ mình, ngược lại thản nhiên vô cùng.

Huệ ma ma có hơi do dự: "Không phải lão nô không muốn truyền lời, chỉ là! Phu nhân đối với hai vị thiếu gia vô cùng quý trọng, bảo bọn họ chay tịnh vì lão thái thái ba ngày, chỉ sợ! khó.

"

"Ma ma cứ đi truyền lời, nhớ kỹ phải phóng đại bệnh tình của tổ mẫu, ta nghĩ, với tâm tư của bà ta, sẽ đồng ý cho hai huynh đệ kia ủy khuất ba ngày trước.

" Khoé miệng Vân Chước cong lên mấy phần ý cười nói.

Nếu mẫu thân đã mượn tên tuổi của lão thái thái ở bên ngoài nhận được không ít sự khen ngợi, vậy thì chứng minh bà ta là người quan trọng chữ "Hiếu".

Mà những năm này, Khương thị đã sớm ngóng trông tổ mẫu lên trời.

Hiện tại, nếu như ngày tổ mẫu lên trời sắp đến, Khương thị cũng không cần lo lắng tổ mẫu cướp đoạt con cái với bà ta, lại có thể ở thời điểm này, để cho hai đứa con trai bà ta coi như bảo bối cũng được tiếng tốt, sao bà ta lại không muốn chứ?

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Huệ ma ma thoáng cái đã rõ, lập tức hiểu ra.

Bà ấy hơi kinh ngạc nhìn Vân Chước, không nghĩ đến đại tiểu thư vẫn luôn lưu lạc ở bên ngoài, lại còn có bản lĩnh nhìn thấu lòng người như vậy.

Hôm qua vừa đến, gặp Khương thị hai lần thôi, vậy mà đã biết thói quen xử sự của Khương thị.

Lão thái thái nhà bà ấy mặc dù có tài học và bản lĩnh, nhưng suy nghĩ quá chính trực, khinh thường chuyện tính toán lòng người, chỉ muốn yên ổn sống cho qua ngày, quá mức thanh cao sạch sẽ, nên đã phải nhận về phần mình cả đời ủy khuất không nói, cũng khiến cho đại thiếu gia bị ảnh hưởng theo, quá khoan dung độ lượng.

Bất luận cách làm này của đại tiểu thư có thể cứu người hay không, chỉ với tính cách này của nàng, nếu như lão thái thái biết, cho dù có ra đi cũng có thể đi thanh thản.

Lúc này Huệ ma ma tự mình đi đến tiền viện mời người.

Vân Chước thì móc từ trong ngực ra mấy lá bùa xếp lại, đặt ở dưới gối của lão thái thái.

Lá bùa này có tác dụng xua đuổi tà ma trừ những thứ không sạch, có thể khiến cho tổ mẫu ngủ an ổn hơn chút.

Trong viện này của tổ mẫu có đầy đủ người chăm sóc, cũng không cần nàng quá mức quan tâm, ba ngày sau mới có thể hóa giải tử khí, cho nên nàng cũng không ở lại viện trông coi, mà chính là sau khi chuẩn bị một phen thì ra khỏi cửa.

Lúc này, Huệ ma ma cung kính đứng trước mặt Khương thị, truyền đạt lại ý tứ.

"Con bé kia mặc dù là con gái của ta, nhưng lời nó nói cũng không dám tin nhiều, nếu như phương pháp này không cứu được lão thái thái, lại ầm ĩ ra bên ngoài, bên phía Hoắc gia dĩ nhiên sẽ cho người tới tra hỏi, nếu để bọn họ biết phủ đệ chúng ta lớn như vậy, lại nghe theo lời nói linh tinh của đứa trẻ để chữa bệnh, chẳng phải là làm trò cười cho người khác à?" Trong lòng Khương thị vui vẻ, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Huệ ma ma là tâm phúc của lão thái thái, lão thái thái nhất định là nỏ mạnh hết đà, nếu không bà ấy sẽ không đến trước mặt mình cầu xin.

Hoắc gia chính là danh môn, còn là nhà mẹ đẻ của lão thái thái.

Mặc dù cha mẹ lão thái thái đã mất từ lâu, nhưng còn cháu chắt ruột thịt nữa, một khi lão thái thái qua đời, chiếu theo quy củ cũng

phải lập tức thông báo cho Hoắc gia.

Chuyện pháp sự này, đám con trai của bà ta không phải là không thể đi làm, nhưng bà ta nhất định phải nhắc nhở Huệ ma ma, tương lai ở trong đám tang của lão thái thái, không thể nói lung tung trước mặt người nhà họ Hoắc.

Huệ ma ma nghe hiểu.

Trong lòng mười phần chán ghét Khương thị.

Đây là sợ sau khi lão thái thái chết, Hoắc gia giận chó đánh mèo, sau này không giúp đỡ nữa!

"Phương pháp này của đại tiểu thư cũng sẽ không phiền đến thân của lão thái thái, chỉ là bảo hai vị thiếu gia còn có đám hạ nhân đi theo giúp một chút, nếu thật sự có thể có chút tác dụng, dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn, cho nên lão nô mới cả gan tới cầu xin.

Hơn nữa lão phu nhân bị bệnh đã lâu như vậy rồi, trước kia phu nhân Hoắc gia cũng đã tới thăm, trong lòng cũng có trách móc.

" Huệ ma ma chỉ có thể nói vậy.

Khương thị khẽ cười: "Để yên cho lão thái thái là được, miễn cho ầm ĩ xảy ra chuyện, lại hắt nước bẩn lên người bọn nhỏ.

"

"Vậy thì để bọn họ đi thôi, chỉ ba ngày, không được quá lâu, thân thể Nhị Lang không tốt, ngộ nhỡ mệt đến chết, sợ là người ngoài sẽ nói lão thái thái luyến tiếc con cháu, muốn dẫn đi theo, vậy coi như ảnh hưởng đến danh tiếng bà mẹ từ ái.

" Khương thị nới lỏng.

Huệ ma ma kìm nén cơn giận trong lòng.

Nhưng thực sự là không có cách nào khác, Khương thị là chủ mẫu trong nhà, ba đứa con trai một đứa con gái đều chui ra từ bụng bà ta, bà ta nói cái gì, bọn hạ nhân cũng chỉ có thể nghe theo.

"Đa tạ phu nhân.

" Huệ ma ma lập tức kính cẩn nghe theo nói.

Đối với cách làm này của đại tiểu thư, thật ra bà ấy cũng không ôm hi vọng nhiều.

Sở dĩ đồng ý nhận lời đến xin Khương thị, là vì nghĩ đến, thời gian của lão phu nhân không còn lâu nữa, để hai vị thiếu gia ở Tích Vi Đường ba ngày, lão thái thái có thể nhìn thêm được mấy lần.

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương thị chịu gật đầu, Huệ ma ma cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai vị thiếu gia kia luôn luôn nghe lời phu nhân, tất nhiên mấy ngày nay sẽ ngoan ngoãn ở lại Tích Vi Đường.

Huệ ma ma đi theo hạ nhân của Khương thị, đi tới viện tử của hai vị thiếu gia để mời người.

Nhìn theo bóng lưng của Huệ ma ma, Khương thị nhịn không được cười ra tiếng.

Đúng lúc này Khương Nguyên đi tới, Khương thị vui vẻ bảo Khương Nguyên ngồi xuống.

“Cô mẫu có chuyện gì vui thế ạ?” Vẻ mặt Khương Nguyên tò mò, hàng mi dài chớp chớp.

Khương thị há miệng, nhưng lại không thể nói xấu lão thái thái được, cố gắng kiềm chế cảm xúc bộc phát của mình rồi đoan trang nói: “Có chuyện vui gì đâu, chỉ là nhìn các con lớn lên nên cảm thấy vui mừng thôi.

Đúng rồi A Nguyên, mấy ngày nay sức khỏe lão thái thái không tốt lắm, con nhớ mặc mấy bộ y phục màu sắc thanh nhã một chút.

”
Khương Nguyên rất thông minh, vừa nghe lời này liền biết lão thái

thái không ổn rồi.

“Bệnh tình của lão thái thái thực sự rất nặng, đã nhiều thái y đến xem như vậy mà cũng không chữa được rồi.

Vừa nãy con thấy Huệ ma ma dẫn người đi về phía Việt biểu ca và Yến đệ đệ, vậy là đã…” Giọng nói Khương Nguyên thấp hơn mấy phần, ý tứ rất rõ ràng.

Năm ngoái khi nàng ta cập kê, cô mẫu đã cố ý chọn một trong hai vị biểu ca để làm vị hôn phu của nàng ta.

Nhị biểu ca đối xử ôn hòa với nàng ta hơn, chỉ là thân thể cốt cách không tốt, lại nhiều năm như vậy cũng không kiếm được chút công danh gì.

Mặc dù được cô mẫu yêu thương nhưng chỉ là thứ tử, ở trong nhà vẫn phải chịu một chút ấm ức, không thể ổn trọng bằng đại biểu ca.

Cho nên nếu thật sự để cho nàng ta lựa chọn một người thì đương nhiên đại biểu ca là tốt nhất.

Cô mẫu vẫn luôn cảm thấy đại biểu ca không quá nghe lời, quả thật cũng muốn gả nàng ta qua, như thế cũng có thể khiến cho hai mẫu tử được thân cận hơn một chút.

Nhưng mà lão thái thái lại không đồng ý.

Đại biểu ca bây giờ đã hai mươi ba tuổi, nhưng lão thái thái vẫn ngày ngày ngăn cản, không cho hắn thành thân.

Trưởng tử chưa đính hôn nên thứ tử muốn bàn chuyện cưới gả lại càng khó, về điều này, Khương Nguyên cũng cảm thấy lão thái thái thực sự hồ đồ và khó chịu.

“Cũng không phải là Huệ ma ma để bọn hắn đi chăm sóc người bệnh, chỉ là nha đầu Vân Chước kia lắm chuyện, lại còn nghĩ đến chuyện làm pháp sự ở trong viện của lão thái thái!” Khương thị nói, sau khi thấy buồn cười lại có chút mất mặt: “Vừa rồi quản gia

cũng tới báo, nha đầu kia không dẫn theo nha hoàn mà đi ra ngoài, thấy dáng vẻ vội vàng không biết là đi làm cái gì! Một tiểu thư khuê các, nào ai không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như nàng chứ? Cũng may hiện tại mới quay về không ai nhận ra, bằng không thì mặt mũi của ta cũng không biết để ở chỗ nào!"
Hôm qua lúc trở về đã dặn dò là phải ngoan ngoãn ngồi ở nhà, không được ra khỏi cửa.

Nhưng lại xem lời bà ta như gió thoảng bên tai!
Khương Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, có chút do dự nói: "Cô mẫu… mấy năm nay biểu tỷ làm gì để mưu sinh? Trước đó không phải nha hoàn Xuân Bình đã nói cái bao to đùng mà biểu tỷ mang theo kia chứa đầy vàng bạc châu báu sao? Mấy thứ này… là từ đâu mà có? Bây giờ nàng vội vàng đi ra ngoài như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"
Sắc mặt Khương thị cũng khẽ thay đổi.

Nha đầu này, quá tà tính.

Ăn mặc thì thấy rách rưới như vậy, nhưng lại mang theo số tài vật không nhỏ.

Hôm qua bà tay muốn đến hỏi cho rõ ràng, ai ngờ đại nhi tử đột nhiên đến, làm bà ta tức giận đến mức quên hỏi việc này.

Một cô nương chỉ mới mười mấy tuổi, có thể làm gì mưu sinh mà có thể kiếm được nhiều tiền như vậy chứ?

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Thật là đồ hỗn trướng! Đã có lòng tốt nhận nàng về, nếu làm nhà cửa dơ bẩn thì dứt khoát cho một tấm lụa trắng treo cổ chết là được rồi!” Khương thị tức giận đến đập bàn: “Tuổi còn nhỏ mà tâm tư không ít, hôm nay vừa thấy mặt lão thái thái đã muốn khoe khoang bản thân, còn nhất định phải làm pháp sự nữa, chẳng lẽ cho rằng mình là thần tiên chuyển thế, miệng thổi tiên khí là có thể làm người ta sống lại sao?! Mấy chuyện náo loạn trong nhà này đóng cửa lại không gây ra được bao lớn trò cười, thế mà nàng lại gây chuyện trong nhà chưa đủ, còn chạy ra ngoài nổi điên sao! Thật khiến ta tức chết mà!”
Khương thị đau đầu cực kì.
Mình làm sao lại sinh ra cái thứ như vậy chứ?
Từ nhỏ cùi chỏ đã hướng ra ngoài cũng thôi đi, lại còn có gan làm ầm ĩ như vậy nữa!
Khương Nguyên vội vàng đứng sau lưng Khương thị, xoa xoa huyệt thái dương cho bà ta.
“Cô mẫu đừng tức giận, con nghe nói trong dân gian nếu bách tính không có tiền xem bệnh thì sẽ nhờ bà cốt trong thôn đến xem một chút.

Biểu tỷ thế này cũng là có lòng tốt thôi, cảm thấy biện pháp mơ hồ kia có tác dụng nên mới sắp xếp như thế.” Khương Nguyên nhẹ nhàng nói tiếp: “Chờ mấy ngày nữa, biểu tỷ sẽ biết biện pháp kia của mình vô dụng, không thể ngăn cản được sinh tử đại nạn.

Đợi đến khi trong nhà có đại sự, cô phụ cũng phải quay về, nếu biết biểu tỷ không hiểu chuyện như vậy thì có lẽ cũng sẽ dạy bảo

một chút, đến lúc đó ngài bắt nàng ở trong nhà không được ra ngoài, chắc chắn đại biểu ca cũng không thể nói gì được."
Lão thái thái qua đời, cả nhà phải túc trực bên linh cữu, đương nhiên Tiêu Vân Chước không thể ra khỏi nhà được.
Nàng càng làm ầm ĩ thì cô phụ sẽ càng thất vọng về nàng, đến lúc đó không phải cô mẫu muốn dạy dỗ thế nào tùy ý sao?
"Con nói có lý." Khương thị nghe xong, cơn tức giận đã dịu xuống không ít: "Ta và con đúng là không có duyên phận mẫu nữ mà, nếu như con được sinh ra từ bụng ta thì sao có thể có nhiều chuyện như vậy chứ?"
"Nghe nói lúc cô mẫu sinh biểu tỷ bị khó sinh, mỗi lần Nguyên nhi nghĩ đến dáng vẻ cô mẫu phải chịu khổ liền đau lòng.

Nếu như con là nữ nhi của cô mẫu, há chẳng phải là bắt cô mẫu phải chịu khổ thêm lần nữa sao? Nếu như thế thì con cũng không muốn, hơn nữa cho dù con không phải do cô mẫu sinh ra nhưng cũng có thể hiếu thuận cô mẫu mà, cho nên Nguyên nhi đã rất thỏa mãn rồi." Khương Nguyên vội vàng nói.
Khương thị cũng không nhịn được nhớ lại sự hung hiểm lúc sinh con năm đó.
Mấy ngày đó, cha chồng bà ta vẫn còn sống, nhưng trượng phu lại muốn đợi sau khi bà ta sinh con xong thì sẽ rời kinh, đến biên quan theo quân để kiến công lập nghiệp.
Trượng phu nói mình đã có hai nhi tử, trong bụng lại có thêm một đứa nữa, xem như không thẹn với tổ tiên rồi.

Cho dù tương lai có chết trận cũng không cần lo lắng Tiêu gia không người kế tục, cho nên hắn muốn ra ngoài chém giết một phen, hoàn thành tâm nguyện bao năm qua.
Đương nhiên bà ta không muốn.
Biên quan xa xôi như vậy, hắn đi đến đó chỉ sợ hai ba năm không về được, ai mà biết hắn có thể nuôi dưỡng nữ nhân nào bên ngoài hay không?
Vì điều này mà hai phu thê thường xuyên cãi nhau.
Hai người đã thành hôn được mấy năm, chỉ có khoảng thời gian đó giống như kẻ thù, cho dù thỉnh thoảng trượng phu có cúi đầu trước bà ta thì cũng chỉ bởi quan tâm đến hài tử trong bụng, rõ ràng hài tử này còn quan trọng hơn cả bà ta!
Nhất là về sau bà ta vất vả sinh ra được nha đầu kia, suýt mất mạng, nhưng người đầu tiên mà trượng phu nhìn không phải là bà

ta mà ngược lại, ôm lấy hài tử không buông tay.

Dáng vẻ vui mừng hớn hở kia giống như có được trân bảo hiếm thấy!
Hài tử này sinh ngược, vốn đã rất xui xẻo rồi!
Sau khi sinh con xong, sức khỏe bà ta càng lúc càng suy nhược khó chữa trị, đương nhiên phu thê cũng không thể thân cận giống như lúc trước.

Ngày nào bà ta cũng lo lắng, chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh lại sẽ có thêm mấy người tỷ muội trong nhà!
Ngay sau đó, công công bị ban chết, trượng phu cũng chỉ có thể ra ngoài kiến công, dù không đi biên quan nhưng cũng phải vào đại doanh trong kinh, tình cảm lãng mạn không còn nữa, cũng phải rất lâu mới được gặp mặt một lần…
Bà ta vốn cảm thấy những chuyện không thuận lợi này đều do nha đầu kia mang tới, về sau tìm được một cao nhân tính toán, quả nhiên đúng thật!
Đúng là sao chổi làm sao cũng không quăng được, đã vứt bỏ nhiều năm như vậy rồi mà vẫn có thể tìm được về!
Trong lòng Khương thị mắng Vân Chước không biết bao nhiêu lần.
Giờ phút này, trong Thanh Thủy Viên ở kinh thành.
Vân Chước đang ngồi lẫn trong một đám người.
Bên dưới đình nghỉ mát ở cách đó không xa, một du tăng tự xưng đại sư đang ngồi giảng Phật, trưởng bối của mấy gia đình huân quý đang ngồi ở bên dưới, vẻ mặt thành kính lắng nghe, ánh mắt ai nấy đều cung kính tôn thờ.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Vân Chước ngồi xổm ở trong góc, mặc trên người vẫn là bộ áo bông vải thô kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị ửng đỏ vì lạnh là một đôi mắt đen trắng rõ ràng, đang nhìn chằm chằm vào vị du tăng kia.

Vị du tăng này giảng Phật quả thực rất biết lừa người.

Mà ngồi xổm bên cạnh nàng chính là du hồn kia.

“Đại sư, ngài đã về nhà rồi, sao còn ăn mặc khó coi như vậy chứ? Không dối gạt ngài, cha ta là người coi trọng bề ngoài, đợi lát nữa ngài tới giao đồ giúp ta, chỉ sợ ngài không được vào cửa đâu.

” Du hồn thò đầu qua nói với Vân Chước.

Du hồn này chính là thứ bị Vân Chước ném ở ngoài cửa Tiêu gia ngày hôm qua.

Hắn đi theo nàng cả một đường từ Quan Tây tới đây, cái mặt quỷ kia so với trước kia tiều tụy hơn hẳn, khi đối mặt với một tiểu cô nương như Vân Chước lại cẩn thận từng li từng tí, đầu cúi xuống thật thấp, chỉ sợ đối phương không vui sẽ lập tức giết chết hắn.

“Yên tâm, ta không quên chuyện của ngươi đâu.

Nếu hôm nay không gặp được thì sau này cũng sẽ có rất nhiều cơ hội, đã thu tiền của ngươi rồi sẽ không để cho ngươi phải thất

vọng.

” Vân Chước thấp giọng nói khẽ.

“Không phải là ta nghi ngờ ngài…” Du hồn vội vàng nói: “Chỉ là ta không hiểu, mấy kinh Phật này ngài đều hiểu cả, cần gì phải nghe tên hòa thượng giả này giảng kinh Phật làm gì? Ta đi theo bên cạnh ngài lâu như vậy, cũng có chút linh tính, chỉ cần nhìn hòa thượng này liền biết không phải là kẻ tốt lành gì…”
Hòa thượng giả này bình thường mặt mũi hiền lành, nhìn tựa như cao nhân đắc đạo.

Nhưng là một du hồn dã quỷ, hắn có thêm một khả năng so với lúc còn sống, đó chính là phán đoán cao nhân thật hay là cao nhân giả.

Khí chất trên người tiểu sư phụ Vân Chước này cực kỳ sạch sẽ, bất cứ âm hồn tiểu quỷ nào đến gần, linh hồn đều có thể trở nên an bình yên ổn, sẽ không dám dây dưa lỗ mãng gì, rõ ràng đây chính là một cao nhân đã từng làm không ít việc thiện, công đức lớn lao!
Nhưng vị hòa thượng giả kia thì khác, mặc dù trong miệng đang giảng kinh Phật nhưng trên thân hoàn toàn không có chút Phật tính nào.

Sau khi tới gần người này, hắn cảm thấy linh hồn trống rỗng của mình không nhịn được trở nên gắt gỏng, rõ ràng bị sát khí trên thân hòa thượng giả ảnh hưởng đến.

Vân Chước cũng biết hòa thượng này là giả.

Chiếc đèn Phật có dính sát khí kia sau khi rơi vào tay nàng nhất định sẽ được hóa giải, nhưng nàng là người luôn có “lòng nhiệt tình”, đương nhiên muốn nhìn thấy ngọn nguồn của âm sát.

“Ngươi an tĩnh một chút đi, cứ ồn ào như thế thì ta không thể tĩnh tâm nghe kinh được.

” Vân Chước nói với du hồn, sau đó tiếp tục ngồi đó lắng nghe.

Du hồn không hiểu lắm.

Hòa thưởng giả giảng kinh, có gì hay mà nghe?
Nhưng lời của Vân Chước thì hắn lại không dám không nghe, lập tức che miệng lại, bay về phía sau.

Một lúc sau, tất cả mọi người nghe kinh đều hiểu chuyện giao ra tiền dầu vừng, tiểu đồng ở bên cạnh tới trước từng người thu tiền, còn phát cho mỗi người một cây thẻ tre trên đó có viết một con số.

Tiểu đồng bước đến trước mặt Vân Chước.

Cái hòm kia lớn đến nỗi hai tiểu đồng mười một mười hai tuổi phải cố gắng lắm mới bưng nổi.

“Ta không có tiền.

” Vân Chước nghiêm túc nói, sau đó kéo từ trong góc ra một tấm vải, trải ngay ngắn trên mặt đất: “Hơn nữa…thật trùng hợp, ta cũng biết tính quẻ, mỗi ngày tính ba quẻ.

Đây là lần đầu tiên ta mở quầy khi tới kinh thành, giá rất rẻ, có muốn thử không?”
“…” Hai tiểu đồng sửng sốt, sau đó vội vàng quay đầu nhìn lão hòa thượng kia.

Du hồn đứng sau lưng Vân Chước cũng khịt mũi cười.

Nàng không có tiền sao? Lừa người à?
Hắn gặp tiểu sư phụ Vân Chước ở biên cảnh Quan Tây, đối phương giúp hắn nhặt thi cốt, an táng cho hắn, cũng đồng ý với hắn là đem của cải mà hắn đã vất vả tích lũy được về kinh thành giao lại cho lão phụ của hắn.

Núi cao sông dài, phí an táng và phí chân chạy cũng không hề ít.

Nàng cầm con dấu bên cạnh thi cốt của hắn, lấy đi của cải mà hắn góp nhặt bao nhiêu năm.

Ngoại trừ ngân phiếu, toàn bộ vàng bạc châu báu của hắn nàng cũng thu hết!
Đương nhiên, trước khi được người Tiêu gia đón về, tiểu sư phụ

Vân Chước đã làm bay mất không ít tài bảo rồi, trong túi mang về Tiêu gia hôm trước chỉ còn lại không đến một nửa…
Nghĩ đến đây, hắn chỉ cảm thấy trong lòng đau nhức!

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Lúc này, sau khi Vân Chước lên tiếng, những người khác cũng đều nhìn sang.
“A Di Đà Phật.”
Không Thiền đại sư tỏ vẻ từ bi: “Tiểu thí chủ, bần tăng hôm nay ở đây giảng kinh Phật, mong thí chủ chớ có quấy rầy.

Nếu như muốn cùng bần tăng giao lưu Phật pháp thì xin chờ chốc lát, đợi sau khi mọi người ra về, chúng ta sẽ cùng thảo luận.”
“Thanh Thủy Viên này chỉ cần trả phí vào cửa là ai cũng có thể được vào, đại sư đã ở chỗ này giảng kinh Phật, vậy thì ta cũng có thể mở quầy ở đây, không hề xung đột gì hết đâu nhỉ?” Vân Chước không hề khách khí, sau đó lại nói: “Nghe nói đại sư cũng là một ngày ba quẻ, nhưng ba quẻ này không phải ai cũng có thể được xem.

Trước tiên phải nộp ít nhất năm mươi lượng tiền dầu vừng, lại rút theo số, chỉ người nào có duyên mới có thể được đoán mệnh giải hoặc.

Hôm nay ở đây không dưới trăm người, phần lớn đều là những người không thể được chọn, vậy nên những người không được chọn đó nếu chịu để ta thử xem, biết đâu sẽ có bất ngờ khác?”
Chiếc đèn lưu ly mà hòa thượng này đưa ra suýt chút nữa đã khiến tổ mẫu nàng mất mạng, sao nàng có thể không đến gặp một lần?
Hơn nữa, thu thập một kẻ ác nhân không chỉ lừa gạt mà trên thân còn dính sát nghiệt cũng là một công đức lớn lao, đương nhiên không thể bỏ qua.

Sắc mặt Không Thiền đại sư có chút khó coi, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người cũng tỏ vẻ khoan dung độ lượng: “Ngươi tuổi còn nhỏ, muốn tự nuôi sống bản thân cũng không dễ dàng gì.

Thế nhân ai nấy đều khổ, bần tăng cũng không muốn làm khó dễ ngươi, tùy ngươi vậy.”
“Đại sư thật sự biết đoán mệnh à?” Vân Chước kinh ngạc nói: “Vừa liếc mắt đã nhìn ra được ta sống không dễ dàng gì, hẳn ngài có một đôi thần nhãn nhỉ?”
Không Thiền đại sư thở dài: “Bần tăng thấy ngươi số khổ từ nhỏ, là một người đáng thương không có ai nương tựa nên chỉ cho ngươi một con đường sáng.

Từ tướng mạo xem ra ngươi là người cô độc, là họa quả mà kiếp trước lưu lại… Nếu như muốn được bình an thì phải tu thân dưỡng tính, không bằng đi tới am ni cô ở bên ngoài kinh thành cắt tóc tu hành, tìm kiếm kiếp sau.”
Khóe miệng du hồn giật giật.
Đại sư giả này cũng thật biết mang thù, chỉ vì tiểu sư phụ Vân Chước ngáng trở công việc của hắn mà muốn một cô nương mười mấy tuổi cắt tóc làm ni cô?
Đúng là lòng dạ hiểm độc!
Vân Chước không hề khó chịu, thậm chí còn giật mình nói: “Chẳng lẽ ý của ngài là kiếp trước ta không làm chuyện tốt nên đời này không cha không nương không huynh không đệ, nghèo hèn khốn khổ sao?”
“A Di Đà Phật, đúng là như thế.” Hòa thượng giả từ bi nói.
Một tiểu cô nương mặc áo bông cũ kỹ, không có trưởng bối ở bên, làm việc tùy tiện tùy hứng, tất nhiên không có người nhà quản giáo, lẻ loi hiu quạnh.
Nàng chỉ hơi thông minh một chút, muốn ở chỗ này thừa cơ kiếm chút tiền, bày quầy hàng là giả, giả vờ đáng thương, cầu những người phú quý ở bên cạnh bố thí một hai mới là thật.
Ngược lại có thông minh hơn mấy tên ăn mày bên ngoài một chút, biết phải trả phí vào cửa, bỏ nhỏ kiếm bộn.
“Chậc.” Vân Chước tặc lưỡi, sau đó cười một tiếng: “Ngài vừa mới tính cho ta, vậy đến lượt ta tính cho ngài.”
“Ngài…!là một hòa thượng giả.” Vân Chước trực tiếp mở miệng, ánh mắt rơi vào phía trên đầu hắn: “Vết sẹo trên đầu hẳn còn chưa

tới hai năm.”
“Nói bậy.” Không Thiền đại sư kinh ngạc, nhưng trên mặt không chút biến sắc: “Thì ra vẫn chỉ là một tên điên u mê không tỉnh ngộ, đuổi người ra ngoài đi!”
Không Thiền đại sư nói xong, trên mặt lộ ra mấy phần nhục nhã. Những người khác thấy vậy lập tức cảm thấy tức giận, ánh mắt nhìn Vân Chước cũng không còn đồng tình mà thêm mấy phần chán ghét.
“Thật đúng là một nha đầu không có giáo dục, Không Thiền đại sư chính là cao tăng, há có thể để ngươi tùy ý bôi nhọ? Mau mau cút ra ngoài, nơi này không có ai tìm ngươi đoán mệnh đưa tiền cho ngươi đâu!”

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Không Thiền đại sư, xin ngài đừng tức giận, dã nha đầu này không hiểu chuyện ăn nói linh tinh thôi.”
“Mấy ngày nay chúng ta nghe ngài giảng kinh Phật, nhận được ích lợi không nhỏ.

Đêm qua ta còn nằm mơ thấy Phật Tổ, được Phật Tổ điểm hóa đây! Sáng sớm ta đã vội vàng chạy đến đây, thế nên hôm nay tất nhiên có thể được rút trúng, xin ngài hãy mau chóng bắt đầu đi…”
“Đúng thế đúng thế, đừng có so đo với tiểu nha đầu này, bản lĩnh của ngài thế nào chúng ta đều biết cả!”
“…”
Không Thiền đại sư nhìn dáng vẻ gấp gáp của đám người, trong lòng cũng hài lòng hơn một chút.
Sau khi đến kinh thành, hắn đã phí không ít công sức mới có thể tích lũy được danh tiếng như hiện tại.

Chỉ cần qua ít ngày nữa thôi, giá trị con người của hắn cao hơn, hắn không cần phải giảng kinh Phật đoán mệnh cho người ta nữa, chỉ cần an tâm tìm một chùa miếu đợi ở đó, kiếm chút tiền tu hành, tụng kinh, cúng dường là đủ rồi.
Vừa nãy bị trò nháo của nha đầu này suýt chút nữa đã phá hỏng kế hoạch của hắn.
Hắn nhìn lại vào đám đông, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt của ba người mà hôm nay hắn sẽ tính quẻ, lại cẩn thận nhìn vào những thẻ tre mà họ cầm trên tay, bảo đảm lát nữa khi hắn rút thẻ tre sẽ trùng khớp.
“Không Thiền đại sư, đừng vội thế chứ.” Không Thiền đại sư đang

muốn mở miệng, giọng nói Vân Chước lại vang lên.
Âm thanh trong trẻo như tiếng suối vỗ vào đá, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, yên bình, không khỏi bị thu hút.
“Mệnh cung của đại sư sáng rõ, chính là tướng mạo tinh thông học vấn, chắc hẳn lúc ngài sáu bảy tuổi đã bắt đầu đọc sách rồi.

Nhưng mà ấn đường của ngài có tổn thương, lông mày lộn xộn, xác nhận trong nhà bần hàn long đong… Mũi ngài thẳng, tài tinh lại chập trùng, ta tính sơ qua, lúc ngài ba mươi tuổi có một lần phát tài.

Mặt khác, ngài không có huynh đệ tỷ muội, không có bằng hữu chí giao, quan tinh xâm thiên, nhưng bởi vì thê có lộc, nhưng cung phu thê của ngươi lõm, ám sinh tà vân… Đại sư, khoản tiền của phi nghĩa kia của ngài lai lịch bất chính, dựa vào lấy duyên trong số phận của mình để đổi được?
“Im ngay! A Di Đà Phật, có phải ngươi có thù hận gì với bần tăng không? Nếu không thì tại sao ngươi lại ăn không nói có, nói xấu bần tăng như vậy…” Trong lòng Không Thiền đại sư đại loạn.
Từ khi còn bé hắn đã bắt đầu đọc sách, rất có thiên phú, nhưng gia cảnh lại nghèo nàn nên hắn không có cách nào đọc sách để cải mệnh.
Từ nhỏ đã bị người bắt nạt, nghèo túng đến tận ba mươi tuổi, được bà mối giới thiệu, bái thiên địa với một hoa khôi hoàn lương.

Lúc đó hắn cũng không ngờ rằng trong tay nữ nhân kia có không ít bạc.
Hắn dỗ dành nữ nhân kia thu bạc vào tay, cầm bạc ra ngoài làm ăn…
“Quê quán của đại sư hẳn là ở vùng Cam Châu của Quan Trung, sau khi đi xa, hành trình không suôn sẻ, ngài cũng tự làm ăn nhưng mệnh không quý nhân, tiền tài không vào, đúng không?”
Bàn tay dưới ống tay áo của Không Thiền đại sư nhịn không được run rẩy.
Tiểu nha đầu này nói không sai một chữ nào.
“Đuổi người ra ngoài ngay!” Không Thiền đại sư tức giận nói.
“Ta còn chưa nói xong mà.” Vân Chước vẫn bình tĩnh: “Vừa rồi đại sư tính quẻ giúp ta, bị vài ba lời nói của ta dẫn dắt, đã đồng ý rằng ta là người không cha không nương, chỉ tiếc rằng ngài nói không đúng chút nào hết.

Cha nương ta vẫn còn khỏe mạnh, huynh đệ an khang, xuất thân giàu có, không có lời nào đúng cả.

Ngài tự xưng là cao tăng nhập Phật môn từ nhỏ, năng lực và tướng mạo hiển nhiên khác biệt so với hình tượng và lời nói với bên ngoài, chắc hẳn...!tăng điệp của ngài là giả nhỉ?"
Lúc này, mấy tiểu đồng đã vươn tay túm lấy Vân Chước.
Chỉ là còn chưa kịp đụng tới nàng, một đội nhân mã từ bên ngoài đã xông đến.
Là người của quan phủ.
Sắc mặt Không Thiền đại sư đại biến, dáng vẻ hoảng hốt.
Vân Chước vẫn ung dung bình tĩnh nói: "Ta sợ lời ta nói không ai tin nên trước đó đã đi báo quan rồi.

Mặc dù cố hương của ngài cách đây rất xa nhưng muốn tìm một người đến nhận dạng Không Thiền đại sư hẳn cũng không khó lắm."
Trong hồ sơ của Hộ bộ có ghi chép chi tiết về dung mạo Không Thiền đại sư, chỉ cần kéo hòa thượng này đến kiểm tra một phen thì tất sẽ có điểm đáng ngờ bại lộ.
Chỉ cần có điểm đáng ngờ, vậy thì chuyện còn lại phải làm chính là cạy mở miệng của hắn.
Hình bộ ấy à, am hiểu nhất chính là việc này.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Hòa thượng giả vừa nhìn thấy người của quan phủ lập tức kinh hãi.
Năm đó hắn làm ăn thất bại, trên thân còn bị trọng thương, quả thực nghèo túng đến cực điểm, cuối cùng được một hòa thượng trong một căn miếu đổ nát thu nhận.

Hòa thượng kia chính là Không Thiền, đối phương đối xử rất tốt với hắn, hắn được nuôi dưỡng trong căn miếu kia suốt một năm.
Sau khi thân thể khôi phục, vị nương tử kia của hắn cũng tìm tới, phát hiện hắn đã tiêu sạch toàn bộ tiền bạc, hết sức tức giận, làm ầm ĩ một trận với hắn.
Hắn cũng tức giận, quơ lấy giá nến đập chết người.
Một màn này, bị Không Thiền đại sư nhìn thấy.
Cũng may mà trong căn miếu đổ nát kia chỉ có Không Thiền đại sư trông coi, để có thể sống sót, hắn cũng không còn cách nào khác đành phải giết luôn cả hòa thượng, chôn cả hai thi thể cùng một chỗ…
Trời cũng giúp hắn, không tới mấy ngày, trời đổ mưa to.

Căn miếu nổ nát không được tu sửa nên bị rỉ nước nghiêm trọng, không thể ở lại được nữa, hắn liền giả mạo Không Thiền đại sư đi vân du bốn phương, cũng không có người hoài nghi…
Chỗ đó cũng không gần kinh thành, lại qua hai năm nữa, hai năm này hắn để râu, cố ý cải trang, dáng vẻ cũng giống Không Thiền đại sư đến ba bốn phần.

Mà Không Thiền đại sư vốn trông coi căn miếu lâu năm không mấy người quen biết, mà mấy người nhận biết đại sư cũng không thể nào đến kinh thành, cho nên hắn mới có thể ngang nhiên vơ vét của cải như thế.
Không nghĩ tới, lại bị một tiểu nha đầu phát hiện ra!
Làm sao nàng lại biết những chuyện này?
“Người của nha môn đến rồi sao? Chuyện này có nhầm không vậy? Sao đại sư có thể là giả được chứ?”
“Ta thấy nhất định là tiểu nha đầu này báo án lung tung rồi…”
Những người ở đây, có rất nhiều người đã tiêu tốn không ít bạc cho hòa thượng giả, đương nhiên không nguyện ý thừa nhận mình bị lừa gạt, lại vội vàng nói: “Quan gia! Sao đại sư có thể là giả mạo được? Ngài ấy giảng kinh Phật rất hay, mấy ngày nay ta thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thật sự là một vị Phật sống đấy!”
Quan gia bị kéo, sắc mặt cứng ngắc nói: “Đại nhân đã chuyển hồ sơ hộ tịch từ Hộ bộ về đây, nội dung trong hồ sơ có chút sai lệch với đại sư nên cần đưa về tra kỹ.”
Tiểu nha đầu ở bên cạnh từ sáng sớm đã đi báo án rồi.
Mở miệng liền nói ở kinh thành vừa có một hòa thượng giả đến lừa gạt tiền, còn nói hòa thượng này đã từng giết người, bản tính xấu xa.
Tất nhiên đại nhân không tin, nhưng nha đầu này trực tiếp báo tên tuổi của mình.
Nhân An Công trước đây, tiểu thư Tiêu gia!
Mặc dù Tiêu gia đã bị đoạt tước từ lâu nhưng gia chủ Tiêu gia bây giờ dù sao cũng là đại tướng quân tứ phẩm, nội tình vẫn còn đó, dù sao cũng phải cho chút mặt mũi, chẳng qua chỉ là thẩm tra một tên hòa thượng mà thôi nên đại nhân cũng giành ra một chút thời gian.
Lại không nghĩ rằng, trong hồ sơ hộ tịch này có gì đó không ổn.
Nếu không thì đã chẳng tới đây bắt người.
Vân Chước đứng ở một bên, giống như một bách tính bình thường, không có nửa điểm hùng hổ dọa người, bình tĩnh nhìn người quan phủ bước tới.
Hòa thượng giả vốn đã chột dạ, lúc này thấy người tới, sợ đến mức không thể nhúc nhích, mặc cho người khác kéo hắn ra ngoài.
Những người khác cũng bối rối.
Ai nấy đều hoang mang.
Những người đến cầu Phật này, có nam có nữ, tuổi tác đều khá lớn, con cháu trong nhà cho dù không có chức quan thì cũng là phú

hộ trong kinh thành, nhìn thấy "đại sư" bị bắt, sau khi phản ứng lại, ai nấy đều tức giận không thôi.

Có người nổi giận ngay tại chỗ, có người lập tức về nhà, chuẩn bị bảo con cháu trong nhà đi hỏi thăm tình huống.
Vân Chước cũng chạy thật nhanh.
Đoán mệnh kiếm tiền là việc tốt, nhưng cũng phải xem thời điểm.
Những người này bị tổn thất rất nhiều tiền bạc, một khi hòa thượng giả vừa đi, chỉ sợ bọn hắn sẽ trút giận lên đầu nàng.

Nàng da mịn thịt mềm, cho dù bị kéo nhẹ một cái nói không chừng cũng có thể bị thương!
Nàng sợ chết, cũng sợ đau, không thể ở lại đây được!

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Vân Chước rời đi không thấy hình bóng, mấy tín đồ muốn tìm nàng tính sổ cũng không biết phải trút giận về đâu.

"Đại sư, ngài chạy nhanh như vậy, như này cũng quá đánh mất phong độ rồi! Ngài đã giúp bọn họ, sao có thể chạy như vậy chứ? Nên ở nơi đó chờ, đợi người của quan phủ tra ra chân tướng, bọn họ cũng nên đội ơn ngài!" Du hồn cũng bay ra theo, vì nàng mà bất bình nói.

Như này thì cũng hơi hèn.

Những người đó càng hung dữ, về sau sẽ càng áy náy bồi thường, đại sư là người vừa keo kiệt lại vừa yêu tiền như vậy, sao có thể buông tha cơ hội như vậy chứ?

Nên ở lại, sau khi đã chứng minh được bản thân mình thì phải thu nhận nhóm tín đồ của hòa thượng giả kia mới đúng!

Nhiều kẻ coi tiền như rác như vậy, nhiều bạc như vậy, về sau còn buồn phiền vì hầu bao rỗng không sao?

"Bọn họ không phải là túi tiền của ta.

" Vân Chước tùy ý nói: "Giả chung quy chính là giả, hòa thượng giả

kia luận về phật pháp cũng không thâm sâu, nếu như những người kia thực tình cầu phật, sao lại có thể bị những lời dối trá như thế lừa gạt chứ? Huống chi ở trong kinh thành đạo quán chùa miếu ở khắp nơi, muốn cầu phật, còn nhiều chỗ, tại sao phải đuổi theo một du tăng ở bên ngoài tới thổi phồng?"

"Vì sao chứ?" Du hồn sửng sốt một chút.

"Bởi vì bọn họ có lòng riêng.

" Vân Chước cười một tiếng.

"Mặc dù không thể vơ đũa cả nắm, nhưng ở nơi đó đại đa số tín đồ đều như thế, hòa thượng giả hôm qua luận về phật pháp, hôm nay dẫn ra người có duyên, ngày mai lại đi bán vật cũ trước phật, lừa đảo nhiều, động tĩnh lớn, tốn tâm tư cũng chịu vì để tuyên truyền tiếng tốt cho các tín đồ, người ở bên cạnh hắn tiêu tiền, trở về đã có thể nhận được tiếng tăm tốt, tấm lòng hướng phật hướng thiện của bọn họ xen lẫn tư lợi dục vọng của chính mình, ta vừa mới chọc thủng âm mưu của hòa thượng giả, cũng khiến cho bọn họ trở thành trò cười, về sau làm sao lại thực tình tin ta.

" Vân Chước lại nói.

"Nghe có lý.

" Du hồn cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy! Rất đúng!

Nơi hướng Phật có rất nhiều, ở Kinh Thành này còn có Hoàng Thành Tự và thiên hạ đệ nhất quán!

Dân chúng tầm thường cũng có thể đến, chúng đại sư bên trong cũng thật sự từ bi, mỗi tháng người ta cũng có ngày giảng kinh phật với người ngoài, không đến chỗ đó tĩnh tâm, lại cứ tìm hòa thượng nơi khác tham gia náo nhiệt, thật sự không bình thường!

"Đương nhiên, cũng không ít người vô tội thật sự bị lừa vào tròng.

" Vân Chước lại nói.

Trong tay nàng còn ôm kiện hàng vải vừa rồi dùng để bày quầy bán hàng, không để ý hình tượng đeo trên người, sau khi ra khỏi Thanh Thủy Viên, nhìn hai bên trái phải, sau khi nhận rõ con đường thì đi về một hướng.

"Đại sư tuổi còn nhỏ cũng hiểu thật nhiều! Bội phục bội phục!" Du hồn thấy phương hướng Vân Chước đi là nhà mình, vội vàng bắt đầu tâng bốc.

"Ngươi cũng là người đã chết một lần, đừng nên ngây thơ như thế.

" Vân Chước ghét bỏ nhìn thoáng qua.

Con quỷ này bị chết khá thảm.

Vào lúc mười sáu mười bảy tuổi, đã ầm ĩ muốn đến quan ngoại buôn bán, giày vò mười năm, dựa vào vận khí và vất vả, đã kiếm được không ít tiền, nhưng khi đang trên đường chuẩn bị trở về thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị đàn sói ăn sạch sẽ, chỉ còn sót lại một chút xương cốt không gặm nổi.

Hắn đã rời nhà nhiều năm, nhớ cha mẹ, cho nên linh hồn không rời đi được, ở xung quanh nấn ná, số phận không tệ gặp được nàng.

Người này để lại một đống lớn của cải, nàng vốn dĩ có thể chiếm làm của riêng, nhưng nàng làm môn chủ của Thần Ẩn Môn, khó làm được chuyện lòng tham không đáy này, cho nên đã giao dịch với tiểu quỷ này, đưa hơn phân nửa gia tài của hắn ta cho cha mẹ, chứng minh sự nỗ lực và thành công những năm này của hắn ta,

đồng thời thông báo tin chết của hắn.

Nói trắng ra là, chính là bảo nàng trở về đâm vào trái tim cha mẹ ruột của hắn.

Ai bảo cha mẹ hắn lúc trước cả ngày ghét hắn tiêu tiền, nói hắn tồi tệ!

Chỉ là trong mắt Vân Chước, con quỷ này vẫn ngây thơ, người cũng chết rồi, lại còn không biết mệnh của chính mình phạm tiểu nhân.

Trước khi đi ra ngoài, Vân Chước đã cất hết những ngân phiếu kia ở trên người, tiểu quỷ đi khắp biên cảnh buôn bán, buôn bán Kỳ Trân Dị Bảo, kiếm lời được mấy vạn gia sản, mà những châu báu trong bọc hành lý của nàng cũng chỉ là hàng hoá của hắn còn chưa kịp bán đi.

Châu báu là thù lao của nàng, bây giờ phải đưa ra thành ngân phiếu thông dụng tổng cộng có hơn sáu vạn lượng.

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

"Ta đã bỏ nhà đi mười năm, trước khi bỏ đi, nhà ta bán vải, cha ta cả ngày quay xung quanh cửa hàng, có đến nửa năm cũng không ở nhà, mỗi lần nhìn thấy ta thì đều bắt ta đọc sách, tóm lấy ta xem sổ sách! Về sau có một lần, ta nghe nói mẹ ta đã ho khan mấy ngày, đã bỏ ra một ngàn lượng bạc mua thuốc, không nghĩ tới lại là giả, mặc dù ta bị lừa, nhưng chung quy là có lòng tốt, sau khi cha ta biết được, hung hăng đánh cho ta một trận! "

"Cả ngày trên miệng họ lúc nào cũng là tiền, ta chỉ nghĩ rằng, tương lai ta nhất định phải kiếm được nhiều bạc hơn, tài giỏi hơn so với cha ta, để xem ông ấy còn mắng ta kiểu gì! Dưới cơn nóng giận, nên đã thu dọn túi hành lý ra ngoài! " Tiểu quỷ thở dài.

Hối hận sao? Hối hận chứ!

Bạc nào có dễ kiếm như vậy.

Hơn nữa đi ra bên ngoài, không có chỗ dựa, ở đâu cũng phải dựa vào chính mình, chú ý cẩn thận, rất nhiều lần cũng suýt nữa mất mạng, nhưng mỗi lần đều may mắn tránh thoát, hắn đã cho rằng chính mình có thể cứ luôn may mắn như vậy, lại không nghĩ rằng cuối cùng vẫn chết nơi đất khách tha hương.

Vân Chước nghe thấy hắn nói bỏ ra một ngàn lượng bạc mua

thuốc giả, cũng sắp muốn thay cha hắn đánh người rồi.

Một ngàn lượng, đủ mua bao nhiêu lá bùa Chu Sa chứ?

Tên phá của.

Tiểu quỷ huyên thuyên, nói không ít chuyện xưa, một lát sau, Vân Chước đã đến nơi rồi.

Chỉ là căn nhà này! Rất khí thế?

"Nhà ta thay đổi rồi à? Lúc ta rời đi, con đường trước cửa này còn chưa rộng như vậy đâu! Bây giờ cũng có thể đậu được nhiều cỗ xe ngựa như vậy rồi!" Tiểu quỷ nhẹ nhàng đi đến, trên đỉnh đầu là biển hiệu "Hồ Trạch".

Mà trước cửa có không ít người.

Hôm nay, Hồ gia lại còn có việc mừng sao?

Vân Chước cũng không cản người, mà chính là để tiểu quỷ nhẹ nhàng đi vào một vòng.

Sau khi tiểu quỷ đi vào một vòng rồi trở về, linh hồn đã tản ra một cỗ khí tức phiền muộn lại phức tạp: "Thì ra, hôm nay là ngày muội muội ta đính hôn, chớp mắt nó đã 17 rồi, lúc ta ra đi, nó vẫn còn là đứa con nít! "

Vân Chước không đi vào, nhưng xung quanh người qua đường không ít, nàng cũng nghe thấy một vài tin tức có ích.

Hồ gia, chắc là đã có chút khác biệt so với lúc tiểu quỷ bỏ nhà ra đi, bây giờ chính là một trong số những phú thương xếp hạng đầu

trong Kinh Thành.

Hồ gia vẫn như cũ là bán vải, cửa hàng mở ra ở khắp các nơi, lại còn nổi danh lừng lẫy là ông chủ "Cao Thăng bố phường".

Vân Chước đi qua nhiều nơi, đối với "Cao Thăng bố phường" này vẫn có biết một chút.

Cửa tiệm này chế tạo ra được loại vải tuyệt nhất.

Nghe nói mấy năm trước phường vải này sáng chế ra một loại vải hoàng kim mỏng như cánh ve, được trong cung chọn làm áo cho hoàng đế, vải vóc trơn mềm thoáng khí, hoàng đế ưa thích, còn ban thưởng, vải hoàng kim này chính là hàng chuyên dùng trong cung, ngoại trừ thứ này, còn có gấm Lưu Vân, lụa Tử Ngọc các loại vải vóc quý giá, cung không đủ cầu.

Vân Chước nhìn linh hồn đang tung bay giữa không trung!

Đó là kẻ ngu ngốc.

Nhà có núi vàng núi bạc, bản thân hắn lại đến biên cảnh bán mạng đi buôn?

Kiếm được mấy vạn lượng bạc quả thật là không ít, nhưng so với bảng hiệu chữ vàng Cao Thăng bố phường! thì có đáng là gì?

Hôm nay ông chủ phường vải có tin mừng, không ít khách nhân mang theo thiếp mời đến.

Vân Chước cũng đi ra phía trước, bị tiểu tử canh cổng ngăn lại, nàng trấn định mở miệng: "Ta không có thiếp mời, nhưng lại là bằng hữu của công tử của quý phủ, làm phiền thông báo cho chủ

tử của quý phủ, ta nhận lời nhờ vả của Hồ Thăng, đến đưa thư.

"

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Vân Chước và tiểu tử trò chuyện với nhau, hồn quỷ của Hồ Thăng ở bên cạnh còn khẩn trương hơn so với nàng, trông mong đi vào trong nhìn quanh, sợ người nhà không cho Vân Chước vào cửa.

Nhưng điều khiến Hồ Thăng kinh ngạc là, tiểu tử nghe xong, lại không chút suy nghĩ, trực tiếp dẫn Vân Chước đi vào.

"Lão gia và phu nhân nhà chúng ta đã tìm công tử nhiều năm, lại không có nửa điểm tin tức, nếu như cô nương thật sự có thư do thiếu gia nhà ta tự viết, lão gia chắc chắn sẽ hậu tạ ngài!" Tiểu tử vẫn không quên nói ra.

Sắc mặt Vân Chước không thay đổi, cũng không kinh ngạc.

Từ tên của phường vải này đã có thể nhìn ra, cha mẹ của tiểu quỷ này có tình cảm với hắn.

Lúc này, cha mẹ Hồ gia đang tiếp khách, khi tiểu tử tới truyền lời, hai người vội vàng để quản gia tiếp tục thu xếp việc vặt, bản thân mình thì dẫn theo nữ nhi và nữ tế tương lai qua sảnh bên để gặp Vân Chước, hiển nhiên là không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tìm được nhi tử.

Chỉ là vừa nhìn thấy Vân Chước, trong mắt cha Hồ lóe lên mấy phần mất mát.

Tiểu cô nương này chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nào có thể là bạn của đứa con bất hiếu kia?

"Cô nương nói có thư của nhi tử ta?" Cha Hồ vẫn hỏi, nhi tử trong cơn tức giận, bỏ nhà đi mười năm, những năm gần đây ông ấy cũng nỗ lực cho người đi tìm, nhưng trời đất bao la giống như mò kim đáy biển.

Cho dù người trước mắt trông cũng không đáng tin, ông ấy cũng không làm được chuyện trực tiếp đuổi người đi.

"Hồ lão gia, Hồ phu nhân.

" Vân Chước khách khí gọi một tiếng, sau đó cũng không nhiều lời, trực tiếp móc từ trong ngực ra một con dấu mà Hồ Thăng để lại trước khi chết: "Ta tới đưa di vật của Hồ Thăng.

"

"Di vật! ! !"

Cha Hồ hít vào một hơi, mẹ Hồ ở bên cạnh cũng lảo đảo một chút, suýt nữa không đứng vững, được nữ nhi và nữ tế đỡ.

Nữ tế tương lai của Hồ gia nhìn thoáng qua con dấu này, lập tức nói: "Hồ bá phụ, chất liệu của con dấu này hình như quả thật là lúc trước ngài chọn cho A Thăng!"

Cha Hồ sao có thể không nhìn ra?

Ông ấy vốn dĩ cho rằng lúc này lại có người muốn lừa gạt chút bạc

ở chỗ ông ấy, không nghĩ tới, lại thật sự đưa tới tín vật của nhi tử!

"Trừ cái đó ra, còn có chút tiền bạc.

" Vân Chước cũng móc cả ngân phiếu ra, dựa theo ý của Hồ Thăng nói: "Hắn nói, năm đó trong đầu ông chỉ có tiền, nói hắn là đứa vô dụng phá của, nhưng bây giờ mười năm đã qua, cuối cùng hắn đã tích lũy được chút gia tài, chứng minh bản thân mình không phải tên phế vật như ông nói.

"

Vừa dứt lời, linh hồn của Hồ Thăng dường như cũng lờ mờ đi một chút.

Nhưng khuôn mặt của cha Hồ lại giống như mất đi huyết sắc, cả người trong nháy mắt đã già đi mấy phần.

"Con ta! thật sự mất rồi ư?" Cha Hồ có chút không dám tin.

Có lẽ, là con của ông ấy ghi hận ông ấy, cho nên mới cố ý mời người tới hù dọa ông ấy thì sao?

Không chừng đợi một lúc nữa nhi tử sẽ xuất hiện!

"Trong xấp ngân phiếu này, có một trang giấy bên trên viết nơi chôn hài cốt của hắn, hắn chết trong bụng sói, ta có cơ duyên gặp gỡ, thay hắn nhặt xác.

" Vân Chước ăn ngay nói thật.

"Chờ một chút! Ngươi không phải bằng hữu của A Thăng sao? Nó cũng đã chết rồi, sao có thể bảo ngươi đến đưa tin?" Cha Hồ vẫn rất thông minh, lập tức nghe ra được vấn đề trong đó, vội vàng mở miệng hỏi.

Nói như này, mẹ Hồ cũng có thêm mấy phần hi vọng, chỉ cảm thấy nhi tử vẫn còn sống.

Còn nữ tế Hồ gia ở bên cạnh thở dài: "A Thăng thật sự là lòng dạ độc ác, chỉ bởi vì chút mâu thuẫn nho nhỏ mà bỏ nhà nhiều năm như vậy, bây giờ thật vất vả mới có được tin tức, lại vẫn còn trêu người như vậy, làm sao có thể xứng đáng với sự khổ tâm của bá phụ bá mẫu cơ chứ! Nhưng bá phụ cũng đừng tức giận, bất luận thế nào, cuối cùng hắn cũng đã chịu xuất hiện, bất luận là ghi hận hay là xin tiền cũng được, ngài chỉ có một cậu nhi tử này, ngàn vạn lần đừng đẩy hắn ra ngoài nữa!"

Hồ Thăng thở dài, một luồng gió lạnh thổi tới.

Đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, người trong nhà vẫn không tin hắn.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

"Số tiền này — ta không thèm! Đứa con bất hiếu này —" Cha Hồ phẫn nộ vô cùng.

Mười năm còn chưa đủ à? Bởi vì một câu răn dạy mà ghi hận đến tận bây giờ? !

Ngân phiếu bay xuống đất, giống như không có gì khác biệt so với những trang giấy bình thường.

Vân Chước yên lặng nhìn thoáng qua, sau đó cười nói: "Lời ta cũng đã truyền đạt xong, theo lý thuyết ông tin hay không ta cũng không cần nói thêm nữa, chỉ là dù sao ta cũng nhận được không ít chỗ tốt từ Hồ Thăng, thế nên cũng phải hoàn thành cuộc giao dịch này hoàn hảo mới được."

"Trên đời có muôn vàn chuyện lạ, tin rằng Hồ lão gia buôn bán nhiều năm như vậy cũng sẽ gặp gỡ một vài chuyện.

Nhi tử của ông trong lòng còn có nguyện vọng, cho nên âm hồn bất tán được người tu hành như ta cảm giác được, lúc này mới có thể giải quyết tâm nguyện cho hắn mà thôi."

Vân Chước cũng không nói linh hồn của Hồ Thăng đang ở ngay bên cạnh.

Người quỷ khác biệt.

Đột nhiên nói linh hồn ở đây, một là có khả năng dọa sợ cha mẹ hắn, hai là cũng có thể gây nên lòng tham của bọn họ, huyết thống khó cắt đứt, ngộ nhỡ sinh ra ý muốn cản trở linh hồn đầu thai, đó chính là vượt qua giới hạn, tương lai nếu như có qua lại với Quỷ Hồn, đó chính là Âm Dương hỗn loạn, nhân quả sẽ phải do người độ hồn là nàng gánh chịu.

Nàng vất vả để kết thúc cuộc giao dịch này như thế, một là vì tiền, hai chính là vì bản thân mình kiếm lấy ít công lao độ hồn, không phải vậy thì cũng không tìm thêm phiền phức cho mình.

Cha Hồ thấy nàng lời lẽ nghiêm túc, trái tim lại như chìm vào đáy vực.

Ông ấy cũng biết, trên đời này sẽ có một vài người cao nhân, có thể chặn đường sinh tử của con người, tinh thông quỷ thần...

"Cô nương...!Không lừa ta chứ?" Cha Hồ thật sự không nhận ra được nữa.

Giờ phút này Hồ Thăng có hơi khó chịu, vốn dĩ linh hồn đã khó coi giờ lại càng thêm ảm đạm, nhìn cha ruột, thầm nói: "Năm đó lúc ta ra đi có để lại bức thư, nói là muốn đến biên cảnh buôn bán, ta còn bảo ông ấy đừng lo lắng, kiếm được nhiều tiền ta sẽ trở lại, ta tức ông ấy luôn mắng ta, nhưng ta cũng quyết chí kiếm nhiều tiền, trước khi rời đi, cũng không cần thiết phải tức giận với ông ấy.

Ông ấy sao phải nghi ngờ ta như thế?"

"Hơn nữa ta cũng gửi thư về Kinh Thành, ta biết nhà ta không thiếu tiền, cho nên cũng ngại không khoe khoang sự phú quý của chính mình, chỉ nói mình bình an, nhưng ông ấy làm sao...!Chẳng lẽ thư ta gửi về không đến? Không phải chứ!"

Hắn gửi thư ít, hơn mười năm, cũng chỉ bốn năm bức thư mà thôi.

Nhưng như vậy cũng nên khiến cho cha mẹ hắn yên tâm một chút mới đúng chứ.

Vân Chước nghe thấy âm hồn ngốc này nói như vậy, cũng thực sự

nhịn không nổi.

Con quỷ này quá ngu ngốc, kiếm được nhiều bạc như vậy, toàn bằng vận khí, có thể lang thang ở bên ngoài mười năm mới chết cũng coi như hắn tốt số!

"Hồ lão gia, Hồ Thăng từng gửi về nhà bốn năm bức thư, ông có thể điều tra thêm thư này có thể bị người nào đó có lòng giữ lại rồi." Vân Chước nói thẳng: "Còn có, nhi tử ông mệnh phạm tiểu nhân, chuyện năm đó bỏ nhà đi chỉ sợ là còn có chút nội tình, cha con các ngươi tình thâm, theo lý thuyết không thể phát triển đến mức độ oán trách lẫn nhau, không bằng ông cẩn thận ngẫm lại xem, ở trong đó, có người nào châm ngòi hay không?"

Nói xong, ánh mắt Vân Chước, nhìn về phía nữ tế tương lai của Hồ gia.

Tướng mạo của vị này cũng không phải rất tốt.

Trong mắt có sự gian trá, có tướng tu hú chiếm tổ chim khách.

Người kia bị nàng nhìn chằm chằm khiến cả người mất tự nhiên, vội vàng nói: "Ngươi...!Ngươi hoài nghi ta? Ta đã ở Hồ gia từ nhỏ, chịu đại ân của Hồ gia, với A Thăng lại càng là thân như huynh đệ!"

Hồ Thăng chết cũng đã chết rồi, bây giờ người duy nhất có thể dựa vào chính là đại sư Vân Chước này, so với người đã từng thân, hắn càng tin đại sư hơn.

Lúc này được nàng gật đầu một cái, âm hồn của Hồ Thăng vội vàng nói cho Vân Chước: "Ta...!trước khi ta bỏ nhà đi đã đưa thư cho Lâm Tử ca, hắn ta còn nói tin rằng ta có thể tạo được thành quả, cũng là hắn ta nói với ta, ở biên cảnh Quan Tây có cơ hội phát tài lớn, nói rằng nơi đó nhiều bảo thạch, chỉ cần đi đi lại lại buôn bán mấy lần là có thể kiếm được nhiều tiền, không tới mấy năm, đã có thể khiến cho cha ta rửa mắt mà nhìn!"

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Lúc đó còn trẻ tuổi nóng tính, mà Lâm Tử ca cũng từng nhắc nhở hắn, biên cảnh Quan Tây nguy hiểm, cuối cùng là hắn không nghe lời khuyên, bản thân cứ khăng khăng đòi đi!

Cho nên những năm này, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghi ngờ người này có mưu đồ.

"Một thùng gạo một ân nhân, một nắm gạo một kẻ thủ, Hồ gia hình như chỉ có một đứa nhi tử? Hắn chết rồi, Hồ gia sẽ chỉ còn lại vị cô nương này.

Mà người nữ tế này tuổi tác cũng không còn nhỏ, trông coi Hồ gia nhiều năm như vậy, làm sao có thể không khiến cho người ta nghi ngờ? Mặt khác, Hồ lão gia, ông có thể điều tra một chút những năm này vị công tử đây có từng nhận thư tới từ biên cảnh Quan Tây, những bức thư kia, chính là do Hồ Thăng gửi.

" Vân Chước nói ngay thẳng.

Cha Hồ cau mày, ông ấy thật sự không biết nhi tử đã gửi thư!

Phương Lâm là nhi tử của người bạn chí cốt đã chết vì bệnh của ông ấy, ông ấy không đành lòng để đối phương không có ai chăm sóc nên mới mang về nhà.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đã hiểu chuyện trưởng thành, tính cách hoàn toàn tương phản với con trai mình, lúc Hồ Thăng vẫn còn đang ở nhà, càng cực kỳ nghe lời Phương Lâm, nhi tử của ông ấy thật ra lá gan cũng không lớn, chỉ là quá ngây thơ liều lĩnh!

Quả thực, nếu như không có người khuyến khích, cũng không dám rời nhà trốn đi mới đúng.

Nhưng lúc trước ông ấy cũng nghĩ có lẽ nhi tử bị mắng chửi ác quá rồi.

Nghĩ đến đứa nhỏ này có lẽ qua một lúc nữa sẽ trở lại.

Sao lại nghi ngờ người khác được?

Nhiều năm nay, Phương Lâm biểu hiện vô cùng hiếu thuận, hiếu thuận với phu thê bọn họ như cha mẹ ruột, chung quy cũng là đứa nhỏ mà mình nhìn thấy lớn lên, có lẽ không muốn hại nhà ông ấy mới phải.

Biết rõ gốc rễ, lại hiếu thuận hiểu chuyện, lúc này mới muốn để hắn ta làm nữ tế, nếu nhi tử không về được, tương lai sẽ giao phó gia nghiệp.

"Bá phụ, ta không! " Phương Lâm vội vàng kêu lên.

Vừa định giải thích, Hồ cô nương ở bên cạnh vẫn luôn không nói chuyện lại đột nhiên lên tiếng: "Ngươi có! Trước đó ta! quả thực nhìn thấy ở trong thư phòng của ngươi có một phong thư đã bị thiêu hủy hơn phân nửa, bên trên có một nửa con dấu, màu sắc của tờ giấy tuyên thành cháy còn sót lại là màu riêng biệt ở biên cảnh Quan Tây!"

Hồ cô nương mười phần chắc chắn, trong ánh mắt nhất thời hiện lên sự phẫn nộ nồng đậm.

Nhà nàng dù sao cũng là buôn bán, cha nàng cũng dẫn theo nàng đi ra ngoài gặp khách, từ bắc tới nam gặp không ít người, có thứ gì chưa từng nhìn thấy?

Tờ giấy kia nàng tuyệt đối không nhìn lầm, còn có cỡ con dấu và hoa văn hoàn toàn đúng với con dấu cầm trong tay phụ thân!

Chỉ là, nàng không biết đại ca ở biên quan, lúc đại ca bỏ nhà đi nàng còn nhỏ, cũng không nhớ rõ con dấu, cho nên mới không nghĩ nhiều!

Mặc dù nàng thích Phương đại ca, cũng quyết định phó thác chung thân, nhưng vừa nghĩ tới hắn ta lại giấu diếm tung tích ca ca của nàng, chút yêu thương này trong nháy mắt hóa thành lửa giận, chỉ hận không moi được tim hắn ta ra xem, bên trong có phải màu đen hay không!

Hồ gia cũng không hề tiếc hắn ta thứ gì!

"Thật ư?" Cha Hồ giật mình, phẫn nộ nhìn sang.

Bản tính của nữ nhi ông ấy hiểu rõ, sẽ không nói dối, hơn nữa! nhi tử của ông ấy mất rồi, những năm này Phương Lâm quả thực đã thay thế nhi tử ông ấy nhận được không ít chỗ tốt!

Trong lòng cha Hồ xoắn xuýt một lát, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phương Lâm, trong đầu lại càng hiện ra đủ loại chuyện lúc trước!

Đột nhiên, một bàn tay đánh về phía Phương Lâm.

"Bá phụ, ta không có!" Phương Lâm vội vàng phủ nhận.

"Người đâu, bao vây viện tử của Phương Lâm lại, lục soát cẩn thận cho ta!" Cha Hồ cắn răng nghiến lợi nói ra.

Có hay không không thể chỉ nói bằng lời!

Vân Chước cũng không nói thêm nhiều, chỉ ngồi xuống uống trà, nhìn sự việc phát triển.

Hôm nay là ngày nữ nhi Hồ gia đính hôn, ầm ĩ ra chuyện này, khách khứa bên ngoài cũng phát hiện ra được sự dị thường, Hồ lão gia cũng mười phần dứt khoát, trực tiếp nhân lúc còn nhiều người, tự mình đến thông báo với mọi người, hôn sự không tiến hành nữa.

Có một số việc khó mà cân nhắc và nhớ lại được, càng nghĩ, lỗ hổng càng nhiều.

Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Màu sắc âm hồn của Hồ Thăng cũng dần dần biến thành đen hơn mấy phần, xem ra cũng tức giận vô cùng.

Hắn nhờ Vân Chước đưa tiền, không phải thật sự muốn làm cha mẹ tức chết, ý định ban đầu cũng là muốn nói cho bọn họ biết, bản thân mình không kém cỏi như vậy.

Nhưng bây giờ hắn đột nhiên quay lại lúc còn nhỏ, nhiều khi, đều là Phương Lâm khuyến khích, mỗi lần phạm sai lầm, Phương Lâm hầu như cũng là người đầu tiên xuất hiện, không phải bảo hắn chạy nhanh thì cũng là kỳ lạ giúp hắn nói chuyện, Phương Lâm càng hiểu chuyện, càng nổi bật lên sự ngu dốt của hắn, không chọc cho cha mẹ chán ghét mới là lạ.

Hắn đã không còn là người thiếu niên năm đó nữa, tốt xấu gì cũng ở bên ngoài xông xáo mười năm, nào có thể một chút tâm nhãn cũng không lớn thêm được.

Vân Chước thấy hắn dần dần trở nên cố chấp, linh hồn sắp sinh ra oán niệm, chỉ thản nhiên nói: "Khi còn sống, ngươi chính là một kẻ không có đầu óc, chết rồi mà còn muốn liên lụy đến cha mẹ, vậy

ngươi chi bằng chưa hề tồn tại đi, ta không ngại để ngươi hồn phi phách tán, để khỏi phải đi hại người khác.

"

Con người sau khi chết có chút chấp niệm là điều bình thường.

Nhưng nếu như sinh ra oán khí, thậm chí để mặc cho nó khuếch trương, càng lúc càng dày đặc, vậy thì chính là quỷ oán niệm Âm Sát, có thể làm người sống bị thương.

Hắn và cha mẹ Hồ gia chung quy là người thân, nếu như hắn thành quỷ oán niệm, cũng sẽ tạo thành một số ảnh hưởng không tốt lắm đối với cha mẹ hắn, hai vị này lúc về già sẽ phải vất vả hơn chút ít.

Một câu nói của Vân Chước trong nháy mắt khiến linh hồn của Hồ Thăng lạnh thấu tim.

Muốn oán niệm cũng không dám nữa.

Phương Lâm là người xấu, nhưng chung quy vẫn là do hắn hành động quá theo cảm tính nên mới khiến cho cha mẹ áy náy lại lo lắng nhiều năm.

"Đa tạ tiểu sư phụ đã chỉ điểm.

" Hồ Thăng xua tan đi oán khí, lúc này đàng hoàng nói một tiếng, sau đó nhìn về phía cha mẹ, lại nói: "Làm phiền tiểu sư phụ nói với bọn họ, là ta không tốt, khiến bọn họ lo lắng, nếu có kiếp sau, ta nhất định làm một đứa con ngoan.

"

"Truyền lời ngay tại chỗ? Ngươi muốn hù chết ai?" Lời này và lời mà vừa rồi nàng nói với cha mẹ Hồ không nhất quán với nhau.

Hồ Thăng sửng sốt một chút.

Nhưng lập tức hiểu ra: "Làm phiền ngài giúp một chút, buổi tối để cho ta vào giấc mộng, trong mộng ta sẽ bảo cha mẹ ta đưa tiền bùa chú cho ngài.

"

“Được.

" Vân Chước gật đầu.

Trước đó đã nhận không ít tiền, nhưng đã hòa nhau.

Báo mộng đương nhiên phải tính khác.

Quỷ Hồn báo mộng chính là chuyện cũng thường xảy ra, chỉ là mộng chính là hư ảo, dễ dàng sụp đổ hoặc là thay đổi theo suy nghĩ của người nằm mơ, cho nên cho dù rất nhiều âm hồn muốn báo mộng, nhưng nếu không tìm được cơ hội tốt thì vẫn như cũ không có cách nào nhập mộng, hoặc là cho dù có nhập mộng, cũng không thể truyền đạt ý tứ chuẩn xác không sai lầm.

Nhưng Vân Chước lại có thể cho âm hồn nhập mộng, đương nhiên, cũng có chút hạn chế, tốt nhất là người thân có huyết mạch tương liên, cho dù không phải, cũng phải có quan hệ thân thiết, khí tức tương hợp.

Hồ gia loạn thành một đoàn.

Phương Lâm còn đang thề thốt phủ nhận, thấy Hồ cô nương vẫn như cũ là vẻ mặt phòng bị, mũi dùi đột nhiên chuyển về phía Vân Chước.

"Bá phụ bá mẫu, Tương Tương, chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, ta là hạng người gì chẳng lẽ mọi người không hiểu rõ chút nào hay sao? Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi! Trước đó ta đã từng gặp cô nương này, lúc ấy nàng xin ta bố thí bị ta từ chối, nhất định là vì vậy mà trong lòng ghi hận!" Phương Lâm bắt đầu nói hươu nói vượn.

Người sạch sẽ đến đâu cũng không qua nổi điều tra.

Trong viện tử của hắn ta, tung tích thư từ của Hồ Thăng đã mất từ lâu, nhưng những năm này hắn ta làm việc ở phường vải Hồ gia cũng vụng trộm thu được chỗ tốt, khó tránh khỏi sẽ lưu lại chút chứng cứ, chứng minh hắn ta cũng không trung thực.

"Trên người công tử có hoa đào, như này là có hai vợ à?" Vân Chước bình thản nói một tiếng: "Ngươi lớn tuổi như vậy, nhịn cho tới bây giờ mới đính hôn quả thực là không dễ dàng, nhưng đây cũng không phải là cái cớ để ngươi ở bên ngoài nuôi ngoại thất, sinh con dưỡng cái chứ? Lừa dối để kết hôn, không bằng súc sinh.

"

Linh hồn của Hồ Thăng bật cười một tiếng.

Tiểu tử Phương Lâm này, không thừa nhận thì không thừa nhận thôi, chọc tới đại sư làm gì? !

Xem đi, lại để lộ ra ngoài rồi!

May mà đại sư tới kịp lúc, nếu như sau khi muội muội thành hôn

xong mới đến, Hồ gia của hắn thật sự sẽ bị Phương Lâm hại thảm rồi!

Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Ánh mắt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ của phụ mẫu và cô nương Hồ gia gần như có thể dìm chết Phương Lâm.

Phương Lâm cũng sững sờ một lúc.

Hắn ta che giấu rất kỹ, tại sao nữ nhân này lại biết chuyện hắn có ngoại thất và nhi nữ? Chẳng lẽ hắn ta đã sớm bị phát hiện rồi sao?!
Hết rồi, hết thật rồi!
Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn ta, còn cái gì mà Hồ lão gia không hiểu nữa đây?
Giờ phút này hận không thể kéo Phương Lâm xuống băm thành thịt nát, người này vừa hại nhi tử ông ấy, còn muốn hủy nữ nhi của ông ấy, rõ ràng ông ấy đã có lòng tốt nuôi dưỡng, thế mà không ngờ lại được báo đáp theo cách này!
Tức giận, căm hận, hối hận, đủ loại cảm xúc quét qua, khiến ông ấy gần như ngất xỉu.

Nhưng cơ thể này thực sự quá tốt, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Chỉ là mặt mũi tràn đầy xám xịt, không biết phải đối mặt với thê tử và nữ nhi mình như thế nào…
Bất tri bất giác, sắc trời đã tối.

Hạ nhân Hồ gia cũng tìm được không ít thứ trong viện của Phương Lâm, đủ để chứng minh Phương Lâm này có ý đồ xấu, cũng không

phải là một người thật sự lương thiện trung thực gì.

Chỉ là Hồ Thăng không phải do hắn tự tay giết chết.

Cho dù Hồ gia có hận, tối đa cũng chỉ có thể tịch thu đồ đạc của hắn, đuổi hắn ra ngoài mà thôi.

Hồ lão gia đau buồn phẫn nộ, Hồ cô nương vẫn đang trấn an phụ mẫu của mình.

Rõ ràng chính nàng cũng là nạn nhân, nhưng vào lúc này vẫn có thể che giấu tất cả cảm xúc của mình, rất không tầm thường.

“Xin Hồ phu nhân giữ lấy lá bùa này, luôn giữ nó bên mình.

” Trước khi Vân Chước rời đi, nàng còn đưa đồ vật tới.

Tối nay nhất định Hồ lão gia không thể ngủ được, mà thân thể cốt cách Hồ phu nhân yếu hơn một chút, lúc này giống như đã bị choáng váng, đến buổi tối lại càng dễ nhập mộng.

Chỉ là âm hồn báo mộng cũng làm tổn thương dương khí nên sau này Hồ phu nhân hẳn là bị một trận bệnh nhẹ, cũng may tướng mạo Hồ phu nhân cũng tốt, tuổi thọ cũng dài nên ảnh hưởng không lớn.

Vân Chước chỉ nói mấy câu đã khiến bộ mặt thật của Phương Lâm bị lộ tẩy, mặc dù Hồ phu nhân không biết lá bùa này dùng để làm gì nhưng đã không còn sức lực để suy nghĩ thêm nữa, trong lòng cũng không chút hoài nghi.

Nhận lấy ngay lập tức.

“Hồ cô nương khi cần quyết đoán liền quyết đoán, phẩm tính kiên nghị, lần này tránh thoát được một kiếp, sẽ có phúc về sau.

” Vân Chước lại nói với Hồ cô nương một câu.

Tiểu cô nương trải qua đại kiếp lần này, về sau tất nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió, dù hôn nhân có đến muộn một chút nhưng nhi nữ

phúc đức, cái gì nên có cũng đều có.

“Đa tạ cô nương hôm nay truyền tin giúp huynh trưởng, chỉ là không biết phương danh của cô nương thế nào, sống ở đâu? Nếu không chê thì có thể tạm thời nghỉ lại ở hàn xá…” Hồ Tương Tương vội vàng nói.

“Ta họ Tiêu, tên là Vân Chước.

Chỗ ở thì không cần, nếu sau này phủ thượng có cần gì thì cứ đến phủ Nhân An Công trước kia tìm ta.

” Vân Chước nói, lại dừng một chút: “Ta nói cần tức là những chuyện huyền diệu không thể giải quyết được.

”
Nàng mới đến, người quen biết cũng không nhiều, dù sao cũng phải tuyên truyền về việc làm ăn của mình một chút.

Người họ Tiêu trong toàn kinh thành cũng không ít, nhưng chỉ cần nhắc đến phủ Nhân An Công trước kia thì không ai không biết, dù sao từ trước tới nay cũng chỉ có một vị quốc công được ban chết bởi tằng tịu với cung nữ ban ngày.

“Được.

” Hồ Tương Tương liền vội vàng gật đầu ghi lại.

Cũng ngại ngùng hỏi thẳng nàng về quan hệ của nàng với Tiêu gia, dù sao thì nhìn một thân y phục này của nàng cũng rất giản dị, chắc hẳn cũng không phải là chủ tử nhà kia, có thể là thân thích không quản đường sá xa xôi đến tìm nơi nương tựa.

Vân Chước nói xong, lúc này mới rời đi.

Hồ phụ vội vàng vịn Hồ mẫu đi nghỉ ngơi, Hồ Tương Tương giờ phút này cũng không có thời gian thương tâm vì chuyện từ hôn của mình, trong đầu đều là những lời Tiêu cô nương đã nói trước đó.

Người này cử chỉ kỳ quái.

Không biết là đã có chuẩn bị từ trước, hay là thật sự có khả năng câu thông với quỷ thần…
Nếu như là cái trước, chứng tỏ Tiêu cô nương này can đảm hơn người, vô cùng cẩn thận.

Nếu là cái sau, vậy thì càng không tầm thường, hôm nay phụ mẫu bi thương, tạm thời không thể hỏi kỹ, nhưng nàng luôn cảm thấy bọn họ cần phải thâm tạ.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Đại quản gia, ông phái vài người ra ngoài hỏi thăm xem vị Tiêu cô nương này rốt cuộc có thân phận thế nào, sau đó chuẩn bị một ít gấm vóc, y phục, nhớ chọn loại tốt nhất.

” Hồ Tương Tương lại nói: “Đúng rồi, nhớ chuẩn bị hai phần, nếu tiểu cô nương này là thân thích sống nhờ ở đó thì trước tiên cũng phải đưa tới cho Tiêu gia một phần hậu lễ, để tránh làm Tiêu cô nương phải khó xử.

”
Đại quản gia lập tức đáp ứng.

Tuy rằng Hồ gia làm kinh thương nhưng hàng năm đều phải cấp hoàng kim bố vào trong cung, bởi vậy cũng quen biết một số quan viên trong triều.

Hơn nữa lưu vân cẩm, tử ngọc sa của Hồ gia cũng chỉ có mấy hộ nhân gia phú quý mới có thể mua nổi…
Hồ gia có con đường thu thập tin tức của mình, có thể hiểu rõ mối quan hệ của những người trong các gia tộc này cũng như số lượng vải vóc yêu cầu mỗi năm…Cho nên muốn tìm hiểu tình huống của Tiêu gia cũng không khó.

Lúc Vân Chước trở về nhà, trời đã về khuya.

Ánh trăng chiếu vào khiến không khí càng thêm rét lạnh.

“Đại tiểu thư, hôm nay người của phu nhân ở bên kia tới đây hỏi thăm về số của cải của ngài.

” Trước khi đi ngủ, Đông Trì nhắc nhở.

Cũng may từ sáng sớm đại tiểu thư đã chọn một căn phòng làm kho, khóa cửa lại, nếu không thật đúng là không thể ngăn cản được, nói không chừng số vàng bạc châu báu kia đã bị cướp đi rồi.

“Còn nói gì nữa?” Vân Chước hỏi.

“Các nàng muốn nô tỳ nhìn chằm chằm động tĩnh của ngài, xem ngày thường ngày thích cái gì, có thói quen gì, muốn biết ngài đã từng làm gì.

” Đông Trì lại nói.

Những người đó còn nói, chỉ cần nàng ấy cung cấp tin tức hữu dụng, phu nhân sẽ có trọng thưởng!
Lúc trước nàng ấy nghe theo lời đại tiểu thư vả miệng Xuân Bình thật đúng là vì kiếm tiền, nhưng nàng ấy cũng không ngốc, đã nắm được thời cơ thì phải nắm thật chắc, tuyệt đối không thể chân trong chân ngoài.

Đã nhận phần thưởng của đại tiểu thư, nếu đứng núi này nhìn núi kia thì cuối cùng cả hai bên cũng đều thất bại.

Hơn nữa bây giờ nàng chính là đại nha hoàn nhất đẳng của đại tiểu thư, thân phận này nếu muốn được trọng dụng thì nhất định phải trung thành!
“Được, ta biết rồi, nếu sau này có người từ chủ viện đến thì cứ ứng phó như hôm nay là được, nếu thật sự không thể thoái thác được thì cứ nhận lấy rồi nói cho ta biết, ta sẽ tới lừa người.

” Tiêu Vân Chước cảm thấy Đông Trì rất thú vị, tham tiền nhưng lại có nguyên tắc.

“Nô tỳ nghe lời đại tiểu thư!” Đông Trì vội vàng cười nói.

Trong phòng ấm áp, lửa than tốt hơn nhiều so với đêm qua, không

có mùi khói.

Chăn nệm trên giường cũng chỉnh tề hơn, hẳn là mới dùng xô lửa ủi qua một lượt.

Đông Trì hôm nay cũng không rảnh rỗi.

Vân Chước bận rộn suốt cả một ngày, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau thức dậy tinh thần sảng khoái, chỉ cảm thấy tháng năm yên bình, an tĩnh thoải mái, nàng thảnh thơi dùng đồ ăn sáng, bên ngoài hoa mai nở rộ, hương hoa thơm ngát.

Nàng còn thảnh thơi bảo người hái cánh hoa xuống, nghĩ đến việc làm hương cao để dùng một chút.

Mặc dù người trong nhà này cũng rất nhiều chuyện, nhưng không thể không nói rằng có một chỗ an thân quả thật không tồi.

Thể chất của nàng đặc biệt, từ khi sinh ra đã mở Thiên Nhãn, có thể nhìn được những thứ mà người bình thường không thể nhìn thấy.

Nhưng bởi vì từ khi còn bé được nuôi dưỡng trong phủ, tằng tổ đã từng chinh chiến cả đời trên lưng ngựa, chém giết vô số người, sát khí rất nặng, có thể trấn trạch nên khi còn nhỏ nàng không khác gì hài tử bình thường.

Nhưng năm đó sau khi bị ném tới Vạn Cốt Pha, hết thảy đã thay đổi.

Khi nàng liều mạng bò ra khỏi quan tài nhỏ, nàng nhìn thấy đủ thứ kỳ kỳ quái quái ở trước mặt.

Đặc biệt là khi thân thể càng thêm suy yếu, thậm chí lúc kề bên bờ vực tử vong, âm hồn che trời lấp đất tiến đến gần như nuốt chửng nàng.

Chỉ một khoảnh khắc kia, vô số âm khí nhập thể.

Từ đó về sau, nàng không chỉ có thể nhìn được âm hồn mà thậm chí còn có thể hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng.

Mà âm khí trên người nàng cũng thời thời khắc khắc sinh sôi ăn mòn sinh cơ trong cơ thể nàng.

Mấy năm nay, để có thể sống sót, trên người nàng luôn phải nhét đầy các vật hộ thân, dù vậy, mỗi khi sinh cơ yếu đi, nàng vẫn sẽ bị một số quỷ hồn lợi hại quấy nhiễu, còn nghe được đủ âm thanh ồn ào bên tai…
Cảm giác an bình như thế này, vẫn rất hiếm có.

Chương 33

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Vân Chước nhẹ nhàng tự tại như vậy, khiến cho ngay cả nha hoàn trong viện cũng vui vẻ theo.
Chủ tử trong phủ, mỗi người đều có tính cách riêng.
Lão thái thái điềm tĩnh, lão gia nghiêm túc, đại thiếu gia có khuôn phép có chí cầu tiến, làm việc trong việc của bọn hắn vất vả hơn bình thường, dậy sớm ngủ muộn là chuyện thường tình.
Mặt khác, phu nhân nhìn có vẻ rất dễ thân cận nhưng trên thực tế, yêu cầu đối với hạ nhân rất cao, đặc biệt là không thích những người có ngoại hình xinh đẹp, nếu ở trước mặt phu nhân thì phải cúi đầu nhiều hơn, cố gắng ngoan ngoãn trung thực, và rất dễ bị phạt.
Hai vị thiếu gia còn lại đều là thịt trên đầu quả tim của phu nhân, nếu hạ nhân hầu hạ không tốt thì ngay lập tức sẽ bị phu nhân đuổi ra ngoài.
Vốn cho rằng đại tiểu thư đột nhiên xuất hiện này, cho dù không có tính tình cổ quái thì cũng là người khó nắm bắt, thật không nghĩ hầu hạ hai ngày mới biết, quả thực quá thư thái!
Đại tiểu thư đối với ai cũng đều mỉm cười nhẹ nhàng, không hề có chút thái độ tức giận nào cả.
Dáng vẻ nàng bình thường xinh đẹp, tựa như ánh mặt trời chiếu sáng trên nền tuyết mùa đông, bên trong lạnh lùng cũng không mất đi sự ấm áp.
“Ngoài vườn còn có mấy cây mai nữa đấy, chúng ta ra đó hái luôn.” Mấy nha hoàn vô cùng vui vẻ, tụm năm tụm ba chạy ra ngoài.
Vân Chước bị mấy thùng lớn chứa đầy hoa mai, thậm chí còn có một nhánh mai cắm trên đầu, vô cùng thỏa mãn.

Nhưng không phải ai cũng vui vẻ như nàng.
Trong chủ viện của Khương thị, còn có trong Tích Vi Đường của lão thái thái, bọn hạ nhân ai nấy đều cụp đuôi hết sức đề phòng.
Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến từ hôm qua đã bắt đầu chay tịnh, căn bản không quen, nhưng bởi vì lòng hiếu thảo nên không thể cự tuyệt.

Ngoại trừ chay tịnh ra thì mỗi ngày còn phải đến phòng lão thái thái chăm bệnh một lúc.
Tuy rằng đó là tổ mẫu của bọn hắn nhưng bọn hắn đã nghe không ít lời không hay về lão thái thái trong rất nhiều năm qua.
Mấy ma ma bên người mẫu thân đều nói lão thái thái miệng nam mô bụng bồ dao găm, mấy năm nay liên tục ngược đãi mẫu thân, bây giờ bà ấy bị bệnh như vậy cũng là báo ứng.
Mà hằng năm khi người nhà mẹ đẻ Hoắc gia của lão thái thái tới đều đối xử rất khắc nghiệt với bọn hắn, trong lời nói không hề có chút khách sáo nào!
Bọn hắn cũng không phải chó Hoắc gia nuôi mà lần nào cũng phải bị Hoắc gia dạy bảo!
Quả thực quá khó chịu.
“Đều là lỗi của Tiêu Vân Chước!” Tiêu Văn Yến vô cùng tức giận nói.
Trong phòng tổ mẫu có mùi thuốc mà cậu ghét nhất!
Tiêu Văn Việt liếc mắt nhìn cậu, nhưng cũng không hề khiển trách mà chỉ cà lơ phất phơ nói: “Chỉ có ba ngày thôi, chịu đựng cho xong thì rốt cuộc sẽ không có ai lắm mồm được nữa.

Cho dù là Hoắc gia thì cũng không có mặt mũi nào mà nói bản thiếu gia bất hiếu.

Nghĩ như vậy thì muội muội này của ta cũng không phải không có đầu óc, xem ra vẫn thực sự vì chúng ta mà suy nghĩ!”
Tiêu Văn Yến nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhăn lại, liếc nhìn vào phòng lão thái thái.
Sau đó lại nói: “Tổ mẫu thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa à? Vừa nãy lúc bà ấy nói chuyện với chúng ta, thấy tinh thần vẫn còn tốt mà.”
“Mặc dù đệ không thích tổ mẫu, nhưng dù sao cũng là trưởng bối của chúng ta.

Nếu như cầu bà ấy chết sớm một chút thì cũng không giống việc con người có thể làm…” Tiêu Văn Yến lại bồi thêm một câu.
Cậu có chút chột dạ.
Dù sao thì dáng vẻ lão thái thái nằm ở nơi đó thực sự có vẻ đáng thương.
Tiêu Văn Việt không thèm để ý: “Sống hay chết ta không quan tâm, coi như bà ấy có nhảy nhót tưng bừng thì cũng không thể quản đến trên đầu ta được.

Chỉ là nếu như bà ấy vẫn còn sống, chúng ta không thể cắt đứt quan hệ với Hoắc gia được, vẫn phải bị người ta đè trên đầu.”
Lão thái thái chính là cô nãi nãi Hoắc gia, là người mà các trưởng bối Hoắc gia khi qua đời không yên lòng nhất.
“Mà quy củ chay tịnh này cũng nhiều thật, ăn chay cũng thôi đi, Tiêu Vân Chước còn muốn chúng ta phải niệm kinh ba lần nữa.

Nhị ca, huynh đã từng nghe về quy củ này bao giờ chưa? Đệ thấy là nàng cố ý! Nàng đứng về phía đại ca, nếu như sau này đại ca thi đậu làm quan, nhất định nàng sẽ càng thêm ngông cuồng, nói không chừng còn muốn làm chủ chúng ta nữa! Nàng dựa vào cái gì chứ?!” Tiêu Văn Yến hầm hừ.
“Cũng có chút tâm tư.” Tiêu Văn Việt cũng châm chọc cười một tiếng.

Chương 34

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Nhị ca, lúc trước nàng có như thế này không?” Tiêu Văn Yến lại hỏi.
Tiêu Văn Việt khẽ cau mày, trong đầu hiện lên ký ức về muội muội.
Hắn chỉ lớn hơn Tiêu Vân Chước hai tuổi, chẳng qua hắn vẫn mơ hồ nhớ rằng khi còn bé mình rất thích muội muội này, mà đại ca cũng rất thích tranh giành với hắn, bất cứ khi nào có thời gian cũng đều đưa muội muội sang chỗ lão thái thái.
Nương lại không cho hắn đến Tích Vi Đường.
Nhưng hắn quả thực muốn gặp muội muội, liền một mình đứng đợi ở bên ngoài Tích Vi Đường, đợi đến khi sắc trời tối muộn đại ca mới dẫn nàng ra.

Nhưng mỗi lần như vậy muội muội đều lưu luyến không rời, không muốn đi cùng hắn quay về chỗ của mẫu thân.
Tiêu Vân Chước khi đó rất sợ mẫu thân.
Nghĩ đến lúc trước, trong lòng Tiêu Văn Việt cũng không được tự nhiên, chỉ lạnh lùng lạnh nhạt nói: “Nàng lúc trước cũng thiên vị đại ca hơn rồi.”
Hắn còn đặc biệt để dành điểm tâm, rõ ràng là để nàng ăn, nhưng nàng thì sao?
Lại lén lút giấu đi rồi đưa cho đại ca.
Nàng còn lừa gạt đại ca nói là mẫu thân cho, muốn làm đại ca vui vẻ.

Chỉ tiếc cái đầu óc nhỏ bé kia không thông minh cho lắm, không ý thức được đại ca là người trọng phép tắc, khi được nhận thứ gì sẽ

đến trước mặt mẫu thân nói cảm tạ.

Mà mẫu thân cũng không hề giấu diếm, sẽ nói ra chân tướng, cuối cùng lại còn lúng túng hơn.
“Chờ xong việc của tổ mẫu, xem đệ xử lý nàng thế nào! Hừ!” Tiêu Văn Yến nghĩ bụng, sẽ không bao giờ để nàng thành công nữa.
Nếu không thì sau này nhất định ngày nào cũng bày ra vẻ mặt đắc ý, như vậy sao được!
Tiêu Văn Việt không nói gì.
Năm đó hắn bị bệnh nhẹ, rõ ràng Tiêu Vân Chước đã đáp ứng sẽ ở bên cạnh hắn, không đi tìm đại ca, càng không khóc nháo đòi tìm tổ mẫu, nhưng rồi sau đó thì sao? Nàng lại thừa dịp hắn ngủ, tự mình chạy ra ngoài.
Bị lạc là đáng đời.
Bây giờ đã trở về rồi, lại lạnh lùng thờ ơ với hắn hơn, nhưng thái độ đối với đại ca lại hoàn toàn trái ngược.
Nếu như nàng đã vô tâm thì hắn cần gì phải để ý đến một người mà trong mắt hoàn toàn không có mình?
Hai huynh đệ mỗi người có tâm tư riêng, ngồi ở Tích Vi Đường càng thêm bực mình nhàm chán.
….
Chủ viện.
Khương thị lúc này đang nổi giận.
Ngay cả chén trà thích nhất cũng bị đập vỡ, nói với quản gia: “Lập tức bảo người chuẩn bị lễ vật đến nhà Hình bộ Lý đại nhân để xin lỗi đi!”
“Cô mẫu…” Khương Nguyên khẽ thở dài.
“Ai mà biết nàng lại to gan đến vậy?! Mới trở về mà dám dùng tên tuổi phụ thân huynh trưởng ra để nhờ Lý đại nhân tra án! Vị Không Thiền đại sư đó ta đã từng gặp rồi, ta còn mua từ tay ngài ấy một cái đèn lưu ly hoa sen nữa! Nàng thì tốt rồi, vậy mà lại khẳng định rằng đại sư là giả mạo, con nói xem nàng muốn vả mặt ai? Rõ ràng là nhằm vào ta!”
Mới từ sáng sớm, tin đồn đã truyền đi, bay khắp nơi!
Bây giờ đại sư kia bị bắt, vụ án còn đang bỏ ngỏ.
Nhưng chân tướng vụ án thế nào không còn quan trọng nữa! Nếu đại sư bị oan, Tiêu gia khó tránh khỏi bị người ta chỉ trích, nói rằng dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, làm nhục đại sư, sau này sao có thể ngẩng cao đầu?!
Trái lại, nếu như đại sư kia thực sự không phải người tốt lành gì

thì Vân Chước coi như giẫm mặt bà ta xuống đất, chẳng khác nào nói với mọi người rằng chiếc đèn lưu ly hoa sen mà bà ta khổ cực lắm mới lấy về được là hung khí!
“Cô mẫu, bây giờ con hy vọng phán đoán của biểu tỷ không sai mới là tốt nhất.

Người trong kinh thành ca ngợi Không Thiền đại sư cũng không ít, bị lừa gạt cũng không phải chỉ có chúng ta.

Lòng hiếu thảo của ngài đối với lão thái thái là điều không thể nghi ngờ…” Khương Nguyên vội vàng nói.
Trong lòng Khương Nguyên cũng rất tức giận.
Tiêu Vân Chước làm mất mặt trong nhà cũng thôi đi, vậy mà còn gây chuyện ra tận bên ngoài.
Mấy năm nay mặc dù nàng ta chỉ là biểu tiểu thư nhưng mọi người khắp kinh thành đều đối đãi với nàng ta như nữ nhi Tiêu gia, nếu Tiêu Vân Chước bị mất mặt, vậy thì nàng ta cũng mất đi vinh quang.
Trên đời này sao lại có kẻ ngu xuẩn đến vậy chứ? Lại có thể nóng lòng muốn ra ngoài tự làm mình mất mặt đây!
“Nàng là cái thá gì chứ? Nàng nói Không Thiền đại sư là giả thì chính là giả à? Lý đại nhân kia chẳng qua chỉ là nể mặt cô phụ của con mới đồng ý thụ lý vụ án này! Người ta chỉ là nể mặt, nhưng cũng không thể thật sự vì mặt mũi của nhà ta mà xử chém một cao tăng đắc đạo chứ?!”

Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương thị thật sự không ngờ Tiêu Vân Chước lại to gan như vậy! Hôm qua sở dĩ bà ta không ngăn cản nàng đi ra ngoài, chẳng qua là cảm thấy tiểu nha đầu này mới đến kinh thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, nhiều nhất chỉ là cầm chút tiền bạc đi ra ngoài mua vài thứ, vui chơi một chút thôi!
Ai mà ngờ được nàng cũng dám đi tới Hình bộ gây chuyện?
Khương thị không khỏi đau đầu, nói với Khương Nguyên: "Mặc dù Không Thiền đại sư này không so được với mấy đại sư trong Hoàng Thành Tự, nhưng gần đây rất nhiều phú hộ trong kinh thành đều khen ngợi ngài ấy, danh tiếng cũng rất thịnh! Người ở trước mặt Phật tổ, há có thể tùy tiện đắc tội được? Huống chi cô phụ của con vốn cũng là võ tướng, mấy năm nay hắn làm việc khắc nghiệt, cũng có tiếng là hung thần uy vũ, vốn đã không có thanh danh hiền lành gì rồi.

Bây giờ bị nha đầu này gây chuyện, tất nhiên người bên ngoài sẽ cảm thấy toàn gia chúng ta đều là ác nhân không biết tốt xấu!"
Trượng phu của bà ta, Tiêu Trấn Quan thuở thiếu thời vẫn rất ôn hòa, nhưng sau khi công công được ban chết, cả nhà liền trông cậy vào một mình ông ấy, vậy nên ông ấy cũng chỉ có thể gánh vác trách nhiệm lên người.
Vì để tránh cho Tiêu gia bị người khi nhục, ông ấy cũng dần dần học cách trở nên lạnh lùng.
Cho dù đối mặt với bà ta, cũng ít dịu dàng hơn trước.
Lão gia đã khổ cực như vậy mới khiến cho trong nhà có có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng nha đầu chết tiệt kia mới trở về, lại khiến Tiêu gia phải mang thanh danh hoang đường làm bậy!

“Cô mẫu, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Khương Nguyên lập tức lo lắng hỏi.
“Chúng ta còn có thể làm gì nữa? Từ lúc này trở đi, không cho phép nha đầu chết tiệt kia đi ra ngoài! Đưa chút lễ vật xin lỗi đến chỗ Lý đại nhân, lại phái người sang chỗ Hình bộ làm sáng tỏ, tự mình đón Không Thiền đại sư ra ngoài.

Đại sư nhập lao ngục, nhiễm một thân xui xẻo, cái Tết này nào dễ trôi qua như vậy chứ?” Khương thị nghĩ nghĩ, lại nói: “Đúng rồi, ta nhớ mấy năm trước tiểu bối Hoắc gia có đưa tới cho lão thái thái mấy quyển kinh thư, nghe nói còn có Xá Lợi Tử gì đó nữa.

Thứ kia giữ lại cũng vô dụng, đợi đến khi chuyện nhà giải quyết xong lại chọn ra một cái đưa tới chỗ Không Thiền đại sư để xin lỗi!”
Lão thái thái không còn sống được bao lâu nữa, sau khi bà ấy chết, những thứ kia cũng có thể tùy ý xử lý.
Gần đây tên tuổi Không Thiền đại sư vang dội, nhưng dù sao cũng chỉ là một du tăng thôi, đồ tốt trong tay cũng không nhiều.

Chỉ cần trong nhà chịu bỏ ra thì đương nhiên đại sư sẽ sẵn lòng khôi phục một chút thanh danh.
Khương thị nói xong liền bảo người đi làm.
Còn đặc biệt phái đại quản gia trong nhà đi ra ngoài, mang theo không ít lễ vật đến gặp Lý đại nhân.
Lý đại nhân hôm qua bận bịu suốt cả một đêm, lúc này còn chưa đến nha môn ứng mão.
Quản gia đến vừa kịp lúc.
Sau khi gặp được Lý đại nhân, không nói hai lời liền mở miệng xin lỗi thay cho Tiêu Vân Chước, mặt khác lại biểu đạt ý tứ của Khương thị, ngôn từ khẩn thiết, thần sắc áy náy.
“Lý đại nhân, toàn kinh thành đều biết, đại tiểu thư nhà ta bị lạc từ nhỏ, mấy năm nay vẫn lưu lạc ở bên ngoài, cũng chỉ mới trở về nên không hiểu gì cả.

Có lẽ lúc trở về từng gặp Không Thiền đại sư, nhận nhầm người nên lúc này mới gây nên hiểu lầm như thế.

Sáng nay quản sự mua hàng trong nhà ra ngoài, ngẫu nhiên nghe được tin đồn, phu nhân nhà ta mới biết được chuyện nàng báo

án… Bởi vậy lập tức bảo tiểu nhân đến xin lỗi, kính mong Lý đại nhân đừng trách móc…” Quản gia thật sự bất đắc dĩ nói.
“…” Vẻ mặt Lý đại nhân rất phức tạp nhìn đối phương.
“Ý của ngươi là, phu nhân quý phủ hoàn toàn không biết?” Lý đại nhân cảm thấy hết sức kỳ quái.
“Đúng thế, phu nhân chúng ta trước đó còn được Không Thiền đại sư tặng cho một cặp đèn lưu ly hoa sen, cũng có chút qua lại, làm sao có thể nghi ngờ đại sư là giả mạo được? Quả thực không hiểu ra làm sao mà!” Quản gia lập tức nói thêm.
Lý đại nhân thở hắt ra, không nói nên lời: “Thế thì lạ thật, lúc đại tiểu thư nhà ngươi đến đây báo án, chính miệng nói với bản quan là phía trên đèn lưu ly hoa sen trong nhà có vết máu, nhất định là có lai lịch không rõ nên sau khi bàn bạc với tổ mẫu và huynh trưởng, liền bảo nàng đến nha môn…”
“Lão thái thái nhà ta mấy bữa nay sức khỏe không tốt, căn bản không nói được mấy câu, đây đều là ý tứ của bản thân đại tiểu thư thôi…” Quản gia ngượng ngùng.

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Bản quan chưởng quản Hình bộ, quét sạch án oan vốn là trách nhiệm của bản quan.

Vốn tưởng rằng án này là do Tiêu lão thái thái phát hiện ra, đang định đến cửa cảm tạ, không ngờ lại là ý tứ của Tiêu gia đại tiểu thư…” Lý đại nhân cũng là người tinh tường, vừa thấy thái độ của quản gia, liền biết Tiêu gia là có ý gì.

Tiêu phu nhân này không phải là người thương khuê nữ.

Vụ án này vừa mới ồn ào, chân tướng còn chưa xác định, cho nên có một vài bách tính suy nghĩ lung tung, còn tưởng rằng cô nương Tiêu gia làm loạn.

Mà Tiêu phu nhân này còn trách cứ nữ nhi, thậm chí còn vội vàng đến tìm 36 để làm sáng tỏ, hiển nhiên là cố ý rũ sạch quan hệ trong chuyện này.

Mặc dù lúc đầu hắn gặp Tiêu đại tiểu thư là bởi nể mặt Tiêu gia lão thái thái và Tiêu Trấn Quan, nhưng cũng không thể tùy tiện bắt người được.

Tiêu cô nương không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại dám khẳng định du tăng đó có vấn đề, sau khi hắn kiểm tra thực hư xong rồi mới ra tay!
Tiêu phu nhân lại bảo người lại đây xin lỗi, như vậy là không chỉ ghét bỏ nữ nhi thân sinh mà còn cảm thấy hắn là tham quan tầm

thường vô dụng, thần phục quyền quý, phá án sai sao?
Trong lòng Lý đại nhân thực sự không vui.

Mà quản gia cũng cảm thấy lời nói của hắn có gì đó không đúng, ngơ ngác hỏi: “Đại nhân muốn cảm tạ? Vì… vì sao?”
Quản gia đột nhiên cảm thấy sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy…
“Hòa thượng kia quả thật là kẻ giả mạo.

Sau khi bị bắt vào nhà lao, suốt đêm thẩm vấn, phát hiện người này không chỉ giả mạo tăng nhân mà càng là tội ác tày trời, thế mà lại giết hại thê tử của mình cùng với Không Thiền đại sư chân chính, mà hung khí đúng là đèn lưu ly hoa sen, địa điểm chôn xác cũng đã được tìm thấy.

Bản quan đang định gửi một phong thư đến nha môn của địa phương đó trước, để đào thi nghiệm cốt…”
Gương mặt tươi cười của quản gia chợt cứng đờ.

“Lễ vật xin lỗi của quý phủ, bản quan thực sự không thể nhận lấy, vẫn nên mang về đi.

” Lý đại nhân mỉm cười nói thêm.

Một tiểu cô nương tốt đẹp như vậy lại đầu thai nhầm chỗ, cũng thật đáng thương.

Quản gia nhất thời cũng không biết phải ứng đối như thế nào, sắc mặt cũng nóng bừng bừng.

Vội vàng đến xin lỗi, rồi lại bị mất mặt!
Làm sao còn dám ở lại nữa, vội vàng cáo từ, vội vàng xách đồ quay trở lại Tiêu gia.

Vừa đến cửa Tiêu gia.

Lập tức nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa đang chờ ở cửa, mấy hạ nhân Hồ gia đang bưng đồ xuống.

Quản gia không hiểu ra sao, chỉ nghe người Hồ gia nói đến để cảm

tạ, mà tạ lễ thực sự khá nặng, hắn cũng không thể quyết định được nên vội vàng vào cửa thông báo cho phu nhân.

Khương thị mới uống trà an thần xong, nội tâm bình tĩnh hơn nhiều.

Sau khi Điền quản gia cầu kiến, hắn nơm nớp lo sợ, vội vàng nói: "Phu nhân…Tiểu nhân đến Lý gia, chỉ tiếc là Lý đại nhân…không nhận lễ vật của chúng ta.

"
"Không nhận? Xem ra hắn còn đang tức giận, chúng ta chỉ có thể đợi lão gia quay về rồi lại…" Khương thị cau mày.

"Phu nhân…Không phải như vậy…Chính là…Lý đại nhân nói đại sư đó quả thực là kẻ giả mạo.

Nhờ có đại tiểu thư nên mới có thể bắt được kẻ tội ác tày trời như thế…Lý đại nhân còn nói, hòa thượng giả đó còn khai nhận đã dùng đèn lưu ly hoa sen đánh chết người…" Trái tim Điền quản gia như vọt lên tới cổ họng.

Quả nhiên, Khương thị giật mình, không thể tin nổi nhìn hắn, lửa giận bùng lên: "Vậy chẳng phải là…"
Làm Lý đại nhân chê cười rồi sao?!
Tiêu Vân Chước báo án là đúng, mà bà ta chẳng những lấy đèn hoa sen của phạm nhân và còn giúp đỡ phạm nhân kêu oan nữa sao?
Khương thị đầu váng mắt hoa, giống như có một tia chớp nổ tung ở trong đầu, tức giận đến mức không có lời gì để nói!
Làm sao có thể chứ, nha đầu chết tiệt kia mới trở lại kinh thành, chưa quen biết được bao nhiêu người, làm sao có thể biết được hòa thượng giả kia đã làm chuyện gì chứ?
Khương thị không tài nào nghĩ ra.

Lửa giận kia không có chỗ nào phát tiết, cuối cùng lại biến thành oán giận và trách móc.

Nha đầu chết tiệt kia biết rõ chân tướng sự việc, thế nhưng lại không hề nói trước cho bà ta biết!

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Tiêu gia ít người, hậu viện của Tiêu Trấn Quan cũng chỉ có một thê tử là Khương thị, qua nhiều năm như vậy, lão thái thái căn bản không quản gia sự, cho nên trong phủ trên dưới đều nghe theo Khương thị.

Cho dù là Tiêu Văn Dũ đối với hai đệ đệ vô cùng nghiêm khắc, gặp Khương thị cũng phải thu liễm cực kỳ ngoan ngoãn.

Thế cho nên Khương thị ít khi thất bại.

Nhưng hôm nay, lại mất hết mặt mũi như vậy.

Vừa nghĩ tới ánh mắt chế giễu của người khác, Khương thị có cảm giác mình không còn mặt mũi, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào!

"Phu nhân, còn có một chuyện.

Khi tiểu nhân trở về thì gặp người của Cao Thăng bố phường tới đưa lễ, nhìn thật sự rất nhiều, đều là vải vóc, y phục tốt nhất, tiểu nhân không biết xử trí như thế nào, nên bảo bọn họ chờ ở bên ngoài.

" Quản gia lại nói.

Hồ gia mặc dù chỉ là thương nhân bán vải, nhưng cũng là thương nhân có thân phận.

Cao Thăng bố phường thường xuyên phát triển ra một vài loại vải vóc có hoa văn đặc biệt, số lượng không nhiều, trong kinh thành rất nhiều nữ tử ganh đua sắc đẹp, đều muốn tìm cách đặt làm sớm một chút, nếu như mặc y phục nhà bọn họ, lúc đi ra ngoài xã giao cũng có thể khiến người ta hâm mộ hơn mấy phần.

"Người nhà này ngược lại là biết làm ăn, chẳng lẽ biết Đại Lang sắp tới kỳ thi mùa xuân cho nên tới chúc mừng trước?" Khương thị nhíu mày: "Cũng được, bảo người ta vào đi.

"

Khương thị thở ra một hơi, khôi phục lại sự đoan trang, bảo quản gia ra ngoài dẫn người vào.

"Chỉ tiếc mệnh số của lão thái thái ngắn, gần đây cũng chỉ có thể mặc mộc mạc một chút, không chừng sẽ còn chậm trễ A Nguyên con đến Cầm Lâu bái sư! " Khương thị thấy tiếc nuối nói.

"Cô mẫu, không quan trọng, mỗi ngày con ở nhà luyện nhiều thêm một chút cũng như vậy.

" Khương Nguyên làm ra vẻ không thèm để ý.

"Chờ tang sự qua đi, ta tìm cách mời Oanh cầm sư đến nhà, Nguyên Nhi con tài đức vẹn toàn, Oanh cầm sư nhìn thấy tất sẽ ưa thích, đến lúc đó bất luận tiêu bao nhiêu tiền bạc, tuyệt đối cũng sẽ để người ta nhận con làm đồ đệ.

" Khương thị hào phóng nói.

Cầm sư nổi tiếng thiên hạ không nhiều, chịu nhận đồ đệ là nữ thì càng ít.

"Cảm ơn cô mẫu.

" Khương Nguyên vội vàng nói, giọng điệu hơi ngưng một chút, lại thử thăm dò: "Vậy! bên chỗ biểu tỷ thì sao ạ? Có phải cũng nên học cái gì đó mới được hay không? Biểu tỷ giúp Lý đại nhân phá được án, có thể thấy rất thận trọng, học hành gì đó không chừng nhanh hơn con nhiều ấy.

"

"Nó?" Khương thị bật cười một tiếng: "Bộ dạng lỗ mãng như của nó thì có thể học được cái gì? Hôm khác bảo nó ở nhà nhận biết mấy chữ coi như xong.

"

Hôn sự không thể trì hoãn.

Chờ sau khi lão gia về nhà thấy người thì sẽ cân nhắc, ở trong Kinh Thành thì thôi, vẫn là ra bên ngoài sống mới tốt một chút.

Khương thị nghĩ một chút, lại động tâm.

"A Nguyên, lát nữa con sắp xếp một chút, theo ta đến Hoàng Thành Tự một chuyến, cầu phúc cho lão thái thái.

Mặc dù ta bị hòa thượng giả này lừa gạt mới mua đèn lưu ly hoa sen, nhưng cũng sợ có vài người miệng thối nói năng lung tung, đổ tiếng xấu cho ta!" Khương thị lại nói.

Không chỉ muốn đến Hoàng Thành Tự, còn phải gióng trống khua chiêng mà đi.

Để cho tất cả mọi người đều biết, mặc dù bà ta mua sai đồ, nhưng tấm lòng hiếu thảo thì không thể nghi ngờ.

"Con nghe theo cô mẫu, người ở đâu con ở đó.

" Khương Nguyên vội vàng nói.

Hai người nói chuyện, quản gia của Hồ gia cũng được đưa vào.

Khương thị có vài phần uy nghiêm, quét mắt nhìn người phía dưới, nói: "Lòng tốt của Cao Thăng bố phường các ngươi ta nhận, chỉ là nghe nói những thứ này hơi nhiều, như vậy đi, đến chỗ phòng thu chi lĩnh ít bạc, chúng ta mua lại toàn bộ.

"

"Phu nhân hiểu lầm rồi, đây là chủ nhân nhà ta tặng riêng cho Tiêu đại cô nương làm quà tạ ơn.

" Quản gia Hồ gia vội vàng nói: "Thiếu gia nhà ta chết tha hương, may mà có đại tiểu thư hỗ trợ truyền tin, ân tình này suốt đời khó quên, chủ tử nhà ta đã nói, trong nhà không có thứ gì hiếm lạ, chỉ có ít vải vóc chồng chất, không được tôn kính lắm, Tiêu đại cô nương ngàn vạn lần đừng chê.

"

"! " Khoé miệng Khương thị khẽ giật một cái.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Quản gia Hồ gia lúc này cũng mười phần cẩn thận, lại bồi thêm một câu: "Cũng mong Tiêu phu nhân thứ lỗi, chủ nhân nhà ta bảo tiểu nhân phải đưa đồ đến tận tay Tiêu đại tiểu thư, thuận đường để tiểu nhân truyền lời cho đại tiểu thư một câu.

"

Thân phận của Tiêu cô nương có thể khiến lão gia phu nhân và tiểu thư nhà ông ấy kinh hãi vô cùng.

Vốn cho rằng chỉ là bà con xa của Tiêu gia, lại không nghĩ rằng lại là đại tiểu thư con vợ cả!

Còn tìm thấy hạ nhân của Tiêu gia thăm dò được: Đại tiểu thư này đi lạc mười hai năm mới trở về, rất đáng thương.

Vốn dĩ, thứ này chỉ cần đưa đến Tiêu gia, đưa cho ai cũng như nhau, nhưng tiểu thư nhà ông ấy cảm thấy không đúng lắm!

Nếu như Tiêu cô nương ở trong nhà được sủng ái, hôm đó sẽ không mặc giản dị như vậy đi ra ngoài, trời rất lạnh, mặt mũi cũng lạnh cóng đến đỏ bừng, lại mua chuộc vài người hỏi kỹ một chút, biết được vị cô nương này vừa về nhà đã bị đương gia chủ mẫu giáo huấn, không chỉ như thế, khi về đến nhà, bên phía cửa bên còn ném ra không ít y phục cũ, nghe nói là biểu tiểu thư trong nhà

tặng cho đích tiểu thư.

Nếu như thế, đồ phải giao tận tay cho ân nhân mới được, nếu không rơi vào trong tay Tiêu phu nhân, chỉ sợ Tiêu tiểu thư muốn sờ cũng không sờ tới.

Lúc này, trong mắt Khương thị mang theo ý lạnh.

Đám hỗn trướng này là cảm thấy bà ta đường đường là phu nhân lo liệu việc nhà sẽ nuốt mất đồ của con gái ruột sao? !

Buồn cười!

"Con nhà ta dù sao cũng là cô nương khuê các, cũng không tiện tùy ý nhận đồ của người ngoài, vẫn là mang về đi!" Giọng điệu của Khương thị đã trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Nếu phu nhân không tiện! Vậy chúng ta ở ngoài chờ, chờ đại tiểu thư ra cửa, lại tự mình đưa cho nàng.

" Quản gia Hồ gia khiêm tốn nói.

Khương thị chỉ cảm thấy những người này nghe không ra lời tốt xấu nào.

Như này là giúp đỡ con nha đầu chết tiệt kia đối nghịch với bà ta!

Có điều thứ này đưa tới, đã dẫn đến không ít người chú ý, nếu như lại chuyển về, chờ khi nào gặp Tiêu Vân Chước một lần nữa mới đưa, vậy người xung quanh chẳng phải sẽ nghi ngờ à?

Đã là đại ân, không nhận cũng không ổn!

"Thôi, vậy các ngươi mang đồ qua đi.

" Khương thị thực sự không muốn quản nhiều.

Đứa nhỏ này mới đến nhà ba ngày, bà ta đã có cảm giác dài như ba mươi năm mươi năm vậy, mỗi ngày đều trêu tức bà ta, chuyện gì nó cũng muốn nhúng tay vào, kiêu căng khó thuần, ngang ngược khó sửa đổi!

Chuyện này nào khiến bà ta chịu được!

Thật sự là một ngày cũng không kiên trì nổi!

Khương thị bảo người thu dọn đồ đạc, mà Khương Nguyên cũng trở về viện tử của mình, chuẩn bị đến Hoàng Thành Tự, chỉ là nhìn dáng vẻ người quản gia của phường vải này bận rộn, Khương Nguyên lại dừng bước, quay đầu đến đường chắc chắn phải đi qua nhìn xem.

Vừa mới nhìn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trước đó quản gia nói phường vải đưa tới nhiều đồ, nhưng cũng không cảm thấy có thể nhiều đến đâu! Vài cuộn vải mà thôi, cũng không phải không mua nổi.

Song khi tận mắt nhìn thấy, mới phát hiện căn bản không phải là vậy.

Ông chủ của Cao Thăng bố phường này quả thực là điên rồi, chẳng lẽ chuyển hết cả nhà kho đến đây à!

Vải hoàng kim chỉ cung cấp cho hoàng cung, nên không đưa tới, nhưng những loại vải ít ỏi như lụa mỏng Ngân Nguyệt, lại đưa tới chẫn sáu cuộn, chất liệu trông mát lạnh, hoa văn như thần tiên, giá cả mặc dù không so được với gấm Lưu Vân, nhưng rất khó mua, năm ngoái nàng ta đã bảo người ngày ngày giám sát phường vải

một tháng, cũng thật không dễ dàng gì mới được một cuộn, hơn nữa lại còn là đường vân bình thường!

Bây giờ lại đưa đến cho Tiêu Vân Chước sáu cuộn? !

Còn có gấm Lưu Vân, lụa Tử Ngọc, cả đống không ít, trừ cái đó ra, lại còn có mấy rương y phục!

Thậm chí, nàng ta vừa rồi còn nhìn thấy trong một cái rương đã mở ra, lại chứa áo lông chồn có màu lông cực tốt, áo lông chồn này nàng ta nhận ra, chính là bảo vật trấn tiệm tháng này của Cao Thăng bố phường, toàn thân trắng như tuyết, chất liệu mềm mại, nói muốn giữ lại cho khách quý!

Khách quý, Tiêu Vân Chước sao? !

Không phải nàng ta chỉ giúp đỡ truyền lại một bức thư? Làm sao xứng với đồ tốt như vậy? !

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương Nguyên nhìn đám vải vóc quần áo có tiền cũng khó mua được này, càng không ngừng di chuyển về phía viện tử của Tiêu Vân Chước, trong lòng giống như bị ai khoét một miếng lớn, đau vô cùng, trên mặt thực sự khó mà duy trì được dáng vẻ điềm tĩnh như trước đó.

Dáng dấp của Tiêu Vân Chước vốn dĩ rất đẹp, cho dù mặc vải thô áo bông, cũng có chút khí chất siêu phàm thoát tục.

Nước da của nàng cũng trắng, trên mặt nửa điểm tì vết cũng không có, vốn dĩ là khiến cho không có ai có thể coi nhẹ vẻ đẹp của nàng, bây giờ, còn cho nàng nhiều vải vóc thượng đẳng như vậy, vậy sau này nàng ta và Tiêu Vân Chước cùng nhau ra ngoài, ai còn có thể liếc nhìn nàng ta một cái! ?

Chẳng phải đều sẽ làm nền cho Tiêu Vân Chước hay sao?

Trong lòng Khương Nguyên hơi sợ hãi.

Dưới cái nhìn của nàng ta: Tài học mặc dù có thể được người khác khen ngợi, nhưng nam tử trên đời này, phần lớn đều ham mê nữ sắc, nếu như dáng dấp không được, cho dù có học tốt đến đâu, người bên ngoài cũng sẽ không để ý!

Trong vô thức, nàng ta lại quên di chuyển, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm.

Chỉ là Khương Nguyên dĩ nhiên không biết, ban đầu Hồ gia đưa lễ vốn dĩ cũng không nhiều như vậy.

Đều là bởi vì đêm qua, Hồ phu nhân mơ một giấc mơ.

Đêm qua Hồ lão gia lăn lộn khó ngủ, nhưng thân thể của Hồ phu nhân gầy yếu, đã ngủ như chết từ rất sớm, nhưng vừa vào mộng đã nhìn thấy con của mình Hồ Thăng.

Trong mộng, Hồ Thăng khóc lóc kể lể với mẫu thân, hối hận vì năm đó xúc động rời nhà đi, càng xấu hổ những năm này không thể hiếu thuận với cha nương, ngoài ra còn mắng chửi Phương Lâm một trận vì đã xúi giục hắn! Sau khi ôn chuyện xong, Hồ Thăng lại bảo mẫu thân nhớ trả một chút tiền bạc cho Vân Chước, thuận tiện đốt cho hắn thêm ít đồ, để hắn ở bên dưới sống tốt hơn chút.

Ngày thường Hồ phu nhân không hay nằm mơ, nhưng đêm qua không chỉ mơ, mà trong mơ còn nói vô cùng nhiều!

Sau khi tỉnh lại, tất cả những gì nhi tử nói bà ấy đều có thể nhớ kỹ, khiến cho bà ấy rưng rưng nước mắt mà tỉnh, lúc này mới tìm Hồ lão gia kể lại tình hình.

Hồ lão gia nghe xong, liên tưởng đến lá bùa mà Vân Chước cho, nên đã bảo người tặng lễ vật lên mấy lần.

Lúc này Hồ gia đã bắt tay vào làm tang sự rồi.

Hài cốt của Hồ Thăng chôn quá xa, chỉ sợ sẽ mất bốn năm tháng mới có thể tìm trở về, cho nên Hồ gia chuẩn bị trước mộ chôn quần áo và di vật, đợi sau khi chuyển hài cốt của nhi tử về thì an táng một lần nữa!

Viện tử của Vân Chước ở xa, phải chuyển đồ mất một lúc lâu.

Lúc trước Hồ gia đã từng điều tra tình hình của Tiêu gia, lúc này sau khi tự mình vào cửa thì lại càng thấy đáng thương cho cô nương Tiêu gia này.

Chủ mẫu nhà khác hận không thể nuôi nữ nhi ở dưới mí mắt, sợ đồ dùng trong viện của nữ nhi không đủ, nhưng Tiêu gia này ngược lại thì hay rồi! Tốt xấu gì cũng đã từng phong tước, vốn liếng to như thế, nhưng viện tử của nữ nhi ruột không chỉ ở xa, hơn nữa nơi này còn quá hoang vu!

Cũng không trang trí đẹp bao nhiêu, chỉ có chút hoa mai coi như hợp với tình hình.

Giờ phút này Vân Chước cũng có chút chấn kinh, không nghĩ tới Hồ gia này vậy mà quá hào phóng, tặng nhiều đồ như vậy.

"Quà có hơi nặng.

" Vân Chước khẽ nhíu mày, mở miệng nói.

"Không nặng, không nặng, lão gia bảo ta tới truyền lời, nói là may mà có ngài hỗ trợ, nếu không sau này thiếu gia nhà ta chỉ có thể làm một cô hồn dã quỷ, qua nửa năm nữa, thiếu gia chắc là có thể hồn về quê cũ, mặc dù là tang sự nhưng vẫn tốt hơn là sống hết đời mà vẫn bặt vô âm tín! " Quản gia vội vàng nói.

"Thiếu gia của ngươi đã trả tiền rồi, các ngươi chỉ cần trả tiền bùa

là được, mười lượng bạc là đủ rồi.

" Nàng nghiêm túc nói

"Tiêu cô nương ngàn vạn lần đừng khách khí, lão gia nhà ta nói rồi, trong mắt người khác, những vải vóc này quý giá, nhưng ở Hồ gia cũng không là gì cả, ban đêm đại thiếu gia báo mộng, cũng đặc biệt bảo chúng ta thanh toán tiền bùa cho ngài! Ngài và thiếu gia nhà ta quen biết, cũng coi như bằng hữu, bằng hữu mới tới Kinh Thành, Hồ gia chúng ta đáng lẽ cũng nên chiêu đãi một trận, chỉ là trong nhà có tang, sợ đối với cô nương không tốt, nên không tiện mời ngài đến ở, chỉ có thể tặng chút quà tỏ chút tâm ý! "

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Quản gia vốn dĩ định nói, dựa vào tuổi tác của Tiêu cô nương đã là bằng hữu của đại thiếu gia, vậy cũng coi như là vãn bối của lão gia.

Trưởng bối tặng quà gặp mặt cho vãn bối là điều nên làm.

Nhưng lại nghĩ tới, Tiêu gia có quan lại, tự xưng trưởng bối thì cậy quyền tự cho mình nên đã sửa lại.

Quản gia Hồ gia gọi một câu "Tiêu cô nương" cũng khiến cho nàng có chút không quen, hôm đó mặc dù là nàng tự giới thiệu, nhưng qua nhiều năm như vậy, cách xưng hô kỳ lạ này vẫn là lần đầu được nghe.

Quản gia tiến lên trước, lại móc ra mười lượng bạc, giao cho nàng.

Vân Chước nhận lấy thỏi bạc.

Nhưng Hồ Thăng giao phí chạy việc cũng không ít, trước khi chết hắn lấy được đám hàng kia có chất lượng không tệ, trong đó vòng tay vàng khảm nạm bảo thạch có tầm mười đôi, một đôi ước

chừng có thể bán được ba đến năm trăm lượng, lược bạc khảm ngọc, cây trâm, trâm cài tóc thậm chí là khóa vàng cũng không ít, lại thêm các loại bảo thạch ngọc trai còn chưa qua đánh bóng.

Tính ra thì, cũng không ít hơn so với những ngân phiếu mà nàng đưa cho Hồ gia.

Đương nhiên, đã bỏ ra hơn phân nửa, bây giờ số còn dư lại giá trị khoảng chừng hơn hai vạn lượng.

Khoản tiền này quả thực là rất nhiều, chỉ là! Chỗ cần dùng tiền cũng không ít.

Ví dụ như ở trên đường tiêu những thứ kia, phần lớn là lấy danh nghĩa của Hồ Thăng, quyên góp cho những huyện lệnh, nhóm lý trưởng đó, sửa cầu lót đường làm việc thiện.

Nàng đã từng gặp Quỷ Hồn, những vị khách giàu có như Hồ Thăng cũng không phải là không có, nhưng lúc nàng độ hồn, khó tránh khỏi cũng sẽ gặp được một vài tên nghèo vô cùng, những người đó không chỉ không trả nổi thù lao, thậm chí còn khiến cho nàng ngủ thiếp đi!

Nàng cũng biết, làm giao dịch, khó tránh khỏi có lúc thâm hụt tiền.

Nàng có thể làm, chính là muốn từ trong hàm răng gạt ra một ít, dự trữ lại, chờ đến khi âm khí trong thân thể nàng được trừ khử, không cần lo lắng đoản mệnh, thì sẽ đi tìm nơi phong cảnh xinh đẹp để dưỡng lão!

Lúc này, Hồ gia đưa tới nhiều đồ như vậy, nàng cẩn thận suy nghĩ, nàng dự định sẽ trả lễ.

Trong chốc lát, Tiêu Vân Chước đến nhà kho tìm trong bọc hành lý, lấy bùa chú do mình góp nhặt được ra.

"Những thứ này, thay ta đưa cho chủ nhân nhà ngươi.

" Tiêu Vân Chước lấy ra mấy tờ.

Ở đây có tầm mười loại bùa chú chiêu tài, trợ vận, giải tai hóa sát, trấn trạch An gia, hộ thân bình an vân vân, đều là những thứ tốt ôn hòa vô hại, nếu như thường xuyên đeo ở bên người, tất có chỗ tốt.

Quản gia vội vàng nhận lấy, nói lời cảm tạ, lúc này mới rời đi.

"Đại tiểu thư, nhiều y phục và vải vóc như vậy, đủ dùng tầm mười năm!" Người đi rồi, lúc này Đông Trì mới vui vẻ nói ra.

Tiêu Vân Chước có hơi phiền muộn.

Đồ thì nhiều, nhưng dù sao cũng là người khác tặng cho, lại là vải vóc hiếm có, cũng không dễ đổi thành tiền bạc! Một đống như thế, mặc cũng không mặc hết, chỉ có thể để đó!

"Lấy trước ra vài cuộn mang đến chỗ tổ mẫu, còn lại thì mang vào cất kỹ.

" Tiêu Vân Chước nghĩ một chút, sau khi trở về Kinh Thành, khó tránh khỏi sẽ lui tới với người khác nhiều hơn một chút, tặng cho người thân và bằng hữu bên cạnh cũng không tệ.

"Vậy! Phu nhân và biểu tiểu thư thì sao! " Đông Trì do dự nhắc nhở một chút.

"Mẫu thân và biểu muội nào có vừa mắt đồ của ta? Không cần vẽ vời cho thêm chuyện ra.

" Tiêu Vân Chước dứt khoát nói.

Đông Trì hơi bận tâm, phu nhân dù sao cũng là trưởng bối, nàng ấy sợ đại tiểu thư biểu hiện quá thẳng thắn, tương lai sẽ truyền ra danh tiếng không chịu giáo huấn, vậy thì khó tìm chồng.

"Đại tiểu thư, người! có cần nịnh nọt phu nhân hay không? Ở trong viện tử này người cũng không chịu nhiều ủy khuất, nhưng tương lai thì sao? Hôn nhân đại sự, phụ mẫu nếu có mệnh hệ gì, nếu như bởi vì phu nhân không thích, mà hủy cả một đời của người thì phải làm sao bây giờ?" Giọng nói của Đông Trì hơi thô, lại có chút thấp, cố ý ép cho dịu dàng một chút, sợ sẽ hù đến đại tiểu thư đáng thương trước mắt.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Tiêu Vân Chước nghe vậy, cũng sửng sốt một chút.

Nàng chưa bao giờ cân nhắc đến chung thân đại sự của chính mình.

Năm đó, nàng chui ra từ trong quan tài bên sườn núi Vạn Cốt, đối diện là núi hoang yên tĩnh, đầy đất là lá rụng còn có âm khí đếm không hết, nàng lảo đảo, không biết đi được bao lâu, nhưng dù sao cũng chạy không thoát, suýt nữa bị vây chết ở bên trong.

Về sau nàng nhìn thấy một Quỷ Hồn, chính là sư phụ của nàng.

Sư phụ chính là môn chủ của Thần Ẩn Môn, những năm cuối tiền triều, thời kỳ chiến loạn, xuống núi nhập thế cứu người, nhưng cuối cùng chết ở bên ngoài, hài cốt lưu lạc tới sườn núi Vạn Cốt, bởi vì lúc còn sống có tu hành, cho nên Quỷ Hồn mặc dù không đi đầu thai, nhưng cũng không bị tan đi, thậm chí hấp thụ âm khí trở thành đại quỷ lợi hại nhất trong núi Vạn Cốt.

Là sư phụ dẫn đường cho nàng tìm được lệnh bài của môn chủ Thần Ẩn Môn, giúp nàng đỡ được những âm hồn kia từng bước xâm chiếm, thậm chí bảo vệ nàng cả đường, để cho nàng tìm được

vị trí của Thần Ẩn Môn.

Môn đồ của Thần Ẩn Môn cũng bởi vì chiến loạn mà tán loạn hết, bây giờ ở đây chỉ còn lại mấy hộ, làm người giữ núi.

Nàng cầm lệnh bài xuất hiện, người giữ núi đã nhận nàng làm chủ, chăm sóc nàng mấy năm.

Mà nàng cũng đi theo linh hồn sư phụ học được một thân bản lĩnh, chờ sau khi nàng có năng lực tự vệ, không cần quan tâm nữa, sư phụ mới buông tay, do nàng đưa vào Luân Hồi.

Những năm này trong đầu nàng đều là học tập, bảo mệnh, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chuyện thành hôn!

Câu nói kia của Đông Trì, nàng mới phản ứng được, trong mắt Khương thị, nàng gần như một con vật, bây giờ không thích, tương lai sẽ có thể tùy ý đuổi đi!

Cho dù nàng có bản lĩnh rời khỏi Tiêu gia, nhưng kiểu thân phận ở trên cao nhìn xuống này, khiến cho nàng cảm thấy có hơi chán ghét.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn đi.

Nàng muốn ở đây thờ cúng hương hoa cho lão tổ tông, nhận sự phù hộ từ bài vị tổ tông!

Nếu muốn không bị tùy tiện đuổi ra ngoài như đứa nhóc đáng thương, hoặc là dựa vào sủng ái, hoặc là lời nói của mình phải có quyền, sư phụ đã từng nói, thực lực quyết định tất cả, người giống như nàng bị tình thân vứt bỏ lại càng như vậy, cho nên người phía trước chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, người phía sau mới có thể nắm giữ được cuộc đời của mình, sống được lâu

hơn.

"Làm theo lời ta bảo là được, sau này đồ đạc trong viện tử của ta, cho dù là một ngọn cây cọng cỏ, chỉ cần ta chưa gật đầu, thì không cho phép mẫu thân và biểu muội kia của ta dính nửa điểm.

" Vân Chước rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Nhân duyên chính là trời định, nếu như trong số mệnh phải có, chấp thuận theo duyên số là được.

Nhưng nếu như ép buộc! vậy chính là nghịch thiên mà đi, là nghiệp chướng, không được báo đáp tốt.

"Nô tỳ hiểu rồi.

" Đông Trì vội vàng gật đầu, chỉ hy vọng đợi khi lão gia về nhà, có thể đối xử với đại tiểu thư khá hơn chút, nếu không chỉ dựa vào lão thái thái gần đất xa trời và đại thiếu gia tuổi còn quá trẻ thì giúp thế nào được đại tiểu thư!

Đông Trì vừa suy nghĩ lung tung, vừa cho đồ vào kho.

Mấy nha hoàn còn lại trong viện thì càng bận rộn, mà Vân Chước thì lấy cao hoa mai tự làm ra.

Bên ngoài cách đó không xa, Khương Nguyên mới tỉnh táo lại từ trong một đống lớn lễ vật, bảo nha hoàn thiếp thân đi thu dọn đồ đạc, mà bản thân nàng ta thì lập tức đến chỗ Khương thị.

Gặp Khương thị, nàng ta muốn nói lại thôi.

Khương thị liếc một chút đã nhìn ra không đúng: "Sao vậy?"

"Cô mẫu, vừa rồi! con nhìn thấy phường vải tặng đồ! có đến mấy xe, bên trong còn có mấy cuộn lụa mỏng Ngân Nguyệt, gấm Lưu Vân, những thứ vải vóc này cũng không rẻ, biểu tỷ nhận những thứ này, sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của nàng chứ?" Khương Nguyên thận trọng nói.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương thị ngơ ngác một chút: "Không phải vải vóc bình thường à?"

"Không phải...!Chỉ một món áo lông cáo thượng đẳng trong đó đã có giá trị mấy ngàn lượng rồi..." Giọng nói của Khương Nguyên thấp hơn mấy phần.

Khương thị nghe vậy cũng kinh ngạc: "Chẳng lẽ...!Con nha đầu chết tiệt này mượn danh nghĩa cô phụ của con, nhận hối lộ ở bên ngoài! ?"

"Không đúng, không đúng..." Khương thị vội vàng lắc đầu: "Cô phụ con là võ tướng, không xen vào chuyện thương nhân ở bên ngoài, cho dù thật sự muốn tặng quà, cũng không vòng đến nhà chúng ta...!Vừa rồi quản gia nhà kia nói là đại ơn truyền tin? Mặc dù quà có hơi lớn, nhưng Cao Thăng bố phường này có chút giàu có, cho nhiều, cũng có thể hiểu được..."

"Nếu như chỉ là bởi vì ân tình, vậy thì con an tâm rồi..." Khương Nguyên thở phào: "Nhất định là do con nghĩ nhiều...!Phải rồi cô mẫu, người và biểu tỷ nhiều năm như vậy không gặp, nếu như lát nữa nàng cho người mang đồ tới, người cũng đừng chấp nhặt với nàng nữa..."

"Con bé này, là muốn chiếc áo lông chồn kia à?" Khương thị khẽ vỗ

tay nàng ta một chút.

Đứa nhỏ do chính mình nuôi lớn, ít nhiều cũng có thể đoán được mấy phần suy nghĩ.

A Nguyên thích những gì đẹp đẽ nhất, điểm này bà ta cũng biết, cho nên cũng không tức giận.

"Không, chiếc áo lông chồn này quá quý giá, có thể tôn lên sự xinh đẹp đại khí của cô mẫu, mà con ở trước mặt cô mẫu chẳng qua chỉ là con gái rượu mà thôi, biểu tỷ tùy ý tặng con chút vải vóc, con cũng đã rất vui rồi!" Khương Nguyên đáng yêu nói.

Nàng ta đương nhiên cũng muốn áo lông chồn, nhưng cũng biết, thứ gì nên muốn muốn, thứ gì không nên muốn.

Quả nhiên, sau khi Khương thị nghe vậy, ánh mắt nhìn nàng ta càng dịu dàng hơn: "Ta ấy à, tất nhiên là sẵn lòng đưa thứ tốt nhất thiên hạ cho con, con bé Vân Chước kia lớn lên lỗ mãng, cũng không thích hợp mặc bộ y phục tinh tế này."

Đã biết Tiêu Vân Chước nhận được quà, Khương thị cũng không vội vã đến Hoàng Thành Tự nữa.

Hai cô cháu ngồi xuống trò chuyện trong chốc lát.

Nhưng thời gian trôi qua từng giờ, mắt thấy đã đến chạng vạng tối rồi, lại vẫn không thấy Tiêu Vân Chước phái người mang đồ tới, Khương thị có chút ngồi không yên.

"Cô mẫu đừng nóng giận, chắc chắn là biểu tỷ không hiểu những thứ này..." Khương Nguyên vội vàng nói.

Nàng ta cũng không nghĩ tới Tiêu Vân Chước ngu xuẩn như thế?

Có nhà ai tiểu bối nhận được đồ tốt lại không đưa ra ngoài để hiếu kính phụ mẫu trước?

"Người đâu! Đi gọi đại cô nương đến đây!" Khương thị gọi ra bên ngoài, cũng biết thu liễm lửa giận, bổ sung một câu: "Bảo nhà bếp

làm chút điểm tâm, chuẩn bị sẵn cho đại cô nương."

Không hiểu quy củ, được! Người làm mẹ như bà ta, dạy một chút là được!

Hạ nhân vội vàng đi gọi người.

Nhưng cũng không lâu lắm, hạ nhân lại xám xịt trở về.

Đối mặt với sự chất vấn của Khương thị, còn có điểm tâm đã chuẩn bị xong, hạ nhân chỉ có thể ăn ngay nói thật: "Bẩm phu nhân, đại tiểu thư nàng...!Đang bận làm cao thơm, nói là...!Không rảnh để đến, còn nói ngài và biểu tiểu thư cũng không nên vừa mắt với đồ của nàng, sẽ không tặng tới bêu xấu..."

"Thật lớn mật!" Khương thị tức giận, vỗ bàn nói, tay cũng bị tê.

Hai mắt đỏ bừng, dường như sắp bị chọc giận đến khóc.

Ai nói Tiêu Vân Chước không hiểu! Nàng rõ ràng rất hiểu, chỉ là cố ý!

Khương Nguyên giữ im lặng, quan sát biểu cảm của Khương thị.

“Đi, đi báo tin cho lão gia, cứ nói, đứa nhỏ này, ta không quản được nữa, không coi ai ra gì, ngỗ nghịch với trưởng bối, ta nếu như còn ở trong nhà này một ngày nữa, thì thân thể không gánh nổi! Từ hôm nay, ta và A Nguyên vào Hoàng Thành Tự để cầu phúc cho lão thái thái! Chuyện trong nhà, bảo ông ấy trở về quản đi!" Khương thị nhẫn nhịn nửa ngày, cuối cùng cắn răng nói.

Nữ nhi khốn kiếp này, tuyệt đối không thể nhận được nữa rồi.

Trước đó bà ta còn nghĩ đến thanh danh trong nhà, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, nên để tiếng xấu của con nha đầu này truyền đi một chút!

Bây giờ vừa mới về nhà, mặc dù có chút tiếng xấu, đó cũng là do bản thân nó ở bên ngoài sống buông thả đã lâu, chứ không phải Tiêu gia không dạy được!

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Khương Thị vừa nghĩ tới nữ nhi mình sinh ra lại đối đãi với mình như vậy liền hối hận không thôi, sớm biết như thế thì chẳng thà không sinh hài tử này luôn!
Khương thị cũng muốn giữ thể diện, Tiêu Vân Chước không muốn đem những lễ vật kia tặng bà ta, bà ta cũng không thể không biết xấu hổ chạy tới đòi.

Đồ đạc cần dùng để ra ngoài đã chuẩn bị xong hết, bà ta liền trực tiếp bảo người chuẩn bị xe, dẫn theo một đoàn người đi thẳng về phía Hoàng Thành Tự.

Khương Nguyên đi theo suốt cả một đường.

Chỉ là trong lòng nàng ta có chút không cam lòng, cô mẫu nhìn thì lợi hại đấy, nhưng rốt cuộc lại chẳng làm được gì!
Tiêu Vân Chước vứt y phục nàng ta tặng, cô mẫu nổi giận đùng đùng đi tới khiển trách một chầu, còn nói phải phạt quỳ, nhưng không biết Tiêu Vân Chước kia đã nói gì bên tai cô mẫu mà biến thành hành quân lặng lẽ, không có đoạn sau.

Chuyện lần này cũng giống như thế, tức hộc máu chửi ầm lên một trận, kết quả là lại tự mình bỏ đi!
Tiêu Vân Chước kia được nhận một đống đồ tốt, lại không có mẫu thân ở bên tai lải nhải, cuộc sống trôi qua lại càng thư thái hơn!
“Cô mẫu, chúng ta ở lại Hoàng Thành Tự trong bao lâu?” Khương Nguyên cẩn thận hỏi.

Trong chùa rất ngột ngạt, còn phải ăn chay trong thời gian dài, nàng ta không thể chịu nổi.

“Nếu đã ra ngoài cầu phúc cho lão thái thái thì hoặc là đợi đến khi bệnh tình của lão thái thái có chuyển biến tốt đẹp, hoặc là…chờ đến khi lão thái thái quy thiên.

” Khương thị nói tiếp: “Cũng không lâu nữa đâu.

”
Lão thái thái đã bệnh lâu như vậy, không gắng nổi đến cuối năm.

“Gần đây con cũng phải chịu khó một chút, buổi kinh sáng hằng ngày nhất định phải làm, nghe đại sư giảng Phật nhiều hơn.

Hoàng Thành Tự không giống như những nơi khác, trong chùa thường có một vài quý phụ đến đây lễ Phật, chỉ cần con biểu hiện thành kính, tất sẽ có người nhìn thấy, một truyền mười mười truyền trăm, sau này sẽ càng có nhiều người cho con lựa chọn.

” Khương thị nhắc nhở.

Chất nữ này của bà ta vốn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, vốn có hiền danh.

Nếu như không phải gia tộc bị mất đi tước vị, trong nhà chỉ còn lại một mình lão gia có chức quyền thì chất nữ này của bà ta có thể sẽ có tương lai tốt hơn!
Nhắc mới nhớ, công công kia của bà ta khi còn sống ham mê nữ sắc, di nương trong nhà có bảy tám người, còn hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài càng là đếm không hết, thế nhưng chỉ có một mình lão thái thái có thể sinh được người thừa kế.

Người người đều nói lão thái thái là người hiền lương, nhưng bà ta không nghĩ vậy, nếu như hiền lương thật sự thì bên người lão gia đã có cả chục huynh đệ tỷ muội giúp đỡ rồi!
Khương thị cười lạnh, vừa nghĩ tới lão thái thái không còn sống được bao lâu nữa, bà ta cũng bớt bị đè ép hơn.

Tuy rằng Khương thị đã ra ngoài nhưng vẫn có quản gia ở nhà xử

lý công việc, mọi chuyện vẫn như thường.

Ngày hôm sau, quản gia phái người truyền tin vào trong quân doanh.

Năm đó khi Tiêu Trấn Quan gia nhập đại doanh quân kinh thành, tuổi tác cũng không nhỏ, không có quân công, nếu không phải nhờ nể mặt tổ tông Tiêu gia và sự hỗ trợ của Hoắc gia thì cho dù nhập quân doanh cũng phải đi từ tiểu binh đi lên.

Nhiều năm khổ luyện, tuy bây giờ là võ tướng tứ phẩm nhưng cũng không mấy uy phong.

Sau khi ông ấy trở thành quốc công, lẽ ra ông ấy phải thân cận hơn với các quan thế tập đời thứ hai mới phải.

Nhưng phụ thân của ông ấy lại chết một cách ô nhục như thế, khó tránh khỏi bị những võ tướng ngầm bài xích, còn những người bằng vào bản lĩnh của mình tiến lên lại xem thường những huân quý tử đệ dựa vào quan hệ leo lên này, cho lên lúc ông ấy vừa vào quân doanh, vị trí rất khó xử.

Chẳng qua đã qua nhiều năm như vậy, Tiêu Trấn Quan ngày càng quen thuộc.

Nhận được thư nhà, khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Trấn Quan vẫn nghiêm túc như trước.

Sau khi mở ra xem, Tiêu Trấn Quan cau mày.

Mẫu nữ xích mích? Khương thị lại mang theo nha đầu Khương Nguyên kia đi tới Hoàng Thành Tự?!
Nếu ông ấy nhớ không nhầm thì hai ngày này ông ấy mới nhận được tin tức nữ nhi về nhà an toàn thì phải? Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tại sao thái độ Khương thị lại đột nhiên thay đổi như thế…
Tiêu Trấn Quan lại xem tiếp.

Chương 44

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Quản gia cũng nói rõ ràng mọi việc, nói rằng nữ nhi vừa về đến nhà liền vứt mấy thứ mà Khương thị chuẩn bị, sau đó lại tự mình ra ngoài, báo án lung tung không hề thương lượng với trưởng bối…Tự mình nhận trọng lễ của bố phường, không hề quan tâm đến trưởng bối…Cuối cùng, còn muốn làm pháp sự trong nhà để trị bệnh cho lão thái thái…
Làm pháp sự?!
Hai tay Tiêu Trấn Quan run lên, xem lại thật kỹ để xác định mình không nhìn lầm.

Nữ nhi này của ông, mặc dù thời gian về nhà chưa lâu nhưng rất biết gây chuyện, mấy chuyện phía trước cùng lắm là làm ảnh hưởng đến thanh danh, nhưng chuyện của lão thái thái…
Đây chính là thân mẫu của ông ấy đấy! Làm pháp sự cái gì!
Tiêu Trấn Quan ngồi không yên, vội vàng đứng dậy, chuẩn bị xin nghỉ!
Nhưng trên người ông ấy việc vặt cũng không ít, cho dù xin nghỉ cũng phải thu xếp những chuyện trong tay cho người khác xử lý đã mới nghỉ được, chỉ trong một chốc không thể trở về nhà, mà thời gian làm pháp sự thì…
Buổi trưa ngày mai? Xong rồi, chỉ sợ không về kịp!
Từ lúc Tiêu Trấn Quan nhập quân doanh đến nay vẫn luôn cẩn trọng, hết thảy chỉ xin nghỉ hai lần.

Một lần là đại hỉ sinh con, còn một lần nữa chính là hai tháng trước khi lão thái thái sinh bệnh.

Cho nên lần này khi ông ấy vừa xin nghỉ về nhà, trong lòng các đồng liêu đều giật mình, trên mặt lập tức hiện lên vẻ buồn bã, bắt đầu suy nghĩ xem phải đến viếng Tiêu gia như thế nào…
Những người khác trong quân doanh có lẽ chướng mắt Tiêu Trấn Quan, nhưng sau nhiều năm gắn bó, cũng có một số đồng liêu quan hệ thân thiết, lúc này lại nhìn ông ấy với ánh mắt đồng tình.

Lần này về nhà hẳn là phải túc trực linh cữu…
Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tiêu Trấn Quan cũng khó mà mở miệng.

Chẳng lẽ ông ấy nói rằng nữ nhi muốn làm pháp sự cho lão nương, ông ấy sợ lão nương nuốt hận Tây Bắc tại chỗ nên mới định ra roi thúc ngựa về ngăn cản sao? Có thể nói ra được mới lạ!
“Nữ nhi bị lạc của ta đã trở về rồi, hài tử nhớ cha nên mạt tướng muốn về nhà gặp một chút…” Tiêu Trấn Quan kiên trì nói với cấp trên.

Cả đám người đều không tin.

Hai ngày trước ông ấy đã nhận được thư nhà, hạ nhân Tiêu gia còn gửi tới cho ít thứ, lúc đó cũng nói rằng đã tìm được hài tử về rồi.

Tại sao khi đó không về nhà luôn đi…
“Hiểu mà, hiểu mà.

” Cấp trên đè nén cảm xúc, trịnh trọng nói: “Ngươi bàn giao lại công việc đi, ngày mai rồi về.

Nếu còn có điều gì chưa rõ thì vài ngày nữa sẽ đến nhà hỏi ngươi.

”
“…” Vài ngày nữa sao? Không, ông ấy sẽ quay lại sớm thôi.

Trên khuôn mặt không có bao nhiêu biểu cảm của Tiêu Trấn Quan hiếm khi lộ ra vẻ bất lực.

Ông ấy há miệng nhưng cuối cùng cũng không thể giải thích gì, chờ khi ông ấy hủy bỏ kỳ nghỉ quay lại thì mọi chuyện sẽ rõ ràng

thôi.

…
Thời gian trai giới ba ngày đã đến, Vân Chước cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến đứng trước mặt nàng, hai người đều có vẻ uể oải không có tinh thần, nhưng khí tức trên thân cũng thanh nhã hơn không ít, khiến nàng dễ chịu hơn vài phần.

“Đại sư đâu?” Tiêu Văn Yến cũng có chút tò mò: “Làm pháp sự thế nào?”
Trong viện rất thanh tĩnh, ngay cả hạ nhân cũng đã lui ra ngoài, không hề có cao tăng hay đạo sĩ nào tới.

“Là ta.

” Vân Chước nghiêm túc nói: “Tình huống tổ mẫu ba ngày nay thế nào rồi?”
Hai người này mỗi lần gặp nàng đều bày ra dáng vẻ khổ đại cừu thâm, cho nên nàng không sang đây thăm tổ mẫu, nhưng nàng vẫn biết tình hình.

“Ngươi? Ngươi sẽ không định để ba người chúng ta cùng nhau ngồi ở đây niệm kinh đấy chứ? Nếu như vậy có thể trị hết cho tổ mẫu thì ta cũng có thể làm thần tiên luôn rồi.

” Tiêu Văn Yến kinh hãi.

“Không, các ngươi còn chưa đủ tư cách niệm kinh, coi như niệm cũng không có hiệu quả, cho nên chỉ có một mình ta thôi, các ngươi một trái một phải đứng trông cửa cho tổ mẫu là được.

” Vân Chước kiên quyết nói.

Chương 45

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Tiêu Văn Yến cảm thấy người đang đứng trước mặt mình không phải là tỷ tỷ ruột thịt mà là một tên điên.

Tự mình điên cũng thôi đi, còn kéo theo bọn hắn cùng điên theo nữa!
Mặc dù hắn còn nhỏ tuổi nhưng hắn không ngốc đâu! Cảnh tượng hôm nay nếu như bị người ngoài nhìn thấy, hắn sẽ bị chê cười cả đời!
Mà ánh mắt Tiêu Văn Việt nhìn Vân Chước cũng từ khinh thường bất mãn biến thành phức tạp.

Do dự một lát, Tiêu Văn Việt giống như vô tình hỏi: “Muội…mấy năm nay ở ngoài kia muội sống thế nào? Chẳng lẽ…dựa vào những cái này để nuôi sống chính mình sao?”
“Đúng thế.

” Vân Chước khẽ gật đầu.

Nàng không chỉ có thể nuôi sống bản thân mà còn có thể kiếm được rất nhiều tiền, ban đầu cũng sẽ bị người ta hiểu lầm, chịu đựng vài câu mắng chửi, nhưng nàng chạy nhanh, vũ lực cũng mạnh, thế nên thân thể chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi gì.

Vẻ mặt Tiêu Văn Việt có chút không được tự nhiên, khẽ hừ một tiếng.

Vốn nên là thiên kim tiểu thư trong nhà, sống một cuộc sống

không cần phải lo lắng cơm ăn áo mặc, nhưng nàng thì hay rồi, không nghe khuyên bảo, mẫu thân không cho nàng ra ngoài tìm tổ mẫu, nàng không chỉ không nghe mà còn ném nha hoàn thiếp thân lại, một mình ra ngoài, rơi vào kết cục này, chẳng phải là đáng đời sao?
"Ồ, bây giờ đã biết cuộc sống bên ngoài vất vả rồi sao?" Tiêu Văn Việt châm chọc, sau đó đứng trước cửa phòng lão thái thái, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ cà lơ phất phơ, không hề có nửa điểm trang trọng.

"Hả? Nhị ca, sao huynh lại nghe lời nàng rồi?" Tiêu Văn Yến tức giận hét lên.

Tiêu Văn Việt lườm hắn: "Nàng chỉ hiểu cái này, nếu không làm xong thì có từ bỏ ý định không? Chẳng lẽ đệ định trai giới cả đời trong viện tử này à? Tới đây nhanh lên, làm sớm xong sớm, bản thiếu gia còn muốn ra ngoài gặp bằng hữu đây.

"
Tiêu Văn Yến sửng sốt một lát rồi ngẫm lại…thấy cũng đúng.

Đại tỷ này hoàn toàn là một người lắm chuyện, nếu không đạt được mục đích, ai mà biết sẽ còn nảy ra ý đồ xấu gì?
Hai người đứng yên, Tiêu Văn Việt trực tiếp nhắm mắt ngủ, khuôn mặt gầy gò dưới ánh mặt trời càng lộ ra vẻ tái nhợt, thân thể gầy yếu đến mức như thể không chống đỡ nổi bộ y phục kia.

Vân Chước không nhìn hắn nữa, bắt tay vào công việc.

Thắp nhang lên.

Vân Chước cũng lấy ra chiếc đèn lưu ly hoa sen có chứa sát khí, sau khi đặt xuống, cầm bút chấm vào chu sa bắt đầu vẽ bùa.

Ánh mắt nàng kiên định, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ.

Gió lạnh khiến cho bàn tay nàng tái xanh, y phục mặc trên người rõ ràng rất dày nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác nàng giống như một mảnh tuyết trong gió lạnh, không biết đường về, vừa nhẹ vừa yên tĩnh, rơi trên mặt đất, băng giá thấm sâu vào tận tim.

Nàng hạ bút rất nhanh, gọn gàng và dứt khoát, giống như thể đã làm chuyện như thế này cả hàng nghìn hàng vạn lần.

Bùa ra, chú lên.

"… Thất chính bát linh, thái thượng hạo hung, trường lô cự thú, thủ bả đế chung, tố kiêu tam thần…Trảm tà diệt tung…Tử khí thừa thiên, đan hà hách trùng…" Trong miệng Vân Chước không ngừng niệm chú ngữ, bầu không khí bốn phía vô cùng quỷ dị.

Tiêu Văn Việt khẽ mở mắt ra nhìn…
Thật không hổ là bản lĩnh nuôi sống gia đình, chỉ nhìn điệu bộ này thôi là đã thấy có thể lừa người được rồi, nhất là khi đốt cháy lá bùa kia, hỏa diễm bay lơ lửng như thể có thể tẩy sạch mọi vết ô uế vậy.

"Thật sự có cái gì bẩn thỉu sao? Nhị ca, đệ luôn cảm thấy xung quanh có gì đó rất kỳ quái… Huynh có cảm thấy toàn thân ớn lạnh không?" Tiêu Văn Yến rùng mình.

"Hôm nay trời lạnh, ở chỗ này có gió lạnh thổi qua, không run rẩy mới là lạ.

" Tiêu Văn Việt lẩm bẩm.

"Chắc vậy.

" Tiêu Văn Yến khẽ gật đầu.

Chỉ là hắn cảm thấy…bầu không khí trong viện tử lúc này không giống lúc nãy lắm, có phần u ám hơn một chút.

"Lão thái thái…lão thái thái nôn ra máu đen rồi.

" Đột nhiên, Huệ ma ma từ trong phòng lao ra nói.

Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến cùng nhau quay đầu lại.

Sẽ không trùng hợp thế chứ?

Nôn ra máu đen, vậy là…sắp chết sao?
Tiêu Văn Việt cau mày liếc nhìn Vân Chước, nếu lúc này lão thái thái xảy ra chuyện, vậy thì chỉ có thể nói số mệnh của muội muội hắn không tốt…Về sau thanh danh sẽ bị hủy hoại không còn gì.

Chương 46

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Sau khi trừ bỏ xui xẻo, Vân Chước lại bắt đầu niệm kinh siêu độ.

Kinh ra khỏi miệng tựa như bao phủ kim quang, thần sắc nàng thành kín, không bị bất cứ điều gì quấy rầy.

Dần dần, không gian xung quanh trở nên trong trẻo sáng sủa, có thêm mấy phần ấm áp.

Một lúc sau, Vân Chước đứng dậy, nhấc chân đi vào trong phòng lão thái thái, thắp hương rồi cắm vào lư hương đã chuẩn bị trước đó, chẳng mấy chốc hương khói lượn lờ…
“Ngươi đã nói chỉ làm pháp sự, còn thứ này không thể dùng được!” Tiêu Văn Việt quả thật không nhìn nổi nữa.

Lúc trước nàng nói nhảm niệm chú linh tinh ở trong viện cũng thôi, nếu như lại bỏ thêm thứ gì trong phòng lão thái thái, để thái y ngửi thấy, khó tránh khỏi việc nghi ngờ nàng đầu độc lão thái thái, đến lúc đó cái mạng nhỏ này cũng không cần!
“Cái này dùng để trừ tà chữa bệnh, đốt một lúc cũng được, có thể kiểm tra xem.

” Vân Chước nói.

Loại hương này sử dụng các loại dược liệu quý như ma tiễn, quỷ cữu, địa long, phục thần, bạch phục linh, nhũ hương, hùng hoàng và lá ngải cứu, vốn có tác dụng thanh nhiệt giải độc bình an tinh thần…

“Ta đã nói không được…” Tiêu Văn Việt lập tức động thủ lấy đồ mang ra ngoài.

Nhưng mà còn chưa đụng tới lư hương, một bóng người đã từ ngoài cửa xông vào.

Bóng người cao lớn đó khiến cho trong lòng Tiêu Văn Việt thắt lại.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra phụ thân đã về!
Sắc mặt hắn thay đổi, thu tay lại, liếc mắt nhìn Vân Chước rồi cúi đầu: “Phụ thân, ngài về rồi…”
Tiêu Văn Yến lập tức ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, không dám nhìn lung tung.

Vân Chước cũng thuận ánh mắt nhìn sang, chỉ thấy một bóng người thân thể cường tráng, đây chính là phụ thân nàng.

Hình ảnh trong ký ức đã mơ hồ, mãi đến lần này tận mắt nhìn thấy mới dần dần trùng lặp với hình ảnh năm xưa.

Phụ thân nàng bình thường rất tuấn tú, nhưng bộ râu trên mặt khiến hắn trông có vẻ thô kệch hơn một chút.

Khuôn mặt nghiêm túc nhìn có vẻ hung thần ác sát, cảm giác như thể người lạ chớ đến gần.

Nàng mơ hồ nhớ lại lúc còn nhỏ, phụ thân nàng rất thích cười, tại sao bây giờ lại giống như sát thần vậy?
“Chước nhi?” Tiêu Trấn Quan khẽ cau mày, ngập ngừng gọi, gương mặt căng thẳng kia cũng hơi giãn ra một chút, sau đó lại hỏi: “Các ngươi đang làm gì vậy?”
Tiêu Văn Việt nhìn lư hương, do dự một lúc rồi nói: “Con đang định dọn lư hương ra ngoài, sợ làm tổ mẫu bị sặc.

”
“Mùi này không giống như mùi mà tổ mẫu con lúc trước hay dùng.

” Tiêu Trấn Quan nghiêm túc nói.

Sắc mặt Tiêu Văn Yến tái nhợt, không hiểu vì sao nhị ca không nói

thật, thứ trong lư hương này rõ ràng là do đại tỷ làm ra, nàng phải chịu trách nhiệm về sai lầm của mình.

Tiêu Trấn Quan không phải là người mặc kệ nhi nữ, mỗi tháng ông ấy chỉ được về nhà vài lần nhưng mỗi lần về đều kiểm tra công khóa, gần như đem tất cả tinh lực đặt trên ba nhi tử của mình.

Mà cả ba đều khá thông minh, bình thường cũng có thể ứng phó được, nhưng cũng có lúc không đạt yêu cầu thì cũng bị đánh một trận.

Tiêu Văn Việt cũng nhớ phụ thân mình lúc chưa gia nhập quân doanh không phải như vậy, khi đó ông ấy cũng dễ nói chuyện, uy vũ nhưng cũng hiền hòa.

Sau khi gia nhập quân doanh, mọi chuyện dần thay đổi.

Mỗi lần đều thấy phụ thân nghiêm túc hơn trước, nụ cười không còn, lông mày luôn cau lại, khiến người ta nhìn mà cảm thấy sợ hãi.

“Đây là mùi thuốc.

” Vân Chước đã gặp rất nhiều người, cũng có thể hiểu được sắc mặt của phụ thân ruột thịt, đây là muốn phát uy.

Quá đáng sợ.

Chương 47

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Chẳng lẽ không thể ở lại Tiêu gia này nữa sao? Cái đức hạnh kia của mẫu thân đã rất phiền phức rồi, bây giờ lại thêm một người nữa, nếu sau này cả hai phu thê kia hợp lực gây sự với nàng, chuyện đáng ghét chẳng phải sẽ chuyện nọ nối tiếp chuyện kia sao?
Nhưng sống trong phủ Tiêu gia này quả thực rất thoải mái…
Vân Chước nghĩ nghĩ, nếu tổ mẫu và đại ca đã mời nàng về thì nhất định sẽ không có chuyện mình tuyệt vọng chạy trốn, nếu như phụ thân cũng không thích nàng thì…
Chơi chết bọn hắn luôn?
Trong lòng Vân Chước bách chuyển thiên hồi, nàng vốn đã không có bất cứ hy vọng gì với cái gọi là huyết mạch chí thân này rồi.

Tiêu Trấn Quan nhìn nữ nhi nhỏ yếu gầy gò trước mắt, cũng không tiện bộc lộ sự tức giận ra ngoài, chỉ cứng nhắc nói: “Vi phụ nghe nói con muốn làm pháp sự à? Thân thể tổ mẫu con không tốt, tuyệt đối không được làm ẩu!”
Vân Chước rất giỏi cảm nhận điều người khác thích hay không thích.

Cũng giống như Khương thị, dù bà ta có giả vờ yêu thương đến mấy nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự chán ghét và kháng cự trong mắt, thậm chí khoảng cách thân thể, lời nói gay gắt và những lời dạy bảo cũng giống như đối phó với kẻ thù.

Chẳng qua Tiêu Trấn Quan có vẻ không chán ghét nàng đến vậy.

Ông ấy rất hung dữ, cũng rất lạnh lùng, nhưng không hề cố ý giữ khoảng cách với nàng, ánh mắt nhìn nàng nghiêm túc nhưng rất kiên định.

“Phụ thân về chậm rồi, con đã làm pháp sự xong rồi.

” Tiêu Vân Chước cũng không hề nói dối: “Nhị ca và tiểu đệ cũng tham dự, giúp con canh cửa.

”
Ai cũng đừng hòng chạy.

Tiêu Văn Yến lập tức ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm, ngọn lửa trong mắt đều khó có thể che dấu, bộ dáng tức giận giống như một con cóc nhỏ.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt cũng xụ xuống.

“Hai người các ngươi trông chừng kiểu gì thế hả? Chước nhi mới trở về không biết chừng mực, còn các ngươi không hiểu gì cả sao? Lúc trước không thấy các người hiếu thuận lão thái thái bao giờ, hai ngày nay thì ngược lại chịu khó như thế, hóa ra không hề có hảo tâm!” Lời nói Tiêu Trấn Quan lạnh nhạt, cảm xúc tức giận đè nén trong mắt: “Cút đi từ đường quỳ đi!”
Thân mình suy nhược của Tiêu Văn Việt như thể càng thêm lung lay.

Tiêu Văn Yến cũng sợ hãi đến không dám phản bác, trong lòng càng thêm chán ghét Tiêu Vân Chước.

Mỗi lần phụ thân về nhà đều là ba ngày, cho nên bọn họ nhiều lắm là phải quỳ ba ngày.

Mẫu thân thương nhị ca nhất, nghe nhị ca nói, mấy năm trước lúc bị phạt quỳ, mẫu thân sẽ khóc rống lên, tranh cãi với phụ thân, khi đó cũng chỉ giơ cao đánh khẽ.

Nhưng sau đó số lần càng nhiều, phụ thân cũng phiền muộn nên không có ai có thể khuyên bảo được nữa.

Để tránh cho nhị ca bị phạt quỳ, mẫu thân đã thử không ít biện pháp, về sau còn bảo nhị ca giả bệnh.

Cũng giả vờ được mấy lần.

Thân thể cốt cách của hắn vốn cũng không yếu ớt đến thế, nhưng có mấy lần liên tiếp phụ thân tức giận đến tàn nhẫn, có một lần còn ném thẳng nhị ca vào hồ nước ngâm cả một buổi tối.

Nguyên văn lời nói của phụ thân lúc đó là: Nếu muốn bệnh như vậy thì bệnh chết luôn đi, chết sớm đầu thai sớm, đỡ liên lụy phụ mẫu phải nhọc lòng!
Từ đó về sau, thân thể nhị ca càng yếu hơn.

Nhưng cũng một lần kia, mẫu thân không dám lại để cho nhị ca giả bệnh nữa, thậm chí có thật sự bị bệnh thì cũng không dám tố khổ trước mặt phụ thân.

Phụ thân hắn chính là người bất cận nhân tình như thế, là người lạnh lùng đáng sợ nhất trên đời này.

“Từ đường? Con cũng muốn đi.

” Hai mắt Tiêu Vân Chước sáng lên: “Con đã về nhà mấy ngày rồi mà cho tới bây giờ còn chưa được tới đó, sức khỏe tổ mẫu hẳn là sắp tốt lên rồi, đợi khi lão nhân gia gọi con thì con lại đến thăm.

”
Nói xong, Tiêu Vân Chước nhấc nhân bước ra bên ngoài.

Từ đường a, đó chính là trọng địa, đương nhiên Khương thị sẽ không để cho nàng tới đó.

Nhưng nàng muốn xem bài vị của lão tổ tông, nhìn xem bảng hiệu mà khai quốc Hoàng đế đã khâm thưởng, trấn áp âm khí trên người!
“Con đứng lại!” Tiêu Trấn Quan bị một câu nói của nha đầu này làm cho hồ đồ: “Vi phụ không phạt con, con không cần tới đó, chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi, con giúp ta trông chừng lão thái thái, chờ đại phu chẩn bệnh xong rồi lại nói.

”
“…” Tiêu Vân Chước cau mày, lại nói? Nói cái gì chứ…
Đối với những người mà nàng gọi là thân nhân này…kỳ thực cũng không có gì nhiều để mà nói cả.

Nàng biết, tổ mẫu thương nàng, đại ca cũng thương nàng, thậm chí phụ thân thân sinh trước mặt có lẽ cũng có chút quan tâm, nhưng nàng cảm thấy chỉ cần duy trì một chút quan tâm cơ bản là được rồi, ở chung dưới một mái nhà, thỉnh thoảng lên tiếng chào hỏi đã đủ rồi.

Xa thơm gần thối nha.

Chương 48

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

“Vậy được rồi, đợi lát nữa rồi con lại đi.” Tiêu Vân Chước có chút hâm mộ nhìn Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến.
Hai người này thật tốt số.
Bóng lưng hai huynh đệ thê lương, nhưng tốc độ bước đi lại rất nhanh, chỉ trong chớp mắt mà bóng dáng hai người đã biến mất, mà Tiêu Vân Chước thì ngồi trước mặt lư hương để ngửi mùi.
Tiêu Trấn Quan lo lắng chờ xem kết quả chẩn trị của phủ y.
Vừa rồi lúc lão thái thái nôn ra máu đen, Huệ ma ma lập tức đi gọi phủ y, lúc này trong phòng đang bận rộn nháo nhào.

Sau khi Tiêu Trấn Quan đến cũng không dám bước vào can thiệp, sợ quấy rầy phủ y xem bệnh.
Một lúc sau, phủ y mới ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Trấn Quan, cũng hơi kinh ngạc.
Vị Tiêu tướng quân này cũng không thường xuyên về nhà.
“Lục đại phu, gia mẫu bây giờ thế nào rồi?” Tiêu Trấn Quan vô cùng lo lắng hỏi.
Ông ấy tới muộn, cũng không biết nữ nhi và hai tên khốn kiếp kia đã làm cái gì.

Trước đó mỗi lần nhìn thấy Lục đại phu, dáng vẻ đều là lo lắng thở dài, nhưng hôm nay thái độ không giống như lúc trước, không biết là ý gì.
“Kỳ lạ! Thật sự kỳ lạ! Sau khi lão thái thái nôn ra một ngụm máu tụ thì khí tức thông thuận hơn rất nhiều so với trước đây.

Mấy ngày trước mạch tượng lão nhân gia suy yếu, giống như ngọn

đèn leo lắt, nhưng hôm nay lại có sinh cơ, đã không còn đáng ngại nữa!" Phủ y nói xong, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương.
Hắn xích lại gần hít một hơi, sau đó lại nói: "Mùi thuốc này có tác dụng điều khí, mỗi ngày có thể xông một canh giờ, chẳng qua không được để quá gần, tránh cho lão thái thái bị sặc."
"Ý của Lục đại phu là tình huống của gia mẫu khá hơn rồi sao? Không còn vấn đề nghiêm trọng nữa?" Tiêu Trấn Quan vội vàng xác định lại.
"Nghe nói mấy ngày nay trong nhà có tin vui, không chỉ đại tiểu thư đã về nhà mà hai vị thiếu gia cũng luôn trông chừng, chăm sóc lão thái thái, đây là chuyện tốt! Người lớn tuổi rất thích con cháu quây quần, nhìn tiểu bối, tâm tình cũng thoải mái hơn, bởi vậy khí tức đương nhiên thông thuận, càng có thêm ý chí cầu sinh.

Cách làm việc của đại tiểu thư nhìn như hoang đường, nhưng nếu trong lòng lão thái thái có lòng tin thì tất nhiên là có hiệu quả!" Lục đại phu lập tức nói thêm.
Nói xong lại kê đơn thuốc.
Tình huống của lão thái thái đã chuyển biến tốt đẹp, nhưng thuốc vẫn phải uống.

Hơn nữa bệnh tình không giống như lúc trước nên đương nhiên thuốc cũng phải thay đổi theo.
Tiêu Trấn Quan nghe rõ ràng.
Ý của Lục đại phu chính là lúc trước lão thái thái tích tụ tại tâm, trong lòng không thoải mái nên mới sinh bệnh, gần đây có chuyện mừng khai thông nên chuyển biến tốt đẹp!
Nghĩ như thế, nội tâm Tiêu Trấn Quan áy náy không thôi.
Lão mẫu thân này của ông ấy, cả đời bị đè nén…
Lúc mẫu thân còn trẻ tuổi, vốn cũng là cô nương mà các nhà trong kinh thành đều muốn cầu hôn, lẽ ra có thể gả được cho một lương nhân, nhưng bởi vì trưởng bối hai nhà Tiêu Hoắc quen biết nhau, định ra hôn ước.

Bà ấy lòng đầy chờ mong gả cho phụ thân ông ấy, kết quả là phụ thân ông ấy căn bản không thích nữ tử đoan trang giống như mẫu thân.
Ban đầu có trưởng bối đè ép, phụ thân coi như thành thật, nhưng đến khi trưởng bối vừa qua đời thì phụ thân bắt đầu làm ầu.
Hoắc gia sớm đã có ý định để mẫu thân cùng cách trở về nhà,

nhưng mẫu thân không buông bỏ được ông ấy nên mới phải tiếp tục ở lại chịu khổ tại Tiêu gia.
Mà những năm nay, thê tử ông ấy là Khương thị đối với lão thái thái cung kính có thừa nhưng thân cận lại không đủ, mà hai nhi tử một tay nàng nuôi nấng càng là như vậy, coi lão thái thái giống như mãnh thú hồng thủy.

Bên người lão thái thái, ngoại trừ trưởng tử của ông ấy thì không còn ai khác.
Văn Dũ sắp tham gia khoa khảo, mấy ngày liền vùi đầu đọc sách, cũng khó có thể tận hiếu bên người lão thái thái.
Cả viện tử lớn như vậy mà lại trống rỗng, khó trách mẫu thân sẽ sinh bệnh.

Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Trên mặt Tiêu Trấn Quan lạnh lùng nhưng trong lòng đã suy nghĩ rất nhiều.

Chờ đại phu rời đi, ông ấy lập tức vào phòng nhìn lão thái thái, chỉ thấy lão thái thái so với trước đó vài ngày gầy hơn rất nhiều, nhưng lúc này đúng là có chút thần trí, nửa tỉnh nửa mê, sau khi nhìn thấy ông ấy, còn khẽ vỗ cánh tay ông ấy: "Con...!đừng hù doạ...!Chước, Chước nha đầu."

"Mẫu thân, đều là nhi tử không tốt..." Tiêu Trấn Quan đau lòng nói.

Lão thái thái lắc đầu.

Nhi tử bà ấy đã làm rất tốt rồi.

Bởi vì trượng phu ham mê nữ sắc, cho nên bà ấy quản giáo nhi tử rất nghiêm khắc, từ khi ông ấy còn bé đã dạy bảo, nếu đã cưới vợ rồi thì phải bảo vệ, chung thuỷ, cả đời làm bạn, không được phụ lòng.

Ông ấy học rất tốt, cho nên những năm này bên cạnh chỉ có Khương thị, phu thê bọn họ chỉ cần sống vui vẻ, người làm mẫu thân như bà ấy cũng vui vẻ, không có gì tiếc nuối, hơn nữa nhi tử không có ai giúp đỡ, cũng là vì cái nhà này nên mới bận rộn, cẩn thận như vậy, không dám có nửa điểm lười biếng.

Ông ấy là con người, không phải thần tiên, không có cách nào phân thân ra, chú ý được đến sự nghiệp, nhưng chuyện nhà lại không có cách nào để quản nhiều.

Chỉ trách bà ấy thân thể vô dụng, khiến nhi tử bận lòng.

"Chước nha đầu đâu..." Lão thái thái không thấy, lại hỏi.

"Nha đầu này trông ngốc nghếch, đang ngồi ở bên ngoài cạnh lư hương chơi! Để con gọi nó vào!" Tiêu Trấn Quan vội nói.

"Không cần, không cần...!Để cho nó chơi đi...!Hai ngày trước gặp nó, chưa nói được hai câu đã ngủ rồi, con đến chỗ cái rương của ta, lấy...!ngọc bội mà ngoại công của con cho ta, truyền cho con bé, chờ sau khi ta đi, những thứ khác, chia cho bốn người một chút...! Con đi sắp xếp đi..." Sắc mặt lão thái thái hiền hoà.

Nhi tử cũng đã về nhà rồi, vậy bà ấy chắc là sắp chết rồi.

"Mẫu thân người đừng nói những lời không may này, vừa rồi đại phu đã nói người có chuyển biến tốt đẹp!" Tiêu Trấn Quan giật mình, lập tức ý thức được có khả năng bản thân mình khiến mẫu thân hiểu lầm gì đó rồi, vội vàng giải thích.

Lão thái thái thở dài: "Thân thể của ta ta biết..."

Tiêu Trấn Quan nheo mắt: Người biết cái gì!

"Đại phu vừa mới nói, là tốt lên rồi, thật sự tốt hơn rồi!" Tiêu Trấn Quan nói vô cùng nghiêm túc.

"Con không cần bận tâm đến ta, con người sớm muộn gì cũng chết, có thể nhìn thấy Chước nha đầu bình yên vô sự trở về, ta đã mãn nguyện rồi..." Lão thái thái nói xong, lại nhẹ nhàng nói tiếp: "Năm đó trước khi tổ phụ tổ mẫu của con mất, đều nói áy náy với ta, để cho ta gả cho hạng người như cha con, những năm này ta vẫn luôn oán niệm, nhưng bây giờ già rồi, ngược lại đã nghĩ thông suốt, có đám con cháu như các con, khổ bao nhiêu cũng đáng..."

"..." Tiêu Trấn Quan thật sự không muốn nghe mẫu thân dặn dò di

ngôn.

Lão thái thái rất lâu rồi không nói nhiều như vậy, vốn dĩ cho rằng chỉ vài lời là sẽ mất sức.

Ai ngờ tới, lời vừa mở ra lại là càng nói càng nhiều.

Dặn dò xong đồ đạc, lại bảo Tiêu Trấn Quan tương lai chôn bà ấy cách xa người trượng phu khốn nạn được ban chết kia, còn nói là phải lập phần mộ lên cao một chút, như vậy phong cảnh mới tốt, cả đời bà ấy đều bị vây trong nội trạch, hi vọng sau khi chết tầm mắt được rộng mở.

Nói xong, lại nhắc đến Tiêu Văn Dũ.

Chỉ hận chính mình chết không đúng lúc, chưa tới mấy ngày nữa là sẽ bước sang năm mới, sang năm là kỳ thi mùa xuân, bỏ lỡ lần này, cháu trai lại phải đợi ba năm, thật sự là đáng tiếc...

Thì thầm thì thầm, đã hơn nửa ngày.

Ban đầu Tiêu Trấn Quan còn sốt ruột, về sau dứt khoát bình tĩnh lại hầu hạ mẫu thân mình uống thuốc húp cháo.

Chương 50

Tiêu Vân Chước cứ ở bên ngoài chờ, nàng cũng không thấy chán, sau khi ngửi thấy mùi thuốc, vậy mà móc ra một cuốn sách nhỏ ở trong ngực, ngồi ở trước cửa, đọc sách mười phần nghiêm túc.

Cuốn sách nhỏ này là tàng thư của Thần Ẩn Môn.

Lúc đi ra ngoài, nàng sẽ mang theo bên mình hai quyển, chăm chỉ nghiên cứu, chỉ tiếc lần này về kinh đường sá xa xôi, cuốn tàng thư tiếp theo còn phải đợi mấy tháng nữa mới có thể đưa tới.

Nàng phải trân quý một chút, đọc từ từ.

Qua một lúc lâu, Tiêu Trấn Quan mới ra ngoài, vẻ mặt hơi phức tạp.

Lúc này lão thái thái vẫn còn đang tỉnh.

Sau khi ăn cháo thậm chí còn có thêm khí lực, bảo Huệ ma ma cầm giấy bút, dự định tự mình viết thiếp mời đưa đến Hoắc gia, nhân lúc còn có tinh lực, bảo người Hoắc gia đến "tiễn bà ấy một đoạn đường".

Lão thái thái chỉ nghĩ mình là hồi quang phản chiếu, không sống tới ngày mai, cho nên mới sắp xếp như vậy, Huệ ma ma cũng theo ý của bà ấy, dự định viết thiếp mời, nhưng không đưa tới, ngộ nhỡ truyền đạt sai ý, tiểu bối Hoắc gia cả đường đi sẽ bi thương, vậy chẳng phải là người còn chưa c.h.ế.t cũng đã khóc tang rồi à.

Chờ đến sáng mai, lão thái thái phát hiện mình vẫn còn rất khoẻ, dĩ nhiên là sẽ không dặn dò hậu sự nữa.

Tiêu Trấn Quan nhìn lướt qua đồ trong tay Tiêu Vân Chước, phát hiện ra chữ trong cuốn sách nhỏ này đúng là đọc không hiểu.

"Bên trên này viết cái gì?" Tiêu Trấn Quan có hơi tò mò, ý đồ muốn tìm hiểu một chút nữ nhi đã xa cách nhiều năm.

"Đây là bí kíp của bản môn." Nói xong, nàng cẩn thận nhét vào trong ngực.

Cái eo mảnh mai của nàng, trong n.g.ự.c nhét rất nhiều thứ, nhưng cũng không thấy cồng kềnh.

Tiêu Trấn Quan hiếm khi không thấy mặt lạnh, cứng đờ cười một tiếng: "Con còn có môn phái à? Vậy sau khi con vào môn phái ở vị trí nào, trong phái có bao nhiêu người?"

Ông ấy căn bản không coi lời này là thật.

Nữ nhi mười sáu mười bảy tuổi, nhiều năm qua lưu lạc ở bên ngoài, chắc ngay cả ăn no mặc ấm cũng khó, nàng vẫn luôn phiêu bạt, có lẽ cũng đã gặp một vài nữ tử giang hồ, trông mong bản lĩnh lợi hại của người ta, cho nên mới nói những lời ngây thơ như thế.

"Con là Môn chủ." Tiêu Vân Chước lập tức nói, nhưng lại có hơi ngượng ngùng: "Nhưng bây giờ bản môn ngoại trừ người Thủ Sơn thì không có đệ tử."

"Người Thủ Sơn làm cái gì?" Tiêu Trấn Quan tiếp tục dỗ nữ nhi.

"Canh giữ bản môn không cho người ngoài đi vào, bảo vệ tàng thư, ngoài ra... chăm sóc con, lúc con còn bé không biết nấu cơm, không có cách nào nuôi sống chính mình nên toàn bộ đều nhờ vào người Thủ Sơn." Chuyện có thể nói, Tiêu Vân Chước cũng không giấu diếm.

Ánh mắt Tiêu Trấn Quan phức tạp khẽ gật đầu.

Nữ nhi nhắc đến người Thủ Sơn, trên thực tế chắc là cha mẹ nuôi à? Bốn tuổi con bé đã đi lạc, nếu không có người lớn chăm sóc thì sống thế nào?

"Tương lai con có thể... mời người Thủ Sơn đến Kinh Thành, cha nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt." Tiêu Trấn Quan cố gắng hết sức kiên nhẫn nói.

Đứa nhỏ này đã lớn như vậy rồi.

Lúc còn bé cứ luôn vây quanh ông ấy, không phải bò lên trên vai ông ấy giựt tóc thì cũng là ầm ĩ đòi nuôi một con ngựa, sách vở trong thư phòng của ông ấy đã bị nàng vẽ lên mấy lần, rõ ràng đọc không hiểu mấy chữ, lại dám lấy sách ra đốt, còn nói quyển sách kia quá khó, cho nên muốn ăn vào trong bụng, như vậy người và sách có thể hợp nhất.

"Bọn họ phải đời đời Thủ Sơn, không thể đi được." Tiêu Vân Chước nói một câu, sau đó lại hỏi ông ấy: "Cha còn lời gì muốn nói không? Nếu không còn thì con muốn đến Từ Đường."

"..." Tiêu Trấn Quan yên lặng.

Bây giờ nữ nhi càng trở nên trầm mặc ít nói như vậy sao? Trước đây rõ ràng là cái máy hát nhỏ.

Trong lòng ông ấy có hơi mất mát, nhưng vẫn như trước dùng thái độ nghiêm túc của trưởng bối, chân thành nói: "Vừa rồi đại phu cũng đã nói, bệnh tình của lão thái thái chuyển biến tốt đẹp, chắc là do mấy người các con ở bên cạnh hầu hạ, nếu đã như thế, các con phải tới tận hiếu nhiều hơn, nhưng những chuyện như làm pháp sự kia... vẫn là không cần làm nữa... Ngoài ra, cha còn nghe nói, con còn dùng danh nghĩa của cha và đại ca con đến Hình bộ tìm Lý đại nhân, thậm chí còn nhận quà lớn do thương nhân đưa tới?"

Trong thư nhà đưa tới, viết không rõ lắm, ban đầu lúc ông ấy đọc được vô cùng kinh hãi.

Nhưng bây giờ khi gặp nữ nhi, phát hiện một đứa trẻ nhỏ bé, ngoan ngoãn ngồi ở nơi này, mười phần vô hại, làm thế nào cũng không tin được nàng có thể làm ra những chuyện ngông cuồng như trong thư đã nói.

Chương 51

Tiêu Trấn Quan hi vọng mọi chuyện cũng chỉ là hiểu lầm.

Trong mắt ông ấy, nữ nhi trước mắt và những đứa con khác vẫn có chút khác biệt, một là đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất thông minh có chủ kiến, hai là nàng lưu lạc bên ngoài chịu không ít khổ, bây giờ vừa mới về nhà, ông ấy làm cha cũng không muốn giáo huấn.

Tiêu Vân Chước nghe phụ thân nói vậy, nhịn không được bật cười.

Thảo nào cha ruột vội vã trở về như vậy, hóa ra là có người ở sau lưng lời ong tiếng ve.

"Con làm pháp sự không sai, việc này đại ca cũng đã đồng ý, về phần hai chuyện khác cũng là thật, gặp chuyện bất bình dĩ nhiên muốn giúp đỡ, huống chi hòa thượng giả này còn bán hung khí g.i.ế.c người cho tổ mẫu, con lại càng không thể mặc kệ, nếu con không mượn thân phận Tiêu gia, thì phải tốn nhiều công sức mới có thể được như mong muốn, vì tiết kiệm chút thời gian, nên đã mượn tên tuổi của cha huynh dùng một lát, nếu như phụ thân không thích, vậy sau này, con chỉ mượn của đại ca là được." Tiêu Vân Chước giữ vững suy nghĩ của mình, cũng không cúi đầu, thậm chí còn có lý chẳng sợ.

"Còn chuyện nhận lễ vật..." Tiêu Vân Chước nghĩ một chút, cũng không phát hiện mình có vấn đề, nên vẫn như cũ chân thành nói: "Con đi cả ngàn dặm giúp người thân của người ta thu dọn thi thể, chuyển lời, đại ân như vậy, tặng chút lễ vật, con nghĩ con vẫn nhận được, huống chi, con còn bán rất nhiều bùa, giao dịch công bằng, làm sai chỗ nào?"

Tiêu Vân Chước cũng không phải người kiệm lời ít nói, nếu như gặp quỷ hồn có thể nói chuyện, nói chuyện trắng đêm cũng có.

Mấy ngày nay chuyện mà nàng làm được, đều là chức vụ của nàng.

Nàng nhất định phải nói rõ mới được.

Cho nên giờ phút này, nên nói thì nàng sẽ không nói ít, người trước mặt năm đó để lạc mất nàng là cha ruột, mà phụ thân đã chịu hỏi, vậy nàng sẵn lòng nói rõ sự thật.

Chỉ với mấy câu nói của Tiêu Vân Chước cũng khó có thể lý giải được, nhưng Tiêu Trấn Quan lại phát hiện có rất nhiều chuyện căn bản mình không biết.

Trong bức thư nhà gửi kia, chỉ biết là đã thêm mắm thêm muối viết rằng con bé này không hiểu chuyện thế nào, khiến mẫu thân tức giận như thế nào, nhưng nguyên nhân lại không hề viết rõ ràng một chút nào cả!

"Hung khí g.i.ế.c người? Thứ gì?" Tiêu Trấn Quan vội vàng hỏi.

"Đèn lưu ly hoa sen." Tiêu Vân Chước nói.

Ánh mắt Tiêu Trấn Quan trầm xuống, thứ này ông ấy biết.

Trước đó nghỉ phép về nhà, lão thái thái còn nói trước mặt ông ấy, nói Khương thị đối xử với bà ấy không tệ, còn đặc biệt đi thỉnh được một đôi đèn cúng phật, bảo ông ấy yên tâm làm việc nước, không cần lo lắng trong nhà...

Mà Khương thị, cũng không ít lần ở trước mặt ông ấy nói cái đèn này khó cầu cỡ nào.

Kết quả, lại là hung khí?

Tiêu Trấn Quan cũng không tin câu chuyện hung khí đụng vào, nhưng ông ấy cũng không thích mẫu thân bị người khác bỏ mấy thứ bẩn thỉu vào.

Nói như thế, nữ nhi báo án cũng là bởi vì chữ hiếu, cho dù hung khí này có phải là hiểu lầm hay không, Khương thị cũng không nên bởi vậy mà trách cứ nữ nhi lanh chanh.

Lại nói nếu như nàng là nữ nhi Tiêu gia, dùng tên tuổi của người

thân m.á.u mủ ở bên ngoài tạo thuận lợi, đúng là không sai!

Người làm cha như ông ấy vốn dĩ đã không có tài cán gì, cho đến nay cũng chỉ là một viên tướng nhỏ trong quân, nếu như tổ phụ còn tại thế, Lý đại nhân của Hình bộ này nhìn thấy cô nương nhà ông ấy, cũng sẽ phải khách khí mấy phần!

Ông ấy cẩn thận như thế, cũng chính vì con cái đời sau, chỉ cần nàng không làm chuyện ác áp bức bách tính, bất luận là tên tuổi gì, muốn dùng thì dùng, nếu như bởi vậy mà thê tử của mình tức giận, đúng là không nên.

Mà chuyện nhận lễ vật này, nữ nhi cũng đã giải thích rõ ràng.

Làm người nhặt xác truyền tin, chuyện tốt cỡ này, nói cảm tạ kiểu gì cũng không đủ.

Chuyện "bán bùa" mà Tiêu Vân Chước nói, Tiêu Trấn Quan chỉ coi là không nghe thấy, cảm thấy chỉ là trẻ con làm loạn mà thôi.

"Cha biết rồi, trước đây con cứ ở bên ngoài, đã quen tự mình làm chủ, nhưng bây giờ đã trở về nhà, nếu có chuyện vụn vặt nữa, nhất định phải nói cho mẫu thân con, phải nói rõ ràng với bà ấy mới được." Tiêu Trấn Quan thở dài, chỉ bất đắc dĩ nói.

Khương thị luôn luôn có một tật xấu.

Từ trước tới giờ không cho phép ông ấy lạnh nhạt với bọn nhỏ và bà ta, luôn thích giữ bọn họ ở bên cạnh để trông coi, mới có thể yên tâm.

Mong rằng đối với nữ nhi cũng có suy nghĩ như vậy, cảm thấy đứa nhỏ này không đủ thân thiết, cho nên sinh giận.

Chương 52

Phụ thân có bao giờ nghĩ tới, mẫu thân có một chuyện làm rất kỳ lạ không?" Tiêu Vân Chước cười nhìn ông ấy.

Tiêu Trấn Quan khẽ cau mày.

"Lúc đại ca biết con muốn làm pháp sự, đầu tiên là ngăn cản, sau đó con liên tục cam đoan sẽ không quấy rầy tổ mẫu, hắn mới nới lỏng tay, người biết con muốn làm pháp sự, cũng vội vàng hoảng hốt từ quân doanh nhanh chóng trở về, sợ con hại tổ mẫu... Mẫu thân thì sao?" Tiêu Vân Chước không chút khách khí châm ngòi: "Bà ta biết rõ con muốn làm chuyện "hoang đường" như này, lại chẳng quan tâm, biểu hiện như thế sao lại là lo lắng cho tổ mẫu? Nhưng bà ta lại đi đưa tin cho cha, trách cứ con làm loạn... Hành động như thế, con nhìn thấu rồi, phụ thân nhìn thấu không?"

Tiêu Trấn Quan chấn động trong lòng.

Nữ nhi có ý tứ là, Khương thị hiếu thuận với lão thái thái là giả, cho nên không ngăn cản con bé động thủ, thậm chí không chừng còn đang chờ nàng giày vò lão thái thái đến chết?

Mà Khương thị cũng thật sự chán ghét nữ nhi, cho nên mới đưa tin khiển trách?

"Con đã nói đến mức này rồi, con tin người cũng có thể hiểu thấu một chút, thông suốt rồi, thì cũng đừng yêu cầu con làm một nữ nhi hiếu thuận, nếu như bất cứ việc gì cũng phải nói rõ ràng cho bà ta, con sợ da miệng mình có thể mài ra được cả hoả tinh." Tiêu Vân Chước cười lạnh một tiếng.

Nói xong, nàng đứng lên, không muốn nhiều lời với phụ thân.

Phụ thân có quan tâm nàng thì thế nào? Phu thê bọn họ ân ái nhiều năm, Khương thị còn là mẫu thân thân sinh ra nàng, ông ấy sẽ tin rằng Khương thị đích thân vứt đứa con đã sinh ra đi hay

sao?

Cho dù có tin, bước tiếp theo thì sao?

Không nề mặt mũi, Tiêu Trấn Quan là trách Khương thị độc ác, hay là trách nữ nhii như nàng ghi hận chuyện cũ? Cho dù không trách nàng tiết lộ chân tướng, chỉ sợ cũng sẽ bắt nàng phải nhường một bước, răn dạy Khương thị vài câu, rồi lại bảo nàng đừng so đo.

Làm nữ nhi, cho tới bây giờ đều chỉ có cảnh nhượng bộ.

Bọn họ là cả nhà, mà nàng, chung quy là nửa đường mới quay lại, tất nhiên là không thể ngông cuồng dựa vào dăm ba câu mà khiến mối quan hệ trung thành vững chắc của nhà này sụp đổ.

Đương nhiên, người như nàng, từ trước tới giờ không muốn bản thân phải nuốt lấy uất ức, có một số việc, nàng chắc chắn sẽ nhắc đến, chỉ là thời cơ chưa tới.

Sự lạnh nhạt của Tiêu Vân Chước tới rất nhanh, trong lòng Tiêu Trấn Quan chợt lạnh.

"Nữ nhi nói mẫu thân không đúng, đối với người ngoài mà nói, quả thật có lỗi, cho nên con tự xin đến Từ Đường quỳ, cha, không có vấn đề chứ?" Tiêu Vân Chước quay đầu lại hỏi một tiếng.

Người phụ thân này của nàng nhìn thì có vẻ lạnh lùng, nhưng lại là người mềm lòng.

Có tài nhưng không có chí khí.

Đa số những người trên đời này, đều muốn rạng danh tên tuổi, muốn công danh bổng lộc, thì phải có một trái tim cứng rắn, không phải chỉ cứng rắn với bản thân mình, mà là đối với tất cả mọi người, cha nàng quá trọng tình nghĩa, bị trách nhiệm với vợ con giam cầm ở kinh thành, nên không thể vọng tưởng tới tương lai tươi sáng.

Nếu như cả đời này cũng không thể buông tay đánh cược một lần, vậy thì muốn khôi phục quang vinh của tổ tiên, thì chỉ là giấc

mộng hão huyền.

Lúc này Tiêu Trấn Quan không ngăn cản nàng: "Nhìn con gầy vô cùng, cũng không cần quỳ quá lâu, trước giờ Tuất, trở về cùng hai đứa kia, rồi ăn tối với cha."

Tiêu Vân Chước cũng không từ chối, vô cùng vui vẻ rời đi.

Nhìn bóng lưng thoải mái của nàng, Tiêu Trấn Quan lại vô cùng nặng nề.

Có mấy lời nữ nhi nói kỳ quái, nhưng không thể nghi ngờ là một đứa thông minh, đánh giá Khương thị cũng không sai.

Ông ấy nhớ lúc mình còn chưa nhận chức, Khương thị thường xuyên âm thầm đau thương, ma ma bên cạnh bà ta nói cho ông ấy biết, là bởi vì lão thái thái hay giày vò, nói rằng lão thái thái không cho phép Khương thị gặp Dũ Nhi, còn chê Khương thị tài đức nông cạn... Khương thị không nỡ để ông ấy lo lắng, cho nên không nhiều lời trước mặt ông ấy.

Văn Dũ được lão thái thái nuôi dưỡng là sự thật, trong lòng ông ấy cũng có chút áy náy với thê tử, cho nên khi đó quả thật vỗ về bà ta để bà ta làm chủ...

Đương nhiên, ông ấy cũng không tin mẫu thân là kiểu người độc ác kia, cho nên mấy năm này, thật sự rơi vào thế khó xử, về sau mẫu thân không muốn nhìn thấy Khương thị nhiều, dần dần mới bình thường trở lại.

Chương 53

Sau này ông ấy vào quân doanh, mỗi lần về nhà, cũng vô cùng hài hoà.

Lão thái thái không nói xấu Khương thị ở trước mặt ông ấy, Khương thị cũng bắt đầu thể hiện tấm lòng hiếu thảo, phàm là trong thành có thứ gì tốt, đều muốn đưa đến cho lão thái thái.

Bằng hữu trong quân doanh đều nghe nói đến sự hiếu thảo của Khương thị, rất hâm mộ ông ấy.

Nhưng nếu như thật sự hiếu thuận, phản ứng lúc nữ nhi làm pháp sự, quả thực không nên như thế...

Vốn dĩ Tiêu Trấn Quan định chiều mai sẽ về, nhưng hôm nay trong lòng có nghi ngờ, sau khi suy nghĩ cẩn thận, thì muốn ở lại thêm mấy ngày, chờ sức khoẻ của lão thái thái ổn định hơn chút, cẩn thận tìm hiểu lại rồi nói.

Không bao lâu, Tiêu Vân Chước đã đến Từ Đường.

Bên trong là hai thân ảnh đang nghiêm túc quỳ, không thể không nói, uy nghiêm của phụ thân quả thực lợi hại, khiến hai người này vừa nghe thấy tiếng bước chân, đã có thể lập tức ưỡn thẳng người, dáng vẻ cà lơ phất phơ không tiến bộ trước đó trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm tích.

Tiêu Vân Chước nghiêm túc quan sát một chút.

Tiêu Văn Yến đợi trong chốc lát, không nghe thấy tiếng của phụ thân, lúc này mới đánh bạo quay đầu nhìn ra phía sau, kết quả lại nhìn thấy Tiêu Vân Chước, ngay tức khắc lại tức giận: "Ngươi cái đồ phản bội này, nhìn cái gì?"

Nhất định là đang cười trên nỗi đau của người khác, tâm nhãn quả nhiên xấu xa vô cùng.

Tiêu Vân Chước nghiêng đầu một cái, giơ ngón tay cái lên: "Ta đang nhìn các ngươi trong ngoài bất nhất, quả thực lợi hại, ta phải học hỏi thật tốt."

Sư phụ nói rồi, đi ra ngoài không được xem thường bất cứ người nào, cho dù là đứa bé, có lẽ cũng sẽ có mặt lợi hại.

Hôm nay nhìn thấy hai người này, sư phụ nói chí phải.

Đây chính là kỹ xảo muốn sống mà hai huynh đệ bọn họ mài giũa rèn luyện được trong nhiều năm, bây giờ nàng tận mắt nhìn thấy, nhất định phải học tập thật giỏi, thêm một bản lĩnh thêm được một cái mạng.

Tiêu Văn Yến hiểu ra cắn răng nghiến lợi cảm thụ.

Chưa từng chán ghét ai như này.

"Chúng ta đều là bởi vì ngươi nên mới bị phạt! Ngươi không biết xấu hổ còn chưa tính, lại còn đến trước mặt chúng ta cười trên nỗi đau của người khác, trên đời vì sao lại có nữ tử đáng ghét ác độc như ngươi, ta thấy ngươi chính là rắn rết chuyển thế!" Tiêu Văn Yến nổi giận mắng, nhưng đầu gối nửa điểm cũng không dám xê dịch một chút.

Tiêu Vân Chước sẽ tìm phụ thân cáo trạng.

Chỉ thấy Tiêu Vân Chước mười phần tự nhiên đi tới, sau đó chọn một cái đệm cói trong đó, vẻ mặt cao hứng quỳ xuống, thành kính nhìn lên bức hoạ và bảng hiệu ở trên cao, sau đó thành tâm dập đầu.

Sau khi làm xong những việc này, mới nghiêng đầu nói với Tiêu Văn Yến: "Các ngươi bị phạt không phải là bởi vì ta, ta cũng không cười trên nỗi đau của người khác, hơn nữa, ta càng không phải là rắn rết chuyển thế, ngươi chỉ là một đứa nhóc con, bản thân cái gì cũng không thấu, có thể xem được vòng luân hồi của người khác sao? Đừng nói những lời khoác lác."

"..." Tiêu Văn Yến tức giận đến đỏ mắt: "Nhị ca! Huynh nhìn nàng

ta kìa, quá vô liêm sỉ rồi!"

Tiêu Văn Việt cũng khiếp sợ, thật sự là chưa bao giờ thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Mấy câu nói đã khiến đệ đệ tức giận muốn phun lửa, nói là nàng cố ý, nhưng thái độ thực sự thành kính nghiêm túc.

"Nếu không phải muội cứ khăng khăng làm pháp sự, cũng nói với phụ thân hai chúng ta cũng tham gia vào trong đó, phụ thân nào sẽ trừng phạt chúng ta?" Tiêu Văn Việt nhìn nàng rồi nói, đầu óc coi như tỉnh táo.

Nhưng Tiêu Vân Chước còn tỉnh táo hơn so với hắn.

" Nhị ca, nhiều năm không gặp, ta cảm thấy huynh ngốc hơn trước rất nhiều." Tiêu Vân Chước nghiêm túc chê bai.

"Ta chỉ là cô nương không nhận được sự coi trọng của mẫu thân, thật sự có thể sai khiến được các ngươi sao? Huynh nghĩ kỹ lại đi, là mẫu thân bảo các ngươi đến Tích Vi Đường hầu hạ, để cho các ngươi lợi dụng lão thái thái tích luỹ được một ít thanh danh, mà các ngươi hồ đồ u mê, chỉ nghe mấy câu yêu cầu của ta, đã cam tâm tình nguyện giữ cửa, cuối cùng, là các ngươi đầu óc không tốt, nào có chuyện gì liên quan tới ta?

Nàng đã lăn lộn nhiều năm như vậy, còn có thể không biết trốn tránh trách nhiệm?

Chương 54

Tiêu Văn Việt ngơ ngác một chút, đột nhiên biểu cảm cứng đờ đi mấy phần.

Chay tịnh, niệm kinh, hầu hạ...

Đây chính là việc mà đám con cháu bình thường sẽ làm khi trưởng bối bệnh nặng, cho nên mẫu thân bảo bọn họ tới cũng đúng là vì danh tiếng...

Bọn họ theo bản năng cảm thấy, nếu đã nghe lời Tiêu Vân Chước tới Tích Vi Đường, vậy dĩ nhiên cũng phải nghe theo nàng... làm pháp sự...

Nhưng sự thực là, bọn họ chỉ cần tới Tích Vi Đường là được, những chuyện khác căn bản không cần làm, mẫu thân căn bản là không dặn dò.

Bị chơi xỏ rồi.

"Tất cả đều là lựa chọn của các ngươi, nhân quả của mình thì mình phải gánh, đều là việc các ngươi nên chịu." Tiêu Vân Chước chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần khoan khoái dễ chịu.

Nàng thích nơi này, bảng hiệu mà hoàng đế lập quốc ban cho khiến toàn thân nàng dễ chịu, công trạng và sát khí của ông cố cả đời trấn quốc, cũng khiến cho âm khí trên người không càn quấy nổi, ở đây, nàng có thể nằm cả đời.

Tiêu Văn Việt thật sự không nghĩ tới, bản thân lại bị muội muội tính kế.

"Muội nói chúng ta trong ngoài bất nhất, vậy muội thì sao? Không phải cũng đang lén lút tính toán hay sao?" Tiêu Văn Việt khẽ hừ một tiếng.

Giống như khi còn bé, vì tổ mẫu và đại ca, chút kế vặt lại càng

nhiều.

"Ta quang minh chính đại nha, huynh xem, ta cũng tới Từ Đường quỳ rồi." Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười một tiếng, không thẹn với lương tâm.

Những gì nàng nói và làm đều xuất phát từ nội tâm, đối với phụ thân và huynh đệ, cũng đều là nói thật.

Trong lòng Tiêu Văn Việt cương lên, mặt mũi trắng bệch, đến lượt hắn tức giận.

Hai huynh đệ một trái một phải, bầu không khí cực kỳ nặng nề.

Nhất là Tiêu Văn Yến, tựa như muốn dùng khí chất "hung thần ác sát" của mình để sau này Tiêu Vân Chước cách cậu xa một chút, cho nên thỉnh thoảng lại trừng mắt với nàng, lúc thì làm mặt quỷ, lúc thì nói nhỏ mắng nàng vài câu.

"Tướng do tâm sinh." Tiêu Vân Chước nhắc nhở một tiếng: "Ngươi chán ghét ta như vậy, bị phá huỷ là cõi lòng của ngươi, dần dần, phúc tướng cũng mất."

"Còn lâu ta mới nghe ngươi nói hươu nói vượn!" Tiêu Văn Yến chỉ cảm thấy giữa mình và đại tỷ này, hình như có một bức tường thật dày.

Lời nàng nói, cũng không phải là thứ mà con người có thể nghe!

Cậu thật sự tức giận!

"Cho dù ngươi có muốn nghe thêm nhiều lời hơn nữa, ta cũng không thể nói." Tiêu Vân Chước vẫn như cũ là vẻ mặt chính trực, bình tĩnh lại không màng danh lợi, tựa như bất cứ lửa giận nào cũng không thể ăn mòn nàng nửa phần.

Tiêu Văn Yến giống như chú chó nhỏ bị dẫm phải đuôi, gào to lên: "Nếu ngươi đã ghét chúng ta như vậy, tại sao phải trở về! Ngươi mà không trở về, mẹ ta cũng sẽ không tức giận mà đến Hoàng Thành Tự, A Nguyên tỷ tỷ cũng sẽ không lo được lo mất lén lút

buồn bã. Nếu không phải tại ngươi, cha càng sẽ không phạt chúng ta, Tiêu Vân Chước, vì sao ngươi không tự hiểu lấy. Loại người như ngươi, còn không bằng c.h.ế.t ở bên ngoài cho rồi."

Khoé miệng Tiêu Vân Chước khẽ cười.

Rất bình tĩnh.

Nàng muốn sống, từ trước tới giờ không muốn chết.

Nếu như hiện tại có thần tiên giáng trần xuống đây, nói cho nàng nghe chỉ cần đ.â.m c.h.ế.t đệ đệ ruột đang kêu gào ở bên cạnh là có thể sống lâu trăm tuổi, nàng chắc chắn không chút do dự để cho cậu gặp Diêm Vương.

"Trước mặt thánh địa Từ Đường, trước mặt tổ tông, chỉ là vài câu ác ngôn, ta không thèm để ý, nhưng..." Trong mắt Tiêu Vân Chước nhiều thêm mấy phần ý lạnh, cười mà như không cười: "Chúng ta tốt nhất đừng gặp nhau ở bên ngoài Tiêu gia."

"Hù doạ ai chứ?" Tiêu Văn Yến đang nổi nóng, nghển cổ gào lên.

"Đủ rồi!" Tiêu Văn Việt mở miệng ngăn lại: "Đệ muốn lúc phụ thân tới, nhìn thấy đệ ngông cuồng như thế sao? Đến lúc đó, đệ có mấy lớp da để cho phụ thân đánh?"

Tiêu Văn Yến giật mình, lúc này mới bất đắc dĩ im lặng.

Cũng không phải cậu sợ Tiêu Vân Chước, là sợ cha! Hừ!

Chương 55

Trong từ đường yên tĩnh không một tiếng động.

Từ cửa sổ từng đợt gió lạnh thổi vào, khiến cho Tiêu Văn Việt không khỏi rùng mình.

Quay đầu nhìn lại Tiêu Vân Chước, hôm nay nàng mặc rất dày, chiếc áo bông đậm màu thêu hình mẫu đơn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, chỉ là vẫn lộ ra vẻ yếu đuối như trước.

Tiêu Vân Chước lặng lẽ quỳ gối ở đó, còn lấy tập sách nhỏ của mình ra tiếp tục xem.

Chỉ một lúc sau, Tiêu Văn Yến bắt đầu xiêu xiêu vẹo vẹo giở trò lười biếng, toàn thân giống như bị mấy con côn trùng nhỏ chui vào, trên dưới đều ngứa ngáy, khuôn mặt nhỏ núng nính bắt đầu nhăn nhăn nhó nhó.

Không thể không nói, Khương thị tuy là thân mẫu nhưng đối với hai người này cũng không tính là xứng chức.

Tổ mẫu nuôi đại ca khác hoàn toàn với hai người trước mắt này.

Nhị ca cũng đủ tháng mới sinh ra, thậm chí khi còn bé cũng rất khỏe mạnh, nhưng bây giờ chỉ hơn da bọc xương một chút. Chỉ quỳ một lúc mà đã ho khụ khụ mấy tiếng rồi, lại căn bản không chịu được gió. Tiêu Văn Yến ở bên cạnh cũng co rúm người lại, một hồi thì xoa tay một hồi thì lắc mông, hắt xì mấy tiếng.

Hai người đã bị đông lạnh đến dạng này mà hạ nhân đứng trông chừng ở bên ngoài vẫn không đóng cửa sổ.

Tiêu Vân Chước suy đoán, hẳn là phụ thân thân sinh kia của nàng ra lệnh.

Sắc trời đã dần khuya, quản gia đi tới, nhìn ba người đang quỳ

thành một hàng, cung kính nói: “Nhị thiếu gia, đại tiểu thư, tiểu thiếu gia, lão gia bảo các ngươi đến dùng bữa tối.”

Tiêu Văn Yến nghe vậy liền biến sắc: “Nhất định phải đi sao? Ta… ta có thể tiếp tục quỳ ở đây!”

“Món ăn đã dọn xong hết rồi.” Quản gia cũng bất đắc dĩ nói.

Tiêu Văn Yến nghe xong, toàn thân sụp đổ như thể mất hết sức lực.

Mà sắc mặt Tiêu Văn Việt cũng không khá hơn là bao, quả thực giống như gặp phải đại địch!

Tiêu Vân Chước không hiểu, chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, sao lại căng thẳng như vậy? Đúng lúc nàng cũng đang đói.

Mặc dù không muốn nhưng cả ba người cũng không lề mề mà nhanh chóng đến gặp phụ thân. Quả nhiên, trên bàn đã bày đầy các loại món ăn, rất phong phú, Tiêu Vân Chước tùy ý ngồi xuống, đợi đến khi Tiêu Trấn Quan mở miệng nói bọn hắn bắt đầu dùng cơm, nàng mới bắt đầu cúi xuống nhâm nhi thưởng thức.

Làm nhất gia chi chủ, cơm nước của phụ thân ngon hơn bên chỗ nàng rất nhiều!

“Ăn cơm xong các con nhớ đem bài tập ta giao lần trước tới đây, ta phải kiểm tra kỹ xem gần đây chữ viết của các con có tiến bộ chút nào không!” Tiêu Trấn Quan lại lập tức nghiêm túc, vừa ăn vừa chậm rãi nói: “Nhị Lang, sách lần trước ta bảo con xem con đã thuộc hết chưa? Ta hỏi con, lục thủ tam bảo là thế nào?”

“…” Tiêu Vân Chước kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ăn cơm mà còn phải kiểm tra bài vở nữa sao?

Giờ thì nàng đã hiểu tại sao hai huynh đệ này lại trông có vẻ chán nản đến thế.

Vẻ mặt Tiêu Văn Việt phức tạp, nhắm mắt nói: “Nhân, nghĩa,

trung, tín, dũng, mưu là lục thủ, mà đại nông, đại công, đại thương gọi là tam bảo.”

“Nói rõ hơn xem” Tiêu Trấn Quan có vẻ hài lòng, nhẹ nhàng gật đầu.

“…” Tiêu Văn Việt há miệng ngập ngừng nhưng nghẹn họng không nói thêm được gì: “Nhi tử…gần đây bận niệm kinh, chưa đọc kỹ phần này…”

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên âm trầm.

“Chưa đọc kỹ? Đại ca con cả ngày chăm chỉ đọc sách, chưa bao giờ khiến ai phải nhọc lòng, còn con thì sao? Một tháng qua con đến học đường mấy lần, gặp phu tử được mấy lần? Hôm nay ta gọi mấy gã sai vặt bên người đại ca con tới hỏi, nói gần đây con không làm việc gì đàng hoàng hết, chỉ đi theo thứ tử nhà Vĩnh Hoài Hầu chơi đùa, còn lấy từ trong trương mục ra gần một ngàn lượng bạc, có phải thế không?” Tiêu Trấn Quan hung thần ác sát hỏi.

Tiêu Vân Chước thực sự có chút nghi ngờ, có phải phụ thân đang kéo cừu hận về cho đại ca không.

Nàng cũng biết tình huống trong nhà mình, phụ thân không ở nhà, đại ca làm huynh trưởng nên phải quan tâm nhiều hơn đến tình huống của đệ đệ.

Quản sự và gã sai vặt bên cạnh đại ca đều là người mà tổ mẫu và phụ thân sắp xếp, Khương thị không thể uy h.i.ế.p được.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt trắng bệch, cúi đầu im lặng.

Cho dù trước mắt có đồ ăn ngon nhiều không đếm xuể thì hắn cũng cảm thấy khó mà nuốt trôi.

Chương 56

Nhớ ba mươi thước.” Tiêu Trấn Quan thực sự tức giận, nhưng lại ngại khuê nữ vừa mới trở về, dọa nàng sợ cũng không hay, bởi vậy hình phạt cũng không quá nghiêm khắc.

“Vâng.” Tiêu Văn Việt cúi đầu rũ mắt.

“Chước nhi, con cũng đừng nghĩ rằng vi phụ là hung thần. Tiêu gia chúng ta không thể sánh được với lúc trước, muốn gia tộc hưng thịnh thì vi phụ không thể không quản giáo các con nhiều hơn. Đáng tiếc, vi phụ không thể ngày ngày ở trong nhà, cũng chỉ có thể cầu mong các con phải tự mình hiểu chuyện.” Tiêu Trấn Quan đổi giọng: “Nữ tử cũng giống như nam tử, không thể giống như vừa mù vừa điếc không biết gì cả. Hồi con còn nhỏ đã được học mấy chữ, hôm nay lại có thể cầm cuốn sách nhỏ xem, chắc hẳn đọc sách học tập cũng không thành vấn đề, cho nên sau này cũng không thể lười biếng, hiểu chưa?”

“Ăn không nói ngủ không nói, hay là con dừng lại, đợi phụ thân nói xong rồi lại ăn nhé?” Tiêu Vân Chước cảm thấy ông ấy lải nhải quá nhiều.

Tiêu Trấn Quan sửng sốt.

Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Quả nhiên mới đến, vô tri không sợ!

Phụ thân luôn luôn cảm thấy thời gian có hạn nên trước kia mỗi lần trở về, cho dù là ngày nghỉ thì lúc nào cũng có thể đặt ra mấy câu hỏi bắt trả lời…

“Phụ thân răn dạy thì con cũng không có ý kiến, chỉ là con không chịu được thế này.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: “Thân thể cốt cách con không tốt lắm, cần phải chú ý dưỡng sinh. Nếu phụ thân răn dạy con, con sẽ không vui, khí trệ không thuận, ngũ tạng và tinh thần đều bị tổn thương, như vậy thì sẽ không thể sống lâu

được.”

“…” Cả ba người đều sửng sốt.

Tiêu Trấn Quan hoàn toàn không nghĩ tới nữ nhi lại nói thẳng như vậy, hoàn toàn không thèm nể mặt ông ấy.

Nhưng nàng nói cũng không phải không có đạo lý?

Bao nhiêu năm qua, hai người Nhị Lang và Tam Lang vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng, xưa nay không dám nói thật ở trước mặt ông ấy. Ngược lại, bọn hắn sẽ chỉ nghĩ trăm phương ngàn kế để lừa dối, để tìm lý do, bởi vậy sẽ chỉ làm ông ấy càng thêm tức giận.

Ông ấy cũng không phải là người không chịu lắng nghe lời nói thật.

Tiêu Trấn Quan bình tĩnh lại một lúc: “Vậy thì sau bữa ăn…Ta sẽ kiểm tra con một chút…”

“Cũng không được, hôm nay con làm pháp sự rất mệt, cần phải bổ sung năng lượng. Đêm nay con định đi ngủ sớm, ngày mai còn phải đi ra ngoài, không có thời gian làm những gì phụ thân yêu cầu.” Tiêu Vân Chước nói.

Tiêu Trấn Quan khẽ cau mày: “Ra ngoài làm gì? Con là một tiểu cô nương, cả ngày chạy ra bên ngoài cũng không hay đâu…”

“Lời của phụ thân cũng thật lạ, mời vừa rồi còn nói nữ tử cũng giống như nam tử, làm sao chỉ trong chớp mắt đã muốn buộc dây xích vào chân con rồi? Con cũng không phải là chim tước nuôi trong nhà, con có chân, chính là để chạy ngược chạy xuôi.” Tiêu Vân Chước rất để ý chuyện này.

Nàng có thể không cần phải ăn ngon thế này, nhưng nàng tuyệt đối không thể không đi ra ngoài.

Âm khí trên người nàng rất nặng, trốn ở Tiêu gia chỉ có thể tránh được tai họa nhất thời chứ không thể triệt để giải quyết vấn đề

được, nhất định phải ra ngoài thường xuyên hơn, tích lũy công đức nhiều hơn!

Hơn nữa Tiêu gia bây giờ… còn suy thoái hơn lúc trước.

Nàng không biết sức mạnh của tổ tông còn sẽ duy trì được bao nhiêu năm, bởi vậy nàng phải lên kế hoạch.

“Vi phụ là đang suy nghĩ về an toàn của con. Không tin thì con có thể hỏi nhị ca con, trước đó vài ngày có phải có một tặc nhân suýt nữa bắt cóc trưởng tử của Vĩnh Hoài Hầu phủ không? Hài tử kia mỗi lần đi ra ngoài đều mang theo cả mười mấy hạ nhân, thế mà suýt chút nữa mạng cũng không còn. Nếu không phải vận khí tốt gặp được Tam hoàng tử thì không biết lúc này có còn sống được hay không.” Tiêu Trấn Quan lập tức đưa ra ví dụ: “Còn nữa, ta nghe nói, hài tử kia bị chuyện này làm cho sợ hãi, đến bây giờ vẫn còn bị bệnh kìa. Con khó khăn lắm mới trở về được, nếu như lại xảy ra chuyện gì, tổ mẫu và mẫu thân con làm sao có thể chịu nổi chứ?”

Mặc dù ông ấy ở trong quân doanh nhưng các đồng liêu cũng sẽ nhắc đến những chuyện quan trọng xảy ra bên ngoài.

Nữ nhi ông ấy xinh đẹp như vậy, sao biết mình sẽ không gặp phải kẻ xấu?

Tiêu Văn Việt nghĩ đến thái độ của mẫu thân đối với muội muội mình, chỉ cảm thấy lời nói của phụ thân chắc hẳn sẽ khiến tiểu muội phải đau lòng.

Tuy nhiên, ánh mắt Tiêu Vân Chước lại đột nhiên sáng lên, quay đầu nhìn chằm chằm hắn: “Nhị ca, tiểu công tử kia bị sợ đến phát bệnh sao? Triệu chứng như thế nào?”

Chương 57

Tiêu Văn Việt không muốn nói chuyện với nàng lắm, nhưng có phụ thân ở đây, hắn cũng phải giả bộ một chút.

“Ừm, sau khi bị bắt cóc, hắn bị nhốt trong hầm tối hai ngày, khi được đưa ra ngoài có vẻ si ngốc.” Tiêu Văn Việt ăn ngay nói thật, nhìn Tiêu Vân Chước rồi nói thêm: “Ta nghe Bình Chương nói, mấy ngày nay, đệ đệ của hắn thấy ai cũng hét lên, lúc nghiêm trọng còn bổ nhào tới cào cấu người khác, thần trí không rõ ràng, rất khó hồi phục.”

Chuyện này, hắn biết rõ ràng hơn nhiều so với những người khác.

Tiêu Vân Chước lập tức động tâm.

Tiêu Trấn Quan không nghĩ nhiều, chỉ cho là nàng tò mò thôi, chỉ nhấn mạnh: “Cũng không phải là ta không cho con ra ngoài, chỉ là không được giống như lần trước, không nói với ai một tiếng…”

“Phụ thân yên tâm, nếu con không có một chút năng lực tự bảo vệ mình thì bây giờ cũng không xuất hiện ở đây rồi.” Tiêu Vân Chước tự tin nói.

Tiêu Trấn Quan nghe xong, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Hài tử này thật khó quản.

Nữ nhi mảnh mai, không giống như Nhị Lang Tam Lang hơi tí là đánh chửi, nhưng nàng lại không chịu nghe lời khuyên nhủ, thật khó xử lý!

Ông ấy còn muốn mở miệng nói thêm nhưng Tiêu Vân Chước lại bắt đầu tập trung ăn, nhớ đến lời nha đầu nói lúc nãy “ăn không nói”, lời nói trong miệng Tiêu Trấn Quan lập tức bị chặn lại.

Ông ấy chỉ nuôi nữ nhi được bốn năm, tâm tư của tiểu cô nương thế nào ông ấy cũng không rõ lắm…

Chờ sau khi trở lại quân doanh, vẫn nên lĩnh giáo đồng liêu một chút xem làm sao để cho nữ nhi không lầm đường lạc lối, lại làm sao để nàng có thể từ bỏ được mấy sở thích kỳ lạ cổ quái của mình.

Tiêu Vân Chước gọn gàng linh hoạt, cơm nước xong xuôi liền trở về nghỉ ngơi.

Lại không biết Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến ở sau lưng đang thầm ghen tị, bọn hắn không dám dứt khoát từ chối phụ thân thẳng thừng như vậy, cho nên bị phạt làm bài tập suốt cả một đêm, chỉ hy vọng ngày mai phụ thân sớm rời đi để bọn hắn có thể bớt đi mấy phần đau khổ!

Nhưng mà ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Tiêu Trấn Quan đã thảnh thơi nghịch thương luyện võ, như thể muốn ở nhà luôn.

Hai người Tiêu Văn Việt ngủ không được hai canh giờ, lại bị kéo dậy rèn luyện thân thể.

Chẳng bao lâu sau, còn bị Tiêu Trấn Quan đánh gục nằm trên đất không đứng dậy được.

“Nhờ có hai đứa chăm bệnh mà lão thái thái chuyển biến tốt đẹp, cho nên kể từ hôm nay, sau khi hai đứa luyện công buổi sáng xong thì phải đi tới Tích Vi Đường dùng bữa sáng với lão thái thái! Phải tận hiếu thay vi phụ nhiều hơn!” Tiêu Trấn Quan thậm chí còn hạ xuống một nhiệm vụ.

Lúc trước ông ấy chỉ muốn dạy bảo kiến thức cho bọn hắn, xem nhẹ rất nhiều thứ, sau này sẽ phải thay đổi.

“Phụ thân, tổ mẫu cũng không thích chúng con ở bên cạnh…Chúng con ngu dốt, lão nhân gia nhìn thấy chúng con liền tức giận…” Tiêu Văn Yến thấp giọng lẩm bẩm.

“Tổ mẫu các con xuất thân Hoắc gia, cả một bụng tài học, gần đây Đại Lang không ở nhà, lão thái thái có nhiều thời gian rảnh, dạy dỗ mấy đứa dốt nát các con cũng không thành vấn đề, tạm thời cứ coi

như g.i.ế.c thời gian cũng được.” Tiêu Trấn Quan không cho phép từ chối.

Sắc mặt hai người sầu khổ không thôi.

“Thân thể cốt cách tổ mẫu không tốt lắm, bây giờ không phải là..cả ngày mê man sao, làm sao có thể dạy chúng con được? Cho nên phụ thân, chúng con vẫn không nên đến quầy rầy mới phải!” Tiêu Văn Việt lại nói.

Hai người này hôm qua đã sớm bị đuổi tới từ đường, ban đêm lại vất vả cả đêm, căn bản không biết tình huống của lão thái thái.

“Đúng đúng đúng, tổ mẫu ngày nào cũng ngủ, chúng con có đọc sách cũng không ai nghe.” Tiêu Văn Yến vội vàng nói theo.

Tiêu Trấn Quan nghe vậy, ngược lại lại mỉm cười, khuôn mặt lạnh lùng có thêm ý mừng: “Lão thái thái hôm qua đã chuyển biến tốt đẹp rồi, Huệ ma ma phái người tới báo, từ sáng nay lão thái thái đã thức dậy, tinh thần rất tốt, còn đi dạo một vòng trong viện nữa, không sao nữa rồi!”

“Tổ mẫu khỏe lên!” Tiêu Văn Việt giật mình.

Lừa người à? Hắn ở Tích Vi Đường suốt cả ba ngày, tận mắt chứng kiến tình trạng tổ mẫu như vậy, rõ ràng là sắp chết!

Tiêu Văn Việt thậm chí còn có chút hoài nghi, chẳng lẽ Tiêu Vân Chước làm pháp sự thật sự có hiệu quả sao?!

Nhưng sao có thể chứ? Chẳng qua chỉ là niệm chú ngữ, vẽ tấm bùa mà thôi, sao có thể có tác dụng chữa bệnh được?

Tiêu Văn Việt rơi vào hoài nghi sâu sắc.

Tiêu Văn Yến cũng bối rối!

Chương 58

Một lúc sau, cả hai vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi bọn hắn không còn cách nào khác phải đến Tích Vi Đường, nhìn thấy tổ mẫu trước đó vẫn còn nằm trên giường thở không ra hơi giờ phút này lại ngồi thẳng lưng, dáng vẻ hiền hòa, khuôn mặt mỉm cười vẫy tay với bọn hắn…

“Nhị ca… tổ mẫu không phải là xác c.h.ế.t vùng dậy đấy chứ…” Giọng Tiêu Văn Yến nhỏ đến đáng thương, trốn ở sau lưng Tiêu Văn Việt, nhìn tổ mẫu giống như nhìn thấy yêu quái!

“Không được nói bậy, nếu để phụ thân nghe được thì sẽ đánh c.h.ế.t đệ luôn.” Tiêu Văn Việt cũng rất kinh hãi.

Linh đan diệu dược gì mà lại có thể thần kỳ đến thế?

Hai người bọn hắn gần như chỉ khi nào phụ thân về nhà mới có thể đến gặp lão thái thái, cho nên mỗi lần gặp lão thái thái, bầu không khí đều có chút xấu hổ và nhàm chán. Nhưng lần này lại khác, trong lòng bọn hắn đang có nghi ngờ, ánh mắt nhìn lão thái thái có thêm vẻ nghiêm túc và tìm tòi, giống như thể rất quan tâm đến sức khỏe của lão thái thái vậy.

Lão thái thái không hiểu vì sao, nhưng trong lòng lại rất vui mừng.

Không có gì làm con người hạnh phúc hơn lòng hiếu thảo của con cháu, bởi vậy khi bọn hắn tới gần liền mở miệng khen ngợi.

Tiêu Trấn Quan nhìn thấy cảnh tượng này càng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy để bọn hắn mỗi ngày đến đây quả thật đúng đắn!

Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến nhìn dáng vẻ vui mừng của tổ mẫu, cũng ý thức được phản ứng của mình làm bà hiểu lầm. Nhưng việc đã tới nước này, lập tức trở nên xa cách cũng không hay, chỉ có thể cắn răng duy trì hiện trạng.

Tích Vi Đường một mảnh hài hòa.

Mà Tiêu Vân Chước đã ra khỏi nhà từ sớm.

Nàng bây giờ đang nghỉ chân ở phía trước cửa hàng điểm tâm sinh ý tốt nhất ở kinh thành, trước đó nàng còn hào phóng mua hết toàn bộ bánh ngọt hương trái cây trong cửa hàng này.

Vào thời điểm này, trái cây đắt đỏ, nhưng loại bánh ngọt này lại dùng nước trái cây làm ra, hương vị thơm ngọt nhưng giá lại đắt. Mà cửa hàng này mỗi ngày cũng chỉ làm một trăm phần, bán hết thì không còn nữa, Tiêu Vân Chước vì loại bánh ngọt này mà tốn rất nhiều tiền.

Trước khi đi ra ngoài, nàng đã cố ý tính một quẻ, nếu như muốn bước vào Vĩnh Hoài Hầu phủ thì nàng chỉ có thể ở đây ôm cây đợi thỏ.

Cho nên nàng không hề sốt ruột, bên người đặt một đống lớn điểm tâm, vừa ngồi ăn vừa chờ.

Quả nhiên, còn chưa tới một canh giờ, nàng liền nhìn thấy một tiểu cô nương bước từ trên kiệu xuống, đi tới trước cửa hàng điểm tâm.

“Thật ngại quá, cô nương, bánh ngọt hương trái cây đã bị cô nương ngồi bên kia mua hết rồi…” Tiểu nhị chỉ về phía Tiêu Vân Chước.

Cô nương kia nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Vân Chước đang bị một đống lớn túi giấy dầu bao quanh, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thật sự là… cảnh tượng kỳ quái.

Nhưng nghĩ nghĩ một lúc, nàng ấy vẫn bước tới rồi nói: “Vị cô nương này, không biết có thể nhượng lại cho ta hai phần bánh ngọt được không? Đệ đệ trong nhà đang đòi ăn, nếu như cô nương nguyện ý nhượng lại vài phần, ta sẵn sàng trả thêm tiền cho cô nương.”

“Ngươi là Mạnh cô nương của Vĩnh Hoài Hầu phủ phải

không?" Tiêu Vân Chước nhìn chằm chằm đối phương rồi hỏi thẳng.

Mạnh cô nương sững sờ một lúc: "Đúng vậy, không biết ngươi là…"

Nàng ấy liếc mắt là có thể nhìn ra được y phục mặc trên người người này chính là do bố phường Cao Thăng may, chất liệu gấm lưu vân cực kỳ khan hiếm, hoa văn phức tạp nhưng lại lịch sự tao nhã, tổng thể nhìn đơn giản nhưng giá thành lại không hề thấp chút nào.

"Ta họ Tiêu, là một… thần toán." Tiêu Vân Chước trầm ngâm một lúc rồi trả lời, sau đó nói tiếp: "Sơn căn của Mạnh cô nương có xích văn, có phải sáng nay mới có tai họa liên quan đến lửa không?"

Trong lòng Mạnh Vịnh Tư giật mình: "Tại sao ngươi biết?"

"Đương nhiên là ta tính được. Ta còn có thể nhìn thấy không ít lửa, thậm chí còn vừa trải qua họa sát thân, tai họa này đến từ người chí thân." Tiêu Vân Chước tiếp tục lừa gạt.

Mạnh Vịnh Tư kinh hãi.

Không sai!

Sáng sớm lúc trời còn chưa sáng, đệ đệ gặp ác mộng bừng tỉnh, đột nhiên làm ầm ĩ, không cẩn thận làm đổ một cây nến suýt thiêu rụi cả căn phòng, cũng may được bọn hạ nhân cứu kịp.

Lúc đó nàng cũng chạy tới, mẫu thân ôm đệ đệ khóc không ngừng, không ngờ trong tay đệ đệ lại giấu một cái kéo, lại muốn đ.â.m c.h.ế.t mẫu thân…

Nàng vội vàng xông tới cản lại, cánh tay phải của nàng vì thế mà bị thương.

Bây giờ đệ đệ đã uống thuốc nằm ngủ rồi, mà dáng vẻ đau thương của mẫu thân khiến nàng phải bất lực, nàng muốn đi ra ngoài giải

sầu, tiện thể mua một ít điểm tâm mà đệ đệ thích ăn nhất…

Vết thương trên tay nàng đã được băng bó kỹ, lại có y phục che lại…

Chuyện này mới xảy ra không lâu, tại sao Tiêu cô nương này lại biết được?!

Chương 59

Vẻ mặt Mạnh Vịnh Tư khiếp sợ nhìn Tiêu Vân Chước, không ngừng tự hỏi, rốt cuộc thì mình đã từng gặp nàng ấy bao giờ chưa…

Vì sao Tiêu cô nương này lại biết chuyện của mình rõ như lòng bàn tay vậy?

“Đã có không ít thái y đến xem bệnh cho đệ đệ của ngươi rồi phải không?” Tiêu Vân Chước lại nói.

“Đúng thế.” Mạnh Vịnh Tư nhẹ nhàng gật đầu: “Chỉ là…vì sao cô nương lại muốn tìm hiểu chuyện nhà ta? Ngươi…mua hết tất cả bánh ngọt, không phải là đang cố ý chờ ta đấy chứ?”

Gần đây trong nhà xảy ra nhiều chuyện, nàng ấy rất ít đi ra ngoài, hôm nay lại càng là đột nhiên nổi hứng mới tới đây! Hẳn là Tiêu cô nương này không cách nào thăm dò được hành tung của mình mới đúng…

Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ nghi ngờ của nàng ấy, trong lòng cũng rất phiền muộn.

Trước khi đến kinh thành, nàng đã có một chút danh tiếng ở vùng Quan Tây, nhất là khi nàng đi tới mấy thôn trấn, bách tính ở đó càng thêm khách khí với nàng, đều biết đến đại danh của môn chủ Thần Ẩn Môn!

Nhưng khi đến đây, mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu!

Những người ở đây, ánh mắt mọi người đều nhìn nàng như thể nàng là một kẻ lừa đảo gan to bằng trời vậy!

Vì để dáng vẻ mình trông càng giống hơn, Tiêu Vân Chước khẽ ngẩng đầu, ung dung bình tĩnh, lại thần thần bí bí mở miệng: “Mạnh cô nương, hôm nay ta ở đây gặp ngươi là do Thiên Cơ chỉ dẫn, ngươi chỉ cần biết rằng ta chính là người có thể chữa trị cho

đệ đệ của ngươi.”

“…” Mạnh Vịnh Tư có cảm giác rất có thể mình đã gặp phải một… kẻ điên!

Tiểu cô nương này cũng trạc tuổi nàng, đôi mắt đen trắng trong veo lộ rõ vẻ non nớt, dáng vẻ nói khoác mà không biết ngượng thực sự rất buồn cười!

“Ngươi…ngươi là cô nương nhà nào? Để ta phái người đưa ngươi về nhà…”

Mạnh Vịnh Tư nhìn nàng với ánh mắt thông cảm, trong lòng thầm nghĩ có lẽ đầu óc Tiêu cô nương này có vấn đề, cho nên ít khi ra cửa. Nhất định là khó khăn lắm mới được ra ngoài, nhìn thấy đồ điểm tâm ngon lành này không nhấc nổi chân nên mới mua cả đống lớn như thế rồi lại liều mạng nhét vào bụng…

Cũng thật đáng thương.

Mạnh Vịnh Tư nói, cũng thật sự không dám tới gần.

Loại người đầu óc không rõ ràng thế này, nói không chừng cảm xúc cũng sẽ không ổn định, giống như đệ đệ của nàng vậy…Nếu lỡ như vô tình động thủ làm nàng bị thương cũng không hay.

Tiêu Vân Chước nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận ông trời không tạo ra dáng vẻ tiên nhân hiền lành cho nàng.

“Ngươi chờ một chút.” Tiêu Vân Chước vội vàng đưa tay: “Cho ta mấy đồng tiền.”

“Ngươi…còn muốn ăn xin sao?” Mạnh Vịnh Tư kinh ngạc: “Cô nương, y phục trên người ngươi, điểm tâm bên cạnh ngươi…đều có giá trị không nhỏ, sao lại có thói quen thế này…”

Mấy căn bệnh kỳ lạ cổ quái trên đời này cũng nhiều thật!

“Ngươi không đưa thì ta sẽ tự mình đoạt lấy!” Tiêu Vân Chước bị nàng ấy làm cho tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, suýt chút nữa

đã đánh mất dáng vẻ ổn định bao năm nay của mình.

Mạnh Vịnh Tư cau mày.

Chỉ là một chút tiền mà thôi, coi như làm việc thiện đi!

Nàng quay đầu bảo nha hoàn lấy túi tiền ra, lấy một góc nhỏ bạc vụn đưa tới, Tiêu Vân Chước vui vẻ nhận lấy, thấy đối phương định đi lập tức bắt đầu nói: “Mạnh cô nương, ta đã nhận bạc của ngươi nên sẽ tính quẻ cho ngươi.”

Sắc mặt Mạnh Vịnh Tư có vẻ xấu hổ, nàng đi ra ngoài chuyến này không phải để xem bói.

Nhưng kiệu của nàng còn cách chỗ này mấy mét, lỡ như nàng sốt ruột rời đi, đối phương lại dây dưa không thả, chẳng phải ở trước mặt mọi người càng thêm khó coi sao?

“Nhân duyên của Mạnh cô nương khá long đong.” Tiêu Vân Chước lập tức giành trước lên tiếng.

Mạnh Vịnh Tư ngơ ngác.

“Nhìn từ tướng mạo của cô nương, trong một năm gần đây chắc hẳn cô nương gặp không ít chuyện phiền lòng, hoa đào bên người tràn đầy nhưng đều không phải là chính duyên, nhất là nam tử gặp mặt gần đây nhất lại càng tương khắc với Mạnh cô nương, quả thật chính là đào hoa kiếp. Nếu như tránh không khỏi, cả đời này của ngươi sẽ bị hủy.” Tiêu Vân Chước tiếp tục nói.

Chương 60

Trong lòng Mạnh Vịnh Tư kinh ngạc.

Lại nghe Tiêu Vân Chước nói tiếp: “Có thể vươn tay ra để ta xem kỹ hơn không?”

Không biết Mạnh Vịnh Tư nghĩ gì, lúc này cũng muốn đi nhưng lại thoáng do dự, chần chừ một lúc, rốt cuộc vẫn đưa tay ra.

Tiêu Vân Chước nhìn kỹ các đường chỉ tay rồi nói: “Trên gò bàn tay của cô nương có nổi gân xanh, có phải ngày thường ăn không ngon miệng, rất khó nuốt phải không?”

“Phải…” Trong lòng Mạnh Vịnh Tư trầm xuống.

“Minh đường lạnh buốt, lòng bàn tay nhợt nhạt, tâm hỏa không đủ. Tâm hỏa suy thì dương khí hư, thân mình cô nương thiên lạnh, có phải đại phu đã từng nói tương lai ngươi không dễ thụ thai?” Giọng nói Tiêu Vân Chước nhỏ hơn rất nhiều.

Mạnh Vịnh Tư căng thẳng, vội vàng rụt tay về, ánh mắt hoảng loạn nhìn nàng: “Ngươi…ngươi từ đâu nghe được?”

Nàng mỗi lần quỳ thủy đến đều vô cùng đau đớn, về sau mẫu thân tìm đại phu đến khám bệnh cho nàng, nói nàng tương lai khó có thể có con. Mẫu thân lúc đó rất kinh hãi, bỏ ra một số tiền lớn để chặn miệng đại phu kia, cho nên ngoại trừ mẫu nữ các nàng ra thì không còn người nào khác biết chuyện!

Nếu bị truyền ra…

Cũng chính bởi vì thân thể nàng không tốt nên mẫu thân rất nhọc lòng với hôn sự của nàng, trước khi đệ đệ sinh bệnh, mẫu thân đã lựa chọn không ít người, đều có gia thế tương xứng nhưng sau khi lục tục hỏi thăm thì đã loại ra rất nhiều người không đáng tin…Về sau mẫu thân coi trọng đích trưởng tử của nhà a di đến nhờ cậy, cũng đã lộ ra ý tử muốn gả nữ nhi qua đó…

Vị biểu ca kia nhìn thì hào hoa phong nhã, chỉ là nhà a di không ở kinh thành, cách khá xa. Mẫu thân nói chờ khi nào gần đính hôn sẽ nói rõ tình huống với biểu ca, nếu như vẫn nguyện ý cưới thì sẽ cho thêm nhiều đồ cưới…

Nhưng nàng ấy lại nghĩ, xa như vậy thì tương lai nếu nàng ấy có nỗi khổ gì cũng không có người thay nàng làm chủ, cho nên trong lòng nàng ấy vẫn luôn bất an.

Thế mà cố tình tiểu cô nương này lại nói rằng nàng ấy có đào hoa kiếp…

Thậm chí thân thể nàng ấy có vấn đề đối phương cũng nhìn ra được, thật đúng là làm cho nàng ấy không thể không tin.

“Tiêu cô nương, có phải ngươi là đại phu không?” Mạnh Vịnh Tư lại thử hỏi.

“Ta càng thích ngươi gọi ta là đại sư hơn, đối đãi với ta như với thế ngoại cao nhân ấy.” Tiêu Vân Chước vội vàng tạo lập hình tượng cho mình: “Hiện tại ngươi có thể tin lời ta nói chưa? Nếu còn không tin, ngươi cứ nói bát tự ra, ta sẽ xem rõ ràng cả đời này cho ngươi, để ngươi hoàn toàn tin tưởng.”

“Không cần!” Mạnh Vịnh Tư không dám: “Ta tin ngươi…”

Mới vừa rồi còn cảm thấy đôi mắt này trong veo ngây thơ, hiện tại... lại cảm thấy khá là quái dị.

Như thể bị nàng nhìn chằm chằm như thế, trên thân không còn một chút bí mật nào đáng nói nữa!

“Tiêu cô nương, còn xin ngươi vào trong kiệu.” Mạnh Vịnh Tư cẩn thận nói, nói xong lời này cũng cảm thấy mình quá to gan, vậy mà lại mời một người xa lạ cùng đi về nhà.

“Được.” Tiêu Vân Chước gật đầu đáp ứng, quay đầu nhìn xem một đống lớn bánh ngọt xung quanh, chỉ xách hai bao trong đó tặng cho Mạnh Vịnh Tư, sau đó lại nói: “Làm phiền nha hoàn bên cạnh

ngươi đi tới cửa hàng điểm tâm thuê người đến đây, đem số bánh ngọt còn lại đưa hết đến Tiêu phủ."

"Tiêu phủ? Tiêu phủ nào?" Mạnh Vịnh Tư sửng sốt.

"Chính là Tiêu phủ bị lấy lại tước vị ấy." Tiêu Vân Chước không hề giấu diếm.

Mạnh Vịnh Tư há to miệng, vội vàng dùng khăn che lại, chỉ là hai mắt trợn trừng, nói rõ lúc này nàng ấy đang rất khiếp sợ!

"Ta nghe nói…vị tiểu thư bị đi lạc rất nhiều năm qua của Tiêu gia mới trở về, có phải chính là…" Mạnh Vịnh Tư có chút không dám tin, nếu như Tiêu gia không bị lấy lại tước vị thì vô cùng tôn quý! Cho dù là nhà nàng cũng kém hơn nhiều!

Vị Tiêu cô nương đang thao thao bất tuyệt này…có chút tà dị, còn muốn cướp tiền của nàng, nói nàng ấy là lưu manh giang hồ càng đúng hơn!

Chương 61

Mạnh Vịnh Tư cực kỳ tò mò!

Nghe nói Tiêu cô nương này lá gan khá lớn, lại chạy tới nha môn báo án tóm được tên hòa thượng, lúc hòa thượng kia vừa bị bắt đi, rất nhiều người đều nói cô nương này là kẻ điên, mượn tên tuổi của cha huynh làm điều ác.

Chỉ là ngày hôm sau, nha môn đã phái người đi tra xét nơi ở của hoà thượng, chuyển tất cả vàng bạc của cải trở về.

Nghe nói bây giờ đang kiểm kê con số, chờ sau khi kiểm kê xong, những người bị lừa tiền có thể đến nha môn ghi tên, nếu đúng với con số thì có thể lấy bạc về...

Hành động này của nha môn đã chứng minh rằng cô nương Tiêu gia đúng.

Bởi vậy Tiêu cô nương này lập tức trở thành nhân vật thần kỳ.

Trong nhà nàng ấy gần đây có việc, bạn thân của nàng ấy vì để khiến cho nàng ấy vui vẻ hơn chút, sáng sớm đã gửi cho nàng ấy một bức thư, đặc biệt nói đến chuyện lý thú trong kinh, trong đó có nhắc đến Tiêu cô nương, nói bây giờ người có mặt mũi trong kinh, đều chờ đợi Tiêu gia đẩy nữ nhi ra ngoài để nhìn một chút, thưởng thức phong thái "Tiêu phán quan" của vị này.

Lúc đó vừa nghĩ tới danh hiệu đáng sợ "Tiêu phán quan" này, trong đầu nàng ấy chỉ nghĩ tới là một ma đầu La Sát.

Nhưng nhìn gương mặt trước mắt này...

Mặc dù nàng đang cố gắng hết khả năng để ra vẻ cao thâm, còn mang theo một chút thần bí, nhưng nhìn sang, sức uy h.i.ế.p cực nhỏ.

Chỉ khiến cho người ta cảm thấy nàng là một tiểu cô nương tuỳ

tiện, giống như một dòng suối lạnh trong thâm cốc, trong suốt thấy đáy, lạnh lùng xa cách, nhưng lại khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, không có lấy nửa điểm đáng sợ.

Mạnh Vịnh Tư bảo nha hoàn đi làm theo lời Tiêu Vân Chước nói.

Mà nàng ấy và Tiêu Vân Chước thì cùng nhau vào trong kiệu, đi về phía Mạnh gia.

"Mạnh cô nương có thể nói với ta một chút về tình hình của đệ đệ ngươi không? Nghe nói trước đó hắn suýt nữa bị bắt cóc, lúc tìm thấy người, có gì khác lạ không?" Tiêu Vân Chước mở miệng hỏi.

Nàng nói như này, Mạnh Vịnh Tư đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước phức tạp hơn rất nhiều.

"Tiêu cô nương, việc này... Thật ra hỏi huynh trưởng nhà ngươi thì sẽ rõ ràng hơn một chút..." Mạnh Vịnh Tư nhịn không được, vẫn trực tiếp nhắc tới: "Mẫu thân của ta gả vào Hầu phủ nhiều năm như vậy, chỉ có hai đứa con là ta và đệ đệ, mà đệ đệ ta năm nay mới sáu tuổi, trước khi nó ra đời, mẫu thân của ta vẫn luôn không ngóc đầu lên được... Mà người sinh ra thứ trưởng tử cho cha ta, còn là biểu muội của cha ta, đến mức cuộc sống của mẫu thân ta trôi qua rất gian nan, ngược lại, thứ huynh này của ta... suýt nữa có thể ghi dưới danh nghĩa mẫu thân ta, nếu ta không có đệ đệ, tương lai hắn ta có thể thừa kế tước vị."

"Nhị huynh nhà ngươi Tiêu Văn Việt thường xuyên tới nhà ta làm khách, đối với chuyện nhà ta càng rõ như lòng bàn tay." Mạnh Vịnh Tư vừa nói, vừa thăm dò nhìn nàng.

Nàng ấy thật sự không hiểu, Tiêu gia có ý gì?

Tiêu Nhị Lang và thứ huynh của nàng ấy quan hệ thân thiết, có thể nói là cấu kết với nhau làm việc xấu cũng không đủ.

Nhưng Tiêu cô nương lại chủ động tới tìm nàng ấy...

Nàng ấy không thể không suy nghĩ nhiều một chút, ai biết Tiêu cô

nương này có giống như Tiêu Văn Việt kia không, bị thứ huynh của nàng ấy mua chuộc, vào phủ cũng là vì hại đệ đệ của nàng ấy?

Sau khi cân nhắc như thế, Mạnh Vịnh Tư vừa buông lỏng một chút, sắc mặt lại lập tức căng thẳng phòng bị.

"Ta hỏi đệ đệ ngươi đã từng bị bắt cóc, ngươi nói với ta chuyện này để làm gì?" Tiêu Vân Chước bình tĩnh nhìn nàng ấy, sau đó cũng thản nhiên mở miệng: "Là lo lắng ta giống như nhị ca ta, hướng về phía thứ huynh ngươi hay sao?"

"Chẳng lẽ ngươi không phải sao? Đây chính là thân huynh của ngươi." Mạnh Vịnh Tư châm chọc cười một tiếng: "Đệ đệ ta đơn giản, mẫu thân yếu đuối, thứ huynh đã đạt được thế lực vô cùng ngông cuồng, lúc trước hắn ta cố ý trêu chọc đệ đệ ta, Tiêu Nhị Lang ở ngay bên cạnh cũng chưa bao giờ khuyên can nửa câu, thậm chí còn đứng xem như xem kịch! Lần này đệ đệ bị bắt cóc, trong đó có chủ ý của huynh trưởng ngươi hay không còn rất khó nói..."

Chỉ là tất cả đều không có chứng cứ!

Chương 62

Nhị ca ta quả thật không phải thứ gì tốt." Tiêu Vân Chước cũng không phản bác.

"..." Lời nói của Mạnh Vịnh Tư bị chặn lại ở cổ họng.

Lời này khiến cho nàng ấy nói tiếp thế nào?

"Chỉ là chuyện huyết thống ta cũng không có cách nào thay đổi, cho nên không có cách nào để loại bỏ được sự lo lắng của ngươi. Nhưng ta nghĩ, nếu ta thật sự muốn hại đệ đệ ngươi, cũng sẽ không ngốc đến mức tự mình tới cửa, để các ngươi nhìn thấy ta ra tay." Tiêu Vân Chước cây ngay không sợ c.h.ế.t đứng.

"Tiêu cô nương, không chỉ có lập trường khác biệt, lại còn... Ngươi có mưu đồ gì? Ta thừa nhận tướng thuật của ngươi rất lợi hại, thế nhưng vô duyên vô cớ, sao lại giúp đệ đệ ta chứ?" Mạnh Vịnh Tư vẫn duy trì sự nghi ngờ như cũ.

Tiêu Vân Chước nghe xong, lập tức hứng thú.

Câu này, nàng có thể trả lời.

"Ta có nhiều dự định lắm! Mạnh gia các người dù sao cũng là nhà quyền quý, những việc vặt không thể thiếu ta chứ? Mặt khác về sau nếu có người cần xua đuổi tà ma trừ khử những thứ dơ bẩn, hẳn là cũng sẽ hỗ trợ giới thiệu đúng không?" Tiêu Vân Chước không có nửa điểm do dự.

"Chạy... chạy việc vặt?" Mạnh Vịnh Tư kinh ngạc.

Tiêu gia... không nghèo rớt mồng tơi như vậy chứ?

Đường đường là thiên kim của Tiêu gia, ăn mặc đồ dùng cũng không thiếu mới đúng chứ, trên người nàng còn đang mặc gấm Lưu Vân nữa, làm sao lại vì kiếm tiền mà làm thần côn chứ?

"Chúng ta có thể ký khế ước, chờ ta gặp được đệ đệ ngươi, nếu như chắc chắn có thể trị được, chúng ta lập một tờ giấy sinh tử là được, chỉ cần ngươi yên tâm là được." Tiêu Vân Chước vô cùng kiên nhẫn.

Nàng nói như này, ngược lại khiến cho Mạnh Vịnh Tư cũng không biết có cần tiếp tục nghi ngờ nữa hay không...

Giấy sinh tử cũng dám lập chỉ vì giúp thứ huynh hại người?

Ai sẽ ngu như vậy chứ?

Mạnh Vịnh Tư rối bời, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tiêu Vân Chước, thấy nàng hoàn toàn bình tĩnh như trước, trong lòng dần dần cũng yên ổn lại.

Đệ đệ hoảng sợ đến nay các thái y đều đã xem qua, đều nói là bị kinh hãi, cần điều trị dần dần.

Nhưng châm cứu mấy lần, hiệu quả chỉ có thể duy trì một lúc, đệ đệ vẫn sẽ thường xuyên bị kích thích đồng thời phát điên, muốn chữa khỏi hoàn toàn, có lẽ phải mất một năm nửa năm, hơn nữa còn phải tìm ra nguyên nhân mà nó bị kích thích, nếu như số lần nó nổi điên quá thường xuyên, không chừng cả một đời cũng không có cách nào biến thành một người bình thường.

Mẫu thân ngày ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, phụ thân cũng trở nên rất ít quan tâm đệ đệ...

Nàng ấy đúng là không còn cách nào.

Nếu Tiêu cô nương đã nói mình có thể làm, vậy có lẽ... thật sự được thì sao? Nàng thậm chí có thể tỉnh ra được bệnh trên người mình. Chưa biết chừng sẽ có một phần cơ hội để đệ đệ khôi phục như bình thường.

"Tiêu cô nương, nếu đệ đệ ta có thể tốt lên, ta sẵn sàng tự thân tới cửa thỉnh tội với huynh trưởng nhà ngươi." Mạnh Vịnh Tư nghiêm túc nói.

"Không, thật ra người có cầm d.a.o kề lên cổ hắn, ta cũng không có ý kiến, nhớ kỹ trả tiền cho ta là được." Tiêu Vân Chước cảm thấy đầu óc Mạnh cô nương này không tốt lắm.

Nàng đã nói, nhị ca không phải thứ gì tốt.

Thỉnh tội? Còn không bằng g.i.ế.c hắn đi.

Thái độ của Tiêu Vân Chước kiên quyết, Mạnh Vịnh Tư lại an tâm một chút.

Rất nhanh, đã đến Hầu phủ Vĩnh Hoài.

"Thật ra... lúc đại phu nói đệ đệ bị kinh sợ, mẫu thân của ta đã muốn cầu thần bái phật, còn muốn dẫn thằng bé đến Hoàng Thành Tự nghĩ cách, nhưng phụ thân ta sĩ diện, sợ người khác biết đệ đệ ta điên dại, nên đã ngăn cản... Cho nên Tiêu cô nương, xin ngươi dùng danh nghĩa bạn tốt của ta vào phủ thăm hỏi được không? Tuyệt đối không thể để cho phụ thân biết mục đích của ngươi." Mạnh Vịnh Tư khẩn trương nói ra.

"Ồ." Tiêu Vân Chước khẽ gật đầu.

Mọi thứ phải vào xem trước rồi mới nói, nhưng nàng cũng không thể bảo đảm, chuyện này nhất định có thể giấu được Hầu gia Vĩnh Hoài.

Chương 63

Tiêu Vân Chước đi theo Mạnh Vịnh Tư cùng nhau vào cửa.

Quy mô của Hầu phủ Vĩnh Hoài thật ra nhỏ hơn so với Tiêu gia một chút.

Năm đó lúc Tiên Hoàng ban cho tổ phụ cái chết, cũng không thu lại phủ Quốc Công, cũng hy vọng tương lai thế hệ sau của Tiêu gia có thể sinh ra được một nhân vật như ông cố, chấn chỉnh lại danh dự gia đình.

Chỉ có điều mặc dù Tiêu gia lớn nhưng lại không so được khí thế với Mạnh gia, hạ nhân bên trong Mạnh gia nhiều hơn một chút, người nào người nấy đều quy củ hơn so với nhà nàng, chỉ với quần áo mà họ mặc trên người, chất liệu và hoa văn cũng tốt hơn, mà những năm này Tiêu gia mạo xưng là trang hảo hán, trang trí trong nhà, tiếp khách bằng hữu đều dựa theo thói quen của ông cố mà làm, bao nhiêu cũng có chút nhập không đủ xuất, cho nên chi phí dùng trong nhà khó tránh khỏi có hơi keo kiệt một chút.

Thời gian Tiêu Vân Chước trở về mặc dù không dài, nhưng chuyện của nhà mình nhìn thấy cực thấu đáo.

Rất nhanh, nàng đã đến viện tử của phu nhân Mạnh gia.

Tiêu Vân Chước vừa bước vào, phía đối diện đã có một mảnh sứ trắng bay tới.

Mạnh Vịnh Tư giật mình, nàng ấy đưa tay muốn ngăn cản đồ vật bay qua, nhưng lại bắt hụt, mắt thấy mảnh sứ vỡ này sắp xẹt qua mặt Tiêu Vân Chước, Mạnh Vịnh Tư chỉ cảm thấy mình hơi thở của mình sắp ngưng lại rồi.

Còn chưa kịp kêu lên kinh hãi, ngón tay của Tiêu Vân Chước đã vững vàng kẹp lấy mảnh sứ vỡ.

"Nguy hiểm thật!" Mạnh Vịnh Tư vội vàng tiến lên nhận lấy mảnh

sứ vỡ này: "May mà ngươi phản ứng nhanh, nếu không mặt ngươi... nếu như bị huỷ, vậy thì ta không bồi thường nổi..."

Tướng mạo của nữ tử rất quan trọng, Mạnh Vịnh Tư vừa nghĩ tới suýt nữa huỷ cả đời của người khác, trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Không sao, sợ cái gì." Tiêu Vân Chước bình tĩnh cười một tiếng.

"Lá gan của ngươi thật là lớn." Mạnh Vịnh Tư nhịn không được nói một câu, một khắc sau, thấy đệ đệ bị đám nha hoàn nô tài đè xuống, lúc này mới yên tâm dẫn Tiêu Vân Chước tiếp tục đi vào trong, lại hỏi hạ nhân: "Mẫu thân của ta đâu?"

"Cô nãi nãi đến phủ, đã mời phu nhân qua đó rồi." Hạ nhân vội vàng nói.

Mạnh Vịnh Tư sầm mặt lại.

Sự uất ức của nàng ấy không có chỗ nào để bộc phát, cho nên ở trước mặt Tiêu Vân Chước cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Cô nãi nãi này là muội muội của tổ phụ ta, chuyện của nhà ta, bà ta đều muốn tham gia vào. Phụ thân ta nhẹ dạ, mấy lần suýt bị bà ta thuyết phục. Lần này bà ta đến, tất nhiên là lại nghe nói đệ đệ ta bệnh tình nguy kịch, muốn khuyến khích để phụ thân ta sớm ghi thứ huynh vào dưới danh nghĩa của mẫu thân ta."

"Dựa theo pháp luật của triều ta, trừ phi là trưởng tử trưởng tôn đều đã c.h.ế.t thì tước vị mới có thể đến lượt thứ tử mà? Huyết mạch không cho phép lẫn lộn, cho dù là ghi tên thì cũng vô dụng." Tiêu Vân Chước vẫn hiểu pháp luật.

"Đúng vậy, bọn họ không phải chỉ là cảm thấy, đệ đệ ta... Thân thể yếu, chưa chắc có thể bình an lớn lên.. ." Trên mặt Mạnh Vịnh Tư hiện lên vẻ đau thương.

Đệ đệ này của nàng ấy thân thể quả thực không tốt lắm.

Vốn dĩ là đứa dễ bị dọa sợ, từ lúc ra đời cho đến bây giờ, chưa từng bị hoảng sợ quá năm lần...

Tiêu Vân Chước nhìn một cái, nhìn thấy Mạnh tiểu công tử đang đùa nghịch cáu kỉnh.

Trong mắt nó giống như thấy được thứ gì đó đáng sợ, điên cuồng kêu la, sau đó ra sức muốn nắm lấy tất cả mọi thứ trong tay, đập ra xung quanh.

Nhưng tất cả những chuyện này, sau khi Tiêu Vân Chước xuất hiện, tình hình có chỗ chuyển biến tốt đẹp.

Tâm trạng của thằng bé đã bắt đầu từ từ bình ổn hơn một chút, trên mặt là nước mắt nước mũi, bắt đầu ngơ ngơ ngác ngác khóc lớn, giống như là phát tiết sự sợ hãi và bất mãn của chính mình.

Thằng nhóc này tinh thần hỗn loạn, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Cũng ví như hiện tại, Tiêu Vân Chước có thể nhìn thấy rõ ràng, một nữ quỷ mặc y phục màu đỏ đang từ từ chuyển quanh đầu.

Tựa hồ là ngửi thấy mùi vị đặc thù phát ra từ trên người nàng, lại dần dần dữ tợn nhẹ nhàng tới chỗ nàng.

Tiêu Vân Chước đứng đó, không nhúc nhích.

Chương 64

Sau khi nữ quỷ tới gần một chút, giống như nếm được món ngon, đột nhiên lao về phía nàng, há cái miệng to như chậu m.á.u ra giống như muốn gặm cắn nuốt sống nàng!

Nhưng, trong khoảnh khắc hai tay vừa chạm đến Tiêu Vân Chước, ngón tay nữ quỷ giống như bị ngọn lửa làm cho bị bỏng, bốc lên mấy phần khói đen.

Đau đến mức liên tiếp lui về phía sau, phát ra từng trận kêu la điên cuồng.

Trong lúc nhất thời, mặt đất cuốn lên một luồng gió lạnh, bọc lấy mấy viên đá vụn đập vào chân Tiêu Vân Chước.

"Gió nổi lên rồi, đỡ thiếu gia vào trong nhà, đừng để bị cảm lạnh." Mạnh Vịnh Tư vội vàng phân phó hạ nhân, ngay sau đó, nhìn về phía Tiêu Vân Chước, bất đắc dĩ nói: "Tiêu cô nương, cũng mời ngươi ngồi vào trong phòng một chút."

Sau khi đệ đệ bị bệnh, phụ thân từ chối bằng hữu thân thích đến thăm hỏi.

Cho dù có người đến, cũng chỉ mời người đến sảnh trước, sợ bọn họ nhìn thấy dáng vẻ đệ đệ phát điên...

Phụ thân chắc chắn cảm thấy đệ đệ làm mất mặt.

"Đệ đệ ngươi chắc là có bát tự toàn âm phải không, lúc ra đời trong nhà có xảy ra chuyện lạ gì không?" Tiêu Vân Chước vừa đi vào vừa thấp giọng hỏi.

Nàng nói như này, Mạnh Vịnh Tư khiếp sợ không gì sánh nổi, bát tự của đệ đệ... Đã được sửa đổi! Bởi vì bát tự Thái Âm cho nên mẫu thân đã sửa lại giờ sinh, chính phụ thân cũng không biết...

Mà Tiêu Vân Chước lại liếc một cái đã nhìn ra!

"Lúc đó, phụ thân không ở kinh thành, mẫu thân của ta mang thai không tốt, cho nên việc vặt trong nhà đều do Triệu di nương sắp xếp..."

"Ta nhớ ngày đó lúc chạng vạng tối, trong nhà không biết ở đâu có con mèo hoang đến, kêu gào kinh khủng, Triệu di nương dẫn người truy đánh khắp sân, cuối cùng đánh c.h.ế.t mèo hoang trong viện của mẫu thân ta, sau này ta cũng chỉ nghe hạ nhân nói, trong bụng con mèo hoang này còn có mèo con chưa được sinh ra, thảm trạng này bị mẫu thân của ta nhìn thấy, bị kinh sợ, màn đêm buông xuống đã sinh ra đệ đệ..."

"Ngoại trừ chuyện này, thật sự cũng không còn gì khác, Triệu di nương mặc dù ngông cuồng, nhưng người bên cạnh mẫu thân đều là nhà ngoại tổ sắp xếp, cho nên bà ấy sinh con coi như thuận lợi." Mạnh Vịnh Thư cẩn thận nói ra.

"Sinh linh trên thế gian, phàm là có linh trí, đều có thể sinh ra oán niệm, cho nên gia đình bình thường, ở nhà có việc mừng, không được g.i.ế.c chóc nhiều, sợ đụng đến điều không may, đệ đệ ngươi vốn dĩ bát tự âm, vừa ra đời đã dính oán khí, cho nên càng dễ bị kinh sợ hơn so với những hài tử đồng trang lứa, cũng chính là người xưa có câu mất hồn." Tiêu Vân Chước giải thích.

"Đúng! Đệ đệ ta chịu không nổi một chút hù doạ!" Mạnh Vịnh Tư vội vàng nói.

Tại thời khắc này, nàng ấy cảm thấy đã gặp đúng người rồi.

Tiêu Vân Chước này, cái gì cũng có thể nhìn ra được, vậy nhất định cũng có thể trị khỏi cho đệ đệ của nàng ấy!

"Muốn chữa khỏi cho nó không khó, nhưng tốt nhất vẫn cần phụ mẫu trợ giúp mới được." Tiêu Vân Chước lại nói.

Đương nhiên, cũng không phải nhất định phải là phụ mẫu đi tìm hồn của con trở về, nhưng biện pháp này đơn giản trực tiếp nhất, nếu không sẽ tốn thời gian và tinh lực nhiều hơn một chút.

Nếu như phụ mẫu còn đều sống tốt, há có thể bỏ gần tìm xa?

"Mẫu thân ta chắc chắn đồng ý! Nhưng cha ta..." Mạnh Vịnh Tư vô cùng xoắn xuýt: "Nếu ta nói cho ông ấy biết, ông ấy nhất định sẽ tức giận..."

"Mạnh cô nương, cho dù ta chưa gặp Mạnh Hầu Gia, nhưng nhìn thái độ và khuôn mặt của ngươi cũng có thể suy đoán ra một chút. Ngươi và phụ thân ngươi tình cảm cũng có, chỉ là những năm này dần dần phai nhạt đi đúng không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

"Không sai, lúc trước rất tốt... Nhưng sau khi sinh đệ đệ, ông ấy vẫn như cũ thiên vị thứ huynh và Triệu di nương..." Mạnh Vịnh Tư mở miệng nói.

"Nếu ngươi vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng với phụ thân của ngươi, thậm chí muốn đệ đệ ngươi nhận được sự quan tâm của phụ thân, vậy chuyện này, nếu không phải phụ thân ngươi tự mình làm thì không được."

Chương 65

Mạnh Vịnh Tư không hiểu.

Phụ thân căn bản không quan tâm đến đệ đệ, nếu không muốn, nàng ấy cũng không có cách nào cưỡng ép ông ta.

"Từ khi đệ đệ ngươi ra đời, Mạnh Hầu Gia không ở đây, lúc thằng bé bị bệnh, Mạnh Hầu Gia cũng không quan tâm, cho nên phần tình cảm cha con này sẽ chỉ càng ngày càng xa, cũng không phải nói ngươi và phu nhân làm không tốt, mà chính là nói, trên đời này không có tình cảm nào không có tên, ngươi phải để ông ta trả giá thì ông ta mới có thể sinh ra lo lắng và đau khổ." Tiêu Vân Chước lại nói.

Nếu không cần cầu xin phần tình cảm cha con này, dĩ nhiên có thể giả bộ như Mạnh Hầu Gia không tồn tại.

Nếu như vậy, trong lòng sẽ càng thoải mái cởi mở hơn.

Nhưng hiển nhiên, Mạnh Vịnh Tư không làm được đến mức này, thậm chí cũng hi vọng cha ruột nàng ấy có thể đặt ánh mắt lên người hai tỷ đệ nàng ấy.

Mạnh Vịnh Tư do dự trong chốc lát, cẩn thận suy nghĩ.

Lời mà Tiêu Vân Chước nói không phải không có lý, ban đầu phụ thân cũng chú ý đến đệ đệ, nhưng mẫu thân coi trọng đệ đệ quá mức, mọi thứ đều tự thân làm, cho nên chuyện của đệ đệ, căn bản không cần phụ thân nhúng tay vào, dần dà, phụ thân cũng càng lúc càng không thèm để ý đến đứa nhi tử này...

"Ta đi xin phụ thân." Mạnh Vịnh Tư giống như đã hạ quyết tâm thật lớn.

Tiêu Vân Chước móc ra một lá bùa: "Trước hết để cho đệ đệ ngươi mang theo thứ này bên người, sẽ khiến cho cảm xúc của thằng bé ổn định hơn một chút."

Mạnh Vịnh Tư lập tức nhận lấy, lúc này đã không còn nửa điểm hoài nghi.

Tiêu Vân Chước cho nàng ấy bùa trừ tà, sau khi đeo lên, nữ quỷ này không có cách nào tiếp cận Mạnh tiểu công tử nữa, đứa nhỏ này vốn dĩ là mất hồn, bên người gọi đến một nữ quỷ, tinh thần đương nhiên sẽ không chịu nổi, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ảo giác, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một loạt những thứ đáng sợ tung bay, cho dù không nhìn thấy rõ, nhưng cũng đủ để dọa cho đứa nhỏ phát điên.

Mạnh Vịnh Tư đặt lá bùa cẩn thận vào trong n.g.ự.c của đệ đệ.

Sau khi Tiêu Vân Chước đi vào, đệ đệ đã bình tĩnh hơn rất nhiều, lúc này cũng không phản kháng, nhìn lên ngơ ngác, nhưng rất ngoan.

Khiến cho Mạnh Vịnh Tư đau xót, càng hạ quyết tâm.

"Mời Tiêu cô nương nghỉ tạm ở căn phòng sát vách một lát..." Mạnh Vịnh Tư khẽ cắn môi, lại kiên định nói: "Ta đi cầu xin phụ thân, nếu như phụ thân tức giận, có lẽ sẽ nói với cô nương những lời lẽ mạo phạm, hi vọng cô nương ngàn vạn lần đừng để ý! Sau đó, ta nguyện dốc hết tất cả bù đắp cho cô nương."

Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu.

Muốn kiếm tiền, tích đức, nào có dễ dàng như vậy.

Thỉnh thoảng có vài lời đàm tiếu, nàng vẫn chịu đựng được, hơn nữa... Cũng không nói bảo nàng phải ngoan ngoãn vâng lời nghe theo.

Trước khi Mạnh Vịnh Tư rời đi, còn bảo người đưa chút cơm canh đến cho nàng, thậm chí còn chọn mấy quyển du ký để cho nàng đọc, sợ nàng cảm thấy nhàm chán, lén lút chạy mất.

Tiêu Vân Chước kiên nhẫn ngồi chờ.

Nữ quỷ mới vừa rồi còn muốn ăn nàng đang tung bay ở bên ngoài cửa sổ, đầu quay về phía nàng, ánh mắt đỏ tươi cũng nhìn chằm chằm.

Tiêu Vân Chước biết, nàng rất ngon.

Mạnh tiểu công tử là bát tự âm, nhiều lắm là gặp được một số chuyện kỳ lạ, nếu như đọc sách nhiều, luyện võ nhiều, khi lớn lên, ảnh hưởng của bát tự âm này cũng có thể càng ngày càng nhỏ.

Mà nàng thì lại khác.

Nàng giống như một cái bình hấp thu âm khí, những âm sát oán khí đó, thấy nàng đều sẽ nhịn không được mà tới gần chỗ nàng, những khí tức này đối với Quỷ Hồn mà nói, giống như cá và nước.

Tiêu Vân Chước móc từ trong n.g.ự.c ra một tấm lệnh bài, lấy tay xoa hai lần.

Đây là lệnh bài của Môn chủ Thần Ẩn Môn, có khả năng trấn tà thiêu huỷ ma quỷ, nhưng thứ này đã bị nhét vào sườn núi Vạn Cốt nhiều năm, sức mạnh của bùa chú đã nhỏ đi, đã không còn là pháp khí lợi hại nữa, miễn cưỡng chỉ có thể làm bùa hộ mệnh mà thôi.

Mà trên người nàng, còn có rất nhiều loại bùa chú do mình vẽ, đều dùng để tránh cho bị Quỷ Hồn quấy nhiễu.

Cho nên nữ quỷ này muốn ăn nàng? Chỉ sợ ăn không nổi.

Chương 66

Con quỷ oán niệm này thiếu chút thần trí, giống như là con ch.ó hoang biết đuổi theo tranh giành xương, nhìn thấy đồ ăn thì muốn xông tới, chỉ là bản năng e ngại sức mạnh trên người nàng, nhưng lại tiếc đồ tốt trước mắt, nên cứ ở gần đó nhìn chằm chằm.

Tiêu Vân Chước đã quen với sự quỷ dị này, đã có thể làm ra được mặt không đổi sắc.

Lúc này, Mạnh Vịnh Tư đã đến sảnh trước.

Cô nãi nãi này đang vẻ mặt không vui nhìn Mạnh phu nhân: "Không phải là ta nhất định phải quản chuyện của nhà mẹ đẻ, quả thực đám tiểu bối các ngươi không thể tưởng tượng nổi! Nếu không phải đứa nhỏ bệnh tình nguy kịch, thì các ngươi cũng không cho ta nhìn một chút. Ta cũng hi vọng trong nhà này có thể có trưởng tử kế thừa, nhưng quả thực là thân thể của Tĩnh Ca Nhi cũng không có phúc khí lớn như vậy! Ngươi nên sớm nghe theo lời khuyên của ta, nếu như lúc Tư nha đầu ra đời, thuận đường đưa Bình Chương đến nuôi dưỡng ở bên cạnh, còn cần lo lắng sau này nó sẽ không hiếu thuận với ngươi hay sao?"

Mạnh phu nhân đau khổ nức nở hai lần.

Mạnh phụ nhìn thoáng qua thê tử, cau mày, cũng không nói chuyện.

Mạnh Vịnh Tư ngẩng đầu xông vào, không nói hai lời đã quỳ gối trước mặt phụ thân.

Lúc trước, nàng ấy cũng luôn chú ý đến quy củ phép tắc, sợ mình lễ nghi không sánh bằng thứ nữ, nhưng giờ khắc này, nàng ấy không lo được nhiều như vậy.

"Phụ thân, mau cứu mẫu thân con, mau cứu đệ đệ đi!" Trong nháy mắt nước mắt Mạnh Vịnh Tư rơi xuống: "Nữ nhi biết thân thể của đệ đệ không tốt, nhưng bây giờ thằng bé vẫn còn đang sống

mà! Nếu như lúc này ghi tên đại ca dưới danh nghĩa của mẫu thân, vậy chẳng phải tương đương với nói cho đệ đệ, người đã vứt bỏ nó hay sao?"

"Con nghe mẫu thân nói, trước khi đệ đệ ra đời, người cũng luôn tâm tâm niệm niệm muốn một người trưởng tử đội trời đạp đất giống như người, mặc dù thân thể của đệ đệ không tốt, không so được với phụ thân, nhưng cũng là huyết nhục của người mà..."

Mạnh Vịnh Tư vừa nói, vừa âm thầm cấu bắp đùi mình.

Mạnh Hầu Gia chưa bao giờ thấy dáng vẻ như này của trưởng nữ, cũng giật nảy mình.

Đây chính là đích nữ duy nhất của mình, mặc dù không quá thân thiết với nàng, nhưng cho tới nay cũng là đoan trang hiểu chuyện, lúc này nếu không phải là bị dọa sợ, cũng sẽ không hoảng hốt thành như này...

"Lời cô mẫu nói cháu đã nhớ, chỉ là Tĩnh Nhi đang bệnh, không tiện thảo luận những chuyện này." Mạnh Hầu Gia cũng nghĩ đến dáng vẻ đáng thương của trưởng tử, nói với cô nãi nãi.

Cô nãi nãi trừng mắt với Mạnh Vịnh Tư một cái.

Đang định mở miệng nói gì đó, chỉ nghe thấy Mạnh Vịnh Tư lại nói: "Phụ thân, đệ đệ vừa mới khá hơn một chút, người đi xem nó một chút đi, người là chủ nhân của gia đình, nếu như nó nhìn thấy người, chắc chắn sẽ yên tâm hơn rất nhiều."

Mạnh Hầu Gia cũng hơi kinh ngạc.

Thê tử và mẫu thân mình đều coi đứa bé kia như bảo bối ở trong mắt.

Các nàng luôn cảm thấy người phụ thân này không đáng tin, cảm thấy nhất định ông ta sẽ vì Triệu thị và con thứ mà bạc đãi trưởng tử, cho nên mỗi lần mình gặp trưởng tử, thê tử đều có vẻ mặt lo lắng, hoặc là trong lời nói đều không ngừng cho ông ta biết Tĩnh Nhi quan trọng biết bao nhiêu.

Nhiều lần, ông ta cũng thấy phiền.

"Vậy cha đi xem một chút." Mạnh Hầu Gia cũng không từ chối.

Ông ta cũng hy vọng trưởng tử có thể sống tốt, mặc dù trưởng tử còn nhỏ tuổi, nhưng quy củ trong kinh chính là lấy đích làm đầu, nếu như cuối cùng để con thứ kế thừa tước vị, một là khiến cho người ta chỉ trích, hai là có lỗi với liệt tổ liệt tông.

Mạnh Vịnh Tư nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi theo sau phụ thân.

Thậm chí kéo tay mẫu thân đang lo lắng, đè thấp giọng nói bên tai Mạnh mẫu: "Nếu mẫu thân muốn đệ đệ khoẻ lên, thì giao sinh tử của đệ đệ cho phụ thân là được, lo thì để phụ thân lo, đau cũng để phụ thân đau."

Tiêu cô nương nói rất đúng!

Đệ đệ cũng không phải sinh ra trong bụng phụ thân, ông ta có mấy đứa con, không để cho ông ta phí sức, ông ta nào có thể cảm giác được đau lòng!

Mạnh mẫu yếu đuối, sau khi nhi tử bị bệnh đã không làm chủ được tinh thần, tất cả đều nghe theo nữ nhi.

Chương 67

Một nhà ba người Mạnh Hầu gia vội vàng đi xem hài tử, cô nãi nãi đã ngồi thật lâu khó khăn lắm mới có cơ hội, cũng không ngồi đó mà tranh thủ đi theo.

Lúc này, cảm xúc của Mạnh tiểu công tử đã ổn định lại.

Tiểu hài tử khóc đến hai mắt sưng vù, trong đôi mắt vô hồn tràn ngập bối rối và sợ hãi, nhìn qua thấy ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều, giống như một hài nhi vô tri ngây thơ, khiến người ta không khỏi cảm thấy đau lòng.

Mạnh cô nãi nãi thấy vậy, nhướng mày: "Như vậy chẳng phải đã thành đứa ngốc rồi sao? Chẳng lẽ ngươi muốn một đứa ngốc kế thừa Hầu phủ à?"

"Phụ thân!" Mạnh Vịnh Tư đột nhiên mở miệng: "Nữ nhi biết, ngài để ý đến vinh nhục gia môn, nữ nhi cũng không hy vọng làm phụ thân bị mất mặt, cho nên hôm nay nữ nhi đã làm trái ý phụ thân, khăng khăng mời một vị cao nhân về đây, nàng ấy nói nàng ấy có năng lực trị khỏi cho đệ đệ! Cho dù chỉ có một phần vạn hy vọng, nữ nhi vẫn muốn thử một lần! Kính xin phụ nhân thành toàn!"

"Cao nhân? Cao nhân nào?" Mạnh Hầu gia không nghĩ nhiều, còn tưởng rằng nữ nhi ở bên ngoài tìm được danh y.

Mạnh Vịnh Tư thở hắt ra, nói với nha hoàn: "Mời Tiêu cô nương tới đây."

Nha hoàn lập tức đi về khách phòng ở bên cạnh.

Mạnh Hầu gia nghe vậy, cau mày nói: "Tiêu cô nương?"

"Phụ thân chớ trách, vị cao nhân mà nữ nhi mời tới…nàng biết chút dị thuật! Nàng chính là đại tiểu thư bị lạc ở ngoài mới vừa tìm về được của Tiêu phủ, mặc dù còn trẻ tuổi nhưng thật sự có bản lĩnh. Bản án hòa thượng giả trong kinh là chính nàng giải

quyết, nghe nói nàng chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra hòa thượng kia có vấn đề…”

Mạnh Vịnh Tư cố gắng nói thêm, muốn phủ thêm một tầng ánh sáng thần bí cho Tiêu Vân Chước.

Nhưng Mạnh Hầu gia vừa nghe xong, lập tức nổi giận: “Hoang đường! Một tiểu nữ tử mà con cũng dám tin sao?! Nếu con tìm đại phu về cũng liền thôi, không ngờ con lại tin mấy lời đồn đại bên ngoài, quả thật ngu ngốc không ai bằng!”

Ông ta cũng nghe nói nha đầu kia của Tiêu gia chạy tới Hình bộ tố cáo, nói là hòa thượng giả kia bán hung khí g.i.ế.c người cho tổ mẫu của nàng.

Sự tình sau đó quả thật là đúng, nhưng một tiểu cô nương cũng thật đúng là cả gan làm loạn!

Tuy rằng hòa thượng kia là giả, nhưng có lẽ chỉ là trùng hợp, ở bên ngoài có ai thật sự khen ngợi nha đầu kia đâu?!

Nhưng nữ nhi của ông ta thì hay rồi, không chỉ tin mà còn cố ý mời người về nhà nữa!

Truyền ra ngoài rồi mặt già của ông ta biết để vào đâu?

Sắc mặt Mạnh Vịnh Tư tái nhợt, vẫn khăng khăng như cũ: “Phụ thân, phụ thân tin con một lần này đi! Chỉ lần này thôi là được, nếu Tiêu cô nương trị không hết cho đệ đệ, muốn đánh muốn mắng gì nữ nhi cũng xin nhận hết, chỉ cầu phụ thân phối hợp với Tiêu cô nương trị bệnh cho đệ đệ con…”

Nói đến đây, cuối cùng thì Mạnh Hầu gia cũng hiểu rõ tại sao thái độ bình thường của nữ nhi mình lại thay đổi, lại cố ý mời hắn tới đây.

Đúng là bị cô nương Tiêu gia kia lừa gạt đến trình độ này rồi!

“Con quan tâm đến đệ đệ, xét về tình cảm có thể tha thứ, nhưng con không thể u mê không tỉnh ngộ như thế được! Chuyện lần này

thì thôi đi, không được nhắc lại nữa, còn Tiêu cô nương kia…lập tức đuổi ra ngoài đi, từ nay về sau không được lui tới nữa!" Mạnh Hầu gia tức giận nói.

Tiểu thư Tiêu gia sao? Chẳng qua là có chút quan hệ huyết thống với Tiêu gia mà thôi.

Tiểu cô nương bao nhiêu năm qua vẫn lớn lên ở bên ngoài, lễ nghi quy củ không được học, làm việc lỗ mãng, tính tình giang hồ, tiếp xúc lâu với người như vậy há chẳng phải làm hư nữ nhi ông ta sao?

"Mạnh Hầu gia." Tiêu Vân Chước còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng nói tức giận của đối phương.

Mạnh Hầu gia nghe tiếng quay đầu nhìn lại, cũng sửng sốt một lúc, ánh mắt của tiểu nha đầu rất đường hoàng, nhìn rất ngoan ngoãn.

Chỉ là lại lừa gạt nữ nhi ông ta như thế, quả thực không thể tha thứ được!

"Ngươi chính là tiểu thư Tiêu gia? Chắc hẳn lời vừa rồi ngươi cũng nghe được, vậy bản hầu sẽ không tiễn!" Mạnh Hầu gia hừ lạnh nói.

Chương 68

Mà vị cô nãi nãi Mạnh gia ở bên kia cũng bật cười một tiếng.

Mấy nếp nhăn trên khuôn mặt già nua cũng rõ ràng hơn nhiều: “Ta nói này Tư nha đầu, lúc trước cha ngươi luôn nói ngươi thông minh hiểu chuyện, thật không ngờ ngươi có thể làm ra chuyện thế này đấy. Nếu chẳng may để người ngoài hại c.h.ế.t đệ đệ, vậy sao ngươi có thể sống được với lương tâm đây?”

Mạnh Vịnh Tư nghiến răng nghiến lợi.

Triệu di nương chính là thứ nữ do cô nãi nãi này nuôi lớn!

Bởi vì cô nãi nãi không có nữ nhi thân sinh, cho nên lúc trẻ đã nuôi dưỡng Triệu di nương ở bên người, lại luôn dẫn Triệu di nương đến Hầu phủ ở lại, qua thời gian dài, Triệu di nương liền trở thành thiếp thất của phụ thân!

Cho nên cô nãi nãi mới nghiêng về phía Triệu di nương như thế! Ước gì đệ đệ của nàng c.h.ế.t sớm hơn một chút!

“Mệnh của con người cũng từ miệng mà ra, vị lão phu nhân này, ta thấy khóe miệng bà có sát khí xanh đen hiện lên, đây chính là dấu hiệu không may mắn, chắc chắn là gần đây có bệnh nặng quấn thân, rất khó hồi phục, cho dù có thần y giáng lâm thì cũng không thể khởi tử hoàn sinh. Ta khuyên bà vẫn nên nhanh chóng về nhà thu xếp hậu sự đi!” Tiêu Vân Chước mới gặp Mạnh cô nãi nãi này lần đầu tiên, liền ăn ngay nói thật.

Người cũng sắp c.h.ế.t rồi, mệnh cũng khó sửa đổi, có chút thiên cơ tiết lộ cũng được.

Đương nhiên, nếu có thể thu được một ít tiền thì càng tốt hơn…

Đáng tiếc, lão phu nhân này có vẻ đang tức giận đến lợi hại… Có lẽ cũng không dễ lấy tiền xem tướng đâu…

Cô nãi nãi Mạnh gia vừa nghe xong, lập tức tức giận xông tới, giơ tay lên định đánh Tiêu Vân Chước. Mạnh Vịnh Tư vội vàng ngăn ở trước mặt: "Cô nãi nãi…Tiêu cô nương tuyệt đối sẽ không nói sai đâu…"

"Ngươi, cái vãn bối này mà cũng dám nguyền rủa ta sao! Là ai dạy ngươi quy củ hả?" Đối phương nhìn chằm chằm Mạnh Vịnh Tư, tức giận nói.

Tiêu Vân Chước trốn ở sau lưng Mạnh Vịnh Tư, hoàn toàn không có ý định bước ra, chỉ là cái miệng vẫn liến thoắng không ngừng: "Tâm phúc ở bên cạnh bà trong vòng một tháng đã c.h.ế.t bệnh ít nhất là hai người, đây cũng bởi vì các ngươi làm ác quá nhiều. Con người đều có một lần chết, nhưng tử trạng lại không giống nhau. Như ta thấy, tử trạng của bà và người bên cạnh bà đều rất khó coi, hẳn là nhận hết ốm đau tra tấn rồi mới có thể tắt thở…"

"Lão phu nhân!" Lời này vừa ra, ma ma bên người lão thái thái kinh ngạc kêu một tiếng.

Tiếng kêu nà khiến cô nãi nãi và cả Mạnh Hầu gia giật nảy mình.

Lão ma ma kia sợ hãi nhìn cô nãi nãi: "Lão phu nhân…Nàng…Nàng nói đúng…Làm sao bây giờ?"

Tính tình lão phu nhân hung ác, không chỉ quản chuyện nhà mẹ đẻ mà nhà chồng ở bên kia cũng nhọc lòng không ít.

Dù chưa từng tự tay g.i.ế.c người nhưng cũng bức tử không ít người, chẳng hạn như thiếp thất trong phủ khi còn trẻ…Ngay cả mẹ đẻ của Triệu di nương Mạnh gia cũng c.h.ế.t một cách ám muội, cũng do một tay lão phu nhân thúc đẩy.

Mặt khác, lão phu nhân đã cưới ba nàng dâu, hai người trước, một người là bị tra tấn, buồn bực mà chết, một người khác thì c.h.ế.t ngay khi sinh hài tử…

Trong tháng này, hai ma ma đi theo lão phu nhân nhiều năm cũng chết.

Đều là sinh bệnh nặng, trước khi c.h.ế.t đau đớn dữ dội, chịu khổ mấy tháng, cuối cùng trong tháng này cũng mới tắt thở.

Trong lòng cô nãi nãi Mạnh gia cũng hơi hoảng hốt, sắc mặt dữ tợn lại có vẻ bất an, nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước, hận không thể ăn thịt nàng, giống như thể cái c.h.ế.t của hai ma ma kia là do Tiêu Vân Chước mưu hại.

“Bà có nhìn ta chằm chằm cũng không thay đổi sự thật được đâu.” Tiêu Vân Chước không hề có chút thiện cảm nào với lão phụ nhân trước mặt.

Cả cuộc đời người này không bao giờ có một chút hảo tâm.

“Đúng rồi, nếu bà cho ta ít bạc, ta còn có thể tiện thể tính toán kết cục của nhi tử nhà bà nữa, dù sao thì… mẫu ác tử giúp, hắn cũng phải chịu một chút nhân quả.” Tiêu Vân Chước lại hùng hồn nói tiếp.

Mạnh Hầu gia sửng sốt.

Vừa nãy ông ta còn cảm thấy tiểu nha đầu này trông khá vô hại ngoan ngoãn, nhưng bây giờ xem ra, quả thực là… vô pháp vô thiên!

Tiêu tướng quân có nữ nhi thế này, cả đời này đừng hòng sống yên ổn!

Chương 69

Mạnh Vịnh Tư giờ phút này coi Tiêu Vân Chước là hy vọng duy nhất của mình, thấy nàng nói như vậy, nàng ấy không những không kinh ngạc mà còn nhảy dựng lên, nhanh chóng nhìn về phía phụ thân mình…

“Phụ thân! Phụ thân xem, Tiêu cô nương nói không hề sai! Ánh mắt Vương ma ma thay đổi như thế chứng tỏ trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện. Còn nữa, không phải trong nhà đã từng đối xử khắc nghiệt với các biểu thẩm thẩm… Đó không phải là làm ác đó sao? Đây là lần thứ ba rồi.” Giờ khắc này, Mạnh Vịnh Tư quên đi mọi phép tắc.

Nàng chỉ biết, Tiêu Vân Chước có thể cứu đệ đệ mình.

“…” Mạnh Hầu gia chỉ cảm thấy một lời khó nói hết.

Trưởng bối nhà mình, ít nhiều gì cũng hiểu được mấy phần.

Việc cô mẫu đối xử khắc nghiệt với con dâu tuyệt đối là sự thật, nhưng một tháng nay trong nhà có người nào c.h.ế.t hay không thì ông ta không rõ ràng lắm…Ông ta nhớ rằng lúc cô mẫu đến nhà, bên người thường có một ma ma đi theo, nhưng không phải là người trước mặt này…

“Ngươi…ngươi… ngươi nói bậy nói bạ!” Sắc mặt cô nãi nãi Mạnh gia trầm xuống, hai tay run rẩy.

Không biết tại sao sau khi tiểu nha đầu này nói ra những chuyện này, trong đầu bà ta không khỏi nghĩ đến những chuyện mình đã từng làm trước kia.

Trong lòng hoang mang lo sợ.

Không thể nào, thân thể cốt cách bà ta vẫn luôn khỏe mạnh, sao có thể sinh bệnh được chứ? Tuyệt đối không!

Tiêu Vân Chước tận mắt nhìn thấy lão thái thái này loạn tâm trí, mà tâm trí loạn thì khí tướng cũng loạn…

Chậc, chuyện xấu liền nối tiếp nhau.

“Hôm nay bà còn có tai họa đổ m.á.u nữa, ta khuyên bà nên ít nói lại, nghĩ thoáng một chút, nếu không thì bà sẽ càng lúc càng xui xẻo hơn.” Tiêu Vân Chước không hề thu liễm chút nào.

“Nha đầu ngươi trong miệng đầy lời ngông cuồng, nha đầu xui xẻo c.h.ế.t tiệt kia, ta mặc kệ ngươi là nữ nhi nhà ai, xem ta có xé nát cái miệng của ngươi ra không!” Nói xong, cô nãi nãi ra lệnh một tiếng, bảo ma ma ở bên cạnh bước tới động thủ.

Mạnh Vịnh Tư kinh hãi, lập tức cản lại.

Nhưng trong lòng Vương ma ma kia cũng rối bời, sợ mình cũng sẽ c.h.ế.t không yên lành nên lúc bước tới, chân trái vấp chân phải, ngã sấp xuống.

Tiêu Vân Chước túm lấy Mạnh Vịnh Tư, lập tức tránh ra một bên.

Vương ma ma trực tiếp hất đổ cái đĩa, sức lực rất lớn làm tách trà chấn động, Vương ma ma đang luống cuống sợ bị tách trà đập trúng nên đưa tay che lại, chén trà bị chặn nên đổi hướng, đập về phía cô nãi nãi đứng ở phía sau.

Vị lão phu nhân này thân thể không quá nhanh nhẹn nên không kịp né tránh.

Bà ta trơ mắt nhìn tách trà nện thẳng vào sống mũi mình.

Tách trà rơi xuống, m.á.u mũi cũng phun ra.

Mạnh Vịnh Tư trừng lớn hai mắt, kích động nắm lấy cánh tay Tiêu Vân Chước: “Chảy máu! Chảy m.á.u rồi!”

“…” Mạnh Hầu gia nuốt ngụm nước bọt, vội vàng trừng mắt nhìn nữ nhi. Cho dù ông ta cũng không thích cô mẫu này nhưng dù sao cũng là trưởng bối, trưởng bối bị thương, tiểu bối sao có thể vui

vẻ như thế, quả thực không ra thể thống gì.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy d.a.o động.

“Cô mẫu, ngài không sao chứ?” Mạnh Hầu gia thật sự có chút đắn đo.

Tiểu nha đầu Tiêu gia này sao lại tà dị như vậy? Mới nói có tai họa đổ máu, sau một khắc liền thành sự thật rồi!?

Cô nãi nãi hoảng sợ đến cùng cực, sao còn có thể ở lại đây nữa?

Ánh mắt sợ hãi hất Mạnh Hầu gia ra, bước chân lảo đảo, ngay cả Vương ma ma cũng không để ý, giống như gặp ma, lao thẳng ra ngoài rồi co chân bỏ chạy…

Một lát sau, ma ma kia cũng bò ra ngoài.

“Mạnh Hầu gia, ngài có muốn tính xem thử không?” Tiêu Vân Chước chậm rãi nói, khí chất toàn thân nhẹ như mây khiến cả người giống như tiên nhân.

“…” Mạnh Hầu gia ngơ ngác, ánh mắt đã không còn kiên định như trước nữa.

Đều là trùng hợp sao?

Hắn phát hiện nội tâm của mình đã không cách nào giữ vững lập trường nữa.

“Vừa nãy Hầu gia nói xấu ta, ta đều nghe thấy cả. Con người ta không thích nhẫn nhục chịu đựng, cho nên nếu ngài muốn xin quẻ thì làm phiền ngài trả tiền, đúng rồi…vị vừa nãy là cô mẫu của ngài, không biết có thể làm phiền ngài trả tiền xem quẻ giúp ta được không? Ta sợ bộ xương già nua đó không thể chịu đựng nổi khoản nợ đó đâu.”

Trong miệng Mạnh Hầu gia đắng chát.

Không thể buông bỏ mặt mũi xuống để xin lỗi một tiểu nha đầu

được…

Chương 70

Con nghe người ta nói, mệnh này càng tính càng mỏng, cho nên… Phụ thân, ngài từ từ được không? Trước tiên việc cứu đệ đệ vẫn là quan trọng hơn…Khoản nợ của cô nãi nãi ở bên kia, phụ thân phái người qua nói một tiếng là được…" Ánh mắt Mạnh Vịnh Tư lấp lóe, liếc mắt nhìn phụ thân.

"Ngươi nói đúng, không tính cũng được." Tiêu Vân Chước có vẻ tán đồng với cách nói của Mạnh Vịnh Tư.

Mệnh không phải là càng tính càng mỏng, mà là một khi tính được quá rõ ràng thì sẽ bó tay bó chân, sống mà không có chút hứng thú nào.

"Tiêu cô nương, không biết…phải cứu khuyển tử bằng cách nào?" Mạnh Hầu gia đã thành thật hơn nhiều.

"Biện pháp đương nhiên là có, chỉ là lúc nãy Mạnh Hầu gia còn muốn đuổi ta ra ngoài, vậy làm sao ta còn dám ở lại nữa chứ?" Tiêu Vân Chước lập tức làm bộ làm tịch, ai mà không biết giận chứ.

Nói xấu nàng cũng được, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm, phải biết xin lỗi, đúng không?

Mạnh Hầu gia nhìn tiểu cô nương nghịch ngợm trước mặt, rõ ràng người mất mặt chính là mình, nhưng trong lòng không khỏi càng đồng tình với Tiêu Trấn Quan hơn.

Con người Tiêu Trấn Quan so ra còn coi trọng thể diện hơn ông ta, cả ngày bày ra cái mặt lạnh như băng, sau này nhất định thường xuyên bị nữ nhi làm cho tức chết!

"Vừa rồi Mạnh mỗ đãi khách không chu toàn, kính mong Tiêu cô nương thứ lỗi, xin lỗi ngươi." Mạnh Hầu gia nhìn về phía nhi tử mình, cuối cùng vẫn cúi thấp đầu.

Trưởng tử bây giờ chỉ mới sáu tuổi, còn chưa trưởng thành, nhìn thôi đã thấy đau lòng.

Nếu có cơ hội để nhi tử mình được sống, ông ta làm phụ thân, quả thực không thể ngồi yên mặc kệ được.

“Hầu gia khách khí quá rồi.” Tiêu Vân Chước rất dễ nói chuyện.

Lập tức đưa tay lên bấm đốt ngón tay tính toán một phen.

“Còn nhờ Hầu gia chuẩn bị một chút, giờ Tý hôm nay, cùng với phu nhân đi tới chỗ trước đó tiểu công tử bị giam, chiêu hồn cho tiểu công tử.” Tiêu Vân Chước lập tức bắt tay vào việc.

“Được.” Mạnh Hầu gia gật đầu đáp ứng, chỉ là chuyện của một người thôi, không có gì khó khăn cả.

“Ta còn phải xem lại phương vị trong nhà một chút, ngoài ra còn cần vài thứ, xin Hầu gia chuẩn bị đầy đủ.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Mạnh Hầu gia cũng không từ chối.

Mạnh Vịnh Tư thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước tràn đầy khâm phục.

Nàng ấy vốn cho rằng sẽ rất khó thuyết phục phụ thân, thật không ngờ Tiêu Vân Chước chỉ bằng mấy câu đã khiến phụ thân phối hợp như vậy, mặc dù cái giá phải trả là dọa cho cô nãi nãi hoảng sợ bỏ chạy, nhưng mà…đáng đời lão gia hỏa kia.

Sau khi Mạnh Hầu gia gật đầu, Tiêu Vân Chước liền ra tay chọn một vị trí phù hợp với bát tự của tiểu công tử, để hắn lại ở đó, như vậy thì quá trình chiêu hồn sẽ thuận lợi hơn.

Nàng đi dạo xung quanh một vòng, cuối cùng chọn được một chỗ, chính là một viện còn để trống, cách chủ viện không xa.

Đến buổi tối, phu thê Mạnh thị cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hai phu thê lên xe ngựa, dẫn Tiêu Vân Chước về chỗ lúc trước tiểu

thiếu gia bị giam cầm. Mà nữ quỷ kia vẫn bay lơ lửng cách Tiêu Vân Chước không xa.

Nàng tạm thời không quản nhiều như vậy.

Sau khi Mạnh tiểu công tử bị bắt cóc, bị người giấu trong hầm ngầm của một ngôi nhà đổ nát. Những người sống xung quanh ngôi nhà đó đều thuộc mọi tầng lớp, bởi vì ngư long hỗn tạp nên lúc quan phủ tra tìm cực kỳ tốn sức.

Cũng vừa lúc Tam hoàng tử là người ham vui, thường xuyên thay một thân y phục bình thường đi lang thang khắp nơi mới tình cờ gặp được, bằng không thì tiểu công tử kia bây giờ cho dù không bị bán đi thì cũng bị hù c.h.ế.t rồi.

Lúc này trong căn nhà kia đã trống rỗng.

Chỉ là trước cửa vẫn còn vết m.á.u của bọn buôn người lưu lại, chuyển sang màu đen sì, chưa được rửa sạch.

Màu sắc ấy dưới ánh sáng của đèn lồng càng thêm âm trầm quỷ dị, khiến Mạnh phu nhân hãi hùng khiếp vía.

Tiêu Vân Chước bảo Mạnh gia chuẩn bị cho nàng một cái túi vải lớn, bên trong nhét đủ thứ đồ. Lúc này nàng lấy từ trong ra một cái túi giấy dầu lớn, lấy tro than đã chuẩn bị sẵn vung ra ngoài, che mấy vết màu sắc kia.

Tiểu công tử vốn nhát gan, ở cổng có m.á.u của bọn buôn người chặn lại nên không dám đi, che mấy vết này lại để sinh hồn nhìn thấy không chạy tán loạn.

Ngay sau đó, Tiêu Vân Chước lại lấy ra một cái chén nhỏ, một con d.a.o và hai cái chuông chiêu hồn.

Để hai phu thê mỗi người cầm một cái rồi đưa d.a.o qua: “Làm phiền hai vị lấy ra chút m.á.u để ta có thể vẽ bùa.”

Chương 71

Hai phu thê Mạnh thị lúc này đã bị ép lên thuyền giặc, mấy yêu cầu của Tiêu Vân Chước, bọn hắn có muốn không đồng ý cũng phải đồng ý.

Dưới ánh trăng, lưỡi d.a.o lóe lên ánh sáng sắc lạnh, còn chưa sử dụng đã khiến người ta có cảm giác thịt đau. Mạnh Hầu gia cắn răng, dựa theo yêu cầu nhỏ ra chút máu.

Tiêu Vân Chước lấy ra chu sa đã chuẩn bị sẵn, trộn với m.á.u tươi rồi nhanh chóng và liền mạch vẽ ra mấy lá bùa.

“Dán mấy lá bùa này vào người, đợi khi ta bảo bắt đầu thì hai người cứ rung chuông rồi đi trở về, cứ đi được ba bước thì phải gọi tên tiểu công tử một tiếng, cứ dùng tốc độ đi bình thường là được rồi.” Tiêu Vân Chước nói.

“Ở chỗ này cách phủ rất xa, nếu cứ đi bộ về thế này…chẳng phải đến rạng sáng mới về tới sao?” Mạnh Hầu gia giật mình.

“Đúng.” Tiêu Vân Chước gật đầu.

Mạnh Hầu gia có chút do dự, lúc trời gần sáng, cửa thành sẽ mở ra, khắp nơi sẽ có rất nhiều người xuất hiện.

Nếu chẳng may có ai đó nhìn thấy phu thê bọn hắn, vậy tất nhiên chuyện này sẽ trở thành một chủ đề bàn tán ở kinh thành.

Ông ta do dự không nhúc nhích, nhưng Mạnh mẫu ở bên cạnh được nữ nhi nhắc nhở qua, biết nhất định phải nghe lời Tiêu Vân Chước nên vội vàng nói: “Cho dù có bảo ta quỳ trở về thì ta cũng nguyện ý! Nếu như lão gia khó xử thì không bằng bảo người chuẩn bị một chiếc mũ mành đội lên…”

Chỉ là trong lòng Mạnh mẫu cũng rét lạnh đến cực điểm.

Thân nhi tử còn không bằng mặt mũi sao?!

Nếu không phải nữ nhi đã dặn rằng không được cãi nhau với trượng phu vì chuyện của nhi tử thì lúc này bà ấy đã thật sự không thể kìm nén cảm xúc ai oán và lửa giận trong lòng…

Thấy thê tử hiếm khi suy nghĩ cho mình, Mạnh Hầu gia thở dài một tiếng: "Cũng được, vậy thì cứ đội mũ rồi làm đi!"

Nếu như ông ta không làm theo, lỡ như nhi tử qua đời, thê nữ nhi tử nhất định sẽ hận ông ta thấu xương.

Mạnh mẫu thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Vân Chước bước vào căn hầm của ngôi nhà này, bốn phía đen kịt, khi chiếc đèn lồng trong tay xuất hiện, ánh sáng yếu ớt tản ra, Tiêu Vân Chước ném bùa dẫn hồn ra ngoài, lá bùa bốc cháy phát ra ngọn lửa lơ lửng trong không trung, nhanh chóng hóa thành tro tàn, làn khói tỏa ra trôi về một phía.

Trong miệng Tiêu Vân Chước niệm chú ngữ, không bao lâu sâu, sinh hồn Mạnh tiểu công tử hiện ra ở trong một góc tường.

Yếu ớt giống như một ngọn lửa leo lét có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào, toàn thân co quắp ở đó.

"Xin Hầu gia và phu nhân cùng theo đường cũ quay về." Tiêu Vân Chước nói khẽ với bên ngoài.

Sau một khắc, hai phu thê lên tiếng gọi "Mạnh Bình Tĩnh."

Trước tiên gọi ba tiếng liên tục, sinh hồn có chút phản ứng. Tuy nhiên sinh hồn đã rời khỏi cơ thể, vô cùng suy yếu, không hề nghịch ngợm thông minh giống như người sống, chỉ hoảng hốt đi theo tiếng nói trong trí nhớ và huyết thống chỉ dẫn, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài.

Phụ mẫu hai người đi đằng trước, sinh hồn nho nhỏ bước theo sau.

Tiêu Vân Chước thì ngồi xe ngựa đi theo ở phía sau, đi được nửa

đường, Mạnh Hầu gia đội mũ mành vào.

Mà lúc này, nữ quỷ vẫn đang bay lơ lửng bên cạnh Tiêu Vân Chước.

Nhưng khi sinh hồn của Mạnh tiểu công tử càng lúc càng gần cơ thể thì nữ quỷ kia rốt cuộc cũng phản ứng lại, lập tức trở nên điên cuồng hơn mấy phần, lao về phía sinh hồn như thể muốn ngăn chặn hết thảy.

Tiêu Vân Chước thẳng tay ném bùa trói hồn ra ngoài, giam nữ quỷ này lại bên cạnh mình, không cho bay lung tung nữa.

“Ngươi muốn cướp hài tử của người khác à?” Tiêu Vân Chước bất mãn nhìn nàng ta: “Ngươi không phải tân nương, thế mà lại mặc một bộ hồng y mà chết, có oan khuất gì phải không? Ngươi cứ nói rõ oán hận và oan khuất của mình cho ta, nhưng nếu muốn cướp lấy người sống trong tay ta thì phải ăn chút đau khổ.”

Nữ quỷ còn muốn bay ra ngoài, lại phát hiện mình không thể động đậy.

Nó tức giận đến mức thở hổn hển hét chói tai.

Sắc mặt nữ quỷ tái xanh, hai mắt đỏ như máu, tiếng hét to đến mức khiến người ta ù cả tai, cỗ oán khí này hóa thành âm phong giận vũ, từ trên trời rơi xuống.

Hai phu thê Mạnh thị ở bên ngoài cảm thấy xương cốt mình như bị đông cứng lại.

Cũng may còn cách nhà không xa.

Nữ quỷ vẫn còn hét vang, nhưng Tiêu Vân Chước cũng mặc kệ nàng ta, chờ xong việc của người sống rồi mới bận tâm đến việc của người chết, việc gì cũng phải có thứ tự trước sau.

Chẳng qua nàng quá bận rộn mà quên rằng trong nhà, phụ thân vẫn chưa trở lại quân doanh

Chương 72

Tiêu Trấn Quan đen mặt ngồi suốt cả một đêm.

Nữ nhi nói muốn ra ngoài, ông ấy không hề ngăn cản.

Nhưng nàng lại không nói đi cả đêm không về!

Có cô nương nhà ai mà to gan như vậy?

Nàng mới tới kinh thành, vô thân vô cố, bởi vậy Tiêu Trấn Quan không hề biết nàng đã đi đâu!

Giữa trưa, tiểu nhị cửa hàng điểm tâm đưa tới nhiều bánh ngọt như vậy, nhiều đến mức người nào không biết còn tưởng nàng muốn bày đồ cúng tế cho trời!

Trong đầu Tiêu Trấn Quan lướt qua đủ loại phương pháp giáo dục nữ nhi.

Lúc đầu ông ấy nghĩ nhất định phải phạt thật nặng, đánh nàng ba mươi thước cũng không quá đáng. Đến sau lại cảm thấy không thể đánh mạnh như vậy được, nếu không thì sẽ đẩy người ra xa, nhưng khi qua giờ Tý rồi mà Tiêu Vân Chước vẫn không về nhà, Tiêu Trấn Quan liền hối hận…

Hôm qua lúc nữ nhi muốn quỳ từ đường, ông ấy phải ngăn lại mới phải…

Vốn đã không có bao nhiêu tình cảm rồi, vừa thấy mặt liền lạnh lùng trừng mắt như vậy, làm sao nữ nhi có thể an tâm ở lại nhà?

Chẳng lẽ cảm thấy ông ấy quá lạnh lùng, các huynh đệ lại quá vô tình nên mới tuyệt vọng rời đi?

Toàn thân Tiêu Trấn Quan nóng nảy đến cực độ.

“Tìm được người chưa?” Tiêu Trấn Quan tức giận, nhìn Điền quản

gia ở phía dưới, lập tức hét lên: “Lập tức bảo họa sĩ vẽ thêm vài tấm chân dung, phái người trông coi ở gần cổng thành, tuyệt đối không thể để đại tiểu thư ra khỏi thành được!”

“…” Điền quản gia ngoài mặt tỏ ra cung kính, nhưng trong lòng lại không xem ra gì.

Hơn nửa đêm, đi đâu mà tìm cho được?

Hơn nữa, nếu đại tiểu thư thật sự muốn bỏ đi thì cũng không mua nhiều bánh ngọt đưa về nhà như vậy, nhất định là đi chơi thôi!

Tiêu gia có tổng cộng ba đại quản gia.

Một người là lão quản gia rất lớn tuổi đang dưỡng lão ở Tiêu gia, người này chăm sóc Tiêu Trấn Quan từ nhỏ đến lớn, càng là tâm phúc số một bên cạnh ông ấy, chỉ là bây giờ đã rất ít khi lộ diện.

Hai người còn lại, Mã quản gia phụ trách những việc lặt vặt ở phía trước giống như ruộng đất cửa hàng của Tiêu gia và những công việc sổ sách khác, là nhi tử của lão quản gia, biết rõ gốc gác, đáng tin cậy hơn các hạ nhân của Tiêu gia, nhưng bình thường phải ra ngoài thị sát các trang tử, không thường xuyên ở trong phủ.

Một người còn lại là Điền quản gia này, phụ trách sắp xếp hạ nhân trong nhà, quản lý thu chi trong phủ, giao tiếp bên ngoài, là người do Khương thị tự mình bồi dưỡng.

Bởi vậy Điền quản gia là người trung thành nhất với Khương thị.

Cũng biết Khương thị không thích Tiêu Vân Chước.

Lúc này thấy Tiêu Trấn Quan nóng nảy như vậy, Điền quản gia lập tức nhân cơ hội nói: “Lão gia bớt giận, lão nô có chuyện không biết có nên nói ra hay không…”

“Ngươi nói đi…” Tiêu Trấn Quan rất khó chịu.

“Trước đó, đại tiểu thư cũng không có nhà như vậy nên phu nhân mới giận đến mức đi tới Hoàng Thành Tự. Đại tiểu thư không còn

nhỏ tuổi nữa, trong phủ còn có biểu cô nương cần phải để ý đến thanh danh. Nếu sau này chuyện như thế này còn xảy ra vài lần nữa, gia trạch coi như rối loạn…Cho nên phu nhân trước khi đi đã hy vọng lão nô khuyên lão gia…đối với đại tiểu thư, lòng dạ phải tàn nhẫn hơn một chút, quản giáo nhiều hơn…" Điền quản gia cẩn thận mở miệng.

Chân mày Tiêu Trấn Quan nhíu lại như thể có thể kẹp c.h.ế.t cả một con ruồi.

Suy nghĩ của ông ấy không giống thê tử!

Hài tử vừa mới quay về thì biết cái gì? Dù sao cũng phải kiên nhẫn dạy bảo mới được.

Hơn nữa, cũng không phải ông ấy không biết thê tử đối xử với nhị nhi tử vô cùng kiên nhẫn trong tất cả mọi chuyện, chỉ cần bà ta có thể đem một nửa kiên nhẫn này đặt ở trên người Tiêu Vân Chước thì cũng không đến mức mẫu nữ bất hòa.

"Phu nhân đã hồ đồ rồi, ngươi là quản gia thì đáng lẽ phải khuyên nhủ nhiều hơn! Đại tiểu thư là chủ tử trong phủ, không phải thứ gì để tùy ý xử trí! Lần trước ngươi đưa thư nhà đến, dùng toàn những câu từ phóng đại, quả thực ăn nói linh tinh! Nếu về sau còn dám nói xấu đại tiểu thư thì cứ theo gia quy mà xử lý." Tiêu Trấn Quan lập tức khiển trách.

Điền quản gia giật mình, không nghĩ tới phu nhân đã tức giận bỏ đi rồi mà lão gia vẫn không hề để ý…

Chương 73

Điền quản gia cũng không có hảo cảm với đại tiểu thư mới tới.

Một là chủ nhân của ông ta là phu nhân, tất cả đều sẽ nghe theo phu nhân, thứ hai là bởi vì năm đó chuyện phu nhân ném đại tiểu thư đi... là ông ta một mình ôm lấy mọi việc, nếu như việc này bị đại tiểu thư nhắc đến, vậy thì tất nhiên ông ta sẽ phải nhận sự trừng phạt của lão gia...

Nếu có thể khiến lão gia cảm thấy đại tiểu thư là kẻ nói dối luyên thuyên, ích kỷ tư lợi, bất hiếu với mẫu thân, vậy sau này nếu như đại tiểu thư nhắc đến chuyện kia, lão gia cũng sẽ không tin...

Thậm chí ông ta hi vọng, đại tiểu thư tốt nhất không phải là đi ra ngoài chơi, mà chính là thật sự mãi mãi cũng không về được.

Đương nhiên cũng không hề có ý phái người đi tìm.

Lúc này cảm nhận được sự tức giận của Tiêu Trấn Quan, Điền quản gia vội vàng nhận sai, lập tức ra vẻ gấp gáp, lại gọi rất nhiều gia đinh ra, muốn để tất cả bọn họ đều ra ngoài tìm, để bày tỏ bản thân mình "coi trọng" đại tiểu thư.

"Tạm thời không cần gióng trống khua chiêng đi tìm, bảo bọn họ nghe ngóng cẩn thận, nhìn xem trong khách điếm có tung tích hay không, còn có mấy con đường lớn hẻm nhỏ gần nhà, cũng phải để ý nhiều hơn chút, có lẽ là lạc đường." Tiêu Trấn Quan nhức đầu không thôi.

Nếu như gióng trống khua chiêng đi tìm, chẳng khác nào nói cho toàn Kinh Thành biết, nữ nhi cả đêm không về ngủ.

Như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của nữ nhi.

Điền quản gia lập tức đáp lời.

Nhưng ra khỏi cửa, rời khỏi mí mắt của Tiêu Trấn Quan, Điền

quản gia lại tìm mấy tâm phúc đi sắp xếp.

Lão gia chú trọng thanh danh của đại tiểu thư, nhưng phu nhân cũng không quan tâm... Hơn nữa phu nhân cũng đã nói rồi, nha đầu ngang ngược này mới trở về, sớm mất đi thanh danh ngược lại có thể loại trừ quan hệ đến Tiêu gia, sẽ không ảnh hưởng đến tương lai của biểu tiểu thư, hơn nữa, một thiên kim tiểu thư không có danh dự, tốt nhất là được đưa đi xa.

Về phần cơn giận dữ của Tiêu Trấn Quan, Điền quản gia cũng không để ở trong lòng.

Lão gia tức giận mặc dù có chút đáng sợ, nhưng bình thường ông ấy rất ít về nhà, lần này nhiều nhất chỉ ở một hai ngày rồi đi, chuyện trong phủ cuối cùng vẫn do phu nhân làm chủ.

Rất nhanh, người đi tìm Tiêu Vân Chước đã được phái ra ngoài, đêm hôm khuya khoắt, gõ cửa nghe ngóng bốn phía.

Trời vừa sáng, Mạnh gia phu phụ đã trở về Hầu phủ.

Sinh hồn tới gần thân thể, cũng đã được hút tới, mà trên người thằng bé còn mang theo bùa Định Thần mà Tiêu Vân Chước đã chuẩn bị, sinh hồn này sẽ không tiếp tục bay loạn xạ nữa.

Nữ quỷ áo đỏ vẫn luôn ở bên cạnh giương mắt nhìn, mặt quỷ xanh đen nhìn càng thêm dọa người.

Tiểu công tử đã sớm ngủ thiếp đi.

Thỉnh thoảng còn thút thít nhẹ nhàng mấy lần, dường như đang gặp ác mộng.

"Để cho thằng bé ngủ tiếp đi, nghỉ ngơi thật nhiều cũng có chỗ tốt với thân thể, đứa nhỏ này bát tự âm, Mạnh Hầu Gia có thể chọn một miếng ngọc thượng hạng rồi đến Hoàng Thành Tự hoặc là mấy đạo quán lớn, sau khi khai quang thì để cho tiểu công tử mang theo bên người, mặt khác, tốt nhất là sắp xếp bên cạnh tiểu công tử thêm mấy tráng sĩ dũng mãnh, khoẻ mạnh tráng dương, đợi sau khi thân thể khoẻ mạnh, tập võ đọc sách nhiều hơn thì sẽ

không sợ tất cả tà ma... Mạnh Hầu Gia nếu có thì giờ rảnh rỗi thì cũng có thể ở bên làm bạn nhiều hơn." Tiêu Vân Chước còn nói thêm.

Mạnh Hầu Gia cũng đã đi một đường rồi, cổ họng gọi cũng sắp khô rồi, so sánh với sự vất vả trên đường, bây giờ Tiêu Vân Chước nói những thứ này... đối với ông ta mà nói ngược lại đơn giản hơn.

Tiêu Vân Chước cũng không phải là vì giúp Mạnh phu nhân tranh thủ tình cảm mới nói như vậy.

Mạnh tiểu công tử này bát tự vốn dĩ đã yếu, nếu như phụ mẫu đều có thể ở bên cạnh che chở, đối với thể xác tinh thần của nó đều có chỗ tốt.

Phụ mẫu là sức mạnh để cho con cái dựa vào, nếu muốn con cái có tinh thần can đảm, người làm phụ thân nhất định phải có thành tựu.

Mạnh Vịnh Tư và Mạnh Bình Tĩnh là khách của nàng, nếu như đã nhận tiền thì nhất định phải làm mọi chuyện hoàn mỹ không có khuyết điểm mới được.

Chương 74

Làm xong những thứ này, Tiêu Vân Chước về khách phòng nghỉ trong chốc lát.

Trước khi Mạnh tiểu công tử tỉnh lại, nàng không tiện rời đi.

Chỉ là Mạnh Hầu Gia không khỏi có chút nghi ngờ, cũng không thấy Tiêu cô nương này làm pháp sự lợi hại, càng không cảm nhận được bất luận khí tức kỳ diệu gì, đơn giản đi một vòng quanh đường như vậy, thật sự có thể chữa khỏi cho nhi tử của ông ta?

Một nhà ba người trông coi đứa nhỏ không rời mắt.

Giấc ngủ này của Mạnh tiểu công tử, thẳng đến trưa mới tỉnh.

"Đệ đệ?" Mạnh Vịnh Tư thấp thỏm không yên, lại cẩn thận ngăn mẫu thân ở phía sau, tránh cho đệ đệ nổi điên làm mẫu thân bị thương.

Ánh mắt Mạnh tiểu công tử mê man nhìn bọn họ, sau đó ngoan ngoãn trả lời: "Tỷ tỷ, đệ đói quá, đệ muốn ăn hoa quả tươi bánh ngọt..."

"Đệ đệ! Đệ lại nhìn mẫu thân đi, đệ..." Mạnh Vịnh Tư kích động nắm lấy cánh tay của Mạnh Bình Tĩnh, trước đó lúc đệ đệ nổi điên, có ác ý lớn nhất với mẫu thân.

"Mẫu thân..." Mạnh tiểu công tử không hiểu gọi một tiếng, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức tủi thân nói: "Đêm qua con mơ thấy ác mộng, mơ thấy có một nữ nhân mặc áo đỏ xấu xa muốn bắt con đi! Mẫu thân, con rất sợ..."

Mạnh mẫu nghe xong, nước mắt trào ra.

"Không sợ, có mẫu thân ở bên cạnh đây rồi, mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ con..."

Mạnh Hầu Gia cẩn thận nhìn, phát hiện hình như nhi tử thật sự không có vấn đề gì lớn, không nói năng lung tung, cũng không kêu to, ngay cả sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều!

Nói cách khác, nhi tử ông ta thật sự khỏi hẳn rồi hả?

Tiêu Vân Chước nghỉ ngơi cho tới trưa, lúc đi tới nhìn thấy cảnh ấm áp này.

"Thuốc an thần thì vẫn phải uống." Nàng ở phía sau bồi thêm một câu.

"Đa tạ bản lĩnh thần kỳ của tiểu cô nương! Mạnh mỗ vô cùng cảm kích!" Mạnh Hầu Gia nói chân thành.

Tiêu Vân Chước nghe xong, lập tức nói: "Không tính là bản lĩnh thần kỳ gì cả, tiểu công tử bị kinh sợ, chỉ cần phụ mẫu ở bên trấn an nhiều hơn, lại thêm nghỉ ngơi đầy đủ, cảm xúc sẽ có thể ổn định lại."

Hơn nữa phương pháp của đại phu đúng là có thể trị.

Châm cứu hành khí, khí lưu thông thì tinh thần vững vàng, thân thể có thể khôi phục.

Chỉ là chứng bệnh này của Mạnh tiểu công tử căn bản là ở chỗ tâm lý, nếu như Mạnh gia phụ mẫu có thể đồng tâm hiệp lực, hai người cùng phối hợp với đại phu, cùng nhau chăm sóc, đứa nhỏ cảm nhận được có phụ mẫu làm bạn, trong lòng sẽ có chỗ khác biệt, thời gian lâu dài, cũng có thể khỏi hẳn.

Tiêu Vân Chước lập tức trở nên khách khí khiêm tốn lại có lễ phép, thái độ này khiến cho Mạnh Hầu Gia hơi kinh ngạc.

Hôm qua lúc đối phương "nguyền rủa" nhà cô mẫu ông ta, cũng không phải dáng vẻ này.

Vừa nghĩ tới đây, quản gia ở bên ngoài có việc đến báo.

Có người ngoài là Tiêu Vân Chước ở đây, Mạnh Hầu Gia không gọi

người vào trong phòng để chuyển lời, mà tự mình đi ra ngoài sân.

"Hầu Gia... Hôm qua sau khi cô nãi nãi trở về... Thân thể hơi khó chịu... Trong đêm mời đại phu... Sau khi đại phu chẩn bệnh xong, nói rằng không dễ điều trị lắm..." Quản gia úp úp mở mở nói.

Mạnh Hầu Gia nghe xong thấy không đúng, thân thể khó chịu? Dù sao cũng nên có chút nguyên do chứ?

Hơn nữa hôm qua nhìn còn rất tốt, hôm nay lập tức đã bệnh đến kịch liệt rồi hả?

Mạnh Hầu Gia vội vàng truy hỏi, quản gia thực sự bất đắc dĩ, nhỏ giọng thầm thì nói: "Tiểu nhân cũng cảm thấy không thích hợp, nên đã cẩn thận hỏi thăm một chút, Vương ma ma nói, cô nãi nãi... thân thể vẫn luôn có vấn đề nhỏ khó mở miệng, thường xuyên đi cầu không thông, chỉ là trước đó vẫn luôn chịu đựng, hôm qua sau khi trở về, hơi đau bụng, lại không giải quyết được, nên mới gọi đại phu đến, chỉ là đã sưng phù lên rồi, bệnh tình đã lâu, thực sự khó trị, sau này chỉ sợ sẽ ngày càng tăng thêm..."

Ông ta không dám nói quá thô tục buồn nôn.

Chương 75

Trên thực tế, chính là cô nãi nãi đi cầu không ra, bị khối sưng phù chặn lại... Bây giờ lại đau bụng trướng bụng, bệnh tình đã nghiêm trọng, thời gian dài uống thuốc có lẽ sẽ chuyển biến tốt hơn, nhưng bởi vì lớn tuổi, thân thể chưa chắc đã chịu được thuốc đắng, cho nên... Sau này sợ là sẽ có những ngày tháng không tốt...

Mạnh Hầu Gia có chút sợ run.

"Đưa vài thứ đến thăm hỏi... Đợi ngày mai, ta tự mình tới..." Thân là cháu trai, ông ta vẫn phải qua nhìn một cái.

"Còn có một chuyện... Sau khi đại phu chẩn bệnh xong, cô nãi nãi... Cô nãi nãi tuyên bố là bà ta bị Tiêu cô nương nguyền rủa..." Quản gia lại nói dè dặt.

Mạnh Hầu Gia xiết chặt lông mày.

Hôm qua nếu như không có lời của Tiêu Vân Chước, cô nãi nãi kia trở về mặc dù có hơi đau bụng, nhưng chắc cũng sẽ không vì chuyện đi cầu mà gọi đại phu, nhưng nói như vậy, kỳ thật vẫn là Tiêu cô nương giúp đỡ bà ta phát hiện ra chứng bệnh sớm.

Làm sao có thể nói là nguyền rủa chứ?

"Nói hươu nói vượn, Tiêu gia cô nương cùng với tiểu thư mới quen đã thân, cho nên ở trong phủ làm khách, không oán không thù với bà ta, sao lại nguyền rủa bà ta? Ngươi phái người đi nói rõ với cô mẫu và biểu huynh của ta, bảo bọn họ cẩn thận cái miệng một chút, Tiêu gia mặc dù không có ai có tước vị, nhưng trong nhà cũng không phải không có ai, nói xấu nữ nhi nhà người ta như vậy, Tiêu tướng quân há có thể chịu để yên?"

Hành động lần này của Mạnh Hầu Gia không phải là vì Tiêu Vân Chước mà là vì chính ông ta.

Vì một cô mẫu, đắc tội với một thế gia vọng tộc, ông ta còn lâu

mới ngu như vậy.

Cấp bậc của Tiêu Trấn Quan này không cao lắm, nhưng chung quy cũng là hậu bối của Tiêu gia, ở trong quân đội vẫn có mấy phần uy danh, còn có Tiêu Văn Dũ trưởng tử của Tiêu gia kia, nghe nói tài học không tệ, sắp bước vào kỳ thi rồi, một khi thi đỗ, đó chính là môn đệ của hoàng đế, có Tiêu gia và Hoắc gia chắc chắn sẽ đến nâng đỡ hắn, tiền đồ không thể đo được.

Mà nhà ông ta...

Mặc dù có tước vị bên người, nhưng trưởng tử nhỏ tuổi, con thứ không có tài học gì, bây giờ, cũng không tiện đi gây thù hằn.

Quản gia lập tức hiểu ý.

Mạnh Hầu Gia quay đầu nhìn về trong phòng, nhi tử đã khôi phục thần trí, nữ nhi cũng vui vẻ không thôi, lúc này đang nói lời cảm tạ với Tiêu gia cô nương.

Tiêu gia cô nương này... có chút không theo lẽ thường.

Nếu như nữ nhi lui tới nhiều, trên người ít nhiều cũng sẽ tăng thêm mấy phần tính nết giang hồ, chỉ là... Năng lực và ánh mắt không đơn giản, cũng không biết là theo chân người nào học được một thân đạo pháp dị thuật này, bây giờ trước ân tình, vẫn phải đối xử khách khí mới được.

Lúc này, Mạnh Vịnh Tư còn đang có vẻ mặt sùng bái đối diện với Tiêu Vân Chước.

Trong mắt như có những vì sao.

Nhớ lại ngày hôm qua lúc mới gặp, giống như nằm mơ, lại càng giống như được trời cao chiếu cố, mới phái Tiêu Vân Chước đến cứu vãn đệ đệ nàng ấy.

"Tiêu cô nương, mặc dù ngươi và ta quen biết qua giao dịch, nhưng mạng của đệ đệ ta, cũng không phải là thứ tầm thường như tiền bạc có thể so sánh, sau này trong lòng ta, ngươi giống như tỷ

muội thân sinh của ta, nếu có chỗ nào cần Vịnh Tư, ngươi cứ mở lời."

Nàng ấy đã bảo người chuẩn bị lễ vật cảm tạ rồi.

Nhưng chỉ là lễ vật thì sao có thể chứ.

Mạnh Vịnh Tư vô cùng cảm động, nhưng Tiêu Vân Chước lại hết sức tỉnh táo.

Ánh mắt nàng quét qua Mạnh Hầu Gia ở bên ngoài, giọng điệu mang theo ý cười nói: "Tỷ muội ruột thịt thì quá lời rồi, dù sao nhà ngươi cũng không chỉ có ngươi và lệnh đệ, họ hàng gia quyến của cả một nhà, ta không chịu nổi, nhưng... có thể làm bằng hữu."

Thêm một người bạn thêm một đường đi.

Chương 76

Giờ phút này Mạnh Vịnh Tư hoàn toàn thả lỏng, lo lắng và đau buồn trên mặt cũng ít đi rất nhiều, lại nhiều hơn mấy phần thẹn thùng và thẳng thắn của nữ nhi, nghe thấy Tiêu Vân Chước nói, cũng biết đối phương chê nhà nàng ấy phức tạp, nhưng lại cũng không tức giận.

Dưới cái nhìn của nàng ấy, đôi mắt của Tiêu cô nương có thể nhìn thấu lòng người, người như này, trong mắt cũng không chứa được hạt cát.

Mà nhà nàng ấy... phụ mẫu nhìn thì hiền lành, nhưng mâu thuẫn và những thứ xấu xa bên trong cũng không ít...

"Đúng rồi, mấy ngày sau Tết, trong kinh thành rất náo nhiệt, nữ cầm sư nổi tiếng nhất thiên hạ kia muốn dùng đàn để kết bạn ở Thăng Ba Lâu, rất nhiều cô nương đều muốn đi xem, ta cũng đã chiếm được một chỗ từ sớm, đến lúc đó mời ngươi đi cùng được chứ?" Mạnh Vịnh Tư vội vàng hỏi.

Cô nương của các nhà trong kinh thành cho dù không quen biết, cũng có vài lần duyên phận, Tiêu Vân Chước vừa tới, không biết ai, thậm chí còn có danh hiệu "Tiêu phán quan", muốn kết bạn cũng không dễ dàng.

Mặc dù nàng có thể xem tướng đoán mệnh, nhưng dù sao cũng là nữ tử có độ tuổi tương tự nàng ấy, cũng không thể mỗi ngày đều phải ra vẻ giúp người chữa bệnh gọi hồn chứ?

"Được." Tiêu Vân Chước cũng không từ chối.

Nàng rất thích nghe hát.

Sư phụ quỷ kia của nàng đã nói, lúc trước người của Thần Ẩn Môn bọn họ không chỉ biết dị thuật Huyền Môn, cũng thích nghiên cứu cầm kỳ thư họa, đệ tử có hơn phân nửa là kiểu người có số mệnh kỳ lạ, bọn họ ở trong thế giới trần tục sẽ trải qua những việc long

đong gian khổ, cho nên mới ẩn thế mai danh, quy ẩn vào núi rừng, học tập tu hành, thỉnh thoảng bớt thời gian cho một số sở thích.

Nhưng ở ẩn cũng không quên thế gian, chiến loạn bắt đầu, oan hồn trong thiên hạ cũng càng nhiều.

Môn chủ đời trước của Thần Ẩn Môn, trời sinh có khả năng thông thần nhiếp quỷ, nên muốn đi du hí trên thế gian, xoa dịu những oán khí sát khí có thể độ được.

Sau khi nàng gia nhập Thần Ẩn Môn, sư phụ sợ linh hồn của mình không chống đỡ nổi, cho nên mỗi ngày đều bắt nàng phải học tập hết sức, nàng đi theo hiểu rõ được không ít điển tịch và thư tàng, học được ít bài nhạc, nhưng sau khi sư phụ đi, nàng chỉ chuyên tâm nuôi sống chính mình, rất ít khi lại gảy đàn nữa.

Lúc này, sau khi hẹn với Mạnh Vịnh Tư xong, Tiêu Vân Chước quyết định cáo từ.

Trước khi đi, Mạnh Vịnh Tư đột nhiên kéo nàng lại, có chút ngượng ngùng mở miệng nói: "Tiêu cô nương, ta biết ngươi là người hiểu thấu lòng người, cho nên... Ta mặt dày mày dạn nhiều lời vài câu bên tai ngươi..."

"Nhị huynh nhà ngươi và thứ huynh của ta có thể nói là cá mè một lứa, nhưng lại có mấy phần khác biệt, huynh trưởng nhà ngươi... tâm cơ... lại càng sâu lắng hơn chút..." Mạnh Vịnh Tư có chút khó mà mở miệng: "Thứ huynh của ta cũng không phải là người thông minh, hết lần này tới lần khác tìm bọn buôn người hại đệ đệ ta, có thể làm kín kẽ không một lỗ hổng..."

"Ngươi nghi ngờ nhị ca ta giúp đỡ hả?" Tiêu Vân Chước hỏi thẳng.

"Ta không dám chắc chắn, nhưng... cho dù hắn không giúp, thì cũng là người biết chuyện, ta không biết quan hệ giữa ngươi và nhị ca như thế nào, nếu như tốt, ta hi vọng ngươi có thể khuyên hắn một chút, thứ huynh của ta là người sẽ gây hoạ, đừng nên lui tới với hắn ta nữa, nếu như không tốt... Vậy Tiêu cô nương, ngươi cũng phải cẩn thận chút, trong gia đình quý tộc, tình thân có thể rất quý giá nhưng cũng có thể rất rẻ mạt..." Mạnh Vịnh Tư vừa

tiễn Tiêu Vân Chước ra ngoài, vừa lắm miệng nói ra.

Nàng ấy thật sự cũng không muốn nói ra, nhưng nghĩ tới Tiêu Vân Chước vừa về nhà, chỉ sợ sẽ có lòng ỷ lại vào người nhà.

Mà Tiêu Văn Việt quả thực không phải người hiền lành.

Nếu chỉ là đứng nhìn thôi thì cũng không có gì, chỉ sợ trong lòng còn có gian kế.

Tiêu Vân Chước đương nhiên biết nhị ca nhà nàng là người có tâm tư phức tạp, lại cũng không phải là quân tử, nhưng không cảm thấy hắn có thể làm ra mức g.i.ế.c hại muội muội ruột là nàng.

Dù sao... Nàng không phải cục đá ngáng đường nhị ca, đổi lại thành đại ca, không chừng sẽ có.

Chương 77

Tiêu Vân Chước im lặng không nói, Mạnh Vịnh Tư cũng biết mình nói xấu người khác không tốt, nhưng chính là không nghĩ ra, rõ ràng là ruột thịt cùng mẹ sinh ra, vì sao hai huynh muội lại chênh lệch lớn như vậy?

Chỉ chớp mắt, hai người đã sắp ra khỏi cửa.

Đã thấy có ba người từ bên ngoài Mạnh phủ đi vào.

Một vào một ra đối diện nhau, tầm mắt của Tiêu Vân Chước trực tiếp đối mặt với nhị ca nhà mình.

Trên mặt Mạnh Vịnh Tư nhất thời hiện lên mấy phần xấu hổ, chân trước vừa nói xấu Tiêu gia Nhị Lang, một khắc sau đã gặp đối phương, cảm giác chột dạ trong nháy mắt dâng lên, mặt mũi trắng bệch.

Thứ trưởng tử Mạnh gia Mạnh Bình Chương dẫn Tiêu Văn Việt và một người khác đi vào trong, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Vân Chước và Mạnh Vịnh Tư thì dừng lại.

"Tam vương gia, vị này chính là muội muội trong nhà." Mạnh Bình Chương nịnh nọt, sau đó lại nhìn chằm chằm Mạnh Vịnh Tư nói: "Còn không mau mau bái kiến Tam vương gia? Nếu không có ngài ấy, cái mạng nhỏ của đệ đệ đã mất lâu rồi."

Mạnh Vịnh Tư nghe thấy là Tam vương gia, lập tức hành lễ: "Tiểu nữ đã từng gặp Vương Gia, đa tạ vương gia đã cứu ấu đệ."

Tam vương gia cứu được đệ đệ là sự thật, nhưng nàng không hiểu, vì sao thứ huynh lại ở chung một chỗ với Tam vương gia.

Tam vương gia lại là người cực kỳ tuỳ ý, lập tức nói: "Miễn lễ, chuyện nhỏ thôi, không đáng để các ngươi để ý như vậy, hơn nữa nếu không khéo gặp Tiêu Nhị Lang cũng cùng đi ngang qua chỗ

kia, bổn vương cũng sẽ không phát hiện ra đệ đệ ngươi, vừa rồi huynh trưởng nhà ngươi đã mời bổn vương đến Tỉnh Xuân Các dùng bữa, cảm ơn một tiếng rồi, nhưng bổn vương lại nghe nói huynh trưởng ngươi có được một con ngựa tốt, nên đã đặc biệt tới nhìn một cái, sẽ không làm lỡ chuyện dưỡng bệnh của đệ đệ ngươi chứ?"

Người người đều biết Tam hoàng tử Xương Vương không phải người quy củ.

Hắn ta cả ngày la cà dạo chơi, thích vui đùa, rất xa hoa, phàm là chuyện cảm thấy hứng thú, cũng sẽ tham dự vào.

Đường đường là Vương Gia, lại thích kết giao bạn bè, bằng hữu của hắn ta đủ loại hạng người không thiếu.

Ngay cả ăn mày ở ven đường, có lẽ cũng đã từng xưng huynh gọi đệ với hắn ta.

Người này tính tình vô cùng tốt, hào phóng lại không tự cao tự đại, thường xuyên bảo người khác quên đi thân phận của hắn ta, nhưng cũng bởi vậy, bệ hạ rất yên tâm lại sủng ái hắn ta, thương hắn ta từ nhỏ đã mất mẫu thân, còn đặc biệt đưa người đến trước mặt hoàng hậu để nuôi dưỡng, mười sáu tuổi đã lập phủ phong vương, càng độc nhất trong đám hoàng tử.

"Thân thể của đệ đệ đã rất tốt rồi, vừa rồi đại phu cũng nói không có gì đáng ngại, đa tạ vương gia quan tâm." Mạnh Vịnh Tư lập tức nói.

Nói xong, ánh mắt còn liếc về phía thứ huynh nhà mình.

Quả nhiên, thấy hắn ta vừa rồi còn hăm hở trong nháy mắt đã ngơ ngác mấy phần: "Muội vừa mới nói tam đệ đã rất tốt rồi hả?"

Sáng sớm hôm nay hắn ta nhận được tin tức, điều tra ra được Tam vương gia sở dĩ cứu được đệ đệ của hắn ta là do huynh đệ tốt Tiêu Văn Việt của hắn ta chỉ dẫn.

Loại cảm giác bị phản bội kia xộc lên não, vừa sáng sớm đã xông

ra ngoài, lập tức đến tìm Tiêu Văn Việt tính sổ.

Không nghĩ tới, Tiêu Văn Việt còn dẫn theo hắn ta đi gặp Tam vương gia.

Nói rằng tất cả đều là trùng hợp.

Tiêu Văn Việt không cẩn thận dẫn đường cho Tam vương gia không sai, nhưng đệ đệ đã điên rồi, bọn họ còn trở thành quen biết với Tam vương gia, cả buổi sáng trò chuyện với nhau, bây giờ hận không thể xưng huynh gọi đệ với vương gia, tính toán như thế... cũng không thiệt.

Nhưng bây giờ lại nói cho hắn ta biết, chướng ngại vật Mạnh Bình Tĩnh kia đã khoẻ rồi hả?

"Khụ khụ khụ khụ..." Thân thể của Tiêu Văn Việt yếu ớt, bị gió thổi qua, yếu ớt ho khan hai tiếng.

Tiếng ho này của hắn, cũng khiến cho Mạnh đại lang bừng tỉnh khỏi cơn mộng.

Vội vàng che đậy biểu cảm không đúng trên mặt mình, ngược lại ra vẻ cao hứng nói: "Tại sao không ai nói cho ta biết? Đã mời được danh y nào thế?"

"Đại ca không ở nhà, đương nhiên không biết." Mạnh Vịnh Tư mừng thầm: "May mà đã có được một viên thần dược từ chỗ Tiêu cô nương, không nghĩ tới sau khi uống vào, đệ đệ đã khôi phục lại bình thường, hiện tại phụ thân đang chơi cùng với đệ đệ."

Nàng không tiện nói thật, sợ ảnh hưởng đến danh dự của Tiêu Vân Chước.

Dù sao chuyện gọi hồn đoán mệnh, nghe quá mức mơ hồ.

Chương 78

Ánh mắt của Mạnh đại lang này như mũi nhọn nhìn chằm chằm vào Tiêu Vân Chước như có ngụ ý.

"Vị này chính là cô nương mà muội nói có linh đan diệu dược kia? Nhưng lại là hảo hữu của muội? Làm sao trước đây huynh chưa từng gặp?" Mạnh đại lang tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ khoan dung.

"Mạnh công tử nếu như người người đều nhận biết, thì hiện tại có thể đến nha môn nhận chức bắt trộm được rồi." Tiêu Vân Chước không mặn không nhạt nói một tiếng.

Mạnh Bình Chương chán ghét liếc nhìn Tiêu Vân Chước một cái, sau đó nói với Mạnh Vịnh Tư với vẻ quan tâm: "Thái y trong cung đã tới mấy lần, làm sao nhiều người như vậy cũng không có cách nào, vị cô nương này chỉ cần một viên thuốc đã chữa khỏi rồi hả? Muội muội, có phải đã bị tiểu cô nương này lừa rồi hay không? Ta nghe nói bên ngoài có một loại thuốc khiến cho người ta tạm thời tỉnh táo, nhưng sau khi dùng, sẽ trở nên hoàn toàn ngu ngốc!"

Thuốc gì chứ, dĩ nhiên là do hắn ta tự biên tự diễn.

"Phụ thân cả ngày bận công vụ, không biết những thứ này, ta thấy vẫn nên cẩn thận mới được! Không bằng mời vị cô nương này ở lại trong nhà ít ngày? Nếu như đệ đệ có vấn đề gì, cũng có người phụ trách..." Mạnh Bình Chương hận không thể cho người bắt nha đầu ngang ngược không biết tới từ đâu này lại để đánh chết.

Cái quái gì chứ, lại chạy đến đưa cho nhà hắn ta!

Mạnh Vịnh Tư nghe vậy, nhìn thoáng qua về phía Tiêu Văn Việt.

Mà Tiêu Văn Việt... cũng rất khiếp sợ.

Hôm qua trong nhà đã loạn cả lên, cha hắn ta phái người đi tìm

Tiêu Vân Chước ở xung quanh, thậm chí cho là nàng chê trong nhà không tốt, cho nên chạy mất..

Trước đó phụ thân về nhà, chỉ ước gì có thể dạy dỗ hắn ta và tam đệ ngày đêm, duy chỉ có đêm qua là không, nếp nhăn trên mặt cũng căng thẳng hơn rất nhiều, nhìn thấy bọn họ tới gần, lập tức đuổi bọn họ về viện tử đọc sách, hôm nay ông ấy đã đi ra ngoài từ sớm, phụ thân thậm chí cũng không có thời gian để quản nhiều.

Bây giờ hạ nhân của Tiêu gia vẫn còn cầm bức hoạ để đi tìm đi?

Mà người muội muội mất tích này...

Đến Hầu phủ tặng thuốc rồi?

Hắn ta không hiểu.

Nhưng... với hắn ta mà nói, cũng không phải việc gì tốt...

Quả nhiên, một khắc sau, chỉ thấy Tiêu Vân Chước mở miệng nói: "Nhị ca, huynh xem, muội có cần ở lại Mạnh gia thêm mấy ngày không?"

"Nhị ca? Cái gì nhị ca?" Mạnh Bình Chương bùng nổ, khiếp sợ nhìn Tiêu Văn Việt, lại nhìn Tiêu Vân Chước, hắn ta lắp bắp, lại tức giận nói ra: "Tiêu, Tiêu nhị đệ! Ngươi đừng có nói với ta... đây là... muội muội nhà ngươi đấy nhé!"

Sáng nay hắn ta còn nói chuyện phiếm với Tiêu Văn Việt. Còn chúc mừng hắn đã tìm thấy muội muội.

Thậm chí còn nói, không bằng hắn đến Tiêu gia xin kết thông gia, về sau huynh đệ bọn họ thân càng thêm thân, chỉ là Tiêu Văn Việt hỗn đản này không lên tiếng.

Hoá ra là chờ hắn ta ở đây!

Biết rõ chuyện của Mạnh Bình Tĩnh là do hắn ta làm, đầu tiên là đồng ý giữ bí mật cho hắn ta, sau lại tìm Tam hoàng tử cứu người, hiện tại còn bảo muội muội ruột đến tặng thuốc?

Rốt cuộc hắn đứng về phía nào?

Ban đầu chuyện Tiêu Văn Việt và Tam hoàng tử cùng nhau cứu người, hắn ta đã nghĩ thông suốt rồi! Tiêu Văn Việt nói là trùng hợp gặp được hắn ta cũng tin, huống chi dựa vào Tam hoàng tử cũng là một chuyện tốt, hắn ta cũng không tổn thất, nhưng bây giờ thằng ngốc nhà hắn ta đã được chữa khỏi rồi, toàn bộ còn có thể giống nhau sao?

"..." Tiêu Văn Việt cũng không giải thích rõ được.

Hắn có thể nói, hắn cũng không biết muội muội còn có thần dược không?

Cho dù có, nàng đến Mạnh gia làm cái gì! Vừa mới đến, làm sao có thể có bất cứ giao tình nào với Mạnh Vịnh Tư!

"Thật sự là khéo, nhị ca ta trùng hợp cứu được Mạnh tiểu công tử cùng với Tam vương gia, ta lại trị bệnh cho Mạnh tiểu công tử... Nói như vậy, hai huynh muội chúng ta đều coi như là ân nhân của nhà Mạnh đại công tử phải không?" Tiêu Vân Chước rất hiểu cách đ.â.m vào lòng người

Chương 79

Mạnh Bình Chương cảm giác sau lưng bị người ta đ.â.m mấy đao.

"Rất đúng! Rất đúng!" Mạnh Bình Chương cười vô cùng cứng ngắc.

Nếu không phải có Tam vương gia ở đây, hiện tại chắc hẳn hắn ta đang chất vấn Tiêu Văn Việt, không cần làm huynh đệ tốt nữa rồi à?

Tiêu Văn Việt im lặng nhìn nàng: "Phụ thân đang tìm muội, muội về sớm đi."

Còn ở lại nữa, Mạnh đại lang sẽ bị tức chết.

"Đừng!" Mạnh Bình Chương đã nhớ kỹ Tiêu Vân Chước: "Tiêu nhị đệ, sáng nay chúng ta còn nói chuyện về muội muội của ngươi nữa, ngươi đã đồng ý để nàng làm thê tử của ta, ta còn không thể giữ vị hôn thê của ta lại chơi một lúc sao? Nơi này cũng không có người ngoài, vừa vặn mời Tam vương gia làm chứng, buổi chiều ta sẽ đến nhà ngươi cầu hôn!"

Vẻ mặt Tiêu Văn Việt cứng đờ, ánh mắt lạnh hơn mấy phần.

"Đại ca! Hôn sự đều là phụ mẫu làm chủ, khi nào thì đến lượt huynh làm chủ vậy?" Mạnh Vịnh Tư sốt ruột.

Tam vương gia nhạy bén phát hiện ra bầu không khí không đúng lắm.

Bọn họ đang cãi nhau à?

Quá thú vị, hắn ta thích nhất là náo nhiệt! Tai cũng vểnh cao hơn mấy phần.

Nhưng Mạnh Bình Chương này làm việc cũng có chút không chân chính, làm bừa thì làm bừa, không thể lấy danh dự của nữ tử ra để nói đùa, nói thật mặc dù Tiêu gia cô nương này lưu lạc bên ngoài

nhiều năm, nhưng rất tươi đẹp thoát tục.

Luận về dáng vẻ và khí chất, Mạnh đại lang không xứng.

Nhưng Tam vương gia cũng không nói gì, dù sao Tiêu gia vẫn có người ở đây, hắn ta lắm miệng làm gì?

"Không nghĩ tới nhị ca quan tâm ta như vậy, mới ở chung có mấy ngày, huynh cũng đã nghĩ đến nửa đời sau của ta rồi hả?" Giọng điệu của Tiêu Vân Chước đã lạnh nhạt đi rất nhiều: "Nhưng chờ phụ thân và đại ca mất rồi, huynh lại xen vào việc của người khác cũng không muộn."

Nói xong, Tiêu Vân Chước thản nhiên lườm Mạnh Bình Chương một cái, không khách khí chút nào bồi thêm một câu: "Trong nhà Mạnh đại công tử đã chôn mấy đứa con chưa kịp ra đời rồi đúng không? Ngươi là người bỉ ổi bẩn thỉu đến mức này, đứng ở kia ta cũng chê ngươi thối, đừng có mở miệng ra khiến người khác buồn nôn nữa."

Nói xong, Tiêu Vân Chước trực tiếp cất bước đi qua bên cạnh Tiêu Văn Việt.

Không được tức giận, nàng còn lâu mới tức giận.

Tức giận nhiều, nàng sẽ quay lại đ.â.m kẻ tiểu nhân.

Mạnh Vịnh Tư lập tức đuổi theo.

Tiêu Văn Việt chỉ cảm thấy bên cạnh có một luồng gió mát, trong lòng hơi gấp một chút, nghiêng đầu thấy muội muội mình không chút do dự rời đi, bàn tay dưới ống tay áo hơi nắm chặt lại.

"Con ngựa tốt này của ngươi... bổn vương ngày khác lại tới xem đi." Tam vương gia cảm thấy có chút không thú vị, cũng quay người rời đi.

Mạnh Bình Chương vội vàng đi tiễn.

Ngoài cửa xe ngựa của Tiêu Vân Chước và Tam vương gia đường

ai nấy đi, rất nhanh xung quanh đã yên tĩnh trở lại.

Mạnh Bình Chương liếc mắt nhìn Tiêu Văn Việt, không che giấu tâm tình của mình: "Tiêu nhị đệ, ngươi có ý gì, chẳng lẽ thật sự xem thường ta? Người muội muội này của ngươi mặc dù là con vợ cả, nhưng lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm, ai biết có còn trong sạch hay không? Ta có lòng tốt thu nhận người, đối với ngươi mà nói chẳng phải là một chuyện tốt à?"

Hắn ta tràn đầy giận dữ, lời lẽ đều là cố ý khiêu khích.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt càng lạnh lùng, đôi mắt nhỏ hẹp quét về phía hắn ta: "Được, ta sẽ để ngươi cưới thê."

Nói xong, Tiêu Văn Việt bình tĩnh rời đi, bóng lưng gầy yếu nhìn có mấy phần cảm giác cô đơn.

Mạnh Bình Chương sửng sốt một chút.

Để hắn ta cưới thê? Có ý gì? Tiêu Văn Việt thật sự không tiếc muội muội? Chẳng lẽ hắn thật sự không phải cố ý giúp đỡ Mạnh Bình Tĩnh?

Nhưng nha đầu Tiêu gia c.h.ế.t tiệt kia quả thực là kỳ quái...

Chuyện ở hậu viện của hắn ta... Làm sao nàng biết được?

Mạnh Bình Chương và Tiêu Văn Việt bằng tuổi, đến nay vẫn chưa thành thân, không phải là không muốn, mà chính là hắn ta đang đợi, chỉ cần chờ Mạnh Bình Tĩnh đè ép hắn ta c.h.ế.t rồi, vậy hắn ta chính là người kế tục tước vị duy nhất được chọn, chỉ cần không phải con thứ, những cô nương xứng đôi, thân phận sẽ không thấp.

Nhưng chưa thành thân, cũng không đại biểu cho việc hắn ta chưa thông phòng.

Chính thê chưa vào cửa, thì không thể có lẽ, hắn ta cũng sẽ không giống như cha mình, bởi vì có người con thứ như hắn ta, cho nên lúc cưới vợ không chọn được người môn đăng hộ đối.

Chỉ là thời gian lâu dài, khó tránh khỏi sẽ có thông phòng có thai, cũng không thể sinh ra, vậy cũng chỉ có thể phá bỏ.

Rốt cuộc đã mất đi mấy đứa bé, thật ra bản thân Mạnh Bình Chương cũng không rõ, đối với hắn ta mà nói, đó là chuyện của nữ nhân.

Chương 80

Tâm trạng Mạnh Bình Chương không tốt, vô cùng buồn bực.

Nhất là sau khi hồi phủ, phát hiện vậy mà Mạnh Bình Tĩnh thật sự khỏi hẳn rồi, lại càng giận dữ không có chỗ phát tiết, nhưng hắn ta lại không thể biểu hiện ra trước mặt Mạnh Hầu gia, thậm chí còn phải giả vờ như rất vui vẻ, cực kỳ bứt rứt.

Trong lòng không biết đã mắng chửi huynh muội Tiêu gia bao nhiêu lần.

Mà Tiêu Vân Chước cầm theo lễ vật cảm tạ về nhà.

Lần này gọi hồn cho Mạnh tiểu công tử, tiền thù lao là năm trăm lượng, ngoài ra Hầu phủ còn tặng một ít thịt nai và trà bánh.

Đương nhiên, Mạnh gia sẵn sàng cho nhiều tiền hơn, nhưng đây là giá đã đàm phán trước đó, Tiêu Vân Chước cũng không thích lật lọng, hơn nữa năm trăm lượng bạc, so với lúc trước nàng ở Quan Tây kiếm được nhiều hơn.

Phải biết rằng những bách tính bình thường đó tìm nàng làm việc, cũng chỉ có thể kiếm được mấy đồng, mấy chục đồng.

Tiểu quỷ có thể đưa mấy vạn lượng bạc làm chân chạy vặt như Hồ Thăng lại càng hiếm như lá mùa thu, phần lớn quỷ hồn đều không có gì cả, nhiều lúc phải là nàng bỏ tiền ra mới được.

Tiêu Vân Chước theo thường lệ giữ lại một nửa cho mình dưỡng lão.

Hơn phân nửa số còn lại thì một phần để lúc cần lấy đi làm từ thiện, còn một ít thì để dùng lúc độ hồn.

Gần đây tài vận của nàng thật tốt, thật vui vẻ.

Tiêu Vân Chước về nhà bước chân nhẹ nhàng mười phần, nhưng

lại không biết bầu không khí trong nhà u ám, giống như mưa to gió lớn ùn ùn kéo đến.

"Đại tiểu thư trở về rồi!" Nàng vừa xuất hiện, hạ nhân đã kinh hô một tiếng, vội vàng chạy đi báo.

Tiêu Vân Chước không hiểu, mơ màng trở về viện tử của mình.

Rất nhanh, Tiêu Trấn Quan bước nhanh đến.

Ông ấy hùng hùng hổ hổ, dường như có một khối đá lạnh lẽo to lớn chắn trước mắt, bờ vai rộng rãi uy nghiêm hơn gấp bội lần, quầng mắt thâm đen trông có vẻ rã rời, vừa xuất hiện, cẩn thận quan sát nàng một cái, sau đó trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: "Chước Nhi, đêm qua con đi đâu vậy?"

"Kiếm tiền." Tiêu Vân Chước thành thật nói.

Lúc nàng nói chuyện, nữ quỷ nàng mang về từ bên ngoài kia khẽ tung bay sang hai bên.

Phụ thân nàng dù sao cũng ở lâu trong quân doanh, sát khí lạnh lẽo trên người cũng có tác dụng chấn nhiếp quỷ hồn nhất định, nói một cách đơn giản, dương khí của ông ấy thịnh, cơ thể khoẻ mạnh, lại thêm Tiêu gia có bảng hiệu do Tiên Hoàng ban thưởng và sát khí của lão tổ tông bảo vệ, giờ phút này nữ quỷ bị ép vào trạch viện, sức mạnh không đủ, run lẩy bẩy.

Nếu không phải có chú trói buộc của Tiêu Vân Chước, con quỷ này đã chạy từ lâu rồi.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả đồ vật mà hoàng đế ban thưởng cho đều có tác dụng như vậy.

Hoàng đế khai quốc trên người mang đại công đức, dĩ nhiên không giống bình thường, tổ tông nhà nàng đã từng c.h.é.m g.i.ế.c vô số kẻ địch đếm không hết, chính là anh hùng thời loạn, có uy phong, nếu không có hai thứ này cộng hưởng che chở, tổ mẫu ở trên giường bệnh dây dưa lâu như vậy, đã sớm không chịu nổi.

Tiêu Trấn Quan bất ngờ.

"Trong nhà để con thiếu ăn thiếu mặc hay sao?" Tiêu Trấn Quan vô ý thức nói ra.

Nói xong, đột nhiên phát hiện ra y phục mà nữ nhi mặc... là của phường vải Cao Thăng tặng.

Hôm nay làm thế nào cũng không tìm thấy con, trong lòng ông ấy sốt ruột, nên đã gọi lão quản gia tâm phúc kia tới, bảo ông ta điều tra một chút.

Vừa điều tra được thì biết, lúc nữ nhi về nhà, ngay cả một bộ quần áo đẹp đẽ cũng không có.

"Lúc trước ở bên ngoài cuộc sống của con chính là như vậy, nếu phụ thân cảm thấy hành vi của con không ổn, vậy... về sau con chỉ có thể cải trang, ra ngoài không tự xưng là người Tiêu thị nữa..." Tiêu Vân Chước nhẹ nhàng thương lượng.

Nàng cũng hiểu, người của gia tộc lớn, đều cần thể diện.

Nhưng nếu bảo nàng không được ra khỏi cửa, việc này liên quan đến tính mạng của nàng, bởi vậy nàng có thể thu liễm một chút, cố gắng hết sức để vẹn cả đôi đường.

Chương 81

Con có biết cả nhà tìm con cả đêm không? Không phải phụ thân không cho phép con ra ngoài, chỉ là ban đêm nguy hiểm, con là một tiểu cô nương, không nên ở bên ngoài, sau này, ban ngày phụ thân không cản con, nhưng đến đêm, con phải về sớm, con thấy vậy được không?" Tiêu Trấn Quan cau mày hỏi.

Sự lo lắng trong mắt ông ấy không phải là giả.

Tiêu Vân Chước cũng sửng sốt một chút.

Những năm này nàng tự do đã quen, không bị ràng buộc, sư phụ quỷ kia của nàng cũng mỗi ngày đều bận dạy nàng những thứ những chuyện của nó, cũng không quan tâm nhiều.

Thậm chí sư phụ cũng không cho rằng nàng ở bên ngoài sẽ nguy hiểm.

Thân là môn chủ của Thần Ẩn Môn, trời sinh có thể phán đoán được âm dương, cho nên không có gì để sợ.

"Vậy... sau này nếu con không về được, sẽ phái người thông báo về nhà một tiếng." Tiêu Vân Chước né tránh ánh mắt của phụ thân, bình tĩnh nói một tiếng.

Tiêu Trấn Quan thở dài: "Như vậy cũng được."

Ông ấy còn muốn hỏi thêm vài câu.

Ví dụ như, đêm qua nàng ở đâu, gặp ai, đã xảy ra chuyện gì...

Nhưng cũng không biết nên mở miệng như thế nào, đứa nhỏ này mặc dù là huyết mạch của ông ấy, nhưng đối với ông ấy tràn đầy xa lạ, đối với cái nhà này cũng tràn đầy phòng bị, ông ấy thân là phụ thân, lại không có tư cách để quản nhiều.

Nếu như năm đó không để lạc mất thì tốt.

"Lão thái thái rất tốt, cha đã phái người đến Hoàng Thành Tự, mời mẫu thân con về nhà, sau khi bọn họ trở về, đừng bực bội." Tiêu Trấn Quan đưa tay định xoa đầu nữ nhi.

Nhưng Tiêu Vân Chước lại nghiêng đầu một cái tránh đi, vẫn như cũ không tim không phổi: "Con biết rồi, mỗi ngày con đều vô cùng bận rộn, thời gian đâu mà giận với dỗi, phụ thân vẫn nên về quân doanh sớm đi, đừng quan tâm con nữa."

Vẽ vời cho thêm chuyện ra.

Tay Tiêu Trấn Quan rơi ở trên không trung, ngượng ngùng thu về.

Vì sao vừa nhắc tới Khương thị, nha đầu này lại lập tức tránh xa người ngàn dặm?

Đơn giản là Khương thị thiên vị Khương Nguyên?

Tiêu Trấn Quan mơ hồ có một loại cảm giác bất an.

Tiêu Trấn Quan thấy nàng không việc gì, cũng không ở lại thêm, lập tức bảo quản gia gọi toàn bộ hạ nhân đi tìm kiếm trở về.

"Lão gia, ngài và đại tiểu thư cãi nhau à?" Điền quản gia thấy sau khi Tiêu Trấn Quan ra ngoài sắc mặt không phải rất tốt, lo lắng hỏi.

Ánh mắt Tiêu Trấn Quan quét qua Điền quản gia, không rõ cảm xúc, sau khi trầm tĩnh một lát, lại hỏi: "Sau khi đại tiểu thư trở về, phu nhân đối xử với con bé thế nào?"

"Dĩ nhiên là tốt." Điền quản gia lập tức nói.

"Tốt chỗ nào? Ở nơi vắng vẻ cũ kỹ, y phục cũng là người ngoài tặng cho, ngoại trừ mấy miếng ăn, phu nhân còn chuẩn bị gì?" Tiêu Trấn Quan đè nén sự khó hiểu và tức giận trong lòng.

"Lão gia, là đại tiểu thư không muốn nhận... Phu nhân cũng muốn thân thiết với đại tiểu thư, chỉ là thái độ của đại tiểu thư xa

cách..." Mồ hôi lạnh của Điền quản gia lập tức chảy xuống.

Chẳng lẽ, đại tiểu thư đã nói hết rồi.

Tiêu Trấn Quan biết bản tính của Khương thị, trong mắt bà ta không chứa được hạt cát, muốn trượng phu và con cái toàn tâm toàn ý bảo vệ và nỗ lực với bà ta, tính cách của Vân Chước cũng cứng rắn, không phải người biết nói nhẹ nhàng, từ nhỏ, Khương thị đã nghiêm khắc nhất với nữ nhi, cho nên tình trạng giữa hai mẹ con không hoà hợp, ông ấy vốn dĩ cũng đã chuẩn bị mấy phần tâm lý.

Nhưng cũng không nghĩ tới quan hệ giữa hai người lại kém như này.

Rõ ràng những năm này, Khương thị cũng nhiều lần biểu hiện sự khổ sở và nhớ nhung sau chuyện để lạc mất nữ nhi, cho nên ông ấy mới có thể gật đầu, để bà ta nuôi dưỡng Khương Nguyên ở bên người.

Nhưng bây giờ nhìn lại, nào có dáng vẻ trân quý khi mất mà có lại được?

Tiêu Trấn Quan mặt lạnh, trong lòng Điền quản gia không chắc chắn.

Rất nhanh, Tiêu Trấn Quan đã đuổi Điền quản gia đi, gọi Mã lão quản gia tới.

Lão quản gia đã lớn tuổi, tuy rằng nhiều năm không quản chuyện trong phủ, nhưng tai mắt vẫn có không ít.

Sau khi Tiêu Trấn Quan gọi người tới, lại hỏi: "Mã thúc, Điền Hữu Vinh này nói chuyện không thành thật, ta không tin ông ta, vừa rồi thúc đã nghe ngóng ra được gì rồi?"

Lưng của lão quản gia đã hơi còng, nhưng ánh mắt vẫn khôn ngoan như trước, lập tức trả lời: "Lão gia, nếu như muốn tốt cho đại tiểu thư, vậy thì Điền Hữu Vinh này tuyệt đối không thể giữ lại."

Tiêu Trấn Quan run lên, nhìn chằm chằm qua.

Chương 82

Lão nô tra ra được, đêm qua Điền Hữu Vinh bảo người cầm bức hoạ của đại tiểu thư đến những nơi như Xuân Hương Lâu tìm người, trong lời nói mặc dù không nhắc đến người trong bức họa là đại tiểu thư của Tiêu phủ chúng ta, nhưng nếu có người có lòng tò mò, vậy thanh danh của đại tiểu thư ở toàn kinh thành sẽ mất sạch." Lão quản gia già nua tiếp tục nói.

"Bốp!"

Tiêu Trấn Quan trực tiếp đập bàn, phẫn nộ đứng lên.

Xuân Hương Lâu là chỗ thế nào chứ? Chỉ có nữ tử bi thảm nhất trên đời mới có thể lưu lạc tới nơi đó.

Ông ấy chỉ bảo Điền Hữu Vinh cầm bức hoạ đến các khách điếm hỏi một chút, tên chó c.h.ế.t này lại làm như thế sau lưng ông ấy.

Tiêu Trấn Quan thật sự không nghĩ tới Điền quản gia lại lớn gan như vậy, thậm chí trước đó, ông ấy vẫn khá tín nhiệm Điền quản gia, Khương thị thật ra cũng không có sở trường quản lý nhà cửa, trên dưới Tiêu phủ có thể duy trì gọn gàng ngăn nắp như này cũng may nhờ có bản lĩnh của Điền quản gia.

Nhưng bây giờ ông ta lại "quá" có bản lĩnh rồi.

"Người đâu, trói Điền Hữu Vinh lại." Tiêu Trấn Quan lập tức nói, nói xong, nhìn về phía lão quản gia: "Mã thúc, chuyện trong nhà này, còn phải làm phiền thúc chú ý một chút."

Khi còn bé, phụ thân ông ấy không quản chuyện nhà, xưa nay lại càng không hoàn toàn làm tròn trách nhiệm của người cha, phần lớn là Mã quản gia ở bên cạnh ông ấy, thân phận gần như trưởng bối, dạy ông ấy không ít thứ.

Bây giờ tuổi tác của Mã quản gia đã lớn, nhi tử mình cũng do ông ấy quản lý, còn phải tiếp tục quan tâm nữ nhi mình, điều này

khiến Tiêu Trấn Quan cảm thấy rất áy náy.

"Chỉ cần lão gia còn có lúc dùng đến lão nô, lão nô cho dù có liều mạng cũng sẽ không tiếc." Mã quản gia vội vàng nói.

Tâm trạng của Tiêu Trấn Quan rất nặng nề.

Bắt Điền quản gia lại thì dễ, nhưng xử trí thế nào thì...

Chỉ sợ Khương thị sẽ làm ầm lên với ông ấy.

"Trước tiên cứ bịt miệng lại nhốt vào kho củi, đợi phu nhân trở về, rồi lại xử lý tiếp." Tiêu Trấn Quan do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn cảm thấy phải cho thê tử mấy phần mặt mũi.

Dù sao Điền quản gia cũng là người mà Khương thị tín nhiệm, cho dù muốn xử lý, cũng phải qua tay Khương thị.

Mã lão quản gia muốn nói lại thôi, yên lặng cúi đầu.

Ông ấy thấy, lão gia cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có một điều, là quá nặng tình cảm.

Lão gia chịu ảnh hưởng sâu sắc từ lão thái gia, tận mắt nhìn thấy lão thái gia háo sắc ham mê dục vọng, cuối cùng mất mạng mất cả thanh danh của gia đình, cho nên sau khi lấy Khương thị về, đối với phu nhân vô cùng yêu thương, sợ đối phương có nửa điểm tổn thương.

Nhưng ông ấy là gia chủ, đáng lẽ nên lấy tương lai làm đầu, chiều theo Khương thị mọi nơi, chẳng khác nào đặt vận mệnh của cả nhà vào trong tay phu nhân.

Nếu như Khương thị có tài đức và học thức như lão thái thái, lựa chọn như vậy cũng coi như không có sai lầm gì lớn.

Nhưng Khương thị lại không có, bà ta là con dâu do lão thái gia chọn lúc hồ đồ, căn bản không phải người đáng tin.

Chỉ là chuyện này, ông ấy không khuyên được.

Đều nói trong nhà hoà thuận mọi sự đều hưng thịnh, nếu như lão gia nhà mình không thể tỉnh ngộ, vậy có người châm ngòi thì sẽ chỉ khiến mâu thuẫn trong nhà không dứt.

Trong lòng Điền quản gia vốn dĩ đã có hơi thấp thỏm không yên, nhất là khi ông ta biết lão gia mời Mã lão quản gia ra mặt, loại bất an kia lại càng lên tới cực điểm.

Quả nhiên, chẳng bao lâu, ông ta đã bị trói lại.

Chắc chắn là đại tiểu thư tố cáo rồi.

Trong lòng ông ta cực kỳ sợ hãi.

Nhưng sự sợ hãi này cũng không kéo dài quá lâu.

Lão gia chỉ nhốt ông ta vào trong kho củi canh chừng, hiển nhiên là đợi phu nhân trở về, mà chỉ cần phu nhân trở về, vậy thì tất cả mọi thứ ông ta cũng không sợ nữa.

Chuyện năm đó ông ta làm, đều là do phu nhân sai khiến.

Sau khi Tiêu Vân Chước trở về, Đông Trì cũng kể lại chuyện đã xảy ra trong nhà cho nàng nghe.

Nàng cũng hơi kinh ngạc, bản thân mình chỉ là đi ra ngoài làm chút chuyện, lại ầm ĩ đến mức tìm người trên toàn thành?

Sự quan tâm của người phụ thân già nhà nàng quả thực bất ngờ, xem ra sau này lúc đi ra ngoài, phải nhớ đến người nhà một chút.

Chương 83

Vừa xong Điền quản gia bị trói lại, cũng không biết là nguyên do gì..." Đông Trì nói xong, lại có chút tức giận nói: "Bắt là tốt! Người này ỷ vào việc phu nhân trọng dụng, cũng sắp coi mình như chủ tử rồi, hôm người quỳ ở Từ Đường, nô tỳ sợ người bị gió khó chịu, muốn gọi nhà bếp chuẩn bị ít thuốc bổ, nhưng bị Điền quản gia nhìn thấy, không đồng ý..."

Đường đường là đại tiểu thư, uống chút thuốc bổ lại còn cần quản gia đồng ý, chưa từng nghe thấy!

"Ông ta làm sai chuyện gì mà bị trói?" Tiêu Vân Chước tò mò.

Điền quản gia có thể ngông cuồng như thế, là bởi vì phụ mẫu của nàng dung túng, cho nên nếu không gây ra lỗi lầm lớn, phụ thân sẽ không động đến ông ta.

Nhất là người phụ thân này... bị mẫu thân của nàng Khương thị quản lý chặt chẽ, nhìn thì lạnh lùng nghiêm túc, nhưng thực ra... mười phần sợ vợ! Dám động đến người của Khương thị, như này là đã chuẩn bị tốt hai phu thê cãi nhau rồi.

"Chuyện này thì lại không nghe nói." Đông Trì cũng nỗ lực nghe ngóng, chỉ là nàng ấy mới tới, không quen mấy người, tin tức đã lạc hậu rất nhiều.

Tiêu Vân Chước cũng không quá để ý.

Chuyện trong nhà vốn dĩ không tới lượt nàng quan tâm nhiều.

Lúc này, ở Hoàng Thành Tự.

Khương thị dẫn theo Khương Nguyên ở rất thoải mái, trong chùa cũng có vài lão thái thái quen biết, mỗi ngày đều hẹn cùng nhau niệm kinh cầu phúc, Khương thị diễn xuất nghiêm chỉnh là một người con dâu hiếu thuận, dù là chuyện của hòa thượng giả đã ầm ĩ khiến người người trong Kinh Thành đều biết, nhưng cũng không

có ai trách cứ Khương thị đã thỉnh về một hung khí.

Thậm chí, người biết được việc này, đều có chút đồng tình với Khương thị.

Cảm thấy bà ta lòng tràn đầy chân thành hiếu thuận, chỉ là mua sai đồ, nên cứ hoang mang sợ hãi như vậy, nói không chừng Tiêu gia lão thái thái này vẻ ngoài thì hiền lành, thật ra lại nghiêm khắc, mới khiến cho Khương thị cẩn thận từng li từng tí như vậy.

"Cô mẫu, cô phụ phái người đưa tin tới? Lão thái thái thế nào rồi ạ?" Sau khi hạ nhân của Tiêu gia tới đưa tin, Khương Nguyên vội vàng tới gần Khương thị hỏi.

Đầu tiên Khương thị mở bức thư ra, trong thư là Tiêu Trấn Quan tự mình viết.

Ý là ông ấy dự định xin nghỉ dài hạn, tạm thời không về quân doanh...

Khương thị xem xét, nhíu mày thật chặt, lại tiếp tục đọc... Vừa đọc, ý cười dịu dàng trên mặt trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tiêu Trấn Quan nói chuyện hung khí chỉ là trùng hợp hiểu lầm, khuyên bà ta không cần để ý, mặt khác còn nói lão thái thái bây giờ có thể ăn có thể uống, đã không việc gì, đã rất tốt, nên bảo bà ta sớm trở về, còn nói nữ nhi vừa về, người làm mẫu thân như bà ta ở bên ngoài lâu, sợ thương tổn đến trái tim của nữ nhi....

Từng câu từng chữ, đều không suy nghĩ cho bà ta.

"Lúc ta rời đi, không phải lão thái thái còn ngơ ngơ ngác ngác sao? Làm sao nhanh như vậy đã tốt lên rồi?" Khương thị sốt ruột, trực tiếp hỏi.

Bị bệnh hơn hai tháng, kết quả bà ta rời nhà mấy ngày đã hồi phục rồi, chuyện này sao có thể?

Tên sai vặt chuyển lời cung kính: "Lão gia và hai vị thiếu gia mỗi

ngày đều dùng bữa với lão phu nhân, lão gia còn bảo tam thiếu gia đến viện tử của lão phu nhân ở vài ngày, đại phu nói, tâm trạng của lão nhân gia tốt lên rất nhiều, thân thể cũng khoẻ mạnh theo, hiện tại đã không còn xuất hiện tình trạng mê man, chắc là không có chuyện gì nữa rồi..."

Sắc mặt Khương thị thay đổi, nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi nói tam thiếu gia dọn đến viện tử của lão thái thái ở?"

"Vâng... nhưng chỉ là mang theo mấy bộ đồ thôi, ban ngày vẫn ở tiền viện..." Tên sai vặt giật mình, vội vàng trả lời.

Khương thị chỉ cảm thấy m.á.u thịt đều bị người kéo mạnh xuống một mảng, đau đến toàn tâm.

Bà già kia cướp trưởng tử của bà ta, còn muốn cướp cả Nhị lang và Tam lang.

"Hồi phủ! Lập tức trở về phủ!" Giọng nói của Khương thị cũng cao hơn mấy phần, trái tim cũng muốn bay ra ngoài, hận không thể lập tức về đến nhà, cướp nhi tử về.

Chương 84

Khương Nguyên cũng giật mình, không hiểu lão thái thái này làm sao đột nhiên lại hồi phục rồi.

"Cô mẫu tuyệt đối đừng sốt ruột, cô phụ làm như vậy chắc chắn là có nguyên nhân, sau khi người trở về dù cho thế nào cũng phải ôn hoà một chút, ngàn vạn lần đừng chất vấn, khiến cô phụ khó chịu." Khương Nguyên vội vàng khuyên nhủ.

"Đúng vậy, lúc trước rất tốt, nha đầu kia vừa trở về thì đã thay đổi. Ta đã đưa trưởng tử cho lão thái thái rồi, đã nói là, hai đứa còn lại do ta toàn quyền làm chủ. Những năm này cô phụ con luôn chê Nhị Lang Tam Lang không tiến bộ, mỗi lần trở về đều nghiêm khắc với bọn nó ta đã nhịn rồi, nhưng bây giờ, bảo ta trơ mắt nhìn các con của mình đều thân thiết với lão thái thái? Vậy ta sinh chúng nó ra làm gì?" Khương thị thực sự không bình tĩnh nổi.

Những chuyện khác, bà ta đều có thể nhịn, duy chỉ có chuyện này là không được.

Nhất là Nhị Lang, đó là đứa nhỏ bà ta nhọc nhằn khổ sở mới nuôi lớn được, đâu đâu cũng thấy là Nhị lang tốt.

Bà ta tuyệt đối không cho phép người khác cướp nó đi mất.

Khương thị đã bảo người làm chuẩn bị, lúc bọn họ tới mang theo vài thứ, còn tưởng rằng sẽ ở nhiều ngày, cho nên đã mua thêm không ít, bây giờ thu dọn, quả thực là luống cuống.

Lúc này trời đã tối, không vào được thành, cho nên Khương thị chỉ có thể cố gắng đè nén cơn giận, đợi sáng sớm mai, lập tức trở về.

...

Sáng sớm, cửa thành vừa mở, xe ngựa của Khương thị đã vào thành.

Khương Nguyên nhìn thấy dáng vẻ chú trọng như vậy của Khương thị, trong lòng đã quyết định chủ ý.

Nếu như nàng ta xuất giá, tìm được nhà tốt, một lang quân tôn quý ôn nhu thì đó là tốt nhất, nhưng nếu như không thể...

Cũng tuyệt đối không thể gả cho nhị biểu ca...

Nhị biểu ca được sủng ái quá mức, đến lúc đó tình cảm giữa mình và cô mẫu cũng sẽ thay đổi, chưa chắc có thể trôi qua dễ chịu được yêu thương như bây giờ, so ra thì, đại biểu ca luôn đứng ở phía đối lập với cô mẫu, ngược lại càng tốt hơn một chút.

Chỉ là đáng tiếc, trong nhà này có một lão thái thái dư thừa.

Lão thái thái này còn sống thì lại là chướng ngại, c.h.ế.t thì lại phải để trong nhà chịu tang, thật sự là không có một chút tác dụng.

Lúc Khương thị hùng hổ trở về, Tiêu Vân Chước cũng mới đến bên cạnh tổ mẫu dùng bữa.

Đầu tiên Khương thị tới Tích Vi Đường thăm dò tình hình trước.

Sau khi được mời vào cửa, quả nhiên phát hiện lão thái thái sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, chỉ thấy khuôn mặt già nua của bà ấy hiền lành mang theo nụ cười, không có nửa điểm là bị bệnh, bên cạnh là hai đứa nhi tử mà mình tâm niệm còn có đứa nữ nhi không có lương tâm kia, bọn họ đang ngồi ăn sáng, tựa như là đang nói đang cười, vừa ngừng lại.

Khương thị chỉ cảm thấy vẻ mặt của mình sắp không chống đỡ nổi.

"Mẫu thân... Khoẻ lên rồi ạ?" Giọng nói của Khương thị hơi run rẩy.

Lão thái thái nhìn con dâu, cũng không có cảm xúc dư thừa nào, hoàn toàn bình tĩnh như trước đây: "Con về rồi à? Ta nghe Trấn Quan nói con đến Hoàng Thành Tự cầu phúc cho ta, thật sự là vất vả cho con rồi."

"Đều là bổn phận của con dâu." Khương thị khẽ kéo lấy chiếc khăn trong tay.

Bà ta giương mắt nhìn về phía nhị nhi tử, thấy trong tay hắn cầm hoa quả tươi bánh ngọt, lập tức đi lên phía trước đoạt lại: "Việt Nhi, mẫu thân đã nói với con rồi, hoa quả tươi bánh ngọt này vừa ngọt vừa ngán, sẽ sinh ra đờm, con không nên ăn nhiều."

Trong tay Tiêu Văn Việt không còn gì, nhưng cũng không phản bác, chỉ tuỳ ý cười: "Nhi tử nghe mẫu thân."

Hắn cũng vừa tới.

Hôm qua sau khi chạm mặt Tiêu Vân Chước ở Mạnh gia, hai người tan rã trong không vui.

Chỉ là sáng sớm, phụ thân đã yêu cầu đám tiểu bối bọn họ đến thỉnh an lão thái thái, cho nên mới lại gặp cùng một chỗ, cũng không nói một câu nào.

Lão thái thái sửng sốt một chút, cũng bỏ đồ trong tay xuống.

Hoa quả tươi và bánh ngọt này là cháu gái mua về, thật sự là nhiều ăn không hết.

Cũng may thời tiết lạnh, có thể để lâu hơn mấy ngày, thứ này có mùi thơm ngát, cũng không quá ngọt, Nhị Lang cũng chỉ mới vừa cầm lên một miếng, còn chưa bỏ vào miệng...

Khương thị cũng không hỏi một câu...

Chương 85

Nhị Lang, mẫu thân mấy ngày rồi không gặp con, nên nhớ con rồi, con đi về cùng mẫu thân đi." Lão thái thái hiểu ý con dâu.

"Tam Lang cũng đi theo ta đi." Giọng điệu của Khương thị hơi nóng nảy, nói xong lại nặn ra một nụ cười: "Mẫu thân đừng hiểu lầm, bọn nó theo con sinh hoạt đã quen, thói quen ăn uống ngày thường con hiểu rõ hơn, mà bên chỗ người cơm canh ăn nhiều sợ sẽ đau dạ dày, con dẫn bọn nó về tìm đại phu điều trị một chút..."

Sắc mặt lão thái thái ảm đạm, nhưng cũng không tranh.

Đây là cháu của bà ấy, nhưng là con sinh ra từ bụng Khương thị, từ trước tới giờ bà ấy cảm thấy mình không có tư cách gì để tranh đoạt với Khương thị, thỉnh thoảng bà ấy quan tâm, cũng chỉ hi vọng các cháu có thể đọc sách nhiều hơn để tiến bộ, nhưng mỗi lần mở miệng, Khương thị cứ như gặp đại địch, cho nên bây giờ, bà ấy biết mình nói càng ít càng tốt.

Lớn tuổi rồi, cũng chỉ mong gia đình bình an.

Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến cùng nhau đứng dậy, vội vàng cáo lui.

Tiêu Vân Chước ngồi ở phía xa, động cũng không động, Khương thị càng giống như là không nhìn thấy nàng, cũng không nhìn thẳng một cái.

"Cha con phạt Điền quản gia, mẫu thân con sẽ tức giận ít ngày, nếu như con sợ, không bằng mấy ngày này ở chỗ tổ mẫu đi?" Lão thái thái nhìn Tiêu Vân Chước, luôn cảm thấy nàng là bé ngoan nhát gan.

Tiêu Vân Chước há miệng ăn bánh ngọt, ăn nhanh vô cùng, sau khi nuốt xuống, cười nói: "Người không đọc kinh thì cũng đọc sách, giống như là ngồi ở trong lao ngục vậy, con vẫn thích ở viện tử của mình, tự do hơn chút."

"Con bé này, nào có ai nói như vậy?" Ngoài miệng thì trách cứ, nhưng trong lòng lão thái thái cũng rất vui vẻ.

Dám nói như thế, thì chính là không coi bà ấy như người ngoài.

Hơn nữa cháu gái nói đúng, chỗ này của bà ấy, có hơi nhàm chán.

Người hầu trong phòng là một đám ma ma đã có tuổi, một chút sức sống mới cũng không có, không so được với những tiểu cô nương mười mấy tuổi tinh thần phấn chấn, tràn đầy sức sống.

Lão thái thái nhìn nàng, càng nhìn càng thấy vui, đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ như đứa trẻ này, lại hỏi: "Con và nhị ca cãi nhau à?"

"Cãi nhau thì không, chỉ là nhìn thấy nhau thì thấy phiền. Nhưng ánh mắt này của người không đi học tướng thuật thì thật đáng tiếc, chuyện nhỏ xíu như thế cũng có thể nhìn ra được, không bằng đi theo con gia nhập Thần Ẩn Môn đi? Con kiểu gì cũng sẽ cho người một vị trí như là... Đại hộ pháp?" Tiêu Vân Chước tràn đầy phấn khởi nói.

Sư phụ cũng chưa từng nói, trước khi Thần Ẩn Môn tan rã có những chức vị gì.

Hiện tại nàng là Môn chủ, còn không phải do nàng quyết định à?

Lão thái thái bị nàng chọc cười: "Hai đứa ngồi xuống, cũng không thèm liếc nhìn đối phương một cái, ta nhìn mà tưởng sắp đánh nhau rồi, có thể nói cho tổ mẫu biết vì sao không?"

"Bởi vì nhị ca xấu xí." Tiêu Vân Chước mười phần nghiêm túc.

Tướng mạo không tốt, chính là xấu.

"..." Lão thái thái sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả, bé ngoan này, thật đúng là có thể nói liều.

Mấy đứa cháu trai này của bà ấy, không nói những thứ khác,

tướng mạo là xuất sắc, Đại Lang cường tráng ưu tú, Nhị Lang dịu dàng tuấn tú, Tam Lang còn chưa trưởng thành, nhưng cũng trắng trẻo đáng yêu, xấu chỗ nào?

Tiêu Vân Chước cũng không muốn lão thái thái quan tâm đến, cao tuổi rồi, nghĩ nhiều sẽ không sống thọ được.

Cuộc sống ở Tích Vi Đường không thú vị, Tiêu Vân Chước ở đây ăn cơm xong rồi chạy mất, thấy nàng không ngồi yên được, lão thái thái cũng có chút buồn bã.

Những năm này có phải bà ấy mục nát đến sắp mốc meo rồi không?

"Ra bên ngoài mời gánh hát tới đi, sắp hết năm rồi, nhà ta cũng nên náo nhiệt hơn một chút." Lão thái thái suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy những ngày tháng này cũng không thể tiếp tục như thế.

Trong nhà có thêm một đứa hài hước, không có thứ gì vui dẫn dụ, đứa nhỏ này cũng không muốn đến.

Trong lòng lão thái thái đột nhiên cởi mở hơn rất nhiều.

Nhưng trái tim Khương thị, hiện tại cũng sắp nhỏ ra m.á.u rồi.

Chương 86

Hai huynh đệ được đưa về chủ viện.

Nhưng Khương thị vừa gặp được trượng phu, còn chưa kịp nói chuyện với nhau được vài câu thì đối phương lại nói với bà ta sẽ đuổi Điền quản gia ra khỏi nhà!

“Ta biết Điền quản gia này là do một tay nàng đề bạt lên, cũng rất tín nhiệm. Lúc trước ta cũng cảm thấy người này cũng được, nhưng đêm trước ông ta lại để người cầm chân dung của nữ nhi đến loại địa phương như Xuân Hương Lâu để tìm người! Đây là muốn hủy nữ nhi chúng ta! Loại người thế này tuyệt đối không thể giữ lại được!” Tiêu Trấn Quan nghiêm nghị nói.

Ông ấy cau mày, vẻ mặt vừa nghiêm túc lại lạnh lùng.

Khương thị rưng rưng nước mắt: “Chàng lâu thật lâu mới về nhà một lần, vừa thấy ta không hỏi ta ăn uống tốt không, cuộc sống ổn không, vừa há miệng liền muốn đuổi người rồi? Chàng cũng biết Điền quản gia là do ta bồi dưỡng, chàng bất mãn với hắn chẳng phải là đang cảm thấy ta không tốt sao?!”

“Ta không có ý đó, chẳng qua chỉ là một hạ nhân, không thể bởi vì hắn mà làm tổn thương trái tim nữ nhi được.” Tiêu Trấn Quan lập tức nói.

“Vậy ta thì sao? Chàng không quan tâm đến việc làm tổn thương trái tim ta à?” Khương thị không thể chịu nổi ấm ức như vậy, nước mắt lập tức rơi xuống: “Nữ nhi của chàng trước đó một mình chạy ra ngoài gây chuyện, là ta không quản được nên mới gọi chàng về! Chàng xem đi, chàng không hề để ý, nàng thậm chí còn học được cả đêm không về. Chàng không đi phạt nữ nhi thì thôi, ngược lại lại nói rằng Điền quản gia làm sai chuyện, vậy là có ý gì?”

“Chủ tử sai là chuyện của chủ tử, nhưng hạ nhân tuyệt đối không thể được đà lấn tới! Ta đã bảo hắn tìm người phải cẩn thận, không

được gióng trống khua chiêng…”

“Hắn gióng trống khua chiêng sao? Không có! Nữ nhi của chàng trước đó lớn lên như thế nào ai mà biết được? Nói không chừng cũng đã từng đến địa phương kia, Điền quản gia đoán cũng không sai!” Khương thị không vui nói.

“Khương Ôn Ngọc!” Tiêu Trấn Quan lập tức hét lên.

Khương thị giật nảy mình, vẻ mặt không tin nổi nhìn ông ấy.

“Nàng thực sự nghĩ về nữ nhi ruột thịt của mình như vậy sao? Dù nữ nhi có tệ đến đâu thì cũng là tiểu thư Tiêu phủ chúng ta, nàng làm mẫu thân mà lại nói nữ nhi như vậy, vậy người ngoài sẽ nhìn nữ nhi chúng ta thế nào? Ta không cần nàng trút hết ruột gan như đối xử với Khương Nguyên, nhưng ít nhất phải giữ được sự tôn trọng tối thiểu.” Tiêu Trấn Quan lần này cũng rất tức giận.

Khương thị cảm nhận được sự lạnh lùng của trượng phu, ánh mắt càng thêm thất vọng.

Quả nhiên, nha đầu kia khắc bà ta.

Sẽ cướp đi mọi thứ của bà ta!

“Ta vất vả sinh ra nàng, là ta sai sao?” Giọng điệu Khương thị mềm nhũn, vừa tuyệt vọng vừa thống khổ hỏi: “A Nguyên hiểu chuyện, biết quan tâm ta, xưa nay cũng không bao giờ làm trái lời ta, vậy nên ta yêu thương nàng cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng nha đầu kia vừa về đến liền không nghe lời, trong mắt nàng căn bản không có mẫu thân là ta, chàng bảo ta phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Trấn Quan chỉ cảm thấy có chút bất lực.

“Chuyện chúng ta đang nói bây giờ chính là chuyện của Điền Hữu Vinh. Ta giữ người lại đến bây giờ là để cho nàng tự mình xử lý, chính là muốn giữ lại mặt mũi cho nàng. Từ giờ trở đi, việc vặt trong nhà sẽ do Mã thúc xử lý, chẳng qua lão nhân gia đã lớn tuổi rồi, nàng phải nhanh chóng tìm một quản sự khác để thay thế, nếu như trong tay nàng không có người nào có thể dùng được thì để ta

sắp xếp!” Tiêu Trấn Quan cực kỳ vô lực nói.

Ông ấy biết thê tử bất công, cũng không trông cậy bà ta có thể thay đổi ngay lập tức, vậy nên yêu cầu lúc này chỉ là tống khứ Điền quản gia đi mà thôi.

Nhưng đối với Khương thị mà nói, mặt mũi đã hoàn toàn mất hết.

Lập tức tiếng khóc vang lên không ngừng.

Bên ngoài, Khương Nguyên cùng với Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến đều ngồi ở trong sân, nghe được mấy lời vụn vặt.

“Nàng thật đúng là biết cách gây chuyện, chẳng lẽ không thể trung thực được một chút sao? Hại phụ thân mẫu thân cãi nhau nữa.” Tiêu Văn Yến rất bất mãn, lẩm bẩm: “Chẳng qua phụ thân nói cũng đúng, Điền quản gia kia đúng là làm không được việc, nên đuổi vẫn phải đuổi, nhị ca, huynh nói đúng không?”

Chương 87

Biểu tỷ thật sự ngủ đêm ở bên ngoài à? Điền quản gia tìm được người ở Xuân Hương Lâu sao?" Khương Nguyên thốt lên: "Biểu tỷ thật đúng là to gan đấy, loại địa phương kia…sao có thể đến loại địa phương kia được?"

Tiêu Văn Yến cũng sửng sốt.

"Nàng không đến chỗ đó." Tiêu Văn Việt đột nhiên mở miệng.

Khương Nguyên giật mình, hoảng hốt nói: "Ta không biết…Ta chỉ là nghe bọn hắn nói như vậy…Đều là ta không tốt, còn tưởng rằng biểu tỷ…Xin lỗi, nhị biểu ca, ta cũng không cố ý."

Tiêu Văn Việt chỉ cảm thấy bực bội.

Một hạ nhân không nghe lời vốn là đáng chết, giữ lại cũng chướng mắt.

"Vậy đêm hôm đó nàng ở lại chỗ nào? Cha phái rất nhiều người đi tìm nàng nhưng không đến mức không có chút dấu vết nào chứ?" Tiêu Văn Yến đột nhiên tò mò.

"Vĩnh Hoài Hầu phủ." Tiêu Văn Việt nói.

"Vĩnh Hoài Hầu phủ? Mạnh gia sao? Nhị ca, huynh dẫn nàng tới đó à?" Tiêu Văn Yến kinh hãi.

Từ khi nào mà nhị ca trở nên nhiệt tình như vậy?

Tiêu Văn Việt nhìn đệ đệ đang ngạc nhiên giống như nhìn thằng đần, không nói nên lời: "Nàng và cô nương Mạnh gia là bằng hữu thân thiết nên đến Mạnh gia ở lại một đêm, hôm qua lúc ta đến Mạnh gia tình cờ gặp được."

"Vậy tại sao huynh không nói… Phụ thân và mẫu thân còn bởi vì việc này mà cãi nhau đấy…" Tiêu Văn Yến nói một tiếng, sau đó

ngậm miệng.

Nhị ca không nói, đương nhiên là bởi vì chuyện này không liên quan gì với bọn hắn.

Tiêu Văn Việt hừ lạnh một tiếng.

Cho dù hắn muốn nói thì hắn có cơ hội sao?

Huống chi, chưa chắc Tiêu Vân Chước đã muốn hắn giúp, dù sao trong mắt nàng thì hắn từ đầu đến đuôi là một kẻ tiểu nhân, là kẻ bại hoại chống lại cả đại ca cả tổ mẫu, nàng còn ước gì vĩnh viễn không nhìn thấy hắn nữa.

Ở trong phòng Khương thị và Tiêu Trấn Quan cãi nhau càng ngày càng gay gắt, Tiêu Trấn Quan càng không rõ, mình chỉ muốn xử trí một hạ nhân thôi, tại sao lại khó khăn đến vậy?

Cãi đến cuối cùng, Khương thị thậm chí còn muốn chết.

Bản thân Tiêu Trấn Quan cũng kinh hãi, nhiều năm như vậy ông ấy đều nhượng bộ bà ta, trước đó là bởi vì bà ta đau lòng nhi tử nên tức giận với ông ấy cũng có thể hiểu được, nhưng bây giờ lại vì một hạ nhân mà như thế, khiến ông ấy thực sự không hiểu ra sao.

Hai phu thê tan rã không vui.

Tiêu Trấn Quan tức giận đi tới tiền viện, lúc này hai huynh đệ mới vào cửa, chuẩn bị dỗ Khương thị vui lên.

Nhìn Khương thị khóc đỏ cả hai mắt, Tiêu Văn Yến lập tức nói: “Mẫu thân, ngài cũng đừng giận, vừa nãy nhị ca nói Tiêu Vân Chước đi tới Vĩnh Hoài Hầu phủ ở lại chứ không làm gì khác…”

Tiêu Văn Việt định ngăn lại nhưng không kịp.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Khương thị tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Văn Yến.

Đột nhiên giơ tay cho Tiêu Văn Yến một bạt tai: “Con cũng muốn đối nghịch với ta phải không?”

“…” Tiêu Văn Yến sửng sốt, che mặt ngơ ngác đứng đó, không hiểu mình đã nói sai điều gì.

Tiêu Văn Việt bình tĩnh bước tới: “Mẫu thân, việc này đều là phụ thân không tốt, nhất định nhi tử sẽ đứng về phía mẫu thân. Nhưng lần này mẫu thân bận rộn với Tiêu Vân Chước mà mặc kệ chúng con sao?”

Khương thị nhìn nhị nhi tử: “Con nhìn thấy nàng đến Vĩnh Hoài Hầu phủ à?”

“Con có thấy, ai mà biết nàng đến đó làm gì? Đừng có nhắc đến nàng nữa! Không bằng nói chuyện nhi tử đi, hôm qua con có gặp Tam vương gia, ngài ấy có chút thưởng thức nhi tử, có ý định tiến cử nhi tử ra làm quan đấy.” Tiêu Văn Việt thản nhiên nói.

“Tam vương gia?” Sắc mặt Khương thị quả nhiên tốt hơn rất nhiều: “Tại sao con lại quen biết ngài ấy? Ta nghe nói ngài ấy rất trượng nghĩa, nếu như con thật sự kết bạn được với ngài ấy thì tiền đồ nhất định không cần phải lo! Trước đó phụ thân con còn nói con không bằng Đại Lang, rõ ràng là ông ấy nhìn lầm, nhi tử ta là tuyệt nhất, hết thảy mẫu thân đều trông cả hết vào con!”

Tiêu Văn Việt thong dong ứng đối, chỉ mấy câu đã dỗ dành Khương thị bình tĩnh lại.

Tiêu Văn Yến vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ, không dám làm ầm ĩ, cũng không dám khóc lóc.

Mẫu thân rất ít khi tức giận với hắn như vậy, một cái tát vừa rồi kia, thật khiến hắn phải sững sờ…

“Yến nhi, con cũng đừng giận mẫu thân, ôi…Vừa rồi ta mới bị phụ thân và đại tỷ của con làm cho hồ đồ nên mới nổi giận như vậy, đều là lỗi của bọn hắn, Yến nhi tha thứ cho mẫu thân được không?” Tâm trạng Khương thị vừa khá hơn, cũng không quên tiểu nhi tử, vội vàng giải thích

Chương 88

Tiêu Văn Yến còn nhỏ tuổi, nhìn thấy ánh mắt ưu thương và quan tâm của mẫu thân mình, vội vàng bỏ tay xuống, mỉm cười: “Mẫu thân, con không đau đâu…”

“Con là đứa con ngoan của ta.” Khương thị lập tức ôm lấy nhi tử nói.

Trong phòng là một mảnh mẫu từ tử hiếu, bên ngoài gió táp mưa sa.

Chuyện xử trí Điền quản gia giằng cho không xong, hai phu thê ai cũng không chịu lùi bước, đều không chịu há miệng nói lời nào.

Liên tiếp mấy ngày, bầu không khí trong Tiêu gia trầm thấp.

Tiêu Vân Chước cũng chỉ ngồi xem trận chiến, hoàn toàn không có ý định tham dự vào.

Thậm chí còn thành thật hơn, cả ngày ở trong phòng không chạy ra ngoài nữa.

Chỉ chớp mắt đã đến cuối năm.

Mạnh Vịnh Tư gửi thư đến cho nàng, đi kèm với thư là một phần tiền xem quẻ của cô nãi nãi Mạnh gia, cũng không nhiều, chỉ là một ít bạc vụn.

Trong thư còn nói cô nãi nãi Mạnh gia bệnh nặng, ngày nào cũng la hết, nói là rất khó hầu hạ nên hạ nhân đã bỏ chạy mấy đợt rồi. Bởi vì là bệnh nan y nên con cháu trong nhà đang chờ để treo lụa trắng rồi, Mạnh Hầu gia cũng đi tới thăm một lần, nhưng bị cô nãi nãi Mạnh gia mắng cho một trận…

Mạnh Hầu gia cũng rất tức giận, cảm thấy cô cô này không nói đạo lý…

Còn nói Mạnh Hầu gia và Mạnh tiểu công tử mấy ngày nay rất hòa thuận, thân thể cốt cách Mạnh Bình Tĩnh càng ngày càng rắn chắc hơn, nhất là từ lúc bên người tiểu công tử có thêm mấy tráng sĩ hộ vệ, nhiều lần biến nguy thành an, Mạnh Vịnh Tư lại càng thêm cảm tạ.

Mạnh Vịnh Tư cũng cho người đưa tới cho nàng một ít quà Tết, lễ vật cũng không phải là quá quý giá, đều là một ít đồ chơi của mấy tiểu cô nương.

Giờ phút này, Tiêu Vân Chước đang bận rộn đóng gói mấy bình hương cao hoa mai vừa mới làm để gửi tặng lại cho Mạnh Vịnh Tư, có qua có lại.

Cũng không thể cứ dùng bùa chú để hoàn lễ được, dù sao thì vẽ bùa rất hao phí tinh lực.

“Đại tiểu thư, biểu tiểu thư tới.” Tiêu Vân Chước đang cẩn thận đổ sáp vào ống sứ thì Đông Trì bước vào bẩm báo.

Tiêu Vân Chước đặt đồ trong tay xuống: “Cho nàng ta vào đi.”

Khương Nguyên chậm rãi bước tới, khuôn mặt ôn hòa dịu dàng, vừa bước vào nhìn thấy Tiêu Vân Chước càng cười thanh nhã hơn, như thể nhìn thấy bằng hữu thân thiết, dịu dàng bước tới.

Nàng ta giao lại lò sưởi tay ấm áp cho nha hoàn bên cạnh, sau đó vươn tay nắm lấy cổ tay Tiêu Vân Chước.

“Biểu tỷ, sao tỷ cứ cả ngày ngồi trong nhà thế, sao lại không tìm ta chơi? Chẳng lẽ không thích ta à?” Khương Nguyên giở giọng nịnh nọt.

Tiêu Vân Chước giật nảy mình.

Quả nhiên nàng vẫn thích người c.h.ế.t hơn.

Mấy quỷ hồn đó thấy nàng nếu không phải như nhìn thấy đồ ăn ngon thì chính như là nhìn thấy đại ân nhân, có nhiều mong cầu nên rất dứt khoát thẳng thắn, cũng giống như nữ quỷ mà hai ngày

trước nàng mới mang về từ Mạnh gia, mấy ngày nay chỉ cần có cơ hội liền xông thẳng về phía nàng nhe răng trợn mắt, mục đích rõ ràng thẳng thắn, nhìn thuận mắt hơn so với biểu muội trước mặt nhiều.

Tiêu Vân Chước rút mạnh tay mình ra.

“Nói chuyện thì cứ nói, đừng có động tay động chân.” Tiêu Vân Chước cực kỳ bài xích.

Khương Nguyên có vẻ thất vọng, ánh mắt lộ ra dáng vẻ mất mát, nói khẽ: “Trong phòng biểu tỷ có mùi hoa mai thoang thoảng, thơm mà không nồng, không biết là lấy đồ tốt này ở đâu? Có thể cho muội muội một ít không?”

Đương nhiên nàng ta biết Tiêu Vân Chước có thể tự làm ra hương cao.

Trước đó mấy ngày, hoa mai trong nhà đã bị nàng vặt sạch.

“Ngươi chắc chắn là mình muốn dùng?” Tiêu Vân Chước có chút không nói nên lời nhìn nàng ta: “Thứ đang dùng trên người ngươi chính là Đoạt Xuân Hương, có thể khiến người ta ngửi thấy mùi thơm trăm hoa đua nở giữa mùa đông giá rét. Thứ này trong kinh thành không làm ra được nên giá cả rất đắt đỏ, nếu ngươi thật sự không thích Đoạt Xuân Hương trong tay thì sao không lấy ra đổi với Mai Hương Cao của ta, ta không ngại đâu.”

“…” Khương Nguyên sửng sốt: “Biểu tỷ… tỷ cũng biết Đoạt Xuân Hương sao? Xem ra cũng không phải tỷ vất vả kiếm ăn nhiều năm như vậy…”

Dân chúng bình thường khi ngửi thấy mùi này nhiều nhất cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng “thơm quá” thôi!

Lúc này nàng ta thật sự càng thêm tò mò, rốt cuộc trước kia Tiêu Vân Chước sống cuộc sống như thế nào?

Cô phụ và đại biểu ca đều cảm thấy nàng vừa vất vả vừa đáng thương, nhưng người thực sự đáng thương có thể mang theo

nhiều vàng bạc tài bảo như vậy sao? Có thể để cho bố phường Cao Thăng đưa tới nhiều thứ đồ như vậy à?

Chương 89

Tiêu Vân Chước phớt lờ nàng ta.

Khương Nguyên thầm hít sâu một hơi, kiên nhẫn nói: “Biểu tỷ có biết gần đây trong nhà xảy ra chuyện gì không? Cô phụ và cô mẫu đã cãi nhau mấy ngày nay rồi.”

“Tỷ mới trở về nên không biết, cô mẫu và cô phụ nhiều năm ân ái, cô phụ cũng luôn nhường nhịn cô mẫu, rất ít khi khiến cô mẫu tức giận như vậy.” Khương Nguyên lại nói thêm một câu.

“Ngươi tới đây nói nhảm à?” Tiêu Vân Chước bình tĩnh hỏi.

“Đương nhiên không phải, ta tới đây là để nhờ biểu tỷ giúp đỡ một chút.” Khương Nguyên quả thực bị thái độ này của Tiêu Vân Chước làm cho tức giận đến nổi điên.

Đây chính là thân sinh phụ mẫu của nàng đấy, tại sao lại thờ ơ như vậy hả?

“Ta không giúp được gì.” Tiêu Vân Chước không chút do dự từ chối.

Nàng cũng không ngốc, mặc dù phụ thân không nói rõ với bên ngoài là Điền quản gia đã phạm lỗi gì, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, chuyện này chắc chắn có liên quan đến mình.

Bởi vì đã có liên quan nên nàng càng không muốn quản.

“Biểu tỷ!” Dáng vẻ Khương Nguyên hận rèn sắt không thành thép: “Tỷ cũng biết, Điền quản gia chính là phụ tá đắc lực của cô mẫu phải không? Cô phụ mặc kệ, không biết trong nhà xảy ra bao nhiêu chuyện, bây giờ chỉ một câu liền muốn xử trí Điền quản gia, làm như vậy sẽ tổn thương trái tim cô mẫu! Nếu như ta là tỷ, bây giờ hẳn sẽ giúp đỡ cô mẫu đi khuyên nhủ cô phụ, chỉ là một quản gia mà thôi, tha cho ông ta một lần, sau này nếu còn dám phạm lỗi nữa thì đuổi ra ngoài cũng chưa muộn!”

“Hiện tại chỉ cần tỷ mở miệng, nhất định cô phụ sẽ nghe, cô mẫu cũng sẽ ghi nhớ lòng tốt của tỷ.” Khương Nguyên lại vội vàng nói: “Ta nói vậy cũng là vì tốt cho tỷ thôi.”

“Vậy cho hỏi, Điền quản gia đã phạm lỗi gì?” Tiêu Vân Chước ngồi đó, nhấp một ngụm trà gừng.

“Chính là…cái đêm mà tỷ không ở nhà ấy, cô phụ bảo ông ta đi tìm người, nhưng mà ông ta không tìm được…” Khương Nguyên cũng không nói thật.

“Nếu như phụ thân ta là một người tàn nhẫn vô tình thì bây giờ đã lên như diều gặp gió rồi.” Tiêu Vân Chước cảm thấy buồn cười: “Tuyệt đối sẽ không bởi vì một chút sai lầm nho nhỏ ấy mà đuổi người ra ngoài, thậm chí còn cãi nhau với mẫu thân nữa. Cho nên theo ta thấy, nhất định là Điền quản gia lúc tìm người đã động tay động chân…Để ta đoán xem thử… Nếu như không phải ông ta cố ý giấu diếm tung tích của ta thì…làm tổn hại thanh danh của ta, làm to chuyện ta cả đêm không về nhà ngủ?”

Sắc mặt Khương Nguyên cứng đờ: “Sao…sao có thể chứ?”

Kỳ thực Tiêu Vân Chước càng thiên về vế sau hơn.

Có thể làm cho phụ thân nàng tức giận như vậy, nhất định và vấn đề nguyên tắc.

Mà ảnh hưởng lớn nhất của việc nàng không về nhà ngủ ban đêm chính là thanh danh, cho nên phụ thân mới lo lắng như vậy.

“Điền quản gia cũng không phải cố ý…” Khương Nguyên lại nói: “Điền quản gia đã vì cái nhà này nhiều năm như vậy, vừa có công lao vừa có khổ lao, nếu như chỉ bởi vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà bị đuổi ra ngoài thì sẽ làm tổn thương đến những người khác. Sau này còn ai sẽ thực tình làm việc vì nhà chúng ta nữa?”

“Khương gia biểu muội, đây là nhà ta, không phải là nhà chúng ta.” Tiêu Vân Chước nhắc nhở.

Sắc mặt Khương Nguyên trắng bệch, phảng phất như phải chịu một nỗi oan ức rất lớn.

“Biểu tỷ không thể bao dung ta đến vậy sao…Nếu như vậy thì, thì ta sẽ về nói với cô mẫu một tiếng, ta đi cũng được. Chỉ là lần này xin biểu tỷ suy nghĩ cho cô mẫu, để hai người bọn hắn hòa giải càng sớm càng tốt. Cô mẫu gần đây ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, ta thấy mà đau lòng, chỉ cần biểu tỷ nguyện ý đi cầu tình thì ngày mai ta sẽ thu dọn đồ đạc rời đi…”

Chương 90

Khương Nguyên nói với vẻ mặt cầu xin, nha hoàn đi theo bên cạnh nàng ta cũng đỏ cả vành mắt.

Tựa như Tiêu Vân Chước là người không thể dung được người.

Có điều, nàng đúng thật là như thế.

Mặc dù nàng vẫn còn nhỏ, nhưng trong mười mấy năm qua nàng đã thấy rất nhiều nước mắt, có thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

“Nếu ngươi muốn ta mở miệng giải quyết vấn đề cũng không phải là không thể.” Tiêu Vân Chước cười nhìn Khương Nguyên, trong lòng bình thản như mặt hồ đóng băng ngàn dặm.

“Thật sao?” Khương Nguyên cũng có chút kinh ngạc: “Vậy thì đa tạ biểu tỷ, chúng ta liền đi ngay đi. Khi ta đi bọn họ đã bắt đầu cãi nhau rồi, nếu đến trễ thì sợ không kịp!”

Tiêu Vân Chước cũng không từ chối, đi theo Khương Nguyên ra ngoài.

Khương Nguyên bước đi rất nhanh, có thể nhìn ra được nàng ta đang thật sự sốt ruột. Tiêu Vân Chước đi theo phía sau, thái độ bình thản hơn nhiều.

Một đường xuyên qua hành lang gấp khúc, gió mùa đông lạnh lẽo thổi qua không có bất kỳ hơi ấm nào, duy chỉ thấy một tia nắng chiếu rọi trên bầu trời, xa xôi không thể chạm đến, cũng không hề ấm áp.

Trong chủ viện.

Hai người dừng lại một lúc, lại nghe thấy tiếng Tiêu Trấn Quan và Khương thị đang cãi nhau trong phòng.

“Đại Lang sắp từ thư viện về nhà, ta không muốn để hắn nhìn thấy trong nhà chướng khí mù mịt! Để tránh ảnh hưởng đến kỳ thi mùa xuân! Phu nhân, nếu nàng lại tìm cái chết, vậy ta cũng chỉ có thể cưỡng ép đưa Điền Hữu Vinh rời đi! Chẳng thà dứt khoát nhưng lại xong việc!” Tiêu Trấn Quan nói.

“Nếu như thật sự muốn tốt cho Đại Lang thì phải nghe ta! Ta đã mấy ngày nay nuốt không trôi cơm, cũng không ăn được mấy miếng…Vừa nghĩ tới chàng chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà muốn ta chết, ta liền cảm giác trong lòng buồn bực đến cực điểm! Nhớ ngày đó khi trong nhà xảy ra chuyện, ta đi theo chàng bị bao nhiêu người chỉ trỏ! Mỗi lần đi ra ngoài gặp người đều không thể ngóc đầu lên được, từ đó về sau, chàng liền nói nhất định phải nỗ lực lấy lại mặt mũi cho cả nhà này, mấy năm nay, quả thực chàng đã làm được, nhưng chuyện trong nhà chàng cứ mặc kệ như vậy…”

“Phu thê chúng ta đã bao nhiêu năm nay ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, làm gì còn nhiều tình cảm như hồi trẻ để nói nữa? Vì tương lai của hài tử, những chuyện này ta đều có thể nhịn, thế nhưng khi nha đầu kia xuất đầu lộ diện, đêm không về nhà, bị tổn hại chính là thành quả mà chúng ta phải trả giá bao nhiêu năm qua. Điền quản gia cũng là vì nhà chúng ta, mới nghĩ đến chuyện cùng nàng phủi sạch quan hệ!”

“Chàng suy nghĩ một chút xem, nếu như hiện tại nàng đầy tiếng xấu, người khác sẽ chỉ thông cảm nhà chúng ta trước kia bị lạc mất hài tử, sẽ không nói là chúng ta không biết bảo ban dạy dỗ! Nhưng nếu cứ che che giấu giấu, đến sau này khi bị mất mặt, Tiêu gia chúng ta sẽ phải gánh chịu thay nàng!”

“…”

Khương thị lớn tiếng phàn nàn.

“Nói vậy không đúng! Cho dù hài tử có làm gì thì nàng và ta đều phải làm chỗ dựa cho bọn chúng! Nữ nhi vừa mới về nhà, nàng liền đẩy nữ nhi ra ngoài, phân rõ giới hạn, đây là điều mà phụ mẫu nên làm sao?” Tiêu Trấn Quan vẫn không đồng ý như trước.

“Được! Được! Ta là mẫu thân lòng dạ ác độc…” Khương thị tuyệt

vọng: “Chàng nói chàng vì hài tử, vậy được, coi như là suy nghĩ vì Đại Lang đi, ta lui lại một bước, phạt nặng Điền Hữu Vinh! Đánh ông ta một trận, cho ông ta phải nằm giường ba năm tháng không xuống giường được! Được không? Dù sao… đuổi người ra ngoài thì ta không đồng ý!”

Tiêu Trấn Quan trầm mặc một lúc.

Khương thị thấy ông ấy còn không gật đầu, trong nháy mắt nước mắt trào ra: “Phu quân, ta cũng thương nha đầu kia, chàng suy nghĩ xem năm đó ta sinh nàng đã mất bao nhiêu khí huyết? Tĩnh dưỡng nhiều năm mới khôi phục lại, sao ta có thể không quan tâm nàng? Ta chỉ là…còn không biết phải ở chung với nàng như thế nào, dù sao thì chênh lệch giữa nàng và A Nguyên quá lớn…”

Giọng nói Khương thị tràn đầy ấm ức.

Chương 91

Tiêu Trấn Quan thực sự bất lực.

Mấy ngày nay Khương thị gần như tuyệt thực, sắc mặt kém đến lợi hại, lần cuối cùng bà ta khóc như thế là khi ông ấy ném Nhị Lang xuống nước…

“Được, vậy thì đánh một trận, chỉ là nếu còn có lần sau thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta…” Tiêu Trấn Quan cắn răng, cuối cùng vẫn lựa chọn lui một bước.

Ở bên ngoài, Khương Nguyên tỏ vẻ vui mừng: “Biểu tỷ, quá tốt rồi, cô phụ cũng đồng ý cho Điền quản gia một cơ hội rồi!”

Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta thật sâu.

Cho nên, mục đích thực sự khi gọi nàng tới đây không phải là để cầu tình cho Điền Hữu Vinh mà là để nàng nhìn xem phụ thân chịu thua mẫu thân như thế nào, để nàng biết được trong cái nhà này, rốt cuộc ai mới là nhất gia chi chủ?

“Mẫu thân ta có biết ngươi dẫn ta tới đây không?” Tiêu Vân Chước cười nhìn nàng ta.

“Đương nhiên là cô mẫu không biết, là do ta thương cô mẫu…” Khương Nguyên tỏ vẻ ngượng ngùng lẫn quan tâm.

Nàng ta chỉ muốn để Tiêu Vân Chước nhìn rõ địa vị của mình!

Đại tiểu thư Tiêu gia thì sao chứ, dù sao cũng không bằng một hạ nhân. Vì kỳ thi mùa xuân của đại biểu ca, vì thân thể của cô mẫu, cô phụ cũng phải lựa chọn bỏ qua nàng, đây là sự thật mà nàng mãi mãi cũng không thể trốn tránh được!

Tiêu Vân Chước nhíu mày, bước thẳng tới mở cửa ra.

Tiếng động truyền đến, người trong phòng giật mình.

Tiêu Trấn Quan quay lại, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng lãnh đạm của Tiêu Vân Chước, trong mắt hiện lên vẻ bối rối.

Lập tức nhíu mày nói: “Chước nhi? Sao con lại tới đây? Vừa nãy vi phụ chỉ là…”

“Không cần giải thích.” Tiêu Vân Chước rất thẳng thắn: “Gần đây thời tiết rất tốt, đang là ngày Tết, sức khỏe tổ mẫu cũng ổn, đại ca lại sắp tham gia khảo thí rồi, nếu như chủ mẫu trong nhà cãi nhau ầm ĩ thì không tốt.”

Đều hiểu.

Tiêu Trấn Quan cắn răng, cũng rất bất đắc dĩ.

Đúng là như thế.

Tiêu gia đã nhiều năm qua chỉ dựa vào một mình ông ấy, cho dù ông ấy có thực lực nhưng không có quân công, phàm là gặp chuyện phải xuất chinh thì ông ấy cũng không dám xuất đầu, chỉ có thể đúng quy củ chịu khổ, nhìn như quang vinh thôi.

Cái ông ấy cầu mong chính là an ổn, hy vọng mấy nhi tử nhanh chóng trưởng thành, cái nhà này mới có thể hưng thịnh, không còn bị người chế giễu nữa.

Khó khăn lắm trưởng tử mới có thể bước vào con đường làm quan, chỉ cần hài tử này đỗ đạt, tương lai ông ấy cũng có thể buông tay đánh cược cơ hội một lần, không cần phải lo lắng phía sau không người nữa!

Khương thị nhẹ nhàng lau nước mắt, khôi phục vẻ đoan trang.

“Nha đầu này sao trước khi vào cửa không báo trước một tiếng? Sao lại nghe lén trưởng bối nói chuyện thế hả?” Khương thị theo bản năng mở miệng.

“Điền Hữu Vinh phạm lỗi có phải có liên quan đến ta không? Vậy có phải nên để ta đứng ra xử trí?” Tiêu Vân Chước gọn gàng dứt

khoát lên tiếng hỏi.

“Ta và phụ thân ngươi đã bàn bạc xong hết rồi, chuyện này không cần ngươi phải nhúng tay.” Khương thị lập tức nói.

Tiêu Vân Chước nhìn Khương thị, mỉm cười.

“Vừa nãy ta nghe phụ thân nói là cho Điền quản gia một cơ hội, biểu muội Khương gia cũng khuyên ta như thế, nói là chờ khi nào ông ta lại phạm lỗi lần nữa thì lại phạt cũng không muộn. Ta càng nghĩ càng cảm thấy lời này có lý.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: “Nhưng nếu trước đó ông ta đã phạm phải một sai lầm lớn thì sao? Nếu vậy không phải lần này là lần thứ hai rồi? Nếu cứ giơ cao đánh khẽ mãi như thế cũng không đúng, phải không?”

Trong lòng Khương thị thắt lại: “Tiêu Vân Chước! Đại ca ngươi sắp tham gia khảo thí rồi, ngươi nhất định phải làm loạn cho cả cái nhà này không yên phải không?”

Tiêu Vân Chước quay đầu nhìn phụ thân.

Ông ấy cao lớn, uy nghiêm, nhưng lại thiếu đi sự tuyệt tình, cho nên mới không thể tiến lên cao được!

“Ta có làm loạn hay không thì có một số việc cũng đã xảy ra rồi. Nếu như cứ trốn tránh quá khứ, suốt đời phải kẹp chặt cái đuôi cẩn thận sống qua ngày thì ta không làm được, nếu vậy thì cứ sẵn sàng đối mặt với sự thật đi.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh lại thông thấu, không hề có ý trả thù, chỉ nhẹ nhàng nói.

“Các ngươi quan tâm đến ngày lễ, sức khỏe của lão nhân, tiền đồ của hài tử, nhưng trong mắt ta, đó đều là lý do trốn tránh.” Tiêu Vân Chước nhìn Tiêu Trấn Quan: “Ta cũng không quan tâm nhiều như vậy.”

Chương 92

Sắc mặt Tiêu Vân Chước bình thản, không buồn cũng chẳng vui.

Nàng hồi kinh là vì nhiều năm không gặp lại lão thái thái, xem như để cho lão nhân gia một câu trả lời, để bà ấy không c.h.ế.t trong tiếc nuối. Một nguyên nhân khác cũng là vì chính mình có một chỗ ở ổn định, nhưng cũng không nhất thiết cứ phải là Tiêu gia.

Năm đó Khương thị vứt nàng đi, đây là hận cũ, tuy rằng nàng có khúc mắc nhưng mục đích ban đầu của nàng không phải là trả thù.

Nàng chỉ muốn biết rõ nguyên do, trấn an chính mình.

Giận mà sinh oán, chưa bao giờ là con đường mà nàng muốn đi.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng sẽ ngây ngốc chịu đựng hết thảy, điều này không nằm trong các phương pháp sinh tồn mà sư phụ đã dạy dỗ nàng.

Tiêu Trấn Quan nghe nàng nói, có chút nghi hoặc, luôn cảm thấy giữa thê tử và nữ nhi nhất định có chuyện gì đó đang giấu ông ấy!

“Điền quản gia… Hắn còn có lỗi gì nữa?” Tiêu Trấn Quan lập tức hỏi.

“Không có gì! Ngươi đừng bởi vì muốn đuổi Điền quản gia đi mà hắt hết nước bẩn lên người hắn!” Khương thị có chút nóng nảy.

“Để nàng nói!” Tiêu Trấn Quan mơ hồ có cảm giác sẽ là một chuyện lớn.

Mà chuyện này, hẳn là nguyên nhân khiến cho nữ nhi không thân cận Khương thị, thậm chí…

Chính bản thân Tiêu Trấn Quan cũng không khỏi suy đoán một ít, nhưng khi suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu thì lại nhanh chóng đè xuống, rốt cuộc thì nữ nhi trước mặt chính là cốt nhục thân sinh

của phu thê bọn họ, ông ấy cũng không dám nghĩ tới chuyện Khương thị sẽ tàn nhẫn làm được chuyện như vậy…

“Ta nghe nói, toàn phủ trên dưới đều cho rằng năm đó ta không hiểu chuyện, tự mình náo loạn đòi ra ngoài tìm tổ mẫu nên mới đi lạc phải không?” Tiêu Vân Chước bình tĩnh mở miệng, không để ý đến ánh mắt như muốn g.i.ế.c người kia của Khương thị, tiếp tục nói: “Tuy rằng việc này đã qua mười mấy năm rồi nhưng ta vẫn còn nhớ rõ, năm đó mẫu thân gọi ta sang nói chuyện, chưa nói được vài câu lại mất kiên nhẫn, chỉ vào mũi mắng ta là đồ xui xẻo, làm người chán ghét, sau đó lại bảo Điền quản gia tìm hai bà tử kín miệng nhốt ta lại.”

“Đến khi ta tỉnh lại, ta đã nằm trong một chiếc quan tài nhỏ rồi, chiếc quan tài đó lắc lư thật lâu rồi dừng lại ở Vạn Cốt Pha.”

“Không biết với lỗi như vậy, Điền quản gia còn có thể ở lại được nữa không?” Tiêu Vân Chước bình đạm hỏi.

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Trấn Quan chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ngàn mũi tên xuyên thủng.

Nỗi khiếp sợ mãnh liệt cùng đau khổ dâng trào khiến đầu ong ong, ông ta nhìn Khương thị với vẻ không thể tin nổi, khóe mắt như muốn nứt ra: “Vì sao?”

Bị Tiêu Vân Chước nói ngắn gọn như vậy, Khương thị không thể ngăn cản được, đành thẳng thừng đáp.

“Đương nhiên là vì nàng xui xẻo!” Khương thị dứt khoát trả lời.

“Đây chính là nữ nhi thân sinh của chúng ta!” Tiêu Trấn Quan không nghĩ ra, rốt cuộc là Khương thị hận nữ nhi hay là hận ông ấy!

“Ta không có hài tử nào như vậy!” Khương thị cũng không thèm giả vờ nữa: “Ta sinh ba nhi tử kia đều rất thuận lợi, chỉ có nàng, sinh nở khó khăn, đau mất mấy ngày, ta cũng suýt chết! Ta liều c.h.ế.t sinh hạ hài tử, thế mà chỗ nào cũng không giống ta, làm hại ta phải nằm triền miên trên giường bệnh lâu như vậy. Mà tước vị

trong phủ đang yên đang lành như vậy, vừa có nàng liền bị tước mất."

Khương thị tuy tức giận nhưng vẫn cố kiềm chế, không nói ra toàn bộ sự thật.

Tiêu Trấn Quan cũng biết lúc thê tử sinh nữ nhi phải chịu khổ thế nào, ông ấy đau lòng nhưng lại khó có thể hiểu được suy nghĩ của Khương thị. Sinh con là lựa chọn của bậc phụ mẫu, sao hài tử lại có quyền lựa chọn được?

Cho dù trong lòng có oán hận cũng nên oán trượng phu là ông ấy chứ không phải chuyển lửa giận sang nữ nhi mình!

Tiêu Trấn Quan giờ phút này không cách nào diễn tả được cảm xúc của mình chứ đừng nói đến việc đối mặt với Khương thị.

Trước kia ông ấy chỉ cho rằng Khương thị quá mềm yếu, quá nhỏ mọn, không quá rõ ràng trong việc phân biệt đúng sai, nhưng bây giờ nghĩ đến sự quyết tuyệt của bà ta khi vứt bỏ cốt nhục thân sinh của mình lại cảm thấy đáng sợ.

"Nếu nàng không muốn hài tử này nữa thì từ hôm nay trở đi, việc nuôi dạy nữ nhi, nàng không cần phải quản nữa." Tiêu Trấn Quan vô cùng tức giận, nhìn thê tử rồi lại nhìn Tiêu Vân Chước rồi nói: "Việc này, vi phụ xin lỗi con, nhất định ta sẽ cho con một câu trả lời rõ ràng."

"Con nói ra chỉ để biết rõ sự thật, không cần phụ thân làm chủ thay con." Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói.

Cầu người không bằng cầu mình, nàng sẽ không để chính mình phải chịu ấm ức.

Tiêu Trấn Quan thở dài: "Con…Vi phụ đi trước gặp tổ mẫu đã."

"Vâng." Tiêu Vân Chước thản nhiên đáp lời.

Chương 93

Tiêu Trấn Quan đi trước nàng một bước, tay áo vung lên, vẻ mặt lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiêu Trấn Quan vừa rời đi, Khương thị liền oán độc nhìn nàng: "Bây giờ ngươi vui chưa?"

"Vui lắm."

Vốn dĩ Tiêu Vân Chước cũng không cảm thấy gì, nhưng nếu Khương thị đã hỏi thì nàng lập tức nhếch môi: "Vẫn là nhờ biểu muội Khương gia nhất quyết kéo ta đến đây xem náo nhiệt, nhờ ta giúp giải quyết chuyện này. Ta suy đi nghĩ lại, thấy hai người bởi vì một Điền quản gia mà cãi nhau cũng không đáng, chi bằng để ta đưa ông ta đi một đoạn đường. Bà xem, hiện tại thì chuyện của Điền quản gia đã chẳng còn quan trọng nữa rồi, đúng không?"

Điền quản gia trước đó chỉ là giữ lại hay không giữ lại, nhưng bây giờ đã khác, vứt bỏ nữ nhi gia chủ, tội danh lớn như vậy có đánh c.h.ế.t thì cũng không ai truy xét.

Khương Nguyên đứng ngay ở ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch.

Nàng ta vội vàng bước tới, vừa khóc nức nở vừa nói: "Cô mẫu… Con, con chỉ muốn nhờ biểu tỷ giúp đỡ cầu tình…"

Nào đâu biết giữa cô mẫu và Tiêu Vân Chước lại có chuyện xưa như vậy!

Chẳng trách trước đó cô mẫu tránh Tiêu Vân Chước, không trừng phạt, hóa ra là bị Tiêu Vân Chước nắm lấy nhược điểm!

Nhưng nàng ta thì hay rồi, cái gì cũng không biết, lại muốn kéo Tiêu Vân Chước lại đây xem một hồi kịch, ngược lại ép nàng phải nói hết sự thật ra, làm cô mẫu mất mặt, nhất định cô mẫu sẽ nổi giận với mình!

Khương thị cũng khá hoang mang lo sợ.

Nhưng ở trước mặt Tiêu Vân Chước, bà ta cũng không muốn mất mặt.

Bà ta cười giận dữ nói: “Chước nhi, dù sao thì ta cũng là mẫu thân của ngươi, ngươi hại ta như vậy, chính mình sẽ ra sao? Phụ thân ngươi nhất định sẽ không thể hưu ta, ta vĩnh viễn là đương gia chủ mẫu của nhà này! Mà ngươi thì sao, là thứ đồ đại bất hiếu! Phụ thân ngươi chỉ nhất thời thương ngươi thôi!”

Bà ta có gì phải sợ chứ? Trong nhà này chỉ có một nữ chủ nhân là bà ta thôi.

Trưởng tử của bà ta sắp tham gia khảo thí, nhị nhi tử sắp leo lên được Tam vương gia, nha đầu Tiêu Vân Chước này làm tổn thương bà ta chính là tổn thương chính mình, vinh nhục nhất thể, cho nên việc này vĩnh viễn sẽ không thể truyền ra bên ngoài.

Thể diện của bà ta vẫn sẽ như cũ.

Chỉ là phải chịu đựng lửa giận và hoài nghi của trượng phu một thời gian mà thôi.

Nghĩ như vậy, Khương thị cảm thấy nhẹ nhõm hơn, trong tay không còn nắm nhược điểm, sau này nha đầu c.h.ế.t tiệt này còn có thể uy h.i.ế.p bà ta được nữa sao?

Tiêu Vân Chước cau mày nhìn bà ta.

Có lẽ mối ràng buộc giữa nàng và Khương thị quá sâu, các quẻ và các tướng mạo khác nàng đều có thể tính được rất chuẩn, nhưng lại thực sự không thể hiểu được Khương thị.

“Ngươi nhận định ta xui xẻo…chỉ là bởi vì biến cố trùng hợp xảy ra trong nhà thôi à?” Tiêu Vân Chước khó hiểu.

Khương thị không biết về tướng thuật, càng sẽ không biết suy luận bát quái, sao có thể chắc chắn thế được? Cho dù cảm thấy nàng xui xẻo, theo lý mà nói, cũng không hận đến mức vứt bỏ nàng thế

chứ?

Khương thị căng thẳng trừng mắt nhìn nàng: “Ngươi chính là đồ sao chổi!”

Tiêu Vân Chước cười ha hả một tiếng.

Nàng có thể gia nhập Thần Ẩn Môn là bởi vì từ khi sinh ra đã có thể phân biệt âm dương, sau lại hấp thu vô số âm khí nên tạo thành thể chất đặc biệt, còn cơ duyên xảo hợp được sư phụ cứu, nhưng cũng chỉ có thể thôi. Nàng đoản mệnh đều là do nuôi dưỡng, hoàn toàn không phải là do bẩm sinh.

Sư phụ đã sớm tính qua bát tự cho nàng, nàng không chỉ không xui xẻo mà nếu không phải chịu một kiếp nạn như vậy thì tất sẽ có gia đình thịnh vượng, trường thọ trôi chảy!

Khương thị muốn nàng hoài nghi hung cát của chính mình sao?

Cả đời này nàng sẽ không bao giờ tự ti về bát tự số mệnh của mình!

“Bà mới xui xẻo ấy!” Tiêu Vân Chước trả về một câu, sau đó tiêu sái quay đầu đi, để lại cho Khương thị một bóng dáng dứt khoát.

Nàng vừa đi, Khương Nguyên thận trọng bước tới: “Cô mẫu…”

“Ai bảo ngươi nhiều chuyện!” Khương thị rống lên, phát tiết lửa giận một chút, sau đó mới nói: “Được rồi, ta muốn im lặng, con cũng ra ngoài đi.”

Khương Nguyên cảm thấy tủi thân, chỉ thấy mình quá xui xẻo.

Tiêu Vân Chước thật biết gây họa cho người, rõ ràng trong lòng đã có tính toán, gì cũng biết hết, thế mà còn giả vờ vô tội, làm hại nàng ta bị cô mẫu mắng!

Trong Tiêu gia, ngoại trừ Tiêu Vân Chước, lúc này không một ai vui vẻ cả.

Năm mới đến gần, Tiêu Vân Chước lại bắt đầu bảo người treo đèn lồng nhỏ ngoài sân, tạo không khí vui mừng.

Mà Tiêu Trấn Quan, một nam nhân cao lớn lúc này lại đang giận đến đỏ mắt, quỳ gối trước mặt lão thái thái, trước tiên nói lão thái thái ăn một viên hộ tâm hoàn rồi mới dám kể hết mọi chuyện ra.

“Đều là nhi tử vô năng, ở ngay dưới mí mắt mà lại để Khương thị làm ra loại chuyện này…” Tiêu Trấn Quan hối hận không thôi nhưng lại không thể làm gì được: “Nhi tử đã sai người đánh Điền quản gia sống dở c.h.ế.t dở, rồi ném tới thôn trang cho ông ta tự sinh tự diệt. Nhưng Khương thị… sau này nhi tử cũng không biết phải lấy thái độ như thế nào để đối xử với nàng…”

Lão thái thái cũng kinh ngạc.

Trong tay bà ấy còn đang cầm danh mục các vở kịch, đang định chọn một vở hay để buổi tối bảo tiểu nha đầu cùng đến xem.

Ai mà ngờ được rằng, vở kịch trên sân khấu còn chưa bắt đầu mà trong nhà đã bắt đầu hát!

Bà ấy cũng ngơ ngác.

Bà ấy biết Khương thị không có đức hạnh cho lắm, nhưng không ngờ lại không đáng tin cậy như vậy. Bà ấy nhớ rằng khi hài tử đi lạc, Khương thị cũng khóc lóc kể lể rất nhiều…

Lão thái thái chỉ cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt!

“Trong chuyện này Chước nha đầu đã phải chịu ấm ức rất lớn! Bị mẫu thân thân sinh vứt bỏ, mấy năm nay sao có thể chịu đựng được? Con làm phụ thân, nếu không cho nàng một câu trả lời rõ ràng thì sau này hài tử này sẽ lạnh lòng đến bao nhiêu?” Lão thái thái không dám nghĩ tiếp: “Trách không được! Thật đúng là trách không được, từ sau khi trở về nàng vẫn không xa không gần, ta còn tưởng nàng chưa quen lắm, nhưng bây giờ xem ra, nàng còn thấu hiểu hơn ai hết, biết chuyện xưa khó nói nên ai cũng không tin!”

Liệu có thể tin tưởng rằng phụ thân sẽ cho nàng một lời giải thích?

Hay là tin tưởng rằng mấy huynh đệ của mình sẽ vì mình là đối nghịch với mẫu thân?

Từ góc nhìn của nha đầu, nhìn thế nào cũng cảm thấy mình như một kẻ bị ruồng bỏ!

Chương 94

Tiêu Trấn Quan cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để đối mặt với nữ nhi thân sinh, tưởng tượng đến việc tìm hài tử này về khó khăn như thế nào, lại còn phải chịu đựng sự khắt khe của thê tử, ông ấy càng thấy xấu hổ hơn.

“Nhi tử sai rồi.” Tiêu Trấn Quan trầm giọng nói.

Lão thái thái cũng vô cùng hối hận, năm đó chính mình bị trượng phu chán ghét, cuộc sống khó khăn, chỉ than thở rằng làm nữ tử quả thật vất vả nên hy vọng Khương thị không phải đi theo con đường cũ của mình, vậy nên trốn tránh mọi thứ…

Cho nên Khương thị mới có thể cả gan làm loạn như vậy!

“Con sai, tại sao ta lại không? Rốt cuộc thì Khương thị là nữ tử mà phụ thân con chọn, tính tình sao có thể tốt cho được?! Mấy năm nay ta sợ chính mình bởi vì phụ thân con mà giận chó đánh mèo lên người nàng, nên mới có thể khoan dung như thế. Nhưng bây giờ xem ra, tâm tính Khương thị thật sự không lên nổi mặt bàn!” Lão thái thái lần đầu tiên nói với nhi tử mình: “Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể nghĩ cách bù đắp, con định làm thế nào?”

Tiêu Trấn Quan cũng không biết.

“Nàng là mẫu thân thân sinh của mấy hài tử, nếu xử lý nặng tay, nhất định trong lòng hài tử sẽ oán hận, chỉ sợ sau này sẽ bất hòa.” Đây chính là điều mà Tiêu Trấn Quan lo lắng nhất.

Khi còn trẻ, ông ấy có tình cảm với Khương thị, nhưng sau này Khương thị bắt đầu khóc sướt mướt với ông ấy, luôn sợ ông ấy ra ngoài làm bậy. Nếu không phải sau đó tước vị trong nhà bị lấy lại, Khương thị thậm chí còn không muốn hắn ra ngoài mưu toan chức quan.

Số lần bà ta khóc nháo càng lúc càng nhiều, trong lòng ông ấy ít

nhiều cũng thấy thất vọng.

Thời gian trôi qua, ông ấy đối với Khương thị chỉ còn lại trách nhiệm càng lúc càng nặng nề.

Lão thái thái đột nhiên biết được chân tướng, đầu óc lập tức trở nên thanh tỉnh vô cùng.

Sau khi im lặng một lúc, bà ấy nghiêm túc nói: “Nếu mẫu thân không ra gì như thế thì bọn hài tử sớm muộn gì cũng bị hủy hoại. Lúc trước ta quá mềm lòng, ngược lại làm hại mấy hài tử, sau này tuyệt đối sẽ không như thế nữa…” Những chuyện khác bà ấy có thể nhẫn, bởi vì bà ấy không bao giờ nghĩ rằng Khương thị sẽ làm hại cả cốt nhục thân sinh.

Nhưng bây giờ Khương thị đã phá vỡ điểm giới hạn của bà ấy, tất cả mọi chuyện phải tính toán lại.

Tiêu Trấn Quan cũng sinh ra ý nghĩ muốn hưu thê, nhưng nghĩ rõ ràng cũng biết không thể làm như vậy.

Cho dù là hòa ly hay là hưu thê thì đều phải thông báo cho Khương gia biết, đến lúc đó người Khương gia nhất định sẽ đến đây đòi lý do rõ ràng. Trong chuyện này nữ nhi đã phải chịu không ít ấm ức, không thể trở thành cái cớ để ông ấy hưu thê được, nếu không sau này danh tiếng của nữ nhi sẽ bị tổn hại.

“Làm phiền mẫu thân tọa trấn gia môn, Khương thị…Cứ lấy lý do thân thể nàng không khỏe, đưa nàng đến Thanh Tâm Am ở ngoài thành ở một thời gian. Lúc trước khi Thanh Tâm Am tu sửa, nhà chúng ta cũng giúp không ít tiền bạc, lúc này Khương thị đến đó, chắc hẳn sẽ không có mấy lời đồn bậy bạ truyền ra.” Tiêu Trấn Quan cuối cùng cũng lên tiếng.

Ngoài cách đó ra thì không còn cách nào khác.

Thanh danh của Khương thị vẫn luôn không tồi, nếu dùng biện pháp khác để trừng phạt, người ngoài khó tránh khỏi sẽ có suy đoán lung tung.

Hơn nữa hài tử trưởng thành phải thành gia lập nghiệp, nếu mẹ đẻ bị hưu hoặc mang tiếng xấu thì sẽ gây bất lợi cho bọn họ.

Lão thái thái thở dài, cũng không phản đối.

“Đợi qua Tết rồi lại nói.” Lão thái thái nói thêm.

Sau khi Tiêu Trấn Quan từ chỗ lão thái thái đi ra, cũng không quay lại gặp Khương thị nữa. Không chỉ như thế, lại sai hạ nhân dọn dẹp đồ đạc, trực tiếp ra ở lại tiền viện.

Khương thị cũng hơi chột dạ, nhưng cũng không cúi đầu nhận sai.

Đêm đó bà ta mời đại phu tới đây, chẩn đoán ra chứng bệnh “tích tụ khó tan, làm ảnh hưởng tuổi thọ”, lại như vô tình truyền tới tiền viện.

Một chiêu này từ trước đến giờ bà ta cũng thường xuyên dùng.

Nhất là khi vừa mới thành hôn, trượng phu thích thức đêm đọc sách, xem binh thư càng là mất ăn mất ngủ. Nếu như bà ta cứ luôn phái người đi thúc giục sẽ giống như bà ta không đủ hiền huệ, thế là dùng cách giả bệnh. Số lần càng nhiều, Tiêu Trấn Quan cũng biết sức khỏe bà ta không tốt, cũng ít giận bà ta.

Nhiều năm qua, ngoại trừ trong việc dạy dỗ nhi tử, Tiêu Trấn Quan luôn bảo thủ và nghiêm túc ra thì những chuyện còn lại luôn nghe theo bà ta.

Đây cũng là điều mà Khương thị tự hào nhất.

Mấy quý phụ nhân ở trong kinh dù có thể diện đến đâu thì trong nhà ít nhiều cũng có vài thiếp thất tỷ muội, duy chỉ có bà ta là phu thê đồng tâm, chưa bao giờ thay đổi.

Chương 95

Nhưng mà lúc này đây, Khương thị đợi suốt cả một đêm mà cũng không thấy Tiêu Trấn Quan tới, thậm chí người mà bà ta phái đi cũng nói, Tiêu Trấn Quan ngay cả cửa thư phòng cũng không bước ra ngoài.

Thức suốt cả một đêm, Khương thị càng tức giận hơn.

“Ta đã bệnh thành như vậy mà ông ấy còn muốn gì ở ta nữa? Hay là chờ ta vào quan tài nằm ông ấy mới bằng lòng tha thứ cho ta sao?” Khương thị cũng vô cùng ấm ức.

Trong lòng Khương Nguyên cũng hơi sợ, kỳ thật nàng ta cũng không hiểu, tại sao lúc trước cô mẫu lại làm ra chuyện tàn nhẫn đến vậy…

Ngay cả hài tử thân sinh cũng có thể vứt bỏ, vậy thì chất nữ như nàng ta thì…

Khương Nguyên đột nhiên cảm thấy sự sủng ái mà mình được nhận lúc này cũng có chút hư ảo, không biết khi nào sẽ biến mất đây?

“Cô mẫu, nếu như mấy biểu ca biết chân tướng, liệu có thể nào… hướng về phía biểu tỷ, không để ý đến ngài nữa không?” Khương Nguyên có chút lo sợ bất an.

“Không, ta là mẫu thân bọn họ, mấy năm nay cho dù ta thờ ơ với Đại Lang thì khi hắn thấy ta, hắn cũng phải cung kính hiếu thuận. Mà Nhị Lang nhất định sẽ thuận theo, sẽ không vì người khác mà chống đối ta. Còn Tam Lang sao…vẫn còn nhỏ, ai đối tốt với hắn thì hắn sẽ thích người đó, chuyện cũ năm xưa chỉ có thể gây ra những xáo trộn nhất thời, nhưng nhất định sẽ không thể lật đổ ta được.” Khương thị khinh thường.

Khương Nguyên cũng hy vọng như thế.

Cho dù cô mẫu có đáng sợ đến đâu thì cũng là chỗ dựa duy nhất của nàng ta trong nhà này.

“Cô mẫu, Nguyên nhi…cả gan hỏi một câu… Năm đó, lúc ngài vứt bỏ biểu tỷ, thật sự không…không đau lòng sao?” Khương Nguyên thật cẩn thận nói.

Khương thị ngẩn ra một lúc rồi chỉ cười lạnh một tiếng.

Là cốt nhục thân sinh, sao có thể không hề có chút tình cảm nào chứ? Dù sao thì bà ta cũng là một con người.

Chỉ là đại sư nói, nha đầu này chính là quái vật hút hết sinh cơ của bà ta, là kẻ thù đoạt lấy vận mệnh của bà ta, chỉ cần giữ lại nha đầu đó thêm một ngày là thân thể bà ta không thể hồi phục!

Tiêu Trấn Quan có thể chỉ có một mình bà ta khi bà ta còn sống, nhưng nếu bà ta c.h.ế.t rồi thì sao?

Hài tử còn nhỏ, nhất định trượng phu sẽ tái hôn, đến lúc đó những gì bà ta có được sẽ thuộc về người khác!

Hơn nữa sau khi ném hài tử này đi, sức khỏe bà ta quả thật càng ngày càng tốt hơn, chứng minh đại sư nói đúng!

“Chờ khi nào con thành hôn rồi sẽ biết, muốn sống tốt thì trượng phu, nhi nữ của mình phải đặt hết tấm lòng của mình trên người con mới được. Còn loại hài tử mà khuỷu tay quẹo ra ngoài sẽ chỉ làm con thêm đau đầu, ngày đêm bất an!” Giọng điệu Khương thị thả lỏng, trong ánh mắt lộ vài phần châm chọc: “Con nhìn lão thái thái mấy năm nay sống cuộc sống kiểu gì? Trượng phu không yêu, nhi tử chỉ lo cho gia đình nhỏ của mình, cho nên bà ta chỉ có thể thanh đăng cổ phật. Nếu không phải cướp mất Đại Lang của ta thì con nói cuộc sống của bà ta còn ý nghĩa gì chứ?”

Khương Nguyên trầm ngâm gật đầu, tuy rằng cô mẫu làm ra chuyện đáng sợ, nhưng nếu nàng ta được lựa chọn, nàng ta cũng không muốn sống cuộc sống như của lão thái thái.

Lúc này, Khương thị tức giận nhưng vẫn đủ kiên nhẫn để mặc kệ,

tin rằng trượng phu sẽ hồi tâm chuyển ý, không tức giận quá lâu.

Mà trong phủ cũng đã bắt đầu giăng đèn kết hoa.

Tiêu Trấn Quan bảo Tiêu Văn Việt tới, đưa cho Tiêu Vân Chước một ít… ngân phiếu.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt phức tạp, không biết phụ thân mình đang nghĩ gì. Tiêu Vân Chước chạy ra ngoài cả đêm không về ngủ, chẳng những không phạt mà còn được thưởng sao?

Trước đó hắn cũng đã từng không về nhà, sao không thưởng cho hắn một ít?

Chương 96

Tiêu Văn Việt hơi ngẩng đầu, ánh mắt thản nhiên đánh giá ngân phiếu, quan sát phản ứng của Tiêu Vân Chước khi nhận được tiền.

“Muội thật có bản lĩnh đấy, phạm sai lầm, thế mà phụ thân lại sợ sai lầm không đủ lớn nên đưa tiền bạc tới cho muội.”

Tiêu Vân Chước nhìn ngân phiếu cũng ngẩn ngơ.

Là bởi vì trước đó nàng nói mình muốn ra ngoài kiếm tiền, cho nên…phụ thân nàng muốn dùng tiền bạc trói chân nàng sao?

Một xấp ngân phiếu này đều là loại giá trị nhỏ, nhưng cộng lại có tới bảy trăm tám trăm lượng!

Số tiền hơi lớn, chẳng lẽ phụ thân không chỉ muốn nàng đừng chạy ra ngoài mất mặt mà còn muốn dùng số ngân phiếu này để bịt miệng nàng? Để nàng đừng có nói xấu về mẫu thân nữa?

Tiêu Vân Chước nhìn Tiêu Văn Việt, rồi lại nhìn ngân phiếu.

Sau đó không chút do dự cất đồ vào trong lòng: “Huynh nhớ thay ta cảm ơn phụ thân, lòng tốt này ta xin nhận. Ta bảo đảm, ở trong mắt huynh và đại ca, mẫu thân vẫn là mẫu thân tốt như trước.”

Phụ thân vẫn là người hiểu chuyện, biết dùng tiền để bịt miệng, so sánh ra thì mẫu thân của nàng trì độn hơn nhiều, nếu như lúc nàng mới vừa về đến nhà, đưa cho nàng thêm một chút tiền bạc tài vật, thái độ cũng có chừng mực hơn một chút, nói không chừng nàng sẽ không gây chuyện thì sao? Aizz.

“…” Tiêu Văn Việt trừng mắt nhìn nàng, đang nói bậy nói bạ gì đấy?

Tiêu Văn Việt tới cũng tới rồi, cũng không muốn quay người rời đi ngay.

Bước chân hắn cứng đờ, thân hình lại giả vờ thả lỏng, ngồi xuống trong viện của Tiêu Vân Chước. Cây mai trên đỉnh đầu đã không còn sót lại mấy bông hoa, khiến cho viện tử này càng thêm hoang vắng.

Mà khi hắn vừa ngồi xuống, nữ quỷ được Tiêu Vân Chước nuôi dưỡng vài ngày bay lơ lửng về phía Tiêu Văn Việt.

Toàn bóng quỷ tới gần, bàn tay đã sờ lên mặt nhị ca. Nữ quỷ hung hãn giờ phút này lại dịu dàng đến kỳ lạ, bay hết vòng này đến vòng khác xung quanh nhị ca, lúc thì vuốt tóc hắn, lúc thì chạm vào vai hắn, trên gương mặt đáng sợ kia dường như hiện ra tình mẫu tử mãnh liệt, một tấc không rời.

Thân thể nhị ca suy nhược, dương khí không mạnh, cho nên nữ quỷ này mới có thể đụng vào.

“Cút ra xa một chút!” Tiêu Vân Chước cố gắng nhẫn nhịn nhưng lại không thể nhịn nổi nữa, đành thấp giọng nói.

Hồng y nữ quỷ mấy ngày nay bị nàng bắt nghe niệm kinh, đã tỉnh táo lại rất nhiều, lúc này nghe vậy, thân thể cứng đờ, hơi lùi về phía sau nhưng nhìn bộ dáng Tiêu Văn Việt, vẫn có chút luyến tiếc không nỡ rời đi.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt tối sầm, ánh mắt âm trầm lại lạnh lùng: “Cũng nóng đấy, nhưng không nghĩ rằng tính tình nóng nảy này của muội cũng sẽ gây họa cho chính mình, muội có biết Mạnh Bình Chương là loại người thế nào không? Là một tên hỗn đãn, nếu hắn nói muốn cầu hôn thì sẽ thực sự dám đến. Chỉ cần phụ thân vừa đi, muội nói hôn sự này có thể thành hay không?”

“Phụ thân xin nghỉ phép dài hạn rồi.” Tiêu Vân Chước lẳng lặng nói.

Tiêu Văn Việt giật mình.

Nghỉ dài hạn? Rõ ràng phụ thân hận không thể quanh năm suốt tháng đều ăn vạ ở quân doanh, sao có thể cáo nghỉ dài hạn cho được?

Chỉ sợ cuộc sống của hắn sẽ không còn được bình yên nữa.

“Muội đừng tưởng rằng có phụ thân làm chủ thay muội rồi thì mọi chuyện sẽ ổn, muội vẫn nên kiềm chế bản thân một chút, chuyện của Mạnh gia, muội ít quản đi.” Tiêu Văn Việt nói thêm.

Chuyện của Mạnh gia không chỉ là chuyện của Mạnh tiểu công tử.

Mạnh Hầu gia kia nhìn bề ngoài có vẻ mềm yếu nhưng thực ra cũng là người ích kỷ.

Tiêu Vân Chước cầm một cành cây, vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất, vẽ ra những hoa văn phức tạp mà bí ẩn, vừa luyện tập thủ tháp của mình vừa nói: “Chuyện của ta, nhị ca cũng bớt quản đi, nhất là chuyện hôn sự.”

Tiêu Văn Việt nắm chặt tay, đột nhiên đứng dậy.

Quả nhiên, chẳng thà tin tưởng người ngoài chứ không tin tưởng hắn.

Thậm chí, cho dù nàng có thứ gọi là linh đan diệu dược thì cũng chỉ nghĩ đến người ngoài hoàn toàn không có quan hệ gì với mình, hoàn toàn không nghĩ tới huynh trưởng của mình cũng không khỏe mạnh.

“Ta nói sai rồi, Mạnh Bình Chương không phải là người tốt, nhưng hắn cũng là thứ trưởng tử Hầu phủ. Nếu không phải cố ý chọc giận ta thì với cái thân phận này của muội, hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn lần thứ hai đâu.” Tiêu Văn Việt châm chọc một tiếng, phất tay áo rời đi.

Chương 97

Tiêu Vân Chước nhìn theo bóng lưng hắn, chỉ tổng kết ra một kết luận.

Nhị ca có bệnh, bệnh nặng.

Tiêu Văn Việt còn chưa bước ra khỏi cửa viện Tiêu Vân Chước đã đụng phải một hạ nhân từ trước mặt.

Đối phương hoảng sợ chạy tới, nhìn thấy Tiêu Văn Việt cũng giật mình, vội vàng nói: "Bái kiến nhị thiếu gia…Nhị thiếu gia, không tốt rồi, đêm qua đại thiếu gia rơi xuống nước, vừa mới được người nâng trở về…"

Tiêu Văn Việt kinh ngạc, quay đầu nhìn lại Tiêu Vân Chước, tựa như muốn nhìn thấy vẻ kinh hoàng thất thố trên mặt nàng.

Nhưng Tiêu Vân Chước vẫn bình tĩnh gật đầu, ném cành cây trong tay rồi phủi phủi tro bụi, giống như hoàn toàn không liên quan gì đến mình.

Tiêu Văn Việt cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Đại ca cứ luôn tranh đoạt với hắn, cũng thích khoe khoang, khoe tài học, năng lực, sự coi trọng của phụ thân, khi còn nhỏ cũng khoe muội muội thích hắn hơn.

Nhưng bây giờ xem ra, Tiêu Vân Chước hoàn toàn không quan tâm đến sự sống c.h.ế.t của bọn họ, như vậy công bằng hơn rất nhiều.

Đại ca rơi xuống nước, rơi cũng thật tốt đấy.

Ngày tết, cuối cùng cũng có một chuyện vui.

Cả người Tiêu Văn Việt như bừng sáng: "Đại ca chịu khổ, ta thân là đệ đệ cũng phải đi xem một chút. Tiểu muội có rảnh không, cùng đi đi, nếu lỡ như có chuyện gì thì cũng có thể gặp mặt được

lần cuối.”

“Nghĩ hay đấy.” Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn hắn.

Suốt ngày trong đầu nghĩ gì vậy?

Người âm u như vậy, sao không chui vào một góc làm một con giun vặn vẹo trong đó luôn đi?

Tiêu Văn Việt cũng không tức giận, bước chân thoải mái đi cùng Tiêu Vân Chước đi về phía chỗ ở của đại ca.

Không phải Tiêu Vân Chước không lo lắng, chỉ là nàng biết có lo lắng cũng vô ích. Hơn nữa, nàng vừa đi vừa bấm đốt ngón tay tính thử, đại ca nhiều nhất chỉ bị cảm lạnh, tính mạng tuyệt đối không có vấn đề. Trước đó nàng còn cho hắn một đồ vật hộ thân, chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời thì tất nhiên sẽ có tác dụng.

Lúc Tiêu Vân Chước đến, cả nhà đã tập trung đông đủ.

Khương thị nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng, trong ánh mắt còn có vài phần châm chọc và khiêu khích, dường như muốn nói với nàng rằng hết thảy giãy dụa và lên án cũng đều tốn công vô ích.

Ánh mắt dò xét và khinh thường ngạo mạn đến mức khiến Tiêu Vân Chước cảm thấy chướng mắt.

Cả nhà này đối xử với Khương thị thế nào thì nàng căn bản không quản được, cũng chẳng có hy vọng gì, nhưng nếu người này lại làm phiền nàng thì nàng phải xem xét đến việc chiêu một tiểu quỷ tới, làm bà ta mù mắt! Cho dù có phải chịu báo ứng do huyết thống thì cũng không thể nương tay!

Tiêu Vân Chước không chút khách khí mà trừng mắt nhìn lại, toàn thân lộ ra cảm giác bướng bỉnh.

“Con thật sự không sao mà, tuy bị rơi xuống nước nhưng được người vớt lên rất nhanh, không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là lão sư hoảng sợ một hai phải bảo người nâng con về.” Tiêu Văn Dũ cũng rất bất đắc dĩ nói.

Trong lòng lão thái thái căng thẳng: “Mùa đông nước lạnh, rơi xuống nước nhất định sẽ bị lạnh cóng…”

“Tổ mẫu yên tâm, ngày thường con có tập võ cường thân cũng có chút tác dụng.” Tiêu Văn Dũ nhìn Tiêu Vân Chước: “Nói thật ra, con có thể trở về an toàn thế này cũng là nhờ có muội muội.”

Vừa nói vậy xong, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Vân Chước.

“Huynh đưa tiền, là huynh nên được.” Tiêu Vân Chước nhếch môi, hài lòng với thái độ nghe lời của hắn.

Nếu không phải ngày ngày đeo đồ vật mà nàng đưa cho thì nhất định không thể dễ dàng hóa giải kiếp nạn này như vậy.

“Ngươi thật đúng là đồ thấy tiền sáng mắt, mới trở về mà đã vớt được không ít thứ tốt từ chỗ đại ca ngươi rồi. Hôm nay lại còn bảo phụ thân cho ngươi năm trăm lượng bạc, có bao nhiêu của cải mới đủ cho ngươi đây? Nhớ ngày đó ngươi trở về mang theo không ít vàng bạc tài bảo, hiện giờ xem ra, quả thật lai lịch bất chính mà!” Khương thị chán ghét nói.

Năm trăm lượng? Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn nhị ca.

Nàng nói rồi mà, người này có bệnh. Người khác làm trung gian đút túi kiếm lời, còn hắn thì sao? Cho thêm nữa, lại còn không nói, mà không nói thì lại thành thiếu nợ.

“Câm miệng lại!” Lão thái thái tức giận.

Chương 98

Lão thái thái bỗng dưng mở miệng khiến Khương thị giật nảy mình.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên lão thái thái nổi cáu với bà ta.

"Nếu như thân thể ngươi khó chịu, vậy thì về trong viện tử nghỉ ngơi đi, đừng đi ra ngoài khiến người khác ghét! Sắp sang năm mới rồi, người làm trưởng bối như ta không muốn so đo với ngươi, chờ qua năm rồi lại nói, nếu như ngươi cứ lải nhải mãi không thôi, vậy thì dứt khoát về Khương gia đi! Không ai giữ ngươi cả!" Lão thái thái đột nhiên nghiêm túc nói.

Trong nháy mắt Khương thị cứng đờ người, như thể bản thân mình nghe nhầm rồi.

Lão thái thái.... vậy mà răn dạy bà ta trước mặt nhiều người như vậy?

"Nếu như ngươi muốn nói ta là trưởng bối độc ác, vậy thì ta cũng nhận! Từ nay về sau, ngươi ít lấy bệnh tật ra để mà tức giận với ta, Chước Nhi là nữ nhi ngươi không sai, nhưng ta vẫn là mẹ chồng ngươi! Nếu ngươi ỷ vào thân phận để bắt nạt nó, thì cũng khỏi phải nghĩ đến việc ở chỗ ta có được sự vui vẻ!" Lão thái thái ngay cả ngoài mặt ôn hoà cũng không muốn nữa rồi.

Bà ấy né tránh còn chưa đủ lâu sao?

Kết quả thì sao? Khương thị vô pháp vô thiên, vậy mà tự tay vứt bỏ cháu gái bà ấy! Hơn nữa... Hơn nữa lại còn nhốt ở trong quan tài đưa đến núi Vạn Cốt kia!

Đây chính là có lòng muốn để cho nha đầu Vân Chước c.h.ế.t đi đó!

Nếu như đứa nhỏ không lớn mạng, hôm nay đã trở thành một bộ

hài cốt từ lâu rồi, mỗi lần nghĩ tới đây, bà ấy đều ân hận vì ban đầu đã làm sai.

Lúc này nào chỉ là Khương thị giật mình, ngay cả mấy người Tiêu Văn Dũ và Tiêu Văn Việt cũng có chút khó tin, nhất là Tiêu Văn Dũ, trước đây thân thiết với lão thái thái, biết tổ mẫu nhà mình là người ôn hòa khiêm nhường, cho dù mẫu thân làm không tốt, từ trước tới giờ cũng không nói những lời tệ hại về mẫu thân trước mặt hắn, nhưng hôm nay... Đột nhiên thay đổi?

Lúc hắn không ở nhà, trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Khương thị khó chịu quay đầu, vội vàng nhìn về phía Tiêu Trấn Quan, trong ánh mắt mang theo sự cầu xin và buồn phiền, vô cùng uất ức: "Lão gia..."

"Mẫu thân nói đúng, thân thể ngươi không tốt thì trở về dưỡng đi." Tiêu Trấn Quan mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn Khương thị vừa lạnh lùng vừa xa lạ, dường như trong một đêm đã mất đi tất cả sự kiên nhẫn.

Khương thị chỉ cảm thấy hơi thở cũng sắp ngưng lại.

"Được, được... Ta đi là được..." Khương thị khó chịu: "Nhị lang, dìu ta trở về..."

Bọn họ đều đang tức giận, cho nên trừng mắt lạnh lùng không vui vẻ gì với bà ta như vậy, chỉ cần nhịn mấy ngày là được rồi, bà ta cũng không tin, Tiêu Trấn Quan có thể đối xử với bà ta cả đời như vậy.

Trong lòng Tiêu Văn Việt cũng có chút không hiểu, nếu như chỉ là bởi vì chuyện của Điền quản gia cũng sẽ không ầm ĩ đến mức như này chứ.

Chỉ là lời của mẫu thân, hắn không thể không nghe, giờ phút này ngoan ngoãn đi ra phía trước, đỡ Khương thị rời đi, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Chước, thấy ánh mắt nàng vẫn luôn đặt ở trên người đại ca.

Giờ khắc này, Tiêu Văn Việt cảm thấy ba trăm lượng tiền riêng này của mình còn chẳng bằng ném vào trong sông, tốt xấu gì cũng có thể nghe thấy tiếng vang.

Tiêu Văn Việt cũng đi rồi, Tiêu Văn Yến đương nhiên cũng vội vàng đi theo.

"Tổ mẫu, trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại đột nhiên đối xử với mẫu thân như thế?" Tiêu Văn Dũ vô cùng không hiểu.

"Mẫu thân con không vừa mắt muội muội con, con cũng biết, nó đã làm vài việc, nên ta răn dạy vài câu, để tránh cho nó càng ngày càng không biết tốt xấu..." Lão thái thái không nói thật, ngược lại hỏi: "Con vừa mới nói, may mà có muội muội con... Vì sao?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Tiêu Văn Dũ lập tức cảm thấy ngạc nhiên.

"Bởi vì sắp sang năm mới rồi, mấy vị tiên sinh trong thư viện dẫn mấy học sinh chúng con đi du thuyền xem cảnh đêm, nhưng thật không may, lan can trên thuyền kia có một chỗ bị lỏng, con và đồng môn đứng cùng một chỗ, hắn không cẩn thận suýt nữa rơi xuống, con tay mắt lanh lẹ, lập tức túm được người về, nhưng bản thân con không đứng vững rơi xuống nước, nước lạnh, con lại uống chút rượu, mơ hồ không rõ cho nên bị chuột rút suýt nữa chìm xuống dưới..."

Chương 99

Lão thái thái nghe vậy trong lòng xoắn xuýt: "Sau đó thì sao?"

Tiêu Vân Chước lại yên lặng thì thầm một tiếng "ngu ngốc."

Cái gì mà không cẩn thận? Rõ ràng chính là đụng phải tiểu nhân.

"Trước đó muội muội đưa cho con hòn đá này..." Tiêu Văn Dũ nhanh chóng lấy ra: "Thứ này nhìn thì xấu, thật sự không nghĩ tới khi rơi vào trong nước, có thể chiếu ra bảy màu sắc, đêm qua con mặc y phục tối màu, sau khi rơi xuống nước không dễ phát hiện ra được, may mà có hòn đá này, khiến cho người khác chú ý, mới có thể nhanh chóng vớt con lên."

Hắn biết bơi, cho nên không coi nạn c.h.ế.t đuối này của muội muội ra gì.

Nhưng cho dù có kỹ năng bơi tốt, trong lúc đầu óc không tỉnh táo lại còn bị chuột rút, cũng không có tác dụng.

Trời lạnh như vậy, ngâm ở trong nước trong chốc lát cũng đã cảm thấy xương cốt cứng lại, nhưng nếu không có hòn đá kia, chỉ sợ phải qua một lúc lâu nữa mới được cứu, dĩ nhiên sẽ bệnh nặng một trận.

"Thế thì cũng thật sự nguy hiểm!" Lão thái thái nắm lấy hòn đá như một món bảo bối, liên tục thở dài.

"Đại ca, huynh không nghĩ tới, người khác không thể phát hiện ra huynh, không phải là bởi vì y phục của huynh tối màu, mà chính là có người cố ý che giấu, cho nên mọi người mới không nhìn thấy huynh đang giãy dụa trong nước sao?" Tiêu Vân Chước không nói thêm chỉ nói: "Gần đây huynh không may, đụng vào tiểu nhân, chắc chắn là bị gài bẫy."

"..." Thật ra không phải Tiêu Văn Dũ không nghĩ tới.

Nhưng chuyện này, nói ra sợ tổ mẫu và phụ thân lo lắng, hơn nữa còn không có chứng cứ, hắn không thể tuỳ ý đổ oan cho người ta.

Kết quả bị muội muội nói thẳng ra như vậy, ít nhiều cũng có chút đau lòng.

"Muội muội con nói không sai, Đại Lang, con nên có lòng đề phòng người khác, tuyệt đối không thể để tình cảm nhất thời che mờ hai mắt!" Tiêu Trấn Quan thấu hiểu rất rõ chuyện này, cho nên giờ phút này vô cùng nghiêm túc dạy bảo nhi tử.

Tiêu Văn Dũ phát hiện trong nhà kỳ quái.

Lão thái thái không đúng, phụ thân lại càng không đúng hơn.

Trước đây phụ thân luôn dạy bảo hắn... Nhất định không thể giống tổ phụ phóng túng đa tình như vậy, phải trọng tình trọng nghĩa! Kết giao nhiều bạn bè đừng ham mê nữ sắc.

Bây giờ mới bao lâu không gặp, lại bắt đầu dạy bảo hắn phải có lòng đề phòng người khác rồi hả?

"Phụ thân chỉ dạy rất đúng, nhi tử cũng có chút nghi ngờ, chỉ là cũng không có chứng cứ, cho nên dự định về sau sẽ cách xa và phòng bị hơn chút, tuyệt đối sẽ không lại trúng chiêu." Tiêu Văn Dũ lập tức nói với vẻ từng trải.

Nhưng, Tiêu Vân Chước lại lắc đầu.

"Không, đại ca, huynh mạnh miệng quá sớm, ta cảm thấy huynh vẫn sẽ bị người hại." Tiêu Vân Chước vô cùng nghiêm túc quan sát mặt hắn: "Gần đây vận số của huynh không tốt, dễ chọc đến tiểu nhân, tai hoạ đã thành hình rồi, nếu như cưỡng ép tránh thoát ngược lại không tốt, cho nên đề nghị huynh tốn chút tiền bạc để hóa giải, chỉ là tai hoạ sẽ ít đi, cho dù có bị tổn thương, cũng không lớn."

Tiêu Văn Dũ nghe vậy sửng sốt một chút.

Tiêu Trấn Quan muốn nói lại thôi.

Bởi vì Khương thị, Tiêu Trấn Quan chỉ cảm thấy ở trước mặt nữ nhi không có uy danh, càng không có tư cách giáo huấn nàng, cho nên lúc này nhẫn nhịn một bụng lời nói, cứ vậy không mở miệng.

Lão thái thái thì cảm thấy Tiêu Vân Chước đáng thương, những lời nói nhảm này... nói càng nhiều thì càng cảm thấy nàng thảm.

Nhưng Tiêu Văn Dũ lại khác.

Chuyện c.h.ế.t đuối, trúng một lần.

Hắn cảm thấy, muội muội nhà mình tốt xấu gì cũng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, chưa biết chừng thực sự biết chút bói toán tướng thuật.

Cho dù lời này là nói hươu nói vượn, nghe một chút hắn cũng không tổn thất, lại phối hợp với muội muội còn có thể khiến cho nàng vui vẻ, tại sao không làm?

Thế là Tiêu Văn Dũ mười phần cưng chiều khẽ cười, gọi thư đồng tới, móc từ trong rương sách ra một cái nghiên mực, đặt vào tay Tiêu Vân Chước.

"Vi huynh không dư dả gì, nghiên mực này chính là một hảo hữu tặng cho ta, ta chuyển tặng lại cho muội, xin tiểu muội lại thay ta... hoá giải một chút?" Tiêu Văn Dũ ôn hòa nói ra.

Hắn cũng đã nghĩ rõ ràng, lần trước muội muội cho hắn hòn đá kia, hẳn là bởi vì hắn bỏ ra năm mươi lượng bạc.

Cho nên, quy củ cũ...

Chương 100

Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhận lấy nghiên mực, lộ ra vẻ mặt vui cười vô cùng nhu thuận với đại ca nhà mình.

"Mấy ngày này đại ca còn phải ra ngoài à?" Tiêu Vân Chước bắt đầu nghiêm túc hỏi.

"Qua năm mới, những học sinh từ nơi khác vào kinh thi cũng bắt đầu lục tục đến rồi, những người này cả đường phong trần mệt mỏi đến đây, lại đối mặt với hoàn cảnh xa lạ, học chính sợ bọn họ không quen khí hậu, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên đã mời lớp con cháu trong kinh lấy thân phận chủ nhà tiếp đón bọn họ, đến lúc đó ta cũng phải ra cửa thành nghênh đón, dẫn một số học sinh tìm kiếm khách điếm thích hợp để dừng chân..." Tiêu Văn Dũ vui vẻ nói ra.

Những học sinh tới từ nơi khác này, đối với bọn họ mà nói, tồn tại mối quan hệ cạnh tranh cực lớn với nhau, nhưng đối với triều đình mà nói thì lại khác, đây đều là nhân tài mới của triều đình, không được phép có nửa điểm sơ xuất.

Đương nhiên, cũng không phải ai cũng có thể ra mặt chiêu đãi những học sinh từ nơi khác này, nhất định phải nhận được đề cử của phu tử mới được.

Hơn nữa, cạnh tranh chỉ là nhất thời, tương lai nếu như vào con đường làm quan, quan hệ nhân mạch tốt cũng có thể quyết định thành tựu trong tương lai.

Học thức của hắn không tính là tốt nhất, nhưng ở thư viện rất có nhân duyên.

Phu tử cũng khen ngợi tính cách cởi mở của hắn, cho nên cũng cho hắn một suất, tên tuổi của ba người học sinh mà hắn phải tiếp đón đã được xác định từ trước rồi, chắc là trong mấy ngày này có thể đến Kinh Thành, hắn nhất định phải đến cổng thành chờ.

"Đại ca đã đặt trước quán trọ nhà ai rồi?" Tiêu Vân Chước mở miệng hỏi.

"Dĩ nhiên là quán trọ Trạng Nguyên, quán trọ này bao năm nay đều là nơi mà đám học sinh vừa ý nhất, hàng năm số học sinh ở quán trọ này đỗ cũng nhiều hơn ở những quán trọ khác." Tiêu Văn Dũ trả lời như chuyện đương nhiên.

"Đổi nhà khác đi!" Tiêu Vân Chước bấm ngón tay tính toán một chút.

"Thiên Khôi phạm sát, Hỏa Quỷ nhập, thế cục này không nên đến nơi có nhiều người, tốt nhất chọn một quán trọ ít người, yên tĩnh nhiều nước, có thể bình ổn lửa giận trong lòng."

Tiêu Văn Dũ nghe rõ câu phía sau kia.

Suy nghĩ một chút: "Trong phủ của chúng ta ngược lại là có một nơi rất hay như muội nói, viện tử góc Tây Bắc, có cửa nhỏ bên ngoài, ao nước trong phủ vòng qua chỗ đó, chỉ là quá yên tĩnh, gần như không gặp người."

"Không gặp người tốt, yên tĩnh chút, dễ đọc sách hơn." Tiêu Vân Chước gật đầu.

"Vậy ta bảo người thu dọn viện tử kia, vốn dĩ ta cũng muốn mời người vào nhà mình ở, nhưng lại sợ người khác cảm thấy ta cố ý nịnh bợ..." Tiêu Văn Dũ bất đắc dĩ cười nói.

"Bản thân đại ca tài học không tính là quá kém, nhà chúng ta lại có chút của cải, cho dù có nịnh bợ, cũng là người khác nịnh bợ huynh, huynh suy nghĩ nhiều quá rồi..." Tiêu Vân Chước thẳng thắn.

Tiêu Văn Dũ nhìn muội muội ruột của mình, càng ôn hoà hiền hậu hơn rồi.

Muội muội nói đúng, quả thực hắn không nên quá băn khoăn đến suy nghĩ của người khác.

Mời ba học sinh kia vào viện bên, chăm sóc cũng thuận tiện, dù sao cũng tốt hơn Trạng Nguyên Lâu kia, ồn ào, không cách nào yên tâm đọc sách.

Lão thái thái và Tiêu Trấn Quan nghe hai huynh muội trò chuyện với nhau ngươi tới ta đi, cũng cố gắng hết sức kìm nén biểu hiện.

Nhất là Tiêu Trấn Quan, giờ phút này cũng có chút bội phục trưởng tử rồi.

Đứa nhỏ này đi theo lão thái thái học được không ít thứ, bây giờ thậm chí còn thành thục cả thuật đưa đẩy mà ngay cả lão thái thái cũng không hiểu, nhìn mà xem nói những lời như dỗ trẻ con, tung hứng đưa đẩy như thật, thảo nào mà Chước Nhi lại càng thích người đại ca này.

Hôm nay đại phu rất bận, xem xong cho Khương thị, vừa vặn xem bệnh cho Tiêu Văn Dũ.

Cơ thể hắn khoẻ mạnh, quả thực không có gì đáng ngại.

Chương 101

Tiêu Vân Chước nhận được cái nghiên mực cũng vô cùng thỏa mãn, thứ này nhìn thì bình thường, nhưng có nhiễm mấy phần chính khí văn nhân, cho dù ít đến đáng thương, nhưng ít nhiều cũng có thể tụ được chút tinh lực.

Lúc vẽ bùa, đặt thứ này ở bên cạnh sẽ càng có thể nhập cảnh hơn chút.

Nhưng đại ca cho đồ tốt, dễ trả, nhưng cha nàng và nhị ca cho tiền bạc, nếu muốn thanh toán xong thì phải phí chút thời gian và công sức rồi.

Nếu như là năm ba lượng bạc, nàng từ chối sẽ không mềm lòng.

Nhưng bọn họ cho nhiều lắm.

Không có lời gì thì thật sự thẹn với lương tâm.

Tiêu Vân Chước trở về viện tử, vùi đầu trong phòng suy đi nghĩ lại, mất cả ngày mới quyết định được nên trả lễ gì.

Tặng đồ người khác cần, ví dụ như tiền bạc này, chính là thứ mà nàng yêu nhất, mà phụ thân... cho năm trăm lượng bạc ròng, dĩ nhiên phải cho ông ấy một ít đồ, cho nên trong đêm nàng vẽ ra ba lá bùa "được như ý nguyện", có tác dụng cải thiện ngũ hành xung quanh, dùng tốt sẽ khiến người thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện như ý!

Ba lá bùa này được Tiêu Vân Chước đặt trong một túi thơm, ba cái chồng lên nhau, hiệu quả chắc chắn rất mạnh.

Về phần nhị ca ấy à...

Tiêu Vân Chước cảm thấy khó nhất.

Lòng tiểu nhân cũng không phải thứ mà bùa chú có thể loại trừ

được, nhị ca nàng tướng mạo không tốt, tâm nhãn gian giảo nhiều, những thứ như được như ý nguyện mà bị hắn dùng, nhất định có thể giúp hắn thành kẻ mà người người chán ghét. Cho nên bùa chú tuyệt đối không thể tặng hắn.

Nhưng nàng lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, tiền bạc tới tay chưa từng trả về.

Cuối cùng, Tiêu Vân Chước lấy ra một đôi bông tai mã não hình con cá trong số những vàng bạc trang sức mà Hồ Thăng cho nàng, giá trị gần bằng ba trăm lượng, coi như là trả bạc này về.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Vân Chước bảo Đông Trì đưa đồ qua cho bọn họ.

Không khí năm mới, khắp nơi vui mừng hớn hở.

Trong nhà cũng vậy, lão thái thái mời được gánh hát đến, nhiều năm qua lần đầu tiên náo nhiệt như vậy.

Khương thị cảm nhận được bầu không khí này, tự nhiên cũng cảm thấy mọi chuyện cũng gần như trôi qua rồi, cũng yên tâm hơn không ít, cũng không khóc lóc sướt mướt giày vò nữa.

Nhưng mà sau ba ngày Tết, Tiêu Trấn Quan bảo Mã lão quản gia đưa người tới chủ viện.

Sáng sớm, Tiêu Trấn Quan đã bảo Tiêu Văn Việt dẫn Tiêu Văn Yến và Khương Nguyên đi ra ngoài chơi, Tiêu Vân Chước lại càng không ngồi yên, hai ngày này cũng không ở nhà, bọn nhỏ đều không ở trong nhà, Tiêu Trấn Quan làm việc càng quyết đoán và nhanh chóng hơn rất nhiều.

Khương thị nhìn thấy nhiều người như vậy xông vào viện tử, cũng giật nảy mình.

Đám hạ nhân bà tử này, phần lớn đều tới từ bên chỗ lão thái thái.

"Trấn Quan? Chàng muốn làm gì?" Khương thị có một loại dự cảm xấu.

"Bên chỗ Thanh Tâm Am đã sắp xếp xong rồi, nàng đến đó ở một thời gian trước đi." Bóng dáng cao lớn của Tiêu Trấn Quan rơi trước mắt Khương thị, cỗ cảm giác áp bách này khiến Khương thị vô cùng lạ lẫm.

"Vì sao?" Khương thị ngơ ngác một chút, sau đó lập tức kịp phản ứng: "Chỉ bởi vì ta vứt bỏ con bé c.h.ế.t tiệt kia à? Bây giờ nó còn sống hoàn hảo đó thôi! Ta là mẹ ruột của nó, mạng của nó cũng là do ta cho, bây giờ vì nó, mà đến cưỡng ép người làm mẹ như ta? Thiên hạ nào có đạo lý như vậy?"

"Ta không muốn cãi nhau với nàng, những năm này mọi chuyện đều nghe theo nàng, những chuyện khác ta có thể không so đo với nàng, nhưng duy chỉ có chuyện này là không được." Tiêu Trấn Quan vô cùng lạnh lùng.

Cũng không hẳn hoàn toàn là vì nhi nữ.

Chỉ là bởi vì chân tướng nhi nữ bị vứt đi, khiến ông ấy nghĩ tới phụ thân mình suýt nữa liên luỵ cả gia tộc.

Phụ thân ông ấy cũng là một người như vậy, vì tư lợi, chỉ muốn bản thân vui vẻ, người khác sống c.h.ế.t thế nào ông ta cũng không thèm để ý, mới dẫn đến toàn bộ tước vị, ruộng đất của nhà mình bị thu lại.

Khương thị là nữ tử ở hậu trạch, mặc dù không làm ra được đại hoạ lớn như cha ông ấy, nhưng bà ta ngay cả tính mạng của nữ nhi còn đang sống sờ sờ cũng không để ý đến, trong lòng độc ác như vậy, nếu không sửa đổi, ảnh hưởng đến đám con cái của ông ấy, ai biết tương lai sẽ làm ra chuyện gì?

Chương 102

Trước đây Tiêu Trấn Quan nhân từ nương tay, chỉ vì trong nhà cũng không xảy ra chuyện lớn gì, ông ấy đương nhiên bằng lòng duy trì sự yên bình bên ngoài.

Nhưng bây giờ không còn giống như vậy nữa, sự tồn tại của Tiêu Vân Chước thời thời khắc khắc nhắc nhở ông ấy, những năm này ông ấy tầm thường không có chí tiến thủ, bị người khác lừa dối cỡ nào!

Thái độ của Tiêu Trấn Quan càng bình tĩnh, ý chí càng kiên định.

Hai mắt Khương thị đỏ như máu, tức giận xông tới trước, ra sức đ.ấ.m vào n.g.ự.c Tiêu Trấn Quan mấy cái: "Ta là thê tử kết tóc của chàng. Khi đó chàng đã nói sẽ đối tốt với ta cả đời, bây giờ chàng đã quên hết rồi à? Có phải chàng nuôi hồ ly tinh ở bên ngoài không? Chàng muốn đưa ta đi để nhường chỗ cho bọn họ đúng không?"

Tiêu Trấn Quan nhíu mày lại: "Thật sự là nói càn nói bậy."

Ông ấy cũng không nghĩ ra, vì sao từ ngày Khương thị gả cho ông ấy, luôn có cảm giác bên cạnh ông ấy có oanh oanh yến yến vây quanh?

Thái độ của ông ấy những năm này còn chưa đủ kiên quyết sao? Sao có thể khiến cho bà ta đối với mình nửa điểm tín nhiệm cũng không có, thậm chí đến tận lúc này, bà ta còn cảm thấy là vấn đề của những nữ nhân khác?

"Ta biết ngay mà! Chàng và cha chàng đều giống nhau, đều là đàn ông phụ lòng! Đã nói vậy rồi mà lại không giữ lời! Ban đầu ta sinh bệnh, trong lòng có tích tụ, nên mới vứt đứa nhỏ đi, đã qua nhiều năm như vậy rồi, chàng lại vì việc này mà muốn bức c.h.ế.t ta, chàng thật sự là lòng dạ độc ác..." Khương thị ôm ngực, khóc lóc dữ dội.

Mặc dù bà ta sinh được bốn đứa con, nhưng những năm này được bảo dưỡng tốt, bộ dạng thướt tha vẫn còn, thậm chí nhìn giống như chỉ có chừng ba mươi, nếp nhăn ở đuôi mắt cũng không thấy nhiều, vừa khóc như thế, cũng có chút cảm giác lê hoa đái vũ, khiến cho người ta thương tiếc.

Trong lòng Tiêu Trấn Quan chấn động.

"Thì ra nàng nghĩ ta như vậy." Tiêu Trấn Quan thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía nhóm bà tử: "Mời phu nhân đến Thanh Tâm Am đi."

Bất kể ông ấy làm bao nhiêu, ông ấy là huyết mạch của phụ thân, cho nên ở trong mắt Khương thị, ông ấy cũng là người không thể phó thác?

Thật sự là buồn cười.

Khương thị bị dọa sợ, liều mạng giẳng co.

Chỉ là hôm nay Tiêu Trấn Quan đã chuẩn bị kỹ càng, hạ nhân ở chủ viện đều đã được tống cổ ra ngoài, nhóm bà tử này cũng đã chuẩn bị xong xuôi, sau khi tiến lên, cầm khăn nhẹ nhàng bịt kín miệng mũi Khương thị, chẳng được bao lâu, người đã hôn mê bất tỉnh.

Ngay sau đó, lễ độ đỡ Khương thị ra ngoài.

Nhìn thê tử bị đưa đi, trong lòng Tiêu Trấn Quan cũng ngũ vị tạp trần.

Bước chân nặng nề đi về phía lão phu nhân báo cáo.

"Chờ mấy đứa Đại Lang thành hôn, vẫn cần nó ra mặt, hi vọng nó có thể thành tâm hối lỗi, đừng có luôn muốn coi rẻ nữ nhi ruột của mình." Lão thái thái cũng là lần đầu làm chuyện này, tâm trạng cũng vô cùng ngưng trệ: "Nó đi rồi, con bé Khương Nguyên kia cũng không nên giữ lại, chờ mấy ngày nữa, bảo người của Khương gia tới, dẫn Khương Nguyên về, con thấy thế nào?"

"Nghe theo mẫu thân." Tiêu Trấn Quan bình tĩnh nói.

Mà lúc này, Khương Nguyên hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng ta một tấc không rời ở bên cạnh Tiêu Văn Việt, một tay còn dắt theo Tiêu Văn Yến, trong tay còn cầm đèn hoa đăng vừa lấy được, đang vui vẻ chỉ vào đồ chơi làm bằng đường cách đó không xa, ba người ở trên đường tham gia náo nhiệt.

"Nhị biểu ca, gần đây đại biểu ca có việc, cũng không thể chơi với biểu tỷ, các ngươi đều ở cùng với muội, biểu tỷ phải làm sao? Hay là chúng ta đi tìm tỷ ấy đi, tránh cho tỷ ấy cô đơn nhàm chán." Trong chốc lát, đồ trong tay Khương Nguyên lại có thêm một thứ.

Tiêu Văn Việt có chút không quan tâm.

"Tỷ, tỷ cũng quá tốt bụng rồi! Đang vui vẻ như vậy, có thể nào không nhắc tới nàng hay không. Còn lâu đệ mới muốn nhìn thấy tỷ ấy, lần nào cũng không có chuyện tốt xảy ra." Tiêu Văn Yến căn bản không muốn.

Ánh mắt Khương Nguyên nhìn lướt qua bông hoa tai bên hông Tiêu Văn Việt.

Ngọc bội mà nhị biểu ca thường mang theo không thấy đâu nữa, thay vào đó là một miếng mã não hình cá.

Đồ của nhị biểu ca đều là do cô mẫu chuẩn bị, cô mẫu thích màu xanh ngọc.

Cho nên mã não cá này chắc chắn là của người khác tặng...

Chương 103

"Nhị biểu cả, huynh cảm thấy thế nào? Muội nghe nói biểu tỷ cũng thích náo nhiệt, gần đây ngày nào cũng đi ra ngoài, đi sớm về muộn, cũng không biết là đi chơi ở đâu, tỷ ấy cũng không biết đường, nếu có thể đi cùng chúng ta, chắc chắn sẽ rất vui?" Khương Nguyên lại hỏi.

"Tuỳ ngươi." Hắn buồn bực ngán ngẩm mở miệng.

Khương Nguyên ngơ ngác một chút, không nghĩ tới vậy mà hắn không từ chối.

"Biểu ca biểu ca, huynh nhìn kìa trước cửa hàng đồ ngọc có múa lân, hôm nay chắc chắn là có hàng mới, mã não cá bên hông huynh có hơi tầm thường, cô mẫu chắc chắn không thích, chúng ta đi chọn một miếng bạch ngọc đi." Khương Nguyên tự nhiên kéo cánh tay Tiêu Văn Việt.

Tiêu Văn Việt càng cảm thấy có hơi bực bội, rút tay ra: "Tự ngươi đi đi, ta dùng cái này rất tốt."

"..." Khương Nguyên hơi kinh ngạc.

Tên tuổi của cô mẫu, từ lúc nào đã trở thành không còn dùng được nữa rồi hả?

"Mã não cá này... không phải là biểu tỷ tặng chứ? Muội nghe nói lúc tỷ ấy về nhà mang theo không ít vàng bạc châu báu, trước đó cô mẫu còn lo lắng, những thứ này có lai lịch bất chính, nhưng lại không dám quan tâm nàng, nếu như biết huynh nhận đồ không rõ lai lịch, có lẽ người sẽ tức giận đó..." Khương Nguyên đột nhiên nhớ tới Tiêu Vân Chước.

Gần đây nhị biểu ca hình như không thân thiết với con thứ của Mạnh gia nữa.

Chẳng biết tại sao, đã mấy ngày rồi không lui tới.

Bao năm nay vào thời gian này đều sẽ tụ tập cùng nhau vui chơi giải trí, duy chỉ có năm nay cứ ở lì trong nhà, chơi với nàng ta và A Yến, cho nên thứ này chắc chắn không phải là người ngoài tặng cho...

Cũng chỉ có Tiêu Vân Chước mà thôi!

Người này nhìn thì thanh cao, thật không nghĩ đến lại lén lút nịnh nọt nhị biểu ca.

"Ồn ào quá!" Tiêu Văn Việt bị nàng ta nói líu ríu khiến cho bực bội: "Tự các ngươi đi dạo đi! Ta còn có việc, đi trước đây."

Tính nết của mẫu thân như thế nào, còn cần nàng ta nhiều lời sao?

Từ nhỏ đến lớn, đồ hắn dùng, đều phải dựa theo sở thích của mẫu thân, đại ca thích luyện võ, hắn thì không được, mẫu thân chê bẩn. Hắn muốn đọc sách để so với đại ca, nhưng đọc sách một canh giờ, thì mẫu thân ở bên cạnh lải nhải đến nửa canh giờ.

Mỗi ngày không phải kể khổ với phụ thân lạnh lùng của hắn, thì chính là nói với hắn tổ mẫu ác độc.

Hoặc là nhà này dài nhà kia ngắn, hắn và những thứ đồ chơi nhỏ con ch.ó con mèo có gì khác biệt?

Con người trên đời này, cũng nên vì ham muốn cá nhân của chính mình, tìm ra đủ loại cớ, thật sự là chán ghét đến mức khiến người khác buồn nôn.

Giống như Khương Nguyên trước mắt này, thỉnh thoảng giả vờ làm người ngoan ngoãn nhìn cũng rất thú vị, nhưng một khi trên khuôn mặt ngoan ngoãn này viết đầy tâm tư chỉ vì cái trước mắt thì lại khiến cho người ta cực kỳ chán ngán.

Khương Nguyên giật mình.

Nàng ta biết nhị biểu ca không dễ nói chuyện như đại biểu ca.

Tính cách của đại biểu ca thận trọng, sướng vui đau buồn gì đều thể hiện trên mặt, dù là tức giận, cũng sẽ cố gắng hết sức duy trì thể diện và phép tắc, mà nhị biểu ca lại khác, có lúc thuận theo thì điềm đạm, nhưng có đôi khi... cáu kỉnh lại khiến người ta cảm thấy phát lạnh.

Cho nên lúc này, Khương Nguyên cũng không dám cản.

Nhưng thấy Tiêu Văn Việt trực tiếp rời đi, trong lòng lại nhịn không được mà oán hận.

Vừa rồi còn rất tốt, đột nhiên lại tức giận, nguyên nhân chỉ có một, tất nhiên là bởi vì Tiêu Vân Chước kia.

Nhị biểu ca khác với A Yến, trước kia A Yến chưa từng gặp Tiêu Vân Chước, hai người gần như là người xa lạ, nhưng nhị biểu ca đã từng sống chung với muội muội kia.

Nàng ta vẫn nhớ lúc mình mới tới Tiêu gia, nhị biểu ca vô cùng bắt bẻ nàng ta, lúc nào cũng lấy Tiêu Vân Chước ra so sánh với nàng ta.

Về sau hắn phát hiện ra Tiêu Vân Chước thật sự không thể tìm về được, lúc này mới dần dần tiếp nhận nàng ta.

"A Yến, có phải tỷ rất thừa thãi hay không? Cuối cùng lại không cẩn thận chọc cho nhị biểu ca tức giận... Nhưng không phải ta cố ý, ta cũng chỉ là nghĩ cho hắn..."

Chương 104

Khương Nguyên đỏ cả vành mắt, chân tay luống cuống đứng đó.

Tiêu Văn Yến cũng hơi tức giận: "Tỷ, tỷ đừng buồn, tính tình của nhị ca đệ vốn dĩ quái gở, chúng ta không để ý đến hắn nữa là được."

"Sớm biết vậy ta không nhắc tới biểu tỷ nữa..." Khương Nguyên vô cùng mất mát: "A Yến, có phải tỷ kém hơn so với biểu tỷ rất nhiều không? Biểu tỷ xinh đẹp, lão thái thái, cô phụ còn có đại biểu ca đều vô cùng thích nàng, nàng phạm sai lầm, cô phụ cũng không so đo, nếu như đổi lại là ta, chỉ sợ đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà rồi..."

Tiêu Văn Yến còn chưa quá thông minh, không hiểu rõ ràng một khắc trước đang chơi rất vui vẻ, làm sao đột nhiên, không khí đã lắng xuống thành ra như này.

Cậu vội vàng nhìn xung quanh một chút, vừa vặn nhìn thấy cách đó không xa có không ít người tụ tập, lập tức nói: "Trong lòng ta, tỷ mới là chị ruột mà ta nhận định. Là nữ tử tốt nhất trên đời này. Đừng buồn, tỷ chính là người nhà của chúng ta, không ai đuổi đi được. Tỷ, bên kia rất náo nhiệt, chúng ta đi xem một chút đi."

Khương Nguyên cưỡng ép giữ vững tinh thần.

Thái độ của Tiêu Văn Yến khiến nàng ta yên lòng hơn không ít.

Gần đây bầu không khí trong nhà kỳ lạ, cô mẫu cũng hỉ nộ vô thường, khiến nàng ta ăn ngủ không yên.

Ở độ tuổi này của nàng ta, chính là thời điểm quan trọng nhất, nàng ta không hy vọng bởi vì Tiêu Vân Chước mà khiến tình cảnh của mình xảy ra bất cứ sự thay đổi không tốt nào.

Hai người vội vàng đi về phía đám đông đang tụ tập.

Xích lại gần xem xét, bên trong đang có gánh xiếc biểu diễn, các

loại động tác khiến người ta hoa mắt làm cho bách tính xung quanh kêu lên đầy kinh ngạc.

Khương Nguyên cũng rất hào hứng nhìn sang, chỉ là người ở đây quả thực rất nhiều, cho nên không bao lâu sau đã bị ép ra ngoài, Khương Nguyên vội vàng tìm một nơi để đứng vững, đang định mở miệng gọi Tiêu Văn Yến trở về, vừa nghiêng đầu, lại nhìn thấy cách đó không xa, là Tiêu Vân Chước đang ngồi.

Chỉ thấy Tiêu Vân Chước ngồi ở dưới một gốc đại thụ hẻo lánh, trước mặt bày một cái bàn bình thường.

Hôm nay nàng ăn mặc rất kỳ lạ, mái tóc đen sì tuỳ ý dùng một cây trâm quấn lên, cả người toả ra khí tức giang hồ, có chút tà khí tuỳ tính, lại có chút cảm giác yên ổn tự tại.

Trước mặt nàng bày giấy bút, bên cạnh có một cây quạt nhỏ dựng lên, bên trên viết bốn chữ "bói toán đoán chữ".

Đúng là một cái quầy hàng nhỏ.

Trong quầy hàng vẫn chưa có khách, Tiêu Vân Chước buồn bực xem sách, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn bốn phía, hoặc tiện tay cầm lấy mấy cây cỏ khô, tùy ý bện ra một món đồ chơi nhỏ đặt ở trên bàn...

Thời gian trôi qua, cổ quái lại nhàn nhã!

"A Yến! Đệ nhìn kìa." Đợi Tiêu Văn Yến chen đến trước mặt, Khương Nguyên vội vàng lôi kéo hắn chỉ vào Tiêu Vân Chước nói.

Tiêu Văn Yến nhìn thấy, cũng bị khiếp sợ.

"Đây là..." Tiêu Văn Yến hơi nghi ngờ ánh mắt của mình: "Trong đầu nàng có bệnh à? Sao lại chạy đến đây, còn bày sạp hàng đoán chữ, tỷ, chúng ta đi mau đi, tuyệt đối đừng để bị nàng nhìn thấy, nếu như nàng gọi ta một tiếng, ta sẽ xấu hổ c.h.ế.t mất."

Khương Nguyên bị hắn kéo hai lần, nhưng bước chân đã dừng lại.

"Đệ tránh được một lần, tránh được mười lần không? Trước đó ban đêm biểu tỷ còn không về ngủ, bây giờ chỉ là bày một quầy hàng mà thôi, so sánh với chuyện này, có đáng là gì?" Ánh mắt Khương Nguyên sáng rực nhìn sang bên kia: "A Yến, gần đây cô phụ cô mẫu cãi nhau kịch liệt, cũng đều là bởi vì biểu tỷ, không sai chứ?"

"Đúng vậy." Nhắc đến chuyện này, Tiêu Văn Yến cũng tức giận.

"Ta thật sự đau lòng cho đệ và nhị biểu ca, vì nàng mà cả ngày phải chú ý cẩn thận... Nếu như bị cô mẫu biết bây giờ biểu tỷ lại... xuất đầu lộ diện, không biết trong nhà sẽ thành cái dạng gì..." Khương Nguyên vô cùng lo lắng.

Tiêu Văn Yến cũng nhíu chặt lông mày.

Chuyện này phải làm thế nào chứ?

Tiêu Vân Chước kỳ lạ cổ quái, cha lại dung túng, cậu thì còn nhỏ, hiện tại thật đúng là không làm được gì.

Chương 105

"Đệ còn nhớ những tiền vàng châu báu đó của biểu tỷ không? Cô mẫu luôn nói nguồn gốc của những thứ đó... không quá chân chính, đệ nói xem nàng không biết về bói toán đoán chữ, tại sao phải giả bộ bày quầy bán hàng? Sẽ không phải là... là dựa vào đó để giao dịch gì đó không hay với người khác chứ? Ta nghe nói trong dân gian có vài tên lừa đảo, sẽ giả dạng thành thần côn gì đó để lừa tiền, đệ nói xem biểu tỷ... không phải là làm những chuyện này chứ?"

Khương Nguyên thật lòng cảm thấy tiền mà Tiêu Vân Chước kiếm được có vấn đề.

Nàng cứ luôn thần bí, chắc chắn là lén lút làm những việc không thể để lộ ra ngoài.

Tiêu Văn Yến lập tức khẩn trương.

Tên lừa đảo! Tỷ tỷ ruột của cậu sao?

Chỉ với bộ trang phục này, nhìn thì cũng có chút giống.

Ánh mắt của hai người quá mức thẳng thắn, Tiêu Vân Chước không muốn phát hiện cũng khó.

Một lớn một nhỏ xúm lại cùng một chỗ xì xào bàn tán, nhìn đã thấy là không hề có ý tốt, nhưng hôm nay việc nàng phải làm vẫn chưa làm xong, không thèm để ý đến hai người không cần thiết này.

Tiêu Vân Chước tiếp tục chờ, hai người kia vẫn như cũ đứng ỳ ở đó không đi, lại còn đuổi hạ nhân đi, sau đó ra vẻ trốn đến nơi yên tĩnh để quan sát nàng.

Rất giống hai kẻ ngốc.

"Tiểu thần tiên, đoán một chữ." Một lát sau, người mà Tiêu Vân

Chước chờ đã tới.

Đối diện nàng là một hán tử khoảng ba lăm, ba sáu tuổi.

Đối phương mặc trường sam, ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn ngọc, bên cạnh có một nữ nhân xinh đẹp, nữ tử này Tiêu Vân Chước biết, người này là Tề Tam Nương, bà chủ của một quán rượu nhỏ gần đây.

Hôm qua Tiêu Vân Chước coi số mạng cho Tề Tam Nương, bởi vì tính chuẩn, đối phương còn cho nàng không ít tiền, nói hôm nay sẽ dẫn nhân tình của nàng ta tới để xem, bảo nàng giúp đỡ nhìn xem duyên phận này rốt cuộc có được hay không.

"Tam Nương nói ngươi tính rất chuẩn, nếu ngươi nói hay, sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi." Nam nhân mặt mày hớn hở, mười phần đại khí.

Nhưng nữ quỷ vẫn luôn đi theo Tiêu Vân Chước lại đột nhiên nóng nảy.

Mấy ngày nay, Tiêu Vân Chước ngày ngày niệm kinh cho nó, dẹp được không ít oán khí, nữ quỷ đã rất ít khi nhe răng trợn mắt muốn ăn người.

Tiêu Vân Chước tựa như không cảm giác thấy sự thay đổi của nữ quỷ, chỉ bình tĩnh trải trang giấy trước mặt nam tử kia: "Viết một chữ đi."

Trên mặt nam nhân mang theo nụ cười, cây bút vung lên một cái, trên giấy hạ xuống một chữ "Phiến" (贩: buôn bán).

"Khách nhân muốn hỏi tài vận?" Tiêu Vân Chước nói.

"Không sai." Đối phương cười tràn đầy tự tin.

Tiêu Vân Chước cầm một nhánh cây trong tay, chỉ vào chữ này, nói: "Buôn bán, từ bối (贝) sinh ra phản (反), bối trong tiền tài (钱财), phản trong phản phục tráo trở (反复), nói cách khác, tiền tài vào trong tay ngươi, hay thay đổi, luôn phải phí hết tâm tư mới có

thể giữ lại được... Tài vận của khách nhân không tốt lắm hả?"

Sắc mặt của nam tử đối diện không còn tốt nữa.

Tiêu Vân Chước không quan tâm đối phương có vui vẻ hay không, lại nói: "Chữ này của ngươi... viết nhanh viết ẩu, đối lập với phía dưới, bên trái hạ bút lại quả quyết, mực đậm, mặc dù tài vận của ngươi không tốt, nhưng trong tay ngươi có một ít tiền của, phần của cải này... lớn che nhỏ, tiền tới người tan, mắt nhỏ thẳng dài, trong nhà có người bị bệnh ở trên giường... Lại nhìn bên phải, cuối bút là thanh long, nhưng đuôi lại không có mũi nhọn, hiển nhiên chính là... vạn sự đều hung."

Tề Tam Nương nghe xong, mặc dù không hiểu nhiều, nhưng luôn cảm thấy cũng không phải là lời hữu ích gì.

Không tự chủ được đứng cách sang bên một chút.

"Ta sợ ngươi nghe không hiểu, giải thích rõ một chút nhé?" Tiêu Vân Chước cười, ngay thẳng nói: "Vị khách nhân này, con đường tiền tài của ngươi bất chính, thế nhưng trong nhà từng có một người bệnh nặng liệt giường, ngươi không chỉ không cứu, ngược lại còn chiếm hết tiền bạc, còn chọc giận khiến đối phương mất mạng? Ngươi nhìn chữ ngươi viết đi, buôn bán, muốn buôn bán, nhưng hai điểm bên dưới chữ "bối" này lại viết to như người, nhìn thoáng qua, còn tưởng rằng ngươi làm buôn bán người nữa."

"Im ngay! Đang yên đang lành, xúi quẩy!" Nam nhân tức giận, đưa tay muốn hất tung cái bàn.

Tiêu Vân Chước kịp thời đè lại mặt bàn, trong mắt mang theo ý lạnh: "Ngươi không ngừng chiếm của cải của người khác, còn bán con người ta, đôi tay này, cũng không sạch sẽ, đúng không?"

Chương 106

Hai tay Tiêu Vân Chước cũng không lớn, nhưng sau khi đè lên bàn, đối phương tức giận động thủ, cũng không thể nhấc nó lên được.

Nam nhân tức giận vừa xấu hổ vừa chột dạ nhìn thoáng qua Tề Tam Nương ở bên cạnh, trách cứ: "Ngươi còn nói với ta đó là tiểu thần tiên, nói nàng tính cho ngươi chuẩn. Ngươi nghe xem nàng đã nói cái gì?"

Giờ phút này Tề Tam Nương nhìn người đàn ông với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Ngô Tam và tiểu thần tiên...

Đương nhiên nàng ta tin tiểu thần tiên rồi.

Hôm qua lúc mình đến tính mệnh, tiểu thần tiên này có thể tính rõ được nửa đời trước của nàng ta, trong lòng nàng ta vô cùng bội phục. Nếu không phải nàng ta để lỡ, cũng sẽ không đợi đến cái tuổi này mới muốn gả cho người ta, nàng ta không phải tiểu cô nương mười mấy tuổi mới biết yêu, bây giờ cũng chỉ mong tuổi già yên ổn, tuyệt đối phải nhìn đúng người mới được.

Hơn nữa...

"Ngô Tam, ngươi... đại ca ngươi chính là bị bệnh chết? Ta nghe người ta nói, đại ca ngươi còn có hai đứa con trai..." Tề Tam Nương thấp thỏm không yên hỏi.

Ngô Tam tức giận thở hổn hển: "Được lắm! Bây giờ ngươi vặn hỏi ta thật sao? Bỏ đi! Hôn sự này của hai ta bỏ đi, ta không cưới nổi một nữ nhân nghi thần nghi quỷ như ngươi."

Tề Tam Nương hơi há miệng ra, nói thật, hiện tại nàng ta cũng không muốn gả như vậy nữa.

Kế thừa tài sản của huynh trưởng cũng không quan trọng, nhưng

trong ý tứ của tiểu thần tiên, huynh trưởng gã ta là bị hại chết...

Tiêu Vân Chước nhìn thấy dáng vẻ tức giận của đối phương, cũng không sợ.

Ngược lại đưa mắt nhìn chiếc nhẫn ngọc trên tay gã ta.

"Chiếc nhẫn ngọc này của ngươi không phải thứ tầm thường, bên trong chắc hẳn có khắc kinh văn chân ngôn, mặc dù thứ này chưa từng được đặt trước thần linh để khai quang, nhưng người điêu khắc ra chiếc nhẫn ngọc này chắc hẳn cũng là một vị lão sư phụ chạm trổ tỉ mỉ, vạn vật đều có linh, lão sư phụ rèn luyện thủ nghệ cả đời, ngưng tụ ra tượng khí, cũng có chút tác dụng phòng thân, cho nên đến bây giờ ngươi vẫn có thể bình yên vô sự, nhưng, đồ có tốt thì cũng có hiệu lực trong thời gian nhất định, nhất là khi ngươi lại gặp ta, từ hôm nay trở đi, sợ rằng ngươi sẽ phải nếm thứ gọi là nhân quả báo ứng rồi..."

Từ lúc gã ta bắt đầu ngồi ở đây, phù trận đơn giản bày xung quanh đã có tác dụng.

Ngô Tam giật mình, vô ý thức sờ lên chiếc nhẫn ngọc của mình.

Thứ này... là di vật của đại ca.

Tổ tiên nhà gã ta dựa vào việc hái thuốc mà sống, lúc đại ca còn sống, còn là thương nhân hái thuốc, hắn có chút bản lĩnh phòng thân, lên núi xuống biển không làm khó được hắn, dựa vào năng lực hiểu thuốc và tự vệ, tích góp được không ít vốn liếng, lấy vợ sinh con, cuộc sống thập phần hài lòng.

Mà gã ta thì sao? Từ nhỏ đã không may.

Đầu óc gã ta không linh hoạt bằng đại ca, kiếm tiền cũng không nhiều bằng đại ca, khi còn bé lúc đi theo nhị ca lên núi hái thuốc, nhị ca vì cứu gã ta mà ngã chết, sau khi trở về, gã ta suýt nữa bị cha ruột đánh chết, từ đó về sau người nhà càng không yêu thương gã ta nữa, ở đâu cũng đề phòng gã ta, bản lĩnh phòng thân cũng không dạy gã ta bao nhiêu.

Về sau, người thừa kế tất cả bản lĩnh của cha là đại ca, cuộc sống cũng tốt hơn gã ta.

Nhưng dựa vào cái gì? Bản lĩnh hái thuốc này là của Ngô gia, gã ta cũng là huyết mạch của Ngô gia.

Trời cao chiếu cố gã ta, đại ca kiếm được nhiều tiền như vậy cũng chưa biết dừng lại, lại vào trong núi tìm vận may, nhưng lần này vận khí không còn tốt như vậy nữa, bị thương ở chân quay về.

Gã ta nhân lúc đại ca dưỡng thương, lén lút rắc phấn độc lên miệng vết thương của hắn, để hắn mãi không hồi phục được, thậm chí còn chuyển biến xấu rất nhanh.

Lúc đại ca sắp chết, còn khờ dại cho rằng bản thân không cẩn thận dính vào cỏ độc ở trong rừng.

Lúc sắp c.h.ế.t nghĩ đến người đệ đệ là gã ta, còn gọi gã ta đến trước mặt, giao sổ thuốc của tổ tiên cho gã ta, bảo gã ta sau này chăm sóc hai đứa cháu trai, nhìn thấy bộ dạng hấp hối của đại ca, gã ta mới ghé vào tai hắn nói thật.

Cứ như vậy, gã ta tận mắt nhìn thấy đại ca quá sợ hãi, huyết khí dâng lên, tắt thở trước mặt gã ta.

Chiếc nhẫn ngọc này, còn là đại ca tự mình giao cho gã ta, nói rằng coi như là tiền thù lao chăm sóc hai đứa cháu trai.

Chương 107

Thứ này là năm đó đại ca dùng một cây nhân sâm để đổi lấy từ trong tay một người thợ thủ công già, gã ta đã vừa mắt từ lâu, nếu không phải trước khi c.h.ế.t đại ca muốn nhờ cậy gã ta thì cũng không nỡ giao ra.

Có điều thần côn kỳ lạ quái gở này làm sao lại biết những chuyện này?

Trong chiếc nhẫn này có khắc chân ngôn rất nhỏ, người ngoài căn bản không nhìn thấy được.

"Tiểu thần côn như ngươi thật sự là có bản lĩnh mê hoặc lòng người, ta biết rồi, ngươi đã tìm hiểu xong từ trước, muốn lừa tiền bạc trong tay ta đúng không? Ta nhổ vào! Lão tử làm việc chính trực! Cho dù có nhân quả báo ứng cũng không tới lượt lão tử!" Ngô Tam cất cao giọng, thấy bên cạnh có mấy người đánh giá gã ta, lại càng phẫn nộ nói: "Ai mà không biết Ngô Tam ta trượng nghĩa chứ? Đại ca ta c.h.ế.t thảm, là ta nuôi nhi tử của hắn hai năm nay, dạy cho bọn nó bản lĩnh, tẩu tử ta khi còn sống, càng chưa từng nói với ta một câu không phải."

Nói xong, Ngô Tam tức giận nhổ nước miếng xuống mặt đất, phất tay áo rời đi.

Tiêu Vân Chước nhìn bóng lưng của gã ta, không ngăn cản.

Ngược lại còn thả nữ quỷ đang bị trói ra.

Nữ quỷ mang về từ Mạnh gia này, chính là tẩu tử của Ngô Tam - Cần Nương.

Mấy ngày nay nàng ở nhà ngày ngày niệm kinh hoá giải oán niệm cho Cần Nương, để nó khôi phục chút thần trí, cũng biết những gì mà Cần Nương đã trải qua.

Cần Nương, lúc mười hai mười ba tuổi, quê nhà gặp nạn, cả nhà

chạy nạn vào kinh thành, bởi vì đệ đệ bị bệnh, người nhà cưỡng ép tặng nàng ta cho tiệm thuốc, chỉ yêu cầu đổi lấy mấy bài thuốc có thể cứu người.

Ngô Đại đến tiệm thuốc bán dược liệu, vừa vặn gặp phải, thấy nàng ta đáng thương, đã nhận người về.

Mấy năm sau, thuận lợi thành thân với Ngô Đại, sinh được hai đứa con trai.

Tình cảm của hai vợ chồng vô cùng tốt, lại không nghĩ rằng Ngô Đại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mất mạng.

Bởi vì trước khi c.h.ế.t trượng phu đã giao cả nhà cho Ngô Tam chăm sóc, cho nên nàng ta đối với tiểu thúc Ngô Tam này cũng mười phần tín nhiệm, ngày thường để gã ta dạy bảo nhi tử, thật không nghĩ đến, hai năm qua, hai đứa nhi tử, liên tiếp xảy ra chuyện.

Con trai trưởng đi theo Ngô Tam ra ngoài hái thuốc, lại bị rắn độc cắn chết.

Ngô gia làm nghề này sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên luôn có thuốc phòng thân, nhưng lần đó thuốc của nhi tử của nàng ta để quên ở nhà, thế mà lại xảy ra chuyện.

Mặc dù Cần Nương đau khổ, nhưng không trách tiểu thúc tử, bởi vì Ngô Tam vì cõng nhi tử của nàng ta về mà cũng bị thương.

Sau khi con trai trưởng mất, Cần Nương không muốn con trai út lại theo nghề này nữa, muốn để thằng bé đi học, tiền bạc mà trượng phu để lại, có thể cung cấp cho đứa nhỏ học mấy năm không thành vấn đề, nhận biết thêm được mấy chữ, tương lai làm ở phòng thu chi cũng không tệ.

Nhưng vừa ra quyết định chỉ một tháng, con trai út cũng mất tích.

Quan phủ điều tra khắp nơi, cũng không tìm thấy tung tích đứa nhỏ.

Nàng ta vô cùng đau khổ, lúc này Ngô Tam lại nhân lúc đêm tối tới phòng nàng ta, cưỡng bức nàng ta, Cần Nương đã vô cùng phẫn hận, vốn dĩ định báo quan, nhưng Ngô Tam lại lấy tung tích con trai của nàng ta ra để uy hiếp.

Ngô Tam giày vò nàng ta mấy ngày.

Có một ngày, nàng ta đột nhiên nằm mơ, mơ thấy con trai út như cái xác không hồn tới tìm nàng ta, nàng ta ngẩn ngơ giống như có người chỉ đường, tìm được hài cốt của con trai trong cái giếng cạn gần nhà.

Nhưng người đầu tiên tìm thấy là Ngô Tam, người này lời lẽ hùng hồn, lừa gạt tất cả mọi người, còn nhốt nàng ta ở trong nhà không cho phép ra ngoài.

Liên tiếp mất đi hai đứa con không rõ ràng, Cần Nương muốn báo quan, nhưng Ngô Tam làm việc kín đáo, nàng ta căn bản không tìm thấy chứng cứ.

Sự đau thương cực đại, cũng khiến cho thân thể nàng ta cũng kém xa so với trước đây, còn liên tục thổ huyết.

Nàng ta biết báo thù vô vọng, nên đã thay áo cưới lúc thành hôn, treo cổ tự vẫn ở trong nhà.

Chương 108

Cần Nương nghe nói, nếu như con người thành quỷ thì oán khí của quỷ mặc áo đỏ là nặng nhất.

Lúc còn sống vô vọng, nên đã yêu cầu xa vời sau khi c.h.ế.t đạt được ước muốn, nhưng oán khí của nàng ta đủ nặng rồi, lại không nghĩ rằng trong tay Ngô Tam có chiếc nhẫn ngọc mà trượng phu nàng ta cho, thứ kia khiến cho nàng ta không thể lại gần người, thậm chí ngay cả căn nhà kia cũng không ở lại được.

Cho nên nhiều năm qua, cần nương cứ bay bổng ở gần chiếc giếng cạn.

Căn nhà mà Mạnh tiểu công tử bị bắt rất gần giếng cạn, bát tự của tiểu công tử lại âm, tuổi tác cũng gần như lúc con trai nàng ta chết, cho nên quỷ hồn này không tự chủ được cứ đi theo bên cạnh thằng bé, vốn dĩ nàng ta cũng không muốn làm tổn thương Mạnh tiểu công tử, nhưng bởi vì oán khí quá nặng, bản năng lại muốn tiếp cận, nhưng lại không biết loại tiếp cận này sẽ khiến Mạnh tiểu công tử c.h.ế.t nhanh hơn.

Hai ngày nay Tiêu Vân Chước đã đặc biệt hỏi han một chút.

Nhi tử của Cần nương đã c.h.ế.t tầm mười năm, nếu như trưởng thành, tuổi tác cũng gần như nhị ca của nàng, cho nên hôm đó ở trong viện tử của nàng, cần nương còn quay xung quanh nhị ca không buông.

Năm đó Ngô gia liên tiếp xảy ra chuyện, cũng không phải không có ai nghi ngờ Ngô Tam.

Nhưng nghe nói Ngô Tam khóc ngất vài lần ở trong tang lễ, những năm này thậm chí còn từ chối rất nhiều hôn sự, cứ mãi không lập gia đình, nói là chịu tang huynh trưởng và tẩu tử, gã ta diễn tốt vô cùng, những giọng điệu nghi ngờ đó cũng biến mất gần như không còn, thậm chí hàng xóm xung quanh cũng dần dần đồng tình với Ngô Tam, cảm thấy gã ta là người tốt trọng tình trọng nghĩa, còn

đánh giá gã ta khá cao.

Chuyện cũ năm xưa, muốn đào ra chứng cứ cũng khó như lên trời.

Nhưng nếu đường ngay không đi được, vậy thì mình đi đường vòng.

Người nàng muốn độ chính là Cần Nương chứ không phải Ngô Tam, đương nhiên nếu Cần Nương muốn vui vẻ như thế nào thì làm như thế, chỉ là nếu như quỷ oán niệm g.i.ế.c người, vậy thì sẽ chặt đứt mất con đường luân hồi của mình, thậm chí còn dễ rơi vào trong đau khổ vĩnh viễn không có điểm dừng, mãi cho đến khi biến mất.

Điều này là điều mà nàng không muốn nhìn thấy, cho nên nàng phải thay Cần Nương vạch mặt.

Giờ phút này, Tiêu Vân Chước lặng lẽ nhìn Cần Nương đi theo Ngô Tam trở về.

Bên dưới chiếc váy đỏ, hai cánh tay trong sạch quấn quanh cổ Ngô Tam.

"Tiểu thần tiên, Ngô Tam thật sự không phải người tốt sao? Ta nghe bà mối nói, gã ta rất trọng tình nghĩa, người dân xung quanh cũng không có ai nói gã ta không được, còn tưởng rằng gặp được phu quân nữa..." Tề Tam Nương thở dài, nàng ta đã đến tuổi này rồi, có thể tìm được người chưa thành thân cũng không dễ.

"Ta nhìn tướng mạo của ngươi, đúng là có lương duyên ở bên cạnh, chỉ là trước mặt tình cảnh của đối phương không tốt, không có gia tài, nhưng lại được cái là người thành thật kiên nghị, không bằng ngươi quan sát những người ở bên cạnh mình nhiều hơn chút..." Tiêu Vân Chước nhắc nhở.

Tề Tam Nương mở quán rượu, nhìn thì có chút tuỳ tiện diêm dúa loè loẹt, nhưng trên thực tế là một cô nương tốt hiếm có vô cùng.

Nếu không vì trong nhà có mẹ bị bệnh, bắt buộc phải chống đỡ gia nghiệp, thì cũng sẽ không trì hoãn lâu như vậy.

Được Tiêu Vân Chước nhắc nhở, Tề Tam Nương như có điều suy nghĩ.

Trong quán rượu của nàng ta có một người mới tới, tính tình rất tốt, nhưng chất phác rất nhiều, luôn luôn im lặng làm việc, cũng không dám nói nhiều một câu với nàng ta, vốn dĩ nàng ta cũng có mấy phần suy nghĩ, nhưng thấy gã ta không nói một lời, nên cũng ngừng lại tâm tư.

"Vậy duyên phận này của ta có gì đặc biệt không?" Tề Tam Nương vội vàng hỏi.

Nói xong, còn móc từ trong n.g.ự.c ra một lượng bạc: "Tiểu thần tiên, nếu ta có thể gả cho được người tốt, vậy tiền mai mối ta sẽ đưa cho ngài."

"Có thể cho biết bát tự không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

Chương 109

Cách đó không xa, Khương Nguyên và Tiêu Văn Yến đã nhìn chằm chằm rất lâu.

"Vừa rồi nữ nhân kia đưa ít bạc cho biểu tỷ, nhìn thái độ này, cũng không phải lần đầu gặp... biểu tỷ... biểu tỷ quả nhiên là dựa vào lừa gạt người khác để sống sao?" Trong lòng Khương Nguyên đã nhận định là như vậy.

Tiêu Văn Yến cũng kinh hãi.

Cách khá xa, không nghe rõ Tiêu Vân Chước đang nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ nịnh nọt của nữ tử xa lạ này, hiển nhiên là bị Tiêu Vân Chước lừa không nhẹ.

"Người có duyên này đang trong thời điểm bất lợi, ngươi chính là quý nhân trong mệnh số của hắn, đối với hắn có ơn nâng đỡ, mặt khác tuổi tác của hắn nhỏ hơn so với ngươi một chút... Duyên phận này nếu năm nay không thể thành, vậy hôn sự của ngươi phải chờ tối thiểu là ba năm sau, nhưng cũng không cần gấp, cả đời ngươi có thể gặp được duyên phận không ngừng, chỉ cần bản thân ngươi không hồ đồ sống qua ngày, nhân duyên sẽ không ít." Tiêu Vân Chước bảo nàng ta cứ việc yên tâm.

Tề Tam Nương thông minh, dáng người cũng đoan chính, đầy đủ đức hạnh, con người lại kiên nghị, người như này cho dù có gặp ác duyên, cũng có thể lập tức thoát thân mà ra, cả đời này cuộc sống sao có thể kém được chứ?

Tiêu Vân Chước nói những lời này, trong lòng Tề Tam Nương đã chọn ra được người.

Lúc này mặt cũng hơi ửng đỏ lên: "Đa tạ tiểu thần tiên!"

Tề Tam Nương đạt được mong muốn, sau khi khách khí nói lời cảm tạ, chuẩn bị rời đi, mà giờ khắc này, Khương Nguyên và Tiêu Văn Yến vội vàng đi tới.

"Vị đại tỷ này, vừa rồi ta thấy ngươi trả không ít tiền bạc, ngươi... chẳng lẽ ngươi bị lừa?" Khương Nguyên vội vàng lên tiếng, sau đó lại nói với Tiêu Vân Chước: "Biểu tỷ, dân chúng bình thường kiếm tiền không dễ, nhìn cách ăn mặc của vị đại tỷ này, cũng có thể đoán ra gia cảnh nàng ta, tỷ... Sao tỷ lại đòi tiền của nàng ta chứ..."

"???" Tề Tam Nương ngây dại, trừng mắt.

Tiêu Vân Chước nhướng mày, lập tức nhét một lượng bạc vào trong ngực, tránh cho bị kẻ không có mắt này cướp đi.

"Hay là ngươi thay nàng ta trả tiền?" Tiêu Vân Chước yên lặng liếc nàng ta một cái, sau đó lại bồi thêm một câu: "A, ta quên mất, ngươi ăn uống dùng đồ đều của nhà ta, toàn thân biểu muội cũng chỉ có một bộ da thịt là phụ mẫu cho, những cái khác... ây..."

Tiêu Vân Chước còn chưa dứt lời, nhưng so với nói xong còn khiến cho người ta khó chịu hơn.

Giống như là, Khương Nguyên khiến cho người ta khó mà mở miệng.

Khương Nguyên tủi thân, nhưng lại quật cường nhìn Tề Tam Nương: "Vị đại tỷ này, ta có lòng tốt giúp nhà ngươi, lúc trước biểu tỷ nhà ta lưu lạc ở bên ngoài chịu không ít khổ, cũng bất đắc dĩ mới làm loại chuyện này, ta bảo tỷ ấy trả bạc lại cho ngươi, ngươi đừng so đo với nàng được không?"

"Vị cô nương này, có bị bệnh không? Lão nương thích cho ai tiền thì cho. Ta thích tiểu thần tiên nói lời may mắn, ngươi quản được à?" Tề Tam Nương nói xong, vội vàng cười nói với Tiêu Vân Chước: "Ta không có ý bảo ngài trả lại tiền."

Nói xong, vội vàng chạy mất.

Hai vị công tử tiểu thư này không biết từ đâu tới nhìn thật không tầm thường, nàng ta mở miệng mắng hai câu rồi thôi, không thể đắc tội nhiều, nếu không nàng ta chắc chắn bị thiệt.

Nhưng khẩu khí của tiểu thư nhà giàu này cũng thật lớn.

Mở miệng lại nói gia cảnh nàng ta không tốt.

Quán rượu kia của nàng ta buôn bán rất không tệ, mỗi ngày nói ít cũng có thể được hai lượng bạc thu vào, làm sao lại nghèo chứ.

Người chạy nhanh như vậy, cũng khiến Khương Nguyên bất ngờ.

Dưới cái nhìn của nàng ta, trong tay dân chúng bình thường không dư dả, đều sẽ nghĩ hết cách để trục lợi, sự xuất hiện của nàng ta rõ ràng là cho đối phương cơ hội lấy lại tiền bạc, làm sao đại tỷ này còn không biết tốt xấu như thế?

"Biểu tỷ, sao tỷ có thể làm ra loại chuyện này chứ... Những vàng bạc châu báu trước đó tỷ mang về rốt cuộc tới từ đâu? Chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về đi thôi, ngộ nhỡ người khác báo quan sẽ không tốt!" Khương Nguyên khẩn trương mở miệng.

Người mà hôm nay Tiêu Vân Chước muốn chờ đã gặp được, cho nên dứt khoát thu dọn đồ đạc.

Quầy hàng này thuê của người khác, không cần quan tâm nhiều, cầm đồ của mình rời đi là được.

"A Yến, đệ nhanh khuyên nhủ biểu tỷ đi!" Khương Nguyên thấy Tiêu Vân Chước không để ý tới nàng ta, vội vàng bảo Tiêu Văn Yến mở miệng.

Chương 110

Đối với Tiêu Vân Chước, Tiêu Văn Yến chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ, nếu không phải A Nguyên cứ nhất quyết bảo cậu phải ra mặt thì cậu cũng không muốn nhúng tay.

Nhưng A Nguyên tỷ tỷ cũng là có lòng tốt, mà đại tỷ này… rốt cuộc cũng là người Tiêu gia.

Nếu như nàng làm chuyện xấu gì, Tiêu gia cũng không thể sạch sẽ được.

“Ngươi về nói rõ ràng với phụ thân mẫu thân về lai lịch của số vàng bạc châu báu đó ngay, bọn họ còn có thể nghĩ cách giải quyết cho ngươi một chút, bằng không thì ngươi chờ vào nhà lao đi!” Giọng điệu Tiêu Văn Yến cũng không tốt lắm: “Ta và A Nguyên tỷ tỷ cũng vì tốt cho ngươi thôi, ngươi cũng đừng có không biết tốt xấu…”

Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhìn Tiêu Văn Yến.

Người đệ đệ này… thoạt nhìn cũng đáng đánh.

Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút rồi vẫy tay với cậu: “Ngươi lại đây, ta nói nhỏ cho ngươi nghe làm sao ta có được số tiền đó.”

Tiêu Văn Yến thở dài, không tình nguyện bước tới: “Ta cũng không giúp ngươi giữ bí mật đâu! Ta thật sự không hiểu, ngươi là một đại cô nương vì sao cứ làm ra mấy chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, tại sao ngươi không thể học theo A Nguyên tỷ tỷ, A Nguyên tỷ tỷ rất….A!!!”

Nói còn chưa dứt lời, Tiêu Vân Chước đã tung thẳng một quyền vào mặt cậu khi cậu tới gần.

Công kích bất ngờ khiến cậu ngã thẳng xuống đất, không hề có chút phản ứng nào.

“Lần trước không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, tốt nhất đừng để ta gặp ngươi ở bên ngoài Tiêu gia, đúng không?” Tiêu Vân Chước thị uy mở miệng, sau đó vội vàng bước tới chào hỏi Tiêu Văn Yến bằng hai chân.

“Tiêu Vân Chước! Tại sao tỷ lại đánh A Yến!” Khương Nguyên sợ hãi, vội vàng hét lên.

Nhưng thân mình lại tránh ra không bảo vệ Tiêu Văn Yến, sợ bị liên lụy.

“Ngươi không phải họ Tiêu, ta đánh ngươi chỉ sợ phải bồi thường tiền, cho nên coi như ngươi may mắn đi.” Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta đầy ẩn ý: “Làm người cho tốt, đừng có lúc nào cũng cứ nhìn ngó đồ vật trong tay người khác. Một khi trong lòng nảy sinh ý xấu thì rất dễ rơi vào vực sâu vạn trượng, không còn đường quay lại đâu!”

Nàng không thích Khương Nguyên nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc đối nghịch với nàng ta.

Không nói đến những việc mà hiện tại Khương Nguyên đang làm, Tiêu Vân Chước xem ra, người này vốn cũng không dễ dàng. Hài tử vừa mới được vài tuổi đã bị phụ mẫu đưa đến bên người Khương thị, tính tình kia của Khương thị không chấp nhận được người bên cạnh mình có nửa điểm bất trung. Khương Nguyên đi theo Khương thị, đương nhiên phải học được cách nhìn sắc mặt người ta để làm việc, không thể chọc cho Khương thị không vui, nếu không cũng không thể sống sót đến bây giờ.

Cho nên, nàng đối với Khương Nguyên chỉ có xa cách, không coi nàng ta như là địch nhân.

Nhưng sự nhẫn nại của nàng cũng có giới hạn.

Nếu như ý đồ của người này nhiều đến mức làm nàng ghê tởm thì đương nhiên nàng phải tìm cách để trước mắt mình được thanh tĩnh một chút.

Lời nói Tiêu Vân Chước khiến Khương Nguyên cảm thấy lạnh sống

lưng, không hiểu sao trong lòng không tránh khỏi bất an.

Nhưng nàng ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Ta không hiểu lời này của biểu tỷ là có ý gì…Chúng ta có lòng tốt nhắc nhở tỷ, tại sao lại thành chúng ta không phải rồi? Dù sao A Yến cũng là thân đệ đệ của tỷ, tại sao tỷ lại nhẫn tâm xuống tay nặng như vậy…Chẳng lẽ tỷ không biết đau lòng sao?”

Tiêu Vân Chước thở dài.

Nhìn Tiêu Văn Yến ngã trên mặt đất, nàng hơi cúi người xuống hỏi: “Ngươi cũng nghĩ như vậy à?”

“Đồ nữ nhân xấu xa, ngươi dám đánh ta, ngươi thế mà lại dám đánh ta! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Tiêu Văn Yến vô cùng tức giận, lúc này cũng cảm giác được mình chật vật đến mức xấu hổ, tức giận hét lên hô to gọi nhỏ với Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước mím môi.

Do dự một lát, nàng duỗi tay túm lấy một chân của ty rồi xoay người rời đi.

Chương 111

Cả thân mình nho nhỏ của Tiêu Văn Yến bị kéo lê trên mặt đất.

Mặc dù bề mặt con đường này tương đối bằng phẳng nhưng lại cứng rắn, chà sát khiến da đầu cậu tê dại, toàn thân vặn vẹo, vùng vẫy.

“Nữ nhân điên kia! Thả ta ra! Nữ nhân độc ác, ta sẽ g.i.ế.c ngươi!” Tiêu Văn Yến vừa đau vừa sợ vừa tức giận, hét lên không ngừng.

Khương Nguyên kinh ngạc, vừa nãy vì để nhìn lén Tiêu Vân Chước làm việc nên đã bảo mấy hạ nhân trở về trước!

Kết quả là bây giờ không có ai giúp đỡ cả.

“Có ai giúp, giúp đệ đệ ta với…Hu hu hu…” Khương Nguyên trực tiếp bật khóc.

Nhưng Tiêu Vân Chước đã nhanh chóng kéo Tiêu Văn Yến quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Chờ đến khi Khương Nguyên lấy được sự đồng tình của người khác, hỏi rõ ngọn nguồn mọi việc chạy tới giúp đỡ thì đã thấy Tiêu Văn Yến bị ném lộn ngược vào một cái sọt tre cũ, khó khăn lắm mới kéo được người ra. Vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ kia, mọi người cũng không biết phải nói gì.

Trên trán Tiêu Văn Yến, bị tiểu cô nương cáu kỉnh vừa nãy dùng mực chu sa viết lên hai chữ “ngu xuẩn” thật to.

Giờ khắc này, khuôn mặt Tiêu Văn Yến đỏ bừng.

Chỗ bị đánh vừa rồi cũng bị sưng tấy, cậu không nhìn rõ bộ dáng mình bây giờ thế nào, nhưng có thể tưởng tượng ra được, nhất định là rất buồn cười.

“A Yến?” Khương Nguyên chạy tới ôm lấy Tiêu Văn Yến khóc

toáng lên.

“Đệ muốn về nhà…” Tiêu Văn Yến cảm nhận được ánh mắt của mọi người, cảm thấy chính mình giống như một dã nhân không mặc quần áo, bị người ta giễu cợt, lại hét lên: “Đệ muốn về nhà!”

Cậu nhất định sẽ không bỏ qua cho Tiêu Vân Chước! Sao nàng dám đánh mình, còn sỉ nhục mình như vậy nữa!

Cậu nhất định sẽ…nhất định sẽ báo thù!

Trong mắt Tiêu Văn Yến đã ngấn lệ, nhìn về phía đầu hẻm bên kia, ngọn lửa phẫn nộ đã bốc cao ba thước, hận không thể nuốt chửng Tiêu Vân Chước!

Nhưng mà lúc này, Tiêu Vân Chước lại cảm thấy rất sảng khoái.

Từ khi tới kinh thành, nàng không còn làm việc thoải mái như lúc còn ở Quan Tây. Mẫu thân chán ghét nàng nên phải nàng phải chịu đựng, phụ thân hồ đồ cũng không thể ra tay, thậm chí còn phải giả vờ như ngoan ngoãn hiểu chuyện, cố gắng không thể làm tổ tông Tiêu gia mất mặt!

Nhưng người khác thì thôi, không thể ngay cả thân đệ đệ Tiêu Văn Yến này cũng leo lên đầu nàng ngồi được!

Nàng phủi tay, biết rằng chuyện này vẫn chưa thể kết thúc.

Chẳng qua không quan trọng, tiểu hài tử không hiểu chuyện thì cứ đánh cho một trận là được rồi. Một lần hai lần còn dám gân chổ lên mắng trước mặt nàng, chờ đến khi nào bị nàng đánh cho không thể mở miệng được, khóc cho khàn giọng rồi thì tự nhiên sẽ yên tĩnh!

Màn đêm buông xuống, Tiêu Vân Chước lại bảo người báo tin cho Tiêu gia, tối nay lại không về.

Lại tạm thời ở lại căn nhà rách nát ở gần Ngô gia, canh chừng quỷ hồn Cần Nương, tránh cho quỷ hồn này kích động chơi c.h.ế.t Ngô Tam.

Mà Khương Nguyên thì lại đỡ Tiêu Văn Yến vội vã quay về.

Vừa bước vào cửa, Tiêu Văn Yến đã gào lên đi thẳng đến chủ viện của Khương thị. Nhưng khi bước vào chủ viện, mẫu thân hắn không có ở đó, chỉ có phụ thân ngồi đó, vẻ mặt nghiêm nghị, như thể có lời gì muốn nói.

“Phụ thân!” Mắt Tiêu Văn Việt khóc sưng như quả hạch đào, xoa xoa nửa gương mặt sưng tấy: “Phụ thân làm chủ cho con! Tiêu Vân Chước, nàng dám đánh con, còn viết chữ lên mặt con nữa, rất nhiều người chứng kiến, con suýt nữa bị nàng đánh chết! Phụ thân mau đuổi nữ nhân khốn kiếp kia ra ngoài đi! Con không muốn có đại tỷ ngoan độc đáng ghét như vậy nữa!”

Trong lòng Tiêu Trấn Quan cũng có chút khiếp sợ, nữ nhi ông ấy ngoan ngoãn nhỏ bé đáng thương như thế, thế mà lại dám ra tay đánh người sao?

“Không phải con đi theo nhị ca ra ngoài à? Tại sao lại gặp được Chước nhi?” Tiêu Trấn Quan không mấy quan tâm đến vết thương này.

Theo cách nhìn của ông ấy, đây chỉ là mấy vết thương ngoài da, chỉ vài ngày là hết sưng, không có gì nghiêm trọng cả. Hơn nữa nam tử hán đại trượng phu chỉ bởi một chuyện nhỏ thế này mà khóc sướt mướt quả thật khó coi.

Nhất là tổ tiên Tiêu gia của ông ấy lại là võ tướng đại danh đỉnh đỉnh, đổ m.á.u không đổ lệ, Tam nhi…cũng quá yếu ớt rồi.

Chương 112

Tiêu Văn Yến cảm thấy vô cùng ấm ức, trên mặt nóng rát như thể bị bọ cạp đốt sưng.

Nghĩ tới cảnh tượng mất mặt xấu hổ vừa rồi, càng hận không thể khiêng một thanh đại đao đi tìm Tiêu Vân Chước báo thù.

“Phu thân! Tiêu Vân Chước căn bản không phải thứ tốt lành gì hết! Nàng chỉ hãm hại lừa gạt mọi người thôi, không tin thì ngài hỏi A Nguyên tỷ đi! Con tận mắt chứng kiến nàng lừa tiền của một đại tỷ nghèo khổ! Còn nữa, ngài không biết đâu, lúc nàng bước vào nhà chúng ta, trên người mang theo rất nhiều vàng bạc tài bảo, mấy thứ này nhất định là do nàng cướp đoạt ở bên ngoài về. Nếu như ngài cứ mặc kệ nàng thì sau này nhà chúng ta sẽ thành ổ cướp đấy!” Tiêu Văn Yến từ trước đến nay rất sợ phụ thân, nhưng lúc này lửa giận bùng lên, không để ý nữa, cũng to gan hơn nhiều.

Cậu gân cổ lên, vừa khóc vừa nói: “Rõ ràng là con có lòng tốt đi khuyên nhủ nàng, thế mà nàng hay rồi, không giải thích gì đã ra tay đánh con! Ngài xem, nàng đánh vào mặt con đây này, mặt con không còn ra hình người nữa! Nếu như ngài không đuổi nàng đi đi thì con, con…con không đứng dậy nữa!”

Nói xong, Tiêu Văn Yến ngồi phịch xuống đất, bắt đầu gào lên.

“Rầm” một tiếng, Tiêu Trấn Quan vỗ mạnh lên bàn.

Tiêu Văn Yến giật mình, Khương Nguyên cũng vội vàng bước tới: “Cô phụ đừng tức giận, A Yến chỉ là nhất thời phải chịu ấm ức, đệ ấy cũng chỉ thực sự lo lắng cho biểu tỷ. Lần này quả thật là biểu tỷ quá đáng rồi, ngay cả ta cũng không thể ngăn lại được…”

“Khóc cái gì mà khóc! Xem chút tiền đồ của con kìa!” Tiêu Trấn Quan cực kỳ thất vọng.

Trong lòng Tiêu Văn Yến run lên: “Là Tiêu Vân Chước có lỗi, phụ thân, rõ ràng là nàng bắt nạt con…”

“Con gọi nàng là gì hả? Nàng là tỷ tỷ con, con cứ mở miệng ra là Tiêu Vân Chước, phép tắc học được cho chó ăn hết rồi à?” Tiêu Trấn Quan nói giọng lạnh như băng: “Con là tuần phủ đại nhân do thiên gia phái xuống à, hay là bộ khoái nha môn? Mở miệng ngậm miệng đều nói tỷ tỷ con lừa gạt hãm hại người khác, nếu ta là nàng, ta không chỉ đánh con mà thậm chí còn muốn g.i.ế.c con luôn!”

Đôi mắt sưng húp như quả đào của Tiêu Văn Yến tràn đầy kinh ngạc cùng nghi hoặc, chỉ trong nháy mắt, cậu cảm thấy mình căn bản không phải là con ruột nữa.

Là cậu sai sao? Không phải cậu cũng vì Tiêu gia sao?

Phụ thân đã từng nói, làm người phải quang minh chính đại, an phận thủ thường, tuyệt đối không thể làm mấy chuyện bẩn thỉu xấu xa, nếu không sẽ đánh gãy chân bọn họ!

Nhưng bây giờ rõ ràng Tiêu Vân Chước đã làm chuyện xấu, tại sao phụ thân không đi dạy dỗ nàng mà lại nói cậu có lỗi chứ?

“Phụ thân!” Tiêu Văn Yến tức giận hét lên, sau đó lại rơi nước mắt: “Con muốn mẫu thân! Con muốn mẫu thân làm chủ cho con…”

Nhắc tới Khương thị, Tiêu Trấn Quan lại thêm mấy phần tức giận.

Ông ấy cố dịu dọng, nghiêm túc và bình tĩnh nói: “Mẫu thân con gần đây sức khỏe không tốt, không muốn để bà ấy phải ưu phiền vì chuyện nhà nữa nên ta và lão thái thái đã quyết định để bà ấy ra ngoài dưỡng bệnh rồi. Từ hôm nay trở đi, nếu con có chuyện gì thì cứ đi tìm tổ mẫu…”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Văn Yến và Khương Nguyên đều ngơ ngác.

Sắc mặt Khương Nguyên lại càng lo lắng hơn, cảm giác bất an ập đến, toàn thân khó chịu, vội vàng hỏi: “Cô phụ! Rõ ràng sức khỏe của cô mẫu không có vấn đề gì, sao đột nhiên lại muốn đi ra ngoài? Mà trước đó cô mẫu cũng không hề nói gì với con cả…”

“Cô mẫu không muốn làm con phải lo lắng, cho nên mới phải giấu diếm như vậy.” Tiêu Trấn Quan nhìn chất nữ này, thái độ cũng mềm mỏng hơn rất nhiều.

Dù sao thì hài tử Khương Nguyên này cũng được nuôi dưỡng ở trong nhà mình. Tuy rằng ông ấy ít khi về nhà, cũng không gặp mặt được mấy lần nhưng so sánh với mấy hài tử của bằng hữu thân thích khác thì hiển nhiên hài tử này có quan hệ thân thiết hơn.

Hơn nữa, từ nhỏ Khương Nguyên đã hiểu chuyện, thích đọc sách, tính tình trầm tĩnh. Còn ba nhi tử của ông ấy, lão đại là ông cụ non, lão nhị không thích nhiều lời với ông ấy, mà lão tam thì lại như một con khỉ nghịch ngợm, cho nên mỗi lần nhìn thấy Khương Nguyên ngoan ngoãn như vậy thì trong lòng cũng được an ủi hơn mấy phần.

Nhưng sau khi đưa thê tử đi rồi, cũng không biết phải thu xếp cho hài tử này thế nào nữa.

Nàng ta cũng không thân thiết với lão thái thái, lại không có chủ mẫu ở bên cạnh giáo dưỡng. Thời gian trôi qua, nhất định trong lòng hài tử này sẽ khổ sở, chi bằng đưa về lại Khương gia, chờ tương lai nàng gả chồng có thể cho thêm một chút đồ cưới

Chương 113

Khương Nguyên hiểu rõ Khương thị hơn ai hết.

Lúc này vừa nghe những lời Tiêu Trấn Quan nói liền biết là giả!

Trong đầu nàng ta lập tức nghĩ tới chuyện Tiêu Vân Chước bị vứt bỏ, đoán rằng Khương thị bị đưa đi đương nhiên chính bởi nguyên nhân này, trong lòng cũng kinh hãi.

Cô mẫu vẫn luôn cho rằng chuyện này không quan trọng, nhưng không nghĩ tới Tiêu Vân Chước lại có thể khiến cho cô phụ tức giận đến cỡ này, ngay cả tình cảm phu thê trong nhiều năm cũng không thèm để ý!

Hiện giờ không biết người đã bị đưa đến chỗ nào rồi…

Rất nhanh, Khương Nguyên lại nghĩ tới một chuyện đáng sợ hơn nữa.

Cô mẫu đi rồi, vậy nàng ta thì sao?

Mấy năm nay, nàng ta sống ở chỗ này đều là dựa vào cô mẫu…

“Cô phụ, con rất lo cho cô mẫu, sức khỏe cô mẫu thế nào rồi? Không bằng ngài đưa con qua đó hầu hạ cô mẫu đi!” Khương Nguyên run rẩy: “Mấy năm nay đều là cô mẫu chăm sóc cho con, con sinh bệnh thì cô mẫu càng là trắng đêm không ngủ ngồi trông chừng trước giường con. Mẫu thân thân sinh của con chỉ yêu thương các đệ đệ muội muội, trong lòng căn bản không hề có con. Đối với con mà nói, cô mẫu mới là mẫu thân của con! Nào có chuyện mẫu thân bị bệnh, nữ nhi lại có thể yên tâm sống qua ngày…”

Khương Nguyên khóc lóc kể lể, tiếng khóc ai oán uyển chuyển, lại tràn ngập sự lo lắng và nhớ thương Khương thị.

Trong lòng nàng ta cũng cực kỳ sợ hãi.

Nhất định nàng ta sẽ không về lại Khương gia!

Phụ mẫu thân sinh của nàng ta kỳ thật cũng không tệ, nhưng hiện giờ Khương gia không thể sánh bằng trước kia. Sau khi thân tổ phụ của nàng ta qua đời, gia đạo liền sa sút, phụ thân nàng ta chỉ chiếm một chức quan nhỏ không đáng kể, ở kinh thành đại quan quý nhân khắp nơi này căn bản không dám ngẩng đầu lên.

Mỗi năm nàng ta cũng sẽ về nhà mấy lần, mỗi lần trở về, mẫu thân nàng ta đều dặn đi dặn lại, nói rằng nàng ta nhất định phải ôm chặt cây đại thụ Tiêu gia này!

Cho dù bây giờ Tiêu gia đã không còn tước vị nhưng vẫn còn của cải phong phú và vô số mối quan hệ!

Đại biểu ca cũng là người thành thục ổn trọng, tương lai cho dù không thể vực dậy cả gia tộc thì cuộc sống cũng tốt hơn Khương gia đến vạn lần!

Ở Tiêu gia, nàng ta tất sẽ cao gả!

Nếu trở về Khương gia, điều kiện của hôn phu tương lai sẽ tụt xuống mấy bậc!

Khương Nguyên khóc lóc vô cùng thương tâm, giống như thể Khương thị sắp chết. Màn biểu diễn cảm động như vậy khiến Tiêu Trấn Quan cũng cảm thấy nàng ta là một hài tử hiểu chuyện có lương tâm, không khỏi thở dài nói: “Đợi khi nào cô mẫu con khỏe lại, ta sẽ dẫn con đi gặp bà ấy… Chỉ là A Nguyên à, con ở Tiêu gia chúng ta cũng nhiều năm rồi nhỉ?”

“Đã hơn mười năm rồi…” Khương Nguyên lo lắng, khóc lóc nói.

“Dù sao con cũng là nữ nhi Khương gia, cũng không thể cứ tách rời con khỏi phụ mẫu được…”

Tiêu Trấn Quan còn chưa nói dứt lời, Khương Nguyên đã “bịch” một tiếng quỳ xuống, dập đầu thật mạnh trước Tiêu Trấn Quan, khiến người ta cảm nhận được thành ý của nàng ta, trong đôi mắt

đỏ hoe chứa đầy khổ sở: “Con biết cô phụ có ý gì…”

“Chỉ là cô phụ, mấy năm nay phụ thân mẫu thân con đã coi con như là hài tử của cô mẫu rồi! Khương gia nào còn chỗ cho con nữa…Con cầu xin ngài đừng đuổi con đi, cứ coi con như con mèo con ch.ó cũng được, tùy tiện ném ra nuôi ngoài sân cũng được! Nếu như cảm thấy con tranh giành đồ của biểu tỷ, con…con không lấy nữa, con sẽ trả lại toàn bộ xiêm y trang sức mà cô mẫu cho con, chỉ cầu cô phụ cho con được ở lại!”

Nói xong, Khương Nguyên lại dập đầu thêm mấy lần.

Cái trán đã sưng đỏ.

Chương 114

Tiêu Văn Yến không nghĩ tới, mẫu thân sinh bệnh, A Nguyên tỷ tỷ thế mà cũng phải về nhà!

Nhìn Khương Nguyên khóc lóc thảm thiết, Tiêu Văn Yến dường như cũng quên chuyện bị Tiêu Vân Chước đánh, lập tức hét lên: "Con không muốn A Nguyên tỷ tỷ đi! Tại sao Tiêu Vân Chước về lại đuổi tỷ con đi chứ, phụ thân, ngài cũng quá nhẫn tâm rồi!"

Năm đó sau khi Tiêu Vân Chước mất tích, Khương thị tỏ ra vô cùng thương tâm, người Khương gia cũng lần lượt đến đây thăm hỏi an ủi, còn dẫn Khương Nguyên còn nhỏ tới đây.

Khương thị và Khương Nguyên gặp nhau từ lúc đó.

Nữ nhi nhà Khương gia đông đảo, Khương thị liền mở miệng xin cho Khương Nguyên đến ở cùng bà ta.

Người Khương gia cũng hy vọng duy trì mối quan hệ tốt đẹp lâu dài với Tiêu gia, cũng vui lòng để hài tử lại. Những chuyện này, Tiêu Trấn Quan sau này mới biết, nhưng lúc ấy Khương Nguyên đã ở lại trong nhà nửa tháng, đưa về lại cũng không hay.

Hiện giờ đột nhiên đưa người về lại lại có vẻ giống như bọn họ qua sông đoạn cầu với Khương gia.

Tiêu Trấn Quan nghe tiếng nhi tử khóc nháo, lại nhìn dáng vẻ khổ sở cầu xin của Khương Nguyên, cũng rất khó xử.

"Khương Nguyên, không phải là cô phụ không muốn giữ con lại, mà là cô mẫu không còn ở đây, ngày thường cũng không còn ai hỏi han chuyện của con nữa, chỉ sợ con cảm thấy bị bỏ rơi…"

"A Nguyên đều hiểu, chỉ là nơi này chính là nhà của con, con không muốn đi đâu hết…Con nguyện ý đi theo hầu hạ lão thái thái, nếu như có chuyện gì thì con bẩm báo lão thái thái là được… Cô phụ, cầu xin ngài…" Khương Nguyên vội vàng nói.

Tưởng tượng đến dáng vẻ mình phải đi lấy lòng lão thái thái, Khương Nguyên cũng thấy khó chịu.

Nhưng chỉ có một con đường để đi.

Ai biết cô phụ lại nhẫn tâm đến thế, đưa cả thê tử kết tóc ra ngoài!

Chẳng qua lấy lòng lão thái thái cũng không phải là chuyện xấu, sau lưng lão thái thái chính là Hoắc gia. Tình cảnh Hoắc gia bây giờ còn tốt hơn cả Tiêu gia nữa…Nhiều nhất nàng ta chỉ phải chịu đựng vài ba năm, lớn tuổi rồi, dù sao lão thái thái cũng phải tìm một mối hôn sự cho nàng ta. Mấy năm nay nàng ta cũng đã tích góp được nhiều danh tiếng, sau này lại nỗ lực, nhất định sẽ trở nên nổi bật!

Chỉ là sau chuyện này, Khương Nguyên đột nhiên hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Dựa vào sự sủng ái của người khác mãi cũng không được, cô mẫu tốt với nàng ta đấy, nhưng vừa nói đi là đi, để lại nàng ta bơ vơ không nơi nương tựa…

Từ nay về sau, nàng ta phải nỗ lực nắm bắt tất cả mọi cơ hội, tuyệt đối không thể để bản thân mình phải rơi vào hoàn cảnh xấu hổ đáng thương này nữa!

“Phụ thân, nếu ngài vẫn cứ khăng khăng đưa A Nguyên tỷ tỷ đi thì cũng đưa con đi đi luôn!” Ở bên cạnh, Tiêu Văn Yến vẫn còn khóc nháo.

Tiêu Trấn Quan suy nghĩ thật kỹ.

Rốt cuộc thì Khương Nguyên cũng đã được nuôi dưỡng ở Tiêu gia nhiều năm như vậy, đột nhiên đưa về rất dễ bị người ta chỉ trích, có thể còn có người sẽ cảm thấy Khương Nguyên phạm sai lầm nên mới bị đuổi đi, như thế sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Khương Nguyên. Đã đưa Khương thị đến am ni cô, Khương Nguyên lại trở về, đương nhiên Khương gia sẽ phái người tới hỏi, đến lúc đó nếu làm lộ ra chuyện cũ thì sẽ có chút phiền phức.

Hiện giờ Khương Nguyên lại nguyện ý đi theo lão thái thái…

“Nếu con đã nghĩ kỹ rồi thì sau này nhớ đi qua chỗ lão thái thái thường xuyên hơn. Mấy thứ trong viện con thì không cần thay đổi gì hết, mấy thứ cô mẫu cho con thì con cứ giữ lại, nếu muốn thứ gì thì cứ nói với lão thái thái là được…” Tiêu Trấn Quan thở ra một hơi.

Khương Nguyên thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ cô phụ!”

Nói xong, thân mình yếu ớt kia của Khương Nguyên đột nhiên nghiêng sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Văn Yến vô cùng lo lắng: “Phụ thân! Sức khỏe A Nguyên tỷ tỷ vốn đã yếu ớt rồi, hôm nay còn bị Tiêu Vân Chước làm cho sợ hãi, lúc về lại suýt bị đuổi ra ngoài. Phụ thân xem đi, nàng đã sợ đến mức này rồi…”

“Mau đưa biểu tiểu thư trở về nghỉ ngơi, lại mời đại phu tới!” Tiêu Trấn Quan cũng không ngờ Khương Nguyên sẽ thương cảm đến mức như vậy.

Ông ấy là nam tử, không có tâm tư tinh tế như vậy.

Thậm chí ông ấy vẫn cho rằng hài tử của ai thì người đó phải chịu trách nhiệm, cho dù điều kiện có tốt đến mấy cũng không bằng ở với phụ mẫu thân sinh, so với ở chỗ này ăn nhờ ở đâu thì có lẽ Khương Nguyên sẽ càng thích quay trở lại Khương gia hơn…

Nhưng không ngờ rằng Khương Nguyên lại có tình cảm sâu sắc với Tiêu gia đến vậy!

Bởi vậy, quả thật không thể ép buộc người quay về.

Chương 115

Khương Nguyên nhanh chóng được đưa về lại viện của mình.

Không lâu sau, nàng ta yếu ớt tỉnh lại, bên người ngoại trừ nha hoàn chỉ có Tiêu Văn Yến canh chừng.

Khương Nguyên nhìn Tiêu Văn Yến, biết đây là một trong những nguyên nhân để nàng ta có thể ở lại Tiêu gia. Cô mẫu vừa mới rời đi, cô phụ ít nhiều cũng sẽ để ý đến suy nghĩ của Tiêu Văn Yến, sợ cậu mất đi sự chăm sóc của mẫu thân, lại mất đi biểu tỷ quen thuộc, lúc này mới không nhẫn tâm bắt nàng ta rời đi…

“A Yến, nhìn thái độ vừa nãy của cô phụ, tất nhiên sẽ không làm chủ cho đệ đâu… Nhưng mà đệ cứ yên tâm, mặc dù cô mẫu không có ở nhà, nhưng sau này ta sẽ thay thế cô mẫu chăm sóc cho đệ.” Giọng Khương Nguyên khàn khàn, ánh mắt nhìn Tiêu Văn Yến tràn ngập vẻ quan tâm.

Kỳ thật Tiêu Văn Yến cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy.

Bị Tiêu Vân Chước đánh, cậu tức giận, cậu quấy khóc, nhưng sau khi biết được mẫu thân sinh bệnh, cậu lập tức quên mất chuyện đó.

Giờ phút này bị Khương Nguyên nhắc mới nhớ lại, Tiêu Văn Yến mới nhớ lại chính mình phải chịu ấm ức.

“Bệnh của mẫu thân cũng thật bất ngờ, buổi sáng lúc đệ ra ngoài, rõ ràng bà ấy vẫn còn tốt mà. A tỷ, tỷ hiểu mẫu thân nhất, rốt cuộc thì tỷ biết mẫu thân bị gì không?” Tiêu Văn Yến vô cùng lo lắng.

Khương Nguyên trầm ngâm một lúc, sau đó gian nan mở miệng: “Sức khỏe cô mẫu vẫn luôn rất tốt, chỉ là gần đây mâu thuẫn với biểu tỷ càng lúc càng nhiều, lại không biết phải nên dạy dỗ biểu tỷ thế nào, vì thế nên cứ mãi khổ sở… ta nghĩ có phải là trong lòng khó chịu không?”

“Lại là bởi vì nàng! Rốt cuộc nàng muốn mang họa đến cho nhà chúng ta đến bao giờ nữa chứ?” Tiêu Văn Yến nghiến răng nghiến lợi.

Khương Nguyên không nói nữa.

———————————————

Mà giờ phút này, đầu sỏ gây tội Tiêu Vân Chước đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm nhận oán khí ngất trời truyền đến từ Ngô gia cách đó không xa.

Ngô gia.

Từ sau khi rời khỏi quầy hàng của “tiểu thần tiên” kia, Ngô Tam có chút mất hồn mất vía.

Chuyện xưa trong nhà rõ ràng đã qua từ lâu, ngay cả hàng xóm cũng không hề nghi ngờ, lại không ngờ rằng đột nhiên có một tiểu thần tiên nhắc lại, thậm chí… lời nói cũng không khác xa sự thật là bao.

Sau khi từ phố về nhà, hắn liền cảm thấy sống lưng lành lạnh, có một cảm giác khó chịu khó có thể nói nên lời.

“Hắt xì ——”

Ngô Tam hắt xì liên tiếp mấy tiếng, không khỏi chửi thầm trong lòng, đều là do tiểu thần côn không biết từ đâu ra nói hươu nói vượn làm hắn phải thất thần.

Tiểu thần côn điên khùng đó chắc chắn là đoán lung tung, chuyện năm đó hắn làm rất sạch sẽ, đến mức quan phủ cũng không thể tìm ra được sai lầm gì!

Đại ca bị thương ở chân tử vong, đại chất tử bị rắn độc cắn chết, tiểu chất tử cũng được quan phủ kết luận là rơi xuống giếng chết, không hề có bất cứ nhân chứng vật chứng gì chứng minh là do hắn làm. Trên đời này người duy nhất biết chân tướng chỉ có đại tẩu, nhưng đại tẩu đã c.h.ế.t từ lâu rồi!

Nghĩ đến đại tẩu…Ngô Tam lại nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Thật đúng là một nữ nhân ngu xuẩn!

Nếu nàng ta ngoan ngoãn một chút, không nghĩ đến chuyện tiêu tiền cho hài tử đọc sách, thành thành thật thật đưa gia sản cho hắn thì hắn cần phải động thủ sao? Trước khi c.h.ế.t còn mặc một thân hồng y dọa hắn nữa!

Thật buồn cười, lúc còn sống mặc hắn bày bố, chẳng lẽ nàng ta cho rằng c.h.ế.t rồi thì có thể xoay người được sao?

Chương 116

Nghĩ như vậy, Ngô Tam lại to gan hơn.

Nếu thực sự có quỷ muốn tìm hắn báo thù thì không đến mức nhiều năm như vậy vẫn không ra tay!

“Đáng tiếc, ngần ấy năm, vì cái thanh danh này mà ta chưa thể lấy được vợ! Đại ca ơi là đại ca, tốt xấu gì chúng ta cũng là nhánh duy nhất của Ngô gia, huynh trên trời có linh thiêng thì không thể trách ta được, còn phải phù hộ ta nhanh chóng cưới vợ về. Ta cũng không thể giống huynh được, cưới một nha đầu mồ côi về làm đại tẩu ta, không có gia tài không có trợ lực, ngay cả khi huynh c.h.ế.t rồi cũng không thể đòi lại công đạo được, huynh nói có đúng không?” Ngô Tam đi tới trước mặt bài vị, vừa thắp hương vừa nói không hề khách khí.

Vì thanh danh, hắn đã bày cả bài vị của đại ca đại tẩu và các cháu trai của mình.

Cắm ba nén nhang vào, Ngô Tam theo thói quen quỳ xuống, còn dập đầu giống mô giống dạng.

Nhưng nén nhang vừa thắp, đã tắt ngúm.

Một cơn gió lạnh thổi tới từ sau lưng, mấy tấm bài vị đặt ở phía trên bị thổi ngã nhào xuống đất.

Ngô Tam bị cảnh tượng bất ngờ này làm cho giật nảy mình, sau khi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại bực bội nhặt bài vị lên, bàn tay kia còn hung hăng đập mạnh mấy cái.

“Nếu huynh không phù hộ ta, ta liền đào hết toàn bộ thi cốt vợ con huynh lên nghiền xương thành tro.” Ngô Tam lại hung dữ nói.

Lại không biết lúc này, hai mắt quỷ hồn Cần Nương đỏ rực chứng kiến hết thảy.

Sau khi Ngô Tam nói ra lời này, càng hung hăng bóp cổ hắn, dường như muốn vặn gãy cổ hắn luôn.

Ngô Tam không nhịn được xoa xoa chỗ hầu kết, lại vỗ vỗ ngực, nhất định là hắn đã bị tiểu thần côn kia làm tức điên rồi. Hắn cứ cảm thấy trong n.g.ự.c nghẹn lại, trong cổ họng giống như có gì đó mắc kẹt, nuốt cũng khó khăn.

Hắn lại thản nhiên đặt mấy tấm bài vị trở lại, không còn ý định quỳ bái nữa.

Chuẩn bị chút cơm canh, lại lấy ra hai vò rượu trước đó mua ở chỗ Tề Tam Nương rồi ăn một mình.

Bất tri bất giác, uống hết ly này đến ly khác.

Chỉ thấy hơi chóng mặt, hắn loạng choạng đi về phía lu nước trong sân, đang định múc một gáo nước lên uống. Nhưng khi đến gần lu nước, đột nhiên hắn lại cảm thấy đầu mình chìm xuống…

Ngay sau đó, một nửa cơ thể rơi vào trong lu nước!

Hắn không ngừng vùng vẫy, rõ ràng đã dùng tay để chống đỡ cơ thể nhưng đầu vẫn như bị một tảng đá lớn đè chặt, dù làm thế nào cũng không nhấc lên nổi!

Hắn có chút sợ hãi, mở to mắt trong nước, cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn. Nhưng khi căng hết mắt ra lại thấy một vệt màu đỏ phản chiếu ở dưới đáy lu!

“Hộc…” Một lúc sau, hắn suýt nữa bị sặc nước chết, toàn bộ cơ thể nhào ra ngoài, ngã xuống đất!

Trời rất lạnh, thế nhưng hắn lại đổ cả một thân mồ hôi!

Ngô Tam ho mạnh mấy tiếng rồi lại vỗ mạnh vào đầu mấy cái.

“Hoa mắt, nhất định là ta bị hoa mắt rồi!” Ngô Tam xoa xoa mặt, trong lòng còn thấy sợ hãi.

Trong sân trời đã tối dần, ánh sáng mờ nhạt từ chiếc đèn lồng trước cửa dường như càng thêm u ám. Cảnh cửa ở cách đó không xa bị gió thổi phát lên mấy tiếng kêu "kẽo kẹt", sau đó đột nhiên bị gió mạnh thổi tới đóng sầm lại!

Ngô Tam nuốt khan, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

"Chết tiệt! Đều là nữ nhân hôi hám kia tác quái, làm lão tử giật cả mình!" Ngô Tam thở hắt ra, tay chân như nhũn ra, quay đầu muốn bước vào trong nhà nhưng chân tay lại nặng trĩu, dùng hết sức lực vẫn không nhúc nhích được. Hắn càng thêm luống cuống, chỉ có thể dùng hết sức, dùng cả tay chân cố gắng bò vào trong nhà.

Sợ hãi cả một lúc lâu, nhưng vẫn không thể tiến lên được một bước.

"A di đà phật…… A di đà phật……" Trong lòng Ngô Tam run rẩy, miệng lẩm bẩm những lời niệm lộn xộn.

Nhưng sự quỷ dị quanh thân vẫn chưa dừng lại, bốn phía có những tiếng "xì xì" chầm chậm tới gần. Âm thanh này đối với Ngô Tam rất quen thuộc, đó là âm thanh khi rắn bò qua, nhưng lúc này đang là mùa đông, chưa tới mùa xuân, sao lại có rắn xuất hiện ở bên ngoài? Hơn nữa đây là nhà hắn, hắn cũng không hề nuôi rắn mà!

Hắn rất sợ hãi, cố gắng hết sức để mở mắt, nhưng đột nhiên trước mắt tối sầm, như thể bị ai đó ép phải che mắt lại…

"A…" Trong đêm yên tĩnh truyền đến tiếng kêu gào của Ngô Tam.

Hơn nửa đêm, làm quấy nhiễu mộng đẹp của hàng xóm.

Chương 117

Chẳng mấy chốc đã có người đến gõ cửa, nhưng Ngô Tam đã sợ tới mức tè ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích. Một lúc lâu sau, cửa bị đẩy ra, mấy người hàng xóm nhìn thấy thảm trạng của hắn, kỳ quái không thôi, mọi người bước tới hỗ trợ.

Nhưng Ngô Tam chỉ lờ mờ nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ lẫn ở trong đám người!

“Cần Nương…Là ngươi! Là ngươi! Ngươi đừng tới đây! Đừng tới đây!” Ngô Tam hất tay loạn xạ.

Mọi người nghe vậy, không hiểu tại sao, nhưng cũng cảm thấy có gì đó kì lạ. Cần Nương, đó không phải chính là đại tẩu của Ngô Tam sao? Nàng ấy đã c.h.ế.t lâu rồi, sao Ngô Tam lại đột nhiên nhắc tới nàng ấy? Hơn nữa còn là trong bộ dạng này?

Cần Nương nở một nụ cười quỷ dị rồi nhanh chóng biến mất.

Đại sư nói, chỉ cần tay nàng không dính m.á.u của người sống thì nàng muốn làm gì thì làm!

Nàng muốn Ngô Tam sống không bằng chết, muốn hắn phải trả giá cho tất cả những gì mình đã làm!

Ngô Tam muốn bình tĩnh lại, nhưng từ giờ phút này trở đi, hắn không có cách nào điều khiển được bản thân mình. Sau khi hắn được người khiêng vào nhà, còn có người tốt bụng gọi đại phu cho hắn, nhưng trong lúc hoảng hốt, hắn lại thấy đại phu nở một nụ cười đáng sợ với mình, còn thấy trong cái chén kia căn bản không phải là thuốc gì cả mà là m.á.u đỏ tươi!

Khó khăn lắm mới ngủ được, nhưng trong giấc mở vẫn là Cần Nương, nàng ấy đuổi theo bóp cổ hắn, muốn g.i.ế.c c.h.ế.t hắn!

Đến khi hắn tỉnh lại, cổ hắn đau nhức, nhìn trong gương đồng còn thấy mấy dấu bầm tím trên cổ!

Nàng tới báo thù!

Ngô Tam không thể sống yên!

Hắn sợ tới mức ban đêm không ngủ được, ban ngày bị truy đuổi chạy loạn trong ngõ nhỏ, khuôn mặt đáng sợ của Cần Nương mấy lần hiện ra trước mắt hắn, thậm chí suýt chút nữa đã đưa hắn đến gặp Diêm Vương!

Dưới sự kích thích đáng sợ như vậy, làm sao hắn có thể vẫn duy trì bình tĩnh được nữa?

Trong miệng liên tục cầu xin tha thứ, không tới hai ngày, tin đồn bắt đầu nổi lên bốn phía.

Người dân quanh đây đa số vẫn rất thuần phác, Ngô Đại và Cần Nương lúc còn sống cũng là người hiền lành tốt bụng, cũng chính bởi vì vậy mà Ngô Tam mới phải làm bộ làm tịch nhiều năm như thế. Nhưng mấy ngày nay hắn cư xử rất kỳ quái, lời nói đầy sơ hở, nghi ngờ lúc trước lại nổi lên, bắt đầu chỉ thẳng vào hắn.

Ngày mồng sáu âm lịch, ngày tốt lành.

Trong ngõ, lá rụng và giấy pháo đỏ được phủ bằng một lớp băng mỏng, trong không khí còn vương mùi pháo.

Tiêu Vân Chước bước từng bước đi về phía Ngô gia, bước chân dẫm lên lá khô phát ra những tiếng “lạo xạo.”

Quỷ hồn của Cần Nương lúc này vẫn còn đang theo sát bên cạnh Ngô Tam.

“Trở về đi, pháo trúc và cỏ cháy đều là thứ có thể xua đuổi ma quỷ, ban ngày ngươi không nên điên cuồng tiêu hao sức lực như thế.” Tiêu Vân Chước thở dài.

Nỗi oán hận của Cần Nương quá nặng, đến mức không quan tâm đến sự sống c.h.ế.t của mình, ngay cả giữa ban ngày mà nàng ấy cũng muốn dây dưa không rời khỏi Ngô Tam. Nếu chỉ đi theo bên

cạnh cũng được, thế nhưng nàng ấy cũng dùng không ít âm khí, nếu cứ tiếp tục như vậy, quỷ hồn cũng sẽ không chịu nổi.

Ngô Tam nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn nàng. Ngay lập tức ánh mắt kia đáng sợ như thể sắp phun m.á.u ra, vội vàng giương nanh múa vuốt lao thẳng tới!

“Là ngươi đúng không! Nhất định là do ngươi ra tay! Là ngươi hại ta đến nông nỗi này!” Ngô Tam tức giận hét lên, chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi mà sắc mặt hắn đã tái nhợt, giống như người đoản thọ.

Trong nháy mắt khi hắn xông tới, Tiêu Vân Chước liền đá văng hắn ra.

“Đó là quả báo của chính ngươi! Ngươi hạ độc vào vết thương trên chân huynh trưởng, hại hắn bỏ mình, lại hãm hại hai người cháu trai, bức tử đại tẩu…Nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có người tới đòi lại món nợ này.” Tiêu Vân Chước nói từng chữ một, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm hắn.

Cần Nương cũng bay xuống bên người nàng, kề vai sát cánh cùng nàng.

Chương 118

Giọng nói Tiêu Vân Chước tuy không sắc bén, nhưng ở trong tai Ngô Tam lại vô cùng chói tai.

Nỗi sợ hãi Cần Nương và dục vọng cầu sinh đã khiến hắn đánh mất sự bình tĩnh.

Đôi mắt đỏ như m.á.u tràn ngập sát khí, thân thể vốn đã ngã xuống đột nhiên nhào sang một bên, nhặt một tảng đá ở trong góc rồi nhanh chóng đứng dậy, giống như một tên cướp hung hãn đập mạnh về phía Tiêu Vân Chước…

“Ta muốn g.i.ế.c ngươi…” Giọng nói căm hận của Ngô Tam có vẻ hơi đáng sợ.

Người qua đường trong ngõ nhỏ thấy cảnh này đều vô cùng kinh hãi.

Ngô Tam quả thực điên rồi, mấy ngày nay hắn còn lải nhải lung tung, bây giờ lại tấn công người đi đường! Một tảng đá lớn như vậy, nếu đập vào đầu tiểu cô nương kia thì còn không phải lấy mạng người ta luôn sao!

Có người la hét, cũng có người vội vàng lao tới cứu người.

Ngô Tam nhắm thẳng vào Tiêu Vân Chước, dùng hết sức bình sinh của mình, nhưng Tiêu Vân Chước nhanh chóng tránh đi, dễ dàng tránh thoát.

Ngô Tam loạng choạng hai bước rồi đổi hướng, hắn đã mất trí, thề không g.i.ế.c c.h.ế.t Tiêu Vân Chước quyết không bỏ qua.

Song đến khi hắn động thủ lần nữa, Cần Nương lại ngáng chân hắn.

Dưới góc nhìn của người thường, bản thân hắn không đứng vững nên bất ngờ bị té ngã, đầu đập thẳng vào tảng đá lớn trong tay,

m.á.u liền phun ra.

Ngô Tam muốn g.i.ế.c người, đây là chuyện lớn.

Rất nhanh đã có bách tính báo người quan phủ tới.

“Ngô Tam này trước đó cũng không sao cả, nhưng không biết hai ngày nay tại sao mà suốt ngày la hét, thậm chí còn gọi tên Cần Nương! Cần Nương ấy à, đó chính là đại tẩu của hắn, mà cả nhà đại ca đại tẩu của hắn c.h.ế.t thảm lắm!”

“Trước kia chúng ta cũng đã nghi ngờ cái c.h.ế.t của cả nhà đại ca hắn không được bình thường, nhưng thấy Ngô Tam rất thương tâm, mà quan phủ cũng không bắt người nên chúng ta cũng không nghĩ nhiều. nhưng bây giờ xem ra rất có thể Ngô Tam chính là hung thủ g.i.ế.c người!”

“Đúng đúng đúng, nhà ta ở ngay sát vách, đêm qua chính tai ta nghe thấy hắn nói đại ca hắn c.h.ế.t là đáng đời! Đại nhân à, ngài phải điều tra thật kỹ. Cả nhà Ngô Đại thật sự là người tốt, đối xử với mọi người cũng rất ôn hòa tốt bụng! Còn có tiểu cô nương đi ngang qua này nữa, cũng may là tránh ra nhanh, nếu không đã bị g.i.ế.c c.h.ế.t ngay tại chỗ rồi!”

“…”

Quan sai tới đây vốn cho rằng đây chỉ là một bản án cố ý gây thương tích bình thường, trong kinh thành có nhiều người như vậy, thỉnh thoảng cũng có mấy vụ trả thù, gây chuyện, nhưng sau khi nghe thấy chuyện này còn liên quan tới vụ án mạng năm xưa, lập tức cảnh giác, nhanh chóng dẫn Ngô Tam đi.

Tiêu Vân Chước là người bị hại, cũng phải cùng đi theo tới nha môn.

Nàng không chỉ không từ chối mà còn nhanh chóng đi theo.

Ở bên cạnh, quỷ hồn của Cần Nương vẫn còn bay lơ lửng trước mặt Ngô Tam. Hiện tại dương khí của Ngô Tam quá yếu, chỉ cần Cần Nương khẽ dùng sức một chút là Ngô Tam có thể hình thấy

quỷ tướng của nàng, khiến cho Ngô Tam lúc bị bắt vẫn còn vùng vẫy la hét.

Đối với những người như Ngô Tam, nha môn có thể xử lý được là tốt nhất.

Sau khi Tiêu Vân Chước đến nha môn, nàng liền bày ra dáng vẻ một tiểu cô nương đáng thương ngoan ngoãn, giống như một người qua đường bình thường bị dọa sợ, không hề nhìn thấy điểm nào đáng nghi ngờ.

Nàng còn nhỏ, nhìn có vẻ vô hại, sau khi kể lại mọi chuyện với thư lại thì có thể rời đi, nhưng phải để lại danh tính để sau này có thể dễ dàng tra hỏi.

Chỉ là sau khi Tiêu Vân Chước tiết lộ thân phận, thư lại sửng sốt, không tin lắm.

Có thiên kim tiểu thư nhà ai mà lại đến một ngõ nhỏ của bách tính bình thường đi dạo chứ?

Hơn nữa lại còn là Tiêu gia…

Đại nhân nhà hắn…họ Hoắc, hình như là có quan hệ thân thích với Nhân An Công Tiêu gia trước đây phải không nhỉ?

Tiêu Vân Chước đợi ở nha môn.

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống, dáng vẻ điềm tĩnh tựa như không có góc cạnh, chỉ là ánh mắt kia thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh.

Kinh thành nằm dưới chân thiên tử, quan vận quan uy ở trong nha môn cũng mạnh hơn nha môn ở những nơi khác rất nhiều, ngay cả một tảng đá thần thú bình thường nhất đặt bên ngoài nha môn cũng có tác dụng chấn nhiếp quỷ hồn.

Chỉ là chỗ này nhìn có vẻ sạch sẽ, nhưng lại không hoàn toàn sạch sẽ.

Chương 119

Phủ nha này rất lớn, khi Tiêu Vân Chước bước vào, cảm thụ được khí tức xung quanh lập tức biết được chỗ nào là phòng văn thư, chỗ nào là phòng thẩm vấn, chỗ nào là phòng giam. Âm khí cực nặng, nhưng phía trên lại bị một luồng chính khí áp c.h.ế.t nên âm khí kia không thể nào tràn ra ngoài.

Nhưng thể chất của nàng lại có khả năng hấp dẫn âm khí.

Đến nỗi khí tức ở trong phòng giam của nha môn bắt đầu loạn động, nhưng lại bị thân thú bốn phía nha môn chặn lại nên không thể nào đến gần Tiêu Vân Chước.

Chẳng qua âm khí hôm nay chấn động rất mạnh, mấy phạm nhân trong ngục chắc hẳn sẽ nảy sinh xích mích và mâu thuẫn nhiều hơn.

Đây cũng chính là nguyên nhân Tiêu Vân Chước không dám đi lại lung tung mà chỉ ngoan ngoãn ngồi đó.

Thỉnh thoảng, nàng lại sờ vào môn chủ lệnh và hộ thân phù mà nàng mang theo trong người.

Một lát sau, từ hậu đường có hai bóng người bước tới.

Cả hai đều mặc thường phục, một người trông lớn tuổi hơn, khoảng ba mươi tuổi, còn người kia… là Tam vương gia mà nàng đã gặp trước đó ở Mạnh gia.

Tam vương gia Nguyên Nghiêu, mặc một thân phục trang đẹp đẽ, nói là thành thục nhưng kỳ thật cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Hắn nhìn vẫn có vẻ phóng đãng không bị trói buộc như trước, trong ngày lạnh giá này mà trong tay vẫn cầm một cái quạt gấp, giả bộ mang theo mấy phần trang nhã, hoàn toàn không hợp với cái thời tiết này.

“Hoắc đại nhân, ngài không cần phải nghi ngờ, lần trước ta ở Mạnh gia đã nhìn thấy cô nương này, chính miệng Tiêu Nhị Lang đã thừa nhận nàng ấy là muội muội.” Tam vương gia đã gặp nàng một lần, vỗ chiếc quạt trong tay, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hoắc Tuân cẩn thận nhìn Tiêu Vân Chước với vẻ dò xét.

Hoắc gia lão thái thái chính là cô ruột của ông ấy.

Cho nên Hoắc gia cô nương này cũng có thể coi như là cháu gái của ông ấy, cũng chính bởi vậy nên khi gặp nhau ở nha môn, ông ấy không thể không tới xem thử xem có phải có người nào mạo danh mà tới không…

Đúng lúc Tam vương gia cũng đang ở đó, vừa nghe nói có “cô nương Tiêu gia” liền nói rằng hắn cũng biết nàng, nhất quyết đòi đi theo. Bình thường Tam vương gia thích nhất là chạy tới nha môn, rất có hứng thú với mấy chuyện ly kì cổ quái, mà biểu muội Tiêu gia trong mắt Tam vương gia rõ ràng thuộc về loại này.

Tiêu Vân Chước cũng không tự tìm phiền toái cho mình, thành thật hành lễ.

Chẳng qua ánh mắt của Tam vương gia này thật có chút đáng sợ, nhìn nàng giống như nhìn thấy quái vật, vẻ tò mò hiện đầy trong mắt.

“Ta họ Hoắc, hai nhà chúng ta cũng coi như là thân thích với nhau, ta xem như là trưởng bối của ngươi, ngươi có thể gọi là là Lục biểu thúc.” Hoắc đại nhân thường ngày văn nhã, tuổi chừng ba mươi, chỉ là có thêm hàng ria mép làm cho gương mặt tăng thêm vết tích tuổi tác.

“Ngài là phủ doãn?” Tiêu Vân Chước vẫn chưa biết chuyện này.

“Đúng vậy, ta nghe nói có người nổi điên cầm tảng đá truy sát ngươi, ngươi có bị thương không?” Hoắc lục thúc cũng có chút lo lắng hỏi.

Lúc nha đầu này còn nhỏ, ông ấy còn bế nàng nữa đấy!

Lúc đó khuôn mặt của hài tử này có nét giống với cô cô của ông ấy, nhưng bây giờ lớn lên không còn quá giống nữa. Bộ dạng lúc này nhìn rất nhu thuận, có vẻ đã phải sợ hãi rất nhiều.

“Không.” Tiêu Vân Chước lắc đầu, trong lòng thấy rất vui: “Vậy sau này ta có thể thường xuyên tới không?”

Nha môn có người, làm việc đương nhiên sẽ thuận tiện hơn!

Hoắc lục thúc sửng sốt một chút, sau đó cười thoải mái hơn: “Đương nhiên là được! Sau khi ngươi trở về còn chưa tới Hoắc gia phải không? Hoắc gia chúng ta có nhiều người, có một số không ở kinh thành, nhưng trong nhà cũng có mấy hài tử tuổi tác tương đương ngươi. Hồi ngươi còn bé có chơi cùng với bọn chúng đấy, sau này nhất định phải thường xuyên qua lại, thậm chí đến Hoắc gia ở lại vài ngày cũng được!”

“Ý của ta là, ta có thể thường xuyên đến nha môn được không?” Tiêu Vân Chước mặt dạn mày dày: “Nơi này thực sự rất uy phong!”

Chương 120

Tiêu Vân Chước khen ngợi thật tâm thật ý, đối mặt với "Lục biểu thúc đại nhân" này cũng trở nên cung kính hơn.

Hoắc lục thúc cũng không hiểu lắm, nhưng sau khi nghĩ kỹ về tiền căn hậu quả, hài tử vừa rồi mới bị kinh hãi, chính là thời điểm bối rối bất lực, lúc này đột nhiên xuất hiện một "thân nhân", khó tránh khỏi sinh lòng ỷ lại.

Nghĩ như thế, Hoắc biểu thúc vui vẻ mỉm cười: "Đương nhiên là được, phía trước nha môn đều là chỗ làm việc, nếu như ngươi muốn đến thì cứ vào phía sau, ta cũng có một nữ nhi năm nay mười hai tuổi, tuổi tác các ngươi cũng không chênh lệch nhiều, có thể chơi cùng nhau được đấy."

"Được, đa tạ Lục biểu thúc đại nhân." Tiêu Vân Chước cố gắng ra vẻ một tiểu bối hiểu chuyện.

Nàng làm công việc này, những âm hồn oán quỷ mà nàng gặp phần lớn đều có trải nghiệm thê thảm, phải thường xuyên lui tới nha môn.

Hoắc lục thúc nhìn tiểu bối nho nhỏ ở trước mắt với ánh mắt hiền từ, mà Tam vương gia Nguyên Nghiêu đứng ở bên cạnh lại mang vẻ mặt phức tạp.

Lần trước khi hắn gặp Tiêu cô nương, đối phương không phải có thái độ này. Lúc đó khi đối mặt với Tam Lang Mạnh gia, nàng thậm chí còn cực kỳ kiêu ngạo, thậm chí còn không thèm nể mặt nhị ca nhà mình, toàn thân mang theo mấy phần dã khí, nhìn rất thú vị!

Lúc này mới có mấy ngày mà đã bị quy củ thuần hóa thành ra như vậy rồi?

Nguyên Nghiêu nhếch môi: "Lần trước ở Mạnh gia đi vội vàng, không làm quen được với Tiêu cô nương, không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp nhau… Nếu như ngươi là cháu gái của Hoắc đại

nhân thì cũng thật trùng hợp, ta và Hoắc đại nhân là bằng hữu thân thiết, hôm nay gặp tiểu bối là ngươi thì cũng phải ra dáng một chút, tặng cho ngươi một khối ngọc để chơi cũng được!"

Nói xong, hắn lấy từ trong tay ra một khối bạch ngọc, ném vào trong tay Tiêu Vân Chước.

"…" Huyệt thái dương của Hoắc Tuân đập thình thịch.

Ông ấy đã ngoài ba mươi tuổi, sao có thể làm bằng hữu với một thiếu niên mười bảy tuổi chứ?

Rõ ràng là Xương Vương điện hạ tự cho là quen thuộc, gặp ai cũng xưng huynh gọi đệ. Người này thân phận tôn quý, ngay cả bệ hạ cũng bảo ông ấy nhường nhịn một chút, không còn cách nào khác, ông ấy đành phải nhân nhượng, chỉ cho là dỗ dành hài tử chơi đùa mà thôi…

Ai có thể ngờ rằng người này thấy ông ấy lại không hề khách khí, thấy cháu gái của ông ấy lại bày ra dáng vẻ trưởng bối, đúng thật chẳng ra gì…Ôi!

Chẳng qua, đây không phải là lần đầu tiên điện hạ tặng ngọc cho người khác, số ngọc trong tay hắn cầm là ngọc chất lượng tốt, mà trong tay hộ vệ phía sau là ngọc có chất lượng kém hơn một chút. Khi quen biết người nào cũng thích tặng ngọc cho người ta, cũng may người này là hài tử của bệ hạ, nếu không thì gia tài có nhiều bao nhiêu cũng không đủ cho hắn tiêu!

Hoắc Tuân có chút đau đầu.

Tiêu Vân Chước sờ ngọc trong tay, cau mày nói: "Ta không cần cái này."

"…" Hoắc Tuân giật mình: "Điện hạ đã cho ngươi thì ngươi cứ cầm đi."

Tiêu Vân Chước cũng rất bất đắc dĩ, thứ này khá tốt, nhưng nàng thật sự không thể lấy.

Thứ nhất, khối ngọc này có chất lượng tốt, giá tiền rất cao, lại bởi đối phương là vương gia nên nàng cũng không dễ dàng đáp lễ, chẳng khác nào thiếu nhân tình. Thứ hai là ưu điểm của khối ngọc này chỉ là chất lượng tốt mà thôi.

Ngọc có linh hồn và có thể bảo vệ chủ nhân của nó, nhưng khối ngọc này lại xám xịt, có thể là phương thức khai thác không tốt hoặc là lai lịch có chút vấn đề.

Nếu nàng lấy thứ này về, còn phải mất công dưỡng nó nữa.

“Ngươi không thích khối này à? Khối này là hình con thỏ, bổn vương còn tưởng rằng mấy tiểu cô nương đều thích loại này, vậy thì…ngươi cứ chọn đi, thích khối nào thì lấy khối đó, bổn vương còn có rất nhiều.” Nguyên Nghiêu quả thực rất dễ nói chuyện như lời đồn, lấy ra mấy khối ngọc nữa.

Thật đúng là đủ kiểu đủ loại, ùn ùn không dứt.

“Mấy cái này là từ cùng một khối ngọc thạch phải không?” Tiêu Vân Chước liếc nhìn qua rồi hỏi.

Chương 121

“Ánh mắt của ngươi không tồi.” Nguyên Nghiêu nhướng mày, khuôn mặt lộ vẻ tán thưởng: “Năm ngoái có người đào được một khối ngọc thô cực phẩm ở đất Tây Nam, lại không quản xa xôi ngàn dặm vận chuyển đến bổn vương phủ ở kinh thành. Bổn vương lại sai thợ thủ công khoét rỗng toàn bộ khối ngọc, lại dùng hết làm thành từng miếng ngọc, kiểu dáng của mỗi miếng ngọc lại không giống nhau…”

Hoắc Tuân bất đắc dĩ thở dài, Tam vương gia ngây thơ phóng túng, lại không nghĩ tới, để vận chuyển một khối ngọc thô to như vậy từ nơi xa xôi về đây đã phải hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực.

Hơn nữa, đây còn là món quà mà một thương nhân buôn ngọc ở kinh thành tặng cho hắn.

Trong lòng hắn chỉ cho rằng người ta đang muốn kết giao bằng hữu với hắn, cũng không hề khách khí nhận lấy.

Đương nhiên, nghe nói sau đó hai bên vẫn giữ liên lạc qua lại.

“Đa tạ Tam vương gia, chỉ là vô công bất thụ lộc, thứ này ta không thể nhận được.” Tiêu Vân Chước vô cùng thức thời thu hồi ánh mắt, nàng dám khẳng định rằng, trước khi khối ngọc thô lớn kia được tạc ra, tất đã xảy ra sự cố liên quan đến mạng người.

Tuy nhiên, nếu đối phương là người bình thường, nàng sẽ nói thật mà không cần phải cố kị, nhưng đổi thành vương gia thì lại khác.

Người trong hoàng tộc, tốt nhất là không nên liên quan quá nhiều.

Nguyên Nghiêu khẽ kinh ngạc, chưa có ai dám từ chối nhận đồ mà hắn cho, vị cháu gái mới nhận trước mặt này rõ ràng là không biết nhìn hàng, chẳng trách Nhị Lang Tiêu gia nhìn thấy nàng lại có biểu hiện không muốn tỏ ra quen biết như vậy…

“Thôi, nếu ngươi đã không cần thì bổn vương cũng không ép!”

Nguyên Nghiêu lập tức rộng lượng, bảo người cất đồ đi.

Tiêu Vân Chước vẫn bình tĩnh điềm đạm, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo.

Bổn triều khai quốc cho tới bây giờ còn chưa đến trăm năm, những năm cuối của tiền triều có quá nhiều người chết. Vì vậy, để làm cho bách tính được an tâm, hoàng đế đương triều đã thi hành chính sách cai trị nhân từ, ít khi vì những chuyện nhỏ nhặt mà đại khai sát giới, bởi vậy nàng cũng không lo lắng thái độ của mình sẽ khiến Tam vương gia tức giận đến mức g.i.ế.c c.h.ế.t nàng.

Đương nhiên, tổ phụ của nàng…bị hoàng đế ban chết…cũng là đáng đời.

Lão nhân gia đã làm không ít chuyện vô đạo đức như vậy, hoàng gia cũng nể mặt tằng tổ phụ bỏ qua mấy lần, lại không ngờ rằng lá gan của tổ phụ càng lúc càng lớn, tìm tri kỉ ở bên ngoài chưa đủ, thế mà còn chạy vào trong hoàng cung để đại triển hùng uy, hoàng đế không tru di cửu tộc đã là nhân từ lắm rồi.

Hoắc Tuân là người khôn khéo, đương nhiên không thể lơ là Tam vương gia được nên lập tức mời hắn đi xem hồ sơ vụ án của Ngô Tam.

Nghe nói Tam vương gia thích nhất là những thứ mới mẻ này.

Sau khi Tiêu Vân Chước nhận thân thích xong, Hoắc Tuân liền gọi hai nha dịch đến hộ tống nàng về nhà.

Ở trong nhà, Tiêu Trấn Quan đã có chút c.h.ế.t lặng.

Chỉ có thể an ủi chính mình, ít ra lần này nữ nhi đi cả đêm không về còn biết sai người về nhà thông báo một tiếng.

“Ngươi còn dám quay về à!” Tiêu Văn Yến vừa nghe nói Tiêu Vân Chước đã trở về, lập tức xông tới, chỉ thẳng vào Tiêu Vân Chước, khí thế hừng hực mở miệng: “Phụ thân! Hôm nay con ra ngoài chơi, nghe nói trước đó nàng ở Mạnh gia có dây dưa không rõ với Mạnh gia thứ trưởng tử, ngài mau phạt nàng đi!”

“Con nói lại lần nữa xem! Là ai dám khua môi múa mép nói bậy hả?” Tiêu Trấn Quan giật mình.

Mạnh gia thứ trưởng tử? Ông ấy nghe Đại Lang nói qua, lão nhị và người của Mạnh gia qua lại rất thân thiết.

“Mặt ngươi đã bị đánh sưng lên rồi, thế mà còn không biết xấu hổ ra cửa hóng tin sao?” Tiêu Vân Chước ngạc nhiên nhìn cậu, rồi lại cúi đầu nhìn tay mình: “Có lẽ…là ta xuống tay quá nhẹ rồi…”

Tiêu Văn Yến đỏ mặt: “Ta chỉ nghe nói thôi! Ngươi còn không chịu thừa nhận à?!”

Hôm nay A Nguyên tỷ tỷ đi ra ngoài gặp bằng hữu, nghe người khác nhắc đến, trở về kể lại cho cậu, cậu lại tìm mấy bằng hữu thân thiết của mình hỏi thăm.

Chuyện đúng thật như thế!

Là có người nói Mạnh Bình Chương đang làm ầm lên đòi cưới nàng!

“Đi gọi Nhị Lang tới đây!” Tiêu Trấn Quan cau mày, cảm thấy chuyện này không phải là nhỏ.

Mà Mạnh Bình Chương kia chỉ là thứ trưởng tử thôi, làm sao có thể xứng đôi với nữ nhi ông ấy?

Chẳng lẽ là nhị nhi tử khốn kiếp kia kết bạn bừa bãi, hứa hẹn gì đó ở bên ngoài? Nếu không thì sao người của Mạnh gia lại dám nói bậy như thế?

Chương 122

Tiêu Trấn Quan vô cùng lo lắng chuyện của nữ nhi, càng lo lắng hơn là đứa nhỏ này thật sự đi lệch đường.

"Đứa nhỏ nhà Mạnh gia kia... cha chưa từng gặp, nhưng nghe đại ca con nói, phẩm chất bình thường, Chước Nhi, cha tất nhiên sẽ thay con lựa chọn một mối hôn sự cực tốt, con đừng tự suy nghĩ..." Giờ phút này Tiêu Trấn Quan đã có loại cảm giác làm cha mẹ vất vả rồi, nhẫn nhịn lạnh mặt nhiều năm như vậy, hiện tại cũng bất đắc dĩ tan ra rất nhiều.

Tiêu Vân Chước khẽ gãi đầu, chỉ cảm thấy đầu óc của hai cha con này không phải rất tỉnh táo.

Lớn thì quan tâm vớ vẩn, nhỏ thì nhảy nhót lung tung.

Tiêu Vân Chước mệt mỏi liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó đi về phía Tiêu Văn Yến dùng lực vỗ lên đầu nó một cái: "Đây là lần thứ hai nha."

"..." Tiêu Văn Yến bị đau: "Cha! Cha thấy không, nàng lại đánh con, con chỉ nói thật, nàng dựa vào cái gì mà lại đánh con?"

"Ta còn phải trò chuyện với bằng hữu, các ngươi ra ngoài nói chuyện đi." Tiêu Vân Chước không khách khí tiễn khách.

Lúc Cần Nương hành hạ Ngô Tam đã tiêu hao quá lớn, nàng phải hỗ trợ nuôi dưỡng hồn phách một chút, lại niệm kinh loại trừ oán khí, chờ mấy ngày nữa vụ án của Ngô Tam được điều tra rõ ràng, chắc là có thể đưa Cần Nương đi luân hồi.

"Bằng hữu?" Tiêu Trấn Quan nhíu chặt mày.

Không phải đứa nhỏ này trở về một mình sao?

Ông ấy định mở miệng hỏi một chút, nhưng Tiêu Vân Chước lại đưa tay đẩy bọn họ ra ngoài, Tiêu Trấn Quan cũng không tiện cứ

đứng ỳ ở viện tử của nữ nhi không đi, chỉ có thể đàng hoàng đi ra ngoài, cả một bụng bực tức cứ vậy không phát ra được câu nào.

Trong chốc lát, nhị nhi tử của ông ấy cũng mang theo vẻ mặt mất kiên nhẫn tới đây.

Nhìn thấy ông ấy và Tiêu Văn Yến đều đứng ở cửa viện tử, Tiêu Văn Việt nhịn không được bật cười một tiếng: "Cha, hai người đứng đây làm Môn Thần à?"

Chuyện trong nhà này thật sự là càng ngày càng lạ.

Cha hắn đã dám tiễn mẫu thân hắn ra ngoài dưỡng bệnh đã không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ tới còn có lúc cha hắn ăn quả đắng, nhìn sắc mặt này, không giống như là làm cha, càng giống như con cháu hơn.

Đương nhiên, những lời này, Tiêu Văn Việt cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, biểu cảm trên mặt thì cũng không quá cung kính.

"Nhị Lang, vì sao bên ngoài lại có lời đồn về tiểu muội con và Mạnh Bình Chương?" Tiêu Trấn Quan thẳng thắn mở miệng, ánh mắt nghiêm túc lại áp bách.

Tiêu Văn Việt nghe vậy cũng không kinh ngạc, ngoan ngoãn cười nói: "Cha, chuyện này cha hỏi con làm gì?"

"Con còn giả vờ giả vịt! Đại ca con đã nói với ta rồi, con và Mạnh Bình Chương rất thân thiết! Trưởng tử của Mạnh gia bị hại không rõ, hơn phân nửa là các con làm hại." Tiêu Trấn Quan cả giận nói.

Tiêu Văn Việt nghe vậy, nhưng lại không hề sợ hãi: "Cha, người không hỏi thăm một chút à? Trưởng tử Mạnh gia còn là do con cứu đó. Con rảnh rỗi không có việc gì nên mới hại hắn rồi lại cứu hắn à? Tiểu muội tặng thuốc tốt cho Mạnh gia, đắc tội với Mạnh Bình Chương, bây giờ ngay cả con hắn ta cũng không để ý tới, người tới tìm con tính sổ, có phải là tìm nhầm người rồi hay không?"

Chuyện trưởng tử Mạnh gia bị bắt cóc, thật sự là hắn rõ ràng từ đầu đến đuôi.

Lúc ấy Mạnh Bình Chương là bạn tốt của hắn, dĩ nhiên hắn phải nghĩ cho tiền đồ của bạn mình, cho nên hắn dựa vào cái gì mà đi ngăn cản?

Về phần sau đó cứu người... Vốn dĩ cũng không nghĩ tới, vừa lúc gặp được Tam vương gia, mà hắn vừa vặn cũng thiếu một cơ hội để kết bạn với Tam hoàng tử, so sánh với lợi ích đưa tới cửa, tiền đồ của bạn tốt cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

Nhưng hắn làm việc xấu sao?

Không có.

Không chỉ không có, mà hắn còn làm được chuyện tốt nữa.

Cho nên giờ phút này bị cha ruột chỉ trích, Tiêu Văn Việt càng không thể không biết xấu hổ và chột dạ, thậm chí vô cùng thản nhiên.

"Gần đây Mạnh tiểu công tử vui vẻ nhảy nhót khiến Mạnh Bình Chương bị chọc tức, nên muốn bêu xấu tiểu muội thôi, nếu như người thật sự để hắn ta cưới tiểu muội, chỉ sợ hắn ta cũng không vừa mắt ấy." Tiêu Văn Việt nói xong, lại cà lơ phất phơ nói tiếp: "Hơn nữa, một chút gió thổi cỏ lay mà thôi, có gì đâu mà cuống lên? Mạnh Hầu Gia cũng định tách Mạnh Bình Chương ra, không bao lâu nữa, Mạnh Bình Chương chỉ là con rơi của Hầu môn, hắn ta ồn ào có ai tin chứ?"

Tiêu Văn Việt vẻ mặt bình tĩnh, tựa như đã biết tất cả mọi chuyện.

Chương 123

Trong lòng Tiêu Trấn Quan như có sóng to gió lớn: "Mạnh Hầu Gia nói sẽ tách người ra lúc nào?"

"Tin tức của các ngươi quả thực lạc hậu." Tiêu Văn Việt ghét bỏ nhìn Tiêu Văn Yến một chút: "Mạnh Bình Chương giấu cái yếm của quận chúa Đông Ngọc, Nam Nguyên Vương tìm Mạnh Hầu Gia nói rõ lí lẽ, sau khi hai nhà gặp mặt, đã thảo luận chuyện đính hôn, hôn sự nhanh nhất chắc là sau kỳ thi mùa xuân."

"???" Tiêu Trấn Quan và Tiêu Văn Yến vẻ mặt hồ đồ.

Quận chúa Đông Ngọc, tiếng xấu thiên hạ đều biết.

Vị quận chúa này là ấu nữ của Nam Nguyên Lão Vương, có phần được sủng ái, lúc lão Vương gia còn sống đã sắp xếp hai mối hôn sự cho nàng ta.

Lần đầu, quận chúa Đông Ngọc được gả cho nhi tử của quận thủ Đam Châu, trai tài gái sắc, cuộc sống coi như không tệ, nhưng không tiếp tục được bao lâu, quận chúa cầm roi đánh nhau với cha mẹ chồng, dẫn đến phu thê đoạn tuyệt, bị đưa trở về.

Có Nam Nguyên Vương giao thiệp, kết quả cuối cùng là hoà ly.

Lần hai, quận chúa lại gả cho tiến sĩ tân khoa nhiệm kỳ trước.

Nhưng cũng không được bao lâu phu thê mâu thuẫn không ngừng, vị tiến sĩ kia thậm chí còn hoá điên, mấy lần đến Nam Nguyên Vương phủ khóc lóc kể lể quận chúa ác độc, sau khi không có kết quả, lại ra tay với tiểu quận chúa, hai người đều bị tổn hại.

Vị tiến sĩ kia bị chọc mù mắt, tiểu quận chúa bị tiến sĩ chặt tay.

Chuyện này ầm ĩ vô cùng mất mặt, hai bên đều không chiếm được chỗ tốt, về sau lão Nam Nguyên Vương chết, đích huynh của quận chúa kế thừa vương vị, đối với người muội muội này vô cùng lạnh

nhạt.

Bây giờ đã qua thời kỳ chịu tang, Nam Nguyên Vương căn bản không muốn giữ muội muội kiêu căng, thích gây chuyện lại còn bị cụt tay này ở trong phủ, quả thực cố ý lại chọn lựa hôn phu cho nàng ta, nhưng tiếng xấu của tiểu quận chúa, người ngoài kinh thành cũng biết, lại không thể tùy tiện chọn một người bình thường để đẩy đi, cho nên hôn sự vẫn luôn giằng co.

Trừ phi Mạnh Hầu Gia điên rồi mới có thể chịu đựng mà chấp nhận người con dâu như này vào cửa.

"Quận chúa Đông Ngọc và quận mã thứ hai vẫn như cũ bất hoà, tuổi tác của quận mã đã quá lớn, không chịu được trò vui của quận chúa... Có một lần quận chúa tằng tịu với người khác ở Ôn Tuyền Sơn Trang, bị Mạnh Bình Chương nhìn thấy, hắn ta trộm y phục của quận chúa." Tiêu Văn Việt không thèm để ý chút nào tự nói ra khiến người ta kinh ngạc biết bao.

Đây đã là chuyện của ba, bốn năm trước, lúc ấy Mạnh Bình Chương vẫn chưa tới 14, chỉ dám trộm cái yếm, nào dám làm gì khác?

"..." Tiêu Trấn Quan chỉ hận không kịp che tai của con trai út lại.

"Con nghe được ở đâu nhiều chuyện rợn người như vậy?" Tiêu Trấn Quan quả thực khiếp sợ không biết nên nói gì cho phải.

Tiêu Văn Việt vô cùng bình tĩnh: "Còn cần phải nghe nói à? Con tận mắt nhìn thấy."

Lúc hắn và Mạnh Bình Chương cùng nhìn thấy một màn kia, Mạnh Bình Chương háo sắc hơn hắn, còn nghển cổ nhìn, nhìn thấy cái yếm hai mắt toả sáng, cho nên hắn giúp Mạnh Bình Chương canh chừng, để hắn ta thuận lợi lấy được đồ, Mạnh Bình Chương giấu cho đến bây giờ cũng không nỡ vứt đi.

Tiêu Trấn Quan nghe vậy, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, đột nhiên, sắc mặt ông ấy lạnh lẽo: "Con đi theo ta đến Từ Đường."

Tiêu Văn Việt cũng không sợ hãi, càng không phản kháng, bình tĩnh thuận theo lời phụ thân nói.

Giờ phút này còn có cái gì mà Tiêu Trấn Quan không hiểu?

Mạnh Bình Chương này không phải người ngu, sao có thể nói ra chuyện mình giấu yếm của quận chúa ra ngoài chứ? Vậy chuyện này cũng chỉ có thể là người biết rõ mọi chuyện, con của ông ấy làm.

Người đến Từ Đường, Tiêu Văn Việt theo thói quen quỳ xuống.

"Là con làm kẻ tiểu nhân chỉ đường, thúc đẩy hôn sự giữa hai nhà này đúng không?" Tiêu Trấn Quan trực tiếp cầm gia pháp.

"Có gì không được?" Tiêu Văn Việt nhẹ giọng, lại vô cùng có lý chẳng sợ.

Chuyện này là hắn cố ý nói cho phụ thân nghe, bởi vì Mạnh Bình Chương chắc chắn sẽ tìm hắn tính sổ, sớm muộn gì cũng bị đánh một trận, vậy thì không bằng cắn răng chịu đựng nhanh một chút sẽ qua.

Nếu Mạnh Bình Chương có thể vượt qua trưởng tử Mạnh gia, thay vào đó, hắn ta quả thực còn có chút tác dụng, nhưng hắn ta cần đầu óc thì không có đầu óc, còn xúc động như vậy, người này còn mưu đồ dùng thanh danh của muội muội để làm nhục hắn.

Hắn ta cũng xứng à?

Chương 124

Tiêu Trấn Quan nhìn dáng vẻ chết cũng không hối cải của nhi tử, trong lòng kinh hãi.

Cho tới nay, ông ấy cho rằng nhị nhi tử chỉ là tính cách mềm yếu, quần là áo lượt ham chơi không tiến bộ, chứ không nghĩ tới đứa nhỏ này lại có thể hại người mặt không đổi sắc như vậy.

"Mạnh Bình Chương này cho dù không phải người tốt gì, con cũng không nên dùng cách thức ti tiện như thế này để đối phó với người ta. Người người đều biết con với hắn ta từng có mối giao tình, nhưng con vừa quay đầu đã hại người ta đến chỗ không thể trở mình được, từ nay về sau, ai dám thổ lộ tâm tình với con? Có Nam Nguyên Vương tạo áp lực, Mạnh Hầu Gia không thể không bóp mũi nhận hôn sự này, nhưng nếu ông ấy biết là con ở phía sau giở trò, có thể tha cho con dễ dàng hay sao?" Tiêu Trấn Quan tận tình khuyên bảo, vô cùng lo lắng.

Ông ấy sai rồi, sai thật rồi.

Tiền đồ, vinh nhục của gia môn gì gì đó không thể so sánh được với việc giáo dục con cái.

Những năm này ông ấy chỉ bận lo công vụ, mỗi tháng khi về nhà chỉ ép bọn nó đọc sách, nhưng xưa nay chưa từng cẩn thận chú ý đến tính chân thật của bọn nhỏ.

Tiêu Văn Việt lại cảm thấy vô tội.

Phụ thân làm việc quá vướng chân vướng tay, âm mưu dương mưu chẳng qua đều chỉ là để đạt được mục đích mà thôi.

"Mạnh Bình Chương không nhân nghĩa, sao con phải nương tay với hắn ta?" Tiêu Văn Việt vẫn là dáng vẻ đó: "Nhưng phụ thân đã nói con sai, vậy thì là con sai rồi, về sau con không dám như vậy nữa."

"..." Tiêu Trấn Quan hoàn toàn không cảm nhận được thành ý của

hắn.

Thậm chí, ông ấy cảm giác nhi tử không hề hiểu ý ông ấy nói.

Không phải ông ấy nói nhi tử không nên đối nghịch với Mạnh Bình Chương mà chính là kinh hãi vì tốc độ trở mặt và độc ác của hắn. Vừa ra tay đã đánh cho Mạnh Bình Chương không còn sức phản kháng.

"Con và Mạnh Bình Chương cũng thân thiết mấy năm, quan hệ này nói là huynh đệ ruột thịt cũng không quá đáng, con làm như thế.... trong lòng không khó chịu chút nào sao?" Tiêu Trấn Quan trầm giọng nói.

"Nhi tử rất đau khổ." Tiêu Trấn Quan vô cùng dứt khoát nói ra đáp án mà phụ thân muốn.

Hắn không ngốc, sẽ không bởi vì Mạnh Bình Chương mà liên luỵ đến tất cả thanh danh của mình.

Cho nên đợi phụ thân phạt hắn xong, tự hắn sẽ đi gặp Mạnh Bình Chương, trong tay hắn cũng không chỉ nắm mỗi nhược điểm là cái yếm, trước đó Mạnh Bình Chương tìm người lừa bán đệ đệ, hắn biết rõ hơn so với bất kỳ kẻ nào, nếu Mạnh Bình Chương không muốn chết, sẽ phải ngoan ngoãn, cung kính với hắn.

Gạt mấy người ngoài không biết rõ tình hình rất đơn giản.

Dáng vẻ ngoan ngoãn nhận sai của Tiêu Văn Việt càng khiến cho Tiêu Trấn Quan giận mà giận không có chỗ phát tiết.

"Con lúc nào thì có thể học được một chút của đại ca. Cha bảo con đọc sách nhiều là để con học được cách làm rõ sai trái, hiểu được đạo quân tử, chứ không phải để con học cách hại người." Tiêu Trấn Quan tức giận cầm gia pháp quật mạnh một cái lên lưng Tiêu Văn Việt.

Tiêu Văn Việt hít vào một hơi, đau đến mức mồ hôi lạnh đã chảy xuống.

"Nếu phụ thân tức giận, vậy thì đánh chết con đi, có phải gần đây con và mẫu thân đều trở ngại con đường của đại ca, cho nên người muốn xử lý toàn bộ chúng ta, để tránh ảnh hưởng đến tiền đồ gấm vóc của đại ca hay không? Bây giờ còn chưa thi đỗ đã như thế, chờ hắn vào con đường làm quan, chẳng phải là sẽ rải hài cốt của chúng ta để trải đường cho hắn hay không?" Tiêu Văn Việt châm chọc nói.

Tiêu Trấn Quan nghe vậy, nét mặt già nua run lên.

Không thể tin nổi nhìn đứa nhi tử này.

Ông ấy tức giận đến mức muốn ra tay đánh thêm một chút nữa, nhưng nhìn dáng vẻ thản nhiên, không để ý gì kia, cứ thế không xuống tay được, trực tiếp vứt gia pháp xuống đất: "Con ngoan ngoãn quỳ ở đó tự kiểm điểm cho cha."

Tiêu Trấn Quan thực sự bất đắc dĩ, ông ấy để ý đến sự sống chết của Mạnh Bình Chương sao? Con người khác, ông ấy không có suy nghĩ quản nhiều như vậy.

Ông ấy lo lắng cho con của mình, tại sao tâm tư lại nặng nề như vậy.

Nét mặt Tiêu Trấn Quan buồn rười rượi, thế mà bên ngoài Từ Đường còn có Tiêu Văn Yến không biết sống chết nghển cổ lên nhìn.

Chương 125

Vết bầm trên mặt cậu vẫn chưa tan hết, nhìn thấy phụ thân đi ra, còn nhỏ giọng thầm thì nói: "Cha, nếu mẹ còn ở đây, chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho Tiêu Vân Chước như vậy. Nữ nhi nhà ai chưa xuất giá mà đã truyền ra tiếng tăm không rõ ràng với người ngoài chứ? Bây giờ công tử Mạnh gia sắp cưới quận chúa rồi, chẳng lẽ Tiêu Vân Chước phải đến Mạnh gia làm lẽ?"

Tiêu Trấn Quan vốn dĩ đang tức giận, vừa mới ra ngoài lại nghe thấy con trai út nói những lời không có não như vậy, tức giận tới mức đá một cái về phía Tiêu Văn Yến.

"Con cũng quỳ cho ta!" Tiêu Trấn Quan phẫn nộ mở miệng: "Đó là người thân của con, con cứ muốn thấy nàng không tốt vậy? Tại sao ta lại sinh ra một đứa không có đầu óc không tim không phổi như thế. Ta thấy đầu óc con là bị nhị ca ăn mất rồi nên mới ngu như thế!"

"..." Tiêu Văn Yến ôm bụng, đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng.

Không phải cậu chỉ nói thật thôi à?

Giờ khắc này, Tiêu Trấn Quan thật sự có hơi tuyệt vọng.

Hai đứa nhi tử này không có một đứa nào tốt sao?

Tiêu Trấn Quan cảm thấy lồng ngực buồn bực đến khó chịu, nhi tử không nghe lời, còn có thể đánh một trận cho hả giận, nhưng trong nhà còn có nữ nhi khiến ông ấy không xuống tay được...

Đứa nhỏ này ham chơi không thích về nhà như thế, về sau hôn sự lại càng là vấn đề khó khăn.

Ông ấy quả thực không làm được như lão Nam Nguyên Vương, nhét nữ nhi tai hoạ không quản được sang nhà khác...

"Hôm nay đại tiểu thư dẫn theo bằng hữu nào trở về?" Tiêu Trấn Quan càng lo lắng hơn là nữ nhi kết giao không cẩn thận, lập tức lại hỏi quản gia mới cất nhắc.

Quản gia cũng bối rối: "Đại tiểu thư vào cửa một mình... Có điều Hoắc đại nhân còn phái hai nha dịch hộ tống tiểu thư."

"Hoắc đại nhân? Lục biểu đệ kia của ta?" Tiêu Trấn Quan phản ứng cũng nhanh.

Người nhà họ Hoắc nhiều, trong đám con cháu trực hệ, có bốn người làm quan, trong đó có hai vị cử ra bên ngoài, còn lại hai vị, một người là cháu trai cả của lão thái thái, đại biểu huynh của ông ấy, bây giờ đã làm đến chức thượng thư, còn một vị là phủ doãn Hoắc Tuần, đứng thứ sáu, Hoắc đại nhân trong miệng quản gia kia, chắc hẳn là Hoắc Lục gia rồi.

"Người nhà họ Hoắc có tiếng là lạnh lùng không thích giao tiếp, không có lý gì lại đột nhiên đụng phải đại tiểu thư, ngươi nhanh đi điều tra xem đã có chuyện gì xảy ra." Tiêu Trấn Quan cau mày, lo lắng.

Người nhà họ Hoắc, đều không thích ông ấy.

Nguyên nhân là cảm thấy lúc lão thái thái đã phải chịu khổ, mà ông ấy dù sao cũng có dòng máu của phụ thân ông ấy, khó tránh khỏi có chút giận chó đánh mèo, mỗi lần gặp mặt, sẽ không nhìn thẳng vào ông ấy, hơn nữa, Hoắc gia đều là xuất thân quan văn, ông ấy lại thích võ, lại càng không có câu chuyện chung.

Nếu không phải vì lão thái thái, Hoắc gia không chỉ sẽ không hỗ trợ, nói không chừng còn giẫm cho ông ấy một cái.

Hôm nay lại đột nhiên phái người đưa nữ nhi ông ấy về nhà? Nơi này chắc chắn là có chuyện gì đó.

Tiêu Trấn Quan lại một lần nữa phát hiện, chuyện trong nhà này, thật sự là liên miên không dứt.

Bọn nhỏ đã trưởng thành, tâm tư cũng càng ngày càng nhiều, hơi

không để ý một chút, bọn nó đã như con cá chạch lẩn mất không thấy bóng dáng, không nắm chắc được, tình hình này, lại càng cần một trưởng bối đoan chính đáng tin để dẫn dắt bọn họ, mà Khương thị...

Tiêu Trấn Quan thở dài.

Bất tri bất giác lại đi tới viện tử của Tiêu Vân Chước.

Phát hiện tiểu nha hoàn Đông Trì của nữ nhi đang ngồi xổm ở bên ngoài trông coi, nhìn có vẻ thần bí.

"Vì sao không đi vào chăm sóc đại tiểu thư?" Tiêu Trấn Quan ở trên cao nhìn xuống, không vui hỏi.

Đông Trì giật mình, vội vàng mở miệng: "Lão gia, đại tiểu thư đang niệm kinh, chúng ta quá ồn nên đã bảo chúng ta ra ngoài trông coi."

"..." Tiêu Trấn Quan há to miệng, không còn lời nào để nói.

Ông ấy bảo Đông Trì lui ra ngoài, Tiêu Trấn Quan không phát ra tiếng động nào, đi vào.

Nhưng một khắc sau, trong lòng Tiêu Trấn Quan chấn động, giống như ngọn núi lớn sắp sụp đổ.

Chương 126

Sắc trời có chút u ám, ngày lạnh rặng mây đỏ chiếu vào trong sân.

Chỉ thấy Tiêu Vân Chước dán một vòng lá bùa, mà người ngồi bên ngoài lá bùa, nói chuyện với nơi không người trống rỗng.

"Ta biết ngươi muốn khiến cho Ngô Tam ở trong lao cũng không thể sống yên ổn, nhưng sát khí trong lao quá nặng, sau khi ngươi vào đó, oán khí trên người sẽ chỉ lợi hại hơn, ngộ nhỡ không cẩn thận g.i.ế.t chết Ngô Tam, vậy thì cũng tiện thể huỷ đi chính mình."

"Bây giờ ta có thể đối xử với ngươi tốt, nhưng nếu ngươi làm quỷ oán niệm không có cách nào quay đầu lại, vậy ta cũng chỉ có thể thu phục ngươi, để tránh cho ngươi không khống chế nổi chính mình, hại người vô tội..."

"Ngươi phải tin biểu thúc đại nhân nhà ta kia, vừa rồi ta nhìn gương mặt ông ấy rồi, tinh thần ngay thẳng, hình thể xuất sắc, đoan chính uy nghiêm, tất nhiên là một quan tốt, nhất định sẽ tra ra chân tướng..."

"Ngươi nói nhìn ông ấy nho nhã không giống như là biết dùng hình á? Vậy thì ngược lại..."

"Nhưng âm khí trên người Ngô Tam nặng như vậy, vào lao ngục cũng sẽ vô cùng xúi quẩy, cho dù người của nha môn không dùng hình, gã ta cũng sẽ bị những phạm nhân khác bắt nạt, nếm mùi đau khổ."

"..."

Tiêu Vân Chước vừa nói, vừa cười.

Tiêu Trấn Quan thấy vậy, cũng cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Ông ấy bước nhanh lui ra ngoài, nhìn Đông Trì ngốc nghếch, Tiêu

Trấn Quan hết sức nghiêm túc hỏi: "Bình thường đại tiểu thư vẫn như thế à? Nói một mình, thích ở một mình?"

"Đúng vậy." Đông Trì gật đầu.

Đại tiểu thư quả thật có hơi là lạ.

Trong lòng Tiêu Trấn Quan chìm xuống, lúc đứa nhỏ này lưu lạc bên ngoài nhất định là đã chịu khổ rất nhiều, cho nên thần trí mới không rõ ràng như vậy...

Mà ông ấy cũng nghe nói, nếu như một người bị đè nén quá lâu, cũng sẽ có những triệu chứng như này, trong quân doanh, thỉnh thoảng có chuyện bắt nạt, ông ấy đã từng gặp người có tình hình gần như nữ nhi ông ấy...

Nếu muốn tình hình chuyển biến tốt đẹp, nhất định phải quan tâm đầy đủ, càng phải dẫn nàng đi xem náo nhiệt nhiều, không thể để cho nàng có cảm giác bị lạnh nhạt...

Trong lòng Tiêu Trấn Quan rất sốt ruột.

Một lát sau, người mà quản gia phái đi tìm hiểu tình hình cũng đã quay về rồi.

"Hồi bẩm lão gia, hôm nay đại tiểu thư đi ra ngoài tản bộ, suýt nữa bị một kẻ xấu đập vào đầu, may mà người dân xung quanh kịp thời báo quan, bắt được kẻ xấu đi, cho nên mới được Hoắc đại nhân gặp." Quản gia mở miệng nói.

Sắc mặt Tiêu Trấn Quan thay đổi: "Thật sự là gặp lưu manh à?"

"Đúng vậy, nghe nói đối phương đuổi theo đại tiểu thư, hận không thể đập chết đại tiểu thư ngay tại chỗ, nếu như đại tiểu thư không chạy nhanh, chỉ sợ là bây giờ đã..." Quản gia mới cũng cảm thấy việc này vô cùng nguy hiểm.

Đại tiểu thư thật sự là quá xui xẻo.

"Kẻ xấu này dám ở bên đường tập kích gia quyến của quan viên!

Quả thật đáng chết! Ngươi đi nói với Hoắc đại nhân, đợi án này kết thúc, mong rằng báo với ta một tiếng, ta nhất định phải tự tay chém tên chó chết không muốn mạng này!" Ác khí trong người Tiêu Trấn Quan cũng đã xông ra.

Thảo nào lúc nữ nhi trở về mất hồn mất vía, hoá ra là chịu sự kinh hãi lớn như vậy.

"Đi đưa cho đại tiểu thư chút trà định thần, đúng rồi... Ta nghe nói trước đó phu nhân lấy được hai chỗ trong Thăng Ba Lâu? Bây giờ phu nhân không ở đây, còn một chỗ, đưa cho Chước Nhi đi, ngươi lại chọn một nha đầu biết chút công phu đi theo bên cạnh nàng, phải bảo đảm chắc chắn an toàn cho đại tiểu thư!" Tiêu Trấn Quan lập tức nói.

Ông ấy cũng không biết Thăng Ba Lâu này làm gì.

Nhưng nếu Khương Nguyên đã thích, vậy chắc hẳn các tiểu cô nương đều thích đến.

Vậy nữ nhi ruột của ông ấy, lại càng không thể thua kém được.

Quản gia vội vàng đồng ý.

Tiêu Vân Chước tận tình khuyên bảo Cần Nương, ban đầu Cần Nương còn chấp niệm không thôi, nhưng dưới công lực càu nhàu của nàng và sự giam cầm mạnh mẽ, cũng chỉ có thể lựa chọn an phận, tiếp tục nghe nàng niệm kinh.

Chương 127

Hôm sau trời vừa sáng, trước mắt nàng đã có thêm một nha hoàn xa lạ.

Đối phương khoảng chừng 18 tuổi, nước da không tính là trắng, một đôi mắt vô cùng có thần, Tiêu Vân Chước chỉ nhìn một cái đã biết, đó là một người luyện võ.

"Đại tiểu thư, nô tỳ là Tùng Thuý, phụng mệnh tướng quân đến bảo vệ người, kể từ hôm nay, nô tỳ sẽ một tấc cũng không rời người." Tùng Thuý kiên định nói.

Mẫu thân của nàng ta lúc trước là nha hoàn tướng quân phái tới bảo vệ phu nhân, nhưng chỉ làm được hai tháng, đã bị phu nhân đuổi đi.

Phu nhân không thích hạ nhân do tướng quân tự chọn, phàm là nha hoàn đều phải qua mắt mình mới được, không còn cách nào khác, mẫu thân của nàng ta gả cho cha nàng ta ở thôn trang bên trên, sinh ra nàng ta, nàng ta từ nhỏ đã thích võ, nhưng cha mẹ luôn nói, nàng ta có học được cũng vô dụng, chủ tử không dùng đến nàng ta.

Nàng ta cũng rất buồn, cảm thấy đời này của mình sẽ phải giống như mẹ trông coi hoa màu sinh sống, thật không nghĩ đến bên cạnh đại tiểu thư thiếu người!

Thấy đại tiểu thư nhìn chằm chằm nàng ta, Tùng Thuý vội vàng nói: "Đại tiểu thư! Người cứ việc yên tâm, ta đã đi theo cha ta ở trên núi đánh cọp, về sau ta và Đông Trì cùng nhau chăm sóc người, cam đoan không có bất cứ người xấu nào có thể lại gần người nửa bước!"

"..." Tiêu Vân Chước kinh ngạc.

Rất có khí chất, thật sự là nghé con mới sinh không sợ cọp.

"Nhất định phải một tấc cũng không rời?" Tiêu Vân Chước có chút lo lắng: "Gan ngươi lớn chứ?"

"Lúc nô tỳ ra ngoài, đã chuẩn bị là sẽ dâng cả tính mạng cho người rồi! Cũng đã cáo biệt với cha mẹ!" Tùng Thuý vô cùng nhiệt tình.

Tướng quân nói rồi, đại tiểu thư có bệnh.

Nói nàng nhát gan, không chịu nổi kinh hãi, cho nên về sau phàm là có người làm hại đến sự an toàn của đại tiểu thư, nhất định phải lập tức diệt trừ, tuyệt đối không thể để cho đại tiểu thư rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Bây giờ nàng ta xem xét, khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà này của đại tiểu thư, thật sự là yếu đuối!

Đại tiểu thư đáng thương như thế, sau này sẽ là mệnh của nàng ta!

"Ngươi sợ quỷ không?" Tiêu Vân Chước chần chờ hỏi nàng ta: "Gặp quỷ sẽ không chạy chứ?"

"Cho dù Diêm Vương tới, nô tỳ cũng sẽ không bỏ đại tiểu thư lại!" Tùng Thuý vội vàng kêu một tiếng.

Đông Trì ở một bên thấy vậy, cũng lập tức tỏ thái độ: "Nô tỳ... Cũng thế..."

Tiêu Vân Chước khẽ gật đầu, Đông Trì thì thôi đi, nàng ấy chính là vì kiếm chút tiền nuôi gia đình, bình thường phụ trách chăm nom việc vặt trong nhà là được, không cần thiết để nha hoàn này vì chút bạc hàng tháng mà lo lắng hãi hùng.

Nhưng Tùng Thuý, khí thế hung mãnh, ý chí chiến đấu tràn đầy, khiến cho nàng cảm thấy nếu không để nàng ta xông pha phía trước thì cũng có chút xấu hổ...

Thấy Tiêu Vân Chước giữ nàng ta lại, tinh thần của Tùng Thuý càng dâng cao, lập tức đi ra phía sau lưng Tiêu Vân Chước đứng vững, Tiêu Vân Chước đi một bước, nàng ta sẽ đi một bước, cặp mắt kia nhìn chằm chằm xung quanh giống như chim ưng nhìn con

mồi.

Tiêu Vân Chước cảm thấy nàng ta chơi rất vui.

"Đại tiểu thư, lão gia nói cho người chỗ ngồi ở Thăng Ba Lâu, ngày mai người có thể đi cùng biểu tiểu thư." Đông Trì truyền lời.

Thăng Ba Lâu? Tiêu Vân Chước nhớ trước đó Mạnh Vịnh Tư đã hẹn nàng.

"Ta đi cùng tiểu thư Mạnh gia rồi, ngươi nói cho Khương Nguyên, không cần chờ ta." Tiêu Vân Chước mở miệng nói.

Đông Trì vội vàng đáp lời.

Lúc này Khương Nguyên đang xem kịch với lão thái thái, thái độ nhu thuận hiểu chuyện, làm việc vừa đúng.

Lão thái thái vốn dĩ là người bao dung, đối với nàng ta càng không tìm ra sai lầm, chỉ là mỗi lần nhìn thấy Khương Nguyên luôn luôn cười nhu hòa thuận theo, lão thái thái có chút không quá an tâm, một đứa nhỏ mười sáu tuổi, không nên như vậy.

Khi Tiêu Vân Chước truyền lời đến Khương Nguyên ở chỗ lão thái thái, sắc mặt Khương Nguyên vẫn như cũ không thay đổi.

"Chước Nhi đã hẹn trước với người ta rồi, chứ không phải lạnh nhạt với con, nha đầu A Nguyên, con chớ có để ý." Lão thái thái nhìn nàng ta, nói.

Chương 128

Khương Nguyên biết, lão thái thái khác với cô mẫu, nàng ta không thể nói xấu Tiêu Vân Chước trước mặt lão thái thái.

Cho nên giờ khắc này, nàng ta vội vàng cười nói: "Biểu tỷ kết giao được bằng hữu nhanh như vậy, con cũng mừng thay cho nàng! Chúng ta đều muốn đến Thăng Ba Lâu, đến lúc đó biểu tỷ còn có Mạnh cô nương ngồi cùng một chỗ cũng được! Đúng rồi, lần này trong Thăng Ba Lâu sẽ có rất nhiều cầm sư và danh cầm xuất hiện, Nguyên Nhi cũng hiểu sơ mấy phần về cầm, cũng có thể giúp đỡ biểu tỷ mời một danh sư trở về..."

Nàng ta khoan dung hào phóng, nói chuyện làm việc không thấy nửa điểm không ổn.

"Con và Chước Nhi có tính cách khác biệt, nàng chơi với người của nàng, con nếu như gặp hảo hữu cũng cố gắng hết sức lo cho mình cho tốt, không cần đặc biệt quan tâm đến nàng." Lão thái thái mở miệng: "Nguyên Nhi nha đầu, con là biểu tiểu thư trong nhà này, thân phận so với Chước Nhi cũng chẳng kém gì, cứ coi như nhà của mình, không cần nịnh nọt ai, cũng không cần để ý đến ai, con hiểu chứ?"

Khương Nguyên ngơ ngác một chút, nhưng lập tức cười gật đầu: "A Nguyên hiểu rồi."

"Con và Chước Nhi mặc dù không phải tỷ muội ruột thịt, nhưng ở Tiêu gia, thì đều là những đứa trẻ ngoan trong nhà, ta lớn tuổi rồi, lúc còn sống cũng sẽ cố gắng hết sức trải đường tốt cho đám tiểu bối các con, về mặt tình cảm quả thực ta coi trọng Chước Nhi nhiều hơn, nhưng thứ có thể cho các con, ta chắc chắn đối xử như nhau..." Lão thái thái nhìn thật sâu vào nàng ta, hi vọng tiểu nha đầu này có thể hiểu.

Người một nhà thì không thể xuất hiện tình hình nội loạn.

Nếu như đã ở trong nhà, vậy sẽ phải dạy bảo cho tốt.

"Lão thái thái thương con, con biết, Nguyên Nhi nhất định sẽ không khiến cho người thất vọng!" Khương Nguyên lập tức trả lời.

Lão thái thái nghe lời này, nên nhẹ nhõm vui vẻ mới phải, nhưng chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy Khương Nguyên chưa chắc đã để lời bà ấy nói vào trong lòng.

Khương Nguyên ở cùng lão thái thái một lúc lâu, lão thái thái cảm thấy vẫn là không nên để cho một tiểu nha đầu tuổi còn quá trẻ như nàng ta cứ phải trông coi bộ xương già này, mới cưỡng ép bảo nàng ta trở về.

Từ trong viện tử của lão thái thái rời đi, sắc mặt Khương Nguyên cũng có chút mỏi mệt.

Nàng ta biết mình có thể không cần lấy lòng lão thái thái, nhưng càng hiểu hơn là, nàng ta chỉ có vui vẻ nghênh đón, làm cho bà hài lòng, lão thái thái mới càng không có lý do gì để đưa nàng ta đi!

Bọn họ nói thật dễ nghe, nàng ta và Tiêu Vân Chước giống nhau?

Làm sao lại giống nhau được chứ?

Lão thái thái xuất thân từ Hoắc gia, đồ tốt trong tay cũng không ít, nhưng hôm nay không phải cũng chỉ cho nàng ta một bộ trang sức mà thôi à? Nếu thật sự coi nàng ta như cháu gái ruột, vậy bây giờ việc cần phải làm là dẫn theo nàng ta đến Hoắc gia, kéo nhân mạch cho nàng ta mới đúng chứ!

Tâm trạng không vui này, mãi cho đến khi Khương Nguyên về viện tử của mình mới biểu lộ ra.

Nghĩ đến Tiêu Vân Chước cũng sẽ đến Thăng Ba Lâu, Khương Nguyên lại càng vô cùng bực bội.

Nàng ta vốn dĩ đã dự định đến Thăng Ba Lâu mời Oanh cầm sư về nhà dạy nàng ta cầm nghệ, Tiêu Vân Chước không thích nàng ta, đến lúc đó nếu như cố ý quấy rối khiến nàng mất mặt, vậy để xem nàng còn có thể bái sư như thế nào?

Một kẻ quê mùa, có thể nghe hiểu cầm khúc sao!

Tiêu Vân Chước lần đầu đến chỗ kia, chắc chắn sẽ ăn mặc trang điểm lộng lẫy, trước đó đã có y phục do phường vải Cao Thăng đưa tới, nàng ta làm sao hơn được chứ?

Trang phục ngày mai phải phí chút tâm tư hơn nữa.

Suy nghĩ xong y phục, Khương Nguyên nhìn sắc trời bên ngoài tối đen như mực, đột nhiên nhớ ra Tiêu Văn Yến lại không đến tìm nàng ta.

"Nhị biểu ca và biểu đệ lại quỳ ở Từ Đường rồi hả?" Khương Nguyên hỏi.

"Vâng, nghe nói lại là bởi vì đại tiểu thư." Nha hoàn của nàng ta là mang tới từ Khương gia, đối với nàng ta vô cùng trung thành.

Khương Nguyên vốn dĩ muốn nghỉ ngơi, lúc này lập tức tỉnh táo tinh thần: “Đến nhà bếp nhỏ bưng chút điểm tâm đến đi, đi xem bọn họ một chút."

Tiêu Vân Chước đắc tội với người khác mới tốt!

Nàng càng đắc tội lợi hại, biểu ca và biểu đệ mới có thể càng cảm thấy nàng ta tốt, Tiêu gia một ngày còn đích tiểu thư này, thì người khác sẽ không để ý đến biểu tiểu thư là nàng ta, cho nên bất luận thế nào, nàng ta cũng phải để cho Tiêu Vân Chước hiểu ra, trống chỗ đã vài chục năm, vậy thì không có tư cách tranh giành với nàng ta.

Chương 129

Trong từ đường, Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến vẫn quỳ như cũ.

Sắc mặt hai người cũng có chút không được tốt lắm, lần này bị phạt quả thực rất nặng, nhất là Tiêu Văn Việt, y phục sau lưng còn có dấu vết bị đánh đến rách cả ra.

"Vì sao lần này cô phụ lại tức giận như vậy? Lúc trước cho dù có phải quỳ, cũng cho ăn cơm? Biểu tỷ không giúp các ngươi cầu xin một chút à?" Khương Nguyên nhanh chóng đưa đồ đến trước mặt.

Lúc này Tiêu Văn Yến sắp không khóc nổi nữa rồi.

Hiện tại cậu rất hối hận, sớm biết vậy đã im lặng không nói xấu Tiêu Vân Chước!

Cha cậu quả thực là muốn mạng của bọn họ!

"Nàng còn lâu mới quan tâm sự sống chết của chúng ta!" Tiêu Văn Yến khóc không ra nước mắt: "Có cha làm chỗ dựa, về sau đệ chắc chắn đấu không lại nàng!"

"Hay là... Ta đi cầu xin nàng một chút? Sáng mai nàng sẽ đến Thăng Ba Lâu nghe đàn, ta nhớ tâm tình của nàng rất tốt..." Khương Nguyên nhỏ giọng nói.

"Nàng còn muốn đi nghe đàn?! Thật sự là không có lương tâm!" Tiêu Văn Yến nổi giận đùng đùng, thấy sắc mặt Khương Nguyên không đúng, lập tức lại nói: "A Nguyên tỷ, không phải đệ nói tỷ, đệ biết tỷ đã chuẩn bị để đi từ lâu rồi, tỷ và nàng không giống nhau, Tiêu Vân Chước biết cái gì chứ!"

"Nhưng như này cũng không tốt, cũng không thể cứ quỳ mãi như thế..." Khương Nguyên nói xong: "Ta và các ngươi cùng quỳ, ta cũng không tin cô phụ ngay cả ta cũng phạt! A Yến, ta đã nói sẽ chăm sóc đệ thật tốt, dĩ nhiên phải cùng tiến cùng lui với đệ!"

Tiêu Văn Yến cảm động: "A Nguyên tỷ, vẫn là tỷ đối với đệ tốt nhất! Mẫu thân không ở nhà, đệ cũng chỉ có tỷ thôi!"

Khương Nguyên khẽ vỗ lưng Tiêu Văn Yến.

"Biểu muội, chắc ngươi biết mẫu thân ta vì sao bị đưa ra ngoài chứ?" Lúc này, Tiêu Văn Việt đột nhiên mở miệng hỏi.

Từ ngày mẫu thân rời nhà đi, hắn có hơi nghi ngờ về chuyện này.

Tuyệt đối không có khả năng là bởi vì Điền quản gia.

Tay Khương Nguyên khẽ run lên, vội vàng nặn ra mấy phần ý cười: "Ta... Làm sao ta biết chứ? Cô phụ cũng không nói cho ta..."

“Ồ." Tiêu Văn Việt châm chọc cười một tiếng.

Khương Nguyên sao lại không biết chứ? Tin tức của nàng ta cho tới bây giờ đều là nhanh nhạy nhất, lúc trước hắn ở bên ngoài kết giao với vị bằng hữu nào, ở sau lưng mẫu thân đi đến nơi nào, Khương Nguyên đều có thể truyền đạt chuẩn xác không chút sai lầm đến trước mặt mẫu thân, nàng ta không muốn nói, vậy tất nhiên là bởi vì việc này là mẫu thân sai.

Mẫu thân phạm phải sai lầm lớn...

Tiêu Văn Việt căn bản không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng đã có thể đoán ra mấy phần.

Chỉ là muốn chính tai nghe được sự thật mà thôi.

"Ngoan ngoãn quỳ đi, tham ăn như thế, cẩn thận nghẹn chết đệ." Tiêu Văn Việt khẽ lườm Tiêu Văn Yến một cái, tiện tay đập rơi điểm tâm trong tay cậu bé, sau đó lại lạnh nhạt nói với Khương Nguyên: "Nơi này là Từ Đường của Tiêu gia ta, biểu muội dù sao cũng là họ Khương, chớ có tùy ý đi vào."

Khương Nguyên hơi bối rối, trong mắt phủ sương, cẩn thận nói: "Vậy muội đi trước... A Yến, tỷ, sau này tỷ ở ngoài cửa trông đệ vậy."

"..." Tiêu Văn Yến càng tủi thân.

Như này là vì sao chứ!

Cha đã như này, nhị ca cũng như này, đều đến ức hiếp cậu!

Cậu đói bụng, chỉ là muốn ăn chút điểm tâm mà thôi! Thật sự chẳng lẽ phải để cậu chết đói sao!

Khương Nguyên nhanh chóng rời đi, trong lòng vẫn hoảng hốt, quay đầu lại nhìn thoáng qua nhị biểu ca đang bị phạt quỳ, chỉ cảm thấy những thứ mình nắm giữ đang từng chút một chạy về phía Tiêu Vân Chước...

Nàng ta nhất định phải nhanh chóng tìm được mục tiêu của mình, thu xếp tốt cho nửa đời sau của mình mới được!

Chương 130

Sáng sớm, Tiêu gia chuẩn bị xong hai chiếc xe ngựa.

Sau khi đến giờ, Tiêu Vân Chước ra khỏi cửa, Tùng Thuý ở sau lưng một tấc cũng không rời.

Khương Nguyên đã chuẩn bị xong từ lâu, chỉ là người ngồi ở trong xe ngựa đợi một chút, thấy Tiêu Vân Chước đi ra, lập tức vén rèm xe lên, trên dưới lướt qua y phục của nàng, lại phát hiện ra Tiêu Vân Chước hình như cũng không ăn mặc quá đặc biệt, trên người là y phục thêu màu vàng bán chạy nhất của phường vải Cao Thăng, hoa văn không tệ, nhưng cũng coi như phổ biến.

Không nhịn được nhẹ nhàng thở ra.

"Không nghĩ tới biểu tỷ cũng sẽ đến Thăng Ba Lâu, lát nữa nếu tỷ nghe không hiểu, cứ gật đầu mỉm cười là được, người ta quen biết nhiều, cũng sẽ lên tiếng kêu gọi các bằng hữu từ trước, nếu có người chê cười tỷ, A Nguyên chắc chắn thay tỷ làm chủ!" Giọng điệu của Khương Nguyên dịu dàng và lo lắng, ánh mắt lại mang theo vài phần châm chọc.

Tiêu Vân Chước dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn nàng ta.

Người này ngồi ở trên xe ngựa nói chuyện, lại làm ra vẻ từ trên cao nhìn xuống, giống như là đang bố thí cho nàng vậy.

Lần trước gặp ở bên ngoài, nàng chỉ đánh Tiêu Văn Yến, đối với Khương Nguyên cũng chỉ là cảnh cáo một tiếng, suy cho cùng là mình không bị đau, cho nên Khương Nguyên mới có thể không nhớ lâu như vậy.

Sự chịu đựng của nàng là có mức độ, cho cơ hội còn không trân quý, vậy thì không thể trách nàng không nể mặt mũi rồi.

"Biểu tiểu thư đi ra ngoài, còn đến chỗ kế toán chi bạc à? Bao nhiêu?" Tiêu Vân Chước nhìn quản gia tự mình tiễn nàng đi, mở

miệng hỏi.

Quản gia mới trong lòng giật mình, vội vàng cúi đầu nói: "Hôm nay Thăng Ba Lâu còn bán danh cầm hoặc là cầm phổ, lúc phu nhân chưa đi, đã nói là sẽ cho biểu tiểu thư một ngàn lượng ngân phiếu để hôm nay dùng."

"Một ngàn lượng à? Nhiều vậy. Đại ca một tháng tiền lương cũng chỉ mới năm mươi lượng, lần này ta đi ra ngoài, lại càng là một chút tiền xu cũng không lấy, biểu tiểu thư thân là khách nhân, sao lại có đạo lý dùng tiền bạc của chủ nhà? Mời biểu tiểu thư xuống xe trả tiền." Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói.

Trong nhà có núi vàng núi bạc sao? Ra ngoài một chuyến lại lấy hơn một ngàn lượng.

Quản gia chỉ do dự một lát, lập tức gật đầu, bày tỏ rằng nghe lệnh.

Nếu nói trong nhà này người nào chi tiêu nhiều nhất, dĩ nhiên là Nhị thiếu gia và biểu tiểu thư rồi.

Đại thiếu gia luôn ở bên ngoài học tập, lão thái thái sẽ phụ cấp, bản thân đại thiếu gia lại là người vô cùng cần cù và tiết kiệm, mỗi tháng năm mươi lượng bạc cũng còn dư.

Mà biểu tiểu thư... lại là được phu nhân nuôi như bảo bối.

Chỉ nói tới bộ y phục trên người ngày hôm nay, đó là trước đó phu nhân đặc biệt đặt làm, năm mới quần áo mới, chế tác tinh xảo, giữ ấm nhưng lại uyển chuyển, bên trên thêu bướm trắng sống động như thật, trên người phối trang sức càng không đơn giản, ngà voi chạm rỗng huân hương cầu này là lão phu nhân tặng cho phu nhân, phu nhân lại giao cho biểu tiểu thư, viên hương bên trong, lại còn tìm điều hương sư nổi tiếng trong kinh để điều phối, mùi thơm độc nhất vô nhị.

Phu nhân thật sự thương biểu tiểu thư, nếu như biểu tiểu thư trở lại Khương gia, muốn nhiều đồ tốt như vậy, vậy thì nghĩ cùng đừng nghĩ tới.

Quản gia lập tức bảo xa phu của Khương Nguyên đứng sang bên.

"Đại tiểu thư đã có lệnh, xin biểu tiểu thư đừng làm khó chúng tiểu nhân." Quản gia yếu thế nói.

Sắc mặt Khương Nguyên thay đổi: "Đây là trước đó cô mẫu đã đồng ý với ta!"

Những năm này nàng ta cũng có tiền tiêu hàng tháng, nhưng mỗi tháng chỉ có ba mươi lượng, đều đã gom lại, ăn mặc ở, đi lại rõ ràng đều tính riêng...

"Ngươi cũng đã nói, đó là chuyện lúc trước rồi." Tiêu Vân Chước nhíu mày, vẻ mặt tùy ý: "Ngươi đã ở tại Tiêu gia, thì cũng nên suy nghĩ kế sinh nhai cho Tiêu gia một chút, Diệp quản gia, cách thức của xe ngựa này có phải cũng có chút quá phận hay không? Quá phồn hoa, nhà ta bây giờ lại không có tước vị, rêu rao như thế cũng không thỏa đáng, gỡ hết những đồ trang trí, đồ vật dư thừa bên trên cho ta."

Nói xong những lời này, Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy tâm trạng rất thông thuận.

Diệp quản gia mới tới là người cực kỳ nghe lời.

Nếu như Diệp quản gia không nghe lời, vậy nàng sẽ phải tự mình đi làm, quá nóng nảy thô bạo.

Bên cạnh có người, quả thật bớt được rất nhiều việc, phụ thân sắp xếp cho nàng một Tùng Thuý quả thực là một chuyện tốt.

Chương 131

"Tỷ không thể làm như vậy!" Khương Nguyên bị hù dọa.

Nhưng Diệp quản gia đã bảo người bắt đầu động thủ, thậm chí cũng mười phần đồng ý với cách làm của đại tiểu thư.

Tiêu gia chỉ là bề ngoài thì vẻ vang, trong sổ sách vẫn rất túng thiếu.

Tước vị bị thu, ruộng công cũng mất, may mà nhân khẩu trong nhà không nhiều, cho nên không đến mức nhập không đủ xuất, thế nhưng không chịu nổi biểu tiểu thư tiêu như thế?

"Chỉ có ta có muốn hay không, chứ không phải là có thể hay không, Khương Nguyên, ta cho là ngươi nên hiểu, ta đã nhắc nhở ngươi rồi con đường phía trước là vực sâu, nhưng ngươi nhất định phải bước một chân vào, lựa chọn này, là cực kỳ ngu xuẩn." Tiêu Vân Chước nhíu mày nhìn nàng ta một cái, sau đó lên xe ngựa của mình rời đi.

Tiêu Vân Chước đi rồi, nhưng quản gia vẫn còn ở đó.

Khương Nguyên bị cưỡng ép mời xuống xe ngựa.

Nha hoàn bên cạnh cũng lộ vẻ hốt hoảng nhìn nàng ta, mặt Khương Nguyên đã đỏ lên, càng không có lựa chọn nào đành phải giao ngân phiếu ra, sau đó cắn răng nghiến lợi bảo nha hoàn về viện tử của mình lấy tiền riêng.

Cô mẫu không ở nhà, bọn họ đều nghe theo Tiêu Vân Chước!

Nàng ta là người ngoài chỉ có thể để mặc cho Tiêu Vân Chước bắt nạt!

Nhưng rõ ràng trước đó Tiêu Vân Chước đã bị vứt đi, những năm này ở bên cạnh cô mẫu tận hiếu chính là nàng ta, ở Tiêu gia cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt cũng là nàng ta, dựa vào cái gì

Tiêu Vân Chước vừa đến, nàng ta đã phải lui về sau, nhường chỗ cho Tiêu Vân Chước!

Thấy tận mắt chiếc xe ngựa thuộc về riêng mình bị dỡ ra đến chán nản mộc mạc, chiếc khăn trong tay Khương Nguyên đã sắp bị xé nát rồi.

Nhưng ngay cả thời gian cũng không đồng tình với sự đáng thương của mình, nghe đàn ở Thăng Ba Lâu, là quá giờ sẽ không đợi!

Đến thời gian đã hẹn, Tiêu Vân Chước và Mạnh Vịnh Tư hẹn gặp nhau ở bên ngoài Thăng Ba Lâu, cùng nhau đi vào.

Chỗ ngồi bên hồ của Thăng Ba Lâu, cao ba tầng, vị trí cảnh sắc tốt nhất, có thể nghe thấy tiếng chim hót, nghe thấy âm thanh của rừng, xem cá nhảy vọt, như thể Tiên cảnh.

Chỉ là nơi này ở bên ngoài kinh thành, không thể về trong ngày, buổi tối phải tá túc lại sơn trang cách Thăng Ba Lâu không xa.

"Vị trí lần này cũng không dễ tranh." Mạnh Vinh Tư ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Vị Oanh cầm sư này vẫn chưa tới 30 tuổi, không chỉ có ngày thường xinh đẹp, mà cầm kỹ cũng cao siêu, rất có linh tính! Hôm nay nơi này có rất nhiều người tới là vì nàng ấy, phải rồi, trong tay nàng ấy còn có một cây đàn cổ, nói sẽ bán giá thấp cho một hậu bối có thiên phú."

"Là đàn cổ gì?" Tiêu Vân Chước tò mò hỏi.

"Cây đàn này tên Cửu Tiêu, nhưng nhiều năm rồi, nghe nói trước khi tiền triều lập quốc, thiên tai các nơi không ngừng, nhất là Tây Bắc đại hạn hán ba năm, một ẩn sĩ không đành lòng để dân chúng chịu khổ, gỡ Hoàng bảng cầu mưa, hắn dùng cây đàn này tấu bảy ngày, dường như đã mời bách tính lên trên chín tầng mây, sau bảy ngày, trời cho mưa rơi xuống, lại thật sự gỡ được nỗi khổ hạn hán! Chỉ tiếc người này không biết đã đi đâu, rất nhiều người nói sau khi cầu được mưa xong đã thổ huyết mà chết..."

"Cũng bởi vậy mà cây đàn Cửu Tiêu này đã trở thành cây đàn nổi tiếng nhất thiên hạ, nếu thật sự muốn bán, sợ là cũng không có

mấy người có thể mua được!"

"Oanh cầm sư chỉ cần giá ngàn lượng bạc, chỉ muốn tìm một người, có thể tương hợp cầm ý với nàng ấy..." Mạnh Vịnh Tư biết thật không ít.

Tiêu Vân Chước nghe câu chuyện xưa này, cảm thấy rất quen.

Chương 132

"Tỷ không thể làm như vậy!" Khương Nguyên bị hù dọa.

Nhưng Diệp quản gia đã bảo người bắt đầu động thủ, thậm chí cũng mười phần đồng ý với cách làm của đại tiểu thư.

Tiêu gia chỉ là bề ngoài thì vẻ vang, trong sổ sách vẫn rất túng thiếu.

Tước vị bị thu, ruộng công cũng mất, may mà nhân khẩu trong nhà không nhiều, cho nên không đến mức nhập không đủ xuất, thế nhưng không chịu nổi biểu tiểu thư tiêu như thế?

"Chỉ có ta có muốn hay không, chứ không phải là có thể hay không, Khương Nguyên, ta cho là ngươi nên hiểu, ta đã nhắc nhở ngươi rồi con đường phía trước là vực sâu, nhưng ngươi nhất định phải bước một chân vào, lựa chọn này, là cực kỳ ngu xuẩn." Tiêu Vân Chước nhíu mày nhìn nàng ta một cái, sau đó lên xe ngựa của mình rời đi.

Tiêu Vân Chước đi rồi, nhưng quản gia vẫn còn ở đó.

Khương Nguyên bị cưỡng ép mời xuống xe ngựa.

Nha hoàn bên cạnh cũng lộ vẻ hốt hoảng nhìn nàng ta, mặt Khương Nguyên đã đỏ lên, càng không có lựa chọn nào đành phải giao ngân phiếu ra, sau đó cắn răng nghiến lợi bảo nha hoàn về viện tử của mình lấy tiền riêng.

Cô mẫu không ở nhà, bọn họ đều nghe theo Tiêu Vân Chước!

Nàng ta là người ngoài chỉ có thể để mặc cho Tiêu Vân Chước bắt nạt!

Nhưng rõ ràng trước đó Tiêu Vân Chước đã bị vứt đi, những năm này ở bên cạnh cô mẫu tận hiếu chính là nàng ta, ở Tiêu gia cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt cũng là nàng ta, dựa vào cái gì

Tiêu Vân Chước vừa đến, nàng ta đã phải lui về sau, nhường chỗ cho Tiêu Vân Chước!

Thấy tận mắt chiếc xe ngựa thuộc về riêng mình bị dỡ ra đến chán nản mộc mạc, chiếc khăn trong tay Khương Nguyên đã sắp bị xé nát rồi.

Nhưng ngay cả thời gian cũng không đồng tình với sự đáng thương của mình, nghe đàn ở Thăng Ba Lâu, là quá giờ sẽ không đợi!

Đến thời gian đã hẹn, Tiêu Vân Chước và Mạnh Vịnh Tư hẹn gặp nhau ở bên ngoài Thăng Ba Lâu, cùng nhau đi vào.

Chỗ ngồi bên hồ của Thăng Ba Lâu, cao ba tầng, vị trí cảnh sắc tốt nhất, có thể nghe thấy tiếng chim hót, nghe thấy âm thanh của rừng, xem cá nhảy vọt, như thể Tiên cảnh.

Chỉ là nơi này ở bên ngoài kinh thành, không thể về trong ngày, buổi tối phải tá túc lại sơn trang cách Thăng Ba Lâu không xa.

"Vị trí lần này cũng không dễ tranh." Mạnh Vinh Tư ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Vị Oanh cầm sư này vẫn chưa tới 30 tuổi, không chỉ có ngày thường xinh đẹp, mà cầm kỹ cũng cao siêu, rất có linh tính! Hôm nay nơi này có rất nhiều người tới là vì nàng ấy, phải rồi, trong tay nàng ấy còn có một cây đàn cổ, nói sẽ bán giá thấp cho một hậu bối có thiên phú."

"Là đàn cổ gì?" Tiêu Vân Chước tò mò hỏi.

"Cây đàn này tên Cửu Tiêu, nhưng nhiều năm rồi, nghe nói trước khi tiền triều lập quốc, thiên tai các nơi không ngừng, nhất là Tây Bắc đại hạn hán ba năm, một ẩn sĩ không đành lòng để dân chúng chịu khổ, gỡ Hoàng bảng cầu mưa, hắn dùng cây đàn này tấu bảy ngày, dường như đã mời bách tính lên trên chín tầng mây, sau bảy ngày, trời cho mưa rơi xuống, lại thật sự gỡ được nỗi khổ hạn hán! Chỉ tiếc người này không biết đã đi đâu, rất nhiều người nói sau khi cầu được mưa xong đã thổ huyết mà chết..."

"Cũng bởi vậy mà cây đàn Cửu Tiêu này đã trở thành cây đàn nổi tiếng nhất thiên hạ, nếu thật sự muốn bán, sợ là cũng không có

mấy người có thể mua được!"

"Oanh cầm sư chỉ cần giá ngàn lượng bạc, chỉ muốn tìm một người, có thể tương hợp cầm ý với nàng ấy..." Mạnh Vịnh Tư biết thật không ít.

Tiêu Vân Chước nghe câu chuyện xưa này, cảm thấy rất quen.

Chương 133

Mạnh Vịnh Tư không biết võ, chỉ có thể nghe thấy người khác nói loáng thoáng, nhưng nội dung thì hoàn toàn không biết, nhưng Tiêu Vân Chước lại nghe thấy rõ ràng.

Lúc này đám nha hoàn đều đứng bên ngoài nghe lệnh, cũng không thể tới gần, nếu không dù là Tùng Thuý, cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện huyên thuyên này.

Tiêu Vân Chước quay đầu nhìn sang.

Ánh mắt xéo qua cũng có thể nhìn thấy Khương Nguyên, nàng ta vừa mới tới, ngồi ở chỗ cách đây năm sáu hàng.

Khương Nguyên lại còn đổi một bộ y phục, bộ trang phục đẹp đẽ lúc ra khỏi cửa đã hoàn toàn biến mất, bây giờ vô cùng mộc mạc, hốc mắt còn đỏ, sau khi vào chỗ, bên cạnh lập tức có người tò mò lại quan tâm xông tới chỗ nàng ta nhìn, nàng ta cưỡng ép nhếch khóe miệng lên, dáng vẻ ủy khuất lại nhẫn nại.

"Tiêu cô nương, sao vậy?" Mạnh Vịnh Tư có chút không hiểu nhìn nàng.

Trong ánh mắt khó hiểu này, còn tồn tại sự ngưỡng mộ.

Lúc này trong mắt Mạnh Vịnh Tư ngoại trừ Thăng Ba Lâu, thì chỉ có người trước mắt!

Tiêu cô nương người đẹp tâm cũng thiện, bây giờ còn ngồi bên cạnh nàng ấy, hôm nay nàng ấy đặc biệt dùng cao hoa mai mà Tiêu cô nương tặng, mùi thơm của bọn họ giống nhau... Từ lúc gặp Tiêu cô nương, nàng ấy cảm thấy vận khí của mình cũng tốt lên rất nhiều, nàng ấy còn là lần đầu có được bằng hữu thần bí như vậy.

Tiêu Vân Chước nhìn hai người đang nói xấu nàng.

Đối phương cũng yên lặng một lát, lập tức chột dạ dời ánh mắt đi

nơi khác.

Các nàng ấy cũng không sợ Tiêu Vân Chước, chỉ là nghe nói người này làm việc điên cuồng, chỉ sợ trong cơn tức giận sẽ làm ra chuyện kinh người gì đó, các nàng ấy vẫn cần thể diện.

"Ngươi là bởi vì chưa gả mà đã có con trước, cho nên oán khí mới nặng như vậy sao?" Tiêu Vân Chước nhìn cô nương đang hung hăng nói chuyện kia, không e dè mở miệng hỏi.

Cô nương kia sửng sốt một chút, sau đó lập tức tức giận nói: "Ngươi nói ai chứ?"

"Ngươi đó, vừa rồi không phải ngươi nói ta tính khí kém sao? Ta suy nghĩ một chút, cũng không nên để ngươi nói lời vô ích, tránh cho người ta cảm thấy ngươi đang đổ oan cho ta." Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời nàng ta.

Mạnh Vịnh Tư kinh ngạc, vội vàng nhìn sang, giống như con nhím xù lông: "Tề Ngọc Nhi, ngươi nói xấu Tiêu cô nương hả?"

Tề Ngọc Nhi đỏ mặt, có chút không được tự nhiên.

Nàng ta chỉ lén lút nói, bây giờ bị vạch trần, cảm giác đó lại khác biệt rồi.

Nhưng mấy người ở gần đều đang nhìn nàng ta, nàng ta cũng không dễ nhận là mình sợ...

"Ta chỉ nói thật mà thôi... Ngươi nhìn Khương Nguyên đi, đã bị nàng ta hành hạ thành dạng gì rồi, cũng chỉ có ngươi ngốc, bị nàng ta lừa gạt, còn dẫn nàng ta tới chỗ như này..."

"Còn nữa, ngươi nghe thấy lời nàng ta vừa mới nói là tiếng người sao? Chúng ta đều là nữ nhi, vậy mà nàng ta nói ta, nói ta... Chưa gả đã có con trước... Ta... Ta phải xé nát miệng của nàng ta, đều là nàng ta đáng đời!" Tề Ngọc Nhi cắn răng cả giận nói.

Mạnh Vịnh Tư sắc mặt kinh ngạc kinh hãi.

Sau đó ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tề Ngọc Nhi.

"Tiêu cô nương nói chắc chắn đều là đúng." Mạnh Vịnh Tư mười phần tin tưởng Tiêu Vân Chước: "Tề Ngọc Nhi, ta nể mặt mối quan hệ của hai ta không tệ, ta thấy ngươi... Sau khi ngươi về nhà, vẫn nên bảo mẫu thân ngươi điều tra thêm đi, có phải vị hôn phu kia của ngươi có con rồi hay không..."

"Mạnh Vịnh Tư ngươi điên rồi sao!? Sao ngươi có thể! Sao có thể sỉ nhục ta như thế!" Tề Ngọc Nhi kinh ngạc: "Ta sớm đã nghe nói ngươi bị Tiêu Phán quan này mê hoặc tâm trí, ban đầu còn tưởng rằng là bọn họ phóng đại, nhưng bây giờ xem ra, ngươi đơn giản chính là trúng tà!"

Nàng ta và vị hôn phu, chính là thanh mai trúc mã!

Quan hệ giữa hai nhà vẫn luôn rất tốt, gia thế của đối phương không so được với nhà nàng ta, nhưng nhân phẩm quý giá, từ nhỏ đã thích vây quanh nàng ta, Tiêu Vân Chước lại cứ khăng khăng lấy chuyện này ra để bôi nhọ nàng ta, tâm tư này quả thực là ác độc!

"Không phải! Ngươi tin ta, Tiêu cô nương chắc chắn không đổ oan cho người khác!" Mạnh Vịnh Tư nghiêm túc: "Còn có, chúng ta và Khương Nguyên không quen, ngươi dựa vào cái gì mà nói chuyện thay nàng ta? Tiêu cô nương là ân nhân của ta, hảo bằng hữu, nếu ngươi không muốn trở mặt với ta, về sau tuyệt đối đừng bắt nạt Tiêu cô nương, nếu không sau này chúng ta tuyệt giao đi!"

"..." Tiêu Vân Chước yên lặng quay đầu.

Các nàng cãi nhau như này... rất là ấu trĩ.

Chương 134

Tề Ngọc Nhi bị Mạnh Vịnh Tư làm cho tức giận đến đỏ mắt.

Trước đó quan hệ của các nàng không tồi, còn thường xuyên ra ngoài tụ tập cùng nhau, lần trước đệ đệ của Mạnh Vịnh Tư bị bệnh, nàng còn thường xuyên viết thư an ủi!

Nhưng không nghĩ tới, nàng thế mà lại hướng về người ngoài!

Tề Ngọc Nhi cảm giác như thể mình bị bạn tốt phản bội, hốc mắt đỏ lên: "Ta thật không ngờ ngươi thế mà lại là người như vậy, vì nữ nhân xấu xa này mà lại muốn tuyệt giao với ta! Hừ!"

"Tề Ngọc Nhi, ngươi không được nói Tiêu cô nương là nữ nhân xấu xa!" Mạnh Vịnh Tư cũng tức giận ngăn cản.

"Còn không phải sao? Nàng vừa mở miệng đã muốn phá hủy thanh danh và hôn sự của ta, đó không phải là ác độc à? Còn có Khương Nguyên nữa…được rồi! Ngươi chờ đó mà xem!" Tề Ngọc Nhi đột nhiên đứng dậy, lao thẳng về phía Khương Nguyên.

Khương Nguyên bị nàng ta kéo lại đây, nhu nhược yếu đuối như lá rụng bay bay trong gió.

"Ngươi nhìn Khương Nguyên xem, có phải bị Tiêu phán quan này ức hiếp rồi không?" Tề Ngọc Nhi cũng tức giận đến mức quên mất xung quanh mình còn có rất nhiều người.

"Tề cô nương…… Cảm ơn ngươi, nhưng mà…… biểu tỷ thật sự không hề ức hiếp ta……" Vẻ mặt Khương Nguyên sợ hãi, vội vàng cẩn thận trả lời.

"Ta biết ngươi bị nàng làm cho sợ hãi! Vừa rồi ta nhìn thấy ngươi, thấy ngươi cũng khóc sưng đỏ cả mắt. Nha hoàn của ngươi nói chuyện với nha hoàn của ta, chính miệng nàng ta nói rằng Tiêu Vân Chước không cho phép ngươi mặc xiêm y đẹp, sợ ngươi vượt mặt nàng ấy! Nha hoàn ngươi còn nói, sở dĩ ngươi vội vàng như

vậy là vì nàng không muốn ngươi bỏ tiền ra cho ngươi mua đàn, còn lấy lại hết tiền bạc mà cô mẫu cho ngươi nữa!" Tề Ngọc Nhi vô cùng tức giận nói.

Khương Nguyên cắn môi: "Không…biểu tỷ không hề liên quan đến chuyện này. Đều là lỗi của ta cả, quả thật ta không nên tiêu xài số tiền đó, rốt cuộc thì cây đàn kia…cũng rất đắt."

"Chỉ một ngàn lượng thôi! Nếu có thể mua được Cửu Tiêu thì dù đắt mấy cũng đáng giá! Trước đó ngươi được Tiêu phu nhân sủng ái biết bao nhiêu, bây giờ Tiêu Vân Chước trở về lại chèn ép ngươi thành như vậy, dù sao ta cũng không nhìn nổi! Mạnh Vịnh Tư, ngươi nhìn cho kỹ đi, người mà ngươi che chở lại không coi ai ra gì đến cỡ này đấy!"

Tiêu Vân Chước mím môi.

Nàng đến đây là để nghe đàn, không phải tới nghe chuyện thị phi.

Chỉ là câu chuyện đều xoay quanh nàng nên nàng không thể cứ giữ im lặng được.

Tiêu Vân Chước quay lại nhìn Tề Ngọc Nhi và Khương Nguyên: "Các ngươi cho rằng nàng ta bị ta ức hiếp, rất đáng thương sao?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Tề Ngọc Nhi hơi ngẩng đầu lên.

"Ngươi nói rất đúng." Tiêu Vân Chước nhìn Khương Nguyên, đột nhiên mỉm cười: "Ta không dung được người nên hôm nay Khương Nguyên không cần phải quay lại Tiêu gia nữa. Tề cô nương, ngươi có lòng bao dung với mọi người, ngươi mang nàng ta về được không?"

"Ngươi…" Tề Ngọc Nhi sửng sốt, có người cãi nhau như vậy sao?

Chẳng phải nên lập tức chứng minh mình không hề khắt khe Khương Nguyên à? Sao lại đuổi người ra khỏi nhà rồi?

"Khương Nguyên lại không phải là con chó con mèo… Nàng là biểu muội của ngươi, ngươi nên đối xử khách khí với nàng mới

phải!" Tề Ngọc Nhi vội vàng nói.

Lại không chú ý tới sắc mặt kém đến cực điểm của Khương Nguyên.

Bị người lôi ra trước mặt công chúng đã đủ lắm rồi, hiện giờ Tiêu Vân Chước lại còn miệt thị nàng ta như vậy nữa!

Tề Ngọc Nhi nhìn như giúp đỡ nàng ta, nhưng cách giúp đỡ lại thực sự quá ngu xuẩn, làm cho nàng ta trong nháy mắt này mất hết tôn nghiêm, giống như một kẻ đáng thương không nhà để về, chịu người trêu chọc!

"Nàng chỉ là biểu muội của ta mà thôi, cũng không phải là tổ tông nhà ta, vì sao ta phải tôn kính khách khí với nàng cơ chứ?" Tiêu Vân Chước vẫn bình tĩnh, nói đến hợp lý hợp tình: "Không phải ngươi gọi ta là Tiêu phán quan sao? Nói vậy những người khác cũng nhìn ta như vậy, nếu như thế, ta dường như cũng không cần thiết phải vì một thanh danh hiền từ mà nhẫn nại với một người ngoài nhỉ?"

Ngay tại giờ phút này, Tiêu Vân Chước đột nhiên hiểu ra cái gì là không cần sợ hãi.

Trước đây nàng chưa bao giờ nghĩ rằng lão thái thái và phụ thân vì chuyện xưa của nàng mà trở mặt với mẫu thân.

Nàng không tin và cũng hoàn toàn không có chút chờ mong nào cả.

Nhưng sự thật là Khương thị đã bị đuổi ra ngoài, cho dù bọn họ không báo thù cho nàng, không để cho Khương thị cảm nhận được cảm xúc tuyệt vọng cùng thống khổ của nàng năm đó nhưng bọn họ vẫn tiến thêm một bước về phía nàng.

Đủ để cho nàng cảm thấy, mình vẫn còn quan trọng.

Cho nên giờ khắc này, nàng cũng vô thức cảm thấy đó chính là nhà của mình.

Chương 135

Bản thân Tiêu Vân Chước cũng có chút kinh ngạc, bởi từ trước đến nay nàng chưa bao giờ có loại cảm xúc nho nhỏ này.

Đây là lần đầu tiên nàng ỷ thế ức hiếp người.

Quả thật…không tồi.

Tiêu Vân Chước nhìn có vẻ vui vẻ, nhưng Tề Ngọc Nhi lại chẳng hiểu ra sao, nhìn dáng vẻ Khương Nguyên cúi đầu đáng thương, nàng càng nóng nảy hơn: "Ngươi…tại sao ngươi lại tàn nhẫn đến vậy? Khương Nguyên đã chăm sóc mẫu thân ngươi hơn mười năm rồi, ngươi lại đuổi nàng ra ngoài như vậy, ngươi có lương tâm không?"

"Không có." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

"…" Tề Ngọc Nhi không biết phải làm sao: "Ngươi, ngươi đúng là không biết xấu hổ."

"Ừ." Tiêu Vân Chước cũng không để ý đến thanh danh của mình ở phương diện này, dù sao thì…phán quan gì đó, cũng không hề dễ nghe.

"Biểu tỷ…" Nước mắt Khương Nguyên rơi lã chã, mở miệng.

Tiêu Vân Chước trầm ngâm nhìn nàng ta: "Hôm nay ngươi thay một thân xiêm y như vậy là do ta đã đoạt lại hết toàn bộ đồ đạc của ngươi rồi phải không? Một khi đã như vậy rồi chắc ngươi không cần phải về nhà thu dọn hành lý đâu nhỉ?"

"Không mà! Biểu tỷ, ta thật sự không nói mấy lời đó!" Khương Nguyên vội vàng khóc òa lên: "Ta…ta…Là chính ta suy nghĩ nhiều, ta sợ mình mặc đẹp quá sẽ giành lấy sự nổi bật của tỷ, cho nên mới tự thay đổi xiêm y thế này, đều là do ta suy nghĩ nhiều, biểu tỷ, thật xin lỗi, ta không phải cố ý!"

Tiêu Vân Chước quả thực điên cuồng, không hề để ý đến thể diện dù chỉ một chút.

Trước mặt nhiều người như vậy mà bức ép nàng ta, Tiêu Vân Chước sẽ được lợi gì?

Khương Nguyên cuống lên, căn bản không ngờ Tiêu Vân Chước sẽ liều mạng như thế, mang danh tiếng xấu như vậy, nàng không sợ mình không lấy chồng được sao?

Nhưng nàng ta lại không dám cứng rắn với Tiêu Vân Chước.

Bởi vì những thứ mà cô mẫu đã cho nàng ta…

Những cái đó đều là tự tin của nàng ta, là vật bảo đảm tương lai của nàng ta, nếu như bây giờ nàng ta dám cắn ngược lại Tiêu Vân Chước thì chỉ sợ kẻ điên này sẽ đoạt lại hết mọi thứ của mình!

“Ồ, thì ra là do ngươi suy đoán lung tung thôi à? Thế thì tại sao nha hoàn của ngươi lại nói nhiều với nha hoàn của Tề cô nương thế?” Tiêu Vân Chước tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Là nha đầu kia suy nghĩ lung tung, cho rằng ta bị ngươi ức hiếp. Kỳ thật ta thật sự không hề như vậy…Sau khi quay về, ta sẽ xử trí nàng. Biểu tỷ, ta thật sự sai rồi, đều là lỗi của ta.” Đầu Khương Nguyên cúi gằm như sắp chạm thấu mặt đất.

Tề Ngọc Nhi có chút bối rối, trong đôi mắt to hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Vậy thì nha hoàn này thật đúng là to gan lớn mật, thế mà lại nói với người khác là ta đoạt đồ vật của ngươi, thật đáng chết.” Tiêu Vân Chước lạnh lùng liếc mắt nhìn Khương Nguyên: “Chẳng qua nếu muốn chấm dứt hoàn toàn những lời đồn đại như vậy thì biện pháp tốt nhất là ta và ngươi sau này đừng nên gặp lại nữa, vì tình nghĩa của hai nhà chúng ta, biểu muội tiếp tục ở lại cũng không thích hợp, ngươi có nghĩ vậy không?”

“!!!” Dưới ống tay áo, bàn tay trắng nõn của Khương Nguyên siết lại thật chặt.

Nàng ta nghĩ tới việc cô phụ không giữ nàng ta lại, cũng nghĩ tới chuyện lão thái thái đưa nàng ta ra ngoài.

Chỉ là không nghĩ tới Tiêu Vân Chước lại có thể ở trong trường hợp này mở miệng đuổi nàng ta đi như vậy!

Thà để cho người khác nghĩ rằng mình tàn nhẫn vô tình chứ không cho nàng ta lối thoát, tàn nhẫn cỡ này là điều mà nàng ta chưa bao giờ nghĩ tới!

Cố tình, chỉ cần nàng có lòng tự tôn, nàng lúc này không thể không đáp ứng!

Còn nếu cứ mặt dày mày dạn ở lại Tiêu gia thì ngược lại sẽ bị người ta chê cười.

Nghĩ đến đây, Khương Nguyên chỉ có thể yên lặng đứng thẳng lưng, gạt đi ấm ức và nước mắt, nói nghiêm túc: “Biểu tỷ…Được rồi, vậy thì ngày mai sau khi trở về, ta sẽ dọn ra khỏi Tiêu gia, chỉ là trong lòng vẫn còn nhớ mong cô mẫu, đợi sau khi cô mẫu khỏi bệnh về nhà, ta lại đến thăm…Đến lúc đó, mong biểu tỷ thứ lỗi.”

Nàng tự tin vào khả năng chơi đàn của mình.

Hôm nay nếu có thể lấy được cây đàn của Oanh Cầm Sư, hoặc được Oanh Cầm Sư dạy dỗ thì tổn thất cũng sẽ không quá lớn, dù sao thì cô mẫu vẫn còn sống, Tiêu Vân Chước sẽ không cười cho đến cuối cùng

Chương 136

Khương Nguyên cúi thấp đầu, Tề Ngọc Nhi nhìn thấy dáng vẻ nhát gan của nàng ta cũng tức đến đau ruột.

Trong mắt nàng, nếu đã bị Tiêu Vân Chước ức hiếp thì phải có cốt khí một chút!

Khương Nguyên cũng không phải là cô nhi không cha không nương, mặc dù bị đuổi đi thì cũng có nhà để về, làm sao lại bị Tiêu Vân Chước bức lui hết lần này đến lần khác như thế!

“Được rồi, vậy là do nha hoàn kia gây sự lung tung, Khương Nguyên đã tự lên tiếng thừa nhận là hiểu lầm rồi, ngươi còn tức giận cái gì nữa?” Mạnh Vịnh Tư vừa thấy Khương Nguyên không hé răng, lập tức vui vẻ nói: “Tề Ngọc Nhi, Tiêu cô nương không phải là loại người như ngươi nghĩ đâu, tâm địa nàng ấy tốt lắm.”

Lúc này Khương Nguyên vẫn im lặng không lên tiếng, lập tức trở lại chỗ ngồi của mình.

Nhục nhã hôm nay, nhất định sẽ có một ngày nàng ta trả lại hết cho Tiêu Vân Chước!

Tề Ngọc Nhi hừ một tiếng, cũng thành thật ngồi xuống, nhưng Mạnh Vịnh Tư lại quay đầu thấp giọng nói thêm: “Ngươi cũng biết, gần đây mẫu thân của ta cũng đang xem xét việc chung thân đại sự cho ta, vẫn luôn cảm thấy biểu ca của a di ta không tồi. Nhưng Tiêu cô nương lại nói gần đây ta có đào hoa kiếp, ta suy nghĩ cẩn thận mới nghĩ nhất định là có quan hệ với biểu ca ta nên mới điều tra xem thử, mới phát hiện ra tên biểu ca khốn kiếp kia còn chưa đính hôn với ta mà đã …lén lút thông đồng với nha hoàn bên người ta rồi…”

Chuyện này làm sao nàng ta có thể nhẫn nhịn cho được?

Vì thế nha hoàn kia bị đuổi đi, mà biểu ca đến đây nhờ cậy ở tạm để chuẩn bị khoa khảo cũng bị mẫu thân nàng đuổi ra ngoài, phải

ở lại khách điếm.

Thậm chí nàng còn muốn nói cho Tề Ngọc Nhi chuyện ánh mắt Tiêu Vân Chước lợi hại đến mức có thể nhìn ra được thể chất của nàng có vấn đề!

Nhưng chuyện nàng khó sinh dục cũng không tốt lắm, không tiện nói công khai ra ngoài.

“Ngươi còn dám nói…” Nhắc tới việc này, Tề Ngọc Nhi càng như pháo nổ: “Nàng ta nói cái gì cũng được, nhưng đụng tới Khâu ca ca của ta là không được!”

Tề Ngọc Nhi còn đang muốn cãi tiếp thì từ Thăng Ba Lâu mơ hồ có tiếng đàn truyền đến.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều im lặng, Tề Ngọc Nhi cũng chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Mạnh Vịnh Tư rồi ngậm miệng lại.

Tiêu Vân Chước theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên đài ngắm cảnh của Thăng Ba Lâu có không ít vị cầm sư ngồi đó, trong đó có một nữ tử đáng chú ý nhất, đôi tay kia đang đặt trên dây đàn, nhẹ nhàng gảy, phát ra những âm thanh tuyệt diệu, chắc hẳn vị này chính là cầm sư Oanh Nhứ mà mọi người nói đến.

Chỗ ngồi của Tiêu Vân Chước không cách quá xa nên cũng có thể nhìn rõ dung mạo nữ tử kia.

Vị Oanh cầm sư này dáng người mảnh khảnh, khí chất trong trẻo lạnh lùng, dung mạo lại càng tuyệt mỹ, khiến người ta vừa nhìn đã khó quên, chỉ là…

Trong mắt Tiêu Vân Chước, ấn tượng khắc sâu không phải là dáng vẻ khuynh thành của nàng mà là tinh thần sắp tàn lụi, người này giống như một ngọn đèn leo lét, tối tăm không rõ, tuổi thọ không dài.

Cây đàn trong tay Oanh cầm sư chắc hẳn chính là Cửu Tiêu.

Bảo vật truyền lại cho đời sau như vậy, chắc cũng sẽ không dễ

dàng tặng lại cho người, trừ khi tự biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên mới tìm một chủ nhân khác cho Cửu Tiêu.

“Vị Oanh cầm sư này chắc hẳn trước năm mười tám tuổi số mệnh rất cực khổ.” Tiêu Vân Chước nhìn mà không khỏi thở dài.

“Quả thực Oanh cầm sư là một người đáng thương, phụ thân từng là tri phủ An Châu, cũng từng sáng tác rất nhiều. Hơn nữa, Oanh đại nhân còn cho rằng nữ tử và nam tử là như nhau, không nên bị lễ giáo trói buộc, cũng từng xây dựng học đường dành riêng cho nữ tử ở địa phương. Thậm chí ngài ấy còn vô cùng thống hận chuyện các gia đình trong địa phương dìm chết các nữ hài của họ, nhiều lần dâng biểu lên tiên hoàng, hy vọng có thể sửa đổi luật pháp. Chỉ tiếc rằng tính cách Oanh đại nhân quá cứng rắn, đắc tội một vị tham quan, sau bị vu oan mưu phản, bị xử trảm. Mặc dù sau này có người lật lại bản án cho ngài ấy, nhưng rốt cuộc cũng đã quá muộn rồi.” Mạnh Vịnh Tư nhỏ giọng nói.

Chương 137

Sau khi Oanh đại nhân chết, thê tử cũng chết theo, để lại Oanh cầm sư lúc đó vẫn còn nhỏ tuổi.

Trước đó Oanh cầm sư được nhận vào nhạc tịch, sau khi bản án Oanh gia được lật lại, nàng có thể tự do, được một người bạn tốt của phụ thân nuôi dưỡng.

Nhưng người bạn này cũng chỉ muốn có thanh danh tốt mà thôi, trong lời nói cũng không đồng tình với tư tưởng và hành động của Oanh đại nhân năm đó, thậm chí còn khinh thường nữ tử, điều này khiến Oanh Nhứ khó có thể chấp nhận nên đã rời đi.

Kể từ đó, lang bạt kỳ hồ.

Cho nên tiếng đàn của Oanh Nhứ mới có thể có một loại cảm giác thấu hiểu, nếm trải hết mọi khổ đau thế tục.

“Mỗi lần nghe nửa sau mỗi cầm khúc của Oanh cầm sư đều có cảm giác khác nhau, thậm chí còn có thể khiến hàng trăm chim chóc nhảy múa, hình ảnh tuyệt mỹ, chỉ tiếc lúc này thời tiết còn lạnh nên không thể thấy được cảnh này.” Mạnh Vịnh Tư lại nhỏ giọng giới thiệu.

Tiêu Vân Chước gật đầu, tiếp tục lắng nghe.

Chỉ là sau khi nghe xong hết, nàng cũng hiểu tại sao Mạnh Vịnh Tư lại nói như vậy.

Bởi vì nửa sau của cầm khúc có phần giống với an thần khúc của Thần Ẩn Môn.

Có những cầm khúc có thể chiêu hồn, an hồn, cũng có cầm khúc có thể điều tiết ngũ hành chính khí, có lợi cho thể xác và tâm trí, tác dụng giống như bùa chú nhưng hình thức biểu hiện khác nhau mà thôi.

Khi Oanh Nhứ gảy đàn, ít nhiều có thể xua tan âm sát khí ở xung quanh. Nói một cách đơn giản, bên cạnh nàng giống như hình thành một động thiên phúc địa, mà các sinh vật sống là đối tượng cảm giác nhanh nhạy nhất, cho nên các loài chim chóc ở gần đó mới có thể bị hấp dẫn đến gần như vậy.

Sau khi khúc nhạc của Oanh cầm sư kết thúc, mọi người ngẩn ngơ hồi lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

“Hôm nay xin chân thành cảm tạ chư vị đã đến, Nhứ vô cùng cảm kích, cây đàn ta vừa dùng chính là Cửu Tiêu, dưới cơ duyên xảo hợp mới có được. Ta đã từng đáp ứng với sư phụ là sẽ tìm cho Cửu Tiêu một chủ nhân có thể thấu hiểu được nó, cho nên nếu mọi người có ý thì cứ vào Lâu thử cầm ý một lần xem sao…” Sau khi nói xong, Oanh Nhứ hướng về phía mọi người hành lễ.

Khách nhân dưới Thăng Ba Lâu, ai nấy đều nóng lòng muôn thử.

Các nàng cũng không phải hoàn toàn vì Cửu Tiêu mà đến, danh sư ở Thăng Ba Lâu này cũng không phải là ít, những người này đều không thiếu tiền, phần lớn cũng có tính tình thanh cao, cho dù là thu đồ đệ để dạy dỗ thì cũng muốn chọn một người hợp mắt hợp duyên, đây cũng là mục đích của đa số mọi người khi tới đây.

Khương Nguyên không phải là người đầu tiên bước lên.

Bình thường người ta mua đồ cũng phải xem xét chọn lựa chứ huống chi là chọn đồ đệ, người đi đầu tiên sẽ chỉ là đá kê chân mà thôi.

“Cầm kỹ của biểu muội nhà ngươi không tồi, trước đó trong ngày sinh nhật của công chúa, mời rất nhiều tiểu cô nương đến tham dự, nàng ta cũng được mời đến, ngay cả công chúa cũng khen nàng ta gảy đàn rất hay.” Mạnh Vịnh Tư nhắc nhở Tiêu Vân Chước: “Nếu nàng ta lấy được Cửu Tiêu, chỉ sợ đuôi của nàng ta sẽ vểnh lên đến tận trời!”

“Nếu nàng ta có thể làm được, ta sẽ kính nàng ta thêm mấy phần.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Nàng hiểu Oanh cầm sư muốn loại cầm ý gì.

Đó là thứ mà Khương Nguyên không có, chẳng qua nếu nàng ta không khăng khăng muốn có Cửu Tiêu thì có lẽ hôm nay cũng sẽ nhận được một kết quả không tồi.

Lúc Tiêu Vân Chước đang nói chuyện, đã có người dũng cảm bước lên Thăng Ba Lâu.

Hôm nay mọi người tới đây đều có chuẩn bị, cho nên sau khi lên lầu liền bắt đầu đàn tấu, làn điệu cao vút, du dương êm tai.

“Ta tự nhận cầm kỹ của ta không xứng với cây đàn cổ như Cửu Tiêu, cho nên hôm nay ta đến chỉ để nghe một khúc đàn của Oanh cầm sư. Ta chính là nhị tiểu thư của Ninh Nghĩ Quốc Công phủ, nếu Oanh cầm sư nguyện ý, sau này ngài có thể đến Quốc Công phủ. Mẫu thân của ta cũng thích những nữ tử có tài học như ngài, sớm đã mong muốn được làm quen với ngài, mong rằng Oanh cầm sư suy xét.” Giọng điệu nói chuyện tự nhiên cởi mở, trên mặt nở nụ cười điềm tĩnh mà tự tin.

Nhìn thấy giọng điệu không hề kiêng nể gì của nàng ta, cũng có người không khỏi nhìn về phía Tiêu Vân Chước.

Nếu năm đó tổ phụ của Tiêu Vân Chước không phạm sai lầm lớn như vậy thì hiện giờ thân phận nàng cũng tôn quý như vị nhị tiểu thư ở trên kia.

Chương 138

Lợi ích mà tước vị mang đến không chỉ là ưu đãi bổng lộc ruộng đất, chẳng hạn như vị tiểu thư phủ Ninh Nghĩa Quốc Công này, tổ mẫu xuất thân danh môn, mẹ đẻ càng là vương nữ, tương lai cho dù nàng ta không gả vào hoàng thất thì cũng sẽ không gả vào mấy gia tộc nghèo túng bị đoạt lại tước vị như Tiêu gia.

Đời đời liên hôn, cường cường liên hợp, sau này gia tộc mới có thể thịnh vượng hơn, chỉ cần không xuất hiện những kẻ hồ đồ như tổ phụ Tiêu gia thì có thể bảo đảm mấy trăm năm hưng thịnh.

Không phải ai cũng đều có thể có gia thế kiêu ngạo như thế này.

Chỉ là bản thân Tiêu Vân Chước vốn có thể có, nhưng giờ lại chẳng có gì, thế mới khiến người ta thổn thức.

Lúc này, Oanh cầm sư cũng rất khách khí nhìn vị nhị tiểu thư kia: "Đa tạ cô nương đã xem trọng, cô nương là người sảng khoái, tiếng đàn cũng cao vút vui tươi, Oanh Nhứ hổ thẹn không bằng, nếu sau này có cơ hội, nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của cô nương."

Oanh Nhứ nói như vậy, tức là có thể tới cửa chỉ điểm một hai, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Ngay sau đó, lại lần lượt có thêm mấy cô nương nữa bước tới, tiếng đàn của mỗi người đều có nét đặc sắc riêng. Oanh Nhứ nghiêm túc lắng nghe, có thể thấy được nàng ấy rất am hiểu chuyện này, chỉ cần nghe thoáng qua liền có thể cảm nhận được đặc trưng riêng của mỗi người, thậm chí còn giới thiệu cho bọn họ cầm sư thích hợp, cảnh tượng vui vẻ thuận hòa.

Rất nhanh, Khương Nguyên đã đứng dậy.

Trong lòng Khương Nguyên hơi lo lắng, nhưng vừa rồi nàng ta đã cẩn thận quan sát, Oanh cầm sư đối xử với mọi người không hề quan tâm đến thân phận địa vị. Nàng ấy thưởng thức nhị tiểu thư

Quốc Công phủ, nhưng khi đối mặt với thứ nữ của quan gia tiểu lục phẩm cũng rất hòa khí tôn trọng, hẳn là một nữ tử coi trọng tính cách phẩm tính…

Khương Nguyên đột nhiên cảm thấy may mắn, hôm nay nàng ta ăn mặc giản dị như vậy có lẽ là chuyện tốt!

Nàng ta ngẩng đầu ưỡn ngực, trong mắt như có ánh sáng, nhìn rất có tinh thần, không hề kiêu ngạo hay khiêm tốn gì.

Tiêu Vân Chước nhìn sự thay đổi đột ngột của người này, chỉ cảm thấy kinh ngạc.

Không thể không nói, Khương Nguyên rất nhanh nhạy trong việc nắm bắt sắc mặt người khác, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể nhìn ra được Oanh Như thích cái gì, nếu như người này không có nhiều suy nghĩ méo mó như vậy thì nàng cũng rất thưởng thức vị biểu muội này.

Thật đáng tiếc.

“Vãn bối là Khương Nguyên, đã sớm nghe đến đại danh của Oanh cầm sư, nghe nói Oanh cầm sư tuyển đồ đệ, liền cả gan đến thử một lần.” Khương Nguyên nói rất kiên định.

Oanh cầm sư cũng rất kinh ngạc.

Người khác đều nói uyển chuyển, chỉ mời nàng ấy về nhà ngồi, cho dù có muốn Cửu Tiêu cũng không có ai dám nói thẳng ra, mà cô nương trước mắt này lại rất dũng cảm.

“Xin mời cô nương.” Oanh Như nhìn nàng ta đầy vẻ tán thưởng.

Cuộc đời này của nàng ấy đã trải qua rất nhiều chuyện, cái chết của thân sinh phụ mẫu chỉ là điểm khởi đầu, sau này lúc ăn nhờ ở đậu, một nhà Thế thúc cũng chỉ muốn bồi dưỡng nàng thành một con rối gỗ biết nghe lời, chờ đến tuổi sẽ gả ra ngoài. Nàng ấy liều mạng phản kháng, không ngần ngại đấu tranh, chỉ vì để tìm một con đường thích hợp cho mình.

Phụ mẫu nàng ấy từng nói, nữ tử cũng là người, nam tử có thể làm thì nữ tử cũng có thể.

Nàng muốn theo đuổi con đường của chính mình giống như lời phụ mẫu mình đã nói.

Không cần dựa vào ai để sống, cho dù có gặp phải khó khăn cũng không bao giờ chà đạp tâm hồn mình, bởi vậy trong mấy năm qua, cho dù có khó khăn đến cỡ nào thì nàng cũng chưa bao giờ hối hận. Cho đến hôm nay, nàng đạt đến danh hiệu cầm sư này, mặc dù có xuất đầu lộ diện thì cũng sẽ không bị người chỉ trích.

Chỉ là kết quả nỗ lực nhiều năm qua của nàng chẳng qua cũng chỉ là sự tự do mà những nam tử bình thường đã có từ khi sinh ra…

Cho nên mỗi lần nhìn thấy nữ tử giống như ngọn lửa không sợ thứ gì, nàng cũng sẽ cảm thấy quan tâm hơn một chút.

Khương Nguyên ngồi xuống, đầu ngón tay đặt lên dây đàn, lập tức bắt đầu đàn tấu.

Chỉ là theo tiếng đàn vang lên, vẻ thưởng thức mà Oanh Như lộ ra vừa rồi cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Giai điệu khúc nhạc này rất phức tạp, rất réo rắt thảm thiết, trừ khi khổ luyện, nếu không thì khó có thể thể hiện được giai điệu này một cách trọn vẹn, nhưng Khương Nguyên lại có thể đàn tấu vô cùng trôi chảy, không hề mắc lỗi nào, có thể thấy được ngày thường nàng ta cũng rất chăm chỉ luyện tập, chỉ là…

Khúc nhạc này hoàn toàn khác với những gì mà nàng ta vừa mới biểu hiện ra.

Chương 139

Lúc này Oanh Nhứ cũng nhìn ra được, vị cô nương này dường như nóng lòng muốn thể hiện năng lực của mình nên chọn một khúc nhạc tương đối khó.

Nhưng giai điệu không phải càng khó càng tốt.

Những thứ không phù hợp với mình, cho dù có lặp lại mười lần trăm lần thì vẫn là không phù hợp. Một tiểu cô nương mới chỉ mười sáu tuổi, trẻ trung ngây thơ, chưa hề trải qua đau khổ thế tục thì căn bản không thể thấu hiểu được cầm ý.

Quá vội vàng rồi.

Oanh Nhứ cảm thấy hơi đáng tiếc, chỉ là trên mặt vẫn tỏ vẻ thong dong.

Sau khi khúc nhạc của Khương Nguyên kết thúc, nàng lại đứng ở trước mặt Oanh Nhứ, dáng vẻ điềm tĩnh không kiêu ngạo không tự ti: “Văn bối đã từng nghe nói qua về cảnh ngộ cuộc đời của Oanh cầm sư, tự xét cũng thấy mình có vài phần tương tự. Mỗi lần cảm thấy có chút khó khăn hay nghi ngờ lại nghĩ đến tinh thần kiêu ngạo bất khất của Oanh cầm sư, liền sinh ra mấy phần động viên và cổ vũ, vậy nên đối với ta mà nói, Oanh cầm sư đã giống như lão sư của ta rồi…”

“…” Tiêu Vân Chước cau mày.

Có tham vọng là tốt, nhưng mấy lời này của biểu tỷ lại thật sự giống như thể ăn cây táo rào cây sung rồi.

“Cảnh ngộ của ngươi cũng giống ta sao?” Oanh Nhứ hơi ngạc nhiên, những người tới hôm nay phần lớn đều là các tiểu thư quan gia mà?

“Trước đó không phải Oanh cầm sư đã từng ăn nhờ ở đậu sao? Không dối gạt ngài, ta…mấy năm nay ta cũng phải sống cùng với

cô mẫu, tuy rằng cô mẫu đối xử rất tốt với ta, chỉ là…cũng chỉ có thể dựa vào một mình cô mẫu mà thôi, đó cũng không phải gia đình thực sự của mình, ít nhiều cũng sẽ có chỗ phải khó xử…" Nàng ta nói như vậy, lại khiến người ta cảm thấy nàng ta ở Tiêu gia phải chịu đựng rất nhiều.

Đặc biệt là liên tưởng đến thái đội không hề khách khí vừa rồi của Tiêu Vân Chước, mọi người càng không khó để hình dung ra "nỗi bi ai" của Khương Nguyên.

"Thật đúng là quá đáng mà, cái này quả thực chính là …ăn cháo đá bát! Nàng ta cũng không nghĩ xem trước giờ Tiêu phu nhân đối xử với nàng ta thế nào, người không biết còn tưởng rằng nàng ta là nữ nhi thân sinh của Tiêu gia nữa đấy! Tại sao bây giờ lại bày ra dáng vẻ ấm ức như vậy, quá làm bộ làm tịch rồi!" Mạnh Vịnh Tư lập tức phẫn nộ.

"Nàng ta đã quyết định dọn ra khỏi Tiêu gia, đương nhiên bây giờ không cần phải cố kỵ gì nữa." Tiêu Vân Chước nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Nói xong, nàng đứng dậy đi về phía Thăng Ba Lâu.

Khương Nguyên muốn mượn danh tiếng Oanh Nhứ để bò lên trên, đây là chí cầu tiến, vốn là điều tốt.

Nhưng không nên dẫm lên nàng.

Mạnh Vịnh Tư giật mình, vội vàng đi theo, nàng mời Tiêu Vân Chước cùng nàng tới đây nghe đàn, lại không nghĩ là Tiêu Vân Chước có thể chơi đàn, nếu lúc này mà không ngăn cản còn không phải sẽ làm ầm lên sao, nàng cũng không còn mặt mũi nào nữa!

"Mạnh Vịnh Tư ngươi điên rồi sao? Ngươi đi theo nàng làm cái gì?" Tề Ngọc Nhi ở phía sau nhìn thấy Mạnh Vịnh Tư đứng dậy, cũng vội vàng đuổi theo.

Tiêu phán quan này quả thật là người trong mắt không chứa nổi hạt cát, Khương Nguyên kia không phải chỉ nói vài câu vài lời nói thật thôi sao, nàng muốn làm cái gì?

Hay là còn muốn đi lên đánh người nữa!

“Ngươi đừng cản ta, ta muốn tiến lui cùng với Tiêu cô nương.” Mạnh Vịnh Tư hất tay Tề Ngọc Nhi ra.

“…” Tề Ngọc Nhi sửng sốt.

Giờ khắc này nàng ta cũng nghi ngờ Tiêu Vân Chước là nam nhân, nếu không tại sao lại có mị lực như vậy, dỗ dành Mạnh Vịnh Tư mặc kệ tất cả đi theo mình?

Tề Ngọc Nhi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo phía sau, khuôn mặt nóng bừng.

Nàng ta cũng không phải là muốn giúp đỡ Tiêu Vân Chước, nếu lỡ như bị ai đó hiểu lầm thì nàng ta cũng không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp gỡ mọi người nữa.

“Không bằng ngươi thử lại khúc nhạc khác xem, khúc nhạc vừa nãy không thích hợp với ngươi lắm, ngươi thử “Thu Trường Nguyệt” đi, khúc này tuy chậm nhưng sẽ khiến tâm trạng mọi người thả lỏng hơn.” Oanh Nhứ lại cho Khương Nguyên một cơ hội khác.

Khương Nguyên vui mừng khôn xiết, vội vàng đáp ứng.

Khúc nhạc đơn giản này đương nhiên không thể làm khó được nàng ta!

Chương 140

Lúc này, Oanh Nhứ cũng không phải là thương cho cảnh ngộ ăn nhờ ở đậu của Khương Nguyên, trên đời này người đáng thương còn nhiều, cũng không thể nhìn thấy một người cùng cảnh ngộ với mình, thì sinh ra đồng cảm.

Nàng ấy coi trọng thái độ bằng lòng ra sức thực hiện của Khương Nguyên.

Cầm ý mặc dù không hợp với Cửu Tiêu, nhưng nghe thêm tiếng đàn của Khương Nguyên mới dễ giới thiệu danh sư thích hợp, hôm nay người lên lầu nghe đều có ý đó, cho nên nàng ấy càng phải chỉ bảo tận tâm hơn, để tránh làm trễ nải người khác.

Khương Nguyên lập tức biểu hiện.

Oanh Nhứ càng nghe càng cảm thấy tiếc nuối.

(Thu trường nguyệt) là một bài có cảnh sắc và ca từ tương quan không sai, nhưng trong cầm khúc lại ẩn chứa cõi lòng rộng lớn khác, đàn hay, sẽ khiến người ta an tâm bình tĩnh, thậm chí khiến cho người ta có loại cảm giác hiểu thấu giấc mộng hoàng lương, những thứ này Khương Nguyên không đàn ra được, linh tính không đủ.

Một khúc này vừa hoàn tất, Tiêu Vân Chước cũng chạy tới trước mặt.

Sau khi Khương Nguyên nhìn thấy nàng, kinh ngạc không cẩn thận chạm vào dây đàn, phát ra một đạo âm thanh có hơi chói tai.

"Ta biết rõ biểu tỷ không thích học đàn, chỉ là bây giờ ta còn đang nhận sự chỉ điểm của Oanh cầm sư, mong rằng biểu tỷ nhẫn nại một chút, nếu có bất mãn, chờ sau khi ta trở về rồi nói." Khương Nguyên không kiêu ngạo không tự ti nói.

Mạnh Vịnh Tư thấy nàng ta như này, tức giận đến mức đau cả

mắt.

Tiêu Vân Chước sờ lên dây đàn: "Ta vừa mới ở dưới lầu, mơ hồ nghe thấy ngươi nói đến kinh nghiệm ăn nhờ ở đậu của mình, còn nói mình giống với Oanh cầm sư, nên nhịn không được, muốn tới nhìn ngươi một chút xem da mặt này đã dày thêm mấy phần rồi."

"Biểu tỷ, phía dưới còn có không ít người đang chờ, muốn đánh muốn phạt, sau khi trở về ta đều nhận, hơn nữa ta cũng đã đồng ý với ngươi, dọn ra khỏi Tiêu gia, mong rằng biểu tỷ đừng có hùng hổ dọa người nữa!" Khương Nguyên có thêm mấy phần sức mạnh so với vừa rồi.

Tiêu Vân Chước càng làm khó nàng ta, càng đại biểu cho việc cuộc sống của nàng ta ở Tiêu gia không tốt.

Oanh cầm sư đã để nàng ta đàn thêm một khúc, chứng minh được rằng nàng ta khác với những người bên ngoài!

Ánh mắt Tiêu Vân Chước lạnh lùng, nhẹ nhàng giơ tay lên, chưởng phong vỗ lên mặt Khương Nguyên.

"Biểu tỷ... Ngươi khinh người quá đáng!" Khương Nguyên bụm mặt, ủy khuất cả giận nói.

Ánh mắt quật cường hung hăng trừng mắt với Tiêu Vân Chước, Oanh cầm sư nhìn thấy một màn này cũng giật nảy mình, nhanh chóng kéo Khương Nguyên ra sau lưng.

"Vị cô nương này..." Oanh cầm sư rất khiếp sợ mở miệng, muốn ngăn cản sự va chạm giữa hai người này.

“Đánh ngươi thay cho lão tổ tông nhà ta, không uất ức chứ?" Tiêu Vân Chước nhàn nhạt lườm nàng ta một cái: "Hôm nay ngươi mang cây đàn này đến, chắc là mẫu thân của ta đã chọn cho ngươi, ta chưa có, ngươi có, đó là ngươi tốt số, chỉ là ngươi không nên chà đạp lên."

"Nếu Tiêu gia thật sự bạc đãi ngươi, ngươi căn bản không có tư cách ở đây phát ngôn bừa bãi, điểm này chắc hẳn ngươi rất rõ

ràng, cũng đừng có coi người khác như kẻ ngốc." Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói.

Mạnh Vịnh Tư nhìn thấy Tiêu Vân Chước như này, cũng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

Dáng vẻ này so với trước đó nàng ấy nhìn thấy hoàn toàn khác biệt.

Hôm đó cô nãi nãi nhà nàng ấy đã nói không ít lời khó nghe, khiến người phẫn nộ như vậy, nhưng Tiêu Vân Chước cũng không hề tức giận, chỉ bình tĩnh đánh trả, càng không động thủ, nhưng giờ phút này lại khác, ánh mắt nàng nhìn Khương Nguyên cũng đều mang theo sự chán ghét, rất hiển nhiên, những lời vừa rồi của Khương Nguyên đã chạm đến giới hạn cuối cùng của Tiêu Vân Chước.

Nàng ấy đã sớm hỏi thăm ra tình hình của Tiêu Vân Chước ở Tiêu gia.

Vốn cho rằng, Tiêu cô nương có quan hệ không tốt với người trong nhà, đối với người khác xa cách lại lạnh nhạt, nhưng bây giờ xem ra sự thật không phải như vậy.

Nàng không thể chịu đựng được Khương Nguyên nói xấu Tiêu gia, là bởi vì nàng quan tâm đến người trong nhà!

Nhưng nàng... Lại không thích thừa nhận?

Mạnh Vịnh Tư đột nhiên nắm được chút tính khí nho nhỏ này của Tiêu Vân Chước.

"Oanh cầm sư, ta không muốn gây thêm phiền toái cho ngài, tất cả những gì biểu tỷ làm ta chỉ cho là... Không tồn tại là được rồi. Ta đã gảy hai khúc, mong rằng cầm sư chỉ điểm một chút." Khương Nguyên lui về phía sau một bước, biểu diễn dáng vẻ hèn mọn lại quật cường này đến cực hạn.

Oanh cầm sư khẽ cau mày.

Khương cô nương vừa mới ăn đòn, giờ phút này nếu như nghe

thấy nàng ấy nói lời chân thật, cũng không biết có chịu được hay không...

Chương 141

"Hay là, ta cũng tới đàn một khúc đi, hôm nay gặp Oanh cầm sư, rất là quen mặt, có lẽ ngươi và ta có chút duyên phận cũng không biết chừng?" Tiêu Vân Chước nhìn nàng ấy một cái, vừa cười vừa nói.

Oanh cầm sư đối diện với cặp mắt kia, chẳng biết tại sao, có một loại cảm giác kỳ quái.

Tiêu Vân Chước cởi áo choàng trên người mình xuống, lộ ra cơ thể uyển chuyển hơn rất nhiều.

Nhưng Oanh Nhứ vừa nhìn một cái, lại nhìn thấy lệnh bài treo bên hông Tiêu Vân Chước, đồng tử nàng ấy co rụt lại, sắc mặt hơi thay đổi, không chỉ không ngăn cản Tiêu Vân Chước, ngược lại lập tức nói: "Xin cô nương dùng cây đàn Cửu Tiêu này thử một chút, được không?"

Lời này vừa nói ra, Khương Nguyên không thể tin nổi nhìn về phía Oanh cầm sư.

Người khác dùng đàn, cho dù không phải do mình mang, thì cũng là Thăng Ba Lâu chuẩn bị, vì sao Oanh Nhứ lại để cho Tiêu Vân Chước thử Cửu Tiêu?!

Tiêu Vân Chước cũng không khách khí, nàng đi tới trước Cửu Tiêu, nhìn thấy trên cây đàn này khắc phù văn mà người của Thần Ẩn Môn mới có thể đọc hiểu, một góc của cây đàn còn có chữ “Ẩn” rất nhỏ.

Đây cũng là thứ mà Môn chủ của Thần Ẩn Môn mới có thể sử dụng.

Năm đó sau khi Môn chủ Sở Minh cúng tế cầu mưa, cây đàn này đã lưu lạc ở bên ngoài, bởi vì lúc ấy Môn chủ được bổ nhiệm đã vô cùng hao tổn, cho nên cũng không có thời gian rảnh rỗi tìm cây đàn này về, bây giờ cây đàn này rơi vào trong tay Oanh Nhứ, còn

để cho nàng ấy học được một số cầm phổ trong môn, chắc hẳn là về sau những người trong môn tản đi khắp nơi tìm thấy nó, đồng thời dùng nó đến dạy cho Oanh Nhứ cầm kỹ.

Tiêu Vân Chước ngồi xuống, nhìn thân thể yếu ớt của Oanh Nhứ, từ từ đánh lên Thanh Tâm khúc.

Ca khúc này nhìn qua rất đơn giản, nhưng tiếng đàn vừa ra, lại có loại năng lực rung động lòng người.

Đó là sức mạnh bùa chú, phối hợp với công đức và sự tu hành những năm này của Tiêu Vân Chước, có thể độ quỷ cũng có thể độ người.

Ca khúc này rõ ràng không du dương như Oanh cầm sư đánh, nhưng cũng có thể có hiệu quả như vậy, giống như là có thể đưa người ra khỏi sương mù, sáng tỏ thông suốt, tâm tình cũng sẽ trở nên khá hơn một chút.

"Thì ra ngươi còn biết đánh đàn..." Tề Ngọc Nhi cũng cảm thấy ngẩn ngơ.

Không có kỹ thuật kỳ diệu, nhưng nghe rất dễ chịu là xảy ra chuyện gì?

Lúc này Oanh Nhứ khó nén khỏi kích động, hôm nay nàng ấy bán cầm, không phải là vì tìm Môn chủ!

Sức khoẻ của nàng ấy kém, tự giác không sống được mấy năm, nên nghĩ đi tìm hậu nhân có tấm lòng tốt, có thể đánh được cầm khúc của Thần Ẩn Môn, truyền lại bản lĩnh của mình mà thôi!

Không nghĩ tới, vậy mà gặp được Môn chủ!

Tiên sư đã nói rồi, những năm cuối tiền triều thiên hạ rung chuyển, tung tích Môn chủ không rõ, chắc là chết rồi, bởi vì số mệnh của nhóm Môn chủ kỳ lạ, có thể phân biệt Âm Dương, cho nên những môn nhân khác không có tư cách gánh chịu trách nhiệm, dần dần người cũng tan rã.

Nhưng cũng bởi vì Thần Ẩn Môn đặc biệt, cho nên những Môn chủ trước cho dù có chết, cũng không đại biểu cho vĩnh viễn sẽ không xuất hiện Môn chủ mới.

Nàng ấy đã từng gặp Môn chủ có mệnh vẽ đồ án.

Hiện tại, lại đối mặt với Tiêu Vân Chước trước mắt.

"Oanh Nhứ đã từng gặp... Tiêu cô nương, vốn dĩ cây đàn Cửu Tiêu này muốn bán đi, nhưng thứ này vốn dĩ thuộc sở hữu của cô nương, Oanh Nhứ không nên quá phận làm chủ, hôm nay, có thể trả lại vật này cho cô nương… tương lai Oanh Nhứ cũng có mặt mũi gặp tiên sư rồi." Oanh Nhứ lập tức hành lễ với Tiêu Vân Chước, mười phần tôn kính nói.

Chương 142

Sau khi Oanh Nhứ nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Khương Nguyên chấn động cả thể xác và tinh thần, trong đầu đều là sự không thể tưởng tượng nổi, có chút vội vàng lại tức giận hỏi: "Oanh cầm sư! Ngài có ý gì? Cửu Tiêu, muốn đưa cho Tiêu... Muốn đưa cho biểu tỷ sao!?"

Vừa rồi lúc Tiêu Vân Chước đàn, nàng ta cũng hơi kinh ngạc, quả thực không nghĩ tới biểu tỷ lưu lạc bên ngoài từ nhỏ này còn biết đánh đàn.

Chỉ là sau khi kinh ngạc, lại càng phẫn nộ nhiều hơn!

Tiêu Vân Chước quả nhiên là đến quấy rối nàng ta!

Nàng ta đã đàn hai khúc, so với người bên ngoài, rõ ràng Oanh cầm sư đối xử với nàng càng thêm khác biệt hơn chút, nếu không phải do Tiêu Vân Chước đột nhiên xuất hiện còn nhất định phải đánh đàn, cây đàn Cửu Tiêu kia không chừng cũng đã là của nàng ta!

Nàng ta đã cố gắng hết sức nhẫn nại, nhưng bây giờ lại nói cho nàng ta biết, Cửu Tiêu là của Tiêu Vân Chước!

Buồn cười! Thực sự quá buồn cười!

Giọng nói của Khương Nguyên sắc nhọn, Oanh cầm sư cũng sửng sốt một chút, sau đó thản nhiên nói: "Cầm kỹ của Khương cô nương quả thật không tệ, chỉ là không hợp với Cửu Tiêu..."

Lời còn chưa dứt, nước mắt Khương Nguyên đã chảy xuống.

"Oanh cầm sư nói ta không xứng với Cửu Tiêu, Khương Nguyên cũng không có ý kiến, chỉ là... cầm khúc vừa rồi của biểu tỷ nghe cũng không có gì đặc biệt, vì sao nàng lại xứng chứ?" Khương Nguyên nhìn sang vô cùng uất ức: "Nếu bản lĩnh của biểu tỷ thật

sự có được Cửu Tiêu, ta chắc chắn sẽ vui cho nàng, chỉ là hôm nay có nhiều người tới như vậy, cầm kỹ còn tốt hơn so với biểu tỷ rất nhiều, vì sao lại cứ chọn trúng biểu tỷ? Thực sự khiến cho người ta khó hiểu... Ta... Chỉ muốn một sự công bằng thôi."

Oanh Nhứ hơi kinh ngạc nhìn Khương Nguyên.

Xem ra, vừa rồi Khương cô nương, căn bản không nghiêm túc nghe đàn.

"Nếu ngươi đã nói như vậy, thì cho dù ta có đánh giá cầm âm của Tiêu cô nương như thế nào, ngươi cũng không phục, hay là... Để người bên ngoài nói một câu đi." Oanh Nhứ nói xong, nhìn về phía Tề Ngọc Nhi: "Ta thấy giữa vị cô nương này và Tiêu cô nương cũng không tính là thân thiết, có lẽ có thể nói ra lời công bằng."

Tề Ngọc Nhi không nghĩ tới Oanh cầm sư đột nhiên chỉ về phía mình, lúc này cũng có chút ngượng ngùng.

Nhưng rất nhanh, Tề Ngọc Nhi đã thoải mái mở miệng: "Ban đầu nghe khúc đàn này, ta cảm thấy có chút giật mình, về sau... Ta cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào, trong lòng ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều, những suy nghĩ phức tạp kia cũng biến mất, toàn bộ thể xác và tinh thần giống như đều đắm chìm trong khúc nhạc, sau khi khúc nhạc ngừng lại, bỗng nhiên bừng tỉnh đại mộng... Ca khúc này... Rất đặc biệt..."

Tề Ngọc Nhi cũng không thể không thừa nhận, vừa rồi bản thân mình nghe đến ngây ngốc.

Cầm khúc này giống như có thể làm tất cả sự nóng nảy tan biến, một khắc này tất cả ác cảm của nàng ta với Tiêu Vân Chước dường như đã biến mất, cảm xúc bị nàng dắt đi, thậm chí cũng không muốn ra khỏi cảnh đẹp này.

Nàng ta cũng không muốn nói tốt cho Tiêu Vân Chước, nhưng càng khinh thường việc cãi bướng.

“Âm sắc của đàn Cửu Tiêu vốn dĩ mang theo vài phần trách trời thương dân nhẹ nhàng nặng nề và xa xăm trống trải, nếu dùng cây

đàn này đánh những ca khúc tầm thường, không thể hiện được nó, mà vừa rồi giai điệu mà Tiêu Vân Chước tấu lên với đàn Cửu Tiêu quả thật là càng xứng đôi." Tề Ngọc Nhi nhìn Khương Nguyên, vẫn như cũ kiên trì theo suy nghĩ của mình.

Mạnh Vịnh Tư ở bên cạnh trên mặt đều tràn đầy sự vui vẻ và khen ngợi.

Tề Ngọc Nhi này cho tới bây giờ luôn là như thế, sự việc đã nhận định, chính là cha mẹ ruột có tới, cũng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nàng ta cảm thấy Tiêu Vân Chước là người xấu bắt nạt biểu muội, cho nên nàng ta có can đảm thay Khương Nguyên làm chủ, nhưng nàng ta cũng công bằng, sẽ không bởi vì ghét một người, mà phủ nhận tất cả mọi thứ của người đó, đây cũng là lý do mà lúc trước vì sao nàng ấy có thể trở thành hảo hữu với Tề Ngọc Nhi.

Tề Ngọc Nhi vừa rồi chán ghét Tiêu Vân Chước, đó là bởi vì nàng ta còn chưa hiểu!

Chương 143

"Tề cô nương nói rất đúng, hôm nay nghe thấy cầm ý cũng có khác biệt, mà đàn Cửu Tiêu lại dường như là được sinh ra cho cầm của Tiêu cô nương, Oanh cầm sư đã quyết định, ta cũng cảm thấy không có gì không ổn." Người nói chuyện chính là một cầm sư khác.

Tất cả mọi người đều gật đầu phụ họa.

Khương Nguyên mặt mũi trắng bệch, vào thời khắc này cũng ý thức được sẽ không có người nào thay nàng ta nói chuyện.

Vừa rồi quả thực nàng ta không nghiêm túc nghe thứ gọi là cầm ý này, nhưng...

Việc đã đến nước này, nếu như nàng ta còn cưỡng cầu nữa, sẽ chỉ khiến người khác chán ghét.

"Là vãn bối nhất thời buồn bã, lúc này mới đánh mất chừng mực, mong rằng Oanh cầm sư chớ trách... Sau khi biểu tỷ về nhà, ta chưa từng nghe thấy nàng luyện đàn, bây giờ mới kinh ngạc quá mức, ngược lại thành trò cười..." Khương Nguyên lại lập tức ra vẻ hổ thẹn: "Chúc mừng biểu tỷ, đạt được đàn Cửu Tiêu."

Trên mặt của nàng ta còn có dấu vết mới vừa rồi bị Tiêu Vân Chước đánh.

Trên khuôn mặt nhỏ non mịn, vào thời khắc này hiện ra vô cùng đáng thương đau xót.

"Xong chuyện hai ngày này rồi, không biết Oanh cầm sư có tính toán gì không?" Tiêu Vân Chước cũng không phản ứng đến Khương Nguyên, hỏi lại Oanh cầm sư.

Oanh Như thân thể không tốt, chắc là thuở thiếu thời chịu khổ quá nhiều, chịu đựng làm hỏng cả thân thể.

Mặc dù Thần Ẩn Môn cũng có y thuật thâm sâu, nhưng học y không phải một chuyện đơn giản, môn đạo này, nàng đọc lướt qua không nhiều, chỉ là hiểu chút về phương thuốc an thần xua đuổi tà ma, cho nên không cứu được Oanh Nhứ, bùa chú trận pháp mặc dù có thể nghịch thiên cải mệnh, nhưng cưỡng ép làm, hậu quả sẽ chỉ nghiêm trọng hơn.

"Oanh Nhứ một mình lênh đênh, lần này tới Kinh Thành, cũng chỉ là tuân theo sư mệnh, bàn giao Cửu Tiêu mà thôi, sau này... vẫn chưa có dự định." Oanh Nhứ nhìn Tiêu Vân Chước nói.

Tiên sư của nàng ấy là đệ tử của Thần Ẩn Môn, cho nên cũng có bản lĩnh mấy phần về tính toán đoán mệnh, trước khi chết, tính ra được một phương hướng có cơ hội, cho nên nàng ấy mới đến Kinh Thành nhận đồ đệ.

"Vậy thì ở tạm nhà ta được chứ?" Tiêu Vân Chước trực tiếp hỏi.

Trong viện tử của nàng vẫn còn phòng trống, tổ mẫu và phụ thân chắc là sẽ không từ chối chứ?

"Vô cùng vui sướng." Oanh Nhứ mặt mày khẽ cong lên, vốn dĩ đã có dung nhan xinh đẹp, lúc này càng giống như đoá hoa nở rộ trong phút chốc, đẹp đến mức kinh người.

Tiêu Vân Chước sở dĩ mời Oanh Nhứ tới, ngược lại không phải bởi vì học đàn.

Oanh Nhứ biết từ khúc của Thần Ẩn Môn, bái sư lại là người của Thần Ẩn Môn, vừa rồi thái độ này hiển nhiên cũng tự nhận là đệ tự môn hạ, nếu đã như thế, nàng phải có trách nhiệm sắp xếp chỗ ăn ở cho đệ tử.

Thân thể của Oanh Nhứ không tốt, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có sinh cơ, nàng sẽ tìm đại phu tốt hơn hơn xem bệnh cho nàng ấy, mọi người cùng nhau sống lâu trăm tuổi.

Nhưng giờ phút này thấy Oanh Nhứ, trong lòng Tiêu Vân Chước càng nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Lúc trước môn nhân phân tán đi bốn phía cũng không ít, có lẽ những người đó cũng để lại đời sau hoặc là nhận đồ tử đồ tôn thì sao?

Lúc tiễn sư phụ đi, hắn chỉ còn một tiếc nuối duy nhất, chính là cảm thấy Thần Ẩn Môn hiu quạnh, còn cảm thấy nàng đáng thương, Môn chủ khoẻ mạnh, ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Nàng cũng biết, sư phụ không muốn truyền thừa trong môn bị đứt đoạn.

Trong Thần Ẩn Môn cất giữ các loại điển tịch không ít, mọi ngành mọi nghề đều có đọc lướt qua, chỉ một mình nàng, căn bản không học hết, cũng không phát huy được giá trị lớn nhất của chúng nó...

Sư phụ đối xử với nàng rất tốt, cho dù lúc ấy hắn chỉ là một Quỷ Hồn, lại dẫn nàng ra khỏi núi Vạn Cốt, dạy nàng kéo dài tính mạng, dạy nàng phòng thân, dù là hiện tại ngay cả hồn cũng biến mất, nhưng đã là sự trông đợi của sư phụ, vậy nàng sẽ phải nỗ lực hoàn thành.

Oanh Nhứ đồng ý quá mức vui sướng, nhanh đến mức khiến người khác rất ngạc nhiên.

Thật tình không biết, Oanh Nhứ rất tò mò về Môn chủ mới Tiêu Vân Chước này.

Đối với nàng ấy mà nói, Tiêu Vân Chước không chỉ là Môn chủ, càng giống như là người thân đột nhiên quen biết nhau!

Ngoại trừ hai năm ngắn ngủi gặp được sư phụ, cho tới nay, nàng ấy đều lẻ loi hiu quạnh, giống như lục bình không rễ, nhưng giờ khắc này, bắt đầu khác biệt rồi.

Cho nên giờ phút này, ánh mắt Oanh Nhứ nhìn Tiêu Vân Chước, tràn đầy sự yêu thương.

Chương 144

Khương Nguyên nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn.

Tiêu Vân Chước quả thực là khinh người quá đáng, vừa xuất hiện đã muốn cướp đi tất cả mọi thứ của nàng ta. Dựa vào cái gì chứ?

"Oanh cầm sư, không biết vãn bối có thể bái ngài làm thầy không? Vãn bối chắc chắn sẽ chăm chỉ học tập, cũng sẽ không tranh chấp với biểu tỷ, chỉ mong rằng có thể khiến cho cầm nghệ của mình tinh tiến, một ngày kia có thể được như Oanh cầm sư..." Khương Nguyên vẫn không muốn từ bỏ, bản thân mình cố gắng lâu như vậy, không chiếm được Cửu Tiêu còn chưa tính, nhưng nếu có thể được Oanh cầm sư chỉ điểm, cũng coi như là tốt.

Nàng ta mặt dày mày dạn, trong lòng chỉ còn lại có một chút xíu hi vọng cuối cùng.

"Khương cô nương, không phải ta không muốn dạy ngươi, mà chính là cầm ý ngươi và ta theo đuổi không giống nhau, nếu như ngươi học với ta, ngược lại sẽ khiến bản thân chậm trễ, nếu cô nương không ngại, ta có thể giới thiệu cho cô nương một cầm sư khác..." Oanh Nhứ hơi áy náy nói.

Vừa rồi nghe xong hai khúc này, nàng ấy vốn dĩ đã muốn từ chối Khương Nguyên.

Không phải người trong đồng đạo, nàng ấy không dạy được.

Mà hiện tại đã nhận Môn chủ, nàng ấy càng phải từ chối.

Nếu như Tiêu Vân Chước là kẻ độc ác tiểu nhân, vậy nàng ấy căn bản sẽ không là Môn chủ độ nhân độ quỷ được, cho nên nếu đã là Môn chủ tốt, vậy người sai dĩ nhiên là Khương cô nương.

Nàng ấy cũng không có lý gì lại hướng về người ngoài.

Oanh cầm sư từ chối vô cùng dứt khoát càng khiến cho Khương Nguyên cảm thấy mất hết mặt mũi.

Cầm kỹ của Oanh cầm sư là đỉnh nhất, được người tôn trọng, sau khi trở thành danh môn lương thần, chính bệ hạ đã từng khen không ngớt về cầm kỹ của nàng ấy, cho nên giờ phút này trong lòng nàng ta có phẫn nộ, nhưng trên mặt, lại không thể có nửa điểm bất mãn.

Khương Nguyên cố gắng tiếp nhận ý tốt của Oanh cầm sư.

Mặc dù Cửu Tiêu đã có chủ, nhưng vẫn còn người phải lựa chọn cầm sư, cầm hội này vẫn chưa kết thúc.

Tiêu Vân Chước cũng không tiện quấy rầy Oanh cầm sư và mọi người thiết tha cầm nghệ, cho nên sau khi đối phó xong với Khương Nguyên đáng ghét, Tiêu Vân Chước lập tức xuống lầu.

"Biểu tỷ... vừa rồi ta có chút hiểu lầm với tỷ, còn tưởng rằng cái gì tỷ cũng không biết, không nghĩ tới tỷ lợi hại như vậy..." Khương Nguyên cũng không từ bỏ lại dính vào: "Hôm nay cãi nhau với biểu tỷ là ta không đúng, ta cũng biết vừa rồi dưới cơn nóng giận đã nói sẽ rời khỏi Tiêu gia, cũng khiến cho tỷ đau lòng, tỷ có thể tha thứ cho ta một lần hay không?"

Lúc này Khương Nguyên thật sự không biết làm sao.

Người cầm sư mà Oanh cầm sư giới thiệu cho nàng ta căn bản không nổi tiếng lắm, làm đệ tử của người kia, có thể được chỗ tốt gì?

Mà sau này Oanh cầm sư sẽ vào Tiêu gia ở, nếu như nàng ta không rời đi, có lẽ cũng có thể thường xuyên nhìn thấy đối phương, dần dần, người đời sẽ đồng tình với nàng ta là một thân bản lĩnh là học được từ Oanh cầm sư.

"Không thể." Nhưng Tiêu Vân Chước lại lạnh lùng nhìn nàng ta.

"Biểu tỷ! Ta nghe nói tỷ vì giúp cô nương Mạnh gia, còn bán viên thuốc cứu mạng trong tay, tỷ đối xử với người ngoài tốt như vậy,

cũng không thể giơ cao đánh khẽ với ta hay sao? Ta biết lúc trước ta đi theo cô mẫu, đã cướp mẫu thân của tỷ, nhưng cũng không phải ta cố ý, là cô mẫu nhất định phải đón ta về Tiêu gia, nếu như biểu tỷ chịu giúp ta, chờ khi cô mẫu trở về, ta nhất định sẽ giúp biểu tỷ, để cô mẫu không hiểu lầm tỷ nữa, ta xin tỷ được không?" Khương Nguyên đáng thương nắm lấy cánh tay Tiêu Vân Chước, nước mắt lăn dài.

Lúc này Mạnh Vịnh Tư đang lôi kéo Tề Ngọc Nhi nói chuyện.

Bên cạnh Tiêu Vân Chước không có ai, cho nên Khương Nguyên mới có thể hạ thấp bản thân mà mở miệng như vậy.

Vốn dĩ Khương Nguyên cho rằng hôm nay mình nhất định có được lương sư, kết quả lại không có được cái gì, nếu nàng ta cúi đầu với Tiêu Vân Chước đổi lại được chỗ tốt, nàng ta sẵn lòng làm.

Tiêu Vân Chước rút tay mình ra.

Chương 145

Ánh mắt nhìn Khương Nguyên lại càng tràn đầy không vui: "Ta tốt với người khác, đó là bởi vì bọn họ đáng giá, nhưng ngươi... không xứng, hôm nay ngươi cầu xin ta, chẳng qua là bởi vì ta có thứ mà ngươi muốn, cho nên đừng giả bộ như mình đáng thương như vậy, ta còn chưa ngốc đến mức không phân biệt ra được."

Mẫu thân ruột của nàng đưa Khương Nguyên đến bên cạnh để nuôi, là đã được Khương gia đồng ý.

Có điều là so sánh với Khương gia, ở bên cạnh Khương thị, Khương Nguyên có thể lấy được nhiều đồ tốt, cho nên, bây giờ thấy tủi thân cái gì?

"Nếu biểu tỷ đã tuyệt tình như thế?" Giọng nói của Khương Nguyên đã nặng hơn mấy phần: "Ta biết tỷ bị cô mẫu tự tay ném đi. Bây giờ cô mẫu căn bản là không bị bệnh, căn bản cũng không phải là đi tĩnh dưỡng đúng không? Biểu tỷ, nếu như việc này truyền đi, mặc dù tỷ là người vô tội, nhưng đại biểu ca thì sao? Hắn sắp đi thi rồi, có mẫu thân ác độc như vậy, người khác sẽ nhìn hắn như thế nào?"

Khương Nguyên chuyển chủ đề, ngược lại khiến cho Tiêu Vân Chước không còn chán ghét nữa.

Đây mới là dáng vẻ nguyên bản của nàng ta.

"Vậy còn ngươi thì sao? Mặc dù họ Khương nhưng lại do một tay bà ta nuôi dưỡng." Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta châm chọc.

"Biểu tỷ, tỷ thật đúng là ác độc!" Khương Nguyên tức giận cả người phát run: "Nếu như tỷ đã không niệm tình thân, vậy sau này đừng trách ta vô tình."

"Hôm nay sắc trời đã tối, ta hy vọng ngày mai khi về nhà, ngươi đã dọn ra khỏi nhà rồi. Những năm này mẫu thân của ta đã cho ngươi không ít thứ, nhưng cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy, trong lòng

ngươi phải rõ ràng, về sau ta sẽ bảo quản gia kiểm kê đồ đạc, ngươi đừng để ta phải đến Khương gia tính tiền." Tiêu Vân Chước cũng không chút khách khí trả lời nàng ta.

Mẫu thân cho Khương Nguyên không ít y phục đồ trang sức, những thứ này, đã không phân rõ được đâu là đồ riêng của Khương Nguyên nữa.

Nhưng những đồ trang trí quý giá trong viện tử, Khương Nguyên không thể động vào.

Khương Nguyên hung hăng trừng mắt với Tiêu Vân Chước, trong mắt đều là thù hận.

Nàng ta hầm hừ rời đi, không bao lâu, Tiêu Vân Chước và Mạnh Vịnh Tư cũng đến sơn trang gần đó để ở lại.

Hôm nay ở đây có không ít người, còn chia ra làm Đông Viện và Tây Viện, phân chia nam nữ.

Điều kiện lại càng không tệ.

Các tiểu cô nương hiếm khi được đi ra ngoài chơi đùa, vô cùng vui vẻ.

Khách khứa trai gái cũng không phải là hoàn toàn không thể gặp mặt, đèn lồng trong hai viện được ghép đôi, nam nữ có thể chọn một chiếc đèn lồng yêu thích rồi tiến về tiền viện, nếu như ở tiền viện gặp được người có đèn lồng giống mình thì có thể cùng nhau trò chuyện ngắm cảnh.

Hôm nay khách tới đây đều là gia quyến của quan viên, bên cạnh có nha hoàn nô tài, tình hình này cũng sẽ không phát sinh ra chuyện có hại đến sự trong sạch.

Người lớn của các nhà cũng coi như được khai sáng, phàm là yêu thương con cái, thì cũng hy vọng nhi nữ có thể tìm được ý trung nhân của mình, cho nên bình thường thường xuyên có các kiểu yến hội tao nhã tụ tập, để người trẻ tuổi có thể hiểu rõ nhau.

Chỉ cần có dòng dõi tương đương nhau, trên triều không phải đối thủ hoặc kẻ thù truyền kiếp, trưởng bối cũng vui vì tạo thành được một mối hôn sự.

"Khâu ca ca nói mặt ta tròn, giống trái cây chín mọng, chúng ta đã nói trước rồi, đều chọn đèn hình quả lựu, cho nên không cho ngươi cướp của ta, còn nữa, lát nữa gặp Khâu ca ca, không được nói hươu nói vượn, nếu ngươi còn nói những lời kia, thì ta sẽ trở mặt không quen nữa!" Tề Ngọc Nhi kéo Mạnh Vịnh Tư, nói xong, lại nhìn Tiêu Vân Chước hừ một tiếng.

Tiêu Vân Chước muốn cướp hảo hữu của nàng ta? Còn lâu mới để cho nàng toại nguyện.

Người này đánh đàn không tệ, Cửu Tiêu cũng xứng với nàng, nhưng tuỳ việc mà xét, lừa Mạnh Vịnh Tư để nói hươu nói vượn với nàng ta, chính là Tiêu Vân Chước không đúng.

"Quả lựu nhiều hạt quả thật hợp với ngươi, còn chưa thành thân đã kết trái, thậm chí còn mơ mơ màng màng, nữ nhi cũng không có mấy người." Tiêu Vân Chước nhìn Tề cô nương này đắc ý, mở miệng lại tiếp tục đắc tội.

Chương 146

Tề Ngọc Nhi giận đến nổi điên, chỉ thẳng vào Tiêu Vân Chước chửi ầm lên.

“Tiêu cô nương cũng vì tốt cho ngươi thôi, nếu mà người không tin thì về rồi đi hỏi Khâu ca ca của ngươi đi! Nếu hắn ta thật sự đúng như vậy thì ngươi cũng có thể có cách ứng đối trước mà, không phải sao?” Mạnh Vịnh Tư vội vàng nói.

Nhưng trong lòng Tề Ngọc Nhi lại thực sự ấm ức.

Hôn sự sắp tới rồi, nhưng sau khi gặp được Tiêu Vân Chước thì liên tục nghe mấy lời xui xẻo như vậy, sao nàng ta có thể vui nổi đây?

“Nếu Khâu ca ca không phải như thế, ta muốn Tiêu Vân Chước phải quỳ xuống xin lỗi!” Tề Ngọc Nhi tức giận đến muốn đánh người.

“Được thôi.” Tiêu Vân Chước lập tức đồng ý: “Nếu mà ta nói đúng thì nhớ trả tiền.”

“Trả thì trả! Nếu như Khâu ca ca của ta thật sự giống như ngươi nói, ta sẽ không gả. Ngay cả toàn bộ của hồi môn của ta ta cũng bằng lòng cho ngươi luôn.” Tề Ngọc Nhi giận đến tận cùng, nói cũng không cần suy nghĩ.

Đôi mắt Tiêu Vân Chước sáng rực như hổ ngửi thấy mùi máu, lập tức vui hẳn lên.

Nhưng sau khi nhìn Tề Ngọc Nhi, nàng lại thở dài, tiền kiếm thì dễ nhưng cũng không thể không có giới hạn được, của hồi môn quá nhiều, không bằng số công sức mà nàng bỏ ra, sẽ làm tổn thương đến tài vận của nàng sau này.

“Tiêu cô nương, ngươi chọn đèn lồng nào?” Mạnh Vịnh Tư vội vàng nói: “Nam khách ở bên kia cũng có đèn lồng tương tự như

thế này, nếu mà có duyên gặp gỡ, cũng có thể…xem mặt một chút, đương nhiên, cho dù không thích cũng không sao, đến lúc đó cứ tùy tiện treo đèn lồng ở chỗ nào đó là được."

Tiêu Vân Chước nhìn đủ loại kiểu dáng đèn lồng ở xung quanh, không thể không nói, tay nghề của mấy người thợ thủ công này cũng thật khéo léo.

Ánh mắt nàng rơi vào một chỗ.

Đó là đèn lồng hình thỏ bái nguyệt.

Chiếc đèn lồng này được làm rất tinh xảo, những chiếc tua rua màu đỏ rũ xuống nhẹ nhàng lay động, đứng bên cạnh là một nữ quỷ khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên chân cô nương này bị trói bằng dây xích sắt. Bàn tay trắng như tuyết nhẹ nhàng vuốt ve dây tua rua màu đỏ, nhìn chằm chằm chiếc đèn lồng đến phát ngốc.

Tiêu Vân Chước bước tới, cầm chiếc đèn lồng thỏ bái nguyệt kia lên.

Thấy nàng chọn chiếc đèn này, Tề Ngọc Nhi giật mình, sắc mặt Mạnh Vịnh Tư cũng thay đổi.

"Tiêu cô nương, hay là ngươi đổi cái khác đi, nếu ngươi thích hình con thỏ thì có đèn lồng thỏ nằm này cũng không tồi." Mạnh Vịnh Tư vội vàng nói.

"Cái này có ý gì không?" Tiêu Vân Chước cầm đèn thỏ bái nguyệt không buông.

Hồn phách nữ quỷ vừa rồi cũng đi theo nàng tới đây, vẻ mặt có chút tức giận, giống như đang trách móc nàng cướp lấy cái đèn lồng đẹp như vậy.

Mạnh Vịnh Tư do dự một lát, nghĩ Tiêu Vân Chước vốn cũng là người biết trừ ta nên mở miệng nói: "Vị nhị tiểu thư phủ Ninh Nghĩa Quốc Công mà ngươi nhìn thấy hôm nay kia, nàng ấy là đích nữ, nhưng vốn chỉ là đích thứ nữ, phía trên nàng còn có một

trưởng tỷ nữa.”

“Phong cảnh nơi đây dễ chịu hợp lòng người, thường xuyên có nhiều chuyện náo nhiệt. Năm ấy mưa thuận gió hòa, ngay cả hoa cũng nở rộ, ở gần sơn trang giống như là cả một biển hoa. Đầu tháng sáu có tổ chức một hội ngắm hoa, đương nhiên, buổi tối cũng có nhiều đèn lồng thế này…Vị đại tiểu thư phủ Ninh Nghĩa Quốc Công kia cũng tới, cũng chọn chiếc đèn lồng giống như trong tay ngươi.”

Mạnh Vịnh Tư nói nhỏ, sợ người khác nghe được sẽ không được tự nhiên.

“Sau đó thì sao?” Tiêu Vân Chước hỏi lại.

“Lúc ấy bên ngoài sơn trang cũng có đường phố thôn trấn, cũng coi như phồn hoa, đến ban đêm thậm chí có thể xách theo đèn lồng đi dạo ở bên ngoài. Theo lý thuyết, có nhiều tiểu thư nữ quyến quan viên ở đây thì quan phủ cũng phải phái người canh gác, sẽ không để xảy ra chuyện gì mới đúng, nhưng lại không ngờ vị đại tiểu thư kia lại biến mất không thấy tăm hơi.”

“Sau đó, quan phủ đã tìm kiếm khắp nơi ở phụ cận nhưng không tìm được gì, người biến mất lúc đêm hôm khuya khoắt, cơ bản là không còn nữa rồi. Ninh Nghĩa Công cũng vì lo lắng chuyện này đến bạc cả tóc, quận chúa nương nương đổ bệnh suýt không dậy nổi. Đến nay không có ai dám nhắc tới chuyện này, nhưng từ sau chuyện đó, cứ đến buổi tối, cổng sơn trang lại đóng lại, không được ra vào.” Mạnh Vịnh Tư lại nói.

Chương 147

Vị đại tiểu thư của Quốc Công phủ lúc còn sống trắng trẻo hoạt bát giống như con thỏ, tính cách cũng tốt, ngây thơ hồn nhiên.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước nhìn lướt qua nữ quỷ.

Nữ quỷ này giống như đang đắm chìm trong thế giới của mình, trong mắt chỉ có ánh sáng phát ra từ đèn lồng hình con thỏ, dường như không nghe thấy những lời Mạnh Vịnh Tư nói. Nhưng từ cách ăn mặc cùng khí chất mà xem thì hẳn đó là đại tiểu thư của phủ Quốc Công mà Mạnh Vịnh Tư đã nói.

Người này đã chết mấy năm, nếu trước khi chết phải chịu kích thích không nhỏ thì cũng có thể bị mất trí nhớ, cho nên hoàn toàn không hề dao động với mấy lời của Mạnh Vịnh Tư.

“Ta sẽ chọn chiếc đèn này.” Tiêu Vân Chước mỉm cười với Mạnh Vịnh Tư: “Vị đại tiểu thư kia tên là gì?”

“Họ La, tên là Phi Diên. Nếu như bây giờ vẫn còn sống thì chắc hẳn cũng khoảng chừng hai mươi tuổi.” Mạnh Vịnh Tư thở dài.

“Phi Diên, Phi Diên…Một con diều….bay đi bay đi, bay lên bầu trời đi…” Nữ quỷ nghe thấy tên liền cười khanh khách, quay xung quanh chiếc đèn con thỏ trong tay Tiêu Vân Chước, giang hai cánh tay như đôi cánh, hét lên với vẻ hồn nhiên ngây thơ. Bước chân nàng uyển chuyển nhưng sợi xích sắt ở dưới chân cũng đi theo hồn phách của nàng, phát ra những tiếng loảng xoảng, chỉ có Tiêu Vân Chước mới nghe thấy.

Mạnh Vịnh Tư thấy Tiêu Vân Chước cứ khăng khăng muốn chọn chiếc đèn này, cũng có chút lo lắng.

Tề Ngọc Nhi lại cảm thấy Tiêu Vân Chước quả nhiên giống như lời đồn đãi, đối với mấy chuyện xui xẻo này lại không hề kiêng dè chút nào, mang cái danh phán quan kia cũng không hề oan uổng.

Ba người xách chiếc đèn lồng mà mình đã chọn đi tới tiền viện.

Quả nhiên, khi nhìn thấy chiếc đèn trong tay Tiêu Vân Chước, rất nhiều người không khỏi nhớ đến chuyện năm xưa, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước thêm mấy phần cổ quái.

Bởi vì sự mất tích của La Phi Diên mang mấy phần xui xẻo nên rất ít người lựa chọn chiếc đèn này.

Đương nhiên, bởi vì chuyện này cũng đã trôi qua mấy năm, có người nhất thời đã quên, nhưng phàm là người chọn chiếc đèn này nếu không phải ngã sấp mặt xuống đất thì đèn cũng sẽ đốt cháy xiêm y…

“Nàng mới tới đây, không biết nội tình, nhưng Mạnh cô nương và Tề cô nương ở bên cạnh chắc hẳn cũng biết…đáng lẽ phải nhắc nhở nàng mới đúng.” Trong đám người có người lên tiếng.

“Nếu không biết thì không sao, nhưng chỉ sợ là cố ý. Năm nay Sầm công tử cũng tới, liệu có phải là Tiêu cô nương này lấy được Cửu Tiêu còn chưa đủ, còn muốn có thêm một mối nhân duyên tốt nữa không?”

“…”

Nhị tiểu thư La gia ở bên cạnh nhìn chiếc đèn kia, trong mắt hiện lên sự tức giận.

Sầm công tử là vị hôn phu của tỷ tỷ nàng lúc còn sống, đại tỷ tỷ ba tuổi, Thám Hoa lang mười chín tuổi!

Sau khi tỷ tỷ mất tích, ngay cả tang sự cũng đã tổ chức, mọi người đã thoát ra, duy chỉ có tỷ phu này của nàng là không thể thoát ra được. Không chỉ nhiều năm không cưới mà từ đó về sau cũng không còn đi theo con đường làm quan, sau lại dựng một căn nhà cỏ ở gần mộ chôn di vật của tỷ tỷ, ngày ngày canh giữ ở đó, rất ít khi gặp người.

Hắn là người Sầm gia được bệ hạ trọng dụng, lại trở thành Thám Hoa lang năm kia, nếu không xảy ra chuyện này thì hiện giờ đã

sớm cùng tỷ tỷ phu thê ân ái, nhi nữ song toàn rồi.

Ngay cả bệ hạ cũng rất tiếc hận, rất nhiều lần nhắc nhở nhưng tỷ phu vẫn luôn mắc kẹt trong chuyện này.

Trong lòng này, cho dù Sầm công tử chưa thành hôn với tỷ tỷ nhưng cũng chính là thân tỷ phu của nàng!

Sầm gia, La gia đều hy vọng hắn có thể thoát ra càng sớm càng tốt, thậm chí cũng mong hắn có thể gặp được một người tốt hơn, đừng tự hành hạ bản thân nữa.

Nhưng nữ nhân này không nên tính kế như thế, thậm chí còn lợi dụng tỷ tỷ của nàng để thượng vị!

“Tiêu cô nương! Đồ của ngươi thì không ai cướp được, nhưng có mấy thứ tốt nhất là ngươi không nên động vào!” La nhị cô nương tức giận, kiên quyết đinh tới trước mặt Tiêu Vân Chước, nhìn nàng nói.

Chương 148

La nhị tiểu thư dứt khoát lại trực tiếp, đi tới trước mặt Tiêu Vân Chước, ánh mắt sắc bén cảnh cáo.

“Theo ta được biết, phàm là đèn lồng treo ở nơi đó không có ai động tới thì đều có thể chọn mà, phải không?” Tiêu Vân Chước kinh ngạc nhìn đối phương, sau đó lại nhìn qua nữ quỷ đang bay ở bên cạnh, chỉ thấy nữ quỷ này gặp muội muội của mình mà cũng không hề có phản ứng gì cả.

La nhị tiểu thư cau mày nhìn nàng: “Ngươi giả ngốc cái gì hả? Ai mà không biết ngươi chọn đèn này là có dụng ý gì.”

Tiêu Vân Chước nhìn bộ dáng tức giận của đối phương, có chút khó hiểu.

Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hoài nghi và không mấy vui vẻ của người khác, Tiêu Vân Chước cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân.

Chiếc đèn này là một đôi, một cho khách nam và một cho khách nữ.

“La cô nương, ngươi hiểu lầm rồi. Tiêu cô nương không biết chuyện của Sầm công tử, nàng ấy chọn chiếc đèn này chỉ là thưởng thức cách chế tác nó thôi. Chuyện của tỷ tỷ ngươi nàng chỉ biết sơ một chút, càng không biết chuyện về Sầm công tử.” Mạnh Vịnh Tư vội vàng đứng ra nói.

Vừa rồi nàng ấy chỉ lo nói đến chuyện bi thảm của La Phi Diên mà quên mất Sầm công tử cũng thường tới nơi này để tưởng nhớ người xưa!

La nhị cô nương phản ứng lớn như vậy, tất nhiên là bởi hôm nay Sầm công tử cũng đến, cho nên mới sẽ hiểu lầm Tiêu Vân Chước, cho rằng nàng là vì Sầm công tử kia nên mới chọn thứ này!

“Thật sao?” La Phi Nguyệt cau mày, cẩn thận nhìn Tiêu Vân Chước: “Nếu ngươi không biết thì chuyện này là ta không phải, chỉ là…Tiêu cô nương, thứ này đối với ta có ý nghĩa đặc biệt, nếu như lúc bình thường thì không sao, nhưng hôm nay tỷ phu ta cũng ở đây, ta cũng không hy vọng có người dụng tâm kín đáo lợi dụng tỷ tỷ ta, cho nên ngươi có thể đưa cái này lại để ta cất đi được không?”

La Phi Nguyệt là người thẳng thắn dứt khoát, Tiêu Vân Chước có thể nhìn ra được từ khi nàng ấy là người đầu tiên đứng ra chơi đàn.

“Không được.” Tiêu Vân Chước từ chối: “Ta không có ý gì với Sầm công tử cả, chỉ là vật này vẫn đang hữu dụng với ta.”

Sắc mặt La Phi Nguyệt lập tức tối sầm.

Chỉ là một chiếc đèn lồng mà thôi, ngoại trừ để chiếu sáng thì cũng chỉ là cơ hội để gặp gỡ khách nam, mà nếu dùng để chiếu sáng thì cái nào mà không được?

Tiêu Vân Chước nói thứ này còn hữu dụng, còn không phải là để dụ dỗ tỷ phu của nàng à?

“Nếu La nhị tiểu thư không ngại, sao chúng ta không đi cùng với nhau luôn? Ngươi dùng thứ này để tưởng nhớ người xưa, ta cũng muốn dùng thứ này để tìm tung tích một người, cũng không mâu thuẫn gì cả.” La Phi Nguyệt đang định nổi giận thì nghe Tiêu Vân Chước lên tiếng.

Những lời này vừa nói ra, La Phi Nguyệt liền bối rối, không hiểu nàng muốn làm gì.

“Hả, ngươi cầm đèn của tỷ tỷ ta cũng thôi đi, còn muốn lợi dụng cả ta nữa sao? Muốn để cho tỷ phu ta thấy ngươi và ta ở chung vui vẻ, cho rằng ngươi có duyên phận với La gia ta sao? Tiêu cô nương, ngươi cũng đừng coi ta là đồ ngốc chứ?” La Phi Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi tức giận hét lên.

“La nhị cô nương, tính cách ngươi quá mức cương ngạnh, sớm

muộn gì cũng phải chịu thiệt thòi lớn.” Tiêu Vân Chước liếc nhìn nàng, dứt khoát nói thẳng: “Ta rất có hứng thú với vụ án mất tích của tỷ tỷ ngươi, nên ta muốn dùng cây đèn này để tìm thi cốt của tỷ tỷ ngươi. Ngươi là người thân của người chết nên ta mời ngươi đi cùng cũng là chuyện đương nhiên mà.”

Nàng vừa dứt lời, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Mọi người vừa thấp thỏm vừa khẩn trương nhìn La Phi Nguyệt, mà La Phi Nguyệt cũng giống như nghe được chuyện buồn cười nhất.

Tiêu Vân Chước thế mà lại nói muốn tìm tỷ tỷ của nàng!

“Ngươi…quả thực quá hoang đường! Ngươi và tỷ tỷ ta không thân cũng chẳng quen, ngươi cho rằng ta sẽ tin mấy chuyện ma quỷ của ngươi sao?” La Phi Nguyệt cười châm chọc.

“Ta nói thật thì ngươi lại không muốn tin, chẳng lẽ chỉ có cách nói “dụ dỗ Sầm công tử” mới có thể khiến ngươi thoải mái sao?” Tiêu Vân Chước nhìn thẳng nàng: “Nếu ngươi không muốn đi cùng thì thôi, nhưng cũng đừng có cản trở.”

La Phi Nguyệt nhìn thấy thái độ không biết hối cải này của nàng làm cho bất mãn, nổi giận đùng đùng.

Thấy thế muốn lao thẳng tới cướp lại cây đèn kia, nhưng còn chưa kịp bước đi đã bị Mạnh Vịnh Tư nhào tới chặn người lại.

Mạnh Vịnh Tư cực kỳ kích động: “Đừng! La nhị cô nương! Nàng có thể làm được! Tiêu cô nương nói nàng đi tìm thi cốt thì nhất định có thể tìm thấy!”

“…” Tề Ngọc Nhi có chút hối hận vì đã không kịp thời giữ chặt Mạnh Vịnh Tư.

Người này đã bị Tiêu Vân Chước cho ăn canh mê hồn, không cần Tiêu Vân Chước mở miệng mà Mạnh Vịnh Tư đã giống như một tiểu tướng ngốc ngếch liều mạng tiến lên chém g.i.ế.t.. Vừa rồi mới nói vị hôn phu của nàng ấy không ra gì, bây giờ lại còn dám

dõng dạc nói rằng Tiêu Vân Chước có thể tìm được La Phi Diên!

Chương 149

La Phi Diên sao? Quan phủ tìm kiếm suốt cả hai tháng cũng không tìm được người, nàng có thể tìm được sao!

La Phi Nguyệt chưa bao giờ tức giận đến thế, hận không thể lao tới xé Tiêu Vân Chước ra thành từng mảnh.

Tuy nhiên, sắc mặt Tiêu Vân Chước vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt không phải lúc nào cũng nhìn nàng.

Thỉnh thoảng nàng sẽ nhìn xung quanh, cũng sẽ cúi đầu nhìn chiếc đèn trong tay. Đối với những chuyện bên ngoài, nàng giống như không hề quan tâm đến những người ngoài cuộc, điều này mới càng làm cho mọi người cảm thấy nghẹn khuất và bực bội!

Tiêu Vân Chước nhìn Mạnh Vịnh Tư đang nói chuyện giúp mình, cũng rất ngượng ngùng.

Nể mặt bằng hữu, Tiêu Vân Chước lại mở miệng nói: “Nếu như ngươi đã để ý chiếc đèn này như thế, chắc là bởi vì Sầm công tử kia còn chưa thành hôn. Mặc dù ngươi không tin ta nhưng cũng nên tin tưởng tỷ phu ngươi mới phải. Nếu hắn đã tình thâm nghĩa trọng với tỷ tỷ ngươi như thế, ngươi cảm thấy hắn có thể bởi vì một chiếc đèn mà thay lòng đổi dạ sao?”

“Nếu ta thật sự tìm được tung tích của tỷ tỷ ngươi thì đối với ngươi mà nói, đó cũng là chuyện tốt. Nếu ta không tìm được, người mất mặt cũng chính là ta. Từ đầu đến cuối, La nhị cô nương cũng không bị tổn thất gì cả, cho nên…ngươi tức giận cái gì? Ngươi bảo vệ thân tỷ tỷ ta có thể hiểu, nhưng chớ bị cảm xúc làm lu mờ tâm trí như thế.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Số mệnh của nữ nhi La gia cũng thật đủ thảm.

La Phi Diên vô tội chết oan, thi thể không rõ tung tích, nhưng khí sắc La Phi Nguyệt cũng không tốt.

Thượng đình có hung khí hiện ra, sắp tới tất có tai ương.

La Phi Nguyệt không hiểu được nàng.

Đương nhiên nàng hiểu tính tình của tỷ phu, mấy năm nay hai nhà La Sầm cũng phải lo lắng tìm kiếm một mối hôn sự cho hắn, nhưng vẫn tốn công vô ích, mà Tiêu Vân Chước này…

Bộ dáng Tiêu Vân Chước này quả thật không tồi, mày đẹp mi cong, còn có đôi mắt phượng sáng đen trắng rõ ràng, nước da trắng ngần, dáng người ngay thẳng đoan chính, có một loại cảm giác sạch sẽ như gió mát trăng thanh, tướng mạo cỡ này không kém gì người khác.

Lại chỉ có một điều, người này lại thiếu vẻ câu nệ và đoan trang, luôn lộ ra cảm giác lười biếng và tùy hứng.

Với tính cách như vậy, rất nhiều nam tử sẽ không bị nàng thu hút, mà tỷ phu nhà nàng thì đã từng gặp rất nhiều mỹ nhân, quả thật sẽ không bởi vì một chiếc đèn mà bị một người tính tình kỳ quái như Tiêu Vân Chước thu hút…

“Ta muốn biết tại sao, ta không hy vọng bất cứ người nào lợi dụng chuyện thê thảm của tỷ tỷ ta để thể hiện, hấp dẫn sự chú ý của người khác.” La Phi Nguyệt bày tỏ rõ ràng sự bất mãn của mình.

Trong mắt nàng ấy, Tiêu Vân Chước là một người không giống người bình thường. Với tính cách của người này, chắc chắn sẽ có mục đích gì đó!

“La nhị cô nương.” Mạnh Vịnh Tư thấy nàng ấy cố chấp như thế, vô cùng sốt ruột, sợ La Phi Nguyệt bỏ lỡ cơ hội tốt để tìm được tỷ tỷ ruột của mình nên vội nói nhỏ: “Tiêu cô nương chỉ có ý tốt mà thôi! Đệ đệ nhà ta trước đó bị trúng tà, ít nhiều nhờ nàng giúp chiêu hồn nên mới khỏi hẳn! Chỉ là việc này không tiện công khai ra ngoài nên mới nói là uống linh đan diệu dược mà nàng cho… Chính mắt ta đã trông thấy bản lĩnh đoán mệnh xem tướng của nàng ấy! Ngươi ngàn vạn lần đừng có tức giận nữa!”

Cơ hội này tốt đến bao nhiêu, thế mà La nhị cô nương vẫn còn

bướng bỉnh!

Giống như là trân bảo hiếm có đưa đến tận tay mà nàng ấy không nhận ra, còn coi như hòn đá vụn vứt ra ngoài!

Chương 150

Giọng nói vội vàng của Mạnh Vịnh Tư làm cho La Phi Nguyệt cực kỳ kinh ngạc.

Trúng tà? Xem tướng đoán mệnh?

Ý của Mạnh Vịnh Tư là, Tiêu Vân Chước…là một thần côn, cho nên gặp chuyện hiếm lạ kỳ quái thế này mới muốn nhúng tay vào?

Nhưng đáp án như vậy, thực sự làm nàng ấy cảm thấy…không thể tưởng tượng nổi!

Dù sao thì Tiêu Vân Chước tốt xấu gì cũng là một thiên kim tiểu thư!

Ánh mắt La Phi Nguyệt phức tạp nhìn về phía Tiêu Vân Chước, giờ khắc này cũng có chút bối rối, không biết nên tin hay là không!

Tuy nhiên, sở dĩ Tiêu Vân Chước bị các cô nương này đặt cho biệt danh là "Tiêu phán quan", chính là bởi nàng đường đường chính chính chạy tới Hình Bộ báo án, đồng thời kết luận rằng hòa thượng giả mạo đã g.i.ế.t. người…

"La nhị cô nương, đừng có nhiều lời với nàng ta nữa, không bằng trực tiếp gọi người đến đuổi nàng ra ngoài đi!" Bạn tốt của La Nhị từ phía sau bước tới, dứt khoát nói.

La nhị cô nương nâng lên, do dự một lúc rồi cắn răng nói: "Tiêu cô nương, ta muốn đi cùng với ngươi, tối nay cho dù ngươi làm cái gì cũng không thể gạt ta được! Đương nhiên, nếu như ngươi thật sự muốn tìm tỷ tỷ của ta, ta cũng sẽ cố gắng hết sức phối hợp với ngươi, nơi này ta còn quen thuộc hơn ngươi!"

Với thân phận của nàng ấy, muốn đuổi ai đó đi quả thật không phải là việc khó, nhưng lúc này cũng đã muộn rồi…

Năm đó tỷ tỷ của nàng biến mất ở bên ngoài sơn trang, chuyện

tương tự không thể xảy ra lần nữa, bất kể là với ai!

“Tùy ngươi.” Tiêu Vân Chước gật đầu.

Chỉ cần đừng có ở bên cạnh lải nhải là được.

Những người đứng phía sau La Phi Nguyệt tuy không hiểu lắm nhưng cũng không thể ngăn cản chuyện mà La Phi Nguyệt muốn làm.

“Bây giờ ngươi muốn đi đâu?” La Phi Nguyệt kiên trì hỏi.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước như có như không nhìn về phía quỷ hồn La Phi Diên.

Số du hồn dã quỷ mà nàng đã từng gặp rất nhiều, La Phi Diên là một trong những du hồn khiến người ta phải đau lòng nhất. Nàng ấy không hề giống quỷ, giống như một người sống bị lạc đường, trên mặt không hề có chút oán hận nào, vẫn duy trì khuôn mặt mỉm cười như khi còn sống, chỉ là trên người hơi bẩn một chút mà thôi.

“La nhị tiểu thư, ngươi có nhớ rõ lệnh tỷ mất tích ngày nào không?” Tiêu Vân Chước nhìn La Phi Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên là ta nhớ rõ, đó là ngày mùng bốn tháng sáu của sáu năm trước.” La Phi Nguyệt không chút do dự nói: “Ngày đó ta cũng đi cùng, nhưng ta bướng quá, cứ khóc nháo đòi xem đèn trời. Tỷ tỷ không thích thả đèn trời, hoa bên ngoài rất đẹp, lại còn có nhiều đom đóm, tỷ ấy nói nếu gặp được thì sẽ bắt một con về cho ta chơi, nhưng ta đợi rất lâu mà vẫn không thấy tỷ ấy quay về…”

Nhắc tới chuyện này, La Phi Nguyệt vẫn rất đau thương: “Bên cạnh tỷ ấy còn có hai nha hoàn đi theo, lúc tìm được thì đều đã chết, chỉ có mình tỷ tỷ ta thì mất tích không thấy đâu nữa.”

Tiêu Vân Chước tập trung tinh thần, lập tức lấy ra đồng tiền gieo quẻ, sau đó lại bắt đầu tính toán cẩn thận.

La Phi Nguyệt nhìn với vẻ vừa tò mò vừa hoài nghi.

Vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Vân Chước không giống như đang nói giỡn hay đùa cợt, nếu nàng thật sự hiểu mấy thứ này…vậy liệu có phải tỷ tỷ của nàng sẽ thực sự có hy vọng tìm được rồi không?

Bao nhiêu năm trôi qua, người trong nhà cũng đã sớm nhận định rằng tỷ tỷ đã chết, nhưng bởi vì không tìm thấy thi cốt nên mẫu thân thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy tỷ tỷ phải chịu khổ.

“Trước kia quan phủ chỉ tra xét bên ngoài sơn trang thôi sao?” Tiêu Vân Chước đột nhiên mở mắt hỏi.

“Lúc đó thôn trấn ở bên ngoài có rất nhiều người dân sinh sống, những người buôn bán nhỏ cũng không ít. Đương nhiên chủ yếu là bên ngoài sơn trang, còn bên trong sơn trang…Sơn trang này là của quan phủ, người bên trong đều đã có đăng ký danh sách nên cũng chỉ kiểm tra sơ qua mà thôi. Hơn nữa tỷ tỷ ta lúc đó mất tích ở bên ngoài, không ai nhìn thấy nàng ấy quay về sơn trang cả.” La Phi Nguyệt quả thực rất quen thuộc với chuyện này, lập tức trả lời ngay, chỉ là vừa nói xong, nàng ấy đột nhiên ý thức được điều gì, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tiêu Vân Chước: “Ý của ngươi là…tỷ tỷ của ta…thi cốt đang ở ngay trong sơn trang này sao?”

“Theo như đo lường tính toán của ta, quan quỷ mộ vu nhị hào, quả thực có một thi thể bị giấu ở đây. Vừa nãy ta lấy thời gian La đại cô nương mất tích để tính quẻ, phát hiện thân hào thế hào tạo hình thân thể bị tra tấn, là dấu hiệu khó thoát khỏi tai họa. Hung quẻ ở khôn, đối ứng với hướng Tây Nam, mệnh hào hướng kim nhận, đại sát kiếp nhật nguyệt kiến giả…”

Chương 151

Tiêu Vân Chước vừa mở miệng, La Phi Nguyệt liền không hiểu.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước nhìn về phía hướng Tây Nam: "Với thân phận của La cô nương muốn điều động hộ vệ của sơn trang này không khó phải không?"

"Đương nhiên." La Phi Nguyệt không hiểu, nhưng nhìn bộ dáng trấn định của Tiêu Vân Chước, trong lòng có chút khẩn trương: "Tiêu cô nương, ngươi đợi một lát."

La Phi Nguyệt không biết quyết định của mình có đúng hay không, nhưng quả thật Tiêu Vân Chước không cần thiết phải lừa nàng.

La Phi Nguyệt lập tức bảo nha hoàn đi tới phụ cận gọi người.

Các nàng hiện tại đang ở tiền viện, mà vị Sầm công tử đang ở cách đó không xa, nghe thấy tiếng gọi của La Phi Nguyệt, một lúc sau Sầm Trạm cùng với một số người cũng đi tới.

Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua tướng mạo Sầm công tử.

Mệnh phạm cô thần, tướng mạo cả đời vô thê.

Hắn quả thực là một người cố chấp, thiếu niên một khi đã động tâm thì tình cảm ban đầu đó cả đời không hề thay đổi, loại quyết tâm này không phải mỗi người đều có thể có. Hơn nữa người này quan lộc cực vượng, nếu ra làm quan, tất nhiên sẽ quân thần tương đắc, quan vận hanh thông. Nhưng phần si tình này, mệnh số gắn liền với La Phi Diên, dưới sự ảnh hưởng của nó, mất đi trái tim và linh hồn đồng nghĩa với việc mất đi hứng thú với tiền đồ quyền vị, cho nên con đường tương lai cũng bị thay đổi.

Sầm công tử vừa xuất hiện, ánh mắt liền nhìn về phía đèn lồng trong tay Tiêu Vân Chước.

Nhưng cũng chỉ là giật mình, sau đó yên lặng quay đầu, nhìn La

Phi Nguyệt nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

La Phi Nguyệt không dám giải thích, chỉ cắn răng nói: “Tỷ phu, ta muốn mượn hộ vệ sơn trang dùng một chút, nhưng lại không tiện ra mặt, đành phải làm phiền huynh.”

“Được.” Sầm công tử không nhiều lời.

“Tiêu cô nương, muốn đi nơi nào, chúng ta đi theo ngươi.” Trái tim La Phi Nguyệt gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiêu Vân Chước bước ra, đi về phía Tây Nam, ở phía đó chính là dãy nhà của thợ thủ công trong sơn trang.

Sơn trang này vô chủ, quan phủ lợi dụng sơn trang này để thu chút tiền bạc, cho nên trong sơn trang có rất nhiều thợ thủ công, có người phụ trách tu sửa nhà cửa mương nước, có người phụ trách chăm sóc hoa cỏ cây cối các loại…

Sau khi Tiêu Vân Chước xác định được vị trí, nàng lại lấy ra một lá bùa.

Bùa được thắp sáng, La Phi Diên bám vào đèn lồng, lập tức bay về phía Tây Nam. Lá bùa cũng bay lơ lửng trong không trung một lúc rồi cháy thành tro bụi.

Vị trí và phương hướng mà Tiêu Vân Chước thu được cũng chính xác hơn.

Lúc này, những người khác cũng không dám nhiều lời, bởi vì ai cũng đều biết, La Phi Diên chính là mạng sống của Sầm công tử. La Phi Diên mất đi, Sầm công tử từ đó đến nay thất hồn lạc phách. Nếu lúc này hắn biết chuyện các nàng đang tìm thi cố của La đại cô nương thì người đầu tiên phát điên chắc chắn là Sầm Trạm…

Toàn bộ sơn trang đều được bao phủ trong ánh sáng yếu ớt của đèn lồng, mọi người một đường cùng đi, không ai ngăn cản.

Rất nhanh, Tiêu Vân Chước đã dừng lại trước một khoảng sân.

“Ở chỗ này sao? Tiêu cô nương, ngươi thật sự cho rằng mình tính không sai sao? Nếu lát nữa mọi chuyện bại lộ, cho dù ta có tha thứ cho người thì…tỷ phu của ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Giọng La Phi Nguyệt nhỏ hơn nhiều, lo lắng nói, ánh mắt nhìn khoảng sân nhỏ kia, trong lòng lại sinh ra cảm giác khủng hoảng không dám bước vào.

Sầm công tử cũng dẫn quản sự sơn trang tới đây.

Quản sự kia không rõ nguyên do, sau khi đi tới nơi này chỉ nói: “Người sống trong này chính là thợ làm đèn lồng của sơn trang, toàn bộ đèn lồng trong sơn trang này đều do hắn và lão nương hắn cùng nhau làm. Thợ làm đèn này rất xấu xí, chỉ sợ các quý nhân thấy sẽ sợ hãi…”

Chương 152

Sầm công tử không rõ nguyên do, tuy nhiên La Phi Nguyệt là muội muội ruột của La Phi Diên, cũng giống như người nhà hắn, cho nên hắn cũng không cần phải hỏi tại sao muội muội muốn làm, cứ làm theo là được.

“Không sao, cứ gọi người ra đây đi.” Sầm công tử thản nhiên nói.

Quản sự vội vàng nói vâng, nghĩ rằng có lẽ lần này đèn làm rất tốt nên các quý nhân mới muốn đến xem người thợ thủ công làm ra chiếc đèn này trông như thế nào.

Quản sự bước vào trước, nhìn thấy người thợ kia đang bận rộn ở trong nhà, còn vui vẻ nói: “Phạm Lại Tử, ngươi gặp may rồi! Các quý nhân đang ở bên ngoài chờ gặp ngươi đấy! Ta nói này, chỉ cần ngươi thành thật làm đèn thì không thiếu chỗ tốt cho ngươi đâu. Lát nữa ngươi phải thành thật một chút, đừng có ngẩng đầu lên dọa người ta sợ, nếu cho ngươi bạc thì nhớ thành thật nhận lấy. Đúng rồi, trong viện của ngươi có cái đèn nào hiếm lạ một chút không? Nhớ đưa ra cho các quý nhân xem thử…”

Vừa nói xong, Phạm mẫu bị nan tre trong tay làm xước ngón tay, có vẻ hoảng loạn.

Phạm Lại Tử nhìn thoáng qua bên kia, sau đó cúi đầu khom lưng đi theo quản sự cùng bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy rất nhiều người đứng đó.

Phạm Lại Tử thành thật quỳ xuống hành lễ.

“Ngươi đã từng gia nhập quân doanh phải không?” Tiêu Vân Chước nhìn hắn rồi hỏi thẳng.

“Bẩm vâng…Lúc còn nhỏ gia đình khó khăn nên có đi tòng quân, còn tưởng rằng sẽ chết nhưng không ngờ còn có thể sống sót, có dành dụm được ít tiền và học được nghề làm đèn lồng này…”

Phạm Lại Tử thành thật nói.

Quản sự nghe vậy cũng cười nói: “Bẩm cô nương, Phạm Lại Tử này cũng có bản lĩnh không tệ, chỉ là hơi kém may mắn một chút. Năm đó lúc tòng quân bị côn trùng độc cắn, toàn thân nổi mẩn đỏ, khuôn mặt bị thương tổn nghiêm trọng, trông rất thảm hại.”

Ánh mắt Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua sân ở phía sau hắn.

Trong sân rất bừa bộn, bày đủ các loại vật liệu để làm đèn.

Mà sát khí trên người Phạm Lại Tử này rất nặng, có thể thấy được lúc tòng quân năm đó cũng là một nhân vật tàn nhẫn, không thể hiện ra ngoài có thể là do khuôn mặt của hắn.

“Ngẩng đầu lên.” Tiêu Vân Chước nói.

Phạm Lại Tử không hề do dự, lập tức ngẩng đầu lên.

Ngay khi hắn vừa ngẩng đầu lên, mấy người La nhị cô nương theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Chỉ thấy trên khuôn mặt người này toàn là vết rỗ, màu da rất đen, đôi mắt như lồi hẳn ra, nhìn xấu xí đến mức cảm thấy đáng sợ.

“Ngươi đã từng tòng quân, nói vậy thì…chắc ngươi cũng có quen biết với mấy tướng lĩnh được quan phủ phái ra tìm người phải không?” Tiêu Vân Chước nhìn thẳng vào mắt đối phương, cũng không hề lùi lại một bước, thậm chí còn nói với giọng điệu khẳng định.

Lúc quan phủ tìm người phải tìm ở bên ngoài, nhưng nhất định nơi này cũng đã từng bị lục soát.

Mà tiểu thư phủ Quốc Công bị mất tích cũng không phải là chuyện nhỏ, Phạm Lại Tử lại không dễ giấu trời qua biển nên nàng hoài nghi năm đó lúc tìm kiếm người, Phạm Lại Tử đã lợi dụng quan hệ cá nhân của mình để che giấu.

Trước đây không ai nghĩ theo hướng này, nhưng bây giờ câu nói

này giống như thuốc súng, thổi bùng lên suy nghĩ của mọi người.

Sắc mặt La Phi Nguyệt trắng bệch, giơ tay rút kiếm trong tay hộ vệ đi cùng, không nói hai lời lập tức kề kiếm vào cổ Phạm Lại Tử: "Nói! Có phải ngươi giấu tỷ tỷ của ta không?"

Sầm công tử cũng lập tức hiểu rõ.

Bàn tay dưới ống tay áo cũng run rẩy, hắn khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Vân Chước.

"Tiểu nhân không biết…Tiểu nhân không làm gì cả. Quý nhân có ý gì, tiểu nhân thật sự nghe không hiểu…" Phạm Lại Tử vội vàng quỳ xuống cầu xin.

"Ngươi thật sự to gan đấy." Tiêu Vân Chước nhìn hắn, không khỏi cười lạnh nói: "Đã g.i.ế.t. người rồi, thế mà qua ngần ấy năm lại tự tin đến mức không thèm di chuyển thi thể, thật sự cảm thấy trên đời này sẽ không có ai phát hiện ra những chuyện ngươi làm sao?"

"Người tới! Đi vào lục soát!" Sầm Trạm căn bản mặc kệ những lời Tiêu Vân Chước nói là thật hay giả, trực tiếp hét lên.

Đối với hắn mà nói, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, hắn cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Chương 153

Phạm Lại Tử giật mình, nhưng vẫn thờ ơ.

Hộ vệ bắt Phạm Lại Tử lại.

Các hộ vệ bước vào tìm đông tìm tây, mà đôi mắt Phạm mẫu dường như không được tốt lắm, trong đôi mắt vẩn đục kia có chút vô tội, dáng vẻ chân tay luống cuống lộ vẻ hoảng hốt và sợ hãi, nhìn cực kỳ đáng thương.

Qua một hồi lâu, không có kết quả.

“Tiêu cô nương…” La Phi Nguyệt chỉ cảm thấy tim mình đang đập thình thịch.

Tiêu Vân Chước nhìn về phía Phạm mẫu.

Từ đầu đến cuối, bà ta đều ngồi ở chỗ đó không hề nhúc nhích, nhìn như kinh hoàng, nhưng nhi tử bị bắt lại mà bà ta lại không vội vã xông tới cầu tình cho nhi tử hay là dò hỏi nguyên do, rõ ràng điều này trái với lẽ thường.

“Đem lão phụ này sang chỗ khác, lục soát vị trí bà ta ngồi.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt lão phụ đột nhiên thay đổi, vội vàng nhào tới: “Đại nhân minh xét, nhi tử ta phạm phải tội gì? Chúng ta bị oan! Mấy năm nay chúng ta vất vả làm đèn lồng, chưa hề làm chuyện xấu gì cả. Tại sao các ngươi lại muốn hủy cả nhà chúng ta?”

“Mặc dù ngôi nhà này không phải là của mẫu tử các ngươi, nhưng chắc hẳn các ngươi ở chỗ này nhiều năm rồi, muốn đào ra một căn hầm cũng không khó. Huống chi các ngươi ngày ngày làm đèn lồng, mỗi ngày cũng có rất nhiều phế liệu tạp vật, hằng ngày ra vào cũng sẽ không bị người kiểm tra, hoàn toàn có khả năng thần không biết quỷ không hay đưa người đi vào.” Tiêu Vân Chước nói

với giọng chắc nịch.

Mỗi phương mỗi hướng trong căn nhà này có vấn đề gì hay không, nàng cũng có thể nhìn ra được.

Lão phụ không có bao nhiêu sức lực, nhanh chóng bị người kéo sang một bên.

Sau khi kéo cái đệm dưới chỗ ngồi ra liền thấy một phiến đá bịt kín, Tiêu Vân Chước bảo bọn họ phá ra. Các hộ vệ cũng không do dự, lập tức động thủ. Sau khi mọi người phá vỡ ra, phía dưới phiến đá lộ ra một cái hầm lớn.

Phiến đá này hẳn là sau khi người chết rồi mới bịt kín lại, khiến nó trở thành một ngôi mộ tự nhiên.

“Phía dưới quả nhiên có một căn hầm!” Các hộ vệ nhanh chóng hét lên.

Sầm Trạm cảm thấy toàn thân rét run, nhìn hai mẫu tử đáng chết trước mặt, không dám tưởng tượng, nếu…nếu Phi Diên ở trong này, vậy thì lúc nàng ấy còn sống đã phải trải qua nỗi tuyệt vọng đến thế nào!

“Ta muốn đi xuống!” Hai mắt Sầm Trạm đỏ rực, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tỷ phu, ta cũng muốn đi!” La Phi Nguyệt cũng nóng nảy, vội vàng mở miệng.

Sầm Trạm nhìn nàng rồi lắc đầu: “Tỷ tỷ ngươi thích đẹp, nếu bị ngươi nhìn thấy bộ dạng nàng chật vật như vậy, nàng ấy sẽ rất khó chịu.”

Cảnh tượng phía dưới kia như thế nào còn chưa biết, Phi Nguyệt tuổi còn nhỏ, nếu thật sự nhìn thấy cảnh tượng kia chỉ sợ chịu không nổi. La gia đã mất đi một nữ nhi rồi, không thể hù dọa thêm một đứa nữa.

Sầm Trạm khá gầy, lập tức co người đi xuống, nhưng cũng không

cho những người khác đi theo.

Ở dưới đó rất yên tĩnh, thậm chí rất lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Cũng chính vì rất lâu nên La Phi Nguyệt càng thêm xác định, thi cốt…ở dưới đó.

La Phi Nguyệt giống như nổi điên xông tới trước mặt Phạm Lại Tử, đá mạnh vào Phạm Lại Tử: "Tại sao! Tại sao! Tỷ tỷ ta đắc tội ngươi lúc nào mà ngươi lại đối xử với nàng tàn nhẫn độc ác như vậy? Ta muốn g.i.ế.t. ngươi, nhất định phải g.i.ế.t. ngươi!"

Ánh mắt Phạm Lại Tử đầy vẻ oán hận nhìn về phía Tiêu Vân Chước.

Hắn cũng không ngờ sự việc đã qua lâu như vậy rồi, thế mà lại không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên bị phát hiện!

"Bàn chân quý nhân, cũng thật mềm!" Giọng nói Phạm Lại Tử u ám đến đáng sợ: "Thân thể cũng mềm nữa! Các ngươi từ khi sinh ra đã cao cao tại thượng coi thường tất cả chúng sinh, không thèm để những con kiến như chúng ta vào mắt, nhưng vậy thì sao chứ? Còn không phải là phải hầu hạ ta sao…Muốn trách thì phải trách nàng ấy quá ngoan, quá tốt, nàng ấy không chê ta xấu, còn không phải là muốn gả cho ta sao? Ta biết là thế đạo sẽ không chấp nhận nên ta đem nàng giấu đi, vậy thì sao chứ?"

Chương 154

Phạm Lại Tử không hề sợ hãi, thậm chí vừa nói vừa vươn tay ra muốn nắm lấy chân La Phi Nguyệt.

La Phi Nguyệt vừa ghê tởm vừa sợ hãi, nhớ tới tỷ tỷ mình chết thảm, càng là hận không thể chặt người này ra thành từng mảnh!

“Rốt cuộc là ai xúi giục ngươi?!” La Phi Nguyệt nghiến răng nghiến lợi, ngay sau đó, bảo các hộ vệ kéo Phạm mẫu tới: “Nếu ngươi nói thật, ta sẽ để cho mẫu tử các ngươi được chết thống khoái một chút, nếu không…ngươi và nương ngươi cứ chờ bị lăng trì đi!”

Lúc này, trong miệng Phạm mẫu bị nhét một khối vải thô, tránh cho người này đột nhiên tìm chết.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Phạm Lại Tử liền khẽ nhúc nhích.

“Quý nhân đã muốn biết thì ta sẽ nói thật cho ngươi nghe.” Phạm Lại Tử cười lạnh, gương mặt kia càng đáng sợ hơn mấy phần: “Không có ai xúi giục ta cả, là chính ta, nhìn trúng nàng ấy…”

“Ta sống ở trong sơn trang này, canh giữ cái tiểu viện này, ngày đêm làm ra đèn lồng, hơn mười năm, quý nhân như ngươi tới rồi đi, đi rồi lại tới, năm nào cũng như vậy…”

Hắn làm đèn rất giỏi, cũng nhiều kiểu dáng, nhưng bởi vì ngoại hình xấu xí không nên gặp người nên chỉ ở lại chỗ này, không bị quấy rầy nhưng cũng vô cùng tịch mịch.

Hằng năm mỗi khi đến thời gian náo nhiệt đều sẽ có người khen đèn lồng của hắn, các quý nhân khi vui vẻ sẽ ban cho chút tiền thưởng, nhưng qua tầng tầng bóc lột, khi đến trong tay hắn chỉ còn lại một chút.

Tuổi càng lúc càng lớn, hắn cũng muốn tìm cho mình một tức phụ.

Bởi vì hắn không phải từ khi sinh ra đã xấu rồi.

Lúc hắn còn trẻ, gương mặt này cũng rất tuấn tú, nếu không phải xui xẻo bị côn trùng độc cắn thì hắn có thể cưới một thê tử xinh đẹp rồi, càng không phải rời khỏi quân doanh, ít nhiều thì cũng có thể trở thành một tiểu đầu lĩnh. So sánh với cuộc sống bây giờ càng khác nhau như trời với đất, cho nên, hắn cũng coi thường những nữ tử dung chi tục phấn.

Mùa xuân sáu năm trước, hắn vẫn còn đang làm đèn lồng, nương hắn trở về nói với hắn rằng trên đường gặp được một cô nương tốt bụng.

Lão nương hắn từ trước đã có tay nghề không tồi, nhưng bây giờ không còn làm được nữa. Lão nhân mắt mờ, không làm được nhiều việc, quản sự sẽ phái bà ta đi ra ngoài làm một vài việc vặt, bảo bà ta đưa nước suối lên núi cho các nữ quyến ở hậu viện. Lão nương hắn không dám cự tuyệt, nhưng bà ta đã lớn tuổi, chân không được nhanh nhẹn, bị ngã, nước suối đổ tràn ra cả mặt đất, làm ướt hết y phục, còn đè nát cả những hoa cỏ mới trồng. Gai của mấy bông hoa đó đâm cả vào tay nhưng không dám kêu, chỉ nghĩ rằng nếu mình làm hỏng số hoa cỏ này thì phải bồi thường bao nhiêu bạc.

Phải biết rằng một một cái cây mỗi bông hoa trong sơn trang này đều rất đắt.

Nương hắn sợ hãi, quản sự cũng tới mắng bà ta một trận.

Lúc này La cô nương phát hiện, không chỉ không cho quản sự trừng phạt lão nương hắn mà còn bảo người thay cho bà ta một thân xiêm y sạch sẽ, còn nhờ đại phu đến rút gai ra.

Lão nương hắn nói, một cô nương thiện lương như vậy, nhất định sẽ không ghét bỏ dung mạo xấu xí của hắn.

La cô nương rất thích khung cảnh của sơn trang này, nàng ấy thường xuyên đến đây, thậm chí hắn lộ mặt ở trước mặt nàng ấy mà nàng ấy cũng không giống người khác, không chỉ không sợ khi nhìn mặt hắn mà còn khen hắn làm đèn tốt, rất khéo tay.

Là một cô nương rất tốt.

Đáng tiếc, dòng dõi gia thế sẽ ngăn trở bọn họ.

Sau đó, hắn chuẩn bị một ít thuốc bột, chờ đợi thời cơ.

Ngày mùng bốn tháng sáu, hoa nở rực rỡ, đom đóm cũng nhiều, La cô nương dẫn theo hai nha hoàn ra khỏi sơn trang. Hắn bảo lão nương hắn chờ ở một chỗ, La cô nương còn nhớ rõ lão nương hắn nên không hề phòng bị, nhận lấy lẵng hoa mà lão nương hắn tặng, còn khờ dại đi theo con đường mà lão nương hắn chỉ để ngắm hoa quỳnh nở về đêm.

Trời tối, hoa cỏ cây cối ở khắp nơi đều là lá chắn tự nhiên, cảnh đẹp cao hơn người, chỉ trong chốc lát đã thoát khỏi sự chú ý của mọi người.

Các nàng ngửi mùi thuốc bột trong lẵng hoa, đi tới vị trí mà hắn đã định trước, lập tức ngất xỉu ngay tại đó.

Chương 155

Ba người quá nhiều, mà nha hoàn đã nhìn thấy lão nương hắn nên không thể giữ lại. Hắn liền trực tiếp đánh chết người ném ở chỗ đó, mà La cô nương bị bà ta nhét ở trong xe đẩy tay, bên trên phủ các loại vật liệu dùng để làm đèn lồng nên không ai chú ý.

Dễ như trở bàn tay đưa nàng về viện này.

Nhưng vẫn phải chú ý, bởi vì nàng là đại tiểu thư phủ Quốc Công, nàng mất tích tất sẽ có người tới điều tra.

Chẳng qua hắn bao nhiêu năm vẫn luôn thành thật bổn phận, lại là người trong sơn trang, cho dù người có tới đây tra thì cũng sẽ không đào ba thước đất lên để tìm. Nhưng vì để yên tâm, hắn cũng tìm hiểu một chút, phát hiện một trong những tiểu đầu lĩnh lại là người quen cũ của hắn.

Lúc còn trẻ, bọn họ đã từng ở trong cùng một doanh, cùng xưng huynh gọi đệ, chỉ là rất nhiều năm không gặp rồi, một người trở thành một thợ đèn hèn mọn đáng thương, một người trở thành tiểu binh đầu lĩnh uy phong lẫm lẫm, mang theo cả trăm tên thủ hạ.

Người xưa gặp nhau, lại chỉ có lấy lòng nịnh nọt.

Hắn mua rượu, mua thịt, mời người ta đến nhà làm khách.

Khách nhân ngồi ở ngay bên trên miệng hầm, vừa chế nhạo hắn vô dụng, vừa than thở tiểu thư phủ Quốc Công thật đáng thương, lại vừa ảo tưởng nếu chính mình tìm được người thì có thể lập công lao đến cỡ nào…

Ăn uống không hề kiềm chế.

Hắn giống như một con chó, bồi cười hai tháng, đối phương cho rằng hắn cầu tiền đồ nên ngoài miệng đáp ứng rằng sẽ tìm người che chở cho hắn, nhưng ăn xong uống xong rồi lại phủi mông biến

mất không nhìn thấy tăm hơi.

Chỉ là người nọ còn không biết chính mình đã giúp hắn một đại ân.

Chính bởi vì có một đầu lĩnh ngày ngày ở chỗ này hết ăn rồi lại uống, cho nên nhà của hắn chỉ bị tra xét đơn giản, không chỉ như thế, hắn còn rất hòa đồng với các tiểu binh làm việc, biết bọn họ tìm ở chỗ nào, lại dừng lại từ khi nào…

Phạm Lại Tử nói không hề kiêng nể gì, thái độ kia giống như đang kể một câu chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Nhưng mỗi một câu hắn nói ra đều khiến cho La Phi Nguyệt cảm giác được lạnh lùng cùng đáng sợ.

Lúc đầu lĩnh kia ở đây ăn ăn uống uống, tất nhiên sẽ có động tĩnh, mà tỷ tỷ nàng bị nhốt ở phía dưới có nghe thấy không?

Liệu có phải vô số lần cảm thấy hy vọng, rồi lại lần lượt tan biến?!

Giá như người nọ cảnh giác hơn một chút, phát hiện ra được điểm bất thường thì tỷ tỷ nàng hẳn sẽ không đến mức phải chết như vậy.

“Về sau những người đó không còn tìm nữa, nghe nói là phủ Quốc Công làm tang sự. Sơn trang đóng cửa nửa năm rồi sau đó mọi việc khôi phục lại bình thường.” Phạm Lại Tử liếm môi cười dâm đãng: “Trong nửa năm này, cuộc sống của ta thật giống như thần tiên…”

“Bốp!” La Phi Nguyệt nắm chặt tay, không nhịn được liền tát hắn ta một cái thật mạnh.

Phạm Lại Tử chán ghét nhìn nàng: “Ngươi không dịu dàng đáng yêu như tỷ tỷ của ngươi…”

“Ngươi g.i.ế.t. tỷ tỷ của ta, nhất định ta sẽ khiến ngươi chết không được toàn thây!” La Phi Nguyệt thống hận đến cùng cực.

“Ta không g.i.ế.t. nàng ấy, làm sao ta nỡ g.i.ế.t. chết nàng đây?

Huống chi nàng còn mang thai hài tử của ta. Mấy ngày đó ta một mực suy nghĩ, làm thế nào để đưa nàng đi mà không ai phát hiện ra, chúng ta đi tới một địa phương không ai biết đến, sinh con dưỡng cái. Có một mẫu thân tốt như nàng, nhất định hài tử của ta sẽ rất có tiền đồ." Phạm Lại Tử ánh mắt lóe lên, sau đó cười lạnh: "Đáng tiếc nàng không được may mắn, có lẽ đã lâu lắm không được gặp người nên nàng bắt đầu sinh bệnh, sốt rất cao, ta lại không thể tìm đại phu tới cho nàng. Nàng bị sốt đến mức không còn nhận ra ai nữa, sau đó liền chết đi, một xác hai mệnh. Ôi chao, mệnh ta cũng thật là khổ, ông trời không thể cho ta được hạnh phúc."

Toàn thân La Phi Nguyệt run rẩy, lạnh như băng, khi nghe thấy hết thảy càng suy sụp, khóc lóc thảm thiết.

Tỷ tỷ nàng là người tốt như vậy…nếu có thể sống đến ngày hôm nay thì tốt biết bao!

Phạm Lại Tử không hề chống cự.

Tiêu Vân Chước nhìn hắn và lão phụ nhân ở bên cạnh, cảm xúc chán ghét cũng lên đến cực hạn.

Chương 156

Người này cũng không hề tỏ ra sợ hãi, cho dù lúc này có bị kiếm gác trên cổ cũng vẫn tỏ ra kiêu ngạo đắc ý đến mức khiến người ta bất lực.

Lúc này Sầm Trạm đã đi ra.

Chiếc áo choàng vẫn mặc ở sao lưng đã được cởi ra, bọc lấy thi cốt, cẩn thận ôm vào lòng.

Sắc mặt hắn tái nhợt như bị rút hết toàn bộ sức lực, hai tay run rẩy, bước đi nặng tựa ngàn cân, chầm chậm bước vào trong sân. Bước chân loạng choạng, suýt nữa ngã xuống, hộ vệ ở bên cạnh lập tức bước tới đỡ lấy.

Tiêu Vân Chước lại đốt một lá bùa khá, quỷ hồn vừa nãy biến mất từ trong thi cốt bay ra, vẫn kiên trì nhìn vào chiếc đèn lồng như trước.

Vốn dĩ Tiêu Vân Chước cho rằng hồn phách của La Phi Diên chấp nhất với thứ này là bởi đây là thứ mà nàng cầm trước khi chết, nhưng bây giờ xem ra là do người làm ra chiếc đèn.

Cho dù lúc này nàng bị mất trí nhớ nhưng vẫn có chút ý thức như cũ, có lẽ vẫn còn cảm thấy cầm lấy chiếc đèn này sẽ bị bắt nên không thích ai chạm vào chiếc đèn này.

Tiêu Vân Chước ném chiếc đèn xuống đất, rất nhanh, ngọn nến bên trong đã thiêu rụi toàn bộ chiếc đèn.

“Cháy rồi cháy rồi!” La Phi Diên vui sướng vỗ tay, nhảy quanh ngọn lửa như một hài tử.

Sầm Trạm nhìn chiếc đèn đã bị đốt cháy, trong mắt không còn chút ánh sáng nào, giống như hồn phách đã bị rút ra.

“Đa tạ Tiêu cô nương đã tìm được thê tử của ta.” Sầm Trạm bước

qua mọi người, đột nhiên dừng lại, quỳ xuống trước mặt Tiêu Vân Chước: “Đại ân đại đức này không có gì để báo đáp, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa…”

“Không cần, Sầm công tử không nên dễ dàng hứa hẹn như vậy, La đại cô nương đã đau khổ quá nhiều rồi. Nếu có kiếp sau, hẳn sẽ sống cuộc sống êm đềm, có ngươi ở bên làm làm bạn mới phải.” Tiêu Vân Chước giật mình, tránh sang một bên.

“Cô nương…nói phải lắm.” Trong miệng Sầm Trạm đắng chát.

Nếu thật có thể như thế, vậy thì hắn cũng mong kiếp sau được như vậy, khi đó, nhất định hắn sẽ bảo vệ nàng…

Khi La Phi Diên bay ra, nhìn thấy Phạm Lại Tử bị bắt cũng không hề có phản ứng gì.

Có lẽ là bởi vì bị mất trí nhớ nên nàng không hề có oán khí, đối với người nào cũng giống nhau. Nhưng bởi vì cái chết bi thảm của mình nên không có cách nào từ bỏ oán niệm để rời đi, nhưng nếu làm nàng khôi phục ký ức thì…

Tiêu Vân Chước lại không muốn.

Một người sạch sẽ như vậy, trong đầu không nên giữ lại những hình ảnh ghê tởm về Phạm Lại Tử.

Tiêu Vân Chước đi đến bên cạnh Sầm Trạm, nói bằng giọng mà chỉ hai người có thể nghe thấy: “La đại cô nương nhận hết đau khổ mà chết đi, trước khi chết có không ít tiếc nuối nên rất khó nhập luân hồi, nhưng làm cô hồn dã quỷ thì vẫn luôn phiêu bạt, chỉ sợ kiếp sau khó có thể làm người, cho nên… khi Sầm công tử hạ táng thi cốt thì liệu có thể báo với ta một tiếng, ta làm lễ siêu độ giúp nàng một phen, tiễn nàng một đoạn đường được không?”

La Phi Diên đã quên hết mọi thứ, nếu cứ ở lại nhân gian thì thêm mấy năm nữa nói không chừng sẽ tiêu tán.

“Được, ngươi là ân nhân của nàng, có ngươi tiễn nàng đi thì nhất định nàng sẽ yên tâm.” Sầm Trạm không hề từ chối.

Hắn không biết Tiêu cô nương này điều tra được như thế nào, cũng không biết vì sao nàng làm vậy, nhưng những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Đã tìm thấy người, là được.

“Sầm công tử có giữ thứ gì của La đại cô nương khi còn sống không?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Sầm Trạm cẩn thận buông thi cốt đang ôm trong lòng ra, sau đó lấy ra một túi thơm hình con bướm đưa cho Tiêu Vân Chước: “Cái này lúc còn sống nàng đã tặng ta.”

Tiêu Vân Chước nhận lấy, móc ra một lá bùa bỏ vào, trong miệng lẩm bẩm mấy tiếng, một lát sau mới trả lại.

“Làm phiền Sầm công tử luôn mang theo bên người.” Tiêu Vân Chước lại nói.

La Phi Diên lúc này rất ngoan ngoãn đi theo bên người Sầm Trạm, nhìn có vẻ ngơ ngác.

Sầm Trạm ôm thi cốt ra ngoài, hơn nữa người này lại là vị hôn phu của La Phi Diên, kể cả khi còn sống hay khi đã chết đều có liên lụy với hắn nên quỷ hồn của La Phi Diên rất có thể sẽ đi theo bên cạnh hắn một thời gian. Âm hồn có chút ảnh hưởng tới người sống, cần phải có bùa chú che chở cho người sống, đồng thời cũng có thể trấn an linh hồn của người chết.

“Được.” Giọng Sầm Trạm như thể không còn sức lực.

Chương 157

Tiêu Vân Chước há miệng, bùa chú của nàng…phải trả tiền.

Chỉ là lúc này không phải thời điểm tốt để đòi tiền, vẫn là chờ bọn họ nén bi thương đã rồi lại nói sau.

Tiêu Vân Chước không nhiều lời nữa, để Sầm Trạm mang thi cốt đi.

Mà lúc này La Phi Nguyệt đã khóc đến không ra hơi.

Các hộ vệ áp giải Phạm Lại Tử và Phạm mẫu đi trước, hai mẫu tử này gây ra chuyện ác như thế, tất sẽ không có kết cục tốt đẹp, nhưng cho dù có lăng trì xử tử cũng không thể làm nguôi ngoai nỗi đau mất đi nữ nhi trong lòng hai phu thê Quốc Công.

Việc này còn liên lụy đến rất nhiều người khác.

Ví dụ như quản sự sơn trang lúc này đang quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu lên.

Mặc dù các quản sự sơn trang không biết rõ nội tình, nhưng nhất định cũng phải chịu trừng phạt, còn có đầu lĩnh trước đó tới đây điều tra nhất định cũng phải bị liên lụy.

Mà năm sáu cô nương ở chỗ này, giờ phút này vẫn còn đang sợ hãi.

Có người an ủi La Phi Nguyệt, có người lại choáng váng sững sờ tại chỗ, mãi vẫn không hoàn hồn.

Đến khi Tiêu Vân Chước đi về phía các nàng, mấy cô nương theo bản năng vội vàng nhường chỗ, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước tràn ngập khiếp sợ và kính trọng.

“Chúng ta đi thôi?” Tiêu Vân Chước nhìn Mạnh Vịnh Tư nói.

Mạnh Vịnh Tư ngơ ngác gật đầu: “Được.”

“Từ từ!” Hai mắt La Phi Nguyệt sưng đỏ chỉ còn lại một khe hở, nàng nhìn Tiêu Vân Chước nói thẳng: “Tiêu cô nương, vừa rồi là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi. Hy vọng ngươi đại nhân không trách tiểu nhân, chớ trách ta! La Phi Nguyệt ta không pahri là người không biết tốt xấu, ngươi đã tìm được tỷ tỷ của ta, chính là đại ân nhân của cả nhà chúng ta. Từ nay về sau, ai đối nghịch với ngươi cũng tức là đối nghịch với cả phủ Quốc Công chúng ta!”

Ba tiểu cô nương đi theo bên cạnh La Phi Nguyệt cũng vội vàng gật đầu, cả đời này các nàng sẽ không tìm Tiêu Vân Chước gây phiền phức!

Nàng là người dễ như trở bàn tay tìm được nơi có thi cốt La Phi Diên!

Trừ khi đầu óc các nàng có vấn đề mới có thể đến gây sự với “Tiêu phán quan” danh xứng với thực này!

“Xem bói là phải trả tiền, hôm nay đã dùng một vài lá bùa, nếu như Sầm công tử là tỷ phu của ngươi thì có thể làm phiền ngươi trả tiền luôn không? Đưa ta hai trăm lượng là được, đưa tới nhà ta là được rồi. Đúng rồi, sau này có thể ta còn phải đi tới phủ ngươi để siêu độ cho tỷ tỷ ngươi nữa, việc đó cũng phải tính riêng.” Thái độ Tiêu Vân Chước rất khách khí, rốt cuộc đối phương cũng là khách hàng, mà hiện tại nhìn cũng có vẻ rất dễ nói chuyện.

La Phi Nguyệt ngẩn ra một lúc, hiển nhiên không ngờ Tiêu Vân Chước lại dễ nói chuyện như vậy.

Một nhân tình lớn như vậy, thế nhưng nàng mở miệng nói chỉ cần tiền.

“Được, ngày mai sau khi ta về sẽ lập tức phái người đưa tiền đến nhà ngươi.” Giọng La Phi Nguyệt khàn khàn.

Bước chân Tiêu Vân Chước dừng một chút, nhìn về phía La Phi Nguyệt, lại nói thêm một câu: “Nhớ kỹ lời ta nói, làm việc chớ bốc đồng, càng đừng có dính đến miệng lưỡi thị phi, nếu không rất dễ

gặp họa. Chỉ là nếu có chuyện phiền toái không thể giải quyết được thì cứ chuẩn bị đủ tiền rồi tới tìm ta."

"…" La Phi Nguyệt đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lời này của Tiêu Vân Chước là có ý gì? Nàng sắp gặp xui xẻo sao?

Trong lòng cứ luôn cảm thấy bất an.

Tiêu Vân Chước và Mạnh Vịnh Tư cùng nhau rời đi, mà Tề Ngọc Nhi ở bên cạnh sửng sốt một lúc rồi cũng vội vàng đuổi theo. Khi xung quanh không còn đám người La Phi Nguyệt nữa, chỉ thấy Tề Ngọc Nhi "oa" một tiếng bật khóc.

"Tư Tư… Chẳng lẽ Khâu ca ca thật sự làm ra chuyện gì có lỗi với ta sao? Vậy ta phải làm sao bây giờ!"

Chương 158

Tiếng khóc bất ngờ khiến cho Tiêu Vân Chước và Mạnh Vịnh Tư giật nảy mình.

Vẻ mặt Mạnh Vịnh Tư đồng tình nhìn Tề Ngọc Nhi, cũng có chút tiếc hận: "Ta biết ngươi có tình cảm sâu đậm với Khâu ca ca của ngươi, nhưng nếu Tiêu cô nương đã nói hắn không được thì chắc chắn là hắn có vấn đề, đau dài không bằng đau ngắn…"

"Chuyện này cũng không phải là không thể giải được." Tiêu Vân Chước nhìn nàng ấy rồi nói.

Tề Ngọc Nhi ngập ngừng: "Giải như thế nào? Tiêu Vân Chước… Không, Tiêu gia tỷ tỷ, ngươi nói cho ta biết đi…"

Tề Ngọc Nhi và Tiêu Vân Chước có tuổi tác tương đương, có lẽ nàng ta còn lớn hơn mấy tháng, nhưng lúc này nàng ta cũng không quản được nhiều như thế, nhìn Tiêu Vân Chước giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng, vẻ khổ sở trong mắt thật sự đáng thương.

"Tình cảm của ngươi và thanh mai trúc mã của ngươi có lẽ không tệ, nếu không muốn cắt đứt mối nhân duyên này thì cũng có thể nhắm mắt chịu đựng, ta thấy tướng mạo của ngươi không tồi, cũng có thể mơ màng hồ đồ cả đời cũng được." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Nam tử trên đời này, tam thê tứ thiếp cũng không ít.

Nhất là trong mấy gia đình quyền quý này cũng hiếm khi không có thiếp thất, cho nên nếu thật sự Tề Ngọc Nhi cảm thấy luyến tiếc thì cũng có thể cứ bước đi theo con đường này, chỉ là để duy trì hòa thuận thôi, nhưng cảm giác ấm ức trong lòng lại không thể thật sự giải quyết, chỉ xem nàng ấy có tình nguyện cam chịu không thôi.

Nếu đổi lại là nàng…

Tiêu Vân Chước cảm thấy, đồ của nàng, cho dù là người hay là đồ vật đều không thể chịu được khi bị người khác làm bẩn, nếu bị chạm vào thì đương nhiên nàng không muốn nữa.

Chỉ tiếc, thế nhân đối với nữ tử quá mức hà khắc. Nếu thành thân sinh con thì phần lớn đều phải tuân thủ lễ giáo, niềm vui và hạnh phúc cả đời này đều phải phụ thuộc người khác, chỉ nghĩ thôi đã thấy tức giận rồi.

Tiêu Vân Chước cau mày.

Tề Ngọc Nhi ngơ ngác suy nghĩ một lúc…

Nàng và vị hôn phu đã quen biết nhiều năm, tin tưởng hắn đến mức cực điểm, chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ làm ra chuyện gì có lỗi với mình! Cũng như Tiêu Vân Chước đã nói, nếu như nàng đã biết nội tình mà vẫn chấp nhận gả qua đó, phụ mẫu Khâu gia và cả Khâu ca ca đều sẽ bởi vì xấu hổ với nàng mà đối xử với nàng tốt hơn gấp bội, chỉ là…

Nàng cảm thấy ghê tởm, chán ghét, tưởng tượng đến người mà mình tin tưởng nhất lại lừa dối mình, nàng thậm chí còn muốn nôn ra…

Sắc mặt Tề Ngọc Nhi khó coi như thể bị bệnh nặng.

Sau khi giãy dụa một lúc, Tề Ngọc Nhi cắn răng nói: “Ta tình nguyện gả cho một người xa lạ, đến một địa phương xa xôi sinh sống chứ không muốn gặp lại hắn! Ta cũng không phải người hay ghen tị, nếu sau khi thành thân hắn muốn nạp thiếp thì ta sẽ không ngăn cản, còn sẽ tự mình sắp xếp cho hắn nữa. Nhưng hôm nay chúng ta chưa thành thân mà hắn đã có hài tử, vậy ta là ai? Với gia thế của ta, gả cho ai mà không thể hòa thuận cả đời, vì sao ta phải để bản thân chịu ấm ức như vậy!”

Nam nhi thế gia bình thường cho dù trước khi thành thân mà có thông phòng thiếp thất thì cũng tuyệt đối không dám có hài tử!

Còn hắn không chỉ có hài tử mà còn cố tình giấu diếm, đây là

muốn sau khi nàng gả qua đó lại bởi vì gia đình hắn mà bị người khác chê cười sao?

Tính toán như vậy, sao nàng ta có thể nhẫn nhịn được!

Huống chi, sở dĩ người trong nhà nàng cảm thấy Khâu gia tốt chỉ là bởi vì nhìn Khâu ca ca có vẻ thành thật, nếu như toàn bộ vẻ thành thật này đều là giả tạo thì…

Mọi chuyện từ trước đến nay cũng không còn là sự thật nữa!

Mạnh Vịnh Tư vỗ lưng nàng ta nói: “Ngươi nghĩ được như vậy là tốt! Khâu gia vốn cũng không phải gia đình tốt, ngươi vốn chính là gả thấp rồi, nếu như phải chịu ấm ức nữa thì quả thật không thể nào nói nổi.”

Tề Ngọc Nhi đều hiểu, chỉ là trong lòng khó chịu.

Nhưng ở trước mặt Tiêu Vân Chước, nàng cũng cảm thấy khóc sướt mướt vô cùng mất mặt, cho nên sau khi cảm xúc dâng trào, nàng lại cố hết sức để kìm nén.

Vẻ mặt vừa khóc vừa cười, nhìn quả thật khá buồn cười.

Chương 159

Các nàng quay trở về tiền viện, lúc này trong viện vẫn còn náo nhiệt như cũ, rõ ràng tin tức vẫn chưa truyền đi.

Mà Tề Ngọc Nhi cũng gặp được công tử Khâu gia, người này nhìn bề ngoài quả thật rất thật thà, nhìn thấy Tề Ngọc Nhi liền lập tức vui vẻ đi tới, ánh mắt kia như thể Tề Ngọc Nhi là người duy nhất vậy.

Bộ dáng như thế, cũng khó trách Tề Ngọc Nhi tin tưởng hắn như vậy.

Nhưng mà người này vừa mới xuất hiện, Tề Ngọc Nhi liền đem chiếc đèn lồng đặt lại vào trong tay Khâu ca ca: "Sau khi quay về, ta sẽ bảo phụ mẫu làm chủ, từ hôn!"

"…" Khâu công tử sững sờ tại chỗ, có chút lo lắng: "Nàng tức giận à? Là bởi vừa rồi ta không tìm được nàng sao? Ta đã đi tìm khắp nơi, còn hỏi rất nhiều người nữa…"

"Ngươi cũng đừng làm bộ làm tịch với ta nữa, rõ ràng ngươi đã có hài tử, tại sao lại không nói cho ta biết? Chuyện lừa hôn này, nếu nhà ta tố cáo lên quan phủ, nhất định sẽ khiến cho ngươi thân bại danh liệt!" Tề Ngọc Nhi cũng rất tức giận, phẫn hận nói: "Từ giờ trở đi ngươi tránh xa ta ra, cho dù ta cả đời này không gả chồng thì tuyệt đối cũng sẽ không gả cho ngươi!"

Nàng ta biết từ hôn trước mặt như vậy, còn nói những lời khó nghe đó, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của mình.

Về sau, rất khó có thể tìm được một người có gia thế tương đương.

Nhưng lúc này nàng ta thực sự nhịn không được!

Tề Ngọc Nhi vừa nói ra những lời này, sắc mặt Khâu công tử cũng thay đổi, hoảng loạn nói: "Nàng đều biết rồi sao? Ngọc Nhi, không

phải là ta cố tình lừa gạt nàng, nàng ta là nữ nhi của nãi ma ma của ta, từ nhỏ đã rất si mê ta rồi, biết ta sắp thành hôn liền đòi sống đòi chết. Ta thật sự thấy nàng ta đáng thương, lúc này mới thu vào phòng, tuy rằng không cẩn thận sinh hài tử nhưng cũng chưa nâng làm thiếp thất, vốn định chờ sau khi nàng gả vào cửa rồi mới xử trí nàng ta…"

"…" Tiêu Vân Chước thật sự cảm thấy như mình được mở rộng tầm mắt.

Vì sao Khâu công tử còn cảm thấy chính mình phải chịu ấm ức như vậy chứ? Vì nữ nhân sinh hài tử cho hắn cho đến bây giờ vẫn chỉ là một thông phòng cho nên hắn cảm thấy mình rất vô tội sao?

Chuyện phấn khích bậc này cũng thật để người ta được khai sáng.

Sắc mặt Tề Ngọc Nhi kìm nén đến đỏ bừng: "Ngươi im đi!"

Nhất là còn ở trước mặt Tiêu Vân Chước!

Nghĩ đến vừa rồi mình còn tự tin nói giúp cho vị hôn phu, lại nhìn những lời nói ngụy biện của đối phương lúc này…

Tề Ngọc Nhi quay đầu liếc nhìn Tiêu Vân Chước, quả nhiên, nhìn hai mắt nàng đang sáng lên quan sát tướng mạo Khâu ca ca, giống như…đang nhìn một trò cười rất thú vị!

Nàng đột nhiên cảm thấy, thanh mai trúc mã gì đó…

Quá mất mặt rồi!

Tề Ngọc Nhi thực sự không thể ở lại lâu hơn, che mặt quay đầu bỏ chạy! Mạnh Vịnh Tư cũng lo lắng nhìn theo.

"Ngươi đi xem nàng ấy đi, tức giận đến lợi hại như vậy, cần phải có người ở bên cạnh khai thông mới được." Tiêu Vân Chước thấy Mạnh Vịnh Tư như vậy, lập tức thông cảm nói: "Hôm nay ở đây nhiều người, ta muốn đi dạo xung quanh một lúc."

Nhiều người như vậy, tướng mạo mỗi người lại không giống nhau,

nàng muốn quan sát nhiều hơn nữa.

Hơn nữa, sau ngày hôm nay, e rằng không bao giờ có thể đến thăm lại sơn trang này nữa nên cũng phải thưởng thức cảnh đẹp lần cuối cùng.

“Được, vậy ngươi cũng đừng về muộn quá.” Mạnh Vịnh Tư nhìn nha hoàn theo sát phía sau Tiêu Vân Chước, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Tề Ngọc Nhi và Mạnh Vịnh Tư vừa đi, Khâu gia công tử cũng luống cuống nhấc chân đuổi theo, nhưng không đi được bao lâu thì bị hộ vệ ngăn lại, nữ viện ở bên kia không cho phép khách nam tiến vào nên hắn căn bản không thể tới gần được.

Cực kỳ sốt ruột, nhưng lại không thể làm gì.

Ánh mắt vừa chạm đến chỗ Tiêu Vân Chước, hắn lập tức cảm thấy tức giận.

Vừa rồi lúc hắn đi tìm Tề Ngọc Nhi ở khắp nơi thì có người nói cho hắn, có một cô nương Tiêu gia ở trước mặt Tề Ngọc Nhi thuyết phục nàng từ hôn!

Lại nhìn vẻ mặt vừa rồi của Tề Ngọc Nhi…không cần đoán, nhất định là do nữ nhân này gây ra!

“Tại sao ngươi lại muốn phá hoại nhân duyên của chúng ta? Ta và Ngọc Nhi lưỡng tình tương duyệt, nếu không phải do ngươi ở giữa cản trở thì nhất định nàng ấy sẽ không đối xử với ta như vậy! Tiêu cô nương, chỉ bởi không có ai thích ngươi mà ngươi chịu nổi người khác hạnh phúc sao?” Khâu công tử bước nhanh tới ngăn ở trước mặt Tiêu Vân Chước, nổi giận đùng đùng, giống như thể muốn đánh người.

Chương 160

Các nàng quay trở về tiền viện, lúc này trong viện vẫn còn náo nhiệt như cũ, rõ ràng tin tức vẫn chưa truyền đi.

Mà Tề Ngọc Nhi cũng gặp được công tử Khâu gia, người này nhìn bề ngoài quả thật rất thật thà, nhìn thấy Tề Ngọc Nhi liền lập tức vui vẻ đi tới, ánh mắt kia như thể Tề Ngọc Nhi là người duy nhất vậy.

Bộ dáng như thế, cũng khó trách Tề Ngọc Nhi tin tưởng hắn như vậy.

Nhưng mà người này vừa mới xuất hiện, Tề Ngọc Nhi liền đem chiếc đèn lồng đặt lại vào trong tay Khâu ca ca: "Sau khi quay về, ta sẽ bảo phụ mẫu làm chủ, từ hôn!"

"…" Khâu công tử sững sờ tại chỗ, có chút lo lắng: "Nàng tức giận à? Là bởi vừa rồi ta không tìm được nàng sao? Ta đã đi tìm khắp nơi, còn hỏi rất nhiều người nữa…"

"Ngươi cũng đừng làm bộ làm tịch với ta nữa, rõ ràng ngươi đã có hài tử, tại sao lại không nói cho ta biết? Chuyện lừa hôn này, nếu nhà ta tố cáo lên quan phủ, nhất định sẽ khiến cho ngươi thân bại danh liệt!" Tề Ngọc Nhi cũng rất tức giận, phẫn hận nói: "Từ giờ trở đi ngươi tránh xa ta ra, cho dù ta cả đời này không gả chồng thì tuyệt đối cũng sẽ không gả cho ngươi!"

Nàng ta biết từ hôn trước mặt như vậy, còn nói những lời khó nghe đó, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của mình.

Về sau, rất khó có thể tìm được một người có gia thế tương đương.

Nhưng lúc này nàng ta thực sự nhịn không được!

Tề Ngọc Nhi vừa nói ra những lời này, sắc mặt Khâu công tử cũng thay đổi, hoảng loạn nói: "Nàng đều biết rồi sao? Ngọc Nhi, không

phải là ta cố tình lừa gạt nàng, nàng ta là nữ nhi của nãi ma ma của ta, từ nhỏ đã rất si mê ta rồi, biết ta sắp thành hôn liền đòi sống đòi chết. Ta thật sự thấy nàng ta đáng thương, lúc này mới thu vào phòng, tuy rằng không cẩn thận sinh hài tử nhưng cũng chưa nâng làm thiếp thất, vốn định chờ sau khi nàng gả vào cửa rồi mới xử trí nàng ta…"

"…" Tiêu Vân Chước thật sự cảm thấy như mình được mở rộng tầm mắt.

Vì sao Khâu công tử còn cảm thấy chính mình phải chịu ấm ức như vậy chứ? Vì nữ nhân sinh hài tử cho hắn cho đến bây giờ vẫn chỉ là một thông phòng cho nên hắn cảm thấy mình rất vô tội sao?

Chuyện phấn khích bậc này cũng thật để người ta được khai sáng.

Sắc mặt Tề Ngọc Nhi kìm nén đến đỏ bừng: "Ngươi im đi!"

Nhất là còn ở trước mặt Tiêu Vân Chước!

Nghĩ đến vừa rồi mình còn tự tin nói giúp cho vị hôn phu, lại nhìn những lời nói ngụy biện của đối phương lúc này…

Tề Ngọc Nhi quay đầu liếc nhìn Tiêu Vân Chước, quả nhiên, nhìn hai mắt nàng đang sáng lên quan sát tướng mạo Khâu ca ca, giống như…đang nhìn một trò cười rất thú vị!

Nàng đột nhiên cảm thấy, thanh mai trúc mã gì đó…

Quá mất mặt rồi!

Tề Ngọc Nhi thực sự không thể ở lại lâu hơn, che mặt quay đầu bỏ chạy! Mạnh Vịnh Tư cũng lo lắng nhìn theo.

"Ngươi đi xem nàng ấy đi, tức giận đến lợi hại như vậy, cần phải có người ở bên cạnh khai thông mới được." Tiêu Vân Chước thấy Mạnh Vịnh Tư như vậy, lập tức thông cảm nói: "Hôm nay ở đây nhiều người, ta muốn đi dạo xung quanh một lúc."

Nhiều người như vậy, tướng mạo mỗi người lại không giống nhau,

nàng muốn quan sát nhiều hơn nữa.

Hơn nữa, sau ngày hôm nay, e rằng không bao giờ có thể đến thăm lại sơn trang này nữa nên cũng phải thưởng thức cảnh đẹp lần cuối cùng.

“Được, vậy ngươi cũng đừng về muộn quá.” Mạnh Vịnh Tư nhìn nha hoàn theo sát phía sau Tiêu Vân Chước, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Tề Ngọc Nhi và Mạnh Vịnh Tư vừa đi, Khâu gia công tử cũng luống cuống nhấc chân đuổi theo, nhưng không đi được bao lâu thì bị hộ vệ ngăn lại, nữ viện ở bên kia không cho phép khách nam tiến vào nên hắn căn bản không thể tới gần được.

Cực kỳ sốt ruột, nhưng lại không thể làm gì.

Ánh mắt vừa chạm đến chỗ Tiêu Vân Chước, hắn lập tức cảm thấy tức giận.

Vừa rồi lúc hắn đi tìm Tề Ngọc Nhi ở khắp nơi thì có người nói cho hắn, có một cô nương Tiêu gia ở trước mặt Tề Ngọc Nhi thuyết phục nàng từ hôn!

Lại nhìn vẻ mặt vừa rồi của Tề Ngọc Nhi…không cần đoán, nhất định là do nữ nhân này gây ra!

“Tại sao ngươi lại muốn phá hoại nhân duyên của chúng ta? Ta và Ngọc Nhi lưỡng tình tương duyệt, nếu không phải do ngươi ở giữa cản trở thì nhất định nàng ấy sẽ không đối xử với ta như vậy! Tiêu cô nương, chỉ bởi không có ai thích ngươi mà ngươi chịu nổi người khác hạnh phúc sao?” Khâu công tử bước nhanh tới ngăn ở trước mặt Tiêu Vân Chước, nổi giận đùng đùng, giống như thể muốn đánh người.

Chương 161

Tiêu Vân Chước rất tiếc tiền, nhưng nàng cũng biết không thể để người khác đau khổ vô ích được, đây gọi là nhân quả trước sau.

“Tiểu thư nhà ta cho ngươi, ngươi nhận lấy đi.” Tùng Thúy trực tiếp nhét tiền vào trong tay người này.

Khâu công tử trừng mắt, trong mắt tràn đầy tức giận nhưng lại không dám phản kháng.

Gã sai vặt ở phía sau hắn cũng chạy lại đây, nhìn thấy công tử nhà mình bị đánh thành như vậy, cũng sợ tới mức không dám nói lời nào.

Tiêu Vân Chước quay người rời đi không chút do dự.

Đánh đã đánh xong, tiền cũng đưa rồi, nói vậy sau này khi Khâu công tử này nhìn thấy nàng cũng sẽ không khoa tay múa chân trước mặt nàng nữa.

Chỉ là nam nhân này cũng thật buồn cười, cúi mình trước mặt Tề Ngọc Nhi, lại đến trước mặt nàng khoa tay múa chân, chỉ trích lăng mạ, rõ ràng là đang bắt nạt kẻ yếu. Cái thanh danh lưu lạc bên ngoài của nàng có vẻ mềm yếu đáng thương vậy sao? Khiến cho tất cả mọi người cho rằng nàng phải nên khiếp nhược nhát gan, ngoan ngoãn hèn mọn à?

Nhưng mà…

Tiêu Vân Chước lại cẩn thận tự hỏi chính mình.

Sau khi Tiêu gia bị lấy lại tước vị, địa vị ở trong kinh cũng thấp hơn rất nhiều.

Nếu nàng có phụ huynh như La Phi Nguyệt thì cho Khâu công tử mượn mười lá gan hắn cũng không dám làm càn như thế.

Ừm, vậy là chỗ dựa trong nhà nàng không đủ cứng rắn.

Còn có nguyên nhân chính nàng nữa, nhìn nàng không quá hung dữ…Ngay cả những người mà nàng từng giúp đỡ cũng theo bản năng bảo vệ thanh danh cho nàng.

Ví dụ như Mạnh Vịnh Tư, giống như thể lo lắng nàng sẽ không thể gả được nên nói bản lĩnh chiêu hồn của nàng thành dùng linh đan diệu dược…

Trước đó nàng vẫn luôn cảm thấy, những thứ bên ngoài này không quan trọng, nhưng giờ phút này nàng lại cảm thấy mình đã sai rồi.

Năng lực cùng chỗ dựa, quyền thế cùng tài phú, mỗi loại đều không thể thiếu.

Đây là kinh thành, không phải Quan Tây, cái chỗ núi cao hoàng đế ở xa kia, ở đây hoàng quyền lớn hơn hết thảy, nếu nàng chỉ có năng lực không có quyền thế cùng chỗ dựa, gặp phải hoàng quyền vẫn phải cúi đầu nhượng bộ!

Đây chính là nhận thức tốt.

Xét về thanh cao và thông thấu, nàng không thể so được với sư phụ và các môn chủ tiền nhiệm, bọn họ hưởng thụ cuộc sống không hề chịu bất cứ hạn chế nào, nhưng nàng thì không.

Nàng sợ chết.

Nàng không bao giờ có thể quên được cảm giác bị nhốt trong quan tài, cố gắng vạch ra khe hở để bò ra ngoài.

Nàng đã hứa với sư phụ của mình rằng nhất định mình sẽ không đoản mệnh đáng thương như các môn chủ khác, nàng muốn trường thọ và phú quý, nàng muốn sống thỏa mãn và phóng túng cả đời này!

“Tùng Thúy, có phải phụ thân và các huynh đệ ta quá lười phải không?” Tiêu Vân Chước lẩm bẩm: “Nếu ta đốc thúc bọn họ tiến bộ thì có phải là xen vào việc của người khác không?”

Rốt cuộc thì đó cũng không phải là việc của nàng, vẫn nên giữ khoảng cách mới phải nhỉ?

Tùng Thúy lúc này lại không nghĩ như vậy!

Hôm nay nàng ấy thấy tiểu thư bị bắt nạt!

Ánh mắt những người đó nhìn đại tiểu thư đều tràn ngập đồng tình và khinh thường!

Bọn họ ghét bỏ đại tiểu thư là một thiên kim nghèo túng không được học quy củ!

“Tiểu thư, đó chính là người thân ruột thịt của ngài! Giữa thân nhân vốn phải hỗ trợ nương tựa lẫn nhau, đó mới là gia đình. Không dối gạt ngài, nô tỳ nghe nương nói, võ công của tướng quân rất tốt, khi còn nhỏ còn đi theo lão quốc công học một thân bản lĩnh, nhưng bao nhiêu năm như vậy không được mài giũa, chỉ làm tạp tướng quân, quả thực lãng phí tâm huyết của lão quốc công.”

“Nhưng mẫu thân ta cũng là người thân ruột thịt của ta, tại sao lại không nói đến chuyện nương tựa…” Tiêu Vân Chước không hiểu rõ lắm.

Sư phụ chưa hề dạy nàng về phương diện này.

Mẫu thân chán ghét nàng, không thích nàng đến gần, cho nên nàng cảm thấy mặc dù phụ thân và đại ca mặc dù không chán ghét nàng thì chắc chắn cũng không thích quá thân cận với nàng…

Chương 162

Tiêu Vân Chước cảm thấy mối quan hệ của mình với phụ thân bây giờ không tồi, không hề cản trở lẫn nhau.

Nhưng sự hưng thịnh của gia tộc cũng sẽ giúp nàng sống lâu trăm tuổi, nếu như cả gia tộc thịnh vượng thì phong thủy của cả gia tộc càng tốt hơn, cái khác không nói, chỉ riêng hương khói từ đường cũng sẽ mạnh hơn, tổ tông phù hộ cũng càng thêm linh nghiệm!

Tùng Thúy cũng biết bản tính của phu nhân, giờ phút này lại không tiện nói nhiều.

Tiêu Vân Chước suy nghĩ một lúc, tự hỏi nên làm thế nào.

Mà sau khi Tiêu Vân Chước trở về, Khâu công tử mới chật vật bò dậy từ trên mặt đất, xương cốt trong người giống như bị nứt ra, chỉ hơi cử động một chút cũng thấy đau thấu tim gan.

Ở một góc khuất gần đó, Khương Nguyên nhìn thấy Khâu công tử vô dụng như vậy, càng thêm cau mày.

Thật không nghĩ tới cô phụ thế mà lại sắp xếp một nha hoàn lợi hại như vậy cho Tiêu Vân Chước!

Chẳng qua Tiêu Vân Chước cũng thực sự quá mức kiêu ngạo, nhiều người nhìn như vậy mà nàng cũng dám đánh công tử Khâu gia, chẳng lẽ nàng thật sự không sợ người Khâu gia tìm tới cửa tính sổ với mình sao?

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Khâu công tử, Khương Nguyên lại yên lặng trợn trắng mắt, người này bị đánh cũng tốt, đáng tiếc nha hoàn kia của Tiêu Vân Chước xuống tay quá có chừng mực, chỉ làm người ta bị thương ngoài da!

Nếu đánh người đến chết, vậy mới thú vị!

Bất tri bất giác, đến tận nửa đêm, người tập trung ở tiền viện cũng

chậm rãi giải tán.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, những người khác mới biết được đã tìm được thi cốt của La gia đại tiểu thư, được đưa đi ngay trong đêm.

Ai nấy đều vô cùng khiếp sợ.

Mà càng khiến mọi người không thể tưởng tượng được chính là thi cốt của đại tiểu thư vẫn luôn bị giấu ở trong sơn trang, mà hung thủ hóa ra lại chính là thợ làm đèn!

Vừa nghĩ đến người làm ra những chiếc đèn được họ cẩn thận lựa chọn như vậy lại là một hung thủ độc ác ghê tởm, tất cả mọi người đều cảm thấy buồn nôn khó chịu!

Tuy rằng mấy hộ về và quản sự đều rất kín miệng, không nói rõ chi tiết La đại cô nương bị hãm hại như thế nào, nhưng phần lớn mọi người đều có thể đoán được, chắc chắn là do thấy sắc nảy lòng tham, nhất định là La Phi Diên đã bị làm nhục trước khi chết.

Chỉ là hiện giờ người đã chết, mọi người cũng thức thời ngậm miệng không nhắc tới, tôn trọng người đã khuất.

Sau bình minh, Tiêu Vân Chước và Oanh Như cùng nhau ăn sáng rồi mới cùng nhau lên xe về phủ.

“Hôm qua sau khi ta trở về mới nghe nói, môn chủ cũng mới về lại Tiêu gia không lâu, nếu ta đến trong phủ làm khách thì có tiện không? Nếu như không tiện thì ta tìm một ngôi nhà ở gần Tiêu gia ở tạm cũng được.” Oanh Như nhìn Tiêu Vân Chước, ánh mắt tràn đầy vẻ dịu dàng.

Nàng ấy lớn hơn Tiêu Vân Chước mười mấy tuổi nên lúc này nhìn Tiêu Vân Chước chỉ thấy hài tử này mềm yếu, thậm chí còn muốn véo mặt môn chủ.

Từ trước kia nàng ấy đã tò mò không biết môn chủ Thần Ẩn Môn là người thế nào!

Tiên sư đã từng nói, người của Thần Ẩn Môn thần bí khó lường, không màng thế tục, thường sống tị thế, đều là thế ngoại cao nhân.

Lại nói môn chủ chính là cao nhân trong các cao nhân, không chỉ tinh thông cầm kỳ thi họa mà còn có khả năng khống chế âm dương ngũ hành, thậm chí môn chủ lợi hại còn có thể bất tri bất giác khống chế cả vận số của một quốc gia!

Khi đó nàng ấy đã nghĩ, một cao nhân như thế, đương nhiên sẽ phải uy nghiêm, cao đến mức không thể với tới!

Nhưng bây giờ vừa nhìn…

Môn chủ vẫn còn trẻ, cho nên trong vẻ thần bí còn mang theo mấy phần chấp nhất đáng yêu, thỉnh thoảng còn có mấy phần chính nghĩa lẫm liệt.

Nhưng sau khi trò chuyện một hồi, nàng ấy cũng phát hiện ra rằng môn chủ quả thực rất thông tuệ.

Dường như cái gì nàng cũng hiểu một chút, có thể nói ra những lời khiến người ta phải kinh ngạc, nhưng bởi vì tuổi tác còn hạn chế nên chưa phát triển sâu hơn một bước, chỉ có thể khẳng định rằng nếu cho nàng đủ thời gian, đương nhiên môn chủ có thể trở thành bộ dáng siêu phàm thoát tục giống như nàng ấy tưởng tượng!

Chương 163

Trong lòng Oanh Nhứ kích động, đã rất lâu rồi nàng ấy không có cảm giác chờ mong như thế này.

Cầm kỹ của môn chủ vẫn cần phải học thêm, giờ phút này nàng ấy hận không thể lập tức đem toàn bộ bản lĩnh sở học của mình dạy hết cho môn chủ, như thế mới có thể nghe được tiên âm diệu khúc mà người thường không thể tấu mà tiên sư đã nhắc qua!

Ánh mắt Oanh Nhứ mãnh liệt đến mức Tiêu Vân Chước cảm thấy không được tự nhiên.

Chỉ là làm môn chủ…

Không được tỏ ra rụt rè.

Cho nên nàng phải mặt dày, cố gắng hết sức để thản nhiên đối mặt với hết thảy.

“Sau khi về nhà ta sẽ hỏi phụ thân một tiếng, nếu phụ thân không cho phép, ta lại sắp xếp kiểu khác. Ngươi cứ yên tâm, ta có tiền, có thể nuôi ngươi được.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trấn an nàng.

Thần Ẩn Môn thu đồ đệ đều là có mệnh cách hạn chế, có thể vào Môn đều là người có duyên, hơn nữa còn là mệnh cách…không tốt lắm.

Mà ngay khi Oanh Nhứ học cầm khúc kia của Thần Ẩn Môn đã ảnh hưởng đến nhân quả, cho dù nàng ấy có nguyện ý hay không thì lời môn chủ nói đều phải nghe theo.

Đôi mày Oanh Nhứ cong cong, trái tim tĩnh lặng như nước hồ sâu dao động dữ dội trước lời nói của Tiêu Vân Chước.

Giống như thấy được một con thần thú đáng yêu nhất nhưng lại không thể khinh nhờn, mà thần thú này còn mở miệng nói chuyện với nàng ấy, đáng yêu cùng uy nghiêm đan xen vào nhau, khiến

lòng nàng ấy mềm nhũn!

“Mấy năm nay ta cũng tích cóp được chút tiền bạc, ta vốn định sau khi ta chết sẽ quyên cho quan phủ để làm việc thiện, nhưng đó là bởi vì trước đó ta không có thân nhân. Bây giờ đã gặp được môn chủ, vậy thì mấy thứ này cũng nên tặng lại cho môn chủ…” Oanh Nhứ lập tức tỏ vẻ chính mình cũng không nghèo.

Của cải của nàng có lẽ có khoảng mấy ngàn lượng.

“Sắp xếp lúc trước của ngươi rất tốt, những người có mệnh cách giống như chúng ta thì phải làm nhiều việc thiện hơn. Nhưng có lẽ ngươi vẫn còn sống được mấy năm nữa, không cần phải sốt ruột như thế, nếu còn sống thì phải nỗ lực cầu sinh, cũng phải để dành lại cho mình một ít tiền để sau này còn mời đại phu.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc dạy nàng ấy cách tiết kiệm tiền: “Ta cũng tích cóp được rất nhiều, nếu muốn giàu có thì phải tăng thu giảm chi, làm việc nhiều một chút, môn phái chúng ta đã suy tàn như vậy rồi, có dính hơi phàm tục một chút cũng không sao.”

“Làm việc?” Oanh Nhứ có chút bối rối, sau đó đột nhiên hiểu ra: “Từ sáng sớm ta đã nghe tin đã tìm được La gia đại tiểu thư rồi, vụ án đã lâu như vậy…là môn chủ ra tay phải không?”

“Ừ, đó cũng là một quỷ đáng thương.” Tiêu Vân Chước thở dài.

Oanh Nhứ cũng vô cùng tiếc hận: “Ta nghe nói La đại cô nương này được phu thê Quốc Công nâng niu trong lòng bàn tay, được nuôi dưỡng thành một người ngây thơ thiện lương, lại không ngờ lại bị người tính kế, rơi vào kết cục như vậy, mấy kẻ kia thật đúng là vô pháp vô thiên!”

“Chỉ là hung thủ kia dường như không biết sợ hãi, dù bây giờ bị bắt rồi cũng chỉ có chết mà thôi…” Những chuyện Oanh Nhứ nghe được còn nhiều hơn các cô nương bình thường một chút.

Cũng biết rõ La gia đại cô nương bị tra tấn hơn nửa năm.

Đều là nữ tử, càng vì chuyện này mà cảm thấy phẫn nộ.

“Sẽ luôn có thứ làm hắn phải sợ hãi, đã làm sai chuyện thì phải trả giá. Ta thu nhiều tiền như vậy, không thể làm cố chủ thất vọng được.” Tiêu Vân Chước nói ẩn ý một câu.

Hôm qua nàng ra ngoài không chuẩn bị đầy đủ nên có một số việc còn chưa kịp làm.

Hai mẫu tử Phạm Lại Tử hắn là bị giam giữ ở chỗ nha môn Lục biểu thúc của nàng, chờ sau khi Hình Bộ xem xét lại vụ án thì hắn sẽ bị phán tử hình, nhưng hắn được chết thống khoái như vậy… thật sự quá dễ dàng cho hắn…

Cho nên nàng định sau khi về nhà sẽ đi một chuyến đến chỗ Lục biểu thúc.

Người khác chưa chắc có thể tin tưởng những lời Tiêu Vân Chước nói, nhưng Oanh Như đối với nàng lại không hề nghi ngờ.

Nhưng nàng ấy lại không ngờ môn chủ lại có thể lưu lạc đến mức phải dựa vào bản lĩnh này để kiếm tiền…

Nếu như trăm năm trước, ở độ tuổi này của Tiêu Vân Chước hắn là còn đang ở trên núi, học tập các loại bản lĩnh phải không?

Nhưng lúc này bông hoa còn chưa nảy nở đã phải tự mình xuống núi kiếm ăn, giờ khắc này, nàng ấy mới thực sự cảm nhận được nỗi lo lắng của tiên sư trước khi qua đời…

Chương 164

Trong lòng Oanh Nhứ kích động, đã rất lâu rồi nàng ấy không có cảm giác chờ mong như thế này.

Cầm kỹ của môn chủ vẫn cần phải học thêm, giờ phút này nàng ấy hận không thể lập tức đem toàn bộ bản lĩnh sở học của mình dạy hết cho môn chủ, như thế mới có thể nghe được tiên âm diệu khúc mà người thường không thể tấu mà tiên sư đã nhắc qua!

Ánh mắt Oanh Nhứ mãnh liệt đến mức Tiêu Vân Chước cảm thấy không được tự nhiên.

Chỉ là làm môn chủ…

Không được tỏ ra rụt rè.

Cho nên nàng phải mặt dày, cố gắng hết sức để thản nhiên đối mặt với hết thảy.

“Sau khi về nhà ta sẽ hỏi phụ thân một tiếng, nếu phụ thân không cho phép, ta lại sắp xếp kiểu khác. Ngươi cứ yên tâm, ta có tiền, có thể nuôi ngươi được.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trấn an nàng.

Thần Ẩn Môn thu đồ đệ đều là có mệnh cách hạn chế, có thể vào Môn đều là người có duyên, hơn nữa còn là mệnh cách…không tốt lắm.

Mà ngay khi Oanh Nhứ học cầm khúc kia của Thần Ẩn Môn đã ảnh hưởng đến nhân quả, cho dù nàng ấy có nguyện ý hay không thì lời môn chủ nói đều phải nghe theo.

Đôi mày Oanh Nhứ cong cong, trái tim tĩnh lặng như nước hồ sâu dao động dữ dội trước lời nói của Tiêu Vân Chước.

Giống như thấy được một con thần thú đáng yêu nhất nhưng lại không thể khinh nhờn, mà thần thú này còn mở miệng nói chuyện với nàng ấy, đáng yêu cùng uy nghiêm đan xen vào nhau, khiến

lòng nàng ấy mềm nhũn!

“Mấy năm nay ta cũng tích cóp được chút tiền bạc, ta vốn định sau khi ta chết sẽ quyên cho quan phủ để làm việc thiện, nhưng đó là bởi vì trước đó ta không có thân nhân. Bây giờ đã gặp được môn chủ, vậy thì mấy thứ này cũng nên tặng lại cho môn chủ…” Oanh Nhứ lập tức tỏ vẻ chính mình cũng không nghèo.

Của cải của nàng có lẽ có khoảng mấy ngàn lượng.

“Sắp xếp lúc trước của ngươi rất tốt, những người có mệnh cách giống như chúng ta thì phải làm nhiều việc thiện hơn. Nhưng có lẽ ngươi vẫn còn sống được mấy năm nữa, không cần phải sốt ruột như thế, nếu còn sống thì phải nỗ lực cầu sinh, cũng phải để dành lại cho mình một ít tiền để sau này còn mời đại phu.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc dạy nàng ấy cách tiết kiệm tiền: “Ta cũng tích cóp được rất nhiều, nếu muốn giàu có thì phải tăng thu giảm chi, làm việc nhiều một chút, môn phái chúng ta đã suy tàn như vậy rồi, có dính hơi phàm tục một chút cũng không sao.”

“Làm việc?” Oanh Nhứ có chút bối rối, sau đó đột nhiên hiểu ra: “Từ sáng sớm ta đã nghe tin đã tìm được La gia đại tiểu thư rồi, vụ án đã lâu như vậy…là môn chủ ra tay phải không?”

“Ừ, đó cũng là một quỷ đáng thương.” Tiêu Vân Chước thở dài.

Oanh Nhứ cũng vô cùng tiếc hận: “Ta nghe nói La đại cô nương này được phu thê Quốc Công nâng niu trong lòng bàn tay, được nuôi dưỡng thành một người ngây thơ thiện lương, lại không ngờ lại bị người tính kế, rơi vào kết cục như vậy, mấy kẻ kia thật đúng là vô pháp vô thiên!”

“Chỉ là hung thủ kia dường như không biết sợ hãi, dù bây giờ bị bắt rồi cũng chỉ có chết mà thôi…” Những chuyện Oanh Nhứ nghe được còn nhiều hơn các cô nương bình thường một chút.

Cũng biết rõ La gia đại cô nương bị tra tấn hơn nửa năm.

Đều là nữ tử, càng vì chuyện này mà cảm thấy phẫn nộ.

“Sẽ luôn có thứ làm hắn phải sợ hãi, đã làm sai chuyện thì phải trả giá. Ta thu nhiều tiền như vậy, không thể làm cố chủ thất vọng được.” Tiêu Vân Chước nói ẩn ý một câu.

Hôm qua nàng ra ngoài không chuẩn bị đầy đủ nên có một số việc còn chưa kịp làm.

Hai mẫu tử Phạm Lại Tử hắn là bị giam giữ ở chỗ nha môn Lục biểu thúc của nàng, chờ sau khi Hình Bộ xem xét lại vụ án thì hắn sẽ bị phán tử hình, nhưng hắn được chết thống khoái như vậy… thật sự quá dễ dàng cho hắn…

Cho nên nàng định sau khi về nhà sẽ đi một chuyến đến chỗ Lục biểu thúc.

Người khác chưa chắc có thể tin tưởng những lời Tiêu Vân Chước nói, nhưng Oanh Như đối với nàng lại không hề nghi ngờ.

Nhưng nàng ấy lại không ngờ môn chủ lại có thể lưu lạc đến mức phải dựa vào bản lĩnh này để kiếm tiền…

Nếu như trăm năm trước, ở độ tuổi này của Tiêu Vân Chước hắn là còn đang ở trên núi, học tập các loại bản lĩnh phải không?

Nhưng lúc này bông hoa còn chưa nảy nở đã phải tự mình xuống núi kiếm ăn, giờ khắc này, nàng ấy mới thực sự cảm nhận được nỗi lo lắng của tiên sư trước khi qua đời…

Chương 165

“Sống cùng viện tử với con thì có hơi chật thật, vậy thì ở tiểu viện bên cạnh viện tử của con đi, nếu sau này con có thời gian rảnh học cầm với nàng ấy thì cũng thuận tiện.” Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là phụ thân sắp xếp tốt hơn.

Nàng chỉ sợ gây thêm phiền phức cho nhà mình nên ngay từ đầu không muốn chiếm một viện tử.

Tiêu Trấn Quan cảm thấy mình không thể kiềm chế được sự kích động trong lòng.

Chước nhi muốn học đàn với Oanh cầm sư a! Chứng minh rằng nàng có thiên phú, đây chính là một chuyện cực kỳ tốt!

Bổn triều mới thành lập chưa đến một trăm năm, bá tánh mới thoát khỏi tuyệt cảnh g.i.ế.t. chóc, vì giảm bớt lệ khí dân gian, rất cần phải thiết lập một bầu không khí an bình, cho nên triều đình vô cùng tôn kính các “đại sư”, phàm là người có bản lĩnh và kỹ năng nhất định sẽ được người khác tôn trọng!

“Tốt lắm, Chước nhi, con phải học tập với đại sư thật tốt đấy! Đúng rồi, Oanh cầm sư ở đâu rồi, lát nữa mời tổ mẫu con đến đây, chúng ta cùng tự mình nghênh đón mới phải.” Giọng nói Tiêu Trấn Quan cũng cao hơn mấy phần.

“Không cần đâu, con đã bảo Tùng Thúy đưa người về viện tử của con nghỉ ngơi rồi, nàng ấy là người thích sống trong nhà, quá nhiệt tình ngược lại cũng không tốt, để lát nữa con sẽ mang nàng ấy đến gặp tổ mẫu.” Tiêu Vân Chước cũng nói ngay.

Tiêu Trấn Quan không thể ngồi yên được.

Ông ấy không thể hiểu được cầm khúc, nhưng cũng chính bởi nguyên nhân như thế mà mới cảm thấy năng lực này rất lợi hại.

Càng làm cho ông ấy vui mừng hơn chính là tương lai của nữ nhi

phảng phất như rộng mở rõ ràng trong nháy mắt, thực sự là niềm vui ngoài ý muốn!

“Còn có chuyện thứ hai nữa, lúc trước Lục biểu thúc Hoắc gia đã đồng ý với con, cho phép con thường xuyên đến nha môn. Ngày mai con sẽ đến đó, phụ thân có gì muốn nói không?” Tiêu Vân Chước giờ phút này rất ngoan ngoãn.

Phụ thân đối xử với nàng không tồi, thậm chị còn bởi vì nàng mà thay đổi một quản gia rất biết nghe lời nàng.

Vì vậy nàng không muốn làm cho quản gia thêm phiền phức, để tránh sau khi nàng đi tới Hoắc gia, phụ thân lại sốt ruột hoảng hốt phái người đi tìm, lãng phí thời gian và sức lực.

Nụ cười trên mặt Tiêu Trấn Quan cứng đờ, không kịp thu lại.

“Tại sao phải tới nha môn?” Tiêu Trấn Quan thật sự khó hiểu.

Đó là nơi mà người bình thường e sợ, tránh còn không kịp, còn thường xuyên đến đó…không tốt chút nào…

“Đêm qua con vô tình phát giải được vụ án La đại cô nương chết oan uổng, tuy đã tìm được thi cốt nhưng hung thủ không hề tỏ ra hối hận. Con đã nhận tiền của La gia thì phải thay cho La gia đại cô nương dạy bảo hung thủ một phen, cho nên buổi trưa ngày mai khi dương khí chính thịnh thì con muốn vào nhà lao một chuyến.” Tiêu Vân Chước vô cùng khách khí thông báo.

Sở dĩ phải chờ tới buổi trưa ngày mai mới đi là bởi vì nhà lao không phải là chỗ tốt, âm khí nặng nề, sẽ bởi vì thể chất của nàng mà xảy ra bạo động, cho nên hôm nay nàng phải chuẩn bị một ít đồ hộ thân để ngày mai tránh hút vào thêm nhiều âm khí.

“…” Đầu óc Tiêu Trấn Quan choáng váng, hoàn toàn không hiểu gì.

“Hay là để ta bảo Lục biểu thúc của con lén xuống tay đánh cho tên hung thủ kia một trận…” Tiêu Trấn Quan cảm thấy làm như vậy cũng không phải không được.

Đắc tội La gia, hung thủ kia rất có thể sẽ bị lăng trì, kỳ thật cũng không cần nữ nhi ông ấy tới dạy cho một trận?

“Người nọ xuất thân binh nghiệp, không sợ sống chết, cho dù có đau đớn đến đâu thì đối với hung thủ kia chẳng qua cũng chỉ là chết thôi, căn bản không có cách nào làm hắn cảm nhận được nỗi đau mà La đại cô nương phải chịu đựng. Hơn nữa, La đại cô nương không có cách nào tự mình động thủ cho hả giận nên nếu không phải con ra mặt thì không được.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời, sau khi nói xong lại nói thêm: “Nếu phụ thân không có ý kiến gì khác, vậy con sẽ trở về viện tử của mình để vẽ bùa, nữ nhi xin phép cáo lui.”

Tiêu Vân Chước nói xong liền bước đi, tâm tình cũng thực sự không tồi.

“Con…” Tiêu Trấn Quan nhìn bóng dáng nữ nhi rời đi, chỉ cảm thấy có một đống lời nghẹn lại trong bụng, không thể hỏi được rõ ràng.

Hài tử này…là lần thứ mấy đụng tới vụ án rồi?!

Lần trước ra cửa đụng phải tên điên Ngô Tam kia, suýt nữa đánh chết nàng, sao nàng lại có thể quên nhanh như vậy? Mà án tử kia đến bây giờ còn chưa kết thúc, không ngờ lại nhảy ra một vụ mới…

Duyên phận giữa nàng và nha môn có phải là quá sâu rồi không?

Chương 166

Tiêu Trấn Quan vô cùng phiền muộn, cảm giác mình xin nghỉ phép mấy ngày mà trên đầu đã có thêm một đống tóc bạc.

Từ sau khi vào quân doanh đến nay ông ấy chỉ mới xin nghỉ phép vài ba lần thôi, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ ai ba ngày. Lần này ông ấy đặc biệt xin nghỉ phép dài hạn, đã nghỉ tết xong rồi mà vẫn chưa về, thế cho nên hôm qua trong quân có đồng liêu tới hỏi có phải ở nhà đã xảy ra chuyện lớn gì không…

Ông ấy tìm lý do thoái thác một chút, chỉ là cứ ở nhà suốt ngày như vậy cũng không ổn lắm.

Nhưng ông ấy cũng không dám tưởng tượng đến lúc mình không ở nhà thì nha đầu này sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Còn có hai tên khốn kiếp kia nữa, hôm qua quỳ đến ngất xỉu ở trong từ đường, nhìn giống như đã nhận sai, biết sợ rồi, nhưng ai mà biết được sau khi vết sẹo lành thì có thể quên đau hay không?!

Lúc Tiêu Trấn Quan đang u sầu thì Khương Nguyên đã quay về.

Vẻ mặt tiều tụy, hai mắt đỏ bừng.

Trái tim Tiêu Trấn Quan đập thình thịch.

Sơ với khí phách hăng hái của nữ nhi khi trở về trước đó, Khương Nguyên trước mắt giống như bị oan ức vô cùng, không biết đã phải chịu đau khổ ấm ức đến cỡ nào…

Nếu là trước đó, ông ấy cũng sẽ có mấy phần quan tâm, nhưng vừa nhớ lại lời nữ nhi nói, sắc mặt Tiêu Trấn Quan lại không thay đổi.

“Cô phụ…” Khương Nguyên chưa kịp nói gì đã bật khóc: “Nguyên nhi bất hiếu, sau này không thể ở trong nhà hiếu thuận với cô phụ cô mẫu được nữa…”

“Chước nhi đã nói với ta rồi. Tuy rằng ta không biết các ngươi ở bên ngoài xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng mà…nếu Chước nhi đã tuyên bố với bên ngoài muốn ngươi rời đi thì ta đây cũng khó mà giữ ngươi ở lại. A Nguyên, Tiêu phủ chúng ta đã nuôi dưỡng ngươi mười mấy năm rồi, mấy năm nay đối xử với ngươi cũng giống như con ruột của mình, nhưng rốt cuộc thì ngươi vẫn là hài tử Khương gia, phụ thân mẫu thân ngươi vẫn còn ở đó. Mà Chước nhi nhà ta mấy năm nay thực sự đã phải chịu đựng quá nhiều khổ sở rồi, ta không muốn bởi vì một người ngoài mà làm nàng phải thương tâm khổ sở nữa, ngươi có thể hiểu được không?” Tiêu Trấn Quan nhớ tới thái độ của nữ nhi lúc nãy, trở nên dứt khoát hơn nhiều.

Tuy rằng lúc nãy nữ nhi vẫn chưa nói rõ ràng lắm, nhưng mối quan hệ giữa ông ấy và nữ nhi rõ ràng đã được cải thiện rất nhiều, càng không thể ở thời điểm này làm cho nàng thất vọng!

Nữ nhi lạnh lòng, cần phải được xoa dịu.

“Cô phụ nói phải…” Khương Nguyên tỏ ra rất thất vọng: “Hôm qua ở bên ngoài, biểu tỷ vì muốn có được Cửu Tiêu mà không tiếc nói với người ngoài rằng con không phải. Những chuyện này con đều có thể nhẫn nhịn được, rốt cuộc con cũng được Tiêu gia nuôi dưỡng bao năm, phải nên báo đáp ân tình, cho nên nàng bảo con rời đi con cũng chấp nhận…”

“Chỉ là con cũng biết Tiêu gia mấy năm nay rất tốt với con, cho nên con mới muốn nhiều lời vài câu…” Khương Nguyên nói, lại ngẩng đầu lên: “Cô phụ, ngài thật sự chắc chắn rằng nàng là nữ nhi của ngài sao?”

Tiêu Trấn Quan cau mày.

“Ngày ấy con cũng nghe được ngài và cô mẫu nói chuyện, biểu tỷ nói nàng năm đó bị nhốt trong quan tài ném ở Vạn Cốt Pha…Khi đó nàng chẳng qua chỉ là một hài tử bốn tuổi, nếu thật sự bị rơi vào tình huống đó thì làm sao có thể sống nổi mà bước ra ngoài?” Ánh mắt Khương Nguyên lo lắng: “Nếu nàng thật sự là cốt nhục thân sinh của ngài, không phải là người giả mạo, vậy thì…năm đó là ai cứu nàng? Tại sao nàng lại không nhắc đến? Trước đây con và

A Yến chính mắt trông thấy nàng lừa tiền của người khác…Tuy rằng Tiêu gia không có tước vị, nhưng tổ tông dù sao cũng là công thần khai quốc, nếu tương lai bị người biết được nữ nhi Tiêu gia hãm hại lừa gạt, vậy thì…làm tổ tông hổ thẹn, nỗ lực của ngài bao nhiêu năm nay chẳng phải là uổng phí hay sao?"

"Cô phụ luôn coi trọng danh tiếng nhất! Cô mẫu cũng từng nói, không muốn gia tộc này đi theo con đường năm xưa…"

"Câm miệng!" Tiêu Trấn Quan lập tức lạnh lùng nói.

"A Nguyên không có ý định châm ngòi quan hệ của cha con hai người, chỉ là muốn khuyên nhủ cô phụ lấy tiền đồ của các biểu ca lên trên hết!" Khương Nguyên vội vàng cao giọng: "A Nguyên cũng chỉ có thể nói những lời này thôi…Cô phụ ngẫm lại đi, A Nguyên đi rồi…"

Nói xong, Khương Nguyên quỳ xuống dập đầu trước Tiêu Trấn Quan ba lần, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Chương 167

Đương nhiên nàng ta biết Tiêu Vân Chước chính là nữ nhi Tiêu gia, điều này không thể phủ nhận.

Cái mà nàng ta muốn bày tỏ chính là mục đích khi Tiêu Vân Chước trở về!

Nàng rời nhà nhiều năm, suýt chết ở bên ngoài, nàng không hận sao?

Cô phụ của nàng ta phải ngẫm lại cho kỹ, có phải Tiêu Vân Chước bởi vì muốn trả thù Tiêu gia mà trở về hay không? Một nữ nhi cùng ba nhi tử, bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng phải cân nhắc mới đúng!

Tiêu Trấn Quan siết chặt nắm tay, lạnh lùng hừ một tiếng.

Nha đầu Khương Nguyên này, dã tâm cũng thật lớn.

Mấy năm nay ông ấy quả thật rất để ý đến danh tiếng của gia tộc, nỗ lực nhiều năm, người ngoài nhắc tới nhà ông ấy cũng sẽ nhớ tới ông ấy là người nghiêm túc cẩn thận, nhưng danh tiếng mà ông ấy muốn không nhất thiết phải hy sinh nữ nhi của mình.

Mấy năm nay nữ nhi không ở nhà, mấy nhi tử có vẻ ngoan ngoãn, trong nhà hòa thuận, cho nên ông ấy muốn đi tranh giành danh lợi một phen.

Nhưng bây giờ, mọi sự thật đã bị lật ra hết, ông ấy mới phát hiện những chuyện trong quá khứ đều là tự lừa mình dối người!

Nếu ngay cả nữ nhi của ông ấy cũng bị hủy hoại, vậy thì ông ấy còn muốn danh tiếng làm cái gì?

Cho dù nữ nhi ông ấy là một hài tử hãm hại lừa gạt…chỉ cần không bị bắt vào tống vào ngục, ông ấy làm phụ thân, nhất định phải chắn gió che mưa cho nàng!

Hơn nữa, trước mắt xem ra, nữ nhi chán ghét Khương thị và Khương Nguyên cũng không phải vô lý, sự thật chứng minh nàng không hề sai.

“Cứ làm theo lời đại tiểu thư nói, trông chừng Khương Nguyên thu dọn đồ đạc, không cho phép nàng ta lén lấy những thứ không nên cầm.” Tiêu Trấn Quan cũng dứt khoát nhẫn tâm mở miệng.

“Lão gia, nếu cứ đưa người về lại Khương gia như vậy chỉ sợ có người chỉ trích ngài, vậy phải làm sao bây giờ?” Quản gia có chút lo lắng hỏi.

Tiêu Trấn Quan thở dài: “Lúc trước ta cũng quá mức theo đuổi những thứ hư vô mờ mịt kia, chỉ muốn duy trì sự hòa thuận trong nhà, rốt cuộc là ta đã sai rồi! Mà đã sai thì phải sửa, phải quay đầu lại. Nếu như người Khương gia có hỏi thì cứ nói của cải Tiêu gia đã không thể so với hồi trước, mấy năm nay chi tiêu của Khương Nguyên không nhỏ, thực sự không nuôi nổi nữa, nếu bọn họ có oán thì cứ tới tìm ta là được!”

“Còn nữa…” Tiêu Trấn Quan suy nghĩ một chút: “Mấy năm nay trong nhà vẫn duy trì theo quy cách cũ, cũng có chút miễn cưỡng. Gia môn suy tàn là sự thật, là ta nhìn không thấu đáo, cố gắng dùng mấy thứ bên ngoài để duy trì thể diện của gia môn, cái này là sai rồi. Từ hôm nay trở đi, ngươi đem những thứ vô dụng kia bỏ đi hết.”

Lời này vừa thốt ra, quản gia cũng kinh ngạc.

Bỏ đi hết…nhìn thì như đơn giản, nhưng kỳ thực cũng là nói cho người ngoài, Tiêu gia chấp nhận số mệnh!

Để giữ cho căn nhà lớn như vậy của Quốc Công phủ vẫn duy trì dáng vẻ cũ, tốn rất nhiều tiền!

Lúc phu nhân vẫn còn ở đây, mỗi khi tiếp khách cũng toàn dựa vào vẻ phú quý phồn hoa này để có được thể diện và sự tôn trọng của người khác!

Đến mức bây giờ rất nhiều người ngoài đều cảm thấy Tiêu gia chỉ là không có tước vị mà thôi, còn của cải vẫn rất sung túc!

“Tiểu nhân đi làm ngay!” Quản gia lập tức đáp lời.

Nếu phu nhân ở đây, nhất định sẽ khóc lóc ầm ĩ, bởi vì rốt cuộc thì so với lão gia, phu nhân càng coi trọng thể diện hơn.

Tiêu Trấn Quan cẩn thận suy nghĩ, chỉ chính ông ấy thay đổi thôi còn chưa đủ, lão thái thái cũng phải thay đổi theo. Trong nhà chỉ có hai trưởng bối, mà mấy hài tử bên dưới đều dựa vào hai người dạy dỗ, mà phương thức giáo dưỡng hiền lành kia của lão thái thái cũng đủ đối với Đại Lang, nhưng đối với Nhị Lang và Tam Lang thì…

Hai tên khốn kiếp đó còn cần phải vừa đấm vừa xoa!

Chờ khi ông ấy quay về quân doanh, còn phải dựa vào lão thái thái đến khống chế bọn họ!

Tiêu Trấn Quan nói một câu, từ trên xuống dưới Tiêu gia đều bắt đầu bận rộn.

Mà ở trong viện của Khương Nguyên, quản sự phòng thu chi cùng với mấy bà tử đang nghiêm túc canh chừng nhìn chằm chằm, khiến cho Khương Nguyên tức giận đến mức mặt đỏ bừng như sắp chảy máu, tức giận đến nổi điên.

Mấy thứ mà cô mẫu cho nàng ta đều không thể mang đi được!

Cô phụ và Tiêu Vân Chước thật sự khinh người quá đáng rồi!

Chương 168

Đồ đạc ở trong viện Khương Nguyên cũng không ít, nơi này còn có một phòng đàn riêng, phòng thêu thùa và thư phòng. Trong phòng đàn, mấy chiếc đàn giá năm trăm lượng trở lên có tận mấy chiếc. Trong phòng thêu thùa và thư phòng càng không cần phải nói, giấy mực bút nghiên, vải dệt chỉ thêu, đều là loại tốt nhất.

Mấy thứ này, đều phải lưu lại.

Đương nhiên, đồ trang sức và xiêm y của Khương Nguyên là có thể mang đi.

Mà số đồ đạc cá nhân này, trong mắt quản sự và bọn hạ nhân đã là nhiều đến không thể đếm xuể!

Khương Nguyên khóc sướt mướt rời đi, lúc ra tới cửa nhà, ánh mắt còn lộ ra vẻ đáng thương khiến cho ai nhìn thấy đều không khỏi suy nghĩ nhiều.

Nhưng Tiêu gia vẫn đơn giản dứt khoát đưa người lên xe ngựa.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước đang tĩnh tâm vẽ bùa.

Quỷ hồn Cần Nương nhìn qua đã có vẻ thoải mái thanh tân hơn nhiều, nhưng cũng không dám tới gần nàng. Trên người nàng ta có bùa trói hồn của Tiêu Vân Chước, thân thể không thể bay ra ngoài, chỉ có thể cả ngày treo trên cây hoa mai đếm thời gian trôi qua. Lúc này khúc mắc trong lòng nàng ta đã giải gần hết, ngày mai Tiêu Vân Chước muốn đi tới nha môn, tiện thể hỏi xem Ngô Tam có khai nhận gì không. Chờ khi án tử phán định, đầu Ngô Tam rơi xuống, quỷ hồn này có thể hoàn toàn tiễn đi.

Buổi tối Tiêu Vân Chước mới ngừng lại được.

Vẻ mặt cũng càng thêm mệt mỏi.

Lúc này Đông Trì mới tới báo cho nàng Khương Nguyên đã rời đi,

đồng thời cũng kể cho nàng nghe chuyện đáng thương của nhị ca và tiểu đệ khi phải quỳ đến ngất xỉu ở từ đường.

“Không phải phụ thân chỉ muốn cho nhị ca tự suy xét lại mình sao?” Tiêu Vân Chước lại cảm thấy kỳ quái: “Cho dù nhị ca nhận sai thì cũng chỉ là vì huynh ấy không chịu nổi uy áp của phụ thân mà thôi, ta còn chưa thấy ai lòng đầy ý xấu mà lại dễ dàng nhận ra lỗi lầm của mình như vậy đấy.”

Huống chi, nhị ca là người thông minh, cho dù hắn có làm chuyện xấu thì cũng không để tay mình bị dính máu.

“Quả thật nhị thiếu gia có chút bướng bỉnh, thậm chí còn bị lão gia đánh một roi.” Đông Trì lại nói.

Tiêu Vân Chước trầm ngâm.

Một lát sau, nàng nhấc chân đi về phía viện tử của nhị ca.

Viện tử của nhị ca ở gần chủ viện nhất, đây là lần đầu tiên Tiêu Vân Chước tới đây.

Khi còn nhỏ nhị ca luôn ngồi xổm ở bên ngoài Tích Vi Đường đợi nàng, sau khi thấy nàng còn sẽ lén lấy ra đủ các loại đồ ăn ngon, đồ chơi thú vị, chẳng qua lần nào hắn cũng muốn so sánh với đại ca, nhất là sau khi nàng nhận được thứ gì đều phải tỏ ra vui vẻ. Chỉ cần lộ ra vẻ không quá vui lắm, nhị ca sẽ tức giận, rất khó dỗ dành.

Bước vào sân, trong đầu Tiêu Vân Chước càng hiện ra nhiều ký ức khi còn nhỏ.

Nơi này…hồi nhỏ hình như nàng không thích tới đây.

Đúng vậy, từ khi còn nhỏ nàng đã cảm thấy chỗ của nhị ca giống như lồng giam rồi.

Hắn phải ở đây đọc sách, ở đây nghe mẫu thân dạy bảo, mỗi ngày muốn chạy ra ngoài cũng khó khăn.

Ở bên người đại ca có mấy gã sai vặt, tuổi tác cũng tương đương hắn, rất hoạt bát, nhưng ở chỗ nhị ca lại khác, hạ nhân ở đây đều khá lớn tuổi, không thích nói chuyện.

Khi ký ức này xuất hiện, trong lòng Tiêu Vân Chước liền có mấy phần không được thoải mái.

Tiêu Văn Việt đã tỉnh lại, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, đang uống cháo trắng.

Tiêu Vân Chước đột nhiên xuất hiện, làm cho hắn có chút kinh ngạc nhưng vẫn tỏ thái độ không mấy thân thiện như trước, nói giọng chanh chua: “Ôi chao, đại tiểu thư tôn quý tới chỗ ta làm gì thế? Không sợ bẩn chân sao?”

“Ngày mai ta định tới nha môn, phụ thân có lẽ là không yên tâm lắm, cho nên…nhị ca có thể đi cùng ta không?” Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Nếu huynh không muốn đi cũng được, ta đi hỏi phụ thân một chút rồi lại tới hỏi huynh.”

Chờ phụ thân gật đầu, hắn không muốn đi cũng phải đi.

Ánh mắt Tiêu Văn Việt khẽ lóe lên, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Đại ca đâu?”

Chương 169

“Mấy ngày nay hắn đều ở thiên viện chiêu đãi học sinh! Chỉ còn mấy ngày nữa là tới kỳ thi rồi, cũng không dễ gặp được!” Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

“Như vậy là trong nhà này ta là người rảnh rỗi nhất, nếu không phải như thế thì muội cũng sẽ không đến tìm ta.” Tiêu Văn Việt hừ lạnh.

“…” Tiêu Vân Chước cau mày.

Không thể không nói, tính tình của nhị ca càng ngày càng tệ, bộ dáng muốn chết không muốn sống kia khiến người ta nhìn mà phát cáu, nhìn nhiều một chút cũng hận không thể cho hắn một dao cho dứt khoát!

Tiêu Vân Chước thấy hắn ngồi đó, vẻ mặt yếu ớt, lại nói: “Ta chỉ muốn nha môn nhìn xem thôi, nếu sức khỏe nhị ca không tốt, sợ ngày mai không đứng vững thì trước tiên có thể tìm một cây quải trượng.”

“Muội đi thăm ngục à?” Tiêu Văn Việt có chút kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng nàng đi gặp Hoắc gia biểu thúc.

“Phải.” Tiêu Vân Chước không phủ nhận: “Vậy chốt rồi nhé, sáng mai huynh cũng đừng quên.”

Tiêu Vân Chước đến nhanh mà đi cũng nhanh, thái độ vẫn có chút xa cách như mọi khi, chỉ là sự thay đổi đột ngột này khiến Tiêu Văn Việt không hiểu ra sao, mấy ngày nay hắn vẫn luôn quỳ ở từ đường, không hề biết tin tức gì trong nhà cả.

Lập tức tìm người lại đây hỏi thăm.

Bởi vì chuyện của Mạnh Bình Chương mà ngày ấy hắn bị phạt đi từ đường, có một số việc còn chưa có thời gian tìm hiểu.

Ví dụ như trước đó Tiêu Vân Chước ở nha môn gặp được Hoắc biểu thúc, nhưng hắn lại không biết muội muội xui xẻo này lại bị một nam nhân đuổi theo đòi đánh…

Đã muốn thăm tù, vậy nên nhất định chính là muốn đi gặp hung phạm muốn g.i.ế.t. chết mình.

Nghe nói hôm qua ở bên ngoài lại gặp tặc tử đã sát hại La gia đại tiểu thư…

Tiêu Văn Việt cũng có chút tò mò, người đã bị bắt rồi, muội muội của hắn còn muốn đi thăm tù làm cái gì? Chẳng lẽ lại còn muốn bỏ đá xuống giếng?

Ngày mai đi cùng nàng xem thử…cũng chưa chắc không phải là một ý kiến tồi…

….

Mà lúc này ở Khâu gia.

Khâu công tử còn chưa được người nâng về đến nhà thì Tề gia cũng đã đi trước một bước, đến từ hôn.

Khâu gia vẫn luôn biết hài tử nhà mình trước khi thành hôn mà đã có con không phải là chuyện tốt, không thể công khai ra ngoài, cho nên từ những ngày đó tới giờ cũng phải luôn cẩn thận, sợ lọt tiếng gió.

Hiện giờ Tề gia đến từ hôn, bọn họ cũng lập tức đoán được Tề gia đã biết chuyện này rồi!

Khâu gia cũng không phải là gia đình quyền quý, có thể được Tề gia coi trọng cũng là bởi tổ tông hai nhà có quan hệ tốt. Hơn nữa Khâu Hoài Chí cho tới nay vẫn tỏ ra là người tốt, thành thật cẩn thận, tình cảm đối với Tề Ngọc Nhi cũng không thay đổi, lúc này Tề gia mới nguyện ý cho nữ nhi mình gả thấp.

Nếu không nói đến tình cảm trước đó thì Khâu gia căn bản không

lọt được vào mắt Tề gia.

Cho nên lúc này Tề gia bắt lỗi, muốn từ hôn, trong lòng Khâu gia tuy bất mãn nhưng lại không dám cự tuyệt, nếu không tố cáo lên quan phủ nói nhà hắn lừa hôn thì mới thật sự ném hết cả nhân phẩm và thể diện!

Hôn sự bị hủy, Khâu gia cũng chìm trong mây đen.

Thấy Khâu Hoài Chí bị người nâng trở về, phụ mẫu Khâu gia lại càng sợ hãi hơn.

“Tề Ngọc Nhi này từ trước ở trước mặt ta biểu hiện hiền lành ngoan ngoãn, không ngờ lại là một nữ nhân đanh đá! Còn dám đánh con nữa sao? Cũng may mà chưa cưới vào cửa, nếu không chẳng phải cả nhà không được yên sao?” Khâu mẫu lập tức tức giận nói.

Khâu gia lão tổ mẫu kìm nén cơn tức giận.

Nhi tử là đồ phế vật, con dâu cũng là kẻ gây sự!

Nếu không phải hai người này dung túng cho hài tử thu thông phòng thì sao có thể xảy ra tình huống như hiện tại?

Trong mắt bà ấy, cháu trai bị đánh cũng là đáng đời! Nếu có thể làm cho Tề gia hết giận, đánh có mạnh thêm một chút cũng không sao!

“Nào phải Ngọc Nhi đánh! Là Tiêu gia! Chính là... đại tiểu thư lưu lạc ở bên ngoài của Nhân An gia trước kia! Chính nàng ta đánh con!” Khâu Hoài Chí vừa nói vừa nghiêng về một bên hít sâu một hơi: “Nương, nương đè vào vết thương của con rồi!”

Chương 170

Khâu mẫu vội vàng thu cánh tay lại, sau đó lại ngạc nhiên nhìn nhi tử một lần.

"Tiêu gia? Người nhà kia thanh cao, mặc dù không có tước vị, nhưng xưa nay cũng không lui tới với nhà chúng ta, không thù không oán, vì sao nàng đánh con!?" Khâu mẫu rất không hiểu.

Tiêu gia này là lạc đà gầy còn lớn hơn con ngựa béo, vẫn có chút khác biệt với Khâu gia bọn họ.

Tổ phụ Khâu gia xuất thân Tiến Sĩ, làm quan viên mấy chục năm bên ngoài, trước khi thối lui mấy năm mới được triệu hồi về Kinh Thành, chỉ làm mấy năm chức vị quan trọng, những năm này làm quan không có công cũng không có sai lầm, Khâu phụ là trưởng tử, càng kém hơn, lúc Khâu phụ thi đỗ tiến sĩ tuổi tác đã không còn nhỏ, bây giờ cũng chỉ là tiểu quan không có nhiều tiền đồ thăng tiến.

Nhưng Khâu Hoài Chí vẫn còn một tiểu thúc, đó là người thông minh, bây giờ đang làm tri phủ ở bên ngoài, tiền đồ so với đám đồng lứa mạnh hơn một chút.

Bây giờ, Khâu Hoài Chí vô cùng có chí khí, dáng vẻ hiền lành cũng bởi vì tức giận mà trở nên có chút dữ tợn: "Đều là nữ tử này ở trước mặt Ngọc Nhi nói hươu nói vượn, cho nên Ngọc Nhi mới từ hôn với con! Mẫu thân, con không còn Ngọc Nhi, về sau phải làm sao bây giờ!?"

"Vì sao nàng lại đánh con? Con có làm chuyện gì không đúng không?" Khâu tổ mẫu vội vàng hỏi.

"Chí Nhi đàng hoàng, những năm này lui tới không ít với nha đầu của Tề gia kia, nhưng từ trước tới giờ không vượt qua Lôi Trì, làm sao có thể làm gì với nha đầu Tiêu gia kia chứ?" Khâu mẫu vội vàng phản bác.

Khâu phụ bên cạnh cũng đồng ý.

Khâu tổ mẫu thấy vậy, tức giận đến mức đau đến tâm can.

Cô nương đang yên đang lành, nếu không có duyên cớ gì, sẽ động thủ đánh người sao?!

"Con nhất thời tức giận, nên đã đi tìm Tiêu cô nương lý luận, ngôn ngữ chỉ là có chút không khách khí mà thôi, lại không nghĩ rằng vậy mà nàng bảo nha hoàn động thủ, từng quyền đến thịt, đánh con... Bây giờ cả người con đều đau..."

"Nàng sao có thể phách lối như vậy!" Khâu mẫu tức giận vô cùng: "Tiêu gia nhà nàng lúc trước là phủ Quốc Công, hiện tại cũng không phải! Dựa vào cái gì mà không coi ai ra gì! Việc này, mẫu thân nhất định sẽ đòi lại công đạo cho con!"

"Vốn dĩ là nó đắc tội người ta..." Khâu tổ mẫu cố ý ngăn cản.

Nhưng Khâu phụ cũng không nghe, miệng thảo luận nói: "Theo lý thuyết, Tiêu gia này mặc dù không có tước vị, nhưng vốn liếng cũng không ít, không chừng Tề gia cũng không sánh nổi... Nhi tử, nữ tử này khổ tâm nói xấu mối duyên của con, không phải là lúc trước đã từng gặp con? Hôn sự giữa con và Tề gia đã không còn, nếu như đổi thành Tiêu gia... Cũng không phải không được..."

"Cha! Tiêu cô nương chính là mẫu dạ xoa! Lại lưu lạc bên ngoài từ nhỏ, một chút quy củ cũng không có, cưới cô nương như này trở về chẳng phải là tai họa à?" Khâu Hoài Chí cũng không đồng ý.

"Con biết cái gì!" Khâu phụ lập tức răn dạy: "Nữ tử trước khi lấy chồng đều mạnh mẽ, nếu thật sự vào cửa làm thê tử của con, hạnh phúc cả đời cũng bị buộc lại trên người con, tất nhiên sẽ dịu dàng, hơn nữa, con không thể xem thường Tiêu gia, nghe nói Tiêu gia lão thái thái thân thể vô cùng tốt, lão thái thái xuất thân Hoắc gia, vô cùng ghê gớm, còn có đại huynh của Tiêu cô nương... Phụ thân nàng Tiêu Trấn Quan... Khi còn bé suýt nữa đã trở thành thư đồng của bệ hạ..."

"Bởi vì Tiêu Trấn Quan có phụ thân là kẻ hỗn trướng, bị Tiên

Hoàng chán ghét vứt bỏ, thế nên Tiêu gia mới bị lạnh nhạt, nhưng mặc dù là như thế, khi còn bé Tiêu Trấn Quan đã từng cùng đùa nghịch với bệ hạ, có mấy phần tình nghĩa, cả đời này chỉ cần không phạm sai lầm lớn, Kinh Thành này đều sẽ có một chỗ của ông ấy..."

"Hơn nữa, Tiêu Trấn Quan còn có nhi tử, đứa nhỏ đó văn võ song toàn, bây giờ còn mấy ngày nữa sẽ đi thi, nghe nói tài học của hắn không tệ, chuyện tổ tông Tiêu gia hư hỏng đã sớm đi qua, một khi con trai của Tiêu Trấn Quan xuất hiện trước mắt bệ hạ, con nói bệ hạ sẽ không trọng dụng sao?"

Khâu phụ vô cùng nghiêm túc phân tích.

Càng nghĩ càng thấy Tiêu gia không tệ!

Chương 171

"Tiêu gia chỉ có một khuê nữ như vậy, nếu như nha đầu này lấy chồng, về tình về lý... Đều sẽ cho không ít đồ cưới, con ấy à, Tề Ngọc Nhi không tệ, nhưng đứa nhỏ đó kiên cường, người ta không muốn gả nữa, chúng ta không còn cách nào cả, nhưng Tiêu gia này đánh con, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm?"

Khâu phụ cười: "Tiêu cô nương lưu lạc bên ngoài thanh danh không tốt, có người đến cửa cầu hôn, còn có thể không biết lý lẽ mà không đồng ý sao?"

Nhi tử đang yên đang lành lại mất đi hôn sự, nhất định phải có người thích hợp bổ sung!

Khâu tổ mẫu nghe thấy lời này, hai mắt cũng trừng lớn.

Bà ấy vốn dĩ cho là nhi tử có hơi lệch lạc, tôn tử cũng không tệ lắm.

Nhưng sau khi phát hiện tôn tử trước khi thành hôn đã sinh con, bà ấy đã biết mình sai rồi, nhưng cũng đã muộn, hôn sự của hai nhà đang ở trước mắt, cả nhà trưởng tử dùng tính mạng để bức bách, lại cam đoan nhất định sẽ đối xử tử tế với Tề Ngọc Nhi, bà ấy mới không đến Tề gia từ hôn.

Vì thế, trong lòng bà ấy đã rất khó chịu, cảm thấy hổ thẹn với Tề gia.

Thật không nghĩ đến lại đến đây...

Khâu lão thái thái giận dữ: "Tiêu Trấn Quan này xuất thân võ tướng, con cho rằng bọn họ không còn cách nào khác có đúng không! Các con cả nhà cấu kết với nhau làm việc xấu! Ta không nhìn nổi nữa, cũng không quản được nữa rồi! Từ nay về sau, các con tự giải quyết cho tốt đi!"

Nhà này bà ấy không tiếp tục ở được nữa, không bằng đi tìm con

trai út của bà ấy!

Lúc trước con cháu tuổi còn nhỏ, coi như nghe lời, biết đi đường ngay, hiện tại tuổi càng lớn tâm cũng càng lớn!

Nhất là trưởng tử, có lẽ là biết mình vô dụng, lúc này mới càng nghĩ đến những đường ngang ngõ tắt hơn!

Khâu lão thái thái trực tiếp bị tức giận.

"Tổ mẫu lớn tuổi cũng hồ đồ rồi, cũng không nghĩ một chút, nếu không trù tính nhiều hơn, về sau tiền đồ của con làm sao bây giờ? Mấy năm nữa con cũng phải đi thi? Tổ phụ con chỉ lo làm quan thanh liêm, không nghĩ tới góp nhặt thêm chút tiền tài, lúc này mới khiến cho ta tầm thường không có gì đặc biệt, nếu có tiền bạc khơi thông, sao ta lại như thế chứ? Đời ta cũng cứ như vậy, nhưng con là con trai độc nhất của ta, ta phải suy nghĩ cho tiền đồ của con!" Khâu phụ mười phần ngay thẳng khuyên nhủ.

Khâu Hoài Chí có hơi xoắn xuýt.

Hắn ta quả thực không thích đại tiểu thư của Tiêu gia, tính khí thật sự là ghê gớm, hơn nữa, lưu lạc bên ngoài... Đã trải qua cái gì ai biết?

Nhưng nghĩ lại, dáng vẻ kia cũng không tệ.

"Nhi tử nghe theo lời phụ thân." Khâu Hoài Chí khẽ gật đầu.

"Vậy được, từ hôm nay con phải giả bệnh, cứ nói thân thể này bị đánh hỏng rồi, nói ít cũng phải một hai năm mới có thể tốt lên, Tiêu gia bất kể như thế nào cũng phải lấy ra điều lệ!" Mắt Khâu phụ sáng lên.

Sáng sớm mai, ông ta sẽ lập tức đến Tiêu gia đòi lý lẽ!

Có điều đứa con này của ông ta đúng là kém thông minh, lại bị một tiểu nương tử làm cho sợ đến như vậy.

Đại tiểu thư Tiêu gia này cho dù có hung dữ thì sao chứ? Chẳng

qua chỉ là con hổ nhỏ không có răng mà thôi!

Rất nhanh, một đêm trôi qua.

Khâu gia chuẩn bị một phen, rồi bước ra khỏi cửa.

Chỉ là lúc này, Tiêu Vân Chước đã cùng nhị ca đi đến nha môn, chỉ còn lại có Tiêu Trấn Quan đần độn u mê mời người vào cửa.

Tiêu gia rất ít khi có khách đến thăm, huống chi còn là Khâu gia có bắn đại bác cũng không tới.

Tiêu Trấn Quan không hiểu ra sao, nhưng đối phương đã đến cửa rồi, cũng không tiện từ chối người ta, nên khách khí lễ độ, mời người đi vào nhà trước.

Khâu phụ và Khâu mẫu tự tới đây, hai người ngồi, nhìn biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

"Hai vị có việc gì?" Tiêu Trấn Quan cũng không khách khí.

"Tiêu tướng quân, không biết lệnh ái đâu?" Khâu phụ bắt đầu kiểu cách mở miệng hỏi.

Liên quan đến nữ nhi, Tiêu Trấn Quan lập tức lên tinh thần, nhìn kỹ hai người một phen, chỉ cảm thấy hai vợ chồng này khí thế hùng hổ, nên là kẻ đến không có ý tốt…

"Nữ nhi của ta hai ngày trước ở bên ngoài chịu chút kinh hãi, hiện tại đang nghỉ ngơi, chỉ là người làm phụ thân như ta cũng không tiện đi làm phiền nàng, không biết các ngươi tìm nàng làm gì?" Tiêu Trấn Quan nói hươu nói vượn, không hề cười nhìn qua có vẻ không dễ trêu chọc lắm.

Chương 172

Tiêu Trấn Quan cũng không biết chuyện Tiêu Vân Chước đánh người, chỉ biết nữ nhi nhà mình bây giờ đã đến nha môn, không tiện gióng trống khua chiêng tuyên truyền, nên tùy ý tìm cớ mà thôi.

Người Khâu gia mặc dù có chuyện gấp như thế nào, cũng không có khả năng cưỡng ép nữ nhi đang "tĩnh dưỡng" ra ngoài gặp người chứ?

Nhưng Khâu phụ và Khâu mẫu nghe xong lời này, lại tức giận máu chạy lên não.

"Nàng bị kinh sợ?" Giọng của Khâu mẫu cũng đã cất cao lên: "Là nàng đánh người, nàng còn có mặt mũi trốn ở trong nhà giả bộ đáng thương!?"

"Khâu phu nhân cẩn trọng lời nói!" Tiêu Trấn Quan nghe xong, nhất thời cũng nổi giận.

Khâu mẫu bị giật nảy mình, ngượng ngùng ngồi xuống, sau đó lập tức lại nói: "Chúng ta cũng không nói bậy, nữ nhi nhà ngươi ở trong sơn trang đánh nhi tử ta, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không phải là giả bộ! Không chỉ có như thế, nhi tử của ta vốn dĩ đã định xong hôn ước với cô nương của Tề gia, nhưng ai biết nữ nhi của ngươi sinh lòng bất mãn, lại cản trở, khuyến khích Tề gia huỷ bỏ hôn sự!"

"Tiêu tướng quân, nếu không phải bây giờ nhi tử của ta bị đánh đến mức nằm ở trên giường không thể động đậy, sao phu thê chúng ta hôm nay lại tùy tiện tới chơi? Việc này, ngươi nhất định phải cho chúng ta một công đạo!" Khâu phụ cũng lập tức nói.

Hai người nói như này, Tiêu Trấn Quan đã nghe rõ.

Khuê nữ ông ấy hôm qua đánh người!

"Lời nói phải nói cho rõ ràng, người này rốt cuộc là nữ nhi của ta đánh, hay là nha hoàn bên cạnh nàng đánh?" Tiêu Trấn Quan biết lúc này không phải lúc chính trực, lập tức hỏi.

"Dĩ nhiên là nha hoàn bên người nàng rồi." Khâu phu nhân lập tức nói.

"Cũng phải, nữ nhi ta thân thể gầy yếu, một chút vật nặng cũng không xách được, sao có thể có bản lĩnh đánh nhau với người khác chứ? Hóa ra là nha hoàn động thủ, nếu đã như thế, vậy thì có liên quan gì đến nữ nhi của ta? Không bằng hai vị đi về hỏi lệnh lang xem, nha hoàn đánh nhau với hắn ta có dáng dấp như thế nào? Ta cũng dễ ở trong nhà điều tra một chút, nếu như tra ra được, nhất định sẽ cho các ngươi một công đạo, được chứ?" Tiêu Trấn Quan lập tức đùa nghịch vô lại.

Nữ nhi của ông ấy mấy ngày trước đây mới bị một hung phạm đuổi chạy, suýt nữa bị đập vào đầu!

Nàng nhiều nhất là có hứng thú với các loại vụ án một chút thôi, đánh người? Chuyện này là tuyệt đối không thể.

Tùng Thuý là nha hoàn ông ấy phái đi, chuyên phụ trách bảo hộ nữ nhi của ông ấy, nha hoàn này ông ấy cũng đã tự mình gặp, không phải kẻ mạnh làm việc không có đầu óc, làm việc có chừng mực, cho nên tất nhiên là công tử Khâu gia này trêu chọc trước, cho nên nha hoàn mới đứng ra!

Có lẽ...

"Nhi tử nhà các ngươi rốt cuộc đã làm gì, mới khiến cho nha hoàn cũng nhịn không được mà động thủ?" Tiêu Trấn Quan đột nhiên suy nghĩ rõ ràng, tức giận nhìn bọn họ: "Thảo nào sau khi nữ nhi của ta trở về đã ăn nuốt không trôi, kinh hồn bạt vía, hóa ra là bị uất ức lớn như vậy ở chỗ các ngươi!"

Phu thê Khâu gia nghe xong, đều tức đến bật cười.

"Tiêu tướng quân, ngươi cũng quá không nói đạo lý! Chính là nữ nhi của ngươi bảo nha hoàn đánh, nhi tử của ta chính tai còn nghe

thấy thì có thể có lỗi gì!" Khâu phụ tức giận hai mắt đã trừng lớn hơn rất nhiều: "Nàng sợ hãi? Lúc ấy không biết nàng vui sướng đến mức nào đâu! Nếu ngươi không nhận, vậy được, bảo người của nha môn đến xử trí! Ta muốn xem xem, nữ nhi Tiêu gia các người, có thể vứt đi lớn đến đâu?!"

"Ít hù dọa ta lại!" Tiêu Trấn Quan lạnh mặt: "Các ngươi nói lệnh lang bị trọng thương, vậy bản tướng quân cũng phải tìm đại phu đến xem qua mới tính!"

"Bản tướng từ nhỏ đã luyện võ, nắn cốt thử gân không thành vấn đề, phu thê các ngươi đã chú trọng như vậy, không bằng đem người tới đây, bản tướng tự mình nhìn một cái! Bây giờ cũng chưa gặp người, cũng không biết lúc ấy lệnh lang đã làm chuyện gì, các ngươi đã muốn để cho nữ nhi của ta nhận nước bẩn này? Ta thấy các ngươi là khinh người quá đáng!" Tiêu Trấn Quan nói xong "choang" một tiếng, ném chén trà trong tay đi.

Nước trà rơi đầy mặt đất, mảnh vỡ phát ra giòn vang.

Hai người Khâu gia hoảng sợ nhảy lên một cái.

Chương 173

Tiêu Trấn Quan ngày thường tính tình rất tốt, chỉ là mặt lạnh đối với người không đủ nhiệt tình thôi, nhưng dù sao cũng là người tập võ, thân hình rất khỏe mạnh, giờ phút này vừa phát giận, cũng có khí tức sát phạt nồng đậm, người xem kinh hồn bạt vía.

Những năm này ông ấy đối xử với mọi người lạnh nhạt, nhưng cũng từ trước tới giờ không chủ động đắc tội với người khác.

Nhưng bây giờ, Tiêu Trấn Quan biết, không thể đần độn u mê sai lầm.

Khâu phụ và Khâu mẫu bị dọa toàn thân run lên, không thể tin nổi nhìn về phía Tiêu Trấn Quan.

Lúc trước người bên ngoài đều nói Tiêu Trấn Quan này là người cẩn thận vững vàng, nhưng hôm nay xem xét, rõ ràng cũng là mãng phu!

Hung thần ác sát giống như muốn ăn thịt người, đơn giản không thể nói lý!

"Ngươi... Ngươi... Tiêu gia các ngươi đối xử với khách như thế à? Nhi tử ta bị thương rồi! Các ngươi vậy mà chết không nhận! Bây giờ ta đến nha môn, đến lúc đó ngươi cũng đừng ngại mất mặt!" Khâu phụ tức giận run tay.

"Ta cũng không nói không giải quyết chuyện này, ngươi gấp cái gì?" Tiêu Trấn Quan hừ một tiếng.

Ông ấy căn bản không biết Khâu đại nhân này, trong Kinh Thành đại tiểu quan viên còn nhiều, rất nhiều, sao có thể nhận ra được.

"Như này đi, chờ nữ nhi của ta thân thể khá hơn chút, ta hỏi lại nàng, nếu nàng nói là lỗi của nàng, vậy bản tướng quân tuyệt đối sẽ đến nhà xin lỗi, bồi thường! Đương nhiên, nếu nàng nói nàng không sai..."

"Làm sao lại không sai?! Chính là nàng!" Khâu phụ phẫn nộ chỉ trích: "Nhi tử ta bị thương cũng không phải chỉ là thân thể, hôn sự của nó cũng mất! Khâu gia chúng ta không phải đúng lý thì không tha người, hôm nay đến cửa cũng là vì nói đạo lý."

"Đến nói đạo lý? Ta trái lại không nhìn ra." Tiêu Trấn Quan châm chọc một tiếng.

Khâu phụ kìm nén đến mức đau cả tâm can.

Quả nhiên là cha nào con nấy, nhìn đức hạnh này mà xem, đơn giản chính là không thèm nói đạo lý!

"Nàng hủy mất hôn sự của nhi tử ta, nếu như việc này là thật, Tiêu gia các ngươi có phải nên cho một cách giải quyết hay không?" Khâu phụ cũng dứt khoát nhắc đến.

Tiêu Trấn Quan không nói chuyện.

"Nhi tử ta tuổi tác không còn nhỏ, vốn dĩ năm nay sẽ thành hôn, nhưng trước mắt lại bị từ hôn, có hại đến thanh danh lại càng chậm trễ chuyện lớn con nối dõi truyền thừa của chúng ta! Nàng bảo Tề gia từ hôn, mặc dù hành vi khiến cho người ta khinh thường, nhưng nhi tử của ta chung quy cũng cần người chăm sóc, chúng ta sẽ nhường một bước, để nữ nhi nhà ngươi gả vào cửa, nếu như hai nhà kết hợp thành một, oán khí này, Khâu gia chúng ta sẽ nhịn!" Khâu phụ mặt dày mày dạn tiếp tục nói.

"..." Tiêu Trấn Quan nghi ngờ nhìn ông ta.

Ban đầu, ông ấy còn cảm thấy lúc nha hoàn nhà mình bảo vệ chủ tử, ra tay có thể là hơi nặng một chút...

Nhưng đối phương vừa mở miệng, lại là muốn nữ nhi của ông ấy gả đi để lấp chỗ trống?!

"Tiêu tướng quân, nữ nhi này của ngươi từ nhỏ đã nuôi dưỡng ở bên ngoài, mặc dù nói tính cách có thiếu sót, nhưng hôm nay nhi tử của ta bị thương nặng, trong vòng mấy năm khó mà nói đến

việc thành thân, vì tương lai nhi tử của ta, Khâu gia ta cũng chỉ có thể nhún nhường, hơn nữa nàng nghĩ cách phá hỏng hôn sự của nhi tử ta, không phải là muốn thay vào đó hay sao? Nếu như hai mái hiên đã tình nguyện, vậy chúng ta cũng không cần phải làm ầm ĩ lên cho khó coi, nếu thật sự đến quan phủ... không phải cũng ảnh hưởng đến tiền đồ thanh danh của nhi tử nhà ngươi hay sao?" Khâu phụ nói xong, cũng tự tin.

Nữ nhi so sánh với nhi tử, đương nhiên là cái sau nặng hơn.

Nhất là sắp tới kỳ thi rồi, sợ là Tiêu gia ước gì lập tức đưa nữ nhi tai họa này ra ngoài!

Yêu cầu này của ông ta, cũng coi như là suy nghĩ cho Tiêu gia!

Chương 174

Trong lòng Tiêu Trấn Quan giống như sóng lớn mãnh liệt, đơn giản không cách nào hình dung được tâm trạng vào giờ khắc này.

Hôm nay người Khâu gia này dám tới cửa đưa ra một yêu cầu vô liêm sỉ như thế, nguyên nhân chỉ có một! Không phải xem thường nữ nhi của ông ấy, mà chính là xem thường ông ấy!

Cho rằng Tiêu Trấn Quan là người ích kỷ, ước gì đuổi nữ nhi ra khỏi cửa sớm một chút!

Suy nghĩ đến mức này còn khó nghe hơn là chỉ mũi ông ấy mắng to!

"Các ngươi nói xong rồi hả?" Tiêu Trấn Quan giận dữ, ngược lại càng có thể khống chế tâm tình của mình: "Chỉ là động chút quyền cước, đã muốn Tiêu gia ta bồi thường một đứa con gái? Khâu đại nhân không khỏi cũng quá coi trọng bản thân rồi! Khâu gia các ngươi muốn ta gả nhi nữ cho, cũng được! Nếu như lệnh lang vô duyên vô cớ bị nữ nhi của ta đánh chết, vậy ta đây sẽ đưa nữ nhi đến đó để tang nhi tử ngươi!"

"Ngươi không đồng ý!?" Khâu phụ chấn kinh lại tức giận: "Hôm nay là chúng ta lui một bước..."

Khâu phụ còn chưa dứt lời, quản gia đột nhiên vội vã từ bên ngoài đi đến.

Khâu phụ đành phải nuốt lời chưa nói xong xuống.

"Lão gia, quản gia của Tề gia đưa tới rất nhiều đồ, muốn tới thưa chuyện..."

Tiêu Trấn Quan không rõ ràng cho lắm, nhưng chuyện này vốn dĩ là liên quan đến Tề gia, cho nên cũng dứt khoát bảo quản gia đưa người vào.

Quản gia Tề gia vừa vào cửa, sau khi nhìn thấy người Khâu gia, cũng lộ ra mấy phần khinh thường, chỉ là đối với Tiêu Trấn Quan, lập tức cung kính khách khí nói: "Tiểu nhân phụng mệnh gia chủ, tới để thực hiện cam kết."

Phu thê Khâu gia đột nhiên có chút đứng ngồi không yên.

"Cam kết gì?" Tiêu Trấn Quan không hiểu.

"Tiểu thư nhà ta và Tiêu đại cô nương từng đặt cược, cược..." Quản gia nhà Tề gia nhìn người Khâu gia một chút, sau đó tiếp tục nói: "Cược công tử Khâu gia trước khi thành hôn đã có con, cố ý lừa gạt để thành thân, tiền đặt cược chính là đồ cưới của tiểu thư nhà ta, lúc ấy mặc dù Tiêu đại cô nương chưa đồng ý rằng sẽ nhận những vật này, nhưng lão gia phu nhân nhà ta sau khi biết chuyện, cảm thấy vẫn phải đa tạ Tiêu cô nương trợ giúp, tránh cho cô nương nhà ta rơi vào hố lửa..."

"Chúng ta đã từ hôn rồi, Tề gia nhà các ngươi cũng quá... Quá đáng! Nào có đạo lý đưa đồ cưới cho người ngoài!? Còn tuyên truyền sai lầm của nhà ta như vậy... Nếu như không phải đại tiểu thư Tề gia các ngươi ghen tị, nhi tử ta sẽ giấu diếm sao? Chỉ một đứa bé cũng không dung được, quả thực là ác độc!" Khâu phu nhân nhịn không được, chỉ quản gia của Tề gia mắng.

Sắc mặt Tiêu Trấn Quan đã tốt hơn nhiều.

Tề gia tới đúng lúc!

Ông ấy vốn dĩ không hiểu ra sao, không biết nội tình, nhưng bây giờ nghe những lời này, còn có cái gì mà không hiểu?

Vốn dĩ là nữ nhi của ông ấy có lòng tốt giúp đứa nhỏ nhà Tề gia thoát khỏi biển khổ, ngược lại gặp Khâu gia oán hận mà thôi!

Còn muốn báo quan?!

Chỉ là phô trương thanh thế, cố ý lừa ông ấy!

"Lão gia phu nhân nhà ta nói, tiểu thư là máu thịt đầu tim bọn họ,

lúc trước nếu như không phải là bởi vì tổ tông thân thiết, đại tiểu thư lại cảm thấy công tử nhà các ngươi coi như ôn hoà hiền hậu thì cũng sẽ không đồng ý hôn sự này! Bây giờ hôn sự không thành, xui xẻo, nhưng chỉ là hỉ sự này, dù sao cũng tốt hơn là ném những năm cuối đời của tiểu thư vào! Chỉ hận không thể khua chiêng gõ trống đốt pháo ăn mừng một phen!" Quản gia nói vô cùng sung sướng.

"Tiêu tướng quân, lão gia phu nhân nhà chúng ta cũng vô cùng áy náy, cảm thấy đã gây thêm phiền phức cho nhà ngài, những thứ bên ngoài kia, là lễ vật cảm tạ cũng là lễ vật xin lỗi, gia chủ lại nói, cô nương hai nhà bằng tuổi nhau, sau này nếu như thường tới lui, Tiêu đại cô nương mà đến Tề gia, nhà ta chắc chắn sẽ tiếp đón nồng nhiệt." Quản gia nói vô cùng thật lòng.

Chương 175

Nữ tử lấy chồng, vốn dĩ là quan trọng như đầu thai.

Khâu gia này lúc trước che giấu quả thực rất tốt, Tề gia cũng là bởi vì tín nhiệm tổ tông trong nhà, nên mới không dò xét kỹ điều tra rõ ràng.

Hôm qua sau khi từ hôn, lúc này mới phát hiện Khâu gia vì để che giấu tai mắt, đã đưa toàn bộ đứa nhỏ của thiếp thất này đến chỗ một người thân trong tộc để nuôi dưỡng, mà Khâu Hoài Chí thường lấy cớ đến thăm huynh đệ trong tộc để lui tới!

Nếu không có đôi mắt thông tuệ của Tiêu đại cô nương nhìn thấu, Tề gia thật không nghĩ tới Khâu gia sẽ làm ra chuyện như vậy.

Còn có, ngay hôm qua, lão thái thái Khâu gia đã rời kinh trong đêm, đi tìm con trai út để nương tựa!

Trước khi đi còn đưa cho gia chủ nhà ông ấy một phong thư, cũng là biểu đạt ý áy náy, sau này tình cảm hai nhà cứ như vậy đoạn tuyệt, nếu như Tề gia muốn báo thù, Khâu lão thái thái cũng không có lời nào...

Hiện tại, phu thê hai người này còn không biết xấu hổ đến Tiêu gia gây chuyện?

Phu thê Khâu gia không nghĩ tới, Tề gia lại còn đến cửa nói lời cảm tạ.

Đơn giản chính là đang vả mặt nhà bọn họ! Hết lần này tới lần khác cứ vừa vặn đụng phải!

"Khâu đại nhân, không phải ngươi nói nữ nhi của ta là có chủ tâm làm hỏng hôn sự nhà ngươi sao? Làm sao ta nghe thấy ý của quản gia Tề gia, lại là lệnh lang đạo đức cá nhân không tốt?" Tiêu Trấn Quan lập tức sung sướng: "Các ngươi còn muốn đi cáo quan? Được, cáo thì cáo đi, nữ nhi của ta kiểu gì cũng có thể lấy được

tiếng tốt là nghĩa khí!"

Khâu phụ nhất thời đứng lên.

Sắc mặt xanh mét: "Ngươi... Con nhà các ngươi đánh nhi tử của ta là sự thật?"

Quản gia Tề gia nghe xong, vội vàng nói: "Tiểu thư nhà ta lúc ấy tức giận bỏ đi, không nhìn thấy Tiêu cô nương đánh người, nhưng về sau cũng nghe nói, nghe nói lúc ấy Khâu công tử còn có thể đi lại được, cho nên là không bị thương đến gân cốt, hơn nữa, nghe nói sau khi Tiêu cô nương đánh người xong, còn cho tiền bồi thường..."

Sự việc này liên quan đến tiểu thư nhà ông ấy, đương nhiên phải tra rõ ràng!

Phu nhân nhà ông ấy nghe nói sự tích Tiêu cô nương động thủ, lúc ấy vừa mừng vừa sợ, vui vẻ vỗ tay liên tục, vô cùng cảm tạ Tiêu cô nương giúp đỡ!

Hôm nay ông ấy tới, nói là tặng lễ vật, kỳ thật cũng là vì đính chính cho Tiêu cô nương!

Đều nói Tiêu cô nương này mới về nhà, không phải người có quy củ, cho nên chỉ sợ cái tiếng đánh người truyền đi, trưởng bối Tiêu gia không hỏi rõ ràng đã phạt, cho nên mới để ông ấy tới bày tỏ rõ ràng một chút, tránh cho liên lụy đến Tiêu cô nương phải chịu khổ!

Tiêu Trấn Quan vô cùng đồng tình nhìn quản gia Tề gia.

"Một lượng bạc, cũng gọi là bồi thường?" Khâu phụ tức giận đến bốc khói.

"Tại sao lại không? Nhi tử của ngươi đã nhận, vậy đó chính là đồng ý rồi! Chẳng lẽ nói nhi tử nhà các ngươi chỉ là đứa hèn nhát sợ hãi, bị một nha hoàn nhà ta đánh cho không dám lên tiếng à? Nếu đã như vậy… Chỉ có thể nói là, hậu sinh này quả thực là tên khốn kiếp vô dụng, đáng đời bị đánh." Tiêu Trấn Quan tức giận,

lời thô tục cũng đã nói ra rồi.

Bên cạnh ông ấy có nhiều người cẩu thả, nhưng bản thân là người đọc sách, không thích nói những lời này.

Nhưng giờ khắc này, chân thực cảm thấy, lời nói mặc dù bẩn, nhưng nói xong trong lòng cũng dễ chịu!

Lúc này Khâu phụ cũng không có mặt mũi nào ở lại.

Ông ta có thể tự tin mở miệng đưa ra yêu cầu như vậy, không phải là dám đối nghịch với Tiêu gia, mà chính là cảm thấy mình chỉ là đòi một nha đầu không có giáo dục mà thôi, chứ không phải cướp bạc của Tiêu gia, Tiêu gia nào có thể không muốn?

Nhưng ấy thế mà Tiêu Trấn Quan lại còn không nỡ!

"Cũng không phải nhà ta không cho cơ hội! Nữ nhi nhà các ngươi hung hãn như thế, một chút dáng vẻ nữ nhân cũng không có, ta xem về sau ai dám cưới!" Khâu đại nhân ngượng ngùng trong lòng, nhưng trên mặt còn biểu hiện ra là rất tức giận, phất tay áo mà đi.

Khâu mẫu cũng vội vàng đi theo, biểu cảm cũng oán độc.

Lúc này Tiêu Trấn Quan mới được không, đi xem đồ mà Tề gia đưa tới...

Chắc không phải là đồ cưới của nữ nhi Tề gia, nhưng giá trị cũng gần như đồ cưới.

"Nếu như hai đứa hai nhà đã kết giao, tất nhiên là có qua có lại mới tốt, xin quản gia chờ một chút, đợi ta chuẩn bị vài thứ mang về." Tiêu Trấn Quan vui vẻ nói ra.

Không phải chỉ là gây chuyện thôi sao? Cũng không phải làm chuyện xấu!

Nữ nhi của ông ấy thiện lương còn nhiệt tình, phẩm hạnh hoàn toàn không có vấn đề! Điều này có thể không vui hay sao?

Chương 176

Tiêu Trấn Quan chưa từng sắp xếp những chuyện này, nên đã bảo quản gia đi tìm lão thái thái để xử lý, chưa tới một canh giờ, đã chuẩn bị xong quà đáp lễ.

Mà phu thê Khâu gia chật vật trở về, nhìn nhi tử như thế, vừa tức vừa gấp.

Thái độ của Tiêu gia như vậy, đừng nói là hôn sự, chính là đòi lời giải thích cũng khó.

Người của Khâu gia tức đến mức đau cả tâm can, mà Tiêu Vân Chước và Tiêu Văn Việt đã đến chỗ của Lục biểu thúc Hoắc gia làm khách rồi.

Hoắc Lục thúc vốn cho rằng, lần trước nha đầu này chỉ là nói lời khách khí, lại không nghĩ rằng... thật sự tới.

Không chỉ có bản thân tới, còn dẫn theo Tiêu Văn Việt mà ông ấy không để vào mắt.

Biểu chất tử này... từ nhỏ đã không thấy thích.

Ba đứa con trai của Tiêu gia, chỉ có trưởng tử lớn lên ở bên cạnh lão thái thái, đọc sách mời danh sư, dùng nhân mạch của Hoắc gia, cho nên Hoắc gia đối với Tiêu Văn Dũ có ấn tượng rất tốt, bình thường cũng chiếu cố nhiều hơn.

Trong nhà Hoắc Tuần đứng thứ sáu, lúc còn nhỏ đã nghe nói cô cô gả cho một kẻ hỗn trướng, cuộc sống không tốt, cho nên đối với Tiêu gia...

Chỉ là trên huyết thống thì có hơi thân một chút, cũng không lui tới nhiều, chỉ gặp vãn bối của Tiêu gia vài lần mà thôi.

Nhưng vài lần này, đã đủ để biết đám nhỏ Tiêu gia có tính cách như thế nào.

Tiêu Nhị Lang này vẫn luôn đi theo Khương thị, đến Hoắc gia vài lần, nhìn không phải người hào phóng vô tư, không văn cũng chẳng võ, rất là không có tiền đồ.

Tiêu Văn Việt cũng biết Hoắc Lục thúc không lọt mắt hắn, nhưng hắn căn bản cũng không thèm để ý.

Trên mặt cũng không có sự cung kính mà vãn bối nên có, chỉ là vẻ mặt bất thiện đứng ở một bên, ánh mắt tuỳ tiện nhìn bốn phía.

"Người bị hủi kia sau khi bị giam vào đại lao, La gia cũng phái người đến, dùng chút tư hình, nhưng hắn ta cũng đã nhận tội rồi, La gia cũng chỉ có thể để hắn ta chịu chút nỗi khổ da thịt, bây giờ người này trên người trên mặt đều là thương tổn, ngươi một tiểu nha đầu nhìn thấy chắc chắn sẽ sợ hãi, vẫn không nên đi thì hơn." Hoắc Lục thúc có lòng tốt khuyên nhủ.

Người bị hủi này ông ấy cũng đã gặp.

Không thể không nói, tính cách vặn vẹo lại độc ác.

Kỳ mẫu cũng đã chịu hình, nhưng người này một chút phản ứng cũng đều không có, còn nói sớm muộn gì cũng phải chết, chịu đựng một chút là qua rồi...

Người này hoàn toàn không còn gì để uy hiếp, nên chẳng sợ hãi, càng dễ làm chút chuyện phạm pháp.

"Cháu vẫn muốn đi xem một chút." Tiêu Vân Chước vẫn cố chấp như cũ.

Hoắc Lục thúc cũng đã khuyên nửa canh giờ rồi.

Lúc này có chút bất đắc dĩ, lại nhìn về phía Tiêu Văn Việt, phát hiện Tiêu Nhị Lang này thật sự là một người nhẫn tâm, cũng không sợ hù dọa đến muội muội ruột, cũng không ngăn cản một chút?

Thực sự không khuyên nổi, Hoắc Lục thúc cũng chỉ có thể đồng ý: "Nếu như sợ thì lập tức đi ra, cố gắng hết sức trốn sau lưng ca ca

ngươi, trong lao không có mấy người tốt đâu, thấy tiểu cô nương như ngươi, dĩ nhiên là sẽ muốn nói vài lời khó nghe, chớ có để vào trong lòng..."

"Cảm ơn Lục biểu thúc đại nhân, cháu hiểu rồi." Tiêu Vân Chước đã chuẩn bị xong xuôi.

Sắc mặt nàng nghiêm túc, xem ra đối với chuyện này vô cùng coi trọng.

Hoắc Lục thúc không hiểu, trong đầu của người trẻ tuổi rốt cuộc suy nghĩ điều gì...

Bất đắc dĩ, đành phải để cho bọn họ đi.

"Nhị ca, huynh đi ở phía trước." Vào đại lao, Tiêu Vân Chước đột nhiên nhiệt tình hơn rất nhiều: "Huynh nhìn nhiều hơn một chút đi, nơi này đều là nơi mà phạm nhân ở, nghe nói có một vài phạm nhân còn bị kéo ra ngoài làm việc, nếu như không nghe lời, sẽ được cây roi hầu hạ, nếu như đánh chết rồi, thì lấy một tấm chiếu bọc lại rồi ném ra ngoài, người nhà cũng không muốn nhặt xác cho loại người này..."

"..." Tiêu Văn Việt tay cầm nạng, dừng lại một chút.

Chương 177

Hắn quay đầu liếc nhìn Tiêu Vân Chước một cái, thấy trong mắt nàng loé ánh sáng, đúng là vô cùng hưng phấn.

Nàng... có ý gì?

"Huynh nhìn người này một chút..." Tiêu Vân Chước đột nhiên dừng lại: "Làm nhiều chuyện ác, tướng mạo cũng sẽ khiến cho người ta căm hận, mặt mày dữ tợn, hơi thở khô khan tinh thần hỗn loạn mắt không gợn sóng, không bao lâu nữa chắc sẽ chết ở đây, đáng đời nha."

Tiêu Văn Việt nhìn về phía nàng chỉ.

Phạm nhân này đang nổi giận đùng đùng chỉ về phía muội muội hắn mắng to.

Hai tay thậm chí cũng muốn duỗi ra khỏi nhà lao, muốn chạm vào người Tiêu Vân Chước, nhưng ấy vậy mà muội muội này của hắn một chút cũng không có cảm giác khó chịu, lại vẫn đứng ở nơi đối phương không chạm vào được, chỉ trỏ.

"Nơi này, người này chắc chắn là trộm, huynh xem ngũ quan dáng vẻ của hắn ta cũng không tệ lắm, nếu như không đi trên con đường này, cả đời cũng có thể giàu có, chỉ tiếc không quản được bản thân tham lam, lúc này mới dưỡng ra được thái độ lén lút thậm thụt... Trên người hắn ta còn dính chút huyết khí, nên là lúc trộm đồ đã g.i.ế.t. người à? Ách... Thế sự vô thường, một bước sai, từng bước sai." Tiêu Vân Chước nghiêm túc thở dài.

Bọn họ tới lao ngục này, những người bị nhốt đều là trọng phạm g.i.ế.t. người phóng hỏa.

Tương lai từng người sẽ bị kéo ra ngoài, kết thúc một đời ngây ngô dại dột.

Tiêu Văn Việt vốn dĩ cho rằng Tiêu Vân Chước sẽ sợ, cho nên hắn

mới muốn nhìn dáng vẻ tội nghiệp của nàng một cái, ai mà biết được người này...

Líu lo không ngừng.

Khi còn bé cũng không nói nhiều như vậy.

Tiêu Vân Chước giới thiệu xong hết người này đến người khác, như thể là hiểu rõ cuộc đời của những người này, nha dịch sau lưng nghe được cũng có hơi giật mình, nhưng do hạn chế về thân phận, nên cũng không dám hỏi nhiều.

"Nhị ca, nơi này có một phạm nhân rất đáng tiếc! Trong lòng người này có nút thắt không biết khai thông, nên mới phạm phải hung án, huỷ mất cả đời..." Tiêu Vân Chước nhìn về một hướng, lại nói.

Nha dịch nhịn không nổi: "Ngài nói đúng lắm, vị này... quả thực rất đáng tiếc."

"Phụ thân hắn ta vốn dĩ là thư sinh có tài, say rượu về nhà, quên đóng cửa, ăn trộm vào nhà, tên trộm này còn đục một cái lỗ quan sát nhà bên, cưỡng gian rồi g.i.ế.t. chết cô nương sát vách, lúc đào tẩu còn giấu con dao trong sọt sách của phụ thân hắn ta rồi chạy, phụ thân của người này bị quan phủ bắt, bởi vì không nói rõ ràng được tình hình, bị hôn quan lúc đó coi như hung thủ mà xử lý..."

"Chỉ tiếc cho hắn ta, còn nhỏ đã mất cha, long đong trưởng thành. Thật vất vả mới cưới được thê tử, vốn dĩ cho rằng cuộc sống an nhàn sẽ tới... Sau Tết, hắn ta lại phát hiện ra đồ của phụ thân năm đó bị mất ở nhà thê tử, thế mới biết, mình lấy nhi nữ của kẻ thù, hắn ta phẫn nộ từ tâm, trong lòng tràn đầy ý muốn báo thù cho cha, nên đã... phóng hoả đốt sạch cả nhà thê tử, ngay cả vợ con mình cũng không buông tha..."

Nha dịch cũng không nói ra phạm nhân này là đáng thương hay là đáng hận.

Nhưng cô nương Tiêu gia thật đúng là thần, làm sao lại biết tất cả mọi chuyện?

"Mặc dù hắn ta là báo thù, nhưng suy cho cùng ngọn lửa này cũng dính đến người vô tội, quan phủ muốn tra xét tình hình cụ thể để xử trí cũng không được, bây giờ bị bắt nhưng cũng không tính là oan, nếu như phụ thân hắn ta ở dưới suối vàng có biết, chắc cũng sẽ không hy vọng hắn ta liên luỵ đến cả đời mình..." Tiêu Vân Chước nói xong, liếc nhìn Tiêu Văn Việt một chút: "Cho nên ấy à, chuyện g.i.ế.t. người phóng hỏa không thể làm, đúng không, nhị ca?"

"..." Tiêu Văn Việt càng cảm thấy, quả thực là... đủ rồi.

"Muội gọi ta đến, là muốn để ta xem kết cục sau này?" Hắn hiểu rồi.

Tiêu Vân Chước mím môi một cái, ăn ngay nói thật: "Đề phòng trước..."

Tiêu Văn Việt cảm thấy tức giận vô cùng: "Muội cứ hy vọng ta giống như bọn họ sao, cuối cùng đầu một nơi thân một nẻo, chết không yên lành sao?"

"Bây giờ huynh cũng còn tốt, nhưng nếu cả ngày chỉ muốn hại người, thì sẽ giống như bọn họ." Tiêu Vân Chước lập tức nghiêm mặt nói: "Nơi này vừa bẩn, vừa thối, không thấy ánh mặt trời, khắp nơi đều là âm khí, ở đây chắc chắn không dễ chịu, chúng ta tự hỏi lòng mình, năm đó nhị ca cho ta không ít đồ ăn ngon, chơi vui, mặc dù tính khí rất tệ, nhưng đối với ta rất tốt, cho nên ta không muốn huynh chết, càng không muốn ta tự mình đưa huynh đi chết, cho nên... Huynh có muốn thay đổi hay không?"

Chương 178

Thái độ của Tiêu Vân Chước vô cùng nghiêm túc, hôm nay nàng đặc biệt mời nhị ca đến đại lao, chính là để hắn tận mắt nhìn thấy, kết cục của việc suy nghĩ bất chính.

Đương nhiên, nàng cũng không cảm thấy có tâm cơ là chuyện xấu, chỉ cần tâm cơ này được vận dụng thích hợp thì có thể, nhưng nhị ca lại đang đi dạo ở biên giới của phạm tội, nếu như sau này hại đến người vô tội, vậy thì hối hận cũng đã muộn rồi.

Tiêu Văn Việt im lặng nhìn nàng.

Thảo nào, người này làm sao lại đột nhiên mời hắn cùng đi ra ngoài chứ, hoá ra là chờ hắn ở đây.

Bây giờ lời này, càng nói càng thấy phẫn nộ.

Biết hắn đối xử với nàng tốt, vậy mà còn cả ngày chạy theo đại ca?

Hiện tại còn nói không muốn để cho hắn chết, nhưng nhìn nàng tràn đầy phấn khởi giảng giải hoàn cảnh ở đại lao, ngược lại còn giống như là giới thiệu với hắn chỗ này không giống bình thường, chờ hắn ở đây vậy.

"Chẳng lẽ muội thật sự sợ ta tặng muội ra ngoài để đền đáp nhân tình? Muội yên tâm, Mạnh Bình Chương kia ta còn không vừa mắt." Trong lòng Tiêu Văn Việt buồn bã vô cùng: "Ta không chính nghĩa hào hùng như đại ca, nhưng... Muội một tiểu nha đầu đáng thương như thế cũng không dùng, ta chẳng muốn đối phó."

"Ta biết huynh không đồng ý với yêu cầu của Mạnh Bình Chương hỗn trướng kia." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật: "Sau khi ta về nhà, huynh không vừa mắt ta, dĩ nhiên cũng sẽ lười đối phó với ta, sẽ không vẽ vời cho thêm chuyện ra, khi đó ta tức giận, là tức vì huynh làm bạn với tiểu nhân, thiếu tự trọng."

"Huynh và Mạnh Bình Chương thân thiết, chắc hẳn cũng biết cách

làm người của hắn ta, hiểu rõ hắn ta có bao nhiêu thiếp thất, làm hại qua bao nhiêu đứa con chưa ra đời, thái độ của hắn ta hôm đó với ta, đã có thể nhìn ra ngày thường cũng là kẻ ỷ thế ức hiếp người khác, người có phẩm hạnh không đoan chính cỡ này, dơ dáy bẩn thỉu, thân thiết với loại người đó, vì sao huynh không cảm thấy buồn nôn?" Tiêu Vân Chước không hiểu hắn nghĩ như thế nào.

Giao hữu phải xem phẩm chất, đây không phải điều kiện quan trọng sao?

"Một chiếc áo choàng trắng, treo bên cạnh vũng bùn, thời gian lâu dài, màu sắc cũng sẽ không còn sạch sẽ nữa." Tiêu Vân Chước lại nghiêm mặt nói: "Chiếc áo choàng trắng này của nhị ca đã dính màu, cho nên ta không thích tới gần huynh, chứ không phải bởi vì muốn lấy lòng đại ca."

Ở trong lao ngục này, nhị ca nàng không hiện ra sự dơ bẩn, ngược lại còn khiến cho người ta thuận mắt hơn chút.

"A..." Tiêu Văn Việt nhịn không được cười một tiếng, trong ánh mắt mang theo vài phần tự giễu.

Áo choàng trắng? Trong mắt phụ huynh, hắn đã sớm giống như Mạnh Bình Chương, là vũng bùn mới phải.

"Ta thật sự không biết... Những năm này muội sống như thế nào, rời khỏi phụ mẫu huynh đệ, lưu lạc ở thôn quê, lại vẫn có thể tạo thành tính cách đen trắng rõ ràng như vậy, thật sự khiến cho người ta ngạc nhiên." Tiêu Văn Việt hơi cong người, nhìn xuống nàng, sau đó cười nói: "Trong lao ngục này thật sự là nơi tốt để cho người ta tỉnh ngộ, bài học hôm nay, ta sẽ ghi nhớ."

Tiêu Vân Chước cau mày, thật sự là đau não.

Trong đầu nhị ca này suy nghĩ gì, quả thật khiến cho người ta không thể lý giải được.

"Nhị ca huynh đánh giá cao ta rồi, không phải ta đen trắng rõ ràng, ta chỉ là có phòng tuyến cuối cùng mà thôi, phòng tuyến cuối cùng

của ta chính là không thể để cho bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến việc ta còn sống, nhị ca huynh là người thân của ta, nhưng nếu có một ngày huynh hại ta, vậy thì ta sẽ đưa huynh tới đây." Tiêu Vân Chước thành thật uy hiếp.

"Khẩu khí rất lớn, vậy bà ta thì sao? Bà ta cũng hại muội, bây giờ không phải là đang rất tốt à?" Tiêu Văn Việt chế giễu nàng: "Máu mủ ruột già, muội cho rằng có thể dứt bỏ dễ dàng như vậy? Nếu như đơn giản đến thế, vậy ta..."

Tiêu Văn Việt ngừng lại, không nói tiếp nữa.

"Bà ta ấy à..." Giọng điệu của Tiêu Vân Chước mờ mịt đi mấy phần, biết nhị ca nói đến Khương thị, không nghĩ tới đầu óc nhị ca xoay chuyển rất nhanh, lại biết chân tướng Khương thị bị đưa đi.

Tiêu Vân Chước nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: "Bà ta ném ta tới núi Vạn Cốt, muốn mạng của ta, ta suýt nữa đã chết một lần, đã là trả ơn cho bà ta rồi, sau này nếu bà ta lại đến hại ta nữa, ta sẽ không để bà ta muốn làm gì thì làm."

Cái mạng này của nàng là sư phụ cho, không liên quan gì đến Khương thị.

Cho nên nàng quả thật có thể làm được việc mặt không đổi sắc, thật sự nhân từ nương tay với phụ thân còn có đám huynh đệ mà thôi.

Chương 179

Tiêu Văn Việt chấn động, đồng tử hơi co lại, tay nắm cây nạng cũng siết chặt hơn mấy phần.

Núi Vạn Cốt?

Mặc dù hắn đã đoán ra năm đó mẫu thân ném muội muội đi, nhưng... chỉ cho là ném đi xa xa, để cho người về không được thôi, căn bản không nghĩ tới lại muốn muội muội đi chết.

Tất cả trào phúng trong nháy mắt không nói nên lời, trong lòng như rắn cắn kiến đốt.

Mẫu thân của hắn, sao lại độc ác như vậy.

Đối với mấy huynh muội bọn họ, đều vậy.

Tiêu Văn Việt yên tĩnh trở lại, không tiếp tục nói thêm nữa, khuôn mặt gầy trơ xương phủ lên một bóng mờ, bước chậm đi qua từng nhà lao, những người đang bị nhốt trong đây, không phải tội ác tày trời, thì lại càng giống như hắn.

Một lát sau, nha dịch dẫn theo hai người đến nơi.

"Ngô Tam ở ngay trong nhà lao này, dường như gã ta bị kinh hãi gì đó, nói chuyện lung tung, luôn nói... Tiêu cô nương muốn hại gã ta, thỉnh thoảng cũng sẽ nhắc đến Cần Nương, đại nhân đã thẩm vấn mấy lần, từ đôi câu vài lời, gần như cũng có thể xác định được năm đó gã ta phạm hung án, loại án này sẽ không kéo dài quá lâu, rất nhanh đã có thể kết án." Nha dịch cung kính giải thích.

Nha dịch nói xong, đi tới chỗ ngục tốt đập hai lần vào cửa nhà lao, gọi người bên trong: "Ngô Tam! Có người tới thăm, thành thật một chút!"

Ngô Tam tóc tai bù xù, đầu đầy rơm rạ, hoảng hốt nhìn về phía Tiêu Vân Chước.

"Quỷ! Quỷ!" Ngô Tam đột nhiên kêu to: "Ngươi đừng tới đây, ngươi đừng tới đây."

Tiêu Vân Chước mím môi một cái, chột dạ liếc nhìn Tiêu Văn Việt một cái.

Ngô Tam bị Cần Nương dây dưa, trên người vốn dĩ đã dính âm khí, sau khi vào trong lao ngục, hoang mang bất định, thần hồn bất ổn, cho nên hiện tại chắc là có thể mơ hồ cảm giác được các quỷ hồn âm khí xung quanh nàng...

Trong lao này có quá nhiều người chết, những người này rất nhiều người đều là tội ác tày trời thậm chí còn không cam lòng, như thế sẽ không thể thuận lợi luân hồi, bị vây ở đây không có cách nào rời đi, những quỷ hồn này biết chút tiêu tán, hóa thành âm khí, nhưng có vài người mới chết, hoặc là chấp niệm tương đối sâu, tạm thời sẽ còn giữ trạng thái quỷ hồn, bay tới bay lui.

"Bình thường gã ta cứ điên điên khùng khùng, nói Cần Nương tới đòi mạng gã ta, nhưng trước đó lúc nhìn thấy chúng ta còn có chút thần trí..." Nha dịch thật sự kinh ngạc.

Nghe nói sở dĩ Ngô Tam này bị bắt, là bởi vì gặp cô nương Tiêu gia, nhất định phải đập chết người ta.

Ngô Tam nói quỷ hồn Cần Nương này, sẽ không phải ở trên người Tiêu cô nương chứ?

Nghĩ như vậy, nha dịch rùng mình một cái, khẽ lắc đầu.

Tiêu Vân Chước không đưa Cần Nương tới, sợ nàng ta đến đây, oán khí sẽ càng nặng.

Giờ phút này nhìn Ngô Tam, nàng bình tĩnh chân thành nói: "Ngươi cần phải nhận hết những chuyện không sạch sẽ mà mình làm kia thật nhanh, nếu không Cần Nương không chịu đi, bản thân ngươi cũng sẽ phải chịu rất nhiều tra tấn mới có thể chết, thảm biết bao nhiêu chứ? Đúng không?"

"..." Tiêu Văn Việt nhíu mày lại.

"..." Nha dịch cảm thấy trên người hình như đã hơi lạnh một chút.

Tiêu Vân Chước cảm thấy bùa của mình cũng không cần thiết dùng trên người Ngô Tam, người này thần trí tan rã, căn bản không chống đỡ được bao lâu nữa, quỷ hồn Cần Nương của nàng rất nhanh sẽ có thể giải thoát!

Nghĩ như thế, khóe miệng Tiêu Vân Chước nhịn không được lộ ra nụ cười mang theo mấy phần xán lạn.

Nhưng nụ cười này, khiến toàn thân Ngô Tam hoảng sợ, giống như dã thú nóng nảy: "Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài! Ta không muốn ở đây, các ngươi không thấy được sao? Nàng muốn hại ta..."

Chương 180

Ngô Tam đột nhiên nóng nảy, doạ cho Tiêu Vân Chước giật mình.

Chỉ là Ngô Tam còn chưa nhào tới, người đã té lăn trên mặt đất, người này lại ôm chặt lấy chân mình: "Chân của ta... Đại ca, huynh tha cho ta đi, ta không muốn chết, không muốn chết..."

Tiêu Vân Chước tặc lưỡi: "Bây giờ mới biết sai, đã muộn rồi?"

Phần thịt đùi của Ngô Đại bị tổn thương sau đó bị độc chết, bây giờ Ngô Tam bị Cần Nương ảnh hưởng, lại thêm bản thân chột dạ quấy phá, cho nên mới cảm giác thấy chân mình đau.

"Người này không còn gì để xem nữa." Tiêu Vân Chước thỏa mãn rời đi, lại đến chỗ phạm nhân bị hủi.

Tiêu Văn Việt liếc nhìn Ngô Tam một cái, chỉ cảm thấy người này điên đến mức hơi quỷ dị, chẳng lẽ thật sự là gặp quỷ hay sao? Nhất là lúc nhìn thấy muội muội của hắn, giống như là nhìn thấy Diêm Vương, bị doạ cho mặt mũi trắng bệch.

Nhưng muội muội hắn...

Cũng không dọa người chứ?

Phạm nhân bị hủi được giam cách Ngô Tam không xa, rất hiển nhiên căn phòng giam này điều kiện càng kém hơn rất nhiều, mặt đất ẩm ướt, tổng thể toả ra một mùi mục nát mốc meo, sát vách giam giữ mẹ của phạm nhân, mấy phòng giam gần đó đều là phòng trống.

Vì để tránh cho hai mẹ con này tìm chết, bọn họ còn bị treo lên, tay chân cột xích sắt, miệng cũng bị lấp kín, hai mắt cụp xuống giống như là ngủ thiếp đi, mãi cho đến khi nghe thấy cửa nhà lao phát ra tiếng động, lúc này mới chậm rãi mở mắt nhìn sang.

Nhìn thấy người tới là Tiêu Vân Chước, ánh mắt của kẻ bị hủi

cũng lộ ra mấy phần sát ý.

Ngục tốt tiến lên bỏ đồ trong miệng ra.

"Là ngươi." Kẻ hủi vừa nhìn thấy Tiêu Vân Chước: "Hôm đó còn chưa từng hỏi cô nương đến đâu."

Giọng nói của hắn ta khàn khàn, nghe có mấy phần đáng sợ, so với du hồn dã quỷ không thấy ánh mặt trời còn u ám hơn mấy phần, khiến cho người ta rất khó chịu.

Tiêu Văn Việt kinh ngạc lại khiếp sợ, nghĩ một chút, vẫn đưa tay cản Tiêu Vân Chước ra sau lưng.

"Thì ra chính là thiên kim tiểu thư." Kẻ hủi lại nhìn lướt qua Tiêu Văn Việt: "Ta còn tưởng rằng ngươi là cao nhân mà La gia mời tới, không nghĩ tới cũng giống như nữ nhân kia, các ngươi thanh cao, kiêu ngạo, xem thường nam nhân như ta?"

"Đúng vậy, ngươi bẩn như thế." Tiêu Vân Chước ghét bỏ mở miệng: "Ta hôm nay tới đây, là tặng cho ngươi vài thứ."

Nói xong, Tiêu Vân Chước móc đồ mà mình đã chuẩn bị ra.

Nàng lấy ra một bình sứ nhỏ, sau khi mở ra, bảo ngục tốt đổ thứ bên trong lên người tên hủi, trong này chứa nước bùa chú do nàng đặc chế.

"Làm phiền ngươi lột áo hắn ta ra, ta vẽ vài thứ." Tiêu Vân Chước lại nói.

"???" Tiêu Văn Việt tràn đầy không hiểu.

Ngục tốt cũng không hiểu, nhưng cũng nghe lời, lập tức động thủ.

Tiêu Vân Chước bảo người ta lại bịt miệng tên hủi này lại, sau đó tới gần hơn một chút, móc ra một cây chuỷ thủ từ trong ngực, như thể không nhìn thấy vết thương vì dùng hình trên người đối phương, trực tiếp chọn một vị trí, dùng lưỡi dao vạch tới.

Nàng ra tay cũng không nặng, so với vết thương khác, chút vết dao ấy thậm chí cũng không tính là gì.

Nhưng hành vi của nàng thực sự quỷ dị, tên hủi dữ tợn trừng mắt, mà Tiêu Vân Chước thì phối hợp vẽ bùa mà nàng nên vẽ, nhưng trong giây lát, một đạo phù chú đã khắc trên người hắn ta.

Sau một khắc, Tiêu Vân Chước lẩm bẩm trong miệng, sắc mặt trầm tĩnh, theo từng tiếng chú, âm khí vốn dĩ dây dưa ở bên nàng tức thời di chuyển mục tiêu, đi về phía tên hủi.

Âm khí chui vào thân thể của hắn ta, bắt đầu ăn mòn linh hồn của hắn ta.

Tên hủi chỉ cảm thấy thân thể có chút khó chịu, đột nhiên, toàn thân rét run, giống như là có một đôi tay lớn bóp chặt lấy trái tim ông ta, khiến máu huyết của hắn ta cũng muốn tuôn ra.

Khó chịu, vô cùng khó chịu, nhưng lại không giống như là nỗi khổ trên da thịt...

Chương 181

Hắn ta cau mày, đầu không nhịn được ngúc ngoắc hai lần, hai tay bị trói chặt cũng không khống chế nổi, muốn đập cho đầu óc u mê tỉnh lại, nhưng cái gì hắn ta cũng không làm được.

Chẳng biết tại sao, hắn ta cảm thấy trên mặt rất ngứa, rất đau.

Khiến hắn ta không tự chủ được nhớ tới chính mình năm đó lúc ở quân doanh, bị độc trùng cắn...

Lúc đó còn đang huấn luyện, rõ ràng hắn ta bị cắn vào mặt, tuy nhiên lại không có đại phu có thể chữa trị cho hắn ta, chờ lúc hắn ta trở lại quân doanh, trên mặt đã nổi lên rất nhiều nốt mẩn đỏ, vừa ngứa vừa đau, đại phu không biết bị độc trùng nào cắn, chỉ cho hắn ta một ít thuốc giải độc.

Hắn ta đã uống rồi, nhưng không có tác dụng.

Mụn mủ bọc đầu đen trên mặt càng ngày càng nghiêm trọng, hắn ta nhịn không được thậm chí muốn cầm đao cắt thứ ghê tởm này đi.

Các huynh đệ trong phòng cũng bắt đầu xa lánh hắn ta, bởi vì trên mặt của hắn ta không chỉ có ngứa, buồn nôn, thậm chí còn có mùi.

Giống như là mùi thi thể thối rữa, vào ngày hè nóng nực, ngay cả ruồi cũng thích vây quanh hắn ta.

Mặt của hắn ta... vì sao không có ai có thể cứu khuôn mặt của hắn ta chứ?

Những đại phu đáng giận kia đều không muốn tới gần hắn ta, rõ ràng là lang băm, còn trách móc hắn ta không sạch sẽ.

Sao hắn ta lại không muốn sạch sẽ chứ, mỗi ngày đều phải huấn luyện, mồ hôi bùn nước, không nói rõ là cái gì, muốn chui vào trong người hắn ta, hắn ta có thể làm gì được?

Trước khi mặt hắn ta bị thương, hắn ta còn là Bách phu trưởng nữa.

Nếu như không bị thương... thì sẽ như thế nào?

Hắn ta sẽ trở thành tiểu Đô Thống, Đại Đô Thống, Thiên tướng, Chính tướng, Đại tướng!

Hắn ta rõ ràng có tiền đồ sáng sủa vô hạn. Có thể uy phong lẫm liệt đi trước mặt người khác, thậm chí hắn ta còn có thể cưới được thiên kim tiểu thư, truyền thừa sự vẻ vang hắn ta lấy được cho con cháu, từ nay về sau, thay đổi địa vị, cũng không tiếp tục chịu sự nhục nhã nữa.

Đột nhiên, chút ảo tưởng này vỡ vụn, cái gì hắn ta cũng mất, hắn ta là một người thợ làm đèn, ngày qua ngày, năm qua năm, làm chuyện giống nhau như đúc, quản gia có thể chỉ mũi hắn ta mắng to, những người cùng làm trước đây... Bọn họ sẽ ném cho hắn ta ánh mắt đồng tình hoặc là xem thường...

Hắn ta không thể ngẩng cao đầu, hắn ta phải cẩn thận sống tạm bợ.

Hắn ta giống như con chuột trong cống rãnh, giòi bọ trong thùng nước rửa chén, bất kỳ người nào gặp, đều sẽ buồn nôn...

Cơ thể tên hủi run rẩy, phẫn nộ.

Cặp mắt kia rõ ràng nhìn về phía trước, lại giống như là xuyên qua Tiêu Vân Chước, thấy được những thứ khác.

"Chuyện gì vậy?" Nha dịch cũng có chút kỳ quái: ""Đây là lần đầu, có phản ứng lớn như vậy... Trước đó roi hình đều đã chịu rồi..."

Trước đó, khả năng chịu đựng của tên hủi này khi bị ăn roi, còn có thể cười ra được.

Hiện tại...

Trong mắt của hắn ta có sự sợ hãi.

"Con người đều có nhược điểm." Tiêu Vân Chước nhìn hắn ta, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ.

Nàng vẽ bùa, chỉ là dẫn dụ âm khí trên người mình mà trong phòng giam qua đó mà thôi, vốn dĩ sát khí trên người người này nặng, đả thương người khác cũng có thể bảo vệ thân thể, cho nên tâm cảnh của hắn ta rất vững vàng, nhưng làm cho khí này loạn, thì lại khác.

Bộ dạng này, nàng đã từng trải nghiệm một lần.

Khi đó nàng còn nhỏ hơn chút, rơi mất lệnh bài bảo vệ thân thể, vô số âm khí tới gần nàng, chui vào thân thể của nàng, khiến cho thần chí của nàng hỗn loạn, sẽ không nhịn được mà nhớ tới chuyện bản thân mình sợ nhất, nhớ lại dáng vẻ giãy dụa bi thảm ở núi Vạn Cốt.

Nhưng lệnh bài của nàng không bị ném ra quá xa, cho nên loại trạng thái này chỉ tiếp tục trong chốc lát mà thôi, nhưng rơi vào cảm giác sợ hãi vô hạn, cũng rất khó quên.

Lúc này âm khí bên cạnh tên hủi nặng hơn so với Ngô Tam nhiều.

Đây là phương pháp tốt nhất mà nàng có thể nghĩ tới, để cho tên hủi trả giá thật lớn.

Thần chí của hắn ta không rõ ràng, lại có bùa chú áp chế, cho dù chết rồi, cũng khó thành lệ quỷ, thậm chí cũng sẽ tiếp tục như tình trạng hiện tại, linh hồn vĩnh viễn bị giam trong sự khốn khổ, mãi cho đến khi tan biến mới thôi.

Chương 182

Sau khi Tiêu Vân Chước làm xong, đưa chủy thủ cho nhị ca.

“Người này ấy à, bí mật bắt cóc La gia đại cô nương. Vị cô nương kia rất đơn thuần rất lương thiện, nếu không gặp phải kiếp nạn này thì cả đời sẽ được sống vui vẻ hạnh phúc. Nhị ca, nếu huynh coi trọng cô nương nào thì cũng không được làm mấy chuyện âm hiểm ác độc như vậy, tình yêu đích thực phải dùng chân thành để có được, ép buộc thì không được đâu.” Tiêu Vân Chước lại liếc mắt nhìn thanh chủy thủ kia: “Huynh xem đi, nó thật bẩn thỉu.”

“…” Lúc này Tiêu Văn Việt cũng đang hoài nghi chính mình.

Rốt cuộc thì hắn…đã làm chuyện ác gì vậy?

Chẳng qua chỉ là khi đi cùng với Mạnh Bình Chương, hắn không ngăn cản Mạnh Bình Chương hại người thôi. Đúng rồi, còn có những chuyện khác nữa…ví dụ như hắn biết Mạnh Bình Chương không cam lòng làm thứ trưởng tử nên thỉnh thoảng cũng sẽ kích thích vài câu…

Nhưng cũng không phải hắn không cứu Mạnh gia tiểu công tử về mà.

Cho dù sau này hắn lại dùng một chút thủ đoạn khiến cho Mạnh Bình Chương không thể xoay người, nhưng Mạnh Bình Chương vẫn cam tâm tình nguyện mà?

Chẳng sợ bây giờ hắn đứng trước mặt Mạnh Bình Chương, đối phương cũng không dám nói xấu hắn một tiếng…

“Muội làm gì với hắn rồi? Tại sao hắn đột nhiên biến thành như vậy?” Tiêu Văn Việt có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc cũng không thể lên tiếng trách móc được.

Nàng nói khó nghe thật, nhưng…cũng coi như là đang suy nghĩ cho hắn mà.

“Huynh không thấy sao? Ta vẽ bùa, ta thấy hắn liên tục lắc đầu, khuôn mặt co giật, hẳn là đang nghĩ đến cảnh tượng khi khuôn mặt này bị thương. Ngô Tam thì sợ bị Cần Nương lấy mạng, nhưng Phạm Lại Tử lại không sợ mấy quỷ hồn này, hắn chỉ sợ chính mình.” Tiêu Vân Chước nói đúng sự thật.

Nhưng lại khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Hắn thực sự không nhận ra mấy hoa văn Tiêu Vân Chước dùng chủy thủ vẽ ra chính là lá bùa…Trên thân người này bê bết máu, có bùa nào mà lại trông thế này?

“Nhị ca, chuyện của ta xong rồi, chúng ta đi thôi.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Tiêu Văn Việt càng thêm ngơ ngác.

Chỉ vậy là xong rồi sao?

“Muội tới đây…thực ra chỉ là để làm ta không thoải mái thôi phải không?” Tiêu Văn Việt nghẹn mãi mới thốt ra được một câu.

“Vậy huynh có đồng ý sửa đổi không?” Tiêu Vân Chước vẫn kiên trì: “Nếu như đồng ý, sau khi trở về ta sẽ tặng huynh một quyển tâm kinh do ta đích thân sao chép, huynh niệm nhiều thêm một chút, nhất định sẽ có ích.”

“…” Tiêu Văn Việt thở hắt ra: “Có phải mấy năm nay muội lưu lạc ở bên ngoài, bị thương ở đầu không?”

“Không.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời: “Ta học được một thân bản lĩnh trở về, huynh phải tin ta, ta nhìn người rất chuẩn. Ta thấy huynh có tướng phá của, nhưng mệnh số không phải cố định không thay đổi, chỉ cần huynh có lòng tốt thì hết thảy vẫn còn kịp.”

“Ta chưa bao giờ làm hại muội.” Tiêu Văn Việt vẫn rất gay gắt.

“Nếu huynh không thay đổi thì chính là đang hại ta, ta ở trong nhà

được tổ tông che chở, nhưng nếu nhà này bởi vì huynh mà mất đi…Ta sẽ phải tìm chỗ khác để ở, không thể tận hưởng sự an bình như hiện tại được! Huynh có biết nếu ta ở chỗ khác, mỗi ngày ta phải vẽ bao nhiêu lá bùa hộ thân không? Huynh cả ngày nhàn nhã không chịu học hành, đương nhiên không biết ta từ trước tới nay phải vất vả thế nào, nếu không phải do thể chất của ta trì hoãn thì bây giờ ta đã biết nhiều thứ hơn rồi!" Tiêu Vân Chước có lòng khuyên nhủ nên cũng không hề giấu diếm chuyện của mình, hy vọng có thể dùng sự chân thành của mình đánh động được hắn.

"Cho nên… lúc mới trở về muội mới không có sắc mặt tốt với ta à?" Tiêu Văn Việt chợt hiểu ra.

Đây là chê hắn không có chí cầu tiến, làm liên lụy mình?

Thật là đáng giận.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, thật muốn tát nàng một cái cho hả giận… Nếu không phải thấy nàng mấy năm nay lẻ loi hiu quạnh vô cùng đáng thương mới nói ra mấy lời này thì nàng cũng đừng mong sống yên ổn!

"Không phải trước đó huynh cũng chán ghét ta sao?" Tiêu Vân Chước trừng mắt nhìn hắn.

Chương 183

Tướng mạo này của nhị ca xem ra cũng không phải hạng người đại gian đại ác gì, nếu không phải hắn không để ý tới nàng thì nàng cũng đã có phép lịch sự cơ bản rồi.

Mấy năm nay nàng làm người rất biết cách cư xử, chỉ cần người khác cười với nàng thì cho dù không thích nàng cũng sẽ đáp lại bằng một nụ cười tương đương, cũng không dễ dàng bày sắc mặt với người khác!

Tiêu Văn Việt sửng sốt một lúc, sau đó cẩn thận suy nghĩ.

Ngày mà nàng quay về…

Đúng vậy, là hắn đã nói oan cho nàng. Lúc đó trong lòng hắn tức giận, cảm thấy tất cả những đau khổ mà nàng phải chịu bao nhiêu năm qua đều là bài học mà nàng đáng phải nhận…

“Vậy thì sau khi về nhà đưa tâm kinh cho ta.” Vẻ mặt Tiêu Văn Việt dịu lại một chút: “Ta không giống đại ca, đại ca dối trá và hay làm ra vẻ, chỉ cần là đồ vật muội đưa thì cho dù là một quả thối hắn cũng sẽ nhận. Nhưng ta rất kén chọn, nếu mà tâm kinh của muội viết xiên viết xẹo thì ta sẽ đốt sưởi ấm luôn, đến lúc đó đừng có đến khóc lóc gây sự với ta đấy.”

“Nước mắt là thứ vô dụng nhất, ta sẽ không khóc, huynh cũng quá coi thường ta rồi.” Tiêu Vân Chước tự tin ngẩng đầu lên, đột nhiên lại nói thêm: “Ta nói huynh có tướng phá của, đây là…tiết lộ thiên cơ, huynh phải trả tiền cho ta. Còn nữa, tâm kinh cũng là thứ mà ta vất vả sao chép được, không thể tặng huynh miễn phí, làm phiền nhị ca sau khi quay về đưa cho ta một trăm lượng bạc.”

“!!!” Tâm tình Tiêu Văn Việt mới tốt hơn một chút, trong nháy mắt lại tức giận.

Đòi tiền?!

Đòi tiền hắn sao? Tốt xấu gì hắn cũng là nhị ca ruột thịt của nàng, lấy mấy thứ đồ của nàng mà vẫn phải trả tiền nữa à? Ha hả! Nghĩ hắn hiếm lạ mấy thứ đó sao?

Tiêu Văn Việt sải bước dài hơn, tượng cá mã não treo trên hông đung đưa, nhìn có mấy phần mạnh mẽ.

Để lại Tiêu Vân Chước ở phía sau.

“Ta không muốn nhìn sắc mặt Hoắc gia biểu thúc, ta ở bên ngoài nha môn chờ muội, sau khi muội tạm biệt xong thì mau mau đi ra!” Tiêu Văn Việt tức giận nói.

“Ừm.” Tiêu Vân Chước dứt khoát đáp lời.

Nàng rất nghe lời, dù sao thì một quyển tâm kinh cũng có thể kiếm được chút tiền, nếu về muộn, nàng sợ nhị ca quên mất chuyện này, con vịt lên đến miệng còn bay mất.

Tiêu Vân Chước nhanh chóng gặp Hoắc gia biểu thúc, nói rằng lần sau sẽ quay lại, sau khi được cho phép lập tức rời đi.

Sau khi nàng đi rồi, Hoắc Tuân mới gọi người tới hỏi.

“Tiêu cô nương ở trong ngục làm cái gì?” Đối với chuyện này, hài tử này rất chấp nhất, thực sự khó hiểu.

“Cái này…” Nha dịch không biết nên nói thế nào: “Tiêu cô nương rất kỳ quái.”

Hoắc Tuân có chút kinh ngạc, lại nghe nha dịch thành thật trả lời: “Đầu tiên nàng phân tích tất cả những phạm nhân mà mình đi ngang qua, giống như biết hết tất cả mọi người bọn họ, vạch trần hết toàn bộ gốc gác của mấy người đó, rồi lại cảnh cáo Tiêu công tử phải làm nhiều việc thiện hơn, đừng có phạm tội giống như những phạm nhân kia để cuối cùng phải chịu kết cục thê thảm…”

Hoắc Tuân không khỏi ho khan mấy tiếng, quả thực không thể tưởng tượng nổi: “Tiêu Nhị Lang không chửi mắng sao?”

Tính tình Tiêu Nhị Lang này cũng không tốt lắm, từ nhỏ đã nhỏ mọn, cũng rất dễ mang thù.

“Không, trông không hề tức giận chút nào…” Nha dịch lập tức nói thêm: “Sau đó…Tiêu cô nương gặp Ngô Tam, lại răn dạy mấy câu, Ngô Tam rất sợ nàng, càng lúc lại càng điên cuồng hơn. Sau đó nữa nàng lại đến gặp Phạm Lại Tử, lột sạch y phục của Phạm Lại Tử ra rồi khắc chữ, còn cho hắn uống thứ kỳ quái gì đó, có lẽ thứ đó có tác dụng gây ảo giác nên sau khi Phạm Lại Tử uống xong bắt đầu cảm thấy thống khổ, vẻ mặt bắt đầu dữ tợn, trong mắt lại hiện lên vẻ hoảng sợ, vô cùng kỳ quái!”

Hoắc Tuân nghe xong cũng tràn đầy nghi hoặc.

Ngô Tam…Ngô Tam là người muốn lấy tảng đá ném chết nàng mà? Rõ ràng nha đầu này là người bị hại, là người nên sợ mới đúng, vì sao lại là Ngô Tam?

Còn có Phạm Lại Tử kia nữa, án tử này lại càng kỳ quái hơn, người đã bị bắt, nhưng bắt được như thế nào…quá trình đó hoàn toàn không rõ ràng, La gia cũng không cho họ điều tra thêm, chỉ nói là Tiêu gia cô nương dưới cơ duyên xảo hợp mới phát hiện ra…

Nhưng hiện tại xem ra, trên người đứa cháu gái này của ông ấy rõ ràng đang ẩn giấu rất nhiều chuyện!

Chương 184

Hoắc lục thúc có chút buồn bực, tiểu nha đầu này của Tiêu gia thần bí kỳ quái, lại thích chạy đến nha môn chỗ ông ấy, cũng không biết cái tính tình này là phúc hay là họa.

Điều khiến ông ấy yên tâm được một chút chính là, hài tử này có chút nghĩa khí giang hồ, đối với Phạm Lại Tử và Ngô Tam, bộ dáng ghét ác như thù kia căn bản không thể che giấu được, tâm địa cũng không tồi!

Chỉ là, có lẽ không hợp với người Tiêu gia lắm…

Vốn dĩ ông ấy không thích phong cách kia của Tiêu gia, nhưng bây giờ lại bắt đầu thấy hơi tò mò…

Tiêu Trấn Quan luôn cư xử đúng quy củ, sĩ diện, người cũng lạnh như băng không thích nói không thích cười, lại gặp phải một nữ nhi như vậy, đương nhiên sẽ sầu đến không ngủ nổi!

Ông ấy rất muốn nhìn thấy bộ dáng bất đắc dĩ kia của Tiêu Trấn Quan, tức giận đến nổi điên nhưng lại không thể ra tay đánh người!

Hoắc Tuân nghĩ tới đây không khỏi bật cười, vẫn là hài tử nhà mình thành thật ngoan ngoãn lại có quy củ, khiến ông ấy bớt lo rất nhiều!

Mà Tiêu Vân Chước không bớt lo sau khi về nhà, lập tức đưa tâm kinh qua cho nhị ca.

Tiêu Văn Việt cũng chuẩn bị ngân phiếu một trăm lượng đưa qua, dáng vẻ trả tiền cũng rất miễn cưỡng.

Tiêu Vân Chước vui vẻ rời đi, dáng vẻ cầm ngân phiếu giống như nhặt được chí bảo, lòng đầy phấn chấn.

Sau khi nàng đi rồi, Tiêu Văn Việt nhàm chán mở tâm kinh ra xem.

Chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau khi Tiêu Vân Chước trở về, mẫu thân không hài lòng với nàng, ở trước mặt hắn cũng nói bằng giọng chán ghét đến cực điểm, hầu hết đều là nàng không biết tốt xấu không lên được mặt bàn, ngoại trừ khuôn mặt có thể nhìn ra thì không có điểm gì có thể khen ngợi.

Nhiều năm qua, yêu cầu của mẫu thân đối với Khương Nguyên rất cao, cầm kỳ thi họa đều là bắt buộc. Bà ta thưởng thức những nữ tử tài hoa, ngày thường khi gặp các quý phụ nhân khác cũng ít khi đàm luận chuyện gia sự mà chỉ thích nói về những thứ mà các cô nương yêu thích, chẳng hạn như văn nhân nào ở kinh thành giỏi làm thơ, trong kinh mới trồng được loại hoa nào nổi tiếng, hay là gần đây mình dùng loại huân hương nào…

Nghe nói năm đó tổ phụ là nhìn trúng vẻ hồn nhiên ngây thơ mà lại tài hoa này của mẫu thân nên mới nhất quyết muốn cưới bà ta về làm con dâu mình.

Mà tính cách của bà ta từ ngày ấy đến nay vẫn không hề thay đổi.

Những người như mẫu thân coi thường nhất chính là những "dã nhân" một chữ cũng không biết, hoặc là những người cổ hủ cố chấp, người trước giống như Tiêu Vân Chước, người sau giống như tổ mẫu.

Nhưng nữ nhi vô dụng trong mắt mẫu thân lại viết chữ rất đẹp.

Bản tâm kinh này không phải một cuốn kinh văn bình thường, số lượng chữ rất nhiều, ước chừng phải đến trăm trang. Nét chữ trong bản tâm kinh này rất tao nhã, không hề lộ vẻ sắc bén, như tùng phong thủy nguyệt, tiên lộ minh châu, nhìn rất xuất sắc, khiến người vừa thấy liền không thể rời mắt được, trong lòng tràn ngập bình yên.

Người có chữ viết thế này, rất khó lường.

Hắn…căn bản không thể so sánh được.

Vừa vặn trên bàn đang có bài tập mà phụ thân bắt hắn phải học.

So sánh hai nét chữ, lại thực sự cảm thấy chữ viết trước kia của mình quá thô tục quá bén nhọn, khó mà nhìn nổi.

Tiêu Văn Việt lặng lẽ đem sách vở của mình ném đi chỗ khác.

Trong mơ hồ, hắn lại bị chính muội muội của mình đè ép, không hiểu sao lại sinh ra cảm giác xấu hổ…

Mấy năm nay không so được với đại ca thì cũng thôi đi, người đó vốn là ông cụ non, chỉ biết vùi đầu vào học không ngừng tiến bộ, còn bây giờ lại không thể so được với muội muội, quả thật cũng không dám ngẩng cao đầu…

Tiêu Văn Việt thở hắt ra, nhìn một lúc rồi cất bản tâm kinh đi.

Chính lúc này, các quản sự bên ngoài đang bận rộn thu dọn đồ đạc, phát ra những tiếng ồn ào.

Tiêu Văn Việt gọi người đến hỏi thì mới biết được phụ nhân đột nhiên thay đổi quy cách, muốn xử lý hết những đồ đạc dư thừa trong nhà, có ý định truyền tin tức gia tộc lụi bại ra ngoài.

Mà mấy thứ xa hoa nhất trong viện của hắn đều do mẫu thân tỉ mỉ sắp xếp, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã chuyển không ít thứ ra ngoài.

Hắn quan sát với vẻ mặt vô cảm, cũng không ngăn cản.

Đương nhiên, hắn cũng biết, ngăn cản cũng vô dụng.

Mỗi một cái cây một ngọn cỏ trong nhà này không hề có quan hệ với hắn, phụ mẫu cho hắn hết thảy, cũng khống chế hắn hết thảy, hắn đã hiểu đạo lý này từ lâu.

“Vốn định thu dọn đồ ở chỗ tam thiếu gia bên kia trước, chỉ là bây giờ tam thiếu gia đang nổi cơn thịnh nổ, không có cách nào nên tiểu nhân mới dẫn người qua xem chỗ ngài trước, nếu có thứ gì đó

mà nhị thiếu gia rất thích, không muốn chuyển đi thì cứ nói một tiếng, tiểu nhân sẽ cố gắng hết sức giữ lại cho ngài.” Quản gia cung kính nói.

Chương 185

Nhìn thấy vẻ mặt u ám của nhị thiếu gia, quản gia cũng sợ hắn nổi giận, lập tức nói thêm: “Nhị thiếu gia, ngài cũng chớ trách lão gia. Kỳ thật mấy năm nay trong nhà vẫn luôn thu không đủ chi, hiện giờ ngài và đại thiếu gia và đại tiểu thư cũng đã lớn cả, còn phải thành gia lập nghiệp, lão gia cũng là suy nghĩ cho các ngài mới phải giảm bớt chi tiêu…”

“Bên chỗ đại ca cũng phải giảm à?” Tiêu Văn Việt nhướng mày hỏi.

“Giảm, chỉ là đồ vật bên chỗ đại thiếu gia không nhiều, chỉ cần dọn một ít đồ trang trí đi thôi. Mà ngài ấy mấy ngày nay vẫn luôn ở thiên viện, còn chưa biết chuyện này.” Quản gia nói, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, lại nói thêm: “Hôm nay trong nhà có khách đến, lão gia rất tức giận, nếu nhị thiếu gia không hài lòng thì cũng đừng đến gặp lão gia, chờ thêm một ngày nữa đã rồi lại nói sau.”

“Phụ thân ta có ngày nào là không tức giận chứ? Cho dù khi nào tâm tình tốt, nhìn thấy ta cũng tức giận thôi.” Tiêu Văn Việt không khỏi châm chọc.

“Lão gia quan tâm đến việc học của thiếu gia nên mới như thế, nhưng là lần này lại khác, đại tiểu thư ở bên ngoài bị người ta ức hiếp, tức giận đánh người. Đối phương tìm tới tận nhà, lời trong lời ngoài đều có ý bắt nhà chúng ta lấy đại tiểu thư ra để bồi thường. Lão gia tức giận mà lại không thể động thủ, mặc dù đã mời họ ra ngoài nhưng trong lòng vẫn không vui được…”

Quản gia cũng rất tức giận.

Đại tiểu thư tốt tính, Khâu gia tính là cái gì chứ, lấy mặt mũi đâu ra mà đòi lấy đại tiểu thư ra bồi thường?!

“Cũng may có Tề gia tới giải thích sự tình, nếu không nhà chúng ta thật sự không chiếm lý.” Quản gia lại nói.

Tiêu Văn Việt vừa nghe lời này, trong lòng không hiểu lắm, lập tức hỏi rõ mọi chuyện.

Tiêu Trấn Quan cũng không hề yêu cầu quản gia giấu giếm chuyện này nên quản gia lập tức nói rõ.

Tiêu Văn Việt nghe xong, vẻ mặt vốn đã âm trầm lại có thêm mấy phần sát khí.

Khâu Hoài Chí? Hình như hắn đã từng gặp rồi.

Mấy năm nay hắn hay qua lại với Mạnh Bình Chương, thường xuyên ngồi ở một tửu lâu. Mà tửu lâu kia lại đối diện với Trạng Nguyên lâu, bình thường sẽ có mấy người đọc sách đi vào luận bàn văn chương.

Người đi vào thường khô khan không thú vị, có người vào khoe khoang tài học, có người vì kết giao bằng hữu, mà Khâu Hoài Chí là người vế sau.

Tướng mạo hắn đường hoàng, nhìn cũng thành thật nên nhân duyên rất tốt, người này khi ra ngoài luôn mang theo đồ vật của nữ tử trên hông, cho nên phàm là người quen biết hắn đều biết hắn đã có vị hôn thê, trong miệng người khác càng là người trung hậu, chung thủy, mệnh tốt.

Loại người này lại khiến hắn và Mạnh Bình Chương chú ý tới.

Hắn cũng đã từng cố ý va phải Khâu Hoài Chí, tiện thể giật chiếc túi thơm đeo bên hông hắn ta.

Nữ tử quý tộc bình thường sử dụng mùi hương tao nhã không hề thô tục, hoa văn thêu trên túi thơm kia quả thật rất đẹp, nhưng hương liệu bên trong lại rất phóng túng, rất tầm thường, tuyệt đối không phải là của cùng một người tặng cho.

Người này cũng rất tham lam.

Đã muốn có thanh danh thành thật, muốn thê tử có gia thế, nhưng lại muốn hồng tụ thêm hương ở bên. Chừng đó còn chưa đủ mà

còn hướng sự chú ý của mình đến muội muội hắn nữa?

Tiêu Văn Việt nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Gần đây phụ thân quản hắn chặt đến mức khiến hắn khó thở, hắn đang cảm thấy nhàm chán không có ai để trêu chọc, lập tức có ngay một người tự dâng tới cửa…

Chương 186

Phu thê Khâu thị biết thái độ của Tiêu gia, sau khi trở về cũng nói lại tình huống cho Khâu Hoài Chí.

“Ôi, xem ra cách này không được rồi…” Khâu phụ thở dài: “Ta vốn tưởng rằng Tiêu gia vẫn còn giàu có, nhưng hôm nay đi tới đó một chuyến mới phát hiện Tiêu gia không hề phồn vinh như người ta nói. Hạ nhân không nhiều lắm, sân thì cũng khá sạch sẽ chỉnh tề, nhưng bài trí trong nhà còn chẳng bằng cả Tề gia…Ta còn nhìn thấy hạ nhân Tiêu gia hình như đang bưng đồ ra ngoài…”

“Tiêu Trấn Quan đó hung thần ác sát, ông ta đã không muốn thì chúng ta cũng không thể ép buộc được. Nhi tử à, vi phụ chỉ có thể chọn người khác cho con thôi.” Khâu phụ nói.

“Vậy thì chúng ta cứ buông tha cho nha đầu chết tiệt kia sao? Bị đánh vô ích à?” Khâu mẫu sốt ruột hỏi.

“Tất nhiên là không, nhi tử, mấy ngày nay con phải thường xuyên ra ngoài, nếu có ai nhắc đến thì con cứ nói thật, xem thử sau này còn ai dám cưới nữ nhân hung hãn như vậy? Hơn nữa không phải con quan hệ rộng sao? Chúng ta không cần phải giấu diếm cho Tiêu gia, chờ việc này truyền ra, thanh danh của Tiêu Đại Lang của Tiêu gia sắp tham gia khoa khảo sẽ bị hủy hoại, nhất định sẽ vô cùng tức giận, sau khi trở về còn không xử lý muội muội chuyên gây chuyện thị phi nữa sao?” Khâu phụ cười nói.

Khâu Hoài Chí nghĩ đến những đau khổ mà mình phải chịu, cũng không từ chối.

Ngày hôm sau, người này vác vẻ mặt đáng thương ra khỏi cửa.

Sau đầu năm mới, Trạng Nguyên lâu còn có nhiều người hơn cả năm trước.

Học sinh địa phương và các học sinh ở nơi khác lũ lượt kéo đến, mỗi ngày, trong lâu này có người đối thơ, có người luận sách, có

người tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, có người lại cảm thấy vô cùng tận hứng. Sự kiện rầm rộ như vậy cũng chỉ ba năm mới có thể có một lần.

Khâu Hoài Chí còn trẻ, bây giờ còn chưa phải là cử nhân.

Chẳng qua nhiều bằng hữu mà bình thường hắn qua lại cũng sẽ tham gia kỳ thi hội năm nay.

Người này vừa xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý, chỉ thấy hắn bước đi khập khiễng, trên mặt vẫn còn bầm tím và sưng tấy, nhìn vô cùng chật vật tiều tụy, mà khuôn mặt vốn thành thật kia cũng rất dễ được người ta đồng tình.

Giống như Khâu phụ đoán trước, bộ dạng này của hắn không giống bình thường, lập tức có người tới hỏi lý do.

Khâu Hoài Chí lập tức bày ra vẻ khó có thể mở miệng, ấp a ấp úng kể lại chuyện mình bị nha hoàn bên người Tiêu Vân Chước đánh đập dã man.

Rất nhiều người vừa nghe chuyện này, lập tức phẫn nộ!

“Một nữ nhân thôi, sao có thể kiêu ngạo đến mức này chứ? Tuy rằng ngươi không phải là thí sinh tham gia khoa khảo năm nay nhưng tốt xấu gì cũng là người đọc sách, nàng lại hung hãn đến thế, suýt nữa đã phế bỏ cả đôi tay này của ngươi, tâm địa quả thật độc như rắn rết!”

“Đó cũng là Tiêu gia đã mất đi tước vị, nếu nàng vẫn còn là tiểu thư Quốc Công thì chẳng phải càng thêm ngang ngược nữa sao? Khâu công tử, ngươi cũng tốt tính thật đấy, nếu là ta thì đã tố cáo lên tới nha môn rồi, hoặc là thỉnh Ngự Sử đại nhân tham tấu Tiêu gia, rằng Tiêu tướng quân dung túng nữ nhi hành hung người khác, quả thực vô pháp vô thiên.”

“Đáng thương Tiêu gia lão quốc công cả đời ngựa chiến, hậu nhân thế mà lại chẳng bằng ai, thật sự quá đáng tiếc mà!”

“…”

Nghe những người xung quanh tức giận chửi mắng, trong lòng Khâu Hoài Chí thống khoái cực kỳ.

Nhưng trên mặt lại tỏ vẻ khoan hồng độ lượng: “Không cần phải như thế…Tiêu cô nương kia còn trẻ, ta cũng không muốn bức nàng đến đường chết, ta chẳng qua chỉ bị mấy vết thương ngoài da thôi, thân là nam nhân, há có thể so đo với một tiểu nữ tử được chứ?”

“Khâu công tử thật đúng là rộng lượng! Nhưng tuyệt đối đừng cổ vũ cho mấy tiểu nhân kia!”

Khâu Hoài Chí đáp lại, cố gắng biến mình thành một quân tử vô tội bị hãm hại.

Thường ngày hắn quan hệ rộng, lại giỏi giao tiếp với người khác nên chẳng bao lâu sau đã có thể trò chuyện khí thế ngất trời với các thí sinh chuẩn bị tham gia khoa khảo.

Chỉ là không đầy nửa canh giờ sau, đột nhiên, có mấy nam nhân đi tới.

Sau khi nhìn thấy Khâu Hoài Chí, vừa tức giận vừa sốt ruột xông tới đây, lại đẩy mạnh Khâu Hoài Chí.

Chương 187

Khâu Hoài Chí rất kinh ngạc: “Các vị tộc huynh, các ngươi làm gì vậy?”

Người tới đúng là người trong tộc của Khâu gia, bối phận ngang hàng với Khâu Hoài Chí.

“Khâu Hoài Chí! Ngươi là thứ gì đấy hả? Chúng ta đã giúp ngươi che giấu chuyện bê bối của ngươi, ngươi đã đáp ứng với chúng ta là sẽ đưa bài văn của chúng ta đến cho Ngụy phu tử, lại mời ông ấy đến tộc dạy dỗ chúng ta, tại sao ngươi lại nói mà không giữ lời?!” Người trong tộc giận dữ nói.

“Ta không giữ lời lúc nào? Không phải ta đã mang bài văn của các ngươi đi nộp rồi sao?”

“Hừ! Nói nhảm! Rõ ràng đêm qua ngươi đã phái gã sai vặt đi suốt đêm để lấy bài văn về! Không chỉ như thế, ngươi còn ở ngay trước mặt Ngụy phu tử hạ thấp chúng ta, nói rằng chúng ta không tu dưỡng đạo đức cá nhân! Thậm chí…thậm chí còn vu oan chúng ta cưỡng hiếp thiếp thất của ngươi nữa!” Người kia vô cùng phẫn nộ, trong mắt lửa giận bừng bừng: “Là ngươi cầu ta hỗ trợ chăm sóc cho tiểu thiếp của ngươi, thỉnh thoảng ta đến đó cũng chỉ là giúp ngươi đưa tin, gửi mấy thứ đồ thôi! Nếu ngươi đã không tin ta thì tại sao lại nhờ ta hỗ trợ hả?”

“Thanh danh của ta đã bị ngươi hủy hết rồi! Thê tử ta vừa nghe nói ta dưỡng nử tử ở bên ngoài, tức giận đến mức bỏ về thẳng nhà mẹ đẻ, ngươi đây là muốn hủy hoại cả cuộc đời ta rồi!”

Tộc huynh kia nổi trận lôi đình, mắt cũng đỏ ngầu.

Chỉ bằng việc này thì hắn cũng sẽ không tới tìm Khâu Hoài Chí tính sổ.

Điều khiến hắn càng tức giận hơn chính là hôm nay Khâu Hoài Chí lại còn…ngang nhiên phê phán bài văn của bọn họ!

Nói rằng những thứ bọn họ viết ra còn thua cả hài tử ba tuổi viết, không hề có tài văn chương, một chút năng lực này mà còn muốn bái Ngụy phu tử, còn muốn thi đậu để vượt qua đại phòng dòng chính Khâu gia? Quả thực người si nói mộng!

Không bằng cứ thành thật làm việc ở phòng thu chi Khâu gia kiếm sống!

Khâu thị nhất tộc bọn họ nhờ có tổ phụ Khâu Hoài Chí mà trở nên phồn vinh, mấy năm nay cũng thật sự nhìn sắc mặt một phòng này của Khâu Hoài Chí để sống.

Nhưng năm đó tổ phụ của Khâu Hoài Chí đã từng nói sẽ hỗ trợ hài tử trong toàn tộc được đọc sách, hy vọng trong tộc có thêm nhiều người tài giỏi hơn để có thể cành lá tốt tươi, đời đời thịnh vượng!

Kết quả thì sao?

Khâu Hoài Chí khinh thường bọn họ! Nghi ngờ bọn họ cưỡng hiếp thiếp thất của hắn nên giận dữ giẫm đạp tôn nghiêm của bọn họ!

Bọn họ là thân tộc, không phải người hầu!

Cảm xúc phẫn nộ trong lòng thực sự khó nhịn, lúc ấy liền động thủ đánh gã sai vặt kia, chỉ là gã sai vặt kia chạy trốn nhanh, luôn mồm kêu gào muốn để Khâu Hoài Chí làm chủ.

Bọn họ liền trực tiếp tìm tới.

Khâu Hoài Chí bối rối nói: “Ta phái gã sai vặt đi lấy bài văn lúc nào? Càng chưa nói các ngươi…cưỡng hiếp Lộ Nhi mà?”

“Nhất định là các ngươi hiểu lầm rồi, có chuyện gì thì trở về rồi nói, nơi này…bây giờ không phải lúc.” Khâu Hoài Chí có vẻ sốt ruột.

“Không được! Chúng ta không tin ngươi! Ngươi đã đáp ứng với chúng ta rất nhiều chuyện, nhưng đã làm được chuyện gì chưa? Bây giờ chúng ta hiểu rồi, ngươi từ đầu đến cuối chỉ là lợi dụng

chúng ta, căn bản không phải thực sự muốn điều tốt nhất cho toàn tộc! Lúc đầu rõ ràng ngươi nói mời Ngụy phu tử tới dạy học cho chúng ta, sau lại nói kiểu khác, nói phu tử thanh cao, muốn xem văn chương của chúng ta trước đã, chúng ta cảm thấy có lý nên chấp nhận, nhưng bây giờ ngươi lại lấy lại mấy bài văn kia! Ngươi làm nhiều chuyện như vậy còn không phải là bởi Lộ Nhi sao?"

"Hôm nay chúng ta cũng mang Lộ Nhi tới đây, chúng ta không dám giúp ngươi nuôi dưỡng hai mẫu tử này ở bên ngoài nữa, ngươi muốn nuôi dưỡng ở đâu thì nuôi ở đó đi! Mấy tộc nhân chúng ta tuy rằng mấy năm nay dựa vào dòng chính các ngươi nhưng cũng phải là chó mà ngươi nuôi!"

Vừa nghe Lộ Nhi cũng tới, sắc mặt Khâu Hoài Chí thay đổi rõ rệt.

Vội vàng loạng choạng chạy ra ngoài, quả nhiên hai mẫu tử Lộ Nhi đang ngã trên mặt đất, nhìn hắn khóc sướt mướt: "Thiếu gia, bọn họ không nói không năng gì mà đã trói ta tới đây rồi…"

Chương 188

Khâu Hoài Chí gần muốn ngất xỉu.

Đúng lúc này, đám người bên ngoài lại xem náo nhiệt, có mấy người ngoi đầu lên châm chọc.

"U, đây không phải công tử Khâu gia sao? Lần trước ngài đến lâu của chúng ta, đã lừa cô nương bán nghệ không bán thân, không phải nói mình chưa thê chưa thiếp, muốn người ta cùng ngươi hoàn lương à! May mà không tin, nếu không... Bị ngài ăn xong chùi mép, cũng bị ném đến cho người trong tộc hay sao? Đến lúc đó đứa nhỏ được sinh ra, được tính là giống của ai chứ?"

"Ngươi nói bậy! Lâu cái gì mà lâu, ta căn bản không biết ngươi!" Khâu Hoài Chí kinh hãi.

“Ách, là nô gia không đúng, không nên nói lung tung..." Nữ tử kia lập tức che miệng lại, quay đầu bỏ chạy.

"Khâu công tử cũng đã bị đánh thành như này rồi, lại vẫn có thể xuống giường được? Nghe nói Tề gia biết hắn ta làm chuyện thất đức, cũng đã từ hôn với hắn ta rồi, nếu ta là hắn ta, chỉ sợ một năm nửa năm cũng không dám vác mặt đi ra ngoài!" Lại có người chỉ trích.

Khâu Hoài Chí hoảng vô cùng, nhìn Lộ Nhi, vừa tức vừa kinh hãi, quay đầu trừng mắt với tộc nhân: "Các ngươi... Các ngươi là đồ ngu xuẩn? Lại giúp người ngoài hại ta!"

Vừa rồi những người kia còn thông cảm với học sinh như hắn ta, ánh mắt nhìn hắn ta cũng không đúng nữa.

So sánh với hiện tại xảy ra những chuyện này, hắn ta bị người đánh chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!

Mấy tộc nhân của Khâu gia còn đang nổi nóng đây.

Bọn họ sở dĩ chắc chắn Khâu Hoài Chí qua cầu rút ván, là bởi vì chuyện bọn họ cầm bài văn đưa cho Ngụy phu tử không có mấy người biết, hơn nữa bọn họ cũng không đắc tội với người khác.

Khâu Hoài Chí lúc trước cũng có chút không vừa mắt với bọn họ, chuyện để mấy tên tiểu nô tài đến nhục nhã bọn họ, ngoại trừ Khâu Hoài Chí, còn ai vào đây nữa?

Hơn nữa, tổ mẫu của Khâu Hoài Chí cũng bị tức giận mà bỏ đi!

Bây giờ chuyện giúp đỡ tộc nhân đi học, cho tới nay đều nhờ chủ yếu là lão phu nhân và thúc thúc của Khâu Hoài Chí, cho nên bọn họ cũng không cần nịnh nọt Khâu Hoài Chí như lúc trước!

"Bất kể nói thế nào, người này... tự ngươi mang về đi, lúc trước chúng ta giúp ngươi giấu diếm thứ tử mỹ thiếp, vốn dĩ là chúng ta không đúng, đi sai đường, sau khi trở về, Tộc trưởng cũng sẽ trừng phạt chúng ta, những điều này chúng ta đều nhận, nhưng từ hôm nay trở đi, chúng ta cũng không muốn giúp ngươi lừa gạt cưới người khác nữa, vì những chuyện này của ngươi, khiến cho phu thê chúng ta bất hoà, còn cắn rứt lương tâm của chính mình, quả thực không đáng!" Đối phương cũng không muốn truyền ra danh tiếng gian ô với tiểu thiếp của người khác, cho nên vội vàng lại quang minh lẫm liệt nói một câu.

Nói xong những lời này, tộc nhân mới rời đi.

Lộ Nhi mang theo đứa nhỏ cẩn thận núp sau lưng Khâu Hoài Chí.

Trên xe ngựa cách đó không xa, Tiêu Văn Việt có chút hứng thú nhìn xem, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong mắt mang theo ý cười.

Những năm này, cả ngày hắn không làm chuyện chính đáng, ở chung với Mạnh Bình Chương, thanh lâu tửu quán hay là sòng bạc, cũng đến không ít.

Chỉ là hắn cũng không ngốc, thân thể rách nát này không chịu nổi giày vò, cho nên so với tìm sự sung sướng nhất thời, chẳng bằng khống chế người hắn quen biết ở trong tay, nhìn bọn họ cụp đuôi ở trước mặt hắn mà đối nhân xử thế, càng thú vị hơn.

Hắn thích nhất nhìn chằm chằm vào bí mật và nhược điểm của người khác.

Khâu Hoài Chí hoang mang rối loạn, muốn giải thích, lại phát hiện tất cả mọi người đều cách xa hắn ta rất nhiều.

Trên mặt hắn ta tối tăm, đành phải túm lấy mẫu tử Lộ Nhi, vội vàng rời đi.

Hôm nay hắn ta vì để biểu hiện chính mình đáng thương hơn chút, cũng không ngồi xe ngựa đi ra ngoài.

Giờ phút này đã chật vật như vậy, còn phải dẫn theo Lộ Nhi và đứa nhỏ, nếu muốn ít mất mặt hơn chút, cũng chỉ có thể vòng qua đường lớn, đi tắt qua đường nhỏ!

"Ngươi thật ngu xuẩn! Cũng không biết giúp ta cản bọn họ lại? Khóc sướt mướt thì làm được cái gì!" Khâu Hoài Chí vô cùng tức giận.

Lộ Nhi co rụt lại: "Bọn họ trực tiếp bảo mấy bà tử bịt miệng thiếp lại... Đến cửa Trạng Nguyên Lâu mới nới lỏng ra rồi bắt thiếp nói chuyện..."

"!!!" Khâu Hoài Chí giờ phút này hận không thể chửi ầm lên.

Chương 189

Vào một hẻm nhỏ, mới đi được mấy bước, có người mặc giống như hắn ta, vội vàng đi ngang qua người hắn ta, lại còn nhanh chóng nhét một cái túi vào trong ngực hắn ta.

Hắn ta còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy từ một ngõ nhỏ khác có mười mấy người tuôn qua, những người đó hung thần ác sát, sau khi nhìn thấy kiện hàng trong ngực hắn ta, càng giống như chó hoang nhìn thấy xương, tựa như sát nhân xông tới!

"Thắng tiền là muốn chạy? Ta thấy ngươi là giở trò lừa bịp!"

Còn lại, Khâu Hoài Chí cũng không nghe rõ, ngay sau đó đã cảm giác được trận mưa quyền đánh tới.

Trước đó lúc Tùng Thuý ra tay, cố gắng hết sức tránh đi những chỗ quan trọng, chỉ là để Khâu Hoài Chí cảm nhận được đau đớn mà thôi, nhưng những người này lại khác, bọn họ cả đám đều đang phẫn nộ, căn bản không biết thu liễm, từng quyền từng cước cũng hận không thể trực tiếp đá chết Khâu Hoài Chí.

Đánh một lúc lâu, cướp lấy chiếc túi kia, nhìn thấy bên trong chỉ có mấy miếng vải rách, đám dân cờ bạc này mới phát hiện là đánh nhầm người.

Lại tản đi như ong vỡ tổ.

Chỉ còn lại Khâu Hoài Chí không rõ sống chết, tên tiểu nô tài bị đấm ngất xỉu và Lộ Nhi đang ôm đứa nhỏ run lẩy bẩy đã sớm trốn sang một bên.

"Dưới chân thiên tử, lại có người hành hung?" Tiêu Văn Việt chống nạng tới gần, nhìn xuống Khâu Hoài Chí, ánh mắt sâu thẳm, cười nói: "Huynh đài, có cần giúp ngươi gọi quan viên không?"

"Đa... đa tạ." Khâu Hoài Chí chỉ cảm thấy mình như thể sắp chết.

"A..." Tiêu Văn Việt ngồi xổm xuống, giọng nói nhẹ nhàng: "Vậy sao ngươi biết ta không phải đến là tiễn ngươi về tây thiên?"

"..." Khâu Hoài Chí mở to hai mắt, hoảng sợ không thôi.

"Chỉ đùa một chút mà thôi." Tiêu Văn Việt khẽ cười: "Gần đây có binh lính tuần tra, ta đã bảo tiểu nô tài đi gọi người, chắc sắp đến rồi, nhưng thương thế của huynh đài cũng không nhẹ... Xương sườn này, chắc là đã gãy mất rồi, ngươi đây là dính cược à? Lang quân đang yên đang lành, làm sao lại nghĩ không ra như vậy..."

Khâu Hoài Chí đau đến mức thở cũng khó: "Ta... Ta không có... Là, hiểu lầm… Đa, đa tạ công tử hỗ trợ... Ta chắc chắn... sẽ hậu tạ..."

“Được, gặp nhau chính là duyên phận, sau này, sẽ kết giao bằng hữu." Tiêu Văn Việt vẻ mặt hiền hoà.

Quả nhiên, không lâu lắm đã có binh lính tuần tra tới, lập tức đưa người trở về.

Tiêu Văn Việt rất nhàm chán, còn đến Khâu gia ngồi.

Khâu gia rối bời, phụ mẫu Khâu gia mặc dù đã hỏi thăm họ tên hắn, nhưng họ Tiêu ở Kinh Thành cũng không ít, bọn họ lại mới đắc tội với Tiêu Trấn Quan, dĩ nhiên không cảm thấy người hỗ trợ cứu người lại là nhi tử của Tiêu Trấn Quan, căn bản không nghĩ đến hướng này.

Khâu Hoài Chí càng không nhớ rõ chính mình đã từng đối mặt với Tiêu Văn Việt, chỉ cảm thấy người này có chút quen mắt.

Tiêu Văn Việt thậm chí hết sức quan tâm đến hảo hữu này, còn ở lại Khâu gia thêm hai đêm.

Thấy thân bằng hảo hữu của Khâu gia đến thăm hỏi, cũng nhìn thấy Khâu gia và tộc nhân cãi cọ.

Vở kịch vừa diễn ra, nửa điểm không thể bỏ qua.

Hình tượng ân nhân cứu mạng của hắn cũng được dựng lên.

Chờ đến lúc sắp đi, Khâu phụ mới nhớ tới phải đưa lễ vật cảm tạ, thường xuyên qua lại.

Lúc này, Tiêu Văn Việt mới chậm rãi nói ra: "Đa tạ bá phụ mấy ngày nay đã tiếp đãi, nếu như ngài muốn đưa lễ vật tạ ơn, vậy vãn bối cũng không tiện từ chối, cứ đưa đồ đến trước Nhân An Công phủ là được, vãn bối chính là Tiêu gia Nhị Lang... Đúng, chính là Nhị huynh của Tiêu đại cô nương trước đó vài ngày các ngươi đến cửa bức cưới."

"..." Khâu phụ chợt cảm thấy phía sau lưng mát lạnh.

Tiêu Văn Việt hơi nhíu mày lại, lễ phép lại khách khí nhìn ông ta.

Giờ khắc này, trong mắt Khâu phụ, trước mặt chính là cầm thú… áo mũ chỉnh tề!

Nhi tử làm sao lại bị thương cơ chứ? Còn được hắn cứu được chứ? Chưa biết chừng chính là hắn làm!

Ông ta thời giận dữ: "Thì ra ngươi là súc sinh của Tiêu gia! Có phải ngươi làm hay không?!"

Tiêu Văn Việt chỉ lộ ra mấy phần kinh ngạc, sau đó có chút tổn thương thở dài một tiếng: "Vãn sinh cứu được Khâu công tử từ trong tay dân cờ bạc, vốn dĩ cũng không cầu ơn báo đáp, lại không nghĩ tới còn bị oán niệm, thôi được rồi, vãn sinh đi trước, bá phụ... Tự giải quyết cho tốt đi."

Tiêu Văn Việt chạy rất là dứt khoát.

Nhưng mà lần này, lại khiến cho Khâu phụ trở thành mục tiêu bị công kích.

Người ở xung quanh huyết thống cũng không kém nhiều, thấy Khâu phụ lấy oán báo ân, cách nhìn đối với cả nhà ông ta cũng thay đổi...

Người nhà này, không chỉ dính vào cá cược, còn là con sói mắt

trắng không có lương tâm!

Mấy ngày nay cãi nhau với tộc nhân thì cũng thôi đi, hiện tại ngay cả ân nhân cứu mạng cũng bị cắn ngược lại một cái, có thể thấy được nhân phẩm thấp kém!

Về sau còn ai dám lui tới!

Chương 190

Khâu phụ cũng cảm giác được mình bị lừa, lúc này mới phản ứng hơi lớn, mà Tiêu Văn Việt lại không cho ông ta cơ hội giải thích, bởi vậy chờ đến khi ông ta lấy lại tinh thần, phát hiện ánh mắt phòng bị của đồng hương thì đã muộn rồi.

Tiếng xấu Khâu Hoài Chí thích cờ bạc ham mê nữ sắc lừa gạt cưới, rất nhanh đã được truyền ra ngoài.

Lần này Khâu Hoài Chí bị đánh, bị thương cực kỳ nghiêm trọng, hai tay coi như bị phế, không thể cầm bút trong một thời gian dài, mà những người đánh hắn ta kia, một người hắn ta cũng không nhớ rõ, những dân cờ bạc này thường xuyên trà trộn vào trong các sòng bạc lớn, vốn dĩ thường xuyên gây chuyện, hàng năm đều sẽ ở trong lao mấy tháng, cho dù bị quan phủ tìm tới, bọn họ cũng cắn miệng không nhận, cuối cùng cũng chỉ là chịu phạt bị đánh mấy gậy rồi không giải quyết được gì.

Chuyện phía sau, Tiêu Văn Việt lại cũng không tham dự.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết Khâu Hoài Chí là bị dân cờ bạc đánh, cho dù hắn ta thật sự cần người chăm sóc tuổi già, Khâu gia cũng không có mặt mũi đến Tiêu gia đòi bồi thường nữ nhi.

Muội muội của hắn, chỉ là quá ngay thẳng.

Nếu như đã muốn động thủ, thì phải tìm cách khiến cho bản thân mình sạch sẽ mới được.

Quang minh chính đại đánh người mặc dù sung sướng, nhưng quá phiền toái, còn sẽ bị người bị hại tìm tới cửa, quả thực là tai hoạ về sau!

Nhưng…

"Nếu như mấy tên tiểu nô tài đi dò xét phía trước, cứ để lộ ra, để cho đại ca ta biết là được." Tiêu Văn Việt không quan tâm nói với

tên tiểu nô tài thân cận bên cạnh.

Tên tiểu nô tài ngoan ngoãn gật đầu.

Những năm gần đây, đại thiếu gia đối với chuyện của nhị thiếu gia rõ như lòng bàn tay, một là bởi vì đại thiếu gia dụng tâm, hai là... nhị thiếu gia không muốn giấu diếm.

Hắn ta cũng không hiểu, vì sao... Rõ ràng nhị thiếu gia ở bên ngoài cẩn thận như vậy, xưa nay không để lại nhược điểm, làm sao về nhà, cũng sẽ để lộ ra một phần cho đại thiếu gia, còn chờ đại thiếu gia đến cửa răn dạy.

Sau khi Tiêu Văn Việt thông báo xong, lập tức đến chỗ Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước đang buồn bực vẽ tranh.

Tiêu Văn Việt xích lại gần xem xét, bức hoạ này... rất nhiều mộ phần, nhưng vẽ rất hùng vĩ.

"Thật sự là nhìn không ra, muội còn có sở thích này, đây là sắp xếp hậu sự cho ai thế?" Tiêu Văn Việt ngáp xong nói, cảm thấy thứ đồ chơi khí phái như thế, làm gì cũng nên để cho lão thái thái hoặc là cha ruột hắn dùng mới đúng.

Chờ những lão già phía trên này đều chết, cái nhà này sẽ được chia ra, đến lúc đó... không cần cố kỵ gì.

"Mảnh đất phong thủy quý giá này trước khi vào kinh ta đã nhìn thấy, phong cảnh không tệ, vị trí cũng tốt, ta dự định mua lại rồi tu sửa một phen, trồng ít cây cối cát tường, đào thêm mấy hàng mộ! Sau khi chuẩn bị tất cả xong, ta lại ra bên ngoài đi một chút, nhìn xem có người muốn hay không." Tiêu Vân Chước rất hài lòng giơ bản vẽ của mình lên, trong mắt đều là chờ mong.

Rất nhiều người lúc chết nghèo, một chiếc chiếu ném vào bãi tha ma, hoặc là người nhà mua miếng đất rẻ nhất rồi an táng.

Rất nhiều Quỷ Hồn có yêu cầu về chỗ ở, nhất là quỷ lúc còn sống

bần cùng khốn khổ, nhìn chính mình ở hoàn cảnh khó chịu như thế, oán khí trong lòng càng lớn hơn, lúc này, nếu như nàng đồng ý giúp đỡ chuyển chỗ, những quỷ hồn này không chừng sẽ muốn nắm lấy cơ hội tốt để đổi nhà, dứt khoát rời đi.

Mộ phần tốt, phong thuỷ cũng không tệ, có lợi cho con cái đời sau, nhất định có rất nhiều Quỷ Hồn muốn tranh!

Tiêu Văn Việt có chút im lặng: "Chỗ tốt như vậy, muội không giữ lại một vị trí cho đại ca, thật sự là đáng tiếc."

"Tổ phần nhà ta lớn như vậy, còn có thể không có chỗ cho hai người các huynh hả?" Tiêu Vân Chước đem cẩn thận cất bản vẽ đi.

Khoé miệng Tiêu Văn Việt giật một cái, đột nhiên cảm thấy mình không nên mở miệng.

Lúc hắn trở lại đã nghe nói, hai ngày nay Tiêu Vân Chước theo cầm sư học đàn, hắn vốn cho rằng có lẽ có thể nghe được một bài vui vẻ gì đó, không nghĩ tới vậy mà nàng lại đang suy nghĩ mộ phần kiểu gì thì càng tốt hơn.

Tiêu Văn Việt kiên nhẫn ngồi, giờ phút này cũng không đi.

Chương 191

Tiêu Vân Chước cũng không biết nhị ca muốn làm gì, nhưng cũng may người này coi như yên tĩnh, so với cha quản ít hơn chút, nàng cứ tiếp tục làm chuyện của mình.

Chỉ là một lát sau, Tiêu Văn Dũ tới.

Người này nhìn gầy hơn so với trước đó một chút, sắc mặt cũng không tốt lắm, hắn ăn mặc nhã nhặn, nhưng bước đi lại hùng hổ không giống như người đọc sách, vừa vào viện tử đã đến thẳng chỗ Tiêu Văn Việt.

“Đệ tìm người đánh Khâu Hoài Chí à?" Tiêu Văn Dũ vẻ mặt nghiêm túc, rất không vui.

Tiêu Vân Chước sửng sốt một chút.

"Đại ca nói sai rồi, ta cứu được Khâu Hoài Chí, nhưng khi đó ta không biết nhà hắn ta lại có ý cầu hôn tiểu muội, cho nên mới làm việc thiện này." Tiêu Văn Việt rất thích nhìn dáng vẻ tức giận thở hổn hển của đại ca, vẻ mặt chẳng sợ hãi cà lơ phất phơ dáng vẻ mười phần muốn ăn đòn, còn nghiêng đầu liếc nhìn Tiêu Vân Chước một chút: "Thật sự đánh công tử Khâu gia, là nàng."

“Đệ còn muốn lừa ta! Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy? Mới đổ tội cho nhà chúng ta, đã lại bị người đánh?!" Tiêu Văn Dũ tức giận nói.

Tiêu Văn Việt nhíu mày: "Ta không biết đại ca đang giận cái gì, là đang giận có người giúp tiểu muội xả được cơn giận, hay là tức vì Khâu gia không có sính lễ? Bây giờ kết quả này là tốt nhất, bất luận là ai ra tay, Tiêu gia chúng ta không có bất kỳ tổn thất nào, không phải sao?"

"Đại ca luôn nói mình thương tiểu muội, xem ra, đều là giả?" Tiêu Văn Việt nhẹ giọng cười rồi nói.

Tiêu Văn Dũ cau mày, nhìn đệ đệ không cần mặt mũi không có nửa điểm chính khí này, nhịn không được thở dài.

"Ta và phụ thân từ trước tới giờ sẽ không ngăn cản đệ lòng đầy âm mưu, nhưng chỉ sợ đệ sẽ dùng những quỷ kế này! Nhị đệ, đường này có thể giải được mối hận nhất thời, nhưng cuối cùng cũng không lâu dài, đệ không tinh tiến chính mình, không muốn phát triển, tương lai sẽ chỉ là thứ tử của Tiêu gia, chỉ có thể là loại người ngấm ngầm mưu tính của Khâu gia! Lần này muội muội bị ủy khuất, đệ bảo vệ được nàng, vậy sau này thì sao? Nếu như sau này người bắt nạt nàng không phải Khâu gia, là dòng dõi cao quý hơn so với Tiêu gia, đệ sẽ làm thế nào!? Tiếp tục dùng quỷ kế!?" Tiêu Văn Dũ vô cùng bất đắc dĩ.

Người của Khâu gia đáng chết, chết một vạn lần hắn cũng sẽ không cảm thấy bọn họ đáng thương.

Nhưng đệ đệ hắn, không thể chỉ rơi vào trong đường nhỏ này.

Tiêu Văn Việt thu hồi nụ cười: "Đại ca dạy phải, ta không nên dùng đường tắt này, ngộ nhỡ ảnh hưởng tới tiền đồ của đại ca, vậy thì tội đáng muôn chết."

Tiêu Văn Dũ nghe xong, quả thực nhịn không được, trực tiếp đấm một cái.

Tiêu Văn Việt bị đau, nhưng chỉ khẽ hừ một tiếng.

"Mỗi lần muốn nói với đệ những chuyện này, đệ luôn cảm thấy vi huynh có lòng ác độc, muốn hại đệ, chứa không nổi đệ! Nhưng đệ cũng không nhìn một chút bản thân mình những năm này hoang phế đến mức nào! Đệ cảm thấy một Khâu gia, cần đệ phải phí sức như thế sao? Cảm thấy mình làm rất tốt, rất lợi hại à?"

Tiêu Văn Dũ cười lạnh một tiếng: "Phụ thân không hề nghĩ đệ vô dụng như vậy, nhân mạch mà tổ tông Tiêu gia ta tích lũy được cũng không phải giả! Không bao lâu nữa, chức quan của Khâu gia sẽ không giữ được, đây là chuyện mà đệ có thể tính toán ra được sao? Nếu đệ học hành chăm chỉ, loại tiểu nhân này căn bản không cần đệ tự mình động thủ, xử lý, chẳng qua chỉ là chuyện của một

câu nói!"

"Chuyện lần này đệ làm, không sai, thậm chí ta còn có thể khen đệ là huynh trưởng tốt, nhưng tầm mắt của đệ không thể giới hạn ở đó!" Tiêu Văn Dũ nói: "Lúc trước mẫu thân ngăn cản ta, ta nói đệ vài câu, bà ta đã khóc sướt mướt, bây giờ bà ta không ở đây, ngược lại cũng là chuyện tốt, hai huynh đệ chúng ta, chưa chắc không thể thành thật trò chuyện với nhau một chút, suy nghĩ một chút xem mâu thuẫn những năm này rốt cuộc có ý nghĩa gì!"

Chương 192

Tiêu Văn Dũ tức giận, là bởi vì nhị đệ nhà mình quá đắc ý, đắc ý đến căn bản không quan tâm đến cái nhìn của mình và phụ thân đối với hắn, thậm chí còn coi đây là chuyện vẻ vang.

Tiêu Văn Việt khẽ vuốt chỗ bị đánh trên mặt, cảm thấy rất không có ý nghĩa.

"Ta không cao thượng được so với đại ca, cũng không có gì để mà thành thật với nhau." Tiêu Văn Việt đứng lên.

Đại ca này mãi mãi cũng như thế, bảo thủ cố chấp giống như lão thái thái, mở miệng chính là răn dạy dạy bảo, cũng ví dụ như, bây giờ nhìn hắn có vẻ là đối xử với Tiêu Vân Chước rất không tệ, thật sự là coi trọng tận đáy lòng sao?

Hắn thấy, mấy người của Tiêu gia này, ngoại trừ muội muội đầu óc có vấn đề thì đều vô cùng dối trá.

Tiêu Vân Chước nhìn hai người bọn họ tranh chấp đánh nhau, ban đầu còn thấy hơi kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy... Thật là đặc sắc.

Đại ca ra tay lưu loát, không nên làm văn nhân, nên vào quân đội mới đúng.

Nhị ca bị đánh nằm cạnh không có biểu cảm gì, có thể chịu đựng được như thế, cũng không nên ở trong nhà làm thiếu gia chọi gà dắt chó, nên vào trong cung làm thái giám!

"Các ngươi thật là ồn ào." Tiêu Văn Dũ còn muốn tiếp tục, nhưng Tiêu Vân Chước lại mở miệng, không chỉ có như thế, chẳng biết từ lúc nào nàng cầm hai con dao đi ra, nhét vào tay mỗi người một con, sau đó vô cùng nghiêm túc lại mong đợi nói ra: "Nói nhiều như vậy làm cái gì? Không bằng trực tiếp động thủ, các ngươi người nào tới trước? Người chết trước, ta sẽ siêu độ thêm cho mấy ngày, sau này nhất định ngày ngày niệm kinh, phù hộ cho các ngươi ở dưới đó sống tốt một chút."

"..." Tiêu Văn Dũ cứng đờ mặt.

Tiêu Văn Việt khẽ vuốt thanh chủy thủ trong tay, nhìn thật giống như muốn động thủ.

"Nhưng trước khi các ngươi chết có thể viết giấy sinh tử trước hay không, xác định chuyện này không liên quan gì đến ta? Hoặc là các ngươi đi ra ngoài chém g.i.ế.t., đừng làm ô uế nhà ta." Tiêu Vân Chước rất nghiêm túc: "Nếu như các ngươi không ra tay được, lại chịu viết giấy sinh tử, ta có thể làm thay, ta biết đâm vào đâu thì chết nhanh, chính là Đại La thần tiên tới cũng sẽ không cứu được."

Nàng nghiêm túc.

Hai người kia thật vô cùng phiền phức, một người thao thao bất tuyệt, một người thâm trầm, thanh thiên bạch nhật không thể đi làm chút chuyện đứng đắn?

Nhất định phải tụ tập ở chỗ nàng, không để cho nàng vui vẻ, cản trở nàng tu hành, ảnh hưởng tâm cảnh của nàng, thật là đáng chết.

"Là chúng ta không phải, hù dọa muội rồi." Tiêu Văn Dũ vô cùng áy náy, vội vàng nói, ném con dao sang một bên: "Ta nghe phụ thân nói muội đã thành đệ tử của Oanh cầm sư, làm rất tốt."

"Bối phận loạn rồi! Ta là Môn chủ, nàng là môn đồ, quy củ không thể loạn, đại ca huynh không hiểu thì đừng nói lung tung." Tiêu Vân Chước lườm hắn một cái, lại có hơi bực bội hừ một tiếng: "Các ngươi không thể dứt khoát một chút à? Đã không thể cùng tồn tại, vì sao còn phải ở chung một chỗ..."

Còn miễn cưỡng nhiều năm như vậy, thật sự là không hiểu nổi.

Tiêu Văn Dũ ngượng ngùng, đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với tiểu muội nhà mình.

Người vừa mới trở về, đã nhìn thấy hai anh em họ không hợp, trong lòng chắc chắn rất là sợ hãi.

"Muội yên tâm, sẽ có một ngày ta không nhịn nữa." Tiêu Văn Việt thật sự là thời khắc đều đang chịu đựng nhẫn nại sát ý trong lòng mình, lúc này cũng tiện tay ném dao găm đi, nhưng thái độ nhất thời cũng trung thực hơn không ít, ánh mắt nhìn Tiêu Văn Dũ ít đi mấy phần khiêu khích.

"Đúng rồi!" Tiêu Văn Dũ đột nhiên nhớ ra điều gì: "Muội thích học đàn, vi huynh rất vui, đặc biệt viết thư cho lão sư, xin ông ấy hỗ trợ mời một vị nữ phu tử, qua ít ngày nữa chắc là sẽ đến, đến lúc đó muội có thể có nhiều việc để làm hơn, tránh cho sẽ cảm thấy trong nhà không thú vị."

"Xì ——" Tiêu Văn Việt không kiềm chế được, bật cười một tiếng.

Đại ca thực sự là... Thích lên mặt dạy đời.

Muội muội có tính cách gì còn không rõ, còn muốn nàng nỗ lực tiến bộ?

"Con dế trong viện tử của đại ca cũng biết đọc vài câu thơ, bây giờ tiểu muội tin chưa?" Tiêu Văn Việt vừa cười vừa nói.

Chương 193

"Đọc sách? Tốt." Tiêu Vân Chước nghển cổ lên, rất nghiêm túc gật đầu: "Đọc sách nhiều, bên người sẽ có thể vây quanh một cỗ khí chất Văn Xương, quỷ tà khó gần."

Chỉ cần không cản trở nàng ra ngoài độ quỷ là được.

"..." Nụ cười trên mặt Tiêu Văn Việt treo ở trên mặt, lúng túng hơn mấy phần.

"Đại thiếu gia! Thiên viện xảy ra chuyện rồi!" Tiêu Văn Dũ lại ngồi ở nơi này trong chốc lát, dịu dàng nói vài lời với Tiêu Vân Chước, mãi cho đến khi mấy tên tiểu nô tài bên ngoài đột nhiên xông vào, sắc mặt lo lắng kêu gọi.

Tiêu Văn Dũ lập tức đứng lên: "Xảy ra chuyện gì?"

"Hoả hoạn rồi... Bây giờ đám hạ nhân đã bắt đầu dập lửa rồi, chỉ là..." Tiểu nô tài trên mặt ấp úng.

Tiêu Văn Dũ căn bản không tiếp tục nghe, trực tiếp nhấc chân đi ra bên ngoài, tiểu nô tài lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nói: "Vệ công tử từ bên ngoài trở về, không biết là xung đột với ai, sau khi trở về Thiên viện thì nhốt mình lại, hình như là ở trong phòng đốt đồ vật, hỏa thế này cứ vậy đi lên..."

Viện tử này của Tiêu Vân Chước vốn dĩ ở bên, cách Thiên viện của mấy học sinh này cũng không xa, nhưng ở giữa có một cánh cửa, chìa khoá chỉ có Tiêu Văn Dũ có, cho nên ngày bình thường, mấy người học sinh kia cũng không có khả năng đến bên này.

Tiêu Văn Dũ rất nhanh đã đến, Tiêu Văn Việt và Tiêu Vân Chước cũng tới xem.

Đám hạ nhân đều đang liều mạng cứu hỏa.

Lửa trong phòng Vệ công tử đã lan tràn đến nơi khác.

Tiêu Văn Dũ liếc mắt nhìn hai phía: "Bùi công tử đâu!?"

Ba học sinh tới từ nơi khác, bây giờ chỉ có hai người ở đây.

Vệ công tử nghe vậy, mặt mũi trắng bệch, ấp úng, Tiêu Văn Dũ xem xét, càng giận dữ không có chỗ phát tiết: "Ngươi biết? Không phải hắn còn ở trong phòng chứ?!"

"Thiếu gia nhà ta chắc vẫn ở bên trong! Tối hôm qua hắn thức đêm viết văn, đến ban ngày vẫn không ngủ được, nên đã uống chút thuốc an thần..." Thư đồng mới từ bên ngoài trở về, trong tay ôm vài cuốn sách, khóc sướt mướt: "Thiếu gia nói, để cho ta đến tiệm sách nhìn xem, có người áp đề hay không, Tiêu công tử, mau cứu thiếu gia nhà ta..."

Tiêu Văn Dũ nghe xong, gần như không do dự, trực tiếp dội một chậu nước lên trên người, sau khi che lại miệng mũi, không chút do dự xông vào.

Tiêu Văn Việt bước về phía trước một bước, sau đó sắc mặt có chút không được tự nhiên.

"Trông coi kỹ vị Vệ công tử này." Tiêu Vân Chước lại mở miệng nói ngay lúc này.

Quản gia sửng sốt một chút, sau đó vội vàng chào hỏi hai hộ vệ một trái một phải đứng bên cạnh Vệ công tử, bởi vì đối phương là cử tử trong danh sách, cho nên cũng không tiện trực tiếp đánh.

"Ta... không phải ta cố ý, gần đây ta viết bài... Không tốt, trong lòng ta khó chịu, nên muốn đốt bài văn đi viết lại từ đầu, ta cũng không nghĩ tới hỏa thế sẽ trở nên lớn như vậy..." Giọng Vệ công tử khàn khàn, trên mặt cũng có chút đen xám.

"Ngươi như thế nào không quan trọng, quan trọng là bởi vì ngươi, ca ca ta và một vị công tử khác bây giờ đều đang trong tình cảnh nguy hiểm chưa đi ra." Tiêu Vân Chước vô cùng bình tĩnh, lại cực kỳ lạnh lùng tiếp tục nói: "Còn có, nếu ngươi muốn đốt bài văn, vì sao không làm dưới hiên, không ở trong sân? Cho dù có ở trong

phòng, thì cũng có chậu than, hôm nay không có gió, thời tiết lạnh lẽo, ngay cả cửa sổ ngươi cũng không mở, lửa này đốt kiểu gì lại lớn như vậy?"

Tiêu Văn Việt kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Vân Chước một chút, không nghĩ đến muội muội nhìn tưởng chừng như vô hại này, vậy mà có thể quan sát chính xác vấn đề xảy ra như thế.

Trong mắt Vệ công tử lóe lên một tia bối rối: "Ta thật sự không phải cố ý..."

Chương 194

Trước đó Tiêu Vân Chước đã giúp đại ca đoán số tính toán, gần đây vận số của hắn không tốt, có nhiều tai kiếp, tai kiếp này còn không dễ tránh, chỉ có thể thu nhỏ lại, bây giờ tình hình này, còn là kết quả mà nàng hóa giải.

Nếu như ở trong Trạng Nguyên Lâu...

Có rất nhiều học sinh trong Trạng Nguyên Lâu, nếu có người cố ý phóng hỏa, muốn cứu người cũng không dễ như ở trong nhà này, ngộ nhỡ đại ca nàng gặp phải... Với tính cách của hắn, vẫn sẽ như cũ giống như bây giờ, liều mạng xông vào cứu người.

Cho dù đại ca có vận khí tốt không ở đó, nhưng ngộ nhỡ chết một hai học sinh, lại tra ra chuyện này có liên quan đến Vệ công tử, vậy đại ca nàng cũng vẫn sẽ phải chịu liên luỵ.

Dù sao người là do đại ca sắp xếp vào, hắn lại phụ trách tiếp đón ba học sinh này, nhất định phải gánh chịu một phần trách nhiệm.

"Không cần phí lời với hắn, lát nữa trực tiếp báo quan, người phóng hỏa đốt nhà như này, học chính cũng sẽ không mặc kệ, không chỉ có công danh không còn, còn phải vào lao ngục một chuyến!" Tiêu Văn Việt âm trầm nói ra.

Đồng tử Vệ công tử co rụt lại, đột nhiên sửng sốt một lát.

Trong chốc lát, Tiêu Văn Dũ đỡ Bùi công tử đã choáng váng từ bên trong xông ra, đám hạ nhân vội vàng đi lên hỗ trợ hạ nhiệt, lại đưa người vào trong viện, mời đại phu tới xem một cái.

Áo trên vai Tiêu Văn Dũ đã bị rách, lộ ra máu thịt bị thiêu đốt, nhìn bị thương cũng không nhẹ.

"Không sao, chỉ là cánh tay trái mà thôi." Tiêu Văn Dũ cũng nhẹ nhàng thở ra: "Hôm nay nếu để cho Bùi công tử chết ở chỗ của ta, vậy ta thật sự không biết nên bàn giao như thế nào nữa rồi..."

Nói xong, hắn đột nhiên hít một ngụm khí lạnh.

Tiêu Văn Việt chọc lên cánh tay của hắn một chút.

"A, ta còn tưởng rằng cả người huyết nhục này của đại ca đều là làm bằng bùn, thì ra cũng biết đau." Tiêu Văn Việt mặt mũi tràn đầy không thèm để ý.

"..." Tiêu Văn Dũ nhìn hắn chằm chằm.

Tiêu Văn Việt cà lơ phất phơ quay đầu.

"Tiêu công tử! Ta thực sự là... Ta thật sự là chết vạn lần cũng khó từ tội lỗi, thậm chí còn làm ngươi bị thương, chuyện này... Đều do ta làm không tốt, hôm nay ta ở Trạng Nguyên Lâu bị người ta làm nhục, trong lòng buồn bã, lúc đốt văn nhất thời không chú ý..."

"Ngươi không cần phải nói." Đối phương còn chưa nói dứt lời, Tiêu Văn Dũ đã tiếp tục nói: "Ta không quan tâm ngươi hữu tâm hay là vô tình, việc này ta chắc chắn sẽ báo cáo với học chính, Vệ công tử, mặc dù ta phải tiếp đãi ngươi, nhưng ta không chỉ chịu trách nhiệm với một mình ngươi, còn có hai vị Bùi, Tiền công tử, ta nhất định phải cho hai người bọn họ một công đạo, huống hồ, lúc các ngươi vừa ở lại ta đã nói, lúc dùng nến nhất định phải chú ý cẩn thận, ta thậm chí còn đặc biệt mời người làm đèn lưu ly để che, chính là vì để phòng ngừa xảy ra hỏa hoạn, lại không nghĩ tới ngươi lại đốt giấy ở trong phòng..."

"Ta vừa mới nói không phải ta cố ý, ngươi còn muốn báo cáo học chính!" Vệ công tử biến sắc.

Tiêu Văn Dũ vẫn kiên trì như cũ.

Vệ công tử đột nhiên mất đi thần trí, không biết từ nơi nào lấy ra một miếng mảnh sứ vỡ, đặt ngay lên cổ của mình: "Tiêu công tử, ta biết ngươi là quân tử, là người tốt, ngươi không thể tha cho ta một mạng sao? Ta vừa rồi chỉ là bị tức giận! Ta cam đoan, ta sẽ dọn ra ngoài, sắp bước vào kỳ thi rồi, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho ngươi!"

"Ngươi buông đồ trong tay xuống, đừng xúc động." Tiêu Văn Dũ rất bất đắc dĩ.

Hắn tiếp đãi ba vị học sinh này, bản tính không giống nhau.

Tiền công tử là người không nói nhiều, ngày thường nếu rảnh thì đọc sách, cũng không thích giao lưu với người khác, loại người này là dễ sắp xếp nhất, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ tất cả đều thỏa đáng là được.

Bùi công tử tính tình hoạt bát hơn chút, đối xử với mọi người hiền lành, thích kết giao, nhiệt tình cởi mở nhân phẩm cũng không tệ, cũng có thể ở chung với hắn được.

Mà Vệ công tử này lại khác.

Vệ công tử xuất thân hàn vi, nghe nói là toàn thôn xuất lực cung cấp nuôi dưỡng, phụ mẫu ôm rất nhiều hy vọng với hắn, nhất là hắn thi hai lần đều trúng cử, ở địa phương lại càng hiếm thấy, gia cảnh của Vệ gia cũng bởi vậy mà cải thiện hơn rất nhiều.

Vệ công tử vốn dĩ cũng có tuổi nghề làm quan, che chở cho quê hương cũng đã đủ rồi.

Hắn không muốn thi tiếp lên, nhưng phụ mẫu không đồng ý, cảm thấy hắn là kỳ tài trăm năm khó gặp, nhất định phải thi lên, muốn để hắn làm đại quan, giúp cho toàn thôn lên như diều gặp gió!

Chương 195

Nơi này có áp lực rất lớn, rõ ràng là cử tử, ăn mặc đồ dùng trên người cũng không quá tốt, người nhà hắn cái gì cũng không hiểu, ngay cả thư đồng cũng không hỗ trợ sắp xếp, dẫn đến rất nhiều chuyện đều do Vệ công tử tự mình làm, vừa tốn thời gian vừa tốn tinh lực.

Những ngày ở trong Thiên viện này, biểu hiện của người này cũng có chút suy tính thiệt hơn.

Tiêu Văn Dũ không thể quá nhiệt tình với hắn, nếu không người này sẽ không biết phải ứng xử lại ra sao, nhưng cũng không thể quá lạnh lùng, đối phương lại sẽ nghĩ thêm, cho nên mỗi lần gặp hắn ta, đều phải vô cùng cẩn thận.

Rõ ràng là đã rất chăm sóc cho tâm trạng của Vệ công tử, nhưng không nghĩ tới người này vẫn không ở yên.

"Nếu ngươi không giúp ta, vậy ta sẽ đi chết! Nếu như ta chết ở nhà các ngươi... Ngươi cũng sẽ bị người khác chỉ trích không phải sao? Tiêu công tử, nếu ngay cả ngươi cũng không buông tha cho ta, vậy ta phải làm sao? Cuộc đời ta sẽ bị hủy mất!" Vệ công tử rất không ổn định.

Tiêu Vân Chước nhíu mày lại: "Nơi này còn có những người khác làm chứng, ngươi cũng không phải bị đại ca ta g.i.ế.t., vì sao hắn phải bị người khác chỉ trích? Hơn nữa... Ngươi phóng hỏa, rồi lập tức chạy ra ngoài, biết rất rõ sát vách còn có người, ngươi không chỉ không nhân lúc lửa còn bé đi cứu, ngược lại còn không nói với hạ nhân là Bùi công tử ở bên trong..."

"Ngươi như này không phải là không cẩn thận, ngươi là có lòng g.i.ế.t. người." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhìn hắn ta: "Nếu như ngươi tự sát, cũng có thể nhận được cái tiếng oanh liệt là biết lỗi nên tự sát, vậy ngươi đi đi, Tiêu gia ta cũng sẽ giúp ngươi một chút, chờ sau khi ngươi chết, cố gắng hết sức để người bên ngoài vũ nhục ngươi ít đi vài câu."

"..." Tiêu Văn Dũ khiếp sợ nhìn muội muội.

Lời này... Nói rất tốt.

Nhưng chính là thật sự không dám tin, là lời mà muội muội ngoan ngoãn của hắn nói ra được...

"Các ngươi muốn hại ta! Người kinh thành các ngươi cũng xem thường những học sinh đến từ nơi khác như chúng ta, xem thường xuất thân của ta! Vừa rồi ở Trạng Nguyên Lâu, bọn họ đều cười ta ngươi biết không?! Ta đã hết sức nhường nhịn kết quả thì sao... Hắn! Hắn tràn đầy phấn khởi cầm bài văn tới tìm ta!"

Vệ công tử lại chỉ Bùi công tử đang nằm bên cạnh, cả giận nói: "Hắn một kẻ thấp kém xuất thân thương nhân, vì quyên góp bạc cho khoa cử mới thay đổi địa vị, nếu không làm sao có thể có tư cách đứng trước mặt ta ba hoa chích choè! Biết rõ ta gần đây không viết ra áng văn chương nào, hắn còn chạy đến trước mặt ta khoe khoang, cũng muốn đạp ta một cái!"

"Các ngươi còn muốn ta chết!"

"..."

Vệ công tử giương nanh múa vuốt, hộ vệ bên cạnh nhân cơ hội này lập tức cướp lấy mảnh sứ vỡ, khống chế người.

Tiêu Văn Dũ bó tay toàn tập, bảo người băng bó vết thương đơn giản một chút, rồi lập tức đi xử lý những chuyện phía sau.

Tiêu Vân Chước và Tiêu Văn Việt không quan tâm thêm nữa.

Tiêu Văn Dũ bận rộn, mãi đến buổi tối ngày hôm sau mới trở về.

Mặt mũi tràn đầy mỏi mệt, vết thương trên cánh tay không chỉ không tốt lên, thậm chí còn nghiêm trọng hơn so với trước đó một chút.

Sau khi về nhà, một lần nữa cứu chữa một phen, rồi mang theo

điểm tâm mua ở bên ngoài về đến gặp Tiêu Vân Chước.

"Vệ công tử kia, đã giao cho học chính rồi, nói ra thì... Việc này cũng là ta mệnh lớn, nghe theo muội, không sắp xếp người ở Trạng Nguyên Lâu..." Tiêu Văn Dũ nhắc đến chuyện này còn có chút tức giận: "Họ Vệ kia ở Trạng Nguyên Lâu bị người ta bắt bẻ vài câu, lúc ấy đã muốn trả thù, nhưng trong Trạng Nguyên Lâu có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, hắn ta lại không ở đó, nên không có cơ hội ra tay, lúc này mới tức giận trở về Thiên viện, chỉ là Bùi công tử không may, thấy hắn ta tâm tình không tốt, nên muốn đi lên an ủi vài tiếng, ai biết hắn ta muốn xem bài văn mà Bùi công tử viết đêm hôm trước, Bùi công tử không từ chối được lúc này mới gật đầu, ai biết sau khi hắn ta xem xong thì không chịu nổi! Biết Bùi công tử trước khi ngủ sẽ uống thuốc an thần, lúc này mới trở về phòng phóng hỏa, thành tâm muốn thiêu chết người!"

Chương 196

Tiêu Văn Dũ cũng cảm thấy có chút nghĩ mà sợ, Vệ công tử này ngày thường mặc dù đa nghi nghĩ nhiều, nhưng hắn cũng không nghĩ tới người này có thể làm ra chuyện cực đoan như thế!

"Bao năm qua, mỗi khi tới gần kỳ thi, cũng thường xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, ta cũng sợ bọn họ bị người khác tính toán, mấy ngày nay không ít lần dặn dò bọn họ bớt đi ra ngoài, vốn cho rằng có thể yên ổn đợi đến lúc thi, không nghĩ tới lại vẫn xảy ra chuyện." Tiêu Văn Dũ có chút tiếc nuối: "Bây giờ Vệ công tử đã bị bắt, đừng nói đến vào thi, chính là công danh cũng không bảo vệ được, cũng may hai người Bùi công tử đều không sao, nếu không lần này vi huynh cũng khó tránh khỏi tội lỗi rồi."

Nói ra thì, việc này may mà có muội muội.

"May mà không sắp xếp người ở Trạng Nguyên Lâu, ngộ nhỡ đốt chỗ kia, quả thực là không dám nghĩ..." Tiêu Văn Dũ lại hít vào một tiếng, sau đó nói: "Đây là bánh ngọt Bùi công tử mua, bảo ta mang tới đặc biệt cám ơn muội."

Tiêu Vân Chước nhận đồ.

"Đại ca vừa mới nói, mỗi khi tới gần kỳ thi là sẽ xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn đúng không?" Tiêu Vân Chước nhạy cảm hỏi.

"Đây là điều tự nhiên, nhất là trong đồng môn, cho dù ngày bình thường quan hệ không tệ, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, mấy năm trước đã từng có học sinh bởi vì ghen ghét mà lén lút bỏ thuốc xổ vào cơm nước của người khác, mặc dù không đòi mạng người, nhưng đi thi chắc chắn là không thành." Tiêu Văn Dũ ôn hòa khẽ nói: "Nhưng một khi bị người khác phát hiện, chắc là đại tội, cho nên người ác độc cỡ này cũng rất ít."

Tất cả mọi người đều là cử tử, cho dù thi không đỗ, lần sau cũng có thể lại đến.

Nhưng khi đầu óc lệch lạc bị phát hiện, vậy coi như cái gì cũng bị mất, mạo hiểm lớn như vậy, không có mấy người dám làm.

Vệ công tử kia... nhắc tới cũng đáng tiếc.

Người này thật ra rất có tài học, cũng không phải là không làm được bài văn tốt, cho dù lần này không đỗ, nhưng chỉ cần quyết tâm, dĩ nhiên sẽ có thể có được thành tựu, nhưng lại bị gia tộc ảnh hưởng, nóng nảy, lại gặp người khác đả kích, nên đã hoàn toàn đánh mất chính mình.

Tiêu Vân Chước không hứng thú với những chuyện vặt trong đám học sinh, mà chính là cố chấp hỏi thăm: "Vậy... Có những chuyện ngoài ý muốn mà không phải là cố ý hay không."

Tiêu Văn Dũ sửng sốt một chút.

Gần đây hắn cũng nghe phụ thân nói không ít chuyện liên quan tới muội muội.

Nha đầu này vô cùng thích kỳ văn dị sự!

"Cũng không phải là không có." Tiêu Văn Dũ cẩn thận nghĩ một chút, nói.

Vừa mở miệng, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Vân Chước dựng lỗ tai lên nghe cẩn thận, hai mắt hơi mở to tràn đầy dục vọng ham học hỏi, nhìn rất là buồn cười.

Tiêu Vân Chước không còn cách nào cả, Quỷ Hồn bên ngoài phần lớn rất nhiều, cũng không phải tất cả Quỷ Hồn đều cần nàng độ!

Thậm chí đại đa số Quỷ Hồn, bọn họ không có nguyện vọng rõ ràng, phiêu đãng chẳng có mục đích, mặc dù nàng cũng có thể tiễn bọn nó đi, nhưng... tiễn không hết!

Cho nên bây giờ nàng độ Quỷ Hồn, hoặc là có duyên phận với nàng, hoặc là tạo thành ảnh hưởng với người sống, oán khí trên người quá nặng.

"Ta có một người đồng môn, rất tài hoa, nhưng người này đúng là số phận không tốt, dựa theo tài hoa của người này, chính là trường hợp đầu tiên, kỳ thi Nguyên, hắn cũng có thể tranh được, nhưng trước khi hắn thi Nguyên bị lạnh nên sinh bệnh, đến mức phát huy không tốt, suýt nữa không đỗ, trước khi thi hương thì phát bệnh sởi, ngứa lạ khó chịu, cũng không có cách nào phát huy tài học của mình như bình thường, lần này thi hội, hắn cũng vô cùng lo lắng, trong kinh còn có hạ nhân cược, cược lần này hắn chắc chắn sẽ lại gặp việc khó, không cách nào đi thi." Tiêu Văn Dũ nói thật.

Tiêu Vân Chước nghe xong, sự kích động trong mắt ít đi mấy phần.

Kiểu tình huống này, phần lớn là liên quan đến số phận, chưa chắc đã là Quỷ Hồn tác quái.

Chương 197

"Nhân phẩm của người này được không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

Tiêu Văn Dũ nghĩ một chút: "Ta và hắn không tính là thân thiết... Nhưng người ngoài nói hắn cực kỳ tốt, đều nói hắn làm người hào phóng, đối xử với mọi người hòa khí, từ trước tới giờ không thấy hắn xung đột với người khác, có lẽ nhân phẩm không kém, biểu ca của hắn chính là phò mã của đại công chúa mà bệ hạ thương yêu nhất, dính chút hoàng thân, người này lại tài hoa hơn người, ta đã từng đọc qua bài văn mà hắn viết, tự nhận là mình không bằng."

So với học văn, Tiêu Văn Dũ càng thích luyện võ hơn, những năm này đã cố gắng chịu đựng cưỡng ép đọc sách.

Mặc dù kỳ thi lần này, hắn cũng có chút nắm chắc, nhưng lại không dám vọng tưởng đến nhất giáp, có thể vào nhị giáp đã là không tệ.

Mà vị đồng môn hắn nói kia, chính là đại tài tử trong mắt người ngoài rất có thể sẽ vào nhất giáp.

Đại ca nói như này, Tiêu Vân Chước gần như càng có thể chắc chắn rồi.

Nếu như phẩm đức không tệ, lại tài hoa hơn người, còn có triều đình ban tặng công danh, bình thường mà nói là sẽ không chọc đến Quỷ Hồn, hơn nữa lại còn là cọng rơm cứng trong mắt Quỷ Hồn.

Nhưng...

"Đại ca, bọn họ cược lợi hại không?" Tiêu Vân Chước chuyển chủ đề, đột nhiên lại hỏi.

"Mặc dù bên ngoài đều nghĩ kiểu đánh bạc này được gọi là đánh cược cao thượng, nhưng dính đến đánh cược, vẫn là ít hỏi thăm mới được, nếu như muội thiếu tiền thì cứ đến kế toán lĩnh, ngàn vạn lần đừng nghĩ đến chủ ý xấu này." Tiêu Văn Dũ lập tức

nghiêm túc nói.

Tiêu Vân Chước mím môi một cái.

Nhìn ra số phận của một người, đây là thế mạnh của nàng!

Đại ca không cho phép, đó không phải là tương đương với để cho nàng nhìn bạc chạy qua mặt mình hay sao?

Lúc trước nàng đã vì tâm nguyện của một Quỷ Hồn, đã từng vào sòng bạc, chỉ là sòng bạc ở Quan Tây cực kỳ hung dữ, phần lớn là bị một số bọn côn đồ khống chế, bên trong chướng khí mù mịt, khó mà lọt vào trong tầm mắt, nhưng Kinh Thành cược thanh cao hiển nhiên khác với Quan Tây, nàng thật sự là có chút tò mò.

Nhưng loại chuyện này mà thương lượng với đại ca hiển nhiên là không thành.

Tiêu Vân Chước mặt không đổi sắc: "Đại ca yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không vào sòng bạc."

Tiêu Văn Dũ hài lòng khẽ gật đầu.

Tiểu muội vẫn rất nghe lời, cũng dễ dạy hơn rất nhiều so với hai đệ đệ, nhị đệ cứ thích để tâm vào chuyện vụn vặt còn chưa tính, ngay cả tam đệ cũng thích làm loạn, từ sau khi Khương Nguyên rời nhà, tam đệ bắt đầu ầm ĩ tuyệt thực, gần đây không ít lần khiến tổ mẫu phiền lòng.

Tiêu Vân Chước đồng ý không đến đổ phường, đương nhiên sẽ không nói dối, nhưng sáng sớm hôm sau, nàng đến tiệm sách.

Người tham dự cuộc cá cược thanh cao này, rất nhiều người đều là văn nhân thư sinh, bọn họ căn bản sẽ không đến sòng bạc, mà nhà cái cũng thông minh, mượn một tiệm sách để làm chuyện cá cược, nội dung đánh cược cũng đủ loại, được hoan nghênh nhất chính là chọn nhất giáp cho thi hội, thi nguyên và thi đình.

Người đặt cược tiền, có rất ít dân cờ bạc không thông viết văn, cho nên nơi này không chỉ náo nhiệt, hơn nữa bầu không khí cũng vô

cùng tốt.

Tiêu Vân Chước quan sát trước một chút, cũng không vội vã đặt cược.

Nàng chưa từng đọc văn của học sinh trong kinh, cũng chưa từng gặp bọn họ, cho nên căn bản không có ý định tham gia cá cược, nàng chú ý tới chỉ có người học sinh tài hoa hơn người mà đại ca nói tới kia, người này tên Tống Thừa.

Xung quanh tiệm sách này, dán đầy bức họa, Tống Thừa rất được hoan nghênh, ở trong tiệm sách này, được người đặt cược đứng thứ bảy, vừa rồi lão bản tiệm sách cũng đã nói, người này vận khí không tốt, cho nên mọi người nghi ngờ hắn không thể thuận lợi để thi cử, nếu không, cũng sẽ không xếp thứ bảy.

Tiêu Vân Chước nhìn theo bức họa, quan sát một chút tướng mạo của người này.

Quả thật là công tử phong độ nhẹ nhàng, mắt nhỏ dài mà có thần, lông mày thanh tú, chính là tướng thông minh, chỉ là bức họa đơn giản, cũng chỉ có thể xem qua mà thôi, muốn biết người này rốt cuộc có số mệnh thi đỗ hay không, còn phải xem khí chất cả người.

"Soạt!"

Tiêu Vân Chước và tùng thúy đang đứng ở bên tường chính đoan tường lấy, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng thu quạt giấy.

Nàng nhìn lại, không nghĩ tới lại là Tam vương gia.

Vị Vương Gia này không biết nghĩ như thế nào, giờ phút này mặc y phục tầm thường hàng ngày, nhìn cũng chỉ như một công tử bột của nhà giàu, sau khi nhìn thấy Tiêu Vân Chước, ánh mắt sáng lên: "Là ngươi à!"

Chương 198

Tam vương gia lộ vẻ kinh hỉ, như hai người bạn cũ, xa cách đã lâu giờ trùng phùng, dáng vẻ nhiệt tình khiến Tiêu Vân Chước không rõ cho lắm.

"Bổn vương... Bản thiếu gia mấy ngày trước đã nghe nói đến chuyện của La gia, rất tò mò về ngươi! Mặc dù La Nhị cô nương không muốn nhiều lời, nhưng chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó bản thiếu gia? Ta đã sớm bảo người điều tra ra, ngươi tìm thấy hài cốt của La Đại cô nương là dựa vào bói toán, chứ không phải khéo gặp!" Tam vương gia nguyên Nghiêu càng nói càng hưng phấn: "Bản thiếu gia thích nhất những người kỳ lạ như bọn ngươi, cho nên đã muốn đến thăm hỏi từ lâu!"

"Chỉ tiếc, huynh trưởng nhà ngươi sắp thi rồi, nếu bản thiếu gia xuất hiện chỉ sợ sẽ quấy rầy việc học của hắn, nên mới không hành động, nhưng không nghĩ tới, vậy mà gặp được ngươi ở đây, quả nhiên là duyên phận!" Nguyên Nghiêu liếc nhìn Tiêu Vân Chước từ trên xuống dưới, nhưng ánh mắt của hắn ta cũng không bỉ ổi, cặp mắt kia lộ ra một cỗ ngây thơ, còn mang theo vài phần... vô cùng ngu xuẩn.

Hắn ta cũng không phải người để ý đến tiền đồ của người khác!

Tiêu gia Đại Lang sắp thi, hắn ta căn bản không quan tâm, lý do chân chính không tìm tới cửa... Chỉ vì Tiêu Vân Chước là nữ tử.

Những năm này hắn ta làm loạn thế nào cũng được, nhưng hắn ta biết, tuyệt đối không thể quá mức thân mật với nữ tử, nếu không một khi bị người khác nói cho phụ hoàng biết, bất luận có trong sạch hay không, một thánh chỉ ban hôn là không thiếu được.

Cho nên hắn ta mới xoắn xuýt nhẫn nại như vậy.

Nhưng sự kiên nhẫn của hắn ta là có hạn.

Giờ khắc này, đã nhìn thấy người rồi, những suy nghĩ trước đó dĩ

nhiên cũng sẽ ném ra sau đầu, nếu thật sự gây ra phiền toái gì... Đến lúc đó rồi nói sau!

Tiêu Vân Chước nghiêng người sang một bên.

"Tam vương gia cũng muốn mời ta hỗ trợ tìm thi thể? Thân phận ngài quý giá, ta không tiện tham gia vào chuyện của hoàng gia, ngộ nhỡ khúc mắc quá lớn, sẽ có nhân quả quấn thân, đối với ai cũng sẽ không tốt." Tiêu Vân Chước nhanh chóng nói ra.

"Ngươi thừa nhận mình có bản lĩnh bói toán rồi hả?" Nguyên Nghiêu vỗ quạt giấy một cái: "Thật sự là một người sảng khoái! Nhưng ngươi cũng đừng khách khí với ta, gọi ta lão tam là được! Ta hành tẩu ở bên ngoài, tất cả đều ưu tiên thuận tiện!"

Tiêu Vân Chước yên lặng đáng thương cho bản thân một chút.

Chắc là gần đây nàng kiếm được quá nhiều tiền, cho nên ông trời phái một người quyền quý tới, quấy rầy kế hoạch lâu dài độ hồn để trường thọ của nàng.

Tam vương gia này, là kẻ phiền phức.

Nàng sớm đã nghe nói, Tam vương gia Nguyên Nghiêu không câu nệ tiểu tiết, không chỉ không thích kết bạn với quyền quý, ngược lại còn thích xưng huynh gọi đệ với dân chúng tầm thường, thỉnh thoảng sẽ đổi một thân phận khác để sinh hoạt, Đương Kim Hoàng Đế không chỉ không cảm thấy hành vi của hắn ta không ổn, ngược lại còn cảm thấy đứa con trai này đơn thuần thú vị, thì càng không ngăn cản.

Bây giờ xem ra, quả nhiên giống như lời đồn...

Xem ra, người này sở thích gần đây lại thay đổi, mà nàng không may, vừa vặn gặp phải.

Nếu đã biết được nhân thân của người này, thì không dễ ngây ngốc lừa gạt, đối phương bây giờ nhìn thì hòa ái dễ gần, nhưng người trong hoàng gia hỉ nộ vô thường nhất, không thể phớt lờ.

Tiêu Vân Chước hơi cụp thấp mắt, cũng không nhìn thẳng vào đối phương, người của hoàng gia mệnh số nhiều khi có liên quan đến thiên hạ, nhưng không thể tùy tiện bói toán tính quẻ, nếu không phải trả giá lớn nàng không chịu đựng nổi.

"Tam công tử, có gì chỉ giáo?" Tiêu Vân Chước khách khí lại xa cách, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Nguyên Nghiêu thật ra cũng không biết mình tìm nàng làm cái gì.

Hắn ta đứng ở dưới bức tường đầy bức họa này cẩn thận suy tư một chút, quạt giấy vỗ nhè nhẹ vào trong lòng bàn tay, sau một lúc lâu cười nói: "Ngươi ta vui vẻ hợp nhau, không bằng cùng đến chỗ Hoắc Tuần xem án được chứ!? Ta phát hiện có không ít vụ án kỳ quái chưa được giải quyết, nếu có ngươi chỉ điểm, nhất định có thể phá giải!"

Chương 199

Tam vương gia chỉ lớn hơn so với Tiêu Vân Chước một hai tuổi mà thôi.

Nếu như đoan trang đứng đấy bất động, hoặc là cố ý bày ra mấy phần tư thế, nhìn thì trái lại hiện ra mấy phần khôn khéo và uy nghiêm.

Nhưng lúc này hắn ta mặc trang phục bình thường, hai mắt sáng lên, miệng hơi cười, sự ngây thơ trên mặt vô cùng rõ ràng, như là nhi tử ngốc của nhà địa chủ, nửa điểm khí phái cũng bị mất.

"Tam công tử nói có lý." Tiêu Vân Chước cười một tiếng, sau đó, lại chuyển chủ đề: "Vậy thì ngày khác đi!"

Nói xong, Tiêu Vân Chước vội vàng nhấc chân rời đi.

Nguyên Nghiêu sửng sốt một chút, vội vàng đi theo.

"Ngươi đi đâu? Vừa rồi ta thấy ngươi nhìn chằm chằm vào một bức họa không động, ta thấy bên trên cũng không có tên đại ca ngươi, chẳng lẽ... Ngươi đang tính xem ai có thể đỗ hội nguyên?" Nguyên Nghiêu nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy mình vô cùng thông minh.

Tiêu cô nương trước mắt, đó chính là thần cơ diệu toán!

Thảo nào lúc trước lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy người này, đã cảm thấy người này kỳ quái!

Một tiểu cô nương, đối với Mạnh Bình Chương lại chưa quen thuộc, mở miệng đã có thể nói ra chuyện hậu viện của đối phương, rất hiển nhiên, nàng có một đôi mắt thông tuệ! Chỉ tiếc lúc ấy hắn ta chỉ lo bội phục tiểu cô nương này có tính cách mạnh mẽ, nên không nghĩ nhiều.

Thậm chí về sau ở nha môn nhìn thấy nàng, cũng bị Hoắc Tuần

ngoan cố kia ảnh hưởng tới, cảm thấy Tiêu Vân Chước là cô nương ngoan ngoãn đáng thương bình thường.

Nhưng về sau nghe nói đến chuyện của La gia, hắn ta mới lại quay về nhìn kỹ vụ án của Ngô Tam, lúc này mới phát hiện Tiêu Vân Chước vô cùng kỳ dị, nàng ở trong vụ án này căn bản không được coi là người bị hại đáng thương!

Người này, so với những người bình thường tiêu sư hiệp sĩ lúc trước hắn ta biết, còn thú vị hơn!

"Tài học cao thấp, há lại có thể tính ra?" Tiêu Vân Chước giờ phút này phủ định nói.

Nhưng Tam vương gia theo rất chặt.

"Vậy ngươi đang tính cái gì?" Tam vương gia nghĩ một chút: "Trên đời này người muốn bỏ qua bản thiếu gia sang một bên để tự chơi còn chưa xuất hiện đâu, Tiêu cô nương, bản thiếu gia tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến ngươi, hơn nữa có bản thiếu gia ở đây, bảo đảm ngươi làm việc càng thêm thuận lợi! Hai người chúng ta liên thủ, Kinh Thành này còn có câu đố gì không giải được?"

Tiêu Vân Chước dừng bước lại.

Lời này hình như cũng không sai.

Cũng ví dụ như Tống Thừa này, trước kỳ thi chắc chắn là sẽ không ra khỏi cửa, nàng muốn gỡ bỏ nghi ngờ trong lòng, đầu tiên phải tìm cách tới gần...

"Tam công tử quen biết Tống Thừa không?" Tiêu Vân Chước nghiêm túc hỏi.

"Dĩ nhiên là có, tài tử nổi tiếng trong kinh! Bản... Bản thân là đường đệ của thân tỷ phu, nhưng gần đây lá gan của hắn nhỏ như con chuột, cả ngày ru rú ở trong phủ, cửa phòng cũng không dám ra ngoài, chỉ sợ vận khí không tốt bị bệnh, ngươi... Muốn gặp hắn?" Tam vương gia vẫn rất thông minh, rất nhanh đã đoán ra.

Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu: "Nếu như Tam công tử khó xử, việc này cũng không sao."

Bên cạnh Tống Thừa này chưa chắc đã có quỷ hồn đi theo, cũng không phải nhất định phải gặp mới được, mặc dù nàng muốn mượn số phận của đối phương để đánh cược một lần, nhưng cũng chỉ là muốn thử một lần đường tài vận không chính đáng của mình mà thôi, nếu như không gặp được người, nàng cũng sẽ không cưỡng cầu.

"Sao lại thôi chứ? Ta muốn gặp ai mà không được chứ??" Nguyên Nghiêu tự tin cười một tiếng.

Với thân phận này của hắn ta, hoàng cung hay là dân gian, đều là đi ngang.

Cũng chính vì vậy, mỗi ngày hắn ta đều đối mặt với một dạng khuôn mặt, không có nửa điểm ý mới.

Hơn nữa, hiện tại hắn ta thật sự tò mò, vì sao Tiêu Vân Chước muốn đi gặp Tống Thừa? Tống Thừa này dáng vẻ không tệ cũng rất có tài hoa, nhưng Tiêu Vân Chước nhãn thần trong suốt, chắc là không có tâm tư ở phương diện kia, hơn nữa Tống Thừa còn có thê thất mà.

"Ngươi..." Tam vương gia liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Ngươi đến Tống gia cũng không ổn, được rồi, hay là để ta gọi hắn đi ra ngoài, vừa vặn mấy ngày trước ta có được một bảng chữ không tệ, có thể lấy đây làm lý do."

Giờ phút này, Nguyên Nghiêu chỉ cảm thấy rất đáng tiếc.

Tiêu cô nương rất đặc biệt, chỉ tiếc là một cô nương, ở chung thật sự là không tiện, nếu như Tiêu gia Nhị Lang có bản lĩnh như thế, vậy thì thật quá tốt rồi!

Chương 200

Đã không thoát khỏi được Tam vương gia, Tiêu Vân Chước cũng thả lỏng tâm tình, cùng Tam vương gia đến trà lâu lẳng lặng chờ đợi.

"Bổn công tử nhớ, ngươi từ chối ngọc mà ta tặng cho, ta vốn chỉ nghĩ là ngươi không biết phân biệt hàng, nhưng từ chuyện của La gia kia, bổn công tử đã kiểm điểm lại một chút, không phải là ngọc này của ta không sạch sẽ đấy chứ?" Sau khi Nguyên Nghiêu ngồi xuống, bảo người rót cho Tiêu Vân Chước một chén trà ngon, lúc này mới lại tò mò hỏi.

Tiêu Vân Chước chỉ nhìn cặp mắt kia một chút, rồi lập tức tránh ra.

Nhìn nước trà trong chén sóng sánh, nói: "Tam công tử đã hỏi, ta cũng không tiện không đáp, chỉ là... vẫn còn có chút quy củ."

Nguyên Nghiêu phản ứng rất nhanh, lúc này đã bảo hạ nhân bên cạnh móc ra một tờ ngân phiếu.

"Quy củ này ta hiểu, ta nghe nói Nhị cô nương của La gia cũng đưa cho ngươi một chút tiền bạc, không chỉ có nàng ta, còn có Mạnh gia và Hồ gia phường vải Cao Thăng, đều vô cùng hào phóng đại khí, bổn công tử cũng không khác với những người khác nhiều, những thứ tục vật này xưa nay không thiếu, ngươi muốn bao nhiêu cũng được!" Nguyên Nghiêu nói rất nhiều.

Tiêu Vân Chước thở hắt ra, cuối cùng nhận tiền.

Lần trước gặp được, nàng đã ngậm miệng không nói, là không muốn chọc vào người không nên trêu chọc.

Nhưng lần này đối phương lại hỏi ngay thẳng, lại có tính tình như thế, nhất định là không đạt mục đích thì sẽ không bỏ qua, nếu đã như vậy, còn không bằng nàng dứt khoát một chút.

"Ngọc trong tay ngươi thật sự có chút không sạch sẽ, nhưng đeo cũng sẽ không hại đến người, chỉ là không có linh khí, công tử có thể phái người đi điều tra, công nhân khai thác quặng mỏ này thậm chí là người vận chuyển ngọc này, có thể đã từng gặp chuyện ngoài ý muốn..." Tiêu Vân Chước không kiêu ngạo không tự ti nói.

Nếu như đối phương coi nàng như Tiêu gia cô nương, vậy nàng sẽ cố gắng hết sức làm thiên kim tiểu thư có phép tắc.

Nhưng nghiễm nhiên, đối phương muốn dò xét nội tình của nàng.

Vậy nàng cũng không cần phải cẩn thận khách khí như thế, ngược lại càng phải biểu hiện ra phân lượng của mình, như thế mới không cần nhìn sắc mặt người khác.

Nguyên Nghiêu kinh ngạc nhìn nàng, sau đó trên gương mặt trong sáng hiện lên mấy phần ngưng trọng và hoài nghi, nhưng rất nhanh lại có chút tức giận nói ra: "Ý của ngươi là, bởi vì tặng ngọc cho bổn công tử mà hại chết người? Vương Ngũ! Lập tức gọi họ Lương kia đến cho ta! Cẩu vật kia nếu dám ở ngay trước mặt ta nói láo, ta nhất định phải băm hắn cho chó ăn!"

Miếng ngọc kia của hắn ta, là một thương nhân bán ngọc họ Lương tặng cho.

Đối phương ở kinh thành cũng mở mấy cửa hàng ngọc thạch, hắn ta cảm thấy ngọc thạch nhà hắn quả thật không tệ, đám thợ cả chạm trổ hoa văn cũng nhiều, cho nên lúc mở chi nhánh, cũng bảo người đưa chút quà tới.

Từ trước tới giờ hắn ta giao hữu đều không nhìn thân phận, nếu thật sự nói chuyện hợp ý, đừng nói chỉ là tặng chút quà, tự mình đi cổ vũ, hắn ta cũng không để ý!

Người trong kinh thành này, rất nhiều đều muốn làm quen với hắn ta, hắn ta biết.

Có vài người tặng ngọc, cũng có vài người tặng đồ ăn, đồ dùng, những thứ này đều chỉ là một loại phương thức làm quen mà thôi,

có nhận hay không phải xem người này có thể khiến hắn ta cảm thấy hứng thú hay không!

Có đồ tốt gì mà hắn ta chưa từng thấy? Một miếng ngọc, hắn ta còn không vừa mắt.

Hắn ta kết bạn với thương nhân bán ngọc này, là bởi vì lúc đối phương tặng ngọc, còn đưa tới một bản thư tịch liên quan tới quá trình đào ngọc và phẩm chất, hắn ta cảm thấy đối phương là thương nhân trong bụng có vốn, hiểu về ngọc, vậy nên ngọc nhà hắn tất nhiên sẽ thuận mắt hơn so với nhà khác một chút.

Nhưng nếu trong tay đối phương dính đồ không sạch sẽ, vậy thì tất cả lại khác.

Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ Tam vương gia tức thở hổn hển, cũng không ngăn cản.

Tam vương gia này còn trẻ, quả thật ngang bướng, nhưng cũng không ngốc, thậm chí còn rất thông minh.

Chủ động mở miệng hỏi thăm chuyện ngọc, chứng minh hắn ta đã sớm nghi ngờ chuyện này, vì sao không điều tra trước một chút? Nhất định phải đợi đến lúc nàng mở miệng thừa nhận rồi mới bắt người đến hỏi, hiển nhiên là muốn đưa người tới trước mặt nàng để giằng co, muốn thử bản lĩnh của nàng thêm một chút.

Tâm nhãn của con người vĩnh viễn nhiều hơn so với quỷ.

Chương 201

Tiêu Vân Chước chỉ lẳng lặng không nói tiếng nào, diện mạo bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt, giờ khắc này dường như giống một thế ngoại cao nhân.

Cửa hàng ngọc thạch này cũng ở con đường cách đó không xa, Tam vương gia vừa mở miệng, chẳng bao lâu, thị vệ đã gọi thương nhân họ Lương này đến.

Đối phương vẻ mặt kinh ngạc, sau khi thấy Tam vương gia, lập tức cười nói: "Tam gia hôm nay tại sao không đến cửa hàng của tiểu nhân ngồi một chút? Hôm qua sư phụ mới điêu khắc được một cây trâm ngọc Trúc Linh, rất thanh nhã, thích hợp với vị cô nương ngồi đối diện Tam gia đây, có muốn tiểu nhân mang tới cho vị cô nương này thử hay không?"

Tiêu Vân Chước liếc nhìn một chút.

Người này cũng không có Quỷ Hồn bên cạnh, nhưng khí tức đục không tịnh.

"Ngươi thành thật cho gia! Miếng ngọc mà ngươi tặng cho ta rốt cuộc có khuyết điểm gì!? Trước khi đưa tới, là có người đã chết bởi vì khối ngọc này hay không?" Nguyên Nghiêu cũng thật sự tức giận, sự phẫn nộ này đã nghẹn vài ngày rồi.

Trong lòng họ Lương hơi hồi hộp một chút, giật nảy mình, lúc này bịch một tiếng quỳ xuống: "Chuyện này... Chuyện này oan uổng cho tiểu nhân quá? Tiểu nhân có lá gan lớn bằng trời, cũng không dám làm ra chuyện liên quan đến mạng người!?"

Tiêu Vân Chước cũng hiểu mục đích Tam vương gia gọi người tới.

Thế là, Tiêu Vân Chước hỏi thời gian ngọc này được vận chuyển tới.

Nhìn kỹ một chút người thương nhân bán ngọc, lần này lấy ngày

bấm đốt ngón tay tính một phen.

"Ứng hào gặp không, lâm Bạch Hổ động, đây là... Vốn dĩ người vận chuyển ngọc này gặp chuyện cướp bóc, vì hào nằm ở dưới quan viên, thuộc tính là âm, tai hoạ lại không có chỗ sinh... Chủ nhân chân chính của ngọc này gặp khó, nhưng bởi vì đắc tội với người quyền cao chức trọng, cho nên không có cửa cáo quan, chủ nhân của ngọc này trước khi chết oán niệm đã nhiễm vào ngọc thô, đả thương linh khí của ngọc, lại... Dựa theo ta suy tính, chủ ngọc này còn có nhi tử, bởi vì phẫn nộ bị họa, bị giam ở trong lao ngục, có tướng tuyệt tự... Lương lão gia, ngươi và chủ nhân ban đầu của miếng ngọc này chắc là người quen hả..."

Trong đầu Tiêu Vân Chước suy nghĩ phức tạp cực kì, nhưng nói ra coi như đơn giản.

Nhưng dù cho như thế, Nguyên Nghiêu cũng nghe không hiểu nàng tính ra thế nào.

Tiêu Vân Chước đã tính ra đại khái, rồi bắt đầu căn cứ vào suy đoán của chính mình để kể lại cố sự, nói: "Lương lão gia, trước đây ngươi và người ta hùn vốn làm ăn, cùng nhau đi tới quặng mỏ chọn quặng, thật không nghĩ đến ra ngoài bất lợi, không giống như đồng bạn vận khí tốt, đối phương có được một miếng ngọc thô vừa to lại tốt, nếu như hắn trở về Kinh Thành, nhất định có thể dựa vào ngọc này kiếm được không ít tiền bạc, so sánh lại, việc buôn bán của ngươi vô cùng có khả năng rớt xuống ngàn trượng bị cướp mất danh tiếng, cho nên ở trên đường ngươi đã động tay chân..."

"Ngọc thạch quý giá, người vận chuyển chắc chắn không ít, muốn trực tiếp ăn cướp trắng trợn hiển nhiên là không thể, cho nên..."

"Biện pháp tốt nhất, là... Ngươi hối lộ quan viên địa phương, danh chính ngôn thuận cướp ngọc thạch vào tay, vừa vặn, đồng bạn của ngươi tính tình cương liệt, dưới cơn nóng giận lại chết rồi, còn lại nhi tử sinh lòng bất mãn, lại xung đột với vị quan viên kia, nên cũng bị giam lại, về sau ngươi có chỗ dựa, sau khi tới Kinh Thành, lại tặng đồ cho Tam vương gia, dĩ nhiên cũng sẽ không có ai dám nhắc tới khúc mắc trong đó..."

"Những gì ta nói, chắc là tám chín phần mười hả." Tiêu Vân Chước chậm rãi nhìn đối phương nói ra.

Nguyên Nghiêu nhíu mày, trực tiếp đi lên đạp một cái: "Ngươi nói thật cho bổn vương, nếu không ta chém cả nhà ngươi!"

"Vương Gia thứ tội…" Thương nhân bán ngọc họ Lương kia vội vàng quỳ xuống hô.

Lương lão gia dĩ nhiên không cảm thấy vấn đề này thật sự là do tiểu cô nương ở bên cạnh tính ra, ông ta thấy, đây là Tam vương gia đã sớm biết chân tướng, chờ chính ông ta khai ra! Cho nên nào dám cắn răng không nhận?

Chương 202

Tiêu Vân Chước im lặng nhấp một ngụm trà, gã thương nhân buôn ngọc họ Lương này có lẽ ban đầu chỉ nghĩ đến đầu cơ trục lợi, nhưng tuy rằng ông ta chưa dùng vũ khí g.i.ế.t. người nhưng cuối cùng vẫn là làm hại mạng người.

“Tiểu nhân…tiểu nhân…” Thương nhân kia ngập ngừng nói.

Hộ vệ trực tiếp gác đao trên cổ ông ta, ngay lập tức, toàn thân người này run rẩy, mồ hôi lạnh cũng toát ra.

Run rẩy nói: “Vương gia tha mạng…Tiểu nhân, tiểu nhân thật lòng muốn đưa khối ngọc này cho ngài, chỉ là người đồng bạn kia của ta không muốn, chỉ muốn đem đồ về bán kiếm một khoản lớn. Mà miệng hắn cũng không sạch sẽ, tức giận nắm ngài cùng với Hồng đại nhân kia. Hồng đại nhân tức giận mới đánh hắn mấy bản tử, không ngờ hắn bị đánh rồi vẫn còn không thành thật, còn đòi hồi kinh cáo ngự trạng, Hồng đại nhân cũng là sợ bẩn thanh danh của ngài nên phái người giam lại, hắn lại nhất thời nghỉ quẩn nên mới tự đâm đầu vào khối ngọc mà chết.”

Lương lão gia vội vàng nói.

Đến tận lúc này mà vẫn không cam lòng, trong lời nói vẫn tỏ ý bào chữa cho chính mình.

Trong lòng Nguyên Nghiêu khiếp sợ, không ngờ một khối ngọc như thế này mà còn có thể liên lụy đến mạng người, tức giận đến tận cùng.

“Bổn vương còn sợ hắn cáo trạng sao? Khối ngọc này chuyển về đến kinh thành rồi mới vào tay ta, trước đó ta hoàn toàn không biết gì cả, có quan hệ gì với ta chứ? Ngươi thật to gan, dám làm bổn vương bị liên lụy.” Nguyên Nghiêu vô cùng tức giận.

Người này dám nói ra lời này, chính là uy hiếp hắn!

Hắn đã thu khối ngọc, bây giờ có nói gì cũng đã muộn. Nếu án tử này nháo ra, tất nhiên phụ hoàng sẽ khiển trách hắn nhận quà từ thương nhân.

Nhưng những thứ này…hắn sợ sao?

Quà hắn nhận được cũng nhiều lắm, nhưng thứ nào cũng công khai, nếu hắn dám nhận thì sẽ không nhận lén lút. Mỗi năm hắn được cái gì ngon cái gì vui đều có báo cáo chi tiết trên bàn phụ hoàng hắn rồi!

“Kéo xuống cho bổn vương! Giao cho Hình Bộ, lại đi Lại Bộ một chuyến, xử lý cả Hồng đại nhân gì đó cho bổn vương!” Nguyên Nghiêu tức giận muốn hộc máu: “Nếu ngươi đàng hoàng, bổn vương không ngại ngươi lợi dụng ta để kiếm chút lợi ích, nhưng ngươi lại lừa gạt bổn vương, thật chán sống rồi!”

Lương lão gia vừa muốn kêu tha mạng thì ngay sau đó đã bị bịt miệng kéo ra ngoài.

Nguyên Nghiêu nhớ tới khối ngọc không tì vết kia, toàn thân cảm thấy khó chịu.

“Chờ khi nào nhi tử của chủ ngọc hồi kinh thì đem hết toàn bộ số ngọc đã điêu khắc trả lại cho hắn, ngoài ra…ngoài số tiền mà họ Lương kia bồi thường thì bổn vương lại bồi thường cho hắn thêm một ngàn lượng bạc nữa…” Nguyên Nghiêu lại sắp xếp, hạ nhân bên cạnh cẩn thận lắng nghe.

Trà vào miệng, thấy có mấy phần chua xót.

Tiêu Vân Chước nghe Tam vương gia này xử trí nhẹ nhàng như vậy, cũng không có ý kiến gì.

Vốn chính là thiên chi kiêu tử, cho dù có thử nếm trải cuộc sống bao nhiêu thì cũng không thể thật sự hiểu được nỗi khổ của bá tánh.

“Tiêu cô nương, ngươi tính toán thật đúng là lợi hại, quả nhiên ta không nhìn lầm người!” Nguyên Nghiêu vô cùng kích động, lại có

chút tự hào: “Ánh mắt bổn vương cũng không tồi, thế mà lại có thể phát hiện viên trân châu như Tiêu cô nương! Không biết Tiêu cô nương có ý định thu đồ đệ không? Nhất định ta phải bái ngươi làm sư phụ để học được bản lĩnh kỳ diệu này của ngươi!”

“…” Tiêu Vân Chước im lặng nhìn hắn, sau đó nghiêm túc nói: “Tam vương gia và ta không có duyên phận thầy trò, hơn nữa nếu gia nhập vào môn, quan sát thiên cơ thì sẽ làm tổn hại đến tuổi thọ.”

Vừa nói như vậy, trong ánh mắt Nguyên Nghiêu lộ ra mấy phần mất mát.

“Thật là đáng tiếc, từ nhỏ ta đã hy vọng có một vị thần tiên từ trên trời hạ xuống, mang ta đi tới một thế ngoại đào nguyên. Cho dù ta không có vinh hoa phú quý cùng với thân phận hoàng gia này cũng không phải là chuyện gì nghiêm trọng lắm…” Nguyên Nghiêu thở dài một tiếng, ủ rũ hơn nhiều.

“Nếu lòng yên tĩnh thì cho dù ở nơi đâu cũng đều là thế ngoại đào nguyên, sao Tam vương gia không nghĩ thoáng hơn một chút?” Tiêu Vân Chước nói nửa thật nửa giả.

Lòng yên tĩnh? Không có mấy người có thể đạt tới.

Thế tục vừa phiền nhiễu lại ầm ĩ, sao có thể sánh được với sự yên bình thoải mái của Thần Ẩn Môn?

Chỉ tiếc sư môn tránh xa thế tục, xung quanh ngay cả quỷ cũng không có chứ đừng nói là người, với tình trạng của nàng nếu cứ ở đó mãi thì nàng sẽ không sống được bao lâu.

“Đại sư nói rất có đạo lý! Vậy ta đây sẽ làm tục gia đệ tử, tu hành ở ngay trong kinh thành!” Nguyên Nghiêu vỗ bàn, nghiêm túc tỏ rõ lập trường.

Tiêu Vân Chước lại im lặng cúi đầu.

Mấy lời nói ngốc nghếch thế này, nghe rồi cũng không biết phải đáp lại thế nào cả, làm khó nàng quá rồi.

Chương 203

Lúc Lương lão gia bị kéo xuống lầu, vị Tống Thừa công tử kia cũng bị người dẫn tới đây, lúc hai người đi ngang qua nhau, Tống Thừa có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua Lương lão gia, cứ luôn cảm thấy hôm nay…sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Thương nhân buôn ngọc này rất nổi danh ở kinh thành.

Bởi vì ông ta có quan hệ tốt với Tam vương gia nên rất nhiều gia đình giàu có trong kinh thành cũng đến cửa hàng của nhà này để mua đồ.

Nhưng hiện tại Tam vương gia lại trói người giải đi rồi?

Tống Thừa đầy bụng nghi ngờ mà bước lên lầu, vốn tưởng rằng mình sẽ chỉ gặp một mình Tam vương gia, lại không ngờ rằng bên cạnh lại có một nữ tử xa lạ.

Nữ tử này trông còn trẻ, dáng vẻ chưa thành thân, cũng không biết địa vị thế nào.

Tam vương gia từ trước đến nay hay làm bậy, nhưng rất ít kết giao với nữ bằng hữu, người trong kinh thành đều biết chuyện này, lúc này lại thình lình có một người xuất hiện, khiến Tống Thừa có chút không hiểu ra sao.

“Không biết điện hạ gọi Tống mỗ tới là vì chuyện gì?” Tống Thừa cung kính hỏi.

“Chỉ là lo lắng ngươi gần đây căng thẳng quá, ảnh hưởng đến sức khỏe nên gọi ngươi ra đây ngồi thôi.” Nguyên Nghiêu thản nhiên nói, sau đó lại bắt đầu bịa chuyện: “Vị này chính là... Tiêu cô nương, biết xem bệnh, trước đó Mạnh gia tiểu lang quân còn không phải là do nàng chữa đấy sao? Ta sợ ngươi ở đây bị bệnh nên đặc biệt mời Tiêu cô nương đến đây…”

“…” Khóe miệng Tống Thừa giật giật.

Lời này, hắn có thể tin được sao?

Chẳng cần Tam vương gia nói thì hắn cũng biết đôi điều về Tiêu cô nương này.

Tiêu phán quan!

Ngoại hiệu này đã ngầm truyền đi! Nghe nói Tiêu cô nương còn biết tìm thi cốt nữa…

Quả nhiên, Tiêu Vân Chước nhìn sang.

Đôi mắt kia….

Sau khi bắt gặp ánh mắt kia, trong lòng Tống Thừa càng thêm căng thẳng, đôi mắt của Tiêu gia cô nương rất đẹp, trong veo, đen trắng rõ ràng, đồng tử giống như có khả năng chấn nhiếp lòng người, khiến người ta bất an, theo bản năng xoay đầu né tránh.

Nhưng giờ phút này, Tiêu Vân Chước lại vô cùng khiếp sợ.

Bên cạnh Tống Thừa này…thật sự có quỷ! Lại không chỉ có một con!

Lướt qua Tống Thừa, nàng nhìn thấy ba quỷ hồn, đều là nam tử nhưng tuổi tác không lớn, có lẽ khi chết chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, dáng dấp không tệ, lại có một cảm giác sạch sẽ không phân biệt nam hay nữ.

Ba quỷ hồn này đứng gần Tống Thừa, vẻ mặt rất cung kính, chỉ là ý thức của ba quỷ hồn này đã tiêu tán, lúc này giống như những cái bóng chứ không có ý nghĩ của chính mình.

Những quỷ hồn giống như thế này hẳn là âm khí đã bị tổn hại nặng nề, không đủ hoàn chỉnh nên không có luân hồi.

Bởi vì bị bọn họ dây dưa nên Tống Thừa mới có thể thường xuyên gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Chẳng qua chờ khi hồn phách của ba người này hoàn toàn bị dương khí trên người Tống Thừa nuốt hết, hoàn toàn biến mất thì vận khí của Tống Thừa cũng sẽ thay đổi, với tướng mạo của hắn thì trong tương lai cho dù làm gì cũng sẽ rất thuận lợi.

“Tiêu cô nương, ngươi cho rằng hắn có bệnh gì không?” Nguyên Nghiêu nháy mắt hỏi.

Tiêu Vân Chước khẽ cau mày, nhìn Tống Thừa rồi hỏi thẳng: “Tống công tử có từng thay đổi thư đồng bên người không?”

Chương 204

Hôm nay Tống Thừa đi ra ngoài cũng mang theo thư đồng, lúc nàng đang bị hộ vệ chặn lại ở cách đó mười thước. Thư đồng này cũng tầm mười ba mười bốn tuổi, một đôi mắt thật sự rất trong veo, dáng vẻ cũng cực kỳ ngoan ngoãn.

Tống Thừa không ngờ Tiêu gia cô nương này lại không khách khí đến như vậy, vừa mở miệng liền hỏi chuyện riêng tư của hắn.

Chẳng qua Tam vương gia đang ở đây, nếu Tiêu Vân Chước hỏi thì chắc chắn đã được Tam vương gia đồng ý, cho nên Tống Thừa dứt khoát nói: "Đã từng đổi mấy lần, gia mẫu yêu cầu nghiêm khắc nên cứ cách một thời gian sẽ lại chọn lựa một thư đồng khác ở bên người ta hầu hạ bút mực."

Tiêu Vân Chước gật đầu, sau đó ánh mắt có chút phức tạp lại nói: "Vậy…mấy thư đồng bị thay thế kia đi đâu rồi?"

"…" Tống Thừa sửng sốt một lúc.

Hắn cũng có chút khó hiểu, vì sao Tiêu cô nương lại quan tâm đến chuyện này như vậy?

Hắn vừa mới mở miệng trả lời vấn đề của đối phương là đã cho Tam vương gia mặt mũi rồi, cũng coi như làm đủ lễ nghĩa, nếu Tiêu gia cô nương là người hiểu chuyện thì không nên tiếp tục hỏi thêm nữa.

"Không biết vì sao Tiêu cô nương lại hỏi những chuyện này?" Tống Thừa lịch sự đáp, sau đó nói: "Ta và lệnh huynh cũng là bạn học, hắn cũng có biết chút ít về chuyện của ta."

Tiêu Vân Chước dường như nghe không hiểu lời từ chối uyển chuyển này.

"Hôm nay thật sự đã mạo phạm Tống công tử, ta nghe nói mỗi lần Tống công tử khảo thí đều rất trắc trở, liền mặt dày muốn gặp một

lần, muốn tìm hiểu nguyên cớ xem thử ra sao. Với tuổi của Tống công tử, theo lý mà nói, thư đồng bên người phải là người thành thục một chút, không ngờ lại là người còn nhỏ như vậy nên trong lòng mới sinh tò mò hỏi nhiều mấy câu." Tiêu Vân Chước tiếp tục nói.

Bên người đại ca nhị ca của nàng cũng có thư đồng, thậm chí còn là mấy người, nhưng cũng chỉ nhỏ hơn bọn họ vài tuổi thôi.

Bình thường người ta chọn thư đồng thường phải chọn người thông minh, đi học cùng với thiếu gia, vừa có thể hầu hạ bút mực, lại có thể trò chuyện với thiếu gia khi đọc sách nhàm chán, nếu như chọn người thô kệch không biết chữ chỉ sợ không thể trò chuyện cùng, cũng không có trợ giúp gì cho việc học.

Sau khi thư đồng trưởng thành, gần như đều là tâm phúc.

Bởi vì từ nhỏ đã đi học cùng nhau nên kiến thức cũng khá nhiều, thư đồng của đại ca nàng bây giờ có thể đi theo các quản sự trong nhà học tập, tương lai có thể phụ tá đại ca chống đỡ gia nghiệp.

Bây giờ đại ca đã lớn tuổi, thư đồng bên người cũng đã đổi thành gã sai vặt và người hầu. Người trước phụ trách chạy việc vặt, người sau phụ trách bảo vệ, bọn họ có vai trò khác nhau nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đổi thành người khác. Suy cho cùng thì để có thể bồi dưỡng ra một hạ nhân có thể dùng được cũng không dễ dàng.

Mà Tống gia này cũng thật kỳ quái, thư đồng còn chưa trưởng thành đã thay đổi, còn đổi thường xuyên như thế nữa.

"Tống Thừa, ta cũng thấy kỳ lạ. Ngoại hình các thư đồng nhà ngươi đều rất không tệ, liệu có phải ngươi có…đam mê ở phương diện kia không?" Tam vương gia nói thẳng ra, nói xong liền cảm thấy ngượng ngùng liếc mắt nhìn Tiêu Vân Chước.

Hình như ở trước mặt nữ hài tử, hắn không nên nói cái này.

Chẳng qua thư đồng của Tống Thừa rất không tệ, tuổi còn nhỏ…

Sắc mặt Tống Thừa lập tức đỏ bừng: “Tam vương gia! Tại hạ không phải là loại người đó!”

“Vậy tại sao ngươi lại tìm những thư đồng nhỏ tuổi như vậy để dùng? Với độ tuổi này của ngươi cũng bắt đầu kết giao với người ta rồi, mấy thư đồng nhỏ tuổi khi làm việc chắc chắn sẽ không làm tốt bằng mấy người lớn tuổi hoặc là người hầu, tại sao ngươi không đổi như thế? Ta nhớ mấy lần trước khi gặp ngươi…bên cạnh ngươi cũng vẫn luôn có một thư đồng kề cận…” Tam vương gia rất khó hiểu hỏi.

Chương 205

Sắc mặt Tống Thừa có chút khó xử.

Thật đúng là bị hỏi đến không có cách nào trả lời, lúc sau mới nói: "Gia mẫu cảm thấy thư đồng nhỏ tuổi sẽ ít tâm cơ hơn, sẽ không làm ảnh hưởng đến việc học của ta, thực sự không phải bởi vì … phương diện đó."

Hắn cũng biết có một số người sẽ dùng thư đồng như luyến đồng, sở thích vừa quái dị lại ghê tởm.

Nhưng hắn…thật sự không làm chuyện này!

"Tống công tử có biết những thư đồng bị thay thế đi đâu rồi không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

Tống Thừa nghĩ nghĩ: "Gia mẫu nói những người này được đi theo các đại quản sự hoặc đưa về thôn trang làm những việc khác, tại hạ cả ngày đọc sách, bình thường cũng không để ý nhiều đến mấy chuyện này."

Nguyên Nghiêu nghiêng đầu, xòe quạt ra, quang minh chính đại chắn tầm mắt của Tống Thừa.

Hắn núp ở phía sau chiếc quạt, nhỏ giọng nói với Tiêu Vân Chước: "Lời hắn nói hẳn cũng không phải là nói dối, người này có tiếng là không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, nếu không thì sao có thể đạt được thanh danh tài tử này? Phụ mẫu nhà hắn cũng quản giáo cực kỳ nghiêm khắc, chỉ mong hắn tỏa sáng rạng danh khoa cử, còn những việc vặt trong nhà đều làm thay hắn hết. Đúng rồi, ta nghe nói những hạ nhân ở bên cạnh hắn đều có tên giống nhau, có thấy kỳ lạ không?"

Tống gia vốn chỉ là một sĩ tộc bình thường, trưởng bối Tống gia chỉ giữ mấy chức quan nhàn tản, không được trọng dụng.

Nhưng danh tiếng thì lại không tệ, các nam nhân Tống gia đều rất

tuấn tú nên huynh trưởng Tống Thừa sau khi trúng tiến sĩ liền được phong làm phò mã, cưới công chúa.

Công chúa đó chính là trưởng nữ của bệ hạ nên tuy rằng tiền đồ của đường huynh Tống Thừa chấm dứt nhưng cả gia tộc Tống gia cũng thành hoàng thân quốc thích, vươn lên một giai cấp khác, chỉ cần đại công chúa vẫn còn sống thì vinh sủng của Tống gia trong tương lai sẽ không bị suy bại.

Tống Thừa không nói nên lời, không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói chuyện gì.

“Thư đồng của tại hạ đều có vẻ ngoài không tệ chỉ là bởi gia phụ gia mẫu thích hạ nhân có khí chất sạch sẽ, không muốn bọn họ làm bẩn mắt ta. Còn ta luôn sinh bệnh trước khi khảo thí…cũng là bởi sức khỏe ta kém và cũng kém may mắn mà thôi, đều không phải là do ta…phóng túng, hai vị thực sự đã suy nghĩ nhiều rồi.” Tống Thừa thực sự rất bất đắc dĩ.

Trên thực tế, không phải chỉ trước kỳ thi hắn mới xảy ra chuyện.

Mà mỗi lần hắn nghỉ ngơi không tốt thì sẽ bị đau bụng hoặc nổi mẩn đỏ.

Mà trước mỗi kỳ thi, hắn đều cảm thấy lo lắng, muốn ngủ cũng không ngủ được. Gần đây chuẩn bị thi hội, hắn lại càng sợ bệnh cũ của mình tái phát nên ngày nào cũng ở lỳ trong nhà, cứ đến tối lại uống canh an thần, đi ngủ đúng giờ đều đảm bảo sức khỏe mình không xảy ra vấn đề gì…

Nhưng hắn không ngờ rằng Tam vương gia lại nghĩ quá đáng cho hắn như vậy.

Thư đồng kia dù có đẹp trai đến đâu thì cũng là nam tử mà!

Trong lòng Tống Thừa không khỏi u sầu.

“Thư đồng Tống công tử tên là gì?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

“Để tránh cho ta không quen dùng nhưn tất cả thư đồng của ta đều

tên là Mặc Ngọc.” Tống Thừa nhận mệnh lại nói.

Một người là Tiêu phán quan hồ nháo, một người là vương gia nhàn rỗi, hai người này đi cùng với nhau, hôm nay hắn đừng hòng chạy trốn, chỉ có thể hỏi gì đáp nấy!

“Tên hay đấy!” Tiêu Vân Chước thở dài: “Chỉ tiếc bọn họ đoản mệnh, đều đã chết cả rồi.”

Một câu nói khiến Tống Thừa lập tức cau mày, ánh mắt khó hiểu lại kinh ngạc: “Tiêu cô nương, ngươi đang nói gì vậy? Mấy thư đồng của ta chỉ là bị sắp xếp đi làm việc khác, bọn họ còn trẻ như vậy, sao lại chết được?”

“Vậy ngươi có từng gặp lại bọn họ không?” Tiêu Vân Chước mỉa mai nói.

“Cái này…” Tống Thừa nghẹn họng: “Tống gia ta tuy rằng không thể so được với gia nghiệp của Tiêu gia ngươi ngày xưa nhưng hiện giờ trong nhà cũng có không ít sản nghiệp, thậm chí còn có một ít ở nơi khác nữa. Cả ngày ta bận đọc sách, đừng nói là hạ nhân, ngay cả người nhà cũng không gặp được mấy lần, làm sao có thể gặp lại bọn họ được?”

“Tống công tử thật ngây thơ.” Tiêu Vân Chước nhìn đối phương, nhất thời cũng không biết phải nên đồng tình thế nào.

Chương 206

Thư đồng bên người đã chết, nhưng Tống Thừa thân là chủ tử lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí còn tưởng rằng bọn họ ở nơi khác, cống hiền phần đời còn lại cho Tống gia?

Thật đúng là ngu xuẩn.

Hắn thậm chí còn không biết rằng lúc này các thư đồng đang đứng cạnh mình, giống như những chiếc vỏ rỗng bay trôi nổi xung quanh, đi theo hắn một cách mờ mịt và mù quáng, dùng âm khí trên người ảnh hưởng đến vận số của hắn.

Ánh mắt phức tạp của Tiêu Vân Chước có vẻ quá chói mắt, làm Tống Thừa không hiểu ra sau.

Thậm chí còn có cảm giác vô lực đàn gảy tai trâu nữa.

Trên khuôn mặt hào hoa phong nhã của Tống Thừa hiện ra mấy phần bất lực, nói tiếp: “Nhà ta chưa từng làm mấy việc khắt khe hạ nhân! Tiêu cô nương, ngươi nói các thư đồng của ta đều đã chết, quả thực là lời nói vô căn cứ! Ngươi…ngươi dù sao cũng là muội muội của Tiêu đại lang quân, tại hạ không muốn trở mặt với ngươi, nhưng nếu ngươi lại nói hươu nói vượn nữa thì đừng trách tại hạ không khách khí!”

“Tống Thừa, ngươi đừng vội.” Tam vương gia đứng dậy, bước tới vỗ vai Tống Thừa, bảo hắn ngồi xuống.

Tam vương gia nhỏ hơn Tống Thừa mấy tuổi, động tác lúc này giống như là tiểu hài tử đang an ủi người lớn, cảnh tượng này có vẻ buồn cười.

Tiêu Vân Chước nhìn Tống Thừa, chỉ cảm thấy người này…không hề ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Xin hỏi…Ngươi đã từng đổi mấy thư đồng rồi?” Tiêu Vân Chước vẫn không ngừng hỏi.

Nếu hôm nay nàng tới đây, còn nhìn thấy quỷ hồn bên người hắn, vậy thì chuyện này nhất định phải giải quyết.

Không còn cách nào khác cả, đã dính dáng đến nhân quả của người khác thì phải chịu trách nhiệm.

Tống Thừa xanh mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Vân Chước.

“Tống Thừa, ngươi đừng tức giận, coi như là nể mặt bổn vương mà nói thật ra đi! Tiêu gia cô nương cũng chỉ là quan tâm đến ngươi thôi, giống như tên họ Lương vừa bị kéo xuống kia ấy, chuyện mà ông ta lo lắng cả ngày chỉ nhờ Tiêu cô nương nói mấy câu mà đã lập tức được giải quyết, Tiêu cô nương chẳng qua cũng chỉ làm chuyện tốt thôi!” Tam vương gia lẫm liệt nói.

Chuyện mà tên họ Lương kia cả ngày phải lo lắng…đương nhiên là chuyện khối ngọc bị hắn phát hiện, sau đó đánh mất tất cả những gì mình có.

Hiện tại mọi chuyện đã bị Tiêu Vân Chước phanh phui, ông ta cũng cung khai, vậy thì không cần phải lo lắng nữa!

Cho nên cũng không phải là hắn đang lừa gạt Tống Thừa!

Lòng hiếu kỳ của Tam vương đến giờ phút này đã lên đến đỉnh điểm, vô cùng quan tâm đến chuyện nhà của người khác, hận không thể lập tức cạy miệng Tống Thừa ra để xem thử tài tử danh chấn kinh thành này rốt cuộc đã bí mật làm những chuyện vô đạo đức gì…

Tống Thừa tức giận đến thở hổn hển, nếu người mà hắn đối mặt lúc này không phải là Tam vương gia thì nhất định hắn đã phất tay áo bỏ đi rồi.

“Tại hạ…ba tuổi học vỡ lòng, tám chính tuổi mới đổi một thư đồng đầu tiên, sau lại mấy năm nay…” Tống Thừa vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ cẩn thận nghĩ lại: “Lúc đầu thì ba bốn năm đổi một người, sau thì thời gian rút ngắn hơn, cho đến này…có lẽ là tám thư đồng rồi. Chẳng qua mấy năm nay ta chưa bao giờ phạt bọn

họ, trước khi bọn họ đi cũng mang ơn ta, rất tiếc khi phải rời khỏi ta. Ta, Tống Thừa, ngay thẳng không sợ bóng ta, tuyệt đối không phải xin lỗi bất cứ ai cả!"

Ngược lại hai người này lại đột nghiên nghi ngờ hắn như vậy, quả thực là… xúc phạm nhân phẩm của hắn.

"Tống công tử, mấy thư đồng này ngày ngày đều đọc sách cùng với ngươi, đã bao giờ ngươi nghĩ đến việc giữ họ lại không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

Tống Thừa khịt mũi: "Thư đồng đầu tiên kia ngày ngày làm bạn với ta nên đương nhiên ta không nỡ, nhưng gia mẫu nói thư đồng mỗi ngày đọc sách, những thứ được học cũng giống như ta nhưng địa vị khác biệt rất lớn, nếu cứ thế mãi thì chỉ sợ sinh lòng bất mãn, mà thư đồng kia…quả thật làm việc cũng khá lười biếng, thường ngẩn người nên ta liền đồng ý với mẫu thân, thay cho hắn làm một công việc khác."

Chương 207

“Tiêu cô nương, nếu như nữ tử có thể vào thư viện đọc sách, có thể xông xáo ở bên ngoài như nam nhân thì nữ tử các ngươi còn sẽ cam tâm gả chồng làm hiền thê lương mẫu nữa không? Liệu có thể hy vọng xa vời được giống như nam tử, thi khoa cử, vào triều đường? Đối với những hạ nhân kia mà nói thì cũng giống như thế, càng nhận được nhiều thì tham cũng càng nhiều, nhưng nô tịch trói buộc làm bọn họ vĩnh viễn không có được thứ mình muốn, nếu như vậy, chẳng thà…đừng cho bọn họ hy vọng nữa.” Tống Thừa nghiêm túc nói với Tiêu Vân Chước.

Thư đồng của hắn, không giống như những người khác.

Khi hắn đọc sách, hắn sẽ si mê đến quên mình.

Thư đồng nhà người khác mặc dù nghe hiểu được tứ thư ngũ kinh nhưng chưa chắc có thể hiểu được văn chương sách luận. Nhưng làm thư đồng của hắn thì phải học những thứ mà hắn đã học, phải có tài học, có thể cùng tiến bộ với hắn, còn có thể chăm sóc hắn khi có thời gian rảnh!

Cho nên những người này đều rất có tài, lại thấy bọn họ có tài học giống nhau nhưng lại chỉ có thể khom lưng uốn gối, trong lòng cũng có chút không chịu nổi.

Phụ mẫu không muốn hắn phải suy nghĩ nhiều nên mới quyết định thay hắn, nhẫn tâm thay đổi người.

Hắn không còn lựa chọn nào khác, nếu hắn vì phá lệ xóa bỏ nô tịch cho thư đồng kia thì các hạ nhân khác trong nhà cũng sẽ khó chịu.

“Ngươi nói không sai, nếu là ta, ta cũng sẽ tham.” Tiêu Vân Chước thành thật thừa nhận: “Chẳng qua ta hỏi ngươi chuyện này cũng không phải là trách móc Tống gia ngươi thay đổi thư đồng quá nhiều, điều duy nhất mà ta muốn bày tỏ chính là sự thật các thư đồng này hắn đã không còn nữa rồi…Nếu ngươi không tin thì có

thể về nhà hỏi phụ mẫu ngươi một chút, nếu bọn họ có thể tìm được một người trong số đó thì ta sẽ xin lỗi ngươi vì chuyện hôm nay…"

"…" Tống Thừa nhìn nàng, há miệng rồi lại ngậm miệng, vẫn hoàn toàn không tin.

Tiêu Vân Chước có thể khẳng định, tất cả bọn họ đã chết.

Có một vài quỷ hồn có chấp niệm trước khi chết, vẫn còn lưu lại trên đời, còn có vài quỷ hồn có lẽ đã nhập luân hồi. Đương nhiên, cũng có khả năng là hồn phách bị dương khí trên người Tống Thừa làm tổn hại nên đã biến mất hầu như không còn, thế nên lúc này mới chỉ còn lại ba người.

"Mẫu thân ta tuyệt đối sẽ không lừa gạt ta!" Tống Thừa lập tức đứng dậy: "Tiêu cô nương nói thì phải giữ lời, ta sẽ không bởi vì ngươi là nữ tử mà phá lệ khoan dung với sự bôi nhọ của ngươi!"

Tiêu Vân Chước nhướng mày: "Hai ngày có đủ không? Hay là nói…chờ Tống công tử tham gia khoa khảo xong rồi lại nói?"

Chỉ còn bốn ngày nữa là sẽ đến kỳ khảo thí.

Cũng là Tống Thừa xui xẻo mới gặp được nàng vào lúc này.

"Đủ rồi! Trong mấy thư đồng đó của ta có hai ba người đang ở thôn trang gần kinh thành. Hôm nay trời đã tối, ngày mai ta sẽ bảo người nhà đưa người lại đây, sáng sớm ngày kia ta sẽ mang người tới nơi này, các ngươi tự xem là được!" Tống Thừa vô cùng tự tin, đồng thời vẻ tức giận trong mắt còn chưa tiêu tán: "Tiêu cô nương! Mong ngươi ngậm miệng lại, trước khi biết được chân tướng thì đừng có nói bậy ra ngoài, nếu như hủy hoại thanh danh nhà ta thì cho dù ta có tha thứ cho ngươi, nhưng chưa chắc phụ mẫu ta…thậm chí là công chúa điện hạ sẽ bỏ qua cho ngươi!"

Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười: "Được thôi, ta chờ ngươi sáng sớm ngày kia mang người tới đây."

"Tam vương gia, tại hạ cáo từ." Tống Thừa nén giận lại nói.

Người đọc sách vốn để ý thanh danh, tính tình cũng lớn, hôm nay Tiêu Vân Chước và Tam vương gia nói mấy câu không khác gì giẫm lên mặt Tống Thừa, giày xéo người ta một lúc.

Tống Thừa giận dữ rời khỏi trà lâu, nhìn ánh mặt trời bên ngoài cũng cảm thấy chói mắt.

Tam vương gia thật quá đáng!

Chờ chứng minh được sự trong sạch của nhà mình rồi, nhất định hắn phải báo việc này cho công chúa tẩu tẩu, đến lúc đó công chúa điện hạ hẳn là sẽ nói với bệ hạ một tiếng, cho dù bệ hạ có sủng ái hắn đến đâu cũng không thể để hắn đổi trắng thay đen như vậy!

Tống Thừa vội vã bước đi, rất nhanh đã về đến nhà.

Bộ dáng hùng hùng hổ hổ khiến phụ mẫu Tống gia vô cùng lo lắng, bước tới xác nhận sức khỏe hắn vẫn còn bình thường, không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 208

Phụ mẫu Tống gia sợ con mình lại sinh bệnh, nếu bỏ lỡ kỳ khoa khảo lần này thì lại phải chờ thêm ba năm nữa.

“Rốt cuộc thì tại sao Tam vương gia lại phải gọi con tới?” Tống phụ rất hoang mang: “Người này luôn thích chạy tới nha môn, thậm chí còn chạy tới mấy chỗ tam giáo cửu lưu nữa. Thiên gia long tử mà lại lăn lộn với mấy người chân đất kia, quả thực hoang đường! Nếu hắn dính lấy con thì cũng không phải là chuyện tốt, có cần nói chuyện với đường huynh và công chúa để nhắc nhở hắn một chút không?”

“Không cần đâu phụ thân, con đã ước định với Tam vương gia rồi, chỉ cần thỏa mãn một chuyện của hắn thì sau này hắn sẽ không quấy rầy con nữa.” Tống Thừa dứt khoát nói.

Tống phụ không hiểu ra sao.

Người nhà Tống gia vốn rất tuấn mỹ, Tống phụ chưa đến bốn mươi tuổi mà vẫn phong độ nhẹ nhàng, chòm râu trên cằm lại khiến cả người thêm khí chất văn nhã, cách nói chuyện từ tốn làm người ta liếc mắt nhìn liền cảm thấy ông ta là một người đầy bụng tài hoa, nhịn không được sinh ra mấy phần tôn kính.

Tống mẫu cũng không kém cạnh gì, mi tựa trăng rằm, khí chất đoan trang.

Hậu viện Tống gia cũng sạch sẽ, chẳng qua chỉ có hai ba thiếp thất, tuy có con vợ lẽ nhưng cũng không nhiều, không khí trong nhà xem ra cũng khá tốt.

Tống Thừa cũng rất hài lòng với tình huống nhà mình, vô cùng kính trọng phụ mẫu nên mới bởi vì mấy lời của Tiêu Vân Chước mà càng tức giận hơn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tống mẫu cũng nhẹ nhàng hỏi, vừa nói chuyện vừa giúp hắn phủi đi khí lạnh trên người, lại sai người

bưng tới một chén trà nóng.

“Nương, mấy thư đồng của con bây giờ vẫn ổn chứ?” Tống Thừa lập tức hỏi.

Tống mẫu ngẩn người, liếc mắt nhìn Tống phụ.

“Con hỏi mấy cái này làm gì? Bọn họ bây giờ đã lớn rồi, phải làm việc của mình.” Sắc mặt Tống mẫu khôi phục như thường, lập tức bình tĩnh nói: “Dân gian có câu nói, cho dù là bệ hạ cũng phải có một vài thân thích nghèo. Mấy thân thích nghèo này nếu không lui tới thì còn thành thật, còn nếu thường xuyên gặp mặt, xem trọng bọn họ vài lần thì bọn họ sẽ cảm thấy mình khác biệt, sau này chưa chắc có thể an tâm làm việc như trước…”

“Mẫu thân, cũng không nghiêm trọng như vậy đâu, mấy thư đồng trước kia của con cũng khá thành thật…” Tống Thừa lập tức nói.

“Mẫu thân chỉ nói vậy thôi, không muốn con ở thời điểm mấu chốt này mà sao lãng, chẳng qua nếu con muốn gặp thì…nương sẽ sắp xếp, chờ sau khi khoa khảo xong rồi lại gọi bọn họ tới đây được không?” Tống mẫu vẫn cười hiền hòa như cũ, chờ đến lúc đó, chưa chắc nhi tử còn nhớ rõ chuyện này.

Trong lòng Tống Thừa thả lỏng.

“Không cần chờ thi xong đâu, ngày mai luôn đi, có thư đồng ở kinh thành mà, cứ gọi hai người đến đây là được, con có việc muốn dẫn bọn hắn đi ra ngoài một chuyến.” Tống Thừa vội vàng nói.

Nụ cười trên mặt Tống mẫu hơi cứng lại.

Bà ta liếc mắt nhìn Tống phụ.

Tống phụ nói ngay: “Lúc này chuyện quan trọng nhất chính là khoa khảo, chuyện có quan trọng đến đâu cũng đợi nói sau đi! Huống hồ mấy thư đồng kia của con cũng biết đọc sách chữ nghĩa, cũng đang làm việc quan trọng cả, sao có thể nói kêu tới liền tới ngay được? Cái này không phải làm khó mẫu thân con sao?”

Tống Thừa ngẫm nghĩ, nói vậy cũng đúng.

“Phụ thân, mẫu thân, con đáp đáp ứng với Tam vương gia rồi, đã hẹn sáng sớm ngày kia sẽ gặp nhau, lại lùi ngày thì không tốt lắm…” Tống Thừa có vẻ khó xử: “Trước khi cửa thành đóng cửa tối ngày mai là được, có thể kịp lịch hẹn sáng ngày kia, chờ Tam vương gia gặp được người rồi thì lập tức cho bọn họ quay về, sẽ không làm chậm trễ công việc…”

“Vì sao Tam vương gia phải gặp thư đồng của con?” Tống phụ vội vàng hỏi, sắc mặt ngưng trọng hơn mấy phần.

Tống Thừa không chú ý đến sắc mặt của phụ mẫu, chỉ bất đắc dĩ nói: “Cha cũng biết Tam vương gia chính là người thế nào mà, nghe gió tưởng mưa, gần đây…không biết nghe được tin tức ở nơi nào mà nói thư đồng nhà ta đều đã chết hết cả, liền một hai phải hỏi cho ra lẽ…”

Tống Thừa cũng không nhắc đến Tiêu Vân Chước.

Theo hắn, chuyện Tiêu Vân Chước làm mặc dù khiến người ta chán ghét nhưng dù sao cũng là một nữ tử, nếu mọi chuyện truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh cô nương người ta nên hắn không muốn ép người bước vào đường cùng, chỉ cần sau khi xong việc này Tiêu cô nương có thể xin lỗi hắn đàng hoàng, nói rằng sau này không làm như vậy nữa là được rồi!

Hắn tự nhận chính mình cũng là một quân tử đường hoàng, tính toán chi li với một nữ tử cũng không hay lắm.

Chương 209

Nhưng ánh mắt Tống phụ căng thẳng, giọng nói cũng vội vàng hơn: “Tại sao Tam vương gia lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện nhà chúng ta vậy chứ?”

“Trước đó vài ngày, đại công chúa đến làm khách ở nhà Đại vương gia, chẳng lẽ hắn cảm thấy đại công chúa đứng về phía Đại vương gia nên mới cố ý gây phiền phức cho chúng ta sao?” Tống phụ lập tức hỏi lại.

“Không đâu phụ thân, Tam vương gia chỉ là ham chơi thôi.” Tống Thừa lập tức nói: “Hơn nữa, công chúa và Đại vương gia dù sao cũng là chí thân, quan hệ bình thường, sao có thể so đo như vậy được?”

Nhưng nói xong lời này, hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Sắc mặt vừa phức tạp vừa căng thẳng nhìn về phía phụ thân: “Mấy thư đồng đó…phụ thân, bọn họ vẫn ổn chứ?”

Tống phụ cau mày, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Tống mẫu ở bên cạnh liếc nhìn trượng phu với vẻ ẩn ý, thở dài rồi hiền từ nói với nhi tử: “Nói cho cùng thì cũng là lỗi của chúng ta…”

Trong lòng Tống Thừa trầm xuống, có dự cảm không lành.

“Nhi tử, đều là mấy người đó không có mệnh tốt…” Tống mẫu nói rất chậm rãi, ánh mắt có chút mơ hồ rồi lại nói tiếp: “Khi con sinh ra liền có cao nhân nói rằng con là Văn Khúc Tinh chuyển thế, bên người phải có đồng tử hầu hạ. Chỉ là số mệnh con quý, mấy thư đồng kia xuất thân nghèo khổ, vận khí không tốt lắm, có thể hầu hạ quý nhân như con đã là may mắn ba đời của bọn họ rồi… Nhưng may mắn này không thể lúc nào cũng có, cho nên bọn họ luôn luôn gặp chuyện…”

“Thư đồng đầu tiên sở dĩ bị đưa đi là bởi vì …hắn bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, lại sợ con thương tâm. Sau đó lại thêm hai người…được người nhà đưa về, bây giờ bọn họ ở nơi nào ta cũng không biết…”

“Lại thêm một thư đồng sau đó bởi vì lấy trộm văn chương của con đem ra ngoài bán lấy tiền nên bị ta bán đi, bị rơi vào nhà ai cũng không biết, lại có một thư đồng dây dưa với nha hoàn, cũng không thể giữ lại….Chuyện này nối tiếp chuyện kia…cho nên mới thay đổi nhiều thư đồng cho con như vậy…”

“…”

Những lời của Tống mẫu cũng khá hợp lý.

Nhưng Tống Thừa lại cảm thấy ngơ ngác.

“Đều không tìm thấy? Không còn ai nữa à?” Đầu óc Tống Thừa rối loạn.

“Đúng vậy, duyên phận của con với mấy thư đồng đó chỉ có chừng đó…Hay là để ta chọn một hài tử ở trong nhà quen mắt một chút, con dẫn đến đó ứng phó được không? Ta nghĩ Tam vương gia chưa từng gặp mấy người này, không nhận ra được đâu.” Tống mẫu lại nói ngay.

“Cứ nghe theo mẫu thân con đi.” Giọng điệu Tống phụ cũng thả lỏng nói thêm.

Nhưng Tống Thừa cười không nổi nữa.

Nếu không có Tiêu Vân Chước thì hắn tuyệt đối sẽ không có nửa điểm hoài nghi những lời phụ mẫu hắn nói.

Nhưng mà hiện tại, nhìn phụ mẫu hiền lành của mình, hắn lại cảm thấy lời của bọn họ không thể tin nổi, thậm chí, bọn họ còn có chuyện lừa hắn nữa!

“Không…cần phải tìm cho ra! Mẫu thân, chỉ cần hỏi Nhân Nha Tử là biết thư đồng bị bán đi kia đang ở chỗ nào! Nếu không tìm thấy

thì chứng tỏ hai người đang lừa con, bọn họ căn bản đã chết hết rồi!" Tống Thừa tức giận nói: "Hai người nói cho con biết, có phải bọn họ đã…"

Sắc mặt Tống phụ Tống mẫu đã trở nên hoảng loạn.

Tống phụ cắn răng, có vẻ thẹn quá hóa giận nói: "Đúng, đều đã chết cả rồi! Mấy thư đồng nghèo hèn đó đều đoản mệnh cả, chúng ta biết làm thế nào chứ? Chúng ta cũng vì muốn tốt cho con thôi, sợ con biết được rồi sẽ cảm thấy thương tâm nên mới gạt con như vậy. Tam vương gia ở bên kia thì con cứ tìm cách lừa gạt là được, chẳng qua chỉ là hạ nhân thôi, cho dù chết có kỳ lạ một chút thì nhiều nhất chỉ là bồi thường chút tiền bạc mà thôi, chẳng lẽ Tam vương gia còn muốn giúp bọn họ giải oan nữa à?"

Chương 210

Tống phụ thực sự không hiểu, tại sao một chuyện nhỏ nhặt như nhi tử nhà mình đổi thư đồng lại khiến cho Tam vương gia chú ý tới!

Ông ta tức giận, vẻ mặt rất khó coi, Tống Thừa bị thái độ của phụ thân mình làm cho hoảng sợ, mở miệng ngập ngừng hỏi: "Phụ thân…bọn họ thật sự…đều đã chết rồi sao?"

Sắc mặt Tống phụ không tốt, hừ một tiếng.

Tống Thừa loạng choạng lùi lại một bước, ngơ ngác nhìn phụ mẫu của mình, đột nhiên lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Tống mẫu vội vàng bước tới: "Nhi tử, không phải là chúng ta cố ý giấu con, chúng ta cũng không biết tại sao mấy thư đồng này lại khốn khổ đến vậy, cứ liên tiếp xảy ra chuyện…Chúng ta cũng là suy nghĩ cho con nên mới giấu diếm chuyện này, con phải hiểu được nổi khổ tâm của bậc làm phụ mẫu chúng ta chứ?"

Tống Thừa ngơ ngác lắc đầu: "Đó là mạng người mà! Phụ thân, mẫu thân, bọn họ đang yên đang lành tại sao lại chết vậy được? Phải cho con một lời giải thích chứ."

"Mẫu thân con vừa mới nói rồi, có mấy người là bệnh chết, có người lại bị tai nạn mà chết, còn không thì vì sao? Chẳng lẽ con cảm thấy là do chúng ta hại chết à?" Tống phụ không vui: "Bây giờ đáng lẽ con phải ở yên trong nhà đọc sách, quan tâm đến mấy chuyện không cần thiết đó làm gì? Theo ta thấy, con cũng không cần phải đi gặp Tam vương gia nữa làm gì, thời điểm mấu chốt thế này, Tam vương gia cũng không ép con đi ra ngoài đâu!"

Nói xong, vẻ lo lắng hiền hòa lúc nãy của Tống phụ cũng biến mất, liếc mắt nhìn nhi tử thật sâu rồi lập tức rời đi.

Tống mẫu cũng không nhiều lời, chỉ vỗ nhẹ vào cánh tay nhi tử rồi cười nhẹ.

Giờ phút này Tống Thừa như bị một làn sương mù khổng lồ bao vây, không thể nhìn rõ phương hướng.

Hắn không hiểu tại sao phụ mẫu luôn luôn hiền hòa tốt bụng lại để ý đến việc này như vậy.

“Nghe lời mẫu thân, có một số việc ta và phụ thân bảo con làm thì con cứ làm, không cần phải hiểu tại sao…Chúng ta là thân sinh phụ mẫu của con, chẳng lẽ sẽ làm hại con sao? Mấy ngày nay…ta nghĩ con cứ cáo ốm đi, chờ đến sau khi khoa khảo xong rồi lại xuất hiện là được.” Tống mẫu thở dài rồi lại nói.

Tâm tình Tống Thừa trầm xuống: “Mẫu thân, con chỉ là…không muốn bị lừa gạt. Nếu ngay cả thư đồng bên người mà con không bảo vệ được thì sau này con có thể làm được cái gì?”

“Bây giờ cho dù con đã thành thân nhưng trong mắt ta và phụ thân con, con vẫn chỉ là một hài tử, chuyện này con phải nghe lời chúng ta! Không được hỏi nữa!” Tống mẫu cũng trở nên nghiêm túc, dần dần mất kiên nhẫn.

Tống Thừa càng bối rối hơn.

Hắn chỉ biết đi sâu tìm hiểu kiến thức, chỉ nghĩ xem trong sách viết gì, biểu đạt cái gì, thế mà khi đối mặt với người nhà, thậm chí là toàn bộ gia tộc, bọn họ lại bảo hắn không cần phải động não suy nghĩ.

Hắn có thể an tâm đọc sách, có thể có thanh danh tài tử như bây giờ đều là bởi vì phụ mẫu đã giúp hắn xử lý mọi phiền toái và mọi vấn đề, khiến hắn không cần phải lo lắng chuyện gì nữa…

“Nhi tử…nghe, nghe lời mẫu thân.” Tống Thừa do dự cúi đầu.

Nhưng ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Từ nhỏ hắn đã kiêu ngạo, kiêu ngạo vì những tài hoa của mình mà người khác không có được, được mọi người ca ngợi về đức tính

quân tử, cũng tin rằng một ngày nào đó mình có thể trở thành trụ cột của quốc gia hay là một thế hệ đại nho.

Đó là con đường phía trước cuộc đời của hắn, hắn đã vạch sẵn kế hoạch cũng như triển vọng về số bước hắn phải đi, cùng với khi nào sẽ thực hiện.

Nhưng giờ khắc này, trên con đường có vẻ bằng phẳng kia đột nhiên xuất hiện một tảng đá lớn, chặn hắn lại.

Cho dù phụ mẫu đều nói rằng tảng đá kia chỉ là ảo ảnh, bảo hắn tiến lên, nhưng hắn vẫn bị tảng đá lớn này làm cho bối rối, không thể vượt qua được.

Ban đêm, hắn vẫn dùng canh an thần như cũ.

Nhưng trước khi canh vào miệng, trong đầu liền nghĩ đến ánh mắt của Tam vương gia và Tiêu gia cô nương nhìn hắn hôm nay, đó là lần đầu tiên hắn bị người ta nhìn với ánh mắt dò xét như vậy, giống như trong mắt bọn họ, Tống Thừa hắn không phải là quân tử gì cả mà chỉ là một tiểu nhân hàng thật giá thật…

Chương 211

Tống Thừa chán nản đặt bát canh an thần xuống.

Nếu không hiểu rõ chuyện này, cả đời hắn sẽ phải dựa vào canh an thần mới ngủ được.

“Mặc Ngọc đâu?” Tống Thừa thấy bên ngoài chỉ có một gã sai vặt trông chừng, có chút kinh ngạc.

“Lão gia muốn hỏi thăm việc học của ngài nên đã gọi Mặc Ngọc đi rồi ạ.” Gã sai vặt trả lời.

Tống Thừa cũng không nghĩ nhiều, bởi vì từ nhỏ đã là như thế.

Phụ mẫu vì để cho hắn an tâm đọc sách nên yêu cầu Mặc Ngọc phải đi bẩm báo tất cả những chuyện liên quan đến hắn, mỗi ngày học cái gì, học có suôn sẻ hay không, có vấn đề khó khăn nào không, Mặc Ngọc thậm chí còn rõ ràng hơn cả hắn, mà phụ mẫu cũng sẽ dựa trên lời nói của Mặc Ngọc để cho hắn câu trả lời, cũng tìm kiếm danh sư thích hợp hơn cho hắn…

Mấy thế hệ trước của Tống gia đều là tiểu quan cao không cao thấp không thấp, ở kinh thành này cũng không có bao nhiêu ưu thế, duy chỉ có một danh hiệu “danh gia tộc trong sạch.”

Nhưng danh hiệu này cũng chẳng dùng đến mấy, đại bá, phụ thân đều rất coi trọng việc học của hắn và của đường huynh, chỉ hy vọng bọn họ có thể chấn hưng gia môn.

Tiên hoàng sống lâu, lúc đương kim Thánh Thượng đăng cơ đã không còn nhỏ tuổi nữa.

Kỳ khảo thí đầu tiên sau khi Thánh Thượng đăng cơ, đường huynh của hắn đỗ Thám Hoa Lang, cũng được bệ hạ liếc mắt nhìn trúng, tứ hôn với đại công chúa, cũng bởi vì cuộc hôn nhân này mà Tống gia hiện tại đã đạt được vinh quang mà trước nay chưa bao giờ đạt tới.

Phụ thân cũng từng nói, đường huynh hiện giờ phải hầu hạ công chúa cho tốt, mà hắn thì nhất định phải đi theo con đường làm quan, chỉ có như thế, gia môn mới có thể củng cố!

Tống Thừa nghĩ đến bao năm vất vả của mình, càng thêm không rõ ý tứ của phụ mẫu.

Tâm tư hắn hỗn loạn nên rốt cuộc không thể uống hết chén canh an thần.

Đầu óc choáng váng đi ngủ, sáng sớm hôm sau thấy mình đã phát sốt, đầu óc mơ mơ màng màng không có tinh thần.

Hắn phát bệnh khiến cho cả Tống gia trở nên hỗn loạn.

Tống phụ Tống mẫu bận trước bận sau thỉnh đại phu, ai nấy đều lo lắng sốt ruột, hận không thể người chịu tội là chính mình mà không phải là nhi tử đáng thương.

Mà bên ngoài cũng rất nhiều người đang nhìn chằm chằm tình huống Tống gia, sau khi biết Tống Thừa quả nhiên sinh bệnh, tức khắc có nhiều người cảm thấy tiếc hận cho hắn. Người này quả thật kém may mắn, hai lần khảo thí trước vô cùng hung hiểm nhưng vẫn vượt qua, giành cơ hội tranh đoạt danh hiệu đứng đầu, đến bây giờ kỳ thi hội quan trọng thế này lại thực sự bị bệnh!

Kỳ thi lần này áp lực lớn hơn, thời gian cũng lâu hơn, kéo một thân bệnh tật vào trường thi còn không biết có thể yên lành bước ra không nữa!

“Mặc dù Tống gia công tử này luôn sinh bệnh nhưng hai lần trước đều gặp dữ hóa lành! Nói không chừng lần này cũng có thể thành công…”

“Ta cũng nghĩ vậy, Tống gia rất coi trọng hắn, nghe nói đã thỉnh thái y rồi. Có thái y diệu thủ hồi xuân, có bệnh gì mà không chữa được chứ?”

“Chỉ là lo lắng quá nên phát sốt thôi…Ta đã nhờ người hỏi thăm

rồi.”

“…”

Đến thời gian ước định, Tống Thừa cũng không xuất hiện, Tiêu Vân Chước cũng không tới Tống gia thúc giục.

Sau khi cân nhắc kỹ lượng, cuối cùng Tiêu Vân Chước móc ra hai trăm lượng trong quỹ tiền dưỡng lão của mình.

Hạn mức đặt cược tối đa của mỗi người là hai trăm lượng, người mua phải đăng ký danh tính, xong việc cũng chỉ có thể đích thân cầm vé đặt cược đến nhận tiền, như vậy cũng tránh cho việc đánh bạc ảnh hưởng quá lớn đến kỳ khoa khảo.

“Ta cược…Tống gia công tử bị loại khỏi danh sách.” Tiêu Vân Chước cố ý chọn thời điểm không có ai mới bước đến, nói rất kiên quyết.

Tiểu nhị trong tiệm sách sửng sốt.

Mọi người ai nấy cũng đều biết nhất định là Tống gia sẽ liều mạng đưa Tống Thừa đến trường thi, dựa theo tính kiên trì trước đây của hắn thì vấn đề lần này có lẽ cũng không quá lớn nên đa số mọi người cũng chỉ đánh cuộc xem hắn thi đỗ hay là không.

Mà bị loại khỏi danh sách…lại có ý nghĩa hoàn toàn khác, đây là thi đỗ nhưng lại bị xóa bỏ tư cách.

Tiểu cô nương này thật sự muốn đánh cược như vậy sao?

“Cô nương, nếu đánh cược như thế này thì cho dù hắn đỗ hay là không thì ngươi đều không thắng được…” Tiểu nhị nhắc nhở.

Chương 212

Tiểu nhị ở tiệm sách đều cho rằng tiểu cô nương này hẳn là thiên kim không hiểu chuyện của nhà nào đó, đã đặt cược lung tung không nói, thế mà lại còn đặt cược hai trăm lượng, rõ ràng tiểu cô nương này…nhất định là có thù oán với Tống gia công tử!

“Cứ đánh cược như vậy đi.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Tiểu nhị tiệm sách liếc mắt nhìn Tiêu Vân Chước một cái rồi thành thành thật thật đi tìm chưởng quầy để bàn bạc. Mà theo ý kiến của chưởng quầy, rõ ràng đây chính là tới đưa tiền cho cửa hàng nên lập tức bảo người viết phiếu đặt cược cho Tiêu Vân Chước.

“Tiểu cô nương, nếu kết quả thật sự giống như ngươi đánh cược thì…vậy ngươi có thể kiếm được hơn một ngàn lượng bạc rồi.” Chưởng quầy híp mắt cười nói.

Nàng là người duy nhất đánh cược như vậy nên đương nhiên nếu thắng sẽ được nhiều.

Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn đối phương, không nói gì nữa, chỉ cầm phiếu đánh cược của mình rời đi.

Tam vương gia đã phái người canh chừng nàng nên nàng vừa ra khỏi cửa liền gặp hắn, người này thở dài, phe phẩy quạt, có vẻ ảo não nói: “Còn mệt cho Tống Thừa vẫn xưng là quân tử, thế mà còn nói không giữ lời! Bổn thiếu gia trước đó còn vô cùng thưởng thức cách làm người của hắn, đúng là đã nhìn lầm người rồi!”

“Người ta bị bệnh, không đến được cũng là bình thường.” Tiêu Vân Chước không buồn cũng chẳng vui.

“Ai biết là bệnh thật hay giả.” Tam vương gia tức giận, không nhịn được lại lải nhải với Tiêu Vân Chước: “Bổn thiếu gia ngày ấy cũng không làm gì hắn cả mà. Cũng không hề kề dao vào cổ hắn buộc hắn phải lập tức cho một lời giải thích về tung tích mấy thư đồng, nhưng bây giờ người này bị bệnh lại trách trên đầu bổn…bổn

thiếu gia!”

Hắn mới bị phụ hoàng răn dạy một phen.

Nói hắn không được trêu chọc mấy học sinh vào thời điểm mấu chốt này.

Trong lòng hoàng tỷ kia của hắn đều hướng về gia đình phò mã, ngay khi Tống Thừa bị bệnh, hoàng tỷ liền vào cung cáo trạng. Đại hoàng tỷ là hài tử đầu tiên của phụ hoàng, tuy rằng thân phận mẹ đẻ không cao quý lắm nhưng cũng được phụ hoàng coi trọng, hoàng tỷ nói chuyện thì đương nhiên phụ hoàng phải cho nàng một lời giải thích.

“Mấy ngày nay ta không thể đưa ngươi đến Tống gia để gặp Tống Thừa được, phải đợi khoa khảo kết thúc đã.” Nguyên Nghiêu vô cùng khó chịu.

Trong lòng hắn ngứa ngáy đến ruột gan cồn cào, thật sự không thể chịu nổi lòng tò mò của mình.

“Tam công tử vất vả rồi, vừa lúc huynh trưởng nhà ta cũng phải tham gia khảo thí, lúc này ta cũng không thể cứ chạy ra ngoài mãi làm hắn lo lắng được. Ngày mai ta sẽ cố gắng ở yên trong nhà, đợi khi nào khoa khảo kết thúc đã rồi nói sau.” Tiêu Vân Chước thành thật nói.

Nàng lại ra vẻ đường đường, Tam vương gia nhìn mà lắc đầu: “Nhàm chán, thật quá nhàm chán.”

Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy ở nhà thật nhàm chán.

Nhưng đại ca tham gia khoa khảo là chuyện lớn, nàng ở nhà cầu phúc cho hắn nhiều hơn cũng là chuyện tốt.

Trước và sau khoa khảo, các gia đình đều an tĩnh đến cực điểm.

Tiêu Vân Chước cũng đến La gia một chuyến, sau khi siêu độ cho La Phi Diên xong, hạ táng một lần nữa, nàng đã hứa sẽ đến tiễn nàng ấy một đoạn đường.

Tuy nhiên, bầu không khí ở La gia rất trầm thấp, La Phi Diên là hài tử mà La gia thương yêu nhất mà lại biến mất nhiều năm, lại còn phải trải qua chuyện cực kỳ bi thảm như vậy, tất cả người thân trong nhà đều vô cùng đau buồn, những người tới đưa tiễn cũng là họ hàng thân thiết, ở kinh thành không ai biết, mà Tiêu Vân Chước cũng chỉ phụ trách siêu độ, sau khi xong việc liền rời đi ngay không ở lại lâu hơn.

Để tìm được thi cốt của La Phi Diên, dùng mấy lá bùa cùng với siêu độ, Tiêu Vân Chước được La gia đưa năm trăm lượng bạc.

Số tiền này Tiêu Vân Chước giữ lại hai trăm lượng làm tiền dưỡng lão, số còn lại cất vào trong kho nhỏ của mình để dùng sau.

Chương 213

“Mẫu thân ta nói, gần đây trong kinh xảy ra nhiều việc, chờ mấy ngày nữa là đến ngày sinh nhật ta, ta sẽ mời ngươi đến nhà chơi, đến lúc đó nhất định ngươi không được từ chối đấy.” Trước khi rời đi, La Phi Nguyệt nắm tay nàng, đột nhiên trở nên thân thiết với nàng hơn rất nhiều, chỉ là đôi mắt đỏ hoe, không còn khí phách hăng hái như lúc trước nữa mà chỉ còn vẻ đáng thương.

Tiêu Vân Chước gật đầu: “Được rồi, ta đồng ý với ngươi, nhưng ngươi đừng khóc nữa.”

La Phi Nguyệt bất đắc dĩ nhìn nàng: “Cảm ơn ngươi.”

“Đã cảm ơn mấy lần rồi, hơn nữa ta đã nhận tiền rồi nên việc ta làm cũng là bình thường, không cần phải mang ơn đội nghĩa như vậy.” Tiêu Vân Chước cũng thành thật nói.

La Phi Nguyệt nhìn nàng, giờ phút này nàng ấy mới hiểu ra tại sao Mạnh gia cô nương lại thích quấn quýt bên cạnh Tiêu Vân Chước đến thế, thậm chí khi đi theo Tiêu Vân Chước lại giống như gà mái che chở gà con, sợ người khác ức hiếp nàng.

Tiêu gia cô nương này cực kỳ thông minh.

Thậm chí có thể nói nàng không phải là người dễ bị ức hiếp, có cá tính riêng của mình, thẳng thắn dứt khoát, có chuyện nói thẳng không biết quanh co lòng vòng, giống như một viên ngọc thô, bên trong trắng tinh nhưng lại không thiếu góc cạnh…

Người giống như nàng nhìn không dễ trêu chọc, nhưng cố tình thỉnh thoảng trong mắt nàng lại để lộ ra sự chân thành, giản dị, có thể chạm tới lòng người.

Nàng cũng không hề sử dụng đến mưu mô, chấp nhất với thế giới nhỏ bé của riêng mình, lại không quên đặt cho mình một lớp bảo vệ, trong đơn giản lại lộ ra sự thanh tỉnh, mà khi nhìn vào con người phức tạp thì lại không quên lộ ra vẻ hồ đồ…

“Tiêu cô nương, lần sau gặp lại.” La Phi Nguyệt cố kéo khóe miệng nhìn nàng.

Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười, phất tay rời đi.

Nhất định phải gặp.

Trước đó nàng đã tính một quẻ cho La Phi Nguyệt, nói nàng ấy gần đây sẽ gặp phải kiếp nạn, đến lúc đó…còn phải tới đây đòi tiền.

Tiêu Vân Chước hít mũi, sau khi ra ngoài liền nhìn quanh. Dù sao cũng là khoa khảo, khắp nơi canh phòng nghiêm ngặt, quỷ hồn trên đường cũng ít hơn so với bình thường.

Nàng ngồi trên xe ngựa, đi dạo trên đường phố.

Khi nâng mành xe lên, nàng nhìn thấy có một nữ tử đang ngồi ăn ngấu nghiến ở ven đường.

Bụng người này phình lên mấy vòng, y phục trên người rộng thùng thình như muốn che khuất thịt mỡ trên người. Bởi vì trên mặt nhiều mỡ nên đôi mắt nhỏ đi rất nhiều, trong ánh mắt kinh ngạc của người khác, nàng ấy ăn mì Dương Xuân hết chén này đến chén khác.

Tiêu Vân Chước bảo xa phu dừng xe ngựa lại.

“Tùng Thúy, ngươi đem lá bùa này tặng cho vị cô nương kia. À, nhớ lấy của nàng ấy năm văn tiền.” Tiêu Vân Chước nói.

Tùng Thúy khó hiểu nhưng vẫn nghe lời, lập tức xuống xe.

Đưa lá bùa qua, vị cô nương kia cảm thấy ngơ ngác khó hiểu, vừa nghe nói phải trả tiền liền không vui, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Tùng Thúy ăn mặc chỉnh tề, một đôi mắt vô cùng sắc bén, cô nương béo đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, thành thành thật thật đưa tiền ra.

“Cô nương, nếu ngươi cứ tiếp tục ăn như vậy thì sẽ đoản thọ

đấy.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói xuyên qua cửa sổ xe.

Cô nương béo vừa lúc cầm lấy lá bùa kia.

Trong nháy mắt liền sửng sốt.

Lại không biết lúc này, từ trong thân thể của mình có một quỷ hồn gầy gò bay ra, sau khi bị lá bùa đẩy ra, mờ mịt nhìn về bốn phía, sau khi nhìn thấy Tiêu Vân Chước lại hít một hơi thật sâu: “Mùi thật là thơm a…”

Lập tức bay về phía Tiêu Vân Chước, nhưng ngay sau đó, liền bị mấy đồ vật hộ thân trên người Tiêu Vân Chước chấn nhiếp, hồn phách bị suy yếu, vừa định bỏ chạy thì bị Tiêu Vân Chước tóm được.

Là một con quỷ chết đói.

Con quỷ chết đói này quá tham ăn, chắc chắn cô nương béo kia trước đó gặp phải chuyện khó khăn gì đó, tinh thần suy yếu, vừa lúc con quỷ chết đói này thừa nước đục thả câu, lúc này mới bám trên người nàng ấy ăn thả cửa.

Mà con quỷ chết đói này ăn nhiều cỡ nào cũng không thấy no.

Còn cô nương kia cứ tiếp tục như vậy, lại tăng cân rất nhiều.

Cô nương béo ngơ ngẩn nhìn đống lộn xộn trước mặt, lại nghĩ đến lời mà cô nương trong xe ngựa đã nói, đột nhiên có một cảm giác thật kỳ quái!

Tại sao nàng ấy lại ăn thế này!

Chẳng qua chỉ là thiếu niên lang ở cách vách cưới người khác, sao nàng ấy lại luẩn quẩn trong lòng, hành hạ thân thể của mình chứ? Còn tự biến bản thân mình thành dáng vẻ thế này nữa!

Chương 214

Cô nương béo sững sờ, lập tức khóc toáng lên khiến người xung quanh khiếp sợ, mà cô nương này cũng là người quen biết ở gần đó nên rất nhiều người bước tới an ủi.

Mà nàng ấy càng thêm cảm thấy khó chịu, nâng thân hình béo núc đứng dậy, bước chân nặng nề đi về nhà.

Vừa về đến nhà, liền cầu cha nương thỉnh đại phu, nàng ấy muốn giảm cân, không muốn bị đoản thọ.

Cha nương nàng ấy cũng rất ngạc nhiên, cũng vô cùng vui mừng, trước đó khuyên nhủ nàng ấy thế nào cũng vô dụng, bọn họ đều đã từ bỏ, không ngờ rằng nữ nhi đột nhiên thông suốt! Thật đúng là một niềm vui bất ngờ!

Sau khi hỏi kỹ, lại biết nữ nhi mình được nhận một lá bùa, hai phu thê càng thận trọng hơn, bảo nữ nhi cất lá bùa thật cẩn thận, thứ này nhất định là thứ tốt có thể phù hộ nàng!

Mà lúc này Tiêu Vân Chước đang nhìn con quỷ chết đói đang run bần bật trong xe ngựa, nói: “Ngươi đã phạm phải một điều tối kỵ, biết không?”

“…” Tùng Thúy sửng sốt.

Sau đó liền xác định, không phải đại tiểu thư nói chuyện với mình.

Nàng ấy hơi hoảng, tuy rằng gần đây nàng ấy đã biết rõ đại tiểu thư là một thần côn, nhưng đối với chuyện gặp quỷ này nàng ấy chưa bao giờ được chứng kiến.

“Ta đói quá…” Con quỷ chết đói hai mắt đẫm lệ: “Đại sư… mệnh ta khổ quá! Sinh ra người nhà đều chê ta là nữ oa, thậm chí còn không cho ta uống thêm hai ngụm sữa, phải uống nước canh mà lớn. Từ nhỏ ta đã ăn không đủ no mặc không đủ ấm lại còn phải làm việc! Cả đời ta chưa bao giờ có cảm giác được ăn no... Ta cũng

không muốn hại ai cả, nhưng ta thật sự…muốn ăn no.”

“Ngươi chết bao lâu rồi? Không có người nhà cúng tế à?” Tiêu Vân Chước nhìn con quỷ này, cũng có chút bất đắc dĩ.

Có mấy con quỷ chết đói sau khi được người nhà cúng tế đầy đủ cũng có thể được giải thoát.

“Ta là lão hồn…Lúc ta còn sống bọn họ đều không cho ta ăn no, sau khi chết thì trên bàn thờ cũng không có phần của ta…Chỉ sợ hiện tại bọn họ đã sớm quên mất trong nhà từng có một người giống như ta rồi…” Quỷ chết đói hình như đã thành thói quen: “Ta đã chết được hai mươi năm rồi…”

“Ngươi có thể ở lại đây hai mươi năm, xem ra cái chuyện bám vào người này cũng làm không ít nhỉ?” Tiêu Vân Chước lập tức trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Lúc này cô nương bị bà ta bám vào người vẫn còn trẻ, sau khi thoát khỏi con quỷ chết đói này thì có lẽ không còn tham ăn như vậy nữa. Nếu có chút ý chí thì nàng ấy bằng sự nỗ lực của mình vẫn có thể trở lại như người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, nói cách khác, sai lầm này vẫn còn có thể sửa chữa được.

Nhưng nếu trước đó bà ta đã từng bám vào người khác, thậm chí đã khiến người khác phải thê thảm cả đời.

Vậy thì nàng phải trực tiếp xử lý con quỷ chết đói này.

“Không không không, chỉ người này thôi…” Con quỷ chết đói nhanh chóng hét lên.

“Ta là lão quỷ, lại đang rất đói, có rất nhiều tiểu quỷ ở vùng này đều rất nghe lời ta. Mỗi lần có người nhà cúng tế, ta đều có thể ăn trước một ít, chỉ là lần này…thật sự không nhịn được….” Quỷ chết đói tỏ vẻ đáng thương: “Ta nhận ra tiểu cô nương kia, nhà nàng ấy mỗi lần chuẩn bị đồ cúng tế đều đầy đủ nhất, ta tận mắt chứng kiến nàng ấy từ khi sinh ra. Khi nàng ấy còn nhỏ sức khỏe rất kém, ta còn giúp nàng ấy đuổi mấy tiểu quỷ khác đi nữa, không

cho người khác tiến lại gần…”

Chính là, cô nương này quá hạnh phúc, hơn nữa… đang ở trong phúc mà lại không biết hưởng.

Nhà nàng ấy cũng không bần hàn, cứ cách vài ba ngày lại có thịt để ăn.

Mà cha nương nàng ấy cũng tốt, vô cùng chiều chuộng nữ nhi, mặc dù trong nhà vẫn có nhi tử nhưng bọn họ chưa bao giờ tỏ ra thiên vị.

Mà tiểu cô nương kia lại bị chiều chuộng đến mức kén ăn, còn thường xuyên lãng phí đồ ăn, thậm chí còn vì một nam nhân mà không ăn không uống, tuyệt thực để chọc giận cha nương mình, làm cho sức khỏe cũng trở nên ốm yếu. Bà ta cũng thực sự nhìn không nổi nữa, lúc đầu bám vào người là để cho tiểu cô nương ăn cơm để không bị chết đói, sau đó bà ta lại không nỡ rời đi.

Cảm giác được ăn cơm thật tốt, cho dù ăn không đủ no thì bà ta vẫn muốn ăn tiếp…

Chương 215

Quỷ đói quỳ xuống cầu xin, tiểu cô nương trước mắt này không chỉ nhìn thấy bà ta mà còn biết dùng bùa, bà ta không dám đắc tội!

“Tùng Thúy, tam đệ ta có còn tuyệt thực không?” Tiêu Vân Chước đột nhiên quay đầu hỏi.

Tùng Thúy hoảng sợ, vội vàng nói: “Chắc là vậy… Tam thiếu gia mỗi ngày đều có ăn một ít, cũng không xem như hoàn toàn… tuyệt thực.”

Chỉ là bảo trì trạng thái bất tử, suy yếu mà lại làm ầm ĩ.

Mấy ngày nay tướng quân đã chán ngán Tam thiếu gia rồi, từ sau khi biểu tiểu thư rời đi, cậu liền bắt đầu khóc lóc. Ngày nào cũng đợi đến tối mới bắt đầu kêu gào, lão gia có đuổi người tới từ đường cũng vô dụng, tam thiếu gia giống như hạ quyết tâm, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Chẳng qua mấy ngày nay quả thực rất gầy.

Tuy rằng tướng quân tức giận, nhưng đánh đã đánh rồi, mắng cũng mắng rồi mà người này vẫn không chịu thay đổi, bắt đầu cảm thấy có chút đau lòng, dù sao cũng là thân nhi tử của mình… thật sự không còn cách nào khác cả.

“Ừm.” Tiêu Vân Chước gật đầu, sau đó mỉm cười với quỷ chết đói.

Quỷ chết đói giật mình, đầu càng cúi thấp hơn.

Bà ta cũng không dám hỏi, cứ như vậy liền đi theo Tiêu Vân Chước đến Tiêu gia.

Con sư tử lớn trước của Tiêu gia thật sự uy phong, chẳng qua Tiêu Vân Chước có cách riêng của mình để đưa quỷ hồn vào mà không làm cho hồn phách bị tổn hại.

Tiêu Vân Chước đi gặp phụ thân.

Tiêu Trấn Quan vừa thấy nàng, thái độ cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Hôm nay biểu thúc của con phái người tới nói, án tử Ngô Tam đã định rồi, nghe nói Tam vương gia cũng cảm thấy hứng thú với án tử này nên không ngừng thúc giục, sau khi án tử được Hình Bộ thông qua liền xác định tử hình.”

Tiêu Vân Chước vui vẻ: “Vậy thì tốt quá, bằng hữu của con có thể an nghỉ được rồi.”

“…” Sắc mặt Tiêu Trấn Quan phức tạp nhìn nàng: “Con có kết giao bằng hữu với Tam vương gia à?”

“Đúng vậy, chúng ta đang hợp tác cùng điều tra chuyện của Tống gia, chẳng qua mấy hôm nay Tống gia công tử phải tham gia khoa khảo, chúng ta cũng không tiện quấy rầy, tất cả phải đợi khoa khảo xong đã rồi lại nói, nếu không thì đại công chúa sẽ tiếp tục tìm tam vương gia gây phiền toái.” Tiêu Vân Chước kiên nhẫn giải thích.

Tiêu Trấn Quan cảm thấy nữ nhi nhà mình…trong tương lai nhất định sẽ đắc tội người ta.

“Chờ đại ca con ra khỏi trường thi thì ta sẽ trở lại quân doanh. Chước nhi, phụ thân nhờ con quản gia được không? Con đi theo lão thái thái học là được.” Tiêu Trấn Quan kiên nhẫn hỏi.

“Được.” Tiêu Vân Chước gật đầu: “Phụ thân vì tiền đồ mà bôn ba, quả thật con cũng phải vì gia đình này làm chút gì đó, như thế thì nhà chúng ta mới có thể càng thêm thịnh vượng.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Tiêu Trấn Quan thở phào nhẹ nhõm.

“Vi phụ mấy năm nay vẫn đang ở quân doanh kinh thành, lãng phí thời gian mà không thành tích không tội trạng, mấy năm đầu cha vẫn muốn đi ra ngoài bôn ba, nhưng ngại trong nhà có già có trẻ, không yên lòng…”

Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhìn ông ấy.

Đôi mắt sạch sẽ kia khiến Tiêu Trấn Quan không được tự nhiên.

Không phải là ông ấy không yên lòng trong nhà, ông ấy không đi ra ngoài bôn ba là bởi vì…Khương thị không cho.

“Tóm lại, trước đây ta đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi, gần đây ta vẫn luôn nghĩ có nên thay đổi một hoàn cảnh mới không…” Tiêu Trấn Quan có chút hưng phấn nói: “Ở phương bắc có một nhóm quân phản loạn, quy mô cũng không lớn lắm, mấy năm trước triều đình vẫn luôn mặc kệ, nhưng cách đây không lâu, nhóm phản tặc này lại g.i.ế.t. chết quan viên triều đình, bệ hạ tức giận, cố ý phái nhân mã đi tiêu diệt…”

“Không biết vì sao bệ hạ đột nhiên nghĩ tới vi phụ, còn muốn vi phụ mang binh đi trước. Đây là cơ hội ngàn năm có một, vi phụ không muốn bỏ lỡ…Chỉ là chuyến này đi có lẽ cũng phải vài tháng nữa mới quay về, trong nhà…”

Tiêu Trấn Quan có chút khó xử.

Trưởng tử luôn luôn hiểu chuyện, ông ấy không cần phải nhọc lòng.

Người mà ông ấy lo lắng chính là nữ nhi cùng với hai tên tiểu tử thúi kia.

“Ý của cha là muốn con chăm sóc bọn họ phải không?” Tiêu Vân Chước vô cùng tự tin: “Con làm được, phụ thân cứ việc đi đi!”

“…” Tiêu Trấn Quan nhìn nàng.

Thực ra…ý của ông ấy không phải như vậy.

Chương 216

Tiêu Trấn Quan bảo nữ nhi đi theo lão thái thái cùng quản gia, thực chất không phải là ông ấy tín nhiệm nàng, cảm thấy nàng có thể làm được mà là nghĩ nàng bị việc vặt quấn thân, hẳn sẽ không còn muốn lúc nào cũng đi ra ngoài thế nữa.

Gần đây ông ấy cũng biết đại khái về năng lực của nữ nhi mình.

Hài tử này tính quẻ cho đại ca mình hai lần, cả hai đều đúng; tùy tiện cáo trạng thì cũng bắt được hung phạm.g.i.ế.t. người; thậm chí khi ra ngoài đi du ngoạn trở về cũng có thể giúp La gia tìm được thi thể.

Ngay từ đầu ông ấy còn cảm thấy trùng hợp, nhưng bây giờ thì…

Làm sao có nhiều chuyện trùng hợp như vậy được?

Hài tử này từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ, có lẽ cũng đi theo mấy kỳ nhân dị sĩ học được một chút bản lĩnh. Tuy nói nữ nhi có bản lĩnh là chuyện tốt nhưng rốt cuộc thì nàng cũng chỉ là một nữ nhi, cả ngày giao tiếp với nha môn và các loại phạm nhân thì làm sao người phụ thân như ông ấy có thể yên tâm cho được?

Hơn nữa năng lực của nữ nhi mặc dù hiếm lạ lợi hại, nhưng trong mắt đa số mọi người, đây chính là bàng môn tà đạo, với cái thanh danh như vậy, trong tương lai muốn tìm một nhà đàng hoàng để gả cũng khó khăn.

Nhưng chuyện ông ấy lo lắng không chỉ thứ này.

Nếu như năng lực này chỉ ở mức trung bình, chỉ có thể tìm đồ vật thử vận may cũng được, nhưng nếu lợi hại hơn nữa thì sao?

Hiện giờ chức quan của ông ấy không cao, mà võ quan muốn có chỗ đứng, được người tôn kính thì không thể dựa vào tổ tông được, chỉ có thể dựa vào công tích! Với chức quan và uy vọng của ông ấy bây giờ, tương lai nếu nữ nhi gặp phải phiền toái lớn hơn

nữa, ông ấy cũng bất lực.

Cho nên hiện tại ông ấy không còn lựa chọn nào khác, vì con cái cũng phải ra ngoài xông xáo một lần.

Mà trước khi Tiêu gia có năng lực đối kháng với những gia tộc quyền quý khác thì ông ấy hy vọng nữ nhi mình có thể an ổn được một chút, chớ đi ra ngoài gây thêm việc.

Nhưng nữ nhi lại rất tự tin, đảm bảo với ông ấy là có thể chăm sóc được các huynh đệ ở nhà, ông ấy thực sự không thể nói ra những lời tiêu cực…

Bất đắc dĩ, khuôn mặt vẫn thường uy nghiêm kia nở nụ cười, vươn tay xoa đầu Tiêu Vân Chước: “Con bằng lòng chăm sóc cho các huynh đệ, vi phụ rất vui.”

Tiêu Vân Chước hơi rụt đầu lại, nhưng lần này không né tránh.

Nhìn phụ thân có vẻ rất vui.

Trong lòng nàng cũng thoáng cảm động, nụ cười trên khóe miệng có thêm mấy phần chân thành, nhìn phụ thân cao lớn ở trước mắt, sự phòng bị và xa cách trong lúc vô hình đã tiêu tán mấy phần.

“Dạo này nhị ca của con cũng thành thật hơn trước rất nhiều, nhưng mấy bữa nay cũng chạy ra ngoài nhiều, tiêu xài cũng không ít. Vi phụ cũng không hỏi nhiều, chờ sau khi vi phụ đi rồi…Nếu con và nhị ca có nổi lên mâu thuẫn thì cũng tuyệt đối đừng có cứng rắn quá. Tính tình hắn rất bướng bỉnh, lục thân không nhận, chỉ sợ sẽ làm con bị thương, mọi việc con phải bàn bạc với tổ mẫu và đại ca đã, biết chưa?” Tiêu Trấn Quan lại lải nhải thêm mấy câu.

Gần đây ông ấy không quản nhị nhi tử của mình quá nhiều là bởi vì mặc dù nhi tử tiêu không ít tiền nhưng hình như đều là mua sách mang về nhà.

Tuy không trông cậy hắn đột nhiên có hứng thú đọc sách, nhưng cho dù là xem mấy cuốn tạp ký thì cũng tốt hơn so với lúc nào

cũng nghĩ cách hại người.

“Con hiểu rồi.” Tiêu Vân Chước lập tức nói.

Nàng có mâu thuẫn với nhị ca sao? Tuyệt đối không.

Nếu như nàng tức giận, nàng sẽ tìm cách bịt miệng nhị ca lại. Mà cho dù có đánh nhau thì nàng cũng sẽ không thua, ngược lại quan hệ giữa đại ca và nhị ca mới là rắc rối, hai người này mỗi lần gặp nhau đều giống như lửa cháy đổ thêm dầu, ồn ào đến mức tai nàng cũng đau!

“Đệ đệ con…” Tiêu Trấn Quan ngừng lại một chút.

Thật quá phiền, đều là mấy đứa nhóc quậy phá, khiến ông ấy đi ra ngoài cũng không yên tâm!

Chương 217

“Phụ thân không yên tâm à? Cứ giao cho con là được, vừa lúc… con có thứ này muốn tặng cho tiểu đệ.” Tiêu Vân Chước lập tức nói.

Tiểu đệ khỏe, cha vui vẻ, đại ca cũng vui, chỉ cần bọn họ vui thì nàng cũng có thể đốc thúc cho bọn họ tiến bộ, đây là quan hệ nhân quả… Tóm lại, chính mình cũng phải nỗ lực một chút mới có thể yên tâm hưởng thụ thành quả của phụ huynh mình.

Tiêu Trấn Quan vừa nghe, vô cùng kinh ngạc: “Con muốn chăm sóc cho Yến nhi à?”

Chuyện này cũng thật lạ.

Trước đó khi hai nhi tử quỳ ở trong từ đường, quỳ đến ngất xỉu mà cũng không thấy nha đầu này hỏi han một lần, hiện tại thế mà lại đột nhiên bắt đầu chủ động quan tâm.

“Đúng vậy, không phải là phụ thân muốn đi ra ngoài sao? Con nghe nói nó đang làm loạn đòi tuyệt thực, nếu lỡ như thật sự chết đói, cha ở bên ngoài nghe được tin tức này chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu. Chuyện này không thể được, nên con sẽ nỗ lực để cho nó ăn no một chút.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Đột nhiên Tiêu Trấn Quan cảm thấy nữ nhi mình đã trưởng thành rồi.

So với lúc mới trở về nhà đã hiểu chuyện hơn rất nhiều.

“Được, con là thân tỷ tỷ của Yến nhi, giao nó cho con, vi phụ còn gì mà không yên tâm nữa chứ? Tỷ đệ các con quả thật cũng nên bồi dưỡng tình cảm một chút, không thể cứ giống như người xa lạ vậy được. Nhưng mà con cũng đừng quá nhường nhịn nó, lúc cần đánh thì cứ việc động thủ!” Tiêu Trấn Quan toàn thân thoải mái, hận không thể cười to mấy tiếng.

Gia đình hòa thuận, con cái thân thiết, đây là điều mà ông ấy muốn nhìn thấy nhất!

Hiện giờ Khương thị…ông ấy không còn hy vọng gì nữa, chỉ hy vọng con cái mình có thể thay đổi!

“Phụ thân đồng ý là tốt rồi.” Đôi mắt đen nhánh của Tiêu Vân Chước hơi lóe lên, khóe miệng nở nụ cười không rõ ý vị!

Được phụ thân cho phép, Tiêu Vân Chước liền cảm thấy đúng lý hợp tình hơn rất nhiều.

Trước tiên nàng quay về viện của mình, kể lại chuyện Ngô Tam bị phán xử tử. Mà Cần Nương ngày ngày được nàng siêu độ, hồn phách cũng không còn quá nhiều oán khí nữa, sau khi biết được kết quả này liền thành thật đi xuống dưới báo danh.

Mà quỷ chết đói tận mắt nhìn thấy một màn này, toàn thân run rẩy.

Vị này…thật sự là cao nhân.

Bà ta đã từng gặp rất nhiều quỷ hồn ở kinh thành, cũng biết rằng Cần Nương trước kia chính là một oán quỷ. Hiện tại hồn phách nhỏ bé này đã được thanh tẩy! Hơn nữa, bảo nàng ta cút, nàng ta liền cút ngay!

Chỉ nhẹ nhàng vậy thôi là đã có thể giải quyết được một oán quỷ, vậy thì đối mặt với một con quỷ chết đói chỉ biết ăn như bà ta… Nếu đại sư muốn tiêu diệt bà ta há chẳng phải chỉ cần nhấc tay thôi sao?

Quỷ chết đói quyết định nhất định phải kẹp chặt cái đuôi làm quỷ, cẩn thận một chút.

Trời dần về tối, Tiêu Vân Chước liền nghe nói tiểu đệ lại đang ngồi xổm ở cổng khóc lóc.

Viện tử của nàng ở xa nên trước đó nàng không biết rõ chuyện này lắm, bây giờ sau khi chú ý tới, Tiêu Vân Chước lập tức dẫn theo

Tùng Thúy đi xem sao.

Khi đến viện tử của Tiêu Văn Yến, quả nhiên thấy cậu đang lăn lộn trên mặt đất.

Chẳng qua, trên người mặc rất dày, lăn lộn như vậy… nhất định không bị gì hết. Đông lạnh cũng không, bị thương cũng càng không!

Người thì quả thật so với lúc trước có gầy đi một chút, đáy mắt thâm đen, giọng cũng khàn khàn, hạ nhân vây xung quanh dỗ dành, cậu vừa khóc vừa gào toáng lên, trong miệng cứ ồn ào đòi mẫu thân, đòi "A Nguyên tỷ tỷ"…

Tiêu Vân Chước bước tới.

Từ trên cao nhìn xuống, nghiêm túc cẩn thận quan sát cái khuôn mặt không ra gì kia.

Tiêu Văn Yến lăn lộn một vòng, đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt, một lát sau mới mở mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt mà mình ghét nhất.

Tiếng khóc đột nhiên dừng lại.

"Mẫu thân ngươi chết rồi à, hay là A Nguyên tỷ tỷ của ngươi chết rồi? Ngươi khóc cũng thương tâm thật đấy." Tiêu Vân Chước độc miệng nói: "Ngươi có muốn đến nhà Khương gia khóc không? Nếu không thì Khương Nguyên không nghe thấy đâu, làm sao mà biết có người đệ đệ như ngươi còn đang nhớ mình?"

"…" Nước mũi chảy ra từ mũi Tiêu Văn Yến.

Cậu lập tức đưa tay lên lau, sau đó tức giận ngồi dậy: "Ngươi tới làm gì! Tới để chê cười ta sao?"

"Đúng vậy!" Tiêu Vân Chước gật đầu: "Nhìn rất buồn cười, giống như một con cá chạch đang lăn lộn trên mặt đất, vừa bẩn thỉu lại vừa khó chơi."

Hỏi thì cứ hỏi đi, nhất định nàng sẽ đúng sự thật mà trả lời.

Chương 218

Lúc này, Tiêu Vân Chước cũng nghiêm túc nhìn thân đệ đệ của mình, dung mạo cũng có phần tương tự như nàng, chỉ là nhìn có vẻ vặn vẹo, thực sự không thể khiến người ta thích được.

Chẳng qua sư phụ đã dạy nàng, muốn độ hồn thì thực lực mạnh và khí phách là quan trọng nhất, nhưng thỉnh thoảng cũng phải bổ sung thêm một chút dịu dàng, phải suy nghĩ cho những quỷ hồn đó thì mới có thể làm ít công to được.

Mà độ hồn cũng giống như độ người, phải không?

Tiêu Vân Chước nghĩ nghĩ, rút từ trong túi ra một cái khăn lau mặt cho Tiêu Văn Yến: "….Bẩn quá."

"…" Tiêu Văn Yến sửng sốt một lúc, sau đó lập tức hất khăn ra: "Ngươi cút ngay! Đều là tại ngươi hết."

Ánh mắt Tiêu Văn Yến nhìn nàng tràn ngập oán hận: "Mẫu thân vì ngươi nên mới bị bệnh, thế nên ta mới không có mẫu thân chăm sóc, ngươi lại còn đuổi A Nguyên tỷ tỷ nữa! Nàng đã làm sai gì chứ? Trước kia không có ngươi, cả nhà chúng ta ai cũng vui vẻ ca, đều là bởi vì ngươi hết, ngươi là đồ quỷ đáng ghét, ta căn bản không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi nên chết ở bên ngoài luôn đi!"

Tiêu Vân Chước im lặng một lúc, một lúc sau mới rút tay lại.

"Ngày xưa thật sự tốt đẹp như vậy sao?" Tiêu Vân Chước châm chọc một tiếng, đột nhiên bật cười rồi đứng thẳng người dậy.

Chiếc khăn tay kia bị nàng tiện tay ném thẳng xuống đất, ánh mắt mang mấy phần ghét bỏ.

Ánh mắt lại khôi phục vẻ thờ ơ như thường ngày.

"Đương nhiên là rất tốt rồi! Phụ thân mẫu thân thương yêu nhau, nhị ca và A Nguyên tỷ tỷ đối xử với ta cũng tốt, đại ca mặc dù

hung dữ nhưng chỉ cần ta tôn trọng huynh ấy thì huynh ấy cũng không làm khó ta! Nhưng bây giờ thì sao? Các nàng đều đi rồi, phụ thân cứ răn dạy ta mãi, nhị ca cũng không để ý tới ta…" Tiêu Văn Yến càng nói càng khổ sở, nước mắt tuôn ra cũng là thật.

Tiêu Vân Chước hiểu rõ, ở trong mắt tiểu hài tử này, sự xuất hiện của nàng chính là sai lầm.

Tiêu Văn Yến nghĩ như thế cũng đúng, nhận thức của cậu còn hạn chế, cũng chỉ có thể thấy được sự hài hòa dối trá này thôi.

"Kỳ thật không phải là mẫu thân bị bệnh, bà ta phạm sai lầm nên bị đuổi ra ngoài, ngươi có tin không?" Tiêu Vân Chước dứt khoát nói thẳng.

Tiêu Văn Yến khiếp sợ ngẩng đầu, tiếng khóc đột nhiên im bặt.

"Phu thê ân ái? Có nhiều lúc ta cũng muốn mình hồ đồ một chút, nghĩ rằng phụ thân mẫu thân yêu thương nhau, chỉ là phụ thân bị lạc lối nên mới khiến ta bị lạc, dùng ý nghĩ này để tự an ủi mình cũng rất không tồi." Tiêu Vân Chước nhướng mày, nở nụ cười không thèm để ý.

Mà sự thật là, nàng hiểu rõ mọi chuyện.

Sự yêu thương kia chỉ là bề ngoài, đối với mẫu thân, phụ thân càng nhiều hơn chính là bất đắc dĩ. Cũng bởi vì mấy năm nay phụ thân bận rộn công sự, hai phu thê ít gặp nhau nên ít xảy ra mâu thuẫn mà thôi.

Trước kia là phụ thân lười quản, không muốn quản cũng không dám quản, vừa lòng với trạng thái hiện tại, cũng là phản ứng tê liệt của bản thân đối với hôn nhân và tiền đồ của mình mà thôi.

Phụ thân không phải là người ngu xuẩn, nếu không phải vì cái danh gia đình mà tự nhốt mình vào ngục thì có gì mà ông ấy không thể nhìn thấu?

Mà sau khi nàng trở về, phụ thân không thể không nhìn rõ vào sự thật, chỉ là sau khi nhìn thấu chân tướng, lựa chọn của ông ấy

khiến nàng giật mình, quyết liệt hơn so với nàng tưởng tượng.

“Ngươi đang nói gì vậy? Ta không hiểu.” Tiêu Văn Yến trừng mắt nhìn nàng.

“Khương thị cũng không yêu thương con cái nhiều lắm đâu, chính tay bà ta vứt bỏ ta. Cũng tương tự như vậy, nếu mấy năm nay ngươi thân thiết với tổ mẫu thì bà ta cũng có thể đối xử với ngươi giống như ta năm đó, cũng vứt bỏ ngươi.” Tiêu Vân Chước thẳng thắn mà kiên định.

Tiêu Văn Yến khiếp sợ không thôi.

“Mẫu thân vứt bỏ ngươi? Không thể nào? Mẫu thân không phải là người ác độc như vậy, là chính ngươi đi lạc!” Tiêu Văn Yến toàn thân run rẩy: “Mẫu thân cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ ta…”

Tuy rằng cậu phủ định nhưng cậu cũng không còn là hài tử ba bốn tuổi.

Lần này phụ thân kiên quyết không đưa mẫu thân về, nói là dưỡng bệnh, lại không nói cho cậu biết đang dưỡng bệnh ở nơi nào…

Thái độ này quả thật là đối xử với người đã phạm sai lầm…

Chẳng lẽ là thật sự vứt bỏ Tiêu Vân Chước sao? Cậu cũng không dám nghĩ tới…rốt cuộc thì hổ dữ cũng không ăn thịt con mà.

Chương 219

“Ngươi thì có gì đặc biệt đâu? Ngươi, ta hay là hai vị huynh trưởng chẳng qua cũng chỉ là quân cờ để bà ta duy trì hình ảnh gia đình tốt đẹp mà thôi.” Tiêu Vân Chước càng nhẫn tâm hơn, nhìn thẳng vào mắt cậu rồi nói tiếp: “Đại ca là trưởng tử của bà ta, theo lý mà nói thì phải được bà ta yêu thương nhất mới phải. Nhưng bà ta không như thế, đơn giản là bởi hài tử này không hoàn toàn thuộc về bà ta…”

“Nhưng cho dù bà ta chán ghét đại ca nhưng hoàn toàn không kháng cự, đây là vì sao? Là bởi đại ca có chí cầu tiến, tương lai có thể mang tới vinh quang cho bà ta, cho nên bà ta có chán ghét đại ca đấy, nhưng lại không thể ngoan độc được.”

“Theo như ngươi nói, bà ta rất thương yêu nhị ca đúng không?” Tiêu Vân Chước cười mỉa mai: “Thân thể nhị ca yếu đuối, biết vì sao không? Từ khi ta còn nhỏ đã tận mắt nhìn thấy, trời lạnh thấu xương, bà ta lại bắt nhị ca ngồi xổm ở trước cửa nhà để chờ phụ thân về nhà, muốn phụ thân vừa vào cửa liền nhìn thấy lòng hiếu thảo của hắn, tốt nhất phải có gió tuyết thấm vào tận trong cổ, khuôn mặt nhỏ bị lạnh đến đỏ bừng, hình ảnh như vậy mới có thể làm cho phụ thân đau lòng…”

Khi đó nàng rất nhỏ, không hiểu.

Không rõ vì sao nhất định phải chờ ở trước cửa, cho dù lạnh đến phát run vẫn phải chạy về phía phụ thân, nói những lời ngưỡng mộ và sùng kính.

Giờ thì đã hiểu rồi.

Khương Nguyên muốn phụ thân thấy bà ta dạy dỗ hài tử ra sao, so với đại ca càng thêm hiếu thuận và cung kính đến cỡ nào, lại còn giữ được một trái tim ngây thơ nữa.

“Ký ức lúc còn nhỏ của ta rất ít, nhưng ngươi và nhị ca cùng sống dưới một mái hiên lâu như vậy, có lẽ những chuyện tương tự như

vậy ngươi phải nhìn thấy nhiều hơn ta đúng không?" Tiêu Vân Chước lẳng lặng nhìn cậu.

Trong mắt Tiêu Văn Yến lộ ra vẻ sợ hãi.

Thần sắc giãy giụa, không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng bị Tiêu Vân Chước dẫn dắt, có một số việc mặc dù cậu không cần cố nghĩ mà từng chuyện từng chuyện vẫn hiện lên trong đầu.

Mẫu thân rất thương nhị ca, mỗi lần nhị ca sinh bệnh bà ấy đều khóc đến chết đi sống lại, tìm đại phu tốt nhất cho huynh ấy, dùng loại dược tốt nhất, thậm chí là trắng đêm canh chừng ở bên mép giường…

Nhưng tại sao nhị ca lại bị bệnh?

Mẫu thân đột nhiên nổi hứng, muốn có sương sớm, bà ấy lại càng thích nhị ca tự mình hứng mang tới cho mình, tích từng giọt từng giọt quý giá, nhưng sức khỏe nhị ca không tốt, chịu khổ chịu mệt một chút sẽ bị bệnh.

Lúc bà ấy ra ngoài chơi, nhìn thấy những bông sen trong hồ, nhị ca liền dẫn theo hạ nhân tự mình chèo thuyền đi lấy. Cho dù những chiếc lá sen cao lớn kia vẩy nước dính lên người huynh ấy thì mẫu thân cũng không để tâm, chỉ muốn hái về, tặng thứ hiếm lạ này đến tay bà ấy, sau đó lại hiền hòa nói: "Con ta thật là hiếu thảo."

Còn có một năm nữa, bà ấy muốn vẽ hoa lan, nhưng cảm thấy hoa ở trong nhà rất bình thường, không có màu sắc rực rỡ nên nhị ca liền đi tới Tây Sơn tìm cho bà ấy.

Tuy rằng có dẫn theo mấy người hầu, nhưng ở bên ngoài chịu cảnh màn trời chiếu đất mấy ngày, cũng mang hoa về nhưng người cũng bị sụt mất mấy cân…

Những chuyện tương tự như vậy nhiều không đếm xuể.

Chỉ cần là chuyện của mẫu thân thì nhị ca nhất định phải tự tay

làm lấy, bằng không mẫu thân sẽ buồn bực không vui, sẽ yên lặng rơi lệ, hoặc là than khóc mình mệnh khổ, cả hai đứa con cũng không chịu nghe lời mình…

Từ trước đến nay nhị ca vẫn luôn bình tĩnh, chưa bao giờ phản bác điều gì.

Cho nên cậu vẫn luôn hâm mộ nhị ca được mẫu thân yêu thương.

Nhưng bây giờ Tiêu Vân Chước nói ra lời này, làm cậu lại cảm thấy sợ hãi.

“Ngươi nên cảm thấy may mắn vì có nhị ca chống đỡ ở phía trước giúp ngươi, nếu không ngươi cho rằng cái thân thể nhỏ bé này sẽ được chắc nịch như vậy à? Người si nói mộng.” Tiêu Vân Chước liếc cậu, nhìn có vẻ vô tình: “Ngươi cho rằng mẫu thân và Khương Nguyên đối xử tốt với ngươi, nhưng rốt cuộc là…tốt ở chỗ nào?”

Chương 220

Tiêu Văn Yến bị những lời nói liên tiếp của Tiêu Vân Chước làm cho đầu óc trống rỗng.

“Mẫu thân đối với ta…rất tốt, bọn họ quan tâm đến ta yêu thương ta, cái này còn có thể giả được sao?” Khí thế Tiêu Văn Yến yếu đi vài phần.

Tiêu Vân Chước tán thưởng vẻ ngây thơ của cậu.

Đúng là một hài tử.

“Ngươi là ấu tử trong nhà, tương lai nếu phân gia thì chẳng qua cũng chỉ được nhận một chút tài sản, nếu muốn được sống sung túc giàu có thoải mái thì phải nỗ lực dựa vào chính bản thân mình nhiều hơn. Nhưng ngươi đã lớn thế này rồi mà sách không đọc được mấy cuốn, võ không luyện được mấy lần, cả ngày…giống như con chó con mèo lượn qua lượn lại trước mặt mẫu thân để làm bà ta vui vẻ, tạc tượng băng cho bọn họ, tìm trò để chơi, bồi bọn họ vẽ tranh đánh đàn, đây là… cách yêu thương của ngươi đó sao?” Tiêu Vân Chước có chút cạn lời hỏi.

“Cho dù là con súc sinh nào cũng có thể được đối xử như vậy, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc con người sẽ lấy mạng chúng nó khi cần thiết.” Thái độ Tiêu Vân Chước hiếm khi sắc bén đến vậy.

Không thể phủ nhận, Khương thị và Khương Nguyên rất “yêu thương” Tiêu Văn Yến.

Chỉ là loại tình yêu này giống như một sợi dây thừng mềm mại.

“Ngươi nói hươu nói vượn! Cưỡng từ đoạt lý! Nếu nói giống ngươi thì trên đời này không có phụ mẫu nào là người tốt sao…Ta ghét ngươi…” Tiêu Văn Yến hoàn toàn suy sụp.

“Sao có thể chứ? Cũng chỉ có người như mẫu thân chúng ta mới

như vậy thôi, người như bà ta…hiếm thấy lắm.” Tiêu Vân Chước thấy cậu khó chịu, vẫn tiếp tục lên tiếng: “Ta thấy ngươi khóc lóc thảm thiết không ngừng nên tới nói cho ngươi sự thật, miễn cho ngươi còn vì người quá khứ mà khổ sở thương tâm, làm cho người thân trong nhà thực sự quan tâm đến ngươi phải lạnh lòng.”

Phụ thân rất yêu thương con cái, tuy rằng đôi lúc hung dữ một chút, thái độ không tốt một chút.

Nhưng ông ấy biết lo lắng cho tiền đồ của con cái, sẽ suy xét đến cuộc sống sau này của bọn họ, hận không thể đem toàn bộ kinh nghiệm và sở học cả đời của mình dạy dỗ hài tử, làm cho bọn họ cho đủ nền tảng để lập thân.

Còn mẫu thân cho bọn họ cái gì?

Trói buộc cùng lòng dạ hẹp hòi.

Tổ phụ kia của nàng cũng là người hiếm có, mới có thể tìm được một bông hoa lập dị như vậy giữa những thiên kim tao nhã, đức hạnh, bao dung, rộng lượng để làm con dâu.

Tiêu Văn Yến bị lời nói của Tiêu Vân Chước làm cho vô lực phản kháng.

Giờ khắc này cậu cảm thấy trong miệng đắng chát, không có cách nào cãi lại được.

“Ngươi…ngươi bắt nạt ta! Các ngươi đều bắt nạt ta, chỉ có mẫu thân và A Nguyên tỷ tỷ mới đối tốt với ta thôi! Đồ nữ nhân xấu xa, ngươi cút ngay…ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa…” Tiêu Văn Yến chỉ có thể dùng phương thức ngang ngược đơn giản nhất để phản kháng.

Tiêu Vân Chước thở dài, bảo người mang một cái ghế dựa tới cho nàng.

Ngồi xuống, pha trà.

Hương trà lượn lờ bốn phía, nàng lại bảo Tùng Thúy mang đàn

của nàng tới đây.

Luyện đàn.

Một khúc đàn luyện đi luyện lại mấy chục lần cũng không biết mệt, trực tiếp lấn át toàn bộ tiếng khóc nháo ở bên cạnh.

Khi Tiêu Văn Yến khóc nhỏ, nàng sẽ tấu những điệu trầm, khi cậu khóc ré lên, nàng sẽ tấu những điệu cao vút, Tiêu Văn Yến bị nàng làm ồn ào, tức đến suýt ngất xỉu.

“Ngươi đủ rồi đấy!” Tiêu Văn Yến nổi giận, còn muốn tới đoạt đàn của nàng.

Tùng Thúy trực tiếp ngăn ở trước mặt: “Tam thiếu gia, đàn của đại tiểu thư ai cũng không được chạm vào, cho dù là ngài cũng không được.”

“Ngươi muốn luyện đàn thì sao không đi về viện tử của mình mà luyện, cứ nhất quyết phải tới chỗ này là sao?” Tiêu Văn Yến tức giận gần như nổ tung.

Tiêu Vân Chước nghiêng đầu bình tĩnh nhìn cậu: “Nghe nói ngươi thích nghe đàn, ngươi là đệ đệ của ta, ta phải phối hợp với sở thích của ngươi, vun đắp tình cảm với ngươi, phụ thân đã dặn như vậy đấy.”

Chương 221

“…” Tiêu Văn Yến tức giận nhảy dựng lên tại chỗ, la hét cũng vô ích, khóc cũng vô ích, cậu không biết phải làm sao.

Giây tiếp theo, cả người giống như bắt đầu phát điên, giống như một con sư tử nhỏ lao tới, muốn vô sỉ cào cấu Tiêu Vân Chước.

Nhưng lại bị Tùng Thúy ngăn cản.

“Nói chuyện cho đàng hoàng, không được vô cớ đánh người.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc dạy bảo: “Sư phụ ta nói, khi chính mình chưa đủ mạnh thì phải bảo vệ tốt chính mình, nếu không sẽ bị chết sớm, ngươi là đệ đệ của ta, ta cũng không ngại dạy lại cho ngươi đạo lý này.”

“…” Trong mắt Tiêu Văn Yến tràn đầy lửa giận.

Cậu vô cớ đánh người sao? Không phải! Là quỷ chán ghét này làm cậu khó thở!

Tiêu Vân Chước, đây là tỷ tỷ ruột của cậu sao? Rõ ràng đây là một quái vật không có tính người!

“Nghe nói hôm nay ngươi không ăn cơm, lúc này là thời điểm thân thể phát triển, như vậy là không được.” Tiêu Vân Chước lại nói.

“Nếu ngươi không bảo phụ thân đưa A Nguyên tỷ tỷ về lại thì ta có chết đói cũng không ăn!” Tiêu Văn Yến ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng.

“Thế à…” Tiêu Vân Chước thở dài một tiếng: “Quên nói cho ngươi, nếu ta đã quyết định nhúng tay vào việc của ngươi thì làm việc sẽ còn ngoan độc và cố chấp hơn ngươi tưởng tượng nhiều. Hiện tại ngươi nhỏ yếu hơn ta, cho nên nếu ta bảo ngươi nghe lời thì ngươi nhất định phải nghe, không có lựa chọn nào khác.”

“Ngươi muốn làm gì?” Tiêu Văn Yến mơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Tỷ tỷ này, ánh mắt quá âm trầm.

“Đi bảo phòng bếp chuẩn bị bữa tối.” Tiêu Vân Chước nói với hạ nhân trong viện Tiêu Văn Yến.

Thức ăn cho Tiêu Văn Yến đã nấu xong sẵn, vẫn luôn nóng hổi rồi bị nguội, lúc này hâm nóng lại rồi nhanh chóng bưng lên.

Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua con quỷ chết đói vẫn luôn lơ lửng bên cạnh, đối phương giờ phút này đã phần nào hiểu được ý tứ của đại sư, thận trọng bước về phía Tiêu Văn Yến.

Bà ta cũng không bám vào người, tuy rằng bám vào người thì hiệu quả tốt hơn nhưng cũng ảnh hưởng lớn nhất đối với thân thể.

Thân là quỷ chết đói, âm khí của bà ta cũng có thể có tác dụng nhất định, chỉ cần tới gần bên cạnh đối phương, không ngừng phóng thích oán khí khi bị chết đói của mình là được…

“Ăn đi…mau đi ăn đi, ngươi xem này, cháo vừa đặc lại vừa thơm, thật sự quá thơm…”

“Ta đói bụng quá, ta muốn ăn…mau cho ta ăn đi…”

“…”

Con quỷ chết đói để biểu hiện nỗ lực của mình mà trong miệng không ngừng lẩm bẩm, sợ Tiêu Vân Chước không nghe thấy.

Tiêu Văn Yến cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Mấy ngày nay cậu vẫn luôn ăn rất ít, cũng có thể kiềm chế được cơn thèm ăn của mình, nhưng hiện tại…hôm nay đồ ăn lại thực sự quá thơm, trong mắt cậu giống như không thể nhìn được gì khác nữa, chỉ muốn lao tới ăn một bữa no nê…

Miệng mấp máy, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhưng động tác nhỏ này thực sự rõ ràng, cảm giác được ánh mắt của Tiêu Vân Chước, cậu lại cảm thấy tủi thân.

Sao hôm nay lại đói thế nhỉ?

Hiện tại Tiêu Vân Chước vẫn còn ở đây, nếu cậu cứ tới đó ăn thì mặt mũi cậu biết để ở đâu nữa?

Cậu mặt nhăn mày nhó, cảm giác được mình đã gặp phải trở ngại lớn nhất trong cuộc đời.

Tiêu Vân Chước gần đây cũng không có việc gì làm nên nàng rất kiên nhẫn, chẳng qua nhìn đệ đệ mình bày ra dáng vẻ khổ đại cừu thâm như vậy, nàng cảm thấy hình như mình quả thật không phải là người tốt.

Nhưng nàng cũng không chỉ muốn cho Tiêu Văn Yến nhận thức nàng là tỷ tỷ mà cái nàng phải làm là để phụ thân được yên tâm rời đi, không cần phải lo lắng gì nữa!

Một lúc sau, Tiêu Văn Yến nhúc nhích.

Cậu cảm thấy như thể toàn bộ mùi thơm của những món ăn đó đang hướng thẳng về phía mình, bụng kêu lên ùng ục!

Mười lăm phút sau, khuôn mặt cậu đỏ bừng ngồi ở trước bàn cơm, bắt đầu uống chút cháo. Mà cậu vốn định chỉ ăn một ít thôi, nhưng…một miếng rồi lại một miếng…

Bất tri bất giác, ăn đến no nê.

Muốn khóc.

Toàn bộ thể diện của cậu đã bị mất sạch trước mặt đại tỷ độc ác Tiêu Vân Chước này rồi, không chỉ thể diện mất sạch mà cả khí thế như chẻ tre trước đó của cậu…lúc này, đã ỉu xìu rồi.

Chương 222

Tiêu Văn Yến không thể nhấc đầu lên nổi nữa, giờ khắc này cậu cảm thấy sự kiên định của mình trước đó đều đã thành trò cười.

Tiêu Vân Chước thấy cậu ngoan ngoãn ăn thức ăn, trong lòng rất hài lòng, ánh mắt nhìn con quỷ chết đói ở bên cạnh cũng tràn ngập vui mừng.

Sư phụ đã từng nói, làm công việc như bọn họ thì năng lực có thể áp chế được quỷ hồn, cũng bởi vậy mà các môn chủ phải giữ vững nội tâm của mình, tuyệt đối không thể lợi dụng quỷ hồn để làm chuyện xấu, nếu không thì bản thân sẽ bị nhân quả báo ứng, cuối cùng sẽ chỉ hại quỷ hại mình.

Nàng vẫn luôn làm việc giúp đỡ quỷ hồn, rất ít khi để bọn họ phải vì nàng mà bôn ba, giờ phút này hiếm khi lợi dụng năng lực của quỷ chết đói, cũng hoàn toàn hiểu được dụng ý của sư phụ.

Một con quỷ chết đói có thể dễ như trở bàn tay khống chế cảm giác thèm ăn của người khác, nếu như là muôn vàn oán quỷ thì sao?

Tạo thành một địa ngục nhân gian còn không phải là quá dễ dàng?

Chẳng qua Tiêu Vân Chước không nghĩ tới làm ra chuyện thất đức như vậy.

Lúc này lợi dụng quỷ chết đói thì nhất định phải tìm cách bồi thường, con người nàng thích nhất là giao dịch công bằng.

Sau khi Tiêu Văn Yến trở nên thành thật không còn khóc nháo nữa, Tiêu Vân Chước liền rời đi, để lại Tiêu Văn Yến nhìn một bàn đồ ăn bừa bộn, khóc không ra nước mắt. Lúc này cậu cũng không dám khóc, sợ đại tỷ vừa mới rời đi kia sẽ quay lại tiếp tục tìm mình gây phiền phức…

Mẫu thân và A Nguyên tỷ tỷ không ở nhà, trong nhà này không có

ai quan tâm mình cả!

Tiêu Văn Yến nghĩ nghĩ, hơn nửa đêm chạy tới chỗ của Tiêu Văn Việt.

Cậu muốn tìm một người đồng minh, nhất định không thể để mặc cho Tiêu Vân Chước tiếp tục phách lối như thế nữa.

Nhưng vừa đến chỗ nhị ca, Tiêu Văn Yến liền sợ ngây người, chỉ thấy trong phòng đều là giấy lộn, từng tờ giấy lộn viết đầy chữ lớn. Mà nhị ca lúc này đang gục xuống bàn mà ngủ, dưới thân còn đè nặng bảng chữ mẫu chưa viết xong. Toàn bộ hạ nhân không có ở trong phòng, có lẽ là bị đuổi đi hết…

Nhị ca đây là…

Đang lén lút tự mình cố gắng?!

Từ khi nào mà hắn lại trở nên nỗ lực như vậy? Viết nhiều tờ giấy như thế, có phải cây bút lông kia đã bị mòn vẹt đi rồi không?

“Nhị ca…Nhị ca?” Tiêu Văn Yến cẩn thận chọc nhị ca nhà mình, thấy nhị ca từ từ tỉnh lại, cậu mới thấp thỏm khẽ hỏi: “Tại sao huynh lại đột nhiên luyện chữ thế? Là bị phụ thân bắt ép à?”

Sắc mặt Tiêu Văn Việt tối sầm, sau khi tỉnh táo lại, trong ánh mắt mang theo mấy phần uy hiếp âm trầm: “Đệ thấy rồi à?”

“???” Tiêu Văn Yến ngơ ngác gật đầu.

Đồ vật quăng đầy trong phòng, mùi mực tràn ngập, muốn không thấy cũng khó.

“Không được nói ra, nếu không ta sẽ chặt đệ cho chó ăn.” Tiêu Văn Việt âm trầm nói một câu, sau đó lại cúi đầu nhìn chữ viết của mình, vô cùng bực bội vo tròn lại rồi ném ra sau lưng.

Mấy cái chữ này thật sự khó luyện!

Tay hắn đã cứng ngắc rồi.

Tiêu Văn Yến rùng mình, toàn thân run rẩy, vừa không hiểu lại vừa ấm ức: “Nhị ca…Đệ hứa sẽ không nói…Đệ biết, nhất định là nhị ca muốn bí mật tỏa sáng đè thấp đại ca xuống, giữa huynh và đại ca, nhất định đệ sẽ ủng hộ huynh!”

“Bớt nói nhảm đi.” Tiêu Văn Việt lườm cậu: “Đệ có chuyện gì à? Hơn nửa đêm không ngủ mà chạy tới đây làm gì? Hay là muốn ta dỗ đệ ngủ hả?”

“Không không không…” Tiêu Văn Yến vội vàng xua tay: “Nhị ca, đệ nhớ A Nguyên tỷ tỷ, liệu huynh có thể…”

“Không thể.” Không chờ cậu nói xong, Tiêu Văn Việt đã từ chối thẳng thừng: “Nàng ta không có ở nhà, trước mắt ta cũng được yên tĩnh.”

Chương 223

Tiêu Văn Yến có chút mất mát.

Nhưng rất nhanh, cậu lại nỗ lực: “Nhị ca, chúng ta nghĩ cách đuổi Tiêu Vân Chước ra ngoài được không?! Đệ thực sự không chịu nổi nàng nữa rồi, huynh không biết hôm nay nàng trúng tà gì đâu, đột nhiên tới tìm đệ, ép đệ phải ăn cơm, còn không cho đệ khóc nữa. Thậm chí nàng còn nói xấu về mẫu thân và A Nguyên tỷ tỷ, mấy năm nay mẫu thân và A Nguyên tỷ tỷ vẫn luôn chăm sóc cho chúng ta như vậy, các nàng mới thực sự là thân nhân của chúng ta, Tiêu Vân Chước thì biết cái gì chứ? Nàng chỉ là người đến sau, lại còn muốn tu hú chiếm tổ chim khách, dựa vào cái gì?”

Tiêu Văn Việt nghiêng đầu nhìn hắn.

“Vừa rồi đệ không ngủ được, cẩn thận suy nghĩ một chút, phụ thân cũng sắp ra ngoài rồi, chờ phụ thân vừa đi khỏi thì chúng ta liền đi tìm mẫu thân, bảo mẫu thân gả nàng ra ngoài! Huynh thấy có được không?”

“Mà nhất định phải chọn cho nàng một trượng phu lợi hại một chút, nếu nàng không nghe lời thì phải trừng trị nàng, xem nàng có còn diễu võ dương oai nữa không! Đệ cũng nhắm được một người, đệ nhớ là huynh có một người bằng hữu, vóc người cũng cường tráng uy vũ lắm, lớn tuổi hơn huynh một chút, không phải là hắn vừa mới tang thê sao? Hai người có quan hệ tốt như vậy, nhất định hắn sẽ đồng ý cưới cọp cái Tiêu Vân Chước này!” Tiêu Văn Yến lại nói tiếp.

Lại không chú ý tới sắc mặt Tiêu Văn Việt càng thêm âm trầm.

“Nam nhân mà đệ nói chính là võ nhạc Thôi gia công tử à?” Tiêu Văn Việt nói với giọng điệu bất thiện.

“Đúng vậy, hắn chính là người có thể lộ mặt trước mặt bệ hạ, cũng coi như rất có thể diện, không phải là dư sức xứng đôi với Tiêu Vân Chước sao?” Tiêu Văn Yến hưng phấn nói.

Tiêu Văn Việt cười lạnh một tiếng.

Thôi gia công tử theo như lời Tiêu Văn Yến nói, hiện giờ đã hai mươi hai tuổi, tuổi cũng không quá lớn, quả thật cũng vừa mới tang thê, người này thường lộ mặt ở trước mặt bệ hạ, vóc dáng cũng cao lớn cường tráng, nhưng mà…

Ba đời Thôi gia đều là để mua vui cho người…

Vóc dáng bọn họ cường tráng mạnh mẽ, cũng am hiểu những điệu nhảy mạnh mẽ dữ dội. Mấy người trong Thôi gia chỉ là để mua vui cho những gia tộc quyền quý, làm công việc chẳng khác nào vũ cơ. Chẳng qua thân thể cường tráng khiến cho rất nhiều người cho rằng bọn họ võ công phi phàm, chỉ có thể nói, tác dụng của bọn họ chỉ là để hù dọa người ngoài nghề…

Hắn quen biết Thôi gia công tử, cũng biết mấy người trong Thôi gia vì muốn bảo trì dáng người mà lén dùng các loại dược vật, thế cho nên nam nhân nhà bọn họ cũng không sống lâu được, còn nữ tử Thôi gia cũng có địa vị cực thấp.

Mà có lẽ Tiêu Văn Yến không biết rõ những chuyện này lắm.

Nhưng chỉ một võ nhạc mà xứng với muội muội nhà hắn, lại còn dư sức nữa sao? Theo hắn, sợ là đầu óc Tiêu Văn Yến bị chó ăn rồi mới có thể nghĩ như vậy!

Nhìn thấy bộ dạng hưng phấn thao thao bất tuyệt của đệ đệ, sự nhẫn nại của Tiêu Văn Việt cũng lên tới đỉnh điểm.

“Đệ nói đúng, chỉ là mấy ngày nay ta hơi bận. Thế này đi, ngày mai ta phái người đưa bái thiếp đến cho Thôi gia, đến lúc đó đệ thay ta đi ra ngoài gặp Thôi công tử, bàn bạc xem thử làm thế nào để hắn bắt được trái tim của Tiêu Vân Chước, thế nào?” Tiêu Văn Việt âm tình bất định mở miệng, ánh mắt nhìn đệ đệ giống như đang nhìn một người chết.

“Được! Cứ làm vậy đi!” Tiêu Văn Yến lập tức gật đầu.

Chỉ cần có thể làm cho Tiêu Vân Chước sớm gả ra ngoài, cậu có đi nhiều một chút cũng không sao.

Tiêu Văn Việt nhướng mày.

Người trong Tiêu gia này nếu không phải là ngụy công tử thì chính là tiểu nhân thật sự, thứ am hiểu nhất còn không phải là đấu tranh nội bộ giữa những người cùng huyết thống sao?

Tiêu Văn Yến không nghĩ nhiều, vui vẻ rời đi, Tiêu Văn Việt cũng không hứng thú luyện chữ nữa. Chữ viết trong bản tâm kinh quá sạch sẽ, đặt ở trong nhà này giống như dùng loại mực thấp kém nhất bôi bẩn một tờ giấy Tuyên Thành vậy.

Ngày hôm sau.

Tiêu Trấn Quan cũng không đợi được khoa khảo kết thúc mà đã chuẩn bị lên đường, ông ấy còn phải về quân doanh luyện binh, chờ khi hết thảy chuẩn bị xong sẽ phải lập tức xuất phát ngay.

Tuy nhiên trước khi ra ngoài, ông ấy cũng nghe nói tiểu nhi tử đã ngoan ngoãn ăn cơm trở lại.

Không hề có đánh chửi cũng không hề ép buộc, nha đầu Chước nhi kia dễ như trở bàn tay khiến cho Yến nhi phải ngoan ngoãn hơn.

Lúc này, ông ấy cảm thấy giao Yến nhi cho nữ nhi là một quyết định đúng đắn.

Chương 224

Tiêu Vân Chước cùng hai huynh đệ Tiêu Văn Việt cùng nhìn theo phụ thân đang rời đi. Nhìn ba người đứng thành một hàng, dáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, trái tim bất an trong lòng Tiêu Trấn Quan cũng thoáng ổn định lại.

Rất nhanh, bóng dáng phụ thân đã mất hút.

“Trước khi phụ thân rời khỏi kinh thành, ngươi phải ngoan ngoãn một chút. Nếu như công việc của ông ấy bị người đoạt mất thì ông ấy cũng chỉ có thể về nhà nhìn chằm chằm ngươi, biết chưa?” Tiêu Vân Chước nhìn Tiêu Văn Yến, nói với giọng đe dọa.

Nhị ca và tiểu đệ sợ phụ thân nhất.

Tiêu Văn Yến có vẻ chột dạ, hừ một tiếng: “Ta có hẹn với người khác rồi, chiều nay sẽ ra ngoài.”

“Tùy ngươi.” Tiêu Vân Chước không quản hắn.

Tiêu Văn Yến thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại liếc nhìn nhị ca bên kia.

Khóe miệng Tiêu Văn Yến nhếch lên, chỉ nói một câu: “Đệ đệ đi đường cẩn thận.”

Tiêu Văn Yến không rõ nguyên do, sau khi bảo hạ nhân chuẩn bị xong liền lên đường đến địa điểm đã hẹn. Lần này cậu đến đó chính là để xem kỹ hơn con người của công tử Thôi gia thế nào, nếu không thấy có tật xấu nào quá nghiêm trọng thì cậu sẽ tìm cách để Tiêu Vân Chước ra ngoài, tạo cơ hội gặp gỡ, càng gặp nhiều lần thì nói không chừng chuyện này sẽ thành công!

Vì cuộc sống sau này, trước tiên cậu phải giả vờ thần phục!

“Chờ một chút.” Tiêu Văn Yến chuẩn bị xong mọi thứ, đang định xuất phát thì Tiêu Vân Chước đột nhiên tới đây ngăn cản.

Toàn thân Tiêu Văn Yến run lên: “Cái gì?”

“Ngươi chắc chắn mình muốn đi ra ngoài à?” Tiêu Vân Chước cau mày: “Hôm nay ngươi sẽ gặp tai vạ đấy.”

“Đừng có hù dọa ta!” Tiêu Văn Yến hừ một tiếng: “Sao hả, ngươi còn muốn nhìn chằm chằm ta nữa à? Nếu ngươi không ngại thì có thể đi cùng ta!”

Tiêu Vân Chước nhướng mày: “Ta sẽ đi cùng ngươi, nhưng bởi vì miệng ngươi không thành thật nên ta cũng mặc kệ tai vạ này của ngươi.”

“Ai cần ngươi lo chứ!” Tiêu Văn Yến hầm hừ.

Tiêu Vân Chước cũng thả lỏng: “Vậy thì tốt.”

Tiêu Vân Chước cũng không khách khí, cùng Tùng Thúy bước lên xe ngựa. Chẳng mấy chốc, xe ngựa bắt đầu chậm rãi xuất phát, chạy qua các đường phố ngõ ngách của kinh thành, chạy hơn một canh giờ mới dừng lại. Vén màn xe nhìn ra ngoài, bọn họ thế mà lại chạy tới một chỗ hẻo lánh xa xôi ở gần miếu Thành Hoàng.

Tiêu Vân Chước không xuống xe ngựa, lấy ra một túi trái cây sấy khô.

“Đại tiểu thư, tam thiếu gia lại chạy đến chỗ này, thật kỳ lạ.” Tùng Thúy nhắc nhở.

“Đúng thế đúng thế, là tai họa đổ máu.” Tiêu Vân Chước tặc lưỡi: “Nếu cậu ta chết thì chúng ta chôn người chỗ này luôn cũng được.”

Tượng đức Thành Hoàng ở bên trong miếu Thành Hoàng mặc dù hơi cũ nhưng trong mắt Tiêu Vân Chước, bức tượng tản ra ánh vàng nhàn nhạt. Tiêu Vân Chước nhìn trái cây sấy khô của mình, cẩn thận chia ra thành hai phần rồi bước xuống xe, cung kính đặt một nửa ở trước mặt tượng đức Thành Hoàng rồi mới xoay người trở lại xe ngựa.

Hành động của nàng trong mắt Tiêu Văn Yến vô cùng kỳ quái.

Miếu Thành Hoàng này cũng không lớn, cho nên cũng không có hương khói gì, xung quanh cũng có vẻ hoang tàn. Nhưng tượng đức Thành Hoàng vẫn sạch sẽ, có lẽ là thỉnh thoảng cũng có người tới đây lau chùi.

Tiêu Văn Yến không biết vì sao nhị ca lại hẹn Thôi gia công tử ở chỗ này, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi nửa canh giờ mới có một chiếc xe ngựa khác chạy tới, rất nhanh, từ bên trong có hai nam nhân cường tráng bước xuống.

Hai người kia từng bước tới gần.

Sắc mặt Tiêu Văn Yến vui vẻ: “Ta là đệ đệ của Tiêu Nhị Lang! Ta thay nhị ca của ta đến nói chuyện với các ngươi…”

Nhưng mà còn chưa dứt lời, đối phương đã tung một nắm đấm tới. Nắm đấm nện thẳng vào mặt Tiêu Văn Yến, toàn thân cậu ta bay ra ngoài giống như một chiếc lá rụng.

“Hít….” Tiêu Vân Chước nhếch miệng, bị đánh thế này thì đau đến cỡ nào.

“Ngươi…tại sao các ngươi lại đánh người…” Tiêu Văn Yến sợ hãi, sắc mặt cũng vô cùng đau đớn.

Chương 225

“Đệ đệ của Tiêu Nhị Lang? Ha!” Người Thôi gia cười lạnh một tiếng: “Ngươi đúng là không sợ chết! Thế mà lại còn tự dâng mình tới cửa, còn hẹn chúng ta tới nơi hẻo lánh này, đây chính là ngươi tự tìm!”

“Không…nhất định là có hiểu lầm rồi…Ta tới đây là để…” Khuôn mặt Tiêu Văn Yến lộ vẻ hoảng sợ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng: “Ngươi…các ngươi có thù oán với nhị ca ta sao?”

Hai huynh đệ Thôi gia liếm môi, trên mặt lộ rõ vẻ hung ác.

“Tiêu gia Nhị Lang cao quý có bao giờ nhìn trúng loại người ti tiện như chúng ta chứ? Chỉ sợ là chưa bao giờ để chúng ta vào mắt! Chỉ là không ngờ Tiêu Nhị Lang lại nỡ từ bỏ thân đệ đệ của mình, đưa ngươi đến đây để chúng ta được xả giận. Nếu như thế thì cũng đừng trách chúng ta không khách khí!” Huynh đệ Thôi gia cười châm chọc.

Bọn họ đã chấm dứt lui tới với Tiêu Văn Việt từ lâu rồi!

Quả thực trước kia bọn họ đã từng xưng huynh gọi đệ với Tiêu Nhị Lang, Tiêu Nhị Lang ra tay hào phóng, kết giao không ít bằng hữu.

Nhưng người này âm tình bất định!

Lúc ấy bọn họ mời Tiêu Văn Việt đến phủ làm khách, chẳng qua chỉ là lúc say rượu nói năng quá mức, ghét bỏ thân hình gầy gò ốm yếu của hắn không giống nam nhân, nhưng ai mà biết được đối phương lại mang thù đến vậy. Chỉ trong vòng ba ngày, toàn kinh thành đều biết nam nhân Thôi gia thân to rễ nhỏ!

Ngay cả chuyện từ nhỏ bọn họ đã uống thuốc cũng bị truyền ra ngoài, sau nhà bọn hắn phải bỏ ra rất nhiều tiền mới có thể dời mấy tin đồn đó đi được!

Rốt cuộc thì uống thuốc cường thân cũng không tốt, nếu truyền vào trong cung thì sinh kế của nhà hắn chỉ sợ sẽ bị hủy!

Chuyện bọn họ uống thuốc thì người ngoài căn bản không biết, chỉ duy nhất Tiêu Nhị Lang tinh ranh như giặc, tới nhà hắn làm khách nghe được một chút mà lại có thể đoán ra hết được!

Chính hắn là người đã lan truyền chuyện này!

Chỉ là chuyện này không mấy thể diện nên bọn hắn cũng không tìm Tiêu Nhị Lang tính sổ, bây giờ sinh kế của nhà bọn hắn cũng đã ổn định hơn nhiều, cũng không sợ mấy tin đồn vớ vẩn này nữa. Khó khăn lắm mới quên được chuyện xưa, nhưng không nghĩ tới Tiêu Nhị Lang lại chủ động tới cửa!

Hai người siết chặt nắm tay, bước tới từng bước một, nhấc Tiêu Văn Yến lên như xách một con gà con.

Hai chân Tiêu Văn Yến quẫy đạp không ngừng.

“Đại tiểu thư, có cần hỗ trợ không?” Tùng Thúy hỏi.

“Đệ đệ chưa nói gì thì tức là chưa cần nhỉ?” Ánh mắt Tiêu Vân Chước chợt lóe, vẫn bình tĩnh nói.

Có mấy người bị đánh là đáng đời.

Tai vạ đổ máu này là từ ý xấu mà ra.

Hôm qua mới bị nàng thu thập một trận, lòng không tình nguyện mà trải qua một đêm, ngày hôm sau liền rủ nàng cùng ra ngoài? Trong lòng sao lại có ý tốt cho được?

Hơn nữa, việc cậu ta bị đánh có liên quan đến nhị ca, nhất định trong này phải có nguyên nhân gì đó mà ngay cả nhị ca cũng không chịu nổi.

Tiêu Vân Chước không mở miệng, xa phu không nhúc nhích, Tùng Thúy cũng bất động.

“Bốp bốp”, hai cái tát giáng thẳng vào mặt Tiêu Văn Yến, lập tức mặt mũi sưng phù, máu mũi cũng chảy ra.

Rất đáng thương.

Cả người Tiêu Văn Yến như rã ra từng mảnh, cậu ta cảm thấy trên người rất đau, nước mắt giàn dụa, không nhìn rõ được gì.

Nhị ca…lừa cậu ta!

“Chính là nhị ca của ngươi tự mình đưa ngươi tới, có trách thì cũng đừng trách chúng ta! Nhưng ngươi về thì nói cho hắn biết, ngay cả thân đệ đệ cũng bỏ được thì mấy nợ cũ năm xưa cũng không phải là không thể cho qua. Chúng ta đã quen biết một thời gian, quả thật cũng nên có kết thúc.” Huynh đệ Thôi gia thô bạo nói, đột nhiên lại có chút tò mò: “Mà tiểu tử ngươi lại có vẻ hứng thú bừng bừng tới đây như vậy là bị lừa à? Nhị ca đã hứa cho ngươi lợi ích gì rồi?”

Vừa nghe thấy câu hỏi này, Tiêu Văn Yến liền trợn trừng mắt, hối hận đến cực điểm!

Chương 226

Giờ khắc này, Tiêu Văn Yến không biết phải làm sao!

Cậu ta không thể nói rằng mình định tới đây xem thử Thôi gia công tử thế nào, hỏi một câu rằng hắn có nguyện ý cưới tỷ tỷ nhà mình không…Tuy rằng cậu ta rất ghét Tiêu Vân Chước, cũng thực sự muốn nhanh chóng gả Tiêu Vân Chước ra ngoài, nhưng…cũng chỉ là gả ra ngoài mà thôi.

Hiện tại, nhìn hai người kia hung hãn như thế, lỡ như nhìn thấy Tiêu Vân Chước cũng ở chỗ này, liệu có thể…

Tiêu Văn Yến không dám nhìn về phía xe ngựa bên kia.

Căn răng không hề nói một lời…

Vừa nói, huynh đệ Thôi gia lại tát vào mặt Tiêu Văn Yến thêm hai cái nữa, thân thể nhỏ bé bị treo lên giống như một con cá chết, lắc lư trong không trung theo động tác của đối phương.

“Có một ca ca nhẫn tâm như vậy, xem ra ngươi cũng thật đáng thương.” Mặc dù đối phương nói như vậy, nhưng trên tay cũng không hề lưu tình, ném thẳng người ra ngoài, lại cười không hề kiêng nể gì: “Không hành hạ Tiêu Nhị Lang được thì hành hạ ngươi cũng như vậy thôi.”

Người Thôi gia không giỏi võ nghệ nhưng vẫn biết những chiêu thức giả mạo, nắm đấm lại to và nặng, chỉ trong chốc lát, Tiêu Văn Yến đã có vẻ thở thoi thóp rồi.

Tiêu Văn Yến muốn khóc cũng không khóc được nữa, chỉ cảm thấy mình sắp chết.

Trong thân thể cậu ta, mỗi khúc xương cũng đều đau.

“Đánh một kẻ phế vật như ngươi cũng chẳng thú vị gì cả, bây giờ ngươi chỉ cần bò lại đây, quỳ trên mặt đất dập đầu mấy cái nói

rằng “gia gia, con sai rồi”, lão tử liền tha cho ngươi!” Huynh đệ Thôi gia lại nói.

Tiêu Văn Yến vẫn ôm đầu không nhúc nhích.

“Cũng quật cường đấy!” Đối phương vỗ mạnh vào đầu Tiêu Văn Yến, lại túm tóc cậu ta nhấc người lên: “Quỳ xuống nhận sai ngay, nếu không thì chuyện này còn chưa xong đâu!”

“Tha cho ta…tha cho ta đi…” Tiêu Văn Yến nói giọng thều thào.

“Nghe lời thì ta mới tha cho ngươi.” Huynh đệ Thôi gia vẫn không ngừng.

Đối với bọn họ mà nói, cho dù làm thế nào thì cũng không thể hoàn toàn bù đắp được hận cũ bị Tiêu Văn Việt nhục nhã năm xưa!

Chỉ là Tiêu gia dù sao cũng khác với Thôi gia bọn họ, bọn họ không dám dễ dàng đắc tội! Hôm nay trút giận cũng là được Tiêu Văn Việt bằng lòng, nếu không thì bọn họ cũng không dám.

Tiêu Văn Yến không còn sức chống cự nữa, cỏ khô trên mặt đất đã bốc lên mùi mốc, đầu gối cậu ta khuỵu xuống đất, thân thể cứng đờ, muốn cúi đầu bò qua nhưng tôn nghiêm vẫn cố gắng chống đỡ khiến cho thân thể cậu ta không nhúc nhích.

Nhưng cậu ta thật sự quá đau.

Máu mũi rơi trên mặt đất, đỏ đến chói mắt.

Mà lúc này Tiêu Vân Chước cảm thấy mọi chuyện cũng sắp xong rồi.

“Đánh người thì được, nhưng ta nghĩ chuyện làm nhục Thôi gia vẫn là thôi đi.” Tiêu Vân Chước lúc này mới đi tới, liếc mắt nhìn Tiêu Văn Yến rồi nói.

Huynh đệ Thôi gia sửng sốt.

“Ta không bảo ngươi ra ngoài mà…Không phải ta…Ta không…” Tiêu Văn Yến sợ đến mức co rúm người lại, vùi đầu vào trong ngực: “Ta chỉ muốn ngươi đi, ta không muốn hại ngươi, là chính ngươi tự mình đi ra, ta không hại ngươi…”

Huynh đệ Thôi gia vừa nghe liền hiểu.

Ánh mắt nhìn Tiêu Văn Yến cũng có chút… phức tạp và kinh ngạc.

Nữ tử đột nhiên bước ra này là Tiêu gia cô nương sao?

Mà Tiêu gia Tam Lang lại cho rằng…hai người bọn họ sẽ ngốc đến độ làm gì đó với Tiêu gia cô nương sao?

Làm sao có thể chứ!

Bọn họ động thủ đánh người là thật, nhưng xuống tay vẫn có chừng mực, nếu như thật sự dùng hết toàn bộ sức lực thì một tiểu hài như thế này, chỉ vài đòn là sẽ bị đánh chết!

Còn nếu ức hiếp Tiêu gia cô nương thì hậu quả sẽ ra sao?

Nhẹ nhất là có một cậu em vợ như Tiêu Nhị Lang, cả đời sẽ bị một tiểu nhân âm hiểm nhìn chằm chằm! Chuyện này còn không phải là phiền toái nhất, trước đó Tiêu Nhị Lang tuyên truyền rộng rãi chuyện nhà bọn hắn chỉ là bởi bọn họ nói sai một câu thôi! Lần này mà dám động tới Tiêu gia cô nương thì tương đương đưa nhược điểm vào trong tay Tiêu Nhị Lang!

Bọn họ sao có thể ngu ngốc như vậy?

Đánh một tiểu hài tử, chẳng qua chỉ là tổn thương da thịt, rồi sẽ lành lại.

Hủy trong sạch của nữ tử, đó là phạm tội, là muốn cùng Tiêu Nhị Lang không chết không ngừng!

Chương 227

Lần này bọn họ đến đây là để âm thầm giải quyết ân oán cũ với Tiêu Nhị Lang, trong thiệp của Tiêu Nhị Lang cũng chỉ viết tên một người Tiêu gia Tam Lang mà thôi!

Nói cách khác, người duy nhất mà bọn họ có thể động đến cũng chỉ có Tiêu Tam Lang!

“Hai người chúng ta xong việc rồi, nếu người Tiêu gia các ngươi tới đón nó về thì chuyện này cứ kết thúc như vậy!” Huynh đệ Thôi gia lập tức lui về sau một bước: “Tiêu cô nương, làm phiền ngươi trở về nói với Tiêu Nhị Lang một tiếng, chuyện lúc trước hai bên chúng ta đều sai, bây giờ huề nhau rồi!”

Nói xong, huynh đệ Thôi gia lại đạp Tiêu Văn Yến mấy cái rồi mới lên xe ngựa rời đi.

Chẳng mấy chốc, khu vực xung quanh đã trở nên yên tĩnh.

Tiêu Văn Yến căn bản không ngờ huynh đệ Thôi gia lại rời đi dứt khoát như vậy.

Không chỉ không động vào Tiêu Vân Chước mà thậm chí còn vô cùng khách khí nữa?

Cho nên…nhị ca đã nói trước với bọn họ rồi sao? Chỉ đánh cậu ta thôi à?

Toàn thân Tiêu Văn Yến mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, giống như một đống bùn nhão. Tiêu Vân Chước liếc nhìn cậu ta, sau đó chân thành hỏi: “Cho nên… ý định ban đầu của ngươi là gì?”

Tiêu Văn Yến chỉ cảm thấy mình đã tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng giờ khắc này lại có chút khổ sở: “Sao ngươi không ra đây sớm hơn…”

Bọn họ căn bản không hề đối phó với Tiêu Vân Chước, nếu nàng ra đây sớm hơn thì cậu ta sẽ ít bị đánh hơn!

“Đánh vậy vẫn còn nhẹ! Mà hai người kia cũng thật là, đánh thì cứ đánh đi, vì sao lại bắt ngươi phải gọi gia gia cơ chứ? Vũ nhục tổ tiên nhà chúng ta, chuyện này sao mà ta có thể ngồi yên mà nhìn được chứ?” Tiêu Vân Chước cũng có chút bực bội: “Nếu ngươi vẫn còn thở được thì tự mình quay về đi, ta sợ ta không kiềm chế lửa giận được, lại cho ngươi thêm mấy đá.”

Tiêu Văn Yến chưa bao giờ tủi thân và đáng thương đến thế.

Nhưng Tiêu Vân Chước đi rồi, xe ngựa một đi không quay lại, xa phu cũng không hề liếc mắt nhìn cậu ta.

Sau khi Tiêu Vân Chước quay về, nhị ca đã đứng chờ sẵn ở đó.

Thấy nàng bình yên vô sự trở về, hắn chỉ cau mày, không hề có chút cảm xúc nào mở miệng: “Chết rồi à?”

“Chưa.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh trả lời.

“Hai huynh đệ Thôi gia kia thật đúng là một chút dũng khí cũng không có, nếu đánh chết thì còn có ta đây ở phía trước gánh lấy, bọn hắn sợ cái gì?” Tiêu Văn Việt không hề kiêng nể gì: “Cái thứ kia chính là thân đệ đệ của muội, mà người ác độc như ta đây lại là huynh trưởng của muội, nếu như ta là muội thì ta không thể ở lại cái nhà này thêm một ngày nào nữa rồi.”

Hắn rất hung dữ, nhưng qua mấy lần, Tiêu Vân Chước cũng có thể cảm giác được nhị ca làm việc đúng mực.

“Sau khi huynh đệ Thôi gia kia nhìn thấy ta cũng rất khách khí, cũng không làm gì vượt quá giới hạn cả. Nhìn như đánh người rất hung ác nhưng thực ra không hề bị thương đến gân cốt, chuyện này hẳn là huynh đã tính toán trước hết rồi. Ta biết, huynh làm vậy là để ta được xả giận, dạy cho tiểu đệ một bài học mà thôi. Nó xứng đáng nhận được bài học này, bởi vậy ta muốn cảm ơn nhị ca.” Tiêu Vân Chước chân thành nói.

Nàng có thể đoán được trong đầu Tiêu Văn Yến đang có ý định quỷ quái gì.

Tuy nhiên, nhị ca lại chủ động dạy cho Tiêu Văn Yến một bài học, chuyện này khiến cho nàng cảm thấy bất ngờ.

Tiêu Văn Việt dường như không quen với thái độ đột nhiên thay đổi của nàng, sắc mặt có vẻ không được tự nhiên: “Vì sao muội lại đáp ứng với phụ thân sẽ chăm sóc nó vậy?”

Hắn không hiểu, rõ ràng trước đó muội muội không thèm để ý đến gì cả, lại đột nhiên bắt đầu lo lắng cho những chuyện trong nhà.

“Nếu ta cứ đứng ngoài cuộc, tổ tông sẽ không phù hộ ta.” Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật: “Cho nên nhị ca, huynh nhất định không được làm chuyện xấu làm thương tổn đến người vô tội, ta cũng sẽ để mắt đến huynh.”

Chương 228

Tiêu Văn Việt cảm thấy bộ dáng của nàng có vẻ buồn cười, vừa ngây thơ lại hồn nhiên, nếu hắn thật sự làm chuyện xấu thì nàng có thể làm gì được?

Tuy nhiên, muội muội này của hắn từ nhỏ đã bị lưu lạc bên ngoài, đã phải chịu biết bao nhiêu khổ cực, thấy nàng đáng thương như vậy, hắn cũng không ngại giả vờ tử tế để trong lòng nàng được dễ chịu hơn.

Bởi vậy Tiêu Văn Việt cũng không hề phản bác, nói tiếp: "Nếu bây giờ muội đã giúp đỡ tổ mẫu quản gia rồi thì ta nghe muội là được, chỉ là…quản lý việc nhà cũng không dễ dàng, muội sẽ không thầm tính toán trích thêm tiền trợ cấp cho bản thân đấy chứ? Đương nhiên, cho dù muội có làm như vậy thì ta cũng không thèm để ý, trước kia khi mẫu thân vẫn còn thì mỗi tháng cũng cho ta thêm không ít bạc, mấy thứ này…kỳ thật ta cũng không dùng được mấy, chỉ đáng thương cho muội, đưa cho muội là được rồi…"

Nói xong, Tiêu Văn Việt quay người rời đi, hắn chẳng qua chỉ là ít đi chút bạc mà thôi, lại không ngờ Tiêu Vân Chước lại đang nhìn mình với ánh mắt cảm kích.

Hắn biết trước khi đại ca tham gia khảo thí, hắn cũng được phân một phần tiền tiêu vặt hàng tháng.

Có khi nào hắn kém hơn đại ca đâu?

Chẳng qua bọn họ cũng không hiểu tại sao muội muội lại thiếu tiền đến như vậy, mà rõ ràng người bên ngoài đưa bạc cho nàng cũng không ít mà.

Thậm chí trước khi đại ca đi còn nghi ngờ rằng Tiêu Vân Chước thiếu nợ ở bên ngoài nên bảo hắn chú ý thêm một chút, đặc biệt là bảo hắn ngăn cản muội muội không được nghĩ đến chuyện cờ bạc.

Nhưng mà đánh cược… không tính là cờ bạc phải không?

Chỉ là chơi cho vui thôi, mà hắn cảm thấy tiểu muội cũng không ngốc đến vậy.

Tiêu Vân Chước giật mình, không ngờ rằng nhị ca thế mà lại chủ động tiết kiệm tiền.

Nàng phân chia tiền bạc rất rõ ràng, tổ tông phù hộ đã là phúc khí, đương nhiên không thể tiêu xài phung phí được. Đến nay nàng mới chỉ lãnh mười lượng bạc tượng trưng mà thôi, tiền trong nhà nàng cũng không đụng đến.

Tất cả các khoản chi tiêu của nàng cũng lấy từ quỹ riêng của mình, tiêu tiền nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là mua lá bùa chu sa các loại mà thôi.

Sau khi Oanh cầm sư đến, Tiêu Vân Chước lại dùng thêm một ít tiền mua đồ bổ cho nàng ấy. Sức khỏe nàng ấy quá yếu, cần bổ sung nguyên khí. Để cho môn hạ duy nhất của mình có thể sống lâu hơn một chút, nàng cũng sẵn lòng bỏ thêm ít tiền và phí chút tâm tư.

Nàng không nghèo, nàng chỉ là tiết kiệm.

Tiêu Vân Chước cũng không ngại bọn họ nghĩ nhiều, chỉ dựa theo thói quen của mình để làm việc như trước.

Mãi đến tận khi trời tối, Tiêu Văn Yến mới từ bên ngoài trở về. Ở xung quanh miếu Thành Hoàng không có ai, cậu ta đã phải thật sự bò ra ngoài, bò qua hai hẻm nhỏ mới tìm được người giúp đỡ đưa cậu ta về.

Toàn thân đều tản ra khí chất đau khổ lẫn đáng thương.

Thậm chí về đến nhà cũng không có ai ra đón, quản gia chỉ kinh ngạc kêu lên một tiếng, gọi người cõng cậu ta về, ngoài ra không hề có bất cứ biểu hiện gì tỏ vẻ quan tâm.

Nhưng cậu ta không thể kêu gào, dù sao thì cậu ta cũng biết vì sao mà mình bị đánh…

Chỉ có thể tự mình ôm lấy, một mình liếm láp vết thương trong im lặng.

Mấy ngày sau, trường thi mở cửa, Tiêu Văn Dũ từ trong bước ra ngoài.

Trong nhà đã chuẩn bị xong hết thảy, Tiêu Văn Dũ cùng với hai học sinh kia nghỉ ngơi hai ngày, sau đó bắt đầu bước ra ngoài giao lưu.

Mà lúc này, đội quân của phụ thân cũng đã xuất binh ra khỏi kinh thành.

Trước đó Tiêu Vân Chước không biết cách quản lý sổ sách, chuyện trong nhà cũng không quen thuộc lắm, dứt khoát kiên nhẫn ngồi ở trong nhà, mỗi ngày đều đến viện của tổ mẫu để học. Thái độ nàng kính cẩn, học tập cũng nghiêm túc và nhanh chóng, mỗi ngày lão thái thái đều cảm khái về sự tiến bộ của nàng.

Trong nhà vẫn duy trì im lặng.

Mỗi lần Tiêu Vân Chước ăn cơm ở chỗ lão thái thái đều sẽ gọi Tiêu Văn Yến cùng tới. Khuôn mặt sưng phù như đầu heo kia của Tiêu Văn Yến cũng dần dần khôi phục, chuyện tuyệt thực cũng không còn xảy ra. Lão thái thái nhìn hình ảnh tỷ đệ hai người chung sống hòa thuận cũng cảm thấy rất vui mừng.

Chương 229

Mà điều duy nhất làm lão thái thái khó hiểu chỉ có một chuyện, đó chính là…gần đây, lượng thức ăn trong viện của Tiêu Vân Chước lại nhiều đến không ngờ.

Mỗi ngày Tiêu Vân Chước vừa rời giường, trước tiên liền bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho cả ngày.

Bay trên trời, bơi dưới nước, cho dù là đắt hay là rẻ thì mỗi ngày đều làm đủ món đủ kiểu.

Lão thái thái cũng đã từng tính thử, với lượng thức ăn này thì mỗi ngày nha đầu này phải tiêu ít nhất hai mươi lượng, lúc nhiều nhất chỉ sợ phải tới một trăm lượng mới đủ! Đây là lượng đồ ăn của riêng một người, nhưng sau khi nàng ăn xong ở trong viện của mình rồi lại đến chỗ của bà ấy tiếp tục dùng cơm, gần hai mươi ngày ngày nào cũng là như thế!

Thật ra cũng không phải là lão thái thái tiếc tiền, nhất là khi nha đầu này đều tự bỏ tiền túi của mình ra, căn bản không dùng thêm tiền trong nhà….Điều mà bà ấy lo lắng chính là…

Thân thể của hài tử này có thể chịu đựng được sao?

“Ta thấy mấy ngày nay con cũng chẳng tăng thêm lạng thịt nào cả…” Lão thái thái nhìn nàng, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Vóc dáng nha đầu này cân đối, không gầy gò giống như lão nhị, mà thân thể nàng cũng không tồi, khí huyết tràn đầy, nếu cứ ăn như vậy thì đã béo lăn quay ra từ lâu rồi, nhưng lúc này lại chẳng thấy có thay đổi nào cả.

“Ở độ tuổi này của cháu hẳn là sẽ cao lên thêm một chút, nhưng mà có lẽ cũng không thay đổi nhiều lắm đâu.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời.

Lão thái thái thực sự lo lắng, giờ phút này cũng nhịn không được:

“Ta nghe nói, mấy ngày gần đây mỗi ngày cháu đều nấu rất nhiều đồ ăn bày trong viện à? Cháu ăn hết được không?”

“Những cái đó đều là cháu chiêu đãi khách thôi.” Tiêu Vân Chước hiểu ngay: “Bằng hữu kia của cháu có sức ăn lớn, mà trước nay cũng chưa được ăn đồ ngon. Bây giờ tâm nguyện của người đó là được ăn những thứ mà trước nay chưa thấy, chưa được ăn bao giờ. Cho nên cháu mới yêu cầu làm nhiều món nhiều kiểu như thế.”

Quỷ chết đói kia muốn ăn no, đó là chuyện không thể nào.

Việc Tiêu Vân Chước có thể làm chính là chuẩn bị đồ cúng dành riêng cho bà ta, để bà ta được nếm thử hết tất cả mùi vị.

Nàng cũng đáp ứng với quỷ chết đói, nuôi bà ta một tháng rồi mới đưa bà ta rời đi.

Chẳng qua vì quỷ chết đói này mà gần đây nàng phải tốn không ít tiền bạc, chẳng qua trước đó nàng đã để dành riêng một khoản tiền nhỏ để đối phó với loại tiểu quỷ bần cùng này nên cũng có thể bình tĩnh giải quyết.

Lão thái thái nghe lời nàng nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Khách ở trong nhà…ngoại trừ Oanh cầm sư ra thì hình như không còn ai khác nữa nhỉ?

Theo bà biết, Oanh cầm sư kia mỗi ngày chỉ dành ra chưa đầy một canh giờ để đánh đàn cùng với cháu gái mình, thời gian còn lại chỉ ở trong viện của mình, rất ít khi ra ngoài, rõ ràng mấy đồ ăn kia không phải chuẩn bị cho nàng ấy.

“Mấy bữa nay ta thấy cháu tiêu không ít bạc, nếu không đủ dùng thì cứ đi phòng thu chi lấy cũng được, đừng có cứ dùng tiền riêng của mình như vậy…” Lão thái thái nói.

Bà ấy cũng biết lúc cháu gái trở về mang theo không ít vàng bạc châu báu, giá trị cũng không nhỏ.

“Cảm ơn tổ mẫu, nhưng phần tiền này dùng để làm việc thiện thì mới tốt cho cháu.” Tiêu Vân Chước lập tức từ chối lịch sự.

Lão thái thái không hiểu lắm nhưng bà ấy cũng biết cháu gái có chủ kiến của mình nên cũng không ép buộc nữa, chỉ yên lặng bảo ngươi đem hộp đồ riêng của mình, lấy ra một thứ đeo lên đầu Tiêu Vân Chước.

Tiêu Văn Yến ở bên cạnh khịt mũi coi thường, nhưng không dám hé răng.

Tiêu Vân Chước ở trước mặt tổ mẫu rất biết cách giả vờ ngoan ngoãn!

Rõ ràng là một nữ nhân vô tình độc ác mà lại tỏ ra thiện lương hiểu chuyện đến vậy, người đáng sợ nhất trên đời này cùng lắm chỉ như thế này thôi!

Giờ khắc này Tiêu Văn Yến cũng thấy hơi đồng tình với lão thái thái, đã một đống tuổi rồi mà còn bị cháu gái của mình lừa gạt, mấy thứ tốt trong tay bà ấy sớm muộn gì cũng sẽ bị Tiêu Vân Chước lừa cho sạch thôi!

Chương 230

Trong lòng Tiêu Văn Yến suy nghĩ nhiều nhưng trên mặt lại không dám tỏ rõ thái độ, tuy cậu ta còn nhỏ nhưng sau nhiều ngày quan sát cũng phát hiện ra một chân tướng.

Cả nhà đều hướng về Tiêu Vân Chước.

Trước đó cậu ta còn nghĩ đến việc gả nàng ra ngoài, nhưng trước mắt xem ra chiêu này hoàn toàn không khả thi!

Ở trong mắt tổ mẫu và đại ca, đại tỷ này bị lưu lạc ở bên ngoài nên cần phải được bù đắp, cậu ta căn bản không thể so sánh được với nàng!

Muốn đạt được mục đích cũng chỉ có một con đường, đó chính là ngoan ngoãn nghe lời, lại chờ cơ hội nghĩ biện pháp tìm được mẫu thân, chỉ cần mẫu thân quay về thì cậu ta sẽ có chỗ dựa.

Bởi vậy, Tiêu Văn Yến yên lặng gắp đồ ăn cho lão thái thái và Tiêu Vân Chước, sau đó trên khuôn mặt vẫn còn đau đớn kia cố rặn ra nụ cười.

“Tổ mẫu, đại tỷ, hai người đừng nói nữa, nhanh ăn đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội mất.” Tiêu Văn Yến cười toe toét, lộ ra một hàng răng trắng.

“Đúng là cháu ngoan của tổ mẫu!” Lão thái thái nhéo khuôn mặt nhỏ của Tiêu Văn Yến: “Cháu cũng ăn đi, ăn xong rồi thì tổ mẫu cùng đọc sách với cháu nhé? Ta thấy vết thương của cháu cũng sắp lành rồi, cũng không thể để việc học của mình bị tụt lại phía sau được.”

“…” Khóe miệng Tiêu Văn Yến cứng đờ, gật đầu thật mạnh: “Dạ! Nhất định cháu sẽ đọc sách thật chăm chỉ!”

Cậu…phải nhẫn nhịn.

Chờ khi tổ mẫu và Tiêu Vân Chước thả lỏng cảnh giác, cậu có thể tìm ra tung tích của mẫu thân!

Chẳng qua…Cậu lại không quen với một tổ mẫu thể này.

Trước đó mẫu thân vẫn thường lén nói rằng tổ mẫu vừa nghiêm khắc lại vừa cố chấp, cho nên cậu vẫn luôn cảm thấy tổ mẫu không dễ thân cận, là một lão thái thái nhỏ mọn hẹp hòi, nhưng mấy bữa nay ngày nào cậu cũng tới đây nhưng tổ mẫu lại chưa bao giờ tỏ ra tức giận với cậu…

Bà ấy còn nhẹ giọng kể cho cậu nghe về những câu chuyện du ký, mà dường như tổ mẫu hiểu biết rất nhiều thứ, trong sách kia không có nội dung nào mà bà ấy không hiểu.

Bà cũng rất kiên nhẫn, cho dù cậu có vô tình làm vỡ mấy thứ mà bà ấy thích hoặc nói sai điều gì thì bà ấy cũng không hề tức giận mà chỉ hiền từ giảng giải đạo lý cho cậu nghe.

Cảm giác này thật kỳ lạ.

Đặc biệt là khi so sánh với đại tỷ bá đạo kia thì tổ mẫu hóa ra lại là người hiền lành nhất trong nhà này…

Cậu không muốn thừa nhận điều đó, nhưng…mỗi lần ở bên cạnh tổ mẫu, cậu cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cậu không cần phải nhìn sắc mặt tổ mẫu, mà tổ mẫu cũng không phản đối cậu chơi đùa, thậm chí còn chọn cho cậu hai gã sai vặt có tuổi tác xấp xỉ để cùng cậu leo lên leo xuống. Mấy gã sai vặt trước kia của cậu khá lớn tuổi, cứ luôn dạy cậu phải nghe lời mẫu thân, rất không thú vị…

Đúng rồi, tổ mẫu còn tìm thấy một thứ mà tằng tổ phụ để lại, đó là một thanh kiếm gỗ được chạm khắc cực kỳ tinh xảo cho cậu nữa!

Tổ mẫu nói, tằng tổ phụ ngựa chiến cả đời, cất giấu không ít "thần binh lợi khí", nhưng thứ mà ông ấy thích nhất chính là thanh kiếm gỗ do chính mình khắc khi còn nhỏ, vẫn luôn giữ lại. Vốn dĩ thứ

này là phải cho đại ca, nhưng nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy cậu phù hợp hơn, nhất là khi cậu cũng thích điêu khắc đồ vật, điểm này là cậu thừa hưởng từ tằng tổ phụ của mình…

Đó chính là tằng tổ phụ tràn ngập ánh sáng, cả đời quang vinh đấy!

Thế mà tổ mẫu lại cảm thấy cậu là người giống tằng tổ phụ nhất!

Tổ mẫu còn nói, đợi khi nào cậu thành thạo với kiếm gỗ thì bà ấy sẽ cho cậu đến phòng cất giữ binh khí trong nhà để chọn cho mình một thanh đao thật kiếm thật!

Tiêu Văn Yến vừa nghĩ đến đây, trong lòng âm thầm kích động.

Mẫu thân vẫn luôn hiểu lầm về tổ mẫu, chờ khi nào mẫu thân quay về, lại đuổi Tiêu Vân Chước đi, cuộc sống của cậu sẽ được tự do hạnh phúc hơn bao giờ hết!

Tiêu Văn Yến cúi đầu, trong lòng càng thêm kích động.

Ở độ tuổi này của cậu thì không giỏi che dấu sắc mặt của mình, lão thái thái đã sớm nhìn rõ cảm xúc trong đôi mắt kia, chỉ là bà ấy không nhiều lời. Tiêu Vân Chước cũng dường như không nhìn thấy đứa đệ đệ ngốc của mình đang ảo tưởng.

Chương 231

Mấy ngày sau, yết bảng.

Tiêu Văn Dũ cũng có tên trên bảng thi hội.

Ở Trạng Nguyên lâu bên kia, pháo nổ vang, người người nối nhau đến báo tin vui.

Tiêu gia ở bên này cũng không ngoại lệ. Mà trong số hai học sinh khác đang ở lại thiên viện, học sinh họ Bùi kia cũng trúng, còn học sinh họ Tiền thì không, chuẩn bị vài ngày nữa sẽ rời kinh trở về quê, lần sau lại thử lại.

Sau khi Tiêu Văn Dũ chiêu đãi mọi người xong, lại tiếp tục chuẩn bị thi đình.

Thành tích của hắn trong kỳ thi hội rất tốt, nhưng rốt cuộc thì tổ phụ của mình để lại ấn tượng không tốt với hoàng thất nên hắn cũng sợ lúc thi đình, bệ hạ thấy hắn sẽ không vui, đến lúc đó tùy tiện ban cho hắn cái danh đồng tiến sĩ rồi tống cổ ra ngoài, vậy thì nỗ lực bao nhiêu năm qua cũng coi như uổng phí.

Tiêu Vân Chước thấy hắn nỗ lực như vậy liền cố ý bán cho hắn một lá bùa Văn Xương, giúp hắn tập trung hơn khi đọc sách, cũng ghi nhớ được dễ dàng hơn.

Tuy còn chưa thi đình nhưng các phủ trong kinh thành cũng đã náo nhiệt hẳn lên. Dù sao thì sau khi thi đình kết thúc, nhiều nhất cũng chỉ là thay đổi cấp bậc mà thôi, còn chuyện vui thì xem như đã định.

Tam vương gia Nguyên Nghiêu đã nhịn nhiều ngày như vậy, bây giờ nhận được tin vui, cũng không thể chờ thêm được nữa lập tức phái người báo tin cho Tiêu Vân Chước mời nàng cũng tới Tống gia một chuyến.

Tống Thừa cũng thi đậu.

Tam vương gia định lấy cớ là đến chúc mừng để mặt dày tới cửa, Tống Thừa cũng không có lý do gì để đuổi người ra ngoài.

Còn về phần Tiêu Vân Chước… Tam vương gia cũng tìm một thân phận cho nàng.

Trong thư viện mà Tống Thừa đọc sách có một vị phu tử là Hoắc gia tam lão gia, người này không giỏi giao tiếp nên không đi theo con đường làm quan, chỉ ở thư viện làm phu tử bình thường, cũng từng dạy dỗ Tống Thừa. Hiện giờ Tống Thừa đã thi đậu, Tống gia cũng nên tới cửa cảm ơn mới phải, chẳng qua Tam vương gia ra mặt mời Hoắc phu tử cùng đi tới để chúc mừng, tiện thể dẫn theo một vãn bối nhà mình cũng coi như chấp nhận được.

Thật ra Tam vương gia lại muốn Tiêu Văn Dũ ra mặt hơn, bọn họ là đồng môn, tên tuổi lại càng phù hợp hơn.

Nhưng Tiêu Văn Dũ là một cái chày gỗ, vì thi đình mà liều mạng chuẩn bị, không để ý gì đến chuyện bên ngoài, thế nên Tam vương gia không tiện xuống tay.

Chỉ là cái cớ mà thôi, hiện giờ nếu đã tìm được rồi thì Tiêu Vân Chước cũng lập tức đồng ý.

Chỉ là trước đó, Tiêu Vân Chước phải đến làm quen với tam biểu thúc Hoắc gia cái đã.

Lúc Hoắc phu tử nhìn thấy Tiêu Vân Chước, mắt to trừng mắt nhỏ, không hiểu ra sao, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ông ấy chưa đến bốn mươi tuổi, bộ dáng rất giống Hoắc lục biểu thúc. Tuy trên mặt không có nhiều nếp nhăn nhưng nhìn y phục và bộ râu kia lại khiến cả người trông giống như một tiểu lão đầu, rõ ràng còn nhỏ hơn phụ thân nàng hai tuổi nhưng nhìn bộ dạng lại già trước tuổi.

Từ xưa đến nay, đệ tử có tiền đồ thì phải đến tạ ơn lão sư. Hoắc phu tử cũng không rõ tại sao đến lượt ông ấy thì phải chủ động đến chúc mừng học sinh cũ của mình…

Người không biết còn tưởng rằng ông ấy đến tạo quan hệ.

“Hoắc phu tử, nàng là thân thích của Hoắc gia ngươi, ngươi mang theo nàng đến Tống gia, chỉ nói là…dẫn hài tử đi theo để mở mang tầm mắt, được không?” Tam vương gia cảm thấy sắp xếp của mình rất tốt!

Để làm chuyện trở nên hợp lý, hắn đã không ít lần đến trước mặt Hoắc phu tử làm ra vẻ!

“…” Hoắc phu tử cười ha hả.

Cháu gái sao? Không quen.

Thật ra mà nói, Hoắc gia có đông người, thế hệ này đến thế hệ khác thành thân sinh con, thân thích trong nhà đã nhiều càng thêm nhiều!

Mà thân thích các nhà cũng không thể lui tới hết được, ví dụ như Tiêu gia, ông ấy cũng chỉ tôn kính cô mẫu là lão thái thái, thậm chí lúc ở thư viện, đối đãi với đứa cháu họ Tiêu Văn Dũ cũng không mấy chú ý, chỉ là nể mặt lão cô mẫu thỉnh thoảng gặp thì hỏi han việc học vậy thôi.

Bây giờ ông ấy thế mà lại bị Tam vương gia ép phải “chăm sóc” cho một tiểu bối nhiều năm không gặp?

Tuy rằng ông ấy là người đọc sách, nhưng tính tình của ông ấy… kỳ thật cũng không tốt lắm.

Tiêu Vân Chước cũng nhìn thấy đối phương không nóng không lạnh, dáng vẻ không vui vẻ gì, cũng không ra vẻ nhiệt tình, chỉ lễ phép chào một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Bộ dáng thức thời này khiến trong lòng Hoắc phu tử dễ chịu hơn một chút.

Chương 232

Tam vương gia đã chuẩn bị sẵn lễ vật chúc mừng, sau khi mọi người tập hợp đông đủ liền lập tức xuất phát đi tới Tống gia.

Tiêu Vân Chước ngoan ngoãn đi theo Hoắc phu tử.

“Ta nghe nói phụ thân cháu mang minh ra khỏi kinh, cũng thật ít thấy đấy.” Hoắc phu tử nhìn người thân thích xa lạ này, chợt nghĩ ra chủ đề nói chuyện.

Tiêu Trấn Quan lớn tuổi hơn ông ấy một chút, nhưng ông ấy đọc sách nhiều, lại nhìn già hơn, mỗi lần gặp mặt biểu huynh Tiêu gia thì lại muốn mở miệng dạy dỗ đối phương…

Mặc dù ông ấy không đi theo con đường làm quan nhưng đọc sách tinh thông nên đã làm phu tử, dạy học, giáo dục mọi người, không thẹn với gia tộc, cũng xứng đáng với nội tâm của chính mình.

Còn Tiêu Trấn Quan thì sao?

Rõ ràng có võ công tuyệt hảo, thế mà lại dựa vào công tích của tổ tông để sống qua ngày.

Một người hơn bốn mươi tuổi vẫn tầm thường vô vị, không thể hiện được một chút ưu thế nào.

Lần này bệ hạ cố ý dùng ông ấy, ông ấy thế mà lại không làm bệ hạ thất vọng, quả thực giống như mặt trời mọc ở đằng tây…

Phải biết rằng mấy năm trước không phải chưa từng có chuyện như thế này, nhưng ông ấy cứ như rùa đen rụt đầu, tìm mọi cách để tránh né công việc. Không phải là bệ hạ chưa từng cho ông ấy cơ hội, nhưng ông ấy chưa bao giờ trân trọng nó.

“Phụ thân cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, sau này ông ấy sẽ nỗ lực hơn.” Tiêu Vân Chước ngoan ngoãn đáp.

Hoắc phu tử thở dài: “Cũng mong được như vậy! Sức khỏe lão thái thái có tốt không? Lúc trước ta cũng có đến thăm bà ấy một lần, lần đó bà ấy bệnh nghiêm trọng lắm, sau nghe nói đã khỏe rồi, cuối năm ngoái ta cũng có tặng lão thái thái mấy thứ, bà ấy có thích không?”

“Đều tốt ạ.” Tiêu Vân Chước gật đầu.

Mấy ngày tết, người Hoắc gia vốn muốn tới thăm, bái thiếp cũng đã gửi rồi.

Nhưng Khương thị đột nhiên sinh bệnh không ở nhà, Tiêu Văn Dũ cũng đang chuẩn bị thi nên không tiện quấy rầy, chỉ nói là sẽ tới thăm sau.

Hoắc phu tử cau mày nhìn Tiêu Vân Chước, tiểu nha đầu này… cũng quá ít nói rồi, không hề giống như một khuê nữ mà người thô kệch như Tiêu Trấn Quan có thể sinh ra…Mà lại càng không giống với Khương thị, Khương thị kia…nhìn thì đoan trang đấy, nhưng hành vi đôi khi lại thấy kiêu căng ngạo mạn, cũng không phải người tốt gì.

“Tại sao Tam vương gia cứ nhất quyết phải dẫn cháu đi Tống gia?” Hoắc phu tử lại có vẻ nghi ngờ hỏi.

“Thư đồng bên người Tống công tử không rõ tung tích, cháu và Tam vương gia đã hẹn với nhau, cùng nhau tìm cho được chân tướng.” Tiêu Vân Chước hiếm khi cung kính ngoan ngoãn như vậy.

Hoắc gia phu tử này…rất có học thức.

Người như vậy là đáng được tôn trọng.

Hoắc phu tử khẽ kinh ngạc, chỉ là bất đắc dĩ nói:“Mấy tiểu hài tử các cháu thật khó lường, nhưng ở độ tuổi này là thời điểm nghịch ngợm, nếu cứ bị nhốt ở nhà như khúc gỗ thì thật đáng thương. Tuy rằng chơi cũng được, nhưng cũng không thể bỏ bê việc học, mà trong lĩnh vực này thì mấy huynh đệ của cháu vẫn còn rất kém. Cháu là nữ tử nhưng cũng đừng có tin vào mấy chuyện nhảm nhí mà thế nhân đồn thổi, phải về nhà đọc sách nhiều hơn mới

đúng…”

“Cháu cũng nghĩ như vậy!” Tiêu Vân Chước trịnh trọng gật đầu: “Các ca ca nhà cháu quả thật còn rất kém, còn kém hơn cả cháu.”

“…” Hoắc phu tử há miệng, lại đột nhiên bị chặn họng.

Ông ấy thậm chí còn nghi ngờ rằng nha đầu này không biết chứ… thế mà nàng lại nói mình giỏi hơn các huynh đệ của mình?

Hoắc phu tử không muốn nói chuyện nữa.

Sau khi xe ngựa lắc lư một lúc liền đến Tống gia, trước khi đến bọn họ đã trình bái thiếp nên vừa đến cửa đã được người đón vào.

Hôm nay Tống gia không định tổ chức yến tiệc, chỉ là bị Tam vương gia quấn lấy không còn cách nào khác, chỉ đành phải đãi khách. Tam vương gia mặc một bộ y phục sang trọng, trên tay cầm quạt xếp, mặt mày hớn hở bước nhanh vào. Nếu hắn không phải là hoàng tử thì nói không chừng người Tống gia đã dùng gậy lớn đánh người ra khỏi cửa.

Chương 233

Tống Thừa xuất hiện, trước tiên tham kiến Tam vương gia, sau lại bái tạ Hoắc phu tử.

Hoắc phu tử yên lặng ngồi đó, cũng cảm thấy giờ khắc này mặt mình thật sự quá dày.

“Nghe nói ngươi trong kỳ thi hội làm bài rất tốt à, nhưng mà đã chuẩn bị tốt cho kỳ thi đình sắp tới chưa?” Hoắc phu tử cảm thấy rất ngượng ngùng, rồi lại nói thêm: “Bệ hạ mới đăng cơ được mấy năm, mấy năm nay vẫn luôn duy trì chính sách của tiên hoàng, nhưng chưa chắc bệ hạ không nghĩ tới việc cải cách, trở thành minh quân thịnh thế, cho nên trong kỳ thi đình, bài viết của ngươi phải sắc bén hơn một chút, quá mức bảo thủ lại không hay…”

Tống Thừa vừa nghe, ánh mắt sáng lên, vội vàng nói cảm ơn: “Cảm ơn phu tử đã chỉ điểm!”

Ý của phu tử là có thể xem lại bài viết của hắn, chỉ rõ những điểm chưa tốt trong đó.

“Khụ khụ!” Tam vương gia đột nhiên ho khan hai tiếng.

Tống Thừa nhìn sang, lập tức thoáng chột dạ, ánh mắt cũng mơ hồ.

“Tống Thừa, trước đó chúng ta đã hẹn rồi, ngươi nói ngươi bị bệnh, bổn vương cũng cho ngươi thời gian để nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ bổn vương thấy sắc mặt ngươi hồng hào, hẳn là đã hồi phục rồi, có phải cũng nên thực hiện lời hẹn lúc trước không?” Tam vương gia mong đợi hỏi.

Sắc mặt Tống Thừa khẽ do dự, liếc mắt nhìn phụ mẫu của mình.

Phụ mẫu đã chuẩn bị một thư đồng giả mạo từ trước…

Vốn dĩ hắn đã đồng ý rồi, nhưng mà…giờ phút này, bị Tam vương

gia nhìn chằm chằm như thế, hắn lại cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

Chỉ cần bây giờ hắn mở miệng nói dối, vậy cái gọi là tài tử, quân tử kia…hắn không còn xứng đáng nữa!

“Tam vương gia…” Tống Thừa do dự mở miệng, nhưng hắn còn chưa kịp nói ra lời thì Tống phụ đã lập tức sai người gọi hai thư đồng tới.

Vừa đứng trước mặt Tam vương gia, mà Tam vương gia căn bản không nhận ra được, Tống phụ chỉ nói: “Không biết Tam vương gia tìm mấy thư đồng này để làm gì…Nhưng nếu vương gia thích thì mang về cũng được, cũng chỉ là mấy hạ nhân mà thôi…”

Vì mấy hạ nhân mà tới tận nhà để tra hỏi, thật sự không giống chuyện mà một vương gia nên làm.

“Không phải bọn họ.” Tiêu Vân Chước khẽ lắc đầu.

Tam vương gia thản nhiên nói: “Tuy rằng thư đồng là hạ nhân, mạng sống do chủ tử quyết định, nhưng nếu hạ nhân không làm sai chuyện cũng không thể tùy tiện đánh g.i.ế.t.. Bổn vương vô tình phát hiện thư đồng bên người Tống Thừa thay đổi liên tục, chuyện này khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, nếu không giải thích rõ ràng thì bổn vương ăn không ngon ngủ không yên, sao có thể được?”

Sắc mặt Tống phụ không tốt lắm, liếc nhìn Tiêu Vân Chước.

Vừa rồi Tam vương gia và Hoắc phu tử đã giới thiệu qua, đây là nữ nhi Tiêu gia.

Người này đột nhiên tới đây đã rất kỳ lạ, mà nhìn dáng vẻ này thì hình như nhi tử ông ta đang giấu diếm chuyện gì đó, hắn người đến gây phiền toái cho Tiêu gia không chỉ là Tam vương gia mà còn có cô nương Tiêu gia này nữa!

“Đã tìm thư đồng tới đây rồi, Tiêu cô nương còn cảm thấy không phải nữa sao? Chẳng lẽ chúng ta lại nhận nhầm hạ nhân trong nhà mình nữa à?” Tống phụ cười lạnh một tiếng, mũi thương không

nhắm vào Tam vương gia mà nhắm thẳng vào Tiêu Vân Chước.

Suy cho cùng, trong đám người này thì Tiêu Vân Chước là người dễ bắt nạt nhất.

Tiêu Vân Chước cũng không sốt ruột, chỉ lễ phép nói: "Có phải mấy thư đồng nhà các ngươi đều chết ở đông tiền viện phải không?"

"…" Tống phụ lập tức đứng lên: "Tiêu cô nương! Ngươi đang vu khống đấy!"

Trong mắt Tống Thừa cũng lóe lên vẻ bối rối và khó hiểu, vội vàng nhìn sang.

"Đông tiền viện nhà các ngươi sang quý nhất, có lẽ là bởi vì phò mã nhà Tống gia các ngươi thường xuyên ở lại chỗ đó. Nếu đã có liên quan đến hoàng thất thì chỗ đó hẳn không nên bị sát khí quấy nhiễu mới phải, nhưng cố tình lại bị sát khí dây dưa…Cho dù có người chết ở đông tiền viện thì nếu như là một cái chết bình thường, tất sẽ không có ảnh hưởng như thế. Cho nên ta đoán, mấy thư đồng nhà ngươi trước khi chết đều rất không cam lòng, không biết… là phải chịu ấm ức gì đây?" Giọng nói Tiêu Vân Chước kiên định không cho phép phản bác, ánh mắt nàng như có như không nhìn ra bên ngoài.

Chương 234

Mấy thư đồng này lúc sinh thời đều ký khế ước bán đứt, là người hầu hạ bên cạnh Tống Thừa. Khế ước bán đứt chưa giải trừ nên sau khi chết mới có thể đi theo Tống Thừa, tiếp tục thói quen khi còn sống.

Chỉ là bọn họ chết không cam lòng, oán khí và âm khí cũng ảnh hưởng đến Tống Thừa. Mỗi khi thân thể Tống Thừa suy yếu thì sẽ thừa cơ nhập vào. Có thể nói, mấy quỷ hồn này và Tống Thừa quanh năm suốt tháng ở chung với nhau, cho nên ảnh hưởng lẫn nhau, lưỡng bại câu thương.

Tống phụ bị lời nói của Tiêu Vân Chước giẫm phải đuôi, lập tức nổi giận.

Sắc mặt ông ta hung dữ nói: “Nhi tử ta vừa mới thi đậu, là niềm vui của cả Tống gia ta! Nếu hôm nay Tiêu cô nương tới đây để gây sự thì thứ lỗi cho bản quan không lịch sự, đi thong thả không tiễn.”

Ông ta tức giận như vậy khiến cho Hoắc phu tử cũng ngượng ngùng.

Người này nhìn như do ông ấy dẫn vào, nhưng kỳ thật…tiểu nha đầu này và Tam vương gia là một bọn…

Tiêu Vân Chước ngồi không nhúc nhích, Tam vương gia cũng như không nghe thấy, Hoắc phu tử chỉ có thể yên lặng cúi đầu nhấp một ngụm trà, giả vờ câm điếc.

“Tiêu cô nương, ý của ngươi là cái chết của mấy thư đồng này có quan hệ với phò mã sao?” Nguyên Nghiêu rất thông minh, lập tức hỏi ngay, vẻ mặt vừa khiếp sợ vừa tức giận: “Phò mã mà cũng có đam mê hại người này à? Hoàng tỷ của ta có biết không?”

“Tam vương gia! Tuyệt đối không có chuyện đó!” Tống phụ lập tức nói: “Ngài đừng vội vàng nghe yêu nữ này nói bậy! Phò mã là cháu

trai của ta, chỉ lớn hơn nhi tử ta có ba tuổi mà thôi. Mà nhà ta đã có thói quen thay đổi thư đồng từ rất sớm trước đó rồi, hay là các ngươi nghĩ phò mã từ nhỏ đã bắt đầu g.i.ế.t. người rồi? Nói như vậy quả thực quá nực cười! Con cháu Tống gia ta mỗi người đều luôn đọc sách thánh hiền, tuyệt đối không thể nào làm chuyện như vậy.” Tống phụ kìm nén tức giận nói.

Tam vương gia do dự.

Mấy lời Tống phụ nói…cũng không sai.

Lúc phò mã thi đậu, chính là Thám Hoa lang trẻ tuổi nhất trong bổn triều, tài mạo song toàn nên mới có thể được tứ hôn với công chúa.

Trước đó hắn cũng đã từng điều tra, thư đồng đầu tiên của Tống Thừa bị đổi khi hắn mới tám chín tuổi, khi đó phò mã cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi, còn quá nhỏ nên quả thật không có khả năng ra tay tàn nhẫn như vậy được.

Hiện giờ, đại phò mã đã thêm phong hoa, cùng với hoàng tỷ của hắn cầm sắt hòa minh, phu thê tình thâm.

Vốn dĩ hắn chỉ hoài nghi Tống Thừa mà thôi, cũng không muốn tìm tỷ phu gây chuyện. Hơn nữa đây cũng không phải là việc nhỏ, một khi hắn thật sự ném tội lỗi lạm sát thư đồng này lên đầu hoàng tỷ phu thì…

Nếu như là thật thì sẽ đắc tội hoàng tỷ, nếu là giả…Hắn cũng sẽ gặp phiền toái không nhỏ, nhất định phụ hoàng sẽ chỉ tay vào mũi mà mắng hắn một trận.

Tam vương gia do dự, trong lòng cảm thấy bực bội.

Hắn lén kéo Tiêu Vân Chước qua một bên, khẽ nói thầm: “Sao chuyện này tra ra lại dính dáng tới phò mã thế? Không phải là bổn vương không có can đảm, chỉ là…chuyện này rất quan trọng, nếu như là nhìn nhầm thì bổn vương chỉ có thể bảo vệ chính mình chứ không có cách nào cứu ngươi cả.”

“Từ phong thủy nhà cửa Tống gia mà xem thì ứng ở đông tiền viện, từ quẻ tượng tới xem thì cũng ứng ở quý tử Tống gia, còn có tướng mạo Tống Thừa…cũng có thể nhìn ra được tai họa mấy năm nay hắn gặp phải có quan hệ với huynh đệ của hắn…Ta chưa bao giờ cẩn thận như vậy, đương nhiên không thể sai…” Tiêu Vân Chước lại nói, nhìn thoáng qua “Mặc Ngọc” đi theo phía sau Tống Thừa, liền nói: “Mặc Ngọc này nhìn không giống như người mà chúng ta mới gặp mấy ngày trước đó, bọn họ lại thay đổi thư đồng rồi. Chỉ là thư đồng vừa mới mang đi chắc hẳn chưa chết, nhưng Tống gia lại giấu người đi, ta nghi ngờ rằng Mặc Ngọc trước kia biết chuyện gì đó…”

Tiêu Vân Chước nói rất rõ ràng.

Chuyện liên quan đến mạng người, lại liên quan đến gia đình huân quý, nàng cũng biết chuyện này không dễ làm nên ngay từ đầu cũng không định tùy tiện xác định.

Mãi cho đến hôm nay đến Tống gia, mới có thể hoàn toàn chắc chắn.

Nàng cũng biết, chỉ có một mình nàng có thể dựa vào đôi mắt của mình để xác định những việc này, nhưng người khác thì không thể.

Cho nên nếu như hiện tại Tam vương gia không muốn tiếp tục tra hỏi thì nàng cũng không có ý kiến, chỉ là nàng đã nhúng tay vào chuyện này, đã dính líu đến nhân quả, nàng cũng không thể lại giả vờ câm điếc được nữa. Cho dù hôm nay nàng bỏ cuộc thì sau này cũng có thể tìm lại cơ hội khác, cũng muốn vạch trần sự thật này.

Chương 235

Tam vương gia cau mày, đột nhiên vỗ quạt xếp: “Bổn vương tin ngươi!”

“Còn không phải là đắc tội hoàng tỷ thôi sao? Chuyện nhỏ! Cùng lắm thì ta trốn mấy ngày không ra khỏi cửa, còn ngươi thì…Ngươi là một tiểu nha đầu, hoàng tỷ không thể đến tận nhà chém ngươi được, phải không?” Tam vương gia nhìn nàng với sắc mặt phức tạp, sau đó xoay người ngồi ở ghế thượng.

Hắn hắng giọng, ho khan một tiếng: “Tống công tử, Mặc Ngọc ở bên cạnh ngươi đã thay đổi thành người khác, hay là cũng đã chết rồi?”

Tống Thừa quay đầu lại nhìn hạ nhân bên người, lập tức lắc đầu: “Không! Hắn thật sự bị sắp xếp đi làm công việc khác…”

Hắn rất sợ thư đồng kia cũng xảy ra chuyện nên khi phụ thân nói đổi người thì hắn nhất quyết giữ vững ý định của mình, sắp xếp người đi tới thiên viện.

“Nếu chưa chết thì đưa tới cho bổn vương nhìn xem.” Nguyên Nghiêu cố chấp nói.

Bộ dáng ngang ngược vô lý của hắn khiến cho Tống phụ vừa cuống vừa tức.

Ông ta đã nói rõ ràng như vậy, tại sao Tam vương gia cứ khư khư không buông? Vì mấy mạng sống ti tiện của thư đồng mà một hai bắt Tống gia phải khó xử, thậm chí còn phải đắc tội cả đại công chúa và đại phò mã!

Có đáng không!

Tống Thừa đã mơ hồi cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

Chỉ là, con người hắn da mặt mỏng, không có cách nào nói đúng lý

hợp tình như phụ thân mình nên khi Tam vương gia đưa ra yêu cầu, Tống Thừa chỉ có thể nén xuống nghi ngờ, bảo người gọi thư đồng đó tới đây.

Tống phụ tức giận bừng bừng, nhưng Tam vương gia bắt buộc như thế, khiến cho ông ta không có cách nào phản kháng được.

Chẳng bao lâu, Mặc Ngọc đã gặp được ở trà lâu lần trước đã tới đây.

Trong một thời gian ngắn mà người này đã thay đổi rất nhiều, bộ y phục áo vải thô kệch khiến hắn trông vô hồn, cụp mi rũ mắt quỳ trên mặt đất.

Tống phụ hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Tam vương gia muốn hỏi chuyện, ngươi phải trả lời cho thành thật. Nếu ngươi dám nói hươu nói vượn, nhất định bản quan sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!"

Rõ ràng bộ dáng Tống phụ nho nhã nhưng lời nói của ông ta vào lúc này lại có vẻ đặc biệt sắc bén và dữ tợn.

Cảm nhận được sự thay đổi của phụ thân mình, trong lòng Tống Thừa cũng trầm xuống.

Có thể làm cho phụ thân tức giận như thế, chỉ có thể là lợi ích của hắn và đường huynh.

Nếu như thư đồng chết không quan hệ với hắn, vậy thì chính là… đường huynh. Cho nên tất cả những lời phụ mẫu nói lúc trước đều là giả, mà mấy năm qua, nguyên nhân thay đổi thư đồng mà hắn mãi không thể hiểu được cũng chính bởi…đường huynh.

Lại cẩn thận suy nghĩ, thế nào cũng có dấu vết để lại.

Đường huynh lớn tuổi hơn hắn một chút, tài học cũng tốt hơn hắn, đại bá và phụ thân rất nghiêm khắc với đường huynh, không bao giờ cho huynh ấy vui chơi, chỉ có khi nào đường huynh tới làm khách trong viện của hắn thì…đường huynh mới có thể thoải mái được một chút.

Cho nên đường huynh rất thích dạy học cho hắn, nhìn hắn đọc sách, đây là cách duy nhất để đường huynh có thể được nhẹ nhàng hơn.

Chỉ tiếc là sau đó đại bá cũng không thích đường huynh lãng phí thời gian như vậy nữa.

Nếu như đường huynh quan tâm đến việc học của hắn thì sẽ gọi thư đồng đi qua hỏi chuyện là được…Thư đồng của hắn cứ cách một khoảng thời gian là sẽ đi gặp đường huynh, cẩn thận ngẫm lại, mỗi lần thư đồng trở về từ chỗ của đường huynh thì sắc mặt cũng không tốt lắm…

Ở trong nhà này, chủ tử sai lầm, thư đồng bị phạt, đây là chuyện rất đỗi bình thường.

Cho nên mỗi lần thấy trạng thái thư đồng không đúng lắm, hắn cũng chỉ tưởng rằng đường huynh cảm thấy hắn học không tốt, chỉ có thể càng thêm nỗ lực, cũng không dám tỏ ra bất mãn cái gì…

Sự quan tâm của đường huynh đối với hắn, cho tới bây giờ vẫn như cũ không thay đổi.

Mặc dù người sống ở phủ công chúa, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ trở về, liền ở ngay tại đông tiền viện.

Mỗi lần trở về, chuyện đầu tiên đương nhiên là gọi thư đồng qua đó hỏi chuyện…

Sắc mặt Tống Thừa càng thêm khó coi, hắn không dám nghĩ nhiều thêm nữa.

Chương 236

Sắc mặt Tống Thừa u ám, không nói chuyện nữa, đầu óc hỗn loạn như sóng cuộn biển gầm, không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Thư đồng vẫn tiếp tục quỳ ở đó.

Tam vương gia nghe Tống phụ uy hiếp, cũng hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi nói cho bổn vương nghe mấy năm nay ở Tống gia làm thư đồng thì có chuyện đặc biệt gì xảy ra? Nếu ngươi nói rõ, bổn vương sẽ tự có biện pháp khôi phục thân phận tự do, lại cho ngươi vàng bạc để lập nghiệp! Nhưng nếu ngươi lừa gạt bổn vương, bổn vương cũng sẽ không nhẹ nhàng tha cho ngươi!” Tam vương gia cũng uy hiếp.

Thư đồng run rẩy, trông vô cùng đáng thương.

Tam vương gia hay Tống gia đều là quý nhân mà hắn không thể trêu chọc được.

Bị kẹp ở giữa, cho dù có làm thế nào thì mạng nhỏ này đều giống như hòn đá bên bờ vực thẳm, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Tiểu nhân…đi theo thiếu gia đọc sách, học những thứ khác… không có gì…đặc biệt hết…” Thư đồng run rẩy, nói một cách cẩn thận.

Sắc mặt Tam vương gia tối sầm, nhấc chân đạp một phát.

Tiêu Vân Chước cẩn thận nhìn hắn, sau đó khẽ cau mày.

Lần trước khi ở trà lâu, nàng chỉ chú ý tới thư đồng này nhìn khá xinh đẹp, nhưng vì đối phương cứ cúi đầu cung kinh nên nàng không thể nhìn kỹ cốt tướng của đối phương.

Tiêu Vân Chước nhấc chân bước tới, vẻ mặt càng nghiêm túc hơn.

Thư đồng này khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, xương cốt vẫn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng cốt tướng kỳ thật…không tồi.

“Tiêu cô nương, nếu ngươi thật sự thích loại hạ nhân đê tiện này thì bản quan cũng có thể bảo Nhân Nha Tử chọn vài người tặng cho ngươi cũng được mà, tội gì phải tìm tới tận đây?” Tống phụ châm chọc một tiếng.

Tống Thừa siết chặt nắm tay, cố gắng nhẫn nại.

Giờ khắc này hắn cảm thấy phụ thân mình thực sự rất giống một kẻ tiểu nhân.

Rõ ràng…đang giấu giếm chuyện gì đó không đúng, nhưng lại cố tình hắt nước bẩn lên người kẻ khác…

Nhưng hắn không biết phải làm sao, đường huynh…thanh danh của đường huynh không thể bị hủy trong tay hắn được, cho nên hiện tại ngay cả dũng khí để đứng lên hắn còn không có.

Tiêu Vân Chước im lặng đứng dậy, giống như không nghe thấy tiếng nói của Tống phụ, ánh mắt dừng lại trên người thư đồng, sau đó vô cùng bình tĩnh nói: “Ta thấy tướng mạo ngươi không tồi, mi thưa mục tú, mà các đường nét, vốn là tướng mạo người hiển quý, có lẽ ngươi sinh ra trong gia đình không tồi, chỉ tiếc là…lúc ngươi khoảng ba tuổi gặp phải đại nạn, phải rời xa phụ mẫu, từ đó về sau mới có thể nhấp nhô không ngừng, thăng trầm bất ổn, trở thành bộ dáng như bây giờ.”

“…” Trong ánh mắt thư đồng lộ ra mấy phần khiếp sợ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Vân Chước đưa tay sờ sau gáy của thư đồng.

“Ở sau gáy của ngươi có xương ngà voi, đây là cát tướng. Nhưng bây giờ ngươi lại là nô, có lẽ là phần xương này ứng ở chỗ xuất thân của ngươi. Cha ruột của ngươi nhất định không phải là một bách tính tầm thường, ít nhất cũng là một tướng quân quản lý một

phương….Nếu lấy mặt xem vị, kinh thành ứng với càn vị, vi thiên môn, khí bích chủ bị nguy, khảm vị ứng với Nguyên Châu, lại sinh nhiều gợn sóng, hẳn là ngươi đã từng ở lại nơi đó một thời gian, đến mùa thu bị mắc bệnh nặng. Chỉ có khôn vị cùng với cung phụ mẫu có bổ sung cho nhau, khí nhuận, có tướng hỉ nhạc, lúc này đối ứng ở vùng Du Trung, ta nghĩ quê của ngươi chắc chắn phải là ở đó."

Tiêu Vân Chước nói xong, lại bình tĩnh thuyết phục: "Hôm nay ngươi giúp ta giải quyết nghi hoặc, ta sẽ giúp ngươi tìm người chí thân, ta và ngươi giao dịch công bằng, được không?"

Tam vương gia nghe vậy, trong mắt hơi có kinh ngạc.

Công bằng? Công bằng ở đâu ra?

Chuyện của Tống gia hoàn toàn không có liên quan gì với Tiêu Vân Chước, nếu nàng mặc kệ, mấy thư đồng này sẽ lần lượt chết đi, cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

Hiện tại nàng nguyện ý đứng ra giúp đó mấy thư đồng này minh oan, vốn là các thư đồng này nợ nàng một ân tình!

Chương 237

Trong ánh mắt trống rỗng của thư đồng hiện lên vẻ kinh hãi lẫn nghi hoặc.

Lại cẩn thận ngẫm lại mấy lời Tiêu cô nương nói.

Từ khi hắn có ký ức đã biết cuộc sống tương lai mình như thế nào. Hắn bị người bán tới bán lui, giá cả cũng không rẻ, người trong Nhân Nha Tử nói hắn có vẻ ngoài ưa nhìn, nếu may mắn thì được mấy gia đình giàu có mua về, nếu không may mắn thì với bộ dáng này sẽ bị đưa đến tiểu quan quán, có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn.

Từ miệng những người bán hắn, hắn cũng lần lượt góp nhặt được một số thông tin rải rác về bản thân.

Hắn bắt đầu bị buôn qua bán lại từ lúc khoảng chừng ba bốn tuổi.

Lúc đầu hắn nói giọng Du Trung, mà giọng ở bên đó không được thanh nhã lắm, người ở Nhân Nha Tử phải huấn luyện riêng cho hắn.

Người ở Nhân Nha Tử có không ít người lớn tuổi hơn hắn, bọn họ đều nói lúc ban đầu hắn không giống với những người khác, nói khi còn nhỏ tóc hắn đen láy, nước da trắng nõn, lại rất kén ăn, ngay cả cháo đặc thơm lừng cũng không thích ăn, tuyệt đối không phải trong nhà khó khăn mới bị bán đi mà chắc chắn là bị bắt cóc!

Nhưng khi dần dần lớn lên, hắn đã không còn suy nghĩ về việc mình từ đâu tới, vì sao phải làm nô nữa.

Thậm chí có khi hắn còn cảm thấy, những suy đoán ngày xưa đó đều là những giấc mơ đẹp.

Nhưng bây giờ những lời Tiêu cô nương nói lại trùng hợp với suy nghĩ trước đó của hắn!

Thư đồng giật mình, đầu gối đột nhiên di chuyển lên trước mấy bước, hướng về phía Tiêu Vân Chước: “Cô nương thật sự có thể… giúp ta tìm người thân sao?”

“Cung phụ mẫu của ngươi sáng và sạch sẽ, hẳn là thân sinh phụ mẫu của ngươi vẫn còn sống trên đời. Nếu đã còn sống, nhất định sẽ có lúc tìm thấy, huống hồ võ quan vùng Du Trung, cho dù có nhiều đại tướng tiểu tướng nhưng người bị mất hài tử, ta nghĩ cũng không có bao nhiêu đâu, muốn tìm được thì thật ra cũng không khó lắm.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

“Rầm” một tiếng, thư đồng dập đầu xuống đất thật mạnh!

“Chỉ cần cô nương giúp ta tìm người thân, ta nguyện ý nói ra hết.” Thư đồng vội vàng hét lên.

Sắc mặt Tống phụ biến đổi, lập tức muốn bước tới, vẻ mặt giống như muốn.g.i.ế.t. người.

Hộ vệ của Tam vương gia trực tiếp chặn Tống phụ lại.

Thư đồng giống như bắt được hy vọng, vội vàng nói: “Tiểu nhân… bộ dáng không tồi nên người Nhân Nha Tử cũng thỉnh người đến dạy tiểu nhân học chữ đọc sách, như vậy thì có thể bán được với giá cao. Quả nhiên, bởi vì tiểu nhân có một chút thiên phú khi đọc sách nên được Tống gia chọn làm thư đồng cho nhị công tử, chẳng qua trước khi làm thư đồng của hắn, Tống gia đã từng bí mật huấn luyện tiểu nhân một số kỹ năng khác…”

“Sau khi tiểu nhân làm thư đồng, ba tháng đầu tiên trôi qua hết thảy bình thường, chỉ là mỗi lần phò mã …kiểm tra việc học của nhị công tử thì sẽ có hơi khác bình thường, sẽ thường xuyên bị răn dạy và trừng phạt…”

“Phò mã…không giống với người thường.”

“Mỗi tháng phò mã sẽ đến đông tiền viện vài lần, mỗi lần tiểu nhân tới đó, trong phòng chỉ có một ngọn đèn duy nhất, không giống như là…kiểm tra việc học. Mà bộ dáng của ngài ấy cũng rất kỳ lạ, khi không vui sẽ bắt tiểu nhân…nằm trên giường, cởi quần

ra và bị đánh…”

“Mỗi lần ngài ấy đánh đều rất mạnh, có lần là sau lưng, có lần là ở…hạ thân, tiểu nhân có cảm giác như thể ngài ấy đang phát tiết cảm xúc của mình…Mấy lần đầu, đánh xong ngài ấy sẽ thả tiểu nhân đi, lại mấy tháng sau…dần dần quen thuộc, ngài ấy lại cho tiểu nhân uống thuốc…”

“…”

Thư đồng nói rất nhỏ, sợ nếu mình nói ít quá, Tiêu Vân Chước sẽ đổi ý không giúp mình nữa.

Theo như lời hắn nói, phò mã âm tình bất định, không hề có chút bộ dáng quân tử, càng không hề phong độ nhẹ nhàng giống như người ngoài nói.

Ngài ấy luôn dùng thước trút giận, đánh đến mức toàn thân đau nhức, run rẩy…

Chương 238

Thư đồng nói rất nhỏ, càng không dám ngước mắt nhìn Tống Thừa và Tống phụ, nói càng nhiều, đôi chân quỳ trên mặt đất kia càng thêm run rẩy!

“Phò mã còn sẽ vuốt ve tiểu nhân…Hai tháng vừa rồi, phò mã còn ở trước mặt tiểu nhân để…tự thủ dâm nữa….Xong việc, ngài ấy sai tiểu nhân hỗ trợ dọn dẹp. Tiểu nhân cũng hiểu, phò mã hẳn là bị…đoạn tụ…” Trước mặt Tiêu Vân Chước, thư đồng không dám nói quá trực tiếp.

Nhưng chỉ bằng mấy lời nói ấp úng đó cũng đã khiến Tam vương gia sợ đến ngây người.

Tiêu Vân Chước cũng mặt không đổi sắc.

Người làm chuyện xấu mà con không biết xấu hổ, nàng xấu hổ làm gì?

“Phò mã còn thường xuyên uy hiếp tiểu nhân, nói là…nếu ta thành thật phối hợp, hầu hạ tốt thì sẽ để cho tiểu nhân được sống lâu hơn một chút…Chẳng qua tiểu nhân có thể cảm giác được phò mã xuống tay càng ngày càng nặng, còn ghét bỏ cơ thể tiểu nhân mau lớn, giống như muốn đập nát toàn bộ xương cốt của tiểu nhân…”

“…”

Thư đồng nói càng nhiều, sắc mặt Tống phụ càng trắng bệch.

Mà toàn thân Tống Thừa mềm nhũn, vẻ mặt không thể tin nổi, phảng phất như thể tất cả mọi chuyện bây giờ giống như đang nằm mơ.

Làm sao một huynh trưởng sạch sẽ không tì vết giống như tiên nhân của hắn lại là…người như vậy chứ?

Trong lòng Nguyên Nghiêu chấn động: “Tiêu cô nương, ngươi xoay

người tránh đi một chút, bổn vương muốn kiểm tra xem thử trên người người này có phải có vết thương thật không?"

Căn cứ như lời thư đồng nói, tuy rằng một ngày trước khi khoa khảo, hắn đã bị thay ra nhưng mấy ngày hôm trước phò mã vẫn gọi hắn đi qua đó hỏi chuyện. Mà lúc đó phò mã rất tức giận, đánh hắn rất nặng, nhưng bởi vì Tống Thừa muốn bảo vệ hắn nên khi phò mã đã ngừng tay khi suýt đánh chết hắn…

Nặng tay như vậy, đương nhiên là…để lại vết thương.

Tiêu Vân Chước quay người lại, mà Tam vương gia cũng sai người cởi y phục phía trên của thư đồng ra.

Quả nhiên, nhìn thấy phía trên có dấu vết bị bỏng do nến, còn có rất nhiều vết thương cũ có mới có, thậm chí có cả…dấu răng.

"Tống gia các ngươi thật là to gan! Thế mà lại dung túng cho phò mã làm mấy chuyện bỉ ổi bậc này, lại còn hành hạ thư đồng đến chết nữa!" Nguyên Nghiêu giận dữ đứng dậy, đột nhiên cảm thấy không đúng, trong ánh mắt càng phát ra tức giận nồng đậm: "Thư đồng này được thay đổi từ nhiều năm trước, nói cách khác, Tống Nghiệp từ lúc mười mấy tuổi đã có đam mê không muốn người ta biết này rồi, sao còn dám để cho một người như vậy có hôn nhân với hoàng thất! Quả thực tội không thể tha!"

Trước khi gả cho hoàng thất, cần phải tìm hiểu rõ tình huống của Tống Nghiệp, đảm bảo người này trong sạch, vô tội!

Nói cách khác, Tống gia! Khi quân!

Tống phụ quỳ rạp xuống.

"Điện hạ! Chuyện này…không phải là do phò mã làm, là …nhi tử của ta, hắn không hiểu chuyện nên giả mạo làm phò mã để đùa giỡn thôi…Dáng vẻ nhi tử ta rất giống phò mã, là thư đồng này nhận sai người!" Tống phụ vội vàng hét lên.

Lời nói này rất vụng về, chỉ là Tống phụ hy vọng Tam vương gia nể mặt hoàng thất, để nhi tử của hắn gánh tội thay!

Thư đồng thì chung quy cũng chỉ là người hầu, cho dù.g.i.ế.t. chết thì cũng không đến tội chết, bồi thường ít bạc, mất thanh danh, cùng lắm chỉ thế thôi.

Nhưng nếu phò mã xảy ra chuyện…

Nhưng tam vương gia thực sự không phải là người có thể bình tĩnh nhìn được toàn cục, nhìn hắn tức giận đến mức dậm chân, hận không thể ngay lập tức chém hết cả nhà Tống gia. Huống chi trước đó hắn còn lo mình gây sự với Tống gia sẽ đắc tội với hoàng tỷ, nhưng hiện tại chứng minh Tống gia thật sự làm việc ác, là đang giúp đỡ hoàng tỷ rồi, sao có thể giúp Tống gia giấu diếm cho được?!

“Dẫn thư đồng này đi, canh giữ cẩn thận!” Trước tiên Tam vương gia bảo vệ nhân chứng, sau lại nói: “Chắc chắn bổn vương sẽ bẩm báo đúng sự thật với phụ hoàng! Rõ ràng Tống gia các ngươi biết phò mã có vấn đề, đã không biết khuyên nhủ thì thôi, thế mà lại còn dung túng như thế, vậy là các ngươi đặt hoàng tỷ ta ở chỗ nào? Mặt mũi của hoàng tỷ ta sao có thể để các ngươi dẫm đạp như thế?”

Nói xong, Tam vương gia nháy mắt với Tiêu Vân Chước rồi mang Hoắc phu tử đang sững sờ ngây người rời đi.

Để lại người Tống gia như lạc trong một đám khói mù mờ mịt.

Chương 239

Tống Thừa vừa bàng hoàng, vừa tức giận, lại không ngừng tự giễu: “Phụ thân…Rốt cuộc là chuyện bắt đầu từ khi nào, vì sao các ngươi…lại dung túng huynh trưởng như thế?”

Tống phụ cũng tuyệt vọng.

Hoàn toàn mặc kệ nhi tử, vội vàng đi thông báo cho phò mã.

Sau khi Tống mẫu biết tin cũng mang sắc mặt tái nhợt đi tới, nhìn bộ dáng tuyệt vọng của nhi tử, vừa đau lòng nhưng lại có một loại cảm giác nhẹ nhõm khi toàn bộ bụi trần lắng xuống.

“Lúc đầu chúng ta cũng không biết…” Tống mẫu thở hắt ra: “Có lẽ là huynh trưởng của con chịu áp lực học hành quá lớn, mấy năm trước đó lại bị đại bá của con quản rất nghiêm khắc, hắn không có chỗ phát tiết…chỉ có thể chọn thư đồng của con. Mà đại bá con cũng không thật sự hỏi tới nên ban đầu hắn chỉ lấy thư đồng của con ra để trút giận, lén đánh mắng, lại uy hiếp nên thư đồng của con cũng không dám hé răng…”

“Sau đó thì chuyện cũng dần nghiêm trọng hơn, thư đồng đầu tiên đi theo con bị hắn đánh chết. Lúc đó đại bá con và phụ thân con cũng rất hoảng sợ, nhưng chỉ tưởng rằng tâm tình hắn không tốt nên đánh quá tay, chỉ có thể vội vàng giải quyết chuyện này mà không suy nghĩ quá nhiều…”

Nhưng càng về sau, không ngờ Tống Nghiệp không chỉ không thay đổi mà còn trở nên tồi tệ hơn.

Hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú với thư đồng của Tống Thừa, yêu cầu cũng càng cao hơn.

Tống đại bá và Tống phụ vốn không đồng ý, nhưng phát hiện ra sau mỗi lần Tống Nghiệp phát tiết xong sẽ đọc sách tập trung hơn, tính tình cũng ổn định hơn, bọn họ cũng dần dần chấp nhận, thậm chí còn bắt đầu tìm thư đồng theo đúng sở thích của Tống Nghiệp,

phải thông minh, vẻ ngoài phải xinh đẹp….

Vốn dĩ sau khi Tống Nghiệp đậu tiến sĩ thì tình huống tốt hơn rất nhiều.

Khi đó mọi phiền muộn trong người hắn dường như tan biến trong nháy mắt, sau đó cũng không thấy gọi thư đồng tới nữa.

Nhưng lại không ngờ Thiên gia lại tứ hôn.

Sau khi được tứ hôn với công chúa, tuy rằng hắn có thể thành phò mã đô úy nhưng căn bản không có thực quyền, trừ phi bệ hạ đặc biệt cho phép hắn đi làm quan, nếu không hắn chính là cá chậu chim lồng, mọi tương lai tươi sáng và tiền đồ đều là số không!

Ngày tứ hôn đó, Tống Nghiệp vô cùng vui mừng tiếp nhận thánh chỉ, nhưng đến nửa đêm, một thư đồng đã bị khiêng đi.

Cũng là lần đó, vấn đề của hắn càng trầm trọng hơn, cũng bắt đầu có tâm tư khác với mấy thư đồng đó.

“Mấy năm gần đây ta vẫn luôn lo lắng, lỡ như sự việc bị bại lộ thì sẽ là tội lớn, nhưng ta cũng không có cách nào…” Hai mắt Tống mẫu đỏ hoe: “Phòng chúng ta cùng với đại phòng là cùng chung một gốc, phò mã gây tội lớn thì con và ta cũng không thể thoát được, chỉ là nếu có người tra hỏi, nhất định con phải ngậm miệng thật chặt, cứ khẳng định là mình không biết gì cả! Ta cũng sẽ nhờ lão sư của con cùng với thư viện hỗ trợ, cho dù thế nào cũng sẽ bảo vệ được tính mạng của con! Nhi tử à, con cũng đừng trách phụ thân con, ông ấy cũng là vì con, vì ích lợi của gia tộc này thôi…”

Tống Thừa căn bản không thể nghe tiếp được nữa, hắn chỉ cảm thấy niềm tin của mình bao nhiêu năm nay đã sụp đổ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, người thân của mình sẽ làm ra chuyện như vậy.

Đặc biết là người huynh trưởng mà hắn vẫn luôn tôn kính và sùng bái…

“Đủ rồi, các ngươi cứ nói là vì huynh trưởng, vì con, vì gia tộc, như sự thật thì sao?! Chính là đại bá và phụ thân đã hủy hoại huynh trưởng! Nếu không phải bọn họ cứ ép buộc huynh trưởng phải đọc sách như vậy thì sao huynh trưởng có thể thay đổi tính tình như thế! Nếu khi tính tình huynh trưởng thay đổi, bọn họ có thể đưa ra quyết định đúng đắn, trấn an nhiều hơn thì làm sao huynh trưởng có thể mắc sai lần lần này đến lần khác như vậy! Hiện tại các ngươi đều nói là vì chúng ta…” Hai mắt Tống Thừa đỏ rực: “Con học hành chăm chỉ bao nhiêu năm qua chính là đợi sau khi trúng cử, đợi thi đình rồi thì có thể…Nhưng bây giờ…đã bị hủy hoại hết rồi! Bọn họ hủy hoại cả huynh trưởng, cả con, hủy hết hoàn toàn!”

Chương 240

Tống Thừa suy sụp hét lên, đẩy Tống mẫu ra rồi loạng choạng xông ra ngoài. Tống mẫu nhìn dáng vẻ của nhi tử cũng tan nát cõi lòng.

Lúc bà ta biết được sự thật, bà ta cũng suy sụp tức giận giống như nhi tử lúc này. Mà khi đó tiền đồ và tính mạng của nhi tử bày ở trước mắt, bà ta căn bản không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể trở thanh một kẻ xấu xa độc ác, cố gắng hết sức che giấu tất cả.

Hiện giờ mọi chuyện đã bại lộ, cũng không biết…già trẻ trong nhà này rồi sẽ như thế nào…

Nhưng Tống mẫu cũng không dám chờ đợi, thay vì bảo người đuổi theo đưa nhi tử quay về thì lập tức sắp xếp người đi đưa tin cho các bằng hữu thân thích thân thiết với Tống gia, mong có người hỗ trợ một chút còn hơn là ở trong nhà nếm trải cảm giác tội lỗi.

Mà lúc này, Tam vương gia cùng với Tiêu Vân Chước cũng đã rời khỏi phủ đệ, Tam vương gia lúc này đang nổi nóng, một khắc cũng không thể chờ, muốn lập tức tiến cung cáo trạng.

“Chẳng trách bọn họ tình nguyện đắc tội bổn vương chứ không chịu cho Tống Thừa đi ra thực hiện lời hứa, thì ra là đang bí mật che giấu một tội lỗi xấu xa như vậy! Bổn vương còn tưởng Tống Nghiệp kia là người tốt, ngay cả phụ hoàng cũng luôn khen hắn, nói rằng hắn tài hoa hơn người, chỉ làm phò mã cũng đáng tiếc. Hừ, thì ra là làm ra nhiều chuyện dơ bẩn như vậy!” Nguyên Nghiêu vô cùng tức giận, lại cảm thấy vui vì chuyện không liên quan đến mình: “Tiêu cô nương, năng lực này của ngươi thật sự khiến bổn vương bội phục!”

Ánh mắt hắn nhìn Tiêu Vân Chước càng thêm mấy phần tôn kính.

Kỳ nhân dị sĩ hẳn là người giống Tiêu Vân Chước phải không?

Bây giờ hắn thấy đôi mắt nàng không giống như đôi mắt của mấy

thiên kim bình thường nữa, đôi mắt này thật giống như phán quan, đen trắng rõ ràng, có thể phân biệt âm dương!

Chỉ tiếc hận rằng mình và nàng không có duyên phận thầy trò!

Nguyên Nghiêu nóng lòng muốn thử nhưng lại vô cùng tiếc nuối, vẻ mặt kia rất phức tạp, thậm chí đã quên mất bên cạnh còn có Hoắc phu tử đang kinh hoàng.

“Bổn vương đã nhờ người đặt chỗ ở Thanh Thủy Viên rồi, nếu Tiêu cô nương không vội về nhà thì có thể đi cùng với Hoắc phu tử đến đó xem kịch. Bổn vương còn phải về cung một chuyến, đi trước đây, nhất định ngày khác bổn vương sẽ mở tiệc chiêu đãi ngươi, đến lúc đó nhất định ngươi sẽ được hãnh diện.” Nguyên Nghiêu nhanh chóng nói.

“Được!” Tiêu Vân Chước cũng không do dự, dứt khoát đồng ý: “Vậy hôm khác chúng ta gặp lại.”

Nếu không có Tam vương gia ở đây thì chuyện này sẽ không dễ dàng làm rõ như vậy.

“À đúng rồi, thư đồng kia…Bổn vương tạm thời giữ hắn lại làm nhân chứng đã, chờ khi nào phụ hoàng xử trí đại phò mã xong, người này không còn tác dụng gì nữ thì ta sẽ đưa người đến phủ của ngươi.” Nguyên Nghiêu lại nói.

Tuy chỉ là một người hầu nho nhỏ nhưng với tính tình này của Tiêu Vân Chước, không có vẻ gì là nói mà không giữ lời.

Việc mà hắn cần làm chính là giải quyết nô tịch của thư đồng kia, việc nhỏ thế này với hắn mà nói căn bản chẳng là gì cả, không hề tốn sức bao nhiêu.

“Vậy cảm ơn Tam vương gia.” Tiêu Vân Chước đáp lại, giọng điệu không khiêm tốn không kiêu ngạo.

Nguyên Nghiêu vui vẻ giơ tay, còn muốn vỗ vai Tiêu Vân Chước, chỉ là tay vừa nâng lên giữa không trung mới phản ứng lại đây là một tiểu cô nương, hắn phải chú ý đúng mực, liền ão não gãi đầu,

nhanh chóng lên ngựa rời đi.

Thường ngày hắn ham chơi, số người mà hắn kết bạn nhiều không đếm xuể, nhưng người khiến hắn phải cảm thấy không nỡ khi tạm biệt như thế này là người đầu tiên!

Tuy rằng Tiêu Vân Chước không nói nhiều lắm, nhưng vào thời điểm mấu chốt nàng luôn hữu dụng!

Hơn nữa, người này ít nói lời vô nghĩa, thái độ đối với hắn vẫn luôn điềm tĩnh tự nhiên, không hề nịnh nọt, khiến người ta cảm thấy không có mưu đồ gì. Cách làm người thẳng thắn dứt khoát, không hề có chút xúc phạm hay kiêu ngạo gì, dáng vẻ kia khi ở chung lại cảm thấy rất thoải mái!

Chỉ hận không phải là một nam nhân!

Nếu nàng là một thiếu niên, nhất định hắn phải kéo người về vương phủ, ngủ chung một giường, tâm sự suốt ngày, thậm chí còn có thể nhận làm huynh đệ kết nghĩa!

Chương 241

Tam vương gia nhanh chóng rời đi, mà xe ngựa do Tam vương gia phái đến cũng nhanh chóng đưa Tiêu Vân Chước và Hoắc phu tử đi tới Thanh Thủy Viên.

Hoắc phu tử vô cùng bình tĩnh.

Mãi đến nửa đường, mới chậm rãi mở miệng: "Vừa nãy…những lời cháu nói ở Tống gia… đều là sự thật à?"

Chẳng lẽ thật sự ở Tống gia mới náo loạn xong à? Nhưng tại sao ông ấy lại cảm thấy cảnh tượng ở trước mắt lóe lên cực nhanh, một giây trước còn ấm áp, một giây sau lại lạnh đến run người như vậy?

Tiêu Vân Chước cảm thấy rất có lỗi với Hoắc phu tử.

Đây là một người đứng đắn quy củ, tuy rằng hôm nay là bất đắc dĩ bị nàng và Tam vương gia kéo vào chuyện của Tống gia, nhưng ông ấy cũng thật tình đến chúc mừng, thậm chí còn chuẩn bị lễ vật chu đáo…

Kết quả còn chưa kịp nói được mấy lời chúc mừng đã bị nàng và Tam vương gia hủy hoại.

Vừa nãy khi nàng và Tống phụ cãi nhau, Hoắc phu tử không tức giận phất tay áo bỏ đi đã là tôn trọng nàng và Tam vương gia lắm rồi!

"Đương nhiên là thật, không phải lúc này Tống đại nhân đã thừa nhận rồi sao? Tam biểu thúc, thật sự xin lỗi, một học sinh giỏi của ngài đã bị cháu hủy hoại mất rồi." Tiêu Vân Chước thành thật nói: "Chẳng qua cháu nghĩ…ngài có danh tiếng khắp thiên hạ, dạy thêm vài người nữa cũng được, phải không?"

"…" Hoắc phu tử vỗ nhẹ đầu mình.

Cũng thật khó có thể tin nổi.

“Ta chỉ dạy Tống Thừa mấy lần thôi, cũng không tính là lão sư của hắn được, nhưng mà…” Ông ấy há miệng, lại càng chua xót hơn: “Đường huynh Tống Nghiệp của hắn mới thực sự là học sinh của ta…”

“???” Tiêu Vân Chước sửng sốt, sau đó khiếp sợ ngẩng đầu lên.

Rồi…càng ngượng ngùng hơn nữa!

Học sinh như con rể, nàng vạch trần chuyện của Tống Nghiệp, chẳng khác nào đâm thẳng tim gan Hoắc phu tử phải không?

“Chuyện này cháu thực sự không biết, chỉ là chuyện đã đến nước này, cũng không thể cứu vãn được nữa. Hay là khi quay về ngài xem thử có nên cắt đứt quan hệ thầy trò với Tống Nghiệp xem sao.” Tiêu Vân Chước cảm thấy áy náy, vì để bày tỏ lời xin lỗi, nàng vội rót một chén trà đưa cho Hoắc phu tử.

Hoắc phu tử đau đầu.

Ông ấy không đi theo con đường làm quan nên trở thành phu tử từ rất sớm, mười mấy năm trước ông ấy đã từng đến Tống phủ, dạy dỗ Tống Nghiệp hai tháng.

Tống Nghiệp lúc đó chỉ mới mười một mười hai tuổi, vốn là thời điểm ham chơi nhưng lại rất kiên định, chăm học lại có năng khiếu. Có một học sinh như vậy, đương nhiên ông ấy rất thích, cũng rất để tâm dạy dỗ, muốn dạy ra một học sinh kinh tài.

Chỉ là dạy được hai tháng, ông ấy cũng phát hiện ra học sinh này có khuyết điểm.

Hắn nhìn như vùi đầu khổ học không ngừng cố gắng, nhưng nhìn lại không giống như thực sự yêu thích đọc sách. Khi đàm luận những thơ từ văn chương tuyệt thế, hắn không có phản ứng của một người yêu sách chân chính nên có. Bình tĩnh và khách quan, lại chưa bao giờ có cảm xúc kích động nào.

Ngay cả những bốc đồng và yêu thích của tuổi trẻ, hắn cũng không có.

Sau khi ông ấy nhận được thư mời của thư viện, ông ấy liền rời khỏi Tống gia. Chỉ là sau đó Tống Nghiệp cũng đi thư viện, cũng là học sinh trong lớp ông ấy.

Ở trong tầm mắt của hắn, được hắn và mấy phu tử khác dạy dỗ mấy năm.

Nhưng khi đó ông ấy không hề nhìn ra được Tống Nghiệp có…có đam mê kia.

“Cái này…khi phò mã còn ở thư viện vẫn luôn giữ khoảng cách với những người khác, chưa từng thấy hắn kề vai sát cánh với ai cả, mà mấy học sinh ngủ cùng với hắn cũng không có ai cảm thấy hắn kỳ quái…Tại sao đột nhiên lại thành ra…” Hoắc phu tử nhìn Tiêu Vân Chước, muốn nói lại thôi.

Ông ấy thật sự khó có thể mở miệng ra được, hai chữ “đoạn tụ” giống như bị mắc kẹt ở cổ họng, không thể phun ra.

Chương 242

Bây giờ nhìn học sinh mình đã từng dạy, không chỉ lén lút... như thế, lại còn coi mạng người như trò đùa.

Hoắc phu tử làm thế nào cũng không nghĩ ra.

Trang phục của Hoắc phu tử vốn dĩ trông có vẻ già, sau khi than vãn, người vẫn còn chưa tới bốn mươi nhưng lại có khí chất của người sáu mươi tuổi.

"Tam biểu thúc nghĩ thoáng chút, trong thư viện, học sinh như ngày đêm khác biệt, may mà lúc trước Tống Nghiệp không biểu lộ ra một chút vấn đề, nếu như người có khúc mắc với hắn ta không phải là thư đồng của Tống gia mà chính là học sinh của thư viện, vậy chẳng phải là ngài càng khổ sở hơn sao?" Tiêu Vân Chước lập tức an ủi.

"..." Khóe miệng Hoắc phu tử khẽ co rút một cái.

Ông ấy đột nhiên nhớ ra, gần đây Lục đệ về nhà, lúc nói tới Tiêu gia, lộ ra biểu hiện phức tạp...

Lúc đó nhắc đến biểu chất nữ đã tìm được về này, ông ấy và đại ca đều cảm thán một tiếng là đứa nhỏ số khổ. Duy chỉ có Lục đệ, há to miệng muốn nói gì đó, sau đó lại nuốt trở vào, không nói tiếng nào...

Rõ ràng đã từng gặp Tiêu Vân Chước, lại có thái độ như thế, vốn dĩ có hơi kỳ lạ, chẳng qua là lúc đó Tiêu Vân Chước là vãn bối, cũng không có gì hay để nói, nên không để ý đến nữa.

Mà giờ khắc này, ông ấy hiểu rồi.

Hoắc phu tử nâng chén trà lên, bất đắc dĩ cười nói: "Ngươi an ủi như này, ta không chịu nổi..."

Có điều sau khi nói xong, Hoắc phu tử cũng không nhịn được mà

nghĩ đến nhóm học sinh trong thư viện đó...

Có ai... có hành vi đặc biệt chút hay không?

Tuyệt đối đừng có...

Tâm trạng của Hoắc phu tử phức tạp: "Tam vương gia đã bảo người quyết định Thanh Thủy Viện rồi, chúng ta cũng không tiện bác bỏ ý của hắn ta, ta cũng đã lâu rồi chưa gặp huynh trưởng và đệ đệ của ngươi, lát nữa gọi bọn nó đến, mấy người các ngươi cùng trò chuyện với ta."

Trước đó Hoắc phu tử thường xuyên nhìn thấy Tiêu Văn Dũ, cho nên bây giờ ông ấy nói chính là hai tiểu lang quân khác của Tiêu gia.

"Được!" Tiêu Vân Chước lập tức ngồi ngay ngắn, tinh thần tỉnh táo: "Trước khi cha ta ra ngoài đã đặc biệt dặn dò ta, phải chăm sóc huynh đệ trong nhà thật tốt, đại ca ta thì không cần quan tâm, duy chỉ có nhị ca và tiểu đệ cả ngày không chịu làm gì cả, đừng nói bảo bọn họ tới xem kịch, cho dù để bọn họ đi theo ngài về thư viện hoặc là Hoắc gia, cũng được."

"..." Hoắc phu tử nghiêng đầu sang một bên.

Ông ấy cũng không muốn.

Ông ấy còn không biết hai đứa nhỏ này là kiểu người gì hay sao? Chẳng khác là bao so với cái bị rơm.

"Như vậy à... Đợi... Ngày khác, ta có thì giờ rảnh rỗi đi." Hoắc phu tử ho khan một tiếng, từ chối.

Tiêu Vân Chước nghe hiểu, nhưng da mặt nàng dày, chỉ cười nói: "Vậy thì một lời đã định, sau hôm nay, ta lại tính toán cẩn thận, chọn một ngày lành đẹp trời, mời nhị ca và đệ đệ ta đến phủ làm khách."

"A... được, nhưng, mặc dù ta trẻ hơn so với phụ thân ngươi một chút, nhưng không hiểu về cường thân kiện thể, đạo dưỡng sinh,

bộ xương già này đã có chút mục nát lỗi thời rồi, không chịu nổi sự giày vò, càng không chịu được sự ồn ào..." Hoắc phu tử cố gắng lôi kéo: "Đứa nhỏ Văn Yến kia cũng khoảng chín tuổi rồi hả? Là độ tuổi khó quản lý nhất, cũng chỉ có cha ngươi mới có thể trấn áp được con khỉ này..."

Hoắc phu tử cảm thấy mình đã nói hết sức rõ ràng rồi.

Nói thật, ông ấy đã từng dạy không ít trẻ nhỏ, thỉnh thoảng thân bằng cố hữu cũng sẽ tìm cách để đưa con cái tới chỗ ông ấy, xin ông ấy chăm sóc.

Đối xử với trẻ nhỏ, ông ấy trước sau như một rất có kiên nhẫn, chỉ cần là đứa nhỏ chịu học, ông ấy cũng sẵn lòng dốc hết khả năng để dạy bảo.

Nhưng Tiêu gia...

Tiêu Văn Dũ là đứa ngoan, nhưng khi còn bé hắn cũng rất doạ người, tuổi còn nhỏ vừa nghịch thương vừa học thuộc lòng, căn bản không ngồi yên được.

Trên mông giống như có con rận lớn ngứa ngáy, lúc ấy phu tử mà Hoắc gia hỗ trợ tìm, cũng than thở.

Chương 243

Cũng may Tiêu Văn Dũ biết khuyết điểm của mình, cũng hiểu mà tự kiểm điểm lại, khi lớn dần lên, cũng có thể kiềm chế ở được, không nổi điên trước mặt người khác, ngược lại cũng dưỡng ra được phong thái nhẹ nhàng một chút.

Lang quân giỏi nhất Tiêu gia còn như thế, vậy hai đứa sau thì sao...

Còn cần phải nói thêm gì sao?

"Tiểu đệ nhà ta... gần đây đã ngoan ngoãn hơn, nếu như nó là con khỉ trên nhảy dưới tránh, đương nhiên ta sẽ không dẫn nó theo đến làm phiền ngài." Tiêu Vân Chước cũng không cảm thấy xấu hổ: "Đợi lát nữa, nhìn một chút rồi nói sau, ngài thấy thế nào?"

Trong lòng Hoắc phu tử nắm chắc, nghe nói như thế nhẹ nhàng thở ra: "Các ngươi đều là những đứa trẻ ngoan, nếu như ngoan ngoãn hiểu chuyện không quấy rối, lão cốt đầu như ta vẫn có thể chống đỡ được, cũng chỉ mong sao trông nom được lâu hơn vài lần."

Nhưng sự thực là, Tiêu Văn Yến không ngoan ngoãn nổi.

Cho nên, không thể trách người làm trưởng bối như ông ấy không cho chút tình mọn rồi.

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Khoé miệng Tiêu Vân Chước lộ ra nụ cười.

Nhân khẩu Hoắc gia nhiều, mỗi người đều sáng chói, đều rất biết đọc sách, dù là không làm quan, thì cũng có bản lĩnh dạy học, đại ca thiện võ không thiện văn của nàng, cũng có thể đậu Tiến sĩ dưới sự chỉ điểm và trợ giúp về nhân mạch của Hoắc gia, như thế đã đủ để chứng minh nhân mạch giáo dục của Hoắc gia cường thịnh.

Hơn nữa nhà bọn họ thiện chí giúp người, không tranh không đoạt, nhân duyên cũng vô cùng tốt.

Trong kinh thành này, Hoắc Lục thúc nếu không có đủ nhân mạch bảo vệ, cũng không thể giữ chức phủ doãn như cá gặp nước được.

Lúc trước Tiêu Vân Chước cũng không nghĩ tới sẽ trù tính cho người nhà, nhưng bây giờ phụ thân và tổ mẫu đều có chỗ thay đổi, nàng cũng sẵn lòng làm chút chuyện gì đó cho cái nhà này, đương nhiên, nếu như nhị ca và tiểu đệ thật sự có Hoắc gia chiếu cố, vậy dĩ nhiên nàng cũng phải có qua có lại, chỗ tốt mà nàng có thể cho Hoắc gia, cũng không phải là không có.

Hai người rất nhanh đã tới Thanh Thủy Viên, chậm rãi xem kịch.

Trong Tiêu gia, Tiêu Trấn Quan không ở nhà, Tiêu Văn Dũ đi học, vậy nàng chính là lão đại trong nhà.

Nàng vừa mới mở miệng, Tiêu Văn Yến đã được mời lên xe ngựa, nhưng quản gia cũng không dám cưỡng ép Tiêu Văn Việt, lại không nghĩ rằng sau khi nhị thiếu gia biết, lại không phản kháng, cũng ngoan ngoãn đến Thanh Thủy Viên.

Hai huynh đệ ngồi cùng trong một chiếc xe ngựa, nhưng khoảng cách ở giữa lại như tinh không ngân hà.

Tiêu Văn Yến tức giận, đối với chuyện Tiêu Văn Việt phái người đánh cậu còn chưa buông xuống đây.

Tiêu Văn Việt càng không thèm để ý đến cậu, tựa người ở đó, tay đùa nghịch mã não cá bên hông lúc ẩn lúc hiện.

Tiêu Văn Yến quả thực là có chút nhịn không nổi: "Sáng sớm nàng đã ra ngoài, thần thần bí bí, đi đâu cũng không nói với chúng ta? Bây giờ lại đột nhiên gọi chúng ta tới, coi chúng ta là cái gì, con chó mà nàng nuôi sao?"

"Đệ lại ngứa da à? Nhị ca ta có thể cho đệ vĩnh viễn nằm trong nhà nghỉ ngơi luôn, đệ có muốn không?" Tiêu Văn Việt cười lạnh một tiếng.

Tiêu Văn Yến căng thẳng trong lòng.

"Ta..." Tiêu Văn Yến hơi cúi thấp đầu: "Vì sao... nhị ca, lúc trước ta cũng không đắc tội với huynh, vì sao huynh muốn giúp nàng bắt nạt ta... Ta không hiểu..."

Nhị ca và Tiêu Vân Chước có bốn năm tình cảm, nhưng cũng ở chung với cậu chín năm.

Bây giờ, nói phản bội là phản bội. Ngay cả một lời giải thích cũng không có.

Tiêu Văn Việt chỉ lườm cậu một cái, cũng không nói rõ ràng.

Cho dù chính hắn không thừa nhận, nhưng trong lòng cũng hiểu, tình cảm ở trong đó đúng là không giống nhau.

Tiểu đệ với hắn mà nói, chỉ là một người thân gần gũi hơn so với người xa lạ một chút mà thôi, thỉnh thoảng hắn có thể dung túng, có thể coi cậu như một niềm vui.g.i.ế.t. thời gian, nhưng nếu cậu chết hoặc tàn phế, trong lòng hắn nhiều nhất chỉ là gợn sóng một chút xíu.

Nhưng muội muội Tiêu Vân Chước này lại không giống...

Chương 244

Tiêu Văn Việt biết, rất nhiều chuyện, Tiêu Vân Chước đã không còn nhớ nữa, nhưng từ nhỏ hắn đã thông minh sớm, nhưng không thể quên được.

Lúc muội muội vừa ra đời, mẫu thân không thích nàng, hắn cũng giống vậy, không có cảm tình gì với nàng.

Khi đó thân thể mẫu thân cũng không tốt lắm, đều ở trước mặt hắn mắng nhiếc cô muội muội này, có lẽ là mẫu thân cảm thấy hắn nghe không hiểu, cho nên cũng thường xuyên ở trước mặt hắn nói một vài lời trái với lẽ thường...

Đến mức lúc hắn còn rất nhỏ, đã tràn đầy nghi ngờ với cái nhà này.

Phụ mẫu ân ái, nhưng vì sao mẫu thân vẫn giống như cũ đầu óc điên cuồng như sư tử, luôn âm thầm bất an, phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy phụ thân lại là dáng vẻ khác?

Thậm chí, rõ ràng trước đó một khắc còn đau lòng vì hắn bị ngã, nhưng một khắc sau, lại có thể làm cho vết thương của hắn càng nặng hơn, để xin phụ thân để ý?

Cuộc sống như vậy, ở cái tuổi đó, vừa ngây thơ vừa sợ hãi, chuyện phải học trước so với bất kể chuyện gì khác đó là phải nhìn hiểu sắc mặt của mẫu thân.

Nhưng Tiêu Vân Chước lại khác, thỉnh thoảng nhìn thấy nàng, nàng nhỏ xíu, chỉ biết a a a a, biết cười với hắn.

Mẫu thân mời nhũ mẫu chăm sóc muội muội, cách vài ngày mới nhớ ra hỏi thăm một lần...

Ban đầu nhũ mẫu còn tính là hiểu chuyện, nhưng về sau phát hiện ra chủ mẫu cũng rất ít khi quan tâm muội muội, nhũ mẫu cũng lười biếng, muội muội luôn luôn bị đói, thời gian nàng khóc càng

nhiều hơn, có đôi khi đói đến ngất đi, chọc thế nào cũng không tỉnh.

Nàng giống như một con mèo nhỏ, một con chó nhỏ, rất ngoan, lại không phải rất dễ nuôi.

Hắn không thể không để ý nhiều hơn.

May mà phụ thân rất thích muội muội cho nên nàng mới không xảy ra chuyện gì, nhất là sau khi hắn lén lút nói xấu nhũ mẫu mấy lần, nên muội muội đã an toàn hơn nhiều.

Gian nan trắc trở, đã đến lúc muội muội biết đi biết nói.

Mẫu thân lại càng chán ghét nàng sâu sắc hơn, không thích nàng tới gần, cũng trách mắng nàng nhiều hơn, lúc nàng giơ tay muốn bế, mẫu thân chưa bao giờ đưa tay đáp lại, một khắc này, hắn muốn đưa tay ra kéo nàng, mẫu thân lại trách cứ, nói nàng bẩn.

Bẩn chỗ nào?

Rõ ràng nàng yếu đuối, gầy gò, nhỏ bé, đáng yêu như vậy.

Bị mẫu thân quở mắng nhiều hơn, dần dần, về sau muội muội cũng không thích đưa tay về phía mẫu thân nữa, mỗi lần gặp nàng đều rất sợ, thậm chí hắn còn lén lút dạy nàng nói những lời không thích nói, có chút ngây ngốc, trở nên... khiến hắn rất lắng.

Tiêu Vân Chước mặc dù là muội muội của hắn, nhưng càng giống như vật nhỏ mà hắn lén lút nuôi sau lưng mẫu thân, thuộc về chính hắn, cho nên hắn vô cùng để ý.

Hắn bắt đầu biết, nàng không thể ở bên cạnh mẫu thân nữa rồi.

Hắn biết đại ca cũng cảm thấy rất hứng thú với muội muội, luôn lén lút nhìn xung quanh bên ngoài chủ viện, ý đồ tìm cơ hội tới gần, hắn chỉ có thể lén lút dạy muội muội, để cho nàng nhận biết đại ca, còn nói với nàng đại ca giấu rất nhiều đồ ăn ngon, chỗ ở của đại ca càng tốt hơn.

Muội muội rất thông minh, quả thực đi theo đại ca đến chỗ lão thái thái, thậm chí chỉ cần là lúc không có ai giám sát, nàng cũng có thể tự đi ra ngoài.

Nhiều lần, cứ ở lỳ lại chỗ lão thái thái không về.

Mẫu thân không thích nàng, dĩ nhiên cũng không thèm để ý đến nàng, chỉ thỉnh thoảng chửi một câu: Quả nhiên là đứa vô ơn...

Chỉ là sau đó, hắn cũng hối hận rồi.

Nàng rời khỏi viện tử của mẫu thân, càng thân thiết với đại ca và tổ mẫu hơn.

Đại ca cướp đồ của hắn.

Rất nhiều lần, hắn có ý đồ cướp đồ về, hắn cũng học dùng đồ ăn ngon, đồ chơi vui chờ nàng, còn muốn khuyên mẫu thân đừng hung dữ với nàng như vậy, thế nhưng là vô dụng, hắn chỉ có thể đỏ mắt nhìn nhóc con mập lùn chạy xung quanh đại ca.

Khi đó, hắn cũng không xác định được người mình hâm mộ là ai.

Chương 245

Mà lúc Tiêu Văn Yến ra đời, mẫu thân lại thường xuyên nói với hắn, đây là đệ đệ của hắn, tương lai phải nghe lời hắn, trợ giúp hắn, cũng bảo hắn trông đệ đệ, hai anh em họ nhất định phải tề tâm hợp lực, hạ thấp đại ca.

Một người là muội muội hắn đã từng nuôi, một người là mẫu thân cưỡng ép nhét cho hắn, dĩ nhiên là khác biệt.

Nhất là lúc này...

Tiểu đệ lại có dáng vẻ đánh không lại nhưng không cam lòng, còn lộ ra vô cùng ngu xuẩn, hắn càng không muốn nhìn nhiều.

Tiêu Văn Việt quay đầu đi chỗ khác: "Đừng ầm ĩ với ta, nếu đệ không muốn chết, thì ngoan ngoãn ra vẻ thông minh, nếu như ngay cả tình hình này cũng không nhìn thấy rõ, vậy thì đệ thực sự ngu ngốc hết thuốc chữa rồi."

"..." Tiêu Văn Yến run rẩy, vô cùng bất lực.

Nhị ca... thật sự vô cùng quá đáng.

Hắn không sợ Tiêu Vân Chước bán bọn họ đi sao?

Nàng ác độc xảo trá, đột nhiên bảo bọn họ ra ngoài chắc chắn không có chuyện gì tốt, nhưng nhị ca ngược lại thì hay rồi, rõ ràng có thể chạy, còn chủ động đưa tới cửa.

"Nhị ca! Huynh thật sự thay đổi rồi, lúc mẹ ở đây, huynh không như thế này..." Tiêu Văn Yến đáng thương nói một tiếng.

"Vậy ư? Vậy bây giờ mẹ có ở đây không?" Tiêu Văn Việt thuận miệng hỏi.

"Không..." Tiêu Văn Yến cúi đầu.

"Vậy không thì hỏng rồi à?" Tiêu Văn Việt nói nhẹ nhàng.

Tiêu Văn Yến mở to mắt nhìn, cuối cùng khẽ rụt đầu, vẻ mặt mờ mịt, chẳng lẽ hiện tại nhị ca cũng đang nhìn tình thế để sống à?

Lúc Tiêu Văn Yến suy nghĩ lung tung, xe ngựa đã ngừng lại.

Hai người xuống xe.

"Nhị biểu huynh, A Yến?" Hai người đang định vào Thanh Thủy Viên, phía đối diện đột nhiên truyền đến một giọng nói vội vã.

Tiêu Văn Yến nhìn sang, thấy Khương Nguyên đi cùng với thứ tỷ muội của Khương gia, chắc là vừa đi ra từ trong Tú Lâu đối diện.

Tiêu Văn Việt thản nhiên liếc qua, vào Thanh Thủy Viên trước một bước.

Tiêu Văn Yến nhìn về phía phương hướng kia, vội vàng vẫy tay với Khương Nguyên, trên mặt lộ ra sự vui vẻ, muốn đi đến chỗ Khương Nguyên.

"Đại tiểu thư đang chờ cậu ở bên trong đó." Quản gia lập tức nhắc nhở.

Tiêu Văn Yến dừng bước.

Chần chờ nhìn về phía Khương Nguyên.

A Nguyên tỷ tỷ hình như tiều tuỵ đi một chút, trong khoảng thời gian ngắn, lại gầy gò đi rất nhiều, còn có, y phục trên người nàng ta làm sao lại mộc mạc như vậy? Lúc trước, y phục tầm thường như vậy nàng ta đều không vừa mắt.

"Vậy... vậy ngươi đến nói với biểu tỷ, ta đi gặp Tiêu... gặp đại tỷ trước, chờ ta xong việc, ta lại đến tìm nàng!" Tiêu Văn Yến nhớ tới trước đó bị đánh, chân không dám động đậy.

Quản gia lập tức gật đầu đồng ý.

Tiêu Văn Yến thở ra một hơi, lúc này mới vội vàng đuổi theo Tiêu Văn Việt.

Khương Nguyên chờ Tiêu Văn Yến chạy tới nhất thời trợn tròn mắt, nụ cười trên mặt cũng hoàn toàn cứng đờ.

Ánh mắt của tỷ muội bên cạnh nhìn nàng ta cũng thay đổi chút, một người trong đó mở miệng nói: "Không phải ngươi nói... Biểu đệ của Tiêu gia tôn kính ngươi như tỷ tỷ ruột sao? Nhưng sao người ta không tới ân cần thăm hỏi ngươi vậy?"

Khương Nguyên không cười nổi nữa, nhưng vẫn cưỡng ép bản thân nói ra: "Tuổi tác của biểu đệ cũng không còn nhỏ nữa, tất nhiên là có chính sự phải làm, ta sao có thể làm lỡ lộ trình của thằng bé chứ?"

Sau khi Khương Nguyên nói xong, quản gia Tiêu gia cũng đi tới.

Lúc này trong lòng Khương Nguyên mới an tâm hơn mấy phần, quả nhiên, không phải biểu đệ cố ý không để ý tới nàng ta.

Thái độ quản gia cung kính, tìm không ra nửa điểm sai lầm, lập tức nói: "Biểu tiểu thư! Vừa rồi tam thiếu gia bảo tiểu nhân tới truyền lời với cô, cậu ấy nói bây giờ đi vào gặp đại tiểu thư trước, chờ cậu ấy làm xong chuyện mà đại tiểu thư sắp xếp, rồi sẽ đến tìm cô chơi..."

"Không có khả năng!" Khương Nguyên vội vàng kêu lên một tiếng.

Vừa mới nói xong, nàng ta cũng ý thức được mình hơi thất thố.

Có chút mất mặt với người đi bên cạnh nên lại nói: "Biểu đệ A Yến rất không thích biểu tỷ, bây giờ nghe lời như thế chắc chắn là bị ép buộc bất đắc dĩ, biểu tỷ Tiêu gia cố chấp ngông cuồng, các ngươi không biết đó thôi... Được rồi, ta vẫn yên tâm chờ đợi xem, chờ lúc thằng bé đi ra ngoài, các ngươi hỏi một chút là biết, ta không nói điêu..."

Chương 246

Khương Nguyên cũng không giấu diếm chính mình ghét Tiêu Vân Chước.

Từ sau khi rời khỏi Tiêu gia trở về bên cạnh phụ mẫu, mức sống của nàng ta có sự thay đổi đột ngột.

Phụ thân của nàng ta còn mấy thiếp thất, cho nên trong nhà ngoại trừ huynh đệ ruột thịt, nàng ta còn có ba tỷ muội là con thứ, phụ thân cũng yêu thương mấy đứa bé này, mẫu thân đối xử với những đứa con thứ đó thì lại càng là khoan dung, sợ bị người khác nói là không hiền từ, ảnh hưởng đến tiền đồ của phụ thân và nhóm huynh đệ.

Cho dù nàng ta là đích nữ, nhưng chi phí ăn mặc cũng không cao hơn quá nhiều so với mấy tỷ muội con thứ, ngay cả mẫu thân, cũng bảo nàng ta và đám con thứ đó chung sống hoà bình.

Hơn nữa, phụ mẫu vốn dĩ cho rằng Tiêu gia sẽ sắp xếp chuyện chung thân của nàng ta, đương nhiên, cũng sẽ cung cấp của hồi môn.

Nhưng bây giờ nàng ta bị đuổi trở về, tuổi tác lại lớn như vậy, trong nhà vô duyên vô cớ lại phải chi tiêu thêm, trong lòng mẫu thân cũng có oán hận, cứ luôn trách móc nàng ta không nịnh nọt Tiêu Vân Chước...

Phụ mẫu nào hiểu được cảm giác của nàng ta?

Nhưng... bây giờ nàng ta... quả thật cũng hơi hối hận.

Lúc trước ở Tiêu gia, biểu đệ hướng về nàng ta, đại biểu ca mặc dù hờ hững với nàng ta, nhưng cũng coi như là tôn trọng khách khí, nhị biểu ca tâm tình bất định, nhưng xưa nay sẽ không cố ý bắt nạt nàng ta, cũng coi như hiền lành, nàng ta chỉ cần nịnh nọt cô mẫu, là có thể có được tất cả những gì mình muốn.

Cho dù Tiêu Vân Chước trở về, thái độ của cô mẫu đối với nàng ta cũng không có nửa điểm thay đổi...

Nếu như nàng ta có thể khoan nhượng một chút...

Trong lòng Khương Nguyên có hơi khó chịu.

Nàng ta cũng muốn khoan nhượng, mặc dù nàng ta không mang họ Tiêu, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở Tiêu gia, giống như nữ nhi của Tiêu gia, đột nhiên, Tiêu Vân Chước tới, nàng ta thật sự không thích ứng được.

Nếu như không có Tiêu Vân Chước thì tốt, nếu như nàng không trở lại, chắc chắn bây giờ cô mẫu đang bận rộn thu xếp hôn sự cho nàng ta.

Khương Nguyên càng nghĩ càng giận.

Giờ phút này càng không muốn thừa nhận, Tiêu Văn Yến từ nhỏ đã đuổi theo sau mình, có một ngày cũng quay lưng lại với mình.

Nàng ta cũng không đi, dẫn theo đám tiểu tỷ muội bên cạnh, trực tiếp ngồi ở trong xe ngựa hạng nhất.

Bây giờ về Tiêu gia là chuyện không thể, nhưng nếu hiện tại cứ như vậy về nhà, đám tỷ muội con thứ này chắc chắn sẽ chế giễu nàng ta, cho rằng nàng ta mạnh miệng, vậy thì nàng ta còn mặt mũi nào?

Đám nữ nhi khác của Khương gia vẻ mặt ngượng ngùng.

Khương Nguyên không cho bọn họ đi, bọn họ dĩ nhiên cũng không dám động.

Ở trong mắt bọn họ, Khương Nguyên này là đích nữ vô cùng tôn quý, đồ ăn đồ dùng đều là tốt nhất, tầm mắt cao, kiến thức cũng rộng, bất luận là cầm kỳ thi họa đều rất tinh thông, mặc dù bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen ghét, nhưng cũng biết bản lĩnh này quả thực bọn họ không so được, bây giờ nàng ta vừa mới về nhà, được phụ thân và đích mẫu coi trọng, chung quy lại là lúc bọn họ và

Khương Nguyên ở chung thì phải chú ý hơn, không thể đắc tội với người ta.

Chỉ có thể chịu đựng, ngồi trong xe ngựa đợi vô ích, cũng không dám khuyên bảo.

Mà lúc này, hai huynh đệ Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến đã đến chỗ Tiêu Vân Chước.

Nhìn thấy Tam biểu thúc Hoắc gia, Tiêu Văn Việt sửng sốt một chút, nhưng cũng hành lễ theo ý.

"Tất cả các ngươi ngồi xuống đi, hôm nay Tam vương gia bao hết toàn bộ rạp hát rồi, ta và nha đầu này ở đây xem kịch cũng nhàm chán, biết hai người các người ở nhà không làm gì, nên mới gọi các ngươi tới cùng cho náo nhiệt một chút." Hoắc phu tử nhìn hai người, cũng khách khí chào hỏi một tiếng.

Tiêu Văn Việt mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, không lên tiếng, ngồi bên cạnh Tiêu Vân Chước.

Tiêu Văn Yến nhìn xung quanh một chút, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh Hoắc phu tử.

Chương 247

"Vở kịch đang diễn trên kia, các ngươi đã từng xem chưa?" Hoắc phu tử mở miệng hỏi.

Tiêu Văn Việt vừa vào cửa đã nhìn ra, vở kịch đang diễn tên là <&LTBiệt thanh thai>>, đây chỉ là một phần trong <&LTAnh; kiệt truyện>>, mà nhân vật chính trong vở kịch này, không phải người ngoài, chính là tằng tổ phụ nhà hắn.

Tằng tổ phụ sinh ra ở những năm cuối tiền triều, trải qua những năm tháng chiến hỏa bay tán loạn, lúc ấy triều đình bất nhân, thu thuế cực nặng, quê nhà còn có tham quan hoành hành, ức hiếp bách tính.

Tằng tổ phụ vốn dĩ có thê tử là thanh mai trúc mã, nhưng ngày thành hôn, lại bị ép trưng binh rời khỏi quê hương, ông ấy ở trong quân mấy năm, đã từng lập được công lao, nhưng đều bị cấp trên cướp mất.

Lúc gần ba mươi tuổi, khắp thiên hạ đều là quân khởi nghĩa, loạn không thể loạn hơn.

Tằng tổ phụ tìm nơi nương tựa dưới cờ của Vu Thánh Tổ, sau này trở thành một mãnh tướng bên cạnh Thánh Tổ, khoảng chừng mười năm, thiên hạ ổn định.

Tằng tổ phụ lập được công lao hiển hách, được phong làm Quốc Công, tằng tổ mẫu cố sống cố chết không chịu gả đi, sau khi lập quốc hai người đoàn tụ, cũng thành một đoạn giai thoại.

Mà vở diễn trước mắt này, đang hát đến cảnh phu thê thiếu niên bị buộc phải tách ra, thường có người đời cảm khái tằng tổ phụ long đong và anh dũng, và tằng tổ mẫu cứng cỏi trung trinh.

Không nói đến tổ phụ bại hoại gia phong nhà hắn, tổ tiên nhà hắn, cũng có truyền kỳ.

Có điều thời gian xoay nhanh, lão tổ tông đã đi đầu thai làm người lần nữa từ lâu, làm con cháu đời sau, Tiêu Văn Việt... quả thực không có cảm nhận gì đặc biệt.

"Vở diễn kịch này cũng chỉ có tổ mẫu nhà ta thích xem, bây giờ bách tính trong dân gian, căn bản đã không còn thích nghe nó nữa, buồn tẻ không thú vị, rất không thú vị." Tiêu Văn Việt thuận miệng nói.

Hoắc phu tử nhíu mày.

Lão nhị này, từ nhỏ đã như vậy, trên người như mọc gai vậy.

"Theo ngươi thì sao?" Hoắc phu tử nhìn về phía Tiêu Văn Yến.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước cũng nhìn sang.

Tiêu Văn Yến không hiểu lắm, chỉ vô thức liếc nhìn Tiêu Vân Chước một cái.

Không biết vì sao, rõ ràng ánh mắt của đại tỷ bình tĩnh không xao động, nhưng cậu lại cảm thấy có một cỗ ý lạnh mơ hồ đánh tới, sau lưng cũng dựng thẳng băng lên.

"Ta..." Tiêu Văn Yến ấp úng, kiên trì, sau đó cứ thế nặn ra một nụ cười: "Ta cảm thấy... vở kịch này rất hay, tổ mẫu, trước đây mấy ngày tổ mẫu mới nói với ta, đây là sự tích của tằng tổ phụ..."

Hoắc phu tử nghe vậy, hơi kinh ngạc: "Gần đây ngươi thường hiếu kính bên cạnh tổ mẫu à?"

"Vâng... Đúng vậy." Tiêu Văn Yến khóc không ra nước mắt khẽ gật đầu.

"Hoắc gia chúng ta không thiện võ, thích đọc sách hơn, nhớ năm đó tằng tổ phụ ngươi chính là cảm thấy nhà mình không thông viết văn, không có nội hàm, nên mới định hôn ước với Hoắc gia chúng ta từ sớm, hôn ước này người trong thiên hạ đều biết, còn được Thánh Tổ ban hôn, cũng bởi vậy, cho dù sau này nhà ta biết tổ phụ ngươi có hơi quần là áo lượt, nhưng vẫn như cũ không đổi

ý, chỉ có thể cắn răng, gả cô mẫu qua đó..." Hoắc phu tử thở dài.

Trước khi cô mẫu vào cửa, người kia còn chưa hỗn trướng như vậy.

Về sau thế hệ trước của Tiêu gia đều qua đời, cô phụ kia mới không còn kiêng kị gì.

"Nữ tử của Hoắc gia chúng ta, cho dù có hoà ly trở về nhà, cũng không lo không gả được, nhưng các ngươi biết vì sao cô mẫu ta cả đời đều sống chết muốn ở lại Tiêu gia các ngươi hay không?" Hoắc phu tử mở miệng hỏi.

Tiêu Văn Yến nào có biết?

"Ta... không rõ lắm, có điều mẹ ta nói..." Tiêu Văn Yến vừa thốt ra, đột nhiên cảm thấy có chút khó mà mở miệng, nhưng bị tam biểu thúc Hoắc gia nhìn chằm chằm, cậu cũng không dám không nói tiếp, chỉ có thể kiên trì nói ra: "Tằng tổ phụ khi còn tại thế, đã để dành được rất nhiều tiền bạc, mấy đời cũng không xài hết..."

"Buồn cười!" Hoắc phu tử nghe xong, quả nhiên nổi giận.

Ông ấy tức giận mở miệng: "Tiêu gia các ngươi phú quý, nhưng Hoắc gia ta cũng không thiếu ăn thiếu mặc."

"Ta... không phải ta cố ý nói như vậy, ta biết tổ mẫu không như vậy... Ngài đừng nóng giận..." Tiêu Văn Yến rụt cổ lại, sợ bị đánh.

Chương 248

Hoắc phu tử cũng không hiểu rõ Khương thị lắm, bởi vì cô mẫu xưa nay không nhiều lời, nhưng giờ phút này nghe thấy Tiêu Văn Yến nói như vậy, cũng đã biết người này không phải người tốt!

"Tổ phụ các ngươi là kẻ hỗn trướng, sau khi thành hôn trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng làm lớn chuyện đến mấy lần, lần nghiêm trọng nhất, là ngoại thất ông ta nuôi ở bên ngoài có thai tìm tới cửa! Sau khi trưởng bối Hoắc gia nhà chúng ta biết được, cũng hết sức tức giận, đến cửa đòi công đạo! Nhưng cô mẫu ta lúc ấy cũng đã mang thai rồi..."

"Tằng tổ phụ và tằng tổ mẫu nhà ngươi tự cảm thấy hổ thẹn, không nói hai lời đã cho phép viết thư hoà ly! Thậm chí... Còn ở trước mặt trưởng bối Hoắc gia nhà ta đưa thuốc cho tổ phụ ngươi."

"Tằng tổ nhà ngươi từng nói, con cháu bất hiếu nếu như giữ lại sẽ là mầm tai hoạ khiến cho sau này gia đình không có những tháng ngày bình yên, so với tương lai sinh ra một đống con cháu không sạch sẽ, không bằng kết liễu ông ta như vậy! Bất luận đứa nhỏ trong bụng cô mẫu ta là trai hay gái, họ Hoắc hay là họ Tiêu, đều là hậu nhân duy nhất mà ông ấy thừa nhận, cho dù là trăm năm sau, tất cả tài sản cơ nghiệp, toàn bộ đều do hắn kế thừa!"

"Tằng tổ nhà ngươi cảm thấy hổ thẹn với Hoắc gia, thư hoà ly là thật, lời hứa về tài sản cũng là thật, tổ phụ ngươi lúc ấy suýt nữa bị ông ấy đánh chết."

"Cô mẫu nhận thư hoà ly, cũng không tuyên truyền ra bên ngoài, cũng không đến quan phủ ghi tên, chỉ là về nhà ngoại ở một thời gian, bày tỏ rằng muốn cân nhắc một phen, về sau tằng tổ mẫu ngươi bệnh nặng, bà ấy không yên lòng, cuối cùng vẫn dẫn theo phụ thân ngươi trở về nhà."

"Cô mẫu từng nói, trượng phu của bà ấy mặc dù không phải người tốt, nhưng những ngày bà ấy gả vào Tiêu gia, phụ mẫu của trượng

phu đối xử với bà ấy như nữ nhi ruột, hai người tuổi đã cao, hơn nữa mẹ chồng lại bệnh nặng, bà ấy không thể trơ mắt nhìn hai người già cuối cùng rơi vào kết cục không có ai quấn gối, cho nên dù Tiêu gia là một hố lửa, bà ấy cũng muốn nhảy vào, chỉ vì để báo đáp tình cảm săn sóc của trưởng bối..."

"..." Hoắc phu tử nói xong, hốc mắt cũng hơi đỏ hồng.

"Ta nghe trưởng bối trong nhà nói, vở << Biệt thanh thai >> này chính là vở kịch mà cô mẫu thích nghe nhất, từ nhỏ bà ấy đã sùng bái truyền kỳ của lão tổ tông Tiêu gia các ngươi, thế nên mới tự nguyện bị lỡ dở cả đời!" Hoắc phu tử lại nói.

Tiêu Văn Yến nghe mà có chút choáng váng.

Cho tới bây giờ cậu không biết, thì ra phụ thân còn có mấy huynh đệ bọn họ, suýt nữa thì mang họ Hoắc rồi?

Trước kia mẹ cũng đã nói, lão thái thái nhìn thì hiền từ rộng lượng, nhưng tổ phụ trác táng như vậy, cũng chỉ có một đứa con là phụ thân, rõ ràng chính là lão thái thái tự mình động tay chân...

Nhưng thì ra, là tằng tổ phụ làm?!

Giờ khắc này, Tiêu Văn Yến cũng có chút không hiểu: "Tổ phụ của ta... Tại sao lại là một người như vậy chứ?"

Lão tổ tông tốt như vậy, làm sao mầm giống lại sai lệch? Tổ phụ trở nên háo sắc như vậy?

"Chuyện này cũng thật là bất đắc dĩ, tằng tổ phụ nhà ngươi xuất chiến, quanh năm đều không ở trong kinh thành, tằng tổ mẫu mặc dù là người trung trinh, nhưng không biết mấy chữ, lúc ấy trong kinh còn sót lại rất nhiều lão quý tộc, bọn họ đều không vừa mắt xuất thân của tằng tổ mẫu ngươi, Thánh Tổ sợ mẹ con bọn họ bị người khác bắt nạt, nên đã bảo Thái hậu Tuyên Thành chăm sóc nhiều hơn... Ai, Thái hậu Tuyên Thành... Trước khi Thánh Tổ đăng cơ, vốn dĩ cũng chỉ là phu nhân bình thường, một khi có quyền thế, chỉ cần biết là đứa nhỏ không đói bụng không bị bệnh, không chịu ủy khuất chính là tốt nhất rồi, cho nên trên phương diện giáo

dục, thì kém hơn rất nhiều..."

Nhưng có thể trách ai được?

Thiên hạ vừa bắt đầu yên ổn, không thể thiếu được đại tướng quân uy danh hiển hách.

Tướng quân trọng tình, càng không thể từ bỏ thanh mai trúc mã mà cưới thiên kim danh môn khác.

Tiêu Văn Yến tuổi còn nhỏ, đối với chuyện của nhà mình vẫn luôn hiểu biết nông cạn, bây giờ vẫn là lần đầu tiên nghe được chuyện xưa tỉ mỉ như thế.

Trong lòng cậu cũng không nhịn được thấy có chút đáng tiếc.

Thì ra tổ phụ được nuôi dưỡng bên cạnh Thái hậu Tuyên Thành, nếu như tổ phụ được giáo dưỡng tốt, không phải kẻ quần là áo lượt, vậy bây giờ... Tiêu gia bọn họ chắc chắn khác biệt so với hiện tại?

Lần đầu tiên cậu có cảm giác tiếc nuối.

Chương 249

Lại nghĩ tới tổ mẫu, trong lòng cũng toát ra chút kính trọng.

Lúc trước, cậu chỉ cho là tổ mẫu không buông bỏ được sự vẻ vang của Tiêu gia, hoặc là vừa mắt mỹ mạo của tổ phụ, lúc này mới ỷ lại không đi, thậm chí ở trong miệng mẫu thân, bà ấy còn là người độc ác vì để cướp đoạt sự sủng ái của trượng phu mà làm hại con nối dõi trong nhà...

Thật không nghĩ đến, thì ra tổ mẫu vậy mà lại quật cường như vậy, chỉ bởi vì sùng bái tằng tổ mẫu và tằng tổ phụ si tình và trung liệt với nhau, mà làm việc chẳng từ nan vì bọn họ để lại hậu nhân như thế?

Cậu lại nghĩ tới mẫu thân.

Hôm đó, Tiêu Vân Chước cũng đã nói mẫu thân đã làm chuyện ác, trong lòng cậu rất không muốn tin tưởng...

Thậm chí cậu cảm thấy, mẫu thân làm tất cả đều có lý, cho dù là thật sự vứt bỏ Tiêu Vân Chước, vậy nhất định cũng có nguyên nhân!

Nhưng bây giờ hồi tưởng lại lời mẫu thân đã nói...

Không thể không thừa nhận, mẫu thân vẫn luôn chửi bới tổ mẫu.

"Tổ mẫu ta nói ta và tằng tổ phụ giống nhau nhất! Tam biểu thúc, đây là sự thực sao!?" Tiêu Văn Yến mở to hai mắt, cảm xúc chân thành hơn rất nhiều.

"..." Khoé miệng Hoắc phu tử hơi giật một cái.

Vị tằng tổ của Tiêu gia kia, đã qua đời rất nhiều năm rồi, ông ấy cũng chỉ gặp lúc còn rất nhỏ, bây giờ ông ấy đã sắp bốn mươi tuổi rồi, nào có thể nhớ được...

Nhưng có thể khẳng định là, tính cách của tam lang Tiêu gia, chắc chắn không hề giống!

Nhưng lúc ánh mắt đứa nhỏ này thực sự hồn nhiên, khiến ông ấy không mở miệng nổi.

"Nhà ngươi chắc là còn bức họa đó? Nhìn dáng vẻ này, chắc là giống nhau y hệt." Hoắc phu tử mặt dày mày dạn nói ra, ánh mắt cũng hơi hạ thấp một chút.

Nhưng... biện pháp cô mẫu dỗ trẻ nhỏ thật sự là một chút cũng không thay đổi!

Lúc trước cũng dỗ Tiêu Văn Dũ như thế.

Lý do này, rốt cuộc phải dùng trên người mấy đứa bé?

Hoắc phu tử lại nhịn không được nhìn Tiêu Nhị Lang một chút, đứa nhỏ này thân hình gầy gò, dáng vẻ thanh tú âm nhu, cô mẫu cũng không thể mặt dày mày dạn nói hắn cũng giống chứ?

Tiêu Văn Việt không thèm để ý, thậm chí còn châm chọc cười một tiếng: "Nếu như lão tổ tông có linh, chỉ sợ sẽ hối hận vì năm đó không cưỡng ép để phụ thân đổi tên đổi họ, theo Hoắc gia các ngươi, thì làm gì còn có nhiều chuyện như vậy."

"Con cháu bất hiếu, vũ nhục gia môn, Tiêu Văn Yến, mấy ngày trước đệ mới bị đánh đến mức bò loạn khắp nơi, nghĩ lại tình cảnh như vậy, còn thật sự cảm thấy mình giống như tằng tổ phụ hay sao? Tằng tổ phụ là anh hùng hào kiệt, đệ thì sao? Tên ngốc vô tích sự." Tiêu Văn Việt lại trào phúng cười nói một tiếng.

"..." Trong lòng Hoắc phu tử cảm thấy Tiêu Nhị Lang nói rất đúng.

"Tổ mẫu nói đệ giống nhất! Tổ mẫu dĩ nhiên là sẽ không gạt người!" Tiêu Văn Yến lập tức ngồi ngay ngắn: "Đệ… Đệ cũng rất tốt, hơn nữa đệ còn nhỏ tuổi, đánh không lại hai đại hán này là bình thường, về sau đệ… Đệ sẽ nỗ lực nhiều hơn, sớm muộn gì cũng sẽ đánh ngã bọn họ!"

Tiêu Vân Chước ở bên cạnh nhìn cậu một cái.

Tiêu Văn Yến cảm thấy chột dạ.

"Không tệ, có chí khí!" Tiêu Vân Chước lần đầu tiên không ghét bỏ cậu, mà chính là vô cùng nghiêm túc khen ngợi một tiếng.

Tiêu Văn Yến cảm thấy là lạ, cậu cũng nghi ngờ có phải mình bị đánh nhiều nên đầu óc bị hỏng rồi hay không, giờ khắc này, vậy mà lại bởi vì một câu khích lệ của nàng mà cảm thấy vui vẻ!

"Tam biểu thúc, ngài xem, ta thấy đệ đệ này vẫn rất không tệ?" Tiêu Vân Chước lập tức cười hỏi ý.

Khoé miệng Hoắc phu tử cứng đờ: "Hôm nay... Nhìn thấy quả thực ngoan ngoãn hơn rất nhiều..."

Lúc trước vô cùng bướng bỉnh, kiêu ngạo bát nháo, cũng không quy củ lễ phép như vậy? Như này là lớn hơn nên hiểu chuyện rồi hả?

Chương 250

Đầu óc Hoắc phu tử xoay chuyển, hơi cau mày.

Một lát sau, ông ấy mở miệng nói: "Nhưng, muốn học thành, chỉ dựa vào sức của một ngày là không thể nào, phải hiếu học chăm chỉ vô số ngày lẫn đêm mới được, ngươi nhìn Tống Nghiệp này, bắt đầu học tập chăm chỉ từ nhỏ, bây giờ mới có thể thành Thám Hoa Lang, nhưng suy cho cùng không phải chủ tâm theo hướng đó, mới có thể phá hỏng tâm trí... Nói như thế, nếu không phải thật tâm dốc lòng cầu học, thì không thể cưỡng cầu..."

Tiêu Vân Chước nhíu mày.

"Phải như thế nào mới có thể chứng minh, nó thực tình dốc lòng cầu học?" Tiêu Vân Chước lại hỏi nghiêm chỉnh.

Hoắc phu tử nghĩ một chút: "Tất nhiên là trước tiên phải nhìn thấy có kiên trì với việc học, sau đó... Chỉ có thể cảm thụ."

"Phụ thân nhà ta không ở đây, huynh trưởng lại còn trẻ, có thể cảm nhận được chuyện sâu xa như vậy... Trong nhà không có ai làm chủ, cho dù tiểu đệ này của ta có thiên phú và sự nhiệt tình cực lớn, ở trong tay ta cũng không phát huy ra được nửa điểm tác dụng..." Tiêu Vân Chước đột nhiên trở nên uyển chuyển hơn rất nhiều, sau đó nghiêng đầu liếc nhìn nhị ca một chút: "Nhị ca, xem ra, tiểu đệ chỉ có thể đi con đường cũ của huynh rồi..."

"..." Mí mắt Tiêu Văn Việt khẽ giựt một cái.

"Khi còn bé huynh thích đọc sách, cũng vô cùng quyết tâm, nhưng mẫu thân luôn sợ huynh vất vả, bây giờ mới bị trì hoãn, đúng không?" Tiêu Vân Chước nghiêm túc hỏi.

"Ừm." Tiêu Văn Việt cũng không phủ nhận.

Sự thật... Có chút không nhất quán.

Đọc sách tốn thời gian tốn sức, nên không có nhiều thời gian làm bạn với mẫu thân, mẫu thân lại luôn tự làm tổn thương mình, nên đã bảo hắn nghỉ ngơi nhiều một chút, lại thêm thân thể không tốt, cho nên muốn đọc cũng không có tinh lực này.

Mẫu thân hắn, là người kỳ quái lại phức tạp, muốn hắn vượt qua đại ca, lại chỉ dốc sức ở trong lời nói.

"Tam biểu thúc, gần đây đám học sinh của ngài... Đều đã đi thi rồi phải không? Nghe nói thư viện sẽ được nghỉ một tháng..." Ánh mắt Tiêu Vân Chước sáng rực nhìn ông ấy.

Hoắc phu tử khẽ nghiến răng.

Tiểu nhân tinh này!

"Thôi được rồi!" Hoắc phu tử cuối cùng thực sự đã bị ánh mắt này nhìn chằm chằm đến mức không từ chối được, cuối cùng đã nới lỏng ra.

"Chỗ ở của ta bây giờ không được rộng rãi thoải mái như Tiêu gia các ngươi, nếu thật sự gọi nó đến chỗ của ta, vậy thì chính là phải nếm chút khổ sở! Nếu như nó không chịu được, kêu một tiếng khổ, vậy ta sẽ không giữ nó nữa..." Hoắc phu tử lại bổ sung.

Ông ấy cũng không khoa trương!

Ông ấy cũng chỉ là một phu tử nghèo kiết xác, mua một viện tử nho nhỏ ở gần thư viện.

Nhi tử của ông ấy đã đi nơi khác cầu học từ lâu, thê tử ở trong chủ viện của Hoắc gia, làm bạn với mấy chị em dâu, một mình ông ấy ở trong tiểu viện tử kia nghiên cứu thư tịch.

Nơi này cách xa chợ, chi phí ăn mặc đều dựa vào chính mình chuẩn bị, ông ấy cũng thích rèn giũa tâm tính của mình, cho nên chỉ có một vài người hầu đi theo, đại đa số các chuyện khác vẫn là phải tự làm!

Tiểu tử này nếu như đến đó, có thể chịu được hay không?

"Chuyện này ngài yên tâm, nếu như nó không chịu được, ta cũng không có mặt mũi lại mở miệng tiếp." Tiêu Vân Chước cười phụ họa.

Tiêu Văn Yến nghe vậy thì ngây ngốc, mơ hồ cảm thấy, Tiêu Vân Chước dường như trong lúc nói chuyện đã bán cậu đi?

Mà Tiêu Văn Việt không quan tâm những chuyện kia, bây giờ hắn chỉ nghĩ là —

Tống gia làm sao?

Tống Nghiệp là phò mã, trong lời nói của Hoắc tam thúc có ý tứ là người này tâm nhãn không tốt? Xem ra là còn có chuyện lớn đã xảy ra mà chưa lan truyền!

Tiêu Văn Việt có chút nghi ngờ, không biết chuyện của Tống gia, có liên quan đến muội muội hắn hay không.

“Được, vậy sáng sớm ngày mai, ngươi đưa người đến chỗ của ta đi!" Hoắc phu tử biết mình không có lý do để từ chối, nên dứt khoát đồng ý.

Cô mẫu đã lớn tuổi sẵn lòng tự mình dạy bảo đứa nhỏ này, cũng không tìm tới cửa mời Hoắc thị hỗ trợ, ông ấy là vãn bối... Cũng không thể không hiểu chuyện.

"Đa tạ Tam biểu thúc!" Giọng nói của Tiêu Vân Chước lanh lảnh.

Hoắc phu tử nhìn dáng vẻ ngây thơ này của nàng, không nhịn được nghĩ đến tất cả những chuyện vừa rồi xảy ra ở Tống gia, đứa nhỏ này thật đúng là cả người đầy câu đố, khiến cho người ta khó hiểu...

Chương 251

"Ta còn có một chuyện phải nhắc nhở ngươi." Hoắc phu tử nghiêm túc hơn mấy phần: "Mấy câu hôm nay của ngươi, cả tộc Tống gia coi như trốn không thoát, chỉ là, ngươi cũng bởi vậy mà đắc tội với đại công chúa, nhi nữ Thiên gia, quan trọng nhất là thể diện, sau này ngươi vẫn nên cẩn thận một chút mới được."

Bí sự cỡ này, nếu chỉ để một mình đại công chúa biết, sống chết của phò mã do chính nàng ta định đoạt, vậy thì đại công chúa mới có thể nhớ kỹ nhân tình này.

Nhưng Tiêu Vân Chước và Tam vương gia lại cứ cùng nhau vạch hết mọi chuyện ra.

Về sau đại công chúa có thể vì vậy mà trả thù hay không, chuyện này cũng khó nói.

"Ta hiểu rồi." Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu.

Giải oan cho Quỷ Hồn, chuyện này sẽ không đắc tội với người sống chứ?

Hoắc phu tử thấy nàng không hoảng hốt, lại nghĩ tới bản lĩnh nhìn người trước đó của nàng, cũng an tâm hơn mấy phần.

Bây giờ đại công chúa chắc là sứt đầu mẻ trán, cho dù tức giận, trong chốc lát cũng không rảnh đi tìm Tiêu Vân Chước gây phiền phức, đứa nhỏ này... Thông suốt lại khôn ngoan, làm chuyện tốt không sợ cường quyền, có vãn bối như này, trong lòng ông ấy thật ra cũng rất vui vẻ.

Hậu nhân giống ông tổ Tiêu gia nhất... Ngược lại là nha đầu này mới đúng.

Hoắc phu tử lại nghe thêm hai vở diễn, cho Tam vương gia đủ mặt mũi, lúc này mới rời đi.

Tiêu Văn Yến vẫn luôn không dám hỏi nhiều.

Mỗi khi cậu có hơi không ngồi yên, là có thể cảm giác được ánh mắt Tiêu Vân Chước nhẹ nhàng nhìn qua, khiến cậu bị bất đắc dĩ ngồi ở đó, không dám loạn động.

Chờ đến khi Hoắc phu tử đi rồi, cậu mới thở phào, nặn ra mấy phần dối trá nịnh nọt: "Đại tỷ... lời các ngươi vừa mới nói... Là có ý gì thế..."

"Từ mai, ngươi đi theo Tam biểu thúc để học tập, phải chắc chắn là ngoan ngoãn không thể lười biếng." Tiêu Vân Chước nhìn cậu, kiên nhẫn nói.

"A?" Thật sự là như vậy!

"Ta... Ta không..."

Lời còn chưa nói hết, Tiêu Vân Chước cười, nhìn cậu nói: "Ta biết, lần trước ấy à, ngươi muốn tặng ta cho công tử Thôi gia làm vợ... Muốn nhân lúc phụ thân không ở nhà, để công tử Thôi gia này gạo nấu thành cơm với ta, như thế, cho dù là phụ thân trở về cũng vô dụng, đúng không?"

"..." Tiêu Văn Yến hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía Tiêu Văn Việt.

"Ta cũng không nói." Tiêu Văn Việt cười một tiếng.

"Ta... Ta không muốn cho các ngươi gạo nấu thành cơm, chỉ là nghĩ... Nhìn vừa ý là được rồi, dù sao... Cha nghe lời ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý, chắc chắn ông ấy sẽ gả ngươi đi..." Tiêu Văn Yến vội vàng nói: "Có điều bây giờ ta biết ta sai rồi, ta cũng không dám nữa!"

"Nhị ca đã thay ta xả giận, nhưng trong lòng ta vẫn có hơi khó chịu, ta đang nghĩ, đợi phụ thân trở về, có cần nói chuyện này cho ông ấy biết hay không? Còn có đại ca, hiện tại hắn cũng chẳng hay biết gì, nếu như ta nói ra chuyện này, ngươi đại khái sẽ còn bị đánh... hai trận nữa!" Tiêu Vân Chước giơ lên hai ngón tay, mong đợi nhìn cậu.

Tiêu Văn Yến run lẩy bẩy.

"..." Cậu rất muốn khóc.

"Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy một vài chuyện cũ, tằng tổ vì để tránh hậu hoạ về sau, không tiếc đưa thuốc cho tổ phụ, để ông ta cả đời không đẻ được, ngươi nói xem, nếu như ta ở trước mặt phụ thân đau buồn một chút, vất vả một chút, thậm chí vì những chuyện ngươi làm cả ngày tìm chết, phụ thân có thể vì đòi lại công bằng cho ta, mà bắt chước tằng tổ không? Đương nhiên không cần đưa thuốc cho ngươi, nhưng chặt chân... Ta nghĩ ông ấy làm được." Tiêu Vân Chước lại nói.

"Đại tỷ... Ngươi đừng như vậy, ta sợ... Ta thật sự sai rồi, trước đó ta đã biết mình sai rồi!" Tiêu Văn Yến vội vàng mở miệng.

“Ở trên đường không phải đệ còn nói nàng không có lòng tốt sao?" Tiêu Văn Việt cà lơ phất phơ châm thêm cây đuốc.

"Nhị ca! Huynh cũng tha cho ta đi!" Tiêu Văn Yến sốt ruột: "Rốt cuộc các ngươi muốn ta làm gì, ta nghe lời còn không được à... Ta không muốn bị đánh, càng không muốn bị chặt chân..."

Tiêu Vân Chước hài lòng khẽ cười.

"So với ta và nhị ca, Tam biểu thúc là người cực kỳ hiền lành, ngươi theo bên cạnh ông ấy cố gắng mà học, nếu như sau một tháng, Tam biểu thúc nói ngươi là khối gỗ mục, vậy ngươi hoàn toàn chính là phế vật, đối xử với phế vật, không cần lưu tình?"

"Đương nhiên, nếu như Tam biểu thúc muốn tiếp tục dạy bảo ngươi, hoặc là tìm kiếm danh sư cho ngươi, vậy những chuyện trước đó ngươi làm, sẽ xóa bỏ, đồng thời, người làm tỷ tỷ như ta, sẽ tặng ngươi một món quà lớn, bày tỏ sự chúc mừng, từ nay về sau, sẽ đối xử càng khách khí với người hơn!" Tiêu Vân Chước ngữ khí ôn hòa hơn rất nhiều.

Chương 252

Tiêu Vân Chước cố gắng hết sức để mình kiên nhẫn một chút.

Từ thời khắc Tiêu Văn Yến dùng những suy nghĩ không đứng đắn để đuổi nàng đi, nàng đã biết, đánh trẻ nhỏ phải đánh từ sớm.

Bây giờ còn nhỏ, còn có thể dạy được, nhưng nếu để mặc cho thằng bé trưởng thành, vẫn như cũ đối nghịch với nàng, đến lúc đó phiền phức cần phải giải quyết sẽ càng nhiều hơn.

Chỉ là đây là người sống có máu có thịt, tuân theo số phận mà sống, bây giờ nàng trù tính cho cậu, chính là tham gia vào nhân quả của người khác, tương lai của người đệ đệ này... cũng không thể lại giống như trước đây bỏ mặc không quan tâm, có điều căn cứ vào trước mắt, nàng còn có thể giải quyết được, nếu thật sự có một ngày, đứa nhỏ này nàng không quản được nữa, vậy thì sẽ để cậu biến thành tiểu quỷ, để cậu đầu thai làm người một lần nữa.

Tiêu Vân Chước không ngừng suy nghĩ.

Mà sau khi Tiêu Văn Yến nghe Tiêu Vân Chước nói xong, cũng bất ngờ hiểu được ý của nàng.

"Ngươi... chỉ là vì để cho ta đi học? Hơn nữa còn học tập ở bên cạnh Tam biểu thúc Hoắc gia?" Tiêu Văn Yến có chút không hiểu.

Cậu đã chín tuổi rồi, không có không biết tốt xấu như vậy.

Hơn nữa gần đây cậu đi theo tổ mẫu, đám ma ma bên cạnh tổ mẫu cũng càu nhàu cả ngày, nói đọc sách tốt đến cỡ nào... Cậu đi theo tổ mẫu mưa dầm thấm đất, cũng học được một chút, hơn nữa sau khi đại ca đậu Tiến sĩ, cả nhà đều vui mừng hớn hở, chờ hắn được phong quan, cậu cũng rất hâm mộ.

Phu tử trong nhà, là người mà phụ thân đã thuê về từ rất nhiều năm trước, nhưng cũng không phải danh sư lợi hại.

Tam biểu thúc Hoắc gia lại không giống.

Cậu nghe nói, vị tam biểu thúc này vô cùng tài hoa, chính là cái gùi sách, còn có tài năng đã nhìn là không thể quên, học rộng biết nhiều.

Bên ngoài có rất nhiều người đều muốn bái ông ấy làm sư, chỉ là hiện tại ông ấy không nhận đệ tử thân truyền, chỉ ở trong thư viện dạy học đúng theo quy củ, chỉ thỉnh thoảng gặp được người có thiên phú, mới phá lệ chỉ điểm một chút...

Hôm nay Tiêu Vân Chước đặc biệt gọi cậu đến, không phải bắt nạt cậu, mà chính là tìm lão sư cho cậu?

Lại còn tìm được tam biểu thúc Hoắc gia cầu còn không được.

Có trong nháy mắt, Tiêu Văn Yến nghi ngờ Tiêu Vân Chước cố ý hại cậu, nhưng bất kể cậu có nghĩ như thế nào, cũng không hiểu vì sao lại có phương thức hại người như thế này...

Mẫu thân yêu thương nhị ca, cho nên lúc nhị ca bị bệnh, bà ta sẽ không tiếc một số tiền lớn cũng phải mời được vị đại phu nổi danh nhất kinh thành về chẩn bệnh cho hắn.

Mẫu thân yêu thương biểu tỷ, cho nên chỉ cần là đồ mà biểu tỷ thích, bà ta cũng sẽ nghĩ cách mua về nhà, để biểu tỷ làm cô nương danh giá nhất...

...

Hiện tại, vậy mà Tiêu Vân Chước lại cậu tìm danh sư.

Rốt cuộc trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Tiêu Văn Yến làm thế nào cũng không nghĩ ra.

Trên khuôn mặt non nớt còn treo đầy nghi vấn: "Ngươi không sợ ta có lão sư lợi hại, sau này ngươi sẽ không đấu lại ta nữa hả?"

"???" Tiêu Vân Chước ngạc nhiên, cảm thấy đầu óc của đứa nhỏ

này thật sự là không dùng được, không nhịn được cảm thấy hơi phiền muộn: "Ngươi chỉ tìm một lão sư tạm thời, không phải giúp ngươi trộm đầu óc của tam biểu thúc Hoắc gia, có phải ngươi quá đề cao chính mình rồi hay không? Quả thực là ngu ngốc, ở cái tuổi này của ngươi, ta đã rất lợi hại rồi, vì sao ngươi lại không được chứ?"

Tiêu Vân Chước thở dài.

Lúc nàng tám, chín tuổi, sách sau lưng còn cao hơn người, hơn nữa cho dù thỉnh thoảng đi ra ngoài, cũng có thể phán đoán được chính xác mười phần chênh lệch thực lực địch ta... sẽ không ăn thiệt thòi.

"Còn lâu ta mới ngốc!" Tiêu Văn Yến vội vàng trả treo một câu, sau đó trên mặt cũng hơi đỏ: "Trước đó ta còn hại ngươi, không phải ngươi nên nghĩ cách để đuổi ta ra khỏi cửa hay sao? Nếu như cha trở về, biết ta đi theo Hoắc biểu thúc để học tập, chắc chắn sẽ xem trọng ta, đại ca cũng sẽ rất vui vẻ, bọn họ đều sẽ càng thích ta, sao có thể để ý đến ngươi?"

Chương 253

Tiêu Vân Chước nghe những lời này, lông mày cau lại.

Tâm nhãn và tầm mắt của cậu, thật là quá nhỏ.

"Lão hổ cúi đầu xuống, nhìn thấy con kiến dưới chân, ngươi nói nó sẽ lo lắng con kiến nhỏ này đòi mạng nó hay sao?" Tiêu Vân Chước ung dung cười một tiếng, trong lời nói cũng nhiều hơn mấy phần buông lơi: "Ngươi chính là con kiến nhỏ trong mắt ta, nếu ta thật sự muốn ngươi chết, ngươi sống không quá ngày mai."

Nếu thật sự muốn hại một người, nàng có thể làm được không hề có tiếng động.

Bày ra một sát trận, bày bố cục phong thuỷ, hay là triệu hồi quỷ hồn, đối với nàng mà nói không khó.

Nàng không muốn dùng bản lĩnh mà sư phụ nàng dạy để hại người, không muốn làm lỡ chính mình tích đức để kéo dài tuổi thọ, không muốn bởi vì chuyện của những người này mà ảnh hưởng đến mình tu hành... Chỉ là không nghĩ tới chứ không phải là không thể.

"Mạnh miệng..." Tiêu Văn Yến thì thầm một tiếng: "Nhưng ngươi cũng đừng hối hận. Hơn nữa, cho dù ngươi tốt với ta, ta cũng sẽ không... không thật sự coi ngươi là đại tỷ, ta chỉ là nhất thời không phản kháng được ngươi mà thôi..."

Tiêu Vân Chước cũng không thèm để ý những lời cậu nói.

Đối với nàng mà nói, hôm nay mời tam thúc Hoắc gia hỗ trợ chỉ là tiện tay mà thôi, không uổng phí bao nhiêu tâm tư.

Nhưng đã thiếu nhân tình, thì chính là cần phải trả.

"Nhị ca, nhi tử của tam biểu thúc Hoắc gia, trên người có tật à?" Tiêu Vân Chước quay đầu nhìn về phía Tiêu Văn Việt hỏi.

Tiêu Văn Việt hơi kinh ngạc nhìn nàng: "Hoắc tam thúc chỉ có một đứa con, độ tuổi tương đương với ta, khi còn bé muội cũng đã gặp, nhưng lúc hắn mười mấy tuổi không cẩn thận bị ngã gãy cánh tay phải, dẫn đến cầm bút khó khăn coi như bị phế, nhưng sau này, dưới sự bức ép của Hoắc tam thúc, hắn luyện được bản lĩnh viết tay trái, nhưng sau khi hắn 14 tuổi, đã dẫn người hầu cùng nhau đi xa, đầu tiên là ở thư viện Thanh Sơn ít ngày, về sau đi du lịch khắp nơi."

Những chuyện này, là đại ca nói.

Đại ca luôn khen ngợi gia phong của Hoắc gia, cũng khen ngợi vị biểu huynh Hoắc gia bị thương ở tay còn có thể bắt đầu lại từ đầu, nghị lực kinh người.

"Quan hệ giữa phụ tử bọn họ bình thường à?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

"Không sai, sau khi biểu huynh Hoắc gia bị thương, suy sụp tinh thần một thời gian, Hoắc tam thúc không vừa mắt dáng vẻ vô dụng như vậy của nhi tử, cưỡng ép hắn sử dụng tay trái, mặc dù quả thực đã khiến cho nhi tử lần nữa cầm bút viết, nhưng tình cảm quả thực đã xa cách một chút." Tiêu Văn Việt cũng rất bất đắc dĩ, chuyện hắn biết, chỉ là có hơi nhiều.

Tiêu Vân Chước chăm chú nghe.

Nàng có thể nhìn ra, gần đây tam thúc Hoắc gia chắc là có vài chuyện phiền lòng.

Mà chuyện này, ứng trên người nhi tử, nếu như ông ấy nhượng bộ một bước thì sẽ có chuyện vui đến cửa, nhưng nếu quyết giữ ý mình, chắc chắn về già sẽ thê lương, hối hận cả đời.

Tiêu Vân Chước gần như có thể chắc chắn, biểu ca Hoắc gia chắc là muốn thành hôn, chỉ là hôn sự này có thể thành hay không, thì phải xem Hoắc tam thúc có gật đầu hay không.

Đây là chuyện nhà của Hoắc gia, vừa rồi Tiêu Vân Chước không

tiện hỏi nhiều.

Bây giờ Tiêu Văn Yến sắp đi theo Hoắc tam thúc học tập, về sau khó tránh khỏi cũng sẽ gặp nhiều, đến lúc đó rồi lại hỏi.

Trọng tâm câu chuyện của Tiêu Vân Chước xoay chuyển quá nhanh, Tiêu Văn Yến cũng không bắt kịp.

Cậu há hốc mồm còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Tiêu Vân Chước khí thế ngất trời nói chuyện phiếm với nhị ca, không nhịn được có chút thất vọng, thở ra một hơi, ngơ ngác ngồi đó tiếp tục xem kịch.

Vở kịch trên sân khấu khiến cậu rất say sưa.

Nhất là hôm nay mấy vở kịch này đều liên quan đến lão tổ tông nhà mình,Tiêu Văn Yến lại càng không thể rời mắt, xem nhiều đến nỗi cũng cảm thấy nhiệt huyết của mình sôi trào.

Tiểu hài tử có tính hay quên, lúc này bị hấp dẫn bởi hí khúc, cậu nào còn nhớ đến biểu tỷ A Nguyên nữa?

Ba người ngồi thành một hàng, trước mắt bày biện thức ăn, trời đã tối lúc nào không biết, bây giờ mới khởi hành về nhà.

Từ khi Tiêu Vân Chước về nhà, đây là lần đầu tiên ba người chung sống hoà bình như thế, thời gian dài, sống chung trong một mái nhà, cho nên lúc bọn họ đứng dậy, hai huynh đệ Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến đều có chút không quá tự tại.

Duy chỉ có Tiêu Vân Chước là thản nhiên nhất, rất vui vẻ nói: "Hí kịch trong Thanh Thuỷ Viên quả thực không giống bình thường, cho dù là người sống hay là ma quỷ, đều rất có phong cách, thật sự là cảnh đẹp ý vui."

Chương 254

Từ nhỏ Tiêu Vân Chước đã nhìn thấy rất nhiều quỷ hồn, loại nào cũng có, mà trong Thanh Thuỷ Viên cũng có quỷ hồn như vậy, nhưng quỷ hồn này nhìn vô cùng bình thản, nhìn thấy nàng "thơm ngào ngạt" cũng không bị thể chất của nàng hấp dẫn, lại còn đứng trên sân khấu, phối hợp hát hí kịch.

Không thể không nói, tiểu quỷ hát hí càng hay hơn.

Quỷ mà đẹp mắt lại còn biết hát hí như này cũng không nhiều, chỉ tiếc bản thân lúc ra ngoài không mang chút nguyên bảo đèn nến theo, để thưởng cho tiểu quỷ này một chút.

Nhưng con quỷ này xem ra cũng ôn hoà nhã nhặn không có oán khí gì, chờ nó hát đủ rồi, chán rồi, thì tự khắc sẽ đi, cũng không cần nàng đến độ.

Tiêu Vân Chước nói xong, khóe miệng Tiêu Văn Việt khẽ giật một cái.

Bát quái suy diễn, hắn tin, hắn đã từng đọc một số sách cổ, mặc dù không hứng thú với nội dung trong đó, nhưng cũng biết rõ sự huyền bí trong nó.

Nhưng cô hồn dã quỷ? Hắn cảm thấy càng giống như là những thứ ảo giác xấu xa không bình thường sinh ra trong đầu Tiêu Vân Chước.

Nếu như sau khi chết thật sự có quỷ, vậy lão tổ tông nhà hắn là người đầu tiên muốn bật nắp quan tài lên rồi...

"Đại tỷ, ngươi vừa mới nói cái gì? Ma quỷ?" Tiêu Văn Yến không hiểu, vô ý thức hỏi một tiếng.

"Ý của nàng là... hát rất hay, rất giống khi tằng tổ đệ còn tại thế." Tiêu Văn Việt thuận miệng ứng phó, gõ lên đầu Tiêu Văn Yến một cái: "Được rồi, trời không còn sớm nữa, nhanh về nhà đi."

Hắn còn phải nghe ngóng xem Tống gia đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Vân Chước còn đắc tội với đại công chúa... rốt cuộc là đắc tội như thế nào.

Tiêu Văn Yến xoa đầu, cũng không dám phản kháng, nên không hỏi nữa, cùng rời đi.

Tiêu Vân Chước và Tiêu Văn Việt lên xe ngựa, Tiêu Văn Yến lập tức cũng muốn leo lên, nhưng đầu còn chưa chui vào bên trong, y phục đã bị người kéo lại.

Nhìn lại thì thấy nha hoàn của tỷ tỷ A Nguyên.

"A... ta quên mất." Lúc này Tiêu Văn Yến mới đột nhiên nhớ ra.

Nhưng đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Tiêu Vân Chước bên trong xe ngựa, Tiêu Văn Yến đột nhiên có chút chột dạ.

Hôm nay Tiêu Vân Chước vừa mới giúp cậu tìm được lão sư lợi hại, mà tỷ tỷ A Nguyên ở bên ngoài chờ cậu hai canh giờ...

Hai người bọn họ như nước với lửa...

Nếu như bây giờ mình quay người đi tìm tỷ tỷ A Nguyên, có phải có chút qua cầu rút ván hay không? Nhưng nếu trực tiếp về nhà, làm sao xứng đáng với sự quan tâm của tỷ tỷ A Nguyên chứ?

Tiêu Văn Yến do dự hai lần, ấp úng.

Tiêu Văn Việt nhìn cậu càng lạnh lùng hơn.

Tiêu Vân Chước liếc nhìn nha hoàn bên ngoài một cái thì hiểu ra, biểu cảm vẫn bình tĩnh như trước: "Vậy ta và nhị ca về trước, ngươi đừng dây dưa quá muộn, sáng sớm ngày mai còn phải đi gặp Hoắc tam thúc, nếu như đi muộn, hậu quả ngươi biết chứ?"

"A... ta nhất định sẽ về sớm một chút!" Tiêu Văn Yến nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này Tiêu Văn Yến mới lần nữa nhảy xuống xe, đi theo nha hoàn đến gặp Khương Nguyên.

Mà Tiêu Vân Chước nghiêng đầu nhìn nhị ca nhà mình một chút.

"Sao nhị ca không đi cùng? Các ngươi lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có tình cảm mới là chuyện đương nhiên, mặc dù ta và nàng ta không hoà thuận, nhưng nàng rời khỏi Tiêu gia là được rồi, hai nhà có quan hệ, tất nhiên là không thể trực tiếp cắt đứt giao thiệp." Tiêu Vân Chước không hiểu.

So với Tiêu Văn Yến do dự, nàng càng lo lắng cho nhị ca lạnh lùng quyết tuyệt hơn, như thể Khương Nguyên chỉ là người xa lạ.

Lạnh lùng như vậy... trái lại giống như người của Thần Ẩn Môn thông suốt lạnh nhạt.

"Nghĩ đi nghĩ lại, hắn quá tham lam." Tiêu Văn Việt hơi ngước mắt, đối với lần này cũng không thích.

Từ nhỏ hắn đã biết, muốn được mẫu thân yêu thương thì phải đối nghịch với tổ mẫu và đại ca, phải nịnh nọt hai bên, cuối cùng thì cái gì cũng không nhận được.

Đương nhiên Tiêu Vân Chước hiểu, có thể giống nàng lẻ loi một mình từ nhỏ, nhìn qua nhiều sinh tử nên mới có giác ngộ như vậy, nhị ca thân ở trần thế, nên bị lợi ích và tình cảm ràng buộc, cá và chân gấu đều phải chiếm được mới là suy nghĩ mà hắn nên có ở tuổi này?

Chương 255

"Nhị ca..." Ánh mắt Tiêu Vân Chước đột nhiên do dự một chút.

Nàng vừa nghiêm túc lại cẩn thận nói: "Đột nhiên ta phát hiện ra... Huynh nên làm sư huynh muội của ta mới phải."

"..." Lại nói cái quỷ gì vậy?

Tiêu Văn Việt hơi nhích người ra xa một chút.

"Huynh và Thần Ẩn Môn chúng ta vốn dĩ không có duyên phận gì, nhưng... giữa hai chúng ta còn có huyết thống, nếu huynh gia nhập Thần Ẩn Môn thì cũng không phải là không được, huống hồ... Tâm tính của huynh quả thực rất tốt, lý trí, bình tĩnh, nếu như đối mặt với những cô hồn dã quỷ đó, tất nhiên có thể vô cùng dứt khoát giải quyết vấn đề, nếu như vậy, chờ tương lai ta hết nhiệm kỳ Môn chủ, huynh có thể... "

Lời còn chưa dứt, Tiêu Vân Chước lại sửng sốt một chút: "Cũng không được, Môn chủ... cũng không được tính là dễ sống, huynh không buông bỏ được đồ đao, lại không lương thiện, sẽ đoản mệnh... Thật sự là đáng tiếc."

Trong lòng Tiêu Văn Việt có hơi sợ hãi.

Có đôi khi, hắn cảm thấy cô muội muội này vẫn được, nhưng bây giờ...

Hắn muốn ném người ra khỏi xe ngựa, nói năng linh tinh cái gì vậy...

Tiêu Vân Chước thở dài: "Huynh không gia nhập Thần Ẩn Môn, nhưng cũng có thể nhập đạo xuất gia, cũng là một con đường không tệ."

Tiêu Văn Việt ha ha cười lạnh một tiếng, thực sự nhịn không được: "Muội... im miệng đi, tự nhiên lại nói nhiều vậy."

"..." Tiêu Vân Chước lại thở dài.

Tâm cảnh này vẫn không quá được.

Mặc dù hiện tại nhị ca không thích hợp để xuất gia, nhưng Tiêu Vân Chước cảm thấy sau khi tu thân dưỡng tính, không chừng có thể thì sao? Sau này không làm được sự huynh muội, làm cùng nghề, chờ tương lai lúc nàng về Thần Ẩn Môn dưỡng lão, cũng có thể thường xuyên lui tới.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước lay động, dường như đang suy nghĩ miên man, Tiêu Văn Việt ở bên cạnh luôn có loại dự cảm xấu.

Lần trước lúc nhìn chằm chằm hắn, gọi hắn đến lao ngục để trải sự đời.

Bây giờ... lại nghĩ cách làm sao để giày vò hắn, kẻ độc ác này?

...

Lúc này, Tiêu Văn Yến cũng đã gặp Khương Nguyên.

Cậu lộ ra sự vui vẻ, vừa nhìn thấy người đã lanh lảnh gọi một tiếng, đối mặt với các cô nương khác của Khương gia, cũng khách khí lần lượt chào hỏi một tiếng.

Khương Nguyên nhìn dáng vẻ không tim không phổi của cậu, trong lòng có hơi u oán.

Nàng ta bị đuổi ra khỏi cửa phải tranh thủ tình cảm với người khác, biểu đệ ngược lại là rất nhẹ nhõm, lại còn qua lại thân thiết với kẻ thù Tiêu Vân Chước.

"Vừa rồi biểu đệ xem kịch cùng với Tiêu Vân Chước à?" Giọng nói của Khương Nguyên mang theo chút tủi thân.

"Đúng vậy! Tỷ, vừa rồi đệ xem kịch, đều là các vở trong <&LTAnh; kiệt truyện> >, những hí khúc này rất nhiều người đều không biết hát, hiếm khi Thanh Thủy Viên này lại có thể gom được đầy đủ

các tiết mục lại!" Tiêu Văn Yến vô cùng vui vẻ muốn chia sẻ: "Lúc trước đệ đều nghe người khác nói, tằng tổ lợi hại, nhưng bây giờ xem kịch, mới phát hiện ra bọn họ nói còn chưa đủ. Ví dụ như vừa rồi đệ xem một vở kịch trong đó, là một mình tằng tổ đại chiến..."

Còn chưa dứt lời, Khương Nguyên đã hừ khẽ một tiếng.

Tiêu Văn Yến ngừng lại, không hiểu nhìn nàng ta.

"Đệ đệ A Yến bây giờ đã khác rồi, có tỷ tỷ ruột rồi, biểu tỷ như ta... sống như thế nào, đệ cũng không thèm để ý à? Xem ra, là ta ở đây vất vả đợi đệ mất công rồi..." Hốc mắt Khương Nguyên đỏ ửng.

Tiêu Văn Yến lập tức cuống lên.

"Không! Không phải đệ không để ý đến tỷ! Là đại tỷ nhất định bắt đệ đến xem hí kịch, sau khi đệ đến phát hiện vở kịch này thực sự không tệ, đệ rất thích, nên mới muốn nói với tỷ vài câu..." Tiêu Văn Yến luống cuống tay chân: "Đều là đệ không tốt, đệ không nên để tỷ chờ đệ ở đây... Đệ nên bảo người ra ngoài nói với tỷ một câu từ sớm mới đúng, bảo tỷ về nhà trước, tỷ, tỷ đừng khóc..."

Chương 256

Khương Nguyên vốn dĩ giả khóc, nhưng khi Tiêu Văn Yến nói xong, nàng ta cũng thật sự muốn khóc rồi.

Nói một lúc lâu, Tiêu Văn Yến cũng chỉ muốn để nàng ta về sớm một chút? Không nên để nàng ta chờ?

Nàng ta muốn nghe những lời này sao?

Hơn nữa, trước đây căn bản cậu không muốn mở miệng gọi "đại tỷ", hiện tại ngược lại là gọi vô cùng thân mật, nàng ta mới rời đi bao lâu chứ? Người này không chỉ không tìm cách đưa nàng ta trở về, lại còn quy phục kẻ địch.

"A Yến, đệ đã nói, ta là tỷ tỷ duy nhất của đệ, đều là gạt ta à?" Khương Nguyên nhìn cậu, ánh mắt đỏ bừng hỏi.

Mấy người tỷ muội khác của Khương gia, thật sự không giải thích được...

Hiện tại cũng đã hiểu, vì sao Khương Nguyên lại bị đuổi ra ngoài.

Bây giờ Khương Nguyên căn bản không để bọn họ vào mắt, cho nên nói chuyện mới có thể không cố kỵ gì như vậy.

Tiêu Văn Yến sửng sốt một chút, nghĩ lại những lời đã nói, cậu cũng cảm thấy có chút bối rối: "Ta... ta không lừa tỷ... Trong lòng ta, tỷ thật sự... là tỷ tỷ duy nhất, thế nhưng..."

Thế nhưng là khi đó, mẫu thân vẫn còn ở đó, Khương Nguyên cũng còn ở đó, Tiêu Vân Chước cũng mặc kệ cậu...

Hiện tại lại không giống, nếu như cậu không nghe lời thì sẽ bị đánh.

Hơn nữa, vì để cho tỷ tỷ A Nguyên được về nhà, không phải là cái gì cậu cũng không làm, cậu có cố gắng tuyệt thực, chống lại,

nhưng cậu còn nhỏ, căn bản là không có cách nào đối kháng lại với phụ thân, về sau lại càng là... quá đói, nên mới không chống đỡ nổi.

Nhưng những ngày kia, cậu cũng đã gầy đi rất nhiều, trả giá rất nhiều.

"Nhưng bây giờ, đệ đổi ý rồi." Khương Nguyên thất vọng: "Đệ trở nên rất nghe lời nàng! A Yến, ta thế nào không quan trọng, thế nhưng đệ quên cô mẫu rồi à? Người thương đệ như vậy, sao đệ có thể khiến người đau lòng chứ? Nếu như sau khi người trở về, nhìn thấy đệ giống như một con chó nghe theo lời sai khiến, người sẽ rất tức giận."

"..." Tiêu Văn Yến hơi bối rối.

Nữ nhi của Khương gia nghe vậy, cau mày.

Lời này... Rõ ràng không đúng?

Tiêu Vân Chước không phải nữ nhi duy nhất của Tiêu phu nhân à...

Tiêu Văn Yến đang định nói gì đó, tiểu nô tài bên cạnh đột nhiên đứng dậy, ra mặt nói: "Biểu tiểu thư cẩn trọng lời nói, bây giờ phu nhân bị bệnh đang tịnh dưỡng, mặc dù không thể tự mình chăm sóc thiếu gia, thế nhưng chỉ mong sao thiếu gia có cuộc sống vui vẻ, mà phu nhân đối xử với biểu tiểu thư như con đẻ, đối xử với đại tiểu thư của chúng ta mặc dù có hơi xa cách, nhưng vẫn thương yêu, tiểu thư nói chuyện nhiều rồi, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm, nếu như bởi vậy mà truyền ra lời đồn, cũng sẽ khiến cho người ta cho là tiểu thư được phu nhân yêu thương rồi ở phía sau nói huyên thuyên..."

Tiêu Văn Yến lung lay một chút, đầu óc hỗn loạn hò hét.

Cậu cho là mình tới gặp tỷ tỷ A Nguyên, nàng ta sẽ rất vui vẻ, nhưng làm sao nàng ta lại càng tức giận?

Khương Nguyên có chút khó tin: "Đệ lại còn đổi hạ nhân mà cô

mẫu chọn cho..."

Cô mẫu không thích hạ nhân ra mặt, càng thích những kẻ trung thực thận trọng không thích nói chuyện hơn.

"A Nguyên tỷ, mặc dù ta ghét đại tỷ, nhưng... hôm nay nàng đúng là vì tốt cho ta, nàng giúp ta tìm được một tiên sinh, ta không thể vừa mới có được chỗ tốt... đã trở mặt không nhận... Trước kia đúng là mẹ hi vọng ta có thể mạnh hơn đại ca, vậy từ nay về sau ta phải cố gắng học tập, vậy chẳng phải có thể thực hiện được nguyện vọng của người hay sao?" Tiêu Văn Yến cúi đầu, giống như phạm sai lầm.

"Đệ muốn so với đại biểu ca? A Yến, đệ hồ đồ rồi sao? Tiêu Vân Chước chỉ đang gạt đệ mà thôi, đại biểu ca phải vất vả bao nhiêu mới có thể thi đậu Tiến Sĩ? Đệ từ nhỏ đã không chịu nổi mệt mỏi, làm sao có thể làm được!" Khương Nguyên cau mày: "Nàng chỉ là dùng tương lai tươi đẹp để mê hoặc đệ mà thôi, muốn đệ nghe lời mà thôi."

Tiêu Văn Yến đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng ta.

Giờ khắc này, cậu có hơi đau khổ và tức giận.

Hôm nay cậu xem nhiều vở kịch như vậy, thật sự... muốn làm một người không bình thường như tằng tổ!

Chương 257

Từ nhỏ, mỗi lần đi ra ngoài cậu đều có mẹ và A Nguyên tỷ đi theo sau lưng, cũng có người chê cười cậu, nói cậu giống tiểu cô nương.

Lúc cậu tố cáo bọn họ, mẹ luôn luôn cười trừ, căn bản không để trong lòng, A Nguyên tỷ cũng nói nếu cậu thật sự là một tiểu muội muội thì tốt, sẽ cho cậu mặc y phục xinh đẹp.

Nhưng cậu... cũng không muốn bị chế giễu.

Chỉ là mẹ và A Nguyên tỷ đều không thèm để ý, cậu dần dần cũng cảm thấy chỉ là người khác có vấn đề, bản thân cậu vui vẻ là được rồi.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên cậu có nguyện vọng mãnh liệt như vậy, muốn chứng minh bản thân mình như vậy, muốn trưởng thành trở thành một nam tử hán, cho dù cậu không được như tằng tổ, vậy cũng phải có chút năng lực tự bảo vệ bản thân.

Trước đó lúc bị huynh đệ Thôi gia đánh, cậu thật sự cảm thấy mình sắp chết rồi.

Lúc cậu leo ra khỏi căn miếu hoang kia, lúc cậu cầu xin người khác cứu cậu kia...

Mỗi một khắc, cậu đều cảm thấy bản thân mình rất nhỏ bé.

Rõ ràng là tính toán người khác, ngược lại là mình bị chỉnh đốn một trận, ngay cả tư cách kêu gào cậu cũng không có, về sau cậu nghĩ, nếu như cậu thông minh như nhị ca, hoặc là có võ công như đại ca, cho dù bị mắc lừa, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Cho nên hôm nay lúc Tiêu Vân Chước muốn giúp cậu tìm phu tử, cậu rất vui.

Nhưng vì sao Tiêu Vân Chước không hợp với cậu lại còn có thể

ủng hộ cậu, thậm chí khen cậu có chí khí, mà A Nguyên tỷ tỷ, lại nói cậu không được?

"Ta... ta chỉ nên đi sau lưng biểu tỷ, làm một cái đuôi không biết làm gì sao?" Tiêu Văn Yến đột nhiên nghiêm nghị nhìn Khương Nguyên: "Trong mắt tỷ, ta là cái gì, là một kẻ sai vặt hay sao, hay là người thân như đệ đệ ruột?"

"Đệ đang nói cái gì vậy, ta đối xử với đệ như thế nào đệ còn không biết sao? Chẳng lẽ đệ thật sự bị Tiêu Vân Chước mê hoặc rồi?" Khương Nguyên kinh ngạc, có chút không biết nên nói như nào.

"Ta không biết." Tiêu Văn Yến thở ra một hơi: "Nếu thật sự thương ta, quan tâm ta, thì chắc sẽ suy tính cho tiền đồ của ta."

Tiêu Vân Chước... nàng nói không sai.

Cậu là con út trong nhà, nếu như cứ luôn tầm thường không có chí tiến thủ, cuối cùng chỉ là được phân chút tài sản ra ngoài, đợi đến khi phụ mẫu không còn, núi dựa của cậu cũng mất, đến lúc đó cậu cũng chỉ có thể ngồi không ăn thì núi vàng cũng hết.

Cùng phụ cùng mẫu nhưng tương lai của cậu sẽ hoàn toàn khác so với đại ca.

Xưa nay cậu không có lòng tham, huynh trưởng có, cậu cũng không dám đoạt.

Mà tằng tổ vào lúc nhỏ bé bị người khác chèn ép, cũng chưa từng cam chịu, tại sao cậu phải chịu?

Trên đời này người thông minh có rất nhiều, người dũng mãnh cũng rất nhiều, có người ghi danh thiên cổ, có người học trò khắp thiên hạ, còn có người vinh hoa phú quý, quyền thế ở bên, vì sao trong số những người này lại không thể có cậu chứ?

Cậu cũng chỉ có thể làm một món đồ chơi nhỏ sau lưng mẹ và A Nguyên tỷ hay sao?

Cậu nên bị nhị ca trêu đùa, đánh cho răng rơi đầy đất hay sao?

Tiêu Văn Yến càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Nếu như là lúc bình thường thì cũng thôi đi, nhưng giờ phút này, Tiêu Văn Yến mới xem mấy vở kịch, nhiệt huyết đang xộc lên não.

Cậu còn chưa học được bản lĩnh, cũng đã hận không thể càn quét thiên hạ.

Câu nói kia của Khương Nguyên, giống như một chậu nước lạnh, khiến cho Tiêu Văn Yến vừa không cam lòng lại vừa tức giận.

"A Nguyên tỷ, nếu như tỷ không còn chuyện gì khác vậy thì đệ đi trước đây, ngày mai đệ còn phải đi xin học! Ta biết tỷ không tin ta, nhưng ta sẽ chứng minh bản thân mình!" Cậu tức giận, dứt khoát đứng dậy, sau đó chạy ra ngoài.

"..." Sự sụp đổ trên mặt Khương Nguyên đã không che giấu được nữa.

Quả thực là điên rồi.

Nàng ta còn không hiểu rõ biểu đệ ngu xuẩn này sao?

Cậu nhẹ dạ, người khác nói, cậu rất dễ tin là thật.

Hôm nay phản ứng lớn như vậy, tất nhiên là Tiêu Vân Chước đã truyền bá một vài suy nghĩ cho cậu... Tất nhiên là ở sau lưng nói xấu nàng ta rồi.

Chương 258

Trong lòng Khương Nguyên tức giận không chịu nổi, càng khiến cho nàng ta mất mặt đó là, lúc nào đám tỷ muội con thứ trong nhà cũng đang ở đây.

Sắc mặt nàng ta khó coi, những cô nương khác của Khương gia cũng vô cùng khẩn trương, nhìn nàng ta vội vàng nói: "Biểu đệ Tiêu gia còn nhỏ tuổi, còn chưa hiểu nhiều chuyện, tỷ tỷ tuyệt đối đừng so đo, hơn nữa, bây giờ phụ thân mẫu thân đều rất coi trọng tỷ, cho dù sau này không lui tới với Tiêu gia, tỷ cũng nhất định có thể tìm được người trong sạch, tỷ tỷ tội gì mà còn vì những chuyện đã qua mà đau lòng chứ..."

"Ý của ngươi là, sau này Tiêu gia cũng sẽ không để ý đến ta nữa hay sao?" Khương Nguyên nhìn sang.

Cô nương kia hơi hồi hộp một chút, vội vàng muốn giải thích bản thân mình không có ý này.

"Ta biết các ngươi nhìn ta như thế nào, cũng không cần phải giải thích, ta ở Tiêu gia nhiều năm như vậy, cũng không phải bị nhốt mà không nhận ra người, ngay cả vương tôn hoàng thân, trước kia ta cũng đã gặp, chớ có cho là bây giờ ta về nhà, thì sẽ giống như các ngươi, qua loa chọn một người tùy tiện cả đời, ta, tương lai nhất định không thể kém hơn so với Tiêu Vân đốt!"

Khương Nguyên nói xong, có chút lạnh lùng đứng lên.

Mấy tỷ muội khác cũng rất phiền lòng, nhưng quả thực không dám phản bác, chỉ có thể kiên trì đi theo Khương Nguyên cùng một chỗ, thậm chí còn phụ họa nịnh nọt vài tiếng.

Khương Nguyên nhìn Tiêu Văn Yến ngồi xe ngựa rời đi, trong lòng vừa mất mát vừa oán hận.

Tiêu gia, Khương gia, đều không đáng tin như nhau, nàng ta vẫn là phải dựa vào chính mình.

Sau khi Khương Nguyên trở về thì nhốt mình trong phòng một lúc lâu, chờ đến sáng sớm hôm sau, mới gọi nha hoàn đến, dặn dò nói: "Mấy ngày trước có phải Ân công tử lại phái người đến đưa thiếp đúng không?"

"Vâng." Nha hoàn vội vàng gật đầu: "Lão gia và phu nhân đã thay người từ chối khéo rồi."

"Dù sao Ân công tử cũng là tâm phúc của bệ hạ, nhận hết sủng ái, Khương gia chúng ta sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần mà đắc tội đến hắn được chứ? Ngươi đi nói với phụ mẫu ta, ta vì đắc tội với Ân công tử, thậm chí bởi vậy mà làm lỡ tiền đồ của huynh đệ tỷ muội, tội của ta lớn như vậy, nếu như lần sau Ân công tử lại mời, đồng ý là được."

Nha hoàn kinh ngạc trong lòng, nhưng vẫn gật đầu.

Ân công tử tên là Ân Nguyên Phu, phụ thân hắn từng là thần đồng vô cùng nổi tiếng, ba tuổi có thể làm thơ, mặc dù xuất thân dân gian, nhưng tài danh thiên hạ đều biết, sau được Tiên Hoàng chọn lựa, thành một trong số những thư đồng của Đương Kim Thánh Thượng.

Thánh thượng và Ân phụ có quan hệ thân thiết như huynh đệ, sau này Ân phụ cưới thiên kim hầu môn, tiền đồ xán lạn, chỉ tiếc thiên tài đoản mệnh, chưa đến hai mươi đã bệnh nặng mà chết, mẫu thân cũng u sầu mà rời đi.

Thánh thượng thương tiếc cho phụ mẫu Ân Nguyên Phu đều mất, nên đã đón vào cung từ khi còn bé, làm thư đồng của đại hoàng tử.

Thân phận của Ân Nguyên Phu, giống như là con nuôi của bệ hạ.

Nhất là Ân Nguyên Phu kế thừa tư chất của phụ thân, không chỉ có dáng vẻ phong hoa, lại còn xuất khẩu thành thơ, bệ hạ đi chơi chắc chắn sẽ đưa hắn đi theo, ngày thường hắn chuyên phụ trách thu thập cho bệ hạ, sáng tác danh thi danh họa, rất biết dỗ cho bệ hạ vui vẻ, bệ hạ đặc biệt phong hắn làm ngự thư lang, có thời gian rảnh sẽ triệu kiến hắn vào cung thảo luận về thơ vẽ tranh.

Chỉ là phụ tộc của Ân Nguyên Phu không hiển hách, mẫu tộc không thân, luôn luôn độc lai độc vãng, ai cũng không sợ.

Hơn nữa người này ỷ vào được sủng ái, lại càng làm những chuyện hoang đường.

Tính hắn xa xỉ, bất kỳ vật gì đều phải dùng thứ tốt nhất, hoa lệ nhất, lúc bệ hạ không quản hắn, hắn không phải đạp thanh dạo chơi ngoại thành thì chính là mở yến tiệc tạo niềm vui, phóng túng.

Chương 259

Hai năm trước, lúc Khương Nguyên và Khương thị cùng đi chùa lễ Phật, tình cờ gặp Ân Nguyên Phu ăn trộm gà, ăn mặn ở chùa, lúc ấy Khương Nguyên căn bản không nhận ra người kia là ai, nên đã tìm Phật đồng để tố cáo, làm hại Ân Nguyên Phu bị đuổi ra ngoài, Ân Nguyên Phu tức giận bảo người lén lút chọc ghẹo nàng ta hai lần, Khương Nguyên tức giận đến mức đã mắng chửi tổ tông mười tám đời của Ân Nguyên Phu một lần...

Cũng bởi vậy mà trong mắt Ân Nguyên Phu, Khương Nguyên là một nữ tử vô cùng hay giận.

Về sau cảm thấy rất có hứng thú với nàng ta.

Nhưng sau khi Khương Nguyên về nhà nghe ngóng, thế mới biết Ân Nguyên Phu là hạng người gì, lúc ấy đã bị doạ sợ vô cùng.

Dưới cái nhìn của nàng ta, mặc dù Ân Nguyên Phu được bệ hạ sủng ái, nhưng hoa nở thì cũng phải tàn, người này không có quan hệ tốt với nhà ngoại tổ của Hầu phủ trong dòng họ, còn đắc tội khắp nơi, gây thù hằn khắp nơi, xem ra cũng là kẻ không sống lâu được.

Lang quân mà Khương Nguyên vừa mắt, không cần có nhiều tài đức, quan trọng nhất, dĩ nhiên là gia thế vững vàng.

Kém nhất, cũng phải giống như Tiêu Văn Dũ, có thể chèo chống gia môn, che gió che mưa, lại có thể kế thừa gia nghiệp, vinh hoa phú quý, tóm lại chính là lang quân có thể khiến cho cuộc sống càng ngày càng tốt hơn.

Mà Ân Nguyên Phu này sinh ra đã ở trên đỉnh, chỉ cần Đế Vương giận dữ, thì ăn bữa hôm lo bữa mai, sao nàng ta có thể để ý được?

Cũng bởi vậy, cho dù về sau Ân Nguyên Phu nhiều lần mở tiệc mời khách, Khương Nguyên có thể từ chối thì sẽ từ chối, không từ chối được nữa thì lui tới không xa không gần, Ân Nguyên Phu này ở

bên ngoài hồng phấn tri kỷ không ít, nhưng duy chỉ với Khương Nguyên, trái lại là vô cùng khách khí.

Lần này, còn là lần đầu tiên Khương Nguyên chủ động nhả ra.

Lúc này, Khương Nguyên cũng cảm thấy đành phải uỷ khuất, nếu phụ mẫu nàng ta có tài, nàng ta cần gì phải cúi đầu nịnh nọt người khác?

Có điều hiện nay đối với nàng ta mà nói, Ân Nguyên Phu là một quân cờ không tệ, người này đã là thư đồng của Đại hoàng tử, lại thường xuyên ra vào trong cung, quen biết rất nhiều vương tôn hoàng thân, hắn lại rất thích mở tiệc mời người khác đến vui đùa, cho dù hắn sẽ đắc tội với người khác, nhưng trong kinh rất nhiều người vẫn sẽ cho hắn mặt mũi.

Bản thân mình sau này nếu thường lui tới với hắn, cũng có thể mượn cơ hội để tiếp xúc nhiều hơn với những quý nhân đó...

Về phần những biểu huynh đệ của Tiêu gia đó...

Về sau nàng ta cần gì phải quan tâm nữa.

Khương Nguyên hạ quyết tâm, trong lòng cũng đã phỉ nhổ Tiêu Văn Yến vô số lần.

Mà lúc này, Tiêu Văn Yến cũng đã tràn đầy phấn khởi đến nhà Hoắc tam thúc, chuẩn bị chào đón bản thân mới.

Chỉ là, vào giây phút bước vào nhà Hoắc tam thúc, Tiêu Văn Yến cũng cứng đờ rồi.

Mặc dù trước đó Hoắc tam thúc đã nói trong nhà đơn giản, trạch viện đơn sơ, nhưng cậu cũng không nghĩ tới sẽ mộc mạc như vậy.

Vị trí của thư viện Kinh Thành rất vắng vẻ, cảnh sắc bốn phía hợp lòng người, gần thư viện có thôn trấn nhỏ, tạo thành cái chợ vô cùng đơn giản, bách tính lui tới cũng là áo vải bình thường, bụi bẩn không có nhiều màu sắc.

Mà ở chỗ này... bức tường cũ kỹ, mặt đất đầy bụi, căn nhà mặc dù là ba cửa không tính là nhỏ, nhưng bên trong... chỉ có một người hầu.

Ngoại viện chật ních, nuôi rất nhiều gà vịt, nội viện phòng đông tây đều không có người ở, một con trâu hai con ngựa ba con dê chiếm toàn bộ vị trí, chỉ để lại mấy căn phòng ở nhà chính dùng để ăn ngủ, dãy nhà sau lại sửa lại toàn bộ thành thư khố, tường sau cực cao, trên thư khố còn có mấy ổ khoá...

Cậu chần chờ đi vào, nghe thấy tiếng súc vật ồn ào phát ra từ bên trong, hai mắt mê man.

"Sợ à?" Hoắc phu tử nhìn bộ dạng này của cậu, nhịn không được vui mừng.

"Tam biểu thúc, người rất nghèo sao? Không phải chứ, ta nghe nói của hồi môn của tổ mẫu ta rất nhiều..." Tiêu Văn Yến rất không hiểu, hơn nữa cậu còn cảm thấy... có hơi bẩn.

Ngoại viện đám gà vịt chạy loạn, mặt đất bẩn thỉu.

Hoắc phu tử khẽ cười: "Gà vịt đều là người khác tặng, có ý tốt nên không tiện từ chối, nuôi dần dần lại lớn như vậy, hơn nữa mỗi ngày đọc sách học hành vất vả khó tránh khỏi phiền muộn, thỉnh thoảng chơi đùa mấy thứ chuyện lặt vặt này, cũng rất mới mẻ khoan khoái."

"Kể từ hôm nay, ngươi phải chịu khó một chút, sáng sớm phải làm việc, thu dọn trong ngoài một lúc, rồi bắt đầu đọc sách, trong đó sẽ có thời gian nghỉ ngơi, đến lúc đó ngươi phải ra ngoài chăn dê, chăn trâu, chờ chúng nó ăn no, rồi lại dắt về..."

Chương 260

Ông ấy ở chỗ này xung quanh đều là dân chúng bình thường, thường có vài đứa nhỏ nghịch ngợm, thấy viện tử lớn như vậy, sinh lòng hiếu kỳ, chạy tới chơi.

Mỗi ngày ông ấy đều lui tới thư viện, đến giờ tan học, sau khi về nhà cũng sẽ đọc sách, những đứa nhỏ kia hiếu kỳ, sẽ lại gần nhìn, một tới hai đi, ông ấy sẽ chỉ điểm một chút, dạy bọn nó nhận biết mấy chữ.

Bọn nó rất hiểu chuyện, có được chỗ tốt từ ông ấy, nên nghĩ cách để hồi báo.

Trong nhà ấp ra gà vịt ngan con, bưng lấy đưa đến chỗ ông ấy, ban đầu ông ấy cũng từ chối, nhưng nhìn ánh mắt chân thành của những đứa nhỏ kia, lại sợ đả thương tấm lòng của bọn nó, nên đã để ở đây nuôi.

Về sau ông ấy cảm thấy rất thú vị, nên đã mua dê bò.

Nhìn thấy đứa nhỏ nào thuận mắt, thì bảo nó hỗ trợ chăn trâu chăn dê, vì để cảm tạ, có đôi khi cho bọn nó mấy đồng bạc, có đôi khi cho bọn nó sách nhập môn, còn có lúc, kể chuyện xưa cho bọn nó, cũng là một niềm vui thú không giống bình thường.

Nhiều năm trôi qua, ngay cả vườn rau xanh ông ấy cũng có rồi.

Những dân chúng bình thường không có kiến thức gì, không hiểu đại nhân vật, tiểu nhân vật, chỉ biết ông ấy là phu tử nghèo hèn của thư viện cách đó không xa, thái độ đối với ông ấy cũng bình thường không nịnh nọt, thỉnh thoảng ông ấy còn có thể cùng nhóm lão Hán điền trung tâm sự chuyện làm nông, thậm chí giúp đỡ xuống ruộng gieo mạ, nói đến nguyện vọng mưa thuận gió hoà, thời gian trôi qua như thế, mấy năm này lúc đọc sách ngược lại càng tự tại thoải mái hơn so với lúc còn trẻ!

Mặt Tiêu Văn Yến sắp nhăn lại với nhau.

Chuyện này không giống với suy nghĩ của cậu!

Cậu cho là... Tới đọc sách tương đương với bái lão sư, bái lão sư chẳng khác nào học được bản lĩnh của lão sư, làm đệ tử của danh sư, đương nhiên là sẽ trở thành nhân vật lợi hại cao không thể chạm trong mắt người khác...

Nhưng kết quả, cậu phải chăn trâu?

Bây giờ cậu muốn đi...

Bước chân cậu lui về phía sau.

Hoắc tam thúc cũng đã nhìn ra, căn bản không giữ cậu lại: "Sau khi ngươi trở về nói cho tỷ tỷ ngươi, cũng không phải ta không nghĩ đến tình cảm thân thích, nhưng bảo nàng đừng có lại nhắc tới với ta nữa."

Đại tỷ!

Tiêu Văn Yến giật mình một cái!

Sáng nay lúc ra khỏi cửa, thái độ của Tiêu Vân Chước khác thường, còn cho cậu một lá bùa hộ mệnh, trong miệng nói những chuyện mà cậu nghe không hiểu, nhưng chắc là bảo đảm cậu bình an...

Đột nhiên dịu dàng như vậy, so với mặt trời mọc ở hướng tây còn lạ hơn.

Nhưng nếu như mình một ngày cũng không chống đỡ nổi, lập tức quay đầu về nhà, vậy kết quả phải đón nhận, có thể càng đáng sợ hơn so với cuồng phong vũ bão hay không?

Trong đầu cậu, lập tức hiện lên hình ảnh trước đó Tiêu Vân Chước nhìn cậu bị đánh.

Nàng hung ác biết bao!

Biết rõ chỉ cần nàng xuất hiện, cậu sẽ không bị người nhà họ Thôi đánh, nhưng nàng vẫn chờ đến lúc cậu sắp bị đánh chết mới ngoi đầu lên, thậm chí cũng không đỡ cậu, vứt cậu lại rồi chạy...

Nàng là người dữ như vậy, chắc chắn là có thể nói được làm được!

Cậu không muốn bị cha và đại ca chặt chân!

Bước chân kiên định hơn một chút xíu: "Ta... Có thể làm được... Ta nhất định có thể làm, đừng nói là chăn trâu, thúc bảo ta làm con nghé con, ta cũng ở đây chịu đựng."

"???" Hoắc tam thúc sửng sốt một chút, rất kinh ngạc.

Tiểu tử này nhìn qua không được tốt lắm, không nghĩ tới miệng vẫn rất cứng rắn?!

Ngược lại là tốt hơn rất nhiều so với ông ấy nghĩ!

Nếu thật sự có thể nhịn xuống một tháng không chạy trốn, vậy sau này lại rèn giũa tính tình, không chừng cũng có thể có chút tiền đồ.

Hoắc tam thúc đột nhiên nghiêm túc hơn rất nhiều.

...

Lúc này, trong kinh thành.

Tiêu Vân Chước cũng không ngoan ngoãn ở trong nhà, mà chính là được Mạnh Vịnh Tư và Tề Ngọc Nhi mời ra ngoài.

Hai người này nghe nói huynh trưởng của nàng đỗ tiến sĩ, nhất định phải tặng quà mừng cho nàng, lôi kéo nàng vào trong một cửa hàng, nhất định bảo nàng chọn mấy món trang sức xinh đẹp.

Tiêu Vân Chước sao có thể không biết ngượng mà bảo bọn họ tiêu tiền tặng đồ?

Lúc này đang rầu rĩ, làm thế nào mới có thể tiêu ít tiền một chút,

chọn một thứ nho nhỏ không ra gì...

Chương 261

"Ngọc Nhi nói, ngươi không quen biết nhiều người, trong nhà chắc chắn vô cùng nhàm chán, cho nên mới lôi kéo ngươi đi ra ngoài chơi, lát nữa chúng ta đi mua đồ trang sức, lại đi xem son phấn! Lần trước ta đã muốn nói, ngươi xinh đẹp như vậy, sao lại mộc mạc thế chứ? Chỉ cần thay đổi cách ăn mặc một phen, nhất định có thể giống như tiên tử!" Mạnh Vịnh Tư vẻ mặt cao hứng.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tề Ngọc Nhi vội vàng gật đầu: "Ngươi cũng đã biết, mẹ ta mặc dù chưa từng gặp ngươi, nhưng trong lòng đã coi ngươi như cô nương ruột thịt, cả ngày ở trước mặt ta khen ngươi, nói ngươi không chỉ có ánh mắt tinh tường còn giỏi giang, đã có thể đi theo tổ mẫu trong nhà học quản gia rồi! Ta cũng sắp ghen ghét đến chết mất!"

Nói là ghen ghét, thật ra cũng vui vẻ.

Nhưng nàng ta cũng có chút khó nghĩ, Tiêu Vân Chước quản gia như thế nào, chỉ với cái miệng này của nàng... Vừa mở miệng, câu nào câu nấy đều không dễ nghe, tổ mẫu nhà nàng có thể chịu được sao?

Hai người bọn họ một trái một phải, Tiêu Vân Chước bị kẹp ở giữa, bị lắc đến sắp đứng không yên rồi.

Tiêu Vân Chước chọn trái chọn phải, chọn một bộ trang sức nhìn đơn giản nhất, rất không nỡ.

Những đồ trang sức này nhìn rất đẹp, rất thích, nhưng có thích đến đâu, cũng không sánh được với kim ngân đang bày ở trước mắt khiến cho nàng cao hứng.

"Đây là phong cách cũ hồi xưa rồi! Đừng đừng, tuyệt đối không hợp với ngươi!" Tề Ngọc Nhi vô cùng quả quyết đẩy đồ trở về, sau đó ánh mắt lại tiếp tục lóe lên nói: "Các ngươi có phát hiện ra hay không, hôm nay những trà lâu, tửu lâu đó có nhiều người đến vô cùng?"

Đồ trong tay Tiêu Vân Chước biến mất, hai mắt choáng váng.

"Tối hôm qua, cha ta trở về, ta nghe ông ấy nhắc đến, hình như là phò mã bị bệ hạ tống giam rồi." Mạnh Vịnh Tư vội vàng bồi thêm một câu.

"Chính là chuyện này à!" Tề Ngọc Nhi thở dài: "Nghe nói đại công chúa khóc đến đứt từng khúc ruột, sáng sớm đã vào cung, hiện tại cũng không biết thế nào..."

"Đại Phò mã rốt cuộc đã phạm phải tội gì? Không phải là... Mưu phản chứ?" Mạnh Vịnh Tư nhỏ giọng đến lạ.

"Làm sao có thể chứ, hắn sao dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này, cha ta nói, là đạo đức cá nhân không được, hại chết người, nhưng cụ thể là gì, cũng chưa rõ lắm, cho nên lát nữa chúng ta đến trà lâu ngồi một chút, cũng nghe ngóng xem..." Tề Ngọc Nhi vô cùng tò mò.

Nhưng không thể xem thường một trà lâu đơn giản, chỗ này, tin tức truyền đi nhanh nhất.

Những chuyện này, các nhà đều thích nghe ngóng, mà những người hầu biết rõ nguyên nhân không dám trắng trợn khoa trương, chắc chắn sẽ lén lút bán tin tức đi, mà bán tin tức ở nơi nhiều người là dễ làm người khác chú ý nhất, cho nên cũng truyền đi nhanh nhất.

"Đúng rồi, Tống phu nhân còn truyền tin cho mẹ ta, hi vọng mẹ ta có thể thuyết phục cha ta, để cha ta giúp xin tha cho nhi tử của bà ấy..." Mạnh Vịnh Tư lại nói.

"Bà ấy cũng đã liên hệ với mẹ ta rồi... Nói như vậy, những người lui tới trước đây, bà ấy đều cầu xin? Vậy chắc chắn đây không phải chuyện nhỏ!" Tề Ngọc Nhi giật mình.

Tiêu Vân Chước nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên mở miệng: "Cầu xin cho Tống Thừa thì có lẽ còn được, cầu xin cho Phò mã, không tốt."

Nàng vừa mới mở miệng, hai người cùng nhau nhìn về phía nàng.

"Ngươi biết à?" Mạnh Vịnh Tư khiếp sợ không gì sánh nổi.

Tiêu Vân Chước yên lặng nhẹ gật đầu.

Hai người nghe xong, nào còn nhớ đến mua đồ nữa, nhìn nhau một cái, nói với chưởng quỹ: "Mấy thứ này, đều đưa tới Tiêu phủ!"

Nói xong, trực tiếp kéo Tiêu Vân Chước đến trà lâu gần nhất chọn một gian phòng nhỏ ngồi xuống, sau đó cùng nhau nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước.

Trong đầu Tiêu Vân Chước đều là mấy món... đồ trang sức đắt đỏ này.

Bi phẫn muốn từ chối, tiền dưỡng lão của nàng!

"Phò mã Tống gia..." Tiêu Vân Chước bị các nàng nhìn chằm chằm đến bất đắc dĩ, đành phải nói một câu, nhưng còn chưa kịp mở miệng, trên đường phố bên ngoài lại truyền đến một trận rối loạn...

Chương 262

Giọng nói kia khá lớn, ba người đều giật mình mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sau đó đều sửng sốt.

“Đó không phải là…nhị công tử Tống gia Tống Thừa sao…Sao hắn lại ra như vậy?” Tề Ngọc Nhi nhìn với vẻ khiếp sợ, quả thực không thể tin nổi.

Chỉ thấy Tống Thừa tóc tai rối bù, y phục bẩn thỉu, bước đi loạng choạng, chắc hẳn đã uống rất nhiều rượu, ở cách xa như vậy mà dường như cũng có thể ngửi thấy mùi rượu.

Cả người nghiêng ngả giống như lục bình trong nước, trong miệng còn lẩm bẩm điều gì đó không rõ, một tay cầm bầu rượu, thỉnh thoảng còn dốc vào miệng uống một ngụm…

Tiêu Vân Chước cau mày.

Người qua đường chỉ trỏ, còn Tống Thừa lại phảng phất không nhìn thấy, bộ dáng điên điên khùng khùng khiến cho rất nhiều người quen biết hắn phải dừng lại nhìn.

Mọi người đều biết phò mã xảy ra chuyện nên lúc này không có ai dám đứng ra giúp đỡ, sợ bị Tống gia liên lụy.

Chính lúc này, có mấy tiếng nói vọng qua, đám người châu đầu ghé tai, rất nhiều người nghe xong, sắc mặt đều thay đổi.

“Trong cung mới truyền ra tin tức, bệ hạ yêu cầu đại công chúa hòa ly, nói là Tống gia khi quân phạm thượng, tội đáng chết vạn lần. Đại phòng Tống gia…đều bị ban chết, toàn tộc Tống thị bị xét nhà điều tra, Tống Thừa…mặc dù Tống Thừa giữ lại được tính mạng nhưng công danh…bị tước bỏ…”

“Khi quân phạm thượng? Rốt cuộc là khi quân như thế nào?”

“Là Tống Nghiệp…trước khi được tứ hôn cho công chúa đã có đam

mê hành hạ, cưỡng hiếp và g.i.ế.t. chết các thư đồng, bị Tam vương gia phát hiện ra…”

“…”

Có người nói ra, rất nhanh tin tức đã hoàn toàn lan truyền ra ngoài,

Vô số người bởi vì chuyện này mà khiếp sợ, ngay cả người phía dưới trà lâu cũng lặp lại một lần rồi lại một lần.

Mạnh Vịnh Tư và Tề Ngọc Nhi sai nha hoàn đi ra ngoài nghe ngóng, đến khi nghe rõ người bên ngoài nói gì, cả hai đều sửng sốt.

“Sao có thể chứ…Đại phò mã là một người quân tử đường đường như vậy, sao có thể trong nội tâm lại là kẻ hung ác đáng sợ thế chứ? A Chước, bọn họ nói vậy có thật không? Đại phò mã thực sự có loại đam mê này à?” Mạnh Vịnh Tư cảm thấy hốt hoảng.

Có đam mê bí mật, lại g.i.ế.t. hại thư đồng, nếu Tống Nghiệp không phải là đại phò mã thì cùng lắm hắn chỉ bị người người phỉ nhổ.

Nhưng bây giờ hắn lại khi quân phạm thượng, lại vẫn cưới công chúa, tình huống không giống thế nữa.

“Thật.” Tiêu Vân Chước im lặng gật đầu.

Chỉ là ánh mắt nhìn về phía Tống Thừa lại vừa phức tạp, than thở lại không biết phải nói gì.

“Tống Thừa mới trúng tiến sĩ, hiện giờ người trong kinh thành không biết bao nhiêu người đang đánh cược lần này hắn sẽ là tân Thám Hoa Lang…Nhưng bây giờ hắn thế mà lại bị tước bỏ cả công danh…Thật sự bị phò mã làm liên lụy.” Tề Ngọc Nhi lẩm bẩm.

Chẳng trách người này lại đột nhiên trở nên điên điên khùng khùng uống rượu, đi lang thang khắp nơi.

“Không phải…Tin tức này vừa mới truyền ra, ngươi lại nói là ngươi biết, chẳng lẽ là bởi vì…” Mạnh Vịnh Tư chợt tỉnh táo lại: “Chẳng lẽ…ngươi, ngươi là người vạch trần vụ án Tống gia à?”

“Chuyện mới xảy ra sáng hôm qua thôi, chỉ là không ngờ bệ hạ lại ra tay nhanh như vậy.” Tiêu Vân Chước thừa nhận.

Hậu quả khi đắc tội đế vương, hiện giờ nàng đã hiểu.

“Quả nhiên!” Mạnh Vịnh Tư thở hắt ra: “A Chước, ngươi bị ngốc à? Đại công chúa đối với đại phò mã rất si tình! Ngươi nhúng tay vào việc này coi như là đắc tội với người ta rồi đấy!”

Sáng sớm hôm nay công chúa tiến cung, còn chưa tới buổi trưa mà bệ hạ đã nổi trận lôi đình, quyết định xử trí đại phò mã!

Theo lý mà nói, không nên nhanh như vậy, nguyên nhân duy nhất là…

Tất nhiên là bởi đầu óc đại công chúa mê muội, rõ ràng bị lừa gạt mà còn cầu tình cho đại phò mã nên mới khiến cho bệ hạ tức giận như vậy!

“Có một số việc cho dù biết rõ không nên nhưng cũng phải làm, chuyện này ta cũng không có cách nào khác.” Đương nhiên Tiêu Vân Chước cũng biết đắc tội với đại công chúa là không ổn, nhưng nàng đã có duyên phận với mấy quỷ hồn thư đồng đó rồi nên bọn họ mới có thể gặp được nàng, nếu nàng buông tay mặc kệ thì làm sao có thể tích được âm đức?

Nàng cũng là người tránh hại tìm lợi, nhưng chủ yếu là áp dụng đối với người sống.

Người chết thì không có đường lui hay lựa chọn khác, cho nên nàng là người độ hồn cũng không có quyền lựa chọn.

Chương 263

“Ngươi cũng đừng có dọa nàng! Tiêu tướng quân bây giờ đang xuất binh dẹp loạn cho triều đình! Đại công chúa cho dù có tức giận đến đâu cũng không dám gây sự vào lúc này, hơn nữa…người Tống gia còn chưa chết, thu thập mọi chuyện cũng mất nhiều thời gian, tạm thời chưa có việc gì!” Tề Ngọc Nhi vội vàng an ủi.

Tiêu Vân Chước im lặng nhấp một ngụm trà.

Thực ra nàng cũng không sợ đến mức đó.

Nếu như có thể tránh được tai họa từ người sống là tốt nhất, chẳng qua nếu thật sự không thể tránh được thì phải tìm cách khác, chỉ là rõ ràng trong mắt người khác, hành động này của nàng thực sự là đang tìm chết.

Sắc mặt Tiêu Vân Chước bình tĩnh, không hề hoảng hốt, Mạnh Vịnh Tư và Tề Ngọc Nhi nhìn thấy dáng vẻ vô tâm vô phế này của nàng, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Thậm chí còn nghi ngờ rằng có phải Tiêu Vân Chước ở bên ngoài quá lâu nên mới không biết hoàng đế và công chúa là gì nên mới có thể bình tĩnh như vậy.

Trong lòng hai người tràn đầy lo lắng, càng thêm chú ý đến tình huống bên ngoài.

Lúc này, hai phu thê đại phòng Tống gia và Tống Nghiệp đã bị tống giam vào tử lao.

Phụ mẫu Tống Thừa cũng là người có liên quan, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, bị tước chức vị lưu đày. Vốn dĩ Tống Thừa không thể trốn thoát nhưng người này vừa mới trúng tiến sĩ, hoàng đế cũng mới xem qua văn chương của hắn, sau khi biết người này quả thực vô tội mới nén giận, chỉ tước bỏ công danh của hắn, chỉ là ba đời sau này của Tống gia đều không được tham gia khoa cử.

Nhưng đối với Tống Thừa mà nói, kết quả này cũng không khác gì án tử hình.

Những ngày tiếp theo, chuyện của Tống gia đã trở thành chủ đề bàn tán của hầu hết mọi người đầu đường cuối ngõ.

Cả một nhà đại phò mã bị xử trí im hơi lặng tiếng, rất nhanh đã chết hết trong đại lao. Tống Thừa cũng không trở về đưa tiễn phụ mẫu, ngày qua ngày say khướt ở trên đường, thậm chí mọi đồ đạc có giá trị trên người đều đem đi cầm mua rượu uống.

Một người đã từng là tài tử lại bị lưu lạc vào một hoàn cảnh như thế, cũng thật khiến người ta phải thổn thức.

Một ngày trước khi thi đình, Tiêu Vân Chước đi tới tiệm sách để nhận tiền. Vụ đặt cược này đã giúp nàng kiếm lời rất nhiều tiền.

Chỉ là, số tiền này thực sự khiến người ta…không vui cho nổi.

….

Một góc đường, Tống Thừa đang co rúm người lại.

Hắn ôm đầu, trên người có vết thương, vết thương này là do một số côn đồ ở gần đó gây ra. Tài tử từ mây rơi xuống bùn, khó tránh khỏi có một vài sâu bọ muốn dẫm chân lên.

Âm khí bên người hắn cũng càng nặng nề hơn.

Mấy năm nay hắn đã bị quỷ hồn của thư đồng ảnh hưởng, hiện giờ tinh thần suy sụp hoàn toàn, tài vận tiêu tan, khí phách thư sinh và dương khí trên người đã bị hao hụt rất nhiều, thân hình gầy gò cũng sẽ thu hút những thứ không tốt. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị đột tử trên đường.

Tiêu Vân Chước nhìn chằm chằm vào người như cái xác không hồn này.

Bình tĩnh thu lại mấy quỷ hồn kia.

Mặc dù bọn họ đều là những hồn phách không trọn vẹn, không có kiếp trước kiếp sau nhưng một khi đã hiểu rõ sự việc vẫn phải làm một vài nghi lễ.

“Tiêu Vân Chước…” Tống Thừa nhìn thấy nàng, trong miệng gọi tên nàng, sau đó cười ha ha: “Ở trong mắt ngươi, người Tống gia chúng ta…tội đáng chết vạn lần phải không…

“Thật ra cũng không hẳn.” Tiêu Vân Chước nhìn hắn, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nghe nói mấy năm nay Tống Nghiệp cũng làm không ít việc thiện, nói hắn là ác nhân thì phải xem thử…đứng ở góc độ của ai.”

“Thư đồng làm nô chính bởi xuất thân và thiết lập của thế đạo, không cần ta phải đồng tình quá nhiều, nhưng nếu bị người hành hạ đến chết, chết lại sinh oán hận, thậm chí hoàn toàn chặt đứt kiếp sau của bọn họ thì ta không thể mặc kệ được.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Đôi mắt mà nàng có được cũng gắn liền với trách nhiệm mà nàng phải gánh lấy.

Cho dù không cầu trường thọ thì cũng không thể là người ngoài cuộc, không liên quan gì đến bản thân.

“Còn ta thì sao? Sau khi chết…nếu ta cũng có oán thì sao?” Giọng hắn mờ mịt.

“Tống công tử là người hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng ngươi sẽ không oán trách ta là kẻ gây ra chuyện này, càng sẽ không oán phụ mẫu ngươi cùng với thế đạo, ta nghĩ người mà ngươi oán chính là bản thân ngươi, thư đồng là người ngày đêm kề cận bên người nhưng ngươi lại chưa bao giờ hoài nghi, ngươi hối hận với quá khứ, lại bất lực không thôi.” Tiêu Vân Chước nhẹ nhàng nói.

Tống Thừa bụm mặt khóc.

Nhìn dáng vẻ mơ màng hồ đồ của người này, nàng không muốn ở lâu.

Chỉ là trước khi đi, Tiêu Vân Chước cũng không hề khách khí nói thêm: “Chỉ là…chuyện cũ đã qua, người sống còn phải tiếp tục sống. Nghe nói thê tử mới vào cửa chưa tới ba năm của ngươi hiện giờ không được nhà mẹ đẻ chấp nhận, hài tử cũng bị liên lụy, bị người chế giễu bắt nạt. Nếu ngươi cứ tiếp tục uống rượu như vậy thì khó mà nói được sau khi thê nhi ngươi chết đi có biến thành oán quỷ hay không. Đến lúc đó nếu ngươi muốn tìm ra giúp đỡ siêu độ, ta nể tình quen biết, sẽ lấy giá rẻ cho ngươi.”

Chương 264

Nếu như Tống Thừa là người cô đơn, hiện giờ cho dù có uống say chết ở đầu đường thì cuối cùng cũng chỉ tiếc thân mình, cũng không có gì đáng tiếc.

Nhưng hắn đã cưới vợ sinh con.

Chuyện của phò mã mấy bữa nay rất ồn áo, người trong tộc Tống thị vô duyên vô cớ bị liên lụy, ai nấy đều rất bất bình, mà những bất bình này cũng không dám trút lên đầu bệ hạ và công chúa nên chỉ có thể nhắm vào nhị phòng dòng chính Tống gia, bởi dù sao thì phụ mẫu Tống Thừa cũng biết rõ sự thật, mà người bị hại cũng là người bên cạnh Tống Thừa!

Tống Thừa không còn ở đó, phụ mẫu lại bị lưu đày, vậy ở Tống gia còn lại ai?

Chính là những nữ nhân và hài tử thực sự vô tội.

Lúc này Tiêu Vân Chước thản nhiên nói một câu lại làm cho đôi mắt mờ mịt kia của Tống Thừa càng thêm căng thẳng và suy sụp.

“Ta có thể bảo vệ được bọn họ sao? Ngay cả thư đồng bên người mà ta còn không thể bảo vệ được, ta chỉ biết đọc sách, chỉ hiểu đọc sách… Phụ mẫu, thân nhân, bọn họ suy nghĩ cái gì ta cũng không biết…” Tống Thừa suy sụp, lại bắt đầu giật tóc của mình.

“Ngươi học hành vất vả gần hai mươi năm mà lại nói mình không hiểu gì cả, vậy thì thê tử ngươi, người mà toàn bộ tài sản tính mạng đều phụ thuộc vào ngươi thì sao? Tống công tử, mệnh số của ngươi đã thay đổi. Nếu hôm nay ngươi có thể từ nơi này bò dậy, trân trọng những người bên cạnh mình thì cũng có thể đạt tới một sự bình yên khác. Ta mong rằng ngươi biết trân trọng nó.” Tiêu Vân Chước nhìn hắn, nhắc nhở thêm một lần nữa rồi mới rời đi.

Trước đó khi lần đầu tiên nhìn thấy Tống Thừa, nàng đã biết

người này tuy bị quỷ hồn ảnh hưởng nhưng chỉ cần chịu đựng vài năm, khi quỷ hồn hoàn toàn tiêu tán, tương lai sẽ sáng lạn. Rốt cuộc một khi hắn trúng cử, bên người không cần thư đồng hầu hạ nữa, Tống gia lại cẩn thận hơn thì hắn sẽ không còn lợi dụng hắn để che giấu việc g.i.ế.t. người.

Chỉ tiếc, lại gặp phải nàng.

Nàng là một biến số trong cuộc đời thăng trầm của Tống Thừa.

Sau khi Tiêu Vân Chước trực tiếp rời đi, nàng ngồi ở trong xe ngựa đậu ở gần đó, lặng lẽ quan sát, Tùng Thúy ở bên cạnh chỉ cảm thấy cô nương nhà mình quá mềm lòng.

“Cô nương, nhị công tử Tống gia này…cũng không phải là hoàn toàn vô tội đúng không? Tại sao ngài lại đến khuyên nhủ hắn?” Tùng Thúy không hiểu.

Ngay cả thư đồng đặc biệt thân thiết bên người bị hại mà hắn cũng không rõ ràng, có thể thấy được bình thường người này cũng thực sự hồ đồ. Khi nô bộc đến cậy nhờ hắn là đã đặt mệnh của mình vào trong tay hắn. Nô bộc xảy ra chuyện cũng là bởi sự vô trách nhiệm của chủ nhân.

“Ta là đang quan tâm đến hai người khác. Hai ngày trước ta và ngươi cũng đã gặp được thê nhi của hắn rồi, thật sự đáng tiếc cho bọn họ.” Tiêu Vân Chước bất đắc dĩ nói.

Thê tử Hạ thị của Tống Thừa cũng là một nữ tử rất dịu dàng.

Nhị phòng Tống gia lấy gia sản ra để bồi thường, nhà bị lục soát, nàng ấy ôm hài tử trên tay, vẻ mặt bối rối, trước tiên nàng ấy đến cầu nhà mẹ đẻ, nhưng nhà mẹ đẻ nói rằng có thể thu nhận nàng, nhưng hài tử trong tay nàng thì không dám nhận!

Hạ thị lại không nỡ bỏ con, cắn răng bỏ đi, cầm một chút bố thí cuối cùng của nhà mẹ đẻ tìm một chỗ cũ nát để ở. Hạ nhân ở bên người nếu không phải trở về Hạ gia thì sẽ bị quan phủ bán đi, một tiểu thư bình thường đôi tay không dính nước xuân phải cúi đầu học cách nấu cơm chăm sóc cho hài tử.

Chỉ là người này từ trước đến nay luôn được nuông chiều, cái gì cũng không hiểu, hài tử khóc đến thảm thương, nàng cũng luống cuống tay chân không biết phải làm gì.

Một chút kiên định còn sót lại của Hạ thị chính là đến từ sự tin tưởng đối với Tống Thừa.

Tin rằng trượng phu của nàng ấy sẽ trở về, vì nàng chắn gió che mưa.

Nhưng một khi sự tin tưởng này không còn nữa, sự oán hận không thể giấu được, đặc biệt là bây giờ hài tử kia đột nhiên gặp biến cố, có dấu hiệu tử vong, một khi hài tử xảy ra chuyện thì Hạ thị cũng không sống nổi.

Tiêu Vân Chước đã đoán được khả năng xuất hiện trong tương lai nên mới làm điều thừa, đi tới gặp Tống Thừa.

Chỉ xem người này có hiểu chuyện hay không.

Tống Thừa giãy dụa tại chỗ một lúc, một lúc sau mới đứng dậy, bước chân loạng choạng. Dường như đã quyết định, hắn cúi đầu nhìn xuống y phục trên người, bẩn thỉu dơ dáy, cả người còn tỏa ra mùi chua lòm.

Lại nhớ tới thê tử của mình…

Tống Thừa đột nhiên bắt đầu cảm thấy hối hận, bộ dạng này của hắn nhất định sẽ dọa sợ thê nhi.

“Thế mà cũng có thể bò dậy được, nhìn dáng vẻ còn chưa đi đến cuối đường.” Tiêu Vân Chước nhìn Tống Thừa, cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Mấy thứ này vốn dĩ là dựa vào hắn mới đánh cược thắng, bây giờ vật quy nguyên chủ. Tùng Thúy, ngươi đưa lại cho hắn, hy vọng sau này hắn tôn trọng chính mình.”

Chương 265

Tiêu Vân Chước lúc này mới đẩy cái gói lớn bên cạnh mình ra.

Nàng biết rằng chính mình không thể dùng bản lĩnh đường ngang ngõ tắt này để kiếm tiền, vận may sẽ giúp nàng kiếm được không ít thứ, nhưng số tiền này có được là do đánh cược, mà kết quả của tiền đặt cược này chính là Tống Thừa mất đi hết thảy, loại thắng lợi này làm nàng giống như một tên tiểu nhân ăn cắp vậy.

Tiền của hắn thì cứ trả lại hắn là được.

Trong lòng Tiêu Vân Chước cũng tiếc của, tức giận hầm hừ.

Rất nhanh, Tùng Thúy đã mang đồ vật đến trước mặt Tống Thừa: "Mấy thứ này là do tiểu thư nhà chúng ta đánh cược rằng ngươi bị hủy tư cách nên thắng được, tiểu thư nói rằng nàng cầm thứ này sẽ bất an nên cho ngươi, ngươi thu lại đi, sau này nhớ phải chăm sóc hài tử ngươi cho tốt…"

Tống Thừa ngẩn ra một chút, Tùng Thúy nhanh chóng quay trở về xe ngựa, mà xe ngựa cũng nhanh chóng biến mất ở trước mặt hắn.

Mở ra vừa thấy là một bộ y phục đơn giản nhưng lại sạch sẽ, một cây trâm bạc tầm thường, còn có một cái trống bỏi nho nhỏ, còn ở trong bộ y phục kia thế mà lại bỏ…một chồng ngân phiếu.

Giá trị không nhỏ.

Tống Thừa không khỏi cười nhạo chính mình.

Hắn bị mất hết tất cả, bị người lên án, mấy người bằng hữu tri kỷ trước đây tuy rằng ngại với tình cảm mà bảo vệ tính mạng của hắn, nhưng trong lòng cũng hoàn toàn không tin rằng hắn không hề hay biết…Sau khi bệ hạ hạ chỉ, bọn họ càng khinh thường nói thêm vài câu với hắn…

Người hủy hết cả đời của hắn là nàng, nhưng không ngờ…

Trên con đường cùng đó, người giúp đỡ hắn, vẫn là nàng.

Hắn không có tư cách từ chối nhận gói đồ nặng nề này, vì thê nhi, ân huệ này hắn đành phải đồng ý.

Việc đã đến nước này, Tống Thừa cũng không còn quan tâm đến cái gọi là tôn nghiêm nữa, bước chân nặng nề và chết lặng bước đi tìm Hạ thị và hài tử.

Lúc này Hạ thị đang bị đồng tộc chặn cửa nhục mạ, trên gương mặt trắng nõn thậm chí bị mấy bạt tai, nội tâm bất lực và tuyệt vọng cũng dần dần khiến cho lòng nàng ấy nảy sinh mấy phần oán hận…

Cho đến khi một cái tát nữa sắp rơi xuống, Tống Thừa che ở trước người, mới dường như giông tan bão tạnh, mặt trời ló ra.

Những người bị liên lụy nhiều nhất trong gia tộc Tống thị chỉ là họ hàng gần, còn những người họ hàng xa hơn thì chỉ có thanh danh bị ảnh hưởng một chút mà thôi.

Sau khi Tống Thừa trở về, hắn chia số tiền Tiêu Vân Chước cho thành mấy phần, trong đó hơn một nửa dùng để xoa dịu mấy người đồng tộc. Rốt cuộc thì nếu không dùng bạc lấp kín miệng những người đó thì bọn họ căn bản không thể rời khỏi kinh thành.

Chẳng mấy chốc, một nhà ba người rời xa kinh thành, chẳng biết đi đâu.

Chẳng qua sau khi bọn họ rời đi, có người gửi thứ gì đó đến Tiêu gia.

Tiêu Vân Chước mở ra xem, đó là một cái nghiên mực và một bức thư.

Thư là của Tống Thừa viết, nói rằng nghiên mực này là thứ mà hắn yêu thích nhất, Hạ thị phải liều mạng lắm mới bảo toàn được thứ này, không phải là báu vật quý hiếm gì mà chỉ là một nghiên mực cổ mà hắn ngẫu nhiên có được, tạm dùng để trả ân tình tặng

bạc của nàng.

Tiêu Vân Chước cẩn thận quan sát, phát hiện ra nghiên mực này có mùi mực thoang thoảng, âm thanh đá trong trẻo, đơn giản tao nhã, nhìn vào vết dán và vết mài quả thực có thể nhìn ra được nghiên mực này là đồ đã có từ lâu, hơn nữa thứ này mang chính khí, rõ ràng đã được những người đại tài dùng rất nhiều năm. Có thể được Tống Thừa quý trọng như thế, chắc hẳn cũng phải có chút xuất xứ.

Dùng nó vẽ bùa tất sẽ làm ít công to, hiệu quả của bùa chú sẽ càng tốt hơn.

Tiêu Vân Chước nhớ tới số bạc bị mất kia, lại vuốt ve nghiên mực tuyệt diệu này. Giờ khắc này, trong lòng nàng dễ chịu hơn nhiều!

Chương 266

Tiêu Vân Chước vô cùng vui vẻ cất nghiên mực bảo bối đi.

Ngẩng đầu nhìn quỷ chết đói vẫn đang ăn chực trong nhà đang nhìn nàng chăm chú, cũng không cảm thấy tiếc tiền nữa.

“Sau khi thi đình xong, tuy rằng trong nhà không tổ chức tiệc mừng nhưng cũng sẽ đóng cửa mua chút rượu thịt đồ ăn ngon. Sau khi ngươi được dính một chút không khí vui mừng thì ta sẽ đưa ngươi rời đi, có được không?” Tiêu Vân Chước nhìn quỷ chết đói, hào phóng hỏi.

Số tiền mà con quỷ chết đói này tiêu lúc còn sống còn không bằng một phần nhỏ của số tiền nàng đã tiêu trong mấy ngày nay.

Đồ ăn đã nhiều, lại còn rất đắt, nếu như thế mà còn chưa hài lòng nữa thì nàng rất có thể sẽ tức giận.

Quỷ chết đói cũng biết ngày lành không thể kéo quá dài.

Lúc này cũng rất phối hợp, lại ngoan ngoãn gật đầu: “Thật ra…ta đã sớm cảm thấy mĩ mãn rồi, chỉ là lòng vẫn còn tham, muốn ăn thêm mấy miếng nữa, ăn thêm vài ngày nữa…Trước kia cướp lễ cúng của người khác cũng vẫn ăn không đủ no, đã chết nhiều năm như vậy rồi mà cũng chỉ có ở chỗ của đại sư mới nếm được cảm giác no bụng là thế nào, cảm ơn đại sư…”

“Vậy ngươi còn có tâm nguyện nào khác chưa thực hiện nữa không?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Đưa Phật đưa đến Tây Thiên, Tiêu Vân Chước cũng không sợ phiền toái.

Quỷ chết đói suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Bà ta đã chết rất lâu, lúc vừa mới chết cũng có chút không cam lòng, sẽ quay về nhìn người nhà. Nhưng sau lại phát hiện trượng

phu bà ta vẫn sống nghèo khó như trước, cha nương bà ta cũng không mấy đau thương, cho dù là nữ nhi chết đi nhưng cũng không bởi vì bà ta chết mà khóc lóc thảm thiết. Dần dà, bà ta cũng ngoảnh mặt đi.

Xuất thân nghèo khó, tất nhiên chẳng có người để oán than.

“Mấy ngày nay ta đã khiến ngài thêm phiền toái rồi.” Quỷ chết đói thành thật nói, lúc này vừa quy củ vừa mộc mạc, mơ hồ có thể nhìn ra được bộ dáng lúc trước như thế nào.

Lại giải quyết thêm một chuyện của người chết nữa, toàn thân Tiêu Vân Chước dễ chịu hơn rất nhiều.

Bắt đầu dành tinh lực vào những chuyện trong nhà.

Tiêu gia rất lớn, chuyện trong nhà cũng không ít.

Tiêu Vân Chước an tâm học tập cách quản gia với tổ mẫu, cũng hiểu được rất nhiều đạo lý, mà phần lớn mấy đạo lý này cũng liên quan đến quan hệ giữa người và người, hoàn toàn khác với những gì mà nàng học được từ sư phụ trước đây.

Mà lão thái thái vốn cho rằng dạy dỗ đứa cháu gái này sẽ tốn chút công sức, nhưng không ngờ năng lực tiếp thu của nàng cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Nàng có thái độ đúng mực, không kiêu ngạo không nóng nảy, bình tĩnh trong mọi tình huống, quản lý mọi việc trong nhà một cách có trật tự. Điều đáng kinh ngạc những là nàng rất giỏi dùng người, những người gian dối bày thủ đoạn bên dưới quả thực không ai có thể che giấu được.

Chính vì cảm nhận được cháu gái mình quá khôn khéo và hiểu rõ mọi chuyện nên trong lòng lão thái thái mới càng thấy khó chịu.

Với trí thông minh của cháu gái, hoàn toàn có thể vượt qua được bất kỳ một đứa cháu trai nào.

Nhưng cháu trai có thể đi ra ngoài tham gia khoa khảo làm quan,

cháu gái phải chịu ấm ức quản lý một thế giới nhỏ bé này, làm sao không cảm thấy đau lòng cho được? Bà ấy càng lo sợ một ngày nào đó Tiêu Vân Chước sẽ phát hiện ra thế đạo bất công, trong lòng không biết sẽ cô đơn đến thế nào.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ của lão thái thái.

Tiêu Vân Chước đã hiểu rõ ràng những chuyện này sớm hơn ai hết.

Trong số những âm hồn mà nàng từng gặp, nữ quỷ nhiều hơn nam quỷ rất nhiều. Sư phụ cũng sợ nàng học được một thân bản lĩnh, cuối cùng lại bị các quy củ trong thế đạo ảnh hưởng nên đã kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện xưa, lúc này mới khiến cho tâm trí nàng bị lủng lỗ như một cái sàng.

Tiêu Vân Chước cũng không cảm thấy quản lý việc nhà là chuyện lãng phí thời gian.

Đối với nàng mà nói, đã làm việc gì thì nhất định phải làm thật tốt, nghề nào cũng có trạng nguyên. Đừng nói là làm đương gia, cho dù là học cách gõ quan tài thì nàng cũng có thể gõ ra âm thanh hay hơn, sẽ không bởi vì những chuyện vặt làm trói buộc tư tưởng của mình.

Chỉ là mấy ngày nay nàng nhìn như có vẻ thành thật mới khiến lão thái thái xúc động.

Chương 267

Mà bộ dáng an tĩnh này của Tiêu Vân Chước cũng không kéo dài được lâu.

Rất nhanh, thi đình kết thúc, kết quả được công bố.

Tiêu Văn Dũ trong kỳ thi đình có thành tích không tồi, thậm chí còn trúng nhị giáp, đứng thứ năm, được ban xuất thân tiến sĩ!

Tin tức vừa truyền đến, lão thái thái vui đến phát khóc, khen đứa cháu ngoan của mình lên tận mây xanh!

“Cháu là một hài tử từ nhỏ đã rất cứng rắn, chỉ thích chơi đao nghịch thương, ta còn nghĩ cho cháu đi đọc sách, có đọc vài chục năm cũng không nhất định có được kết quả, không ngờ cháu lại kiên nhẫn chịu đựng, chịu khổ cực, không chỉ trúng mà kết quả còn cao như vậy nữa.” Lão thái thái vui mừng, không ngừng vỗ vai Tiêu Văn Dũ.

“Lúc bệ hạ thấy cháu thì ngài nói thế nào? Không giận chó đánh mèo đấy chứ?” Lão thái thái lại hỏi.

Cứ nhìn Tống gia là biết, một người phạm tội, cả nhà tao ương.

Mà Tiêu gia bọn họ năm đó cũng phạm tội không nhỏ, lão già vô dụng kia lại dám dây dưa với cung nữ, nói là dâm loạn cung đình cũng không quá đáng!

Nếu không có lão tổ tông phù hộ thì sao có thể được ở lại kinh thành?!

“Không, bệ hạ nhìn thấy cháu có hỏi cháu có luyện võ không. Cháu trả lời là có, bệ hạ lại gọi người tới thử võ công của cháu, sau đó ngài rất hài lòng, mới phong cho cháu ở thứ hạng cao như vậy. Chỉ tiếc là cháu vô dụng, văn chương bị thiếu một chút linh khí nên không thể tiến vào nhất giáp được.” Tiêu Văn Dũ nói rất quy củ.

Lão thái thái nghe vậy lập tức sửng sốt.

Thi xong rồi, bệ hạ lại thử võ công của cháu trai bà ấy?

Chuyện như thế này trước nay chưa bao giờ xảy ra.

“Theo lý mà nói, phong quan cũng sẽ nhanh chóng được thông báo, thứ hạng của cháu ở hàng đầu như vậy, hẳn là có thể vào được Hàn Lâm, chuyện này cũng phù hợp với quy củ xưa nay. Chỉ là ta lại không đoán ra được ý nghĩ của Thiên gia…trong kỳ thi văn mà lại bảo cháu luyện võ, rõ ràng là đã có suy nghĩ biết cháu luyện võ rồi…” Lão thái thái có chút khó xử.

Đã đi ngược lại ý tưởng của bệ hạ, lại còn muốn có tiền đồ tốt đẹp là chuyện viển vông.

“Tổ mẫu lo lắng quá rồi, lôi đình mưa móc đều là ân đức của bệ hạ, hết thảy cứ nghe theo lời bệ hạ là được.” Tiêu Văn Dũ vui vẻ nói: “Phụ thân lần này dẫn binh trấn áp phản quân, cũng phù hợp với tâm ý của bệ hạ, cháu nghĩ rằng chuyện đã qua rồi thì không ai nhắc lại nữa đâu.”

Tâm tư bệ hạ thế nào, chờ sau khi phong quan rồi sẽ sáng tỏ.

Nếu có tống cổ đi về một địa phương xa xôi, tới một chỗ hẻo lánh làm tri huyện hoặc thậm chí là huyện thừa mà cũng không thể làm nên thành tích gì thì chứng tỏ hắn có cố gắng đến mấy cũng vô dụng.

Nếu đi tới một nơi giàu có đông đúc hoặc ở lại kinh thành, vậy thì hắn chỉ cần thành thật chăm chỉ làm việc là được.

Lúc này Tiêu Vân Chước nhìn đại ca mà không nói gì.

Chỉ là sau khi hắn đi ra ngoài, nàng lại lặng lẽ bảo hạ nhân chuẩn bị một ít trang phục cần dùng cho chuyến đi xa.

Chẳng bao lâu sau, chức quan cho các tân tiến sĩ đã được công bố.

Cũng không khác gì trước đây.

Duy chỉ có đại ca là vẫn không có động tĩnh gì như trước, rất nhiều người bên ngoài suy đoán, có phải là Tiêu gia không được thánh tâm hay không mà bệ hạ cũng lười phong cho hắn một chức quan.

Lão thái thái ngày đêm ưu sầu, không an tâm cho nổi.

Ngay cả Tiêu Văn Việt cũng hiếm khi mở miệng châm chọc đại ca số khổ của mình.

Lại qua thêm ba ngày nữa, thiên gia phái người tới truyền chỉ.

Phần trước thì khen ngợi rất nhiều, nói rằng Tiêu Văn Dũ văn võ song toàn, nhưng phần sau của thánh chỉ lại có gì đó không đúng.

Ý của bệ hạ là phái người đi tuần tra các nước chư hầu và các man nhân bộ lạc, Tiêu Văn Dũ văn võ song toàn nên sẽ đi theo, phụ trách ghi chép và phụ trợ Tuần phủ đại thần truyền Thiên gia thần uy…

Nói một cách đơn giản là cảm thấy Tiêu Văn Dũ thân hình cường tráng, lại còn trẻ tuổi nên khi ra ngoài không dễ dàng bị phát hiện nên hắn được đi theo bên người đại nhân, bí mật ghi lại những việc quan trọng, tốt nhất là phát hiện ra những mối nguy tiềm tàng từ các nước chư hầu. Nếu tuần phủ đại nhân có yêu cầu thì cũng có thể phối hợp để phô trương sức mạnh…

Chương 268

Bản thân Tiêu Văn Dũ nghe xong thánh chỉ cũng sửng sốt.

Như thế này tức là bệ hạ muốn hắn đi ra ngoài rèn luyện sao?

Chức vị cũng không cao, mặt ngoài chỉ là cho hắn đảm nhiệm chức Ti nghi quan ở trên đường, nhưng trên thực tế không chỉ có ghi chép mọi việc trên đường mà còn cho hắn thêm năm trăm tinh binh nữa?

Đội ngũ ra ngoài tuần sát cũng chỉ có ba ngàn binh mã, lại cho hắn năm trăm người, hắn là vì để tránh cho hắn lúc xuất hiện nguy hiểm mà dùng để chi viện.

“Vi thần lĩnh mệnh, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế…” Tiêu Văn Dũ cũng không chần chờ quá lâu, rất nhanh liền lĩnh chỉ khấu tạ.

Việc này…cũng không dễ dàng.

Đi ra ngoài gió táp mưa sa, hoặc là bệ hạ cố ý giày vò hắn, hoặc là cố ý…dùng hắn.

Trong lòng Tiêu Văn Dũ cũng rất kích động và hồi hộp, đương nhiên hy vọng là vế sau.

Tổ tôn hai người tâm sự nặng nề.

Rốt cuộc thì tình huống cũng khác hẳn so với dự đoán ban đầu.

“Ta đã chuẩn bị đồ đạc sẵn sàng rồi, sau khi đại ca tạm biệt bằng hữu thì có thể lên đường ngay, khi đi ra ngoài nhớ để ý đến an nguy của bản thân.” Tiêu Vân Chước thoáng suy nghĩ, chờ quan truyền chỉ đi rồi mới nhẹ nhàng mở miệng nói.

“…” Tiêu Vân Chước mở miệng: “Mấy bữa nay muội bảo hạ nhân chạy tới chạy lui như vậy là đã tính ra trước đó rồi sao? Tại sao lại không nói?”

Tiêu Vân Chước đưa tay ra.

Tiêu Văn Dũ lập tức hiểu ngay.

Muốn nói thì trước tiên hắn phải đưa tiền, muội muội hắn đây là đang tìm mọi cách tiết kiệm tiền cho hắn à? Nhưng số tiền này… hắn cảm thấy không cần phải tiết kiệm, cho nàng thì hắn không tiếc.

Hơn nữa tin tức này đối với hắn mà nói quá bất ngờ!

“Mấy nước chư hầu này cũng lắm âm mưu, trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống bọn họ mua chuộc, ám sát sứ thần. Những năm gần đây cũng đã nhiều lần có dị động, chuyến đi lần này của cháu chưa chắc là không gặp nguy hiểm đâu…” Lão thái thái lo lắng nói.

Tiêu Vân Chước gật đầu.

Tiêu Văn Dũ liếc nhìn nàng, thấy nàng ngậm miệng không nói, biết là nàng muốn nói cái gì nhưng cố ý kìm lại.

Tiêu Văn Dũ đưa tiền ra: “Muội có gì muốn nói không?”

Tiêu Vân Chước sờ sờ nén bạc, khóe miệng nhếch lên, lập tức nói: “Gần đây ta xem tinh tượng ban đêm, phát hiện khách tinh đang canh giữ cửu u, lo lắng binh mã chư hầu, dịch bệnh cầm thú …Đại ca đi ra ngoài, khi tới vùng bộ lạc Dao Quốc thì cần phải rất cẩn thận, nơi đây tất có binh loạn, không thể khinh thường. Ngoài ra… nhớ mang theo nhiều đại phu và thảo dược, nếu như có dịch bệnh cầm thú thì cũng có thể dùng một chút.”

“…” Tiêu Văn Dũ đột nhiên cảm thấy mình đưa bạc hơi ít. Kỳ thật thì hắn chỉ muốn hỏi xem là may hay rủi mà thôi…

“Ta nghe nói có rất nhiều cao nhân vì tu hành mà rất nhiều lời thiên cơ không thể tiết lộ, tuy rằng ta cho muội tiền, nhưng muội cũng không cần phải thật sự như vậy…Lỡ như thật sự nói đúng thì ông trời cũng không vui đâu.” Tiêu Văn Dũ thở dài.

Hắn đưa tiền chỉ là để cho muội muội số khổ của mình được vui vẻ một chút.

“Đại ca yên tâm, ta hiểu rõ mà.” Tiêu Vân Chước cẩn thận cất bạc đi: “Ta chỉ nói vậy thôi, còn về phần bù hộ thân thì…không có, nếu trên đường đại ca thật sự gặp khó khăn thì cứ dựa vào chính mình đi, phúc họa song hành, chưa chắc hoàng đế đã không có ý định mài giũa huynh. Nếu quá mức thuận lợi thì đối với huynh lại không tốt. Đương nhiên, trên đường cũng có mấy dấu hiệu xấu, nếu như mà huynh không chịu nổi thì…”

“Ta nghĩ đại nhân đồng hành cùng với huynh chắc hẳn sẽ mang thi cốt huynh trở về. Nếu hắn không thể mang về được thì cho dù có gian nan hiểm trở thế nào, nhất định ta cũng sẽ tự mình đi tìm kiếm, đảm bảo rằng đại ca có thể được chôn cất trong phần mộ tổ tiên.” Tiêu Vân Chước trịnh trọng cam kết.

Lời vừa nói như vậy, Tiêu Văn Dũ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Ở bên nhau lâu như vậy, hắn càng ngày càng chắc chắn rằng muội muội không thích nói đùa.

Cho nên nàng là đang nghiêm túc thảo luận về hậu sự cho hắn…

“Vậy thì…làm phiền muội…” Tiêu Văn Dũ rất bất đắc dĩ, trong lòng cũng nghiêm túc hơn mấy phần.

Chương 269

Cách đó không xa, Tiêu Văn Việt nghe mấy câu, sau đó không thèm để ý xoay người rời đi. Tiêu Văn Dũ nhìn bóng lưng của nhị đệ, không khỏi cau mày.

Sau khi nói mấy câu với lão thái thái và Tiêu Vân Chước, Tiêu Văn Dũ vội vàng đi gặp Tiêu Văn Việt.

Tiêu Văn Việt đang ngồi ở ghế bập bênh phơi nắng, mắt khép hờ, trong tay cầm một quyển giải thích bảng chữ mẫu.

“Vi huynh vốn tưởng rằng có thể ở lại kinh thành, nhưng không ngờ bệ hạ lại sắp xếp như vậy. Nhưng bây giờ ta phải đi, mọi chuyện trong nhà phải dựa vào đệ rồi.” Tiêu Văn Dũ kiên nhẫn nói.

Tiêu Văn Việt cười khẩy: “Nếu đại ca đi chuyến này mà không trở về, vậy tiểu đệ sau này có thể đắc ý được rồi.”

Tiêu Văn Dũ bị lời nói của hắn làm cho nghẹn họng, lập tức nói: “Ta không quan tâm có phải đệ cáu kỉnh với ta không, nhưng chuyện trong nhà này, nhất định đệ phải lo! Muội muội đã có thể quản gia, đệ làm huynh trưởng, chẳng lẽ chỉ có thể ngồi mát ăn bát vàng?”

Tiêu Văn Việt khẽ mở mắt ra: “Ta vốn chính là một phế vật.”

“Đệ thứ nhất là không có chức quan, thứ hai là không có công danh, muốn bảo hộ tổ mẫu và muội muội thì đệ cũng làm không được, cho nên ta tới tìm đệ chỉ mong một điều, đó chính là biết thức thời!” Tiêu Văn Dũ rất nghiêm túc: “Bình thường trong nhà hẳn không có việc gì, đệ muốn làm gì tùy đệ, nhưng nếu thật sự gặp phải việc khó mà không thể giải quyết được thì đệ tuyệt đối không thể chỉ ngồi nhìn! Phải vén tay áo lên mà làm.”

Tiêu Văn Dũ nhìn bộ dạng thiếu đòn của đệ đệ, tuy rằng rất tức giận nhưng cũng biết mình phải giải thích rõ mọi chuyện.

“Tổ mẫu lớn tuổi rồi, không lo lắng được nhiều nữa, cho nên nếu như có thế lực quyền quý nào ức hiếp mà không có cách nào giải quyết được thì đệ cứ cầm thư tay của ta và phụ thân đến cầu đại bá phụ Hoắc gia, cầu lão tướng quân Lục gia. Hai người bọn họ một người có quan hệ thân thích, một người có quan hệ cũ, sẽ không bỏ mặc chúng ta. Hai người họ ở trong triều cũng có uy vọng, chỉ cần bọn họ chịu mở miệng thì cho dù có tai họa lớn cỡ nào cũng có thể chờ đến khi phụ thân và ta quay lại.”

“Nếu như có phiền toái bình thường cần đến nhân thủ để trợ giúp thì cứ cầm tín vật của phụ thân, bảo Mã lão quản gia đi ra thôn trang ngoại ô kinh thành tìm người. Tiêu gia chúng ta mấy năm nay cũng giấu được không ít người, muốn tìm người hay hỏi thăm tin tức cũng đều có thể…”

“…”

Tiêu Văn Việt nghe vậy có chút kinh ngạc.

Đương nhiên hắn biết phải nên cầu người nào, Lục lão tướng quân từng là tướng sĩ thủ hạ của tằng tổ phụ, hiện giờ đã hơn chín mươi tuổi. Người này tuy rằng lớn tuổi, ít hoạt động nhưng uy vọng trong quân rất cao, mà bệ hạ cũng rất tôn trọng ông ấy. Lục lão tướng quân và Tiêu gia tuy mặt ngoài không tiếp xúc quá nhiều nhưng cũng ngầm hiểu biết lẫn nhau.

Nhưng điều mà Tiêu Văn Việt không ngờ tới chính là trong nhà vẫn còn bộ hạ cũ.

Dựa theo lời của Tiêu Văn Dũ thì những người này đều là bằng hữu từ nhiều năm trước, có người vẫn còn trong quân, có người là bách tính bình thường, thuộc mọi tầng lớp xã hội.

Trong số những người này, người có thể liều mạng vì hậu nhân của Tiêu gia cũng không nhiều lắm, nhưng bảo bọn họ làm chút việc nhỏ lại không thành vấn đề.

Bản thân hắn phải phí công phí sức nỗ lực không ít mới có thể chiêu mộ một số người để sai sử, nhưng không ở trong nhà chỉ cần một cái tín vật là đủ rồi…

Không thể không nói, giờ khắc này, Tiêu Văn Việt có chút ghen tỵ.

“Lúc không có việc gì thì đừng có dùng họ lung tung, các mối quan hệ đều cần phải duy trì. Nếu ngươi đánh mất trái tim của bọn họ thì cho dù chúng ta có cho lại bao nhiêu lợi ích cũng không thể lấy lại được. Nhị đệ, đệ nhất định phải nhớ kỹ điểm này, đặc biệt là bản lĩnh tính kế lợi dụng người ta của đệ, tuyệt đối không được dùng trên người nhà của mình.” Tiêu Văn Dũ lại nói.

Sở dĩ hắn phải nói rõ chuyện này chủ yếu vẫn là bởi chuyện của Tống gia trước đó.

Phải tới sau này hắn mới biết được, trước khi Tống gia bị rơi đài, muội muội và Tam vương gia cùng nhau đi tới đó.

Tuy rằng Tam vương gia không tuyên truyền ra bên ngoài nhưng chỉ cần có tâm cũng không khó để tìm hiểu.

Thậm chí có người còn cho rằng muội muội của hắn là hồng nhan họa thủy, dựa vào sắc đẹp khiến cho Tam vương gia nhắm vào Tống gia, lúc này mới dẫn đến tai họa cho Tống gia…

Chương 270

Trước khi Tiêu Trấn Quan rời đi cũng đã dặn riêng quản gia, yêu cầu phải bẩm báo rõ chuyện nhà cho Tiêu Văn Dũ.

Sau khi Tiêu Văn Dũ thi đình xong, quản gia cũng kể lại cho Tiêu Văn Dũ nghe về bản lĩnh gây chuyện của Tiêu Vân Chước.

Cũng bởi vậy mà Tiêu Văn Dũ mới có áp lực tâm lý lớn như vậy.

Chỉ là hắn vốn tưởng rằng mình có thể ở lại kinh thành, chỉ nghĩ sau này chú ý tới muội muội nhiều hơn là được. Lại không nghĩ rằng bệ hạ lại bất ngờ thay đổi như thế, lại phá lệ cho hắn đi theo đội ngũ đi sứ!

Mà hắn cũng biết muội muội mình là người mạnh miệng mềm lòng, tuy rằng nói năng không dễ nghe nhưng cũng là nhắc nhở hắn không được mất cảnh giác, báo cho hắn rằng đường xá nguy hiểm, cần phải chú ý nhiều hơn…

Nhưng hắn cũng không thể không nghĩ đến chuyện, nếu chẳng may mình không thể về được thì cái nhà này phải làm sao bây giờ.

Hắn theo nghiệp văn chính là bởi hai đệ đệ vô dụng, phải đưa ra lựa chọn an toàn nhất, bảo mệnh để giữ vững gia tộc..

Nhưng đế tâm khó dò.

Lúc này Tiêu Văn Dũ chỉ có thể cầu nhị đệ luôn không đáng tin này hỗ trợ.

Tiêu Văn Việt ngáp một cái: “Nếu huynh lo lắng ta phá hủy hết sạch cái nhà này thì cần gì phải tới tìm ta? Nói nhiều thế có ích lợi gì?”

Nếu như tín nhiệm thì không cần phải nhiều lời, nếu như không tín nhiệm…thì càng không cần phải giải thích với hắn nhiều như thế.

“Nhị đệ…” Tiêu Văn Dũ bất đắc dĩ gọi một tiếng, ánh mắt quét về bảng chữ mẫu ở bên cạnh, có chút kinh ngạc, sau đó giọng điệu trở nên bình tĩnh hơn: “Nói thật ra thì quả thực mấy năm nay phụ thân và ta đối xử với đệ không tốt lắm.”

Bàn tay Tiêu Văn Việt đặt trên bảng chữ mẫu, che nó lại.

“Phụ thân ít khi về nhà, mỗi lần trở về đều thấy đệ chơi bời hoặc không tiến bộ, luôn luôn mắng mỏ đệ, không bao giờ nghe đệ giải thích, đó là lỗi của ông ấy, mà ta…chỉ muốn đệ phải nỗ lực hơn một chút, chăm chỉ hơn một chút, lại chưa từng suy xét đến tình cảnh của đệ…” Tiêu Văn Dũ chợt hiểu ra.

Mấy bữa nay, nhị đệ đang luyện chữ.

Trước kia khi mẫu thân còn ở đây, hắn dường như chưa bao giờ đặc biệt yêu thích một thứ gì đó…

Cho nên rốt cuộc là nhị đệ không làm được, hay là…

Lại cẩn thận suy nghĩ, vậy là nhị đệ thích cái gì?

Khi còn bé có một khoảng thời gian hắn nghe nói nhị đệ thích ăn bánh táo chua ngọt, hắn liền đưa qua cho nhị đệ một ít. Nhưng đến khi đưa đến cho nhị đệ thì nhị đệ lại nói mình không thích ăn, thậm chí từ đó về sau mỗi lần nhìn thấy bánh táo chua ngọt cũng rất ít đụng đến.

Cứ luôn cảm thấy hắn ham chơi, ngày nào cũng đi theo loại người như Mạnh Bình Chương chọi dế chơi hoa chơi chim, nhưng…hình như chưa bao giờ nghiện thì phải?

Hiện giờ trong viện này, những thứ đồ chơi đó đã biến mất từ lâu rồi.

“Đại ca vì muốn ta thành thật hơn mà đúng là tốn công tốn sức.” Tiêu Văn Việt hừ một tiếng, mặt không chút cảm xúc nào: “Mà huynh cứ yên tâm đi, con người ta tham sống sợ chết. Nếu trong nhà thật sự xảy ra chuyện thì ta cũng sẽ ra sức tự cứu, không cần

huynh chỉ bày. Về phần muội muội mà huynh đang lo lắng thì nàng còn khôn khéo hơn huynh rất nhiều, cho dù ta và huynh có chết thì nàng vẫn còn sống tốt."

Tiêu Vân Chước cả ngày nhắc đến người chết, thỉnh thoảng còn nói muốn gặp hai huynh đệ trên đường xuống hoàng tuyền…

Nhưng thực tế, những người như vậy lại trân trọng mạng sống của mình nhất.

Hơn nữa, tuy rằng nàng rất biết cách đắc tội người khác, nhưng năng lực kết bạn của nàng cũng không kém.

Nàng dễ như trở bàn tay chiếm được tình cảm của Mạnh gia, Tề gia, thậm chí là cả La gia cô nương, ngày ngày thư từ thăm hỏi, thân cận cỡ này…người khác vất vả mấy năm cũng chưa chắc có thể đạt được, mà nàng thậm chí còn tùy tiện cũng khiến cho Hoắc gia lục thúc và tam thúc đối xử khoan dung, hiện giờ còn có quan hệ tốt với Tam vương gia nữa…

Năng lực thuyết phục bậc này, đại ca muốn theo cũng không kịp.

Chương 271

Tuy rằng hành động của Tiêu Vân Chước có chút thần bí cổ quái, khiến hắn không hiểu nổi nhưng hắn có thể xác định, muội muội của hắn có thể tự bảo vệ mình.

“Nghe mấy lời này của đệ, ta có thể coi như là đệ đã đáp ứng chăm sóc trong nhà…” Tiêu Văn Dũ thở dài: “Đúng rồi, nữ phu tử mà ta tìm cho muội muội có lẽ hai ngày nữa sẽ tới nhà, đến lúc đó đệ thay ta tiếp đón chiêu đãi một chút. Bây giờ còn chưa biết tài học của muội muội thế nào, đến lúc đó đệ có thể ở bên cạnh hướng dẫn một hai, tránh cho nàng sinh lòng chán ghét việc học, đệ thấy được không?”

“Chuyện phiền toái cũng nhiều thật.” Tiêu Văn Việt ngoài miệng thì nói vậy nhưng cũng không từ chối.

Tiêu Vân Chước viết chữ đẹp, trước đó cũng có vẻ rất thích đọc sách, cho nên hắn cũng hơi tò mò.

Rốt cuộc thì nàng học hành thế nào, làm sao lại có thể viết ra được mấy chữ đẹp như thế…

Từ lần trước đó sau khi Tiêu Vân Chước đưa dao bảo hai người chém g.i.ế.t. lẫn nhau, hai người khi gặp nhau cũng không khỏi kiềm chế rất nhiều, trong lời nói cũng bớt đi mấy phần giận dữ, khung cảnh cũng xem như tương đối hài hòa.

Tiêu Văn Dũ đứng đó, nhìn đệ đệ không còn mở miệng châm chọc tiếp nữa, cảm thấy không được quen lắm.

Hắn định bước ra ngoài, có quá nhiều thứ không yên lòng. Chợt bước chân giật giật, dừng bước không đi nữa, ngược lại ngồi xuống bàn đá bên cạnh, rút bảng chữ mẫu trong tay Tiêu Văn Việt ra.

“Tập viết là chuyện tốt, tại sao đệ lại giấu?” Tiêu Văn Dũ ân cần hỏi.

Tiêu Văn Việt hừ lạnh: “Chỉ tùy tiện xem thử thôi.”

“Vị trí cầm bút trên tay đệ bị mài đến đỏ bừng, chắc là mấy bữa nay luyện nhiều lắm phải không?” Tiêu Văn Dũ trực tiếp chọc thủng: “Đừng có cầm bút quá chặt, thả lỏng một cách phù hợp là được. Ở chỗ ta có mấy cây bút người khác tặng, xúc cảm không tồi, lát nữa ta sẽ bảo hạ nhân đưa sang cho đệ.”

“Không cần, cũng không có gì để luyện hết…” Tiêu Văn Việt có chút mất tự nhiên, không quen loại không khí này.

Trước kia cứ mắng hắn suốt, tại sao bây giờ không còn mắng nữa?

Thay vào đó cứ dây dưa dong dài, làm điệu làm bộ.

Tuy rằng Tiêu Văn Dũ đã đọc sách từ nhỏ nhưng thực ra tính tình cũng rất nóng nảy, khi nỗ lực đọc sách cũng chỉ là cố gắng kìm nén bản tính của mình mà thôi.

Hắn vốn cũng là người táo bạo nên mỗi lần nhìn thấy đệ đệ gây chuyện, trong lòng hắn lại bốc hỏa, nhịn không được muốn dạy dỗ mấy câu.

Lúc này hắn cũng dùng hết kiên nhẫn của mình, tiếp tục hiền hòa: “Vi huynh vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi cho rõ, nể mặt ta sắp rời khỏi nhà, đệ có thể trả lời thật lòng được không?”

Tiêu Vân Chước phiền muốn chết.

Hắn cau mày, cáu kỉnh vò đầu bức tóc!

Chỉ là đi ra ngoài làm việc mà thôi, lại không phải thực sự đi chịu chết, bộ dáng sinh ly tử biệt này thật khiến hắn không được tự nhiên!

“Nói nhanh đi, nói xong đi mau!” Tiêu Văn Việt cảm thấy mấy bữa nay trong nhà thay đổi quá nhiều, bắt đầu làm hắn không thể thích ứng được.

Tiêu Vân Chước cứ luôn lải nhải bắt hắn phải sửa đổi, bây giờ lại có thêm một hòa thượng tụng kinh! Hắn thà rằng người này nhảy lên nhảy xuống như một con khỉ chỉ trích hắn chứ không muốn bị bộ dáng quan tâm này nhìn chằm chằm như vậy!

“Hồi nhỏ đệ thực sự không thích ăn đồ ăn vặt hay là bởi vì ta tặng cho đệ nên đệ mới như thế?” Tiêu Văn Dũ nghiêm túc nói.

“…” Tiêu Văn Việt đột nhiên đứng dậy.

“Huynh có bệnh à?” Tiêu Văn Việt tức muốn hộc máu: “Ai muốn ôn lại chuyện xưa với huynh!”

Nói xong, trực tiếp nhấc chân bước vào phòng, “rầm” một tiếng, đóng sầm cửa lại, chỉ một lúc sau, ngay cả cửa sổ cũng bị khóa chặt.

“…” Tiêu Văn Dũ gãi gãi trán, có chút ngơ ngác, quả thực hắn rất tò mò, hỏi một chút thì sao chứ?

Chẳng qua chỉ là một câu hỏi đơn giản thôi mà, tức giận thế làm gì?

Tính tình của nhị đệ càng ngày càng khó chịu, không biết còn tưởng hắn là con cóc đầu thai!

Chương 272

Tiêu Văn Việt quả thực bị Tiêu Văn Dũ chọc cho tức giận vô cùng, chờ sau khi người này đi một lúc lâu, bây giờ mới mở cửa hít thở không khí.

Mà lúc này, trên mặt bàn ngoài sân đã có thêm một cái hộp, mở ra xem, bên trong là mấy cái bút lông mới tinh, Tiêu Văn Việt nhìn vật kia, cũng thoáng có chút sợ run, ánh nắng xuyên qua hàng cây chiếu ra những hình dạng lẫn lộn, chiếu lên trên mặt hắn.

Bánh táo chua năm đó...

Thật sự là hắn thích ăn, chỉ là dù sao đây cũng là đồ mà tổ mẫu và đại ca đưa tới, sau khi mẫu thân nhìn thấy thì thất vọng, tựa như hắn cầm đồ ở bên kia về chính là làm chuyện đại nghịch bất đạo, cho nên hắn cũng chẳng muốn lại giày vò nữa, trung thực làm con ngoan, cuộc sống sẽ càng bớt lo hơn chút.

Tiêu Văn Việt thở ra một hơi.

Gần đây mẫu thân không ở nhà, ngược lại làm cho hắn nhớ tới rất nhiều chuyện không nên nhớ.

Quấy nhiễu tâm trí con người.

Hắn thản nhiên bỏ lại đồ vào trong hộp, đặt ở góc bàn, không nhìn thêm nữa.

...

Ngày hôm sau Tiêu Văn Dũ đã đi báo danh, không tới mấy ngày nữa, đội ngũ đi sứ cũng đã sớm chờ xuất phát trước lúc hắn được phong quan, cho nên Tiêu Văn Dũ cũng vội vàng tiếp nhận nhiệm vụ, rất nhanh đã phải khởi hành rời đi.

Trước đó Tiêu Văn Dũ vẫn luôn đi học, bây giờ cho dù người đi rồi, trong nhà vẫn giống như trước kia, không khác biệt quá nhiều.

Nhưng sau khi Tiêu Văn Dũ rời đi ba ngày, nữ phu tử trước đó hắn dày công thuê về cũng đã đến rồi.

Lão thái thái mời người đến hàn huyên một phen, cũng gọi Tiêu Vân Chước và Oanh cầm sư lên để nhận biết một phen.

Chỉ là Tiêu Vân Chước nhìn phu tử này, có hơi kinh ngạc.

Tuổi tác của phu tử lớn hơn so với Oanh cầm sư độ mấy tuổi, khoảng chừng 34, 35 tuổi, dung mạo nghiêm túc, nhìn ăn nói có ý tứ. nhìn thì vô cùng quy củ, nàng ta họ Lâm, tên là Tinh Nhược, nhìn rất có khí phách.

Lão thái thái sắp xếp cho người nghỉ ngơi xong xuôi, chờ sau khi nàng ta rời đi, lúc này mới quay về phía Tiêu Vân Chước nói nhiều hơn một chút.

"Trước khi đại ca cháu đi đã đề cập đến vị Lâm phu tử này với ta, người này chính là nữ nhi của bằng hữu của ân sư đại ca cháu, tính tình cực kỳ cương trực, không vì gia tộc dung thân, nhưng sự quả quyết dứt khoát của nàng ta mặc dù không hợp với thế đạo, nhưng cũng có phần khiến cho người ta khâm phục." Lão thái thái cũng hơi ưu sầu.

Cháu gái là người có năng lực như này, lại mời cho nàng một phu tử như thế, vậy thì tâm còn có thể an ổn được không?

Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy rất hứng thú: "Nàng ta đoạn tuyệt với phụ mẫu hả?"

"Chuyện của Lâm phu tử này, ta đã nghe nói đến từ mấy năm trước, phụ thân nàng ta cũng là một phu tử, tàng thư trong nhà khá nhiều, cho nên nàng ta từ thuở nhỏ đã hiếu học, mặc dù là nữ nhi, nhưng đối với thư tịch cảm thấy hứng thú."

"Vào năm mười sáu mười bảy tuổi, phụ thân nàng ta sắp xếp cho một mối hôn sự, nhưng Lâm phu tử không muốn lấy chồng, phụ thân nàng ta không thể lý giải được, nên đã nhốt người ở trong nhà, cho đến hôm xuất giá cưỡng ép nhét vào kiệu hoa, ai mà nghĩ

tới tính tình của nàng ta vô cùng mạnh mẽ, lại tự sát ở trong kiệu, nói, nàng ta có tim, có tai, có mắt, chứ không phải cây cỏ hoa lá, không thể để mặc cho gió thổi nàng ta đến đâu thì thổi, thà chết chứ không chịu khuất phục."

Mặc dù Tiêu Vân Chước có thể nhìn ra người này cá tính, nhưng nghe được nội dung tỉ mỉ như vậy, cũng có phần bị chấn động.

"Đại hỉ, máu tươi trên tay nàng ta tuôn ra, nghe nói vô cùng doạ người, còn có vô số người chỉ trích nàng ta bất hiếu, không biết tốt xấu, phụ mẫu cũng bị kinh sợ, gọi đại phu đến cứu người, nhưng sau khi cứu được người rồi, thì lại đoạn tuyệt quan hệ."

"Mấy năm trước, rất nhiều người đều chờ xem dáng vẻ hối hận của Lâm cô nương, nhưng không nghĩ tới người này vẫn kiên định, ở trong sự chối bỏ không đồng tình của thế nhân, rời xa Kinh Thành, qua năm sáu năm, bắt đầu có bài văn ghi chép của nàng ta được truyền ra, lúc này mọi người mới phát hiện, nàng ta còn sống rất tốt..."

Chương 273

Tiêu Văn Việt quả thực bị Tiêu Văn Dũ chọc cho tức giận vô cùng, chờ sau khi người này đi một lúc lâu, bây giờ mới mở cửa hít thở không khí.

Mà lúc này, trên mặt bàn ngoài sân đã có thêm một cái hộp, mở ra xem, bên trong là mấy cái bút lông mới tinh, Tiêu Văn Việt nhìn vật kia, cũng thoáng có chút sợ run, ánh nắng xuyên qua hàng cây chiếu ra những hình dạng lẫn lộn, chiếu lên trên mặt hắn.

Bánh táo chua năm đó...

Thật sự là hắn thích ăn, chỉ là dù sao đây cũng là đồ mà tổ mẫu và đại ca đưa tới, sau khi mẫu thân nhìn thấy thì thất vọng, tựa như hắn cầm đồ ở bên kia về chính là làm chuyện đại nghịch bất đạo, cho nên hắn cũng chẳng muốn lại giày vò nữa, trung thực làm con ngoan, cuộc sống sẽ càng bớt lo hơn chút.

Tiêu Văn Việt thở ra một hơi.

Gần đây mẫu thân không ở nhà, ngược lại làm cho hắn nhớ tới rất nhiều chuyện không nên nhớ.

Quấy nhiễu tâm trí con người.

Hắn thản nhiên bỏ lại đồ vào trong hộp, đặt ở góc bàn, không nhìn thêm nữa.

...

Ngày hôm sau Tiêu Văn Dũ đã đi báo danh, không tới mấy ngày nữa, đội ngũ đi sứ cũng đã sớm chờ xuất phát trước lúc hắn được phong quan, cho nên Tiêu Văn Dũ cũng vội vàng tiếp nhận nhiệm vụ, rất nhanh đã phải khởi hành rời đi.

Trước đó Tiêu Văn Dũ vẫn luôn đi học, bây giờ cho dù người đi rồi, trong nhà vẫn giống như trước kia, không khác biệt quá nhiều.

Nhưng sau khi Tiêu Văn Dũ rời đi ba ngày, nữ phu tử trước đó hắn dày công thuê về cũng đã đến rồi.

Lão thái thái mời người đến hàn huyên một phen, cũng gọi Tiêu Vân Chước và Oanh cầm sư lên để nhận biết một phen.

Chỉ là Tiêu Vân Chước nhìn phu tử này, có hơi kinh ngạc.

Tuổi tác của phu tử lớn hơn so với Oanh cầm sư độ mấy tuổi, khoảng chừng 34, 35 tuổi, dung mạo nghiêm túc, nhìn ăn nói có ý tứ. nhìn thì vô cùng quy củ, nàng ta họ Lâm, tên là Tinh Nhược, nhìn rất có khí phách.

Lão thái thái sắp xếp cho người nghỉ ngơi xong xuôi, chờ sau khi nàng ta rời đi, lúc này mới quay về phía Tiêu Vân Chước nói nhiều hơn một chút.

"Trước khi đại ca cháu đi đã đề cập đến vị Lâm phu tử này với ta, người này chính là nữ nhi của bằng hữu của ân sư đại ca cháu, tính tình cực kỳ cương trực, không vì gia tộc dung thân, nhưng sự quả quyết dứt khoát của nàng ta mặc dù không hợp với thế đạo, nhưng cũng có phần khiến cho người ta khâm phục." Lão thái thái cũng hơi ưu sầu.

Cháu gái là người có năng lực như này, lại mời cho nàng một phu tử như thế, vậy thì tâm còn có thể an ổn được không?

Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy rất hứng thú: "Nàng ta đoạn tuyệt với phụ mẫu hả?"

"Chuyện của Lâm phu tử này, ta đã nghe nói đến từ mấy năm trước, phụ thân nàng ta cũng là một phu tử, tàng thư trong nhà khá nhiều, cho nên nàng ta từ thuở nhỏ đã hiếu học, mặc dù là nữ nhi, nhưng đối với thư tịch cảm thấy hứng thú."

"Vào năm mười sáu mười bảy tuổi, phụ thân nàng ta sắp xếp cho một mối hôn sự, nhưng Lâm phu tử không muốn lấy chồng, phụ thân nàng ta không thể lý giải được, nên đã nhốt người ở trong nhà, cho đến hôm xuất giá cưỡng ép nhét vào kiệu hoa, ai mà nghĩ

tới tính tình của nàng ta vô cùng mạnh mẽ, lại tự sát ở trong kiệu, nói, nàng ta có tim, có tai, có mắt, chứ không phải cây cỏ hoa lá, không thể để mặc cho gió thổi nàng ta đến đâu thì thổi, thà chết chứ không chịu khuất phục."

Mặc dù Tiêu Vân Chước có thể nhìn ra người này cá tính, nhưng nghe được nội dung tỉ mỉ như vậy, cũng có phần bị chấn động.

"Đại hỉ, máu tươi trên tay nàng ta tuôn ra, nghe nói vô cùng doạ người, còn có vô số người chỉ trích nàng ta bất hiếu, không biết tốt xấu, phụ mẫu cũng bị kinh sợ, gọi đại phu đến cứu người, nhưng sau khi cứu được người rồi, thì lại đoạn tuyệt quan hệ."

"Mấy năm trước, rất nhiều người đều chờ xem dáng vẻ hối hận của Lâm cô nương, nhưng không nghĩ tới người này vẫn kiên định, ở trong sự chối bỏ không đồng tình của thế nhân, rời xa Kinh Thành, qua năm sáu năm, bắt đầu có bài văn ghi chép của nàng ta được truyền ra, lúc này mọi người mới phát hiện, nàng ta còn sống rất tốt..."

Chương 274

Lâm Phu Tử và Tiêu Vân Chước trò chuyện càng nhiều, trong lòng càng ngạc nhiên, có nhiều suy nghĩ hai người hợp nhau vô cùng, bàn luận trên trời dưới biển, không giống như thầy trò mà ngược lại giống như hảo hữu nhiều năm không gặp.

Oanh cầm sư đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn.

Nàng là Môn chủ của Thần Ẩn Môn, tất nhiên phải vô cùng thông tuệ mới được, nếu không căn bản không học được Huyền Thuật tối nghĩa khó hiểu này.

Nếu như không phải Môn chủ tiền nhiệm đi sớm, Tiêu Vân Chước căn bản không cần bất kỳ phu tử gì, dựa vào truyền thừa của sư môn và năng lực lĩnh ngộ tự thân, có thứ gì mà không học được?

Hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Tiêu Văn Việt mới trở về từ trong điền trang, lúc vội vàng chạy tới, lại nghe thấy muội muội nhà mình đang trò chuyện đĩnh đạc với Lâm Phu Tử.

Hai người đang nói đến một số vùng khỉ ho cò gáy, pháp luật không thể đến, quen thói xấu, rồi lại chuyển sang nói tới thuyết pháp "Hình sinh lực, lực sinh cường, cường sinh uy, uy sinh đức, đức lại sinh hình", mới nhắc đến miệng, bỗng nhiên lại dính dáng đến vài điển tịch, người nghe như được mở rộng đầu óc.

Những tri thức loạn thất bát tao này đang dùng phương thức vô cùng mạnh mẽ chui vào trong đầu hắn...

Chỉ là, càng khiến cho đầu óc Tiêu Văn Việt không chịu nổi chính là, muội muội của hắn...

Không chỉ biết chữ, còn hiểu những thứ này?

Những điển tịch đó hắn chưa nghe thấy bao giờ, chưa bao giờ

được học, lại được nàng nói hết sức bình thường.

Tiêu Văn Việt đứng đó, bước chân dường như không di chuyển được.

Nghe vậy mà chấn kinh, lại chết lặng.

Luyện chữ?

Còn luyện chữ gì? Học thức của muội muội hắn, chung quy lại là hắn kém hơn...

Đột nhiên rất phiền muộn, hắn thở dài một cái, lại có chút ảo não, lúc trước tâm thế thích làm gì thì làm vào thời khắc này hoàn toàn sụp đổ, hắn quả thực là khó mà chấp nhận được, đứa nhỏ năm đó mình tốn sức nuôi sống, vừa quay đầu đã thành... quái vật hắn không hiểu.

Đúng, chính là tiểu quái vật.

Những năm này hắn được mẫu thân quản giáo, sớm đã thành thói quen, không có oán hận, nhưng giờ khắc này... Tựa như có một sự không cam lòng sâu sắc phun trào trong huyết mạch, khiến cho hắn lần đầu tiên vô cùng căm hận chính mình gầy yếu và dốt nát.

"Nhị ca, huynh ngây ngốc đứng đó làm gì?" Hắn nhíu mày, có hơi xuất thần, ngay cả Tiêu Vân Chước đi đến bên cạnh, hắn cũng không có chú ý đến.

Hắn bình thường lại từ trong sự khiếp sợ, nhìn muội muội có vẻ ngoài vô hại, đột nhiên cảm thấy trong miệng có hơi đắng chát: "Các ngươi nói rất hay, ta nghe... cũng có chút chấn động."

Giọng điệu này, là sự thất bại khó mà diễn tả được bằng lời.

Bây giờ, Tiêu Vân Chước còn phản ứng đến hắn đây...

Còn chờ thêm nữa, chờ nàng học được nhiều hơn, hiểu được nhiều hơn, quay đầu lại phát hiện ở phía xa có người ca ca ngu xuẩn ngoại trừ tính toán thì cái gì cũng không hiểu đứng đấy, có thể sẽ

ghét bỏ hắn hay không?

Có người ca ca như thế, hình như là rất mất mặt.

"Những năm này Lâm Phu Tử đã đi qua rất nhiều nơi, không giống ta lúc trước chỉ sinh hoạt ở Quan Tây, trước đây ta đã nghĩ, chờ ta tích đức nhiều hơn, không sợ đoản mệnh nữa, thì sẽ đi ngao du khắp nơi một chút, nhưng bây giờ gặp Lâm Phu Tử, hình như là ta đã hoàn thành tâm nguyện sớm rồi, thật sự là vui vẻ." Tiêu Vân Chước không hề che giấu tâm trạng của mình chút nào.

Có công việc tốt, dĩ nhiên phải vui mừng một chút.

Nhưng vì sao biểu cảm của nhị ca lại cứng ngắc như vậy, tựa như đưa đám vậy.

"..." Tiêu Văn Việt nhìn muội muội, há to miệng, giờ khắc này có hơi nghi ngờ, bản thân mình mở miệng nói ra lời này có phải vô cùng dung tục không có nội hàm hay không?

"Hôm nay huynh cứ là lạ." Tiêu Vân Chước nhíu mày: "Mặc dù có hơi nhợt nhạt, nhưng cũng không phải điềm đại hung... Được rồi, nhị ca huynh tự chơi đi, ta phải vào rồi."

Chương 275

Tiêu Vân Chước cũng không phản ứng đến hắn, phất tay với hắn rồi lại quay đầu tìm Lâm Phu Tử "niềm vui mới" của nàng.

Tiêu Văn Việt chật vật rời đi vào lúc Tiêu Vân Chước không nhìn thấy.

Giống như vũng bùn cố chấp nhìn thấy ánh hào quang của trăng sáng, mới hoảng hốt phát hiện ra, bản thân dơ bẩn đến cỡ nào.

Hôm nay hắn mới đến thôn trang gặp những người gọi là giao thiệp, ban đầu hắn còn nghĩ, làm thế nào để lợi dụng những người này, mở rộng lợi ích của mình, thoả mãn suy nghĩ hèn hạ của hắn...

Không phải hắn ghen ghét, thật ra hắn chưa từng ghen ghét người nào.

Chỉ là trong lòng khó chịu, giống như bị người ta nhéo vậy, vô cùng đau đớn, tựa như đã dự liệu được tương lai không xa, huynh trưởng, muội muội, bọn họ nói chuyện trời đất vô cùng vui vẻ, chỉ có hắn không hợp, tựa như về lại khi còn bé, chỉ có thể trốn ở phía xa bên ngoài Tích Vi Đường, nghe bên trong cười cười nói nói, không dám đặt chân vào.

Tiêu Văn Việt hơi lảo đảo, trong mắt như phủ sương mù.

Ban đêm cũng không ngủ được.

Thân thể không gánh được nhiều lo ngại như vậy, ngày hôm sau trực tiếp phát sốt, phủ y cũng bận rộn theo.

Tiêu Vân Chước cũng đặc biệt tới thăm hắn, cũng bị sắc mặt trắng bệch của nhị ca làm cho giật mình.

"Biết huynh yếu ớt, không nghĩ tới yếu thành như này, mặt không có chút máu quả thực dọa người, nếu không phải ta hiểu mấy

phần thuật xem tướng, còn tưởng rằng huynh sắp chết đó." Tiêu Vân Chước khẽ sờ đầu hắn, cũng hơi lo lắng.

Nếu như thật sự chết, nàng cũng thấy khó chịu.

"Không sao, hàng năm đều bị mấy lần, qua mấy ngày là khoẻ." Tiêu Văn Việt cũng thành thật.

Tiêu Vân Chước luôn cảm thấy hắn có chút là lạ: "Nhị ca, hôm nay tại sao huynh không châm chọc khiêu khích ta? Hình như đột nhiên biết nghe lời rồi."

"..." Ánh mắt Tiêu Văn Việt ảm đạm: "Như này không tốt sao?"

"Không tốt lắm, huynh có cá tính của huynh, trên đời này người đột nhiên mất đi cá tính, hoặc là chịu đựng nỗi đau mất đi người thân, hoặc là bản thân cách cái chết không còn xa nữa, mặc dù huynh cả hai cái đều không phải, nhưng ta cảm thấy rất xúi quẩy." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Tiêu Văn Việt có chút bất đắc dĩ.

Trăng sáng nào hiểu nỗi khổ cố chấp trong lòng.

Hắn hơi suy tư một chút: "Thật đó, qua mấy ngày là khỏe, muội cứ làm việc của muội là được."

Tiêu Vân Chước kinh ngạc: "Rõ ràng càng kỳ quái hơn.

Dáng vẻ này đơn giản giống như đã bị kích thích rất lớn, không muốn sống nữa.

"Mạng sống đáng quý, tự sát, xuống bên dưới phải chịu phạt, nhị ca huynh cẩn thận một chút, cho dù thật sự muốn chết, cũng phải biểu hiện ra dáng vẻ ngoan cường, chịu đựng, nhịn đến khi mạng số đến, thì luôn có thể được như ý nguyện." Tiêu Vân Chước muốn trêu chọc hắn, trước đó lúc đại ca nói hắn như vậy, biểu cảm của hai người lúc nào cũng đặc sắc thú vị vô cùng, đây coi như chút ham muốn nhỏ đặc biệt của nàng.

Khi còn bé nàng đã tiếp xúc với những quỷ hồn gần như là khổ như vậy, cũng nên tìm cho mình một chút việc vui.

Tiêu Văn Việt hít sâu một hơi.

"Muội nói rất có lý, ta biết rồi." Tiêu Văn Việt đáp lại: "Ta sẽ không tìm cái chết."

"..." Nụ cười trên mặt Tiêu Vân Chước hơi ngớ ra.

Dáng vẻ của nhị ca, hiện tại thật sự không quá buồn cười.

"Ta đã nói với phụ thân là phải trông coi huynh và tiểu phế vật kia, các ngươi không thể làm chuyện xấu, cũng không thể chết, đây là nguyên tắc... Mặc dù ta cũng không cần quan tâm huynh có hài lòng hay không, nhưng uất khí nhiều, ảnh hưởng đến thọ mệnh..." Tiêu Vân Chước đứng dậy, đi đi lại lại mấy bước.

Một lát sau, nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cuối cùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc lại nhìn lại hắn: "Ta hiểu rồi... Nhị ca, huynh nhớ đại ca hả? Chuyện này thì dễ, huynh chờ đó cho ta."

"???" Tiêu Văn Việt không còn sức duỗi tay, nên không níu nàng lại.

Tiêu Vân Chước tê dại đi ra, qua nửa canh giờ, lại cầm theo một bức hoạ đến.

Còn bảo tên tiểu nô tài bên cạnh treo bức hoạ này ở cuối giường của Tiêu Văn Việt, sau đó vừa cười vừa nói: "Phác hoạ vội vàng, vẽ không quá tinh xảo, nhị ca huynh nhìn đi, ta thấy huynh thường xuyên chọc cho đại ca tức giận, chắc là không thích bộ dạng vui vẻ của hắn, cho nên đặc biệt vẽ kiểu mặt mày ủ rũ, chắc là vui rồi chứ?"

Chương 276

Tiêu Vân Chước cũng không phản ứng đến hắn, phất tay với hắn rồi lại quay đầu tìm Lâm Phu Tử "niềm vui mới" của nàng.

Tiêu Văn Việt chật vật rời đi vào lúc Tiêu Vân Chước không nhìn thấy.

Giống như vũng bùn cố chấp nhìn thấy ánh hào quang của trăng sáng, mới hoảng hốt phát hiện ra, bản thân dơ bẩn đến cỡ nào.

Hôm nay hắn mới đến thôn trang gặp những người gọi là giao thiệp, ban đầu hắn còn nghĩ, làm thế nào để lợi dụng những người này, mở rộng lợi ích của mình, thoả mãn suy nghĩ hèn hạ của hắn...

Không phải hắn ghen ghét, thật ra hắn chưa từng ghen ghét người nào.

Chỉ là trong lòng khó chịu, giống như bị người ta nhéo vậy, vô cùng đau đớn, tựa như đã dự liệu được tương lai không xa, huynh trưởng, muội muội, bọn họ nói chuyện trời đất vô cùng vui vẻ, chỉ có hắn không hợp, tựa như về lại khi còn bé, chỉ có thể trốn ở phía xa bên ngoài Tích Vi Đường, nghe bên trong cười cười nói nói, không dám đặt chân vào.

Tiêu Văn Việt hơi lảo đảo, trong mắt như phủ sương mù.

Ban đêm cũng không ngủ được.

Thân thể không gánh được nhiều lo ngại như vậy, ngày hôm sau trực tiếp phát sốt, phủ y cũng bận rộn theo.

Tiêu Vân Chước cũng đặc biệt tới thăm hắn, cũng bị sắc mặt trắng bệch của nhị ca làm cho giật mình.

"Biết huynh yếu ớt, không nghĩ tới yếu thành như này, mặt không có chút máu quả thực dọa người, nếu không phải ta hiểu mấy

phần thuật xem tướng, còn tưởng rằng huynh sắp chết đó." Tiêu Vân Chước khẽ sờ đầu hắn, cũng hơi lo lắng.

Nếu như thật sự chết, nàng cũng thấy khó chịu.

"Không sao, hàng năm đều bị mấy lần, qua mấy ngày là khoẻ." Tiêu Văn Việt cũng thành thật.

Tiêu Vân Chước luôn cảm thấy hắn có chút là lạ: "Nhị ca, hôm nay tại sao huynh không châm chọc khiêu khích ta? Hình như đột nhiên biết nghe lời rồi."

"..." Ánh mắt Tiêu Văn Việt ảm đạm: "Như này không tốt sao?"

"Không tốt lắm, huynh có cá tính của huynh, trên đời này người đột nhiên mất đi cá tính, hoặc là chịu đựng nỗi đau mất đi người thân, hoặc là bản thân cách cái chết không còn xa nữa, mặc dù huynh cả hai cái đều không phải, nhưng ta cảm thấy rất xúi quẩy." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Tiêu Văn Việt có chút bất đắc dĩ.

Trăng sáng nào hiểu nỗi khổ cố chấp trong lòng.

Hắn hơi suy tư một chút: "Thật đó, qua mấy ngày là khỏe, muội cứ làm việc của muội là được."

Tiêu Vân Chước kinh ngạc: "Rõ ràng càng kỳ quái hơn.

Dáng vẻ này đơn giản giống như đã bị kích thích rất lớn, không muốn sống nữa.

"Mạng sống đáng quý, tự sát, xuống bên dưới phải chịu phạt, nhị ca huynh cẩn thận một chút, cho dù thật sự muốn chết, cũng phải biểu hiện ra dáng vẻ ngoan cường, chịu đựng, nhịn đến khi mạng số đến, thì luôn có thể được như ý nguyện." Tiêu Vân Chước muốn trêu chọc hắn, trước đó lúc đại ca nói hắn như vậy, biểu cảm của hai người lúc nào cũng đặc sắc thú vị vô cùng, đây coi như chút ham muốn nhỏ đặc biệt của nàng.

Khi còn bé nàng đã tiếp xúc với những quỷ hồn gần như là khổ như vậy, cũng nên tìm cho mình một chút việc vui.

Tiêu Văn Việt hít sâu một hơi.

"Muội nói rất có lý, ta biết rồi." Tiêu Văn Việt đáp lại: "Ta sẽ không tìm cái chết."

"..." Nụ cười trên mặt Tiêu Vân Chước hơi ngớ ra.

Dáng vẻ của nhị ca, hiện tại thật sự không quá buồn cười.

"Ta đã nói với phụ thân là phải trông coi huynh và tiểu phế vật kia, các ngươi không thể làm chuyện xấu, cũng không thể chết, đây là nguyên tắc... Mặc dù ta cũng không cần quan tâm huynh có hài lòng hay không, nhưng uất khí nhiều, ảnh hưởng đến thọ mệnh..." Tiêu Vân Chước đứng dậy, đi đi lại lại mấy bước.

Một lát sau, nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cuối cùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc lại nhìn lại hắn: "Ta hiểu rồi... Nhị ca, huynh nhớ đại ca hả? Chuyện này thì dễ, huynh chờ đó cho ta."

"???" Tiêu Văn Việt không còn sức duỗi tay, nên không níu nàng lại.

Tiêu Vân Chước tê dại đi ra, qua nửa canh giờ, lại cầm theo một bức hoạ đến.

Còn bảo tên tiểu nô tài bên cạnh treo bức hoạ này ở cuối giường của Tiêu Văn Việt, sau đó vừa cười vừa nói: "Phác hoạ vội vàng, vẽ không quá tinh xảo, nhị ca huynh nhìn đi, ta thấy huynh thường xuyên chọc cho đại ca tức giận, chắc là không thích bộ dạng vui vẻ của hắn, cho nên đặc biệt vẽ kiểu mặt mày ủ rũ, chắc là vui rồi chứ?"

Chương 277

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Văn Việt gọi Mã Lão quản gia tới.

“Đưa tự thiếp này, đến phủ của Lục lão tướng quân." Trước kia Tiêu Văn Việt đã đưa đồ do chính mình tự viết tới.

Tự thiếp này hắn đã viết rất nhiều lượt, suy nghĩ tìm từ, thu liễm tính khí, cố gắng hết sức làm ra thái độ đoan trang tôn trọng, chỉ là những năm này hắn cà lơ phất phơ đã quen, cũng không quá quen.

Lão quản gia hơi kinh ngạc: "Đại thiếu gia nói, không phải là chuyện khẩn cấp, không nên làm phiền Lục lão tướng quân..."

"Ngươi yên tâm, ta chỉ đi cầu xin một chuyện, sau đó sẽ không quấy rầy ông ta." Tiêu Văn Việt rất nghiêm túc.

Sắc mặt hắn còn có chút tái nhợt, vẫn chưa hạ sốt, toàn thân bất lực, bên cạnh còn có người hầu đang đỡ.

Mã lão quản gia có hơi do dự, mặc dù nhị thiếu gia vẻ mặt nghiêm túc, nhưng... Lúc trước hắn làm việc không phải rất đáng tin...

Đưa tin cho Lục gia cũng không phải là chuyện nhỏ, ông ấy cũng sợ nhị thiếu gia làm ẩu, cho nên chỉ có thể kiên trì nói: "Nhị thiếu gia, không phải là lão nô không chịu, quả thực là... Lão gia và đại thiếu gia đã dặn dò, nếu như ngài không nói rõ nguyên nhân, lão nô không dám làm..."

Tiêu Văn Việt sửng sốt một chút, sau đó thở ra một hơi.

Cũng phải, chỉ với bộ dạng này của hắn, ai sẽ tin hắn không có ý xấu?

"Ta muốn tìm một người, mà tung tích của người này chỉ có Lục lão tướng quân biết." Tiêu Văn Việt nói một tiếng, thấy lão quản gia vẫn nhìn hắn như cũ, đành phải nói: "Ta từng lén đọc trộm thư tay mà tằng tổ để lại, bên trên có viết, tằng tổ đầu quân cho Thánh

Tổ là được người khác chỉ điểm, người kia sau này đi theo tằng tổ cùng vào quân trở thành Quân Sư nổi tiếng, trên sử sách cũng đã viết, người này thiên về binh pháp, mưu kế tuyệt diệu, chỉ là thân thể không tốt, không muốn nêu tên, sau khi lập quốc chưa được mấy năm đã qua đời. Nhưng người này còn lưu lại đệ tử, về sau cũng đi theo bên cạnh Lục lão tướng quân hiến kế... Cho nên ta muốn tìm Lục lão tướng quân hỏi thăm một chút..."

Tiêu Văn Việt lần đầu tiên nghiêm túc đứng trước mặt người khác giải thích ý đồ của mình như vậy, sắc mặt tái nhợt nổi lên mấy phần đỏ ửng không bình thường.

Biểu cảm lại càng vô cùng không được tự nhiên.

Lão quản gia nghe xong, trong lòng cũng kinh hãi, càng có loại cảm giác nghe nhầm rồi.

"Nhị thiếu gia muốn học binh pháp?" Mã lão quản gia vô cùng kinh ngạc, lại càng không thể tin được.

"Ừm..." Tiêu Văn Việt nhẹ giọng đáp lại, lại lập tức nói: "Chỉ là vừa suy nghĩ một chút mà thôi... Có lẽ có thú vị, nhưng chính là ta đi xin, đi tìm rồi, cũng chưa chắc có thể toại nguyện, cho nên... Ta không hy vọng chuyện này bị những người khác biết."

Đêm qua hắn khó mà an giấc, trong lòng phiền muộn khó chịu.

Nghĩ đến chính mình... Không có thành tựu gì, cái gì cũng không biết, cho dù là không muốn để cho muội muội xem thường, nhưng cũng không có cách nào.

Còn nghĩ với thân thể suy nhược này của mình, cảm thấy tương lai nếu như hắn chết, người của Tiêu gia có lẽ đều sẽ bởi vậy mà thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy bớt đi một đại phiền toái mới đúng.

Nhưng nếu hắn đã có thể là kẻ gây hoạ trong mắt huynh trưởng và muội muội, vậy thì nên để lại mối họa ngàn năm mới đúng.

Hơn nữa, ý của bệ hạ đã rất rõ ràng rồi.

Năm đó Tiên Hoàng giữ lại Tiêu gia, một là nể mặt công lao của tổ tông, hai chính là cảm thấy mãnh tướng hiếm có, nếu như hậu nhân có được mấy phần năng lực của tằng tổ, đối với triều đình mà nói cũng là chuyện tốt, lúc này mới không đuổi tận g.i.ế.t. tuyệt.

Bệ hạ bắt đầu dùng phụ thân, lại để cho đại ca rời kinh, dấu hiệu như thế, nhất định tương lai Tiêu gia phải có được một võ tướng, mới có thể khiến cho bệ hạ hài lòng.

Võ công của đại ca chưa bao giờ sa sút, lại đọc sách, chỉ cần hắn duy trì sự lơ mơ không rõ, bệ hạ sẽ có một ngày trọng dụng hắn, tiểu đệ...

Thằng bé có thể làm đường lui của Tiêu gia.

Chương 278

Tiểu đệ thân thể khoẻ mạnh, cho dù cậu không tinh thông văn võ, chỉ cần cậu học một chút quy củ lễ nghĩa, hiểu vài chuyện, nội liễm không hồ nháo, là có ảnh hưởng lớn nhất, chịu trách nhiệm truyền thừa của Tiêu gia là được...

Duy chỉ có hắn...

Thể chất không được, tập võ thì khỏi phải suy nghĩ.

Tuổi tác của hắn, cũng có thể đọc sách, nhưng nếu thật sự bảo hắn vào trường thi, suy tính không phải hắn có thể thi được hay không, mà chính là hắn có thể còn sống mà leo ra hay không...

Một thân thể tàn phế, sao có thể so sánh với đại ca?

Nếu như Tiêu Vân Chước thật sự là nha đầu điên đầu óc có chút vấn đề, hai huynh muội bọn họ ngược lại là đồng bệnh tương liên, tình cảm dù sao cũng sẽ nhiều hơn so với đại ca cao cao tại thượng kia.

Nhưng nàng...

Đột nhiên thật không hiểu nổi, kỳ quái, đột nhiên thay đổi!

Nhưng cũng phải, có thể viết ra được chữ như thế, tài học sao có thể kém được? Là hắn tự cho là đúng, cho là người bên ngoài nên ngây ngô vô tri như hắn.

Tiêu Văn Việt không phải không hiểu chuyện, hắn hiểu rất nhiều.

Phụ thân và đại ca đã nói, hắn hiểu ý hơn so với ai khác, chỉ là lúc trước hắn chưa bao giờ đặt vinh nhục của gia môn vào trong lòng.

Hắn nghĩ, với thân thể của hắn, có thể sống quá 40 đã coi như hắn mạng lớn rồi, có lẽ đợi khi hắn chết, phụ mẫu còn, vậy đời này của hắn đều chịu sự quản lý của mẫu thân, nếu như thế, vậy thì

không cần kiêng kỵ, cứ luôn sống là chính mình vui vẻ là được, người khác sống chết ra sao không cần để ý.

Ánh mắt người ngoài nhìn hắn, cho dù là ghét bỏ, hắn cũng không quan tâm.

Duy chỉ có cô muội muội này là không được.

Nàng còn là do hắn nuôi sống, có tư cách gì mà ghét bỏ hắn...

Lúc trước thì nghĩ như vậy, nhưng bây giờ... suy nghĩ của hắn cũng không thay đổi, dù sao cũng nên để cho nàng biết, đã là huynh trưởng thì là cả đời là huynh trưởng, phải tôn kính!

Cho nên... Hiện tại hắn phải làm chút chuyện khác với lúc trước, phải thử xem.

Mã lão quản gia kinh ngạc không thua gì vừa mới trải qua một trận động đất lớn! Ông ấy thật sự không nghĩ tới, bộ xương già như mình cũng có một ngày còn có thể nhìn thấy nhị thiếu gia thay đổi.

"Vậy... Lão nô đi đưa tự thiếp, nhưng nhị thiếu gia, thân thể ngài không tốt, cũng không cần vội làm trong chốc lát!" Mã lão quản gia vội vàng nói.

"Rất gấp." Tiêu Văn Việt nửa chết nửa sống nói.

Hắn vừa vội vừa tức, không ai có thể hiểu được!

Chờ đại ca về nhà, chờ hắn biết muội muội đầy bụng tài học, đến lúc đó chắc chắn sẽ lôi kéo Tiêu Vân Chước nói chuyện trời đất, tình cảm huynh muội dĩ nhiên cũng sẽ nâng cao hơn một bước, đến lúc đó nào còn có chỗ của hắn!?

"Vậy… Đợi Lục gia kia nhận thiếp mời, lão nô đi cùng với ngài!" Mã lão quản gia có chút bận tâm.

Tên tuổi nhị thiếu gia không biết cầu tiến vẫn rất vang dội, Lục gia lão tướng quân chưa chắc có thể để ý đến hắn, khả năng giúp hắn

cực kỳ nhỏ.

"Ừm." Tiêu Văn Việt không từ chối.

Lão quản gia lập tức tự mình đi xử lý.

Chỉ là thiếp mời đưa đến Lục gia, rất nhanh đã bị trả về, Lục gia quản sự nói lão tướng quân không rảnh.

Lục lão tướng quân chỉ có một mạch hậu nhân cháu ngoại, nhưng đệ tử rất nhiều, bây giờ trong kinh những tướng quân trẻ tuổi được lợi rất nhiều, có nhiều người đều nhận được sự dạy bảo của ông ấy, lại thêm bệ hạ vô cùng tôn trọng, cho nên Lục gia này thật sự không phải ai cũng có thể tiến vào.

Tiêu Văn Việt cũng không cảm thấy bất ngờ: "Lại đưa tới nữa là được."

Đưa thiếp cầu kiến, đây là biện pháp nghiêm chỉnh, hắn còn có cách không đứng đắn, nhưng không thể tuỳ tiện dùng, ít nhất cũng phải đợi thiếp mời này đưa đi tầm mười ngày nhưng không có câu trả lời, mới dùng, mới bày tỏ ra được sự chân thành, đến lúc đó mức độ bị khinh thường cũng sẽ nhỏ hơn một chút.

Trong lúc Tiêu Văn Việt vừa dưỡng bệnh vừa chờ đợi Lục gia đáp lại, cũng có người bất ngờ tới tìm Tiêu Vân Chước ra ngoài.

Người tới là nha hoàn thiếp thân của La Phi Nguyệt.

Nha hoàn này vội vàng vào cửa, sau khi gặp Tiêu Vân Chước, không nói hai lời quỳ xuống mặt đất.

"Tiêu cô nương! Trước đó ngài đã nói, nếu như cô nương nhà ta gặp phiền phức, thì tới tìm ngài hỗ trợ!" Nha hoàn vẻ mặt khẩn trương: "Hiện tại cô nương gặp phải chuyện lớn không hay rồi! Xin ngài đến nhìn xem, xem có cách giải cứu không!"

Chương 279

Trước đó Tiêu Vân Chước đã nhìn ra La Phi Nguyệt sẽ có một kiếp nạn, mà kiếp nạn này có liên quan đến miệng lưỡi, nàng đã từng nhắc nhở một lần.

Nhưng sau khi tỷ tỷ của La Phi Nguyệt được chôn cất, hai người chưa từng gặp lại, chỉ có thư từ qua lại.

Tiêu Vân Chước kéo người đứng lên: "Lên xe ngựa rồi nói đi."

Nha hoàn nghe xong, cũng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi theo Tiêu Vân Chước cùng xuất phát.

Trên xe ngựa, nha hoàn kể lại tình hình tỉ mỉ một lần.

Hôm qua, La Phi Nguyệt tham gia mã hội, vốn dĩ là chuyện rất vui, nhưng ai biết sau khi đến đây, lại thỉnh thoảng nghe thấy người khác nghị luận về tỷ tỷ đã qua đời của nàng ta.

Trong đó có một vị là Quản cô nương, lời nói là khó nghe nhất.

Quản cô nương nói La đại cô nương bị chết không sạch sẽ, trước khi chết không chỉ bị người khác chà đạp mà trong bụng còn có nghiệt chủng, còn nói người như này lại còn vào tổ phần của "Sầm gia", tương lai hợp táng với Sầm công tử, quả thực là ô uế môn đình của Sầm gia!

Còn nói La đại cô nương tham sống sợ chết, nếu như lúc bị bắt cắn lưỡi tự vẫn, cũng sẽ không liên lụy đến vị hôn phu bị mất mặt xấu hổ.

Ngược lại còn nhắc đến La Phi Nguyệt, cảm thấy tỷ tỷ nàng ta dơ bẩn cỡ này, là muội muội nào có thể tốt hơn? Nữ tử này nên cạo tóc làm ni cô...

Lời nói này rất quá đáng, La Phi Nguyệt sao có thể chịu được?

Nàng ta ở ngay tại đó làm rùm beng lên với Quản cô nương.

Quản cô nương này chính là cháu gái của Quý Phi, cũng rất tôn quý, hai người không ai nhường ai, ầm ĩ vô cùng lợi hại, thậm chí còn động thủ, ngay cả hạ nhân hai bên cũng tham gia.

Về sau còn là phu nhân làm chủ mã hội này phát hiện ra, cưỡng ép kéo hai người ra, không cho tiếp tục ồn ào nữa.

La Phi Nguyệt hầm hừ trở về thay y phục, bởi vì tâm trạng không tốt, lại nghĩ tới tỷ tỷ chết thảm, nàng ta không để hạ nhân đi theo, tự mình tản bộ xung quanh, lại không nghĩ rằng đợi lúc nàng ta trở về, Quản cô nương chết rồi.

Có người nói, nhìn thấy La Phi Nguyệt ở bên hồ nhỏ lại ầm ĩ với Quản cô nương một trận.

Quản cô nương chết chìm trong hồ nhỏ, mọi người cũng cảm thấy là La Phi Nguyệt ra tay.

La Phi Nguyệt dĩ nhiên là không nhận, nhưng nàng ta có hiềm nghi lớn nhất, cứ thế bị giam ở nơi đó một đêm chưa về, bây giờ La gia cũng phái người tới rồi, nhưng La Phi Nguyệt nhớ tới lời mà trước đó Tiêu Vân Chước đã nói, lúc này mới khăng khăng mời nàng cũng tới xem một chút.

Tiêu Vân Chước nghe vậy, cũng hơi kinh ngạc.

Lúc trước xem tướng cho La Phi Nguyệt, chỉ có thể nhìn ra nàng ta có kiếp nạn mà thôi, bởi vì kiếp nạn này chưa đến, đĩ nhiên không thể biết rõ được nguyên do cụ thể.

Không nghĩ tới, lại còn là án.g.i.ế.t người.

Từ lời của nha hoàn này mà xem, vị Quản cô nương kia... Bị chết cũng không oan.

Lúc trước nguyên nhân cái chết của La Phi Diên truyền ra, mặc dù có một số người cảm thấy nàng ấy lúc còn sống không trong trắng, thế nhưng không dám lớn tiếng tuyên truyền như vậy, hơn nữa,

khi La Phi Diên còn tại thế, tính tình thiện lương, ngây thơ, đối xử với người thân thiết rộng lượng, bị người khác sỉ nhục cũng không tính toán, làm sao lại có người vô liêm sỉ như này chứ, không đi trách cứ ác nhân, ngược lại còn đến sỉ nhục người bị hại đã qua đời?

Trong số đám quỷ hồn mà Tiêu Vân Chước gặp, La Phi Diên để lại cho nàng ấn tượng cực sâu.

Bây giờ Quản cô nương và La Phi Diên mặc dù đều là người chết, nhưng nàng dĩ nhiên vẫn sẽ thiên vị với người mà mình yêu quý kia.

Qua một lúc lâu, mới tới trang trại nuôi ngựa này.

Hôm qua người tới nơi này cưỡi ngựa, qua quan phủ loại trừ, người hoàn toàn không có hiềm nghi đã rời đi, còn dư lại mấy người có chút liên quan hoặc là đối với chuyện này tò mò nên ở lại.

Nha hoàn dẫn nàng đến nơi ở của La Phi Nguyệt trước.

La Phi Nguyệt dù sao cũng là thiên kim của Quốc Công Phủ, gần đây mặc dù có quan binh trấn giữ, nhưng trước khi kết án, cũng sẽ không có ai đưa nàng ta đi làm tù nhân.

Chương 280

Vừa mở cửa, sau khi La Phi Nguyệt nhìn thấy Tiêu Vân Chước, trái tim cũng bình ổn trở lại, xông thẳng đến chỗ Tiêu Vân Chước!

"Ngươi tới rồi! Ta chờ ngươi sốt ruột chết mất!" Hốc mắt La Phi Nguyệt ửng đỏ, nhưng không thấy nước mắt, xem dáng vẻ là tức giận.

"Vừa rồi nha hoàn đã nói rõ với ta." Tiêu Vân Chước nhìn nàng một cái, đã biết La Phi Nguyệt căn bản không có khả năng.g.i.ế.t người, người này... Nhìn qua rất kiên cường, nhưng kỳ thật rất giống như tỷ tỷ nàng ta La Phi Diên, tâm tư cũng không phức tạp, chỉ khác biệt là, La Phi Nguyệt càng hiểu được cách dùng vẻ ngoài cao ngạo, khó mà chung đụng để bảo vệ mình.

La Phi Nguyệt lập tức mời nàng ngồi xuống, đôi tay khẽ run lại còn có thể rót cho nàng một chén trà.

"Từ khi ngươi nói với ta, bảo ta chớ xúc động, ít động khẩu lưỡi, ta đã cố gắng hết sức để quản chính mình, cho dù gặp phải chuyện không vui, cũng cố gắng né tránh, không trêu chọc thị phi, nhưng hôm qua... Thực sự không nhịn được!" La Phi Nguyệt nghiến răng nghiến lợi: "Quản Trân Nhi nói ta như thế nào cũng được, chỉ là không thể, không thể vũ nhục tỷ tỷ của ta như vậy! Tỷ tỷ của ta đã chết rồi, bây giờ thật vất vả mới được an táng, lại muốn lấy nàng ấy ra làm chủ đề nói chuyện, nếu ta ngồi yên mặc kệ, ta còn là con người sao?"

"Cũng coi như Quản Trân Nhi bị chết rồi! Nếu không về sau ta cũng sẽ nghĩ cách, không để cho nàng sống tốt!" La Phi Nguyệt phát bạo vẫn như cũ không hé răng nửa điểm.

Đối với nàng ta mà nói, Quản Trân Nhi hiện tại chính là kẻ thù của nàng ta!

Nếu đã là kẻ thù, vậy chết thì đã có sao?

Cũng không phải nàng ta.g.i.ế.t.!

Tiêu Vân Chước nhìn nàng tức giận hung dữ, đã biết người này là một chút lý trí cũng bị mất.

Nhưng cũng khó trách, con người có vảy ngược, Quản Trân Nhi ra sức đâm vào tim La Phi Nguyệt như vậy, La Phi Nguyệt không giận mới là lạ.

"Nếu ngươi bảo ta đến giúp ngươi cãi nhau, ta không thể làm được, miệng ta không linh hoạt, không giúp được gì." Tiêu Vân Chước uống trà rồi mới chậm rãi nói ra.

Giọng nói của nàng lạnh lùng, thái độ không nhanh không chậm khiến cho La Phi Nguyệt đã bình tĩnh hơn mấy phần.

"Cũng không phải... Tự mình hạ táng tỷ tỷ, thân thể của mẫu thân ta không phải quá tốt, mọi chuyện không dám để cho bà ấy quá nhọc lòng, bây giờ ta bị nghi ngờ là hung thủ.g.i.ế.t người, nếu như chuyện này bị mẫu thân biết được, chắc chắn bà ấy sẽ lo lắng... Phụ thân công vụ bề bộn, hôm nay đặc biệt bảo đại ca đến xử lý chuyện của ta, có điều đại ca ta chỉ là chày gỗ, dựa vào hắn để rửa sạch oan khuất cho ta chỉ sợ là khó, cho nên ta mới đến xin ngươi..."

"Ngươi đã không.g.i.ế.t. người, vậy cũng nên tin tưởng vào quan phủ mới phải, ta nhìn tướng mạo của ngươi, nhiều nhất chịu chút đau khổ, không đến mức bị oan." Tiêu Vân Chước thành thật nói.

"Không phải ta không tin người của nha môn, chỉ là bọn họ làm việc phải theo điều lệ, phải lần lượt hỏi thăm, tất cả các nơi đều phải khám xét mấy lần, thẩm tra chứng cứ, cho dù cuối cùng có thể trả lại trong sạch cho ta, nhưng ít nhất cũng phải kéo dài mười ngày nửa tháng... Đến lúc đó thì không giấu được mẫu thân của ta nữa rồi." La Phi Nguyệt nói thẳng.

Tiêu Vân Chước cũng hiểu ý nàng ta.

"Ta cũng biết ngươi ra tay có quy củ, bao nhiêu tiền ta cũng nguyện ý." La Phi Nguyệt lại nói.

"Lần này không phải chuyện tiền." Tiêu Vân Chước cười một tiếng: "Vụ án của ngươi, nếu như ta nhúng tay vào, sau này chắc hẳn ta sẽ không được yên bình."

La Phi Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng một chút, sau đó lập tức hiểu.

Quý nữ bị.g.i.ế.t., nếu như Tiêu Vân Chước dựa vào dăm ba câu đã giải quyết được, chuyện này còn có thể không bị bên trên chú ý?

Cho dù Thiên gia mặc kệ chuyện nhỏ này, nhưng những gia đình khác trong Kinh Thành, dĩ nhiên cũng không thể lại dùng ánh mắt tầm thường để đối xử với Tiêu Vân Chước nữa.

"Ngươi nói như này... Cũng phải, thanh danh của nữ tử là quan trọng nhất." La Phi Nguyệt cũng không tiếp tục dây dưa.

Chương 281

"Không, ý của ta là, chuyện có thể xử lý, có thể được xem trọng là có. Tiêu gia chúng ta bây giờ không có tước vị che chở, chức vị của phụ thân ta cũng không cao, chỉ sợ sau này chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng tìm tới, quyền quý trong kinh nhiều vô kể, ta không thể từ chối toàn bộ, đến lúc đó chẳng phải là sẽ bận bịu đến chết à?" Tiêu Vân Chước vừa cười vừa nói.

Bất luận là La Phi Nguyệt hay là Tam vương gia, trước đó đều hết sức giúp nàng che đậy.

Trong kinh thành này, rải rác mấy người biết bản lãnh của nàng, đại đa số đều là người quen biết nàng, đều cảm thấy nàng cũng chỉ là người hiểu ít nói ít.

Thậm chí, cho rằng toàn bộ nàng đều nhờ khuôn mặt, mê hoặc lòng người, mà người bị hại này dĩ nhiên là: Mạnh Vịnh Tư, Tam vương gia lui tới khá nhiều với nàng...

Tóm lại, người tin tưởng bản lĩnh của nàng không tính là quá nhiều.

Vụ án này có chút khác biệt, quan phủ đã nhúng tay vào, đi con đường sáng, người tham gia mã hội này càng là không ít, nếu nàng khoa trương, vậy năng lực của nàng cũng sẽ làm cho người tin phục.

Nhưng tin phục thì tin phục, người khác chưa chắc sẽ tôn trọng nàng.

Cũng ví dụ như đại phu trong kinh, y thuật cho dù có tốt, thì trong mắt quyền quý, cũng chỉ là nhân vật nhỏ phục vụ cho bọn họ.

Đối xử với quyền quý, phải giải quyết phiền phức cho bọn họ, còn phải cung kính sợ đắc tội...

Nàng ngốc như vậy sao?

"Ngươi nói phải!" La Phi Nguyệt cẩn thận suy nghĩ: "Vậy phải làm sao bây giờ? Ta... Ta không có cách nào để xin bệ hạ trả tước vị lại cho nhà các ngươi..."

Tiêu Vân Chước bật cười nhìn nàng ta một cái.

"Không cần." Tiêu Vân Chước ngồi ngay ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy chân thành: "Ta đã nghĩ xong rồi."

"???" La Phi Nguyệt mê man nhìn.

"Từ giờ trở đi, ngươi không được gọi ta là Tiêu cô nương, ngươi phải thay đổi, gọi ta... Đại sư." Tiêu Vân Chước nghiêm túc yêu cầu.

"..." Khoé miệng La Phi Nguyệt khẽ giật một cái.

Lời này là nghiêm túc sao?

Mặc dù Tiêu Vân Chước thật sự vô cùng lợi hại, nàng ta cũng vô cùng tín nhiệm, nhưng gương mặt này của Tiêu Vân Chước non nớt, tuổi còn quá trẻ, ngày thường còn xinh đẹp như vậy, nếu bảo nàng ta gọi "Đại sư", như thể là gọi người già vậy, khiến cho nàng ta không mở miệng được!

"Nếu như giúp ngươi, ta phải làm tốt dương danh chuẩn bị, ngươi nói đúng không?" Tiêu Vân Chước ho khan một tiếng: "Da mặt ta dày, nên nói thẳng, La cô nương, bây giờ ngươi phải bắt đầu khen ngợi ta không ngớt, mặt khác, phải tôn kính khách khí, không thể mạo phạm, tốt nhất còn phải có một chút sùng bái với ta, nếu có người hỏi, ngươi có thể thần bí nói cho đối phương biết, ta theo một sư phụ cao nhân, về phần là cao nhân nào, vậy thì đến viện tử của ngươi xem."

"..." La Phi Nguyệt há to miệng, chẳng biết tại sao, vào lúc chính mình xui xẻo nhất, lại có hơi buồn cười.

Kỳ thật, nàng ta thật sự vô cùng sùng bái Tiêu Vân Chước.

Cũng thật sự tôn kính nàng, cảm thấy nàng là tiểu cô nương độc nhất vô nhị quả thực lợi hại.

Nếu như nàng không làm bằng hữu với nàng ta, không cần Tiêu Vân Chước nói rõ như vậy, nàng ta cũng có thể làm được, nhưng bởi vì đã thân thiết hơn mấy phần với Tiêu Vân Chước, lại thường xuyên viết thư cho nàng... Sau khi thân thiết, bị tuổi tác và biểu cảm vô hại của nàng ảnh hưởng, dẫn đến hình tượng đại sư của Tiêu Vân Chước, không quá dễ dàng triển khai.

"Không được sao?" Tiêu Vân Chước vô cùng nghi ngờ hỏi nàng ta: "Chắc là cũng không khó chứ, ta quả thực rất lợi hại đó?"

"Không... Không khó?" La Phi Nguyệt vất vả nói ra: "Là lợi hại, thật."

Không hiểu rõ tính tình và tình huống của nàng... Nàng nào chỉ là lợi hại, quả thực là có một loại thần quang không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Nhưng... lúc nàng nói chuyện đầy "Mê sảng" thì lại hoàn toàn khác.

Nàng thông suốt đại khí, thế nhưng cũng có khi cáu kỉnh, nàng có đôi khi thần bí khó lường rất khó phán đoán, nhưng lúc không nghiêm túc, lại hồn nhiên ngây thơ, tâm tư đơn giản...

"Tiêu đại sư" và "Tiêu gia thiên kim", hai thân phận này hoàn toàn khác nhau, nhưng ấy vậy mà lại dung hợp trên người nàng vô cùng hoàn mỹ! Mà trước đó vì bảo vệ thanh danh của Tiêu Vân Chước, nàng ta đã cố gắng hết sức đối xử như thân phận sau, bây giờ đột nhiên phải đổi, cần điều chỉnh một chút cảm xúc mới có thể theo kịp!

Chương 282

La Phi Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu Vân Chước, cũng lập tức thay đổi thái độ của mình.

“Chuyện này cũng không khó, chỉ là đổi cách xưng hô mà thôi, ta chỉ cần nghĩ đến bộ dáng ngươi lúc siêu độ niệm kinh là được.” La Phi Nguyệt nghiêm túc đáp.

Tiêu Vân Chước gật đầu: “Còn nữa, ta giúp ngươi là bởi ta và ngươi có duyên với nhau chứ không phải là vì tiền bạc.”

“…” La Phi Nguyệt nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

Thôi được rồi.

Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nàng ta, đành giải thích một chút: “Nếu chỉ là tra án, cứu mạng thì không sao, chỉ sợ sau này có những người đến xin quẻ ùn ùn không dứt. Cái gọi là… thiên cơ không thể tiết lộ tức là nếu như ta để lộ ra quá nhiều, chẳng may gặp phải báo ứng thì sao đây? Cho dù không gặp báo ứng thì ta cũng sẽ không còn thời gian rảnh, kiệt sức mà chết, cho nên trước tiên phải nói rõ quy củ. Mà các đại sư trong thiên hạ thì hầu hết đều dùng một chiêu này.”

“Có lý.” La Phi Nguyệt ngốc nghếch gật đầu, sau đó đột nhiên lại nói: “Nhưng mà…thật sự sẽ gặp báo ứng sao? Nếu như vậy thì ta không cần ngươi giúp nữa.”

“Cứ tuân thủ đúng quy củ của ta là được.” Tiêu Vân Chước vội vàng vỗ vai nàng ta an ủi, động tác trấn an này giống như một trưởng bối.

Báo ứng đương nhiên là có.

Chẳng qua phải xem có thẹn với người, có thẹn với lương tâm không thôi.

Độ quỷ là chuyện tốt, chỉ cần trong phạm vi khả năng của bản thân là được, còn độ người…ngược lại nguy hiểm hơn một chút!

Một câu nói bình thường rất có thể sẽ làm thay đổi cả cuộc đời của người khác, nếu thay đổi theo chiều hướng tốt thì cũng coi như là một kiện công đức, nhưng nếu như bởi một câu của nàng mà hủy hoại cả đời của người khác thì đó chính là nghiệp chướng.

Giống như La Phi Nguyệt ở trước mặt, nếu như nàng đều hỗ trợ tính toán từ việc nhỏ đến việc lớn thì dần dà, người này nhất định sẽ ỷ lại vào bản lĩnh đoán mệnh của nàng, từ đó mất đi khả năng tìm tòi và làm chủ cuộc sống, trở nên giống một con rối rỗ trên sân khấu kịch.

Suy đoán về số mệnh chẳng qua chỉ là chuyện tính toán trong đầu, mà cuộc sống của con người lại phải trải nghiệm trong đời thật, không thể hủy hoại quyết tâm tiến bộ khi thuận lợi và đấu tranh khi nghịch cảnh của người khác.

Bởi vậy, hai chữ “duyên phận” này là biện pháp giải quyết tốt nhất.

La Phi Nguyệt cũng thành thật lắng nghe, một lát sau, La Phi Nguyệt thay một bộ y phục mới rồi cùng Tiêu Vân Chước rời khỏi phòng.

Trang trại ngựa này rất lớn, cảnh quan thiên nhiên cũng rất đẹp. Ngựa ở đây đều là loại tốt nhất, không chỉ giá rất đắt mà thức ăn cũng là loại cỏ khô tốt nhất, được những mã phu giỏi nhất nuôi dưỡng, còn có những người chuyên môn huấn luyện những con ngựa này dành riêng cho quý nhân.

Để tránh cho những con ngựa này cảm thấy nhàm chán, thậm chí còn có hạ nhân cứ đúng giờ sẽ dẫn ngựa ra ngoài đi dạo.

Tiêu Vân Chước từ xa nhìn lại, thấy mấy con ngựa đang thong thả tắm nắng, ăn cỏ, mấy con ngựa này… như một đám vàng lấp la lấp lánh.

Chiếc chuông trên trán ngựa dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh vàng,

chiếc chuông đỏ treo trên ngực dưới cổ theo gió lay động, phát ra âm thanh giòn tan. Trên yên ngựa lại có nhiều đồ trang trí khác nhau, phía sau ngựa còn có trân châu kết thành mây, còn có lá mai khảm ngọc treo khắp người…

Tiêu Vân Chước nhìn lại bản thân mình, ừm, người mà còn chẳng quý bằng con ngựa.

“Nếu ngươi thích thì sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ tặng ngươi một con! Gần đây mới nhập về mấy con ngựa con, phẩm tướng đều rất tốt!” La Phi Nguyệt vô cùng hào phóng.

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu.” Tiêu Vân Chước nhìn mấy con ngựa kia, thành thật nói.

Nàng sợ mình tiếc tiền.

Mấy thứ cỏ khô này, đồ trang trí này, cái nào là không cần bạc? Nếu không nỡ tiêu tiền thì lại thật có lỗi với vật nhỏ mà mình nuôi, nhưng nếu tiêu tiền như nước thì càng cảm thấy không nỡ với bản thân mình.

La Phi Nguyệt cũng không ép buộc.

Đi được một lúc, hai người đến một chỗ trống trải rồi nói: “Ngày hôm qua ta nghe Quản Trân Nhi nói mấy lời bẩn thỉu kia ở ngay chỗ này…”

Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua, nơi này thực sạch sẽ.

Trại ngựa được xây dựng trên một ngọn đồi nhỏ, có kênh có hồ nhân tạo, phong thủy rất tốt. Ở một nơi thế này, oan hồn khó có thể ở lâu.

Chương 283

“Lúc ấy ta cũng quá tức giận nên mới tự mình tới lý luận với nàng ta, bây giờ nghĩ lại, đáng lẽ ra lúc ấy ta phải quay lại gọi thêm người tới, như thế thì không đến mức chỉ đánh ngang tay!” La Phi Nguyệt chỉ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Trên cổ nàng ta vẫn còn vết thương do Quản Trân Nhi cào, đương nhiên, trên mặt Quản Trân Nhi cũng bị nàng ta tát mất cái.

Cũng chính vì trên người Quản Trân Nhi có mấy vết thương rõ ràng do chính tay nàng ta gây ra nên nàng ta mới bị xem như hung phạm.

Lúc này, vẫn có mấy nha dịch ở cách đó không xa đang nhìn chằm chằm nàng ta.

“Sao các ngươi lại cãi nhau?”

Nhắc đến chuyện này, La Phi Nguyệt càng tức giận hơn, ánh mắt sắc bén nói: “Mấy nha hoàn bà tử cũng bị thương, thế nên ta mới bảo bọn họ đi xử lý vết thương rồi nghỉ ngơi. Chỉ là trong lòng ta bực bội, không có cách nào xả ra được nên mới đi loanh quanh, nhưng mà khi tới bên hồ lại nhìn thấy Quản Trân Nhi đang khóc lóc kể lể với tiểu công tử Sầm gia, cũng chính là đệ đệ của tỷ phu ta đấy, nói là ta càn quấy bắt nạt nàng ta! Đến lúc đó ta mới biết được nguyên nhân tại sao nàng ta lại xúc phạm tỷ tỷ ta như thế!”

“Sau khi tỷ tỷ ta xuống mồ, tỷ phu cũng lánh đời, nói rõ với bên ngoài rằng đời này sẽ không cưới ai nữa! Mà Quản Trân Nhi lại có ý với tỷ phu ta, bây giờ không còn cơ hội nên mới trút giận lên người tỷ tỷ đã mất của ta! Nàng ta muốn gả cho ai thì ta không quản được, nhưng đừng có giận chó đánh mèo lên tỷ tỷ của ta! Cho nên, sau khi Sầm gia tiểu công tử đi rồi, ta mới… đi tới tát nàng ta hai cái.”

“Nàng ta lén đi gặp Sầm gia tiểu công tử nên bên cạnh không có ai, đương nhiên là không đánh lại ta, cuối cùng ta thắng được một

ván.” La Phi Nguyệt mạnh miệng nói.

Tiêu Vân Chước nghe mà đau đầu.

Đánh vài cái có ích lợi gì đâu?

Bản thân nàng ta cũng bị thương không nhẹ!

“Đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại tám trăm.” Tiêu Vân Chước không khỏi nói.

“Ta cũng biết như thế, chỉ là… ta đang nổi nóng. Nếu như ta nhịn thì sẽ không thoải mái được! Ta cũng biết nếu cho dù sau này chứng minh được người này không phải do ta g.i.ế.t. thì rốt cuộc ta cũng đã đánh nàng ta một trận, ta cũng không thoát được cái danh tiếng xấu…Nhưng chẳng thà ta phải mang tiếng xấu còn hơn là giống như tỷ tỷ ta, ngây thơ tốt bụng đến nỗi ngay cả một thợ đèn mà cũng có thể ức hiếp được.” La Phi Nguyệt nói, trong mắt cũng hiện ra mấy phần cô đơn.

Tùy hứng có gì mà không tốt chứ?

Khi mấy tiểu nhân kia muốn hãm hại nàng ta sẽ phải cân nhắc một chút xem thử bọn họ có chịu nổi cơn giận của nàng ta hay không.

“Người ta đều nói, nữ nhân như nước, cần phải mềm mại, nhưng bây giờ ta không nghĩ vậy nữa. Một nữ tử yếu đuối chỉ có thể dựa vào người khác bảo vệ, một khi gặp nguy hiểm thì thậm chí còn không thể tự cứu mình! Ta chỉ hận bản thân mình hiểu ra quá muộn, thậm chí còn hận mình không sinh ra trong nhà võ tướng. Nếu như từ nhỏ ta được tập võ, làm một nữ sát tinh hung thần ác sát thì ai còn dám ức hiếp tỷ tỷ của ta?” La Phi Nguyệt lại có chút buồn bã.

“…” Tiêu Vân Chước kinh ngạc nhìn nàng ta: “Ngươi còn muốn làm một nữ sát tinh?”

Trong đầu Tiêu Vân Chước tự động hiện lên một dáng người cường tráng cơ bắp cuồn cuộn quét qua mọi người…

Nàng lắc đầu, cảm thấy hình ảnh này có hơi đáng sợ.

“Nữ tử La gia các ngươi thật là kỳ quái, hoặc là ngây thơ tốt bụng đến cực hạn, hoặc là…lại đi theo một hướng cực đoan khác. Nhà các ngươi không dạy các ngươi về đạo trung dung sao? Ngươi phải biết rằng, quá cứng thì dễ gãy, trên đời này có rất nhiều người chết cũng là…trước đó có tính tình bướng bỉnh như ngươi.” Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta, bất đắc dĩ nói.

Động tí liền đánh đánh.g.i.ế.t..g.i.ế.t. sẽ rất dễ đắc tội với người ta, nếu lỡ như gặp phải một người mà mình đánh không lại thì chẳng phải dễ chết lắm à?

Chương 284

Nếu thật sự muốn động thủ với người ta thì phải tuyệt đối chắc chắn rằng mình có thể lui ra mà không bị tổn thương, hoặc là làm cho đối phương không còn khiêu khích mình được nữa, hoặc là lặng yên không một tiếng động làm đối phương không thể mở miệng được nữa.

Nhưng La Phi Nguyệt chỉ biết tỏ ra hung hãn mà không biết cách tự bảo vệ mình.

Tuy nhiên chuyện này cũng không đến phiên nàng dạy, La gia đường đường là Quốc Công phủ, La Phi Nguyệt cho dù mang danh hung hãn thì vẫn có thể sống tốt.

“Sao mà ta không hiểu đạo lý cứng quá dễ gảy chứ? Ngược lại ngươi ấy, nhìn thì thấy hòa khí đó nhưng lại cứng đầu hơn ta nhiều. Cục xương cứng như Tống gia mà ngươi cũng dám nhai, ta chỉ đánh nhau với người khác mà thôi, so với ngươi còn kém xa lắm.” La Phi Nguyệt nhìn nàng thật sâu.

Tiêu Vân Chước cũng rất bất đắc dĩ mà.

Nếu như đó là việc của người sống thì nàng cũng tiếc mệnh lắm, cũng sẽ không dễ dàng đắc tội người ta như vậy.

Nhưng để đòi công đạo cho người chết thì lại không thể băn khoăn quá nhiều.

Hai người nhanh chóng đi tới bên hồ.

Lúc này người nha môn đang quan sát xung quanh, hẳn là muốn tìm dấu vết mà hung thủ để lại.

Tiêu Vân Chước vừa đến, Hoắc lục thúc lập tức nhìn thấy, liền sải bước dài đi về phía nàng, rất có uy nghiêm của trưởng bối, khuôn mặt lại lộ ra mấy phần lo lắng. Vừa đi tới chỗ nàng, ông ấy liền nói: “Nha đầu này, cháu chạy tới đây làm gì vậy? Bên hồ này trơn

lắm, phải cẩn thận đấy.”

Ông ấy có dự cảm không tốt lmaws.

Theo hiểu biết của ông ấy về Tiêu Vân Chước, bất cứ khi nào hài tử này xuất hiện thì rất có thể sẽ bị dính vào vụ án.

Nghe nói nàng vừa mới cùng với Tam vương gia gây phiền toái cho Tống gia, chuyện vừa mới lắng xuống không lâu, nếu lại dính vào vụ án quý nữ này thì thanh danh kia không thể ngăn lại được nữa.

Tiêu Vân Chước nhìn xuyên qua Lục biểu thúc, lại nhìn thấy Quản Trân Nhi đã chết đang bay lơ lửng bên kia.

Nàng ta mới vừa chết hôm qua, có lẽ vẫn chưa quen lắm.

Phong thủy ở đây rất tốt, cho dù nàng ta có oán khí cỡ nào cũng không thể trở thành lệ quỷ được, nhiều nhất chỉ có thể lang thang ở đây mấy ngày trước lễ đầu thất rồi khi cơ hội đến thì sẽ tự nhiên rời đi.

“Đồ tiện nhân La Phi Nguyệt! Sao người chết không phải là ngươi chứ?”

Quản Trân Nhi bay thẳng tới, tóm lấy cổ La Phi Nguyệt.

Trên người nàng ta ướt át nhớp nháp, trên đầu còn dính mấy sợi rong rêu, khắp người lạnh buốt. Khi nàng ta tới gần, La Phi Nguyệt lập tức hắt xì một cái, dùng khăn nhẹ nhàng xoa xoa mũi.

Hồn phách của Quản Trân Nhi còn chưa mạnh lắm, căn bản không thể làm gì La Phi Nguyệt được.

“Tại sao chứ?” Quản Trân Nhi thấy mình không thể chạm vào La Phi Nguyệt, vừa cuống lại vừa tức: “Ta phải làm sao đây, phải làm sao đây… Mẫu thân…Tỷ tỷ, con sợ lắm…”

Thi thể của Quản Trân Nhi đã được cất giữ, từ hôm qua người Quản gia đã đến đây nhưng cũng không thể cứ giữ mãi ở đây được.

Tiêu Vân Chước không dời mắt, chỉ lặng lặng nghe mấy tiếng nói suy sụp của Quản Trân Nhi.

“Lục biểu thúc đại nhân cứ lo việc của mình đi, cháu chỉ đi theo La cô nương tới đây xem thử một chút thôi.” Tiêu Vân Chước nói.

Làm sao Hoắc Tuân có thể tin nàng cho được?

Người khác đều nói là do Tam vương gia tìm được nhược điểm của Tống phò mã, nhưng Hoắc Tuân vốn đã có mấy lần kinh nghiệm trước đó nên không tin lắm. Ông ấy luôn cảm thấy Tam vương gia nhiều nhất chỉ là người hỗ trợ, còn người thực sự nháo ra ồn ào lớn như vậy lại chính là đứa cháu gái này của mình.

Đặc biệt là tam ca của ông ấy lúc đó cũng có mặt ở hiện trường, sau lại ông ấy có tò mò hỏi mấy câu. Mà khi tam ca nhắc tới Tiêu Vân Chước thì thái độ vô cùng kỳ quái.

Có lẽ chỉ là bởi lo ngại đến danh tiếng của Tiêu Vân Chước nên mới không dám nói thẳng mà thôi.

“Cháu…đừng có đi lung tung ở đây nữa, hung thủ còn chưa xác định được là ai đâu, lỡ như trong trại ngựa này có tặc tử ẩn náu thì một tiểu cô nương như cháu rất dễ gặp nguy hiểm.” Hoắc Tuân liếc mắt nhìn La Phi Nguyệt: “Hiềm nghi của La cô nương còn chưa xóa bỏ đâu, tốt nhất ngươi cứ ở trong phòng đừng đi ra ngoài, nếu có tình huống gì khác thì bản quan sẽ thông báo cho ngươi.”

“Bắt tiện nhân La Phi Nguyệt này lại đi! Tại sao ta đã chết rồi mà nàng ta còn được yên lành như thế? La gia cô nương có gì hay chứ, tại sao, tại sao mà người Sầm gia chỉ thích các nàng?” Quỷ hồn Quản Trân Nhi lại bắt đầu náo loạn.

Chương 285

Tiêu Vân Chước nghe mấy tiếng ồn ào, cũng cảm thấy người này lúc còn sống hẳn là rất muốn bị ăn đòn.

Mở miệng ra là "tiện nhân", mặt mày cũng dữ tợn.

Không phải là oán quỷ mà so với oán quỷ còn khiến người ta ghét hơn.

Hơn nữa, đa số quỷ hồn vừa mới chết đều sẽ hoang mang, sợ hãi và hoảng loạn, hoặc là luyến tiếc trần thế và người thân, ngẫm nghĩ lại những nuối tiếc trong đời, nhưng trong đầu óc của Quản Trân Nhi toàn là cái gì thế chứ?

Ngày thường Tiêu Vân Chước thường giúp đỡ mấy tiểu quỷ, rất nhiều quỷ đã lang thang trong thời gian dài, đã quen với trạng thái linh hồn của mình nên bọn họ rất bình tĩnh và ngoan ngoãn.

Không giống như mấy quỷ mới này, la lối um sùm, ồn ào đến mức đau tai.

Ngoại trừ tìm kiếm manh mối tung tích, Hoắc Tuần còn phải thẩm vấn những người khác nữa nên rất bận rộn.

Sau khi dặn dò Tiêu Vân Chước mấy tiếng ông ấy liền quay lại làm công việc của mình, La Phi Nguyệt thì còn đang ngơ ngác nhìn mặt hồ.

"Ngươi và Sầm gia cũng có hôn ước à?" Tiêu Vân Chước hỏi.

"Hả?" La Phi Nguyệt có chút kinh ngạc: "Không… Nhưng mà…Bởi vì quan hệ của đại tỷ và tỷ phu nên hai nhà luôn cảm thấy có chút tiếc nuối. Mấy ngày nay, Sầm gia luôn mời ta đến làm khác, có lẽ là… muốn tác hợp ta và Sầm gia tam công tử, nhưng mà ta thật sự không thích…"

"Là ngươi không biết, tuy rằng Sầm tam công tử rất chiếu cố cho

ta, nhưng đối với những người khác cũng là như thế, ví dụ như là Quản Trân Nhi…Hai nhà có ý định kết thân, Sầm công tử cũng năm lần bảy lượt đến gặp ta, nhưng hắn vừa quay đầu đã lén gặp riêng Quản Trân Nhi rồi. Hơn nữa, hắn không đành lòng nhất là thấy nữ tử rơi nước mắt, người khác vừa khóc lóc vài tiếng, hắn đã đau lòng không thôi…"

"Hắn là người tốt nhưng lại quá mềm lòng, cho nên ta nhất định sẽ không gả cho người này. Đương nhiên, mẫu thân cũng không ép buộc ta." La Phi Nguyệt lại nói thêm.

Nhưng nàng ta vừa nói xong, vẻ mặt Quản Trân Nhi lại như bị nứt ra.

Trên khuôn mặt tái nhợt sưng tấy tràn đầy phẫn nộ: "Rõ ràng là Quốc Công phủ các ngươi âm hồn không tan! La Phi Diên đã chết rồi, chỉ cần chịu đựng thêm mấy năm nữa thì Sầm đại ca sẽ phải buông tay, lại cưới người khác! Nhưng các ngươi lại nhất quyết phải tìm thi thể nàng ta ra, là các ngươi hủy hoại Sầm đại ca. Hắn là một người tốt như vậy, lại muốn cả đời canh giữ một khối thi cốt!"

"La Phi Diên hại Sầm đại ca chưa đủ, ngươi lại còn muốn hại đệ đệ của Sầm đại ca, La gia các ngươi thật không biết xấu hổ!"

"…"

Quản Trân Nhi không ngừng gào rống, giận đến hai mắt đỏ bừng.

Tuổi tác Quản Trân Nhi lớn hơn La Phi Nguyệt một chút, năm nay khoảng mười tám mười chín tuổi.

Ở kinh thành, nữ tử ở độ tuổi này mà chưa đính hôn còn rất nhiều, có lẽ là đang đợi đại công tử Sầm gia hồi tâm chuyển ý, lại không ngờ rằng Sầm đại công tử nhìn thấy thi thể La Phi Diên lại bị kích thích mạnh hơn, từ đó về sau tinh thần càng thêm sa sút, lúc này trực tiếp lánh đời không đi ra ngoài.

Quản Trân Nhi không còn hy vọng, lúc này mới nhắm đầu mâu thẳng về phía La Phi Nguyệt.

Nhưng vì một nam tử không thích mình mà để bản thân mình trở thành một bộ dáng dữ tợn đáng sợ như vậy, thật sự đáng giá sao?

Cũng không đúng.

Có lẽ nàng ta vốn chính là dáng vẻ thế này.

“Ta thấy sắc mặt ngươi không tốt lắm, tối qua ngươi không ngủ được phải không? Nếu như vậy thì ta tự mình đi xem một vòng xung quanh trước, sau đó lại bảo nha hoàn gọi ngươi tới.” Tiêu Vân Chước nhìn La Phi Nguyệt rồi nói.

La Phi Nguyệt cả đêm hôm qua không ngủ, lúc này thực sự không có chút tinh thần nào.

Nàng ta rất tin tưởng Tiêu Vân Chước, lúc này nhìn thấy nàng đã đến mới lộ ra một chút mỏi mệt buồn ngủ, trong lòng cũng an tâm hơn.

La Phi Nguyệt gật đầu đáp: “Vậy ngươi nhớ gọi ta đấy.”

“Tiện nhân! Ngươi không được đi! Ta không cho phép ngươi đi…” Nhìn thấy La Phi Nguyệt chuẩn bị rời đi, Quản Trân Nhi càng tức giận hơn, đưa tay ra muốn túm nàng ta lại.

Chương 286

La Phi Nguyệt cảm thấy sau gáy mình lành lạnh, tinh thần cũng tỉnh táo mấy phần. Tuy nhiên, nàng ta cũng biết Tiêu Vân Chước có mấy bản lĩnh kỳ lạ, nếu nàng đã bảo nàng ta quay về thì nàng ta cứ ngoan ngoãn quay về đợi là được.

Quản Trân Nhi tức giận đến phát run, nhưng nàng ta mới chết, âm khí chưa mạnh, trong nhà còn chưa làm tang sự nên nàng ta chỉ có thể tạm thời bị giam cầm ở địa điểm mà mình bị rơi xuống nước, không thể đi đâu được.

“Đều là một đám thùng cơm bao cỏ mà, các ngươi còn không nhanh nhanh tìm được hung thủ g.i.ế.t. người đi, bắt người đó lại! Tra tra tra! Tra suốt cả một buổi tối mà chẳng tìm được cái gì, sao các ngươi lại vô dụng vậy chứ?” Quản Trân Nhi bay tới bay lui, tiếp tục mắng.

“Ngươi có thể câm miệng lại được không?” Tiêu Vân Chước cau mày.

Không phải quỷ gì nàng cũng phải quản, khách hàng của nàng lần này là La Phi Nguyệt, cũng không phải là con quỷ ồn ào này.

Hơn nữa Quản Trân Nhi này…chết cũng không oan.

Tiêu Vân Chước vừa dứt lời, Quản Trân Nhi thoáng sửng sốt, quay đầu lại nhìn nàng: “Ngươi vừa mới nói chuyện với ta?”

“Không phải ngươi thì là ai? Nơi này chỉ có ngươi là ồn ào nhất.” Tiêu Vân Chước trợn mắt liếc nhìn nàng ta: “Nhân quả tuần hoàn, cái chết hôm nay của ngươi là bởi những lỗi lầm của ngươi trước đó, đừng có trách người khác, tốt nhất cứ ngoan ngoãn chờ đợi đi. Đợi khi nào trong nhà làm tang sự xong rồi, chôn cất ngươi xong thì đương nhiên ngươi có thể rời đi.”

“Ngươi là ai? Tại sao ngươi có thể…có thể nhìn thấy ta được? Ta chết rồi mà!” Quản Trân Nhi căng thẳng nói, sau đó lại liếc nhìn

nàng: “Ta nhớ ra rồi, đã có người nhắc tới ngươi….Ngươi là tiểu thư Tiêu gia, Tiêu Vân Chước, phán quan gì đó!”

“Chính là ngươi! Ngươi là người đã tìm thấy thi thể của La Phi Diên!” Ngay sau đó, giọng nói của Quản Trân Nhi lại tràn đầy tức giận.

“Đúng vậy, chính là ta.” Tiêu Vân Chước vô cùng bình tĩnh.

Người bình tĩnh hơn cả nàng chính là Tùng Thúy ở phía sau.

Nhìn tiểu thư nhà mình lại nói chuyện với không khí, Tùng Thúy vẫn có thể giữ được khuôn mặt nghiêm túc…chỉ là trong lòng bàn tay vẫn nắm chặt tấm bùa mà mình lén mua.

Mình không sợ, mình không sợ, nhất định mình có thể bảo vệ đại tiểu thư…

“Tiện nhân! Ai muốn ngươi xen vào việc người khác!” Quản Trân Nhi miệng rất bẩn thỉu, thậm chí còn giơ tay lao về phía Tiêu Vân Chước.

Chỉ là nàng ta chỉ là một hồn phách mới chết, lúc này còn không ý thức được khí tức của Tiêu Vân Chước có gì đó không đúng.

Cái tát kia không thể hoàn toàn rơi xuống, toàn bộ hồn phách đã bị Tiêu Vân Chước làm cho chấn động bay thẳng ra ngoài. Trong nháy mắt, hồn phách kia như yếu ớt hơn rất nhiều, như thể sắp bị hồn phi phách tán.

Tiêu Vân Chước thở dài: “Đúng là không ngoan mà.”

Tiêu Vân Chước chậm rãi bước tới gần, Quản Trân Nhi sợ đến mức vội vàng bò lùi về phía sau: “Ngươi là thứ gì…Tại sao…”

Lúc này nàng ta cảm thấy toàn thân giống như bị lửa đốt, rất đau, rất khó chịu!

“Có biết nói chuyện đàng hoàng không?” Tiêu Vân Chước thờ ơ nhìn con quỷ: “Có cần phải dạy ngươi không?”

“…” Trái tim Quản Trân Nhi đập thình thịch: “Ngươi muốn làm gì? Tiêu Vân Chước, ta là muội muội của Quý phi, nếu như ngươi làm ta bị tổn thương thì ngươi cứ chờ chết đi! Nhất định tỷ tỷ ta sẽ thay ta báo thù!”

“???” Tiêu Vân Chước có chút bất đắc dĩ: “Người cũng đã chết rồi, thân phận ngươi còn gì tôn quý nữa đâu.”

Tiêu Vân Chước lấy ra một lá bùa, một lát sau, lá bùa bốc cháy. Quản Trân Nhi nhìn ngọn lửa kia, trong phút chốc có một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, giống như thiêu đốt trong lòng, khiến nàng ta theo bản năng che ngực lại: “Đừng…đừng đốt ta…”

Nếu Tiêu Vân Chước ném lá bùa này sang, Quản Trân Nhi sẽ biến mất ngay lập tức.

“Ngươi chết như thế nào, còn nhớ không?” Nhìn người này co rúm lại không dám kêu gào nữa, Tiêu Vân Chước vứt bùa sang một bên, sau đó thản nhiên hỏi.

Quản Trân Nhi sợ hãi đến cực điểm, không biết mình đã làm sai điều gì mới có thể rơi vào kết cục như thế này.

Nàng ta hoảng sợ lắc đầu: “Ta…ta lúc đó đánh nhau với La Phi Nguyệt xong, mặt bị thương nên đứng bên hồ soi bóng…Không biết từ lúc nào mà sau lưng có một người đứng đó, đẩy ta ngã xuống hồ, ta mơ hồ…ta mơ hồ nhìn thấy giống như đó là một nữ tử…”

“Đúng! Có lẽ đúng là La Phi Nguyệt! Là nàng ta quay lại g.i.ế.t. ta!” Quản Trân Nhi lập tức nói thêm.

Chương 287

“Nếu thật là nàng ta thì ngươi sẽ không nói những lời như vậy.” Tiêu Vân Chước châm chọc cười cười: “Ngươi chỉ đang hy vọng là nàng ta mà thôi.”

Đã chết rồi mà còn muốn kéo người khác xuống nước.

Quản Trân Nhi nghẹn họng, trong lòng phẫn nộ nhưng cũng không dám lộ ra ngoài.

Tiểu thư Tiêu gia này thật sự quá tà dị giống như người ta nói!

Chắc hẳn trước đó chính là dựa vào bản lĩnh có thể nhìn thấy quỷ này để tìm được La Phi Diên. Chỉ là không ngờ rằng người này lại có lá bùa lợi hại như vậy, nàng ta có muốn tới gần cũng không được!

Tiêu Vân Chước nhìn tướng mạo nàng ta liền biết, người này bình thường cũng rất ngoan tuyệt, đối xử với người khác cũng không hiền lành gì.

Tuy rằng La Phi Nguyệt có chút ỷ vào thân phận của mình mà tùy hứng một chút, nhưng tâm địa không xấu, là người dám làm dám chịu, thậm chí còn có mấy phần nghĩa khí. Nhưng Quản Trân Nhi thì lại khác, người này vì tình mà cố chấp, tình tình vừa bướng bỉnh vừa ngoan độc.

“Trong tay ngươi có dính mạng người.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh nhìn nàng ta: “Hết thảy đều có nhân quả, ngươi bị như vậy là xứng đáng.”

“Mạng người?! Không có! Ta chưa hề g.i.ế.t. ai cả, ngươi vu oan cho ta!” Quản Trân Nhi lập tức phản bác, lại bắt gặp ánh mắt của Tiêu Vân Chước, nàng ta rụt cổ lại, giọng nhỏ hơn: “Ta biết, ngươi có quan hệ tốt với La Phi Nguyệt, đương nhiên ngươi cho rằng ta là người ác độc không phải là người tốt, nhưng ta là nạn nhân mà? Hiện tại người chết là ta, tại sao ngươi lại nói ta đáng bị như vậy

được?”

“Tốt xấu gì ta cũng là tiểu thư nhà quan, cho dù thỉnh thoảng tính tình có nóng nảy một chút thì sao có thể đến mức g.i.ế.t. người được…Ta cũng không ngốc, vì những tiện nhân kia mà hủy hoại tiền đồ của mình cũng không đáng.” Quản Trân Nhi lại nói.

Thái độ nàng ta không giống như đang nói dối.

Nhưng Tiêu Vân Chước lại tin vào phán đoán của mình hơn.

“Như vậy là ngươi đã quên mất chuyện mình đã từng hại chết người khác, cẩn thận nghĩ kỹ lại đi.” Tiêu Vân Chước nhẹ nhàng nói.

Quản Trân Nhi không thể nhớ nổi.

“Ta thường xuyên đi tới trại ngựa này, ta chỉ không tốt với La Phi Nguyệt mà thôi, còn với những người khác thì ta cũng rất hòa khí mà…Cho dù là mấy hạ nhân trong trại ngựa này ta cũng đối xử tốt, tuyệt đối chưa từng g.i.ế.t. ai cả.” Quản Trân Nhi vô cùng chắc chắn.

Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta chằm chằm.

“Chấp mê bất ngộ.” Tiêu Vân Chước khẽ cau mày: “Ngươi chưa bao giờ ngẫm lại về cuộc đời của mình, thậm chí còn chưa từng để tâm đến mấy chuyện xấu mà mình đã từng làm đúng không?”

Trong mắt nàng ta tràn đầy nghi hoặc, không nghĩ ra được cái gì.

Tiêu Vân Chước nhìn về phía Lục biểu thúc cách đó không xa rồi vội vàng đi tới trước mặt ông ấy: “Biểu thúc, nha hoàn bên người Quản Trân Nhi có ở đây không? Cháu có mấy việc muốn hỏi bọn họ.”

Quả nhiên! Ánh mắt Hoắc Tuân nhìn nàng nghiêm túc hơn.

Vì sao nha đầu này lại cảm thấy hứng thú với mấy vụ án như vậy chứ, muốn làm quan à?

“Trước khi phụ thân cháu đi đã đến gặp riêng ta một lần, tính tình phụ thân cháu vừa cứng nhắc lại còn sĩ diện, không bao giờ chịu cúi đầu trước mặt huynh đệ thân thích gì đâu, nhưng lúc ấy lại cầu ta phải quan tâm đến cháu nhiều hơn, có lẽ cũng biết cháu có sở thích kỳ quái này…” Hoắc Tuân nói thẳng: “Nếu cháu muốn tra thì cũng được, nhưng động tĩnh phải nhỏ lại một chút, cho dù có tin tức gì cũng phải bàn bạc với ta trước. Hung thủ trong vụ án này còn chưa rõ, không thể liều lĩnh và trực tiếp giống như Tống gia lúc trước được.”

Chương 288

Hoắc Tuân rất muốn từ chối Tiêu Vân Chước, nhưng vừa nghĩ đến cảnh trước đó nha đầu này cứ nhất quyết vào trong đại lao, ông ấy liền biết cho dù mình không đồng ý cũng vô dụng.

Thay vì để nàng lén lút tra án, chi bằng trước tiên nói rõ mọi chuyện cho nàng, chỉ cần mọi việc có chừng mực là được, cũng sẽ không gây ra ồn ào quá mức.

Hoắc Tuân liền sai người đưa nha hoàn bên người và ma ma tâm phúc của Quản Trân Nhi tới đây.

Tiêu Vân Chước vừa nhìn thấy hai người này liền biết tình hình chiến đấu lúc trước tàn nhẫn đến cỡ nào!

Tiểu nha hoàn kia mặt mũi bầm dập, mí mắt còn có vết thương, mà ma ma kia cũng bước đi khập khiễng, trên mặt còn có mấy vết cào. Ánh mắt hai người này đều mang theo vẻ hoảng sợ, nhìn về phía người nha môn cũng thấp thỏm, căng thẳng vô cùng.

Tiểu thư nhà mình đi ra ngoài một lúc đã mất mạng, thân là tâm phúc của tiểu thư, sau khi hai người bọn họ trở về nhất định sẽ bị gia chủ trừng phạt, nhất định sẽ bị bán đi. Những hạ nhân phạm sai lầm bị đuổi ra ngoài như bọn họ đa số không thể tìm được công việc tốt, sau này cũng phải chịu nhiều đau khổ. Bởi vậy, lúc này hai người vô cùng hối hận, tại sao lúc tiểu thư muốn một mình đi gặp công tử Sầm gia bọn họ lại không ngăn cản cơ chứ?

Nhưng bọn họ lại không thể nói rằng tiểu thư khăng khăng muốn làm như vậy…Nếu như vậy sẽ làm tổn hại đến danh tiếng Quản thị, kết cục sẽ càng thảm hại hơn!

Hoắc lục thúc giao người cho Tiêu Vân Chước rồi rời đi.

Hai người bị mang tới đây không hiểu chuyện gì cả.

Co rúm người lại, ngước mắt nhìn Tiêu Vân Chước, cũng không

nhớ được đây là cô nương nhà ai…

“Ta là đại sư mà Hoắc đại nhân và La cô nương mời đến.” Tiêu Vân Chước đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh càng mang đến mấy phần cảm giác thần thánh: “Ta hỏi các ngươi, các ngươi phải nói thật.”

Trong lòng hai người thả lỏng, áp lực cũng giảm đi rất nhiều.

Đại sư? Nào có đại sư nào mà còn trẻ như vậy?

Ánh mắt Tiêu Vân Chước lại nhìn chằm chằm vào ma ma lớn tuổi kia, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Ma ma này, khi ngươi g.i.ế.t. người ngươi có bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế này không?”

Ma ma này không hề đơn giản, trên người có dính nợ máu. Đối phương quanh năm đi theo Quản Trân Nhi, lại là tâm phúc, hơn phân nửa là tác oai tác quái trong phủ.

Nàng vừa nói như vậy, ma ma kia vốn đã chột dạ, hiện giờ vừa nghe lời này lập tức hoảng sợ nhìn nàng.

Người này, thật sự là đại sư!

Thế mà, thế mà lại chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra được những chuyện của bà ta rồi!

Ma ma kia vội vàng quỳ rạp trên mặt đất: “Lão nô đều là nghe theo mệnh lệnh của tiểu thư để làm việc thôi…”

Quỷ hồn Quản Trân Nhi ở bên cạnh lập tức sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Chẳng lẽ nha đầu chết tiệt Phương Nhi kia không phải là chết bệnh sao? Ta bảo ngươi dạy cho nàng ta một bài học nhưng không bảo ngươi g.i.ế.t. người! Tiêu Vân Chước…Không, Tiêu đại sư, ta thật sự không biết điêu nô này lại ở sau lưng ta làm ra chuyện như vậy! Nha đầu Phương Nhi kia tuổi còn nhỏ, vừa mới được phân tới trong viện của ta, nàng ta làm việc bất cẩn, ta chỉ muốn trừng phạt một chút thôi, lại không ngờ rằng điêu nô này lại đi g.i.ế.t. người!”

Nàng ta đã lớn tuổi, nha hoàn bên người đương nhiên cũng không còn nhỏ, cho nên phải dạy bảo một vài tiểu nha hoàn để thay thế.

Phương Nhi làm việc khá tốt, nhưng …nàng ta thực sự không thích tính tình của nha đầu kia.

Ngây thơ hồn nhiên, y chang cái đức hạnh kia của La Phi Diên!

Nàng ta nhìn mà bực bội, liền tìm một lý do bảo ma ma dạy dỗ một chút, sau đó nàng ta không hỏi đến nữa. Chỉ là không lâu sau, ma ma nói rằng Phương Nhi sinh bệnh, đã chết rồi.

Chẳng qua chỉ là phúc mỏng mà thôi, nàng ta cũng không để ý.

Chuyện này sao có thể trách nàng ta được? Người cũng không phải do nàng ta g.i.ế.t.!

Hơn nữa, nàng ta là chủ tử, răn dạy nha hoàn cũng là bình thường mà? Bên người Tiêu gia cô nương này cũng có một nha hoàn, nhìn nét mặt trịnh trọng sợ hãi kia thì rõ ràng nàng ấy cũng sợ uy nghiêm của Tiêu Vân Chước, đều là lập uy giống nhau cả, nàng ta đâu có sai?

Chương 289

“Ha.” Tiêu Vân Chước cười lạnh một tiếng.

“Tiểu thư nhà ngươi nói chỉ bảo ngươi dạy cho Phương Nhi một bài học, tại sao ngươi lại hạ độc thủ như thế?” Tiêu Vân Chước thuận miệng nói.

Nói như vậy, trong lòng ma ma kia càng hoảng sợ hơn.

Tại sao vị đại sư này lại biết rõ ràng như vậy? Tiểu thư chỉ nói riêng với bà ta, căn bản lúc đó không còn ai khác nữa!

Ma ma lo lắng hãi hùng cả một đêm, đã biết mình không còn tương lai gì nữa, mà cái mạng già này cũng không chắc có thể giữ được, lúc này lại bị Tiêu Vân Chước cho một kích như vậy, toàn thân liền mềm nhũn.

“Lão nô… thật sự nghe chủ tử nói để làm việc. Chủ tử nhà ta trong mắt không chứa nổi một hạt cát, trước đó có nha hoàn không cẩn thận làm vỡ đồ của chủ tử, suýt nữa bị đánh gãy tay, huống chi nha đầu Phương Nhi kia phạm sai lầm lớn hơn nữa. La gia cô nương đã chết bao nhiêu năm rồi mà Sầm gia công tử vẫn nhớ mãi không quên, chủ tử đã nhiều lần muốn đến gần mà không được như nguyện. Thế mà Phương Nhi lại cố tình ra vẻ giống như La gia đại tiểu thư, luôn là dáng vẻ ngây thơ vô tội như vậy…Chủ tử nhà ta sao có thể buông tha cho nàng ta được!”

“Chủ tử nói là bảo lão nô dạy cho một bài học, nhưng lão nô không thể chỉ trừng phạt nhẹ nhàng được…Đương nhiên, phải làm sao để Phương Nhi sửa đổi tính tình là tốt nhất! Vậy nên có tra tấn một chút, chỉ là không ngờ thân thể Phương Nhi lại yếu đuối như vậy, chỉ mới quỳ trong mưa hai đêm thôi mà đã sinh bệnh chết đi…”

Đã là tra tấn thì đương nhiên phải đánh phải mắng.

“Sau khi Phương Nhi chết, lão nô báo tin cho đại tiểu thư, rõ ràng

đại tiểu thư rất hài lòng! Lão nô… lão nô cũng chỉ là nhìn sắc mặt nàng để làm việc!" Ma ma đau khổ nói.

Tiêu Vân Chước nghe bà ta nói, lại không cảm thấy bà ta thật sự vô tội.

Quản Trân Nhi không tốt là thật, nhưng người có thể đi theo bên cạnh Quản Trân Nhi, trở thành tâm phúc như vậy thì sao có thể là người tốt được?

Mà lúc này, Quản Trân Nhi nghe mấy lời này cũng tức giận bay tới đá lão ma ma kia, chỉ tiếc hồn phách hư vô, không thể làm tổn thương đến lão ma ma dù chỉ một chút.

"Tạm thời không nói đến chuyện nha hoàn kia nữa, ngươi lại nói cho ta nghe chuyện của tiểu thư nhà ngươi đi." Tiêu Vân Chước chậm rãi bình tĩnh nói: "Lần này tiểu thư nhà ngươi bị sát hại, nhất định là có quan hệ với người mà nàng ta đắc tội trước đó. Ngươi nghĩ lại thật kỹ xem mấy năm gần đây nàng ta đã gây ra chuyện xấu gì?"

Quỷ hồn Quản Trân Nhi căm giận nhìn chằm chằm ma ma.

Giống như thể chỉ cần ma ma này mở miệng thì nàng ta sẽ lao đến xé xác vậy.

Ma ma kinh hoảng quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng suy nghĩ cẩn thận.

Nha hoàn ở bên cạnh lại càng bối rối hơn, trong đầu cũng hỗn loạn.

"Việc này…Tiểu thư…Tiểu thư đắc tội với La Phi Nguyệt…Ngoại trừ La Phi Nguyệt ra thì cũng không có nhiều người…Tuy rằng tiểu thư đối xử khắc nghiệt với hạ nhân nhưng khi đi ra ngoài tiếp xúc với người khác cũng coi như lịch sự, chỉ là không ngờ nói xấu sau lưng La gia cô nương lại bị nghe thấy, khiến cho nảy sinh mâu thuẫn. Thậm chí trước đó La gia cô nương vẫn còn là bằng hữu của tiểu thư nhà ta…" Ma ma lại nói.

Dáng vẻ Quản Trân Nhi cũng rất chột dạ.

Mấy bữa nay nàng ta rất buồn bực nên không nhịn được nói những lời không hay, mà trước đó, những suy nghĩ này của nàng ta chỉ giấu trong lòng.

Nhưng không ngờ rằng chỉ mới nói có một lần mà đã bị La Phi Nguyệt tình cờ nghe thấy, còn bị đánh nữa!

“Cho dù có mâu thuẫn với mấy tiểu thư kia cũng chỉ là cãi nhau thôi, sao có thể nghiêm trọng đến mức g.i.ế.t. người được?” Ma ma lại lẩm bẩm.

Tiêu Vân Chước hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Ý của ta là muốn ngươi nói rõ những việc ác mà tiểu thư nhà ngươi đã làm chứ không phải phân tích xem ai là người g.i.ế.t. tiểu thư nhà ngươi, ngươi hiểu không?”

Chương 290

Ma ma bị lời của Tiêu Vân Chước làm cho căng thẳng, vội vàng cúi thấp đầu.

Mà nha hoàn ở bên cạnh cũng ấp úng nói: "Nô tỳ…Nô tỳ…Nô tỳ nhớ được vài chuyện…chỉ là cầu đại sư thương xót, nể mặt nô tỳ nói ra sự thật mà nói tốt vài câu với đại nhân, mong đại nhân… giảm bớt hình phạt…"

Nàng ta biết, nếu án tử này không thể giải quyết được thì chắc chắn nàng ta phải vào đại lao, phải bị thẩm vấn.

Nếu bị đưa vào chỗ đó thì chắc chắn sẽ bị lột mất một lớp da, đến lúc đó cho dù có sống sót đi ra ngoài thì chỉ sợ nửa phần đời còn lại cũng bị hủy hoại.

Đại sư trước mắt này tuy rằng còn trẻ nhưng mấy nha dịch vừa rồi đều nghe lời nàng, tất có chút địa vị, chỉ cần nàng chịu hỗ trợ, thậm chí sớm tìm ra được hung thủ g.i.ế.t. hại tiểu thư thì nàng cũng có thể bớt chịu tội hơn!

"Ta sẽ cố gắng hết sức." Tiêu Vân Chước nói.

Đối phương chính là nô tịch, có thể giữ được tính mạng hay không cũng không phải là chuyện mà nàng có thể quyết định.

"Có lời này của đại sư là được rồi…" A Hoan lo lắng nói, sau đó nói tiếp: "Tiểu thư khi còn bé đã từng bị lạc đường ở hội đèn lồng, cũng nhờ có Sầm gia công tử gặp được nên dẫn nàng ấy về nhà, từ đó về sau nàng ấy liền có ấn tượng tốt với Sầm công tử. Sau khi lớn lên, thấy Sầm công tử có phong độ nhẹ nhàng thì càng khó quên hơn, chỉ tiếc hai người cách nhau không ít tuổi, đối phương lại có hôn ước với La gia nên cô nương chúng ta cũng chỉ đành ôm mối tương tư."

"Cô nương luôn thích hỏi thăm về hành tung của Sầm công tử, cũng rất cố chấp, mỗi khi bị Sầm công tử từ chối thì sẽ tức giận.

Ba năm trước đây, nàng ấy phát hiện La đại cô nương lúc còn sống biết làm điểm tâm nên cũng mời đầu bếp đến học công thức rồi tự mình làm đưa đến cho Sầm công tử, nhưng Sầm công tử lại không chịu nhận lấy. Sau khi trở về, cô nương tức giận đến cực điểm, nói là đồ ăn của đầu bếp không sạch sẽ nên đánh một trận rồi đuổi người ra ngoài. Sau khi đầu bếp rời khỏi phủ, cô nương cũng bắt những tửu lâu bên ngoài không được thu nhận hắn…"

"Còn có một lần, cô nương biết được Sầm công tử từ chỗ nhà tranh quay về, vô cùng vui mừng, còn tưởng rằng hắn nghĩ thông suốt rồi. Ai mà biết được người này chỉ về do được Tam vương gia mời thôi, lại rất nhanh quay trở về chỗ gần mộ chôn di vật của La gia cô nương để ở. Thứ tiểu thư ở trong phủ thấy thế chế giễu cô nương, cô nương … Cô nương hủy luôn khuôn mặt của nàng ta, lại cầu chủ mẫu gả người đến một nơi thật xa…"

"…"

Nha hoàn biết không ít chuyện, cố gắng nói nhiều nhất có thể.

"Đúng rồi! Còn có một chuyện nữa, lần đó là lần cô nương tức giận nhất…"

"Năm trước, cô nương nghe nói Sầm công tử muốn đưa con ngựa của La gia đại tiểu thư lúc còn sống cho La nhị tiểu thư, tiểu thư nhà ta…ghen tị lắm, càng hận nhị cô nương có thể nói chuyện với Sầm công tử, còn gọi từng tiếng "tỷ phu" ngọt như mật, cho nên… cho nên muốn mã phu động tay động chân ở trên con ngựa kia…"

"Mã phu kia đương nhiên không chịu. Tiểu thư nhà ta ngoài mặt thì không hề tức giận, thậm chí còn khen ngợi mã phu kia lương thiện, còn cho đặc biệt yêu cầu hắn chăm sóc cho con ngựa của mình. Nhưng một ngày kia khi Sầm công tử đến trại ngựa, tiểu thư lúc đang cưỡi ngựa ở bên cạnh La cô nương liền bị té ngã, nàng ấy vốn định dùng chuyện này để thu hút sự chú ý và thông cảm của Sầm công tử, nhưng ai mà ngờ Sầm công tử không hề nhìn nàng ấy, lại ngược lại đi quan tâm xem ngựa của La gia cô nương có bị sợ hãi hay không…"

Có thể tưởng tượng Quản Trân Nhi sẽ tức giận đến cỡ nào.

Mượn cớ ngã ngựa lần này để nói rằng đó là do sai lầm của mã phu.

Người nọ bị đánh ba mươi bản tử, còn bị phạt tiền bồi thường.

Mã phu kia là được chủ thuê mướn nên tổn thất này chỉ có thể tự mình gánh vác, thậm chí còn phải bị đuổi ra ngoài…

Chương 291

“Tiểu thư ghét nhất là loại người không nghe lời như vậy nên muốn dạy cho hắn một bài học. Sau khi mã phu rời khỏi trại ngựa, tiểu thư sai quản gia trói hắn lại, nhốt nửa tháng rồi mới thả ra…” Nha hoàn thận trọng nói.

Tiêu Vân Chước nghe vậy không khỏi cau mày.

Ánh mắt quét đến quỷ hồn Quản Trân Nhi ở bên cạnh, chỉ thấy nàng ta hình như cũng vừa mới nhớ ra chuyện này, vẻ mặt tức giận.

“Ta nhớ ra rồi! Nhất định là mã phu kia giở trò quỷ! Ta chỉ muốn tiện dân kia xử lý con ngựa thôi chứ không phải kêu hắn g.i.ế.t. người!” Quản Trân Nhi thậm chí còn không cảm thấy mình sai: “Tiêu Vân… Tiêu đại sư, không phải là ngươi muốn giúp ta bắt hung thủ sao? Mau mau gọi người đi bắt tiện dân kia lại, ta muốn hắn chết không được toàn thây!”

“Một tiện dân nho nhỏ mà lại dám mưu sát quý nữ, sao hung ác đến thế?” Quản Trân Nhi thậm chí còn nói thêm.

Tiêu Vân Chước chán ghét không thôi.

Ánh mắt lạnh như băng quét qua, Quản Trân Nhi lúc này mới vội vàng ngậm miệng lại.

Tiêu Vân Chước thở dài, bảo Tùng Thúy đi gọi quản sự trại ngựa tới đây.

Sau khi đối phương tới, nàng cũng lười nói những lời vô nghĩa, trực tiếp hỏi về mã phu kia.

Trong lòng quản sự rất kinh ngạc, nhưng nhắc tới mã phu kia thì ông ta cũng có ấn tượng sâu sắc, lập tức đáp lời: “Mã phu kia tên là Trịnh Xuyên Tử, vốn không phải là người trong kinh thành. Cha hắn là người chăn ngựa ở miền Bắc, sau này cha hắn chết, cuộc

sống khó khăn. Khi thương đội của trại ngựa chúng ta đi ngang qua nơi đó, liền mang theo cả cô nhi quả phụ trở về đây. Hắn rất giỏi chăm sóc ngựa, người cũng thành thật…"

"Ai mà ngờ đột nhiên gặp họa như thế? Không biết là con ngựa của Quản cô nương ăn nhầm thứ gì mà đột nhiên không khỏe, mới khiến người từ trên ngựa ngã xuống…Xuyên Tử cũng bị đuổi ra ngoài, chỉ là đáng tiếc…"

"Sau khi Xuyên Tử rời khỏi đây, khó khăn lắm mới tìm được một nơi để ở, nhưng lại không có bạc không có thức ăn. Mà lão nương của hắn bị thương mấy năm trước, chỉ có thể nằm ở trên giường không đi đâu được, cuộc sống rất khó khăn. Ta vốn định chờ đến khi vụ này lắng xuống thì lại đến đón người về, nhưng đến khi ta đi hỏi thăm thì mới biết được…cả hai mẫu tử đều đã chết."

Quản sự nhắc đến việc này cũng chỉ có thể than thở.

"Nghe người của quan phủ nói, Xuyên Tử đi mấy ngày không về, lão nương của hắn bị nhốt ở trong phòng rồi chết đói."

"Khi Xuyên Tử trở về, quan phủ đã giúp đỡ tổ chức tang sự xong rồi! Hắn trở về thấy nương mình không còn nữa, cùng ngày đó cũng đi theo nương hắn." Quản sự nhịn không được thở dài.

Mà quỷ hồn Quản Trân Nhi nghe đến đó cũng kinh hoàng thất thố.

"Ta…Ta không biết…" Quản Trân Nhi lắc đầu, vội vàng nói.

Tiêu Vân Chước không khỏi tức giận.

Quản Trân Nhi cũng thật đủ "hoàn toàn không biết gì"!

Một câu không biết liền dễ dàng lấy đi tính mạng người khác!

"Vậy Trịnh Xuyên Tử trước khi chết có nói cái gì không? Lão nương của hắn chết rồi, cho dù hắn có tự tìm đến cái chết thì người ta cũng biết hắn đã trải qua những chuyện gì phải không?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

“Hắn cũng có nói, ồn ào nói rằng mình bị một tiểu thư nhà giàu bắt lại…Ta cũng biết nhất định người mà hắn nói là…Quản cô nương, nhưng nghe nói quản gia quản sự cũng nhanh chóng đi tới đó, nói là tiểu thư nhà bọn họ vì thông cảm cho Xuyên Tử bị mất công việc nên chiếu cố hắn một chút, không hề có chuyện bắt cóc hay nhốt lại, thậm chí còn nói mấy ngày ấy Trịnh Xuyên Tử được quản sự mang về cho ăn sung mặc sướng, lại cho hắn tiền bạc, là chính hắn không muốn quay về chăm sóc lão nương…”

“Lúc Xuyên Tử bị đuổi ra khỏi trại ngựa, trên người hắn có thương tích. Nhưng sau khi mất tích rồi quay về, vết thương đã tốt hơn nhiều, mà quả thật trên người cũng có mùi rượu, người nhìn béo hơn trước, trên người còn có hai mươi lượng bạc…”

Nhắc tới bạc, trong mắt Tiêu Vân Chước lộ ra mấy phần sát ý.

Một tiểu quản sự sẽ không bỏ ra được nhiều bạc như vậy để tặng cho mã phu.

Chuyện này chắc chắn là do Quản Trân Nhi bày mưu tính kế.

“Ta…Bạc là do ta đưa. Ta nghĩ nhốt hắn mấy ngày là được rồi, là đủ để cho hắn một bài học rồi. Nhưng do ta mềm lòng, nghĩ rằng hắn mất đi công việc, sau này sẽ khó khăn nên cho hắn chút bạc, để tránh hắn sau này dây dưa không thôi…” Quỷ hồn Quản Trân Nhi vội vàng thấp giọng biện hộ cho chính mình.

Chương 292

Tiêu Vân Chước kiềm chế cảm xúc, không lập tức tiêu diệt linh hồn của Quản Trân Nhi.

Người độc ác cỡ này, quả nhiên là không coi tính mạng của dân chúng bình thường ra gì.

Giờ phút này, trong lòng Tiêu Vân Chước không thể không suy nghĩ nhiều một chút, vừa rồi coi như nàng xuất hiện, Quản Trân Nhi chết có liên quan đến thù cũ, bây giờ nghe chuyện này một lần, càng gần như có thể khẳng định...

Quản Trân Nhi chết chưa hết tội.

Nhưng nàng muốn chứng minh sự trong sạch cho La Phi Nguyệt, thì phải bắt được hung thủ phía sau.

Phạm pháp g.i.ế.t. người, nên đền tội, nhưng thói đời lại có quá nhiều chỗ bất công, cũng ví dụ như Trịnh Xuyên Tử, nếu như hắn quả thật có thể nói ra oan tình, cũng sẽ không bi phẫn mà tìm cái chết...

Dân chúng tầm thường muốn cầu công đạo, thì sẽ hơi gian nan một chút, mà loại chuyện này, nàng đã gặp không ít.

Tiêu Vân Chước hơi do dự, nhưng một lát sau, vẫn tiếp tục hỏi quản sự của bãi ngựa: "Lúc trước Trịnh Xuyên Tử ở bãi ngựa này, rất có giao tình với ai? Nhất là nữ tử."

Quản sự bãi ngựa cũng không ngốc, nghe lời này, trong lòng cũng kinh hãi: "Quý nhân ngài là nghi ngờ... cái chết của Quản cô nương có liên quan đến Xuyên Tử? Nhưng Xuyên Tử chết cũng đã chết rồi, cũng không đến nỗi vì chuyện xưa mà g.i.ế.t. người chứ..."

"Ngươi cứ nói là được." Tiêu Vân Chước lại nói.

"Chuyện này..." Quản sự có hơi khó xử: "Trong bãi ngựa có một

nha đầu, tuổi còn chưa lớn đâu, bây giờ mới 14 tuổi, năm đó Xuyên Tử và mẹ hắn nhặt được một đứa nhỏ trên đường vào kinh, đứa nhỏ này không có nơi nào để đi, nên đã đi cùng vào bãi ngựa, về sau được một lão ma ma ở chỗ chúng ta thu dưỡng, tiểu nha đầu kia có tình cảm rất tốt với Xuyên Tử, lúc Xuyên Tử đi, con bé cũng ầm ĩ đòi đi, nhưng mẹ Xuyên Tử khuyên, sống chết không đồng ý, dù sao nơi này còn có ăn uống yên ổn, sau khi ra ngoài, nha đầu xinh đẹp này có khi còn bị bắt nạt… cho nên mới ở lại…”

Tiêu Vân Chước có chút đau đầu.

Mới 14 tuổi à... Còn nhỏ hơn so với nàng.

"Gọi người đến cho ta xem một chút, nhưng trước đó, đừng nói lung tung." Tiêu Vân Chước nói.

Quản sự cảm thấy trong lòng bất ổn, đối với lời của Tiêu Vân Chước quả thực tuân theo.

Lập tức trở về gọi người.

Rất nhanh, tiểu nha đầu kia đã được dẫn tới.

Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua, đã có thể chắc chắn.

Mà trong nháy mắt Quản Trân Nhi nhìn thấy nha đầu kia, ký ức trước khi chết lại càng thêm rõ ràng, lập tức kêu lớn lên: "Là nó! Chính là nó đẩy ta!"

Tiêu Vân Chước không phản ứng đến Quản Trân Nhi.

Ngược lại bảo quản sự lui xuống, chính mình thì dẫn theo tiểu nha đầu này đi xung quanh một chút.

Tiểu nha đầu này có đôi mắt đen nhánh, xem ra cũng là kẻ có tính bướng bỉnh, đi theo bên cạnh Tiêu Vân Chước, cũng không rụt rè.

"Ngươi cũng đã biết, một vụ án liên lụy đến hai quý nữ, bất kể thế nào nha môn cũng sẽ phải điều tra ra chân tướng mới có thể bỏ qua?" Tiêu Vân Chước nhẹ nhàng hỏi thăm.

Tiểu nha đầu sửng sốt một chút, sau đó nhẹ gật đầu: "Ừm."

"Ngươi tên là gì?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

"Ta tên Chiêu Nhi." Nàng ta có hơi trầm mặc trả lời.

Chiêu Nhi, Chiêu Nhi, cha mẹ của nàng ta đặt cho nàng ta cái tên này chính là vì để cầu nhi tử, năm nàng ta tám tuổi, cha mẹ muốn bán nàng ta cho người khác làm con dâu nuôi từ nhỏ, nàng ta rất sợ hãi nên đã chạy đi, chạy rất xa cũng rất mệt, té xỉu ở ven đường, thiếu chút đã chết.

Xuyên Tử ca phát hiện ra nàng ta, đại nương chăm sóc nàng ta, bọn họ cùng đến Kinh Thành.

Xuyên Tử ca nói, bạc ở kinh thành dễ kiếm hơn một chút, chờ tích lũy đủ bạc, có thể có tiền mua trâu ngựa, đến lúc đó bọn họ sẽ về Bắc Địa chăn nuôi, hắn nói nơi này rất bao la, phong cảnh cũng tốt, người ở nơi đó, tâm tình thoài mái.

Nàng ta rất mong đợi.

Chương 293

Xuyên Tử ca tài giỏi, rất biết chăn ngựa, mỗi tháng có thể tiết kiệm được không ít tiền bạc, thỉnh thoảng còn có thể được thưởng.

Nhưng tất cả đều bị huỷ bởi vì nữ nhân xấu xa kia!

"Không sợ chết sao?" Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta, đứa trẻ còn nhỏ như vậy, bình thường cũng vô tội đơn thuần, có thể có ý đồ xấu gì? Chỉ là bị dồn đến đường cùng, không có chỗ phát tiết mà thôi.

"Quý nhân biết rồi sao?" Chiêu Nhi bình tĩnh nhìn nàng: "Ta cũng cảm thấy, ta không trốn được bao lâu nữa."

"Nếu như không có đại nương và Xuyên Tử ca, ta đã chết từ lâu rồi, chúng ta đã nói là sẽ sống nương tựa vào nhau, nhưng bây giờ chỉ còn lại có một mình ta, ngài nói ta nên sợ chết không?" Chiêu Nhi thậm chí còn không có cảm giác muốn khóc.

"Ban đầu ta cũng không dám làm." Chiêu Nhi lại bồi thêm một câu.

Nàng ta khẽ di đá vụn dưới chân, sau đó lại nói thầm: "Hôm qua ta biết nàng ta tới, nên đã len lén trốn đi nhìn, ta muốn biết người ác độc như vậy, có dáng vẻ như thế nào, ta nhất định phải nhớ kỹ, mỗi ngày đều phải phỉ nhổ một lần!"

"Ta nghe thấy nàng ta nói xấu cô nương nhà khác đầy ác độc, còn trông thấy nàng ta và một quý nữ khác đánh nhau, lúc ấy ta thật sự vô cùng muốn chạy đi giúp đỡ vị quý nữ kia cùng động thủ, cũng có thể trút giận được, nhưng ta nghĩ, nếu như bị phát hiện, nàng ta chắc chắn khiến cho ta sống không bằng chết, sẽ làm giống như Xuyên Tử ca..."

"Khi đó ta sợ rồi."

"Về sau, nàng ta đi gặp riêng người khác, vị công tử kia rõ ràng

cảm thấy không ổn, hùa theo an ủi vài tiếng rồi vội vàng chạy, La cô nương trước đó đã đánh nhau lại tới tát cho nàng ta mấy cái, rất là đã nghiền, ta cũng cảm thấy hả giận, ta nghĩ, thì ra thiên kim danh môn cũng không có gì hơn, làm chuyện xấu cũng sẽ bị người khác trả thù!"

"Khi đó, ta vẫn không nghĩ là sẽ động thủ."

"Nhưng sau khi La cô nương đi, nàng ta soi gương ở hồ nước..."

"Ta đã nghĩ, cả đời này, chắc là cũng chỉ có một cơ hội này để báo thù cho Xuyên Tử ca..."

"Ta nhớ tới dáng vẻ vênh váo tự đắc của nàng ta, trong lòng vô cùng khó chịu, lúc Xuyên Tử ca sắp chết bất lực cỡ nào, nàng ta thì sao chứ? Về sau nàng ta vẫn như cũ trải qua cuộc sống phú quý của chính mình..."

"Ta cứ như vậy đẩy người xuống..."

"..."

Chiêu Nhi bình tĩnh nói xong, sau đó nhìn nàng: "Ngươi muốn bắt ta có đúng hay không?"

"Ngươi bắt đi, dù sao ta chỉ là một mạng rẻ mạt, sớm nên chết rồi, trước khi chết còn có nữ nhân độc ác kia đi cùng ta, ta cũng không phụ lòng với Xuyên Tử ca và đại nương rồi!" Chiêu Nhi lại nói.

Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ của người này không tim không phổi, nói không rõ là có tâm tình gì.

G.i.ế.t. người ấy à, có người quả thực nên g.i.ế.t., cách đây mấy năm nàng cũng đã một mình sinh hoạt, cũng có vài kẻ ác ôn gây sự với nàng, lúc nên động thủ g.i.ế.t. người, tuyệt đối không thể lưu tình, nếu không sẽ để lại cho mình tai hoạ vô tận, nhưng khi đó, nàng ở vùng Quan Tây, nơi này hơi hoang dã man rợ, thậm chí có vài tiểu địa phương căn bản không tuân theo luật pháp, cũng chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của chính mình, cho nên, chỉ cần ứng nhân quả, nàng cũng sẽ không quá để ý đến sinh tử của người

khác.

Nhưng sau khi về kinh, quy củ đã thay đổi.

Quản Trân Nhi đáng chết, Chiêu Nhi cũng không tính là hoàn toàn vô tội.

"Lúc nhận tội ngoan ngoãn một chút, phủ doãn Hoắc đại nhân cũng coi như công tư, chắc là sẽ không để ngươi chịu khổ trong đại lao đâu, mặt khác chuyện của Trịnh Xuyên Tử và mẫu thân hắn, ta cũng sẽ tố cáo với Hoắc đại nhân." Tiêu Vân Chước nghĩ một chút, lại nói: "Trịnh Đại nương cứu được tính mệnh của ngươi, là ân nhân, càng như mẫu thân, lúc lên công đường thẩm vấn, có thể nói nhiều thêm một chút những chuyện khi sống cùng mẹ con Trịnh gia."

Tội g.i.ế.t. người là không thể tha, nhưng nếu như là báo thù vì ân nhân thậm chí mẫu thân, vậy thì là hai chuyện khác nhau rồi.

Chỉ cần không chịu sự ảnh hưởng quyền thế của Quản thị, Chiêu Nhi sẽ không bị tử hình.

"Mẹ con Trịnh gia mặc dù là mã phu, nhưng lại lương thiện, Hoắc đại nhân chắc chắn sẽ rửa sạch oan khuất cho bọn họ, chỉ cần hành vi phạm tội của Quản Trân Nhi bị người khác biết, vậy thì tự có bách tính cầu tình cho ngươi, cầu xin phán quyết nhẹ chút, cho nên, ngươi đừng giống như Trịnh Xuyên Tử đi tìm chết, kiên nhẫn chờ được chứ?" Tiêu Vân Chước lại nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt nhìn đối phương vô cùng hiền hoà.

Chiêu Nhi mê man nhìn nàng, giống như không hiểu vì sao thiên kim tiểu thư này lại giúp nàng ta.

Chương 294

Chiêu Nhi chưa từng được đi học, cũng không hiểu quy củ lễ nghi, nhưng là người biết ân nghĩa.

Lúc này nghe thấy lời Tiêu Vân Chước nói, đã biết nàng một lòng muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của nàng ta, cũng bởi vậy, mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có thêm chút trịnh trọng.

"Quý nhân tốt với ta, trong lòng ta cảm kích, thế nhưng... Nữ nhân xấu xa kia là thiên kim tiểu thư, trong nhà làm đại quan… Ta biết g.i.ế.t. người phải đền mạng, người nhà kia cũng nhất định sẽ tìm cách để ta chết mới được, vì một mình ta mà làm phiền người khác, ta cảm thấy quá áy náy..." Chiêu Nhi cúi thấp đầu xuống một chút.

Nàng ta đã g.i.ế.t. người, chính là đôi tay này, hung hăng đẩy người xuống.

Lúc nữ nhân xấu xa kia rơi xuống nước, nàng ta cũng hối hận trong nháy mắt, nhìn dáng vẻ Quản Trân Nhi ngụp lặn trong nước, hình như cũng không có gì khác biệt so với người bình thường.

Thế nhưng cho dù nàng ta hối hận thì cũng đã muộn rồi, bởi vì nữ nhân xấu xa kia rất nhanh đã chìm xuống.

Tiêu Vân Chước nhìn tiểu cô nương thấp hơn so với nàng một chút, chỉ nói: "Ngươi làm theo lời ta bảo, cố gắng sống sót. Chỉ là nhìn mạng ngươi phúc mỏng, cuối cùng lại g.i.ế.t. người, cho nên sống một kiếp này, ngươi phải trưởng thành thật tốt, làm nhiều việc thiện mới được, chắc chắn sẽ khiến sai lầm ngày đó biến mất."

Tiểu nha đầu này số mệnh long đong, sau này muốn trôi chảy cũng khó, ngược lại là có thể tìm người trời sinh phú quý, để cho nàng ta theo bên cạnh, như thế cũng có thể chịu chút ảnh hưởng, không xui xẻo như vậy.

Hốc mắt Chiêu Nhi đỏ lên.

Vừa rồi quý nhân trước mắt hỏi nàng ta có sợ chết không...

Nàng ta nói không sợ, nhưng sao lại không sợ hãi chút nào chứ?

Nàng ta từ nhỏ đã không được phụ mẫu yêu quý, bị đánh chịu đói là chuyện thường xảy ra, khi còn bé còn bị bệnh mấy lần, đều may mắn vượt qua, bởi vì cuộc sống gian nan, liều mạng giãy dụa cho tới bây giờ không dễ dàng, cho nên, vốn dĩ nàng ta rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình...

Sau khi gặp đại nương và Xuyên Tử ca, nàng ta thật sự vô cùng hạnh phúc, mỗi ngày đều sợ mình sẽ bị bệnh, xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì đó, sợ bỏ lỡ cuộc sống tốt như thế!

...

Biểu cảm của Tiêu Vân Chước, những lời kia cũng được quỷ hồn Quản Trân Nhi nghe thấy.

Nàng ta vốn dĩ cho rằng, Tiêu Vân Chước này tìm được hung thủ, sẽ giúp nàng ta xử lý sạch sẽ người, thật sự không nghĩ đến, nàng lại muốn giúp hung thủ g.i.ế.t. người này!

"Nàng ta cũng g.i.ế.t. người mà! Nàng ta còn tự tay g.i.ế.t. người! Vì sao ngươi không trách cứ nàng ta!?" Quản Trân Nhi nghĩ mãi mà không rõ: "Mã phu gì đó kia, hắn không phải do ta g.i.ế.t., là tự mình tìm chết, rõ ràng ta vô tội như thế, vì sao ngươi lại còn thương hại cho nha đầu ngang bướng ti tiện này! Tiêu Vân Chước, không phải ngươi nói ngươi là đại sư sao? Đại sư không nên công bằng sao?!"

Tiêu Vân Chước nghe thấy Quản Trân Nhi kêu gào, trực tiếp ngừng lại.

Vì để tránh hù doạ đến Chiêu Nhi, nàng bảo Tùng Thuý dẫn Chiêu Nhi đi tìm Lục thúc, bản thân thì nói với Quỷ Hồn trôi nổi này: "Ai nói đại sư thì phải công bằng hả?"

"Thần Ẩn Môn chúng ta làm việc, chỉ cần không thẹn với chính mình là được rồi, trong lòng ta không có trở ngại gì, vậy chuyện ta làm cũng là chính xác." Tiêu Vân Chước bình tĩnh, mặt dày mày dạn nói ra.

"Ngươi không nói đạo lý! Nàng ta là hung thủ g.i.ế.t. người! Ngươi giúp nàng ta, ngươi và hung thủ g.i.ế.t. người có gì khác nhau!?" Quản Trân Nhi phẫn nộ nói.

"A..." Tiêu Vân Chước cười lạnh một tiếng: "Ta nói rồi, luận về tâm tư. Ngươi thật sự chưa từng tự tay cầm dao cắm vào thân thể những người đã chết kia, nhưng ngươi ác độc còn hơn so với trực tiếp động thủ, g.i.ế.t. người chỉ là đập đầu xuống đất, mà ngươi thì sao? Một câu nói hời hợt, đã hủy cả đời của một đầu bếp vô tội, muốn cái mạng nhỏ của một nha hoàn, còn khiến hai mẹ con tuyệt vọng đến chết, kết quả của ngươi vốn là báo ứng, mà kết cục của Chiêu Nhi thì lại không nên như thế."

"Biết vì sao ta phải giữ ngươi lại không?" Tiêu Vân Chước lạnh mặt nhìn nàng ta.

"Ngươi muốn làm gì!?" Quản Trân Nhi có chút sợ hãi.

Nàng ta biết, Tiêu Vân Chước có thể quyết định sống chết linh hồn của nàng ta...

Chương 295

"Dù sao ngươi cũng nên nhìn bộ dạng của chính mình sau khi chết bị người khác phỉ nhổ." Tiêu Vân Chước châm chọc nhìn nàng ta: "Trực tiếp để ngươi tan thành mây khói, quá dễ dàng rồi."

Tiêu Vân Chước ít khi cay nghiệt mà trong lòng cũng vô cùng chán ghét Quản Trân Nhi.

"Không! Ngươi không thể đối xử với ta như vậy! Tiêu Vân Chước, ngươi quên ngươi là nữ nhi của Tiêu gia sao? Tỷ tỷ của ta là Quý Phi nương nương, ngươi đắc tội ta chính là đắc tội với Quý Phi, Quản thị chúng ta sẽ không trơ mắt nhìn ngươi hủy danh tiếng của ta đâu!"

"Ngươi cũng có thể giúp đỡ La Phi Diên, La Phi Diên chết rất không rõ ràng, vì sao ngươi không thể giúp ta, La gia có thể cho ngươi nhiều thứ, Quản thị chúng ta cũng có thể cho như vậy!"

"Ta xin ngươi giúp ta một chút, ngươi xử lý nha đầu ngang bướng này đi, ta... Ta sẽ báo mộng cho tỷ tỷ ta, ta bảo nàng ban thưởng cho ngươi!"

"..."

"Báo mộng? Ngươi bây giờ chỉ có thể đi theo bên cạnh ta, ta bảo ngươi ở đâu, ngươi cũng chỉ có thể ở đó, ngươi cảm thấy mình sẽ có năng lực báo mộng hay sao?" Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta kêu gào, không động lòng chút nào.

Trong cõi thế tục này, nàng quả thật chỉ là nữ nhi của Tiêu gia.

Nhưng người chết rồi, muốn đối nghịch với nàng, vậy thì chính là ngay cả tư cách gặp Diêm vương cũng bị mất.

Tùng Thuý dẫn theo Chiêu Nhi tìm tới Hoắc Lục thúc chưa được một lát, Tiêu Vân Chước cũng đã đến rồi.

Tùng Thuý đã kể lại một lần mọi chuyện với Lục thúc, lúc này biểu cảm của Hoắc Lục thúc còn có chút... Kinh hãi khó mà diễn tả được bằng lời.

Câu chuyện xưa này, không phải không tra được, nhưng dù sao cũng phải tốn chút thời gian và quá trình.

Nhưng thủ đoạn của biểu chất nữ nhà ông ấy có phải có chút quá nhanh rồi hay không hả?

Lúc này mới được bao lâu? Đã điều tra rõ ràng rồi!

Nha hoàn, bà tử, quản sự, còn có hung thủ g.i.ế.t. người... Cả đám đều nói rõ ràng.

Lại nhìn hung thủ kia, một nha đầu mười ba mười bốn tuổi tóc vàng hoe, gầy gò nhỏ bé, ánh mắt còn có mấy phần rụt rè, giờ phút này ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, khiến ông ấy không tự chủ được nhớ tới nữ nhi nhà mình.

Đúng là đứa trẻ còn bé như vậy... Động thủ.

Nguyên nhân cũng đã nói rõ ràng... Hoắc Lục thúc cũng nhịn không được toát ra mấy phần đau lòng.

"Lục biểu thúc đại nhân, ngài thấy thế nào?" Tiêu Vân Chước vẻ mặt thành thật hỏi.

Hoắc Tuần mỗi lần nghe thấy nàng xưng hô như vậy, đều cảm thấy vô cùng buồn cười, nếu như là người bên ngoài, vì để bày tỏ sự thân thiết, gọi Lục thúc là được rồi, nhưng nàng lại cứ gọi là biểu thúc rồi đại nhân, nghe đến mệt mỏi.

"Hôm nay Quý Phi khóc cầu xin bệ hạ làm chủ, bệ hạ cũng đã ra lệnh, bảo ta trong vòng bảy ngày điều tra ra hung thủ... Bây giờ hung thủ đã tìm được nhanh, nhưng mạng của tiểu nha đầu này, muốn bảo đảm cũng không dễ dàng." Nguyên nhân chính là như thế, Hoắc Tuần mới cảm thấy tiểu nha đầu này đáng thương đáng tiếc.

Tiêu Vân Chước cũng hơi nhíu mày.

Quản Trân Nhi bên cạnh nghe vậy, có chút hi vọng, vội vàng nói: "Tiêu Vân Chước ngươi nghe thấy rồi chứ? Tỷ tỷ của ta đã bảo bệ hạ điều tra rõ rồi, nếu ngươi khăng khăng muốn hại ta, vậy chính là làm trái ý của bệ hạ! Nếu như đắc tội với bệ hạ, Tiêu gia các ngươi không gánh nổi!"

"Chiêu Nhi g.i.ế.t. người chính là đại tội, có thể làm phiền Lục biểu thúc sắp xếp một cỗ xe tù, đưa người từ trong bãi ngựa này đi ra ngoài hay không? Thân phận nàng ta thấp còn dám sát hại quý nữ, không thiếu được phải diễu phố thị chúng một phen..." Tiêu Vân Chước nói xong, chỉ là lại có chút ngượng ngùng nói ra: "Chỉ là, nếu đã như vậy, có khả năng ngài cũng phải khai báo với cấp trên..."

Nếu như là tội ác tày trời, dạo phố thì sẽ phải chịu đau khổ rất lớn.

Nhưng... Dáng vẻ này của Chiêu Nhi, ai sẽ cảm thấy nàng ta đáng chết?

Lại tìm một số người lan truyền chân tướng một phen, chỉ cần bách tính chú ý quan tâm đến vụ án này, vậy Quản thị nếu muốn nhúng tay, lấy quyền thế đè ép người, thì sẽ khó khăn.

Chương 296

Hoắc Lục thúc nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu Vân Chước, cũng không đành lòng từ chối.

Phạm nhân dạo phố cũng là chuyện thường xảy ra, chỉ là Quản cô nương vừa là người bị hại cũng vừa là hung thủ g.i.ế.t. người, nếu như bị người của Quản gia biết, chắc sẽ muốn vụng trộm xử quyết Chiêu Nhi, chấm dứt tai hoạ về sau.

Ông ấy cũng không phải là không thể giả vờ làm kẻ ngốc, Hoắc gia mặc dù không có võ tướng, thế nhưng đều là người có khí khái, chút chuyện nhỏ này cũng không phải không dám làm.

"Việc này cũng không tính là phiền phức." Hoắc Lục thúc nhìn nàng: "Ngươi một tiểu nha đầu cũng có lòng từ bi, không có lý nào ta lại không thể vì dân làm chủ, Tam vương gia thường đến phủ nha của ta tham gia náo nhiệt, hắn ta luôn luôn là kẻ không sợ phiền phức, chỉ sợ không cần ta đi mời, người đã ở ngay nha môn chờ ta rồi."

Vừa mới nghe nói Quản cô nương làm những chuyện kia, Hoắc Tuần cũng hết sức tức giận.

Vụ án của Trịnh Xuyên Tử, ông ấy biết.

Lúc đó có người báo án, nói rằng rõ ràng cửa lớn không khoá, nhưng nhiều ngày rồi không thấy có người ra vào, quả thực kỳ quái, nên đã gọi người của nha môn đến xem một chút, vừa kiểm tra, đúng là có người già chết đói ở bên trong, tử trạng đáng thương, con bà ấy Trịnh Xuyên Tử không rõ tung tích.

Bởi vì thời tiết nóng bức, đành phải nhanh chóng hạ táng lão nhân, lại phái người đi tìm kiếm tung tích của Trịnh Xuyên Tử, chỉ là nha môn không tìm được người.

Trong kinh nhân khẩu lưu động lớn, không thể tra ra được, chỉ dán bố cáo, thông báo cho bách tính xung quanh, nếu như nhìn thấy

Trịnh Xuyên Tử trở về, báo cho nha môn.

Mẫu thân hắn bại liệt nằm trên giường, hắn lại để bà ấy chết đói ở nhà, có lẽ có hiềm nghi cố ý vứt bỏ ngược đãi.

Cũng không lâu lắm, Trịnh Xuyên Tử quả nhiên trở về.

Mặc dù hắn luôn miệng nói là bị người khác cầm tù, nhưng... Lại không có chứng cứ.

Trên người không chỉ không có dấu vết bị trói, thậm chí trên quần áo còn lưu lại mùi vị rượu thịt, hắn còn nhận tiền của Quản thị, như vậy, hắn muốn cáo trạng quản gia của Quản thị, vậy thì vô cùng khó khăn.

Càng không nghĩ tới, người này còn là người mạnh mẽ, sau khi có nỗi khổ không nói ra được, lại trực tiếp đi tìm cái chết.

Hoắc Tuần cũng rất bất đắc dĩ, trong kinh nhà quyền quý nhiều, lúc trước cũng xảy ra những chuyện tương tự, những người quyền quý này muốn hại người dễ như trở bàn tay, cho dù bị bắt được nhược điểm, thì chính là tìm cách làm cho người khác gánh tội thay, cho dù là ông ấy cũng không còn biện pháp nào.

Cũng bởi vì chuyện của Trịnh Xuyên Tử ông ấy vô cùng rõ ràng, cho nên lúc này khi biết được chân tướng sự việc, trong lòng Hoắc Tuần còn phẫn nộ hơn so với Tiêu Vân Chước.

Chỉ là tuổi tác của ông ấy, cũng không phải lúc xúc động.

Lúc này, càng không thể có cảm giác tình người quá mức mãnh liệt ở trong đó, nếu không ngược lại sẽ không giải oan được tốt cho mẹ con Trịnh Xuyên Tử.

Hoắc Tuần bảo người dẫn Chiêu Nhi xuống dưới trước, trông coi chặt chẽ.

Một lát sau, tự mình đi đến nơi các vị công tử tiểu thư nghỉ ngơi, gom người lại cùng một chỗ.

Lúc này, sắc trời đã hơi muộn.

La Phi Nguyệt vừa vặn ngủ bù một giấc, khi tỉnh lại, nhìn dáng vẻ trịnh trọng của Hoắc đại nhân, trong lòng cũng có chút thấp thỏm không yên.

Hoắc Tuần liếc nhìn chư vị trước mắt một chút, sau đó đi tới trước mặt La Phi Nguyệt, khách khí ôm quyền nói: "Trước đó bản quan còn chưa tra ra được chân tướng, lại bởi vì La cô nương có hiềm nghi lớn nhất, cho nên ngôn từ đối với cô nương có hơi khắc nghiệt một chút, mong La cô nương chớ trách."

Thốt ra lời này, ánh mắt La Phi Nguyệt sáng lên: “Ông tìm được hung thủ rồi à?"

Hoắc Tuần liếc nhìn Tiêu Vân Chước một chút, biết chuyện này không giấu được.

Trước đó nàng đến Tống gia, Tống gia đã xui xẻo, bây giờ nàng tới bãi ngựa này, hung thủ lại tìm được, nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Nếu như che giấu, ngược lại còn dễ dàng khiến Quản thị trả thù hơn, chi bằng quang minh chính đại nói ra, cho dù Quản thị biết, bên ngoài cũng không thể có bất cứ oán hận gì.

Chỉ là, lời dặn dò của biểu huynh Tiêu Trấn Quan kia, là không hoàn thành được rồi.

Chương 297

"Nói ra thật xấu hổ, hung thủ kia cũng không phải là bản quan tìm ra." Hoắc Tuần tự giễu cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Tiêu Vân Chước: “Chất nữ này của ta nhạy cảm thông tuệ, hung thủ kia lại thẹn trong lòng, thấy nàng hiền lành, nên đã kể lại toàn bộ với nàng."

La Phi Nguyệt nghe xong, lông mày cũng muốn bay lên.

"Ta biết mà! Ngươi nhất định có thể giúp ta rửa sạch oan khuất!" Giọng nói của La Phi Nguyệt thanh thúy vang dội, càng khiến cho mọi người không hiểu.

Nàng ta nhớ tới lời Tiêu Vân Chước nhắc nhở trước đó, lập tức thu lại vẻ mặt vui vẻ, vội vàng khách khí thở dài nói với Tiêu Vân Chước: "Đa tạ Tiêu đại sư đã tra ra chân tướng! Lần này vì chuyện nhỏ của ta như vậy đã làm phiền ngươi thật sự là quá không nên, sau khi trở về ta... Ta nhất định sẽ làm nhiều việc thiện, đa tạ thần tiên phù hộ!"

"..." Hoắc Tuần nheo mắt.

"..." Khoé miệng Tiêu Vân Chước cũng khẽ giật một cái rất nhỏ, dáng vẻ của La Phi Nguyệt quả thực khoa trương, dù là da mặt nàng dày, cũng suýt nữa không gánh nổi rồi.

"La cô nương?" Nhất thời có người nghi ngờ nhìn nàng ta, hỏi: "Vì sao ngươi xưng hô với Tiêu cô nương như vậy?"

"Dĩ nhiên là bởi vì Tiêu cô nương chính là người tu hành? Sư phụ nàng là Bạch Nhật Phi Thăng Lão Thần Tiên, nếu không các ngươi cho là vì sao nàng tuổi còn nhỏ, có thể nhiều lần phá được kỳ án?" La Phi Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, thay đổi uất khí trước đó.

Nàng ta cực kỳ ghét người đã chết, mà nàng ta còn không phải hung thủ g.i.ế.t. người, có chuyện gì có thể vui sướng hơn so với chuyện này!

"Chúng ta cũng đã được nghe nói Tiêu cô nương phá án thư đồng của Tống gia, chỉ là... Xưng là đại sư, có phải là nói quá sự thật hay không?" Có người nhịn không được nghi ngờ hỏi.

La Phi Nguyệt vô cùng tự nhiên mở miệng: "La Phi Nguyệt ta đã từng lừa người khác khi nào? Lúc trước Tiêu đại sư đi một chuyến đến viện tử mà tỷ tỷ của ta mất tích, đã có thể tính ra được vị trí của hài cốt tỷ tỷ ta! Ân tình như thế La gia ta tuyệt đối sẽ không quên! Hôm nay, Tiêu đại sư lại giúp ta một lần nữa, cũng thực sự là bởi vì ta và nàng có duyên phận! Các ngươi không có duyên, tất nhiên là không hiểu tâm tình của ta!"

Tiêu Vân Chước đột nhiên cảm thấy, trước đó căn bản không cần đặc biệt dặn dò La Phi Nguyệt điều gì.

Lúc nàng ta đắc ý, vốn dĩ kiêu ngạo lại khoa trương.

"Tiêu cô nương, ngươi thật sự không phải người thế tục như chúng ta?" Lập tức có người hỏi.

La Phi Nguyệt này có tính xấu, nếu không thực tình bội phục, tuyệt đối sẽ không nói ra lời như vậy.

"Ta vốn dĩ là ẩn sĩ, bây giờ đang tuân theo mệnh lệnh của sư phụ, vào đời học tập." Tiêu Vân Chước thản nhiên cười một tiếng, lạnh nhạt nói.

"Vậy sư phụ ngươi là người phương nào? Chúng ta đã nghe nói qua hay chưa?"

"Vừa mới nói là cao nhân ẩn thế, nếu như nghe nói tới mới kỳ lạ đó!" La Phi Nguyệt lập tức cao giọng nói: "Hôm nay đại sư đã vì chuyện của ta mà hao phí không ít tinh thần, các ngươi đừng có hỏi tới hỏi lui quấy rầy nàng, nếu nàng và các ngươi có duyên phận, sẽ có lúc qua lại!" La Phi Nguyệt mở miệng nói.

Hoắc Tuần nghe mà nhức đầu, hận không thể bảo người chặn miệng La Phi Nguyệt lại.

Tiêu Vân Chước lại cảm thấy... La Phi Nguyệt, chính là tri kỷ.

Có cao nhân nhà ai sẽ dài dòng văn tự giới thiệu chính mình? Nàng nếu không phải thua thiệt về tuổi tác, dựa vào bản lĩnh của mình, cũng sẽ không bị người khác hoài nghi và miệt thị.

Đáng tiếc, nàng chắc là lại còn phải trưởng thành thêm mười năm nữa, vóc dáng và khuôn mặt này mới có thể hoàn toàn nẩy nở, bớt đi dáng vẻ non nớt và dễ bắt nạt.

La Phi Nguyệt nói xong lời kia, ánh mắt còn sáng lấp lánh nhìn nàng.

Nàng ta đã nói như vậy rồi, người bên ngoài cũng không tiện lại tiếp tục dây dưa, dù sao La Phi Nguyệt là người ngay thẳng, nếu như đắc tội với nàng ta, về sau sẽ bị mất mặt nhiều!

"Hoắc đại nhân! Hung thủ kia, rốt cuộc là ai mà ác độc như thế, hại đứa con số khổ của ta..." Mẫu thân của Quản Trân Nhi lúc này cũng khóc lóc um sùm hỏi.

Chương 298

Quản mẫu vừa nói chuyện, trên mặt Hoắc Tuần cũng hiện lên mấy phần lúng túng.

"Bá mẫu cố nén bi thương, bây giờ Hoắc đại nhân còn có Tiêu cô... Tiêu đại sư đã tìm được hung thủ, nhất định có thể báo thù rửa hận thay cho Quản cô nương!"

"Đúng vậy, đúng vậy, Quản cô nương ở trên trời có linh thiêng chắc cũng không hy vọng ngài vì nàng ta mà đau buồn như thế, ngộ nhỡ ảnh hưởng đến thân thể vậy thì không tốt?"

"Kẻ gian trá này dám tập kích quý nữ của quan gia, đơn giản chính là to gan lớn mật, nên băm thây vạn đoạn!"

"..."

Người ở đây, phần lớn chính là tức giận bất bình, có người vội vàng an ủi Quản mẫu, còn có người thì lời lẽ chính nghĩa, hận không thể tự tay báo thù cho Quản Trân Nhi.

Mà lúc này đầu Quản Trân Nhi cũng lắc loạn xạ như cái trống lúc lắc.

“Đừng hỏi...Mẹ, được rồi! Chúng ta bỏ đi, đừng hỏi bọn họ, bọn họ sẽ hại ta!" Quỷ hồn Quản Trân Nhi sốt ruột đến mức muốn bốc cháy.

Chỉ tiếc rằng, ngoại trừ Tiêu Vân Chước, người bên ngoài đều không nghe thấy nàng ta nói.

Lúc này Tiêu Vân Chước cũng hiểu Lục biểu thúc không trực tiếp bảo người khác rời đi, mà chính là ở trước mặt nhiều người như vậy công bố nguyên nhân kết quả...

Các công tử và cô nương ở nơi này, có ai mà không có thân phận tôn quý?

Chỉ cần sự việc qua tai của bọn họ, Quản thị muốn che giấu đi chân tướng, vậy thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hơn nữa, phía sau những công tử tiểu thư này, còn có phụ thân, tổ phụ của bọn họ, những người kia đều là quan viên trong triều, vương triều này đã xây dựng gần sáu mươi năm, thời gian vẫn còn vô cùng ngắn, càng ở vào thời thịnh thế, càng quan tâm đến phong tục và tiếng nói của nhân dân.

Quản thị dung túng nữ nhi trong nhà ức hiếp bách tính, chính là sự thật.

Hoắc Tuần cũng không vội vã, thậm chí còn vô cùng kiên nhẫn chờ đợi tâm trạng của mọi người trở nên gay gắt, nhìn bọn họ đối với vấn đề này càng ngày càng tức giận.

Bọn họ bây giờ kêu oan cho Quản Trân Nhi, sau khi biết chân tướng, thì sẽ càng bởi vì chính mình bị lừa vào tròng mà cảm thấy phẫn nộ.

Có đầy đủ cảm xúc, đợi sau khi bọn họ về nhà, dĩ nhiên cũng có thể thêm mắm thêm muối, cực kỳ hoàn mỹ truyền đạt chân tướng ra ngoài.

Sau khi đợi chốc lát, Hoắc Tuần mới chậm rãi mở miệng.

"Việc này... Phải nhắc đến một vụ án trước đó, một vụ kỳ án có người chết đói dưới chân thiên tử..." Hoắc Tuần thừa nước đục thả câu.

Giờ khắc này, Tiêu Vân Chước phát hiện biểu thúc này của nàng cũng không phải người thành thật, cũng biết sơ qua về lòng người, càng biết cách kể chuyện xưa.

Ngay cả Quản mẫu cũng ngơ ngác nhìn ông ấy.

"Dưới chân thiên tử còn có người chết đói? Chẳng lẽ cũng là do hung thủ kia gây nên?!"

Hoắc Tuần lắc đầu, lại nói: "Trong bãi ngựa này, vốn dĩ có một mã phu, tài chăn ngựa là tuyệt nhất, dựa vào bản lĩnh này, sớm muộn gì cũng có thể ở kinh thành lấy vợ sinh con, trải qua cuộc sống bình thường, nhưng ai biết trời không toại lòng người, một ngày nọ có một quý nhân đến bảo hắn hại người, mặc dù hắn nhát gan sợ phiền phức, nhưng lại càng lương thiện thành thật, cắn răng từ chối, ai ngờ bởi vậy mà bị quý nhân oán hận, đuổi hắn ra ngoài, thậm chí..."

Hoắc Tuần cũng không vội vã nói quý nhân này là ai.

Ông ấy chậm rãi kể, thậm chí còn nói quý nhân này phái thủ hạ cố ý nguỵ tạo mã phu tham đồ phú quý.

Nghe nói mẫu thân của mã phu đang sống lại bị chết đói...

Mọi người cũng nhịn không nổi mà tức giận.

"Thật sự là đáng thương! Hoắc đại nhân, chẳng lẽ quý nhân ác độc phía sau này..., chính là hung thủ của án này? Người này thật ác độc, lấy mạng người ra làm trò đùa!"

"Chờ chút..." Một cô nương trong đó nhỏ giọng nói: "Ta nhớ ra rồi... Ta nhớ trước đó Quản Trân Nhi ngã ngựa, nguyên nhân chính là mã phu cho con ngựa kia ăn đồ không sạch sẽ, mã phu kia hình như bị đuổi ra ngoài..."

Lời này vừa thốt ra, mọi người giật mình.

Mà Quản mẫu cũng phát hiện không đúng, vội vàng định mở miệng.

Nhưng Hoắc Tuần nào cho bà ta cơ hội, lập tức nói: "Đúng là như thế đấy, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta kể lại chuyện cũ này, Quản cô nương tính toán mã phu, khiến hai mẹ con đáng thương chịu chết, mẫu thân của người này lúc còn sống từng nhận một cô con gái nuôi, tiểu nha đầu kia chỉ mười ba mười bốn tuổi, cách đây mấy năm bị người khác vứt bỏ, may mắn mà có mẹ con Trịnh gia chăm sóc, lúc này mới có nhà... Ai, nàng ta mất đi người thân, đau khổ không thôi, vừa lúc nhìn thấy Quản cô nương một mình ở

bên hồ, dưới sự xúc động, đã động thủ báo thù cho người thân..."

Chương 299

"Không có khả năng!" Quản mẫu nhất thời nổi giận: "Nữ nhi của ta không phải loại người như vậy!"

"Vụ án của mẹ con Trịnh gia vẫn còn ở nha môn, hung thủ kia cũng đã báo cáo lại hết đầu đuôi sự việc, tiểu nha đầu kia vốn dĩ là người bên ngoài, sau khi vào kinh cứ ở trong bãi ngựa, trông coi việc vặt phía sau, từ trước tới giờ không lộ diện trước người khác, nàng ta vô thân vô cố, cũng không qua lại với người có tiền, không có khả năng nói láo." Hoắc Tuần lập tức nói.

Quản mẫu lúc này ngay cả khóc cũng quên mất: "Hoắc đại nhân! Ta muốn ông tìm hung thủ cho nữ nhi ta, không phải bảo ông nói xấu thanh danh của nữ nhi ta!"

"Bệ hạ cắt cử bản quan làm quan phụ mẫu của kinh thành này, vậy bản quan phải đối xử như nhau, nữ nhi của bà và mẹ con Trịnh gia, đối với bản quan mà nói, đều là con dân của bệ hạ." Hoắc đại nhân đứng thẳng lưng nói ra.

Hai vị cô nương vốn dĩ đứng bên cạnh Quản mẫu, hai người này và Quản Trân Nhi có chút qua lại.

Các nàng lúc đầu đang đỡ Quản mẫu tỏ vẻ quan tâm, nhưng giờ khắc này...

Hai người vô ý thức buông tay ra, đứng hơi xa một chút.

"Còn có, nha hoàn bà tử cũng đã gọi tới rồi, Quản cô nương lúc còn sống đã làm vô số chuyện ác, chỉ là người bị hại trong số đó chỉ là một tiểu nha hoàn, cũng không cần bản quan làm chủ cho nàng ta, nhưng mẹ con Trịnh gia này lại là người dân lương thiện, cho nên vụ án của mẹ con Trịnh gia cũng phải đến nha môn hầu toà cho đúng quy trình." Hoắc đại nhân lại nói.

“Ông còn muốn theo đúng quy trình! Chẳng lẽ còn muốn đưa thi thể của nữ nhi ta lên trên công đường nhận tội hay sao!" Quản

mẫu giận dữ.

Nhưng bà ta vừa dứt lời, La Phi Nguyệt đột nhiên kêu lên một tiếng.

Nàng ta tức giận nhìn về phía Quản mẫu: "Hóa ra là nàng ta làm! Ta đã nói mà, con ngựa đang yên đang lành làm sao lại đột nhiên ngã xuống! Tự nàng ta ngã xuống thì cũng thôi đi, chỉ hận ta lúc ấy vô tri, không biết là nàng ta đang giả vờ, bởi vì cách nàng ta gần, nên phải cứu nàng ta, kết quả còn liên lụy đến ta cũng ngã cùng!"

"Quản phu nhân, ta nhất định phải tìm mẫu thân của ta làm chủ, hỏi một chút xem Quản gia các người rốt cuộc dạy nữ nhi kiểu gì, vì sao Quản Trân Nhi muốn đụng tay chân vào ngựa của ta! May mà Trịnh Xuyên Tử này lương thiện không bị mua chuộc, nếu không bây giờ ta đã chẳng còn mạng mà ở đây!" La Phi Nguyệt vội vàng kêu lên.

Vừa rồi nghe cố sự này, nàng ta cũng không nhịn được tức giận thay cho mẹ con Trịnh gia!

Mà nghĩ lại, nàng ta cũng là người bị hại!

Cho nên nàng ta đứng dậy như chuyện đương nhiên, vô cùng phẫn hận, thậm chí càng thêm may mắn.

Phải biết khi đó nàng ta còn không biết nhân phẩm của Quản Trân Nhi, có quan hệ coi như là hòa thuận với đối phương, nếu như nàng ta thật sự bị Quản Trân Nhi hại chết, chỉ sợ cũng nghĩ không thông vì sao!

Trịnh Xuyên Tử này chăm ngựa của nàng ta, cố gắng hết trách nhiệm, nàng ta cũng nên báo thù thay người này mới phải!

"Không có chuyện đó!" Quản mẫu đứng không vững, gần như muốn ngất xỉu.

Hết lần này tới lần khác, Tiêu Vân Chước lại mở miệng: "Quản cô nương khốn khổ vì tình, sinh ra si mê hận thù, hại người hại mình, chết mà không oan, Hoắc đại nhân, dựa theo thời gian của những

vụ án này... Quản cô nương hại La cô nương, g.i.ế.t. mẹ con Trịnh gia, phải là tội nhân mới đúng, vốn dĩ là đáng chết, vậy hung thủ đẩy nàng ta vào nước, còn nên phán đến tội chết không?"

Hoắc Tuần kinh ngạc nhìn nàng.

Không nghĩ tới biểu chất nữ này còn rất hung ác, vừa mở miệng là muốn khiến cho ông ấy đắc tội với Quản gia!

Nàng không sợ sao?!

Nhưng rất nhanh Hoắc Tuần cũng hiểu ra, từ lúc nàng nhúng tay vào là đã đắc tội rồi, nếu như thế thì không được chọn.

Mà những người khác nghe lời này, thậm chí cũng có chút bối rối.

Chương 300

Ai cũng không nghĩ tới, Quản Trân Nhi trước đó một khắc còn khiến cho người ta đồng tình và tiếc hận, đột nhiên, ngược lại còn được cho là hung thủ g.i.ế.t. người!

Trong đầu bọn họ cũng không nhịn được mà hiện lên dáng vẻ của Quản Trân Nhi lúc còn sống.

Tuổi tác của nàng ta so ra thì lớn hơn so với các cô nương ở đây, cũng bởi vậy mà lúc mọi người tụ tập càng giống như tỷ tỷ thân thiết, chỉ là mấy tháng gần đây tâm trạng của nàng ta quả thật là có thay đổi so với trước đó, ngôn từ nhiều hơn mấy phần cay nghiệt, cũng ví dụ như lúc nhắc đến La đại cô nương, lời nói cũng có hơi quá đáng, nhưng La đại cô nương lúc còn sống quả thực đã bị làm nhục, cho nên lúc đó các cô nương ở đây cũng cảm thấy suy nghĩ của Quản Trân Nhi chỉ là bảo thủ quá mức mà thôi.

Hơn nữa Quản Trân Nhi đã sắp 19 rồi, ngay cả việc hôn nhân cũng chưa được định, gần đây cảm xúc có chỗ thay đổi cũng là bình thường...

Thật không nghĩ đến nàng ta không phải thay đổi, mà chính là lộ ra bản chất!

Bí mật lại ác độc như vậy!

Giờ phút này, hai vị hảo hữu của Quản Trân Nhi lúc còn sống cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người xung quanh quăng tới, trong lòng cũng nhịn không được oán niệm Quản Trân Nhi!

Quản Trân Nhi chết rồi, nhưng các nàng vẫn còn sống mà, thanh danh này dĩ nhiên sẽ bị liên luỵ đó!

"Ta... Ta cũng không nghĩ tới, thì ra Quản tỷ tỷ lại làm ra loại chuyện này, nếu như ta sớm biết nàng ta ức hiếp người khác như vậy, ta tuyệt đối không thèm qua lại với nàng ta..."

"Đúng vậy đúng vậy, ta cũng không biết..." Một cô nương khác đỏ ngầu cả mắt, sốt ruột nói: "Trong nhà Quản tỷ tỷ không có trưởng bối qua đời, xuất thân lại cao quý, hôn sự lại vẫn luôn trì hoãn không có tin tức, chúng ta thỉnh thoảng cũng sẽ nhắc đến, nhưng mỗi lần như vậy Quản tỷ tỷ đều làm ra dáng vẻ thông suốt tỉnh ngộ, chúng ta còn tưởng rằng nàng ta không có ý gả cho người khác nữa... Không nghĩ rằng nàng ta vậy mà vì Sầm gia công tử, làm ra chuyện như vậy..."

"La cô nương, chuyện nàng ta bảo mã phu hạ độc, chúng ta thật sự không rõ." Hai vị cô nương đều sắp khóc rồi.

La Phi Nguyệt cũng dứt khoát: "Ta biết các ngươi vô tội, hôm qua nếu không phải vừa lúc ta nghe thấy nàng ta nghị luận tỷ tỷ của ta, ta cũng cho rằng nàng ta là người tốt! Theo ta thấy, Tiêu đại sư nói không sai, người như nàng ta, vốn dĩ có tội trên người, chết cũng là thay trời hành đạo, hung thủ kia nhiều nhất chỉ là đi quá giới hạn một chút, trừng trị nhẹ cảnh cáo là được!"

Hai cô nương này cũng không dám trả lời, lại sợ người khác nói các nàng giẫm cao nâng thấp.

Nhưng trong lòng, thật sự là vô cùng ủy khuất.

"Đợi sau khi bản quan trở về, lại báo cáo hai vụ án này lên Hình bộ, cùng nhau thương nghị, bây giờ sở dĩ thông báo với chư vị, cũng là bởi vì liên lụy chư vị ở đây lo lắng, băn khoăn, cho chư vị một lời giải thích mà thôi." Hoắc Tuần lại nói.

Ánh mắt Quản mẫu nhìn ông ấy, lại tràn đầy căm hận.

Chỉ là Hoắc Tuần cũng không thèm để ý, sau khi giao phó xong những chuyện này, đã cáo từ với mọi người, mang theo hung thủ quay về nha môn.

Quản mẫu tức giận tay cũng đang phát run, bà ta có tức giận như thế nào, cũng không thể làm gì Hoắc đại nhân.

Cũng bởi vậy, Hoắc đại nhân vừa đi, Quản mẫu trực tiếp nhào về

phía Tiêu Vân Chước, giơ tay muốn đánh nàng.

Tiêu Vân Chước tránh nhanh, lập tức nghiêng người tránh đi, nhìn Quản mẫu vồ hụt, càng tức hổn hển, nàng đoan chính nói: "Quản phu nhân, tự trọng."

"Quản phu nhân! Hôm qua không phải bà la lối muốn tìm ra hung thủ sao! Bây giờ Tiêu đại sư đã giúp bà tìm ra chân tướng, bà không biết cảm tạ thì cũng thôi đi, làm sao còn có thể động thủ đánh người?!" La Phi Nguyệt lập tức lạnh giọng chê trách một tiếng.

"Nữ nhi của ta chết rồi, bây giờ các ngươi muốn nói thế nào thì nói thế đó thôi! Nước bẩn gì cũng hắt hết lên người nó, ngươi đây là muốn để cho nó chết cũng không yên! Tiểu tiện nhân này trăm phương ngàn kế hại nữ nhi của ta, hại Quản thị của ta, rốt cuộc là đang rắp tâm làm gì!" Quản mẫu tức giận nói ra.

Chương 301

"Họa phúc không phải chuyện ngẫu nhiên, đều do bản thân con người tạo ra, thiện ác đều có quả báo, như bóng với hình, Quản phu nhân, ta thấy bà... Chắc cũng thường xuyên đi lễ bái thần phật, đạo lý này, không thể nào không hiểu rõ chứ? Ngẩng đầu ba thước có thần linh, phu nhân nếu như còn không lựa lời mà nói, cẩn thận ứng trên người mình." Tiêu Vân Chước bình tĩnh nhìn bà ta, không kiêu ngạo không tự ti nói.

Nàng nghiêm mặt, không thấy có nửa điểm sợ hãi.

Quản mẫu nổi giận đùng đùng, hận không thể xé nát miệng của nàng.

La Phi Nguyệt châm chọc: "Tiêu đại sư là do ta cầu tới, hung thủ là tự mình tìm đại sư nhận tội, vừa rồi chuyện xưa cũng là Hoắc đại nhân nói, Quản phu nhân, ngươi vì sao nhất định phải tóm lấy Tiêu đại sư không buông? Không phải là cảm thấy đại sư trẻ tuổi dễ bắt nạt chứ? Nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xúc động như thế, đắc tội cao nhân, cẩn thận có báo ứng!"

La Phi Nguyệt một là ra mặt vì Tiêu Vân Chước, hai cũng là vì mình.

Vừa nghĩ tới Quản Trân Nhi muốn hại nàng ta, nàng ta hận không thể kéo thi thể của Quản Trân Nhi đến lấy roi quất một trận!

"La cô nương khẩu khí thật lớn, ngươi là Quốc Công chi nữ, nhưng nữ nhi của ta cũng là muội muội của Quý Phi! Sao lại để mặc cho các ngươi giày xéo như thế..." Trong mắt Quản mẫu chứa đầy lệ nóng.

"Quản phu nhân vẫn nên cẩn trọng lời nói, từ khi bệ hạ đăng vị đến nay, dùng văn trị thiên hạ, khiêm tốn nghe lời khuyên ngăn, anh minh hà khắc, mà Quý Phi nương nương, cũng luôn có hiền danh, tự sẽ công bằng với việc này, nào có thể vì tư tình mà quấy nhiễu?" Tiêu Vân Chước nhàn nhạt bồi thêm một câu.

Nàng không chắc chắn kết quả mà bệ hạ và Quý Phi xử trí, chỉ nói công bằng, tự khiến cho người ta không lấy ra được sai lầm.

Mà Quản phu nhân nghe thấy Tiêu Vân Chước nói như vậy, lửa giận như xương mắc ở cổ họng, làm thế nào cũng không phun ra được.

Chẳng lẽ bà ta có thể ở trước mặt nhiều người như vậy, nói Quý Phi nương nương nhất định sẽ vì nữ nhi của bà ta mà báo thù?!

Quản phu nhân tất nhiên là không dám.

Đại nữ nhi của bà ta là Quý Phi không phải Yêu Phi, cho dù có để cho bệ hạ làm chủ, nhưng cũng không thể không hề cố kỵ đi tuyên truyền khắp chốn, thậm chí cho dù coi như trừng trị hung thủ, cũng phải tìm một lý do khiến cho người ta tâm phục khẩu phục!

"Hay cho một nha đầu miệng lưỡi dẻo quẹo! Ta không nói lại ngươi, ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi có thể uy phong được bao lâu!" Quản mẫu vẻ mặt phẫn hận, cũng biết nơi này không nên ở lâu, bà ta còn phải nhanh chóng trở về báo việc này cho trượng phu và Quý Phi mới được.

"Làm việc thiện tích đức, ta dĩ nhiên là có thể sống lâu trăm tuổi, chỉ là ta còn trẻ, chỉ sợ phu nhân không nhìn thấy lúc ta uy phong." Tiêu Vân Chước mỉm cười, trấn định tự nhiên.

Quản mẫu vô duyên vô cớ bị chửi thành "bà già", tâm trạng càng kém hơn.

Lúc này bảo nha hoàn đỡ bà ta rời đi.

Theo Quản phu nhân rời đi, trong đám người cũng có một thân ảnh vụng trộm đi theo.

Vào lúc Tiêu Vân Chước và Hoắc Tuần cùng xuất hiện, Khương Nguyên lập tức tránh đến cuối cùng, lấy khăn che mặt.

Nàng ta hôm qua đi cùng Ân công tử, trước khi Quản Trân Nhi

chết, các nàng còn nói vài lời, bởi vậy nàng ta đã bị giữ lại, không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại nhìn thấy Tiêu Vân Chước, hơn nữa người này lại càng phách lối hơn so với lúc trước, lại còn được La Phi Nguyệt thổi phồng thành "Đại sư"!

Nàng ta và Tiêu Vân Chước thế nhưng là đã từng có chút quan hệ, còn có thể không biết nàng có bản lĩnh hay không sao?

Khương Nguyên vốn dĩ định ngoan ngoãn đợi, nhưng nhìn Quản phu nhân tức thành như vậy, lại cảm thấy đây là một cơ hội.

Hôm nay tất cả mọi người, bao gồm cả hảo hữu của Quản Trân Nhi lúc còn sống, đều giữ khoảng cách với Quản phu nhân, nếu nàng ta tiến lên an ủi, đó chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nữ nhi của Quản phu nhân là Quý Phi trong cung, phàm là Quản phu nhân ở trước mặt Quý Phi nói tốt vài câu, vậy nàng ta có thể nhận được chỗ tốt đếm không hết.

Chỉ là, Quản Trân Nhi chết dù sao cũng ám muội, nàng ta có muốn an ủi Quản phu nhân một chút, cũng không thể quang minh chính đại đi làm.

Lúc này mới len lén chuồn đi.

Chương 302

Quản mẫu bước đi loạng choạng, chân cũng như mềm nhũn ra, Khương Nguyên rất nhanh đã đuổi kịp.

“Quản phu nhân! Ta rất xin lỗi vì những lời mạo phạm của biểu tỷ ta với ngài! Nàng lớn lên ở vùng thôn dã, không hiểu quy củ, lại dám đánh đồng tính mạng của Quản cô nương và mã phu kia, quả thực vô tri đến buồn cười. Ngài chớ nên vì sự ngu dốt của nàng mà tức giận làm ảnh hưởng thân thể!” Sau khi Khương Nguyên bước tới liền vội vàng nói.

Quản phu nhân nhìn nàng ta: “Ngươi là…”

“Quản phu nhân không nhớ ta sao? Mấy năm trước chúng ta đã từng gặp nhau trong một nhã tiệc mà, lúc ấy ngài còn khen ta mấy câu nữa…” Khương Nguyên khéo léo nói, sau đó lại nói: “Vãn bối Khương Nguyên, trước đó đi theo cô mẫu sống ở Tiêu gia. Chỉ là sau khi cô mẫu bị bệnh liền trở về sống bên người phụ mẫu nên đã lâu rồi không ra ngoài.”

Quản phu nhân làm gì còn nhớ được Khương Nguyên hay là Tiêu Nguyên. Đối với bà ta mà nói, nữ nhi Tiêu gia thì còn đáng nhắc tới, nhưng chỉ là biểu cô nương thì…không cần phải quan tâm.

Tuy nhiên, sau khi đã trải qua một màn ban nãy, sự xuất hiện của Khương Nguyên lúc này cũng như thái độ cung kính của nàng ta quả thật đã làm cho Quản phu nhân cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Thì ra là ngươi.” Quản phu nhân nhẹ nhàng nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Ta vừa nãy nghe biểu tỷ nói, trong lòng hổ thẹn không thôi nên cố ý tới đây để xin lỗi.” Khương Nguyên lập tức nói.

“Ồ, vậy vừa nãy lúc biểu tỷ ngươi nói ẩu nói tả, sao không thấy ngươi ra mặt phản bác?” Quản phu nhân lạnh lùng nhìn nàng ta:

“Hay là hai tỷ muội các ngươi một người diễn vai thiện một người diễn vai ác, lấy ta ra làm trò cười?”

“Vãn bối sao dám chứ?” Khương Nguyên vội vàng nói, trong mắt lộ ra vẻ chân thành: “Tính tình biểu tỷ bướng bỉnh, lại được cô phụ thích, ngay cả cô mẫu ta cũng phải né tránh đụng tới…Ta đã ở Tiêu gia được mười năm rồi, biểu tỷ vừa trở về thì trong nhà không còn chỗ cho ta, việc này phu nhân cứ tìm hiểu là biết…”

Quản phu nhân lúc này mới nhìn thẳng vào nàng ta.

Ngoại hình này quả thực có kém hơn Tiêu Vân Chước một chút, nhưng cũng là một mỹ nhân thanh tú.

Tiểu nha đầu này tới đây lấy lòng bà ta chưa chắc đã có ý tốt, nhưng đương nhiên cũng là nhìn Tiêu Vân Chước không vừa mắt.

“Nhìn ngươi cũng không tồi. Quản thị chúng ta tuy ra không so được với Tiêu gia có tổ tiên dựa vào công tích để lập nghiệp, nhưng hiện giờ chúng ta có Quý phi nương nương ở trong cung, cũng không phải ai cũng có thể coi thường chúng ta! Hiện giờ ngươi lại hiểu chuyện như vậy, ta sẽ nhớ kỹ ngươi, chỉ là…nữ nhi của ta vừa mới đi, cũng không có thời gian lo lắng cho tiền đồ của người khác…”

Quản phu nhân không ngốc.

Nếu không có lợi ích gì thì làm sao tiểu nha đầu này vội vàng chạy tới lấy lòng bà ta cho được.

Lại còn tránh mặt tất cả mọi người.

Nhưng chỉ dựa vào mấy lời này thì sao có thể khiến bà ta giúp đỡ?

Trong lòng Khương Nguyên thả lỏng, nhìn Quản phu nhân, lập tức nói: “Có thể được phu nhân coi trọng, đó chính là phúc khí của vãn bối. Vãn bối từ nhỏ đã đi theo cô mẫu học quy củ, tuyệt đối sẽ không giống như biểu tỷ làm mấy chuyện hãm hại lừa gạt người khác. Nàng ta tuy nhìn bề ngoài là người tốt bụng, nhưng thực tế lại là người tham tài, chắc hẳn hôm nay La cô nương đã đưa cho

nàng ta không ít bạc nên nàng ta mới có thể ra sức như thế…”

“Đường đường là tiểu thư Tiêu gia mà người đầy hơi tiền, thật khiến người ta buồn nôn!” Quản phu nhân chán ghét nói.

Nhìn dáng vẻ này, có vẻ như Khương Nguyên quyết tâm nhận được vài thứ tốt từ chỗ bà ta…

Chỉ là, chỉ mấy lời nói xấu về Tiêu Vân Chước thôi là chưa đủ tư cách.

“Ta thấy ngươi bây giờ cũng không còn nhỏ tuổi nữa, đã đến lúc nghị thân rồi phải không? Khương thị nhất tộc…ta cũng ít khi nghe nói, chắc là chức quan của phụ thân ngươi không cao, ngay cả Tiêu gia cũng không so được. Thân phận như thế tính ra cũng ấm ức cho ngươi, Trân Nhi nhà ta đã chết rất oan uổng, ngay cả thanh danh cũng bị hủy hoại, trong lòng ta rất đau buồn. Nếu như có một dưỡng nữ hiểu quy củ biết lễ nghi ở bên cạnh, ta cũng được an ủi phần nào, chỉ là…không có ứng cử viên nào tốt cả…” Quản mẫu giả ngu nói.

Trong lòng Khương Nguyên nhảy dựng.

Quản thị…nội tình chẳng ra sao.

Nhưng lại sinh ra một Quý phi nương nương!

Vị Quý phi nương nương này cũng rất khó lường, nghe nói dung mạo nàng ta khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp vô song!

Chương 303

Khi bệ hạ vẫn còn là Thái tử, Quý phi còn chỉ là thị thiếp bên người Thái tử, ngay cả trắc phi cũng không phải. Bệ hạ đăng cơ, do Quản thị sinh được Nhị hoàng tử nên được phong làm phi, chưa tới hai năm lại được tấn phong làm Quý phi!

Bệ hạ có mấy nhi tử, Đại hoàng tử do Hoàng hậu sinh ra nhưng sức khỏe không tốt, có bệnh ho nên không được lập làm Thái tử.

Mẹ đẻ Tam hoàng tử mất sớm, tuy từ nhỏ được Hoàng hậu nuôi dưỡng lớn lên nhưng lại là người ham chơi, cà lơ phất phơ không làm việc đàng hoàng.

Mẫu thân Tứ hoàng tử lại không được lòng bệ hạ, phân vị cực thấp, hơn nữa dung mạo lại không tuấn tú như các hoàng tử khác nên bệ hạ không yêu thương hắn lắm, chỉ theo quy củ thôi.

Còn các hoàng tử khác thì tuổi vẫn còn nhỏ.

Mấy năm nay Hoàng hậu cũng không quản lý nhiều, nghe nói Quý phi cũng cai quản lục cung cùng với Hoàng hậu. Người ta đều nói sức khỏe Hoàng hậu nương nương không tốt, chỉ sợ không trụ được lâu…Nếu bà ấy đi về cõi tiên, vậy thì đời Hoàng hậu kế tiếp tất nhiên chính là Quý phi…

Tiêu Vân Chước đắc tội Quản thị, đắc tội Quý phi, quả thực ngu xuẩn đến cực điểm!

Nghĩ như vậy, đầu óc Khương Nguyên chưa bao giờ rõ ràng hơn.

“Nguyên nhi nguyện chia sẻ lo lắng với phu nhân!” Khương Nguyên vội vàng quỳ xuống: “Ta vừa nhìn thấy phu nhân đã cảm thấy vô cùng thân cận, nếu phu nhân nguyện ý, Nguyên nhi nguyện coi phu nhân như nghĩa mẫu của mình, phụng dưỡng dưới gối, hiếu thuận với ngài.”

Quản phu nhân không nói gì.

“Những nỗi lo lắng của nghĩa mẫu cũng chính là lo lắng của A Nguyên! Hôm nay Tiêu Vân Chước xúc phạm tỷ tỷ, ta sẽ không bao giờ nhận biểu tỷ này nữa!” Khương Nguyên vội vàng nói.

“Ồ? Vậy ngươi định làm gì? Lại có thể làm được gì?” Quản phu nhân nhìn xuống.

Khương Nguyên cắn chặt răng: “Kỳ thật…A Nguyên biết được một vài bí mật của Tiêu gia!”

Quản phu nhân nghe vậy, mặt mày giãn ra được mấy phần, lập tức cười nhìn nàng ta. Bà tử bên cạnh lập tức nâng nàng ta lên: “Ngươi và ta có duyên, ta mất đi một nữ nhi, lại có được một nữ nhi khác, cũng là ông trời an ủi cho ta…Trước tiên ngươi đi theo ta về nhà, ở lại vài ngày, ta sẽ giới thiệu ngươi nhận biết người trong nhà.”

“Nữ nhi nghe lời mẫu thân.” Khương Nguyên lập tức sửa lời, càng lộ thêm vẻ thân cận.

Quản phu nhân vừa nghe cách xưng hô này của nàng ta, cũng sửng sốt một chút.

Dã tâm của nha đầu này không nhỏ.

Nhưng…cũng không phải là chuyện xấu, chỉ là một dưỡng nữ mà thôi, cũng chỉ là nuôi thêm một người. Nếu biểu hiện của nàng ta không tồi thì sau này tìm một người không tồi gả cho, cũng có thể mang đến tác dụng không nhỏ. Nhưng nếu không làm gì được…thì lại càng đơn giản, tùy tiện tống cổ đi là được.

Khương Nguyên vội vàng đi theo Quản phu nhân, quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ mình mình đến.

Nàng ta cũng không muốn làm một người cơ hội như vậy, nhưng nàng ta không thể không vứt bỏ tự tôn của mình.

Nhìn thấy Tiêu Vân Chước thân cận với La Phi Nguyệt, lại quen biết với Tam vương gia, trong tương lai nàng ta biết so sánh thế

nào? Nếu không muốn cúi đầu thì phải tự mình trù tính.

Từ nay về sau, Quản phu nhân chính là nghĩa mẫu nàng ta, Quý phi nương nương chính là tỷ tỷ nàng ta!

Chỉ tiếc, Nhị hoàng tử lớn tuổi hơn nàng ta, nhưng về bối phận lại thành ra nhỏ hơn...

Nhưng dù sao cũng chỉ là kết nghĩa, nếu có chuyện gì đó thì cũng không cần phải tính toán rõ ràng như vậy.

Mà lúc này, Quản Trân Nhi cũng đi theo mẫu thân bay ra ngoài, cũng nhìn thấy một màn Khương Nguyên bái mẫu kia.

Ban đầu, nàng ta rất tức giận.

Nàng ta vừa mới chết mà đã có người nhớ thương vị trí của nàng ta rồi, chuyện này làm sao nàng ta có thể nhẫn nhịn được?!

Nhưng sau khi nghe được lời của Khương Nguyên, quỷ hồn Quản Trân Nhi lại bình tĩnh trở lại. Nàng ta đã chết, hiện giờ còn bị người khác quản chế. Tiêu Vân Chước đã hại nàng ta như thế, nếu như mẫu thân cùng với Khương Nguyên có thể làm cho Tiêu Vân Chước sống không bằng chết thì trong lòng nàng ta cũng có thể thoải mái hơn!

Chương 304

Nhìn theo bóng lưng của mẫu thân và Khương Nguyên, Quản Trân Nhi rất muốn tiếp tục đuổi theo. Nhưng sau khi bay tới một vị trí, nàng ta không thể cử động được nữa, hồn phách của nàng ta rõ ràng đã bị Tiêu Vân Chước nhốt lại!

Chỉ đành phải bay trở về.

Ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước, tràn đầy oán hận, lại pha chút vui sướng khi người gặp họa.

“Tiêu cô nương, ngươi thật sự là người tu hành sao? Hung thủ hôm nay cũng là do ngươi tính được à?” Quản mẫu đi rồi, những người ở đây cũng không còn che giấu sự tò mò của mình đối với Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước một hai lần phá án thì có lẽ còn là trùng hợp, nhưng đây đâu chỉ là một hai lần?

Mạnh gia, La gia, Tống gia, còn có chuyện trước mắt nữa…

Ngay cả người kiêu ngạo đến cực điểm như La Phi Nguyệt cũng đối xử khách khí với nàng như vậy, mấy người trước mặt ai cũng không dám không tin.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước nhìn về phía mọi người, cuối cùng dừng lại trên gương mặt của một cô nương. Nàng nhấc chân bước qua, sau đó nói với cô nương kia: “Mấy bữa nay ngươi thường mơ thấy mẫu thân đã mất của ngươi phải không?”

Cô nương kia vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi: “Tại sao ngươi biết?”

“Một tháng này ta đã mơ thấy ba năm lần rồi, mỗi lần ở trong mộng, mẫu thân đều đứng cách khá xa và không nói lời nào, nhưng như vậy lại khiến ta rất sốt ruột, không biết phải làm sao hết…” Vị cô nương kia bất đắc dĩ nói.

“Cô nương còn có một đệ đệ phải không?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

“Đúng vậy, mẫu thân ta khó sinh mà chết. Đệ đệ ta vừa sinh ra đã không có mẫu thân.” Tiểu cô nương lập tức nói.

“Ngươi trở về phải chú ý tới đệ đệ nhà ngươi. Thời gian gần đây hắn không học hành chăm chỉ, suốt ngày chơi bời, thậm chí còn kết giao bằng hữu mới. Mà bằng hữu này lại không đáng tin cậy, tốt nhất là nên cắt đứt liên lạc.” Tiêu Vân Chước cười nói.

Mẫu thân của vị cô nương này là vì băng huyết sau sinh mà chết, trước khi chết do lòng còn vướng bận nên tuy không phải là oán quỷ nhưng chấp niệm lại rất sâu không thể rời đi, cứ đi theo bên người tiểu cô nương này quan sát từ xa.

Vừa nãy Lục biểu thúc đại nhân ở đây, xung quanh có nhiều nha dịch, khí tức hình ngục quá nặng nên không dám tới gần.

Bây giờ bọn họ đã đi rồi bà ấy mới thật cẩn thận xuất hiện, nhờ nàng giúp đỡ chuyển một vài lời.

Ở đây phong thủy rất tốt, tuy rằng quỷ hồn bên ngoài không thể ở lại đây lâu nhưng dừng lại một hai ngày cũng không sao, nhiều nhất chỉ là tổn thương một ít âm khí.

Cô nương kia có chút kinh ngạc nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước càng thêm tôn kính.

Mẫu thân nàng ấy đã mất nên nàng ấy rất ít khi ra cửa, càng chưa từng gặp Tiêu Vân Chước. Thế mà đối phương chỉ cần liếc mắt đã biết tình huống trong nhà nàng ấy rồi, thậm chí còn biết rõ ràng đệ đệ nàng ấy đang làm gì nữa!

Đệ đệ nàng mấy bữa nay đến học ở một trường tư thục, cũng thực sự kết bạn mới, mỗi ngày có thời gian rảnh liền chạy ra ngoài…

Nói như vậy, tức là mẫu thân không yên tâm…

Sắc mặt cô nương kia trịnh trọng, mà ánh mắt những người khác

lại thận trọng hơn nhiều.

La Phi Nguyệt khẽ thả lỏng, tâm tình thoải mái nói: “Ta đã nói nàng là đại sư mà! Chẳng qua hôm nay đại sư cũng mệt rồi, ta muốn mời nàng ấy quay về nghỉ ngơi!”

Tiêu Vân Chước thấy La Phi Nguyệt diễn đến nghiện rồi.

Trong ánh mắt gần như đờ đẫn của mọi người, La Phi Nguyệt kéo Tiêu Vân Chước cùng nhau rời đi.

Nhưng trước khi ra khỏi trại ngựa, Tiêu Vân Chước nhìn hồn phách Quản Trân Nhi, nghĩ muốn xử trí như thế nào.

Quản Trân Nhi đối mặt với Tiêu Vân Chước, trong lòng có chút bất an: “Xin ngươi buông tha cho ta…Nhất định ta sẽ nghĩ cách để mẫu thân ta cũng sẽ buông tha cho ngươi…Chúng ta làm giao dịch được không?”

“Ta thề, nhất định ta sẽ sửa, sau này ta sẽ không hại người nữa…”

“…”

Tiêu Vân Chước nhìn bộ dáng này của nàng ta, thật sự không có cách nào bỏ qua cho nàng ta được.

“Ngươi rất thích Sầm gia công tử đúng không?” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: “Ngươi đoán xem, nếu tin tức ngươi đã chết truyền đến Sầm gia, Sầm gia sẽ mặc kệ ngồi nhìn thôi không?”

Quản Trân Nhi kinh ngạc nhìn nàng.

Chương 305

“Ta đoán là Sầm gia cũng không bằng lòng để một người như ngươi làm nhục nhã hình tượng quân tử ân cần mà Sầm gia tạo dựng nên. Vậy nên có lẽ không lâu nữa thì sẽ nói với bên ngoài là hai vị công tử đều không hề có chút quan hệ nào với ngươi cả, ngươi có tin không?” Tiêu Vân Chước kích thích nàng ta.

Quản Trân Nhi vừa nghe, lập tức phát điên.

“Ngươi muốn làm cho Sầm đại ca chán ghét ta! Tại sao ngươi lại muốn Sầm đại ca chán ghét ta! Tại sao ngươi không chết đi…”

Quản Trân Nhi trong cơn thịnh nộ, âm phong chợt nổi lên, quỷ hồn vừa nãy vẫn còn bình tĩnh trong nháy mắt trở nên khủng bố, toàn bộ xông thẳng về phía Tiêu Vân Chước.

Nhưng bàn tay Tiêu Vân Chước vừa giơ lên, một lá bùa bay ra, ném thẳng vào mặt Quản Trân Nhi rồi bốc cháy.

Trong nháy mắt Quản Trân Nhi cảm thấy hồn phách mình trở nên yếu ớt rất nhiều, nàng ta căn bản không biết Tiêu Vân Chước đã làm gì mình!

“Ngươi cứ quay về chỗ ngươi rơi xuống nước đợi đi, ở đây dương khí mạnh, một sợi linh hồn nho nhỏ của ngươi không được bao lâu sẽ tiêu tan trong bầu trời, đưa về âm dương, ngay cả luân hồi cũng không tiến vào được. Đây vốn chính là báo ứng mà ngươi phải gánh chịu.” Tiêu Vân Chước trầm giọng nói.

Nói xong, Quản Trân Nhi có cảm giác như mình đang vô thức bay về phía hồ nước kia.

Nếu như Quản Trân Nhi có thể nghĩ thông suốt mà buông tay thì có lẽ còn có cơ hội được đầu thai, nhưng trong đầu nàng ta chỉ còn lại có Sầm công tử. Sự chấp nhất này khiến cho nàng ta không thể đi được, mà phong thủy nơi đây lại hóa thành âm sát, Quản Trân Nhi cũng trốn không thoát. Một linh hồn bị suy yếu, chưa đến một

tháng sẽ trở thành tàn hồn, lại thêm mấy tháng nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Quản Trân Nhi còn không đến một tháng để suy ngẫm về cuộc đời của mình.

Sinh cơ nằm chính trong tay nàng ta.

Mà những lời này của Tiêu Vân Chước còn lại chỉ đơn giản là một sự trả thù nho nhỏ.

Nàng không muốn siêu độ cho một linh hồn dơ bẩn như vậy, tốt nhất là để nàng ta biến mất cùng với sự ngu dốt của mình, nếm trải cảm giác tuyệt vọng khi chờ đợi linh hồn mình biến mất.

Chẳng bao lâu, sự yên tĩnh đã trở lại với trại ngựa.

Các thiếu gia tiểu thư các nhà cũng đều vội vàng trở về.

Quản Trân Nhi lại lần nữa trở lại chỗ nàng ta rơi xuống nước, cho dù cố gắng thế nào thì nàng ta cũng bị mắc kẹt ở đây. Nơi này vô cùng thanh tĩnh, nàng ta muốn làm gì cũng không được, mà Tiêu Vân Chước còn nói rằng nàng ta sẽ hoàn toàn biến mất…

Nàng ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng, giống như có thứ gì đó thiêu đốt linh hồn của mình, vô cùng khó chịu!

Đặc biệt là khi nhớ tới Sầm công tử, Quản Trân Nhi càng tức giận hơn.

Nàng ta thực sự tức giận!

Rõ ràng nàng ta chết thảm như vậy, nhưng lại không có ai giúp đỡ nàng ta! Nàng ta còn phải trơ mắt nhìn mình từ một người bị hại đáng thương biến thành một nữ nhân đáng chết!

Chờ khi những lời đồn này truyền đến tai Sầm đại ca, hắn sẽ nghĩ về nàng ta thế nào?

La Phi Diên cũng là một người đã chết, nhưng Sầm đại ca lại có

thể vì nàng ấy mà canh giữ cả đời.

Nhưng nàng ta thì sao? Vì sao cũng là người bị hại chết giống như thế mà nàng ta vẫn không thể so sánh được với La Phi Diên?

Nàng ta chỉ xử trí một mã phu thôi mà, là một bình dân ti tiện! Còn La Phi Diên thì sao? Nàng ta lại bị người lăng nhục, còn suýt nữa đã sinh hài tử. Một thân thể dơ bẩn như vậy, tại sao Sầm đại ca lại nhớ mãi không quên? Tại sao lại không thể dùng thái độ công bằng đối xử với nàng ta được?

Quản Trân Nhi càng nghĩ lại càng thấy oán hận, nhưng khi oán khí trên người càng nặng thì lại càng thấy đau đớn.

Khối phong thủy tự nhiên này trong lúc vô hình đã cân bằng khí tức của nàng ta, khiến nàng ta không thể trở thành một lệ quỷ. Nàng ta càng oán hận thì âm khí lại càng yếu ớt.

…

Trên đường phố kinh thành.

Ánh hoàng hôn buông xuống mọi ngóc ngách, rặng mây đỏ lại lộ ra mấy phần buồn thảm.

Sau khi xe chở tù nhân từ trại ngựa xa xôi về tới, một đường đi thẳng, thiếu nữ bên trong xe chở tù cuộn tròn người lại, dáng vẻ đáng thương thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô nương trẻ tuổi, sắc mặt khiêm tốn, mờ mịt lại sợ hãi.

Nàng ấy trông giống một nạn nhân vô tội, khó ai có thể liên hệ nàng ấy với một hung phạm g.i.ế.t. người.

Phía trước còn có người nha môn khua chiêng gõ trống yêu cầu người dân nhường đường, động tĩnh lớn như vậy càng hấp dẫn mọi người tiến đến nhìn xem.

“Một nha đầu vừa gầy vừa nhỏ như vậy lại là hung phạm g.i.ế.t. người sao? Nàng ấy g.i.ế.t. ai?” Đám người ven đường vây xem

náo nhiệt liên tiếp đặt câu hỏi.

Chương 306

Những phạm nhân bị nha môn mang ra dạo phố thị chúng, có ai mà không phải là trọng phạm đâu!

Ác nhân g.i.ế.t. người phóng hỏa, hoặc là tham quan ức hiếp dân chúng, người trước khiến người phỉ nhổ, mà kẻ sau thì các bá tánh hận không thể ăn thịt gặm xương, nếu bị mang đi dạo phố một hồi có thể coi như vứt bỏ nửa cái mạng!

Nhưng lúc này nhìn nha đầu nho nhỏ này, mọi người càng tò mò không biết rốt cuộc thì nàng ấy đã phạm phải tội ác gì.

“Người gõ la ở đằng trước nói là nàng ấy g.i.ế.t. quý nữ quan viên!” Trong đám người có người duỗi đầu ra nói.

“Vậy thì to gan thật! Rốt cuộc thì có thù hận gì mà lại dám g.i.ế.t. người? Ta thấy nàng ấy cũng trạc tuổi nha đầu nhà ta, mà nha đầu nhà ta giẫm phải con kiến cũng phải khóc hai bận…” Một phụ nhân xem náo nhiệt vội vàng lên tiếng.

Lúc này đã có mấy tiểu hài tử không hiểu chuyện cầm đá vụn ném về phía xe chở tù, ném tới “rầm rầm”, chỉ một lúc mà trên đầu Chiêu Nhi đã xuất hiện mấy vết máu.

Nàng ấy càng cuộn người chặt hơn, ôm chặt đầu, co rúm người lại trông càng đáng thương hơn.

Xe chở tù đi rất chậm, mà La Phi Nguyệt đã bố trí nhân thủ từ trước đó.

Mấy nha hoàn bà tử đứng lẫn trong đám người, bắt đầu thả tin tức ra.

Mà mấy công tử tiểu thư vừa mới từ trại ngựa quay về, nhìn thấy cảnh tượng này cũng tò mò nhìn bộ dáng của hung thủ. Sau khi nhìn thấy cũng thổn thức không thôi, tuy rằng bọn họ không tuyên truyền về chân tướng sự tình nhưng chưa chắc hạ nhân bên người

có thể nhịn được.

Bởi vậy, trong đám người thỉnh thoảng có mấy tiếng bàn tán.

“Ta nói cho các ngươi nghe, người mà tiểu nha đầu này g.i.ế.t. chính là muội muội của Quý phi nương nương! Thừa dịp Quản cô nương không để ý nên đẩy người xuống nước chết đuối! Mà nguyên nhân thì lại càng chấn động hơn, là do trước đó Quản cô nương muốn mã phu giúp nàng ta hại người, mã phu không đồng ý nên nàng ta ghi thù, hại chết cả hai mẫu tử mã phu kia. Mà mẫu tử mã phu lại là ân nhân của nha đầu kia nên nàng ấy đến báo thù!”

“…” Mọi người nghe xong cũng đều bối rối.

Rốt cuộc thì ai hại chết ai?

“Lại nói tiếp, tiểu hung thủ này cũng thật đáng thương, từ nhỏ mệnh khổ, khó khăn lắm mới gặp được mẫu tử Trịnh gia, được bọn họ chăm sóc. Kết quả là chưa được mấy ngày lành thì mẫu tử Trịnh gia đã bị cao môn quý nữ hại chết…”

“Mà các ngươi có biết dưỡng mẫu của hung thủ chết như thế nào không? Đang sống sờ sờ ra đó lại bị chết đói!”

“Chết đói?! Trong ngõ nơi ta ở cũng có một trường hợp như vậy, nói là nhi tử ghét bỏ lão nương nằm liệt giường lâu ngày nên chính mình ăn sung mặc sướng, cố ý để lão nương chết đói, khỏi bị liên lụy…”

“Hoàn toàn không phải như vậy đâu, Trịnh Xuyên Tử kia là bị người tính kế! Vốn dĩ tình cảm mẫu tử bọn họ rất tốt, đều là do Quản cô nương kia chỉ vì chút việc nhỏ mà không chịu bỏ qua, chỉ một câu nói đã hại chết cả hai mẫu tử kia. Nếu như Trịnh Xuyên Tử là người thật sự bỏ rơi lão nương mình thì sao hắn lại tự tìm đến cái chết đi theo nương hắn chứ?”

“Đúng thế đấy, nhưng mà người này lúc đó cũng ở tạm gần nhà ta, sau khi họ Trịnh kia chết đi thì có một đại quản sự rất tốt bụng đến giúp tổ chức tang sự, lại mua quan tài, mua đất chôn…nhìn không giống người xấu nên không có ai bàn tán thêm nữa…”

“Mấy quý nhân có nhiều bạc, nếu bỏ ra một chút lợi ích thì có thể mua được thanh danh tốt thôi!”

“…”

Việc này chỉ mới xảy ra, chân tướng cũng chỉ truyền bá trong một nhóm nhỏ.

Đại đa số mọi người không rõ nguyên do đều chửi bới, ném đồ vào người ngồi trong xe tù nhưng Hoắc Tuân cũng không ngăn cản.

Dân chúng phẫn nộ phần lớn đều xuất phát từ sự thiếu hiểu biết và hùa theo, chỉ mong rằng sự thiếu hiểu biết này sẽ không kéo dài.

Hoắc Tuân quay đầu lại nhìn Chiêu Nhi, không khỏi cau mày. Tiểu nha đầu này có thể sống được hay không còn phải xem có bao nhiêu người chịu giúp đỡ nàng ấy!

Ông ấy cũng rất muốn phán nàng ấy vô tội, nhưng án tử cần phải được Hình bộ xem xét lại, nếu có liên quan đến quan viên quý nữ thì không phải một mình ông ấy có thể quyết định được.

Chương 307

Lúc Chiêu Nhi bị đưa về đại lao nha môn để giam giữ thì sắc trời đã tối sầm.

Đối với người dân bình thường, đây chỉ là một chút náo nhiệt trong một ngày bình thường mà thôi.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, một chuyện nhỏ hôm qua trong lúc vô hình đã gây ra phản ứng dữ dội!

Không biết tin tức từ chỗ nào truyền đi, chuyện hai mẫu tử Trịnh gia giống như bông tuyết không che giấu được, bay về phía mỗi ngóc ngách.

Nếu như Trịnh Xuyên Tử là nô tịch thì cái chết của hắn nhiều nhất chỉ làm người tiếc hận, nhưng hắn lại là lương dân, tận tâm làm việc ở trại ngựa, người cũng thành thật, một tay chăm ngựa rất giỏi. Mà hắn chỉ bởi không chấp nhận sự đe dọa và dụ dỗ của quý nhân nên bị hãm hại đến cửa nát nhà tan!

Rơi vào kết cục như vậy, khó tránh khỏi làm cho người ta đau lòng, xót xa!

“Muội muội của Quý phi nương nương cũng phạm tội g.i.ế.t. người! Mà Chiêu Nhi cô nương kia cũng là báo thù cho dưỡng mẫu! Nếu như bị bắt chém đầu thị chúng thì trước tiên phải chặt đầu Quản Trân Nhi để giải oan cho mẫu tử Trịnh gia!”

“Nói đúng lắm! Yêu nữ Quản thị không coi mạng người ra gì, vốn là đáng chết, chẳng lẽ bởi vì nàng ta có xuất thân tốt mà có thể được miễn hình phạt sao? Mẫu tử Trịnh gia bị chết bi thảm và oan ức như vậy, Quản gia phải đưa ra một lời giải thích mới đúng!”

…

Ngay cả ở Trạng Nguyên Lâu cũng có người tức giận nhắc tới chuyện này.

“Tiền triều có người vì báo thù cho mẹ mà g.i.ế.t. chết kẻ thù, sau khi xong việc không chỉ không có tội mà còn được khen là “hiếu tử”, vì sao Chiêu Nhi bây giờ muốn báo ơn thì phải trả giá bằng tính mạng của mình?”

“Lời này sai rồi, ‘người tất có tử, tử tất có thân, thân thân tương thù, loạn này ai cứu?’ Quản Trân Nhi hiện giờ đã trả giá bằng mạng sống của mình, Chiêu Nhi cô nương g.i.ế.t. người thì phải bị nghiêm trị, nếu không sau này mọi người noi theo thì luật pháp còn tác dụng gì?”

“Nhưng Chiêu Nhi này chỉ là một nữ tử nhu nhược, thân phận hoàn toàn khác với Quản Trân Nhi. Quản Trân Nhi đã che giấu tất cả chứng cứ, cho dù là nàng ấy đi báo quan thì cũng không thể đòi lại công bằng cho mẫu tử Trịnh gia được! Chẳng lẽ để người chết phải chết oan uổng còn người sống lại nhởn nhơ không bị trừng phạt sao? Vậy thì sau này công lý trong thiên hạ này sẽ do quý nhân định đoạt, nếu bá tánh có oan khuất gì thì biết đi tới chỗ nào để tố cáo đây?”

“Nhưng nếu tuyên Chiêu Nhi vô tội thì đó chính là một hành động hủy hoại xã tắc, mỗi người đều noi theo thì thiên hạ đại loạn, hậu quả càng tồi tệ hơn! Con người sinh ra, ai cũng có tâm tư của mình, cho nên phải dùng luật pháp để kiểm soát nhân tâm!”

“Pháp luật không thể nằm ngoài nhân tình được, nếu như Chiêu Nhi còn có lựa chọn khác thì ta nghĩ nàng ấy sẽ không g.i.ế.t. người báo thù đâu! Bổn triều lấy nhân làm gốc, theo ta thấy, phán Chiêu Nhi cô nương vô tội mới đúng!”

“…”

Trong Trạng Nguyên Lâu ồn ào đến khí thế ngất trời.

Rất nhiều người đọc sách xuất thân hàn môn càng có thể hiểu rõ nỗi khó khăn của bình dân khi muốn giải oan khuất, hoặc là họ cảm thấy từ chuyện của mẫu tử Trịnh gia, cảm thấy đè nén khi bị quyền quý áp bức nên mới phẫn hận tức giận đến như thế.

Còn lại một nhóm người tương đối bình tĩnh hơn, cảm thấy g.i.ế.t. người là phạm pháp, quy củ chính là quy củ.

Hai bên giằng co không ai chịu nhường ai, cho đến tận buổi chiều thậm chí còn có người bắt đầu đánh nhau…

Bên ngoài vô cùng ồn ào, Tiêu Vân Chước không cần ra cửa cũng có thể cảm nhận được.

Đương nhiên, Quản thị bên kia cũng rất bất an.

Bọn họ cũng không ngu ngốc, nếu chỉ là đắc tội với La Phi Nguyệt thì chuyện này sẽ không ầm ĩ đến như vậy. Ngay cả những người đọc sách cũng bị kích động, thậm chí còn có người đi tới trước cửa cung để lên tiếng cho mẫu tử Trịnh gia, náo động đến cỡ này… chắc chắn là có đối thủ chính trị nhúng tay vào.

Chương 308

Bệ hạ mới đăng cơ được mấy năm, đang ở thời kỳ chính thịnh, hiện giờ trong triều cũng ít người đề cập đến việc lập Thái tử, nhất là khi vẫn còn có một số hoàng tử vẫn còn nhỏ tuổi chưa trưởng thành. Bây giờ mà bàn luận chuyện lập trữ quả thật hơi sớm, cho nên tranh đấu cũng không nhiều.

Chỉ có Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử là có chút khác biệt.

Đại hoàng tử là con trưởng, lại là con vợ cả, tất nhiên là người tôn quý nhất. Nhưng hắn và Hoàng hậu đều có sức khỏe kém. Ngược lại mẫu tử Quý phi lại rất khỏe mạnh, ở phía sau như hổ rình mồi. Cho dù Đại hoàng tử không làm cái gì thì mẫu gia của Hoàng hậu cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Cũng bởi vậy, cho dù La gia chỉ sai người tung tin ở mấy phố phường rải rác nhưng chuyện này lại náo động đến mức những người đọc sách đều tham dự vào.

Quản mẫu nghe tiếng bàn luận ở bên ngoài, lập tức sai người gửi bái thiếp vào trong cung.

Nhưng đi đi lại lại, mãi đến ngày hôm sau bà ta mới được vào cung gặp Quý phi.

Quản mẫu chưa kịp nói gì thì Quý phi đã cau mày nói: “Tại sao mẫu thân lại để mặc Trân Nhi làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy? Hôm qua bệ hạ hỏi con chuyện này, con cũng không biết phải đáp lại thế nào cả!”

“Nương nương! Đây đều là do lũ tiện nhân kia âm mưu hãm hại Trân Nhi!” Quản mẫu vô cùng khổ sở.

Trân Nhi là nữ nhi nhỏ nhất của bà ta, lúc bà ta sinh Trân Nhi thì những nhi nữ khác đều đã lớn cả rồi, mà tình cảm của bà ta với trượng phu không còn ân ái như khi còn trẻ nữa, cho nên Trân Nhi là niềm an ủi duy nhất của bà ta, là thịt trên đầu quả tim của bà

ta!

“Mẫu thân, ngài nghĩ rằng con hồ đồ rồi sao? Từ lâu con đã nói là tìm một mối hôn sự tốt cho Trân Nhi, nhưng ngài thì hay rồi, cứ nuông chiều nàng, để mặc nàng làm gì thì làm. Sầm gia lang quân là người si tình như thế, làm sao ngài lại nghĩ rằng một ngày nào đó nàng sẽ làm tan chảy khối băng đó được? Chính bởi vì ngài ủng hộ nàng cho nên càng ngày nàng mới cố chấp như vậy! Hôm qua bệ hạ tới chỗ con, vừa mở miệng lại chất vấn con có biết chuyện mà Trân Nhi đã gây ra không. Con lúc đó trở tay không kịp, căn bản không hề có chuẩn bị gì! Ngài có biết bệ hạ tức giận đến cỡ nào không?” Quý phi cũng rất bất lực.

Cũng may lúc đó nàng ta phản ứng nhanh, bệ hạ thấy nàng ta thật sự không biết nên thái độ mới tốt hơn một chút.

“Nhưng Trân Nhi đã chết rồi mà! Hiện giờ mấy người bên ngoài lại muốn quan phủ thả hung thủ g.i.ế.t. người ra! Người làm mẫu thân như ta làm sao có thể chịu đựng nổi cơ chứ?” Quản mẫu khóc lóc kể lể.

“Việc đã đến nước này thì mẫu thân tuyệt đối không được gây náo loạn nữa, ý kiến của bá tánh không thể bỏ qua. Bệ hạ cũng không phải là một hôn quân, hiện giờ lại có triều thần tham tấu chuyện này. Nếu bổn cung cứ khăng khăng muốn xử tử Chiêu Nhi báo thù cho muội muội thì thanh danh của bổn cung, thậm chí là của cả Quản thị nhất tộc cũng mất hết. Mẫu thân, nữ nhi ở trong cung, mỗi lời ăn tiếng nói mỗi một động tác đều phải hết sức cẩn thận, ngài cũng đừng làm nữ nhi khó xử nữa!” Quý phi bất đắc dĩ nói.

Nói đến đây, Quản mẫu lại nhịn không được phải rơi lệ.

“Vậy ý con là cứ thả nàng ta đi như vậy sao?” Trong lòng Quản mẫu khó chịu.

“Thả hay không thả đều là do bệ hạ quyết định, con tuyệt đối không thể nhúng tay vào. Thậm chí…con phải nhận sai thay cho muội muội nữa. Sau khi mẫu thân trở về đừng có khó chịu bất mãn gì hết, thi thể của muội muội…cứ giao cho nha môn là được, muốn quất xác hay chém đầu thì cũng phải cắn răng mà nhận, mới

có xoa dịu dư luận được! Mà trong nhà cũng đừng có tổ chức tang sự gì, sau khi nha môn xử trí xong cứ cuộn chiếu lại…rồi đưa đi, cứ coi như không có nữ nhi này.” Quý phi nhẫn tâm nói.

Lời vừa dứt, hai mắt Quản mẫu đã trợn tròn.

“Trân Nhi đã chết rồi! Thế mà…lại còn muốn nhục nhã nàng như thế! Nàng là thân muội muội của con! Cho dù không lớn lên trước mặt con thì trong thân thể của nàng cũng chảy chung dòng máu với con mà!” Quản mẫu suy sụp.

Chương 309

Quý phi cũng rất tức giận.

Nàng ta ở trong cung sống yên lành, lại vô duyên vô cớ bị muội muội liên lụy phải chịu mắng, nàng ta không vô tội sao?

Muội muội nàng ta đột nhiên qua đời là đáng thương, còn nàng ta thì sao?

Mười mấy tuổi đã bị đưa vào vương phủ làm thị thiếp, trong số những người trong viện thì địa vị của nàng ta là thấp nhất, phải khom lưng uốn gối tới tận hôm nay! Nàng ta không dám phạm sai lầm gì mới có thể bảo vệ được chính mình, bảo vệ được hoàng nhi!

Mẫu gia của nàng ta vô dụng, làm sao so được với Hoàng hậu chứ?

Nhi tử hiện giờ có tiền đồ, được bệ hạ coi trọng. Cho dù Hoàng hậu hiền đức không gây bất lợi cho nàng ta nhưng nhóm thân thích sau lưng Hoàng hậu sao có thể khiến nàng ta yên tâm cho được?

“Mẫu thân, nữ nhi chỉ có thể dựa vào bệ hạ mới có thể bò lên tới địa vị bây giờ! Những năm nay, bệ hạ coi trọng con, vài lần muốn nâng đỡ con cháu Quản thị nhưng trong tộc lại không có mấy người có bản lĩnh! Các ngươi đã không giúp được gì cho con thì cũng không thể kéo chân sau của con được! Phải biết rằng bệ hạ vui thì cuộc sống của Quản thị chúng ta mới có thể tốt đẹp được, nếu bệ hạ không vui thì…cho dù con có là Quý phi thì cũng có thể làm được gì? Chỉ cần một ý chỉ thôi đã có thể khiến chúng ta rơi vào vực sâu vạn trượng!”

“Muội muội đã chết, còn bị chết một cách không quang minh như vậy. Nếu như mẫu thân cứ nhất quyết phải công khai chuyện đáng hổ thẹn này ra cho mọi người biết thì đó chính là ghê tởm bệ hạ, ghê tởm con! Cho dù hôm nay mẫu thân không đến thì con cũng sẽ gọi ngài vào. Việc này cứ làm theo lời con nói đi, ngài nhớ bảo phụ

thân viết một bức thư tự xét lại, chớ có cố chấp gây rối nữa. Nếu ngày thấy có lỗi với muội muội thì đợi vài năm nữa, khi không còn ai nhắc tới việc này thì ngài lại lén hạ táng muội muội là được…"

Quý phi nói, mặc dù trong lòng cũng rất đau.

Muội muội của nàng ta, không phải là nàng ta không thương.

Nhưng chết thì đã chết rồi, cho dù có thương cỡ nào cũng thể vì nàng ta mà không màng đến người còn sống!

"Con…con thật sự…đã thành quý nhân xa xôi không thể với tới rồi! Huyết nhục chi tình đối với con mà nói không còn quan trọng nữa…" Quản mẫu thương tâm đến cực điểm, cũng bắt đầu chỉ trích.

"Mẫu thân!" Quý phi hung ác nói: "Mẫu thân lớn tuổi, thương tâm quá độ nên mới thành ra hồ đồ phải không? Nếu như thế thì sau này cứ để đệ muội vào cung gặp con, ngài đừng vào nữa!"

Vừa nói như vậy, trong lòng Quản mẫu cũng giật mình, ý thức được mình có chút phản ứng quá mức.

Lập tức lau nước mắt: "Nương nương nói thì đương nhiên ta phải ghi nhớ…Chỉ là, mối thù của muội muội con, con không thể không báo được!"

"Bổn cung đã nói rồi, hung thủ kia…"

Quý phi còn chưa nói xong, Quản mẫu lại nói: "Không phải nàng ta!"

"Đúng là nàng ta chính là hung thủ, nhưng người hủy hoại muội muội con, hủy hoại thanh danh nhà chúng ta lại là Tiêu gia cô nương cùng với La Phi Nguyệt của Quốc Công phủ! Chính là bọn họ liên tục kêu gào nói rằng muội muội con là kẻ g.i.ế.t. người!" Quản mẫu phẫn nộ nói.

Trong mắt Quý phi hiện lên vẻ kinh ngạc.

“La gia có tước vị Quốc Công được truyền thừa, mà Quốc Công phu nhân lại xuất thân tông thất quận chúa. La gia cô nương kia tôn quý như vậy, muội muội lúc còn sống đã không tạo được quan hệ tốt mà còn muốn hại nàng ấy nữa, cũng chẳng trách La gia lại tức giận như thế…Bây giờ La gia vẫn đang còn nổi nóng, mặc dù ta muốn làm chủ cho muội muội thì La gia cũng không ngốc đến độ sẽ đưa nữ nhi đến giao cho con để mặc con xử trí!” Quý phi lại nói.

“Tiêu Vân Chước thì sao? Tiêu Vân Chước này quả thật chính là đồ tai họa! Chính là nàng ta đã hại muội muội con mất hết thanh danh!” Quản mẫu lại nói ngay.

Quý phi nghe vậy không khỏi đau đầu.

“Mẫu thân…” Quý phi thật sự không biết phải nói thế nào.

Không phải là nàng ta không xử lý Tiêu Vân Chước được.

Hiện giờ Tiêu gia không có tước vị, Tiêu Vân Chước chẳng qua chỉ là nữ nhi của một võ tướng nho nhỏ, nàng ta hoàn toàn có thể lấy một cái cớ triệu người vào cung răn dạy, nhưng cũng phải xem lý do là gì!

“Này cũng không được, kia cũng không được. Nương nương quyền thế phú quý, nhưng vi nương lại không thể dính chút ánh sáng nào…Từ này về sau, vi nương không tới gặp con nữa, về nhà lại tìm một dải lụa trắng đi gặp muội muội con là được rồi!” Quản mẫu bi phẫn nói.

Quý phi lại cau mày.

“Mẫu thân để từ từ được không? Lúc này làm sao mà con ra tay cho được?” Quý phi thật sự bất đắc dĩ, chỉ có thể nói.

Có những lời này của nàng ta, Quản mẫu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 310

Sau khi tiễn Quản mẫu đi về, trong lòng Quý phi vô cùng nặng nề, lập tức liền thay một bộ y phục đơn giản rồi đi gặp bệ hạ. Còn chưa kịp nhìn thấy người thì đã quỳ gối ngoài điện, cầu xin bệ hạ trừng phạt nàng ta vì lỗi dạy bảo muội muội không nghiêm.

Tư thái nàng ta rất đầy đủ, tuy rằng bệ hạ không hài lòng với chuyện này nhưng thấy nàng ta nhận sai như vậy, đương nhiên ông ấy cũng không trách móc quá nặng nề.

Quý phi đã ở bên cạnh ông ấy từ năm mười mấy tuổi, hiện giờ hài tử cũng đã lớn, nhiều năm như vậy không phạm phải sai lầm gì, hiện giờ chuyện này cũng không phải là lỗi của nàng ta. Hoàng đế nghĩ vậy liền bảo người đỡ nàng ta dậy, lại nhìn Quý phi mặt đầy u sầu, trong lòng cũng có thêm mấy phần đau lòng.

Chỉ tại Quản gia nhất tộc này quá vô dụng!

…

Mấy ngày sau, hai vụ án đã được kết luận.

Hai mẫu tử Trịnh thị vô tội bị hãm hại là do Quản Trân Nhi, nhưng Quản Trân Nhi đã chết rồi, khó có thể quy trách nhiệm cho nàng ta được, nhưng làm phụ thân mà quản nữ nhi không nghiêm nên phải bị trừng phạt nghiêm khắc, phạt đánh ba mươi gậy, không được dùng vàng chuộc tội…

Quản Trân Nhi đã chết rồi, cũng không thể chém phụ mẫu nàng ta được nên kết quả này tuy khiến người ta có chút tiếc nuối nhưng cũng không thể nói gì hơn.

Còn vụ án Chiêu Nhi mưu sát Quản Trân Nhi…Tuy rằng đáng thương nhưng xét cho cùng vẫn là trái pháp luật. Xét người này có tình có nghĩa, sau khi gây ra chuyện đó còn chủ động đầu thú, trẻ người non dạ, còn có Quý phi và các bá tánh cầu tình cho nên nghe theo ý dân, giảm tội ba cấp, phạt tám mươi gậy, sau khi đánh ba

mươi gậy xong thì có thể chuộc tội bằng vàng…

Kết quả vừa ra, những tiếng phàn nàn lại liền ít đi.

Mức phạt đưa ra tuy không nặng nhưng cũng có tác dụng cảnh cáo.

Ai cũng đều biết mẫu tử Trịnh gia này là người chắn tai họa cho Ninh Nghĩa Quốc Công phủ nên phần vàng lấy ra để chuộc tội này rất có thể sẽ do Quốc Công phủ bỏ ra, bởi vậy chỉ cần đánh ba mươi gậy là được.

Nhưng nếu đổi lại người khác thì có thể không gặp may mắn như vậy được, cho nên về sau nếu còn có người báo thù g.i.ế.t. người thì cũng phải cân nhắc đến hậu quả. Rốt cuộc thì Chiêu Nhi cũng có rất nhiều điều kiện tiên quyết để có thể được miễn tội, còn nếu đổi lại là người khác thì cho dù không phải tử hình thì cũng phải chịu ngồi lao tù mấy năm mới có thể thấy lại ánh sáng.

Tiêu Vân Chước không mấy ngạc nhiên với kết quả này.

Đã phạm tội g.i.ế.t. người mà còn có thể an toàn lui ra như vậy, cũng là Chiêu Nhi mạng lớn.

Nàng nhúng tay vào việc này cũng chỉ là bị quỷ hồn của Quản Trân Nhi làm cho ghê tởm, trong việc này thật ra nàng chỉ thuật lại sự thật, còn mấy lời đồn thổi dữ dội ở bên ngoài đến mức khiến nàng phải giật mình, có thể những người mà Quản gia đắc tội không chỉ có một mình La gia.

…

Trong lúc hành hình, Tiêu Vân Chước và La Phi Nguyệt cũng cùng nhau đi tới nha môn xem hình. Hôm Chiêu Nhi bị đem ra dạo phố thị chúng đã bị một số vết thương.

La Phi Nguyệt bảo quản sự trong nhà đi nộp tiền phạt, rất nhanh, ba mươi gậy kia cũng đã đánh xong. Người thi hành hình phạt hẳn là cũng có lòng thông cảm với Chiêu Nhi nên xuống tay cũng không quá nặng, lúc Chiêu Nhi đứng dậy còn có thể đi được mấy bước,

nhiều nhất cũng chỉ bị thương da thịt một chút, dưỡng thương một tháng là sẽ ổn rồi.

“Giả vờ một chút…” La Phi Nguyệt nghiêng người đến trước mặt tiểu nha đầu, nhỏ giọng nói.

Chiêu Nhi đỏ mặt cúi đầu, chân cũng mềm hơn mấy phần, La Phi Nguyệt lập tức bảo hai nha hoàn bên cạnh tới đỡ.

“Dưỡng mẫu và ca ca của ngươi dù sao cũng bởi vì ta mà chết, trong lòng ta cũng vô cùng áy náy. Mấy ngày nay ta đã thương lượng với mẫu thân ta rồi, ngươi có bằng lòng đến Quốc Công phủ với ta không? Mẫu thân ta nguyện ý nhận ngươi làm nghĩa nữ, cũng coi như là ngươi có một chỗ che chở.” La Phi Nguyệt lại vội vàng nói.

Người mà Chiêu Nhi đắc tội không phải là người bình thường, nếu không cho nàng ấy một thân phận thì cho dù lúc này còn sống, sau này cũng chưa chắc không bị hạ độc thủ.

Trừ khi đi ra khỏi kinh thành, đến một nơi thật xa.

Nhưng nàng ấy chỉ là một tiểu cô nương không nơi nương tựa, tuổi còn rất nhỏ, nếu chẳng may ở bên ngoài phải chịu ấm ức thì chẳng phải là lấy oán trả ơn sao?

“Ta…Ta không dám…” Chiêu Nhi rất sợ hãi, vội vàng lắc đầu.

Chương 311

“Có cái gì mà không dám? Hôm nay ta nói chuyện với Tiêu đại sư mấy câu, nàng cũng nói rằng mệnh ngươi nhiều chông gai, nếu có quý nhân phúc hậu nuôi dưỡng bên người thì cuộc sống sau này mới có thể thuận lợi được! Mẫu thân ta chính là vương thất quận chúa, phúc khí cũng đủ lớn, huống hồ…” La Phi Nguyệt nhìn nàng ấy rồi mỉm cười: “Kỳ thật cũng không phải là đồng tình với ngươi mà là đôi mắt này của ngươi rất đơn thuần, cũng có mấy phần tương tự với tỷ tỷ đã khuất của ta. Mẫu thân ta cả ngày thương nhớ, nếu có thể có thêm một nữ nhi ở bên cạnh thì cũng có lợi cho việc dưỡng bệnh của bà ấy…”

Tuy rằng Chiêu Nhi động thủ g.i.ế.t. người nhưng lại không phải là hạng người tàn nhẫn độc ác.

Thậm chí còn là người đơn thuần và chấp nhất, tâm tư vừa sạch sẽ và thuần khiết.

Quốc Công phu nhân và La Phi Nguyệt đã quyết định xong, làm sao còn cho Chiêu Nhi có cơ hội từ chối, trực tiếp bảo nha hoàn đưa người lên xe ngựa, đưa về Quốc Công phủ.

“Ngươi có biết tại sao mẫu thân ta lại nghĩ đến chuyện nhận nghĩa nữ không?” La Phi Nguyệt lại hứng thú bừng bừng nói với Tiêu Vân Chước.

“Xin nguyện lắng nghe.” Tiêu Vân Chước cười nói.

“Ta còn tưởng rằng ngươi cái gì cũng biết nữa chứ!” La Phi Nguyệt cười đắc ý: “Mấy ngày nay nhà ta cũng rất chú ý tới Quản thị ở bên kia, phát hiện ở bên người Quản phu nhân có thêm một cô nương, nghe nói là Quản Trân Nhi đã chết, trong lòng Quản phu nhân khó chịu nên tìm một người thay thế, nhận làm nghĩa nữ.”

Tiêu Vân Chước có chút kinh ngạc.

Quản Trân Nhi còn chưa nhập thổ mà đã tìm người thay thế rồi?

Nàng cũng không dám tin.

“Sau khi ta nghe ngóng thì phát hiện nghĩa nữ này còn có lai lịch đó.” La Phi Nguyệt thần bí nhìn Tiêu Vân Chước: “Chính là… Khương Nguyên của nhà ngươi.”

Tiêu Vân Chước khẽ cau mày: “Thì ra là nàng ta, nói ra thì…cũng hợp tình hợp lý.”

Ngày ấy lúc ở trại ngựa, nàng mơ hồ nhìn thấy một bóng người đi về phía Quản phu nhân, cũng cảm thấy có lẽ là Khương Nguyên. Chỉ là người này không còn ở Tiêu gia nữa nên cũng không liên quan gì đến nàng, nàng ta muốn làm gì cũng không có quan hệ gì đến nàng cả.

Nhưng không ngờ rằng động tác của Khương Nguyên lại dứt khoát đến thế, thế mà lại trở thành nghĩa nữ của Quản gia, là nghĩa muội của Quý phi.

“Quản Trân Nhi làm những chuyện như vậy còn không phải là do mẫu thân nàng ta dạy ra sao? Sỉ nhục tỷ tỷ, lại còn làm hại ta, hai chuyện này mẫu thân ra cũng nhớ rõ, đương nhiên sẽ không bao giờ bỏ qua! Quản phu nhân có thể nhận nghĩa nữ thì mẫu thân ta cũng có thể. Mẫu thân ta nói, nhất định bà ấy sẽ nuôi dưỡng Chiêu Nhi, dạy bảo nàng ấy thật tốt, để có thể gả được thật tốt! Nhất định sẽ để Quản phu nhân nhìn hung thủ sát hại nữ nhi của bà ta được sống một cuộc đời thuận lợi như ý, chọc tức chết bà ta!” La Phi Nguyệt nhếch khóe miệng, vô cùng chờ mong.

Tiêu Vân Chước nhướng mày, khó trách đường đường là phu nhân Quốc công phủ mà lại chịu nhận nuôi một phạm nhân.

Thì ra là có động cơ khác…thật đúng là khiến người ta nói không nên lời.

Mấy gia đình quyền quý nhận nuôi nữ nhi thực sự rất đơn giản, đặc biết là thân phận của Chiêu Nhi sẽ không tuyên bố rộng rãi, nhiều nhất chỉ là cho nàng ấy ăn uống nuôi dưỡng cho tốt, để quản gia quan sát xem thử, còn nếu không có cách nào thì không cần phải đưa cho nàng ấy quá nhiều tôn vinh.

Tiêu Vân Chước thấy mình đã làm đủ rồi nên không nói thêm gì nữa.

La Phi Nguyệt đưa Chiêu Nhi về phủ nhưng bản thân mình lại cùng Tiêu Vân Chước đi tới Tiêu gia làm khách.

Đây là lần đầu tiên nàng ấy tới Tiêu gia, mọi thứ đều có cảm giác xa lạ.

Nhưng Tiêu gia này, quả nhiên giống như lời đồn đã nói.

Thậm chí còn khiến nàng ấy sinh lòng đồng tình với Tiêu Vân Chước, sau khi trở về nhà thì cuộc sống của nàng quá đơn giản, sao với những thiên kim khác ở kinh thành thì không quá thể diện.

Chỉ là sau khi bước vào khuê phòng Tiêu Vân Chước, ý tưởng này liền biến mất.

Nàng ấy vốn cảm thấy Tiêu Vân Chước đáng thương, muốn quay lại tặng nàng một ít xiêm y trang sức. Nhưng vừa nhắc đến những thứ này, Tiêu Vân Chước lại nói đồ của mình nhiều đến mức dùng mấy không hết.

Nàng ấy vốn dĩ không tin nhưng Tiêu Vân Chước đã dọn đồ ra ngoài cho nàng ấy xem.

“Sau đầu xuân, bố phường Hồ gia lại mang tới nhiều đồ mới, ta đành phải bảo ngươi đưa bạc tới bố phường Hồ gia. Hiện giờ bố phường Hồ gia đều nằm trong tay Hồ cô nương, Hồ cô nương thu bạc của ta, lại gọi người đưa tới văn khế…” Tiêu Vân Chước vô cùng đau đầu: “Vô duyên vô cớ lại đưa cho ta phần lợi nhuận của một gian cửa hàng trong kinh, muốn kết làm bằng hữu với ta.”

Cao Thăng bố phường có nhiều chi nhánh nhưng Hồ Tương Tương mới là chi nhánh làm ăn tốt nhất.

Văn khế đã đóng dấu không cho nàng được phản bác, lại nhất quyết đưa tiền khiến nàng xấu hổ, nàng đang nghĩ hôm khác sẽ đến Hồ gia xem phong thủy để hoàn lại số tiền này.

La Phi Nguyệt nhìn mấy tấm vải này cũng trợn tròn mắt.

“Chuyện tốt như vậy sao không đến lượt ta chứ? Tiêu đại sư! Ngài có biết mua loại vải mới này khó khăn đến cỡ nào không? Nha hoàn nhà ta phải đứng xếp hàng mười ngày mới mua được một tấm đấy!” La Phi Nguyệt ấm ức nói: “Đại sư, ngài là người thanh tâm quả dục, cũng không dùng được nhiều như vậy phải không? Ta trả tiền, mua lại mấy tấm, ngài xem có được không?”

Chương 312

La Phi Nguyệt thật sự thích những vải vóc này.

Trong kinh có nhiều quý nữ như vậy, đồ trang sức y phục của người nào không được chú ý?

Vải vóc của phường vải Cao Thăng có hoa văn và phẩm chất tốt nhất, hơn nữa có vài loại vải chỉ có vài cuộn, không phải người nào cũng có được! Có tiền cũng không mua được!

Nhưng ở chỗ Tiêu Vân Chước... Thật sự là rất đầy đủ.

Còn có y phục may sẵn, màu sắc hay kiểu dáng đều cực kỳ hợp với Tiêu Vân Chước, có thể thấy được là Hồ gia này thật sự dụng tâm suy nghĩ.

"Tự ngươi chọn đi." Tiêu Vân Chước đồng ý bán, nhưng cũng không quên nhắc nhở: "Tiền công giúp ngươi tìm hung thủ đừng có quên thanh toán đó."

"Ngươi thật đúng là..." La Phi Nguyệt nhịn không được vui mừng: "Ta thật sự là chưa từng thấy ai như ngươi, giống như La Phi Nguyệt ta, dù sao cũng là thiên kim tiểu thư của phủ quốc công, rất nhiều người ước gì được tặng đồ cho ta để có tình cảm, ngươi ngược lại thì hay rồi, một chút thua thiệt cũng không ăn được."

"Bạc so với bằng hữu quan trọng hơn." Tiêu Vân Chước trịnh trọng, lại vô cùng nghiêm túc bổ sung: "Ngươi không nợ tiền ta, thì chúng ta mới có thể làm bằng hữu."

La Phi Nguyệt dĩ nhiên biết nàng cố chấp với vàng bạc, bạc này dĩ nhiên sẽ đưa.

Chỉ là nàng ta có hơi nghĩ không thông.

"Tiêu gia các người nhân khẩu ít, cũng không lui tới nhiều với các nhà trong kinh, phủ đệ mặc dù có chút lớn, nhưng cũng sẽ không

trở thành không nuôi nổi chứ, vì sao ngươi si mê kiếm tiền như vậy?" La Phi Nguyệt thật sự vô cùng tò mò.

Tiêu Vân Chước cẩn thận suy nghĩ.

Bây giờ nàng đi theo tổ mẫu quản gia, dĩ nhiên biết vốn liếng như thế nào.

Bản thân nàng cũng tích góp được không ít tiền bạc, chỉ với đồ mà con quỷ của Hồ gia kia cho, đã đủ cho nàng bớt ăn bớt mặc sinh hoạt cả đời.

Nhưng chính là cảm thấy không chắc chắn.

Sơn môn hoang vắng.

Người thủ sơn cũng nghèo khổ vô cùng, khi nàng còn bé bữa đói bữa no, nhìn những thư tịch bảo tàng trong sơn môn kia, chỉ có thể xem không thể bán, còn phải tìm cách phục hồi, cả ngày nhìn sư phụ Quỷ Hồn bay loạn xạ trong sơn môn than thở, nàng cũng phiền muộn theo.

"Khi ta còn bé, có một khoảng thời gian là dựa vào sư phụ đe doạ những người nhỏ yếu hơn, cướp của cải sau khi chết của bọn họ mới có thể sống sót, sư phụ nói, đây cũng là mắc nợ người ngoài, tương lai cần phải trả." Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời: "Tiền bạc mặc dù là thứ tầm thường, nhưng tuyệt đối không thể thiếu, chuẩn bị nhiều một chút cũng không sai."

Đó là hai năm đầu tiên nàng gặp sư phụ.

Trong tay một đồng cũng không có, trên đường đến sư môn cũng phải ăn cơm chứ?

Sư phụ nói, nàng làm Môn chủ, phải có tôn nghiêm, cho nên không để nàng đi ăn xin, mà chính là dựa vào mình là lão quỷ, chuyên bắt nạt đám tiểu quỷ.

Nhất là gặp được tiểu quỷ không cẩn thận chết tha hương, sư phụ sẽ luôn hỏi rõ ràng vị trí thi thể của bọn họ, sau đó dẫn nàng đến

đào bảo bối.

Nhưng sư phụ sợ nàng mắc nợ quá nhiều, nên chỉ cho nàng lấy đủ con số ăn uống là được, tuyệt đối không thể tham lam.

Cứ như vậy vừa đi vừa đào, khi đó trong cái đầu nhỏ bé của nàng, chỉ nghĩ đến tương lai mình nhất định phải nỗ lực kiếm được nhiều tiền hơn.

"Ngươi... Sư phụ ngươi rốt cuộc là thế ngoại cao nhân hay là phi thiên đại đạo, lại nuôi sống ngươi như thế?" La Phi Nguyệt vô cùng giật mình, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước lại tràn đầy cảm thông: "Ngươi có thể được tìm trở về, quả nhiên là ông trời phù hộ, cha ta nói, bệ hạ rất coi trọng đại ca ngươi, nói là lúc thi đình đã nhìn thấy đại ca ngươi, cảm thấy hắn tuấn tú lịch sự, đại ca ngươi không thể vào hàn lâm, bệ hạ nhất định sẽ đền bù, tương lai tiền đồ dĩ nhiên không thể kém hơn so với trạng nguyên năm nay, sau này Tiêu gia các ngươi có hy vọng ra khỏi mù mịt rồi, ngươi cũng cố gắng hết sức thả lỏng tinh thần mới đúng..."

Chương 313

La Phi Nguyệt cảm thấy, có phụ huynh Tiêu gia ở phía trước chống đỡ, Tiêu Vân Chước không cần phải liều mạng như vậy.

"Ngươi không cần cảm thông với ta, khi còn bé ta chỉ thiếu chút tiền bạc mà thôi, thời gian đi theo sư phụ lại vô cùng thú vị." Tiêu Vân Chước không nói láo.

Sư phụ trên thông thiên văn dưới tường địa lý, bất kể nàng hỏi vấn đề gì, sư phụ đều có thể trả lời được.

La Phi Nguyệt chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài, không nghĩ ra được cuộc sống nghèo khổ thì có gì thú vị, cho nên chỉ coi là Tiêu Vân Chước dỗ dành nàng ta.

Nàng ta hiếm khi mới đến được một chuyến, Tiêu Vân Chước cũng cố gắng hết sức chiêu đãi, La Phi Nguyệt còn đi gặp lão thái thái, ở đây dùng bữa tối rồi mới đi, lúc rời đi còn có mấy phần lưu luyến không rời.

"Bây giờ ngươi đã tạo dựng nên tên tuổi đại sư, trước đó những người ở sau lưng chế giễu ngươi là "phán quan", nếu như lại gặp ngươi, dĩ nhiên sẽ khách khí, nhưng sau này phiền phức cũng không ít, nữ tử chúng ta dù sao cũng phải lập gia đình, những ngày này, cha ta cứ luôn trách cứ mẹ ta giáo dục ta quá vô pháp vô thiên, truyền ra danh tiếng hung hãn... Lúc trước những nhà thích hợp, sau này nhất định là không thành rồi, ta là thiên kim của quốc công mà còn như vậy, sau này ngươi..." Trước khi đi, La Phi Nguyệt lại có chút lo lắng nhìn nàng: "Nếu như không gả ra ngoài được thì phải làm sao?"

Nàng ta thật sự cảm thấy Tiêu Vân Chước rất đáng tiếc.

Dung mạo của Tiêu Vân Chước rất đẹp, hôm nay làm khách ở Tiêu gia, còn nhìn thấy lão thái thái của Tiêu phủ, thật sự là một bà cụ hiền hoà lại đoan trang, Tiêu Vân Chước hiểu cầm cũng biết lễ, chỉ cần phụ huynh tiến bộ một chút, nhất định có thể gả được vào

danh gia vọng tộc.

Nhưng nàng, lại cứ đi theo con đường "đại sư"!

Nàng ta luôn cảm thấy Tiêu Vân Chước là vì giúp nàng ta nên mới bị huỷ chuyện chung thân, chuyện này khỏi phải nói trong lòng áy náy biết bao nhiêu.

"Ta có nhiều bạc như vậy, vì sao lại phải sợ không gả ra ngoài được?" Tiêu Vân Chước đối với chuyện này cũng không dám gật bừa.

Cho dù là La Phi Nguyệt hay là Mạnh Vịnh Tư, các nàng đều sẽ nói như thế, dường như không gả ra được là một kết cục cực kỳ đáng thương.

"Chuyện đó đương nhiên là không giống nhau! Lấy chồng... sẽ có người bầu bạn hiểu nhau yêu nhau, sẽ còn sinh con dưỡng cái, tương lai tử tôn hoà thuận, cành lá xum xuê..." Sắc mặt La Phi Nguyệt có chút ửng đỏ: "Đây cũng là mẹ ta kể, bà ấy xuất thân quận chúa, lúc chưa gả đi cũng xán lạn như triều dương, về sau gả cho cha ta, lo liệu việc nhà cũng rất hạnh phúc..."

Tiêu Vân Chước nghiêm túc suy nghĩ.

"Ta có tiền, có mạng, là đủ rồi, làm người không thể tham lam." Tiêu Vân Chước hết sức trịnh trọng.

Vừa phải quản gia, vừa phải học tập, còn phải chạy ra ngoài kiếm công đức để bảo mệnh, nàng nào có nhiều thời gian để nói chuyện yêu đương chứ?

Sinh con dưỡng cái thì càng đáng sợ, thân thể của nàng có thể chất đặc biệt, không cẩn thận sẽ dễ bị âm khí xâm nhập.

Lúc nữ tử sinh con là đã đặt một chân vào quỷ môn quan, không cẩn thận sẽ mất mạng, vừa nghĩ tới những gì mình nỗ lực phấn đấu, lại vì sinh con mà biến thành tiểu quỷ bay tới bay lui, nàng... còn lâu mới cần.

Tiêu Vân Chước khẽ lắc đầu, hết sức nghiêm túc.

"Ta cảm thấy... Ta chắc là không có duyên lập gia đình, ừm." Tiêu Vân Chước lập tức bổ sung một tiếng.

"..." La Phi Nguyệt nhìn nàng, thật sự không nhìn ra có nửa điểm đùa giỡn, giờ khắc này, cũng coi như hoàn toàn hiểu rồi, người trước mắt này đã hạ quyết tâm thực sự muốn làm "Tiêu đại sư".

Chỉ có điều thân là nữ tử, làm cái gì cũng khó khăn?

Làm thê tử, mẫu thân, trong mắt người đời là việc nằm trong phận sự, nếu đi làm đại sư, cho dù năng lực của nàng khiến cho người ta cảm thấy kiêng kị và tôn kính, nhưng vẫn như cũ không coi nàng như người bình thường.

Giống như gần đây, có khách tới nhà nàng ta, lúc nhắc tới Tiêu Vân Chước, lúc nào cũng lộ ra một chút dáng vẻ... kiêng kỵ.

Bọn họ ngoài mặt thì tôn kính, trong lòng lại vẫn như cũ cảm thấy, Tiêu Vân Chước là kẻ khác người.

Chương 314

La Phi Nguyệt hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy con đường phía trước của Tiêu Vân Chước hết sức khó khăn.

"Nếu như ngươi đã quyết định, ta cũng không tiện lại khuyên ngươi nữa, nhưng ngươi có ơn với ta, bất kể thế nào, ta đều sẽ giúp ngươi!" La Phi Nguyệt cũng bày tỏ nghĩa khí nói.

Tiêu Vân Chước cười với nàng ta, tỏ ý mình biết rồi.

Hai người lưu luyến chia tay.

...

Án g.i.ế.t. người này kết thúc, những âm thanh kháng nghị bên ngoài cũng tiêu tan, nhưng sau khi không cần phải bất bình vì mẹ con Trịnh gia, ngược lại có không ít người bắt đầu chú ý đến quá trình xử án.

Quan phủ nói với bên ngoài là Chiêu Nhi cô nương tìm Tiêu gia cô nương giúp đỡ, dẫn nàng ta đi tự thú, cho nên mới phá được án.

Nhưng ngoài ra còn có một số lời đồn nghe kỳ lạ vi diệu hơn chút.

Chính là Tiêu Vân Chước nhiều lần có hành vi phá án.

Có người nói một tháng nàng chạy đến nha môn nhiều lần, trước kia từng dính dáng đến vụ án liên quan đến mạng người, thậm chí phàm là nàng ra mặt, hơn phân nửa là muốn giải oan cho người chết.

Lại có người nói nàng hiểu ngũ hành bát quái, tìm người mất mạng, rất quen thuộc.

Chỉ là cứ truyền đi truyền lại, lời đồn lại trở nên có hơi quỷ dị.

Bách tính trong dân gian dĩ nhiên là không biết Tiêu Vân Chước,

rất nhiều người vì để miêu tả những tin tức ngầm mà mình biết được cho thú vị, trong lời lẽ sẽ thêm mắm dặm muối vài thứ, đến mức qua mấy ngày lên men, Tiêu Vân Chước đã trở thành một quái vật có sắc thái truyền kỳ.

Nghe nói nàng... Sắc mặt trắng bệch không có khí người, ánh mắt xanh đen như người chết, toàn thân lạnh lẽo, cách ba thước cũng có thể cảm nhận được ý lạnh...

Còn nói tằng tổ Tiêu gia đã từng g.i.ế.t. rất nhiều người, mặc dù là vì bảo vệ quốc gia, nhưng chung quy cũng phạm vào sát giới, cho nên hậu nhân mới bị những con quỷ oán niệm đó trả thù...

Loạn thất bát tao, cách nói nào cũng có.

Đông Trì vẻ mặt kích động nói với nàng về "Tiêu Vân Chước mặt mũi hung dữ" ở bên ngoài, vừa tức giận bất bình cho nàng.

"Cách đây mấy ngày còn có người nói tiểu thư là Phán quan chuyển thế, cho nên có thể đòi công đạo cho người khác, kết quả chưa tới hai ngày đã thay đổi! Cái gì mà Dạ Xoa, nữ quỷ còn có oan hồn, thậm chí còn nói người xúi quẩy... Nước bẩn gì cũng hắt hết lên người! Rõ ràng người làm nhiều việc tốt như vậy, nhưng những người đó lại nói vô cùng khó nghe! Quả thực là đáng giận!" Đông Trì cắn răng nghiến lợi.

Tiêu Vân Chước cũng giật mình.

"Bây giờ ta nổi tiếng như vậy sao?" Tiêu Vân Chước tò mò hỏi.

"Còn không phải à! Những chuyện người đã làm sau khi về kinh, người ngoài đều biết rồi! Nhất là vụ án của Tống gia, bởi vì người mở miệng là định tội phò mã gia, cho nên càng truyền càng mơ hồ, cái gì cũng nói." Đông Trì lập tức nói.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước dần dần sáng lên: "Như vậy nói cách khác, hiện tại người người đều biết ta? Tên tuổi đại sư này của ta, coi như là vang dội đi."

"..." Đông Trì sửng sốt một chút, sau đó nặng nề mà gật đầu: "Rất

vang!"

Tiêu Vân Chước khẽ cười: "Tiếng tốt tiếng xấu khác nhau ở chỗ nào? Cũng không thể giải thích từng cái một chứ? Ta đắc tội với hai ngọn núi lớn đại công chúa và Quản gia, người bên ngoài không nói ta là yêu quái biết ăn thịt người đã là không tệ rồi."

Làm việc tốt vốn dĩ nên để lại tiếng tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại đều để lại danh tiếng khiến cho người ta sợ hãi, lời giải thích duy nhất chính là có người gây trở ngại.

Nếu nói tức giận...

Nàng thật sự không hề tức giận chút nào!

Cơ hội rất tốt đó!

"Tùng Thuý, dọn dẹp một chút, chúng ta ra ngoài bày một sạp hàng đi!" Tiêu Vân Chước nói xong, lại chần chờ một chút: "Dáng vẻ này của ta quá ôn hoà hiền hậu, không hề giống là người có mặt mũi hung dữ đại quái vật, làm sao có thể khiến cho người ta tin phục? Ngươi tìm mấy gia đinh dáng dấp cường tráng hung hãn lại biết chữ ở trong phủ, bảo bọn họ ra ngoài bày quầy hàng, nếu có người cần xua đuổi tà ma, thì đăng ký ghi chép lại, cầm về nhà ta sàng lọc cẩn thận rồi đến xử lý."

"..." Ánh mắt Tùng Thuý có hơi nặng nề đồng ý.

Đại tiểu thư của nàng ấy thật sự có thể nhìn thấy quỷ, nhưng... nếu thật sự làm như thế, vậy thì chính là đi lên con đường không có lối về.

Sau khi tướng quân trở về, sẽ không tức điên lên chứ?

Chương 315

Giờ phút này Tiêu Vân Chước giống như là có được một gợi ý mới, tâm trạng có hơi hưng phấn.

"Tiên tử hạ phàm" nào có thể khiến người ta kinh ngạc hãi hùng hơn "Dạ Xoa chuyển thế" cơ chứ? Nàng nghĩ thoáng ra, thà là thuận theo tự nhiên còn hơn ăn năn hối hận, có danh tiếng như thế, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, lúc nàng đi ra ngoài làm việc, nhất định sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Chỉ là...

Tiêu Vân Chước sờ lên mặt, mặt nàng còn non nớt, nếu thật sự bị nhìn thấy dung nhan, thì chưa chắc có thể khiến cho người khác tâm phục.

Có cần tìm một cái mặt nạ nghiêm túc để đeo lên hay không?

Tiêu Vân Chước rất ít khi để tâm đến những chuyện vụn vặt, thanh danh là thứ mà căn bản trong chốc lát không giải quyết được, nếu như đã bất lực, vậy thì lợi dụng một chút, cũng không tổn thất!

Tâm trạng của nàng vô cùng tốt, mặc dù không bảo người ta đi chế tạo mặt nạ, nhưng thật sự đã tìm gia đinh đi bày quầy bán hàng rồi.

Chỉ là mặc dù nàng không lo lắng, nhưng ba người khác của Tiêu gia đều bó tay toàn tập rồi.

Lão thái thái dĩ nhiên là người lo lắng nhất, nhìn tôn nữ ngoan ngoãn khiến người ta yêu thích của mình, chỉ cảm thấy những người bên ngoài đều mù mắt hết rồi.

Mà sắc mặt Tiêu Văn Việt càng âm trầm hơn, vừa nhìn đã biết hắn không vui, trong mắt như đang bốc hỏa.

Tiêu Văn Yến cũng đã trở về từ chỗ Hoắc tam thúc, cậu ngoan ngoãn học tập một tháng, bây giờ da thịt đã thô ráp hơn rất nhiều.

Hoắc tam thúc cho cậu nghỉ, để cậu về nhà suy nghĩ thật kỹ một chút, về sau muốn làm gì, vì sao muốn đọc sách, chờ sau khi trả lời được hai câu hỏi này, Hoắc tam thúc mới có thể cho câu trả lời chắc chắn cuối cùng.

Cho nên giờ phút này, ba người tổ tôn ngồi với nhau, vừa dùng bữa, vừa cùng nhau nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước.

"Gần đây Chước Nhi có thời gian rảnh không? Ta muốn đến cổng thành dựng một lều cháo, phát cháo làm việc thiện, con thay ta đi một chuyến được chứ? Chỉ là hơi vất vả chút, tốt nhất là ở đó mấy ngày..." Lão thái thái từ ái nhìn nàng, thăm dò hỏi.

Tiêu Vân Chước ngẩng đầu: "Tổ mẫu, nhà chúng ta trước đây rất ít khi phát cháo, cho dù đã chuẩn bị xong gạo, cũng chưa xếp hàng tới đâu?"

Kinh thành có nhiều hộ nhà giàu, càng muốn có tiếng tăm tốt hơn, cho nên lều cháo ngoài thành vẫn rất quý hiếm.

"..." Lão thái thái yên lặng thở dài: "Vậy... gần đây con ra ngoài dạo chơi nhiều chút... Lúc trước mẫu thân con vẫn luôn đến chùa miếu thắp hương bái phật, một lần đi như vậy, rất nhiều người đều có thể thấy được sự thành tâm của nó, hay là con cũng học theo một ít..."

"Tổ mẫu khó chịu trong người sao? Con thấy người nét mặt hồng hào, gần đây sẽ không bị bệnh, hơn nữa bảo con đi cầu thần bái phật, chẳng bằng để con ở nhà tu thân dưỡng tính nhiều hơn, thành tâm thì bái thần phật ở đâu cũng giống nhau." Tiêu Vân Chước lại toét miệng cười nói.

Nàng mặt mày hớn hở, tâm tình rất tốt.

Lão thái thái có nhiều lời muốn nói nhưng lại bị chặn ở cổ họng.

Mà lúc này, Tiêu Văn Yến nói thẳng: "Lúc ta trở về, Hoắc phu tử

bảo ta an ủi tỷ, nói đừng để ý người khác nói cái gì... Tiêu... Đại tỷ, người khác nói ngươi cái gì rồi hả? Gần đây ta cả ngày đều cúi đầu làm việc, chuyện trong nhà hoàn toàn không rõ ràng."

Gần đây cuộc sống của cậu trôi qua cũng không dễ dàng.

Cậu đường đường là một thiếu gia, đi ra ngoài chăn trâu chăn dê, nào cậu có biết những việc đó?

Ban đầu, những con trâu này không biết nổi điên cái gì, ba chân bốn cẳng chạy mất, cậu ngã lăn trên mặt đất mấy vòng, thiếu chút ngã chết! Còn có dê núi nhỏ kia, cứ thích bất ngờ húc cậu, cậu cũng đã bị bay mấy lần.

Bị đập bị đụng, Hoắc phu tử rất quan tâm, sẽ giúp cậu bó thuốc, nhưng đám trẻ con trong thôn kia lại sẽ châm biếm cậu.

Thân thể đau đớn vẫn còn hơn là bị đả kích về mặt tâm lý!

Chương 316

Tiêu Văn Yến ngẫm lại những ngày này, đều cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ tới chính mình thật sự có thể vượt qua.

Đọc sách chăn trâu, cho gà vịt ăn, nếu như học tốt, Hoắc phu tử cũng sẽ thả cho cậu ra ngoài chơi, cuộc sống vẫn rất phong phú, nhưng nếu học không tốt, vậy thì cơn mưa thước sẽ đánh vào trên đùi, đau đến mức cậu thiếu chút nữa là què.

Nhưng Hoắc phu tử quả thực dạy cậu rất nhiều thứ, không giống như phu tử trong nhà, giảng bài vừa thú vị lại sinh động, rất dễ nhớ.

Có đôi khi cậu còn đóng vai là thư đồng, theo phu tử đến thư viện, đây là lần đầu tiên cậu đến nơi đó, sau khi đi vào, chỉ cảm thấy... Chỉ cảm thấy có một loại tỉnh táo tinh tuý rót vào đầu.

Nơi đó tất cả mọi người đều ăn mặc đẹp, khách khí lại cung kính, người nào người nấy hào hoa phong nhã, trên người còn toả ra khí chất thư hương.

Đại ca cậu cũng đọc sách, nhưng đại ca đọc sách, là một mùi vị hán tử hỏng bét.

Hoàn toàn không giống.

Trong thư viện còn dạy lục nghệ (thơ, sách, lễ, nhạc, dịch, xuân thu), cậu còn đến gần thử cưỡi ngựa bắn cung một chút.

Lúc trước ở nhà cậu cũng đã luyện qua, chỉ là lúc phụ thân và đại ca ở nhà, sẽ chỉ điểm một chút, nhưng hai người bọn họ bề bộn nhiều việc, cũng không thích khích lệ cậu, nhưng đến thư viện này, cậu tiện tay cầm cung thử một lần, võ phu tử cũng nói cậu có lực chính xác, lợi hại đến mức không giống như đứa trẻ chín tuổi.

Đó là đương nhiên rồi!

Phụ thân và đại ca không khen cậu, đó là bởi vì bọn họ lợi hại hơn, cho nên không vừa mắt với chút bản lĩnh này của cậu, nhưng dù sao cậu cũng là hậu nhân giống tằng tổ nhất, nào có thể so sánh với những thư sinh yếu đuối bên ngoài đó?

Tiêu Văn Yến nhớ tới những chuyện này, đều cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái, chưa bao giờ có cảm giác vui vẻ phóng túng như vậy!

Nhưng nghĩ như vậy, Tiêu Văn Yến cũng sửng sốt một chút.

Lúc trước đi theo mẫu thân và biểu tỷ, không vui sao?

Cũng vui vẻ, nhưng chỉ là... là... có một chút không giống nhau.

Nhưng ở bên cạnh Hoắc phu tử, phu tử càng biết hỏi cậu thích gì, sẽ khai quật sở trường của cậu, cậu làm "thư đồng" của Hoắc phu tử, người khác cũng sẽ hâm mộ cậu, tôn kính cậu, không giống như là... con chó con mèo nhỏ, chơi đùa với cậu..."

Tiêu Văn Yến lại có chút chột dạ, dường như đang phản bội lại mẫu thân và biểu tỷ...

Cậu cố gắng quăng cái suy nghĩ phức tạp này đi, thấy xung quanh yên lặng, lại mở miệng nói: "A đúng rồi, trên đường ta trở về, bên ngoài xe ngựa luôn có người chỉ trỏ, cứ nhìn xe của ta, ta còn tưởng rằng bên ngoài xe ngựa của ta dính thứ gì bẩn thỉu nên đã xuống xe nhìn xem, nhưng cái gì cũng không có? Thật là kỳ quái!"

Trong nhà phái xe ngựa đi đón cậu trở về, dùng cỗ xe có ấn ký chữ Tiêu, cho nên cậu nghi ngờ có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không.

Tiêu Văn Yến vừa mở miệng, trong phòng tĩnh lặng.

"Từ đâu lại có lòng hiếu kỳ lớn như vậy, làm tốt việc học của đệ là được rồi, những chuyện khác đừng có nhiều lời?" Tiêu Văn Việt nói một câu lạnh như băng.

"???" Tiêu Văn Yến không hiểu, cậu nói gì sai sao?

Tiêu Vân Chước nhìn người đệ đệ này, phát hiện người này có sức sống hơn không ít, Hoắc gia quả nhiên là có bản lĩnh dạy người!

"Cũng không có việc gì lớn, chỉ là bọn họ có khả năng là rất tò mò, đệ đệ của mẫu dạ xoa mặt xanh nanh vàng có dáng vẻ như thế nào, có phải cũng là người mà ma quỷ e ngại, không giống người sống hay không." Tiêu Vân Chước vô cùng bình tĩnh giải thích.

Tiêu Văn Yến nghe xong, càng không hiểu: "Mẫu dạ xoa mặt xanh nanh vàng? Ai vậy? Ngươi... Ngươi?"

"Đúng vậy." Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu.

"..." Tròng mắt Tiêu Văn Yến như muốn rơi ra ngoài.

Cậu thừa nhận, lúc Tiêu Vân Chước nhìn cậu bị đánh, là có hơi lạnh lùng như mẫu dạ xoa, nhưng bình thường vẫn có chút nhân dạng mà!

Chỉ cần nàng không tức giận, không âm dương quái khí muốn g.i.ế.t. chết cậu... Vậy thì ở bề ngoài nàng vẫn rất dịu dàng.

Vì sao người ngoài lại nói như vậy?

Đại tỷ g.i.ế.t. người à?

Chương 317

"Đại tỷ ngươi... Làm chuyện xấu à?" Tiêu Văn Yến có chút thấp thỏm hỏi: "Gần đây ta rất ngoan..."

"Cũng không làm chuyện gì xấu, chỉ là... Giết chết một tiểu quỷ không hiểu chuyện lắm." Về sau Tiêu Vân Chước lại đến bãi chăn ngựa một chuyến, phát hiện Quản Trân Nhi quả nhiên là càng nghĩ càng không thông, khí tức trên người đã bị phong thủy tiêu trừ gần hết, đã thành một tàn hồn, còn nhanh hơn so với nàng dự đoán.

"Đại tỷ cứ thích nói khùng điên." Tiêu Văn Yến không coi là thật, ngược lại nhếch miệng khẽ cười: "Hoắc phu tử nói, chỉ cần ta qua cửa ải kiểm tra cuối cùng, thì sẽ tiếp tục dạy ta đọc sách, chờ phụ thân trở về, dĩ nhiên sẽ không đánh chửi ta giống như trước đây nữa, sau này ta cũng có thể có tiền đồ giống như đại ca, thậm chí còn lợi hại hơn so với đại ca, cái nhà này, về sau sẽ phải dựa vào ta!"

Thật ra cậu còn muốn nói: Đại tỷ, ngươi trung thực một chút đi!

Nhưng không dám.

"Ngươi quả thực phải liều mạng hoàn thành việc học mới được, cho nên gần đây vẫn không nên ra khỏi cửa mới tốt." Tiêu Vân Chước đột nhiên cẩn thận nhìn cậu: "Trong số những bằng hữu mà ngươi qua lại lúc trước, có thiếu niên của Quản thị?"

"Trong số bằng hữu của ta, có quen biết thiếu gia Quản thị, sao thế?" Tiêu Văn Yến không hiểu.

"Há, ngươi và những người bạn này, về sau vẫn nên giữ một khoảng cách mới được, nếu không... Ta sợ ngươi sẽ bị đánh mà không giải thích được." Tiêu Vân Chước thông cảm nhìn cậu một cái: "Ta đã nhắc nhở ngươi rồi, nếu như ngươi không nghe, về sau đừng trách ta nhé?"

Tiêu Văn Yến có chút buồn bực: "Ta đã ngoan ngoãn đọc sách, cũng không gây chuyện, ngươi vì sao còn muốn đánh ta? Ngay cả ta kết bạn với ai cũng muốn quản! Ngươi... Ngươi không thể quá đáng như vậy?"

Cậu không hiểu.

Tiêu Vân Chước cười thở dài một hơi: "Quả nhiên vẫn là đầu óc chưa được khai mở, chỉ là không đủ linh hoạt, nhưng chỉ có bản thân chịu thiệt, mới có thể biết ta đưa cho ngươi lời khuyên là có ích, cho nên... Ta không bắt ép ngươi, tự ngươi xem mà xử lý đi!"

Không phải nàng khuyên không đủ rõ ràng, mà chính là đệ đệ này, suy nghĩ không toàn diện.

Nếu như thái độ của người ngoài đối với Tiêu gia đã kỳ quái, vậy chuyện đầu tiên sau khi cậu về nhà, chính là thăm dò nguyên nhân, suy nghĩ thêm vấn đề này đối với cuộc sống sau này của cậu sẽ có chút thay đổi, nếu như biến thành phiền phức, vậy nên xử lý như thế nào...

Nhưng cậu, nhất định phải hiểu biết nông cạn, không để trong lòng.

Mơ hồ như thế, rất dễ dàng bị bắt nạt.

Nàng đắc tội với Quản thị, Quản thị này ngoài mặt làm đủ thái độ khiến cho bách tính hài lòng, nhưng sự việc vừa qua, Quản thị thấy người nhà nàng, tất nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

Nhất là giữa những đứa trẻ này, không có tình nghĩa thâm sâu, càng biết thuận gió theo mưa.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đệ đệ mới trở về này của nàng, chắc chắn sẽ đi tìm bằng hữu chơi, nhanh nhất cũng là ngày mai, trên mặt sẽ phải đổ máu.

“Ăn ngon thêm một chút, bồi bổ thân thể." Tiêu Vân Chước vẻ mặt từ thiện gắp thức ăn cho cậu: "Chống chọi được khi bị đánh."

"..." Tiêu Văn Yến hầm hừ.

Mà Tiêu Văn Việt nhìn dáng vẻ không tim không phổi cũng không sốt ruột này của nàng, lại chưa bao giờ từng có thận trọng và khó chịu.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên hiểu lời đại ca nói rồi.

Hắn không có khả năng vĩnh viễn dùng những bản lĩnh bàng môn tà đạo kia để tính toán người khác, lúc trước Mạnh Bình Chương và Khâu gia công tử bị hắn tính toán, thân phận của bọn họ khiến hắn dễ làm việc hơn, cho nên lại càng dễ thành công, nhưng Quản thị...

Những mưu kế nhỏ đó của hắn, không biết phải ngoặt bao nhiêu ngoặt mới có thể gây tổn thương bề ngoài cho nó.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, bản lĩnh gây chuyện của Tiêu Vân Chước còn lớn hơn so với hắn và Tiêu Văn Yến!

Chương 318

Tiêu Văn Việt chưa bao giờ có cảm giác lo lắng như vậy.

Hắn cầu kiến Lục Tướng quân đã được không ít thời gian, nhưng vẫn luôn không có trả lời, hai ngày trước, hắn thậm chí còn ngồi chờ ở An Phường nơi mà Lục Tướng quân thường đi qua, nhưng bị cấp dưới bên cạnh Lục Tướng quân ngăn ở bên ngoài, căn bản không tới gần được.

Hay là hắn chưa đủ dụng tâm.

Hắn không hy vọng đợi đến lúc muội muội gây ra hoạ lớn ngập trời, bản thân mình chỉ có thể trơ mắt nhìn, cho nên... Bất luận là dùng biện pháp gì, hắn đều muốn dùng tốc độ nhanh nhất để đạt được mục đích!

Giờ khắc này, hắn không nói gì, đối với những chuyện mà Tiêu Vân Chước làm ra kia, mặc dù có chút ngoài dự liệu, lại không cảm thấy có vấn đề gì.

Chỉ là vài chuyện khiến muội muội không vừa mắt mà thôi, Tống gia cũng được, Quản gia cũng được, người sai đều là chính bọn họ.

Về phần những lời đồn bên ngoài kia...

Tiêu Văn Việt nhìn kỹ Tiêu Vân Chước một chút.

Gương mặt này của muội muội hắn vui vẻ, không giống mẹ cũng không giống cha, chỗ nào liên quan đến xấu xí đáng sợ chứ?

Tiêu Văn Việt thu hồi ánh mắt, trong thái độ hờ hững bốc lên mấy phần lạnh lẽo, hắn cái gì cũng không để ý, bây giờ, cảm thấy quan trọng, cũng chỉ có một người muội muội mà thôi.

"Tổ mẫu, ta cũng biết người lo lắng vì chuyện của ta, chỉ là thanh danh bởi lời người khác, nếu vì mấy câu của người khác mà phải đòi chết đòi sống hao tâm tổn trí phí sức, vậy thì cuộc sống quá

cực khổ, bây giờ chuyện bên ngoài trong lòng con nắm chắc, càng không cần quá mức quan tâm." Lúc này, Tiêu Vân Chước nghênh đón ánh mắt quan tâm của lão thái thái, lại nói.

Nàng cũng đã ở cùng lão thái thái lâu như vậy, cũng không phải một chút ánh mắt cũng nhìn không hiểu.

Lão thái thái hơi nhíu mày: "Có lẽ là ta lớn tuổi rồi, những thứ mà tiểu nha đầu như con suy nghĩ ta cứ không theo kịp..."

Những năm này bà ấy luôn như một cái giếng cạn, dù là hiện tại đã thay đổi bản thân, cũng không có khả năng trong thời gian rất ngắn sẽ khôi phục lại toàn bộ sinh cơ.

Nhìn với ánh mắt của bà ấy, làm người bình ổn, yên tĩnh, không màng danh lợi chính là như ý nhất, mà Tiêu Vân Chước nhìn qua giống như là mặt biển yên ả, cứ gợn sóng dao động, thỉnh thoảng có một cái gai nhỏ kích thích, khiến cho bà già này cũng run theo.

"Người có thể quan tâm đến tiểu đệ nhiều hơn, Hoắc tam thúc này làm việc nhìn thì đơn giản, nếu như biểu hiện của nó không đạt được yêu cầu của Phu Tử, vậy thì khiến cho ta hao tâm tổn trí uổng công một trận rồi." Tiêu Vân Chước liếc nhìn Tiêu Văn Yến một chút.

Uổng phí tâm sức thì cũng không có gì lo lắng, quan trọng chính là, nếu như không bái được sư, tiểu tử thúi này chắc chắn lại phải dựa dẫm vào trong nhà, không có phu tử phù hợp thúc giục, với tính cách của cậu chẳng bao lâu sẽ lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, cả ngày tìm cách sống phóng túng, hoặc là cũng ầm ĩ đòi mẹ đòi tỷ, đơn giản ồn ào chết người.

"Hừ!" Tiêu Văn Yến hừ lạnh một tiếng.

Hoắc phu tử rõ ràng rất hài lòng với cậu, việc học này, cậu tùy tiện ứng phó là có thể vượt qua!

Chỉ là lão thái thái nhìn dáng vẻ khinh thị của cậu, cũng lập tức có chút bất đắc dĩ.

Tiểu tử này nhàn tản đã quen, quả thật là cần người trông coi mới được, về phần tôn nữ này... Nàng là người có chủ ý, làm ra chuyện bà ấy càng không hiểu, vậy thì bà ấy nói nhiều trái lại sẽ không tốt.

Lão thái thái quyết định xua đi những suy nghĩ, Tiêu Vân Chước chính là bởi vì như vậy mới có thể nói thẳng.

Sau khi dùng bữa, Tiêu Vân Chước lập tức trở về định thu lại những "đơn đặt hàng" kia, nơi này thượng vàng hạ cám, chuyện gì cũng có.

Ví dụ như có nhà xung quanh rõ ràng không có mèo hoang, nhưng hàng đêm đều nghe thấy mèo kêu, quỷ dị khiếp người, khiến cho lòng người không yên.

Lại ví dụ như trong nhà vừa có con cái qua đời, xin hỏi xem đứa nhỏ có còn tâm nguyện chưa hoàn thành hay không...

Chương 319

Tiêu Vân Chước phái người đi ra bày cái quầy kia, bởi vì tên tuổi Tiêu đại sư mặt mũi hung dữ, vô cùng được hoan nghênh, thậm chí rất nhiều người già trong lúc rảnh rỗi cũng chạy đến trước sạp hàng kể chuyện ma...

Điều kỳ quái nhất chính là, trong số những đơn đặt hàng kia, thậm chí còn có người cảm thấy con của mình bị hồ ly tinh mê hoặc, mời nàng đến bắt đứa con dâu hồ ly tinh lại!

Tiêu Vân Chước nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Cái sạp hàng này của nàng mới bày ra, không lấy tiền, không được.

Không có bậc cửa, thật sự là dạng yêu ma quỷ quái gì cũng có thể gặp.

Vẫn phải thu xếp đầy đủ thêm mới được.

Tiêu Vân Chước không vội vã nhận tờ đơn, mà chính là đi tìm Oanh cầm sư thương nghị "Sinh ý đại kế" của mình, sở dĩ tìm Oanh cầm sư chứ không phải Lâm Phu Tử, đó là bởi vì Oanh cầm sư là đệ tử môn hạ của nàng, là người một nhà, Lâm Phu Tử thì là tiên sinh dạy học, vị trí còn không giống nhau.

Thời gian này cuộc sống của nàng rất bận rộn, mà Tiêu Văn Việt và Tiêu Văn Yến cũng không nhàn rỗi.

Ban đầu Tiêu Văn Yến dự định ra ngoài kết bạn, nhưng cứ bị lão thái thái bắt ở trong nhà suy nghĩ về ý nghĩa của việc đọc sách, cả ngày buồn rầu đến mức nắm lấy mấy cọng tóc trên đầu, hận không thể mọc thêm ra mấy cái đầu.

Mà Tiêu Văn Việt ngày ngày đi ra ngoài từ sáng sớm không thấy tăm hơi.

Cuối cùng năm ngày sau, thiếp mời Tiêu Văn Việt đưa ra ngoài đã

có lời hồi đáp.

Hẹn gặp mặt Lục lão tướng quân tại một bãi luyện võ hẻo lánh trong kinh.

Tiêu Văn Việt đã xuất phát đến đó từ sớm, sau khi tới lại dựa theo hạ nhân chỉ dẫn, một đường đến chỗ của Lục lão tướng quân.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời có một lão nhân đang đứng, lão nhân râu tóc bạc trắng, nhưng sống lưng vẫn còn thẳng tắp, thân thể xem ra lại càng vô cùng tráng kiện, hơn chín mươi tuổi, cũng chỉ có da khô quắt lại thương tang một chút, nhìn vẫn rất có tinh thần.

Tiêu Văn Việt đi ra phía trước, vui vẻ quỳ hành lễ: "Vãn bối Tiêu Văn Việt, bái kiến Lục lão tướng quân."

Lục lão tướng quân có chút không vui liếc mắt nhìn hắn.

"Ngươi có thôi đi hay không?" Lão tướng quân một thân khí phách tao nhã, nhưng vừa mở miệng lại có hơi cáu kỉnh: "Cũng đã bao lâu rồi, lão phu nói rồi không gặp ngươi không gặp ngươi, ngươi làm sao lại không biết chừng mực như thế chứ?"

Thứ bướng bỉnh này, thật đúng là tức chết ông ấy rồi.

Ban đầu đưa thiếp mời, ông ấy đã bảo người trở về, kết quả hắn liên tiếp đưa không ngừng, sau lưng hắn dù sao cũng là Tiêu gia, tằng tổ nhà họ Tiêu lúc còn sống lại là cấp trên của ông ấy, có thể nói là sư phụ của ông ấy cũng không đủ, cho nên lại không thể hoàn toàn mặc kệ.

Mỗi ngày đưa thiếp mời thì cũng thôi đi, về sau còn bảo người tìm hiểu chỗ mà ông ấy đến, cả ngày chặn ông ấy.

Chuyện này cũng không ngại, ông ấy đi ra ngoài, bên cạnh mang theo không ít người, tiểu tử này căn bản không tới gần được.

Nhưng mấy ngày nay, hắn có chút quá phận rồi.

Ông ấy lúc còn trẻ thân thể bị thương, cho nên chỉ có một nữ nhi,

ông ấy lớn tuổi rồi, nữ nhi còn chết sớm hơn so với ông ấy, bây giờ hậu nhân cũng chỉ có ngoại tôn không có tiền đồ gì, đang làm tướng lĩnh ở bên ngoài.

Có thể nói, ông ấy không có ràng buộc, ở tại Kinh Thành phóng khoáng dưỡng lão.

Đã là dưỡng lão... Vậy thì chính là thả lỏng thế nào thì làm thế đó.

Thế là đã lén lút, kiếm vài tiểu kiều nương như hoa như ngọc ở trong nhà...

Ông ấy cũng biết mình lớn tuổi rồi, không chừng sáng mai đã không còn, cho nên không tai vạ đến những tiểu kiều nương đó, chỉ là thưởng thức một chút, để các nàng hát vài khúc, nhảy khiêu vũ gì đó, thậm chí ngay cả hậu sự ông ấy cũng đã chuẩn bị xong rồi, chờ khi ông ấy chết, những tiểu kiều nương này cũng sẽ được đưa đến nơi khác, nên lấy chồng thì lấy chồng...

Nhưng thằng nhóc khốn kiếp này!

Hắn, hắn tìm người tặng đồ cho đám tiểu kiều nương của ông ấy!

Thậm chí còn tìm một vài lang quan tuấn tiếu, cả ngày đi qua đi lại ở bên ngoài phủ tướng quân của ông ấy, ông ấy nuôi những cô nương kia, thường ngày ra vào không bị hạn chế, còn thỉnh thoảng để cho các nàng đi ra ngoài chơi, bởi vậy mấy ngày nay, các nàng vừa ra khỏi cửa đã gặp được những lang quân mặt trắng đó, hồn cũng muốn bay đi mất!

Chương 320

Lục lão tướng quân thật sự là tức giận!

Ông ấy lại không thể không cho những nha đầu đó đi ra ngoài, nếu không các nàng sẽ ầm ĩ, ông ấy nào chịu được các nàng nũng nịu? Cho nên cũng chỉ có thể tránh cho những ong bướm bên ngoài kia nhào tới!

Nhưng Tiêu Văn Việt tìm người thỉnh thoảng lại thay đổi, đều là những khuôn mặt lạ hoắc, đuổi đi một người đuổi không đi được toàn bộ!

Ông ấy không ngại những tiểu nha đầu đó lấy chồng, nhưng dù sao cũng phải chờ ông ấy chết chứ?

Người còn đang sống đây!

Những cô nương xinh đẹp đó, ăn của ông ấy dùng của ông ấy luôn miệng nói ông ấy tốt nhất, quay đầu lại nhìn chằm chằm nam nhân khác, hơn nữa nhìn nhiều lang quân tuấn tiếu này, về nhà nhìn lại lão nhân như ông ấy... Chẳng phải là sẽ buồn nôn ăn không ngon à!

Cho nên ông ấy kìm nén một bụng tức tối, bây giờ hận không thể trực tiếp chém chết Tiêu Văn Việt!

Tiêu Văn Việt lại giống như không biết mình đã làm gì, chỉ cung kính khách khí nói: "Văn bối cũng không muốn quấy rầy lão tướng quân tĩnh dưỡng, chỉ là... Quả thực là có chút việc khó mà giải quyết, chỉ có lão tướng quân mới có thể giúp ta một tay, nên bây giờ mới mạo phạm chút, chỉ tiếc tướng quân bận chuyện, không muốn gặp, văn bối cũng chỉ có thể tìm cách khác, nghe nói trong phủ của lão tướng quân nuôi rất nhiều thị nữ, ngài đối với bọn họ cũng rất yêu thương, trong tay văn bối không có thứ gì tốt để tặng, chỉ quen biết một vài lang quân trẻ tuổi, nghĩ đến nếu có thể kết bạn một phen, thì lại có thêm mấy con đường."

"..." Lục lão tướng quân hận không thể tiến lên đá một cái.

Cái gì mà kết bạn một phen! Chính là câu dẫn!

"Bớt nói những thứ hư tình giả ý cho lão tử! Danh tiếng của Tiêu Nhị Lang ngươi, bản tướng cũng đã nghe nói qua! Từ nhỏ thân thể kém, một tên phế nhân, cả ngày không làm chính sự, đọc sách không xong, võ công càng là không, cả ngày đi theo bạn bè không tốt dạo chơi, một chút chính sự cũng không làm, ngươi tìm đến ta, có thể có chuyện tốt gì!?"

"Ta biết, tổ tiên Tiêu gia các ngươi từng có ân với ta, cho nên nếu Tiêu gia các ngươi thật sự gặp phải chuyện đại hoạ gì đòi mạng, lão phu cũng không ngại mà nâng đỡ các ngươi một chút, nhưng lúc không có chuyện, bớt đến trước mặt lão tử! Lão tử coi thường nhất chính là thứ đồ chơi vô dụng phá của các ngươi!" Giọng nói của Lục lão tướng quân già nua lại hung hãn, mấy câu đã có thể nhìn ra lúc còn trẻ ông ấy là cái dạng gì.

Tiêu Văn Việt vô cùng bình tĩnh, cũng không thấy xấu hổ.

Ngược lại còn vô cùng trực tiếp nói ra: "Với tuổi tác này của ngài, nào có biết còn có bao nhiêu ngày để sống đâu? Mà Tiêu gia ta chắc là cũng sẽ không lại đột nhiên rơi vào đại họa, chỉ sợ là thật sự chờ đến ngày đó, ngài sớm đã đi gặp tằng tổ nhà ta rồi, đến lúc đó ngài vẫn như cũ là mắc nợ tằng tổ nhà ta, dưới Hoàng Tuyền, ngài cũng sẽ phải thấp hơn ông ấy một bậc?"

"..." Lục lão tướng quân tức giận đến mức nếp nhăn cũng muốn căng ra rồi.

"Ngươi không sợ ta chém ngươi! Ngươi con gà con này, ta g.i.ế.t. chết ngươi cũng không ai dám nói bản tướng quân một câu không đúng!" Lục lão tướng quân cả giận nói.

"Nếu như ngài g.i.ế.t. ta, ta nghểnh cổ nhận cái chết là được. Chỉ là, trong lòng tướng quân không thẹn sao?" Tiêu Văn Việt ngược lại thả lỏng cười một tiếng.

"Tướng quân so với tằng tổ phụ đã qua đời của ta còn nhỏ tuổi

hơn chút, lúc tằng tổ đi theo Thánh Tổ giành chính quyền, ngài vẫn chỉ là tiểu binh không đáng chú ý, bởi vì trên chiến trường không sợ sinh tử, được tằng tổ ta nhìn thấy, cho nên mới sinh ra lòng yêu quý người tài, dẫn theo bên người dạy bảo, tằng tổ đối xử với ngài như đệ đệ ruột, tự mình chỉ điểm, dốc túi truyền binh pháp mà bản thân hiểu cho, ngài lúc tuổi còn trẻ đã từng mắc sai lầm, cũng là tằng tổ ra sức bảo vệ, mới khiến cho ngài có cơ hội lập công chuộc tội, ngài có tài nhưng thành đạt muộn, về sau nhiều lần lập kỳ công, trong đó cũng chưa chắc không có nguyên nhân tằng tổ ta âm thầm đến hỗ trợ..."

"Chỉ tiếc, số phận tằng tổ không tốt, bày ra một đám hậu nhân tử tôn vô dụng, còn không sống lâu bằng ngài."

Chương 321

"Tướng quân chướng mắt những người như chúng ta, cũng là bình thường, dù sao, ngài sống lâu, được bách tính kính ngưỡng, bây giờ đừng nói là chém ta, chính là đầu của cả nhà ta treo ở lưng quần của ngài, có lẽ người trong thiên hạ cũng chỉ sẽ khen ngợi ngài làm việc tốt, ai sẽ vì tằng tổ ta mà tiếc hận một câu chứ?" Tiêu Văn Việt âm dương quái khí.

Nhưng chính là những lời này, Lục lão tướng quân nghe mà tóc cũng muốn dựng lên rồi.

Với tuổi tác của ông ấy, đã không còn ai ở trước mặt ông ấy nói những lời không xuôi tai nữa rồi.

Tiểu hỗn đản này, mở miệng lại nói ông ấy có lỗi với Tiêu gia!

Đương nhiên, hắn nói cũng là sự thật, Tiêu lão ca khi còn tại thế, ông ấy đã nhận rất nhiều ân huệ, cũng quả thực một chút cũng không trả nổi, dù sao khi đó cũng không cần đến còn!

Về phần sau này...

Nhi tử của Tiêu lão ca... Quả thực là tên hỗn trướng ai nhìn cũng cảm thấy buồn nôn!

Tiên Hoàng đã nhịn đến mấy lần, nếu ngay cả Tiên Hoàng cũng không nhịn được, vậy ông ấy giúp đỡ cầu tình cũng vô dụng, người được ban cho chết xong hết mọi chuyện, kỳ thật ông ấy cũng cảm thấy thống khoái.

Ông ấy cũng háo sắc, nhưng tự nhận vẫn còn có chút nguyên tắc.

Lúc còn trẻ ông ấy có vài thê thiếp, nhưng không nhiều, đối xử với các nàng cũng vô cùng tốt, mỗi một người đều bình thản già đi, bây giờ những tiểu nương tử trẻ tuổi ở trong phủ, đều là cuộc sống ở nhà mình không tốt, tự nguyện vào cửa phục vụ, mỗi ngày đều cùng ông ấy sống phóng túng mà thôi!

Không làm bẩn thân thể của các nàng, càng không phạm pháp!

Nhưng nhi tử của Tiêu lão ca thì lại không như vậy, năm đó nuôi rất nhiều ngoại thất, trong đó có một vài người còn là vợ người ta!

Tội thông dâm đã từng có mấy lần, là Tiên Hoàng giúp đỡ đè xuống!

Sau khi Tiêu lão ca qua đời, hắn ta vô pháp vô thiên, cảm thấy có Tiên Hoàng làm chủ, không chỉ có không nghĩ lại chính mình, còn nhớ thương nữ nhân bên cạnh Tiên Hoàng, tằng tịu với cung nữ, một lần này, Tiên Hoàng cảm thấy nếu như còn mặc kệ, không chừng tiếp theo hắn cũng dám thông đồng với phi tử trong hậu cung...

Cho nên chỉ có thể g.i.ế.t. chết người.

Kết quả của Tiêu gia hiện giờ, đều là do một mình cẩu vật kia làm ra.

Về phần những vãn bối của Tiêu gia bây giờ, cũng không sai lầm lớn, chỉ là đều đã xa cách, ông ấy là một trưởng bối, chẳng lẽ lại còn cứ bám dính lấy?

Bất luận là Tiên Hoàng, bệ hạ, hay là ông ấy, đều là bị con quỷ đói sắc kia của Tiêu gia khiến cho sợ hãi!

Ngộ nhỡ cho Tiêu gia sắc mặt tốt, lại tạo ra một người không biết xấu hổ thì phải làm sao bây giờ?

Đến lúc đó Tiêu gia này không chừng sẽ bị diệt môn!

"Ngươi... Ngươi bớt kể tình trước mặt lão tử! Muốn làm gì nói thẳng! Nếu như muốn cầu bản tướng quân cho ngươi một chức vụ quan viên, vậy ngươi nằm mơ đi thôi!" Lục lão tướng quân hầm hừ nhìn hắn chằm chằm.

Tiêu Văn Việt nghe vậy, trong lòng ngược lại khoan khoái hơn một chút.

Có đàm phán là được.

Hắn cũng không muốn nhắc đến sự tích tổ tông thi ân cầu báo, nếu có thể dùng cách thức nghiêm chỉnh để gặp Lục lão tướng quân, hắn nhất định sẽ không nói hai lời cho thấy ý nghĩ của mình.

Nhưng lão già này rất cố chấp, không phải hắn dùng vào biện pháp đặc biệt khác mới bằng lòng lộ diện...

Người này đang nổi nóng, hắn không nhắc chút chuyện cũ, cũng không dễ đưa ra yêu cầu.

"Văn bối biết mình vô dụng, lúc trước cũng không nghĩ tới làm một phen sự nghiệp, bây giờ lại không dám yêu cầu tướng quân giúp đỡ giới thiệu chức vị, chỉ là những ngày này đột nhiên như ở trong mộng mới tỉnh, cũng muốn dùng thân thể tàn phế này của chính mình làm vài chuyện, nhưng khổ nỗi không có môn đạo…"

"Ta thì có thể có môn đạo gì! Ngươi thân thể này..." Lục lão tướng quân nhìn lướt qua: "Thân thể này của ngươi xem ra cũng là con ma chết sớm, ta cũng không quen biết đại phu gì..." Lục lão tướng quân hừ lạnh một tiếng.

"Ngài không biết đại phu, nhưng ngài biết Quân Sư." Tiêu Văn Việt nhẹ giọng nói.

Nhưng một câu nói kia, lại trực tiếp khiến cho toàn thân Lục lão tướng quân xiết chặt, nhìn hắn như nhìn quỷ.

Chương 322

Ánh mắt Lục lão tướng quân càng thêm nghiêm túc.

Nhìn Tiêu Văn Việt đang quỳ trên mặt đất, thấy sắc mặt hắn trắng bệch không giống bình thường liền nói: “Mấy bữa nay bản tướng nghe được mấy tin đồn vớ vẩn, nói là muội muội ngươi sắc mặt trắng bệch như người chết, ta nghĩ là lời đồn nói về ngươi mới phải.”

“Ta thật không hiểu, ngươi đường đường là một nam nhi, từ khi sinh ra không có bệnh tật gì hết, cũng không xuất thân từ mấy gia tộc nghèo khổ cơ hàn, tại sao thân thể lại phát triển thành ra thế này…nhìn như thể không có máu không có xương!” Lục lão tướng quân lại chán ghét nói: “Đứng lên đi, nếu cứ quỳ rạp xuống ở chỗ của ta thì ngươi cũng không cần phải nói nữa.”

Vừa dứt lời, Tiêu Văn Việt mới khẽ run rẩy đứng dậy.

Hôm nay hắn ra ngoài không dẫn theo một người hầu nào cả.

Trước đó mấy ngày mới bị ốm một trận, hiện tại lại quỳ một lúc, chân cẳng giống như không thể chống đỡ nổi, người lắc lư nghiêng ngả. Lục lão tướng quân nhìn không nổi nữa, ném đồ trong tay đi, bảo hạ nhân đỡ Tiêu Văn Việt đến ngồi ở dưới mái che nắng.

“Ngươi tìm quân sư để làm gì?” Lục lão tướng quân bảo người đưa cho hắn một tách trà, sau đó mới hỏi.

“Cháu chỉ tò mò thôi, hai đời quân sư nhưng sách sử lại chưa từng lưu danh… Tại sao lại như vậy?” Tiêu Văn Việt hỏi trước.

Lục lão tướng quân cau mày, nhưng nể mặt người trước mặt mình bây giờ là hậu nhân của Tiêu gia, ông ấy cũng không giấu diếm mà nói: “Quân sư mà tằng tổ phụ ngươi gặp được năm đó tên là Nhan Văn Tập. Người này dung mạo xấu xí, lúc xuất hiện tuổi còn rất trẻ, lại không thích danh tiếng nên lúc trước khi chinh phục thiên

hạ, hắn ẩn mình phía sau Tiêu lão ca. Tiêu lão ca xuất thân hàn vi, ngay từ đầu làm gì biết đến binh pháp, đều là do ông ấy dạy hết. Về sau Thánh tổ định thiên hạ, lại ấn theo công lao để phong quan, Nhan quân sư lại không cần, khăng khăng từ chối, Thánh tổ cũng không thể ép buộc được."

"Ông ấy thường lo lắng và suy nghĩ quá nhiều, còn không thể chịu nổi khi thấy đổ máu. Nhưng khi đánh giặc làm sao mà không có người chết cho được? Người này luôn mâu thuẫn với chính mình, đặc biệt là sau khi thiên hạ đã định, vẫn còn phải dọn dẹp dư nghiệt nữa mà, khó tránh khỏi phải dùng một vài thủ đoạn cứng rắn để trấn áp. Ông ấy nhìn mà không đành lòng, cuối cùng không thể vượt qua nổi chính mình, lại cứ nghĩ đến những sát nghiệt trên người mình nên sức khỏe càng lúc càng kém, cuối cùng rồi cũng qua đời."

"Trước khi chết ông ấy từng thu một đệ tử, đặt tên là Nhan Vô Giác, mấy năm trước đó đã từng đi theo ta rèn luyện trong quân được mấy năm, trưởng thành nhanh chóng, rất có phong phạm của sư phụ hắn. Chỉ là sau đó chiến sự không còn quá căng thẳng, hắn cũng không muốn tham dự vào mấy chuyện đánh đánh g.i.ế.t. g.i.ế.t. nữa nên lại lánh đời." Lục lão tướng quân thành thật nói.

Ông ấy đến chừng này tuổi rồi mà còn chưa chết chính là nhờ đi theo Nhan Vô Giác học cách dưỡng sinh!

"Nói cách khác, vị tiên sinh này đến giờ vẫn còn sống?" Tiêu Văn Việt lập tức hỏi.

"Đương nhiên còn sống, tiên phong đạo cốt, nhân mô nhân dạng." Lục lão tướng quân nói giọng quái gở.

Thằng cha Nhan Vô Giác kia bản thân thì ăn thịt uống rượu, thế mà lại không cho ông ấy chạm vào, nói ông ấy lớn tuổi rồi ăn thịt nhiều mau chết, uống rượu nhiều cũng mau chết!

Nhưng mà Nhan Vô Giác chỉ nhỏ hơn ông ấy có hai mươi tuổi thôi, bây giờ cũng là một lão già mà! Tại sao không hề kiêng kỵ chút nào cả?!

Nghĩ thôi đã thấy tức rồi!

Tiêu Vân Chước thở ra một hơi, lại đứng lên, đi đến trước mặt Lục lão tướng quân rồi lại quỳ xuống.

Lục lão tướng quân lại cau mày: “Hôm nay ngươi cứ quỳ tới quỳ lui, chẳng lẽ là đến chịu tang à? Lão tử biết là ta chưa chắc có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng ngươi cũng không cần phải gấp như thế chứ?”

“Văn bối muốn cầu Lục lão tướng quân giới thiệu, để văn bối bái quân sư làm sư phụ.” Tiêu Văn Việt nói.

Lục lão tướng quân vừa nghe, hai mắt lại mở to hơn một chút.

“Ngươi? Ngươi muốn bái sư?” Lục lão tướng quân vô cùng kinh ngạc: “Chỉ bằng ngươi sao? Một cao trung tiến sĩ như đại ca ngươi thì còn được, còn ngươi bây giờ chẳng là gì, ngay cả đọc sách khoa cử cũng không có…”v

Chương 323

“Văn bối có đọc sách, chỉ là sức khỏe không tốt nên không thể tham gia khoa khảo được, nhưng chỉ cần ngày thường chú ý đến sức khỏe nhiều hơn thì đọc sách cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, văn bối cũng không hề vô dụng như ngài nói, cháu có trí nhớ tốt bẩm sinh, chỉ cần nhìn lướt qua hay gặp ai cũng có thể ghi nhớ trong lòng…” Tiêu Văn Việt hít sâu một hơi, với hắn mà nói, đây chính là một thay đổi trọng đại, cho nên hắn lại nói: “Mong lão tướng quân đồng ý.”

“…” Lục lão tướng quân cứ cảm thấy chuyện hôm nay cứ như đang nằm mơ.

Tiêu gia Nhị Lang không chỉ đến cầu xin ông ấy mà thậm chí còn muốn bái sư học nghệ?!

Lục lão tướng quân im lặng một lúc.

Mặt trời cũng chói chang thêm mấy phần.

“Làm sao ta biết được có phải ngươi chỉ nhất thời nổi hứng hay không?” Lục lão tướng quân nghiêm túc hơn mấy phần.

“Vậy thì phải làm sao để chứng minh?” Giọng Tiêu Văn Việt không lớn: “Trên thân cháu không có vật gì có thể lấy ra để bảo đảm, cháu chỉ có thể…”

Đột nhiên Tiêu Văn Việt rút một cây chủy thủ từ trong áo ra.

Hộ vệ bên người Lục lão tướng quân vừa thấy, vội vàng che ở trước mặt lão tướng quân.

Lão tướng quân khẽ tức giận: “Đều lui ra hết đi! Tên khốn kiếp Tiêu gia, ngươi…”

Là một võ giả, cho dù có lớn tuổi cũng sẽ không yếu ớt đến mức bị một con ma ốm như Tiêu Văn Việt làm cho bị thương, hai tên

không có mắt nhìn này!

Nhất định người mà Tiêu Văn Việt muốn làm bị thương là chính hắn!

Lại thấy Tiêu Văn Việt xuống tay rất dứt khoát, trực tiếp chặt đứt một ngón tay trái của mình. Máu lập tức phun ra, Tiêu Văn Việt đau đến hít sâu một hơi.

“Vãn bối biết Nhan quân sư lánh đời, nhờ ngài giới thiệu cũng là làm ngài phải khó xử…Vãn bối không biết làm thế nào để chứng minh, cho nên… hôm nay lấy ra một ngón tay để chứng minh cho quyết tâm của mình. Nếu như cháu cô phụ chí hướng của mình hôm nay thì sẽ cắt đầu giao cho ngài, tuyệt không hối hận!” Tiêu Văn Việt nói xong liền “rầm” một tiếng ngã nhào xuống.

Hắn đã bao giờ bị chảy nhiều máu như vậy đâu!

“Ôi…” Lục lão tướng quân trực tiếp hét lên, gọi đám hộ vệ xung quanh: “Mau mau mau mau…Đưa người đi băng bó đi, đừng có để hắn chết! Nếu để hắn chết thì lão tử băm cả mấy tên phiền phức các ngươi!”

Trên người hai hộ vệ cũng có thuốc trị thương để phòng ngừa, vội vàng lấy ra dùng, sau đó lập tức khiêng người chạy.

Bộ xương già yếu của Lục lão tướng quân lúc này cũng có chút lực bất tòng tâm, trên khuôn mặt già nua hiện lên mấy phần lo lắng.

Ông ấy chỉ nói mấy câu thôi mà, chém ai thì chém cũng không thể chém con cháu của Tiêu gia được…

Mẹ kiếp, nếu thật sự chết trên tay ông ấy thì ông ấy cũng không còn mặt mũi nào đi tới trước mộ Tiêu lão ca dập đầu!

Tiêu Văn Việt đang đánh cược.

Hắn biết rõ lúc này mình có thể sử dụng được cái gì.

Ngoại trừ họ “Tiêu” ra, hắn căn bản không có cơ hội giành phần

thằng nào khác. Huống chi cả mười tám năm trước đây thanh danh hắn đã không tốt, hiện giờ lại càng mềm yếu vô năng.

Người như hắn rất khó được Lục lão tướng quân yêu thích.

Ở tuổi của Lục lão tướng quân, thân thích cũng không nhiều, muốn ông ấy mềm lòng thì ngoại trừ chút tình xưa cũng chỉ có thể là thành ý.

Thành ý thì hắn có thể thể hiện ra được.

Hắn xem tính mạng mình giống như cỏ rác, trước nay không hề để trong lòng. Thân thể hắn dưỡng thành như vậy, một phần là do kết quả giằng co giữa mẫu thân và phụ thân trong mấy năm đầu đời, còn một phần chưa chắc không phải là do hắn cố ý.

Chỉ là một ngón tay mà thôi, chỉ cần nghiến răng chịu đau là lập tức có thể chặt đứt được.

Đổi lấy kết quả như hắn mong đợi, cho dù có phải chặt mười lần thì hắn cũng đồng ý.

Khi Tiêu Văn Việt được băng bó, Lục lão tướng quân như một trưởng bối đang chờ hài tử ra đời, lo lắng đi tới đi lui, eo lưng cũng còng xuống thêm mấy phần.

“Lão tử thật không ngờ ngươi lại có bản lĩnh đến thế đấy, tay đứt ruột đau, thế mà nói chặt là chặt, ngươi đúng là một kẻ tàn nhẫn mà!” Lục lão tướng quân chỉ thẳng vào Tiêu Văn Việt đã tỉnh lại, tức giận đến độ mở miệng chửi ầm lên: “Ta thấy ngươi đúng thật là đến chịu tang rồi, không làm lão tử tức chết là ngươi chưa hài lòng đúng không? Còn không phải chỉ là bái sư thôi sao, làm gì mà phải đòi chết đòi sống hù dọa người ta như vậy? Để sau rồi ta sắp xếp đưa ngươi qua đó là được mà! Nhưng tốt nhất ngươi phải thông minh như ngươi nói, họ Nhan kia có yêu cầu rất cao khi thu đồ đệ. Ngươi họ Tiêu, xem như là có lợi thế, nhưng nếu như ngươi là một kẻ ngu ngốc thì cho dù ngươi có chặt hết cả mười ngón tay cũng vô ích thôi!”

Chương 324

Lục lão tướng quân ngoài miệng thì chửi ầm lên như thế nhưng khi nhìn tên khốn kiếp Tiêu Văn Việt này, trong lòng lại xem trọng hơn mấy phần.

Ông ấy cũng rất chú ý tới mấy hài tử sinh ra sau này của Tiêu gia, một thế hệ này sinh liên tiếp ba nhi một nữ, nhưng lại không có người nào có thể vác trường thương ra trận g.i.ế.t. địch, sao có thể không khiến người ta thổn thức cho được?

Mấy năm nay ông ấy không thích nói chuyện với mấy văn bối này, cũng là bởi cảm thấy bọn họ chẳng có tác dụng gì cả, nhìn thôi đã thấy phiền lòng rồi!

Nhưng hiện tại nhìn lại, tuy rằng Tiêu Văn Việt mềm yếu vô lực, thở cũng thở không đều, nhưng lại là người tàn nhẫn đến thế!

Đối với chính mình mà đã tàn nhẫn như vậy rồi, nếu như đối với địch nhân thì lại càng không cần phải nói!

Trên chiến trường, không có một vị tướng quân bách chiến bách thắng nào mà có thể chiến đấu một mình được, không chỉ phải có những người đồng đội đáng tin cậy, những tiên phong có thể liều mạng mà càng phải có một quân sư có thể bình tĩnh phân tích tình hình chiến đấu trong mọi tình huống, có thể lên tiếng nhắc nhở kịp thời khi tướng quân chém g.i.ế.t. đến đỏ mắt, có thể tìm cách thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan!

Tiểu tử Tiêu Văn Việt này liên tục nhiều ngày muốn gặp ông ấy, không đạt được mục đích thề không bỏ qua, coi như có đủ kiên nhẫn. Sau nhiều lần bị ông ấy từ chối lại có thể tìm ra một biện pháp thiếu đạo đức như vậy để làm ông ấy lộ diện, đó chính là có mưu kế. Còn dám xuống tay với cả chính mình, đó càng là tàn nhẫn dứt khoát!

Tên khốn kiếp không biết xấu hổ, ác độc mà còn có dã tâm này, xem ra cũng rất thú vị.

Giờ phút này Tiêu Văn Việt nghe Lục lão tướng quân mắng mình, sắc mặt tái nhợt không hề phản bác, hiện giờ chỉ mới qua được cửa ải thứ nhất, còn cửa ải thứ hai phải dựa vào bản lĩnh thật của mình.

Nhưng không phải hắn hoàn toàn không có chuẩn bị.

Trong mấy ngày xin gặp Lục lão tướng quân, hắn cũng không nhàn rỗi, bước đầu đã có hiểu biết sơ bộ về tình hình phòng thủ ở biên cương, ngoài ra hắn còn nghĩ cách tìm hiểu xuất thân, sở thích, tính cách của một số tướng lĩnh trong triều, cũng đã nhớ hết tình hình tướng lĩnh ở một vài khu vực quan trọng.

Hắn biết, một người quân sư xuất sắc cần phải nắm vững nhất chính là cấp trên của mình, nguyên soái thống lĩnh!

Nếu như sở thích và tính cách của cấp trên mà còn không nắm rõ thì cho dù hắn có mưu kế, có chiến lược giỏi đến cỡ nào cũng không được trọng dụng.

Chỉ tiếc rằng sức khỏe hắn không tốt, thời gian đọc sách mỗi ngày chỉ có hạn, cũng chỉ có thể tìm hiểu được một vài thông tin quan trọng, không có thời gian làm quen với địa hình cụ thể của khu vực biên cương, khí hậu thủy văn cũng nhưng những điểm sinh tồn quan trọng khác….Đến bây giờ hắn mới bắt đầu cảm thấy hối hận, cảm thấy trong quá khứ hắn đã lãng phí quá nhiều thời gian.

Một lúc sau, bàn tay đã được băng bó xong.

Trong tay Lục lão tướng quân có rất nhiều thuốc cầm máu thượng hạng, vừa rồi đã đưa rất nhiều cho hắn dùng.

“Hôm nay ngươi đi theo ta về phủ tướng quân nghỉ ngơi, miễn cho ngươi về nhà để trưởng bối trong nhà nhìn thấy bộ dạng ngươi thế này lại ở sau lưng mắng ta ức hiếp người khác.” Lục lão tướng quân lại lẩm bẩm.

“Vậy khi nào tướng quân sắp xếp cho văn bối đi gặp Nhan quân sư?” Tiêu Văn Việt có chút sốt ruột.

“Ngươi không muốn dưỡng thương à? Với cái sức khỏe này của ngươi có thể chịu được không hả?” Lục lão tướng quân cười nhạo một tiếng.

“Vãn bối vừa mới dùng thuốc của ngài, cảm giác đã khá hơn nhiều, kịp thời cầm máu nên thân thể vẫn có thể chịu đựng được. Hơn nữa, tuổi tác của ngài đã cao như thế mà thân thể vẫn còn khỏe mạnh, nhất định là có nguyên do, được ở trong phủ của ngài một đêm thì có khi sáng mai thôi sẽ có tinh thần gấp trăm lần…” Tiêu Văn Việt cung kính nói.

Nhưng mấy lời cung kính này lại làm cho Lục lão tướng quân vô cùng tức giận!

“Ta biết ngay ngươi là đồ khốn kiếp mà!” Lục lão tướng quân hừ một tiếng: “Ngươi đúng là tinh ranh đấy, còn chưa hồi phủ với ta mà đã biết trong nhà ta có đồ tốt rồi!”

Chương 325

“Trên người tướng quân có một mùi thoang thoảng rất hiếm gặp, hẳn không phải là hương liệu. Mấy năm nay vãn bối không ngừng sinh bệnh, khó tránh khỏi phải ăn mấy thứ bổ dưỡng để bồi bổ sức khỏe, mà trong mấy thứ bổ dưỡng này hẳn là có hương vị giống nhau…Cho nên, hương vị cũng khá giống thế này.” Tiêu Văn Việt thành thật nói.

Lục lão tướng quân giơ tay áo lên ngửi, nhưng ngoại trừ mùi vị của lão nhân ra thì chẳng có mùi gì khác.

“Lão phu hôm nay chỉ mới ăn một viên, mà thứ đó cũng chỉ nhỏ bằng móng tay thôi, thế mà ngươi cũng ngửi thấy à? Ngươi là chó sao?” Lục lão tướng quân cảm thấy rất kỳ lạ.

“Nếu để ý thì có thể ngửi thấy.” Giọng nói Tiêu Văn Việt cũng không dao động quá nhiều.

Toàn bộ cánh tay trái cũng cứng đờ, không dám cử động vì sợ đau.

“Chậc chậc…” Lục lão tướng quân không khỏi cảm thấy đáng tiếc: “Ngươi nói cho ta nghe một chút, tại sao tiểu tử ngươi đến tận hôm nay mới nghĩ đến chuyện học tập hả? Với cái đầu thông minh như vậy, nếu từ nhỏ đã có chí cầu tiến thì hiện giờ đã có thể nói chuyện trước mặt bệ hạ được rồi.”

Viên thuốc dưỡng sinh kia của ông ấy đúng là thứ tốt!

Nhan Vô Giác sợ chết, sau khi ngừng đánh giặc liền bắt đầu nghĩ đến việc luyện chế đan dược, kết quả phát hiện ra đan dược có độc, lại bắt đầu nghĩ đến việc bào chế thuốc. Trong tay hắn có bút ký mà sư phụ để lại, hắn lại thực sự tìm ra được công thức bào chế Thọ Ích Đan!

Tuy nhiên viên thuốc này lại được bào chế từ mấy loại dược liệu vô cùng hiếm có, lại còn cực kỳ đắt tiền!

Tiêu phí không ít, cũng may ông ấy không thiếu tiền.

Thứ này cũng là tốt thật, sau khi ăn vào tinh thần sảng khoái, nhưng thực chất cũng chỉ là thuốc điều hòa khí huyết trong cơ thể mà thôi.

Nếu muốn khí huyết khỏe mạnh, ngoại trừ uống thuốc thì quan trọng hơn chính là phải giữ tinh thần không ham muốn, rèn luyện thân thể, cho nên tuy rằng tiên hoàng uống không ít thuốc này nhưng tuổi tác cũng không thể so được với ông ấy.

Đương kim Thánh thượng cũng đang dùng thuốc này, nhưng Hoàng đế ấy mà, tam cung lục viện ngủ mấy cũng không hết, cả ngày lại bị việc lớn việc nhỏ quấn thân, cho nên tác dụng của viên thuốc này cũng không lớn lắm.

Còn ông ấy thì lại khác, lòng dạ rộng lớn, không có chuyện gì phải phiền lòng cả, muốn chết sớm cũng khó.

“Lão phu càng lúc càng tò mò, tên khốn kiếp như ngươi trước nay không dốc lòng học tập, sao đột nhiên lại có chí hướng như vậy hả?” Lục lão tướng quân nghĩ mấy không ra: “Ngươi phải nói rõ ràng cho ta nghe, nếu như nói không rõ ràng thì lão phu không dẫn ngươi đi nữa!”

“…” Tiêu Văn Việt nhịn không được trợn trắng mắt.

Hắn biết Lục lão tướng quân là một mãng phu, khi còn trẻ đôi khi cũng không biết xấu hổ, nhưng không ngờ già rồi thì lại càng trở chứng như thế.

Đã hứa hẹn xong hết rồi, lại còn đổi ý là sao?!

“Đến tuổi rồi thì tự nhiên sẽ hiểu chuyện thôi.” Tiêu Văn Việt bình tĩnh nói.

“Đánh rắm!” Lục lão tướng quân trực tiếp “phì” một tiếng: “Ngươi nói tiếng ma tiếng quỷ lừa người à? Lão phu lúc mười mấy tuổi làm lưu manh, cả ngày đánh nhau với người khác cũng không thấy mình sai ở đâu cả, sau lại bị người trả thù, lão nương và muội

muội bị người ta đánh chết, ta quỳ xuống đất xin tha nhưng không thành mới nhận ra được điều gì nên làm, điều gì không nên làm trên đời này!"

"Có người được sống cuộc đời suôn sẻ, có người lại sống hồ đồ, làm gì có chuyện đến tuổi rồi thì tự nhiên suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện cơ chứ? Ông trời không tự dưng cho ngươi cơ hội thông suốt đâu." Lục lão tướng quân nhìn kỹ hắn rồi nói: "Nghe nói Tiêu gia ngươi mấy bữa nay xảy ra không ít chuyện nhỉ, lão nương ngươi bị bệnh à, sao hả, chẳng lẽ là bệnh sắp chết nên trước khi chết không yên lòng về ngươi?"

"…" Khóe miệng Tiêu Văn Việt giật giật: "Không phải."

"Vậy thì sao? À, ngươi còn có muội muội nữa phải không? Muội muội của ngươi..." Lão tướng quân chợt nghĩ đến điều gì đó, cười ha ha mấy tiếng: "Hai ngày trước tiểu kiều nương nhà ta nói muội muội của ngươi mặt xanh nanh vàng rất xấu xí, là thật hay giả đấy?"

"!!!" Tiêu Văn Việt nghiến răng nghiến lợi: "Giả."

"Tuy rằng lão phu chưa từng gặp muội muội của ngươi nhưng tiểu nha đầu kia rất hợp khẩu vị lão phu đấy. Nghe nói rất hung hãn, không thèm nể nang ai hết. Một tiểu nương tử mà không thích ở trong nhà dệt vải thêu hoa, ngược lại thích phá án, thật sự rất thú vị, hôm nào đó ngươi dẫn đến cho lão phu xem thử…"

Chương 326

Một khi Lục lão tướng quân vui vẻ thì nói chuyện sẽ càng thêm cởi mở hơn.

Nhưng Tiêu Văn Việt lại nhìn ông ấy bằng đôi mắt kiêng kỵ, ánh mắt kia giống như đang đề phòng một lão già biến thái.

Lục lão tướng quân cười ha ha nhưng không được đáp lại, liếc mắt nhìn thẳng vào Tiêu Văn Việt, lại phát hiện ánh mắt hắn rất kỳ quái, lập tức phản ứng lại, khuôn mặt già nua cũng đỏ bừng lên.

“Lão phu coi các ngươi giống như con cháu trong nhà, nghĩ lung tung cái gì hả!” Lục lão tướng quân tức giận mắng.

Tiêu Văn Việt nói không hề lưu tình: “Sở thích của lão tướng quân cũng không phải là bí mật gì, ngài ở trong phủ dưỡng mấy tiểu nương tử, nhỏ nhất cũng mới mười bảy mười tám tuổi. Mấy năm gần đây, trong nhà ngài tổ chức yến tiệc, có nữ quyến nào chưa thành thân mà dám tới cửa không? Cho dù ngài thật sự coi muội muội của cháu như con cháu trong nhà thì vãn bối cũng không dám để muội muội nói chuyện với ngài một câu.”

“…” Lục lão tướng quân vừa nghe, tức giận đến mức suýt nữa méo cả miệng.

“Lão phu…lão phu không phải là người bẩn thỉu như thế.” Lục lão tướng quân tức giận.

Ông ấy già rồi nên rất thưởng thức sức sống của những người trẻ tuổi, như vậy thì sao chứ? Kỳ thật ông ấy cũng thích nhìn mấy cậu thiếu niên bồng bột hăng hái căng tràn sức sống, nhưng nói ra thì lại khó nghe! Dưỡng mấy tiểu cô nương thì bên ngoài còn khen ngợi ông ấy rằng người già mà bảo đao còn tốt!

Chẳng qua cẩn thận ngẫm lại…

Cho dù mấy thuộc hạ trước đây của mình hình như cũng chưa bao

giờ đưa nữ quyến chưa thành thân đến phủ…

Lần trước thuộc hạ của ông ấy có một đứa cháu gái, ông ấy bảo đối phương tặng ít quà, nói muốn gặp nàng ấy một lần…khi đó, ánh mắt của thuộc hạ kia…hình như có gì đó không đúng thì phải?

Đột nhiên, ông ấy tỉnh táo lại.

Chết tiệt, hóa ra ai cũng nghĩ vậy à?!

“Một lũ khốn nạn! Các ngươi nghĩ lão tử là người thế nào chứ?” Sắc mặt Lục lão tướng quân lúc xanh lúc đỏ, trong lòng vừa buồn bực vừa tức giận nói không nên lời.

Chỉ cảm thấy cái mặt già này không chịu đựng được nữa, nhưng vừa nghĩ lại mấy cô nương trong nhà thì lại không nỡ thả ra!

Ông ấy không có con cháu, bởi vậy những nha đầu kia được ông ấy nuôi dưỡng như trân bảo, hầu hạ ăn ngon uống tốt, ông ấy còn nghĩ đợi khi nào ông ấy chết đi, các nàng ở trước linh vị của ông ấy khóc lóc. Đến lúc đó ai khóc được nhiều thì sẽ được cho tiền nhiều hơn…

Quên đi, ở cái tuổi này của ông ấy, còn kiêng dè ánh mắt của người khác mà làm gì?

Lục lão tướng quân mắng một hồi mới bình tĩnh lại được, liền dẫn Tiêu Văn Việt cùng trở về Lục gia.

Nhìn thấy bộ dáng sống dở chết dở kia của Tiêu Văn Việt, ông ấy cũng thoải mái đưa cho hắn một lọ thuốc viên, bảo hắn uống.

Tiêu Văn Việt ngửi mùi thuốc trong đó, cảm thấy quả nhiên là thứ tốt.

Cũng không biết thứ tốt như thế này còn nhiều không.

Muội muội của hắn cứ nhắc mãi đến chuyện “đoản mệnh”, “tuổi thọ không dài”, rất sợ chết, thuốc viên này đối với nàng mà nói hẳn là thứ tốt.

Suy nghĩ một lúc, hắn giữ lại một nửa số thuốc rồi một nửa còn lại nhờ xa phu Tiêu gia đưa về Tiêu gia, tiện thể truyền lời rằng hai ngày tới hắn sẽ không về nhà.

Khi Tiêu Vân Chước nhận được nửa bình thuốc kia, nàng không hiểu gì cả.

“Nhị ca đi tới phủ của Lục tướng quân?” Tiêu Vân Chước cảm thấy kỳ quái.

“Vâng.” Xa phu thành thật đáp lời.

Nhưng xa phu chỉ biết như thế, còn cụ thể thế nào thì hoàn toàn không biết chút gì.

Khi Tiêu Vân Chước vừa mới về nhà, nàng đã dựa trên tướng mạo để âm thầm tính một quẻ cho nhị ca, tính ra nhị ca có tướng phá của. Nhưng sau khi quen thuộc với nhị ca hơn rồi thì nàng lại không tính lại nữa.

Nàng cũng sợ tính quá nhiều lần thì sẽ ảnh hưởng đến mệnh số, huống hồ…

Nàng không thể đối xử với nhị ca giống như người xa lạ như lúc trước, người này đã có trọng lượng trong lòng nàng rồi, nếu cứ tính toán thì cho dù không sai lầm cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, cho nên bây giờ nàng không tính toán số mệnh cho người thân của mình nữa, nhiều nhất là chỉ tính hung cát.

Nhưng khi tính hung cát lần này…cũng khiến Tiêu Vân Chước khẽ cau mày.

Chương 327

“Nhị ca của ta hôm nay có gặp tai họa đổ máu à?” Tiêu Vân Chước không hiểu: “Không lẽ bị Lục lão tướng quân đánh?”

“Tiểu nhân cũng không biết. Nhị thiếu gia không nói gì hết, chỉ bảo trong phủ không cần phải lo lắng.” Xa phu vẫn ngơ ngác như cũ.

Tiêu Vân Chước có chút bối rối, tuy là tai họa đổ máu nhưng lại không hề có hung tướng, thậm chí còn có dấu hiệu may mắn nữa.

Tiêu Vân Chước không dám tính tiếp nữa, nếu như không cần phải lo lắng đến tính mạng thì nàng vẫn nên không làm thêm chuyện gì nữa. Dù sao thì nhị ca không giống với Tiêu Văn Yến, tâm tư hắn mẫn cảm, nàng có thể ở gần khuyên bảo nhưng không thể lại giống như mẹ đẻ Khương thị, quản chế hắn khắp nơi.

Hơn nữa, Tiêu Vân Chước quản gia càng lâu thì càng hiểu rõ tình cảnh của nhị ca mấy năm nay.

Mấy ngày nay nàng cũng xử trí không ít hạ nhân của Khương thị trước đó, từ trong miệng của bọn họ mà biết được rất nhiều chuyện mà trước đó nàng không hề hay biết.

Những việc này phần lớn có liên quan đến nhị ca.

Trước kia tuy rằng nhị ca có thể đi ra ngoài nhưng trong lòng lại không được tự do, mọi ưu ái dưới mắt Khương thị đều phải do bà ta quyết định. Cho nên lúc này Khương thị không còn ở bên cạnh, Tiêu Vân Chước lại không hề chỉ chỉ trỏ trỏ đối với ăn mặc chi phí của hắn như Khương thị nữa.

Điều duy nhất nàng cần phải làm chính là đề phòng nhị ca có những suy nghĩ hại người.

Đúng rồi, bây giờ còn thêm một chuyện nữa.

Nhị ca rất dễ sinh bệnh, nhưng lại càng thờ ơ với sức khỏe của mình. Dục vọng cầu sinh của hắn kém hơn người bình thường rất nhiều, cho nên hiện tại nàng còn phải làm cho nhị ca cố gắng hiểu rõ sự khác biệt giữa sống và chết!

Nhất định phải chuẩn bị cho kỹ, cũng không thể tìm một con quỷ quá hung dữ được, nếu chẳng may dọa chết nhị ca thì không tốt lắm.

Vẻ mặt Tiêu Vân Chước nghiêm túc, cho xa phu lui xuống.

Mở bình thuốc ra ngửi thử.

Mơ hồ cảm thấy…mùi này có vẻ quen quen.

Chẳng qua những loại thuốc mà nàng đã ngửi thấy đều không quá bình thường, khi còn nhỏ sư phụ đã dẫn nàng đi tới bên trong phòng thuốc, bên trong có một kệ thuốc chưa đầy các loại thuốc viên. Tuy nhiên những viên thuốc đó bởi vì đã cất giữ quá nhiều năm nên không còn dùng được nữa…

Lọ thuốc mà nhị ca đưa cho nàng, hương vị có vẻ gần giống với một lọ ở trong đó thì phải?

Chỉ là lọ mà nhị ca đưa chắc là vừa mới làm nên hương vị còn sạch sẽ, ít mùi mốc hơn.

Tiêu Vân Chước có chút khó hiểu, cất đồ đi.

…

Còn chưa kịp đi ngủ thì lão thái thái đã tới.

“Chước Nhi, ta nghe nói nhị ca của cháu đi tới phủ Lục tướng quân?” Lão thái thái có chút lo lắng hỏi.

“Dạ.” Tiêu Vân Chước gật đầu.

“Lục lão tướng quân nợ tổ tiên nhà chúng ta một ân tình, cho nên nếu nhà ta gặp phải khó khăn gì thì có thể đi tới tìm ông ấy để cầu

cứu. Nhưng người này tuổi đã cao, bình thường cũng không thích tiểu bối đến bái phỏng, đặc biệt là tiểu bối nhà chúng ta…Đột nhiên nhị ca của cháu tới đó, ta thực sự cảm thấy không yên lòng." Lão thái thái thở dài.

Bà ấy cũng là do dự thật lâu rồi mới tới đây nói chuyện.

Tiêu Vân Chước vừa nghe đã hiểu ngay.

"Tổ mẫu cảm thấy nhị ca tìm Lục lão tướng quân là để đòi lại ân tình à? Ngài sợ hắn làm mất mặt gia môn sao?" Tiêu Vân Chước hỏi thẳng.

"Chắc là do ta suy nghĩ nhiều. Mấy năm trước ta cũng từng dẫn hắn đi tới Hoắc gia, nhưng nhị ca của cháu lúc đó cũng không hề cố kỵ mặt mũi Tiêu gia, thậm chí còn tính kế để lấy được lợi ích từ Hoắc gia nữa…Lúc đó có mấy hài tử tuổi tác xấp xỉ hắn của Hoắc gia bị hắn tính kế…phải quỳ ở từ đường một tháng, sau nửa năm cũng không dám ra ngoài…" Lão thái thái nhắc tới chuyện này liền không nói nên lời.

Tiêu Vân Chước ngạc nhiên nhìn bà ấy.

Tuy biết nhị ca sẽ không làm chuyện tốt, nhưng không ngờ ngay cả lão thái thái mà cũng sinh ra mấy phần kiêng kị với hắn.

Chương 328

Lão thái thái thấy nàng tò mò liền kể lại chi tiết.

Lúc đó Tiêu Văn Việt cũng chỉ khoảng bảy tuổi, mấy phòng chính của Hoắc gia muốn tụ tập với nhau, đó cũng là lần đầu tiên Tiêu Văn Việt gặp gỡ mọi người trong Hoắc gia. Lúc mới bắt đầu, tình hình cũng không tệ.

Hắn chỉ trong một thời gian ngắn đã nhớ rõ mọi người Hoắc gia, xưng hô không thành vấn đề, thái độ cũng không nhìn ra được tật xấu gì. Tuy rằng mọi người biết hắn không đọc sách nhiều nhưng cũng không hề có ác cảm với hắn, thậm chí còn khen ngợi.

Lúc ấy mọi người chỉ cho rằng hắn thông minh, đối xử với hắn cũng rất hòa khí, nhưng chẳng bao lâu sau, thái độ của Hoắc gia cũng thay đổi.

Trong ngày hôm đó, Tiêu Văn Việt được mấy huynh đệ thân thích quý mến nên mấy người kia dẫn hắn đi chơi cùng.

Nhưng trong lúc chơi đùa, mấy hài tử Hoắc gia lại nảy sinh mâu thuẫn. Vì tranh giành đồ vật mà trưởng bối trong nhà cho Tiêu Văn Việt mà lại vung tay đánh nhau, thậm chí còn làm Tiêu Văn Việt bị thương!

Vết thương rất nặng, khuôn mặt suýt chút nữa đã bị hủy hoại. Sau đó Khương thị khóc sướt mướt tới cửa, nhất quyết một hai đòi lời giải thích, nói rằng khuôn mặt nhi tử đã bị hủy hoại rồi, sau này không biết phải sắp xếp hôn sự thế nào, mở miệng đòi Hoắc gia phải hứa gả một đích cô nương cho hắn, hứa hôn từ bé!

Nhưng người Hoắc gia cũng không phải là người ăn chay, liền gọi mấy hài tử kia đến hỏi cho rõ ràng.

Hỏi ra thì mới biết được, Tiêu Văn Việt chỉ bằng mấy câu đã châm ngòi thổi gió giữa bọn họ, nhẹ nhàng phân tích sở thích của bọn họ, tìm ra mâu thuẫn ở trong đó, sau đó lại dùng dăm ba câu khiến

cho mâu thuẫn càng thêm sâu, khiến bọn họ phải động thủ!

Về phần Tiêu Văn Việt bị thương thì không biết là do vô tình hay cố ý, nói tóm lại chính là trùng hợp!

Các trưởng bối Hoắc gia thấy Tiêu Văn Việt tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã ác độc như thế nên đương nhiên không chịu hứa hôn.

Mà nếu không hứa hôn thì phải cho một lời giải thích khác.

Cho nên mấy hài tử trong nhà bị phạt rất nghiêm khắc, phạt đến mức mấy hài tử sinh bệnh, Khương thị không còn lời nào để nói nữa, lúc này mới tính là kết thúc...

Sau đó hai nhà càng ít lui tới với nhau hơn, thậm chí khi đi tới Hoắc gia, lão thái thái cũng chỉ dẫn Tiêu Văn Dũ đi cùng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến người Hoắc gia không vui khi nhắc đến Tiêu Nhị Lang.

Lúc này Tiêu Vân Chước nghe lão thái thái nói, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng nàng khiếp sợ không phải vì nhị ca nàng tính kế mà là kinh ngạc trước sự ngoan độc của Khương thị.

Cái gọi là tình yêu thương của bà ta thật ra lại là một con dao tẩm độc!

“Nhị Lang cũng là cháu trai của ta, lẽ ra ta phải tin tưởng hắn, nhưng mỗi khi nhớ tới việc này, ta liền cảm thấy…khó có thể tiêu tan. Lần này hắn lại đi tới phủ Lục tướng quân…Nếu chỉ là đòi nhân tình gì đó thì cũng không có gì quan trọng cả, thể diện chẳng qua chỉ là một thứ hư vô mà thôi. Chỉ là Lục lão tướng quân này có một sở thích, đó là rất thích mấy tiểu cô nương trẻ tuổi, ta sợ một khi hắn trở nên hồ đồ thì sẽ không màng đến tình nghĩa huynh muội…Chước Nhi à, ta cũng không muốn nói những lời như vậy, nhưng …cháu cũng phải có lòng phòng bị với nhị ca của cháu.” Lão thái thái vô cùng đau lòng.

Làm trưởng bối mà lại nghi ngờ cháu trai của mình như thế, trong lòng làm sao có thể dễ chịu cho được?

Nhưng mấy năm nay bà ấy đã chứng kiến quá nhiều, Nhị Lang vì lấy được lợi ích hoặc để làm vừa lòng Khương thị mà chưa bao giờ quan tâm đến người khác.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước tối sầm.

Trên bàn của nàng vẫn còn đặt nửa bình thuốc kia, nàng liền lấy ra cẩn thận nhìn kỹ.

Hương vị của thuốc trước mặt và hương vị trong trí nhớ không ngừng mò mẫm rồi chồng lên nhau, một lúc sau, cuối cùng nàng mới xác nhận được viên thuốc này…chính là Ích Thọ Đan.

Công thức bào chế loại thuốc này nàng cũng biết.

Thậm chí nàng còn nhớ rõ dược liệu sử dụng bào chế loại thuốc này hiếm có bao nhiêu, tác dụng của nó như thế nào.

Nàng nhoẻn miệng cười: “Nếu lúc cháu mới trở về nhà mà tổ mẫu nói như vậy với cháu thì chắc chắn cháu sẽ rất nghe lời ngài, sau đó vừa nhìn thấy nhị ca thì sẽ quay đầu đi ngay, nhưng bây giờ thì…cháu cảm thấy nhị ca sẽ không hại cháu.”

Chương 329

Lão thái thái có vẻ khó hiểu nhìn nàng.

“Bình thuốc này cực kỳ giá trị, cháu nghĩ là huynh ấy lấy được từ chỗ của Lục lão tướng quân.” Giọng nói Tiêu Vân Chước vừa nhẹ nhàng lại bình tĩnh: “Đối với cháu mà nói, lời chúc phúc khó có được trên đời nhất chính là câu ‘sống lâu trăm tuổi’, từ trước đến giờ cháu cứ luôn lải nhải với nhị ca là nếu muốn sống được lâu thì nhất định phải làm nhiều việc tốt…Huynh ấy biết cháu sợ chết nên vừa có được thứ này thì lập tức sai người đưa tới cho cháu.”

“Có lẽ huynh ấy ích kỷ, nhưng huynh ấy cho dù có làm hại ai cũng không hại cháu.” Tiêu Vân Chước nói với giọng điệu chắc chắn.

Trước đó khi Khâu gia tới cửa cầu thân, ngoài miệng thì hắn châm chọc, nhưng sau lưng thì hắn lại khiến Khâu gia không thể không thay đổi ý định.

Chỉ là phương pháp hắn dùng không quá mức hoàn hảo, nhưng thực tế cũng là che chở nàng.

Một khi đã như vậy, chỉ cần nhị ca không gây ra tội ác tày trời thì nàng sẽ tin tưởng hắn.

Lão thái thái hơi cau mày: “Nếu như theo lời cháu nói thì là ta đã nghĩ sai rồi à? Cũng đúng, hiện giờ Khương thị không có nhà, bên người nhị ca không còn người xúi giục nữa thì có lẽ cũng sẽ không còn làm mấy chuyện hồ đồ nữa rồi.”

Bà ấy chỉ sợ thói quen nhiều năm, khó sửa!

“Đừng nói là nhị ca sẽ không làm những việc như vậy, cho dù là có làm thật thì cháu cũng không phải là kẻ ngốc để mặc huynh ấy sắp xếp, đến lúc đó ai gặp xui xẻo còn chưa biết đâu.” Tiêu Vân Chước cười cười: “Tổ mẫu, cháu cũng biết ngài vẫn còn lo lắng về mấy chuyện lúc trước nên trong lòng vẫn còn nghi ngờ về huynh ấy, chỉ là nhị ca từ trước đến nay đã không được nhận bao nhiêu tình cảm

từ chỗ ngài rồi, nếu như sau này ngài vẫn còn dùng thành kiến để nhìn nhận huynh ấy thì e rằng khúc mắc sẽ càng khó tiêu tan hơn."

Lão thái thái nghe vậy liền gật đầu: "Đúng là như thế, hắn không thích thân cận với lão bà tử ta cũng không phải là hắn có lỗi, là bởi ta từ trước đến nay quá xa cách hắn…Chước nhi, cháu nói rất đúng."

Từ trước đến giờ bà ấy không dám quá mức thân cận với hai đứa cháu trai.

Sợ Khương thị nổi điên.

"Cháu là hài tử mà đánh giá con người còn chuẩn hơn cả ta." Lão thái thái nhìn Tiêu Vân Chước, thở dài một tiếng: "Mấy năm nay ta có nhiều chỗ không đúng, nhất định phải sửa chữa. Muốn con cháu an bình thì người trưởng bối không thể chỉ cứ cầu thần bái phật được, đại ca cháu cũng đã từng nói với ta như vậy…Lần sau gặp lại Nhị Lang, ta cũng sẽ cố gắng thân cận hơn một chút, ít nghi ngờ hắn."

Lão thái thái cố gắng để quên đi những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Trước đó khi cháu trai cả đi cũng từng nói qua, nói là lúc này chuyện trong nhà cứ giao cho lão nhị, xem hắn làm thế nào.

Trong những năm qua, ai cũng mắc phải sai lầm, bởi vậy ai cũng phải suy ngẫm.

Lão thái thái am hiểu nhất là tự xét lại mình.

Hơn nữa lão thái thái cũng biết mắt nhìn của cháu gái rất tốt, hiện giờ nàng nói như vậy, lão thái thái cũng cảm thấy mình quá có thành kiến, cũng cảm thấy áy náy với Tiêu Văn Việt, đương nhiên không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Lão thái thái không có quá nhiều tâm nhãn, cũng là người mềm lòng, nếu đổi lại thành một bà mẹ chồng lợi hại hơn một chút thì sẽ không để mặc cho Khương thị làm bừa bãi nhiều năm như vậy.

Sau khi lão thái thái đi rồi, Tiêu Vân Chước cũng không vội nghỉ ngơi mà sai người chuẩn bị vài thứ.

Thuốc dùng cho vết thương, xiêm y để tắm rửa, còn lấy một ít ngân phiếu bên phòng thu chi…

Tiêu Vân Chước còn hiếm khi hào phóng lấy từ trong kho riêng của mình ra một xấp bùa bình an.

Đã dính đến tai họa đổ máu thì thuốc là cần thiết, cho dù Lục gia cũng có nhưng mình cũng phải tỏ lòng thành ý một chút. Mà nhị ca lại nói ở tạm bên kia mấy ngày nên đưa vài thứ đồ dùng cá nhân của hắn qua là được, cũng không cần quá đầy đủ, tàm tạm là được rồi.

Tiêu Vân Chước còn dặn riêng hạ nhân, bảo đám sáng sớm ngày mai trước bình minh phải đưa đến tận tay nhị ca.

Cho dù ý định của hắn là gì, chỉ cần bây giờ nàng nhận được lòng tốt thì nàng cũng sẽ dùng lòng tốt để báo đáp.

“Nhớ dặn nhị ca chú ý đến vết thương, nghỉ ngơi thật tốt. Lúc chơi đùa với Lục lão tướng quân cũng không thể để cho lão nhân gia tiêu tiền mãi được, cũng đừng cảm thấy mình ít tiền, nếu thiếu tiền thì cứ về nhà lấy.” Tiêu Vân Chước vẫn rất hào phóng, đi tới nhà người khác làm khách, cũng không thể vứt bỏ mặt mũi như thể đến sống nhờ nhà họ được.

Chương 330

Tiêu Vân Chước không am hiểu chuyện thân cận với người khác, nhưng nàng hiểu rõ một đạo lý, đó chính là không thể vô duyên vô cớ nhận đồ của người khác được.

Nhị ca cho nàng thuốc viên, thứ này không tồi, cho nên nàng phải có qua có lại. Nhị ca quan tâm nàng thì nàng cũng phải tỏ rõ thái độ.

Ngày hôm sau khi cổng Lục gia vừa mở ra, đồ đạc của Tiêu gia đã được đưa tới.

Một túi đồ lớn giao đến tận tay Tiêu Văn Việt.

Hắn có chút kinh ngạc mở ra xem, đều thấy đều là vật dụng thường ngày, ngoài ra còn có mấy lá bùa và ngân phiếu, đương nhiên còn có mấy lời mà hạ nhân truyền lại nữa.

Tuy rằng trên mặt không hề tỏ thái độ gì nhưng trong lòng lại rất vui.

Hắn biết Tiêu Vân Chước rất keo kiệt, kể từ khi nàng quản gia cho tới nhau, những chi phí không cần thiết thì nàng tuyệt đối không bỏ ra! Thế mà lúc này lại bỏ ra cho hắn ba trăm lượng!

Tiêu Văn Việt giả vờ bình tĩnh cất đồ vào trong ngực rồi thản nhiên đuổi hạ nhân đi, không hề truyền lại lời nào.

Lục lão tướng quân nghe nói có hạ nhân Tiêu gia tới nên hỏi cụ thể, biết đối phương thế mà lại không hỏi tại sao Tiêu Văn Việt ngủ lại đây, trong lòng cũng thấy kinh ngạc.

Đêm qua ông ấy có nói chuyện với Tiêu Văn Việt, biết được rằng Tiêu gia cũng không hề biết chuyện Tiêu Văn Việt bái sư học nghệ này, một khi đã như vậy…Tiêu gia không hề lo lắng Tiêu Văn Việt làm bậy làm bạ đắc tội ông ấy sao?

Không chỉ không lo lắng mà thậm chí còn sai người đưa đồ tới nữa…

Theo như ông ấy được biết, Tiêu Trấn Quan và Tiêu Văn Dũ đều là những người thận trọng. Nếu hai cha con này gặp ông ấy ở trên đường thì căn bản sẽ không tỏ ra nhiệt tình lắm, nhưng giờ này hai người này không ở nhà, tác phong làm việc của Tiêu gia đều thay đổi.

Lục lão tướng quân chỉ suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ quá nhiều.

Sau khi Tiêu Văn Việt thay thuốc xong, hai người lên xe ngựa đi ra ngoài.

Tiêu Vân Chước vốn định mấy ngày nay mang nhị ca ra ngoài để mở mang tầm mắt nhưng bây giờ người không có ở nhà, nàng đành phải thu hồi tâm tư, tập trung chú ý vào việc học của đệ đệ.

Mấy ngày nay tai kiếp của người này còn chưa hết, mà nhìn dáng vẻ này xem ra ý muốn đi ra ngoài vui chơi vẫn chưa hề thu lại.

Bị lão thái thái kiềm chế, người ở trong nhà mà tâm không ở trong nhà nên Tiêu Vân Chước liền nói chuyện với lão thái thái, cho cậu đi ra ngoài chơi.

Tiêu Văn Yến thực sự ngạc nhiên, không nghĩ tới lúc này đại tỷ lại giúp mình!

“Thật sự ta không hề quậy phá, chỉ là đã lâu lắm rồi không gặp lại bằng hữu của ta, nếu cứ không đến gặp bọn họ thì không tốt lắm! Ta hứa trước khi trời tối thì ta sẽ quay về.” Ánh mắt Tiêu Văn Yến sáng rực.

“Lúc các ngươi tụ tập thì thường chơi cái gì?” Tiêu Vân Chước tò mò hỏi.

“Mấy trò thú vị cũng nhiều lắm, thường đi nhất là Tề Hoan Lâu. Chỗ đó rất rộng, trong đó có một khu rừng nhỏ có nuôi thỏ và chim, cung cấp ná hoặc cung tên nhỏ, chỉ dành riêng cho mấy hài

tử độ tuổi như chúng ta dùng, còn có thể đi chơi đánh cầu, xem múa rối, chơi chọi dế…muốn chơi gì cũng được. Mấy bữa nay thời tiết ấm áp, ao bùn ở phía sau Tề Hoan Lâu có thể dùng được rồi. Thời gian này năm ngoái chúng ta ở trong đó chơi ném bóng bùn, bẩn thì bẩn thật, nhưng mà vui lắm!"

"Tất cả hài tử trong kinh đều thích đến Tề Hoan Lâu à?" Tiêu Vân Chước kỳ quái liếc mắt nhìn cậu.

"Vậy cũng không hẳn." Tiêu Văn Yến hơi chột dạ.

Mấy gia đình có gia phong nghiêm khắc thì chắc chắn sẽ không cho hài tử nhà mình đến chơi chỗ đó, bởi vì mấy trò vui ở trong đó phần lớn đều thô tục. Đa số bọn họ đều chỉ học chơi cờ, ném thẻ vào bình rượu gì đó, nhưng cậu lại thấy chẳng có gì thú vị.

"Không phải là ngươi đổi ý không muốn ta đi nữa đấy chứ?" Tiêu Văn Yến nghi ngờ nhìn nàng.

Chương 331

“Ngươi muốn đi thì cứ đi, ta không ngăn cản. Nhưng mà ngươi phải suy nghĩ một chút, hiện giờ ta đã đắc tội với Quản gia, bằng hữu của ngươi rất có thể sẽ bởi vậy mà bất mãn với ngươi, thậm chí còn sẽ đánh ngươi nữa. Ngươi chỉ có một mình nhất định sẽ phải chịu thiệt, khó tránh khỏi bị thương, đến lúc toàn thân đau nhức thì nhớ đừng trách ta là được.” Tiêu Vân Chước rất chân thành nói.

Tiêu Văn Yến bây giờ cũng đã nghe một ít chuyện về đại tỷ.

Kẻ chuyên gây họa quả thực gây không ít rắc rối.

Nhưng mà…

“Bọn họ đều là bằng hữu của ta! Là huynh đệ tốt, sẽ không bởi vì chuyện nhỏ nhặt này mà động thủ với ta đâu, ngươi cũng quá coi thường tình nghĩa giữa chúng ta rồi!” Tiêu Văn Yến ngẩng đầu: “Ngươi chỉ là nữ nhân, không hiểu gì cả!”

Tiêu Vân Chước nheo mắt lại, giơ tay lên gõ vào đầu Tiêu Văn Yến: “Đắc ý như vậy, tất có tai ương!”

Còn nhỏ thế này mà đã kỳ thị nữ tử!

Đi ra ngoài tất sẽ bị đánh!

Tiêu Văn Yến ôm đầu, không biết nàng lại bắt đầu nổi điên vì cái gì.

Cậu nhanh chóng chạy ra ngoài, bên người dẫn theo một gã sai vặt.

Tiêu Vân Chước nhìn bóng lưng vui vẻ của cậu, suy nghĩ một chút rồi hỏi quản gia xem Tề Hoan Lâu là chỗ như thế nào.

Quản gia cũng biết rất nhiều về những chỗ mà Tiêu Văn Yến từng

lui tới.

Vì thế, ông ấy cẩn thận trả lời: “Tề Hoan Lâu vốn là một thiện đường do một người hảo tâm mở ra, ở trong kinh thành của chúng ta, khất cái cũng không hề ít hơn mấy địa phương khác, thỉnh thoảng còn có mấy hài tử tàn tật bị vứt bỏ. Người hảo tâm kia liền đưa một ít hài tử không có cha nương chăm sóc đến ở trong Tề Hoan Lâu. Ý định ban đầu thì tốt, chỉ là sau khi người hảo tâm kia qua đời rồi, nhi tử của người hảo tâm kia tiếp nhận thiện đường, cảm thấy chỗ này không có lãi, chiếm một mảnh đất tốt mà chẳng làm được gì nên đương nhiên không muốn.”

“Nhưng Tề Hoan Lâu này đã đáp ứng với quan phủ, mỗi năm ít nhất phải thu nhận hai mươi hài tử không có tiện tịch vào nuôi mới có thể được giảm thuế, cho nên chủ nhân mới liền cải tạo lại Tề Hoan lâu một chút.”

“Mấy hài tử kia vẫn được nuôi dưỡng ở trong đó, nhưng không phải là nuôi miễn phí như trước. Tề Hoan Lâu đã trở thành chỗ giành cho hài tử nhà phú quý vào đó vui chơi, mà những hài tử kia trở thành chân chạy vặt ở trong đó.”

“Chẳng qua là, mấy hài tử trong đó…cũng không thực sự là chân chạy vặt. Trước kia lão nô từng nghe gã sai vặt của tiểu thiếu gia kể là ở trong đó chướng khí mù mịt, cô nhi ở trong đó có thể coi như là một phần đồ chơi của mấy công tử.”

“Chỉ cần mấy hài tử phú quý thấy vui thì có thể tùy tiện ra lệnh cho mấy cô nhi trong đó, xem bọn họ đánh nhau, hay là để bọn họ giả làm con chó con mèo để cưỡi…Thậm chí là một đứa chạy trốn ở phía trước, một đứa đuổi theo ở phía sau…Trò chơi cũng rất nhiều, tùy vào đám hài tử phú quý nghĩ thế nào…”

“Chẳng qua cũng may những hài tử đến chơi ở Tề Hoan Lâu phần lớn đều dưới mười hai tuổi, cũng sẽ không quậy phá quá mức nên chỗ đó cũng sẽ không xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng dính tới kiện tụng.”

“…”

Tiêu Vân Chước nghe vậy, tâm tình cũng trầm thấp.

Không gây chuyện chết người dính tới kiện tụng sao?

Sở dĩ Tiêu Vân Chước hỏi chuyện về Tề Hoan Lâu không phải bởi tò mò mà là mấy ngày nay trong mấy "đơn đặt hàng" mà nàng nhận được, có một cái ở gần Tề Hoan Lâu.

Người viết đơn đặt hàng này nói rằng hài tử nhà mình luôn cứ đến nửa đêm là nghe thấy tiếng khóc, rõ ràng không có âm thanh gì cả nhưng hài tử vẫn nói là có người khóc, hỏi hài tử tiếng khóc từ đâu tới thì hài tử chỉ tay về phía Tề Hoan Lâu.

Mà phụ mẫu cũng không dám tùy tiện tới tìm Tề Hoan Lâu gây phiền toái nên sau khi biết được có một quầy hàng kỳ lạ như vậy, liền viết lại chuyện này đưa qua.

"Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn tới cửa hàng đồ lông thú gần Tề Hoan Lâu xem thử." Tiêu Vân Chước nói.

Quản gia lập tức nói vâng, sai người đi chuẩn bị.

Vị trí của Tề Hoan Lâu cũng không phải quá phồn hoa, cho nên các cửa hàng ở xung quanh cũng không nhỏ. Tề Hoan Lâu là chỗ lớn nhất ở trên phố này, cửa trước hướng ra đường chính, cửa sau chỉ là một con hẻm rất hẻo lánh.

Tiêu Vân Chước đến cửa hàng lông thú, xuống xe ngựa đi vào xem thử.

Đồ lông thú trong cửa hàng này cũng không tốt lắm, nhưng đều là thứ mà dân chúng bình thường đều có thể mua nổi. Lông chuột lông cừu lông thỏ, thậm chí có cả lông chó, mùi của cả cửa hàng này rất kỳ quái, cảm giác như không thở nổi.

Chương 332

Tiêu Vân Chước đi vào đi dạo một lần rồi ra, ở trên xe ngựa đợi trong chốc lát, đã nhìn thấy một đứa trẻ năm sáu tuổi chạy đến, ngồi xổm ở bên ngoài chơi.

Bé trai xuất hiện chưa đầy một lát, từ trong hẻm nhỏ bên cạnh có một con quỷ bay ra.

Tiểu quỷ không lớn, nhìn qua cũng chỉ tám, chín tuổi mà thôi, cũng không gầy yếu, sau khi bay ra, thì ngồi xổm ở đối diện bé trai người sống, phối hợp cùng nhau chơi đùa với đối phương.

Tiêu Vân Chước vén rèm xe lên, vào lúc tiểu quỷ kia ngẩng đầu, thì vẫy tay về phía đối phương.

Tiểu quỷ kia sửng sốt hai lần, chỉ vào chính mình, thấy Tiêu Vân Chước gật đầu, lại như người sống chạy tới.

"Tỷ tỷ đang gọi ta sao?" Tiểu quỷ hỏi nàng.

"Đúng vậy." Tiêu Vân Chước mời con quỷ lên xe ngựa, sau đó lấy ra mấy miếng bánh ngọt đặt ở bên cạnh, bên trên bánh ngọt còn dán một lá bùa: "Mời ngươi ăn, thuận tiện hỏi ngươi vài lời."

"Ta có thể ăn sao?" Tiểu quỷ rất vui, vội vàng thử một chút, phát hiện mình vậy mà thật sự có thể ăn được, nhất thời vô cùng vui vẻ: "Tỷ tỷ ngươi hỏi đi, cái gì ta cũng nói! Đã rất lâu rồi không có ai nói chuyện với ta."

"Ngươi chết như thế nào?" Tiêu Vân Chước hỏi.

"Ta? Ta là..." Tiểu quỷ sửng sốt một chút, sau đó có hơi không vui: "Chỉ là ngoài ý muốn, ngã chết, ai... Ngươi đừng thấy ta nhỏ, ta đã chết nhiều năm rồi."

Tiêu Vân Chước đương nhiên có thể nhìn ra được.

Nhưng lúc tiểu quỷ này chết tuổi không lớn lắm, cho nên sau khi biến thành quỷ, dù là qua rất nhiều năm, tâm trí cũng sẽ không trưởng thành quá nhiều, tướng mạo thì càng sẽ không thay đổi.

"Ta nghe nói, nhi tử của Hành chưởng quỹ hàng da này cứ nghe thấy tiếng khóc vào lúc nửa đêm?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Tiểu quỷ vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, nó yếu người, gần đây bên chỗ Tề Hoan Lâu có thêm một con quỷ thích khóc, cho nên nó có thể luôn nghe thấy động tĩnh, ta cũng không biết phải làm sao, con quỷ thích khóc này trước khi chết cũng là người thích khóc, ta cũng không ngăn được."

"Trong Tề Hoan Lâu có nhiều tiểu quỷ không?" Tiêu Vân Chước nói tiếp.

Tiểu quỷ lắc đầu: "Chưa đi chỉ có một con, dù sao nhi tử của Lương Thiện Nhân vừa mới kế thừa gia nghiệp chưa được mấy năm, nhưng sau này có thể nhiều thêm mấy con hay không, ta cũng không biết... Lương Khắc Hàn kia đã huỷ sạch tâm huyết của cha hắn!" Tiểu quỷ thở dài có chút từng trải.

Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua Tề Hoan Lâu, chỗ này có chút oán khí, nhưng chưa phải rất nặng.

Mà người chết còn nhỏ tuổi, trước khi chết ngây thơ chất phác, dĩ nhiên sau khi chết cũng sẽ không tạo thành oán khí quá lớn, mà nơi đây lại được chưởng quỹ biến thành nơi mà đám con nhà giàu thường đến chơi, những con cái nhà giàu kia trời sinh có thời vận tốt, dương khí của một đám tiểu thiếu niên cũng có thể áp chế oán khí mơ hồ này, cho nên nhìn bề ngoài, Tề Hoan Lâu không có gì đặc biệt.

"Ngươi cứ không đi, là còn có nguyện vọng gì sao? Ngươi với ta hữu duyên, ta làm giúp ngươi thế nào?" Tiêu Vân Chước hỏi.

Tiểu quỷ sửng sốt một chút.

Đột nhiên kịp phản ứng, người trước mắt là người sống nha!

Nếu đã có thể nhìn thấy nó, còn có thể mời nó ăn.

"Ta nghe nói ở ngõ Hạnh Hoa có một con quỷ chết đói bị một đại sư lợi hại bắt đi, người đại sư kia là ngươi sao?" Tiểu quỷ có chút khẩn trương hỏi.

"Là ta." Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu.

Tiểu quỷ ngây ngốc một chút, sau một khắc, đột nhiên gào to: "Đại sư tỷ tỷ! Ngươi thật sự sẵn lòng thực hiện nguyện vọng giúp ta sao? Ta không có tiền, vận khí cũng không tốt, lúc còn sống rất xui xẻo, chết cũng rất xúi quẩy, ngài thật sự có thể giúp ta sao?"

"..." Tiêu Vân Chước bị nó bất ngờ kích động giật nảy mình.

Tiểu quỷ dáng dấp vẫn còn nhỏ, không thể không nói vẫn còn có chút đáng yêu, Tiêu Vân Chước đối với con quỷ đáng yêu như vậy dĩ nhiên cũng sẽ có thêm một chút kiên nhẫn, liền nói: "Ngươi nói trước một chút, nếu như ta có thể làm, ta nhất định giúp ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là, đợi chấp niệm của ngươi tan đi, ngươi phải ngoan ngoãn đi xuống dưới báo danh, không được phép trì hoãn."

Tiểu quỷ liên tục gật đầu.

Nếu như có thể đi, nó còn lâu mới ở lại đây.

Chương 333

"Ta tên là Hổ Tử!" Tiểu quỷ lau nước mũi một chút: "Cha nương ta chết sớm, chỉ còn mỗi ta và đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau, nhà ta cũng không phải một chút tiền bạc cũng không có, thế nhưng nương ta chết đột ngột, trước khi chết cũng không dặn dò lại điều gì, ta tìm tới tìm lui cũng không tìm thấy bạc trong nhà..."

"Không có cách nào cả, ta chỉ có thể đi ăn xin nuôi đệ đệ, có một ngày gặp Lương lão gia..."

"Lương lão gia thật sự là người tốt, ông ấy biết ta và đệ đệ cuộc sống không tốt, rất lo lắng cho chúng ta, ông ấy nói ông ấy lớn tuổi rồi, nhi tử lại có chút không ngoan ngoãn lắm, cho nên muốn xây một thiện đường, tích đức làm việc thiện cho nhi tử, nếu ta và đệ đệ đồng ý, có thể vào ở."

"Ta đương nhiên đồng ý, nhưng ta nghĩ, Lương lão gia là người tốt, ta cũng không thể chiếm quá nhiều chỗ tốt của ông ấy, cho nên chỉ để cho đệ đệ qua đó, bản thân ta cũng không còn nhỏ nữa, ta có thể nghĩ cách nuôi sống chính mình... Về sau để cho ta mỗi ngày đều đến thăm đệ đệ một chút là được rồi, chờ đệ đệ lớn hơn, ta lại đón người đi, Lương lão gia khen ta hiểu chuyện, cũng đồng ý."

"Đệ đệ ta là đứa trẻ đầu tiên của thiện đường đó."

"Về sau trong thiện đường có thêm mấy đứa bé nữa, ta phải đến giúp đỡ chăm sóc, nhưng ta xui xẻo, có một ngày, căn nhà mà cha nương ta để lại cho ta và đệ đệ bị dột, trời mưa xuống, ta sợ đồ trong nhà bị hỏng, nên đã leo lên, muốn che lại, ai ngờ trượt chân ngã xuống té chết."

Nói đến đây, Hổ Tử thở dài.

Sau khi nó chết, cũng rất lo lắng cho đệ đệ.

Lúc nương chết, đệ đệ còn chưa biết nói chuyện.

"Là Lương lão gia giúp ta nhặt xác, ông ấy cũng rất buồn, qua mấy năm cũng bị bệnh, lúc chết ta còn đi thăm ông ấy, ông ấy cũng nhìn thấy ta, nhưng ông ấy và ta không giống nhau, ta có lo lắng nên không đi được, lúc Lương lão gia ra đi, nhi tử ông ấy vẫn rất ngoan, tang sự làm rất chỉn chu, còn thề nhất định sẽ cố gắng kế thừa gia nghiệp, về sau không làm bậy nữa. Cho nên Lương lão gia nghĩ thoáng ra..."

"Thế nhưng những gì Lương Khắc Hàn nói đều là lừa cha hắn ta."

"Hắn ta nói phải tiếp tục chống đỡ thiện đường, nhưng rất nhanh đã thay đổi suy nghĩ, biến thiện đường thành nơi kiếm tiền! Đối xử với đám nhỏ trong đó cũng không tốt."

"Năm nay đệ đệ ta mười tuổi rồi, lại không biết nói chuyện! Bởi vì có một năm nó bị doạ cho phát sợ, nửa đêm phát sốt, sốt đến mức thành câm điếc." Tiểu quỷ hai mắt đẫm lệ: "Đệ đệ ta muốn rời đi, thế nhưng nó không dám, bởi vì Lương Khắc Hàn cứ lừa thằng bé, nói nó là kẻ câm điếc, nếu như ra ngoài nhất định sẽ chết đói, vậy thì nhà chúng ta sẽ tuyệt hậu. Lương Khắc Hàn còn nói, ở Tề Hoan Lâu, không lo ăn uống, bị bệnh còn có đại phu, chỉ là chịu chút uỷ khuất mà thôi, nhưng nếu ra bên ngoài, sẽ bị người khác ăn không còn chừa lại xương."

"Hắn ta lừa người!"

"Đệ đệ ta có nhà, thằng bé bị uỷ khuất, bị người khác bắt nạt, thằng bé có thể đi! Ta rất muốn nói cho đệ đệ ta biết, trước đó ta còn báo mộng cho nó, nhưng sau khi đệ đệ ta động chút tâm tư, Lương Khắc Hàn lại lừa nó... Ta không biết nên làm sao bây giờ... Đại sư tỷ tỷ, ngươi bảo đệ đệ ta về nhà đi, đừng ở lại Tề Hoan Lâu chịu đánh nữa!" Hổ Tử vừa khóc vừa nói.

Hổ Tử rất tức giận, nếu như nó biết Tề Hoan Lâu lại biến thành như này, tuyệt đối sẽ không để đệ đệ đi vào.

Lương lão gia là người tốt như vậy, tại sao lại có nhi tử bại hoại như thế chứ?

Chương 334

Tiêu Vân Chước lắng nghe cẩn thận, lại cẩn thận hỏi kỹ.

Hổ Tử hiểu rất rõ Tề Hoan Lâu.

Theo như nó nói, tiểu Lương chưởng quỹ này là người tinh ranh, dùng thiện đường để đạt được mục đích giảm thuế, nhưng lại không nỡ để bọn nó ăn uống chùa, cho nên để bọn nó làm việc ở trong thiện đường, để kiếm sống... Chính là xem yêu cầu của con em nhà giàu.

Đám con cái nhà giàu này ra tay không nhẹ không nặng, suy nghĩ cũng muôn hình vạn trạng, dẫn đến lòng tự tôn của những đứa trẻ ở nơi này bị chà đạp, thân thể cũng chịu đựng những nỗi khổ không nhỏ.

Người chết, là có.

Nhưng không phải chết đói, mà chính là bệnh chết.

Người ăn ngũ cốc hoa màu, khó tránh khỏi sinh bệnh, cho nên dù là người đã chết, chỉ cần khám nghiệm tử thi xác định nguyên nhân cái chết không có vấn đề, Lương Khắc Hàn cũng không sợ, hơn nữa, hắn ta còn tìm đại phu cho những đứa nhỏ này, nhìn bề ngoài, không tìm ra sai lầm.

Đối với bên ngoài, thái độ của hắn ta cũng rất thẳng thắn, kinh doanh thiện đường cần tiền bạc, bọn nhỏ chỉ cần có tay có chân, thì có thể dựa vào bản lĩnh của mình nuôi sống bản thân, đây là cơ hội mà thiện đường cung cấp cho bọn nó!

Trẻ con nhà nghèo biết lo liệu việc nhà từ sớm, trẻ con không cha không nương thì lại càng nên như vậy, cho nên người ngoài cảm thấy Lương Khắc Hàn nói đúng, nên rèn luyện năng lực của những đứa nhỏ này!

Thiện đường đã mở được mười năm, những đứa trẻ đi ra từ nơi

này cũng có không ít.

Mà những đứa nhỏ này, có một phần bị Lương Khắc Hàn lừa, ở đây làm tiểu nhị, còn có một phần rời khỏi nơi này.

Nhưng người rời đi, sẽ nợ thiện đường mười lượng bạc.

Lương Khắc Hàn nói, thiện đường nuôi lớn bọn họ, bọn họ cũng cần phải kế thừa lòng tốt này, lúc rời đi nhất định phải ký phiếu nợ, tiền bạc hắn ta không tiêu, chỉ dùng để nuôi những đứa nhỏ đáng thương khác.

Người ngoài nghe vào, vẫn cảm thấy không có vấn đề.

Đương nhiên, có vài người ở đây chịu khổ, sau khi rời đi sẽ nói thiện đường không đúng.

Nhưng lại sẽ bị mắng.

Lương Khắc Hàn sẽ nói đối phương là Bạch Nhãn Lang, lấy oán báo ân.

Hắn ta kế thừa tất cả của phụ thân, bao gồm cả việc thiện mà phụ thân hắn ta làm, cho nên chỉ cần hắn ta mở miệng, hàng xóm, thân hữu xung quanh đều sẽ đứng về phía hắn, hơn nữa hai năm này hắn ta còn kết giao với một số "Tiểu đồng bọn" phú quý, xuất thân của những người này, cũng thành núi dựa của hắn ta, người bình thường dĩ nhiên không dám đối phó với hắn ta.

"Con quỷ thích khóc kia là có chuyện gì xảy ra?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

"Muội muội kia nhát gan, còn có bệnh tim, với thân thể của con bé không có cách nào kiếm tiền được cho Lương chưởng quỹ, Lương chưởng quỹ vô cùng không thích con bé, mỗi lần gặp con bé đều sẽ răn dạy vài câu, cho nên con bé rất hay khóc, lần trước Lương chưởng quỹ bảo con bé học bưng trà rót nước, con bé học được rồi, nhưng lúc rót nước tay run, đổ vào người khách, Lương chưởng quỹ vô cùng hung dữ, con bé khóc đến mức thở không ra hơi, nên người cũng mất."

"Sau khi người chết, con bé vẫn ở chính chỗ này học bưng trà, bởi vì lúc trước đều là buổi tối phải huấn luyện, cho nên vừa đến buổi tối, con bé lại khóc." Hổ Tử lại nói.

Tiêu Vân Chước nghe những chuyện này, nhíu chặt mày.

Lương Khắc Hàn này mặc dù không độc ác đến mức không coi mạng người ra gì, nhưng cũng thực sự là gian thương không biết điểm dừng.

Tiêu Vân Chước không tiếp tục trò chuyện thêm với Hổ Tử nữa, mà chính là trực tiếp đến Tề Hoan Lâu.

Sau khi đi vào, lập tức nhìn thấy Lương chưởng quỹ, thấy tuổi của nàng, đã biết nàng đến tìm người, lập tức dẫn nàng đến lầu hai.

“Đám công tử đang chơi vui vẻ, không biết cô nương muốn tìm vị công tử nào? Cần ta lập tức đi gọi người về không?" Lương chưởng quỹ treo nụ cười trên mặt: "Nếu ngài không gấp, tiểu nhân sẽ gọi người pha ấm trà tới."

Chương 335

"Trong nhà Lương chưởng quỹ vẫn còn có sản nghiệp mà? Vì sao lại trông coi Tề Hoan Lâu này chứ?" Tiêu Vân Chước lại mở miệng hỏi.

Lương chưởng quỹ sửng sốt một chút.

Hắn ta cẩn thận suy nghĩ, trong đầu cũng không có ký ức nào liên quan tới cô nương trước mắt này, chắc là lần đầu đến, hình như có vẻ hiểu rất rõ hắn ta?

Nhưng cô nương này ăn mặc xem xét cũng không phải là người bình thường, dĩ nhiên không phải người hắn ta có thể đắc tội, cho nên hắn ta vội vàng nịnh nọt nói: “Đúng là có một sản nghiệp khác, nhưng nơi này tiếp đón đều là những công tử rất cao quý, tiểu nhân không yên tâm về người dưới, nhất định phải tự mình đến trông coi mới được, tránh cho đám công tử chơi không vui."

Nơi này lúc trước chính là thiện đường, nhưng bây giờ không giống nhau!

Những đứa nhỏ kia rất dễ dụ!

Trẻ con nhà giàu, chơi nhiều chính là những thứ liên quan đến thể diện, đến chỗ của hắn ta, những ham muốn nhận được cũng mới mẻ!

Để bọn họ chơi vui vẻ, bọn họ lời gì cũng dám hứa hẹn, thỉnh thoảng phất tay, tùy tiện rải tiền thưởng, còn nhiều hơn với lợi nhuận một ngày!

Cha hắn ta chính là quá ngu ngốc, nơi này lớn như vậy, cứ thế lại biến thành thiện đường, may mà có hắn ta, mới có thể để dành được nhiều bạc hơn!

Tiêu Vân Chước nở nụ cười gằn.

"Ngươi làm ăn như thế, không sợ có lỗi với vong linh của cha ngươi ở dưới suối vàng ư?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Lương chưởng quỹ khẽ nhíu mày: "Có thể hầu hạ quý nhân công tử vui vẻ, đó chính là phúc phần của tổ tiên nhà ta..."

Tiêu Vân Chước lạnh nhạt nhìn hắn ta một chút, chỉ sợ tổ tông nhà hắn ta nếu như biết phúc phần được dùng như thế, sẽ hận không thể trực tiếp đưa hắn ta đi luôn.

Nàng lướt mắt nhìn qua, tiểu nhị của nơi này tuổi tác cũng không lớn.

Một phần trong đó còn là người tàn tật, cũng đều được nuôi dưỡng từ thiện đường, nàng nhấc chân muốn đi về phía hậu viện, Lương Khắc Hàn chỉ cảm thấy cô nương này có hơi kỳ quái, lập tức đi theo bên cạnh, sợ nàng gây chuyện.

Trong hậu viện, chính là một đám trẻ con.

Liếc một chút đã có thể nhìn ra, ai là công tử, ai là người hầu, còn có ai là cô nhi được nuôi ở nơi này.

Đám cô nhi ăn mặc thống nhất, cũng không phải là rất nhỏ gầy, nhưng đứa nào đứa nấy sắc mặt không thích hợp, có một vài người vẻ mặt đờ đẫn, có vài người thì là sợ hãi thấp thỏm không yên.

Lúc Tiêu Vân Chước đang nhìn, lại có hai công tử bột chơi đến mức xảy ra mâu thuẫn, sau đó bọn họ chọn riêng phần mình một đứa nhỏ trong thiện đường ra, đưa ra cách thức phân thắng bại, mà phương thức này chính là đánh nhau, đồ chơi nhỏ của ai chọn đánh thắng, thì sẽ nghe theo người đó.

Mà hai cô nhi bị chọn này, lại cũng không dám nương tay.

Bọn họ tuổi còn nhỏ, cũng không biết võ, cào mặt, túm tóc, hay là dùng miệng cắn.

Rất nhanh đã có thể phân ra thắng bại.

Đứa nhỏ thắng thì có thể được thưởng, đứa thua thì quỳ ở nơi đó cầu xin tha thứ, xem chừng buổi tối còn phải chịu giáo huấn.

Trong cái sân nho nhỏ, lại toả ra mùi hôi thối nồng đậm.

Dùng tư thế cao cao tại thượng, chà đạp lên tự tôn của người vô tội.

"Ngài yên tâm, công tử của các ngài tới chỗ chúng ta tuyệt đối sẽ không chịu ủy khuất, ở giữa đám nhỏ cho dù có va chạm, cũng có rất nhiều phương thức xử lý, tuyệt đối sẽ không có công tử nào ở đây bị thương." Lương chưởng quỹ cười nói.

"Lương chưởng quỹ chắc chắn chứ? Vậy nếu như tương lai đệ đệ nhà ta bị thương ở chỗ ngươi, ngươi sẽ bồi thường thế nào?" Tiêu Vân Chước lạnh nhạt hỏi.

Lương chưởng quỹ sững sờ, hiểu rồi.

Thì ra người này không yên tâm về Tề Hoan Lâu của hắn ta!

"Bình thường sẽ không xuất hiện tình hình như vậy, nếu như không cẩn thận thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Tề Hoan Lâu chúng ta sẽ bồi thường tiền thuốc men, chỉ cần quý nhân vui vẻ, trút giận thế nào cũng được..." Lương chưởng quỹ lập tức nói.

"Vậy à.. Có điều nói miệng thì không có bằng chứng, viết biên nhận đi." Tiêu Vân Chước vô cùng dứt khoát, bảo Tùng Thuý mang giấy bút trên xe ngựa tới: "Đệ đệ ta gần đây học tập vất vả, rất không dễ dàng, hôm nay ta ở đây chơi, chỉ cần ngươi khiến cho thằng bé chơi vui vẻ, hài lòng, ta sẽ trả cho ngươi một ngàn lượng, nhưng nếu đệ đệ ta bị thương ở chỗ của ngươi, ngươi không chỉ phải bồi thường gấp đôi, còn phải nhận đau đớn gấp mười lần đệ đệ của ta, ví dụ như, nếu đệ đệ ta ở chỗ của ngươi gãy mất một đầu ngón tay, vậy ngươi sẽ phải gãy mất mười cái, thằng bé rách da, ngươi sẽ bị cắt một đao, ta không thiếu bạc, hôm nay nếu như ngươi dám đồng ý, đồng thời bảo đảm đệ đệ ta không sao, sau này sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi."

Chương 336

Bút mực đặt ở trước mắt, Tiêu Vân Chước hất mặt lên, nhìn chưởng quỹ trước mắt miệt thị, tựa như có thể chắc chắn người này không dám ký khế ước.

Lương chưởng quỹ cũng giật nảy mình, không nghĩ tới cô nương đột ngột tới này, lại có khẩu khí lớn như vậy!

Một ngàn lượng!

Tề Hoan Lâu này của hắn ta thật ra cũng đáng không ít bạc, tuy nói vị trí vắng vẻ, nhưng hơn ở chỗ đủ lớn! Mặc dù đằng trước chỉ có hai tầng lầu nhỏ, phía sau phần lớn cũng chỉ là vườn hoang được sửa thành, chỉ xây vài căn phòng nhỏ đơn sơ... Nhưng nếu như bán, chí ít cũng có thể bán được hơn bảy, tám ngàn lượng bạc!

Đương nhiên, chào giá nhiều như vậy, có người mua nổi hay không thì không nói chắc được.

Cha hắn ta khi còn tại thế, kiếm được không ít vốn liếng, cũng coi như một hộ nhà giàu, ban đầu có mấy chục cửa hàng, dù là chỉ dựa vào thu tiền thuê, cuộc sống cũng có thể tốt hơn, nhưng cha hắn ta nhất định phải làm thiện đường gì đó.

Mua một miếng đất không ai muốn lớn như vậy, còn bán hơn phân nửa cửa tiệm trong nhà, mới có thể duy trì được thiện đường.

Đến mức, lúc cái nhà này rơi vào trong tay hắn ta, cửa hàng chỉ còn lại có vài cái.

Mà vị trí của những cửa hàng này còn rất bình thường, bạc có thể rơi vào tay hàng năm, tối đa cũng chỉ hai ba trăm! Chỉ với chút bạc ấy, cha hắn ta còn muốn hắn ta dùng một nửa để chăm sóc thiện đường!

Cha hắn ta nói hắn ta không đủ chững chạc, bạc nhiều ngược lại

là chuyện xấu, giữ lại một chút đủ cho hắn ta ăn dùng là được rồi, ban đầu hắn ta cảm thấy cha hắn ta sắp chết, nói gì cũng coi như có đạo lý, nên nghe theo, nhưng về sau, nhìn những đứa nhỏ không có quan hệ gì với hắn ta kia, hắn ta càng tức giận!

Chính là vì mấy đứa con hoang này, hắn ta mới phải bóp mồm bóp miệng như thế!

Cho nên ban đầu hắn ta muốn trực tiếp bán luôn thiện đường này!

Thế nhưng không được, thân bằng hảo hữu, hàng xóm, đều dặn dò hắn ta phải chiếu cố thiện đường thật tốt, nói cha hắn ta là người tốt.

Nếu như hắn ta làm trái nguyện vọng của cha, nước bọt của người trong họ cũng sẽ nhấn chìm hắn ta, cho nên rơi vào đường cùng, hắn ta chỉ có thể nghĩ cách kiếm tiền từ thiện đường.

Hầu hạ công tử phú quý, phải dùng trà và điểm tâm ngon nhất, mỗi ngày còn phải đi theo làm tùy tùng không thể có nửa điểm cáu kỉnh, phí vào cửa nơi này của hắn ta cũng không đắt, nhưng tiền điểm tâm và nước trà lại tính khác, mặt khác cũng là để những đứa nhỏ kia chạy trước chạy sau làm đồ chơi nhỏ, ngoài ra còn có thu phí.

Đương nhiên, đám công tử mà vui vẻ, thường xuyên thưởng chút bạc vụn.

Bọn họ ra tay hào phóng, lợi nhuận của hắn ta cũng khả quan, theo lý thuyết, một tháng kiếm được gần ngàn lượng cũng không thành vấn đề.

Nhưng nơi này chiêu đãi khách nhân lại có giới hạn, nhiều thì bọn họ ngại ầm ĩ, lúc thời tiết không tốt, thì một người đi vào cũng không có, mặt khác còn phải trang bị xe ngựa, ngộ nhỡ những quý nhân này cần đưa vào đưa ra, hắn ta sẽ phải đuổi theo, còn có chính là ở chỗ này hạng mục vui chơi không thể thiếu, thường xuyên cần chỉnh sửa, càng phải chuẩn bị sẵn huân hương, trái cây thậm chí là đại phu...

Như vậy, một tháng hắn ta cũng thu nhập được hai ba trăm.

Nhưng so với những sản nghiệp khác, hắn ta đã kiếm được không ít.

Nhưng hắn ta cũng phải tiêu, có quan hệ nhiều với đám công tử nhà giàu, những thứ đồ mà dân chúng bình thường dùng kia, hắn ta sao có thể để ý...

Cho nên giờ phút này, cô nương trước mắt đây mở miệng là muốn giao ra một ngàn lượng, thực sự khiến cho hắn ta có chút không nhấc nổi bước chân.

“Đệ đệ của cô nương, thân thể có cường tráng không? Không có cái gì... Quý nhân chớ trách, tiểu nhân dù sao cũng phải hỏi cho rõ ràng..." Lương chưởng quỹ có chút ngượng ngùng mở miệng, trong mắt lại lộ ra sự mong đợi.

Chương 337

"Ngươi yên tâm, ta có thể bảo đảm, lúc thằng bé bước vào Tề Hoan Lâu này của ngươi, tuyệt đối không có một sợi lông nào bị thương tổn." Tiêu Vân Chước nói chắc chắn, sau đó nhìn hắn ta như này, lại châm chọc một tiếng: "Nếu như ngươi không muốn nhận việc này thì thôi, ta dẫn đệ đệ đến nơi khác chơi, trong kinh nơi thú vị không ít, chẳng qua là thấy nơi này của ngươi thoải mái thú vị hơn mấy phần, so ra thì mới mẻ thôi, nhưng mới mẻ thì mới mẻ, cũng không biết có an toàn hay không, ta chỉ có một đệ đệ, nếu như sứt đầu mẻ trán, vậy chính là khoét tâm can máu thịt của ta ra..."

Nàng nói như này Lương chưởng quỹ vội vàng nói: "Thành giao! Ngài cứ việc đưa người đến là được, tiểu nhân bảo đảm cậu ấy sẽ chơi rất vui ở chỗ ta, tuyệt đối không có chuyện!"

"Được thôi, nha hoàn nhà ta đã ra bên ngoài tìm người làm chứng rồi, chờ người đến ngươi ký vào đi." Tiêu Vân Chước cao ngạo nói, còn vô cùng sảng khoái móc từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu.

Con số cũng không chỉ là một ngàn lượng.

Nhìn khoản tiền lớn này, Lương chưởng quỹ trợn cả mắt lên.

"Đệ đệ ta hiếu học, không thể ngày nào cũng đến, cho nên chỉ mua một ngày, nhưng một tháng thằng bé cũng được nghỉ ngơi một lần, nếu biểu hiện của ngươi không tệ, lần sau sẽ tính theo con số này, nhà ta đại nghiệp lớn, chỉ cần có thể khiến cho đệ đệ ta vui vẻ, chút tiền bạc ấy tính là gì?" Tiêu Vân Chước nói nhảm.

Lúc nàng ra khỏi cửa chắc chắn sẽ mang theo chút tiền bạc.

Bởi vì không chắc chắn rằng mình có gặp phải quỷ nghèo vô cùng hay không, ngộ nhỡ phải dùng bạc, còn phải về nhà lấy, quá phiền toái.

Người làm chứng này cũng dễ tìm, người có tiếng tăm nhất ở con

phố khác là được, Tùng Thuý rất nhanh đã đưa người đến, có người ngoài làm chứng, thứ này mới có thể có hiệu lực.

Rất nhanh đã được ghi chép xong.

Lương chưởng quỹ tranh thủ nhét một ngàn lượng ngân phiếu vào trong ngực: "Cô nương lúc nào thì đưa lệnh đệ đến? Tiểu nhân tự mình tiếp đón, tuyệt đối không để cậu ấy chịu ủy khuất!"

"Nó ấy à? Cực kỳ ngang bướng, trước đó đã chạy ra ngoài, hiện tại... Chắc cũng đã đang chơi vui vẻ ở trong Tề Hoan Lâu này của ngươi rồi?" Tiêu Vân Chước lông mày cũng không thèm nhếch lên một chút.

Lương chưởng quỹ sửng sốt.

Đã tới rồi?!

Hắn ta cố gắng hồi tưởng lại một phen, hôm nay công tử tới đây phần lớn đều là gương mặt quen thuộc, đệ đệ của cô nương phú quý này, rốt cuộc là ai?

"Được rồi, mặc kệ nó, ta cũng mệt rồi, ngồi đây chờ thằng bé, chờ đệ đệ ta chơi chán, ta dẫn thằng bé trở về, cho ngươi thêm chút tiền thưởng." Tiêu Vân Chước khẩu khí rất lớn.

Chút bất an trong lòng chưởng quỹ trong nháy mắt lại đè xuống.

Tiêu Vân Chước an vị dưới hiên, Lương chưởng quỹ còn vội vàng bảo người mang trà và thoại bản lưu hành nhất bây giờ tới, đặt ở bên cạnh nàng.

Hầu hạ rất chu đáo, Tiêu Vân Chước cũng đều nhận lấy.

Lương chưởng quỹ nhìn tên trên khế ước này một chút, nhớ lại thân phận của những khách nhân.

Hôm nay công tử họ Tiêu... Hình như cũng chỉ một người?

Lương chưởng quỹ nghĩ một chút, hắn nhớ kỹ vị Tiêu công tử kia

trong nhà cũng là làm quan, vị tiểu công tử kia tuổi tác cũng không lớn, cũng không tính là đặc biệt khó phục vụ, người này mỗi lần đều tới cùng bằng hữu, ít khi có chủ ý của mình, tính tình cũng coi như hiền lành, bình thường không quá thích giày vò người khác, mỗi lần đi ra, đều sẽ cho tiền thưởng.

Nếu là vị kia, chắc là sẽ không xảy ra vấn đề.

Có điều Tiêu công tử kia trong nhà phú quý như thế sao? Tỷ tỷ của cậu ấy ra tay lại hào phóng như vậy!

Hơn nữa, cũng không phải lần đầu đến, vì sao lại không yên tâm như vậy?

Lương chưởng quỹ luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, hắn ta nhìn Tiêu Vân Chước một chút, bước chân chần chừ hai lần, dự định qua chỗ mấy vị công tử nhìn một cái.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước lại mở miệng nói chuyện: "Nghe nói lúc trước nơi này của Lương chưởng quỹ là thiện đường, bên trong nuôi không ít trẻ con? Đám nhỏ này, là người hầu hạ những quý công tử ở bên kia hả?"

Chương 338

Tiêu Vân Chước nói như này, Lương chưởng quỹ cũng chỉ có thể nhẫn nại mà dừng bước.

Nịnh nọt mở miệng nói: “Đúng vậy, ban đầu ta cũng không muốn để bọn nó đi ra hầu hạ người ta, nhưng những đứa nhỏ này quá hiểu chuyện, bọn nó cảm thấy ăn của ta, uống của ta, rất áy náy, lại muốn chờ sau khi lớn lên có một cái nghề thành thạo, rơi vào đường cùng, ta không thể làm gì khác hơn là sắp xếp cho bọn họ làm một vài công việc."

"Bị đánh bị phạt cũng coi như là một nghề thành thạo?" Tiêu Vân Chước nhìn đứa trẻ còn đang quỳ ở bên kia, nhìn quý công tử bị thua này, vừa dùng một chén trà dội trên người đối phương.

Đứa nhỏ bị nóng, lại cũng không dám thốt lên một tiếng.

"Quý nhân ngài không hiểu, những người này ấy à, vốn dĩ đều là những đứa trẻ không cha không nương, nếu như lưu lạc ra bên ngoài, nào có thể sống đến bây giờ chứ? Không phải chết rét cũng là chết đói! Hiện tại bọn họ ở đây, mặc dù sẽ chịu chút ủy khuất, nhưng còn sống thì so với cái gì cũng quan trọng hơn!" Lương chưởng quỹ cười: "Còn nữa, ta cũng không còn cách nào khác, nhiều người như vậy cũng cần ăn uống, ta cũng không có nhiều tiền bạc như vậy để dùng, nếu không dùng bọn họ, vậy thì phải mua một vài người từ bên ngoài đến, lại là một khoản tiêu lớn, vậy thiện đường này coi như là không làm nổi nữa..."

"Súc sinh ta đã từng gặp, mặt người súc sinh, ta thấy rất ít, ngươi được tính là một trong số đó." Tiêu Vân Chước nhìn hắn ta một cái, chán ghét nói ra.

"Cái gì?" Lương chưởng quỹ sửng sốt một chút.

"Nghe nói gần đây trong thiện đường có một đứa nhỏ chết rồi?" Tiêu Vân Chước không đợi hắn ta phản ứng, lại hỏi.

Lương chưởng quỹ giật mình, mơ hồ cảm thấy người này hình như vô cùng chán ghét hắn ta, nhưng nếu như là chán ghét hắn ta, vì sao lại cho hắn ta bạc?

"Phải... Phải... Có một đứa, đứa bé kia có bệnh tim bẩm sinh, lúc ta thu nhận, bên phía quan phủ đã đăng ký viết rõ ràng rồi, thời này muốn nuôi lớn một đứa bé rất không dễ dàng, đứa nhỏ bị bệnh này lại càng khó hơn, mỗi tháng ta đều bỏ tiền tìm đại phu cho nó, người xung quanh đều biết đến, đáng tiếc cha nương nó không cho nó được một vỏ bọc tốt, chuyện này cũng không còn cách nào khác..." Lương chưởng quỹ lập tức nói.

Lương chưởng quỹ vừa nói xong lời, không đợi Tiêu Vân Chước tức giận, tiểu quỷ theo tới đã nhảy dựng lên rồi.

Hổ Tử vẻ mặt phẫn nộ, lại vô cùng ủy khuất.

"Lương lão gia khi còn tại thế đã nói, cho dù là cô nhi, đó cũng là con người thật là tốt, đã là người, vậy thì bất kể như thế nào cũng phải bảo đảm cho bọn nó bình an lớn lên! Khi ông ấy còn tại thế, những đứa nhỏ này nhiều nhất chỉ làm chút việc vặt giúp đỡ nhặt rau rửa chén, chữ không phải giống như bây giờ... Bọn nó hiện tại, sống được căn bản cũng không giống người!" Hổ Tử cả giận nói.

Con người là có tự tôn, cho dù là trẻ nhỏ, cho dù là cô nhi không cha không nương, cũng phải có tư cách ngẩng đầu mà sống.

Thói đời phân chia đẳng cấp con người, nghèo giàu, quý tiện.

Nô tịch chịu sự áp chế của thói đời này, không cần đến Tiêu Vân Chước dùng sự cảm thông dư thừa, nhưng những cô nhi này, bọn nó còn không phải nô lệ.

Tiêu Vân Chước cũng không tức giận, chuyện của người sống, nàng không thể quản nhiều.

Nhưng Hổ Tử là người chết, ước nguyện của người chết, nàng nhất định sẽ làm được cho nó.

"Cũng không phải là chỉ có dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra mới

gọi là g.i.ế.t. người, Lương chưởng quỹ, ngươi tạo nghiệt mà không biết, cẩn thận cha ngươi nửa đêm tìm ngươi tính sổ đó nha." Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn hắn ta.

Sắc mặt Lương chưởng quỹ không phải quá tốt, nhưng lại không dám lạnh mặt trước mặt Tiêu Vân Chước.

"Tiểu nhân đi xem công tử một chút..." Hắn ta mở miệng muốn đi nhanh chóng.

Nhưng mà lúc này, cách đó không xa có một thiếu niên chạy tới, sắc mặt thiếu niên kinh hoảng.

Lương chưởng quỹ giật mình: "A Toàn, ngươi vội cái gì? Không thấy bên này có quý nhân à? Một chút quy củ cũng không có!"

"Chưởng, chưởng quỹ... Bên kia xảy ra chuyện rồi, mấy, mấy công tử, bọn họ đánh nhau, không, không đúng, là mấy công tử, bọn họ dẫn theo người hầu, vây quanh đánh một công tử!" A Toàn vội vàng nói.

Lời này vừa thốt ra, Lương chưởng quỹ lộ vẻ hoảng sợ: "Các ngươi không ngăn cản à?"

Chương 339

"Những công tử kia không cho, đánh xong, mới thả ta ra..." A Toàn đối mặt với chưởng quỹ, rất là sợ hãi: "Làm, làm sao bây giờ?"

A Toàn nói chuyện có hơi cà lăm.

“Đã đánh xong rồi?" Lương chưởng quỹ vô cùng sợ hãi: "Bị đánh là... là... ai?"

"Là Tiêu, Tiêu công tử..." A Toàn vội vàng nói.

Chân Lương chưởng quỹ mềm nhũn.

"Lương chưởng quỹ, Tiêu công tử trong miệng hắn nói, không phải là đệ đệ của ta chứ?" Giọng nói của Tiêu Vân vang lên: "Ngươi vừa cam đoan với ta nơi này nhất định sẽ bảo vệ đệ đệ ta an toàn, bây giờ mới được bao lâu, đã dung túng cho những người đó đánh đệ đệ ta! Còn không mau dẫn ta đi xem một cái?!"

Lương chưởng quỹ giờ phút này không cười được nữa.

Hắn ta cũng muốn đi xem, đối phương chịu tổn thương bao nhiêu.

A Toàn dẫn đường, vội vàng dẫn theo Tiêu Vân Chước và Tùng Thuý tiến đến.

Nơi đến, chính là một đầm lầy, trong đầm lầy thả mấy con vịt, đám nhỏ trong thiện đường này chia làm hai đội ngũ, đang giẫy dụa trong đầm lầy bắt vịt, chắc là đang thi xem ai bắt được nhiều.

Mà những công tử kia, lúc này lại cũng vô cùng chật vật, đương nhiên, người chật vật nhất là người đệ đệ đáng thương kia của nàng, Tiêu Văn Yến.

Cậu đang bị mấy người đè lên, khuôn mặt ở trên mặt không xê dịch được, tên người hầu cùng tuổi cậu dẫn đi bên mình cũng là như thế.

"Buông ra! Mau buông ra!" Lương chưởng quỹ vội vàng xông lên.

Mấy công tử kia thấy có người đến, lúc này mới buông lỏng chân, nhưng sắc mặt bọn họ không thay đổi: "Ngươi sợ cái gì? Xảy ra chuyện có chúng ta chịu trách nhiệm!"

Những người này buông lỏng chân, Tiêu Văn Yến lại như một con sư tử nổi giận, từ dưới đất bò lên, ngoài miệng trên mặt đều là máu, vẫn muốn xông lên: "Đến đi, có bản lĩnh các ngươi đánh chết ta đi!"

Cậu vô cùng phẫn nộ.

Hôm nay, ban đầu đang chơi rất tốt, về sau bọn họ muốn chọn người chơi trò bắt vịt, phải cược tiền.

Cậu nào dám đánh bạc chứ? Nếu như lúc nương còn ở nhà thì được, bây giờ là đại tỷ lo liệu việc nhà, nếu biết cậu đánh bạc, chắc chắn cậu sẽ bị đánh chết, hơn nữa, cậu cũng không có nhiều tiền để cược.

Cho nên cậu không tham gia, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Nhưng những người này không biết xảy ra chuyện gì, hôm nay vô cùng hung hăng, thua là mắng người, cậu có hơi không giải thích được, nên mở miệng khuyên một câu.

Vừa mới khuyên, lại giống như đã đắc tội với tất cả mọi người.

Những người này bắt đầu không giải thích rồi nhằm vào cậu.

Bọn họ nói rất nhiều lời không dễ nghe, ngôn từ vũ nhục, dĩ nhiên cậu nghe không vào, nên đáp lại vài câu, nhưng những người này không nói hai lời đã ra tay với cậu, cậu đột nhiên bị công kích đánh phủ đầu, vội vàng bắt đầu đánh trả, nhưng đối phương người đông thế mạnh, cậu cũng chỉ có một tên người hầu...

Cậu cũng không hiểu, vì sao tất cả mọi người, tất cả mọi người! Toàn bộ đều ra tay với cậu!

"Tiêu Văn Yến, ngươi cũng không nhìn xem bản thân thua thành dạng gì, còn có mặt mũi ở trước mặt chúng ta kêu gào? Nghe nói tỷ tỷ ngươi rất lợi hại, có thể giúp đỡ người đáng thương giải oan, làm sao ngươi lại vô dụng như vậy?"

"Chúng ta cùng nhau chơi đùa, đó là xem xét trên mức độ ngươi ngoan, nhưng ai bảo tỷ tỷ ngươi đắc tội với Quản thị? Quản thiếu gia nói, bảo chúng ta gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần, nếu không chính là đối nghịch với hắn! Ngươi có mấy cái lá gan mà đắc tội với Quản thiếu gia? Hắn là chất tử của quý phi nương nương đáng ngưỡng mộ! Nếu ngươi oán niệm, thì đi oán niệm tỷ tỷ ngươi đi, ai bảo nàng không có mắt?"

Chương 340

Những người này ngươi một câu ta một câu, câu nào câu nấy đều đâm vào tim, Tiêu Văn Yến tức giận đỏ mắt.

Trên người cậu chịu không ít thương tổn, mặt cũng đã sưng lên, những người này cùng tuổi với cậu, mặc dù sức lực không lớn, nhưng bọn họ ra tay căn bản sẽ không lưu tình, gần như đều cố gắng hết khả năng của mình để Tiêu Văn Yến không đứng dậy được.

"Tùng Thuý, có thể thấy những thiếu niên này là trút giận thay cho Quản gia. Động thủ đi, đừng làm bị thương đến tính mạng, để bọn họ không chạy được là được." Tiêu Vân Chước nói.

Tùng Thuý nghe xong, lập tức xông ra ngoài.

Nàng ta tới đột ngột, mấy thiếu niên kia sửng sốt một chút, nhưng cũng không để ở trong lòng, dù sao cũng chỉ là một nữ tử lớn hơn so với bọn họ mà thôi.

Nhưng một khắc sau, Tùng Thuý ra tay.

Ở trước mặt người luyện võ, những thiếu niên này chính là gà con, nửa điểm năng lực đánh trả cũng không có.

"Đừng! Đừng đánh nữa!" Chưởng quỹ trợn tròn mắt, vội vàng hô hào, nhưng hắn ta cũng không dám tiến lên.

Mà Tiêu Vân Chước lại mở miệng nói ra: "Lương chưởng quỹ, đi tìm sợi dây thừng tới đi, phải đủ dài, đủ chắc."

"Ngươi..." Lương chưởng quỹ cuống quýt: "Không được! Đây đều là quý nhân! Sao ngươi có thể ra tay với các quý nhân chứ?"

"Không xuống tay với bọn họ, vậy xuống tay với ngươi được chứ? Đệ đệ ta đứng cũng không đứng thẳng được, hình như còn rơi mất cái răng, thân thể của Lương chưởng quỹ có đủ bồi thường

không?" Tiêu Vân Chước lạnh nhạt nhìn hắn ta, sát khí tràn trề.

Lương chưởng quỹ nhớ tới khế ước vừa ký, vừa sốt ruột vừa tức: "Ngươi... chắc chắn ngươi cố ý đúng không? Làm sao lại trùng hợp như vậy, vì sao lại khéo như vậy?"

"Ngươi phải hỏi những vị công tử này một chút, vì sao cứ phải trùng hợp đối nghịch với ta như vậy, lại tổn thương khách nhân mà ta coi trọng nhất! Hôm nay, rốt cuộc ngươi nghe ta, hay là nghe bọn họ, cần phải lựa chọn cho tốt, chọn sai thì không chỉ mất bạc, ngay cả cái mạng của ngươi cũng không giữ được."

Hoàn trả lại gấp mười.

Bốn chữ lớn này đột nhiên đập vào đầu Lương chưởng quỹ.

Lương chưởng quỹ sốt ruột đến mức muốn khóc, ai hắn ta cũng không đắc tội nổi.

Nhưng bây giờ, đám công tử kia đã thất bại, bị nha hoàn lợi hại kia ném đến cùng một chỗ, đang ngồi dưới đất kêu gào, dường như hắn ta đã nhìn thấy địa ngục buông xuống, không dám nghĩ, nhiều gia đình như vậy, hắn ta đối phó được với người nào...

Càng chết là, hắn ta phải bồi thường bạc, hai ngàn lượng bạc lại thêm tiền thuốc men.

"Ngươi không lấy dây thừng cũng được, ta tự có cách báo quan, đến lúc đó người của quan phủ trực tiếp đến Tề Hoan Lâu của ngươi bắt người, vậy cũng không tệ." Tiêu Vân Chước không lưu tình nói.

Lương chưởng quỹ còn có thể làm sao?

Bây giờ ở đây gây chuyện đánh người chính là đám công tử bột này...

Mà Tiêu gia công tử này bị thương nghiêm trọng nhất, ngộ nhỡ lúc báo án, hắn ta là người cung cấp sân bãi trở thành đồng loã thì phải làm sao?

Đành phải bảo người kiếm dây đưa tới.

Tùng Thuý trói người lại, trước đây lúc nàng ta chưa tới bên cạnh Tiêu Vân Chước, đã từng ở điền trang trói heo, thắt nút là chắc nhất, cột chắc mấy công tử liên tiếp, Tiêu Vân Chước lại gọi A Toàn kia tới, bảo hắn giúp đỡ nhấc Tiêu Văn Yến lên trên xe ngựa.

"Đại tỷ..." Giọng nói của Tiêu Văn Yến yếu ớt.

"Im miệng! Tốt nhất ngươi ngoan ngoãn phát huy tác dụng giả bộ đáng thương của ngươi đi, nếu không đời này ngươi cứ nằm trên giường đi." Tiêu Vân Chước nhìn cậu, cũng rất lạnh nhạt.

Con người, nên có năng lực phân biệt thị phi.

Tề Hoan Lâu này là nơi nào chứ, là lấy cái gì để làm trò vui? Cậu không nhìn ra à?

Tiêu Văn Yến sửng sốt một chút, rất là ủy khuất.

Cậu bị thương đó! Hơn nữa, vì sao cậu lại bị thương? Rõ ràng là đại tỷ hại cậu thành ra như này, lại còn hung dữ với cậu, dựa vào cái gì chứ?

Cậu cũng rất tức giận!

Bây giờ đã mấy lần rồi? Cậu từng bị đại tỷ đánh, bị nhị ca tính toán, lại bị những người này đánh tập thể, cậu cảm thấy thân thể của mình giống như một nắm bùn vô dụng, bị quăng đi quật lại.

Cậu bị nhét vào trong xe ngựa.

Tiêu Vân Chước và Tùng Thuý thì chậm rãi mang theo đám công tử bột, muốn đi báo quan.

Chương 341

Đương nhiên, chưa đi được mấy bước đã gặp binh lính tuần tra, đưa bọn họ đến nha môn.

Lại gặp mặt Hoắc gia Lục thúc.

Tiêu Văn Yến được khiêng đến, dáng vẻ thật sự quá thảm.

Mặt mũi bầm dập, đại phu đến cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện xương sườn lại còn gãy mất một cái, trên người nhiều chỗ sưng lên, xương ngón chân gãy, răng rụng mất một chiếc, nhưng cậu đang trong độ tuổi thay răng, trái lại răng là vấn đề nhỏ nhất.

"Đại nhân, ta muốn cáo trạng những người này làm nhục đệ đệ ta, lúc ta đến, chính tai nghe thấy bọn họ ngông cuồng nói rằng muốn trút giận thay cho Quản thị, bởi vì Văn Yến là đệ đệ ta, cho nên mới muốn đánh chết thằng bé, mong đại nhân làm chủ." Dáng vẻ Tiêu Vân Chước nhìn Hoắc Lục thúc, như thể là không biết.

Hoắc Tuần đương nhiên sẽ không chỉ nghe lời Tiêu Vân Chước nói.

Ngay sau đó cũng cẩn thận hỏi người bị hại Tiêu Văn Yến, còn có Lương chưởng quỹ và những công tử kia.

Những công tử kia dĩ nhiên không thừa nhận là vì trút giận cho Quản thị, chỉ nói là có chút va chạm nhỏ mà thôi.

Nhưng tại trận cũng không phải là chỉ có bọn họ, còn có Lương chưởng quỹ và những tên người hầu, thậm chí là đám nhỏ ở Tề Hoan Lâu.

Hoắc Tuần tự có thủ đoạn, cho nên trong chốc lát đã biết rõ.

Sự thật đúng như lời Tiêu Vân Chước nói.

Nhưng không hoàn toàn là vậy, Tiêu Vân Chước cũng để cho hạ nhân đánh lại rồi.

Chuyện dân gian đánh nhau ẩu đả không ít, nhưng phần lớn đều là dân không nói quan viên không truy xét, bách tính không thích vào nha môn, cảm thấy xúi quẩy, ngoài ra còn liên quan đến dòng họ, những mâu thuẫn ở giữa các dòng họ sẽ tự mình giải quyết.

"Ngươi đã bảo hạ nhân động thủ, vậy thì không thể tiếp tục phạt hai lần, bản quan chỉ có thể để bọn họ bồi thường tiền thuốc men cho đệ đệ ngươi, mặt khác răn dạy một phen, đều là trẻ nhỏ, đánh gậy thì không hay." Hoắc Tuần gọi nàng tới, nói.

"Ta biết." Tiêu Vân Chước khẽ gật đầu: "Bọn họ vào nha môn là được."

Tiến vào nha môn, thì phải thông báo cho người nhà bọn họ tới đón người về.

Trẻ con trong nhà tới nơi này, người ngoài cũng sẽ hỏi? Đánh nhau với ai, vì sao đánh nhau, vậy thì không phải là bí mật nữa.

Bọn họ thích ra mặt vì Quản thị như thế, vậy sẽ phải làm cho tất cả mọi người đều biết, bọn họ không phân thị phi, cũng để cho người khác nhìn xem Quản thị này làm việc như thế nào, mặt ngoài thì không hề ý kiến đối với vụ án này, sau lưng, lại bảo người khác báo thù riêng, chắc chắn sẽ có người nhìn chằm chằm Quản thị, không cần nàng lại đi nhiều làm cái gì.

Một câu nói này của nàng, Hoắc Tuần đã hiểu rồi.

Đứa nhỏ này, ngược lại là người rất thông minh.

Báo án chỉ là vì để cho người khác nhìn, g.i.ế.t. gà dọa khỉ mà thôi, sau này người ngoài nếu lại muốn ra tay với Tiêu Văn Yến, dùng chuyện này trả thù nàng, cũng phải kiêng kị một chút với tính cách thích chuyện bé xé ra to của nàng.

Thấy nàng không dị nghị, Hoắc Tuần cũng giải quyết việc công.

Một đám tiểu tử thối đánh nhau, thật ra cũng chẳng có gì để phán, bọn họ còn trẻ tuổi, cho dù bị phạt cũng phạt không nặng.

Nhưng phán xong, Hoắc Tuần lại để cho nha dịch đến thông báo các nhà tới đón người.

Hoắc Tuần công vụ bề bộn, chuyện phía sau đều là để cho thuộc hạ tiếp tục xử lý.

"Vì sao còn phải đi đường vòng đến nha môn... Người của ngươi biết đánh như vậy, ngươi đánh nặng thêm một chút báo thù cho ta là được rồi, tới nha môn, ta rất mất mặt!" Tiêu Văn Yến còn có vài lời oán giận.

Cứ như vậy, người người đều biết cậu bị đánh, không chỉ bị đánh, hơn nữa còn không có khí phách, đến nha môn cáo trạng, cậu sẽ bị người khác chê cười chết!

Tiêu Vân Chước lườm cậu một cái.

Thật sự là quá ngu ngốc.

"Bị đánh một lần, hay là bị đánh cho đếm không hết, ngươi còn muốn chọn cái sau? Ta thật không nhìn ra, ngươi còn có đam mê không có tiền đồ như thế." Tiêu Vân Chước cau mày nhìn cậu.

Chương 342

Tiêu Văn Yến vẻ mặt đau khổ, chỉ cảm thấy từ sau khi đại tỷ trở về, hình như cậu càng ngày càng xui xẻo.

"Chuyện này còn không phải tại ngươi à? Những người đó sở dĩ động thủ với ta, đều là bởi vì ngươi ở bên ngoài gây chuyện. Bởi vì ngươi đắc tội với Quản thị, cho nên bọn họ mới đến bắt nạt ta!" Tiêu Văn Yến vẫn nói ra bất mãn trong lòng mình.

Gần đây sự thay đổi bên cạnh cậu quá lớn, bây giờ ngay cả bằng hữu cũng mất.

Nhưng Tiêu Vân Chước thì sao? Nàng lại còn chế giễu cậu.

Cậu có lỗi gì? Rõ ràng là cậu đáng thương nhất!

Tiêu Vân Chước nhìn cậu, thái độ nghiêm túc hơn rất nhiều: "Trước khi ngươi đi ra ngoài ta đã nhắc nhở ngươi hai lần, chỉ là chính ngươi chưa từng cẩn thận phân tích quan hệ giữa mình và những người đó, từ đó cho rằng tình nghĩa huynh đệ giữa bọn họ và ngươi kiên định không thay đổi, hôm nay bọn họ có thể bởi vì Quản thị mà xuống tay độc ác đau đớn với ngươi, ngày khác thì có thể bởi vì những chuyện khác, bỏ ngươi mà đi, ngươi nên cảm thấy may mắn, phần tình nghĩa này vào lúc ngươi còn nhỏ tuổi đã hoàn toàn kết thúc, nếu không tương lai, kết quả của ngươi, giống như Mạnh Bình Chương, không có gì khác biệt."

Mạnh Bình Chương và nhị ca đã từng vô cùng thân thiết.

Bây giờ thì sao? Đã thành trò cười trong miệng người khác.

Bạn bè không tốt, chung quy là không đáng tin, cuối cùng Mạnh Bình Chương không đối phó lại với nhị ca nàng, cho nên hiện tại mới bị tính kế thảm như vậy.

Tiêu Văn Yến dĩ nhiên cũng biết người như thế, mà hôm nay lúc đi ra ngoài chơi, còn nghe thấy người ta nói rất nhiều chuyện lý thú

liên quan đến Mạnh Bình Chương.

Hắn ta thân là thứ trưởng tử của Mạnh Hầu Gia, cũng đã bị phân ra ngoài, cưới Đông Ngọc quận chúa đã gả ba lần kia, mặc dù bây giờ quận chúa tàn phế, nhưng vẫn phách lối bá đạo như cũ, Hầu Gia và Vương Gia cũng sẽ không cho phép bọn họ hoà ly, cho nên hai vợ chồng cả ngày đều vô cùng ầm ĩ, Mạnh Bình Chương đã bị chèn ép không ngóc đầu lên được.

Đây đều là do nhị ca làm hại.

Mặc dù nói Mạnh Bình Chương không phải người tốt gì, nhưng nhị ca cậu quả thực cũng độc ác.

Nhìn lại những người sỉ nhục cậu hôm nay, những người này đối xử với cậu, tựa như nhị ca đối xử với Mạnh Bình Chương, điều khác biệt duy nhất chính là, cậu không đáng đời giống như Mạnh Bình Chương.

"Chịu một trận đánh, để ngươi thấy rõ người nào có thể sống chung, người nào thì không, đáng giá." Tiêu Vân Chước lại nói một tiếng.

Tiêu Văn Yến rất uỷ khuất, nhưng lại tìm không ra lý do để phản bác.

Những người kia, về sau chắc chắn cậu cũng sẽ không qua lại nữa.

Đều là một đám nâng cao giẫm thấp.

Rất nhanh, các nhà cũng đã tới đón người.

Bên phía nha môn đương nhiên sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với người tới, những người này vừa mới vào nha môn, dĩ nhiên là vô cùng tức giận, hận Tiêu Vân Chước làm cho sự việc ầm ĩ đến khó coi như vậy, nhưng khi thư lại kia trình những lời chứng kia lên, bọn họ lại chỉ có thể nuốt cơn giận xuống.

Trên mặt còn phải mang theo nụ cười.

"Đám trẻ còn nhỏ, không hiểu chuyện lắm, những lời đồn liên quan đến Quản Trân Nhi ở bên ngoài kia, bọn nó nghe cũng không hiểu, chỉ cho là người nhà các ngươi làm việc quá tàn nhẫn, lúc này mới giúp đỡ Quản gia trút giận, chứ không có ý bất bình thay cho Quản Trân Nhi, Tiêu cô nương, là ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Một cặp phụ mẫu trong đó kỳ quái nói.

"Nếu bọn họ đã không hiểu, vậy thì càng phải dạy cho thật tốt, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ đi vào con đường cũ của Quản Trân Nhi."

"Hơn nữa, Quản Trân Nhi đã bị Quản thị loại ra khỏi tộc rồi, ngay cả thi thể cũng đã trực tiếp ném ra ngoài vùng hoang dã rồi, Quản phu nhân tức giận thay cho người dân bình thường, không tiếc vứt bỏ nữ nhi ruột thịt, các ngươi nếu để cho con cái ủng hộ Quản Trân Nhi, chẳng phải là đang nói cho người khác biết, hành động vì chính nghĩa của Quản thị là lựa chọn bất đắc dĩ hay sao? Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy, Quản thị bề ngoài thì đồng ý với cách xử lý của bệ hạ, nhưng lại bí mật nhằm vào Tiêu gia ta, báo thù rửa hận cho nữ nhi?" Tiêu Vân Chước cũng không đồng ý với bọn họ.

Chương 343

"Tuyệt đối không có!" Người tới lập tức nói: "Tiêu cô nương, ngươi một nữ hài tử, nhanh mồm nhanh miệng như thế cũng không tốt."

"Đệ đệ ta hiền lành dễ bắt nạt, cho nên hiện tại mới rơi vào kết cục này. Các ngươi dĩ nhiên là hy vọng ta ngốc như thằng bé, như vậy thì Tiêu gia ta càng dễ bắt nạt hơn rồi." Tiêu Vân Chước thuận miệng nói, nửa điểm khuất phục cũng không có.

Tiêu Vân Chước lại nhìn lướt qua mấy công tử bị thương kia.

Trong đó một kẻ cầm đầu, trước đó là càn rỡ nhất, lúc này khóc sưng cả mắt, cánh tay bị Tùng Thuý tháo ra.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước nhìn về phía cậu ta, lại sâu kín mở miệng: "Quý công tử còn nhỏ tuổi, nhưng lại làm không ít chuyện ác, đạo trời sáng tỏ, nếu các ngươi không muốn nhi tử sống lâu, đại khái có thể ở đây mắng thêm một lúc nữa, trong lòng sinh tà, luôn có chỗ ứng..."

Nàng nói như này, trong lòng mấy người đều xiết chặt.

Sắc mặt cũng thay đổi.

"Tiêu cô nương! Ngươi đừng có nói bậy, chúng ta cũng không mắng ngươi, nhi tử ta càng không làm việc ác gì, báo ứng tới đâu chứ..." Đối phương sốt ruột.

Ai mà không biết Tiêu Vân Chước là người tà dị?

Nghe nói bản lĩnh xem bói của nàng rất lợi hại, phàm là chuyện mà nàng đã mở miệng nhận định, thì đều sẽ thành sự thật.

Tiêu Vân Chước hơi mím môi lại, nhưng không nói lời nào, chỉ híp mắt lại cười nhìn bọn họ, giống như nhìn thấu tất cả.

Vẻ mặt và thái độ như vậy càng làm cho những người này bất an,

nhanh chóng đưa nhi tử đi, nào dám nói thêm gì.

Những người này đi rồi, Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Vừa rồi cũng chỉ là mở miệng hù dọa người.

Tiểu công tử cầm đầu kia nhìn thì cũng là một đứa trẻ bá đạo, hơn nữa vừa nãy sắc mặt không tốt lắm, chắc là bị doạ, có lẽ sẽ bị một trận ốm nhẹ.

Mặc dù bệnh vặt, nhưng người nhà dĩ nhiên nghe tin là đã sợ mất mật.

Tương lai lại nghĩ đến những lời nàng đã nói, làm sao còn dám không để ở trong lòng? Phàm là thực tình suy nghĩ cho tuổi thọ của nhi tử, về sau sẽ hạn chế những lời nói và việc làm của đứa nhỏ.

Có đôi khi, thuyết phục là vô dụng, dùng lợi ích của bọn họ để uy hiếp, mới có thể hiệu quả nhanh chóng.

"Ngươi cũng không nói gì mà? Vì sao bọn họ lại sợ hãi như thế, đều vội vàng đi rồi?" Tiêu Văn Yến còn có chút không hiểu.

"Chột dạ đó." Tiêu Vân Chước đáp lại một tiếng.

Sau đó cũng dẫn Tiêu Văn Yến ra khỏi nha môn.

Ở trên xe ngựa, Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ đau đớn khổ sở của Tiêu Văn Yến, lại mở miệng hỏi: "Ngươi biết tiền thân của Tề Hoan Lâu là cái gì chứ?"

"Ta biết, thiện đường đó, những đứa nhỏ trong đó đều là cô nhi, ở trong đó kiếm miếng cơm." Tiêu Văn Yến nói như lẽ đương nhiên: "Cho nên mỗi lần ta đến đó đều sẽ cho bọn họ tiền thưởng, mặc dù cũng không nhiều, nhưng chắc chắn đủ cho bọn họ ăn cơm."

"Ngươi cảm thấy như vậy rất đúng?" Tiêu Vân Chước hỏi.

Tiêu Văn Yến nghĩ một chút: "Có cái gì không đúng... ta cũng biết bọn họ đáng thương, cho nên mỗi lần ta bảo bọn họ phục vụ, cũng sẽ không để bọn họ làm chuyện quá phiền phức, cho dù bọn họ thua, ta cũng không phạt, vậy còn không được sao?"

Tiêu Vân Chước nhíu mày.

"Nếu như bắt đầu từ hôm nay, trong nhà chỉ lo chuyện ăn uống của ngươi, nhưng chỉ cần ta và lão thái thái cần, bảo ngươi đến quỳ hầu hạ, vui vẻ thì thưởng cho ngươi mấy đồng, ngươi cảm thấy có thể thực hiện được không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

"Ta và bọn họ sao có thể giống nhau được! Ta cũng không phải người không cha không mẹ..." Tiêu Văn Yến lập tức nói.

Tiêu Vân Chước nghe lời này, vẻ mặt phức tạp.

Nếu nói Tiêu Văn Yến sai, chỉ sợ cậu cũng không biết mình đã làm sai điều gì, dù sao công tử nhà khác cũng chơi như vậy, so sánh ra thì cậu còn tính là có chút nguyên tắc.

Nhưng Tiêu Vân Chước quả thực không thể đồng tình.

Chương 344

Độ tuổi của Tiêu Văn Yến chính là lúc giáo dục tốt nhất.

Trong nhà cũng chỉ có lão thái thái có thể chú ý được cậu, nhưng kiến thức mà lão thái thái giảng chỉ là trong sách vở, cậu nghe nhưng chưa chắc có thể dùng đến.

Ban đầu Tiêu Vân Chước có chút tức giận với cậu, nhưng lúc này lại tĩnh tâm.

"Triều đình cũng xây dựng thiện đường ở các nơi, hàng năm sẽ phát lương thực, phát bạc, bảo đảm già trẻ trong đó có chỗ dựa vào, vì để tránh cho bọn họ tạo thành những người không nghề nghiệp, thậm chí còn tiến hành phương thức "vừa nuôi vừa dạy", để những đứa nhỏ kia sau khi lớn lên, mỗi người có thể làm chức trách của mình, chỉ là bởi vì tiền bạc của triều đình có hạn, cho nên thiện đường mà quan phủ lo liệu không nhiều, lúc này mới cổ vũ những hộ nhà giàu trong dân gian làm nhiều việc thiện, ngươi chắc là biết chứ?" Tiêu Vân Chước nhẫn nại hỏi.

"Ta đã nghe Hoắc phu tử nói, ông ấy nói lúc Thánh Tổ còn thương cho bách tính nên đã đặc biệt xây dựng thiện đường." Tiêu Văn Yến lầu bầu một tiếng.

Những chuyện này, làm sao cậu có thể không rõ chứ.

"Vậy ngươi lại nhìn Tề Hoan Đường đi, rốt cuộc là làm việc thiện hay là làm việc ác? Lương chưởng quỹ này tiếp quản thiện đường chưa được mấy năm, cũng đã chà đạp đám trẻ bên trong thành bộ dạng mất cảm giác kia, nếu như thêm mười năm, mấy chục năm nữa, thậm chí những thiện đường khác trong dân gian cũng bắt chước, đến lúc đó sẽ có cảnh tượng như thế nào?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Tiêu Văn Yến nghĩ một chút, cũng hiểu ý Tiêu Vân Chước: "Ngươi nói là, lợi dụng những cô nhi đó kiếm tiền là không đúng? Nhưng hắn ta phụ trách ăn uống của bọn họ, cho bọn họ chỗ ở, ơn nuôi

dưỡng này không phải rất lớn à..."

"Bách tính trong dân gian có cuộc sống không tốt, có rất nhiều người sẽ bán con cái, để dùng cho việc chi tiêu, những người này phần lớn là không còn đường nào để đi, mới có thể đưa con cái đến nơi khác cho người ta sai sử. Nhà chúng ta cũng có nô bộc, nhưng cho dù là nô bộc, mỗi tháng còn có lương tháng, còn phải phụ trách chi phí ăn mặc của bọn họ, nô bộc còn nhỏ tuổi càng không thể tùy ý đánh chửi, phải nuôi trước dạy sau rồi mới dùng, nhà đứng đắn, cho dù là chủ tử, cũng sẽ không tùy tiện ngược đãi nô bộc, nếu không sẽ gánh danh tiếng là không hiền lành."

"Nhưng đám nhỏ trong Tề Hoan Đường này, bọn họ còn không phải nô bộc, tuổi còn nhỏ không nói, mỗi ngày đều làm việc nặng, bọn họ không có tiền lương tháng, chỉ lấp đầy cái bụng, còn phải mang ơn với chưởng quỹ của Tề Hoan Đường, dựa vào cái gì?"

"Hơn nữa, người dân bình thường đi ra ngoài làm công, chỉ cần không ký khế ước, đều có thể ra vào tự nhiên, nhưng đám nhỏ trong Tề Hoan Đường lại không thể, sau khi bọn nó đi không chỉ phải trả tiền cho Tề Hoan Đường, còn bị người khác soi mói, bị cái gọi là "báo ơn" áp chế, không thể không tiếp tục làm việc cho Lương chưởng quỹ, ngươi cảm thấy, như này còn tính là đúng không?"

"..."

Tiêu Vân Chước nói liên tục như vậy, miệng đắng lưỡi khô.

Mệt mỏi quá.

Lúc sư phụ dạy nàng coi như dễ dàng hơn nhiều, cho tới bây giờ nàng chỉ cần một chút đã thông suốt, căn bản không cần chỉ điểm cẩn thận như vậy.

Tiêu Văn Yến nghe vậy, cũng hơi kinh ngạc: "Ta... trước đó ta không nghĩ nhiều như vậy..."

Chỉ cảm thấy có ăn có uống, chịu chút khổ thì có sao...

Nhưng bây giờ nghe Tiêu Vân Chước nói như này, hình như... hình như rất không đúng.

Dùng tên tuổi thiện đường, làm chuyện uy hiếp chèn ép, còn được người ngoài khen ngợi, chuyện này, chuyện này rất không nên!

"Ngươi có thể hiểu là được." Tiêu Vân Chước mệt mỏi: "Nếu ngươi muốn làm quân tử được người khác tung hô, thì phải cách xa những chỗ như vậy một chút, quan trọng nhất chính là bản thân phải có năng lực phân biệt."

"..." Tiêu Văn Yến há to miệng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Vân Chước thật sự rất kỳ quái.

Lúc thì hung dữ như một con cọp cái, lúc thì lại trở nên rất dịu dàng.

Giống như hiện tại, vậy mà lại nhẹ nhàng nói những đạo lý này với cậu, chứ không phải trực tiếp kéo cậu ra ngoài đánh một trận...

Đương nhiên, cậu không muốn bị đánh, nhưng... dáng vẻ dịu dàng này, cậu cũng không thích ứng được, thậm chí còn có chút sợ hãi!

Chương 345

Cậu luôn cảm thấy, nếu những lời này cậu không khắc ghi vào trong đầu, không học hành cho tốt, vậy tương lai nếu như mình tái phạm, kết cục nhất định sẽ thảm hại hơn, thảm hơn vô số lần.

"Ta nhớ kỹ rồi." Trong lòng Tiêu Văn Yến thấp thỏm không yên lại cẩn thận trả lời.

"Ngươi mới đi theo Hoắc phu tử học được một tháng, có rất nhiều khuyết điểm của ngươi ông ấy còn chưa nhìn thấy, nhưng nếu như tương lai ngươi vẫn như bây giờ, ngay cả thị phi cơ bản nhất cũng không phân biệt được, vậy Hoắc phu tử tất nhiên sẽ đuổi ngươi ra khỏi cửa, danh tiếng của ông ấy lớn như vậy, ngươi cũng biết rõ, nếu như bị ông ấy đuổi ra, vậy thì lúc đấy ngươi mới thật sự mất mặt." Tiêu Vân Chước lại khuyên bảo thêm một câu.

Tiêu Văn Yến vừa nghĩ tới Hoắc phu tử, vội vàng giật mình.

Xương sườn cậu cũng đã gãy rồi, chuyện này... Hoắc phu tử chắc chắn sẽ biết!

"Đại tỷ, vậy Hoắc phu tử có giận ta hay không? Ông ấy biết ta tới chỗ kia, chắc chắn sẽ không vui, ta xong rồi ta xong rồi... Ta còn nói nhất định sẽ thành công bái sư, lời khoác lác cũng nói ra rồi, vậy phải làm sao bây giờ?" Tiêu Văn Yến hối hận rồi.

Lúc trước cậu thật sự không rõ Tề Hoan Lâu này có gì không tốt!

Nhưng bây giờ cậu biết rồi, dĩ nhiên là hối hận.

"Chuyện tự ngươi phạm phải, ta sẽ không nghĩ cách thay ngươi." Tiêu Vân Chước lập tức phân rõ giới hạn.

"..." Tiêu Văn Yến vò đầu, rất phiền muộn.

Chuyện này chắc chắn là không giấu được, sau này nên chủ động nói ra, cũng nghiêm túc xin lỗi kiểm điểm lại.

"Ta thấy ngươi gần đây bị đánh cũng rất đáng thương, cho nên... nếu như ngươi có thể khiến cho Hoắc phu tử thừa nhận ngươi, vậy ta sẽ tìm người dạy ngươi tập võ, thế nào?" Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Nàng đã nhìn ra, đệ đệ này rất ngốc, nhưng có một ưu điểm.

Có lẽ lúc trước đi theo Khương thị và Khương Nguyên lâu, cho nên cậu rất hiểu phục tùng, phàm là cho cậu chút sắc mặt tốt, cậu có thể hấp tấp chạy tới.

Nếu như vừa đánh vừa xoa thì hiệu quả lại càng tốt hơn.

Nhưng cũng có chút đau xót, Khương thị làm mẹ, lại cứ nuôi con như một con chó...

"Tập võ? Ta muốn học." Quả nhiên, ánh mắt Tiêu Văn Yến lại sáng lên, rất vui vẻ, vết thương bị kéo ra, đau đến mức lại kêu gào lên: "Ta học... Ta nhất định phải học võ, có điều nếu như ta học võ, vì sao còn phải đọc sách, ta cảm thấy học một cái là được rồi..."

"Chỉ học võ, đó là võ phu không có văn hoá, không được." Tiêu Vân Chước lắc đầu: "Sư phụ ta nói, văn có thể mở trí, võ có thể cường thân, không thể thiếu cái nào, ban đầu ta không muốn xía vào ngươi, nhưng bây giờ đã xía vào rồi, ngươi phải nghe ta, nếu không ta sẽ đánh ngươi."

"..." Tiêu Văn Yến mở to mắt nhìn nàng.

"Thật ra ta có thể tự dạy ngươi, nhưng... Ngươi quá ngu ngốc quá đáng ghét, ngươi không xứng."

"..." Tiêu Văn Yến cảm thấy lỗ mũi cũng đang bốc khói rồi.

Ai không xứng chứ? Hừ!

Cậu còn không thèm nàng dạy đâu, chỉ với bộ dạng gầy yếu này của nàng, còn có thể tập võ? Khoác lác vô cùng, sắp thổi hết cả trâu ở vùng ngoại thành lên trời rồi.

"Đúng rồi, Lương chưởng quỹ kia, vừa rồi hình như rất nghe lời ngươi, vì sao thế?" Tiêu Văn Yến đột nhiên nghĩ tới, vô cùng không hiểu đã hỏi.

Chương 346

Tiêu Văn Yến quan sát thấy, Lương chưởng quỹ không chỉ nghe lời Tiêu Vân Chước, mà ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước còn vô cùng kiêng kị và hoảng sợ.

Đơn giản giống như là gặp quỷ.

"Há, hắn ta ấy à..." Tiêu Vân Chước nghĩ một chút: "Ta đang do dự, nên xử trí hắn ta như thế nào đây."

"Xử trí?" Tiêu Văn Yến càng nghe càng không hiểu: "Mặc dù ta bị thương ở chỗ hắn ta, nhưng không phải bị hắn ta đánh, cưỡng ép tìm hắn ta gây phiền phức, cũng không quá thỏa đáng, nếu như truyền đi, người khác sẽ nói nhà chúng ta ức hiếp người dân lương thiện, không phải ngươi mới đắc tội với Quản thị sao? Bọn họ chắc chắn sẽ tìm cách bắt lỗi ngươi, cha lại không ở nhà, nếu bị áp vào tội danh như thế, ngươi đợi mà gặp xui xẻo đi."

"Lại còn động não rồi hả?" Tiêu Vân Chước có hơi ngạc nhiên, "Có điều, nếu như đợi ngươi nghĩ cách cho ta, ta đã sớm chết không toàn thây rồi, cho nên ngươi vẫn đã chậm một bước..."

Đã chậm? Chuyện này không phải vừa mới bắt đầu hay sao, chậm ở đâu?

"Ngươi có muốn xem tổ tiên trồi lên đánh con cháu bất hiếu không?" Tiêu Vân Chước đột nhiên hỏi.

"???" Cậu... không hiểu.

"Vẫn là xem một chút đi, nhìn thấy mới có thể ghi nhớ được, tương lai nếu như ngươi không hiểu chuyện, vậy thì gọi tằng tổ lên đưa ngươi đi." Tiêu Vân Chước hù doạ.

Nhưng đàn gảy tai trâu, Tiêu Văn Yến căn bản nghe không hiểu, cho nên không có bất cứ tác dụng gì, chỉ cảm thấy đại tỷ nhà mình như kẻ điên, nói ra những lời nhiều khi khiến cho người khác

không rõ.

Tiêu Vân Chước bảo xa phu quay đầu xe.

Nàng nhớ ở trên con đường kia có một nhà trọ, cách Tề Hoan Lâu không xa.

Tiêu Văn Yến lại càng mơ hồ hơn, bây giờ trên người cậu còn đang bị thương nữa.

Mặc dù Hoắc Lục thúc đại nhân đã giúp đỡ gọi đại phu đến băng bó, nhưng bây giờ cử động nhẹ nhàng cũng vẫn rất đau, bộ dạng này, một tháng cũng dưỡng không khỏi được, nhưng đại tỷ lại muốn dẫn cậu chạy lung tung?

Thật sự là không để cái mạng nhỏ của cậu vào mắt!

Tiêu Văn Yến nằm đó, một chút cũng không làm chủ được.

Giờ khắc này, cậu đã hơi cảm nhận được tình cảnh của những cô nhi đó, mặc dù cậu có cha có mẹ, nhưng lại rơi vào tay đại tỷ mẫu dạ xoa độc ác này, cậu còn thảm hơn so với cô nhi.

Tiêu Vân Chước đến nhà trọ, chọn hai căn phòng bên trên, vị trí vô cùng tốt, xuyên qua cửa sổ là có thể nhìn thấy động tĩnh dưới lầu trên phố, còn có thể nhìn thấy cửa Tề Hoan Lâu.

Nàng bảo Tiêu Văn Yến ngoan ngoãn ở trong phòng tĩnh dưỡng, bản thân thì ở căn phòng sát vách khép cửa lại.

Khi mặt trời xuống núi, bầu trời trải một màu đen.

Tiêu Vân Chước tự làm một tế đàn đơn giản để làm pháp sự, mấy lá bùa gọi hồn trong tay vung ra, cuối cùng niệm không ngừng.

Chú gọi hồn này không giống chú gọi hồn lần trước dùng với tiểu công tử Mạnh gia, đó là gọi hồn người sống, ngoài ra còn có chú gọi hồn du hồn dã quỷ, nhưng Tiêu Vân Chước muốn gọi, thì linh hồn đã xuống dưới báo danh cũng phải xuất hiện.

Hôm nay chỗ ký khế ước kia có chữ viết tay đồng ý của Lương chưởng quỹ, Tiêu Vân Chước lợi dụng đây là môi giới, lập tức dùng ba lá bùa.

Cũng không lâu lắm, một lão hồn đã xuất hiện trước mặt nàng.

Những năm này nàng đã giúp đỡ rất nhiều oan hồn giải oan, lại còn tiễn rất nhiều cô hồn dã quỷ rời đi, công đức một tràng, mượn một linh hồn lên trên để dùng một chút, dĩ nhiên có thể làm, huống chi bản thân cũng là người tu hành, chỉ cần có đủ tu vi và công đức, hô phong hoán vũ cũng không phải việc khó.

Lão hồn này, chính là cha ruột của Lương Khắc Hàn.

Vị kia là người lương thiện.

Lương lão đầu vừa xuất hiện, nhìn thấy Tiêu Vân Chước, không cần Tiêu Vân Chước nhiều lời, ông ấy đã biết mình là do đối phương gọi lên, vội vàng cẩn thận từng li từng tí cúi người chào nói: "Không biết đại sư gọi ta lên là có điều gì phân phó?"

Chương 347

Tiêu Vân Chước cũng không khách khí, trực tiếp nói ra hết những chuyện mà nhi tử của ông ấy làm một lần.

Cũng không phải tất cả quỷ đều quan tâm đến cuộc đời của người sống.

Cho nên lúc này, sau khi Tiêu Vân Chước nói xong, linh hồn của Lương lão đầu cũng nóng nảy.

"Đứa con bất hiếu! Đứa con bất hiếu này!" Lương lão đầu khóc lóc: "Lúc ta ra đi nó nói sẽ chăm sóc cho thiện đường thật tốt! Còn thề thốt với ta! Vậy mà, vậy mà làm bừa như vậy, quả thực là tạo nghiệt mà."

"Tề Hoan Đường vào trong tay hắn ta, tổng cộng bị bệnh chết mất ba đứa trẻ, mặc dù nói bản thân ba đứa trẻ này đều có bệnh bẩm sinh, nhưng nếu không phải hắn ta khắc nghiệt, bọn nó cũng sẽ không chết sớm như vậy, trên tay hắn ta, không tính là sạch sẽ, ngươi nói đúng không?" Tiêu Vân Chước nhìn con quỷ này rồi nói.

"Ta cũng không nghĩ tới... Dưới gối ta chỉ có một nhi tử, ta dạy nó đọc sách, để nó hướng thiện, nhưng dạy thế nào cũng không được! Cả đời này ta chưa từng làm chuyện gì ác, vì sao lại nuôi ra được một đứa con bất hiếu như thế chứ?" Lương lão đầu chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ông ấy khóc, lại phát hiện mình còn nhìn thấy linh hồn của Hổ Tử.

"Đứa nhỏ này... Làm sao qua nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa xuống dưới? Bây giờ đã thành du hồn dã quỷ rồi, muốn đi cũng khó..." Lão đầu lại nói.

Hổ Tử kể lại chuyện của đệ đệ mình một lần với Lương lão đầu.

Lúc đệ đệ Hổ Tử vào thiện đường, còn đang ở trong tã lót, có thể

nói là một tay Lương lão đầu nuôi lớn.

Vốn dĩ đứa nhỏ đang khoẻ mạnh, vậy mà bây giờ thành người câm, Lương lão đầu càng thấy tức giận lại xấu hổ day dứt, cũng không có mặt mũi nào nhìn Hổ Tử nữa.

"Nhi tử ngươi rất thông minh, mặc dù có hiềm nghi là ngược đại đám nhỏ, nhưng bản lĩnh thể hiện bên ngoài lại đủ, không tuân theo luật pháp, nhưng nếu chuyến này bỏ mặc hắn ta, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra tai hoạ lớn." Tiêu Vân Chước nhìn Lương lão đầu, nghiêm túc nói: "Ngươi thiện chí giúp người, lúc còn sống làm rất nhiều việc tốt, cho nên ta đặc biệt gọi ngươi lên để thương nghị một chút, làm thế nào để giải quyết vấn đề của nhi tử ngươi."

"Ta đã chết rồi, quy củ ở bên dưới là không thể nhúng tay vào chuyện của dương gian..." Lương lão đầu sốt ruột: "Ta hận không thể lập tức đưa người xuống dưới, thế nhưng chuyện này nhất định không thành..."

"Không thể đưa hắn ta đi, nhưng giáo huấn một chút thì vẫn được." Tiêu Vân Chước nói xong, tặng ông ấy một lá bùa.

Lương lão đầu cũng hiểu ý của nàng.

Có đại sư này ra tay, bản thân mình giáo huấn tử tôn không tính là phạm quy, sau khi ông ấy nhận đồ, lập tức bay ra ngoài, nổi giận đùng đùng.

Giờ phút này Lương chưởng quỹ lăn lộn khó ngủ, nghĩ đến chuyện ban ngày, trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng lăn qua lộn lại một lúc lâu, mí mắt cũng bắt đầu đánh nhau.

"Ngươi đứa con bất hiếu này! Đồ hỗn trướng, ta nhất định phải đánh chết ngươi." Lương lão đầu nắm lấy thanh thước khi còn sống hay dùng nhất trong tay, trực tiếp đánh về phía Lương chưởng quỹ.

Lương Khắc Hàn bị tiếng gầm giận dữ này làm cho bừng tỉnh, cả người nhảy dựng lên: "Cha... cha?"

"Trước khi chết ta đã dặn dò thế nào? Ta nói, bọn nhỏ trong thiện đường đáng thương, ngươi phải coi bọn nhỏ như đệ muội của mình mà đối xử, phải chăm sóc cẩn thận, tên súc sinh thấy tiền sáng mắt này! Lương tâm của ngươi ở đâu rồi? Giữ lại một kẻ tai hoạ như ngươi, ta... chẳng bằng ta đánh chết ngươi!" Nói xong, Lương lão đầu lại đánh thêm mấy cái.

Lương Khắc Hàn rùng mình, vội vàng chạy.

Nhưng vẫn bị cha ruột đánh cho mấy lần, trong sự kinh hãi, lại xông ra ngoài, người đã chạy trên đường cái.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng động, Tiêu Văn Yến ở sát vách khó khăn đứng lên, nằm úp sấp ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn ra, cậu giật mình.

Lương chưởng quỹ kia... mộng du à?

Chương 348

Tiêu Văn Yến tò mò nhìn chằm chằm, phát hiện chứng mộng du của Lương chưởng quỹ vô cùng nghiêm trọng.

Hắn ta vội vàng chạy loạn trên đường phố, phía sau giống như có người đang truy đuổi hắn ta, đột nhiên dưới chân mềm nhũn cả người còn té ngã trên đất, một khắc sau lại che đầu gào khóc thét lên.

"Cha! Cha đừng đánh nữa! Cha đánh chết con, ai đốt vàng mã cho cha, ai nối dõi tông đường cho Lương gia chúng ta! Bây giờ con còn chưa sinh được nhi tử đâu, chẳng lẽ cha hi vọng nhà chúng ta tuyệt hậu à?" Lương chưởng quỹ gào lên xé họng.

Tuổi tác của hắn ta đã không nhỏ, ba mươi tuổi rồi, nhưng dưới gối chỉ có ba nữ nhi.

Lương lão đầu nghe nói như thế, trong mắt càng bốc hỏa, trực tiếp đánh "ba ba" thêm mấy cái nữa: "Ngươi nghịch tử không có lương tâm! Những năm này ngươi đọc sách đều là uổng phí! Ta dạy ngươi tích đức làm việc thiện, ngươi một câu cũng không nhớ kỹ! Còn muốn nối dõi tông đường? Dựa vào kẻ tai hoạ như ngươi, chi bằng chết đi cho xong, nhà lão Lương ta coi như tuyệt hậu cũng không làm chuyện thất đức này! Ngày mai ngươi lập tức ngừng chuyện kinh doanh này lại cho ta, nếu không, nếu không ta cho dù có tan thành mây khói cũng sẽ không để yên cho ngươi."

Giờ phút này Lương lão đầu nhìn nhi tử, một chút cảm giác đau lòng cũng không có.

Lúc còn sống sở dĩ ông ấy làm thiện đường, không phải là vì hư danh, mà chính là bởi vì nhìn những đứa nhỏ đáng yêu đó, ông ấy nghĩ đến chính mình.

Ông ấy không phải người trong kinh thành, khi còn bé quê nhà gặp đại thiên tai, cả nhà đều chết đói, ông ấy cũng bị người lừa gạt, suýt nữa trở thành thịt trong nồi, nhờ có người hảo tâm dùng mấy

miếng bánh bột ngô đổi lại, ông ấy mới giữ được một cái mạng, nhận ông ấy làm con nuôi.

Bản thân cha nuôi cũng không có đồ ăn, lại cứ tiết kiệm khẩu phần để nuôi ông ấy.

Bọn họ cả đường ăn xin tới được kinh thành, cắn răng gian khổ làm ra, lúc này mới tích góp được gia nghiệp của Lương gia.

Nếu không phải vận khí của ông ấy tốt, gặp được cha nuôi hiền lành, nào có thể được sinh con dưỡng cái, tuổi già được trải qua cuộc sống phú quý yên bình?

Cho nên sau này đến lượt nhi tử của ông ấy, ông ấy đặc biệt quan tâm đến việc giáo dục.

Giám sát đứa nhỏ đọc sách, lúc làm việc thiện cũng dẫn đi theo, chỉ hy vọng đứa nhỏ có thể giống như mình, có ơn tất báo.

Ai biết được đứa nhỏ này thuở thiếu thời cũng không tệ lắm, nhưng càng lớn càng tham, càng tham càng hỏng, bây giờ làm cho thiện đường này chướng khí mù mịt! Ông ấy không sợ nhi tử gặp báo ứng, nhưng nghĩ tới những đứa nhỏ bên trong thiện đường, lại thực sự đau lòng.

"Cha! Người hồ đồ rồi à, ta mới là nhi tử của người, những đứa nhỏ kia không có quan hệ gì với nhà chúng ta, người vì sao nhất định phải đòi công đạo thay cho bọn nó chứ?" Lương chưởng quỹ vừa khóc vừa nói, vẫn rất cố chấp.

Mà miệng hắn ta nói ra, tiếng động rất lớn, người trong những cửa hàng bên đường cũng nghe thấy tiếng.

Có không ít người đều đã lén lút nhìn chằm chằm tình hình trên đường.

"Ta không có đứa con bất hiếu như ngươi! Ta đã chết rồi, nhưng ngươi đừng tưởng rằng ta không có cách nào để tóm được ngươi! Sau này ngươi cũng khỏi phải đến mộ phần của ta dập đầu rồi nói những lời giả dối đó để lừa gạt ta! Qua ít ngày nữa chúng ta gặp

nhau ở dưới này." Lương lão đầu nghiến răng nghiến lợi, giống như đã hạ quyết tâm.

"Đừng! Đừng! Cha! Cha con biết sai rồi! Người thật sự nhẫn tâm dẫn con đi à?" Lương Khắc Hàn vội vàng kêu lên.

Lương lão đầu cũng không để ý đến hắn ta, mà chính là im lặng nhìn chằm chằm, giọng điệu đã lạnh lẽo hơn rất nhiều: "Con ấy à, không có cha quản thì không được, về sau hàng đêm cha đều tới tìm con, rất nhanh con có thể đi theo cha, con chờ đó..."

Nói xong, thân ảnh kia bay đi xa.

"Cha! Cha! Cha tha cho con đi, con không muốn chết!" Lương chưởng quỹ kêu lên thật to.

Nhưng vừa ngẩng đầu cha đã biến mất, hắn ta bị doạ toàn thân run rẩy, nước mắt đã rơi ra.

Chương 349

Lương lão đầu bay trở về, nhìn Tiêu Vân Chước, vô cùng áy náy: "Khiến đại sư chê cười rồi, hỗn đản này từ trước đến nay gan lớn, một ngày hai ngày chỉ sợ không thành, cho nên ta muốn làm phiền đại sư, để cho ta ở lại thêm mấy ngày, ta nhất định phải hù chết đứa con bất hiếu này!"

Khiến hắn ta liên tiếp gặp ác mộng, khiến hắn ta ăn không ngon ngủ không yên!

Bị người chết dây dưa, sau mười ngày nửa tháng, dương khí sẽ vô cùng yếu ớt, nhất định sẽ bệnh nặng, tối đa một tháng, người sẽ mất.

Lương lão đầu mạnh mẽ quyết tâm.

"Nhi tử ngươi không phải số chết sớm, trong số mệnh cũng không có tai kiếp gì, gặp phải ta coi như đã là biến số, nếu ngươi lại chặn ngang một chân, để hắn ta gặp Diêm Vương trước thời hạn, chỉ sợ cũng sẽ ảnh hưởng đến con đường luân hồi của ngươi. Lúc còn sống ngươi làm việc thiện, cũng tận tâm trên phương diện giáo dục nhi tử, nhân quả huyết thống giữa ngươi và hắn ta, đã kết trái không sai biệt lắm, bây giờ ra mặt hù dọa mấy ngày không có vấn đề gì, nhưng muốn mạng của hắn ta, không quá thỏa đáng." Tiêu Vân Chước lại khuyên nhủ.

Không phải cảm thấy Lương chưởng quỹ chết sớm đáng thương, mà chính là vì nhi tử phiền lòng như vậy mà huỷ mất kiếp sau của Lương Thiện Nhân, vậy thì không ổn.

Sự ràng buộc giữa phụ mẫu và con cái nhiều trước khi đứa trẻ trưởng thành, trước khi Lương chưởng quỹ lập gia đình, cũng không tính là một người vô cùng hỗn trướng.

Chỉ là, một đứa bé sau khi trưởng thành, sẽ mở rộng giao thiệp thuộc về chính mình, dần dần thoát khỏi sự khống chế của phụ mẫu, suy nghĩ và ý thức đạo đức cũng sẽ thay đổi theo kinh

nghiệm của chính mình, những thứ này không thể trách phụ mẫu được.

"Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn nó hại những đứa nhỏ kia được!" Lương lão đầu nước mắt tuôn đầy mặt.

"Ngươi yên tâm, ta đã đồng ý với lời thỉnh cầu của Hổ Tử, đương nhiên sẽ không để hắn ta tiếp tục làm ăn thất đức." Tiêu Vân Chước bình tĩnh khẽ nói: "Chỉ là làm phiền ngươi mấy ngày nay dây dưa quấn lấy hắn ta, chỉ cần hắn ta đồng ý bán thiện đường này, ta sẽ mua lại."

Tiêu Vân Chước cảm thấy mình cũng cần một cửa hàng.

Gian hàng coi bói kia của nàng bày cũng hơi phiền phức, lúc trời quá nóng, quá lạnh, cũng không tiện đi ra ngoài.

Hậu viện của Tề Hoan Đường này cho mấy đứa nhỏ kia dùng, cửa hàng hai tầng lầu phía trước thì tách ra, nàng mua lại cửa hàng, lại chính thức thuê mấy chưởng quỹ can đảm cẩn trọng, như vậy mới có thể ổn định.

Chỉ là phải tốn không ít tiền bạc, kèm thêm chi phí ăn mặc của những đứa nhỏ kia cũng phải được đảm bảo, áp lực sẽ lớn một chút.

Nhưng sau này nàng chịu khó một chút, đoán mệnh xem quẻ nhiều hơn một chút, chắc là cũng có thể chống đỡ.

Lại có chính là nàng coi trọng những đứa trẻ kia.

Những người này có nhiều người không có họ hàng thân thích, từ nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, số mệnh long đong, xem như là phù hợp với yêu cầu nhập môn của Thần Ẩn Môn, chỉ là không phải sẽ gọi tất cả bọn họ gia nhập, nhưng ngộ nhỡ có người mong muốn lại có duyên với Thần Ẩn Môn thì sao?

Tiêu Vân Chước nhìn Lương lão đầu, lại nói thêm một câu: "Đương nhiên, thiện đường này vốn là tài sản của Lương gia ngươi, nếu như lão nhân gia không muốn, ta cũng sẽ không cưỡng ép đòi

mua."

"Đồng ý! Ta đương nhiên không có ý kiến." Lương lão đầu vội vàng kêu lên.

"Chỉ là lúc ta còn sống không gặp được người có thể phó thác, bây giờ mới nhất thời mềm lòng tin tiểu tử thối kia. Chỉ hận không sớm gặp được đại sư, nếu như ta còn sống, thiện đường này trực tiếp tặng cho ngài!" Lương lão đầu lập tức bồi thêm một câu: "Nhưng ngài yên tâm, mấy ngày này ta sẽ nói rõ ràng với nghịch tử, nhất thiết phải tặng thiện đường cho ngài, nếu như nó không vui, cho dù ta không đưa nó đi, cũng có thể khiến nó ba ngày một bệnh nhẹ, năm ngày một bệnh nặng, nó sớm muộn gì cũng phải nhả ra."

"Vậy cũng không cần, bao nhiêu tiền thì ta mua là được, ta không thích chiếm tiện nghi của người khác." Tiêu Vân Chước lập tức nói.

Chương 350

Nếu Tiêu Vân Chước muốn mua cửa hàng, vẫn có rất nhiều lựa chọn, thậm chí Tiêu gia cũng có chút sản nghiệp, ở kinh thành cũng có mấy cửa hàng đang cho bên ngoài thuê, muốn thu hồi cũng không khó.

Chỉ là Tề Hoan Lâu này, mặc dù vị trí không quá tốt, nhưng thiện đường ở trong này, lại hợp ý nàng.

Lương lão đầu không chỉ không cảm thấy bán tài sản này đi không tốt, thậm chí còn có hơi sốt ruột, hận không thể lập tức bảo nhi tử bán thiện đường này đi.

Thứ này ở trong tay con trai ông ấy, đó chính là công cụ cho nó tạo nghiệt.

Cho nên Lương lão đầu suy nghĩ một chút, lại bay trở về, nhìn thấy nhi tử còn đang gọi cha, ông ấy trực tiếp nói: "Tên phá của, ngươi nghe kỹ cho ta, cái cửa hàng này của ngươi, lập tức bán cho ta! Cứ bán cho vị quý nhân mà ban ngày ngươi gặp kia, không được phép bán cho người ngoài, biết chưa?"

Chỉ là Lương lão đầu vừa dứt lời, hàng xóm xung quanh đã đi ra không ít.

Có mấy người quen vây quanh bên cạnh Lương chưởng quỹ, không ngừng vỗ hắn ta, gọi tên hắn ta.

"Cha! Cha..."

Lương chưởng quỹ kêu lên vài tiếng, đột nhiên, mở hai mắt ra.

Hắn ta thở hổn hển, đập vào mắt là hàng xóm xung quanh, vội vàng sờ lên đầu, phát hiện đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Tiểu Lương chưởng quỹ, ngươi gặp ác mộng à? Mơ thấy gì mà bị doạ sợ thế? Ta thấy ngươi cứ kêu gọi loạn xạ ở trên đường, cứ gọi

cha... Sao thế, mơ thấy Lương Thiện Nhân hả?" Hàng xóm quan tâm hỏi.

"..." Lương chưởng quỹ nghĩ mà sợ, chột dạ nhìn xung quanh một chút.

Vừa rồi ở trong mơ, hắn ta cảm nhận được cha đánh hắn ta không ngừng, mùi vị đó vô cùng chân thật, là đau.

Hắn ta sờ lên người, còn có đầu, nhưng lúc xông ra ngoài bị té, có không ít chỗ đều đã rách da, toàn thân đều có cảm giác đau.

"Là mơ thấy cha ta..." Lão già kia đuổi theo hắn ta, quá doạ người rồi.

May mà là mơ!

"Đều nói nha môn không phải nơi sạch sẽ, hôm nay ngươi đi đến đó, lúc trở về cũng không xua đuổi xúi quẩy, thảo nào mơ thấy ác mộng, sáng sớm ngày mai, mọi người làm cho ngươi một chậu than hơ một chút là không có chuyện gì." Hàng xóm lại an ủi.

Bởi vì liên quan đến Lương Thiện Nhân, hàng xóm đối xử với Lương chưởng quỹ cũng không tệ lắm.

Lương chưởng quỹ chỉ cảm thấy lời cha hắn ta nói không ngừng nổi lên trong đầu, cũng không chắc chắn được là bản thân nằm mơ hay là... cha hắn ta thật sự đến nhờ giấc mộng rồi...

Hắn ta cũng không dám ngủ nữa.

Cảm ơn hàng xóm xong, lúc này Lương chưởng quỹ mới về Tề Hoan Đường.

Mà lúc này, Tiêu Văn Yến cũng nhìn đến ngây người.

Trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao? Đại tỷ vừa mới nói muốn để Lương chưởng quỹ này cảm nhận một chút tư vị bị tổ tiên đánh, kết quả một khắc sau cậu đã được tận mắt chứng kiến?

Vừa rồi Lương chưởng quỹ nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ loạn xạ, dáng vẻ đó vừa đáng thương lại vừa chân thực.

Trong cái đầu nhỏ của cậu, chứa đầy nghi vấn.

Bởi vì thân thể không tiện xê dịch, cũng không thể ra khỏi cửa hỏi Tiêu Vân Chước một chút cho rõ ràng...

Mãi cho đến sáng hôm sau, Tiêu Vân Chước đến phòng của cậu, cậu mới nghi ngờ hỏi: "Đại tỷ, hôm qua... dáng vẻ của Lương chưởng quỹ, ngươi thấy không? Hắn ta thật sự nằm mơ thấy cha hắn ta à, ngươi nói xem có khéo hay không?"

"Há, thiện đường này dù sao cũng là cha hắn ta tự tay dựng lên, dĩ nhiên phải hỏi ý kiến của ông ấy một chút, cho nên ta đã đặc biệt gọi người lên đây." Tiêu Vân Chước tiến lên rót cho Tiêu Văn Yến một chén trà: "Nếu ngươi cũng đã nhìn thấy, cũng nên có cảm tưởng gì đó chứ?"

"???" Ánh mắt cậu đờ đẫn lại mê man: "Không phải... Đại tỷ, mặc dù nó ứng đối với lời đại tỷ nói, nhưng ta suy nghĩ cả đêm, cảm thấy... Cảm thấy trên đời này không có chuyện thần kỳ như vậy! Giống như những người hàng xóm kia nói, hôm qua Lương chưởng quỹ lo lắng hãi hùng, chắc chắn ngủ không ngon, hắn ta chột dạ, cho nên mới mơ thấy cha hắn ta, hoặc là vốn dĩ hắn ta có thói quen nằm mơ, vừa lúc bị ngươi biết..."

Chương 351

"Miệng cũng thật là cứng." Tiêu Vân Chước lườm cậu một cái.

"Dù sao ta không tin ngươi có thể gọi người chết lên, trừ phi... Trừ phi ngươi để cho ta gặp tằng tổ một chút!" Nói xong, ánh mắt Tiêu Văn Yến sáng lên: "Ta muốn tận mắt nhìn xem tằng tổ có dáng vẻ thế nào, chứ không phải chỉ nhìn qua bức hoạ! Nếu như đêm nay ta mơ thấy, ta sẽ tin ngươi."

"Ngươi tin hay không, với ta mà nói rất quan trọng sao?" Tiêu Vân Chước không thèm để ý chút nào nói ra.

Lời cậu nói thì đơn giản nhưng làm lại khó.

Gọi tằng tổ lên?

Công lao và thành tích của tằng tổ lúc còn sống, ông ấy nhất định sẽ không dễ dàng đi đầu thai.

Nhưng tằng tổ nhà nàng có công lớn bình thiên hạ, lại còn g.i.ế.t. địch nhân đếm không hết, sát khí trên người cực nặng, cho nên sau khi chết cũng sẽ không phải quỷ hồn bình thường, với bản lĩnh của ông ấy, xuống địa phủ không chừng còn có thể kiếm được chức quan, vậy thì càng không dễ dính dáng quá nhiều đến người sống.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không thể cho lên.

Chỉ là phải bỏ ra tâm huyết rất lớn, bùa gọi hồn bình thường như hôm qua chắc chắn là không được, thậm chí không thể chỉ bằng vài câu chú, mà phải cần rất nhiều thiên tài địa bảo để làm trận pháp mới được, nếu không sẽ không áp chế được sát khí, vậy thì sẽ xong đời...

Cho nên, cho dù nàng cũng muốn nhìn tằng tổ một cái, cũng phải nhẫn nhịn.

Tiêu Vân Chước không trực tiếp từ chối, mà chính là cười nhìn cậu: "Tính khí của tằng tổ ta cũng đã nghe nói, nếu để cho ông ấy nhìn thấy ngươi không có tiền đồ như thế, ngươi cảm thấy mình còn có thể sống?"

"..." Tiêu Văn Yến ngơ ngác một chút, sau đó rùng mình một cái, vội vàng lắc đầu: "Không... vẫn là thôi đi..."

Dáng vẻ hiện tại của cậu quá thảm, xương sườn cũng đã gãy mất, mặt mũi bầm dập không giống người.

Đừng nói là tằng tổ, cho dù cha trở về, thấy dáng vẻ này của cậu cũng sẽ tức giận, chê cậu vô dụng.

"Vậy thì đúng rồi, không phải ta không cho ngươi gặp tằng tổ, là ngươi chưa xứng." Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời cậu.

"Vậy..." Tiêu Văn Yến đột nhiên tỉnh táo: "Đại tỷ, nếu như tương lai ta thành một đại tướng quân vô cùng lợi hại, ngươi để gặp một lần vừa vặn rất tốt."

"Chờ lúc ngươi chết rồi lại nói, nếu ngươi chết vẻ vang, ta sẽ mời tằng tổ đến đón ngươi, không tệ chứ?" Tiêu Vân Chước lập tức trả lời, cũng cảm thấy mình rất là thân thiết.

"..." Khoé miệng Tiêu Văn Yến khẽ giật một cái.

Chờ lúc cậu chết mới có thể gặp? Vậy thì phải rất lâu.

Hơn nữa, đại tỷ lớn hơn so với cậu mấy tuổi, tương lai chắc chắn chết sớm hơn so với cậu! Như vậy nào có thể làm được?

Cậu biết rồi, người này đang chơi đùa cậu, cái gì mà gặp quỷ với không gặp quỷ, đều là giả.

"Chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa? Ta muốn về nhà rồi." Tiêu Văn Yến tội nghiệp lại hỏi.

"Ngươi muốn tổ mẫu nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của ngươi hay sao? Người đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi kinh hãi, cho nên

vẫn chờ thêm đi, mấy ngày nữa, vết thương trên mặt ngươi nhạt đi một chút rồi lại nói." Tiêu Vân Chước nói.

Nàng nói như này, cậu mới phản ứng được.

Không khỏi nhìn đại tỷ này nhiều thêm mấy lần.

Cậu cũng không thể không thừa nhận, mặc dù Tiêu Vân Chước... là nha đầu ngang ngược, nhưng suy nghĩ toàn diện hơn so với cậu.

Lúc trước cậu cho là đại tỷ cái gì cũng không biết, nhưng bây giờ mẹ đã đi ra ngoài lâu như vậy rồi, trong nhà không chỉ không loạn, mà còn được xử lý vô cùng thoả đáng, tuổi tác của nàng, có thể làm được như vậy, trong đám quý nữ ở kinh thành, đã xem như là số ít.

Chương 352

Tiêu Văn Yến lại ngẫm lại dáng vẻ không kiêu ngạo không tự ti của Tiêu Vân Chước khi ở nha môn ngày hôm qua, trong lòng càng sinh ra cảm giác không được tự nhiên.

Cậu vẫn luôn coi thường đại tỷ này, vẫn luôn cho rằng nàng là người thô lỗ, khó chịu và vô lại.

Nhưng sự thật chứng minh, vô lại là thật, nhưng năng lực và khí chất của nàng lại không hề dính dáng gì đến hai chữ thô lỗ hết.

Cho dù chuyện Lương chưởng quỹ nằm mơ có phải là do đại tỷ làm hay không thì thực tế là nàng cũng đã đoán trước được…Còn nữa, trước đó nàng cũng từng bày sạp đoán mệnh cho người khác, hình như cũng xem rất chuẩn…

Chỉ là lúc đó cậu đều phớt lờ.

“Đại tỷ, ngươi thực sự biết xem tướng phải không?” Tiêu Văn Yến rất nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Vân Chước gật đầu: “Ta biết rất nhiều thứ, giỏi nhất là đánh những tiểu hài tử không nghe lời.”

“…” Tiêu Văn Yến thở hắt ra, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Cảm ơn…”

Tuy rằng ngày hôm qua cậu bị đánh thật sự rất đau, tuy rằng nguyên nhân bị đánh cũng là do đại tỷ gây chuyện, tuy rằng trong lòng cậu có nhiều bất mãn, nhưng mà…

Khi đại tỷ bảo Tùng Thúy giúp cậu trả thù, trong lòng cậu đã rất sảng khoái!

Tùng Thúy xuống tay rất nặng, lại còn lựa những chỗ không quá rõ ràng để đánh, đau đến mức những người đó không còn đứng thẳng được. Hơn nữa, bọn họ cũng không dám ồn ào tới gây phiền toái,

cũng khiến cậu không còn thấy quá khó chịu nữa…

Còn về chuyện của Tề Hoan Lâu, đại tỷ cũng đã ôn tồn dạy dỗ cậu.

Tuy rằng cậu rất ham chơi nhưng từ trước đến nay cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc trở thành một công tử ăn chơi trác táng, lại hoặc là từ trước đến nay cậu không ý thức được chính mình là một kẻ ăn chơi trác táng…

Lúc mẫu thân vẫn còn ở nhà, cậu lúc nào cũng đều vô ưu vô lo.

Mỗi ngày đều chạy ra ngoài chơi, có xích mích mâu thuẫn với người khác cũng không sao cả. Mẫu thân sẽ mang quà đến xin lỗi nhà đó để hòa giải, các trưởng bối sẽ bàn bạc, còn các hài tử sẽ tiếp tục chơi cùng nhau, không cần phải lo lắng bất cứ điều gì hết.

Tuy rằng lúc đó cũng phải đi học với phu tử trong nhà, cần phải làm bài tập đúng hạn, nhưng mẫu thân lại rất dễ dỗ dành. Ngay cả khi cậu phạm lỗi, chỉ cần dỗ cho mẫu thân vui vẻ là mẫu thân cũng sẽ không trừng phạt quá nặng…

Điều mà cậu thường hay nói nhất trước đây là: Việc gì con cũng nghe lời mẫu thân, đợi con lớn rồi nhất định sẽ hiếu thảo với mẫu thân…

Trước đó cậu chưa bao giờ cảm thấy không đúng.

Nhưng bây giờ lại mơ hồ cảm thấy nó…không bình thường.

Tổ mẫu, Hoắc phu tử hay là Tiêu Vân Chước, đều không dạy cậu như vậy.

Bọn họ hình như không hề mong đợi sau khi cậu lớn lên sẽ trở thành người như thế nào, báo đáp cho bọn họ ra sao, bọn họ chỉ tập trung vào hiện tại, nếu như đã làm sai chuyện gì thì có nói lời ngon tiếng ngọt cỡ nào cũng vô ích, chỉ có thành thật nhận sai thì mới được…

Ban đầu thấy rất khó để làm quen, nhưng thời gian trôi qua, cậu thế mà lại cảm thấy việc giao tiếp với bọn họ thực sự quá đơn

giản.

Nếu không làm sai điều gì là có thể tự tin, không cần phải lúc nào cũng lo lắng về cảm xúc của bọn họ nữa.

Lúc này Tiêu Vân Chước cũng nghe thấy tiếng nói nhỏ như muỗi kêu kia, trong mắt thoáng hiện lên một chút kinh ngạc.

“Ngươi nhìn ta làm gì? Không phải chỉ là nói cảm ơn ngươi thôi sao…Ngươi giúp ta đánh người, giúp ta trút giận, ta hiểu mà.” Tiêu Văn Yến khẽ đỏ mặt: “Hoắc phu tử nói, khi tiếp xúc với người ta, cho dù là xin lỗi hay cảm ơn đều phải thẳng thắn và dứt khoát, phải thể hiện được sự chân thành của mình.”

“Không tệ.” Tiêu Vân Chước nhướng mày: “Con người cũng không tệ lắm.”

“Vốn dĩ ta đã không tệ lắm rồi.” Tiêu Văn Yến lập tức hét lên, kết quả là vết thương lại bị đau.

“Chờ ta mua Tề Hoan Lâu rồi thì mỗi tháng khi ngươi có thời gian rảnh nhớ đi tới hậu viện để giúp chăm sóc mấy hài tử còn nhỏ tuổi đi, làm một vài chuyện để báo đáp. Con người của ta thích mấy chuyện thiết thực hơn, xin lỗi cũng được, cảm ơn cũng được, nhưng không phải chỉ nói suông.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Tiêu Văn Yến nhìn nàng với vẻ khó hiểu.

Người này…thật sự rất kỳ lạ!

Đã cho nàng mặt mũi, không phải nàng nên thuận đường mà xuống sao? Nhưng nàng thì hay rồi, lại còn trực tiếp yêu cầu nữa!

Chương 353

“Không đúng…ngươi muốn mua Tề Hoan Lâu!” Tiêu Văn Yến đột nhiên phản ứng lại: “Đại tỷ, tuy rằng vị trí của Tề Hoan Lâu không tốt lắm nhưng giá trị cũng rất cao. Trước không nói Lương chưởng quỹ kia có bán hay không, cho dù là bán thì ngươi có thể mua nổi sao? Chẳng lẽ ngươi muốn dùng hết tiền trong nhà à? Nhà chúng ta tuy rằng của cải không ít nhưng số tiền có thể dùng được mỗi năm cũng có hạn, nếu ngươi dùng hết để mua Tề Hoan Lâu thì sổ sách trong nhà sẽ bị thiếu hụt!”

Theo những gì cậu biết, mấy năm nay nhà bọn họ vẫn luôn thu chi cân bằng!

Thậm chí mấy năm trước, để duy trì thể diện của cả nhà mà còn phải bán mấy cửa hiệu mặt tiền và ruộng đất ở xa.

Sau khi biểu tỷ và mẫu thân rời khỏi nhà, chi tiêu trong nhà quả thực đã giảm đi rất nhiều, ngay cả chi phí của nhị ca cũng giảm, năm nay hẳn là sẽ dư được không ít, nhưng cũng không thể bởi vậy mà mua về một cửa hàng vô dụng được!

Vẻ mặt Tiêu Văn Yến khiếp sợ, tràn đầy vẻ không đồng ý.

“Ta có tiền của mình.” Tiêu Vân Chước lẩm bẩm.

Mặc dù hơi tiếc của một chút.

“Ngươi có thể có bao nhiêu tiền chứ? Ta biết là phụ thân và đại ca sẽ trợ cấp cho ngươi, ngươi còn có một ít trang sức vàng bạc nữa, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là năm ngàn lượng thôi phải không? Chắc chắn chừng đó là không đủ. Nếu ta là ngươi, ta sẽ để dành tiền bạc trong tay mình, sau này dùng làm của hồi môn…” Tiêu Văn Yến liền nói thêm.

“Năm ngàn lượng?” Tiêu Vân Chước sửng sốt, sau đó lắc đầu.

Không, nàng có tiền, gấp mấy lần năm ngàn lượng.

Số châu báu mà nàng lấy được từ chỗ Hồ Thăng trước đó đã lần lượt đem bán rất nhiều, đổi thành ngân phiếu.

Mà tiền của nàng được chia làm hai phần, số tiền dùng để dưỡng lão hầu như không bao giờ đụng đến, trước mắt có tổng cộng khoảng chừng hai vạn ba ngàn lượng. Một khoản nhỏ dùng để tích đức làm việc thiện cùng với chi tiêu thường ngày cũng có khoảng trên dưới hai vạn lượng.

Để mua thiện đường thì dùng tiền của khoản nhỏ là được rồi.

Có mua cũng không hết.

“Đại tỷ, không phải là ta tiếc của không cho ngươi tiêu tiền, mà là quả thực trong nhà không quá dư dả. Ngươi mua lại cửa hàng này không buôn bán được gì, còn phải bù thêm chi phí, một hai năm thì không có vấn đề gì, nhưng nếu về lâu về dài thì chi phí phải bỏ ra quá lớn…” Tiêu Văn Yến tiếp tục khuyên nhủ.

“Vậy cũng phải mua.” Tiêu Vân Chước không để ý đến cậu: “Đừng lo, tiền bạc trong nhà thì ngoại trừ số tiền hàng tháng mà ta được nhận thì ta không dùng thêm một khoản nào khác.”

Tuy rằng tổ mẫu, phụ thân và đại ca không ngại nàng đụng tới tiền trong nhà nhưng mấy năm nay ở bên ngoài nàng đã quen với việc tự mình quản lý chi tiêu của bản thân.

Tiêu Văn Yến cảm thấy tính tình người này thật quá cố chấp!

Vị trí của Tề Hoan Lâu không tốt, hậu viện cũng rất bình thường, nếu dùng để làm thiện đường thì quả thật không tồi nhưng nếu dùng để buôn bán thật sự rất khó kiếm tiền. Tuy rằng Lương chưởng quỹ là gian thương, nhưng không thể không nói đầu óc ông ta vẫn rất khôn khéo, có thể nghĩ ra một biện pháp không chính thống như vậy.

“Lần trước ta cũng nhìn trúng một mảnh đất dùng để xây mộ, vừa vặn mua chung luôn!” Tiêu Vân Chước nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên lại có thêm một quyết định nữa.

“…” Tiêu Văn Yến sửng sốt: “Xây…xây cái gì?”

Tiêu Vân Chước đang nghiêm túc suy nghĩ, không để ý đến cậu ta, lại vội vàng chạy về bên cạnh lấy túi đồ tùy thân của mình, lục tìm bản quy hoạch mộ phần trước đó, lấy ra nhìn kỹ.

Mảnh đất này khá rộng, nhưng lại ở vùng ngoại thành, là đất hoang chưa được khai khẩn, cách thôn xóm rất xa. Ở gần đó có sông có núi thấp, loại đất như thế này thường bán cho người ta để chôn cất tổ tiên, phong thủy không phải là tốt nhất nhưng để thỏa mãn yêu cầu cho các cô hồn dã quỷ thì nhất định đã đủ rồi.

Mua, mua hết.

Chương 354

Tiêu Vân Chước đã có ý định mua đất từ lâu, hiện giờ vừa lúc có thời gian rảnh nên Tiêu Vân Chước lập tức bắt tay vào làm.

Tiêu Văn Yến nghe mà ngơ ngác, còn chưa hiểu rốt cuộc đại tỷ muốn làm gì thì kết quả người đã bỏ chạy…

Thân thể cậu lúc này như một phế nhân, cũng không thể động đậy được, chỉ có thể ở lại khách điếm lo lắng không thôi.

Tiêu Vân Chước cũng không vội vàng đi tìm Lương chưởng quỹ mà dẫn Tùng Thúy cùng đi ra khỏi thành. Mặc dù trong mảnh đất kia không có thôn dân sinh sống nhưng cũng phải tìm hương lại của địa phương, nhờ hương lại kiểm tra xem có phải mảnh đất đó vô chủ không rồi mới có thể tiến hành bước giao dịch tiếp theo được.

Mảnh đất này là một ngọn đồi độc lập còn sót lại, đồi thấp và thoai thoải, tuy không thích hợp để trồng trọt nhưng ở trên đó lại mọc rất nhiều cây cao.

Tiêu Vân Chước gặp được hương lại mới biết được chỗ này có tên là “Hoa Thần Pha”, cứ đến mùa xuân mùa hè hàng năm, ở gần đó luôn có hương thơm thoang thoảng, hương hoa tràn ngập.

Sở dĩ gọi là Hoa Thần Pha là bởi mong được cát tường.

Thời kỳ khó khăn trước đó, những gia đình trong phạm vi mười, hai mươi dặm, nếu có hài tử không thể nuôi nổi thì sẽ ném tới chỗ này, hy vọng hài tử được Hoa Thần mang đi, tương lai được đầu thai vào một gia đình tốt hơn.

Tuy nhiên mấy chục năm gần đây mưa thuận gió hòa, loại tình huống này cũng ít đi một chút.

Nhưng vì ở xung quanh Hoa Thần Pha này không có người ở nên dễ có sài lang, người dân cũng không dám tới gần, càng sẽ không có người nào mua lại mảnh đất này.

Tiêu Vân Chước ở bên ngoài mấy ngày mới ký xong khế đất với hương lại, lại nhờ huyện nha địa phương đóng dấu.

Công việc được tiến hành rất nhanh.

Một mảnh đất rộng như vậy, bởi vì trước đây đã từng chôn vùi một số hài tử vô tội nên mấy gia đình giàu có muốn mua đất cũng sẽ không nhìn trúng chỗ này, cảm thấy rất xui xẻo. Hiện giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một Tiêu Vân Chước coi tiền như rác, nha môn địa phương cũng không muốn bỏ lỡ.

Hoa Thần Pha ở vùng ngoại thành, tuy rằng rất lớn nhưng không đắt như đất ở trong thành.

Thậm chí còn rẻ hơn so với Tề Hoan Lâu, Tiêu Vân Chước bỏ ra hơn năm ngàn lượng bạc để mua chỗ này.

Có khế đất trong tay, Tiêu Vân Chước cảm thấy yên tâm hơn hẳn, liền quay người trở về thành.

Tiêu Vân Chước nổi hứng lên, vừa ra khỏi cửa là đi liền mấy ngày, Tiêu Văn Yến ở khách điếm lo lắng gần chết!

Cậu không thể cử động, mà gã sai vặt ra ngoài cùng cậu cũng bị thương, cũng đang phải dưỡng thương, đương nhiên không có người chăm sóc nên cậu chỉ có thể nhờ đến tiểu nhị khách điếm để có được tin tức.

Nhưng một ngày hai ngày thì còn được, kéo dài nhiều ngày hơn, cậu thậm chí còn chẳng có thú vui gì để g.i.ế.t. thời gian, chỉ có thể bất đắc dĩ chuyển người đến bên cạnh cửa sổ, mỗi ngày nhìn người đến người đi trên đường, cực kỳ nhàm chán.

Mà nhiều ngày nay, cậu vẫn đang ngơ ngác nhìn chằm chằm Tề Hoan Lâu ở bên kia.

Đã nhiều ngày nay, nếu nói chuyện gì thú vị nhất cũng chỉ có một, đó chính là Lương chưởng quỹ của Tề Hoan Lâu.

Người này chắc chắn có vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe. Kể từ sau ngày bị mộng du đi trên phố, mấy ngày sau đó hắn ta vẫn tiếp tục bị như vậy, thường xuyên cứ tới nửa đêm lại hú hét lên, người đi đường xung quanh đều có thể nghe thấy!

Lúc nghiêm trọng nhất, Lương chưởng quỹ nửa đêm y phục không chỉnh tề, bò khắp đường phố, mở miệng xin tha.

Lúc đầu mấy người hàng xóm còn tới an ủi hắn ta, nhưng đến lần thứ ba khi hắn quấy nhiễu giấc ngủ của mọi người thì hàng xóm cũng bắt đầu phàn nàn.

Cậu nghe tiểu nhị nói, hàng xóm xung quanh bây giờ đã bắt đầu nghi ngờ hắn làm chuyện gì thiếu đạo đức nên Lương Thiện Nhân mới báo mộng dạy hắn ta một trận như vậy!

Chương 355

Chẳng qua đêm qua Lương chưởng quỹ không hề gây ầm ĩ.

Cậu nghe tiểu nhị nói Tề Hoan Lâu đóng cửa, Lương chưởng quỹ còn tìm một đại phu để kê đơn thuốc, cố gắng chống đỡ không dám đi ngủ…

Đúng rồi, đại phu còn nói rằng hắn ta bị trúng gió tà, kinh mạch bị tắc nghẽn nên bị đau nhức cơ thể mỗi ngày, liên tục gặp ác mộng.

Không biết tối nay Lương chưởng quỹ còn gặp mộng du nữa hay không…

Tiêu Văn Yến nhìn với vẻ chờ mong, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

“Đại tỷ đã về rồi! Tại sao về rồi mà không đến xem ta trước? Ta đã sắp buồn chết rồi mà nàng còn đi tới Tề Hoan Lâu!” Tiêu Văn Yến ngồi bên trong cửa sổ, nhưng thân thể lại hận không thể lập tức bay ra!

Cửa Tề Hoan Lâu đóng chặt, Tùng Thúy gõ cửa một lúc lâu cửa mới mở ra.

Khuôn mặt xanh lè của quỷ hồn Lương Thiện Nhân cũng bay từ bên trong ra, vừa nhìn thấy Tiêu Vân Chước liền mỉm cười: “Đại sư, ngài đã về rồi à?”

Tiêu Vân Chước nhìn ông ấy, có chút kinh ngạc: “Mấy ngày nay ông vẫn quấn lấy hắn à? Vẫn chưa cho hắn được nghỉ ngơi sao?”

“Nghỉ cái gì mà nghỉ! Đồ súc sinh!” Lương Thiện Nhân lập tức nổi giận: “Đại sư, ngài không biết đâu, vốn dĩ ta cho rằng hắn chỉ là đồ gian thương thôi, không nghĩ rằng sau khi ta chết hắn lại trở nên tồi tệ đến như vậy!”

“Mấy ngày nay ta luôn đi theo hắn, phát hiện hắn không trở về nhà

liền thấy rất kỳ lạ. Sau lại biết được, hắn chê tức phụ không sinh được nhi tử nên bỏ mặc người ta, còn học đòi mấy tên có tiền đi chơi gái nữa! Hắn đi tới mấy chỗ kia, đi một chuyến đã tiêu hết mấy chục lượng bạc…" Lương Thiện Nhân tức giận nói.

Mấy ngày nay ông ta vẫn luôn cố gắng khống chế mình, sợ mình nhất thời nổi giận mà đánh chết nhi tử.

Đánh chết cũng không quan trọng, ông ấy chỉ sợ làm chậm trễ việc đại sư mua thiện đường!

"Đứa con dâu kia của ta là một hài tử ngoan, sinh được đứa cháu gái kia ta cũng rất thích, nhưng lại có một người cha như vậy, ta cũng rất có lỗi với bọn họ…" Lương Thiện Nhân hai tay run rẩy: "Súc sinh này từ đêm hôm trước bị ta dọa rồi tỉnh lại, không dám ngủ tiếp nữa, để ta xem xem hắn có thể chống đỡ được bao lâu."

Tiêu Vân Chước cũng nhìn ra được, Lương Thiện Nhân thật sự muốn g.i.ế.t. chết nhi tử mình!

Lúc này người ra mở cửa chính là A Toàn, hắn còn tưởng rằng Tiêu Vân Chước đang nói chuyện với nha hoàn bên cạnh nên cũng không dám hỏi nhiều, chỉ mời người vào trong.

"Chưởng qũy đang ở trên lầu… Hai ngày nay hắn vẫn luôn đang đợi ngài." A Toàn vội vàng nói.

Tiêu Vân Chước lên lầu.

Ở phía sau là Lương Thiện Nhân và Hổ Tử, hai hồn phách một già một trẻ cùng bay theo.

Lương chưởng quỹ vừa nhìn thấy Tiêu Vân Chước đến đây, đôi mắt xanh đen lập tức sáng lên, vội vàng chạy tới: "Có phải cô nương muốn mua Tề Hoan Đường của ta không?"

"Không phải, ta tới để lấy tiền. Lương chưởng quỹ, hai ngàn lượng bạc, hắn ngươi chưa quên chứ?" Tiêu Vân Chước cười hỏi.

"Không! Cha ta nói ngươi muốn mua nhà mà!" Lương chưởng quỹ

vừa nghe, lập tức sốt ruột: “Ngươi mau mua đi, cha ta nhất quyết bắt ta phải bán chỗ này lại cho ngươi! Nếu không bán cho ngươi thì ta sẽ mất mạng! Ta biết ta không phải là người tốt lành gì, ta là một súc sinh, loại người như ta mà trông giữ Tề Hoan Lâu thì sẽ làm ô uế chỗ này, ta hiểu mà, ta bán xong sẽ đi ngay!”

Giọng Lương chưởng quỹ rất sốt ruột, trong mơ hồ còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Hắn thật sự sợ hãi.

Lần đầu tiên khi cha hắn báo mộng, hắn còn tưởng do ban ngày hắn sợ hãi nên mới gặp ác mộng, sau khi uống mấy chén trà an thần xong không còn để tâm nữa.

Bởi vì đêm hôm trước ngủ không ngon giấc nên buổi trưa ngày hôm sau, hắn lại ngủ bù.

Hắn vốn tưởng rằng buổi trưa dương khí mạnh, cho dù là báo mộng thật thì cha hắn cũng không dám tới, ai mà ngờ được hắn vẫn nằm mơ!

Trong giấc mơ, cha hắn kéo tai hắn, hét thẳng vào mặt hắn, quả thực quá đáng sợ!

Chương 356

Một lần hai lần là trùng hợp, vậy thì lần thứ ba nhất định không thể là trùng hợp nữa rồi!

Đã mấy ngày nay, chỉ cần khi hắn đi ngủ thì nhất định sẽ nhìn thấy cha hắn. Mà cha hắn ở trong giấc mơ thực sự rất đáng sợ, thực sự còn khủng bố hơn cả khi còn sống, không cho hắn kịp phân trần đã vung tay đánh một trận!

Lúc đầu mắng hắn là đồ gian thương, ức hiếp mấy hài tử trong thiện đường. Sau lại bắt hắn bán thiện đường đi, hơn nữa chỉ có thể bán cho Tiêu cô nương này…

Hai ngày nay thì lại càng quá đáng hơn, mắng bằng những lời rất khó nghe, nói rằng hắn bất nhân bất hiếu bất trung bất nghĩa, không chỉ bắt hắn hòa li mà sau khi hòa li còn phải đem hết toàn bộ tiền bạc đưa cho thê nữ!

Đương nhiên hắn đều không chịu!

Cũng bởi thế, hai ngày nay sức khỏe của hắn đã kém rất nhiều.

Đại phu kê đơn thuốc, hắn đã uống, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả. Cha hắn giống như lệ quỷ vậy, không ngừng dây dưa quấn lấy hắn, căn bản không cho hắn có cơ hội thở dốc.

Hôm nay hắn cũng cố gắng tỉnh táo, nhưng luôn có lúc hắn ngủ gà ngủ gật. Chỉ cần hắn khẽ nhắm mắt lại là khuôn mặt già nua của cha hắn sẽ hiện lên trước mặt. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lấy dùi ra, sợ chính mình lại vô tình ngủ quên!

Không thể cứ tiếp tục sống như vậy được nữa!

Bán chỗ Tề Hoan Lâu này là không có vấn đề.

Dù sao thì mấy thiếu gia cũng đánh nhau bị thương trong Tề Hoan Lâu của hắn, hắn đã đắc tội không ít người, việc làm ăn sau này

nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nếu có người chịu mua thì cũng coi như hắn đỡ lỗ phần nào.

Cho nên hắn đang đợi Tiêu cô nương này tới.

Kết quả là người này lại không muốn mua?!

Vậy là cha hắn đang đùa hắn à?

“Lương chưởng quỹ, ngươi cũng thú vị thật đấy. Ngươi và ta đã ký khế ước rồi, ta tìm ngươi để đòi nợ là chuyện đương nhiên, sao ngươi có thể ép ta mua nhà được? Chỗ này của ngươi…” Tiêu Vân Chước thản nhiên liếc nhìn: “Nhà cửa cũng không tồi, nhưng mà quá lớn, vị trí ở tiền viện cũng không tốt, phía sau còn có rất nhiều hài tử cần chăm sóc nữa. Giá bán chắc chắn sẽ không thấp, ngươi thấy ta giống như người coi tiền như rác à?”

“…” Lương chưởng quỹ không hiểu, tại sao lời cha hắn nói không chính xác chứ?

“Không đắt, thật sự không đắt!” Lương chưởng quỹ nhăn nhó nói: “Tiền viện của ta được trang trí rất đẹp, ngươi cũng có thể nhìn ra được mà, còn hậu viện...Hậu viện thì quả thực…hơi phiền phức một chút, nhưng không gian rất rộng! Mấy hài tử đó ngươi cứ coi như nuôi mèo con chó con là được rồi, cho bọn chúng làm việc gì đó, sẽ luôn có ích mà, nếu thật sự không được nữa thì cứ đuổi đi! Tiêu cô nương, ngươi cứu ta với, chỗ này của ta chỉ có thể bán được cho ngươi thôi!”

“Đừng, không thân không thích, tại sao ta phải cứu ngươi?” Tiêu Vân Chước lập tức lùi về phía sau một bước.

Nhà thì phải mua, nhưng cũng không thể quá gấp.

“Lương chưởng quỹ, chẳng lẽ ngươi đã quên rằng đệ đệ ta bị thương ở chỗ của ngươi sao? Trước đó đã nói rõ ràng rồi, ngươi phải chịu đau đớn gấp mười lần đệ đệ của ta. Mà ta nghe nói mấy bữa nay sức khỏe ngươi không tốt, có thể không trụ được lâu nên ta mới vội vàng tới đây đòi nợ trước khi ngươi chết, miễn cho ngươi chết rồi mà ta còn chưa thu nợ được, ngươi thấy đúng

không?” Tiêu Vân Chước nói giọng vô tình.

“…” Lương chưởng quỹ trừng mắt nhìn nàng.

Lời này, là nghiêm túc sao?

Bộ dáng này của hắn giống như một con ma bệnh quanh năm không thấy ánh sáng! Đã mấy ngày nay hắn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo khó chịu không nói nên lời!

Hắn đã xui xẻo vậy rồi, thế mà còn muốn đánh hắn nữa à?

Tiêu Vân Chước lấy khế ước đã ký ngày ấy ra, chậm rãi vuốt phẳng rồi đặt trên bàn: “Giấy trắng mực đen, còn có người làm chứng nên ngươi không thể quỵt nợ được.”

Lương chưởng quỹ nhớ tới công tử bị đánh đến thảm kia…

Nếu như đánh hắn gấp mười lần như thế, liệu hắn có còn giữ mạng được không?

Lương chưởng quỹ chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Người trước mắt chính là tiểu thư quan gia, đừng nói là hắn đã ký khế ước, cho dù chưa ký thì hắn cũng không thể đấu lại được.

Chương 357

Ngay sau đó, Lương chưởng quỹ trực tiếp quỳ phịch trên mặt đất: "Quý nhân tha mạng! Ta chỉ làm ăn thôi, không nghĩ rằng lệnh đệ sẽ bị thương, xin ngài bỏ qua cho tiểu nhân đi! Ngài đại nhân đại lượng, vừa nhìn đã biết là tiên nữ hạ phàm, sao có thể so đo với một phàm phu tục tử toàn thân hôi hám như ta được…"

"Không được." Tiêu Vân Chước lạnh lùng nói: "Đã thỏa thuận trước đó rồi thì phải thực hiện."

"…" Lương chưởng quỹ ngừng khóc: "Ta, ta sẽ trả tiền, ta sẽ trả thêm tiền…"

"Tiền làm sao có thể mua được nỗi đau đớn mà đệ đệ ta phải chịu?" Tiêu Vân Chước lại nói.

Lương chưởng quỹ cảm thấy như bầu trời sắp sụp xuống, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta, ta sẽ tặng Tề Hoan Lâu này lại cho ngươi! Ta không cần tiền, không cần tiền còn không được sao?"

Nói hắn là gian thương, theo hắn thấy, gian thương chân chính là tiểu thư nhà giàu này mới đúng!

"Ngươi cảm thấy ta dám lấy đồ miễn phí sao?" Tiêu Vân Chước tiếp tục giả ngu.

Đầu Lương chưởng quỹ ong ong, nhất thời không rõ rốt cuộc thì người này muốn làm cái gì, nếu như cứ nhất quyết đánh hắn thì... căn bản không cần phải nói năng nhiều lời thế này, cứ trực tiếp bảo nha hoàn lợi hại đứng phía sau nàng động thủ là được…

Hắn quỳ gối ở đó, trong mắt lộ ra vẻ bối rối và cảnh giác: "Quý nhân…Rốt cuộc thì quý nhân muốn làm gì? Cầu ngài nói cho dứt khoát luôn đi…Trong tay ngài, ta cũng không còn đường thoát nữa rồi, cho dù ngài nói gì thì đương nhiên ta phải đồng ý…"

Không thể không nói, đầu óc của Lương chưởng quỹ này cũng

không tệ lắm.

Bản chất con người không được sử dụng đúng con đường.

“Tề Hoan Lâu ở trong tay ngươi, từ một thiện đường đang yên đang lành lại trở nên chướng khí mù mịt, hậu viện có rất nhiều thứ cần phải phá bỏ xây lại. Cửa hàng ở phía trước mặc dù lộng lẫy đó nhưng vị trí lại không tốt, cho nên nhiều nhất ta chỉ có thể bỏ ra sáu ngàn lượng để mua thôi.” Cuối cùng Tiêu Vân Chước cũng vào thẳng vấn đề.

“???” Lương chưởng quỹ không hiểu gì cả.

Tặng nàng thì nàng không lấy, lại cứ nhất quyết phải bỏ tiền?

Chắc là quý nhân này bị mất trí rồi…

“Đây chỉ là giá của Tề Hoan Lâu, không thể lẫn lộn với mấy thứ khác.” Tiêu Vân Chước tính rất rõ ràng: “Còn về phần món nợ mà ngươi còn nợ ta, ngươi có hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, cứ làm theo khế ước, sống hay chết thì đã có số rồi. Nhưng ngươi cứ yên tâm, nha hoàn của ta rất lợi hại, có thể đảm bảo cho ngươi còn một hơi thở, để cho ngươi trở thành một người thực vật.”

Lương chưởng quỹ vội vàng lắc đầu.

“Lựa chọn thứ hai chính là ta và ngươi lại ký thêm một khế ước khác nữa.” Tiêu Vân Chước thản nhiên nói: “Nếu ta mua lại nơi này, cũng cần phải có người giúp đỡ trông coi, ngươi làm chưởng quỹ cho ta trong vòng hai mươi năm.”

Tuy rằng lấy được Tề Hoan Lâu mà không tốn một đồng nào là chuyện tốt, nhưng Lương Thiện Nhân đã khuất còn đáng được tôn trọng hơn tiền bạc.

Lương Thiện Nhân chỉ có một nhi tử, bậc làm phụ mẫu đều muốn con cái mình khỏe mạnh, hạnh phúc, nhưng Lương Thiện Nhân bây giờ đã bị ép đến độ hận không thể g.i.ế.t. chết chính nhi tử

của mình, cho dù sau này có trở lại dưới kia thì nhất định cũng không yên tâm.

“Ngươi muốn ta làm chưởng quỹ?” Lương chưởng quỹ cảm thấy đầu óc mình không xoay chuyển kịp.

“Làm chưởng quỹ dưới quyền của ta, ngươi không thể giống như trước kia được nữa. Với cái khả năng trục lợi của ngươi, nếu đặt ở nơi khác thì ta không ngăn cản, nhưng nếu áp dụng trên người mấy hài tử ở hậu viện thì ta sẽ có cách riêng của mình để đối phó với ngươi. Hai phương pháp này tùy ngươi lựa chọn, ta sẽ cho ngươi thời gian là một nén nhang. Khi hết thời gian đó, ta sẽ coi như là ngươi lựa chọn phương án thứ nhất, ngươi cứ đứng ra chịu đánh đi.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Lương chưởng quỹ mấy hôm nay bị cha mình liên tục báo mộng, có lẽ hắn cũng sẽ có chút hiểu biết về chuyện quỷ hồn…

Cho nên sau này khi hắn làm chưởng quỹ, có lẽ sẽ càng dễ dàng tiếp thu mấy việc liên quan đến quỷ hồn đó…

Hơn nữa, người này đã bị cha mình tra tấn như vậy, sau này đương nhiên sẽ phải kiêng dè bản lĩnh của nàng, hẳn cũng sẽ không còn dũng khí để chơi xấu nữa.

Chương 358

Lúc Lương Thiện Nhân vẫn còn sống, Lương chưởng quỹ vẫn là một người bình thường, không làm chuyện gì quá đáng. Sau này không còn người trông chừng mới trở nên không kiêng nể gì như vậy.

Về mặt tài vận, hắn cũng khá may mắn. Nếu chỉ mua cửa hàng rồi mặc kệ hắn như vậy thì tất sau này hắn sẽ vì sự giàu có của mình mà làm hại người khác.

Thay vì thả tai họa này ra, không bằng tận dùng để làm việc khác tốt hơn.

Tiêu Vân Chước không nói thêm nữa, im lặng tính thời gian. Lương chưởng quỹ nhìn Tiêu Vân Chước, lại nhìn nha hoàn đứng phía sau nàng, gấp như thể kiến bò trên chảo nóng.

Lại không hề cảm thấy buồn ngủ, cứ đi qua đi lại không ngừng.

Làm chưởng quỹ? Thật ra thì hắn không sợ, nhưng tiểu thư này vừa nhìn đã biết là một người âm hiểm độc ác, một tờ khế ước mà gần như có thể g.i.ế.t. chết hắn. Nếu như hắn rơi vào tay nàng thì cuộc sống sau này nhất định sẽ rất khó khăn…

Nhưng nếu không đáp ứng, chỉ sợ hắn không còn được nhìn thấy mặt trời mấy ngày nữa.

“Đại sư, ngài đây là bởi vì ta nên mới giơ cao đánh khẽ phải không? Tên khốn kiếp này…hắn chết còn chưa hết tội mà!” Lương Thiện Nhân lại lau nước mắt.

Dù sao cũng là thân nhi tử của ông ấy, so với để nhi tử tự đi tìm chết thì đương nhiên ông ấy hy vọng hắn có thể sống một cuộc sống tử tế.

“Cái này cũng không hẳn chỉ vì ngươi thôi đâu. Ta thấy mấy hài tử ở thiện đường nhìn thấy hắn giống như chuột thấy mèo, nếu ta

trực tiếp tiếp quản thì còn phải tìm cách để trấn an bọn họ. Bây giờ chính hắn gây tội lỗi thì phải tự mình gánh vác đi, lúc trước ngược đãi mấy hài tử thế nào thì sau này lại phải tìm cách bồi đắp thế ấy." Tiêu Vân Chước cũng không hề kiêng dè Lương chưởng quỹ, nói chuyện với quỷ hồn ở bên cạnh.

Lương chưởng quỹ sửng sốt.

Hắn không biết Tiêu Vân Chước đang nói chuyện với ai.

Nhưng ý tứ trong lời nói này thì hắn hiểu được một chút.

"Ta biết nhi tử này của ta còn có thể sống lâu nữa, nhưng mà…từ chuyện này ta đã nhìn ra được, không thể trông cậy vào hắn tự sửa đổi bản tính của mình. Nếu hắn hiểu chuyện, sau này nghe lời ngài thì ta cũng có thể yên tâm mà đi. Nhưng nếu hắn lựa chọn bị đánh…cho dù ngài không đánh chết hắn nhưng ta thì có thể, ta nhất định không để cho hắn tiếp tục hại người. Chờ xuống dưới đó rồi, bất kể là hình phạt nào ta cũng đều chấp nhận." Lương Thiện Nhân hạ lời hung ác.

"Ta thỉnh ngươi lên đây chỉ là để ngươi dạy cho hắn một bài học chứ không phải là bảo ngươi tự bồi mình vào. Ngươi cũng đừng vội như thế, tài vận và tuổi thọ của hắn quả thật không tồi, nhưng số mệnh của hắn cũng có thể sửa được, chẳng qua phải tốn một chút công sức thôi. Nếu ngươi thật sự buông bỏ được thì ta cũng có thể giúp ngươi một chút." Tiêu Vân Chước nể mặt một thân công đức của Lương Thiện Nhân, cũng hào phóng một lần.

Trên đời này người có lòng lương thiện rất nhiều, nhưng cả tấm lòng và hành động đều tốt đẹp thì cũng ít thấy.

"Ngươi…ngươi đang nói chuyện với ai thế?" Lương chưởng quỹ sợ hãi.

Nói xong, hắn còn tự tát mình hai cái.

Hắn lại đang nằm mơ sao? Cha hắn vẫn còn ở đây à? Nhưng tại sao hắn lại không nhìn thấy cha hắn!

“Suy nghĩ nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu.” Bộ dáng không thèm để ý của Tiêu Vân Chước càng khiến lòng người thêm ớn lạnh.

“Có phải ngươi có thể nhìn thấy cha ta không? Là ngươi bảo cha ta lên đây đánh ta à?” Lương chưởng quỹ càng nghĩ càng sợ hãi: “Đúng là thế rồi…Bằng không thì sao có thể trùng hợp như thế được, ta vừa mới gặp ngươi xong thì buổi tối liền nằm mơ thấy cha ta, cha ta còn muốn bán nhà cho ngươi nữa…Ngươi biết tà thuật!”

“…” Tiêu Vân Chước trừng mắt nhìn hắn.

“A…Đồ khốn nạn!” Lương Thiện Nhân chỉ cảm thấy không muốn nhìn thêm.

Giờ phút này Lương chưởng quỹ như sắp phát điên, cả đời này hắn chưa bao giờ phải chịu một đòn nặng nề như vậy, hơn nữa sự lựa chọn trước mắt đã sắp đến gần rồi…

Hắn không còn đường lui nữa.

Hai lựa chọn… không có lựa chọn nào là con đường dễ đi!

Chương 359

Một bên là bị đánh thành người thực vật lại còn bị cha mang đi, một bên nữa là rơi vào tay nữ nhân đáng sợ này, sau này sống cuộc đời sống không bằng chết!

“Ta…Ta ở đây làm chưởng quỹ…” Chọn tới chọn lui, Lương chưởng quỹ giãy dụa rồi chọn vế sau.

Hắn không biết liệu nữ tử này có thể g.i.ế.t. hắn hay không.

Nhưng cha hắn là một người tốt bụng, vì mấy hài tử trong thiện đường mà thực sự có thể g.i.ế.t. chết hắn.

“Được.” Tiêu Vân Chước gật đầu: “Hai mươi năm, mỗi tháng hai lượng bạc, làm tốt sẽ thưởng thêm. Tề Hoan Lâu này vốn là sản nghiệp của cha ngươi, mà ta đã bàn bạc với cha ngươi rồi. Tiền ta bỏ ra mua nhà này cần phải giao tận tay cho thê tử và nữ nhi của ngươi, ngươi chỉ cần phụ trách ký tên là được rồi.”

“…” Lương chưởng quỹ mặt xám mày tro, lúc này quả thật không nói nên lời.

Quả nhiên cha hắn và nữ nhân này cùng một phe với nhau.

Hắn bại trận hoàn toàn, chỉ có thể cụp mi rũ mắt ký tên, lại giao hai ngàn lượng bạc còn nợ cho Tiêu Vân Chước.

“Ta nghe lời ngươi hết, ngươi có thể bảo cha ta đừng quấn lấy ta nữa được không?” Lương chưởng quỹ sợ hãi hỏi.

“Chỉ cần ngươi đáp ứng mọi yêu cầu của cha ngươi thì tự nhiên ông ấy sẽ rời đi.” Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Thiện đường mà Lương Thiện Nhân lo lắng đã không còn việc gì, nhưng ông ấy vẫn không thể yên tâm về thê tử và nữ nhi của Lương chưởng quỹ. Hiện giờ ông ấy đang muốn nhi tử và con dâu hòa ly, không chỉ như thế, lão nhân còn muốn đứa con hoang đàng

này giao hết gia sản cho con dâu và cháu gái…

Đối với nhi tử này, ông ấy không hề có chút tín nhiệm nào hết.

Lương Thiện Nhân đã nghĩ rất rõ ràng, nhi tử làm chưởng quỹ ở đây sẽ không bị chết đói, nhưng cháu gái của ông ấy thì chưa chắc…

Tiêu Vân Chước vừa nói như vậy, Lương chưởng quỹ liền trưng vẻ mặt đau khổ, muốn cười cũng không cười nổi.

Ngay sau đó, Lương chưởng quỹ cố lê thân thể rã rời buồn ngủ của mình, đưa thê tử và nữ nhi tới đây.

Bốn người, cả thê tử và nữ nhi đều nhìn Lương chưởng quỹ bằng ánh mắt sợ hãi, co rúm người lại, tỏ vẻ rất bất an.

Tiêu Vân Chước cũng không nói nhiều, sau khi đã làm xong khế ước mua bán, liền giao ngân phiếu sáu ngàn lượng bạc cho vị phụ nhân kia.

Lương chưởng quỹ cố gắng hết sức quay đầu sang chỗ khác, cũng không dám nhìn số bạc vốn thuộc về hắn kia nữa, sợ rằng mình tiếc của mà xông tới giành…

Sau khi mọi thủ tục đã hoàn tất thì trời cũng đã tối, Tiêu Vân Chước lúc này mới quay trở về khách điếm, nhưng Lương Thiện Nhân vẫn chưa dừng lại. Sau khi Lương chưởng quỹ ngủ say, ông ấy lại chạy tới nói cho hắn một trận.

Đã nhiều lần gặp cha mình nên lúc này Lương chưởng quỹ cũng không còn ngạc nhiên nữa.

Chỉ ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, nhìn cha đang cầm thước dặn dò.

“Tuy rằng ngươi không g.i.ế.t. người, nhưng chính bởi vì sự tàn nhẫn và lơ là của ngươi mà khiến cho hài tử trong thiện đường này phải chết! Tội lỗi lớn như vậy, vốn ngươi phải đền mạng rồi, nếu không phải lúc ta còn sống làm rất nhiều chuyện tốt, đại sư

cảm thấy ta đáng thương nên mới buông tha cho ngươi như vậy!”

“Cho nên ngươi phải nghe lời ta, hai mươi năm tới đây nhớ phải thành thật làm việc. Đại sư chính là phụ mẫu tái sinh của ngươi, nếu ngươi còn không nghe lời, ta sẽ thỉnh đại sư nghiêm khắc dạy dỗ ngươi! Trên đời này còn có rất nhiều oan hồn lệ quỷ, ngươi thậm chí còn không có cơ hội đầu thai chuyển thế đâu!”

“Về phần thê tử và nữ nhi của ngươi… nếu nàng đồng ý hòa li thì hòa li, ngươi không được ngăn cản. Toàn bộ sản nghiệp trong nhà phải giao cho bọn họ, từ nay về sau, ngươi cứ coi như mình là một người xuất gia. Nếu như ngươi còn phạm lỗi gì nữa, nhất định ta sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Suốt cả một đêm, ma âm lọt vào tai.

Lương chưởng quỹ cảm thấy giấc ngủ của mình lần này vô cùng thống khổ.

So lại thì Tiêu Vân Chước thoải mái hơn nhiều, khế đất khế nhà đều đã có, bước tiếp theo chính là cải tạo lại Tề Hoan Đường.

Tiêu Vân Chước vui vẻ bắt đầu thu xếp, bước đầu tiên là hạ tấm biển Tề Hoan Đường xuống. Tiêu Văn Yến nhờ người cõng, một bước không rời đi theo Tiêu Vân Chước, muốn nhìn xem nàng muốn làm gì.

Chỉ là khi nhìn thấy nàng khí thế ngất trời thay đổi hết toàn bộ Tề Hoan Đường, Tiêu Văn Yến chỉ cảm thấy đầu mình bị tin tức này làm cho choáng váng…

Chương 360

Cảm giác yêu thích của Tiêu Vân Chước đối với Tề Hoan Đường phảng phất đã vượt qua nhà của Tiêu gia.

Lúc nàng quản Tiêu gia, thái độ của nàng rất khiêm tốn ngoan ngoãn, quy quy củ củ, chỉ làm theo quy tắc chứ không hề tỏ ra quá vui vẻ. Nhưng lúc này trong mắt nàng lóe lên tia sáng, vui vẻ đi dạo quanh tiền viện hậu viện, lại gọi thêm mấy gia đinh người hầu của Tiêu gia đến dọn dẹp Tề Hoan Lâu từ trong ra ngoài.

Tiêu Văn Yến chỉ mới nhìn thấy cảm xúc của nàng như thế này một lần.

Lúc trước khi đại tỷ bày sạp hàng, nàng cũng có mấy phần tự tại, trên người mang theo một loại linh khí khó diễn tả bằng lời, vừa tùy ý vừa thần bí, nhẹ nhàng mà lại phóng khoáng.

“Ngươi thích cửa hàng này đến vậy à?” Tiêu Văn Yến rất khó hiểu.

Chỗ này cũng không có gì đặc biệt cả mà, phải không?

“Đúng vậy, cửa hàng đắt như vậy nên đương nhiên phải thích rồi.” Trên mặt Tiêu Vân Chước nở nụ cười, cực kỳ bận rộn nên trả lời câu hỏi của Tiêu Văn Yến cho có lệ.

Tiêu Văn Yến nhíu mày: “Vậy ngươi định dùng cửa hàng này làm gì? Có phải ngươi đã từng nói rằng thiện đường không nên dùng để buôn bán…”

Hắn không hiểu, chẳng qua chỉ là một cái cửa hàng mà thôi, cũng không có gì to tát lắm mà?

“Lương chưởng quỹ vì để phục vụ các thiếu gia các ngươi mà bố trí rất nhiều đồ kỳ lạ ở hậu viện, mấy thứ này có thể giữ lại cũng được, để cho mấy hài tử ở thiện đường chơi. Ta sẽ nhờ người đến tu sửa mấy gian nhà mà bọn họ ở lại, để bọn họ có thể ở thoải mái hơn một chút. Ở giữa tiền viện và hậu viện thì xây thêm một bức

tường ngăn, giữ lại một cánh cửa nhỏ là được rồi. Tiểu lâu hai tầng ở phía trước thì không cho phép bọn họ ra vào, chỗ đó ta dùng để tiếp đãi khách hàng, hai bên không ảnh hưởng gì nhau…"

"Khách hàng nào? Ngươi đã định bán cái gì chưa?" Tiêu Văn Yến vô cùng tò mò.

"Đoán mệnh xem quẻ, trừ tà tránh hung, không phải trước kia ngươi đã từng gặp rồi sao?" Tiêu Vân Chước thản nhiên nói, sau đó lại nhìn ra cửa suy nghĩ: "Vậy thì đặt tên là – Độ Linh Các."

"…" Tiêu Văn Yến ngơ ngác nhìn nàng.

Cậu đã từng nhìn thấy đại tỷ bày sạp hàng, nhưng cậu lại không ngờ rằng người này mua một cửa hàng có giá trị như vậy chỉ để làm kinh doanh đoán mệnh!

Thấy dáng vẻ nàng kích động và vui vẻ như vậy, Tiêu Văn Yến không biết nên nói gì.

Cậu vốn tưởng rằng mình sẽ chán ghét vẻ tự cho là đúng của nàng, nhưng nhìn nàng vui vẻ như vậy, cậu lại nhịn không được vui lây…Thậm chí, cậu còn có phần ngưỡng mộ thái độ muốn gì làm nấy của nàng, quyết đoán và dứt khoát, vừa bí ẩn lại vừa kỳ quái.

Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ rằng đại tỷ của mình lại là người thế này.

Lại nhớ lại những lời mà mẫu thân đã nói…

Ích kỷ, dơ bẩn, thô tục? Không có, hoàn toàn không có…

Lúc này, trong lòng cậu, hình tượng mẫu thân phảng phất như bị phủ một lớp bụi…nhất định là đầu óc cậu đã bị bệnh rồi!

Lúc Tiêu Vân Chước làm những việc này, nàng cũng không hề tránh né Tiêu Văn Yến. Cậu muốn đi theo bên cạnh nhìn thì cứ tùy cậu. Sau một ngày sắp xếp, đến buổi tối, Tiêu Vân Chước cũng đã nắm hết tình huống của mấy hài tử sống trong thiện đường này.

Trong thiện đường này cũng không có nhiều hài tử lắm.

Ban đầu Lương Thiện Nhân cũng không nhận quá nhiều hài tử, dù sao thì thiện đường cũng mới vừa thành lập, mọi thứ vẫn chưa toàn diện, hài tử nhiều quá cũng không chăm sóc được tốt.

Khi Lương Thiện Nhân qua đời, ở đây chỉ có khoảng hai mươi người. Sau khi Lương chưởng quỹ tiếp nhận Tề Hoan Đường, hắn biết được rằng nếu số lượng hài tử mà thiện đường thu nhật đạt tới tiêu chuẩn thì có thể được giảm thuế nên hắn giả vờ rộng lượng nhận thêm rất nhiều hài tử, phần lớn tuổi từ sáu đến mười tuổi.

Hài tử ở độ tuổi này vừa không quá lớn để dễ bề dạy bảo, cũng không quá nhỏ để có thể làm được một số công việc.

Hiện giờ bên trong có tổng cộng bảy mươi tám hài tử cần được chăm sóc, ngoài ra còn có mười mấy hài tử đã trưởng thành, tuổi từ mười lăm đến hai mươi tuổi, giống như A Toàn, đều đang làm việc vặt ở trong đó.

Tiêu Vân Chước cũng gặp được đệ đệ của Hổ Tử, một thiếu niên khoảng chừng mười mấy tuổi, bị câm.

Tiêu Vân Chước trực tiếp gọi người đến trước mặt: “Cha nương và huynh trưởng của ngươi lúc còn sống đã để lại cho ngươi một căn nhà, cách thiện đường cũng không xa lắm. Ngày mai ta sẽ cùng ngươi đi tới đó, tìm lại tài sản mà cha nương ngươi để lại giao cho ngươi, đến lúc đó ngươi muốn đi hay ở là do chính ngươi quyết định.”

Chương 361

Tiền bạc mà cha nương Hổ Tử để lại không khó tìm, trước đó nàng đã tính một quẻ, hẳn là ở góc bếp, có lẽ là bị cỏ khô hoặc gạch che lại, chỉ cần đào lên là được.

Người câm kia co rúm người lại, lắc lắc đầu.

Tiêu Vân Chước biết, người này là bị Lương chưởng quỹ làm cho sợ hãi.

“Ngươi yên tâm, cho dù cha nương ngươi không còn nữa nhưng vẫn còn người thân trong tộc. Người nhà ngươi đã đi lâu như vậy rồi, thế mà nhà cửa vẫn còn được giữ gìn ở đó, đó là bởi người thân trong tộc đều là người tử tế. Nếu ngươi trở về, dù không được người khác chăm sóc nữa nhưng cũng sẽ không bị ức hiếp. Ngươi phải biết rằng không phải là ngươi không có đường lui, ngươi đã trưởng thành rồi, hoàn toàn có đủ khả năng sống một cuộc sống bình thường, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.” Tiêu Vân Chước giải thích.

Đệ đệ bị câm của Hổ Tử vẫn luôn lo rằng nếu rời khỏi đây thì cậu sẽ chết.

Trước đây Hổ Tử vẫn muốn đệ đệ rời khỏi đây, nhưng hiện tại thiện đường đã trở thành của Tiêu Vân Chước, Hổ Tử không cần phải lo lắng nữa, Tiêu Vân Chước có thể giúp chuyển lời.

Những hài tử trong này vẫn còn nhỏ tuổi, lại bị Lương chưởng quỹ che mắt nên không thể đưa ra phán đoán chính xác được.

Tiêu Vân Chước không thúc giục cậu lập tức quyết định mà chỉ giải thích vấn đề rõ ràng hơn một chút.

Một lúc sau, Lương chưởng quỹ cũng tới.

Hắn vừa xuất hiện, mấy hài tử đều im lặng, lần lượt cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn hắn, Lương chưởng quỹ "rầm" một tiếng quỳ phịch xuống đất, lại tự tát mình một cái khiến cho Tiêu Vân Chước đang đứng xem bên cạnh giật nảy mình: "Ta sai rồi! Ta là đồ khốn kiếp! Trước kia cứ ức hiếp các ngươi như vậy, đều là lỗi của ta! Ta đã thề rằng sau này tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa, hơn nữa…hơn nữa Tề Hoan Lâu này của ta…Không không không, Độ Linh Các này không còn là của ta nữa, sau này thì ta không thể ức hiếp các ngươi được nữa nên các ngươi không cần phải sợ hãi như vậy…"

Chỉ mấy câu nói đơn giản làm sao có thể bù đắp được cho những áp bức mà bọn họ đã phải chịu đựng bao nhiêu năm qua.

Tiêu Vân Chước cũng không ngăn cản hắn tỏ rõ thái độ của mình, nàng không thể kiểm soát được cách hành xử của người này cũng như hắn một lần nữa làm người như thế nào…

Nàng chỉ quan tâm đến kết quả.

Cho nên chờ khi mấy hài tử rời đi, Tiêu Vân Chước cũng nói thẳng với Lương chưởng quỹ: "Sau này ngươi cứ chăm lo chi phí cơm ăn áo mặc cho bọn họ. Nếu có cắt xén, uy hiếp hay đánh chửi thì ta cũng không phạt ngươi phải đưa bạc đâu."

Lương chưởng quỹ nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi lại nghe Tiêu Vân Chước nói tiếp: "Bản lĩnh của ta thì ngươi cũng đã thấy rồi, nếu ngươi có phạm phải những chuyện mà ta nói thì ta sẽ thỉnh người khác đến dạy ngươi những nguyên tắc sống."

Lương chưởng quỹ giật mình, người khác sao? Ai…

"Mấy hài tử ở phía sau, chúng cũng có cha nương, có thân thích, cha ngươi cho ngươi một cơ hội để làm lại cuộc đời, nhưng cha nương đã qua đời của mấy hài tử này liệu có thể cho ngươi cơ hội nữa không, cái đó cũng không chắc." Tiêu Vân Chước lại nói.

"!!!" Khuôn mặt của Lương chưởng quỹ lại run rẩy.

Ý của chủ nhân là…Lần này là gọi cha hắn tới, còn lần sau sẽ gọi cha của mấy cô nhi kia lại đây báo thù sao?

Hắn ngược đãi mấy hài tử này, vậy thì mấy cha nương kia có thể nào buông tha cho hắn được? Chỉ sợ hận không thể xé xác hắn ra, ăn sạch sẽ không còn một mảnh!

Trình độ đáng sợ của người chết còn vượt xa hơn nhiều so với người sống.

Chỉ mấy câu nói của Tiêu Vân Chước gần như đã xua đi một chút tâm địa gian xảo còn sót lại trong lòng Lương chưởng quỹ.

Sức khỏe hắn còn chưa khôi phục lại, hôm nay lại kéo lê thân xác ốm yếu này đi làm những việc theo ý của cha, đến bây giờ toàn thân vẫn không có sức lực, buồn ngủ nhưng chưa dám ngủ…

Cả đời này hắn không muốn gặp lại quỷ nữa đâu!

Chương 362

Lương chưởng quỹ vốn dĩ đang khó chịu vì trong một ngày mình mất đi tất cả, thành một đầy tớ bị người khác quản chế, bây giờ bị Tiêu Vân Chước nói như này, cũng không có tâm tư mà suy nghĩ nhiều.

Bảo mệnh quan trọng hơn.

Tiêu Văn Yến nghe tỷ tỷ nhà mình dọa người, sống lưng cũng phát lạnh.

Cậu không biết rốt cuộc đại tỷ khiến Lương chưởng quỹ gặp quỷ như thế nào, nhưng... cũng không dám đi hỏi nhiều.

Bất kể nói thế nào, đại tỷ có thể trong thời gian ngắn như vậy, khiến cho một gian thương còn ngoan ngoãn hơn so với con thỏ, điểm này cậu không làm được, nghĩ như vậy, nếu như đại tỷ muốn đối phó với cậu...

Dễ như trở bàn tay à? Dù sao cậu còn nhỏ tuổi, so với Lương chưởng quỹ còn không sợ hãi sao...

Tiêu Văn Yến yên lặng quyết định, về sau vẫn nên ngoan ngoãn một chút.

Tiêu Vân Chước mỗi ngày đều đi qua đi lại giữa Tiêu gia và Độ Linh Các, hơn nửa tháng, Độ Linh Các đã được tu sửa lại toàn bộ, lão thái thái cũng biết nàng ở bên ngoài làm một cửa hàng, cũng không hỏi nhiều.

Ngược lại là Oanh cầm sư và Lâm phu tử khi biết phía sau Độ Linh Các còn có một thiện đường, đều muốn tới nhìn một chút.

Sau khi hai người bọn họ quen biết nhau, một người đọc sách một người đánh đàn, ở chung trong phủ vô cùng vui sướng, nhưng các nàng đều từng phiêu bạt khắp nơi, số mệnh long đong, cho nên đối với những đứa nhỏ trong thiện đường này, cũng có rất nhiều ý tốt,

sau khi Độ Linh Các khai trương, hai người vô cùng để ý.

Nhìn thấy trong thiện đường còn có một vài đứa nhỏ khiếm khuyết, hai người lại càng không đành lòng, sau khi hỏi ý kiến của nàng, đã quyết định sau này mỗi tháng sẽ tới đây mấy lần, lên lớp cho những đứa nhỏ này.

Tiêu Vân Chước đương nhiên là sẽ không ngăn cản, thậm chí còn vui mừng khôn xiết.

Đối xử với những đứa bé này, không phải cho phần cơm ăn là gọi là dưỡng dục, tiếp nhận thiện đường, dĩ nhiên cũng phải tìm người đến dạy.

Nhưng Tiêu Vân Chước cũng không tính mở rộng quy mô nhân số của thiện đường, nàng quyết định vẫn làm giống như lúc Lương Thiện Nhân còn sống thì sẽ càng tốt hơn, không cố định số người, nếu như gặp được, mà đối phương cần thì thu nhận.

Nếu như nhân số hàng năm gia tăng, vậy thì tiểu thiện đường này cũng không chứa nổi.

Lúc trước Lương chưởng quỹ dùng phương thức uy hiếp dụ dỗ cộng thêm lừa gạt, thì lại càng không có nữa rồi.

Sau khi Tiêu Vân Chước sắp xếp nơi ở cho Oanh cầm sư và Lâm phu tử xong, thì đến phía trước, sắp xếp những đơn đặt hàng đã đăng ký trước kia thành một tập.

"Đại tỷ, bài vở ta làm xong rồi..." Tiêu Văn Yến ngoan ngoãn nói.

Đầu cậu co lại như con chim cút, không dám thở mạnh, cẩn thận đưa bài văn cho Tiêu Vân Chước nhìn.

Tiêu Vân Chước buông công việc trong tay xuống, nhận lấy để xem.

Hoắc phu tử đưa ra đề bài là "đọc sách, lập thế", bảo cậu viết cảm nhận của chính mình.

Với độ tuổi của cậu, cũng không viết ra được cảm ngộ quá thâm sâu, nội dung viết lúc trước, mục đích chính là biểu lộ rõ năng lực của mình, truyền thừa huyết mạch... Xuyên suốt bài văn cũng không tìm thấy bao nhiêu đại nghĩa, mấy ngày nàng gò bó người ở trong thiện đường, thái độ của cậu quả thực đã có chút thay đổi, bắt đầu biết trân quý điều kiện của chính mình.

Mà Tiêu Văn Yến lại vô cùng lo lắng lúc nàng đang đọc bài văn.

Bởi vì, mấy ngày nay, cậu đã bị đại tỷ đả kích.

Ban đầu cậu cho là đại tỷ không đọc được bao nhiêu sách, mấy ngày nay còn đặc biệt khoe khoang một chút những thứ trước đó đã học được ở chỗ Hoắc phu tử, định cứu vãn chút mặt mũi của mình, nhưng ai biết... chính là bị đại tỷ ngược thảm.

Còn có Lâm phu tử này, lúc nghe thấy cậu ba hoa chích choè, ánh mắt nhìn đại tỷ tràn đầy cảm thông.

"Lần này ngược lại là tiến bộ hơn so với trước đó một chút, yêu cầu của tam biểu thúc Hoắc gia đối với ngươi không cao, ngươi bớt kiêu căng đi một chút thì ông ấy sẽ đối xử với ngươi bằng con mắt khác." Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu: "Mặc dù thân thể ngươi còn chưa khôi phục tốt, nhưng không thể trì hoãn việc đọc sách, hôm nay ta đi gặp Hoắc tam thúc với ngươi."

Chương 363

"A! Ngươi cũng đi cùng à..." Tiêu Văn Yến vừa thả lỏng một chút, lại khẩn trương nói.

"Phụ mẫu không ở đây, nếu như về sau ông ấy còn muốn dạy ngươi, về tình về lý, ta cũng phải đến thăm hỏi một chút, vì sao ngươi lại lo lắng?" Tiêu Vân Chước không hiểu.

Hiện tại nàng cũng không đánh người.

"..." Tiêu Văn Yến gãi đầu.

Trong lòng cũng thật sự không hiểu...

Thời gian chung sống với nàng càng lâu, thì lại e ngại nàng càng sâu, nhất là khi ý thức được bản thân mình không sánh bằng nàng, loại cảm giác chênh lệch kia càng khiến cho cậu không có sức lực, cũng không dám ồn ào.

"Bây giờ chắc là Hoắc phu tử đang ở thư viện ở kinh thành... Ta sợ ngươi đến nơi đó không quá quen." Tiêu Văn Yến nhỏ giọng nói ra.

"Ngươi không cần quan tâm." Tiêu Vân Chước khăng khăng muốn đi.

Cũng không hoàn toàn là vì Tiêu Văn Yến.

Tiêu Vân Chước rút ra một trang giấy trong "sổ đặt hàng" đã sắp xếp xong, nhét vào trong ngực.

Thấy Tiêu Vân Chước đã ra quyết định, Tiêu Văn Yến cũng biết mình không ngăn cản được, hai tên người hầu đỡ hai bên trái phải, ngoan ngoãn lên xe ngựa, cậu đã gãy mất xương sườn, ngón chân cũng bị gãy, đại phu nói ít nhất phải hai ba tháng mới có thể khỏi được, hiện tại cậu không tiện đi lại, thậm chí ngay cả thở cũng đau dữ dội, lúc ra khỏi cửa, lại càng phải cẩn thận.

Cũng may đại tỷ cũng không phải vô cùng vô tình, đặc biệt điều hai tên người hầu biết chút quyền cước ở trong nhà tới, bảo vệ xung quanh cậu, tránh cho cậu gặp chuyện bất ngờ, thương tổn càng thêm thương tổn.

Thư viện ở kinh thành có điều kiện rất tốt, vì để tránh bỏ lỡ mất Hoắc phu tử, cho nên hai người đến nơi ở dưới chân núi trước.

Quả nhiên Hoắc phu tử không ở nhà.

Nhưng trong nhà lại có người ngoài.

Tiêu Văn Yến nhìn một đôi nam nữ xa lạ trong viện tử của Hoắc phu tử, trong mắt bối rối: "Các ngươi là ai? Vì sao ở trong nhà Hoắc phu tử?"

Nam tử đối diện khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, rất tuấn tú, chỉ là ngũ quan nhìn cũng không phải quá linh động, tướng mạo ngay thẳng, khiến cho người ta liếc nhìn một cái là biết người này có tính khí bướng bỉnh.

Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua, lập tức nói: "Chắc hẳn ngươi là biểu huynh Hoắc gia hả? Ta là Tiêu Vân Chước, đây là đệ đệ ta Văn Yến."

Hoắc Kiệt nhìn nữ tử trước mắt, hơi suy nghĩ, lúc này mới nhớ ra vị biểu muội này.

Giờ phút này, trong tay hắn đang xách thùng nước, định tưới nước cho vườn rau bên ngoài, nghe vậy lập tức buông công việc xuống, chắp tay nói với Tiêu Vân Chước: "Hoá ra là biểu muội và biểu đệ tới đây, thất lễ rồi."

"Hoá ra là nhi tử của Hoắc phu tử?" Tiêu Văn Yến giật mình.

Làm sao đại tỷ lại lập tức đoán ra được?

Hoắc Kiệt vẫn luôn dùng tay trái, tay phải chỉ dùng khi làm việc nhẹ, mời hai người Tiêu Vân Chước vào nhà.

Mà cô nương đứng trong nội viện, sau khi nhìn thấy bọn họ, sắc mặt lập tức có chút lúng túng, rất luống cuống khẽ xoa hai bàn tay, sau đó đứng sau lưng Hoắc Kiệt, ánh mắt căng thẳng.

"Đây là thê tử của ta." Hoắc Kiệt nhìn người bên cạnh nói một tiếng, sau đó lại bồi thêm một câu: "Mặc dù không phải thành thân ở trong kinh thành, nhưng lễ nghĩa cũng coi như chu toàn, lần này hồi kinh, dẫn nàng ấy đến thăm bạn bè thân thích trong nhà một chút."

Tiêu Văn Yến kinh ngạc nhìn bọn họ chằm chằm.

"Không phải tam biểu thúc nói, huynh đi du lịch sao? Không có lệnh của cha mẹ, cũng là lễ nghĩa chu toàn sao?" Tiêu Văn Yến ngơ ngác, nghĩ gì nói nấy.

Lời này vừa thốt ra, sự lo lắng trên mặt nữ tử kia càng rõ ràng hơn.

Hoắc Kiệt cũng rất bình tĩnh: "Núi cao nước xa, nên đã cưới nàng ấy trước, coi như chuyện gấp nên không thể làm theo giáo lý được."

Tiêu Văn Yến cũng biết mình nói sai rồi, lập tức mím môi im lặng.

Cậu cũng không hiểu, biểu tẩu này... nhìn không giống như thiên kim của nhà nào đó, nước da của nàng ấy cũng không trắng, dáng dấp cũng không phải rất đẹp, thậm chí thân hình hơi cường tráng, giờ phút này thân thể lại hơi co lại...

Nhìn qua thì không phù hợp với biểu huynh Hoắc gia chút nào, thậm chí là hai kiểu người khác biệt như ngày và đêm...

Chương 364

Sau khi hai tỷ đệ Tiêu Vân Chước ngồi xuống, nữ tử kia có hơi vụng về bưng một ấm nước trắng đến, để hai người giải khát.

"Vợ ta không hiểu quy củ trong kinh, cũng không thông trà đạo, biểu muội đừng để ý." Hoắc Kiệt nói thẳng, nói xong, bảo thê tử bỏ đồ xuống rồi ngồi bên cạnh hắn.

Tiêu Vân Chước nhìn hai người này nói: "Nước trắng tốt, giải khát lại sạch sẽ."

Sắc mặt căng thẳng của Hoắc Kiệt thoáng chốc đã thả lỏng.

Chỉ là sắc mặt cô nương kia lại hết sức ảm đạm, nhìn qua là rất bất an.

Nàng ấy theo trượng phu về kinh đã vài ngày, ngày đầu tiên đi theo trượng phu đến khu nhà cũ, gặp mấy muội muội của trượng phu, có người trong họ, cũng có biểu muội nhà ông bà ngoại, người nào người nấy vô cùng xinh đẹp, đều là những bông hoa được nâng niu...

Trước khi đến, nàng ấy đã cổ vũ bản thân vô số lần, nàng ấy và trượng phu đã thành hôn rồi, về sau cùng tiến cùng lui, không cần quá khẩn trương, nhưng lúc nàng ấy nhìn thấy sự chênh lệch của danh gia vọng tộc, mới chân chính cảm giác được tuyệt vọng.

Ăn những thứ nàng ấy chưa từng nhìn thấy, dùng những dụng cụ tinh xảo đến mức khiến cho người ta không dám đụng vào.

Cha mẹ chồng thậm chí còn tìm những nữ tử xứng đôi, chỉ đợi Hoắc Kiệt trở về là có thể đính hôn...

So sánh ra thì nàng ấy chỉ là cái chén sành thô móc ra từ trong đất, không sạch sẽ.

Trượng phu sợ nàng ấy lo lắng, dẫn nàng ấy đến tiểu viện của cha

chồng để ở, điều kiện không tệ, khiến cho nàng ấy thoải mái hơn mấy phần.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay lại có một vị biểu muội tới... Vị này lại càng giống như tiên nữ, khác biệt hoàn toàn so với những người đã gặp trước đó, giống như là núi sông băng hà, lộ ra khí chất thanh nhã sạch sẽ, người mà có thể lọt vào mắt của trượng phu...

"Ta nhìn tướng mạo của biểu tẩu, chắc là người ở vùng Quan Tây hả?" Tiêu Vân Chước đột nhiên mở miệng hỏi.

"Làm sao ngươi biết? Nhà ta vốn ở vùng này, nhưng nơi này loạn lạc, cha ta là tiêu đầu, bởi vì đắc tội với kẻ thù lớn nên đã dẫn bọn ta đến nơi khác, đã nhiều năm rồi ta chưa từng trở về." Nữ tử vô ý thức nói, nàng ấy nói thẳng, cũng không che giấu.

Sau khi nói xong, mặt nàng ấy lại đỏ hơn một chút.

So sánh với giọng nói dễ nghe như nước chảy của biểu muội Tiêu gia này, giọng nói của nàng ấy, giống như là con trâu già kêu, cũng có chút không mở nổi miệng rồi.

"Áp tiêu là công việc cực khổ, nhất là ở vùng kia thổ phỉ nhiều, nếu không thật sự có chút bản lĩnh, thì có thể không bảo vệ nổi mạng, trước đây ta cũng từng có lui tới với các tiêu sư ở bên đó, mấy tiêu đầu lợi hại nhất trong thành trì ta đều đã gặp, không biết biểu tẩu họ gì?" Tiêu Vân Chước lại hỏi nàng ấy.

Nàng nói đều là sự thật.

Từ nhỏ nàng đã sống ở đó, một tiểu cô nương, cho dù có bản lĩnh bảo vệ mình, cũng rất khó khăn.

Cho nên phàm là lúc nàng có tiền, thì sẽ tìm tiêu sư bảo vệ, đám thổ phỉ kia cũng biết rất nhiều ký hiệu của các tiêu cục, biết tiêu cục nào không thể chọc vào, nên có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Lúc nàng vừa nhìn thấy biểu tẩu, đã cảm thấy có mấy phần quen

thuộc.

Con gái giống cha, nàng nghĩ, phụ thân của biểu tẩu, có lẽ trước đây nàng đã từng gặp.

"Ta tên là Quách Sài Nữ! Cha ta là Quách Nhai, lúc trước cũng lừng lẫy nổi danh ở bên kia!" Nàng ấy nghe thấy Tiêu Vân Chước nói vậy, thuận thế nói theo, thậm chí còn có chút kích động: "Ngươi còn đi qua Quan Tây sao? Nữ nhi kinh thành các ngươi vừa trắng vừa mềm, ta còn tưởng rằng người nơi này đều khinh thường khi nhắc đến chỗ chúng ta..."

Hoắc Kiệt có chút bất đắc dĩ nhìn thê tử một cái.

Thê tử của hắn, không thông viết văn, tính tình cũng ngay thẳng đơn giản, căn bản sẽ không suy xét xem lời của đối phương là thật hay giả.

Ở trong mắt nàng ấy, lời đã nói ra, thì sẽ là thật, nói láo, vậy không phải vẽ vời cho thêm chuyện ra hay sao? Ngu ngốc mới làm như vậy.

Chương 365

Tiêu Vân Chước nghe thấy tên của nàng ấy, cũng sửng sốt một chút, Tiêu Văn Yến bên cạnh càng không kiềm chế được nữa, trực tiếp bật cười: "Sài Nữ? Vì sao cha ngươi lại đặt cho một nữ tử như ngươi cái tên như vậy?"

Quách Sài Nữ nghe vậy, trong mắt lập tức lóe lên rất nhiều sự hối hận.

Nàng ấy biết tên mình khó nghe, mấy ngày nay cũng không dám mở miệng, chỉ dám nói mình họ Quách, nhưng vừa nãy nhịn không được...

"Thì ra thật sự quen biết đã lâu." Tiêu Vân Chước cũng hơi xúc động: "Quách tiêu đầu Quách Nhai là người tốt, ban đầu nhìn thấy ta một cô nương một mình đi trên đường, sinh lòng thương hại, lúc áp tiêu, cũng dẫn ta đi theo, ta từng nghe ông ấy nói, nữ nhi của ông ấy chỉ lớn hơn ta hai tuổi, khi còn bé từng bị một con chó sói lạc đàn kéo đi, suýt nữa mất mạng, nhờ có tiếng khóc lớn vang, doạ cho con sói chậm chạp không dám cắn mới có thể sống tiếp được, lúc Quách tiêu đầu nhắc đến việc này, có chút kiêu ngạo."

Tiêu Vân Chước nói xong, ba đôi mắt, tất cả đều khiếp sợ nhìn nàng.

Sự tự ti trên mặt Quách Sài Nữ nhất thời hiện lên sự kinh ngạc to lớn: "Ngươi là Tiêu sư phụ!"

"???" Hoắc Kiệt nghiêng đầu nhìn thê tử một cái, Tiêu... cái gì?

Tiêu Văn Yến lại càng ngây người, không nghĩ tới đại tỷ và biểu tẩu này thật sự quen biết! Hai người này, bắn đại bác cũng không tới! Chỉ với mấy câu, đã có thể tìm được ngọn nguồn rồi hả?

Sau khi Quách Sài Nữ kêu lên một tiếng, thậm chí còn vội vàng đứng lên, sau đó lại hết sức nghiêm túc quỳ xuống với Tiêu Vân Chước: "Đa tạ ơn cứu mạng của ngươi! Lúc trước nếu không phải

ngươi cứu cha ta, ta và cha ta cũng không còn sống nữa rồi! Đại ân đại đức, mấy đời ta cũng ghi nhớ."

"..." Hoắc Kiệt có chút luống cuống.

Tiêu Vân Chước lập tức nghiêng người tránh khỏi lễ nghi của nàng ấy, nhanh chóng mời người đứng dậy: "Cha ngươi trả tiền rồi."

"Chút bạc này sao đủ chứ? Hai cha con chúng ta là hai mạng đó!" Quách Sài Nữ vẻ mặt thành thật, sau đó nói với Hoắc Kiệt: "Tướng công, đây chính là Tiêu sư phụ mà ta và cha ta đã đề cập tới, lúc chúng ta thành thân, còn khấu đầu với biển hiệu trường sinh của nàng, chàng chưa quên chứ, đây là đại ân nhân của nhà chúng ta."

"..." Khoé miệng Hoắc Kiệt khẽ giật một cái.

Nhớ chứ, sao có thể không nhớ được cơ chứ.

Người khác thành hôn, lạy trời, phụ mẫu.

Lúc hắn và thê tử thành hôn, nhạc phụ dẫn hắn đến chỗ biển hiệu trường sinh, cả nhà cùng nhau dập đầu, thê tử nói, năm đó nhạc phụ làm tiêu đầu, vốn dĩ đang rất tốt, nhưng có một lần lúc nhạc phụ bảo tiêu, đánh chết một tiểu tặc, vốn dĩ cho rằng đó là chuyện nhỏ, nhưng ai mà nghĩ đến phía sau tiểu tặc kia, còn có một ổ tặc lớn.

May mà được Tiêu sư phụ nhắc nhở, dựa theo tuyến đường và canh giờ nàng nói chạy sớm, nếu không, hai cha con đều mất mạng.

Về sau nhạc phụ viết thư hỏi bằng hữu, thế mới biết về sau đám cướp này tìm người khắp nơi, tìm cha con bọn họ khắp nơi, muốn trả thù...

Nói ra thì vô cùng mạo hiểm, đối với Tiêu sư phụ này, càng vô cùng tôn trọng và bội phục.

Nhưng nhạc phụ không nói Tiêu sư phụ là nữ tử, càng không nói là biểu muội hắn.

Hắn cho rằng Tiêu sư phụ này, là một đại nam nhân năm sáu mươi tuổi có tầm nhìn xa trông rộng...

"Tiện tay mà thôi, không nghĩ tới ngươi nhớ đến bây giờ, nhưng... may mà lúc ấy ta lắm miệng thêm vài câu, bây giờ mới có thể thêm được một biểu tẩu." Tiêu Vân Chước cười nhìn nàng ấy: "Chỉ là... ta rất không hiểu, rất nhiều năm trước, Quách tiêu đầu đã lẩm bẩm, muốn tìm một lang quân có sức khoẻ để làm con rể, làm sao kết quả lại chọn biểu huynh chứ?"

Hoắc gia không có một ai biết võ, nhiều nhất cũng chỉ là luyện chút bản lĩnh dưỡng thân, đều là chủ nghĩa hình thức, đánh không chết người.

Mấy câu của Tiêu Vân Chước, người bị ghét bỏ đã trở thành Hoắc Kiệt.

Chút tự ti trong lòng Quách Sài Nữ trong nháy mắt đã bay lên chín tầng mây, cả người có sức sống hơn rất nhiều.

Tiêu Văn Yến nghe những lời này của đại tỷ, nhất thời cảm thấy lời nói thật lợi hại, nhớ tới chính mình vừa rồi nhiều lần lỡ miệng phạm sai lầm...

Không nhịn được mà đã xuất hiện tình trạng bội phục Tiêu Vân Chước.

Chương 366

Quách Sài Nữ là người cực kỳ ngay thẳng, không hiểu nhiều những thứ cong quấn như vậy, Tiêu Vân Chước nói như này, nàng ấy lập tức cũng có chút ghét bỏ liếc nhìn Hoắc Kiệt một chút.

"Chúng ta dọn đi nơi khác kiếm ăn cũng không dễ dàng gì, người bên ngoài phải hoà nhập vào hoàn cảnh mới, cũng phải nịnh nọt khoe mẽ một chút... Hôm đó cha ta từ trong thành về nhà, trên đường gặp kẻ ác đang cướp bóc, cứu được tướng công, bởi vậy mà cha ta còn bị đâm một dao, cha ta vác người, suy yếu đi về nhà, sau đó đã ngã xuống..."

"Một mình ta phải chăm sóc hai người bọn họ, hắn là nam tử ở ngoài, ta lại phải xoa bóp cho hắn rồi đỡ hắn xuống đất bước đi, thanh danh cũng bị huỷ, người trong thôn kia nói, ta chưa thành hôn, lại làm ẩu như thế làm bại hoại thanh danh của những cô nương trong thôn, không còn cách nào cả, cũng chỉ có thể bái đường với tướng công..."

"Trước khi cha ta mất, cũng rất không yên tâm, cảm thấy hắn gầy gò yếu ớt chưa chắc có thể nuôi sống được gia đình, về sau biết hắn đọc sách nhận được chữ, lúc này mới yên lòng."

"Chỉ là không nghĩ tới, thì ra nhà hắn lợi hại như vậy, trong nhà còn có người làm đại quan! Sớm biết như này, ta cũng không thành thân với hắn nữa..."

"..."

Quách Sài Nữ là thật sự cảm thấy uỷ khuất.

Dung mạo nàng ấy không xinh đẹp, nhưng sức lực rất lớn, rất biết làm việc, nếu như gả cho nam tử bình thường, dựa vào sức lực, cũng có thể khiến cho cuộc sống thuận lợi thành công, nhà chồng cũng không dám lấn át nàng ấy.

Nhưng, ấy vậy mà cứ tìm một nhà có gia cảnh phức tạp như thế.

Từ sau khi trở về, bị người khác khinh thường.

Mặc dù nàng ấy cũng biết, cha mẹ chồng cũng cố gắng hết sức mỉm cười với nàng ấy rồi, thế nhưng nàng ấy và bọn họ không cùng hạng người, nàng ấy làm việc cũng thô tục khiến bọn họ không quen, như thế này bảo nàng ấy làm sao để thay đổi?

Hai ngày này nàng ấy đã suy nghĩ, hay là nàng ấy chạy đi.

Dù sao ở Kinh thành này cũng có nữ tử xứng đôi với hắn, nàng ấy đi nơi khác, tìm một nam nhân đáng tin để tái giá, không quấy rầy lẫn nhau cũng rất tốt!

Sau khi Quách Sài Nữ về kinh, một lời ủy khuất cũng không có ai có thể hiểu.

Duy chỉ có lúc này, thấy Tiêu Vân Chước, lập tức phát tiết ra.

Nàng ấy đã quỳ trước bài vị sống này đã nhiều năm, mặc dù tuổi tác của Tiêu Vân Chước còn nhỏ, nhưng trong mắt nàng ấy, lại giống như trưởng bối, nhất thời tìm được chỗ dựa.

"Tiêu sư phụ, ngươi không biết ta khổ bao nhiêu đâu, ăn cơm phải mở miệng nhỏ, ăn miếng nhỏ, bước đi còn phải nhẹ nhàng, rõ ràng chẳng phải làm gì, nhưng ta đã mệt muốn chết rồi!" Quách Sài Nữ khóc lóc kể lể với Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước vội vàng khẽ vỗ bờ vai nhỏ của nàng ấy, giống như một trưởng bối: "Ta biết, cha ngươi thương ngươi như vậy, từ nhỏ ngươi đã không phải chịu uất ức gì."

"Còn không phải à... Mấy ngày nay, bọn họ đều ghét bỏ ta... Cho dù là ngoài miệng không nói, ánh mắt cũng như dao sắc..." Quách Sài Nữ vội vàng gật đầu.

Hoắc Kiệt nhìn thê tử đang moi hết tim gan ra cho Tiêu Vân Chước, nhất thời không còn gì để nói.

Thê tử chưa bao giờ gặp "bài vị sống" này!

Bây giờ vừa gặp được, không chỉ cảm động đến rơi nước mắt, lại còn phá lệ thổ lộ tâm tình!

Mà biểu muội Tiêu gia này của hắn cũng thật khác lạ, mặt dày mày dạn an ủi Sài Nữ như dỗ trẻ nhỏ, ánh mắt nhìn hắn, thậm chí cũng có mấy phần dò xét?

"Khục..." Hoắc Kiệt ho khan một tiếng: "Ta... đã cố gắng hết sức rồi, nhất định phải khiến cho phụ mẫu đồng ý hôn sự của chúng ta."

Tiêu Vân Chước cau mày: "Nếu như có thể được, lúc này chắc chắn biểu huynh sẽ không dẫn người đến tiểu viện này ở? Đoạn thời gian trước, ta đã nhìn ra trong nhà tam biểu thúc có tin vui, nhưng lại có hơi long đong, lúc ấy đã biết là ứng trên người huynh, chỉ là không nghĩ tới, người ngươi mang về lại là nữ nhi bạn cũ của ta, luận về tư, ta cảm thấy, tính cách của biểu huynh nho nhã yếu đuối, chỉ sợ không làm được cho thích hợp, nếu không thể kiên định bảo vệ nàng ấy, chẳng bằng kết thúc sớm cho tốt."

Chương 367

Tha hương nơi đất khách, lại gặp Sài Nữ, cần gì phải nhiều lời nữa? Dĩ nhiên chính là chỗ dựa rồi.

Năm đó Quách tiêu đầu đối xử với nàng rất tốt, mỗi lần gặp nàng, đều sẽ mang cho nàng đồ ăn ngon, về sau nàng thành khách quen của tiêu cục, ông ấy còn đặc biệt chào hỏi với những tiêu quen biết khác, giá cả tính cho nàng rẻ hơn rất nhiều.

Lúc nàng ở Quan Tây gặp gỡ không ít người tốt, Quách tiêu đầu chính là một trong số đó.

Bây giờ Quách tiêu đầu mất rồi, Quách Sài Nữ một thân một mình, còn tới kinh thành, Hoắc gia lại thanh liêm, thế nhưng khó tránh khỏi sẽ đối xử với Quách Sài Nữ có chút chênh lệch, mà Quách Sài Nữ là người mạnh mẽ, cũng sẽ không chịu uỷ khuất, nếu như hắn không thể xử lý việc này cho thoả đáng, tất sẽ thành nghiệt duyên.

Tiêu Vân Chước thẳng thắn như vậy, Hoắc Kiệt cũng vô cùng kinh ngạc.

Thái độ này của nàng, không hề giống như biểu muội, càng giống như người nhà mẹ đẻ của thê tử hơn.

Hoắc Kiệt suy nghĩ cẩn thận: "Lúc trước, lúc ta thành thân với thê tử, quả thật là tạm thời thích ứng, nhưng nam nhân dám làm dám chịu, vạn lần không thể có đạo lý bội tình bạc nghĩa, huống hồ, ở chung lâu, ta cũng thích người có tính tình thẳng thắn như Sài Nữ, tính cách của nàng ấy kiên định quả quyết hơn so với ta, là ta thua kém, trước khi ta về kinh đã từng thề với trời, quyết không phụ nàng ấy, nói được thì sẽ làm được."

Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu: "Biểu ca có thể nói kỹ một chút về dự định của ngươi chứ?"

Thân phận nàng chuyển đổi cực nhanh, miệng thì gọi biểu huynh, nhưng ánh mắt lại rất có uy nghiêm.

Lúc này Hoắc Kiệt cũng không dám xem thường nàng, càng không tiện trách nàng xen vào việc của người khác.

Bởi vì hắn rõ hơn so với ai hết về ý nghĩa của bài vị sống Quách gia này!

Khi nhạc phụ còn tại thế, mỗi ngày đều cầu nguyện ân cần hỏi thăm trước bài vị sống, thê tử cũng thỉnh thoảng nhắc tới, nói hi vọng "Tiêu sư phụ sống lâu trăm tuổi", cho nên hắn có thể chắc chắn, nếu như lúc này Tiêu Vân Chước không đồng ý với vụ hôn nhân này, Sài Nữ chắc chắn sẽ lập tức mỗi người đi một ngả với hắn.

Hơn nữa, thê tử vẫn luôn rất bất an, bây giờ biểu muội đột nhiên xuất hiện, chính là núi dựa lớn của nàng ấy, giống như cọc gỗ nổi người rơi xuống nước ôm chặt, tất nhiên sẽ tóm lấy thật chắc.

"Sài Nữ không hiểu quy củ, cũng không biết chữ, ta sẽ đích thân dạy nàng ấy, trước mặt cha mẹ, ta cũng sẽ giúp nàng ấy, sẽ không để cho nàng ấy một thân một mình đối mặt..." Hoắc Kiệt lập tức mở miệng.

Tiêu Vân Chước nghe vậy, lại hơi nhíu mày.

"Nàng ấy không hiểu văn tự, cho dù dùng thời gian mấy năm có thể nhận được chữ đọc sách, nhưng nếu muốn đạt tới tài văn chương như Hoắc gia các ngươi, là điều không thể nào." Tiêu Vân Chước nói thẳng.

Hoắc gia, giống như được sao Văn Khúc che chở vậy, đứa trẻ năm tuổi cũng có thể xuất khẩu thành thơ.

Lấy điểm yếu của nàng ấy, đi liều mạng với sở trường của người khác, cho dù có dùng cả đời, cũng không có khả năng khiến Hoắc gia thừa nhận.

"Vậy ta dẫn nàng ấy rời đi." Hoắc Kiệt không hề do dự nói ra, hiển nhiên, cũng đã cân nhắc đến từ trước rồi.

Nhưng lúc này Tiêu Vân Chước lại liếc nhìn Quách Sài Nữ một chút.

"Chắc chắn ta không đồng ý." Quách Sài Nữ nghiêm túc phản bác: "Nếu như mẹ chồng là người xấu, ta cũng có thể hạ quyết tâm, nhưng bà ấy rất tốt, cũng cố gắng hết sức cười với ta, chỉ là ta và bà ấy không có chủ đề chung để nói thôi, cha chồng cũng rất có lý lẽ, ông ấy còn cám ơn ân cứu mạng của ta và cha ta nữa! Chỉ là ông ấy nghiêm túc một chút... Cũng không phải người độc ác, kết thân chứ không phải kết thù, nếu ta dẫn theo tướng công chạy, vậy ta được cái gì chứ? Bất hiếu biết bao nhiêu? Cha ta ở dưới cửu tuyền nếu biết, sẽ bật quan tài lên mà mắng ta."

Nàng ấy chưa từng đọc sách, nhưng cũng biết, nam nhân vì nhi nữ tư tình mà ngay cả cha mẹ ruột của mình cũng không để ý yêu thương, vậy chắc chắn không phải người tốt.

Chương 368

Hoắc Kiệt nghe lời thê tử nói, cũng có chút bất đắc dĩ.

Hoắc gia bọn họ cũng không phải gia đình không có tình người, cha mẹ đối xử với Sài Nữ cũng có lòng cảm kích, thái độ của các trưởng bối với nàng ấy đều không tệ, chỉ là... không quá đồng ý với hôn sự này.

Theo bọn họ nghĩ, không chỉ có dòng dõi khác biệt, tính cách, kinh nghiệm, các phương diện khác của Sài Nữ đều hoàn toàn khác biệt với Hoắc gia, thậm chí còn cảm thấy hắn chỉ nhất thời thấy mới mẻ, nên mới chọn một thê tử như thế, nếu như chờ sự mới mẻ của hắn tan đi, một đời của hai người đều sẽ bị huỷ.

Cũng bởi vậy, cha mẹ cũng tự mình khuyên hắn.

Nếu như trong lòng hắn có thẹn, có thể dùng lễ nghi như với muội muội để đối xử với Sài Nữ, Hoắc gia tuyệt đối sẽ không khắt khe, khe khắt với nàng ấy.

Nhưng thực sự hắn thích Sài Nữ.

Hắn không hiểu, vì sao các trưởng bối lại không tin chứ?

Hoắc Kiệt cũng nảy sinh ra rất nhiều cảm giác bất lực.

"Tiêu biểu muội, ta thật tâm muốn đối xử tốt với Sài Nữ, đường đường là nam nhân, nếu như bởi vì ý kiến của gia tộc, ngay cả thê tử cũng phải nhường ra ngoài, vậy ta nào có chút xíu tâm huyết nào của nam nhân? Huống hồ, tam phòng chúng ta cũng không có ý định vào con đường làm quan, cha ta chỉ là một tiên sinh dạy học mà thôi, ta cũng chỉ muốn cuộc sống bình thường, cha mẹ phản đối cuộc hôn nhân này, quả thực là không có đạo lý..." Hoắc Kiệt cũng hơi oán niệm.

Tiêu Vân Chước là người ngoài, dùng ánh mắt của người ngoài để xem xét việc này, cũng không cảm thấy việc này phiền phức bao

nhiêu.

"Biểu huynh rời nhà nhiều năm, chắc là không hiểu nhiều về Hoắc tam thúc, ông ấy cũng không phải là loại người cổ hủ, ta cảm thấy chuyện này suy cho cùng vẫn là vấn đề của huynh." Tiêu Vân Chước nhìn hắn nói.

Hoắc Kiệt nghe vậy sửng sốt một chút: "Xin biểu muội giải đáp cho?"

Hắn... có vấn đề gì?

"Huynh bảo Sài Nữ thu liễm tính tình, bảo nàng ấy đi theo ngươi học chữ, dùng chuyện này để xin sự bao dung của Hoắc gia, vốn dĩ là sai."

"Biểu huynh đi nhiều năm, phụ mẫu trong nhà lo lắng, huynh vừa mới về, lại dẫn theo một cô nương xa lạ, thậm chí lại cứ bắt nàng ấy phải lùi bước, nhận hết uỷ khuất, thấp hơn một bậc, vậy thì tam biểu thúc sao có thể cảm thấy vợ chồng các ngươi thật sự ân ái? Mà huynh, cũng quá lo lắng, thái độ giương cung bạt kiếm, cũng sẽ khiến trưởng bối vừa chán nản vừa lo âu." Tiêu Vân Chước khuyên nhủ: "Huynh cảm thấy tính cách của Sài Nữ không hợp với Hoắc gia, nhưng ta cảm thấy, nàng ấy ngay thẳng đáng yêu, đơn giản không lõi đời, cho nên nếu trưởng bối có thể hiểu rõ tính cách thực của nàng ấy, ngược lại sẽ bắt đầu yêu thích, biểu huynh... Huynh bỏ gốc mà chạy theo ngọn."

Hoắc Kiệt quả thực không có quan điểm riêng của mình, nhưng hắn cảm thấy mọi người trong nhà chắc chắn sẽ có, cho nên phương thức ứng phó... là để Sài Nữ lựa ý mà hùa theo.

Nếu như là người bên ngoài, Tiêu Vân Chước chắc chắn sẽ không nói, nhưng Quách Sài Nữ cũng có chút liên quan đến nàng, nên nàng lại muốn nói nhiều thêm vài câu.

Nói với Hoắc Kiệt xong, Tiêu Vân Chước nhìn Quách Sài Nữ lớn hơn mình hai tuổi, lại hết sức nhu hòa nói: "Hai người các ngươi kết hôn, nếu thật sự mong muốn hoà hợp bách niên giai lão, thì không nên có một phía phải cúi người nịnh nọt, biểu tẩu, ngươi là

nữ nhi mà Quách tiêu đầu yêu thương nhất, nếu như ông ấy nhìn thấy ngươi chịu uỷ khuất như vậy, nhất định là sẽ tức giận."

Những ngày này Quách Sài Nữ vốn dĩ uất ức ngột ngạt.

Giờ phút này nghe thấy lời Tiêu Vân Chước nói, chỉ cảm thấy trên đời này, quả nhiên chỉ có cha và Tiêu sư phụ là hiểu nàng ấy nhất.

Cha từ lúc còn sống cho đến nay đều nói với nàng ấy, Tiêu sư phụ là thần toán hết sức lợi hại, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng lại có trái tim lung linh.

Lúc đó cha còn thấy đáng tiếc, không thể để cho nàng ấy và Tiêu sư phụ gặp mặt, chỉ là ngay cả cha nàng ấy cũng không nghĩ tới, nàng ấy và Tiêu sư phụ còn quá có duyên phận.

Lời của Tiêu sư phụ, dĩ nhiên là đúng.

Chương 369

"Ta có thể không cần nịnh nọt bọn họ?" Quách Sài Nữ ngồi thẳng người.

"Đương nhiên là có thể." Tiêu Vân Chước lập tức gật đầu: "Ngươi sợ bọn họ làm gì, trưởng bối cũng là người, ngươi khi còn bé ngay cả chó sói cũng không sợ, còn cần phải sợ hãi những người phàm phu tục tử hay sao?"

"Có lý!" Ánh mắt Quách Sài Nữ sáng lên: "Lúc trước ta chỉ nghĩ không có chỗ nương tựa, bên cạnh chỉ có tướng công! Bây giờ đã gặp Tiêu sư phụ, ta đã nắm chắc rồi! Cha ta còn có ngươi, đều cảm thấy ta không nên chịu uỷ khuất, vậy thì ta nên nghe lời các ngươi mới đúng."

"..." Hoắc Kiệt há to miệng.

Hắn trơ mắt nhìn, thân thể thê tử vốn dĩ đang co rúm lại, trong khoảnh khắc đã thẳng đứng.

Sài Nữ có vóc dáng cao, sau khi đến kinh thành, càng cao hơn so với những thiên kim đó một cái đầu, cho nên nàng ấy rất tự ti, bước đi đều cố gắng hết sức khom người, lúc này... ngược lại rất bá khí.

Từ sau khi về kinh, hắn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ tự tin và vui vẻ như vậy của nàng ấy.

Là hắn... thật sự sai rồi hả?

Hoắc Kiệt cũng không ngăn cản, cẩn thận suy nghĩ về thiếu sót của mình.

"Phải rồi! Tiêu sư phụ, ngươi đến tìm cha chồng ta làm gì? Là có chuyện gì quan trọng sao? Ngươi xem ta gặp ngươi đã vô cùng vui vẻ, đã quên mất chuyện quan trọng của ngươi." Quách Sài Nữ lớn tiếng hỏi nàng, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Chước như phát sáng.

Hoắc Kiệt nhìn Tiêu Vân Chước, trong lòng nói không rõ là tư vị gì.

Lại có chút... ghen ghét.

Sài Nữ đối với hắn chưa từng dịu dàng như thế bao giờ.

Tiêu Văn Yến đối mặt với biểu tẩu không giống bình thường này, trong lòng có chút rụt rè.

Bên cạnh cậu, chưa bao giờ có người có dáng vẻ như vậy... thậm chí... lúc đại tỷ còn chưa về nhà, cậu nghe mẫu thân miêu tả đại tỷ, đại tỷ hiện ra trong lòng, gần giống như biểu tẩu trước mắt.

Không xinh đẹp, còn có hơi quê mùa thô lỗ.

Tiêu Vân Chước quay đầu nhìn Tiêu Văn Yến một cái: "Còn phải làm phiền biểu huynh lát nữa dẫn chúng ta đến thư viện, Hoắc tam thúc sắp xếp việc học cho Văn Yến đã hoàn thành rồi, nên dẫn thằng bé tới để tam thúc chỉ điểm một chút."

Hoắc Kiệt hơi kinh ngạc: "Cha ta nhận biểu đệ Văn Yến?"

"Chỉ là dạy thử mấy ngày, có thể nhận hay không vẫn còn khó nói." Tiêu Vân Chước chỉ nói.

Tiêu Văn Yến chép miệng, cảm thấy không phục, lần này cậu rất giỏi! Bài vở của phu tử, cậu đã làm nghiêm túc rồi.

"Tiêu sư phụ, đệ đệ ngươi là bị đánh à? Ai mà to gan như vậy dám đánh đệ đệ ngươi! Đơn giản là quá đáng! Chuyện này nếu như ở Quan Tây, ta nhất định phải gào to lên, gọi mấy chục huynh đệ đến đòi công đạo thay cho đệ đệ ngươi!" Quách Sài Nữ hết sức tức giận, mà còn có chút tiếc hận.

Sau khi nàng ấy rời khỏi Quan Tây, thì không còn năng lực lớn như vậy nữa, nhưng Tiêu sư phụ có.

Tiêu sư phụ ở Quan Tây rất nổi tiếng.

"Nó ấy à, đi đến nơi không nên đến, nên bị đánh, thương thế hơi nặng một chút, nuôi mấy tháng là được." Tiêu Vân Chước nhìn Tiêu Văn Yến: "Ta nhớ cha ngươi rất biết chơi đao, ngươi học được không?"

"Từ khi còn bé ta đã biết rồi, nhưng sau khi rời khỏi Quan Tây, đến xứ khác, thì lại không dễ nghịch đao, sợ doạ đến người khác, chỉ có thể lén lút chơi một mình vào ban đêm." Quách Sài Nữ nói xong, liếc nhìn Hoắc Kiệt một chút.

Thật ra, tướng công cũng không biết chuyện này.

Cha nàng ấy nói, dù sao bản lĩnh chơi đao này cũng không cần đến, cứ giấu là được, tránh hù cho tướng công trắng nõn này chạy mất.

"Hoắc gia không có ai có bản lĩnh như ngươi, điểm này, ngươi là phần độc nhất." Tiêu Vân Chước khen ngợi không hề keo kiệt chút nào: "Ta có một thiện đường ở kinh thành, nếu ngươi rảnh rỗi, có thể đến thiện đường làm thầy dạy võ, ta bỏ tiền ra mời ngươi, được chứ?"

"Thầy dạy võ? Ta muốn đi."

Quách Sài Nữ càng vui vẻ hơn, một con người to lớn, cứ thế dán bên cạnh Tiêu Vân Chước không buông tay.

Hận không thể dâng cái đầu lên trước mặt Tiêu Vân Chước.

Chương 370

Giờ phút này, Quách Sài Nữ cảm thấy Tiêu sư phụ quả nhiên như cha nàng ấy nói, biết tất cả mọi chuyện, cái gì cũng biết, vô cùng lợi hại!

Nàng ấy không nói gì, nhưng lại biết trong lòng nàng ấy suy nghĩ gì.

Từ lúc tới Kinh Thành, nàng ấy thật sự vô cùng nhàm chán, ai cũng không biết, còn không thể xuất đầu lộ diện, cả ngày buồn bực muốn chết, Hoắc gia có tiền, nhưng nhà nàng ấy của cải không nhiều, mỗi lần tướng công mời nàng ấy ăn những thứ đồ chơi xa hoa đó, nàng ấy có cảm giác như răng sắp mềm nhũn ra, cũng không dám thấy nhiều biết rộng một lần.

"Nuôi cơm là được, ta không cần bạc, ngươi mở thiện đường khó khăn biết bao..." Quách Sài Nữ quan tâm nói ra.

"Tài vận của ta so với cách đây mấy năm đã tốt hơn rất nhiều, nuôi được ngươi, ngươi không cần lo lắng." Tiêu Vân Chước cảm thấy biểu tẩu giống như một con gấu lông vừa to vừa ngoan, mặc dù nhìn rất vụng về, nhưng thật sự nhanh nhẹn lại đơn giản khiến người ta yêu thích.

Hoắc Kiệt nhìn chằm chằm tay vợ.

Nàng ấy đang ôm cánh tay Tiêu Vân Chước thật chặt, ngoan ngoãn không thể tưởng nổi.

Bài vị sống biểu muỗi này... còn quá trẻ, rốt cuộc đã làm gì, chỉ với mấy câu đã dỗ cho thê tử hắn thành dáng vẻ như bây giờ? Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã không còn là người thân duy nhất mà thê tử tin tưởng ở kinh thành nữa...

"Nếu như là thiện đường, vậy thì chính là làm việc thiện, ngày khác ta cũng sẽ đến quyên góp chút tiền bạc, bày tỏ tâm ý." Hoắc Kiệt nhìn chằm chằm cánh tay hai người, sau đó yên lặng kéo

Quách Sài Nữ về phía mình: "Biểu muội còn có chuyện quan trọng, không thể cứ quấy rầy nàng, ta đưa các ngươi đến thư viện tìm cha."

Quách Sài Nữ nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước.

"Cùng đi chứ?" Tiêu Vân Chước cười nhìn nàng ấy.

Quách Sài Nữ lập tức gật đầu: "Cùng đi!"

"Tướng công, hôm nay chúng ta hầm gà, đưa đến cho cha đi, thức ăn trong thư viện, nào có ngon bằng chàng tự làm. Chàng dọn dẹp một chút đi, ta ở cùng với Tiêu sư phụ!" Ánh mắt Quách Sài Nữ chưa từng rời khỏi người Tiêu Vân Chước.

Đều là nàng ấy không tốt, vừa gặp Tiêu sư phụ lần đầu tiên, vậy mà không nhận ra được, thậm chí còn cảm thấy biểu muội này mới xứng với tướng công.

Còn lâu mới xứng.

Tướng công nàng ấy yếu ớt như con gà nhép, dáng người cũng không đẹp như Tiêu sư phụ, càng không thông suốt như Tiêu sư phụ, nhất là lúc đối mặt với người nhà, rõ ràng là để ý, nhưng lại đoan trang giống như tảng đá, cũng không thú vị.

Tiêu sư phụ lại khác, nàng lợi hại như vậy, là xứng với thần tiên.

"..." Hoắc Kiệt hít vào một hơi, ánh mắt sâu kín khẽ lườm Tiêu Vân Chước một cái.

Tiêu Vân Chước giả vờ như không nhìn thấy.

Rất nhanh, Hoắc Kiệt đã thu thập xong, trong hộp cơm bỏ mấy món ăn, mùi thơm bay xung quanh.

Thủ nghệ của biểu huynh này đúng là không tệ, chỉ tiếc phía sau người này là Hoắc gia, không thiếu bạc, nếu không để hắn đến thiện đường dạy học thuận tiện làm đầu bếp cũng tốt.

Tiêu Vân Chước có hơi xấu hổ, gần đây, nàng nhìn ai cũng muốn đưa về thiện đường.

Phía trước, ba người Tiêu Vân Chước đi song song, phía sau, Tiêu Văn Yến được người hầu đỡ, cách thư viện cũng càng ngày càng gần.

Quách Sài Nữ nói rất nhiều, nói đến vui vẻ, ngay cả tướng công cũng quên rồi.

"Cha ta nói, lúc trước chỉ cần ông ấy trả tiền, lời của ngươi nói không bao giờ là không chuẩn. Ông ấy còn nói ngươi thường xuyên trừng phạt kẻ ác, nhìn đứa trẻ nhỏ bé rất dễ bắt nạt, trên thực tế là cọng rơm cứng! Khi đó ta đã nghĩ, về sau nếu có thể đi theo ngươi thì tốt, còn ầm ĩ đòi cha ta dẫn đến gặp ngươi! Thế nhưng là vận khí ta không tốt, mỗi lần đi ra ngoài cùng cha ta, ngươi cũng không tới, chuyện này khiến ta gấp muốn chết."

Hoắc Kiệt nghe thê tử thổi phồng, cũng hơi choáng rồi.

Chương 371

Trừng phạt kẻ ác? Nhạc phụ và Sài Nữ ba năm trước đã rời xa nơi chôn rau cắt rốn, bốn năm, khi đó biểu muội Tiêu gia cũng mới mười ba mười bốn tuổi mà thôi.

Hơn nữa, ban đầu lúc nhạc phụ và Tiêu biểu muội quen biết, chắc là còn sớm hơn mấy năm...

Một tiểu hài tử, vậy mà khiến cho nhạc phụ đại nhân cảm kích mà lập bài vị sống? Hắn nghĩ thế nào cũng thấy vô cùng hiếm lạ, vô cùng kỳ lạ.

"Khi đó ta cũng không phải mỗi ngày đều đi ra ngoài, hơn nữa cha ngươi là đại tiêu đầu, ta đi ra ngoài bên ngoài, có đôi khi mời một tiêu sư bình thường bảo vệ là được rồi, dĩ nhiên không thể tìm cha ngươi nhiều, vô cùng đắt đỏ." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

"Đáng tiếc cha ta thấy ta và tướng công thành hôn xong thì đã mất rồi, nếu như ông ấy biết hiện tại ngài còn sống tốt như vậy, chắc chắn sẽ rất vui." Quách Sài Nữ nói xong, lại chuyển chủ đề: "Tướng công này, ta thật sự không gả uổng rồi, nếu không phải thành thân với hắn, hiện tại ta nào có cơ hội gặp ngươi chứ?"

"..." Hoắc Kiệt cảm thấy bị người khác vả vào mặt.

Tác dụng của hắn, chính là vì để thê tử gặp được biểu muội Tiêu gia sao?

"Nương tử, trước đó không phải nàng nói, nhóm biểu muội nhà ta cũng không dễ đối phó sao?" Hoắc Kiệt âm thầm nói một câu.

Quách Sài Nữ nghe xong, lập tức lớn giọng: "Chàng nói bậy bạ gì đó! Trước đó ta chỉ nói là, các biểu muội của nhà chàng nhìn non nớt, ta không dám so. Hơn nữa, biểu muội khác có thể giống như Tiêu sư phụ sao? Nàng xinh đẹp, cũng là người tốt, nàng sẽ không ghét bỏ ta, cũng sẽ không cảm thấy ta cướp được chàng."

Hoắc Kiệt cười khổ một cái: Không, hiện tại hắn cảm thấy... Biểu muội cướp thê tử của hắn.

Lúc còn bé hắn cũng đã gặp Tiêu Vân Chước, nhưng khi đó Tiêu Vân Chước quá nhỏ, không có gì đặc biệt.

Chỉ là không nghĩ tới, bây giờ lại trưởng thành thành người biết ăn nói còn biết dỗ người khác như thế, Sài Nữ nhà hắn cũng thành tiểu tùy tùng của nàng rồi.

Còn có, quan hệ giữa Hoắc gia và Tiêu gia rõ ràng rất lạnh nhạt, vì sao bây giờ lại thay đổi?

Cha hắn vậy mà lại dạy thằng nhóc thối Tiêu Văn Yến này, đơn giản là kỳ quái, lúc hắn không ở đây, trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Hoắc Kiệt tràn đầy nghi vấn.

Rất nhanh, một đoàn người đã gặp được Hoắc tam thúc.

Hoắc tam thúc vừa nhìn thấy người đến, mặt mo cũng có chút không nhịn được nữa rồi, ánh mắt hết sức phức tạp.

Mấy người tới này... Nhi tử là quỷ đòi nợ, con dâu ông ấy không thân, Tiêu Vân Chước là đứa thông minh... Tóm lại, không có người nào ông ấy muốn gặp, thậm chí so sánh ra thì... Tiêu Văn Yến còn là đứa thuận mắt nhất...

Hoắc tam thúc khẽ cười với Tiêu Văn Yến, còn vẫy tay, giống như không nhìn thấy người khác: "Đứa nhỏ này bị thương rồi hả? Phải chịu uỷ khuất gì rồi?"

"???" Tiêu Văn Yến đột nhiên có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

"Tam biểu thúc tại sao lại cười đùa với ta? Trước đó ngài không như vậy?" Tiêu Văn Yến vô cùng khó hiểu lại chân thành hỏi.

"..." Khóe miệng Hoắc tam thúc khẽ giật một cái, được lắm, cái đứa không có nhãn lực đến độc đáo này, cũng là thứ khiến người ta

ghét.

Hoắc tam thúc thu hồi nụ cười, để sách trong tay xuống: "Được rồi, đến cũng đến rồi, tất cả ngồi xuống đi... Ai..."

Hoắc Kiệt cung kính hành lễ với cha ruột, Tiêu Vân Chước nhìn hai cha con này, lại giống như người xa lạ, quan hệ đúng là vô cùng không thân thiết.

Trước đó nhị ca đã nói với nàng, Hoắc tam thúc vào lúc tay phải Hoắc Kiệt bị thương, chỉ lo dạy nhi tử bắt đầu lại từ đầu, thái độ lại quá nghiêm khắc, vậy nên mới khiến tình cảm cha con rạn nứt.

"Cha, tướng công làm rất nhiều đồ ăn, con cũng bảo hắn mang đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, Tiêu sư... Biểu muội gầy teo, xem ra cũng đang bị đói." Quách Sài Nữ lập tức nói, giọng điệu có hơi lo lắng.

Chương 372

Nghe thấy giọng điệu không mấy khách khí của Quách Sài Nữ, Hoắc tam thúc lập tức khẽ kinh ngạc.

Người con dâu này hình như thay đổi rồi.

Quách Sài Nữ cũng không thấy có vấn đề gì, trước đó khi nhìn thấy người Hoắc gia, trong lòng nàng ấy chỉ có suy nghĩ làm sao để lấy lòng bọn họ. Nhưng vừa rồi đi một đoạn đường, nàng ấy chỉ nghĩ xem không biết mình có thể chiêu đãi Tiêu sư phụ tốt hay không.

Khoảng cách từ tiểu viện đến thư viện này cũng không ngắn lắm, mà nhìn Tiêu sư phụ không hề cường tráng giống y như cha nàng ấy nói, nhìn trăng trắng nho nhỏ không giống như một người có thể sống lâu. Yếu đuối như vậy, lỡ như bị đói bụng thì phải làm sao bây giờ?

Quách Sài Nữ nói xong, không đợi Hoắc tam thúc đáp lời, lập tức bắt tay vào sắp xếp.

Quyết đoán dứt khoát bắt đầu bố trí, hoàn toàn bỏ qua Hoắc tam thúc.

Hoắc Kiệt thấy biểu hiện của thê tử, cũng có vẻ sốt ruột.

Phụ thân mẫu thân hắn đều là người rất quy củ, nhìn bề ngoài thì có vẻ hòa khí đấy, nhưng việc gì cũng rất tỉ mỉ, không thích sự thay đổi, cũng rất coi trọng phẩm giá của người đọc sách. Trong số các bằng hữu mà phụ thân hắn thường lui tới, không có người nào là người bốc đồng liều lĩnh cả.

Lúc hắn còn nhỏ, do bản thân mình ham chơi bị ngã gãy tay, từ đó sinh nhiều vấn đề. Vốn dĩ lúc đó hắn còn tưởng sẽ nhìn thấy ánh mắt đau lòng của phụ thân mình, nhưng ai mà ngờ được thái độ của phụ thân lại vô cùng lạnh nhạt, không cho phép hắn khóc cũng không được náo loạn, còn bắt hắn luyện tay trái. Lúc đó phụ thân

hắn còn nói rằng nếu hắn là một kẻ vô dụng thì ông ấy thà không có nhi tử này…

Cho đến bây giờ, hắn vẫn luôn cảm thấy phụ thân trách cứ hắn năm đó ham chơi nên mỗi lần nhìn thấy phụ thân, trong lòng hắn đều không khỏi trở nên căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào.

“Những cuốn sách đó…” Hoắc tam thúc nhìn thấy Quách Sài Nữ bất cẩn thu dọn mấy cuốn sách mà ông ấy đặt trên bàn sang chỗ khác, gần như không ngồi nổi: “Phải nhẹ tay một chút, mấy thứ này là cha mượn về…”

Ông ấy vừa nói vậy, Quách Sài Nữ cũng giật mình.

Đối mặt với gương mặt uyên bác của cha chồng, trong tiềm thức nàng ấy cũng có chút căng thẳng.

Nhưng khi quay đầu lại nhìn Tiêu Vân Chước, đột nhiên nàng ấy cảm thấy…cha chồng kỳ thật cũng chẳng có gì ghê gớm cả.

Ông ấy cũng như bao người khác mà thôi, cũng là hai con mắt một cái mũi. Hơn nữa khi so sánh với cha ruột của nàng ấy thì ngược lại còn hiền hòa hơn rất nhiều. Nếu như nàng ấy làm gì sai thì cha ruột sẽ cầm roi đánh nàng, nhưng cha chồng Hoắc gia thì không giống như vậy, ông ấy không thích dùng bạo lực, cùng lắm là nói mấy lời nghiêm khắc thôi.

Bị nói mấy câu thôi mà, cũng chẳng mấy khối thịt nào cả.

Nghĩ như vậy, Quách Sài Nữ cũng thả lỏng hơn nhiều.

“Phụ thân, nhà các ngươi có tiền như vậy mà cũng cần phải mượn sách à?” Quách Sài Nữ hỏi thẳng: “Tướng công cũng biết chép sách, tại sao ngài không để hắn chép lại giúp ngài?”

“Cái này thì khác, mấy cuốn sách này đều là do các danh gia đích thân viết ra. Nhìn cuốn sách này, ngửi mùi thơm này, giống như có thể cảm thận được tâm trạng của mấy danh gia đó khi viết xuống những áng văn này…Đây đều là bảo bối.” Hoắc tam thúc cẩn thận cất sách đi: “Chữ viết của Hoắc Kiệt quả thật không tệ, nhưng vẫn

còn thiếu chất một chút, muốn sao chép được khí khái của một danh gia thì còn phải đợi thêm hai mươi năm nữa."

"Cái này thì con không hiểu, con chỉ cảm thấy tướng công viết rất đẹp, chỉ cần rõ ràng dễ hiểu là được. Hơn nữa tướng công của con cũng giỏi lắm, người khác phải dùng tay phải viết chữ, còn hắn là dùng tay trái! Hắn chép sách xong mang đi tiệm sách bán là có thể kiếm được mấy trăm văn tiền." Quách Sài Nữ thật lòng cảm thấy bội phục.

Trước kia mấy nam nhân ở trong thôn muốn kiếm tiền thì ngoại trừ trồng trọt chỉ có thể lao động nặng nhọc mà thôi.

Chỉ có tướng công của nàng ấy, chỉ cần động tay là được. Làm việc cả một ngày, trên người không chỉ không thối mà còn rất thơm, luôn sạch sẽ hơn so với những nam nhân khác.

"Nàng đừng nói nữa…" Hoắc Kiệt đỏ mặt.

Một cuốn sách kiếm mấy trăm văn, phụ thân hắn sẽ ghét bỏ hắn chết mất.

Chương 373

“Hắn còn biết chép sách kiếm tiền nữa à?” Hoắc tam thúc nói với giọng điệu tự nhiên: “Trước kia khi hắn còn nhỏ đều cảm thấy những người đi tới tiệm sách bán văn chương, chép sách đều là con buôn người đầy hơi tiền.”

“Lúc đó con còn nhỏ, bây giờ đương nhiên không còn nghĩ như vậy nữa.” Hoắc Kiệt đứng ngồi không yên, vội vàng nói.

Lúc hắn rời nhà, trên người mang theo không ít tiền bạc, bởi vậy cuộc sống lúc xa nhà cũng không tệ lắm.

Hắn ra tay hào phóng, người bên ngoài đương nhiên cũng sẽ hầu hạ cho hắn được thoải mái dễ chịu. Nhưng bởi tiền tài lộ ra ngoài nên hắn mới gặp phải chuyện bất trắc, bị kẻ xấu để mắt tới, không chỉ bị cướp sạch tiền mà suýt nữa còn mất mạng, cũng may mà có nhạc phụ cứu hắn.

Khi tới nhà của nhạc phụ, ban đầu hắn vẫn cứ chờ để được hầu hạ…

Nhưng nhạc phụ và Sài Nữ hoàn toàn ngó lơ hắn.

Nhất là nhạc phụ vì cứu hắn mà còn bị đâm một đao. Nếu như hắn là quân tử thì phải báo ân, bởi vậy chỉ có thể tìm mọi cách để kiếm tiền mua thuốc trị thương cho nhạc phụ. Chỉ là đáng tiếc, trên người nhạc phụ có không ít vết thương cũ, mà một đao kia đã khiến cho nguyên khí của ông ấy bị giảm đi, cho nên sau khi bọn họ thành thân không lâu, nhạc phụ đã qua đời.

“Lúc con vừa mới gặp tướng công, đúng thật là hắn có một thân đầy tật xấu!” Quách Sài Nữ nhớ tới chuyện này còn thấy rất thú vị: “Chỉ là đi vệ sinh mà thôi, thế mà còn nói là muốn đi thay quần áo! Nước ở trong nhà hắn uống không được, uống nước lọc được hai ngày thì nhất quyết chạy lên núi hái lá, nói là để mình tự sao trà. Kết quả là không biết đường, bị mắc kẹt ở trên núi không xuống được! Mấy người nhà giàu các ngươi thật đúng là lắm phiền phức,

nước giếng trong thôn chúng ta rất ngọt mà, cứ một hai đòi phải uống trà. À, hắn còn muốn dùng bình hứng sương nữa kia, học đòi thần tiên ấy, theo ta và nhạc phụ thì đó là bị mất trí rồi."

"…" Hoắc Kiệt hận không thể bước tới che miệng Quách Sài Nữ lại.

Trước mặt Hoắc tam thúc đang đặt một ly trà mới pha, mùi trà tỏa ra nồng đậm.

"Phụ thân, nàng ấy không có ý gì khác đâu ạ." Hoắc Kiệt thấy không thể ngăn được, vội vàng nói.

Thê tử của hắn vốn là người nói chuyện thẳng thắn, lúc này thực sự không hề cố ý, hơn nữa nàng ấy chỉ nói như vậy trong tình huống thực sự thoải mái thôi…

Nhưng ở trước mặt phụ thân hắn, có thể thoải mái được sao?

Lúc này hắn vội vàng liếc mắt nhìn Tiêu Vân Chước, hy vọng Tiêu Vân Chước nhanh mồm dẻo miệng có thể giải vây giúp cho thê tử hắn một chút.

Nhưng dường như Tiêu Vân Chước không hề để ý đến ánh mắt của hắn, còn khẽ mỉm cười ngồi đó, vô cùng thích thú lắng nghe câu chuyện thú vị này!

"Ta còn cần con dạy ta sao?" Hoắc tam thúc cau mày: "Hay là ở trong mắt con, phụ thân là một kẻ ác độc lòng dạ hẹp hòi như vậy?"

Hoắc Kiệt sửng sốt, sau đó sắc mặt lại trở nên xấu hổ, bầu không khí giữa hai cha con lại trở nên bế tắc.

Lúc này Hoắc tam thúc lại cảm thấy đau lòng.

Ông ấy biết năm đó khi mình buộc nhi tử luyện viết chữ bằng tay trái, thái độ của ông ấy quá mức cứng rắn và lạnh lùng, khiến trái tim nhi tử bị tổn thương.

Nhưng tình huống lúc đó không giống như bây giờ!

Lúc ấy nhi tử đang ở độ tuổi không nghe lời nhất, chuyện gì không cho làm là nhất quyết phải làm cho bằng được, vô cùng sĩ diện.

Mấy hài tử Hoắc gia cùng nhau đọc sách, sau khi tay phải của hắn bị gãy, nhìn mấy đường huynh đường đệ bận rộn tập viết, trong lòng hắn cực kỳ bất mãn, tính tình cũng càng ngày càng kỳ quái. Mẫu thân hắn ngày ngày cố gắng khuyên bảo nhưng hắn hoàn toàn không để ý, ngày ngày oán hận nỗi bất hạnh của mình.

Rơi vào đường cùng, ông ấy chỉ có thể trở nên nghiêm khắc.

Nhốt người lại, nếu không thành thật luyện viết bằng tay trái thì sẽ không cho ăn uống, hoặc là vứt bỏ những thứ mà hắn yêu thích, còn dùng mọi cách để uy hiếp nhi tử, bắt hài tử này vừa khóc lóc vừa phải thành thật làm lại từ đầu.

Những ngày đó nhi tử không hề nở nụ cười nào, còn ông ấy nào không phải như vậy?

Gần bốn năm trời, ông ấy bắt ép hài tử này không được cẩu thả, phải thật kỷ luật.

Chờ đến khi hắn có thể chịu đựng được ánh mắt dò xét của người ngoài rồi mới được thả ra. Quả nhiên, tiểu tử này vừa mới được tự do lập tức rời nhà đi ra bên ngoài cầu học.

Có hối hận không? Không hề.

Chương 374

Chỉ là, nhi tử từ biệt bốn năm năm, thỉnh thoảng ông ấy cũng sẽ nghĩ, hài tử này đã lớn, có lẽ cũng đã hiểu được nỗi khổ tâm của ông ấy năm đó…

Nhưng sự thật là có lẽ nhi tử ông ấy đã hiểu được, nhưng mối quan hệ xa cách lại không thể nào hàn gắn lại được, cho dù muốn hay không thì ông ấy cũng phải thừa nhận điều này.

Lúc này, trên mặt Hoắc Kiệt cũng lộ rõ vẻ không vui.

Tiêu Vân Chước uống một ngụm trà ở chỗ Hoắc tam thúc, vị rất ngon, nàng cười nói: “Trà này của Tam biểu thúc ngon thật, là dùng nước suối núi để pha phải không? Nước có vị ngọt, quả thật không tệ. Tuy nhiên hôm nay cháu có uống nước lọc mà biểu tẩu nấu cho cháu, khi khát nước thì cháu vẫn thích uống nước lọc hơn.”

Hoắc tam thúc liếc nhìn nàng: “Khẩu vị cháu cũng tốt đấy, phần lớn người bình thường không nhận ra được sự khác biệt giữa nước suối và nước lọc đâu…Nước lọc cũng ngon, nhưng mà…ai đã quen uống nước trà, thỉnh thoảng uống một ngụm nước lọc sẽ cảm thấy tươi mát sảng khoái, nhưng nếu như ngày nào cũng uống thì chỉ sợ sẽ cảm thấy tẻ nhạt vô vị.”

Quách Sài Nữ nhìn trái nhìn phải, cứ mơ hồ cảm thấy lời này hình như…có dụng ý khác.

“Phụ thân, cũng không bắt phụ thân ngày nào cũng uống nước lọc mà? Ngài có tiền, muốn uống gì chả được không phải sao? Tướng công còn có thể hứng sương cho ngài uống được nữa đấy.” Quách Sài Nữ lập tức nói.

“Khụ khụ khụ!” Hoắc tam thúc bị sặc.

“Phụ thân…không phải là có ý đó.” Hoắc Kiệt nói khẽ.

“Ta biết, ta là nước lọc, còn mấy thiên kim quý nữ là nước trà. Ngươi ở bên ta rồi thì sẽ không còn uống nước trà được nữa phải không?” Quách Sài Nữ nói thẳng: “Nhưng ta không phải là nước mà? Ta là một người bằng xương bằng thịt.”

“Ta biết con người của ta nhàm chán, là một kẻ ngu dốt cái gì cũng không hiểu, nhưng ta đã không chê hắn nhu nhược yếu đuối thì thôi, tại sao mấy người lại chê ta là ít đọc sách? Cả hai chúng ta đều không phải là người hoàn mỹ giống như Tiêu sư phụ, cho nên cứ chắp vá tạm là được, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy, còn nói gì mà nước trà nước lọc, vòng vo tam quốc?”

Nàng ấy nói xong, mặt cũng nghẹn đến mức đỏ bừng.

“Hài tử này, sao hôm nay con giống như ăn pháo vậy, cáu kỉnh hơn mấy hôm trước nhiều.” Hoắc tam thúc có chút kinh ngạc, sau đó lại nhìn về phía Tiêu Vân Chước: “Từ lúc bắt đầu nàng ấy đã khách khí với cháu rồi, ta đoán là do cháu dạy phải không?”

“Bản tính nàng ấy như thế, cháu không dạy được.” Tiêu Vân Chước lập tức lắc đầu.

“Nếu con đã nói thẳng thì ta cũng không nói những lời quanh co nữa.” Hoắc tam thúc nghiêm túc hơn, nhìn Quách Sài Nữ rồi nói: “Con có bao giờ nghĩ rằng, Hoắc Kiệt là người thông minh như vậy, nếu như có một ngày nào đó hắn ghét bỏ con, hoặc là cuộc sống hằng ngày của các ngươi gà bay chó sủa, đến lúc đó con phải làm thế nào không?”

“Cuộc sống hiện tại của chúng con khá tốt mà. Con người con rất dứt khoát, nếu như con phạm sai lầm thì nhất định con sẽ cúi đầu nhận lỗi! Nhưng nếu đó không phải là lỗi của con mà hắn còn tìm con để gây phiền toái thì cũng không được. Hắn không dám đánh con, cũng không mắng nổi con, nếu hắn tìm người khác thì con sẽ đánh cho một trận rồi bỏ đi.” Quách Sài Nữ nghĩ rất rõ ràng: “Cha con trước kia là một tiêu đầu, vào nam ra bắc, lúc ông ấy không có ở nhà thì chỉ có mình con. Trước kia cũng có rất nhiều kẻ xấu đến cửa nhưng không có ai đánh thắng nổi con, ngay cả mấy ác bá đó con còn không sợ thì tại sao lại sợ tướng công chứ?”

Càng nói, nàng ấy càng cảm thấy mình đúng.

Làm sao mà Hoắc Kiệt có thể tệ hơn mấy ác bá kia được?

“Con biết, mọi người là cảm thấy hắn là một người đọc sách, ở cùng với con là phải chịu ấm ức bởi con vừa không hiểu thơ từ ca phú, cũng không hiểu âm luật là cái gì, nhưng mấy thứ kia cũng không phải là con không muốn học. Nếu hắn muốn dạy con thì đó chính là tình cảm phu thê, nếu hắn không dạy thì tức là hắn không cần con biết những cái đó, còn nếu dám ghét bỏ con thì nhất định con cũng sẽ không buông tha cho hắn đâu…” Quách Sài Nữ lại nghiêm túc nói.

Chương 375

“Không cần!” Hoắc Kiệt nghe vậy, vội vàng nói: “Phụ thân, con không cần nàng ấy phải học những thứ đó vì con, nếu nàng ấy thích thì có thể thử, nếu không thích thì quên đi…”

“Chúng con chỉ là không am hiểu sở học của đối phương mà thôi, nhưng chúng con lại rất hiểu nhau mà.” Hoắc Kiệt lại nói thêm.

Hắn biết sở thích của Sài Nữ, biết nàng kiên cường dũng cảm, giống như dây leo bám trên vách đá, tuy không xinh đẹp như những bông hoa rực rỡ nhưng sức sống lại mãnh liệt vô cùng.

Mà Sài Nữ cũng biết hắn là người thế nào.

Lúc hai người bọn họ ở bên nhau, mỗi người làm công việc riêng của mình nhưng vẫn luôn tò mò về năng lực cũng như tính tình của đối phương.

Mỗi ngày để thoải mái và vui vẻ, như vậy còn chưa đủ sao?

Ánh mắt phu thê hai người nhìn Hoắc tam thúc đều vô cùng nghiêm túc.

Hoắc tam thúc cũng không ngờ hai người này lại đột nhiên biểu lộ tình cảm như vậy, bộ dáng này thật giống như ông ấy là người xấu cầm gậy đánh uyên ương.

Chẳng qua lúc này nhi tử mới thấy ra dáng được một chút.

“Ta và mẫu thân con từ trước đến nay đều không hề ngăn cản các con, chỉ là sợ các con không chịu nổi ánh mắt của người ngoài… Kiệt Nhi, ta là phụ thân của con, ta sẽ chỉ cho con một cơ hội này. Nếu con đã lựa chọn thì phải luôn giữ gìn, nếu tương lai con dám vong ân phụ nghĩa thì ta… ta sẽ không cho phép một nhi tử như vậy bước vào nhà nữa, tình cảm phụ tử của con và ta cũng coi như chấm dứt.” Hoắc phu tử nghiêm túc nói.

Từ trước đến nay ông ấy không hề để ý đến xuất thân dòng dõi.

Điều mà ông ấy để ý chính là sự chênh lệch kiến thức ở sau xuất thân đó, chỉ sợ sự chênh lệch này sẽ làm những người trẻ tuổi vốn tình đầu ý hợp lại trở thành những cặp đôi oán hận.

Nếu là như thế, còn không bằng dừng lại sớm.

Nhất là thái độ trước kia của nhi tử làm cho ông ấy cảm thấy mối hôn sự này không mấy khả thi.

“Phụ thân, con hứa, con hứa sẽ đối xử tốt với nàng, chúng con sẽ không hối hận!” Hoắc Kiệt vội vàng quỳ xuống.

“Được rồi, biểu muội ngươi vẫn còn ở đây, quỳ tới quỳ lui làm trò trước mặt nàng còn ra thể thống gì? Chọc người ta chê cười.” Hoắc tam thúc bất đắc dĩ nhìn hắn: “Không phải là sợ nha đầu này đói bụng sao? Ăn cơm đi.”

Nha đầu Tiêu Vân Chước này còn thông minh hơn cả nhi tử ngốc của ông ấy.

Chỉ liếc mắt là đã nhìn ra được vấn đề giữa hai hài tử này.

Trước đó ông ấy vẫn luôn cảm thấy Quách thị ngu dốt tự ti, chỉ biết cúi đầu lấy lòng người khác. Nhưng hôm nay ông ấy thấy mình đã sai rồi, người con dâu này lá gan cũng không nhỏ, cũng tự nhiên hào phóng. Người có tính tình của mình là chuyện tốt, cưới con dâu chứ không phải là tìm người hầu, nếu cứ ăn nói khép nép thì nhất định không thể kéo dài được.

Hoắc tam thúc cũng không nói thẳng ra là ông ấy đồng ý với mối hôn sự này, nhưng Hoắc Kiệt lại có thể cảm giác được thái độ của phụ thân mình thay đổi.

Hắn cẩn thận nghĩ lại về biểu hiện của mình trước đó, cũng mơ hồ nhận ra vấn đề trong này.

Đến lúc này mới hiểu được những lời mà Tiêu Vân Chước nói.

Trên bàn ăn, Hoắc tam thúc giống như vô tình hỏi về cuộc sống trước đây của Quách Sài Nữ.

Quách Sài Nữ cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không hề giấu diếm kể lại hoàn cảnh gia đình mình. Đương nhiên, nói nhiều nhất vẫn là chuyện của cha mình, vẻ sùng bái và hoài niệm trong mắt căn bản không thể nào giấu được.

“Chắc hẳn cha con rất tự hào khi có được một nữ nhi ngoan như con.” Hoắc tam thúc chăm chú lắng nghe, cũng nhịn không được thở dài.

Làm một người phụ thân, có ai mà không muốn nữ nhi sùng bái mình? Quách tiêu đầu kia tuy là một võ giả nhưng lại dạy dỗ nữ nhi rất tốt, nữ nhi thẳng thắn hào phóng, thiện lương lại còn hiếu thuận, có thể sánh được với đa số mọi người.

Hoắc tam thúc lại liếc nhìn Hoắc Kiệt.

Ngược lại…con của ông ấy, lại là đồ bất hiếu.

Chương 376

Ánh mắt của phụ thân làm cho da đầu Hoắc Kiệt tê dại, sống lưng gần như không thể duỗi thẳng, không biết tại sao nhưng hắn luôn cảm thấy hôm nay mình là người bị ghét bỏ…

Cũng may phụ thân cũng không tiếp tục nhìn chằm chằm hắn nữa mà quay sang nhìn biểu muội.

“Nha đầu này, ngươi là người không có việc không vào điện tam bảo, ta nghĩ ngươi hôm nay đến đây không phải là vì Văn Yến phải không?” Hoắc tam thúc phán đoán rất khôn ngoan.

Tiêu Vân Chước nhếch môi, nở một nụ cười sáng lạn: “Văn chương của nó thì cháu đã xem rồi, tuy chưa được hay lắm nhưng cũng đáp ứng được yêu cầu của ngài rồi, cần gì phải đặc biệt đến đây vì nó nữa?”

“Vậy cháu tới đây là…có chuyện gì?” Hoắc tam thúc hỏi.

“Cháu tới đây tìm người.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: “Cháu nghe nói trong thư viện có mấy tú tài đã tham gia khoa cử mấy lần mà vẫn thi trượt à?”

“Cái này thì ta cũng không rõ lắm, phần lớn học sinh mà ta dạy đều là cử tử, thỉnh thoảng có một vài tú tài, nhưng cho dù như vậy thì cũng là thiên tư thông minh không giống người bình thường.” Hoắc tam thúc nói xong liền bảo Hoắc Kiệt gọi thư đồng ở bên ngoài tiến vào: “Nếu cháu cần tìm ai đó thì cứ bảo thư đồng dẫn cháu đi.”

“Được, cảm ơn tam biểu thúc.” Tiêu Vân Chước lập tức nói.

Tiêu Văn Yến khó hiểu nhìn Tiêu Vân Chước, vốn tưởng rằng đại tỷ cố ý đến đây là vì mình, không ngờ cậu ta chỉ là tiện thể mà thôi.

Tuy rằng cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng không hiểu sao lại cảm

thấy mất mát.

Sau khi ăn xong, Tiêu Vân Chước cùng Quách Sài Nữ đi ra ngoài, Hoắc Kiệt cũng muốn đi theo nhưng Hoắc phu tử bảo hắn ở lại hướng dẫn cho Tiêu Văn Yến. Dù sao cũng là huynh đệ thân thích, hiện giờ cũng sắp phải tương tác với nhau thì cũng phải làm quen với nhau trước đã.

“Phụ thân, vì sao phụ thân lại khách sáo với Tiêu gia biểu muội như vậy? Con cứ cảm thấy phụ thân đối xử với nàng không giống như với những người khác.” Sau khi Tiêu Vân Chước đi rồi, Hoắc Kiệt mới bối rối hỏi.

Đối với người biểu muội này, phụ thân hắn hoàn toàn không có một chút uy nghiêm nào cả, thậm chí còn bị Tiêu Vân Chước nắm mũi dắt đi.

Hoắc tam thúc nhìn hắn, sau đó lại hỏi Tiêu Văn Yến: “Vết thương của cháu chắc chắn là có liên quan với tỷ tỷ cháu, đúng không?”

Tiêu Văn Yến lập tức gật đầu: “Nàng đắc tội người ta nên cháu mới bị đánh, phu tử, cháu bị oan…”

“Cháu nói cháu bị oan, nhưng ta lại không tin, tỷ tỷ của cháu là người thấu đáo, nếu mà cháu không phạm sai lầm gì thì nàng sẽ không để cho cháu phải chịu khổ nhiều như vậy. Cho nên theo ta thấy, nhất định là cháu không nghe lời khuyên bảo nên nàng mới nhờ tay người khác xử lý cháu thôi.” Hoắc tam thúc nói với giọng điệu chắc chắn.

“…” Tiêu Văn Yến xấu hổ nhìn hắn: “Ngài đều biết cả rồi à? Trước đó nhị ca của cháu cũng như thế này, để người khác tới đánh cháu, bây giờ đại tỷ cũng bắt nạt cháu thế này, cháu không sống trong cái nhà này nổi nữa rồi!”

“Tính tình cháu nóng nảy, còn chưa học được cách phân biệt đúng sai. Vì sao nhị ca cháu đánh cháu thì ta không rõ ràng lắm, nhưng đại tỷ của cháu nhìn bề ngoài có vẻ nghiêm khắc nhưng thực ra lại rất quan tâm chăm sóc. Nếu như nàng thực sự mặc kệ cháu thì phải nên nuông chiều, dỗ dành cho cháu vui lên thì mới có thể

tránh được rất nhiều phiền toái.” Hoắc tam thúc thở dài: “Thằng nhóc cháu đúng thật ngu ngốc, không hiểu chuyện gì cả.”

“…” Tiêu Văn Yến rụt cổ lại.

Chỉ là cái giá của sự thông suốt này cũng quá cao.

Cậu đã bị đánh nhiều lần như vậy rồi mà vẫn chưa hiểu chuyện, vậy có phải sau này cậu còn phải chịu vô số trận đòn nữa không?

Cơ thể cậu nhất định phải mau mau hồi phục, cậu muốn học võ càng sớm càng tốt!

“Ý của phụ thân là, Tiêu gia biểu muội là người cực kỳ thông minh nên lúc này phụ thân mới phá lệ để ý nhiều hơn sao?” Hoắc Kiệt ngẫm lại những biểu hiện trước đó của Tiêu Vân Chước, cũng có chút kinh ngạc: “Khả năng nhìn thấu lòng người của biểu muội thật sự con không thể so sánh được.”

Chương 377

“Ta và lục thúc của con rất chú ý đến chuyện của nàng. Theo quan điểm của chúng ta, nha đầu này là người có bản lĩnh. Từ khi nàng xuất hiện cho đến bây giờ, Tiêu gia đã có rất nhiều biến hóa, nàng có thể nhìn thấu lòng người, cũng có thể sử dụng lòng người, bởi vậy sau này nhất định Tiêu gia và Hoắc gia sẽ lui tới càng ngày càng nhiều hơn.” Hoắc tam thúc cũng không hề né tránh Tiêu Văn Yến mà nói thẳng.

Một cây làm chẳng nên non, trong tương lai nhất định Tiêu gia sẽ tìm kiếm đồng minh.

Nhưng nhân khẩu nhà hắn quá ít, quan hệ thông gia cũng chỉ có Hoắc gia và Khương gia.

Con cháu Khương gia đều tầm thường, cho nên sau này mối quan hệ chủ yếu của Tiêu gia vẫn là với Hoắc gia.

“Không phải Tiêu bá phụ từ trước đến nay…vẫn luôn giữ khoảng cách với nhà chúng ta sao? Con người ông ấy luôn sĩ diện, chỉ sợ sẽ không chủ động thân cận với nhà chúng ta…” Hoắc Kiệt lập tức nói.

“Đó là trước kia.” Hoắc tam thúc thở dài: “Hiện tại ông ấy không còn lựa chọn nào khác cả. Nha đầu Tiêu gia này là một người rất biết cách gây chuyện, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà đã tạo ra mấy kẻ thù rồi. Nếu như Tiêu bá phụ của con là người thương khuê nữ thì chờ sau khi ông ấy trở về, nhất định sẽ tới bái kiến Hoắc gia chúng ta.”

Hoắc gia ở trong triều còn có một vị Thượng thư đại nhân nữa.

Nếu các huynh đệ thân thích mà có thể giúp đỡ lẫn nhau thì sẽ càng tốt hơn.

Trước kia Tiêu Trấn Quan không hữu dụng lắm, nhưng năm nay đã nhạy bén hơn, hai phụ tử Tiêu gia cũng đã tiến bộ hơn nhiều.

Như vậy cho dù là Hoắc gia hay là Tiêu gia đều sẽ không quá coi trọng "thể diện" nữa.

"Nếu mà nói như vậy thì tức là Tiêu gia biểu muội là người biết cách gây chuyện nên Tiêu bá phụ mới có thể sốt ruột, chủ động đi kiến công lập nghiệp, mới không uổng phí công sức dạy dỗ của cô tổ mẫu." Hoắc Kiệt đột nhiên cảm thấy Tiêu gia rất thú vị.

Hoắc tam thúc nhìn nhi tử, tâm tình cũng vui vẻ hơn hẳn.

Đã lâu rồi phụ tử hai người mới có thể nói chuyện với nhau bình tĩnh như vậy.

Con đường làm quan, kỳ thực cũng không có quan hệ gì với tam phòng bọn họ cả.

"Còn có một nguyên nhân khác khiến cho mẫu thân con lo lắng về mối hôn sự của con như vậy, bà ấy cho rằng con suy sụp tinh thần nên mới tùy tiện tìm một nữ tử để sống cả đời. Khi nào có thời gian thì con đi giải thích với mẫu thân, lại thường xuyên mang Quách thị đến thăm bà ấy, lâu ngày nhìn rõ lòng người, bà ấy sẽ thích Quách thị thôi." Hoắc tam thúc lại nói.

Hoắc Kiệt khẽ giật mình, sau đó càng vui mừng hơn: "Nhi tử hiểu rồi! Cảm ơn phụ thân đã chỉ điểm!"

Kỳ thực sau khi gặp được nhạc phụ, suy nghĩ của hắn về phụ thân cũng đã thay đổi một chút.

Nhạc phụ rất thô lỗ, cũng rất hung dữ với Sài Nữ, nhưng Sài Nữ lại nói đó là bởi vì cha nàng đang nỗ lực để dạy dỗ nàng, sợ nàng sau này phải chịu khổ nên mới dạy dỗ nghiêm khắc như vậy.

Khi đó hắn cũng hiểu rằng những gì phụ thân làm năm đó cũng là muốn tốt cho hắn thôi.

Chỉ là trong lòng hiểu rõ nhưng ngoài mặt thì…vừa nhìn thấy phụ thân, hắn không thể nói ra mấy lời xúc động như thế được.

"Tuy rằng nhi tử không thể đi theo con đường làm quan, nhưng

cũng không đến mức suy sụp mà từ bỏ tiền đồ của chính mình." Trong miệng Hoắc Kiệt khô khốc, nghẹn một lúc lâu: "Hai mươi năm sau nữa, chữ của nhi tử sẽ không trị giá trăm văn thôi đâu."

Tương lai rất có thể hắn sẽ trở thành một bậc thầy về thư pháp, cũng rất có thể được lưu danh thiên cổ.

Hốc mắt Hoắc tam thúc khẽ nóng lên.

"Phu tử, vậy chữ của cháu có giá trị mấy tiền?" Tiêu Văn Yến ngẩng đầu, vẻ mặt nghi ngờ: "Cháu cũng chưa đi bán bao giờ, Kiệt biểu huynh, huynh biết giá thị trường, có thể nói cho ta biết được không?"

"…" Khóe miệng Hoắc Kiệt giật giật.

Cái chữ rách của cậu ta mà còn không biết xấu hổ đòi tiền nữa à?

"Huynh nói đi! Ta viết nghiêm túc vậy mà, năm mươi văn cũng được chứ?" Tiêu Văn Yến nói: "Đại tỷ ta bỏ ra mấy ngàn lượng bạc mua một cửa hàng vô dụng, nàng rất biết cách tiêu tiền! Tiền trong tay nàng sao mà đủ cho nàng phá của như vậy chứ, sớm muộn gì cũng tiêu sạch…Hơn nữa, phía sau cái cửa hàng kia còn có một thiện đường, nếu cứ tiêu pha như vậy thì sao nàng có thể nuôi nổi? Chờ sau này ta có tiền rồi thì sẽ hào phóng một chút, cho nàng hai phần. Kiệt biểu ca, lúc huynh đi bán chữ có thể dẫn ta theo được không?"

Chương 378

Tiêu Văn Yến thật ra cũng không thiếu tiền, chỉ là cậu cảm thấy chuyện bán chữ này rất thú vị. Tốt xấu gì lúc này cậu cũng là bán đệ tử của Hoắc tam thúc, có lẽ chữ của cậu cũng đáng mấy đồng tiền.

Hoắc tam thúc liếc nhìn Tiêu Văn Yến, không khỏi cảm thấy u sầu.

Sau này ông ấy phải dạy dỗ một kẻ ngốc như vậy, nhất định sẽ có vô số chuyện phải lo, thật đúng là đau đầu.

Mà Hoắc Kiệt nhìn Tiêu Văn Yến thì giờ phút này suy nghĩ lại hoàn toàn ngược lại, hắn thế mà lại sinh ra mấy phần đồng tình.

Biểu đệ này nói chuyện không hề kiêng dè cái gì, làm việc cũng không theo quy tắc, hoàn toàn chính là một kẻ vô tri không biết sợ là gì, thậm chí cậu ta còn không biết sư phụ mà mình đã bái là người thế nào nữa…

Phụ thân hắn là người nhìn thì có vẻ hiền lành, nhưng khi đã nghiêm túc lên thì lại rất bướng bỉnh và cố chấp.

Nhớ năm đó, để cho hắn bắt đầu lại từ đầu mà phụ thân hắn đã trở mặt vô tình, thủ đoạn quản giáo hắn quả thực rất tàn nhẫn. Hiện giờ Tiêu Văn Yến rơi vào tay phụ thân hắn, nhất định phụ thân hắn sẽ dùng mọi biện pháp để cậu ta sửa đổi lại những tật xấu của mình!

Không biết Tiêu Văn Yến có thể duy trì thái độ ngây thơ này được bao nhiêu ngày đây!

“Biểu đệ sau này phải nhớ chăm sóc tốt cho chính mình. Về việc bán chữ thì vài năm nữa nhất định ta sẽ dẫn đệ đi cùng.” Hoắc Kiệt vỗ nhẹ lên vai Tiêu Văn Yến.

Tiêu Văn Yến không rõ nguyên ho, thậm chí còn vô cùng vui mừng: “Vậy chúng ta quyết định thế nhé! Kiệt biểu ca, huynh cũng đừng

quên đấy!”

“…” Hoắc Kiệt bất đắc dĩ xoay đầu sang chỗ khác.

Thật không biết Tiêu bá phụ dưỡng hài tử thế nào nữa.

Tuy rằng Tiêu Văn Yến vẫn còn nhỏ nhưng trong mấy gia đình như gia đình bọn họ, hài tử ba đến năm tuổi là đã bắt đầu vỡ lòng, tám chín tuổi mặc dù là độ tuổi ham chơi nghịch ngợm nhưng cũng không đến mức ngây thơ mềm yếu thế này.

Sau khi Hoắc Kiệt lo lắng cho Tiêu Văn Yến xong, hắn lại bắt đầu lo lắng cho thê tử còn ngây thơ hơn của mình.

Lúc này nàng ấy đang đi theo một người đầy tâm cơ như biểu muội Tiêu Vân Chước, cũng không biết có phải chịu ấm ức gì không. Tiêu gia biểu muội là người tàn nhẫn, chỉ cần nói mấy câu là thê tử của hắn có thể trở thành một cây đao ra tay giúp nàng.

Mà giờ phút này, Quách Sài Nữ đang nhìn khung cảnh xung quanh, kinh ngạc đến mức không rời mắt được.

“Thì ra tướng công từ nhỏ đã được nhìn thấy những cảnh đẹp như vậy rồi! Gạch trải trên mặt đất trông rất sạch sẽ, không có một hạt bụi nào. Ngay cả một cái thư viện mà cũng hoành tráng như vậy, chẳng trách rất nhiều người coi thường ta.” Trong lòng Quách Sài Nữ vô cùng cảm khái.

Bọn họ đi một lúc lâu, đi xuyên qua một rừng trúc rộng lớn, bên trong rừng trúc còn đặt những bộ bàn ghế đá, còn có trà giải khát để các học sinh có thể uống bất cứ lúc nào. Ngoài ra còn có một cái sân vô cùng rộng rãi, bên trong đó bố trí không ít bia bắn cung, là nơi để rèn luyện sức khỏe. Đi sâu vào bên trong nữa là mấy dãy phòng học, môi trường lịch sự tao nhã lại thông thoáng, có một mùi hương giúp tỉnh táo tinh thần tràn ngập trong không khí…

Quách Sài Nữ chỉ mới thấy mấy trường tư thục trong thôn, giờ phút này nhìn thấy một thư viện lớn thế này, cảm giác trong lòng chấn động.

Đây quả thực là nơi thần tiên trú ngụ, nếu như bắt nàng ấy ở lại đây cả đời để đọc sách thì nàng ấy cũng nguyện ý.

“Những dãy núi mênh mông cùng với vách đá và vực sâu thăm thẳm ở Quan Tây bên kia cũng là thứ mà rất nhiều người không thể nhìn thấy, có ai là có thể nắm giữ tất cả những điều kỳ diệu trên thế gian này ở trong lòng?” Tiêu Vân Chước mỉm cười.

“Phải, ngài nói đúng.” Quách Sài Nữ lập tức gật đầu: “Tiêu sư phụ, tú tài mà ngài muốn tìm có bộ dáng thế nào? Ta thấy mấy thư sinh ở trong kia đều tương tự nhau, trắng trẻo, nhu nhược yếu đuối, làm sao mà phân biệt cho ra được?”

“Học sinh ở trong thư viện này, bên hông đều đeo ngọc bội, hẳn là được thư viện phát thống nhất. Chỉ là chuỗi ngọc ở bên dưới ngọc bội không giống nhau, đó là cách để phân biệt tú tài và cử nhân.” Tiêu Vân Chước kiên nhẫn giải thích cho nàng ấy.

Chương 379

Thư đồng đi ở phía trước nghe vậy cũng lập tức nói: “Tiêu cô nương nói không sai, các đồng sinh là dùng màu xanh lục, còn các tú tài là màu vàng nghệ, các cử nhân còn lại sẽ dùng màu đỏ đậm. Hơn nữa, hoa văn trên y phục của bọn họ cũng không giống nhau, dùng cái đó để phân chia cấp bậc. Ví dụ như ban chữ Giáp thì nói chung mọi thứ đều là tốt nhất. Hoa văn trên y phục cũng lấy ý tưởng từ vầng trăng sáng giữa mây, thanh nhã xuất trần, còn các ban khác thì kém hơn một chút.”

“Tú tài mà ngài nói đã nhiều lần thi trượt…” Thư đồng hơi dừng lại: “Học sinh như vậy có lẽ là ở ban kém nhất, mà vị trí của lớp học cũng ở vị trí khá hẻo lánh.”

Tiêu Vân Chước gật đầu, tiếp tục đi theo.

Quách Sài Nữ lại một lần nữa kinh ngạc, không ngờ rằng trong một thư viện như thế này mà lại có sự phân cấp rất rõ ràng.

Nàng ấy ngoan ngoãn đi theo phía sau Tiêu Vân Chước, chỉ cảm thấy có Tiêu Vân Chước ở bên cạnh, sống lưng của nàng ấy có thể thẳng thêm được mấy phần.

Nữ tử trong thư viện không nhiều lắm, bởi vậy khi Tiêu Vân Chước và Quách Sài Nữ xuất hiện hiển nhiên sẽ thu hút ánh mắt của người khác.

Tuy nhiên, nét mặt Tiêu Vân Chước vẫn rất thản nhiên.

“Hình như vị kia chính là thiên kim Tiêu gia mà gần đây thường được nhắc đến, Tiêu đại sư gì đó…” Đi ngang qua một nhóm học sinh khác, có người nhận ra nàng: “Đúng rồi, chắc chắn là nàng, trước đó ta được mời đến trại ngựa đã từng gặp rồi, tuy rằng lúc đó ta đứng cách khá xa nhưng dáng vẻ Tiêu gia cô nương xinh đẹp, không khó để không nhận ra.”

Hắn vừa nói ra lời này, ánh mắt của mấy học sinh nhìn Tiêu Vân

Chước càng thêm tò mò.

Bọn họ cũng không phải ngày ngày đều chỉ vùi đầu đọc sách mà bình thường cũng thường tụ tập lại với nhau để thảo luận những tin tức làm ảnh hưởng đến lòng người ở bên ngoài.

Đặc biệt là cái chết thương tâm của hai mẫu tử mã phu kia, lúc ấy đã khiến cho rất nhiều người bất bình, mà học sinh trong thư viện này càng là việc nhân đức không chịu nhường ai, đi tới nha môn đòi lại công lý cho mẫu tử Trịnh thị.

Mà Tiêu Vân Chước, người trực tiếp liên quan đến vụ án này, sau vụ đó cũng đã khơi dậy sự tò mò của bọn họ.

Đều nói nàng là một đại sư cực kỳ lợi hại, mỗi lần mở miệng đều có thể dẫn ra những vụ án làm chấn động nhân tâm!

Cũng không biết là thật hay giả.

Nhưng bây giờ người này lại thực sự xuất hiện ở trong thư viện của bọn họ.

“Chẳng lẽ trong thư viện của chúng ta xảy ra chuyện gì nghiêm trọng sao?” Có người nhịn không được hỏi một câu.

“Nếu đã nghi hoặc thì cứ tới hỏi một chút là biết. Chẳng lẽ các ngươi chỉ dám đứng ở phía sau lưng tiểu nữ tử đoán già đoán non sao?” Lập tức có người cười nói.

“Muốn đi thì ngươi đi đi, người đang dẫn đường phía trước là thư đồng của Hoắc phu tử, nói cách khác, chắc chắn là Tiêu cô nương này được Hoắc phu tử mời đến đây. Nam nữ khác biệt, nếu ngươi tùy tiện tới đó quầy rầy, chuyện tới tai Hoắc phu tử, ngươi có muốn bị bình xét không?”

Vừa nói vậy, mọi người lại ngượng ngùng rụt đầu lại.

Chỉ là tuy không thể trực tiếp chạy tới hỏi cho rõ ràng nhưng đi theo từ đằng xa thì cũng không phải là vấn đề lớn.

Cho nên chẳng mấy chốc, đã có bốn năm người đi theo.

Thư viện này quá lớn, thư đồng dẫn hai người Tiêu Vân Chước đi bộ một lúc lâu rồi mới đến nơi.

“Ban chữ Đinh và ban chữ Mậu đều ở chỗ này. Tiêu cô nương, người mà ngươi muốn tìm rất có thể là ở trong này.” Thư đồng chỉ vào đây nói.

Người mà Tiêu Vân Chước muốn tìm thậm chí còn không biết tên, cho nên thư đồng đã cố gắng hết sức,

Tiêu Vân Chước một đường tới đây, phát hiện thư viện này rất sạch sẽ, gần như không có cô hồn dã quỷ nào, chỉ có ở hai lão quỷ đọc sách ở trong rừng trúc đang thảo luận thơ từ ca phú…

Dương khí trong thư viện chính thịnh, ma quỷ bình thường quả thực không dám tới gần.

Quầy hàng mà Tiêu Vân Chước mở ra trước đó đã nhận được không ít đơn đặt hàng lộn xộn, nhưng một đơn đặt hàng mà nàng cầm đi khi ra ngoài kỳ thực rất đơn giản.

Đó là yêu cầu của một cô nương tên là Yên Chi, nhờ nàng tìm người.

Mà nàng nghi ngờ rằng người mà nàng ấy muốn tìm chính là tú tài đã nhiều lần thi trượt trong thư viện này.

Chương 380

Yên Chi là nữ nhi của một ngưu y, cha nàng ấy chữa bệnh cho trâu bò để kiếm sống, tay nghề không cao lắm nên cũng tiền kiếm được cũng không nhiều, chỉ đủ để miễn cưỡng kiếm được cơm ăn, mà thân phận cũng không được người ta tôn trọng, là một nghề thấp kém.

Yên Chi vốn có một người huynh trưởng tên là Chí. Vào năm sáu tuổi, khi đi cùng nương của nàng ấy lên phố liền bị lạc, kể từ đó không có tin tức gì, mà nương của nàng ấy vì nhớ con mà đổ bệnh.

Năm ngoái, nương nàng ấy đến một đạo quán để cầu phúc cho nhi tử, tình cờ nhìn thấy một nam tử dung mạo rất giống trượng phu mình. Bà ấy lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng tiến đến hỏi tên tuổi, không ngờ nam tử kia không thích bị dây dưa, rất tức giận, sau khi đẩy nương nàng ấy ra thì phất tay áo bỏ đi.

Cũng từ đó nương của Yên Chi bệnh nặng không dậy nổi rồi qua đời.

Cha của Yên Chi, cũng chính là vị ngưu y kia, nhiều năm làm việc vất vả, sức khỏe cũng không tốt lắm.

Làm nữ nhi, từ nhỏ nàng ấy đã cảm nhận được nỗi nhớ mong của cha nương đối với huynh trưởng, bởi vậy mà Yên Chi cũng sinh lòng khúc mắc. Cho nên sau khi nương nàng ấy qua đời, nàng ấy thường xuyên đến đạo quán kia canh chừng ở đó, hy vọng có thể gặp lại được nam tử kia. Chỉ tiếc rằng nàng ấy đã đợi rất lâu rồi mà cũng không có tin tức.

Nàng ấy hỏi thăm đạo sĩ trong đó thì biết được nam tử kia thi trượt liên tục nên mới đi tới đạo quán bái thần, cũng nghe nói rằng nhìn y phục trên người người đó thì rất có thể đó chính là học sinh của thư viện trong kinh thành…

Chỉ tiếc, học sinh trong thư viện kinh thành rất đông, lối vào cũng được canh gác nghiêm ngặt nên người bình thường căn bản không

thể tiến vào, mà Yên Chi có muốn chứng thực thân phận cũng không có cơ hội.

Tình cờ đi ngang qua sạp hàng của nàng, mới kể lại câu chuyện này.

Mục đích tìm người cũng bình thường không có gì lạ, mà sở dĩ Tiêu Vân Chước nhận đơn đặt hàng này là bởi có một nguyên nhân khác.

Sau khi nương Yên Chi qua đời không thể đi vào luân hồi được mà trở thành một quỷ hồn mang chấp niệm sâu sắc.

Mấy bữa nay nàng phải sắp xếp lại Độ Linh Các nên thường xuyên phải đi mua sắm trên nhiều con phố, thỉnh thoảng nàng nhìn thấy quỷ hồn của một phụ nhân rất tang thương, bay từ đầu đường đến cuối ngõ khóc lóc tìm người. Ban ngày thì còn được, nhưng vừa đến tối thì tiếng khóc của bà ta càng thêm vang dội thê lương, ồn ào đến mức khiến nàng phải trằn trọc không ngủ được.

Nhất định phải tiễn người đi mới được.

Cho nên hôm nay Tiêu Vân Chước mới đến thư viện để xem xét tình hình.

Sau khi đến nơi, Tiêu Vân Chước lấy ra một tượng người gỗ nho nhỏ, đốt một lá bùa, ngay sau đó, hồn phách một phụ nhân bay từ trong bức tượng người gỗ ra ngoài.

Ngày khóc đêm khóc, Tiêu Vân Chước không còn cách nào nữa mới thu hồn phách vào trong này.

Nhưng quỷ hồn cũng có cảm giác, nếu thỉnh thoảng bị nhốt trong người gỗ cũng không sao, nhưng nếu bị nhốt quá lâu thì sẽ nổi điên phát cuồng, cũng rất có thể trở thành oán quỷ, cho nên thỉnh thoảng cần phải thả ra ngoài hít thở không khí.

Phụ nhân kia họ Miêu, sau khi biến thành quỷ thì dường như ý thức đã dừng lại ở cái ngày mà bà ta bị lạc mất hài tử, hốt hoảng, lo lắng và suy sụp.

“Ngươi có thấy nhi tử của ta không? Chí Nhi của ta! Các ngươi có ai thấy Chí Nhi không?” Dường như Miêu thị không rõ mình đang ở đâu, khoa tay múa chân với Tiêu Vân Chước và Quách Sài Nữ, như thể không biết là mình đã chết rồi.

Tiêu Vân Chước lại lấy ra một nén hương khác, thắp lửa rồi đốt một lúc.

Mùi hương kia rất đặc biệt, bộ dáng suy sụp của Miêu thị dần dần giảm bớt khi mùi hương kia tỏa ra.

“Nhi tử ngươi đã bị mất tích hai mươi năm rồi, mọi chuyện đã thay đổi, ngươi có chắc là mình phải tìm được hắn không?” Tiêu Vân Chước bình tĩnh hỏi.

Quách Sài Nữ nghe nàng nói, sửng sốt một lúc, nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Nàng ấy đã từng nghe nói về bản lĩnh của Tiêu sư phụ.

“Tìm hắn…Ta muốn tìm hắn…” Miêu thị rưng rưng nước mắt: “Nhi tử của ta đâu rồi…tại sao nhi tử ta lại bị lạc chứ…”

Tiêu Vân Chước thở hắt ra: “Đáp án mà ngươi muốn thì ta có thể cho ngươi, chỉ là ngươi…đừng có hối hận.”

Chương 381

Ngưu y bình thường trong dân gian là một nghề thấp kém trong triều đại này, mà học sinh muốn tham gia khoa khảo phải là ba đời trong sạch, không được phép làm những nghề thấp kém. Nếu nhi tử của Miêu thị thật sự ở trong thư viện của kinh thành, một khi đã nhận thân rồi thì đồng nghĩa với việc công danh của người này sẽ bị mất hết.

Là muốn chấm dứt tiếc nuối hay là giả ngu giả ngơ, từ bỏ vì tiền đồ của nhi tử, đó là lựa chọn rất khó khăn.

Ánh mắt Miêu thị nhìn Tiêu Vân Chước tràn ngập đau khổ.

“Hai mươi năm…đã hai mươi năm rồi! Ta đã lạc mất hắn hai mươi năm, ngày ngày trong lòng như bị lửa đốt…Ta nhớ nhi tử ta, ta muốn gặp hắn…”

Miêu thị không hiểu cái gì gọi là đại cục, cũng không hiểu rằng tiền đồ càng quan trọng hơn so với huyết thống.

Bà ta chỉ là một phụ nhân bình thường.

Từ ngày gả chồng kia, tất cả những gì bà ấy phải làm chính là làm việc cho nhà chồng, cùng với nối dõi tông đường.

Ban đầu bà ấy cũng tốt số, nhanh chóng mang thai sinh được nhi tử. Mà nhi tử thông minh và đáng tin cậy, cha nương của tướng công cũng rất hài lòng.

Cẩn thận nuôi nấng nhi tử cho tới sáu tuổi. Hôm đó là sinh nhật của nhi tử bà ta, bà ta vui vẻ dẫn hài tử đi dạo phố trong thành, nhưng vừa xoay người thì không thấy nhi tử ở đâu nữa. Kể từ đó về sau, cuộc sống của bà ta không còn một ngày nào là được yên ổn.

Nam nhân của bà ta là người thành thật, không hề trách móc bà ta. Nhưng cha mẹ chồng lại không hài lòng, các trưởng bối trong tộc

cũng chỉ thẳng vào mặt bà ta mà mắng chửi, nói rằng bà ta là đồ sao chổi, là đồ phế vật, ngay cả hài tử cũng giữ không xong. Bọn họ đuổi bà ta ra ngoài, bắt bà ta phải tìm được nhi tử mới cho về nhà. Bà ta tìm kiếm suốt bao nhiêu ngày, ngất xỉu ở bên ngoài, trượng phu khóc lóc cầu xin cha nương mới cho phép bà ta vào cửa.

Cha mẹ chồng oán hận, nhà mẹ đẻ cũng không tha thứ, cả thế giới của bà ta sụp đổ.

Bọn họ vừa bắt bà ta tìm hài tử, vừa tiếp tục ép bà ta sinh thêm con.

Bà ta uống rất nhiều phương thuốc, lại sinh được Yên Chi.

Nhưng ngày nào bà ta cũng lấy nước mắt rửa mặt, sức khỏe không tốt, mà khi quá trình sinh con cũng không thuận lợi. Tuy rằng đã sinh được Yên Chi nhưng sau đó bà ta không thể sinh thêm con được nữa.

Từ đó về sau, bà ta mới biết được cha mẹ chồng còn có thể ác độc được như thế.

Cả ngày tra tấn, không đánh thì lại mắng, lúc trượng phu ở nhà thì còn có thể bảo vệ được bà ta, nhưng chỉ cần khi nào ông ta không ở nhà thì cả gia đình kia không còn nhân tính.

Bà ta đã phải chịu đựng như thế bao nhiêu năm rồi?

Mỗi ngày bà ta đều suy nghĩ, nếu như ngày đó bà ta không dẫn hài tử đi vào thành thì tốt rồi, nếu bà ta nắm chặt tay nhi tử thì tốt rồi, nếu đột nhiên hài tử có thể quay về thì cho dù bà ta có chết ngay lập tức bà ta cũng bằng lòng…

Trước khi cha mẹ chồng qua đời, bọn họ vẫn mắng bà ta là đồ xui xẻo.

Hài tử bị mất tích hai mươi năm, trong hai mươi năm đó cuộc sống của bà ta còn tệ hơn cả một con vật.

Bà ta thật sự không cam lòng, thậm chí bà ta còn không có cả tư cách oán hận cha mẹ chồng, chỉ có thể tự trách chính mình.

Cho nên bà ta muốn hài tử, cho dù có biến thành lệ quỷ thì bà ta cũng phải tìm lại được nhi tử của mình!

Lúc này Miêu thị đã chết, tác dụng "chăm sóc cha mẹ khi tuổi già đến tận khi qua đời" của nhi tử đương nhiên cũng chỉ còn là lời nói suông, nhưng chấp niệm bao nhiêu năm nay khiến bà ta không thể buông bỏ được. Bà ta chỉ muốn tìm lại thứ mà mình để mất, như thể sau khi tìm được nhi tử rồi thì hai mươi năm bị tra tấn đó cũng có thể tan thành mây khói vậy.

Tiêu Vân Chước không hỏi thêm nữa.

Nàng bảo Quách Sài Nữ giúp nàng cầm hương, mùi hương này có thể làm cho Miêu thị bình tĩnh lại, nàng thực sự không muốn nghe Miêu thị khóc lóc nữa.

Sau khi đã xác nhận ý kiến của Miêu thị, Tiêu Vân Chước bắt đầu nhìn về phía ban chữ Đinh và ban chữ Mậu.

Nàng vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý của mọi người.

Rất nhiều người tò mò nhìn nàng.

Cuối cùng ánh mắt Tiêu Vân Chước dừng lại trên người một nam tử. Người này dáng vẻ khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, thân hình cao gầy, bộ dáng tuấn lãng, miệng rất giống Miêu thị, môi mỏng.

Mà phản ứng của Miêu thị thì còn nhanh hơn cả nàng.

Chương 382

Miêu thị đã từng gặp nam tử này ở đạo quán nên lúc này khi gặp lại hắn, hồn phách kia lập tức lao ra ngoài, gần như trong nháy mắt đến bên cạnh nam tử kia.

Giọng nói thô ráp của bà ta tràn đầy căng thẳng và hy vọng, bàn tay nắm chặt cánh tay nam tử kia: "Ngươi là Chí Nhi của ta phải không? Chắc chắn ngươi là Chí Nhi của ta rồi, ở đuôi lông mày Chí Nhi của ta có một vết sẹo, lúc thằng bé còn nhỏ không cẩn thận va vào tảng đá bị để lại vết sẹo giống như đúc cái này…"

Nam tử kia cảm thấy hơi khó chịu, cánh tay có chút nặng nề và đau nhức.

Hắn thở hắt ra, nghĩ rằng chắc là mình đọc sách quá mệt mỏi nên đứng dậy đi lại.

Đến khi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện với đôi mắt lạnh lùng kia của Tiêu Vân Chước, trong lòng nam tử kia như thắt lại, có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, ngay sau đó, thư đồng bước vào đi tới trước mặt hắn, mời hắn ra ngoài.

Biện Ngạn Tài khẽ cau mày, người này đương nhiên là thư đồng của một vị phu tử nào đó, hắn không tiện cự tuyệt.

Rơi vào đường cùng, Biện Ngạn Tài đành phải bước ra ngoài. Khi đến trước mặt Tiêu Vân Chước, hắn khách sáo hỏi: "Không biết cô nương tìm tại hạ là có chuyện gì?"

Tiêu Vân Chước nhìn gương mặt hắn, nhịn không được nhíu mày.

Lập tức mời đối phương ngồi xuống bàn đá trong sân.

Nàng cầm chén trà trên bàn đá, nhìn lá trà chìm nổi trong chén trà, tiện thể tính một quẻ.

Mà khi nàng đang âm thầm bấm đốt ngón tay nhẩm tính thì Quách Sài Nữ cũng đã hỏi thăm về danh tính và thân thế người này.

Biện Ngạn Tài, năm nay hai mươi sáu tuổi, là đích ấu tử của một vị phú hộ trong kinh thành. Biện gia là một đại địa chủ, trong nhà có mấy cửa hàng lương thực, gia đình rất giàu có. Hắn là hài tử nhỏ nhất, phía trên còn có ba tỷ tỷ nữa nên rất được cưng chiều.

Quách Sài Nữ không biết Tiêu Vân Chước muốn làm gì, sau khi hỏi những vấn đề này xong thì im lặng nhìn nàng.

Trong lòng lại vô cùng chờ mong.

Tiêu Vân Chước nhìn Biện Ngạn Tài, cảm giác đồng tình ban đầu đã phai nhạt mấy phần, nàng thản nhiên hỏi: “Năm ngoái ngươi từng gặp một phụ nhân ở đạo quán, bà ta nói ngươi giống nhi tử của bà ta, không biết công tử có còn nhớ không?”

“Phụ nhân?” Biện Ngạn Tài lập tức cười một tiếng: “Tại hạ thường xuyên đi ra ngoài, làm sao có thể nhớ hết được toàn bộ những người mình gặp trên đường chứ?”

Tiêu Vân Chước nghe hắn nói như vậy cũng không nóng nảy, chỉ nghiêm túc nhìn hắn: “Biện công tử có biết tại sao mình lại thi trượt không?”

Biện Ngạn Tài rất khách khí: “Học thức của tại hạ còn chưa đủ, mặc dù trước đó đã thi trượt nhưng chỉ cần về sau chăm chỉ đọc sách thì nhất định trong tương lai sẽ có một ngày đạt được điều mình muốn, chỉ là không biết vị cô nương này hôm nay đến nói mấy lời này, rốt cuộc là có ý gì?”

“Trên đời này con người đều bị số mệnh chi phối, cũng sẽ có một số người không tin vào số mệnh, cố gắng nỗ lực để nắm giữ vận mệnh trong tay mình. Ta thấy Biện công tử chính là một người trong số đó.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: “Chỉ là, ngươi nắm giữ vận mệnh của mình nhưng lại không chấm dứt nhân quả lúc trước, lúc ngươi tận hưởng hạnh phúc thì lại có người ở bên ngoài bởi vì ngươi mà chịu khổ. Mà những phúc đức ngươi cưỡng ép

đoạt lấy này cũng không thể chèo chống cho ngươi tiến xa hơn được."

"Ăn nói linh tinh." Biện Ngạn Tài cau mày: "Tại hạ không quen biết cô nương, không biết tại sao cô nương lại muốn nguyền rủa tại hạ?"

Hắn đang giận dữ, mà mấy học sinh vừa nãy đi theo cũng tranh thủ tiến lại gần.

"Tại sao huynh đài lại tức giận thế? Vị này chính là Tiêu cô nương đại danh đỉnh đỉnh đấy, người ta thường gọi là Tiêu đại sư, có phải có hiểu lầm gì trong này không? Hay là cứ nói ra để ta bình luận xem thử?"

"Đúng thế! Bình luận xem…" Những người khác vội vàng hùa theo.

Nghe từ đằng xa sao mà nghe cho rõ được?

Vẫn phải xích lại gần thì tốt hơn.

Biện Ngạn Tài ngơ ngác một lúc, sau đó sắc mặt trở nên khó coi: "Tiêu đại sư?"

Mấy chuyện huyên náo xôn xao gần đây, sao mà hắn không biết cho được? Tiêu gia tiểu thư, một người tu đạo.

Tại sao lại đột nhiên tới tìm hắn?

"Không có chuyện gì hay ho để nói đâu!" Biện Ngạn Tài vội vàng nói: "Ta còn có mấy bài tập còn chưa làm xong, thứ lỗi không thể tiếp chuyện được."

Chương 383

“Đừng đi! Chí Nhi! Hắn là Chí Nhi của ta!” Miêu thị hét lên.

“Biện công tử, ta nghĩ là ngươi vẫn còn nhớ rõ thân nương Miêu thị của mình, đúng không?” Ánh mắt Tiêu Vân Chước nặng nề nói với bóng lưng kia một câu.

Biện Ngạn Tài đột nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ và sát ý, hắn vội vàng quay đầu: “Tiêu cô nương, có phải ngươi nhận nhầm người không? Chỗ này không phải là nơi nói chuyện, ta và ngươi đi ra sau núi nói chuyện rõ ràng hơn, được chứ?”

“Được.” Tiêu Vân Chước không hề cự tuyệt.

Biện Ngạn Tài vô cùng lo lắng, lập tức nói với mấy học sinh thích xen vào việc của người khác kia: “Xin lỗi đã quấy rầy việc học của chư vị, thứ lỗi ta không thể tiếp chuyện được. Về chuyện riêng của tại hạ thì ta nghĩ các vị huynh đài cũng sẽ không quá tò mò phải không?”

“…” Mấy người kia tỏ vẻ thất vọng.

Tò mò chứ, sao mà không tò mò cho được?

Nhưng đối phương đã nói như vậy rồi, bọn họ quả thực không thể mặt dạn mày dày hỏi thêm được nữa.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Biện Ngạn Tài và Tiêu đại sư đi về phía con đường nhỏ đi ra phía sau núi.

Biện Ngạn Tài bước đi rất nhanh, thậm chí còn lo lắng và né tránh những người mà mình gặp được ở trên đường.

Khó khăn lắm mới đến một chỗ hẻo lánh phía sau núi, Biện Ngạn Tài mới nói thẳng: “Tiêu cô nương, ngươi và ta không oán không thù, tại sao ngươi lại muốn đến hủy hoại thanh danh của ta? Ta là

người của Biện gia, tại sao ngươi lại nói thân nương của ta là Miêu thị?"

"Biện công tử, bây giờ ngươi nói mấy lời này có phải muộn quá rồi không? Từ phản ứng vừa nãy của ngươi thì ngươi không chỉ nhớ Miêu thị mà còn nhớ rõ tại sao mình lại bị lạc nữa." Tiêu Vân Chước xác định.

"Không! Ta không biết Miêu thị nào hết." Biện Ngạn Tài nghiến răng nghiến lợi.

"Nếu như ta đến Biện gia, liệu phụ mẫu Biện gia cũng xác định như thế này giống ngươi không?" Tiêu Vân Chước hời hợt nói.

Cho dù Biện gia là nhà giàu thì cũng không phải là quan chức. Với thân phận này của Tiêu Vân Chước, nhất định Biện gia sẽ không dễ giấu diếm, huống chi ai cũng biết nàng là người rất thích đến nha môn, nếu như muốn thực sự vạch trần chuyện gì đó thì nhất định nàng sẽ đạt được mục đích.

Biện Ngạn Tài hoảng sợ.

"Tiêu cô nương, ngươi bỏ qua cho ta được không?" Biện Ngạn Tài thu liễm lại mấy phần: "Ta…Năm đó sau khi ta bị lạc liền bị mất trí nhớ, mấy năm gần đây mới nhớ lại. Chỉ là ta muốn đi theo con đường khoa cử, nếu để cho người ta biết được ta chỉ là hài tử của một trâu y thì tiền đồ của ta sẽ bị hủy…Tiêu cô nương, ta nghe nói ngươi là người tâm địa thiện lương, vậy ngươi có thể…giúp ta giấu diếm một lần được không? Sau này nếu như cô nương cần gì thì nhất định ta sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng."

Hắn vừa nói ra lời này, nén hương trong tay Quách Sài Nữ cũng bị dập tắt.

Miêu thị cũng không còn tiếp tục điên cuồng gọi người nữa.

Bà ta không thể tin nổi nhìn người trước mặt: "Thật sự…thật sự là Chí Nhi của ta…Vì sao, vì sao không quay về nhà, vì sao mà… không cần nương nữa chứ?"

Khoa cử, tiền đồ? Miêu thị không hiểu.

Có cái gì mà còn quan trọng hơn cả người nhà nữa đây.

Tiêu Vân Chước không để ý đến Miêu thị mà chỉ giáng cho hắn một đòn nặng nề: “Biện công tử, ngươi vẫn còn đang lừa ta.”

“Chắc chắn là ngươi chưa bao giờ bị mất trí nhớ.” Tiêu Vân Chước nói giọng khẳng định: “Rốt cuộc là ngươi không cẩn thận bị lạc hay là cố ý vứt bỏ cha nương của ngươi đây? Tướng mạo của ngươi lạnh nhạt, không nặng tình thân, thân phận của ngươi hôm nay chắc hẳn do ngươi tính toán mà có được.”

Biện Ngạn Tài nghe vậy, nắm tay thầm siết chặt hơn.

Hắn thực sự muốn…g.i.ế.t. c.h.ế.t nàng!

Nếu như nàng lẻ loi một mình.

Chỉ tiếc, bên người Tiêu cô nương này còn có một nữ tử vô cùng mạnh mẽ, mà ở cách đó không xa còn có một thư đồng đi theo, cho nên hắn không thể tỏ ra vô lễ dù chỉ một chút.

Chương 384

Biện Ngạn Tài cố gắng hết sức để kìm nén sự hoảng sợ và tức giận của mình, trên mặt cố nở một nụ cười.

“Ta và Tiêu cô nương không thù không oán, tại sao cô nương lại hùng hổ dọa người như vậy? Rốt cuộc thì tại hạ họ gì, xuất thân ra sao cũng không hề quan trọng với Tiêu cô nương mà.” Biện Ngạn Tài cố gắng nở nụ cười rất dịu dàng: “Đối với ta, Biện gia có ơn hai mươi năm dưỡng dục, phần ân tình này không thể báo đáp nổi nên tại hạ nhất định sẽ không quay đầu tìm lại cha nương ruột thịt của mình. Cũng mong cô nương thương cho nghĩa mẫu nghĩa phụ của ta tuổi đã cao, chớ đem việc này tuyên truyền ra ngoài…”

Nói đến đây, Biện Ngạn Tài lại bổ sung thêm một câu: “Nếu như Tiêu cô nương đồng ý giúp giữ bí mật, tại hạ nguyện ý tặng cô nương một ngàn lượng bạc để tỏ lòng biết ơn…”

Tuy rằng Biện gia giàu có hơn gia đình bình thường một chút, nhưng không thể coi như là đại quý môn hộ được.

Một ngàn lượng bạc là số tiền nhiều nhất mà hắn có thể lấy ra.

Nếu không phải bởi Tiêu cô nương này xuất thân danh môn thì nhiều nhất hắn chỉ bỏ ra mấy chục lượng bạc mà thôi…

Quỷ hôn Miêu thị nghe vậy lại sửng sốt, bà ta khó hiểu nhìn Tiêu Vân Chước: “Tại sao Chí Nhi lại không muốn quay về? Hắn đã biết từ trước, tại sao lại không về tìm chúng ta chứ?”

“Bạc thì thôi, chỉ là ta được người ta nhờ cậy, cần biết rõ sự thật, cho nên làm phiền Biện công tử nói ra sự thật, giải thích rõ ràng rốt cuộc ngươi bị lạc như thế nào…” Tiêu Vân Chước biết người này không thành thật, liền bổ sung thêm: “Nhưng nếu để cho ta cảm thấy ngươi lại nói dối thì ta cũng không chắc được ta sẽ làm gì đâu…”

“Được người nhờ cậy? Là ai?” Biện Ngạn Tài có chút hoảng hốt,

sau đó lập tức nghĩ tới: “Là lão bà kia…”

Trên mặt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ và tức giận.

Trước đó ở đạo quán lúc nhìn thấy lão bà kia, hắn đã biết đối phương chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ cho nên mấy ngày nay hắn đều không dám bước ra khỏi thư viện, sợ không cẩn thận lại bị đối phương để mắt tới!

Chỉ là không ngờ rằng người này lại thần thông quảng đại như vậy, vậy mà lại có thể tìm tới Tiêu cô nương này, nhờ nàng ra mặt!

“Thật sự chỉ muốn biết sự thật thôi sao?” Biện Ngạn Tài cau mày, có chút bực bội.

“Đúng vậy, ta chỉ cần đạt được điều ta muốn là được rồi, còn về phần chuyện riêng tư của ngươi thì ta cũng không có hứng thú công khai ra ngoài. Chẳng qua điều kiện tiên quyết là ngươi phải thành thật phối hợp, không được nói dối dù chỉ nửa lời.” Tiêu Vân Chước cũng thản nhiên nói.

Sắc mặt Biện Ngạn Tài nghiêm túc, hai tay nắm chặt, lùi lại hai bước.

Hiện tại Tiêu cô nương này đã nắm thóp của hắn rồi, hắn căn bản không có lựa chọn nào khác!

“Được! Ta sẽ nói! Tiêu cô nương có xuất thân như vậy, cũng không cần thiết phải nhắm vào một học sinh nho nhỏ như ta, ta sẽ tin ngươi một lần này.” Hắn ra vẻ trấn tĩnh, sau đó lại nghiến răng nghiến lợi thốt lên: “Tên ban đầu của ta là Chu Đại Chí! Là nhi tử của trâu y! Trước đó phụ nhân mà ta đã gặp ở đạo quán chính là thân nương của ta, Miêu thị!”

Bí mật ẩn sâu trong lòng Biện Ngạn Tài đến lúc này mới lộ ra.

“Ta nhớ được cuộc sống lúc còn bé của mình là thế nào, gia đình rất nghèo, quanh năm suốt tháng không được ăn thịt mấy lần. Cha ta chữa bệnh cho thú nuôi, Ở trong mắt người khác, mệnh của cả nhà chúng ta còn thấp kém hơn cả súc sinh! Khi đó ta còn rất nhỏ

nhưng khi cha ta đi đỡ đẻ cho trâu thì cũng mang ta đi cùng. Người bên ngoài đều nói là hắn đã có người nối nghiệp, bởi vậy cho dù đi tới chỗ nào thì cũng có người cười nhạo ta…”

Mặc dù khi đó còn rất nhỏ nhưng hắn vẫn còn nhớ cảm giác mất mặt khi đó.

Hắn không thích như thế, cũng không muốn đi học cách chữa bệnh cho trâu. Mà cha nương lại cho rằng hắn chỉ nghịch ngợm, đùa giỡn, căn bản không để trong lòng.

Năm đó nương hắn dẫn hắn đi dạo phố, trên đường phố trong kinh, hắn được nhìn thấy những thứ đồ chơi thú vị mà hắn chưa từng thấy bao giờ.

Thứ nào hắn cũng muốn, nhưng nương hắn mua không nổi. Lề mề cả nửa ngày, trong tay hắn chỉ có được một viên kẹo nhỏ!

Chương 385

Hắn nhìn những người đến kẻ đi trên đường, những người kia ai nấy cũng đều sạch sẽ đẹp đẽ, duy chỉ có hắn vừa bẩn thỉu vừa hôi hám, cứ luôn cảm thấy trên người mình có mùi phân trâu mà vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Nương hắn đi vào một cửa hàng mua vải thô, bảo hắn đi theo sát.

Nhưng lúc đó, hắn không muốn đi theo bà ta, tình cờ hắn nhìn thấy ở cách đó không xa có một vị phụ nhân đang mang theo ba tiểu cô nương lên xe ngựa. Ba tiểu cô nương kia ăn mặc rất xinh đẹp, trong tay mỗi người đều cầm những loại điểm tâm mà lúc nãy hắn thấy nhưng không đủ tiền mua.

Đôi chân hắn không thể tự chủ được, liền đi theo.

Bây giờ nghĩ lại cũng không biết lúc đó hắn lấy dũng khí từ đâu nữa.

Hắn vừa đi vừa chạy theo sau xe ngựa suốt cả một đường, sau đó bị ngã sấp xuống. Lúc này người ở trên xe ngựa cũng cảm nhận được sự hiện diện của hắn, bước xuống kiểm tra… Phụ nhân kia rất hiền hòa, trên người lại có mùi thơm, rất tốt bụng đỡ hắn dậy, còn đưa cho hắn một túi điểm tâm.

Hắn cứ ngơ ngác nhận lấy.

Chẳng bao lâu sau phụ nhân kia đã đi xa.

Khi hắn quay đầu lại đã không biết mình đang ở nơi nào, trong lòng cũng thấy hoảng sợ. Hắn lảo đảo đi ngược về, đi rất lâu, lúc đi tới một hẻm nhỏ, hắn nhìn thấy nương mình đang phát điên ở trong đám đông. Nương hắn đang khóc lóc van xin người qua đường giúp đỡ tìm hắn. Bà ta khóc rất xấu xí, nước mắt nước mũi dính đầy trên mặt, vừa bẩn vừa xấu hổ, hoàn toàn không giống vị phụ nhân hắn vừa nhìn thấy lúc nãy…

Hắn không hiểu tại sao nương của hắn lại là người như vậy?

Hắn muốn bước tới nhưng không thể bước nổi…

Hắn rất sợ hãi, sợ sau khi quay về sẽ phải đi theo cha hắn học cách chữa bệnh cho gia súc.

Hắn cũng muốn giống như những hài tử nhà Vương tú tài ở trong thôn, được đọc sách, được những hài tử khác vây quanh và sùng bái, coi như là lão đại trong mấy đứa hài tử. Hắn không muốn mỗi lần người khác chơi đùa thì chỉ có hắn nằm rạp trên mặt đất học về trâu.

Cũng không biết hắn lấy dũng khí từ đâu ra mà hắn không đi tìm nương hắn mà chạy ngược lại tới đường phố vừa rồi hắn bị ngã sấp xuống.

Hắn đã ở trên đường đó mấy ngày.

Ban ngày thì trốn ở trong góc hẻo lánh nhìn người qua đường, ban đêm liền rúc vào đống cỏ khô trong ngõ nhỏ mà ngủ một giấc, một bao bánh ngọt kia hắn để dành ăn suốt cả bảy tám ngày.

Mỗi lần gặp một phụ nhân đi trên đường, trông hiền lành tốt bụng thì hắn sẽ lao tới. Nếu may mắn thì hắn được đối phương cho mấy đồng tiền, còn nếu không may thì sẽ bị người ta đẩy ra…

Mãi cho đến ngày hôm đó, người tặng bánh ngọt cho hắn lại xuất hiện.

Lúc đó hắn rất sợ hãi và lo lắng, nhưng không hề nghĩ ngợi, hắn liền tiến lên ôm thật chặt đối phương gọi “nương”.

Khi đó hắn thực sự sợ hãi, cảm giác lưu lạc ngoài đường thực sự không dễ chịu. Đêm nào hắn cũng rất sợ, cho nên dáng vẻ lúc đó ngơ ngơ ngác ngác, mơ mơ màng màng…

Nhưng cũng chính bởi vẻ đáng thương này mà hắn được mang về…

Khi về đến Biện gia, hắn mới biết được Biện gia chỉ có ba nữ nhi, mà hắn vừa xuất hiện, miệng liên tục gọi nương, lại khẳng định chắc chắn là mình không có cha nương nên đương nhiên hắn được ở lại.

Về sau, hắn cũng thường xuyên nghĩ đến người Chu gia, nhưng phần nhiều chính là lo lắng.

Đã được sống cuộc sống tốt lành, hắn lại càng cảm thấy cuộc sống trước kia của mình quả thật sống không bằng chết.

Những năm đầu, hắn cũng không dám ra ngoài. Về sau, thời gian trôi qua, hắn cũng dần dần quên mất mình từ đâu đến.

Cho đến ngày đó khi nhìn thấy Miêu thị, hắn như bị người cưỡng ép kéo ra khỏi một giấc mơ ngọt ngào, khiến hắn nhớ lại tất cả những gì đã chôn vùi trong quá khứ, trong nháy mắt tỉnh lại!

Mồ hôi đầm đìa, ngày đêm khó yên.

Hắn không rõ, tại sao đã nhiều năm như vậy rồi mà Miêu thị vẫn còn nhận ra hắn? Tại sao không thể hoàn toàn buông tha cho hắn đi!

Chương 386

Biện Ngạn Tài chưa hề nói với ai về những chuyện cũ này, dù là bao nhiêu năm qua Biện gia phụ mẫu vẫn đối xử với hắn như thân sinh nhi tử, nhưng hắn vẫn không dám nhắc tới dù chỉ nửa lời.

Thỉnh thoảng hắn cảm thấy cuộc sống cùng cha nương khi còn nhỏ là chuyện của kiếp trước, mà hiện tại ở kiếp này, hắn được sống cuộc đời thuận lợi phú quý, không còn phải lặng lẽ nhìn người khác nữa. Lại không nghĩ rằng, Tiêu gia cô nương này lại đột nhiên biết được bí mật của hắn.

Hắn phẫn nộ lại không cam lòng nói xong hết ra, hắn đã toát mồ hôi lạnh.

“Chó không chê nhà nghèo, con không chê nương xấu, không phải là tại hạ không hiểu đạo lý kia, chỉ là Tiêu cô nương xuất thân phú quý, nhất định chưa bao giờ nếm trải cảm giác bị người cười nhạo! Bữa ăn hằng ngày của một gia đình cùng khổ thậm chí còn không so được với cơm thừa canh cặn của nhà giàu sang! Năm đó quả thật ta đã làm sai chuyện, nhưng nếu không phải như thế thì bây giờ ta cũng chỉ là một trâu y nho nhỏ thôi…Rõ ràng ta có thể thi đậu tú tài, tại sao phải làm một trâu y chứ? Cũng bởi vì xuất thân của ta thấp hèn nên ta phải cam chịu sao?” Biện Ngạn Tài vô cùng đau đớn nói.

Với một suy nghĩ tích tắc trong ngày đó, hắn đã trở thành một kẻ tiểu nhân tham phú phụ bần, nhưng sau này nghĩ lại, lựa chọn đó của hắn thật sự là sai lầm sao?

Tiện hộ trâu y, đã chặt đứt tất cả con đường của hắn.

Cha nương chưa từng cho hắn một xuất thân tốt, vậy thì hắn tự mình đi kiếm, có gì là sai đâu?

Tiêu Vân Chước nghe người này nói, trong lòng cũng không có bao nhiêu cảm xúc. Xuất thân chính là ý trời, không có lý do gì để thương hại hay đồng tình cả. Về phần quyết định của Biện Ngạn

Tài thì…hắn có lý do riêng của hắn, nhưng cha nương hắn cũng có lý do không thể buông bỏ hắn được.

Lúc này, Miêu thị đã nghe rõ ràng những lời Biện Ngạn Tài nói.

Từ lúc nghe thấy nhi tử mình nói đã tận mắt nhìn thấy bà ta tìm người bốn phía, Miêu thị đã không thể chịu đựng nổi, đôi mắt đỏ rực như máu, toàn thân oán khí nồng đậm.

Nhi tử trách bà ta, vậy bà ta nên trách ai đây?

Nhà nghèo thật nhưng bà ta chưa bao giờ làm gì có lỗi với nhi tử cả! Bà ta đã cho nhi tử tất cả những gì mà mình có thể, rõ ràng bà ta không hề đối xử khắt khe hay khắc nghiệt với nhi tử, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhận được oán hận và ghét bỏ của nhi tử mình.

Hai mươi năm chịu đựng nỗi đau mất con, vốn cho rằng hết thảy đều bởi vì lỗi của mình nên con mới bị đi lạc, cuối cùng lại phát hiện ra rằng thì ra không phải là do mình làm nhi tử bị lạc mất mà là hài tử cố ý rời xa mình!

Lại nhìn bộ dáng của nhi tử bây giờ…

Hắn hòa hoa lịch lãm, cao lớn tuấn tú, trên áo choàng còn tỏa ra mùi thơm của sách vở…

Miêu thị cảm thấy lạnh lẽo và tuyệt vọng đến mức không nói nên lời, cảm giác lúc này còn đau khổ hơn cả hai mươi năm trước.

“Cảm ơn Biện công tử đã nói rõ.” Tiêu Vân Chước cũng không hỏi thêm điều gì khác, chỉ khách khí nói một tiếng: “Bây giờ ta đã có lời giải thích, không còn chuyện gì khác nữa, xin cứ tự nhiên đi.”

“Tiêu cô nương, thật ra nếu ngươi nói ra chuyện này thì ngươi cũng không được lợi lộc gì cả, mà hiện tại dù sao ta cũng là một tú tài, nếu sau này Tiêu cô nương có chỗ cần dùng thì tại hạ nguyện ý vì ngươi xông pha khói lửa tuyệt không chối từ, chỉ cầu cô nương giơ cao đánh khẽ…” Biện Ngạn Tài vẫn chưa yên tâm, vội vàng nói thêm.

Tiêu Vân Chước bình tĩnh nhìn hắn: “Yên tâm, ta đã hứa với ngươi không công khai ra ngoài thì nhất định ta sẽ làm được.”

Biện Ngạn Tài cho dù không thể hoàn toàn yên tâm nhưng cũng không thể làm được gì khác.

Giờ phút này, hắn chỉ có thể mang nỗi lo lắng rời đi.

Chương 387

Quách Sài Nữ ở bên cạnh cau mày nhìn theo bóng lưng của người này, đợi sau khi người kia đã hoàn toàn biến mất, nàng ấy mới nói với vẻ không hài lòng: “Cha ta thường xuyên rời nhà đi áp tiêu, khi ta còn bé cũng sẽ bị người bắt nạt. Bọn họ nói ta không cha không mẹ, còn nói ta là cọp cái. Ban đầu ta rất ấm ức, nhưng về sau cha ta nói nếu muốn mặt mũi thì phải tự mình kiếm lấy, cho nên ta bắt đầu học bản lĩnh của cha ta, từ đó về sau không còn ai dám chọc ta nữa…Cho dù cha ta có mất mặt thế nào thì đó cũng là cha ta, bậc cha nương làm sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy?”

Nếu nàng ấy là Biện Ngạn Tài, chắc chắn nàng ấy sẽ không lựa chọn như vậy.

Tuy rằng làm trâu y không quá thể diện, còn bị gọi là công việc hạ đẳng nhưng trong vương triều này, công việc hạ đẳng còn được thoải mái hơn nhiều so với nô tịch, cũng có thể thay đổi tịch. Hắn đã có thể thi đậu tú tài thì chắc chắn hắn cũng là người thông minh, nếu như dựa vào năng lực của mình thì nhất định sẽ sống một cuộc sống tốt hơn so với cha nương ruột thịt.

Bây giờ hắn không làm mình thất vọng nhưng lại làm người khác thất vọng, sao có thể yên tâm được đây?

“Tuổi còn nhỏ mà đã có thể nhẫn tâm như thế, tâm trí cũng khác hẳn người bình thường.” Tiêu Vân Chước khẽ cau mày: “Chỉ tiếc là người này lại nhẫn tâm quá mức, vừa hại người lại vừa hại mình.”

Người này lòng dạ ác độc, nếu hôm nay không phải nàng quang minh chính đại đến thư viện, thậm chí bên cạnh không có Quách Sài Nữ thì đương nhiên Biện Ngạn Tài sẽ không hề do dự nghĩ cách diệt khẩu. Không phải nàng không cảm nhận được chút sát ý lóe lên kia.

Đối với nàng mà còn như thế, vậy thì đối với người Chu gia...

Một cơn gió mát thổi qua, lá trúc xung quanh xào xạc, còn có chút

âm khí lạnh lẽo.

Miêu thị đã trở thành oán quỷ.

Toàn thân bốc lên khí đen, hai mắt đỏ rực, khuôn mặt trắng bệch càng thêm dữ tợn. Lúc này bà ta đang bay lơ lửng giữa không trung, oán niệm tràn đầy, nếu có người bình thường đi ngang qua đây chỉ sợ sẽ bị oán khí này ảnh hưởng phần nào, tâm trạng cũng sẽ trở nên u ám trầm thấp.

Nhưng người mà bà ta oán hận lại là nhi tử ruột thịt của bà ta, bà ta là một người mẹ mà lại không thể đi báo thù cho cuộc đời đáng thương đáng buồn của mình.

Mà hối hận nhiều nhất chính là tiếc khi bản thân lạc lối.

“Ta không hiểu...Đại sư, ta thật sự không hiểu...” Miêu thị chảy ra hai hàng huyết lệ: “Ta đã làm gì sai...”

Sinh con ra là sai sao?

Nhưng cha nương sắp xếp cho bà ta thành thân, cha mẹ chồng mong bà ta mang thai sinh con, bà ta chỉ sống những ngày bình yên như bao người khác, vậy thì tại sao lại trở nên như thế này?

Hài tử mà bà ta dày công tìm kiếm, lại chính là thủ phạm khiến bà ta phải nhận hết đau khổ tra tấn suốt hai mươi năm qua?

Lúc này Tiêu Vân Chước cũng không biết phải an ủi bà ta ra sao.

Miêu thị chỉ là một người rất đỗi bình thường, dưới cái nhìn của bà ta, nuôi dạy hài tử tức là nuôi lớn lên, lại tiết kiệm một ít tiền để hài tử thành thân sinh con, cứ lặp lại cuộc sống như vậy thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách viên mãn. Mà nhận thức của bà ta không thể thỏa mãn được yêu cầu của Biện Ngạn Tài, bà ta gặp phải một hài tử đầy tham vọng, cho nên mới dẫn đến kết quả như thế này.

Bây giờ hài tử đã tìm được rồi, nhưng oán khí của Miêu thị lại càng nặng hơn.

Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy đau đầu: “Bây giờ ngươi đã biết sự thật, ngươi cũng đã chết rồi, chuyện đã qua không thể nào thay đổi được. Vậy nên ta cũng chỉ có thể khuyên ngươi nghĩ thoáng hơn một chút. Ta thấy cả đời này của ngươi cho dù phải chịu rất nhiều khổ sở nhưng ở nơi mà ngươi không chú ý tới, cũng có người đang vì ngươi mà gánh chịu vất vả. Nếu ngươi có thể thả lỏng và cẩn thận quay đầu nhìn lại, có lẽ ngươi sẽ nhận ra một điều gì đó khác.”

Người mà Tiêu Vân Chước nhắc đến đương nhiên chính là nữ nhi của Miêu thị, cô nương tên Yên Chi.

Nhìn tướng mạo của Miêu thị thì bà ta có một nữ nhi có hiếu.

Lúc này Miêu thị hoàn toàn không thể nghe lọt tai.

Tiêu Vân Chước biết bà ta không phải là một phụ nhân có thể phân rõ phải trái nên cũng không tiếp tục nói chuyện với bà ta nữa, chỉ dứt khoát thu quỷ hồn này vào lại bên trong người gỗ.

“Tiêu sư phụ, vậy là thật sự không nói cho người khác biết à?” Quách Sài Nữ hỏi.

“Không cần thiết, chỉ cần hỏi rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện là được. Còn về vận mệnh của hắn thì cứ để hắn tự lo đi.” Tiêu Vân Chước nói, lại bổ sung thêm một câu: “Tự gây nghiệt không thể sống, không cần ta và ngươi bẩn tay.”

Quách Sài Nữ vẫn đang suy nghĩ về sự vĩ đại của Tiêu sư phụ trong mấy lời trước đó.

Nhưng khi nghe thấy câu phía sau, nàng ấy lại bị chấn động.

Chương 388

Dù sao thì Quách Sài Nữ cũng là người tập võ, vừa nãy nàng ấy cũng có thể cảm nhận được ác ý của Biện Ngạn Tài, chỉ là thái độ của đối phương vẫn khá cung kính nên nàng ấy cũng không thể chỉ vì cảm giác không tốt mà trực tiếp động thủ với người ta được.

Chỉ là không ngờ Tiêu sư phụ cũng cảm nhận được.

Bằng không thì sao nàng có thể lạnh lùng như thế?

“Không ngờ thư sinh này mà cũng có nhiều ý đồ xấu xa như vậy. Tiêu sư phụ, lúc ngài ở trong thư viện này phải cẩn thận một chút, đề phòng tiểu tử kia gây trở ngại cho ngài.” Quách Sài Nữ nghiêm túc nói.

Tiêu Vân Chước không khỏi bật cười: “Không đâu, ở trong thư viện thì hắn ta không to gan đến vậy.”

Trong lòng Biện Ngạn Tài đã có khúc mắc, tất không thể kết thúc yên lành.

Bây giờ hắn đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, đã trưởng thành từ lâu rồi. Kỳ thật hắn có thể quang minh chính đại nói rõ thân phận thì chưa chắc công danh của hắn sẽ bị mất. Dù sao bây giờ hắn cũng là nhi tử của Biện gia, mà Biện gia cũng có công ơn dưỡng dục với hắn nên bảo vệ hộ tịch cho hắn cũng không thành vấn đề. Nhiều nhất là trong vòng vài năm tới hắn không dễ tiếp tục tham gia khoa khảo mà thôi, còn phải bị người nói qua nói về bị mất mặt một chút.

Nhưng nếu hắn có thể phớt lờ những ánh mắt kia, đối xử tử tế với Chu gia, giúp đỡ Chu gia trở lại nông tịch, làm việc chăm chỉ, lại kiên nhẫn thêm vài năm nữa thì vẫn có thể tiếp tục khoa khảo.

Đáng tiếc nhân tâm người này không tốt, lại rất coi trọng thái độ và ánh mắt của người bên ngoài.

Có thể có một vài lý do để che giấu lòng tham khi còn bé.

Nhưng bây giờ đã đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thể nhìn thấu được, thì đó chính là vừa tham vọng vừa ác độc.

Sau khi tìm được người, cả hai nhanh chóng quay về.

Mà ở bên kia, Biện Ngạn Tài ủ rũ quay về, lại phát hiện mấy học sinh kia đang chờ hắn, như thể đang chờ xem náo nhiệt hay là trò cười, khiến hắn rất bất an.

“Tiêu gia cô nương nói gì thế? Có phải là có vụ án lớn gì rồi không?” Lập tức có người hỏi.

“Chỉ là trùng hợp nhặt được đồ của ta rồi mang trả lại cho ta thôi! Chư vị suy nghĩ nhiều rồi!” Biện Ngạn Tài vội vàng nói.

Mấy người kia có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không có cách nào ép hắn mở miệng.

Bất đắc dĩ, đành phải mất hứng mà về.

Nhưng Biện Ngạn Tài vẫn cảm thấy có rất nhiều người đang nhìn hắn, rõ ràng Tiêu Vân Chước kia không hề công khai mọi chuyện ra ngoài, nhưng hắn vẫn cảm thấy ánh mắt mấy người kia nhìn mình có vẻ gì đó là lạ!

Hắn đứng ngồi không yên.

Chu gia đã tìm Tiêu cô nương đến uy hiếp hắn, vậy sau này thì sao? Liệu bọn họ có thể đến thẳng thư viện luôn không?

Hắn không thể ngồi yên chờ chết được nữa, nếu cứ trốn tránh thế này thì hắn sẽ mất hết tất cả!

Khó khăn lắm hắn với có được cuộc sống như thế này, mấy tỷ tỷ Biện gia đã xuất giá hết, cha nương cũng đã lớn tuổi. Chờ đến khi bọn họ qua đời hết, toàn bộ mọi thứ Biện gia đều là của hắn. Nhưng nếu lúc này cha nương thân sinh của hắn đột nhiên tìm tới,

vậy thì cha nương ở Biện gia sẽ nghĩ thế nào? Còn có các tỷ tỷ nữa, liệu các nàng có nảy sinh ý nghĩ tranh giành tài sản với hắn không?

Biện Ngạn Tài càng nghĩ, trong lòng càng lạnh.

Gia sản của Biện gia cũng không hề ít, bây giờ lại càng dễ dàng có được. Hiện tại ngày ngày hắn chăm chỉ đọc sách, càng tự tin sẽ thi đậu trong cuộc thi lần sau!

Lúc này, hắn không cho phép bất cứ ai hủy hoại cuộc đời của hắn cả!

Biện Ngạn Tài lập tức xin nghỉ một ngày.

Hắn cũng không quay về Biện gia mà đến một căn nhà nhỏ yên tĩnh mà cha nương Biện gia mua cho hắn.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, hắn thay một thân y phục đầy bụi bặm, đi ra ngoài.

Trong thành có chợ đen.

Trời còn chưa sáng đã bày hàng, bên trong bán đủ thứ đồ vật kỳ lạ, chẳng hạn như một vài cuốn sách bị cấm thời tiền triều, một vài đồ cổ, cổ vật, hầu hết đều có lai lịch bất chính, thậm chí còn có một số bị trộm từ trong cung ra…

Ngoài ra còn có các loại thuốc bột hiếm lạ, đủ loại tác dụng kỳ quái, kỳ quái nhất ở đây thậm chí là một số đồ dùng riêng tư của mấy người nhà giàu quý nhân, lại được bán trao tay với giá cao ngất ngưởng…

Chương 389

Đồ ở trong này thật giả lẫn lộn, nhưng khách nhân đến mua thường không hỏi quá nhiều, một khi đã thích thì dứt khoát giao tiền rồi vội vàng rời đi, không dám ở lại quá lâu.

Biện Ngạn Tài trước đó bởi vì tò mò nên đã đến đây hai lần, mua hai cuốn sách vẽ mấy hình không quá phép tắc mà thôi.

Nhưng hắn biết, ở đây chỉ cần có tiền thì có thể mua được rất nhiều thứ.

Ví dụ như, mạng người.

Hắn lo lắng đi tới một góc âm u, nhìn một nam nhân đứng trong góc đó, bên hông treo một thanh tiểu mộc đao, liền biết người này chính là "sát thủ" nên lập tức bước tới, dứt khoát và nhanh chóng nói giá tiền, đối phương nhận lấy "tiền tẩu thoát" xong rồi hai bên trao tín vật bảo đảm, vụ mua bán này đã xong.

Không lâu sau đó, những người tổ chức chợ đen liền bắt đầu giải tán đám người, đảm bảo an toàn.

Đến tối.

Hoắc Kiệt bất đắc dĩ nhìn thê tử mình.

Từ khi gặp được biểu muội, thê tử hắn giống như một cái đuôi đi theo một tấc không rời.

Trước khi cảm giác mới mẻ này còn chưa chấm dứt, hắn cũng không dám ép buộc hai người này tách ra.

Sau khi rời khỏi thư viện, Hoắc Kiệt vốn cho rằng Tiêu gia biểu muội muốn về thành, dẫn thê tử đi tới thiện đường, ai ngờ nàng lại đột nhiên nảy sinh hứng thú đi tới thôn nhỏ này, thậm chí còn thuê một căn nhà nữa.

Không chỉ như thế, nàng thậm chí còn giới thiệu cho Sài Nữ một mảnh đất khi đi ngang qua, nói rằng nàng muốn biến mảnh đất kia thành một nghĩa địa có cảnh quan tuyệt đẹp.

Cảnh quan cho dù có đẹp đến mấy thì cũng là nghĩa địa, loại suy nghĩ này không bình thường chút nào!

Nhưng một kẻ dám nói, một kẻ dám khen!

Hắn quen biết Sài Nữ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên biết miệng nàng ấy còn có thể ngọt đến như thế!

“Tướng công, tại sao ngươi cứ nhất quyết phải đi theo chúng ta như vậy, thế không tiện lắm đâu! Hơn nữa chúng ta đi ra ngoài để làm chính sự, ngươi chỉ là một thư sinh, đừng có lộn xộn trong này.” Đối với người dư thừa này, Quách Sài Nữ rất bất mãn.

Tướng công lại còn trừng mắt nhìn chằm chằm Tiêu sư phụ nữa, Tiêu sư phụ cũng trợn mắt nhìn hắn mấy lần.

Không có một chút tôn trọng nào.

Rõ ràng lúc trước khi quỳ ở trước bài vị trường sinh còn thành thật đàng hoàng như thế, nhưng bây giờ thì lại không phục, chẳng lẽ chỉ vì Tiêu sư phụ là biểu muội sao?

“Ta chỉ muốn xem thử các ngươi làm chính sự là làm cái gì thôi!” Hoắc Kiệt nói giọng quái gở: “Tiêu gia biểu muội, nếu ngươi cảm thấy một mình nhàm chán thì sao không thúc giục hai ca ca của ngươi mau chóng thành thân đi, đến lúc đó ngươi có thêm hai thân tẩu tẩu, cũng không đến nỗi nhàm chán nữa, phải không?”

“Tốc độ qua cầu rút ván của biểu huynh cũng nhanh thật đấy! Biểu tẩu, xem ra biểu huynh không thích ta với tẩu thân thiết với nhau đâu, nếu như vậy thì chuyện của thiện đường kia…thôi đi vậy.” Tiêu Vân Chước khẽ cau mày, nhìn vô cùng buồn bã.

“Đừng!” Quách Sài Nữ lập tức quay người lại: “Tướng công! Nếu ngươi không chịu được ta và Tiêu sư phụ vui vẻ thế này thì ngươi đi về tìm phụ mẫu ngươi đi, mấy năm nay bọn họ vẫn luôn nhớ

mong ngươi, vừa vặn ngươi có thời gian ở bên cạnh bọn họ."

"…" Khóe miệng Hoắc Kiệt giật giật, trừng mắt nhìn Tiêu Vân Chước.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bởi vì một biểu muội chưa gặp được mấy lần mà lại cảm thấy phiền muộn như vậy.

Rõ ràng là một người nhìn xinh đẹp đáng yêu như vậy, nhưng tại sao…lại khiến người ta chán ghét đến thế?

Tiêu Vân Chước nhìn Hoắc Kiệt, nhếch miệng cười đắc ý.

Nàng và Quách Sài Nữ đã có duyên phận từ rất lâu, biểu huynh là người đến sau, còn muốn tranh giành với nàng nữa sao?

"Ngươi lại hung dữ với Tiêu sư phụ nữa à? Tướng công, ta thấy tối nay ngươi nên đứng ngoài sân mà gác đêm đi." Quách Sài Nữ lại nói.

Trong nhà này có mấy phòng để ở, nhưng nàng biết tướng công nhà mình có lắm tật xấu, nhất định không thể nghỉ ngơi thoải mái trong hoàn cảnh thế này. Nếu đã như vậy thì đi gác ở ngoài sân đi, nàng muốn nói chuyện suốt đêm với Tiêu sư phụ biểu muội.

Hoắc Kiệt bị đá thẳng ra ngoài, gió lạnh bên ngoài thổi tới khiến đầu óc hắn tỉnh táo hơn nhiều.

Bầu trời lấp lánh ánh sao, hàng rào bao xung quanh sân cũng không cao lắm, xung quanh tối đen như mực, nhìn có vẻ âm trầm khủng bố. Chung quanh an tĩnh đến mức chỉ có thể nghe được tiếng côn trùng kêu vang.

Hắn không còn cách nào khác đành phải thành thật ngồi ở trong sân, bên cạnh đặt một chiếc đèn lồng tỏa ánh sáng yếu ớt.

Chương 390

Lúc này trong lòng Hoắc Kiệt bình tĩnh an nhiên.

Sau khi về kinh, hắn cứ luôn phải lo lắng thê tử sẽ không hòa hợp với gia đình. Tuy nhiên, trong hai ngày vừa rồi, thái độ của phụ thân đối với Sài Nữ rõ ràng đã có chuyển biến tốt đẹp, cũng khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng không thể không thừa nhận rằng những mâu thuẫn trước đó cũng không phải là không thể hòa giải được, chỉ là hắn là người ở giữa lại xử lý không tốt.

Chẳng trách thái độ của phụ thân hắn đối với Tiêu Vân Chước không bình thường, biểu muội này thực sự rất thông minh, chỉ vài câu nói đơn giản đã phát hiện được vấn đề giữa hắn và Sài Nữ. Lúc này hắn cũng thấy rất may mắn vì trước đó phụ thân và biểu muội có chút giao tình, nếu không nhờ có chút tình cũ này thì biểu muội sẽ không nhúng tay vào chuyện này, mà như thế thì khó khăn mà hắn và Sài Nữ phải đối mặt sẽ càng nhiều hơn.

Chỉ là hắn cũng thấy khá ngạc nhiên, tại sao Tiêu gia biểu muội lại thần bí đến như vậy.

Toàn bộ Tiêu gia, ngoại trừ vị cô nãi nãi đoan trang hiền lành kia ra thì thật sự không thấy người nào có quy củ cả.

Trong đầu Hoắc Kiệt đang suy nghĩ miên man, chợt nhìn thấy một chùm sáng mờ nhạt đang di chuyển ở cách đó không xa.

Hắn vô thức nhìn sang, lại phát hiện ánh sáng kia đang đi về phía này.

Một lúc sau, khi ánh sáng kia tới gần thôn thì ánh sáng vụt tắt. Nửa đêm canh ba, thôn dân đã ngủ say từ lâu rồi, đột nhiên có một bóng người xuất hiện khiến Hoắc Kiệt không khỏi tò mò, trong lòng lại mơ hồ có cảm giác kỳ quái. Hắn cũng cẩn thận thổi tắt ánh đèn bên người để tránh cho bản thân trở nên quá dễ thấy.

Hắn lại cẩn thận trốn ở chỗ tối dưới mái hiên, tiếp tục nhìn chằm chằm về hướng lúc nãy.

Dưới ánh trăng yếu ớt, một bóng người mờ mịt nhìn không rõ lắm.

Nếu như là người ở trong thôn thì bước đi phải chắc chắn, có phương hướng rõ ràn. Nhưng quỹ đạo hành động của bóng người này lại hơi mơ hồ, thỉnh thoảng dừng lại quan sát, thỉnh thoảng lại còn quay đầu thay đổi phương hướng.

Qua một lúc sau, bóng người này đến căn nhà bên cạnh.

Hoắc Kiệt ẩn mình trong bóng tối nhìn rõ hơn một chút.

Người kia vẫn đang che mặt, cẩn thận nhìn về phía cửa như thể đang xác nhận điều gì đó, sau đó lại móc từ sau lưng ra một cây đao bổ củi, nhẹ nhàng chạm vào cánh cửa của nhà bên cạnh. Cánh cửa nhỏ bé mỏng manh kia lập tức mở ra.

Thôn này chỉ có mấy căn nhà, mà căn nhà Tiêu Vân Chước nhất định thuê cho được cũng là một căn nhà cũ nát, hàng xóm xung quanh cũng như vậy, đều là nhà tranh dùng bùn đất đắp nên, chỉ có thể miễn cưỡng có chỗ che mưa che nắng chứ không thể phòng trộm được. Nhưng người sống ở chỗ này phần lớn cũng chẳng giàu có gì, kẻ trộm cũng lười vào xem, chỉ phí công tốn sức.

Hoắc Kiệt nhìn thấy người kia lén lén lút lút lẻn vào nhà bên cạnh, lưỡi đao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo khiến hắn dựng tóc gáy.

Đối phương đến vì ai?

Lông tơ trên người Hoắc Kiệt dựng đứng.

Chỉ thấy người kia thận trọng tiến tới cửa sổ, nhìn vào trong qua khe hở. Một lúc sau, hắn ta lấy ra một thứ gì đó, châm lửa rồi đặt vào bên trong cửa sổ.

Dù sao Hoắc Kiệt cũng đã từng đi du ngoạn ở bên ngoài, đã từng

nhìn thấy thủ đoạn của người trong giang hồ mấy lần.

Người trước mắt này rõ ràng đang dùng mê hương.

Đối phương dường như đang tính toán thời gian, còn cẩn thận lau cây đao kia hai lần…

Ngay sau đó, người kia đứng dậy chuẩn bị bước vào.

Mà lúc này, Hoắc Kiệt liền biết mình không thể ngồi chờ chết được nữa, vội vàng hét lên với người kia: “Dừng tay! Ngươi là ai, muốn làm cái gì?”

Người kia giật nảy mình, rõ ràng không nghĩ tới ở nhà bên cạnh lại có người!

Trước đó khi hắn nhận được đơn đặt hàng đã vội vàng đến đây, việc đầu tiên sau khi tới là xác định vị trí cần tìm và đánh dấu lại. Mặc dù hắn không nhớ kỹ đường trong thôn nhưng hắn xác định ban ngày khi hắn đến đây, căn nhà tồi tàn ở bên cạnh hoàn toàn không có người ở!

Người kia có chút bối rối, nhưng nghe giọng cũng có thể cảm nhận được người nói chuyện thiếu tự tin, giọng cũng run rẩy, chắc hẳn không phải là người lợi hại gì.

“Im ngay! Nếu không lão tử cũng g.i.ế.t. ngươi luôn!” Người kia thô bạo hét lên.

Chương 391

Mê hương này hắn phải bỏ tiền ra mua, đã dùng hết rồi, nếu bây giờ mà hắn quay người bỏ chạy thì tổn thất sẽ ra sao đây?

Mà hắn và người mua đã thỏa thuận xong về thời gian rồi, nếu như không thành công sẽ phải trả lại tiền, nếu không sẽ đắc tội với người đứng sau lưng chợ đen, sau này nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Đơn hàng này không khó, nhưng dù sao cũng là g.i.ế.c người. Một khi đã sai lầm thì gần như không thể bắt đầu lại, hiện tại đã đến bước này rồi, chắc chắn không thể lùi bước được nữa!

Hoắc Kiệt hoảng sợ, vội vàng hét lên: “Mấy người trong nhà này có thù oán gì với ngươi? Ngươi, ngươi muốn g.i.ế.c người, phải, phải bước qua ta trước đã!”

Hoắc Kiệt ngoài miệng hét lên nhưng trong lòng lại vô cùng căng thẳng.

Hắn biết thê tử mình không phải là nữ tử yếu đuối, nhưng hắn lại không biết rốt cuộc thì năng lực của thê tử ngang đến mức độ nào.

Mà tráng hán hung thần ác sát ở trước mặt còn cầm hung khí ở trong tay, nếu thê tử hắn mạo hiểm chạy ra, lỡ như đánh không lại thì làm sao bây giờ? Hắn biết rất rõ về bản thân mình, hắn không biết võ công, nếu như bảo hắn ngắm b.ắ.n vào tấm bia đứng yên thì còn có thể làm được, nhưng vật lộn thì…không làm được.

Huống chi ở trong căn nhà sau lưng còn có Tiêu gia biểu muội yếu đuối nhu nhược nữa.

Hoắc Kiệt luống cuống, vội vàng chộp lấy một cây sào tre ở trong góc, xuyên qua hàng rào thấp, định đ.â.m về phía bên kia.

Rõ ràng người kia không muốn phản ứng với hắn nên vội vàng đá văng cánh cửa trước mặt, nhấc chân bước vào nhà. Hoắc Kiệt vừa

thấy cũng hoảng, lập tức trèo qua hàng rào chạy tới ngăn lại. Hắn cầm cây sào tre trong tay, bước chân loạng choạng, sắc mặt trắng bệch. Người kia nhìn thấy hắn chạy tới cũng không còn kiên nhẫn được nữa, bực bội bẻ cổ, cầm lấy cây đao bổ thẳng về phía Hoắc Kiệt.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước và Quách Sài Nữ cũng từ trong nhà bước ra.

“Tướng công?” Quách Sài Nữ lập tức kinh hoàng.

Tướng công của nàng ấy thế mà lại leo thẳng qua nhà hàng xóm, lại còn giằng co với một nam nhân tay cầm hung khí nữa?

“Nương tử, ngươi, ngươi…ngươi bảo vệ minh và Tiêu gia biểu muội…” Giọng Hoắc Kiệt run run, bàn tay siết chặt cây sào tre.

“Hai người các ngươi ở cùng nhau lâu như vậy mà chưa từng gặp nguy hiểm nào khác à?” Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ của biểu huynh, hết sức kinh ngạc. Nếu như hắn hiểu rõ mấy phần về năng lực của Quách Sài Nữ thì sẽ không có vẻ mặt sợ hãi thấp thỏm như vậy đâu.

Đúng là một giải thích trực quan sinh động của cái gọi là…tay trói gà không chặt!

“Trước kia thôn của chúng ta rất an toàn, mà trên đường đến đây cũng không xảy ra chuyện gì cả…” Quách Sài Nữ vội vàng nói, sau đó lập tức hướng về phía Hoắc Kiệt: “Tướng công đừng sợ, ta đến rồi!”

“…” Người kia có chút sốt ruột: “Không muốn c.h.ế.t thì tránh ra! Đao của lão tử không có mắt đâu.”

Vậy mà lại nhảy ra cả hai người! Mặc dù là nữ tử nhưng người nữ nhân này cao lớn không giống bình thường, vừa nhìn là biết lợi hại hơn nam nhân này nhiều!

“Còn dám uy h.i.ế.p lão nương sao? Có biết lão nhân lăn lộn chỗ nào không hả? Tướng công, ngươi tránh ra, xem ta!” Quách Sài Nữ

bước nhanh nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào, bàn tay kéo nhẹ Hoắc Kiệt qua một bên, mình thì tiếp nhận cây sào tre trong tay hắn. Không đợi người kia phản ứng, trượt tiếp động thủ, quét ngang mà đi.

Người kia giật nảy mình.

Nhưng hắn đã dấm tiếp nhận đơn đặt hàng g.i.ế.c người này đương nhiên cũng có mấy phần bản lĩnh, cũng là người luyện võ.

Lúc này, cả hai bắt đầu đánh nhau.

Lưỡi đao đánh mạnh vào thanh tre khiến Quách Sài Nữ có chút tức giận. Đại đao gia truyền của nhà nàng đã bị nàng giấu đi rồi, nếu như lúc này có nó trong tay thì sao người trước mặt có thể ngông cuồng được?

Chẳng qua tiểu tặc này cũng lợi hại thật, nhất định là người trong giang hồ.

Chương 392

Hoắc Kiệt thấy vậy sắc mặt kinh hãi.

Hắn biết thê tử hung dữ mạnh mẽ, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ mạnh mẽ như vậy!

Cây gậy trúc trên tay nàng ấy cứ thế được dùng như tư thế dùng trường thương, mỗi một chiêu thức đều nhanh chóng quyết đoán, tựa như còn quất ra gió "vù vù", trong đêm tối, Sài Nữ nhà hắn giống như một nữ thần tướng, thần thánh lại uy vũ.

"Hay!" Mắt thấy thê tử một gậy bổ vào vai đối phương, Hoắc Kiệt nhịn không được hét lớn một tiếng.

"Kiệt biểu huynh, huynh giúp không được gì thì cũng thôi đi, lại còn xem kịch lớn tiếng khen hay, không cảm thấy nóng mặt sao?" Tiêu Vân Chước cũng đã đi tới, nhìn Hoắc Kiệt ngồi dưới đất dáng vẻ chật vật, vốn dĩ còn muốn trấn an một chút, kết quả trong mắt đối phương lại tràn đầy ánh sáng gào to một câu, quả thực khiến cho nàng không còn gì để nói.

Hoắc Kiệt lộ vẻ xấu hổ, vội vàng đứng lên: "Biểu muội cẩn thận, đao kiếm không có mắt..."

"Viu — "

Hoắc Kiệt còn chưa dứt lời, chiếc đao bổ củi trong tay người áo đen kia bay văng ra ngoài, bay thẳng đến chỗ hai người, sắc mặt Hoắc Kiệt đại biến, đã thấy một khắc sau, Tiêu Vân Chước đột nhiên nhấc chân quét một cái nhẹ nhàng, chỉ trong nháy mắt, con đao bổ củi này đã bay đi nơi khác, rơi trên mặt đất.

"Không chơi với ngươi nữa!" Quách Sài Nữ thấy thế, ra tay càng thêm tàn nhẫn.

Liên tiếp mấy lần, đều đánh vào chỗ đau của đối phương, người áo đen liên tục bị đau, thấy mình rơi xuống thế hạ phong, đã có

lòng muốn chạy trốn, hắn ta biết Quách Sài Nữ không phải người dễ chọc, lập tức nhắm vào Hoắc Kiệt và Tiêu Vân Chước.

Hắn ta nhanh chóng xông về phía hai người, ý đồ khống chế.

Giữa Hoắc Kiệt và Tiêu Vân Chước, người áo đen do dự một chút, lựa chọn người sau.

Hai tay nhắm ngay cổ Tiêu Vân Chước, lập tức muốn bóp xuống, dễ khống chế được người.

Nhưng một khắc sau, một cây trâm bạc trực tiếp xuyên qua lòng bàn tay của đối phương.

Trong nháy mắt, cơn đau đớn mãnh liệt ập tới, người áo đen trực tiếp ngã xuống, một tay máu me đầm đìa, bắt đầu kêu to không ngừng.

Hoắc Kiệt có hơi bối rối.

Hắn không nhìn thấy biểu muội Tiêu gia ra tay thế nào, càng không biết trong tay nàng từ lúc nào có thêm một cây trâm bạc, còn có, cây trâm này... Cũng không phải vô cùng sắc bén, chuyện này phải cần sức lực lớn bao nhiêu, mới có thể đâm xuyên qua toàn bộ bàn tay!

Màu máu tươi khiến cho đầu óc hắn ngừng chuyển động, trước mắt quay cuồng, một khắc sau, cả người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Tướng công!" Quách Sài Nữ vội vàng tới đỡ lấy người: "Tướng công ta trước kia gặp phải kẻ cướp, lúc ấy hắn và cha ta đều bị thương, có lẽ là bị dọa sợ, về sau không nhìn được loại chuyện này..."

Kẻ trộm này chảy rất nhiều máu, nếu như ít một chút, có lẽ tướng công nàng ấy vẫn có thể chống đỡ một chút.

"Là ta lỗ mãng rồi, sớm biết vậy, đánh ngất kẻ trộm này là được." Tiêu Vân Chước cũng không nghĩ tới lá gan Hoắc Kiệt lại nhỏ như vậy.

Vừa rồi cũng dám giằng co với kẻ trộm, rõ ràng cũng còn tính là dũng mãnh...

Tiếng kêu la của người áo đen thực sự quá lớn, khiến cho đám chó trong thôn sủa ầm ĩ, lục tục ngo ngoe, lại có không ít nhà sáng đèn, Quách Sài Nữ đỡ Hoắc Kiệt bố trí xong, qua một lúc lâu, người Chu gia mới thức dậy.

Trong thôn mọi người đều mơ màng, cha con Chu gia nhìn người mặc áo đen kia lại càng không hiểu.

"Tiểu nhân... Tiểu nhân cũng không đắc tội với ai..." Trên khuôn mặt già nua của Chu phụ là sự tang thương, nhìn Tiêu Vân Chước và Quách Sài Nữ, càng vô cùng thấp thỏm không yên và lo lắng nói.

Thân thể của ông ấy không tốt, nói xong lời này, lại liên tục ho khan mấy tiếng.

Cô nương Yên Chi ở bên cạnh lập tức tiến lên đỡ, giúp lão phụ thân vỗ lưng.

"..." Quách Sài Nữ há to miệng, nàng ấy đi cùng với Tiêu Vân Chước, dĩ nhiên biết chút ít nội tình, giờ phút này cũng hiểu vì sao Tiêu Vân Chước muốn tới thôn nhỏ này dừng chân, xem xét phong thuỷ là giả, hoá giải trắc trở cho Chu gia mới là thật.

Nàng ấy có chút không nín được, lúc này cũng muốn trực tiếp mắng tên súc sinh kia rồi.

Chương 393

“Đột nhập vào nhà, ý đồ hành hung g.i.ế.c người, nếu như các ngươi có ý, thì trực tiếp báo quan đi." Tiêu Vân Chước không nói thẳng, cũng không phải bởi vì lý do nàng đã đồng ý với Biện Ngạn Tài, mà chính là có mấy lời, người ngoài nói cũng vô dụng.

Lúc này, Tiêu Vân Chước nhìn về phía cô nương tên là Yên Chi.

Nàng ta dáng dấp thanh tú, so với gương mặt thì thứ càng khiến người ta tán thưởng chính là khí chất toàn thân của nàng ta, có lẽ là con cái của người nghèo sớm đã biết lo liệu việc nhà, lại hoặc là trong nhà gặp quá nhiều trắc trở, cho nên tuổi tác của nàng ta, lại kiên nghị bình tĩnh hơn so với những cô nương đồng trang lứa.

Tướng mạo nàng ta không tệ, tránh được kiếp sinh tử này, thì sẽ có phúc về sau.

"Báo, báo quan? Chuyện này..." Chu phụ có hơi mềm yếu, người như bọn họ, cả một đời cũng không dám bước vào nha môn.

Cũng chỉ có năm mà nhi tử thất lạc, ông ấy đến huyện nha một chuyến, ghi chép độ tuổi và điểm đặc biệt của nhi tử, về sau đã nhiều năm như vậy, suy cho cùng cũng không dám đến nơi kia nữa.

"Cha, người này cầm đao, là tới g.i.ế.c người! Chúng ta phải nghe theo quý nhân!" Yên Chi vội vàng nói.

Chu phụ dường như cũng biết người đáng tin cậy, chỉ có thể nhẹ gật đầu: "Vậy ta đi mời người đến giúp..."

Chu phụ còng lưng, đi lại run rẩy, ra ngoài đối mặt với những thôn dân đến thăm hỏi ở phía trước, bắt đầu kêu gọi mời người làm việc, đi nha môn báo quan không phải chuyện nhỏ, Yên Chi còn chạy về phòng lấy ra một chuỗi tiền đồng, giao cho người hỗ trợ chạy vặt kia.

Hai người Tiêu Vân Chước cũng được mời vào phòng ngồi.

Nàng cũng thả Miêu thị ra, nhưng thêm lời thì thừa thãi, nên một câu cũng không nói.

Miêu thị nhìn người áo đen kia, lại nhìn dáng vẻ hốt hoảng của trượng phu và nữ nhi, lúc này cũng đã rõ trong nhà xảy ra chuyện gì, sự oán hận và không cam lòng của bà ta cũng thay đổi thành sợ hãi và chấn kinh, căn bản không thể tin được, nhi tử ruột của mình, vậy mà lại mua hung thủ g.i.ế.c người!

Tiêu Vân Chước đối xử với khách nhân của mình, dưới tình hình bình thường thì vô cùng khoan dung, cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, sẽ rất ít khi cố ý kích thích bọn họ.

Chỉ là Miêu thị lại khác.

Người này vừa mới biết chân tướng nhi tử lầm đường lạc lối, trong thời gian ngắn căn bản không chấp nhận được, nếu nàng không tham dự, chờ đến lúc cảm xúc của Miêu thị bình ổn, chỉ sợ mộ phần của cha con Chu gia đã xanh cỏ rồi, chẳng lẽ phải đợi đến khi cả nhà đều c.h.ế.t sạch sẽ, rồi ôm đầu khóc rống, hối hận chuyện cũ sao?

Quá khứ hai mươi năm, bà ta chấp nhất không sai.

Một là vì chính mình, hai là vì bà ta giàu tình mẫu tử.

Nhưng hai mươi năm sau, khi biết được chân tướng, vậy thì chắc hẳn là khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán, người như Biện Ngạn Tài, nếu đã vứt bỏ bà ta mà đi, có oán hận như thế nào cũng vô dụng.

"Cha, cha không cần sợ, đã không sao rồi." Yên Chi an ủi phụ thân: "Chỉ là cha, kẻ ác này vừa mới nói, hắn ta nhận bạc mới đến g.i.ế.c người, vậy người... Người phải chuẩn bị sẵn sàng..."

Chu phụ sửng sốt, nhìn nữ nhi một chút.

Yên Chi hơi có vẻ thuận theo: "Người và mẹ cả một đời cần cù

chăm chỉ làm người, thân bằng hảo hữu cũng đều là nông hộ bình thường, trong nhà có thể tích trữ mười lượng bạc đã đủ ghê gớm, nào lại có ai, bỏ ra 5 trăm lạng bạc ròng để g.i.ế.c chúng ta chứ?"

Sau khi người áo đen kia bị tóm, chỉ nói mình nhận tiền rồi làm việc.

Hắn ta chỉ lấy tiền đặt cọc, giữ lại một vật trên người đối phương, vật kia chính là do hắn ta chọn, sau khi làm xong chuyện, đối phương cầm số tiền còn lại đến chuộc đồ về là được.

Vốn dĩ là mua bán nhất thời, dĩ nhiên cũng sẽ không thủ nghĩa vì đối phương, cho nên người áo đen trực tiếp giao tín vật này ra, lúc này đồ vật đang ở ngay trên người Yên Chi.

Chu phụ thân thể không tốt, gần đây lui tới đạo quán và thư viện tìm người, đều là Yên Chi.

Những thứ khác nàng ta có lẽ không biết, nhưng ngọc bội trong thư viện Kinh Thành này, nàng ta nhìn vẫn có chút quen mắt, cho nên lúc này, trong lòng đã đoán ra được.

Chương 394

Yên Chi cũng có chút hi vọng cha có thể tự suy nghĩ được rõ ràng, chỉ tiếc Chu phụ căn bản không nghĩ rằng liên quan đến nhi tử, vẫn như trước cảm khái thế sự vô thường.

Sau khi hai người Tiêu Vân Chước ngồi trong chốc lát, cũng về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau sắp đến buổi trưa, huyện nha ngoài kinh cũng phái người tới.

Yên Chi suy tư một đêm, cuối cùng vẫn cắn răng giao ngọc bội kia ra.

Nàng ta biết, người phái sát thủ đến, chắc là người ca ca mà mình chưa từng gặp mặt này, mà chính mình giao tín vật này ra, cũng có thể sẽ khiến ca ca thân bại danh liệt thậm chí mất mạng, phụ thân tất nhiên sẽ oán hận nàng ta.

Chỉ là... Nàng ta không hồ đồ.

Sát thủ đã tới cửa rồi, nếu thật sự là ca ca làm, vậy thì đại biểu cho ca ca không chỉ biết quan hệ m.á.u mủ giữa bọn họ, thậm chí còn căm thù đến tận xương tuỷ với chuyện này.

Không chỉ không nhận bọn họ, thậm chí còn muốn diệt trừ bọn họ, điều này hiển nhiên là ghét bỏ bọn họ là kẻ liên lụy!

Ngay cả chuyện g.i.ế.c người cũng làm ra được...

Vậy thì cho dù tương lai cha và ca ca nhận nhau, cũng nhất định sẽ bị tổn thương.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ta nhìn thấy mẫu thân bị ông bà nội ức hiếp, cả ngày thất hồn lạc phách, mất hồn mất vía, nhìn thấy phụ thân cả ngày than thở, nhíu mày nhăn trán, người cả thôn nhìn thấy nàng ta đều sẽ có chút tiếc hận, tiếc hận nàng ta không phải nam

nhân, tiếc hận cha mẹ của nàng ta không thể sinh được nhi tử để dưỡng lão cho bọn họ.

Khi còn bé nàng ta không hiểu, cũng oán hận, chỉ là nàng ta không thể thay đổi được ai cả, tâm trạng của nàng ta, không có ai để ý.

Dần dần cũng thành quen, theo thời gian trôi, nàng ta cũng hiểu chuyện hơn rất nhiều, cũng có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng cha mẹ, mặc dù nàng ta còn có chút oán trách, nhưng cũng biết tâm trạng của mình không có ý nghĩa, so với việc không ngừng trách cứ người khác, chi bằng thể thoải mái tinh thần, vui vẻ sinh hoạt.

Cho nên nàng ta giúp mẹ cùng nhau tìm ca ca, cũng hi vọng một ngày kia nàng ta có thể đạt được ước muốn.

Thật không nghĩ đến, mẹ còn chưa được toại nguyện đã mất rồi, mà ca ca thì sao? Bây giờ đã trở về rồi, lại mang theo sát thủ tới.

Người của nha môn nhận lấy ngọc bội kia, cũng kinh ngạc một chút.

Thứ này, liếc một chút là có thể nhìn ra nguồn gốc.

Mặc dù không biết cụ thể là học sinh nào, nhưng đến thư viện lục soát tìm kiếm là ra, người nào mất đi chứng cứ quan trọng như vậy, muốn điều tra ra cũng không khó.

Sau khi người của nha môn cầm đồ đi, Yên Chi nhìn phụ thân đang bối rối, lúc này mới lên tiếng nói: "Cha... ngọc bội kia... Chắc là người ở trong Kinh Thành đeo... Lúc mẹ ra đi, không phải đã nhìn thấy ca ca ở đạo quán sao? Lúc ấy ca ca cũng mặc y phục của thư viện, con đi tìm..."

Chu phụ nghe vậy, đồng tử co rụt lại, sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm nữ nhi: “Đồ của Chí Nhi?"

"Con nghĩ... chắc là vậy." Yên Chi thở hắt ra: "Cha, lúc trước người và mẹ tìm hắn là điều nên làm, hắn là người nhà của chúng ta, chúng ta dù sao cũng phải biết hắn có còn sống hay không, cuộc

sống có được hay không, nhưng bây giờ..."

"Ba!" Một bàn tay trực tiếp rơi trên mặt Yên Chi.

"Sao con không nói sớm chứ! Vậy phải làm sao bây giờ, đó là đồ của Chí Nhi, vậy người của nha môn chẳng phải sẽ nghi ngờ sát thủ là do Chí Nhi phái tới hay sao? Con muốn hại c.h.ế.t ca ca con à!" Chu phụ vừa hoảng sợ vừa tức giận: "Không được, chúng ta mau đuổi theo, chúng ta không báo án nữa! Chúng ta không thể báo án!"

"Thế nhưng là ca ca muốn hại chết chúng ta! Cha, hắn không nhận chúng ta!" Yên Chi vội vàng kêu lên, kéo Chu phụ không cho đi: "Không báo án, chẳng lẽ người cho rằng ca ca sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Hắn có thể g.i.ế.c chúng ta một lần, thì sẽ có lần thứ hai, cha!"

Chương 395

"Hắn chưa từng gặp chúng ta, nhất thời hồ đồ rồi, con không thể một cơ hội cũng không cho ca ca con chứ! Con đứa nhỏ này sao lại ác độc như vậy? Con suy nghĩ cho mẹ con một chút, bà ấy cả đời này đã khổ sở biết bao, đến lúc chết vẫn còn nhắc tới ca ca con, bà ấy mới đi được bao lâu? Nếu như bà ấy biết chúng ta hại ca ca con, con nói bà ấy có thể nhắm mắt sao!?" Chu phụ nhớ tới thê tử, cũng cảm thấy rất áy náy, nhất thời nước mắt tuôn rơi đầy mặt.

Tiêu Vân Chước đứng ở trong cái sân sát vách, lẳng lặng nhìn.

Linh hồn của Miêu thị, từ tối hôm qua đã vô cùng bạo động, lúc khóc lúc tức giận, lúc hối hận, rồi lại tức giận, phức tạp chưa từng thấy bao giờ như vậy.

Tiêu Vân Chước cũng không trấn an.

Đó là hai mươi năm của Miêu thị, nàng cảm thấy mình không có bản lĩnh lớn như vậy, có thể dăm ba câu đã khiến cho đối phương bình tĩnh trở lại.

"Con chính là nghĩ đến mẹ, cho nên con mới chịu báo án!" Yên Chi cũng tức khóc lên: "Cha, hắn xứng với sự lo lắng của mẹ con hai mươi năm sao?! Nhà chúng ta nghèo, hắn không nhận chúng ta cũng không sao, kiểu người như nhà chúng ta, cũng không tranh nổi, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến hắn cái gì, nhưng hắn trực tiếp lấy mạng chúng ta! Hôm qua nếu không phải sát vách có mấy vị ân nhân ở, chúng ta còn mạng sao? Chẳng lẽ cả nhà chúng ta phải chết sạch sẽ, mới coi như xứng đáng với mẹ con?"

"Cha, con cũng không còn nhỏ nữa, người có nghĩ tới con không? Con cũng là con của người mà?" Yên Chi thấy cha nàng nhấc chân đi ra bên ngoài, sau khi gọi một tiếng, trực tiếp khóc rống.

"Từ khi con sinh ra tới bây giờ, hắn đã cướp hai người đi, ca ca vô tội, cho nên con không oán niệm, con cũng nỗ lực giúp các người tìm được hắn, cũng muốn một nhà đoàn tụ! Thế nhưng, con không

thể làm kẻ ngu, dao đã kề ở trên cổ con rồi, con còn phải cân nhắc vì hắn! Người và mẹ sẵn lòng trói buộc mạng của mình vào lương tâm của hắn, nhưng con thì không..." Yên Chi lại kêu lên.

Dưới chân Chu phụ như có sức nặng ngàn cân.

Nhi tử là sự nhung nhớ hai mươi năm của mình và thê tử.

Nữ nhi, từ nhỏ hiểu chuyện, lúc bi bô tập nói, đã biết nhào vào phía trước mẹ, là đứa nhỏ ngoan biết bảo vệ mẹ nàng ta.

Những năm này trong thôn bao nhiêu người chê cười ông ấy không có nhi tử? Nhưng Yên Chi vĩnh viễn sẽ nói đỡ cho ông ấy, sẽ giương nanh múa vuốt chỉ vào những người đó mà mắng, người người đều nói miệng lưỡi nàng ta sắc bén, nhưng ai cũng sẽ hâm mộ ông ấy có khuê nữ tốt như thế.

"Chuyện gì thế này chứ!" Chu phụ trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất, hai tay thô ráp ôm lấy đầu, hai mắt đục ngầu không thấy rõ con đường phía trước.

...

Một giấc này của Hoắc Kiệt trực tiếp ngủ đến buổi chiều.

Chờ đến lúc hắn ngây ngốc tỉnh lại, bọn họ đã ở trên xe ngựa trở về rồi.

"Quả nhiên rất là nhiều máu..." Hoắc Kiệt khẽ lắc đầu: "Nương tử, nàng không sao chứ?"

"Ta có thể có chuyện gì sao? Tướng công, lần sau chàng đừng ngốc như vậy nữa, chàng nào có đánh thắng được người áo đen kia, từ chiêu thức lúc hắn đánh nhau với ta, người này chắc chắn đã từng học võ, hơn nữa còn rất lợi hại, chỉ là chẳng biết tại sao, thân thủ rất tốt không dùng vào chỗ có ích, lại muốn làm sát thủ..." Quách Sài Nữ không lý giải được.

"Mấy ngày nữa bảo người đến nha môn hỏi một chút là biết rồi." Tiêu Vân Chước nói xong, sau đó lườm Hoắc Kiệt một cái: “Ách,

vừa rồi biểu huynh, thật sự là cực kỳ uy vũ, tiếng ngã xuống, cũng cực kỳ vang dội."

"..." Hoắc Kiệt tức giận đến mức phun ra lửa: "Tại hạ bất tài, tuy là yếu đuối, thế nhưng so với huynh trưởng và đệ đệ của muội vẫn mạnh hơn chút mà thôi!"

Đùa hắn sao?

Sao có thể mặt dày như vậy!

Tiêu Văn Yến thì không nói, tuổi còn nhỏ.

Tiêu Văn Việt thế nhưng là lớn gần bằng hắn, người này thân thể còn giòn hơn so với cây gậy trúc, đó là huynh trưởng ruột thịt của Tiêu Vân Chước, người trong nhà cũng như thế, làm sao không biết xấu hổ mà chê hắn chứ!

"Nhị huynh nhà ta mặc dù thân thể không được tốt, nhưng tâm nhãn nhiều, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm cỡ này, người chết là ai thật sự đúng là khó mà nói." Tiêu Vân Chước nói thật, lại cố ý kích thích thêm một câu: "Về phần biểu ca ấy nha... có thể biết đọc sách, đã không tệ, quả thực không thể yêu cầu nhiều thêm cái gì..."

Người mà Tiêu Vân Chước có thể bắt nạt không nhiều, Tiêu Văn Yến được tính là một trong số đó, nhưng thằng bé quá ngu ngốc, bị đùa giỡn vài lần vẫn như cũ là người hồ đồ.

Hoắc Kiệt biểu huynh lại khác.

Hắn... Thông minh, quy củ còn có tính cách, có tức giận như thế nào, cũng vẫn tỏ ra rất lịch sự, ở bên cạnh Sài Nữ, giống như là con chó mà nàng ta nuôi, chơi rất vui, nhịn không được lại muốn chú chó này tức hổn hển kêu vài tiếng.

Chương 396

Tiêu Vân Chước không hề che giấu sự chê bai và chĩa mũi nhọn vào, Hoắc Kiệt tức giận đến mức lại muốn ngất thêm lần nữa.

Cũng chẳng biết tại sao, rõ ràng không tính là thân quen với biểu muội, nhưng ở chung được hai ngày, lại khiến hắn có loại cảm giác nguy cơ vô hình.

Nha đầu này ánh mắt bình tĩnh tự nhiên, có thể chỉ với mấy câu đơn giản, lại lộ ra một loại miệt thị của trưởng bối, đơn giản giống như là "nhạc phụ tại thế", khiến cho người ta không yên tâm được.

Hoắc Kiệt dịch hai lần về bên cạnh thê tử.

Chỉ là, thời gian tỉnh táo tăng thêm, trong đầu Hoắc Kiệt cũng dần dần hiện lên hình ảnh trước khi ngất.

"Tiêu biểu muội..." Hoắc Kiệt chần chừ, cũng có hơi nghi ngờ tình cảnh trong đầu không phải là mộng cảnh của mình, tại sao lại chân thực như vậy?

"Hử?" Tiêu Vân Chước uể oải lên tiếng.

"Cây trâm này... Cây trâm này sao có thể xuyên qua được lòng bàn tay? Chẳng lẽ... muội từng học võ sao?" Hoắc Kiệt lo lắng hỏi.

"Tướng công, trước đây Tiêu sư phụ một thân một mình hành tẩu giang hồ, sao có thể không biết một chút bản lĩnh tự vệ chứ? Chuyện này có gì mà hiếm lạ?" Quách Sài Nữ không hiểu, đây quả thật là biểu huynh sao?

Làm sao chút chuyện nhỏ này cũng không biết.

Hoắc Kiệt ngây ngẩn cả người, hắn cẩn thận nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước, thật sự là không nghĩ ra nàng... lăn lộn giang hồ như thế nào?

Những năm này mỗi lần Hoắc gia nhắc đến Tiêu Vân Chước lưu lạc ở bên ngoài của Tiêu gia này, phần lớn là thổn thức đáng thương là chính, thậm chí cảm thấy rằng có lẽ nàng đã mất mạng rồi, hiện tại người này đã trở về, nhưng người ngoài, cũng sẽ không nhịn được mà nghĩ, những năm này nàng dĩ nhiên đã phải chịu rất nhiều đau đớn mà người bình thường không chịu được.

Hắn cũng không tiện hỏi nhiều, ngộ nhỡ lại xát muối lên vết thương của nàng thì không tốt...

Vốn dĩ cảm thấy quá khứ của nàng, có chút thần bí, bây giờ người này lại còn biết chút võ công, Hoắc Kiệt lại càng cảm thấy... Sương mù dày đặc rồi.

Xe ngựa một đường hồi kinh, đầu tiên đưa Tiêu Vân Chước về Tiêu gia.

Tiêu Vân Chước và Quách Sài Nữ đã hẹn cẩn thận, để cho nàng ấy chuẩn bị một chút, sau đó đến thiện đường gặp lại.

Sau khi tách ra, lúc này Hoắc Kiệt mới lại dẫn Quách Sài Nữ về Hoắc gia, sau này Sài Nữ muốn đến thiện đường, ở tiểu viện ngoài thành thì không tiện, dĩ nhiên là ở trong chủ viện của Hoắc gia mới tiện hơn.

Tiêu Vân Chước vừa đi, lúc này Hoắc Kiệt mới bày tỏ nghi vấn của mình.

"Biểu muội này của ta... thật sự là một người kỳ quái, rốt cuộc nàng hiểu Tiêu Vân Chước bao nhiêu? Con bé này ở Quan Tây rốt cuộc làm cái gì, quen biết hạng người gì, lại tập được võ công như thế nào?" Hoắc Kiệt thật sự vô cùng tò mò.

"Tướng công, chàng là biểu huynh của Tiêu sư phụ, làm sao lại biết ít hơn so với ta vậy?" Quách Sài Nữ nói thẳng một câu.

"..." Hoắc Kiệt bất đắc dĩ: "Dù sao đã nhiều năm không gặp, đừng nói là ta, ngay cả Tiêu gia, chỉ sợ cũng mơ hồ."

Quách Sài Nữ nghĩ một chút.

Một lát sau, lúc này mới tìm từ để nói: "Kỳ thật... tất cả hiểu biết của ta về Tiêu sư phụ, đều đến từ miêu tả của cha ta!"

"Theo như cha ta nói, năm đó ông ấy gặp được Tiêu sư phụ, Tiêu sư phụ còn rất nhỏ, khả năng cũng chỉ sáu bảy tuổi, lẻ loi một mình, nhìn như bà cụ non, y phục mặc trên người sạch sẽ lại có hơi rách, một thân một mình đi bên ngoài, trong mắt rõ ràng có chút sợ hãi, nhưng khuôn mặt nhỏ lại rất kiên định nghiêm túc, gặp người cũng ráng chống đỡ làm ra vẻ kiên cường dũng cảm..."

Chỉ một câu này, Hoắc Kiệt lập tức sửng sốt.

Biểu muội đáng thương như thế?

Chương 397

"Lúc ấy cha ta đang hộ tiêu, theo lý thuyết là không lo chuyện bao đồng, nhưng ở trên đường gặp được nàng, nhìn thấy nàng một mình quả thật rất đáng thương, nên đã tốt bụng cho nàng đi cùng một đoạn đường. Cha ta nói, lúc ấy Tiêu sư phụ nhìn ông ấy một lúc lâu, dường như đang phán đoán xem ông ấy có phải kẻ bại hoại hay không, sau khi xác định rồi, thì ngoan ngoãn ngồi lên tiêu xa, vào trong thành, còn ra dáng trả tiền, mặc dù không nhiều lắm, nhưng nói cái gì mà không muốn miễn phí..."

"Cha ta vốn dĩ cho rằng nàng là con nhà ai bị lạc, còn định giúp nàng báo quan, nhưng Tiêu sư phụ chạy rất nhanh, chớp mắt đã không thấy hình bóng."

"Thêm mấy tháng nữa, cha ta lại gặp được nàng, nhưng cha ta nói nàng tiến bộ rất nhanh, sự ngây thơ và mịt mù trong mắt kia gần như đã không còn nhìn thấy nữa, tuổi còn nhỏ, nhìn lại có chút bình tinh, cha ta đã nói chuyện với nàng, vốn dĩ muốn biết lai lịch của nàng, nhưng kết quả nói chuyện cả đường, cha ta đã khai báo tất cả vốn liếng rồi, chờ người rời đi, mới mơ màng phát hiện, căn bản chưa hỏi ra được điều gì..."

Nói đến đây, Quách Sài Nữ cũng nhịn không được mà vui vẻ.

"Cha ta cũng bướng bỉnh, nghĩ thầm, sao có thể để một đứa bé lừa cơ chứ? Cho nên về sau lúc gặp lại nàng, lại cố gắng hết sức muốn lừa gạt nàng, nhưng cũng không có ngoại lệ, Tiêu sư phụ không chỉ lần ra được tình hình của nhà ta rõ ràng, hơn nữa còn dỗ cho cha ta biểu diễn đao pháp trước mặt nàng, không chỉ có ông ấy, còn có những huynh đệ ở trong tiêu cục của cha ta, cũng không hề phòng bị nàng chút nào, chỉ mấy lần, nàng đã trêu chọc ra đại khái chiêu thức rồi, thậm chí trong vòng ngắn ngủi hai ba năm, những tuyến đường xung quanh mà tiêu cục qua lại, nội tình của sơn tặc, phàm là những chuyện mà cha ta biết, nàng đã mò mẫm ra rồi..."

"Về sau phạm vi đi lại của nàng lại càng mở rộng hơn, qua sự giới thiệu của cha ta, mấy tiêu cục xung quanh đều quen thuộc, số lần

gặp cha ta cũng càng ngày càng ít."

"Mỗi lần gặp được Tiêu sư phụ, cha ta lại phát hiện nàng lại hiểu thêm được rất nhiều thứ, thỉnh thoảng thuận miệng nói ra một câu, chẳng mấy chốc sẽ trở thành sự thật..."

Cha nàng ấy rất ít khi bội phục một người như vậy, huống chi đối phương còn là con nít.

Vốn dĩ, cha nàng ấy chỉ coi Tiêu sư phụ như một vãn bối, nhưng khi nhìn thấy tận mắt sự thay đổi của Tiêu sư phụ, cha nàng ấy thực sự không có cách nào xem thường nàng.

Nàng giống như hạt giống được thần tiên chỉ điểm mà sống, nhưng mấy gặp không gặp, lại đã trưởng thành như đại thụ che trời rồi.

Mỗi một lần gặp gỡ lại trưởng thành nhiều hơn, cha nàng ấy đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức cũng không nghĩ ra được Tiêu sư phụ lớn lên như thế nào, về sau ngược lại còn được Tiêu sư phụ cứu được tính mạng, lại càng thêm tôn kính nàng.

Sau khi bọn họ dọn đi, Tiêu sư phụ đã sống ở trong hồi ức của cha nàng ấy.

Nhưng lúc này ký ức có thể phóng đại hiện thực.

Trải qua vô số lần khuếch đại và khen ngợi, về sau lúc cha nàng ấy lại nhắc đến Tiêu sư phụ, xung quanh đã có một tầng hào quang vây quanh sáng chói, Tiêu sư phụ cũng từ một tiểu sư phụ lợi hại biến thành một tiểu tiên nhân tới vô ảnh, đi vô tung...

"..."

Quách Sài Nữ nói đến vô cùng hưng phấn, tuyệt đối không giấu diếm.

Hoắc Kiệt càng nghe càng không hiểu: "Ý của nàng là nói, từ ngày nhạc phụ gặp nàng, nàng cũng lẻ loi một mình? Nàng còn nhỏ như vậy, bên cạnh không có ai chăm sóc hay sao?"

"Cha ta nói không có." Quách Sài Nữ lắc đầu: "Lúc cha ta vừa gặp nàng, trên y phục của nàng có rất nhiều mảnh vá, đường may lộn xộn, xem xét chính là tự may, người cũng rất gầy, nhìn cũng là người đáng thương ăn không no, dưới chân thậm chí còn đeo giày cỏ, chân cũng bị ma sát rách cả da, cố gắng hết sức che giấu cảm xúc bất an lo lắng của mình, lần vào thành đó, hình như cũng là mua đồ, nhưng nàng không có nhiều tiền, tính toán tỉ mỉ, cuối cùng móc cho cha ta mười đồng tiền, còn nói nếu còn cho thêm nữa thì nàng sẽ không đủ dùng, cho nên chờ lần sau gặp lại cha ta thì sẽ bù lại cho ông ấy..."

"..." Hoắc Kiệt nhíu mày lại.

"Quan Tây xa như vậy, người lớn cũng không chịu nổi vất vả lặn lội đường xa như vậy, Tiêu sư phụ là một đứa trẻ, nhưng lại xuất hiện ở đó một cách không thể hiểu nổi, thật đúng là kỳ quái... Cho dù là lừa đảo bán trẻ con, cũng không bán người đến nơi xa như vậy chứ? Ngộ nhỡ trên đường bị bệnh, vậy chẳng phải đi một chuyến tay không rồi không?" Quách Sài Nữ cũng nghĩ không thông.

Chương 398

Hoắc Kiệt cực kỳ kinh hãi, một tiểu nha đầu, từ Kinh Thành đến Quan Tây, còn học được một thân thủ nghệ, loại tình huống này, chỉ có một loại giải thích.

Nàng chắc chắn đã phải chịu nỗi khổ mà người thường khó có thể chịu đựng được, nhận được cơ duyên mà người thường không chiếm được.

Lại nghĩ tới nàng lúc đối mặt với sự tấn công của người áo đen trấn định lại tàn nhẫn, cũng không khó giải thích.

Không thể tin được, hắn lại cảm thấy biểu muội hay chọc cho người ghét còn có chút cổ quái lại lợi hại, thật đáng thương?

"Hoắc gia chúng ta cũng có mấy vị cô nương, người nào người nấy từ khi sinh ra tới lúc lớn lên được nuôi như bảo bối, thiên kim tiểu thư của hầu hết các nhà, cho dù có đi ra ngoài, bên cạnh cũng có người đi theo, Tiêu gia có thể để lạc mất hài tử, đơn giản không thể tưởng tượng nổi… Biểu bá phụ và biểu bá mẫu Tiêu gia thật sự là ngu dốt đến mức khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, biểu muội chịu khổ, đều do người làm phụ mẫu như bọn họ không xứng đáng." Hoắc Kiệt nhịn không được thay Tiêu Vân Chước oán trách một câu.

Nhưng sau khi nói xong, hắn cũng biết không quá phù hợp, dù sao đó cũng là trưởng bối, không tiện nói bọn họ sai.

Quách Sài Nữ nghe lời này, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

"Tướng công." Quách Sài Nữ kêu lên một tiếng, sau đó nắm lấy tay hắn, đột nhiên vỗ một cái: "Khi đó không phải cha ta vô cũng thích nghe ngóng chuyện của Tiêu sư phụ sao? Ông ấy rất phiền, nói nhiều, chàng cũng biết đó, lúc trước cứ luôn không ngừng hỏi Tiêu sư phụ có cha mẹ hay không, Tiêu sư phụ cũng có trả lời!"

"???" Hoắc Kiệt sững sờ.

"Cha ta nói, Tiêu sư phụ nói cha mẹ của mình ở kinh thành, ở nơi rất xa! Nàng đã từng nhắc đến, có điều cha ta đương nhiên không tin, cho là nàng lừa người, dù sao… Kinh Thành xa như vậy, cha mẹ nhà ai lại nhẫn tâm để đứa bé còn nhỏ như vậy lưu lạc ở ngoài xa ngàn dặm!" Quách Sài Nữ lập tức nói.

Hoắc Kiệt nghe xong, trong đầu cũng như lóe lên một tia chớp.

Nếu như, lời của biểu muội Tiêu gia lúc trước nói là thật, như vậy nói cách khác, mặc dù nàng bị lạc, nhưng vẫn biết thân phận của mình?

Vậy tại sao?

Với sự thông minh của nàng, không đến mức đến mười sáu mười bảy tuổi mới về nhà chứ?

Tiêu gia vận dụng rất nhiều nhân mạch, bây giờ mới tìm thấy người...

Chim con thích tổ chính là thiên tính, Tiêu Vân Chước lại cứ làm ngược lại so với lý lẽ này, vậy cũng chỉ có một lời giải thích, Tiêu gia này... bạc đãi nàng.

Hoắc Kiệt ngậm chặt miệng, không nói thêm gì, sợ bị Quách Sài Nữ biết suy nghĩ của hắn, đến lúc đó thê tử tức giận, cầm đại đao đến Tiêu gia đòi công đạo cho biểu muội.

"Về sau qua lại với nàng nhiều hơn, nếu có thì giờ rảnh, thì dẫn người đến nhà chúng ta ngồi một chút, nàng khôn khéo hiểu chuyện, trưởng bối nhà ta tất nhiên sẽ thích nàng." Lời nói của Hoắc Kiệt tràn đầy đồng tình.

Thì ra Tiêu gia là ổ hổ lang à, lúc Tiêu Vân Chước còn nhỏ, không chừng còn bị đánh chửi ngược đãi?

Ai, biểu muội thật thảm.

Quách Sài Nữ vô cùng vui vẻ đồng ý, cũng không biết trong đầu

tướng công nhà mình đã suy nghĩ bao nhiêu.

Sau khi phu thê hai người về nhà, làm việc dứt khoát hơn so với trước đó rất nhiều.

Trước đó đối diện với người trong nhà, Quách Sài Nữ đều cúi đầu, cố gắng hết sức ít nói chuyện, nhưng bây giờ lại thay đổi, nói thẳng thừng một chút mặt mũi cũng không cho, ngược lại khiến cho mấy tiểu bối của Hoắc gia có chút chướng mắt với nàng ấy phải đỏ mặt.

Trước đó biểu hiện của Quách Sài Nữ thật sự là có hơi không ra gì, lộ ra chút keo kiệt, khiến cho người ta cảm thấy thô lỗ lại tự ti, thực sự không cách nào ở chung.

Nàng ấy bây giờ ngay thẳng lại chân thành, ngược lại che giấu khiếm khuyết, gia phong của Hoắc gia cũng không tệ, sau khi bớt đi Hoắc Kiệt giảng hoà không có nguyên tắc, cái nhìn của Hoắc gia đối với nàng lại tốt hơn so với trước đó rất nhiều.

Chương 399

Mấy ngày sau, Quách Sài Nữ hớn hở đi đến thiện đường.

Sắc mặt vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết cuộc sống không tệ.

Sau khi Tiêu Vân Chước giới thiệu cho nàng ấy những đứa nhỏ kia, Quách Sài Nữ cũng đảm nhiệm nhiều việc để làm, nàng ấy vốn dĩ nhanh nhẹn, lại vô cùng nhiệt tình thân thiết, trong khoảng thời gian ngắn, đã có thể khiến cho những đứa trẻ kia chỉ nghe lệnh nàng ấy.

Nhưng cũng không lâu lắm, ba người cũng được nha môn gọi đến.

Bọn họ ngăn cản sát thủ đột nhập vào nhà hành hung, chính là nhân chứng quan trọng.

Bởi vì sự việc liên quan đến thư viện Kinh Thành, huyện nha ở ngoài kinh tự giác không đắc tội nổi, nên đã chuyển giao vụ án này cho Hình bộ, việc liên quan đến danh dự của học sinh, Hình bộ đại nhân cũng lập tức phái người đến thư viện điều tra tình hình ngọc bội bị mất.

Một lần kiểm tra thực hư này, tìm được bốn người bị mất ngọc bội.

Nhưng trên chuỗi ngọc bội này có thể đối chứng được, cũng chỉ có một, nhưng lại không phải của Biện Ngạn Tài.

Trước hôm đó, sau khi ngọc bội của Biện Ngạn Tài bị sát thủ kia lấy đi làm tín vật, hắn ta đã biết không thể để lại nhược điểm, cùng ngày hôm đó đã trở về thư viện, vụng trộm lấy đi ngọc bội của đồng môn, ngọc bội kia gần như giống nhau, bên trên chỉ có ký hiệu của thư viện, không có tên người, cho nên che giấu cũng không khó.

Nhưng hắn ta không nghĩ tới Chu gia này lại không bị gì.

Hắn ta đã cẩn thận suy nghĩ.

Chu gia chỉ là hộ nông, vị trí trong thôn cũng vắng vẻ, sát thủ kia xem xét cũng rất lợi hại, còn nói phải dùng mê hương, theo lý thuyết, khả năng thất thủ cực kỳ nhỏ.

Cho dù thất thủ, sát thủ chân tay khoẻ mạnh lại vô cùng cường tráng, chắc là có thể nhanh chóng rời đi!

Người của Chu gia nếu như đều đã chết, sát thủ nhất định có thể đào tẩu, khả năng uy hiếp được hắn ta không lớn.

Nếu như người Chu gia không chết, vậy thì thân phận Chu gia yếu đuối và hèn mọn, cũng không dám báo án, nhiều nhất sẽ tưởng rằng có kẻ trộm vào cửa, lần sau cẩn thận là được, sao có thể ầm ĩ đến Hình bộ chứ?

...

Có thể vốn dĩ những suy nghĩ này, vậy mà đều không đúng.

Chu gia không có chuyện gì, ngay cả da cũng không bị rách một chút, thậm chí loại tình hình này, lại còn dám đi báo án!

Không chỉ có như thế, tên sát thủ kia, còn bị bắt!

Hắn ta không cách nào nghĩ ra được, sát thủ này làm sao lại vô dụng như thế, ngay cả Chu gia già yếu cũng không đánh lại...

Đồng môn của Biện Ngạn Tài bị tóm tới nha môn của Hình bộ, hai cha con Chu gia cũng đi nhận người, Chu phụ nhìn thấy người kia, nhìn ra độ tuổi không khớp, biết người này không phải là nhi tử của mình, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại phức tạp và xoắn xuýt.

Nếu như nói ra lời nói thật, nhi tử sẽ nguy hiểm, không nói thật, chính là hại người bên ngoài.

Đúng lúc ông ấy đang sợ hãi rụt rè, Yên Chi bên cạnh nói thẳng: "Đại nhân, lúc mẹ ta còn sống đến đạo quán cúng bái, đột nhiên

gặp được một vị công tử, y phục giống như vị công tử này, mang ngọc bội cũng giống vậy, mẹ ta nghi ngờ hắn ta là đứa con mà nhà ta đã để lạc mất, nên đã tiến lên nhận người thân, chọc cho vị công tử kia không vui, tuổi tác của vị công tử kia lớn hơn một chút, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi... Ngoại trừ cái đó ra, người nhà của chúng ta và học sinh trong thư viện này, cũng không có gì liên quan nữa..."

"Hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi?" Học sinh đột nhiên bị gọi lên cũng không khỏi sửng sốt một chút.

Ngọc bội của hắn bị mất rất kỳ quái, rõ ràng trước đó mấy ngày vẫn còn.

Bây giờ hắn cũng nghi ngờ có người trộm đồ của hắn.

Cho nên lúc này đang cố gắng nhớ lại, người nào từng ra vào phòng của hắn, nghĩ tới nghĩ lui, học sinh này cũng nghĩ đến Biện Ngạn Tài.

Quan hệ giữa hắn và Biện Ngạn Tài bình thường, nhưng mấy ngày trước đối phương lại đột nhiên tìm hắn lĩnh giáo vấn đề.

Hơn nữa quan trọng nhất là... Trước đó Tiêu đại sư kia tới thư viện, là gọi tên tìm Biện Ngạn Tài...

Người này nghĩ như vậy, cũng lập tức nói ra suy đoán của chính mình.

"Tiêu cô nương này không phải... Phá án như thần sao? Sau khi nàng tìm tới cửa, Biện huynh có chút mất hồn mất vía, chúng ta hỏi hắn ta nguyên do, hắn ta cũng không nói được... Vào buổi tối còn đột nhiên xin nghỉ..."

Chương 400

Học sinh nói chuyện cũng hơi xấu hổ, hắn đương nhiên biết, dựa vào chút lý do ấy, đã kết luận Biện Ngạn Tài làm chuyện xấu, điều này thực sự là có chút không có lý, nhưng... Thiên kim của Tiêu gia này không phải rất linh à...

Từ sau khi Tiêu cô nương xuất hiện, tất cả mọi người đều chú ý đến biểu hiện của Biện Ngạn Tài.

Hắn ta có hơi khác biệt so với trước đó.

Khi đi học luôn luôn thất thần, hơn nữa còn thỉnh thoảng xin nghỉ phép, cho dù ở trong thư viện ngủ qua đêm, cũng không ngủ ngon được, mấy học sinh cùng phòng đều bị hắn ta đánh thức mấy lần, nghe nói là Biện Ngạn Tài liên tục gặp ác mộng.

Lúc bọn họ nhắc đến Tiêu cô nương ở trước mặt Biện Ngạn Tài, lời nói của hắn ta càng mập mờ.

Chỉ nói là mất đồ, được Tiêu cô nương tìm thấy, lúc này mới có cơ hội để quen biết, nhưng cụ thể mất đi thứ gì, rơi ở đâu, hắn ta lại không nói ra, hơn nữa, nếu chỉ đơn giản là mất đồ như vậy, hắn ta sẽ đặc biệt mời người ra sau núi nói chuyện sao?

Tóm lại, là khắp nơi đều lộ ra sự kỳ quái.

Đương nhiên, nếu như sau đó không có chuyện gì xảy ra, mọi người nhiều nhất cũng chỉ là tò mò một phen, qua một đợt là không còn suy nghĩ nhiều nữa, nhưng ấy vậy mà lại ầm ĩ lên thành chuyện học sinh thuê sát thủ.

"Hôm đó mặc dù ta không ở phòng ngủ, nhưng nghe nói Biện huynh cũng không ở đó, khả năng hắn ta đi thuê sát thủ... Cũng rất lớn!" Vị đồng môn này lại nói.

Nha môn lập tức xách người đến.

Người áo đen hôm đó đối mặt với ánh mắt của người thuê, dù sao cũng hơi ấn tượng, nữ nhi của Chu gia còn nói ra độ tuổi, dựa vào những thứ này, muốn tìm người cũng không khó.

Bản thân Biện Ngạn Tài cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Lúc mấy người Tiêu Vân Chước được mời đến làm chứng, Biện Ngạn Tài đã bị bắt.

Biện gia phụ mẫu cũng biết tin tức, hai lão phu thê vội vàng chạy tới, đều quỳ gối ở dưới công đường, phía sau Hoắc Kiệt là Hoắc gia, Tiêu Vân Chước cũng là thiên kim của quan gia, lại thêm ba người bọn họ là nhân chứng làm chuyện tốt, nên được miễn quỳ mà ngồi.

Biện Ngạn Tài vừa nhìn thấy Chu phụ, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Mà Chu phụ nhìn thấy gương mặt của Biện Ngạn Tài kia, toàn thân cũng kinh ngạc: "Chí Nhi, con chắc chắn là con trai ta! Vết sẹo này khi còn bé đã có rồi, giống như đúc! Đại nhân, chúng ta không cáo trạng nữa, đều là hiểu lầm — "

Đại nhân ở phía trên nghe xong, trên mặt lập tức hiện lên sự tức giận: “Đại đường của hình bộ, há lại là trò đùa cho nhi tử ngươi à!"

"Đại nhân, cha ta... Cha ta những năm này nhớ nhung con trai đến sốt ruột, sớm đã có chút hồ đồ, cầu xin đại nhân làm chủ cho chúng ta, bắt, bắt lấy hung thủ..." Yên Chi vội vàng dập đầu nói ra.

Chu phụ nghe tiếng mộc trấn công đường vang lên, cũng bị dọa toàn thân run rẩy, không dám nhiều lời.

Rất nhanh, đại nhân đã cẩn thận hỏi thăm Biện gia phụ mẫu, Biện Ngạn Tài rốt cuộc có thân thế ra sao.

Biện gia phụ mẫu còn đang ngây ngốc, nhưng cũng không dám nói dối, lập tức nói rõ, Biện Ngạn Tài chính là được biện mẫu nhặt được, lại nói chi tiết năm đó nhặt được đứa nhỏ này, Chu phụ

nghe xong, nước mắt tuôn đầy mặt, cho thấy đứa nhỏ này không phải bọn họ để lạc, là không cẩn thận chạy mất!

Tiêu Vân Chước ngồi ở đó, không nói chuyện.

Nhưng Biện Ngạn Tài nhìn thấy nàng, đã biết cái gì cũng không lừa dối được nữa.

"Tiêu cô nương, rõ ràng ngươi đã đồng ý với ta là không nói ra, vì sao lại gạt ta? Ngươi nói không giữ lời!" Biện Ngạn Tài tràn đầy oán khí.

"Ta không nói." Tiêu Vân Chước bình tĩnh nhìn hắn ta: "Ngày đó ta nhìn ra ngươi có lòng g.i.ế.c cha, nhưng lại cảm thấy, lòng người dễ thay đổi, có lẽ ngươi chỉ nhất thời nghĩ quẩn, đợi sau khi bình tĩnh lại, cũng có thể thay đổi suy nghĩ một chút, cho nên lúc đó ta cũng không nhiều lời, sau đó, vì để phòng vạn nhất, đã đến ở gần Chu gia, chỉ là không nghĩ tới, hai mươi năm sau, ngươi vẫn như cũ ra một lựa chọn nhẫn tâm."

"Lựa chọn của ta không sai!" Biện Ngạn Tài đột nhiên phẫn nộ.

Chương 401

"Năm đó nếu không phải ta chọn đúng, ta nào có thể có cuộc sống như bây giờ!" Biện Ngạn Tài biết mình không trốn thoát được, cũng không hề kiêng kỵ chút nào.

Hắn ta phẫn hận lại không cam lòng, trực tiếp đứng dậy, chỉ vào Chu phụ đang quỳ ở đó: "Hạng người mềm yếu vô năng, sao xứng đáng làm cha ta! Khi còn bé ông chính là khúm núm như vậy, chính là người có cơ hội kiếm tiền đặt ở trước mắt, ông cũng không nắm chắc được! Bây giờ thì sao? Đao của ta cũng đã đưa đến cổ ông rồi, ông vẫn như cũ nhát gan như vậy, ông ngay cả nữ giới cũng không sánh nổi! Người như ông, sao xứng sinh con dưỡng cái?"

"Con... Con..." Đôi môi Chu phụ run rẩy nhìn hắn ta.

"Không sai, ta đều nhớ, ta nhớ dáng vẻ phế vật không nuôi nổi vợ con của ông, ta nhớ ông quỳ gối trước mặt kẻ súc sinh, dáng vẻ thận trọng! Nếu ta có thể chọn lựa, tuyệt đối không muốn rơi vào trong vũng bùn Chu gia các người! Ta liều mạng leo ra rồi, thật vất vả mới cách xa các ngươi, nhưng các ngươi thì sao? Tại sao phải tìm ta!? Các ngươi không phải đã sinh thêm một đứa bé hay sao? Có nàng ta còn chưa đủ à? Tại sao phải quấy rầy những ngày an nhàn của ta!"

"Ta hiểu rồi, bởi vì nàng ta là tiểu nữ tử... Người như các ngươi, sinh con trai chỉ là vì nối dõi tông đường, không hiểu giáo dưỡng, không biết mưu đồ, có khác gì với súc sinh?"

Biện Ngạn Tài đứng đó, cười có chút điên cuồng.

Biện gia phụ mẫu ở phía sau cũng ngây ngốc rồi: "Ngạn Nhi... Con sao lại hồ đồ như thế? Vì sao không thương lượng với chúng ta?"

"Thương lượng cái gì? Từ lúc bắt đầu, tất cả cũng là giả, chẳng lẽ ta phải nói cho các ngươi, hai mươi năm hiếu thuận đều là có mưu đồ?" Biện Ngạn Tài cười lạnh một tiếng: "Ta biết, g.i.ế.c cha g.i.ế.c

mẹ tội ác tày trời, ta bây giờ chỉ có một con đường chết..."

"Cũng không phải ta chọn sai, là vận khí của ta không tốt."

"..."

Nếu như không có Tiêu cô nương, vậy tất cả mọi chuyện đã khác.

Người Chu gia không dễ tìm được hắn ta như vậy, cho dù tìm được, hắn ta cũng có thể giải quyết, sát thủ sẽ không có sai lầm, một nhà làm nông nho nhỏ, cho dù c.h.ế.t cũng sẽ không tạo nên sóng gió rất lớn.

"Ca ca!" Yên Chi đột nhiên gọi một tiếng.

Biện Ngạn Tài lúc trước không biết mình còn có một muội muội ruột thịt, bây giờ nhìn, quả thực giống hắn ta.

Đều là lòng dạ ác độc giống nhau, huyết mạch ruột thịt, nói vứt là vứt.

"Nếu như huynh nói rõ ràng, bất luận là ta hay là cha mẹ, chúng ta cũng sẽ không ngăn cản huynh có cuộc sống tốt, cha thì yếu đuối, thế nhưng ông ấy không xấu, khi ông bà còn tại thế, quả thực mẹ muốn tìm lại huynh, như vậy bà ấy sẽ có thêm sức mạnh, sẽ không bị người khác cười nữa, nhưng sau khi ông bà đi rồi, thì không còn người ràng buộc bà ấy, bà ấy chỉ muốn biết rốt cuộc huynh còn sống hay chết... Huynh là thịt rơi từ trên người bà ấy xuống, bà ấy cũng nên có một lời bàn giao với mình, với huynh..."

Yên Chi nhìn hắn ta, tâm trạng rất phức tạp.

Nếu như đại ca không tìm sát thủ diệt khẩu, cho dù nàng ta biết thân phận của hắn ta, cũng sẽ không trắng trợn tuyên truyền ra ngoài.

Thế nhưng, hắn ta không tin bọn họ... Không có cách nào khác.

Biện Ngạn Tài nhìn nàng ta một chút, hai mắt khép hờ.

Không có gì đáng nói.

Hắn ta chưa từng hối hận, hai lần lựa chọn, hắn ta đều không sai, chỉ là hắn ta vội vàng động thủ, không đủ cẩn thận, nếu có thể cho hắn ta đủ thời gian, hắn ta có thể đảm bảo mình toàn thân trở ra!

Người như hắn ta, tính toán hai mươi năm, lấy được cũng chỉ là những thứ người khác trời sinh đã có, hắn ta thật sự rất không cam tâm, vì sao thế đạo này lại bất công như thế.

"Cha, mẹ..." Biện Ngạn Tài quay đầu nhìn Biện gia phụ mẫu một cái.

Hai mươi năm này, bọn họ đối với hắn ta như con đẻ, hắn ta chỉ thiếu chút nữa, là có thể thu hoạch được tất cả mọi thứ của Biện gia, là hắn ta có thể đương nhiên cho là mình chính là nhi tử của Biện gia.

Biện gia phụ mẫu kinh hãi, nghĩ mà sợ lại đau lòng, tâm trạng phức tạp không thôi.

Chương 402

Đối với Biện gia phụ mẫu mà nói, chuyện hôm nay chính là sấm sét giữa trời quang.

Nhi tử trước mắt mặc dù không phải thân sinh, nhưng nuôi dưỡng hai mươi năm, tình cảm dĩ nhiên cũng không phải giả, chỉ là bọn họ cũng không nghĩ tới đứa nhỏ này cư nhiên cứ lừa gạt bọn họ!

Hắn ta ở lại Biện gia không phải là bởi vì hiếu thuận, mà chính là vì có cuộc sống tốt, vì mưu đồ gia sản nhà bọn họ!

Càng làm cho bọn họ cảm thấy đáng sợ là, con nuôi vậy mà có thể làm ra chuyện mưu sát người thân!

Bọn họ cũng có chút không rét mà run, đối với cha mẹ ruột còn nhẫn tâm như vậy, vậy đối với bọn họ thì sao? Nếu như có một ngày, bọn họ ngăn cản con đường phú quý của con nuôi, vậy kết cục có phải cũng giống như Chu gia hay không?

Biện gia phụ mẫu càng nghĩ đến chỗ này, ánh mắt nhìn con nuôi lại càng trở nên sợ hãi.

Biện Ngạn Tài nhìn bọn họ, trong lòng cũng hiểu rồi.

Rất nhanh, thư lại đã trình lên bản lời khai đã ghi chép, sau khi đại nhân đọc không sai, cầm tới gọi Biện Ngạn Tài ký tên đồng ý, Biện Ngạn Tài nhìn cũng không thèm nhìn, lúc này cũng dứt khoát, trực tiếp nhận tội.

Giết cha g.i.ế.c người thân, chính là đại tội không thể dung tha, huống hồ Biện Ngạn Tài còn là vì ích lợi tiền đồ của mình làm ra chuyện đáng sợ cỡ này, tất nhiên là không thể tha thứ, lúc này phán hắn ta bị xử trảm.

Biện Ngạn Tài cũng không kêu oan, rất nhanh, đã được áp giải xuống dưới.

Chu phụ nghe con ruột nói nhiều lời chán ghét như vậy, lại tận mắt nhìn con ruột bị dẫn đi, tinh thần trực tiếp uể oải suy sụp, Tiêu Vân Chước nhìn sắc mặt của ông ấy, mơ hồ có thể thấy được tử khí.

Cô nương Yên Chi đỡ lấy cha đi ra ngoài, bóng lưng vô cùng thê lương.

"Thực sự là... Đáng thương." Hoắc Kiệt nhịn không được thổn thức một tiếng.

Nếu như người nhà này không đi tìm nhi tử thì tốt...

Nhưng Hoắc Kiệt nghĩ như vậy, lại cảm thấy không đúng, phụ mẫu thương con chính là thiên tính, nếu như lạc mất con lại không sốt ruột tìm kiếm à, ngược lại nguội lạnh mới đáng sợ?

Biện Ngạn Tài biết rõ thân phận lại không trở về nhà, là bởi vì ghét bỏ nhà nghèo, tham luyến phú quý, vậy biểu muội Tiêu gia thì sao?

Trước đó nhiều năm hình như nàng đã chịu không ít khổ, cuộc sống ở Tiêu gia đối với nàng mà nói nên là thoải mái dễ chịu bình yên, vì sao nàng lại tình nguyện ở bên ngoài lang bạt kỳ hồ, cũng không muốn trở về nhà?

Nếu như Tiêu Văn Dũ không tìm được nàng, có phải biểu muội Tiêu gia này sẽ hoàn toàn ở lại bên ngoài không trở về hay không?

"Tiêu biểu muội, muội sống ở Tiêu gia có hài lòng không?" Rời khỏi nha môn Hình bộ, Hoắc Kiệt nhịn không được hỏi một tiếng.

Tiêu Vân Chước hơi kinh ngạc nhìn hắn: "Hài lòng, biểu huynh có ý gì?"

"..." Hoắc Kiệt rất xoắn xuýt.

Hắn thật sự quá tò mò, chuyện này khiến hắn không hiểu nguyên do, khiến hắn khó chịu, nhưng lại không dễ trực tiếp hỏi nàng việc riêng tư cỡ này...

"Biểu huynh mới từ bên ngoài trở về, chắc hẳn cũng chưa quen thuộc với người trong kinh này? Nếu huynh nhàm chán, có muốn cân nhắc kết giao với Nhị huynh nhà ta không?" Tiêu Vân Chước đột nhiên mở miệng hỏi: "Bên cạnh nhị ca ta không có mấy người đứng đắn, ta thấy tuổi tác giữa hai ngươi tương đương nhau, nếu như sẵn lòng cùng hắn lui tới, vậy không còn gì tốt hơn."

Cái gọi là gần son thì đỏ, biểu huynh Hoắc Kiệt mặc dù không có năng lực gì, nhưng khí khái vẫn có, người cũng đứng đắn, nhị ca ở chung nhiều với hắn, có lẽ có thể học được một chút?

Hoắc Kiệt nghe xong lời này, khóe miệng lại nhịn không được khẽ giật một cái.

"Không cần, ta và hắn... Không hợp." Hoắc Kiệt lập tức từ chối.

Nhớ năm đó, hắn cũng là một trong số những đứa trẻ không may bị Tiêu Văn Việt tính toán.

Bởi vì mấy câu của Tiêu Văn Việt, hắn cũng tham dự vào nội chiến giữa các huynh đệ trong nhà, sau đó mới bất ngờ phát hiện bị lừa, khi đó hắn bị phạt quỳ ở Từ Đường, còn bị đánh gia pháp, đau đến muốn chết, đến nay cũng khó quên.

Hơn nữa, hắn còn lớn hơn so với Tiêu đồng vài tháng!

Bị biểu đệ lừa cho xoay vòng, việc này khiến cha hắn nghi ngờ sâu sắc rằng đầu óc của hắn có phải có vấn đề hay không.

Tiêu Văn Việt là người âm hiểm, hắn tuyệt đối không muốn dây dưa!

Chương 403

Thái độ của Hoắc Kiệt kiên quyết, khiến Tiêu Vân Chước cực kỳ thất vọng.

Nhưng dưa hái xanh thì không ngọt, hắn không muốn thì thôi, nhị ca này của nàng... quả thực không quá chân thành, cũng có thể hiểu được.

Chỉ là trong lòng nàng lại có mấy phần mất mát, nàng biết rõ tầm quan trọng của bằng hữu, nhị ca nếu như ngay cả người để thổ lộ tâm tình cũng không có, vậy hắn gặp chuyện, sẽ dễ dàng một mình suy nghĩ lung tung, nghĩ nhiều, thì cũng dễ đi chệch đường.

Tiêu Vân Chước nghĩ đến nhị ca, lại đột nhiên nhớ ra đã rất lâu rồi hắn không về nhà.

Lục lão tướng quân kia, cũng không biết là đưa người đến nơi nào...

Nếu không phải quẻ tượng không có vấn đề, nàng cũng phải nghi ngờ Lục lão tướng quân lén lút đưa người đi làm thịt.

Tiêu Vân Chước trầm tư.

Mà lúc này, lại phát hiện học sinh bị Biện Ngạn Tài trộm ngọc bội kia, cũng đã đi ra khỏi nha môn, khoảng cách không quá xa, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào nàng.

Kỳ quái.

Tiêu Vân Chước nhìn sang, bình tĩnh tự nhiên gật nhẹ đầu coi như chào hỏi, nhưng ai biết người này như thể nhận được lời gợi ý, vội vàng đi tới, chắp tay nói với nàng: "Tiêu cô nương! Không... Tiêu đại sư, xin hỏi, trước đó lúc ngươi đến thư viện của chúng ta gặp Biện huynh, có phải đã nhìn ra hắn ta là người không tốt rồi đúng không?"

Biểu cảm của Hoắc Kiệt hơi mất khống chế.

Thái độ của vị học sinh này rất quen.

Ánh mắt kia, giống như thê tử của hắn, vậy mà đều tràn đầy sùng bái.

Không phải chỉ là... bắt được một học sinh g.i.ế.c cha thôi sao? Mặc dù là có chút lợi hại, nhưng cũng không trở thành thỉnh giáo hèn mọn như thế chứ?

"Chỉ là được người nhờ đi tìm mà thôi, lúc ấy hắn ta còn chưa thuê sát thủ g.i.ế.c người, làm sao ta có thể nhìn ra được?" Tiêu Vân Chước khách khí trả lời một tiếng, tin số mệnh không sai, nhưng nàng sợ có vài người quá tin vào số mệnh, mặc cho cái gọi là số mệnh kéo đi, vậy thì người kia sinh ra không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

"Tại hạ hiểu rồi, thiên cơ không thể tiết lộ..." Người này nhếch miệng khẽ cười.

"..." Khóe miệng Tiêu Vân Chước khẽ giật một cái, nhất thời có chút yên lặng, yên tĩnh trong chốc lát, phát hiện người này vẫn đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm nàng, lúc này cũng hơi mất tự nhiên rồi.

Nàng động não suy nghĩ một chút, biết rằng có giải thích cũng vô ích.

Thế là, nàng lại nỗ lực ra vẻ thản nhiên, cười nói: "Mệnh số mặc dù do trời định, nhưng sức người cũng có thể thắng thiên, cho nên thiên cơ mới không thể tiết lộ, để tránh huỷ mất tâm tình của con người, hại cả đời người."

"Cũng phải." Đối phương lập tức nhẹ gật đầu.

Nhưng đối phương vẫn không rời đi.

Tiêu Vân Chước còn là lần đầu gặp được người như này, đối phương lại không có ác ý, nàng cũng không tiện trực tiếp đuổi

người, nghĩ một chút, lại nói: "Đệ đệ nhà ta bây giờ đi theo Hoắc phu tử đọc sách, sau này cũng sẽ thường xuyên ở thư viện, vậy cũng coi như là một nửa đồng môn với công tử, nếu như sau này đệ đệ nhà ta có thỉnh giáo công tử, mong rằng công tử chỉ giáo nhiều hơn, ta ở đây cảm ơn trước..."

Tiêu Vân Chước nói như này, ánh mắt đối phương sáng lên.

Tiêu đại sư là nữ tử, hắn cũng không tiện cứ quấn lấy đối phương hỏi này hỏi kia, nhưng Tiêu đại sư còn có đệ đệ nữa.

Hơn nữa đệ đệ này ở ngay trong thư viện, gần trong gang tấc, về sau nếu có chuyện tò mò, hỏi đệ đệ nàng, chẳng phải là càng thêm thuận tiện sao?

"Đệ đệ của Tiêu đại sư có thể làm học sinh của Hoắc phu tử, dĩ nhiên là có chỗ hơn người! Đại sư yên tâm, về sau tại hạ chắc chắn sẽ đến tìm hắn lĩnh giáo nhiều hơn!" Nói xong, người này mới chịu rời đi.

Đi tìm Tiêu Tam công tử!

Chương 404

Hoắc Kiệt nhìn học sinh này tràn đầy phấn khởi, cũng thấy Tiêu Văn Yến hơi đáng thương.

Sau này chỉ sợ là cậu không có thời gian yên tĩnh rồi. Có người tỷ tỷ như thế này, người trong thư viện chắc chắn sẽ ba ngày hai lượt đến tìm cậu nghe chuyện lý thú, nhóm học sinh này hơn phân nửa vẫn coi trọng quy củ, cũng sẽ không quấy rối Tiêu Văn Yến vô ích, chắc chắn sẽ tìm đủ loại lý do, ví dụ như... mài giũa tài văn chương chẳng hạn...

Cuộc sống của Tiêu Văn Yến ở thư viện, chắc chắn sẽ trôi qua vô cùng vất vả, có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cậu không muốn học tốt cũng không được?

Tiêu Vân Chước rõ ràng có thể không nhắc đến Tiêu Văn Yến...

Nàng chính là cố ý.

Rất nhanh, ba người cùng nhau trở về Độ Linh Các.

Hoắc Kiệt đi cùng với Quách Sài Nữ ra thiện đường phía sau thăm hỏi những đứa nhỏ kia, vốn dĩ Hoắc Kiệt cũng không có bao nhiêu cảm giác với thiện đường, nhưng sau khi đi vào mới phát hiện, nơi này lại có vài người tàn phế đáng thương.

Tay phải hắn nhìn thì bình thường, nhưng không dùng được bao nhiêu lực, cũng là tàn phế.

Lúc này có mấy phần cảm giác đồng bệnh tương liên, nhìn những đứa nhỏ đặc biệt khác, trong lòng cũng không nhịn được mà sinh ra sự đồng cảm, vô ý thức đi theo Quách Sài Nữ cũng nhau chăm sóc.

Tiêu Vân Chước cũng không nhàn rỗi.

Quỷ Hồn Miêu thị hồn bay phách lạc cũng đi theo nàng cùng trở về

rồi.

Bà ấy không vào được công đường, nhưng vừa rồi cứ đứng ở ngoài trông coi, sau khi vụ án được định ra, bà ấy cũng đã biết kết quả.

Đêm hôm đó lúc sát thủ vào nhà, bà ấy cũng đang ở đó, nhìn thấy tận mắt nữ nhi dần dần hôn mê, nhìn thấy sát thủ kia suýt nữa xông vào, nào còn nhớ đến oán niệm nữa? Chỉ lo lắng cho nữ nhi của mình.

Khi đó, bà ấy mới nhớ ra, những năm này, bà ấy để nữ nhi thiệt thòi biết bao nhiêu.

Lúc bà ấy bị cha mẹ chồng giày vò, Yên Chi sẽ đứng ra giúp bà ấy, những việc nặng đó, luôn có thân ảnh nho nhỏ của con bé gánh đỡ, vào lúc bà ấy ngày đêm lo lắng, Yên Chi sẽ an ủi bà ấy, giọng nói ấm áp chống đỡ cho bà ấy vượt qua mười cái xuân thu.

Nếu như không có Yên Chi, có lẽ bà ấy đã chết từ lâu rồi.

Không có Yên Chi, cuộc sống của bà ấy còn có thể càng khổ hơn...

Nhìn thấy Yên Chi suýt nữa bị thương bị làm hại, bà ấy không muốn tìm nhi tử nữa, nhi tử không nhận bà ấy thì không nhận đi, bà ấy cũng không để ý, nhưng không được đụng đến Yên Chi là được.

"Nữ nhi của ta... Ta không yên tâm về con bé, đều tại ta không tốt, nếu không phải trước khi chết ta cứ luôn nhớ đến ca ca của nó, nó cũng sẽ không tiếp tục nghe ngóng tung tích của Chí Nhi sau khi ta mất..." Miêu thị thật sự hối hận.

Bà ấy hình như, cái gì cũng không nắm chặt được.

"Nữ nhi của ngươi có tướng mạo rất tốt, tính cách cũng tốt, mấy năm gần đây cuộc sống trôi qua vất vả một chút, nhưng sẽ có hậu phúc." Tiêu Vân Chước nói thẳng.

Có mấy lời, nàng không nói trực tiếp.

Phụ mẫu Chu gia đối với Biện Ngạn Tài mà nói, chưa chắc đã dính líu nhiều, nhưng nỗi khổ của Chu Yên Chi vài chục năm trước, đều đến từ cha mẹ ruột.

Lúc trước Chu gia âm u đầy tử khí, điểm này, so với nghèo khó càng đáng sợ hơn.

Tuổi thọ của Chu phụ không được lâu, đợi sau khi chết, Chu Yên Chi sự vào sự cứng cỏi của mình, cuộc sống càng ngày càng tốt hơn, nàng ta nhanh nhẹn, việc gì cũng biết làm, dáng dấp lại thanh tú xinh đẹp, bất kể là dựa vào chính mình hay là dựa vào lấy chồng, cuộc sống của nàng ta cũng không thành vấn đề, mặc dù sự thật không thể chịu nổi, nhưng đúng là như thế.

Miêu thị trải qua chuyện này, ngược lại còn hiểu ra rất nhiều.

Nghe Tiêu Vân Chước nói vậy, cũng kinh ngạc: "Hậu phúc... Đại sư ngươi nói đúng, Yên Chi chắc chắn là có hậu phúc, con bé và tiểu tử nhà trưởng thôn kia, thanh mai trúc mã, trước đó cũng bởi vì những chuyện trong nhà này, nó cũng không yên lòng đi lấy chồng, từ trước tới nay không chịu nhắc đến hôn sự... Sau này... đợi cha nó đi rồi, đứa nhỏ này cũng coi như có thể suy xét cho chính mình rồi..."

Hôm nay bà ấy cũng nhìn ra sắc mặt trượng phu không đúng, trên người toả ra mùi mục nát, không sống được bao lâu nữa, bà ấy hiểu rồi.

Chương 405

"Ngươi đã nghĩ thông suốt, mấy ngày nay, ta sẽ đưa ngươi đi." Tiêu Vân Chước nói.

"Ta có thể chờ nó hay không... tận mắt nhìn nó đi? Đứa bé kia..." Miêu thị nói xong, cũng không còn sức lực, bà ấy chỉ là cảm thấy, mạng của nhi tử là mình cho, bây giờ bị phán án tử hình, trong lòng bà ấy cũng chấp nhận rồi, nhưng vẫn muốn tự tiễn nó một đoạn.

"Chỉ hai ngày thôi." Tiêu Vân Chước thản nhiên nói thêm một câu.

Miêu thị giật mình, trên mặt có hơi giật mình.

...

Tin tức học sinh thư viện Kinh Thành thuê sát thủ g.i.ế.c cha còn chưa ầm ĩ quá lớn, Biện Ngạn Tài ở trong ngục dùng mảnh sứ vỡ cắt mạch m.á.u tự vẫn.

Cũng bởi vậy, sự việc không được phân tán rộng rãi, thật sự cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với thư viện.

Biện Ngạn Tài vừa chết, sự cố chấp nhiều năm của Chu phụ cũng hoàn toàn kết thúc, ý chí gì cũng mất, đêm hôm đó cũng tắt thở theo nhi tử của ông ấy.

Trong vòng một năm Yên Chi phải chịu nỗi đau mất ba người thân.

Cả người vô cùng tiều tuỵ, nhưng những năm này nàng ta hiểu chuyện, hiếu thuận lại giỏi giang, thôn dân trong thôn có hảo cảm với nàng ta còn hơn so với phu thê Chu gia, cho nên sau khi nàng ta gặp chuyện, không có một ai nhân cơ hội để làm nhục, ngược lại còn giúp nàng ta cùng xử lý hậu sự.

Chuyện này trôi qua khoảng bốn năm ngày, Chu Yên Chi lại vẫn tìm tới Độ Linh Các.

Nàng ta biết, vị Tiêu đại sư này sở dĩ tìm được đại ca, lại cứu được nàng ta vào hôm đó, là bởi vì lúc trước nàng ta nhất thời mờ mịt, đi đến quầy hàng kia.

Có thể nói, kết quả này, là bản thân nàng ta cầu được.

"Ta... Ta thật vất vả mới hỏi thăm được nơi này... Hôm nay đặc biệt dựa theo yêu cầu mà trước đó đã nói, giao tiền quẻ cho ngài, chỉ là, không biết quẻ này bao nhiêu tiền... Nếu như ta không mang đủ bạc, có thể làm một phiếu nợ trước hay không? Ta nhất định sẽ cố gắng trả lại..." Yên Chi nghiêm túc nói ra.

Trên đầu nàng ta còn cài một bông hoa trắng, bên trong y phục còn mặc tang phục.

Lúc trước ở quầy hàng nàng ta đã hỏi rõ ràng, nếu như Tiêu đại sư nhận tờ đơn, xử lý xong mọi việc, thì sẽ tự đến cửa lấy tiền.

Nàng ta cũng không muốn nợ tiền người khác, nên đã chủ động tới hỏi một chút.

"Trăm đồng là được rồi, tiền đo lường tính toán may rủi và cứu mạng các ngươi." Tiêu Vân Chước nói.

Về phần tìm người để trả, Miêu thị đã thanh toán rồi.

Nàng đưa Miêu thị rời đi, đã là một chuyện công đức, đây là thù lao của nàng, mà nàng giúp Chu Yên Chi tránh khỏi kiếp sinh tử, quả thực phải thu tiền, đưa cho nàng tất cả những gì nàng ta có là được rồi.

Chu Yên Chi hơi kinh ngạc.

Hôm nay, nàng ta mang theo cả thảy một trăm đồng tiền tới.

Cha mẹ không để dành được bao nhiêu của cải, trước khi cha mẹ c.h.ế.t nàng ta mời được đại phu, đã trả không ít tiền thuốc, đã tiêu gần hết của cải, mấy ngày nay xử lý tang sự, mua hai cái quan tài liên tiếp, lại phải mời người giúp đỡ hạ táng ca ca và phụ thân

của nàng ta... Đến mức tiền mà nàng ta có thể dùng chỉ còn có như vậy.

Tiêu Vân Chước cũng không muốn lấy hết tiền của nàng ta, nhưng không có cách nào cả, tiền cứu mạng không thể tùy tiện miễn cưỡng.

Chu Yên Chi vui vẻ thanh toán tiền, khi tiền bạc rời khỏi tay, nàng ta chỉ cảm thấy trong lòng dường như đã gỡ được một tảng đá lớn.

"Chu cô nương, mẫu thân ngươi nhờ ta chuyển lời tới ngươi." Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta, ôn hoà nói: "Bà ấy nói những năm này khổ cực cho ngươi rồi, bảo ngươi về sau cố gắng sống cho tốt, nhìn về phía trước, đừng nhìn về quá khứ nữa."

Chu Yên Chi nghe vậy, khẽ giật mình.

Rõ ràng mẹ nàng ta c.h.ế.t sớm, nhưng vào thời khắc này, nàng ta lại cảm thấy đây đúng là lời mẹ nàng ta đã nói.

Nhất thời rơi lệ không thôi.

Chương 406

Sau khi Chu Yên Chi rời đi, Tiêu Vân Chước nhìn mấy quỷ hồn đang bay lơ lửng trong Độ Linh Các, bắt đầu âm thầm sắp xếp đốt số cho bọn họ.

Cánh cửa làm ăn của nàng ở quỷ giới cuối cùng đã được mở ra.

Miêu thị sau khi chết khóc đến long trời lở đất, thậm chí còn đáng sợ hơn cả con quỷ thích khóc ở trong thiện đường. Tuy nhiên, không lâu sau khi bị Tiêu Vân Chước bắt đi đã được thỏa mãn tất cả mọi tâm nguyện, tuy rằng kết cục rất thê thảm nhưng cũng khiến cho không ít quỷ hồn nhìn thấy được năng lực của Tiêu Vân Chước.

Hơn nữa mấy ngày nay Tiêu Vân Chước đã lục tục đưa tiễn mấy quỷ hồn đi, mấy quỷ hồn bị đưa đi không ai không hài lòng cả.

Hồn phách Hổ Tử nhu thuận nhất, sau khi Tiêu Vân Chước giúp đệ đệ của hắn tìm lại được tài sản mà cha nương hắn cất giấu liền an tâm thoải mái rời đi, tiện thể còn mang theo con quỷ thích khóc vì bệnh nặng mà chết đi cùng nữa.

Lại thêm sự trở về bất ngờ của Lương Thiện Nhân từ địa phủ càng làm cho mấy quỷ hồn trên các phố cũng không dám coi thường đại sư Tiêu Vân Chước.

Cho nên sau khi Miêu thị vừa đi, bọn hắn liền xếp hàng tới xem.

Quỷ nhiều lắm, làm mãi vẫn không xong.

Theo mức độ ưu tiên, Tiêu Vân Chước liền phát thứ tự cho bọn hắn, cứ theo thứ tự mà tới!

Lúc trước khi nàng còn ở Quan Tây, mặc dù cũng có chút danh tiếng nhưng rốt cuộc vẫn còn nhỏ tuổi, mà thế lực ở Quan Tây lại quá hỗn loạn, phải tốn rất nhiều thời gian công sức mới có thể thỏa mãn được tâm nguyện các quỷ hồn nên không dễ gì kiếm

được chút công đức, không nghĩ tới đến kinh thành thì mọi chuyện lại thuận lợi hơn rất nhiều.

Ở kinh thành có tiền có quyền thì phần lớn các vấn đề đều có thể giải quyết được.

Nàng yên lặng đốt đồ vật, trong miệng còn lẩm bẩm nói chuyện, Lương chưởng quỹ rụt đầu ở bên cạnh hỗ trợ, bàn tay thì run rẩy đưa đồ.

Hắn thật sự không muốn gặp quỷ nữa, nhưng mà…bây giờ hắn cảm thấy âm khí bốn phía quá âm u.

Rõ ràng trong phòng này không hề có gió, nhưng tấm màn kia vẫn đung đưa.

Hơn nữa, gần đây cha hắn không còn báo mộng cho hắn nữa, nhưng hắn vẫn mơ thấy những người không hề quen biết. Giữa trưa hôm nay hắn có chợp mắt một lúc, lúc đang mơ mơ màng màng, hắn cứ cảm thấy giống như có rất nhiều ánh mắt đang nhìn hắn chằm chằm, khiến hắn sợ hãi cực độ!

Hắn nói lại cho bà chủ mới của mình về cảm giác kỳ quái này, kết quả là bà chủ thế mà lại đưa cho hắn một lá bùa!

Đưa cho hắn một lá bùa đấy!

Vậy là ý gì? Vậy không phải là nói thật sự có quỷ đang nhìn hắn sao?

Mấy quỷ hồn này cũng không phải là cha hắn, vậy nhìn hắn làm gì?

Lương chưởng quỹ vô cùng hối hận!

Nếu sớm biết sẽ gặp phải loại người kinh khung chuyên chiêu quỷ như Tiêu Vân Chước này thì nhất định hắn sẽ không bao giờ làm chuyện ác như ức hiếp cô nhi; bây giờ tiền bạc không có, mà sau khi thê nữ lấy được tài sản của hắn rồi cũng không để ý đến hắn nữa. Hắn lại còn bị ép phải làm việc cho người khác, không còn

đường thoát nào, bây giờ lại bị những quỷ hồn kia để mắt tới… quả thực sống không bằng chết…

Không đúng, hắn cũng không dám chết.

Cha hắn còn chưa đi đầu thai đâu. Khi hắn còn sống, cha hắn đã có thể đánh hắn rồi. Nếu hắn chết chẳng phải là sẽ rơi vào trong tay cha hắn và Tiêu đại sư này nữa sao?

Sinh lộ hay tử lộ đều bị chặn.

"Ừm…Bà chủ, buổi sáng khi ngài không có ở đây, ta có nhìn thấy có mấy gương mặt quen thuộc đang nhìn quanh…" Lương chưởng quỹ thận trọng nói tiếp: "Trước đây tiểu nhân quen biết không ít công tử nhà giàu, cùng với chó săn…không phải, là quản sự bên cạnh bọn họ. Người sáng nay nhìn chằm chằm vào cửa hàng chúng ta hẳn là quản sự của Quản gia, mà ta cũng đã từng gặp thiếu gia Quản gia rồi, là người rất xa hoa… Có lẽ người quản sự kia tới đây để tìm hiểu tình hình, liệu có phải là đang muốn làm khó chúng ta không?"

Hắn và bà chủ đã đắc tội rất nhiều công tử nhà giàu rồi.

Bây giờ cửa hàng đã đổi tên thành Độ Linh Các, công việc kinh doanh lại càng cổ quái kỳ lạ…chỉ sợ có người tới cửa gây chuyện.

Chương 407

“Nếu như người chỉ theo dõi ở bên ngoài thì chúng ta không cần xen vào, cũng không cần để ý tới. Nhưng nếu như vào cửa thì ngươi cũng đừng có hoảng sợ hay nhượng bộ gì, nếu có việc làm ăn đến cửa thì cứ việc nhận lấy, ta sẽ tự giải quyết.” Tiêu Vân Chước nói.

Việc làm ăn mà nàng bảo Lương chưởng quỹ xử lý đều liên quan đến người sống, còn việc của người chết thì hắn cũng quản không nổi.

“Có câu này của ngài là được rồi.” Lương chưởng quỹ rụt đầu.

Tiêu Vân Chước cũng biết mình đã đắc tội với nhiều người, mà bây giờ nàng mở cửa hàng cũng là cho người khác cơ hội để gây chuyện.

Nhưng hiện tại tên tuổi của nàng đang được chú ý, không cần mình chủ động ra mặt mà đã có quỷ hồn chủ động tìm nàng để cầu giúp đỡ rồi, lúc này là thời điểm tốt để làm ăn, cho dù là với người sống hay người chết nên đương nhiên nàng không thể bỏ lỡ.

Nếu đã muốn ngẩng cao đầu đối mặt thì phải giữ tâm mình thoải mái, tuyệt không thể là chim sợ cành cong.

Tiêu Vân Chước cứ làm việc của mình như bình thường.

Hai ngày sau.

Quản sự của Quản gia cứ canh chừng ở cửa thì lại không bước vào, ngược lại Tiêu Vân Chước lại nhìn thấy Khương Nguyên.

Khương Nguyên tỏ ra vui vẻ, trong tay còn cầm một cây quạt thủy mặc hình tròn, phía sau có hai nha hoàn, bên cạnh còn đi cùng một vị nam tử tuấn tú, nở nụ cười bước đến.

“Ta nghe người ta nói biểu tỷ mở cửa hàng, chuyên đoán mệnh

xem quẻ cho người khác. Ta lo lắng cho biểu tỷ nên đến đây xem thử.” Khương Nguyên nói xong rồi lại nói thêm: “Đây là Ân công tử, là Ngự Thư Lang của bệ hạ, tình cờ gặp nhau nên cùng nhau tới đây. Nếu như biểu tỷ đã mở cửa làm ăn thì người đến là khách, chắc hẳn biểu tỷ cũng sẽ chiêu đãi thật tốt, đúng không?”

Khương Nguyên đã nhịn rất lâu rồi.

Thời gian này nàng ta vẫn luôn ở Quản gia, tuy rằng phải nhìn sắc mặt Quản phu nhân để làm việc nhưng ăn mặc ở quả thật không tệ.

Nàng ta vẫn chưa quên chuyện Tiêu Vân Chước sỉ nhục mình trước đó, đã muốn đến xem từ lâu nhưng đến hôm nay Quản phu nhân mới cho nàng ta ra ngoài.

Chẳng qua nàng ta dựa hơi Ân Nguyên Phu để có thể nói chuyện với Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử nên địa vị của nàng ta bây giờ đương nhiên khác xưa, bây giờ gặp lại Tiêu Vân Chước, nàng ta càng tự tin hơn hẳn.

Còn cố ý đưa Ân Nguyên Phu tới đây.

Con người Ân Nguyên Phu này đối với nàng ta thì rất tôn trọng, nhưng đối với người khác thì lại rất lỗ mãng.

Nàng ta muốn xem thử khi Tiêu Vân Chước đối mặt với một kẻ phóng túng như Ân Nguyên Phu thì sẽ làm gì! Hơn nữa nàng ta cũng đã nhiều lần ám chỉ với Ân Nguyên Phu, hắn ta cũng biết Tiêu Vân Chước đã từng ức hiếp nàng ta nên đương nhiên sẽ giúp nàng ta trút giận.

“Đã lâu không gặp, ta còn tưởng ngươi đã chết rồi, hóa ra ngươi vẫn còn thở phì phò được à?” Tiêu Vân Chước liếc nhìn nàng ta, mặt không đổi sắc: “Làm chó cho người ta mà ngươi còn vui vẻ sủa nữa.”

Sắc mặt Khương Nguyên trở nên lạnh lùng: “Đây là cách biểu tỷ đối xử với khách nhân đó sao?”

Tiêu Vân Chước nhìn bộ dáng tức hổn hển của nàng ta, không khỏi kinh ngạc: “Hình như biểu muội còn xấu hơn trước kia thì phải.”

Trước đây nàng ta còn có thể giả vờ ngoan ngoãn một chút, nhưng bây giờ trong mắt tràn đầy sát ý, tướng mạo đã thay đổi mấy phần. Có thể thấy được mấy ngày nay nàng ta đã âm thầm nguyền rủa cho nàng chết không được yên lành.

“Cái miệng này của Tiêu cô nương thật biết ăn nói đấy, hơi thở như hoa lan, thơm cực kỳ.” Lúc này, vị Ân công tử ở bên cạnh đột nhiên giơ chiếc quạt gấp trong tay móc cằm Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước phản ứng rất nhanh, dùng cây bút lông trong tay chặn lại, sau đó dùng sức hất văng chiếc quạt gấp ra ngoài.

Mực nước đen nhánh văng ra khỏi đầu bút, nện trúng mặt Ân công tử, có hai giọt bắn thẳng vào trên môi hắn.

“Ân công tử, miệng ngươi bẩn quá.” Tiêu Vân Chước lạnh lùng nhìn hắn, lại bình tĩnh cầm chiếc bút lông lên: “Cần phải rửa thật sạch mới được.”

“Biểu tỷ, ngươi còn không mau lau sạch cho Ân công tử đi!” Khương Nguyên giật mình, không ngờ Tiêu Vân Chước còn dám đánh trả!

Tiêu Vân Chước im lặng liếc nhìn nàng ta: “Mấy thứ bẩn trên mặt thì dễ lau sạch, nhưng trong lòng dơ bẩn thì không thể lau được, ngươi nói đúng không?”

Ân Nguyên Phu có chút kinh hãi, thủ đoạn vừa rồi nhìn như đơn giản, nhưng tốc độ lại cực nhanh, lại đầy uy lực, tay hắn lúc này vẫn còn thấy tê!

Tiêu Vân Chước này không hề đơn giản.

Chương 408

Ân Nguyên Phu nhìn Tiêu Vân Chước với vẻ dò xét, nhìn ánh mắt tưởng chừng như bình tĩnh nhưng thực ra lại kiêu ngạo của nàng liền biết ngay tại sao Khương Nguyên lại hận nàng đến vậy.

Khương Nguyên thích chưng diện lại tự cho là mình xuất sắc, nhưng hết lần này đến lần khác dung mạo của Khương Nguyên không tính là tuyệt sắc, mà về tài năng thì Khương Nguyên cũng không phải là người tài năng nhất.

Tài năng của nàng ta chỉ ở mức trung bình, có thể vượt trội hơn người khác ở một vài kỹ năng, nhưng rõ ràng người khác kia không bao gồm Tiêu Vân Chước trước mặt.

So với Khương Nguyên, đối phương xinh đẹp hơn rất nhiều. Mà khí chất kia lại giống như núi cao sông rộng không thể khinh nhờn. Cùng nàng so sánh, tất nhiên sẽ có nhiều áp lực và đố kỵ.

Mà Tiêu Vân Chước này không kiêu ngạo không tự ti, dường như còn biết chút công phu quyền cước. Tuổi còn trẻ mà đã có thể như thế, cũng rất lợi hại.

Cùng một loại người giống như hắn.

Là loại người mà không cần phải nỗ lực quá nhiều mà vẫn có thể vượt lên trên tất cả mọi người, chỉ cần hời hợt thôi đã có bản lĩnh bao quát chúng sinh.

Chỉ tiếc chỉ một mình hắn có loại bản lĩnh này là đủ rồi, nếu nằm ở trên thân người khác thì luôn cảm thấy chướng mắt.

Ân Nguyên Phu lấy ra một chiếc khăn tay, chậm rãi lau sạch vết mực nước ở trên mặt. Trong ánh mắt khinh bạc mang theo chút ý cười, nhìn Tiêu Vân Chước, kiên nhẫn nói: “Không ngờ tính tình Tiêu cô nương lại nóng nảy như vậy, nữ nhân thì phải dịu dàng, nóng nảy như vậy không tốt lắm, về điểm này thì Tiêu cô nương vẫn phải học hỏi Khương cô nương nhiều hơn.”

Tiêu Vân Chước kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt.

Trên mặt hắn giống như đang viết bốn chữ lớn: Mặt người dạ thú.

“Hai vị là đến chỉ điểm sai lầm sao? Nếu như vậy thì chỗ này của ta không thích hợp với hai vị đâu.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn về phía Ân Nguyên Phu, trong mắt còn mang theo mấy phần trào phúng.

Như thể nhìn thấy thứ gì đó dơ bẩn, thẳng thắn đến mức khiến người ta khó có thể bỏ qua.

“Nghe nói Tiêu cô nương am hiểu xem tướng đoán mệnh sao? Vậy không bằng tính cho bản công tử. Nếu ngươi tính chuẩn, ngươi muốn bao nhiêu bạc ta đều cho ngươi, nhưng nếu ngươi tính không chuẩn thì cửa hàng này của Tiêu cô nương cũng đừng mở nữa. Không bằng đi cùng tại hạ đi, xuất đầu lộ diện như thế này không thích hợp với ngươi đâu, ta tích một gian phòng ở hậu trạch nhà ta, để ngươi làm tiểu thiếp của ta, sao hả?” Ân Nguyên Phu trịch thượng nói.

“Tiểu thiếp?” Tiêu Vân Chước bật cười một tiếng: “Ân công tử chớ nên miễn cưỡng mình.”

Ân Nguyên Phu sửng sốt.

“Thiên nguyên của Ân công tử không đủ, tất có yếu tật. Công tử nạp thiếp thì tối đa cũng chỉ để vui mắt mà thôi, người yếu sinh lý mà còn muốn nhuyễn ngọc ôn hương sao? Nằm mơ à?” Trong phòng không có người ngoài, Tiêu Vân Chước cũng không khách khí. Sau khi nói xong, thậm chí còn cười một tiếng: “Trong mệnh đã không có phúc rồi, cho dù có cố gắng che đậy thế nào thì cũng chỉ là ảo ảnh thôi.”

Có tật bẩm sinh vốn dĩ đã rất đáng thương rồi, bình thường Tiêu Vân Chước sẽ không lấy chuyện này ra để nói đùa.

Chẳng qua người này từ khi mới vào cửa, ánh mắt đã rất không thành thật, vậy thì không thể trách nàng dạy cho hắn ta một bài

học được.

Nàng vừa nói xong lời này, ánh mắt Ân Nguyên Phu đã trở nên hung ác nham hiểm đến cực điểm.

Khương Nguyên ở bên cạnh thoạt đầu nghe không hiểu, nhưng nghe mấy chữ "yếu sinh lý" kia lại thực sự quá rõ ràng, cho dù nàng ta có là kẻ ngu thì cũng có thể hiểu được lời này có ý gì.

"Biểu tỷ! Ngươi thật quá đáng! Thân là nữ tử, sao ngươi có thể há miệng ngậm miệng nói vớ vẩn về loại chuyện này của nam tử như vậy?" Khuôn mặt Khương Nguyên đỏ bừng, quả thực không thể tin rằng Tiêu Vân Chước lại thô tục đến như thế.

Tiêu Vân Chước mỉm cười nhìn nàng ta: "Ngươi không tin ta à?"

Mặc dù nàng không phải là đại phu nhưng vẫn có thể nhìn ra được thiên nguyên của một người có vấn đề gì không, là nam nhân hay nữ nhân, nam nhân có yếu tật hay không…

"…" Khương Nguyên thực sự không nói nên lời, chuyện này, chuyện này sao mà nàng ta tin cho được!

"Ta không nói chuyện này với ngươi! Ta có lòng tốt giới thiệu mối làm ăn cho ngươi, nhưng nếu ngươi làm không tốt cũng đừng có trách Ân công tử sai người phá cửa hàng của ngươi!" Khương Nguyên cau mày nhìn nàng.

Vừa nói, nàng ta lại vừa liếc nhìn Ân Nguyên Phu.

Chương 409

Nhìn rồi lại khiến trong lòng nàng ta giật thót, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Ân Nguyên Phu…hình như rất tức giận?

Nàng ta quen biết Ân Nguyên Phu đã lâu, đương nhiên biết tính tình của hắn. Từ nhỏ hắn ta đã là thần đồng, lại được bệ hạ quý mến nên cực kỳ cao ngạo. Con người hắn ta luôn cao cao tại thượng, không thèm để ý đến ai, càng không bởi vì mấy câu nói của người khác mà nổi giận.

Theo hắn ta, những người tư chất tầm thường này chẳng qua đều là phàm phu tục tử vô dụng, không xứng để hắn tức giận.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả trước mặt hoàng tử, thái độ của hắn cũng cà lơ phất phơ.

Nhưng lúc này, sắc mặt của hắn trắng bệch.

Chẳng lẽ…chẳng lẽ những lời Tiêu Vân Chước nói là thật sao?

Nhưng sao có thể như thế được chứ? Ân Nguyên Phu xử sự lỗ mãng, hồng nhan tri kỷ lại là một đống người. Trước đây hắn còn là khách quen của thanh lâu sở quán, sau bởi vì đi tới mấy chỗ như vậy nên bị người vạch tội, hắn mới chịu thu liễm mấy phần. Nhưng bình thường hắn vẫn thường xuyên mời mấy thanh lâu nữ tử kia ra ngoài chơi đùa.

Phàm là khi hắn đi ra ngoài hoặc thiết yến, bên người có đủ loại nữ tử, thường xuyên dính đủ thứ mùi son phấn trên người!

Mặc dù hắn mới hai mươi mấy tuổi, còn chưa thành thân, nhưng nghe nói nữ tử đã từng có quan hệ tình cảm với hắn còn rất nhiều! Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến nàng ta chướng mắt Ân Nguyên Phu!

Nhưng bây giờ Tiêu Vân Chước lại nói hắn là người yếu sinh lý!

Nực cười!

Nghĩ như vậy, Khương Nguyên cảm thấy chuyện này dù sao cũng liên quan đến tôn nghiêm của nam tử, Ân Nguyên Phu tức giận cũng là bình thường…

Trong đầu Khương Nguyên suy nghĩ miên man, mà Tiêu Vân Chước lại như một lão tăng nhập định, không hề nhúc nhích, trầm tĩnh đến cực điểm, thậm chí còn nhìn về phía Khương Nguyên nói thêm một câu: "Biểu muội có biết không thể tùy tiện nhận nghĩa mẫu nghĩa phụ không? Ngươi ấy à, làm ai không được, lại cứ nhất định phải làm vật thay thế cho Quản Trân Nhi? Ngươi nói Quản gia cô nương này có thích bị người khác tu hú chiếm tổ chim khách không? Chẳng lẽ ngươi không sợ nàng ta lén lút tìm ngươi tính sổ, hoặc là…mượn cái vỏ bọc thân xác của ngươi, một lần nữa trở lại bên người phụ mẫu nàng ta sao?"

Tất nhiên những lời này chỉ để hù dọa Khương Nguyên mà thôi.

Quản Trân Nhi hiện tại đã hồn phi phách tán rồi.

"Ngươi đừng có hù dọa ta!" Khương Nguyên vội vàng hét lên, sau đó có chút âm trầm nói: "Mấy lời ngươi nói đều là đặt điều vô cớ, vừa nãy ta và Ân công tử đã cho ngươi một cơ hội nhưng ngươi lại không tự nắm lấy!"

"Người tới!" Khương Nguyên lập tức hét lên.

Sau đó, có bốn tráng hán từ bên ngoài xông vào, người nào người nấy tinh thần phấn chấn, nhìn là biết không dễ trêu vào.

Khương Nguyên nhìn về phía Ân Nguyên Phu.

Ân Nguyên Phu đã thỏa thuận với nàng ta, hôm nay sẽ giúp nàng ta được hả giận, sẽ đập cái cửa hàng này của Tiêu Vân Chước rồi túm người lôi ra ngoài. Cho dù thế nào cũng phải để nàng ở ngay trước mặt mọi người nói xin lỗi và cầu xin tha thứ.

Người ở phía sau Ân Nguyên Phu chính là bệ hạ, dạy dỗ một tiểu thư nho nhỏ của một tiểu quan chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lương chưởng quỹ đứng ở trong góc run lẩy bẩy.

Mà lúc này, các quỷ hồn bên trong Độ Linh Các bắt đầu náo loạn, ai nấy cũng đều lo lắng và tức giận.

Bọn họ ai nấy khi chết đều mang chấp niệm, trước kia cũng chỉ có thể tự mình tha thứ, cũng chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể buông bỏ tất cả mọi thứ để có thể chuyển thế đầu thai, nhưng cơ hội không nhiều, cũng không dễ dàng. Hiện giờ có Tiêu đại sư xuất hiện, có thể giúp bọn họ làm được điều đó, ai nấy cũng đều mong chờ, cố gắng kiên nhẫn bắt đầu xếp hàng.

Nhưng bây giờ mấy người này lại muốn đập phá cửa hàng sao?

Những tấm bảng gỗ nhỏ đặt trong phòng này là chỗ ở tạm thời của bọn họ, nếu như bị đập rồi thì bọn họ sẽ phải bay tứ tán khắp nơi!

Cho nên giờ khắc này, tất cả các quỷ hồn đều bay ra, vẻ mặt hung thần ác sát đứng bên cạnh mấy tráng hán kia, dùng hết khả năng của mình.

“Đôi cẩu nam nữ này là tệ hại nhất! Khiến bọn họ không dễ chịu thì cửa hàng này sẽ được cứu!” Ngay lập tức có một quỷ hồn hét lên, sau khi chào hỏi một tiếng, các quỷ hồn liền vây quanh Ân Nguyên Phu và Khương Nguyên.

Chương 410

Kỳ thực Tiêu Vân Chước không cần phải lo lắng gì hết, dù sao thì nàng cũng không phải là người tay trói gà không chặt như biểu huynh Hoắc Kiệt, hoàn toàn có khả năng ngăn cản mấy người đến gây sự này.

Chỉ là không nghĩ tới mấy quỷ hồn khó khăn lắm mới nhìn thấy hy vọng này lại phản ứng kịch liệt như thế, có điều, nàng cũng không dư thừa lòng tốt để đi ngăn cản.

Lúc này, Khương Nguyên cứ luôn cảm thấy sau lưng mình lành lạnh.

Rõ ràng thời tiết bên ngoài rất ấm áp, nhưng ở trong này đột nhiên lại trở nên âm u, khiến nàng ta không khỏi hắt hơi mấy cái.

Ân Nguyên Phu ở bên cạnh cau mày, cảm thấy đầu óc hơi choáng váng. Hắn đưa tay sờ trán liền giật mình, tự nhiên sao lại phát sốt rồi?

Tuy rằng đêm qua hắn có uống chút rượu nhưng nghỉ ngơi cũng khá tốt, tại sao lại đột nhiên phát bệnh như thế?

“Làm đi!” Ân Nguyên Phu cố chịu đựng cảm giác khó chịu, trực tiếp lên tiếng.

Mấy tráng hán kia nghe vậy, lập tức tiến lên.

Tiêu Vân Chước nhìn âm khí đang bao phủ đầy trên thân mấy tráng hán kia, chỉ khẽ thở dài, ngồi im bất động.

Bốn người tuân theo mệnh lệnh, một người trong đó dẫn đầu cầm một cái ghế giơ lên cao, định đập vào ngăn tủ ở gần đó nhưng cái ghế lại bị văng qua vai, vô tình đập vào trán của một người khác. Ngay lập tức, người kia hôn mê bất tỉnh.

Người cầm ghế có chút ngỡ ngàng không biết phải làm sao, mà hai

người còn lại cũng sửng sốt, ba người vô cùng khó xử nhìn về phía chủ tử là Ân Nguyên Phu.

Còn chưa kịp làm gì mà đã đánh người của mình đến hôn mê bất tỉnh, cảnh tượng này nhìn qua quả thực quá mức buồn cười.

Ân Nguyên Phu nhéo mi tâm, luôn cảm thấy trên người mình lúc nóng lúc lạnh. Mà Khương Nguyên ở bên cạnh thậm chí còn hắt xì mấy cái, giống như bị lây bệnh từ hắn vậy…

Ân Nguyên Phu sinh ra đã bị dị tật bẩm sinh, dương khí vốn yếu ớt, nhưng bởi vì được Hoàng đế chăm sóc nên thân thể cốt cách xem như không tệ.

Nhưng thân thể cho dù có khỏe đến mấy cũng không thể gánh nổi sức nặng của mười mấy quỷ hồn.

“Nếu muốn ra tay thì phải nhanh lên, nếu còn lề mề nữa thì tráng sĩ ngất xỉu nằm trên đất kia sẽ chết đấy.” Tiêu Vân Chước nhìn người nằm trên đất, không hề thương tiếc mở miệng nhắc nhở.

“Công tử…Lúc hắn ngã xuống đã cắn phải lưỡi…” Tùy tùng vội vàng bước tới nói.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà miệng đã đầy máu, nếu cứ để tiếp tục như vậy thì sẽ bị tắt thở!

Ân Nguyên Phu cau mày, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tiêu Vân Chước. Không ngờ ánh mắt nàng lại tốt đến như vậy, chuyện này lại có thể thật sự tính ra được sao?

“Dẫn người rút lui!” Ân Nguyên Phu không còn cách nào khác.

Dẫn người tới, không hiểu sao lại bị đồng bọn của mình đánh cho bất tỉnh cắn đầu lưỡi. Nếu chẳng may chết thật thì cũng thành trò cười.

Hơn nữa, hắn cảm thấy trong người rất khó chịu, gần như không còn sức lực để nói chuyện nữa.

Mũi Khương Nguyên đỏ bừng, nhìn cảnh tượng này nàng ta cũng không vui nổi. Những người này cứ thế mà đi, chẳng phải nàng ta tới đây một chuyến là uổng công sao?

“Tiêu cô nương cũng may mắn đấy…” Ân Nguyên Phu nhìn nàng buông lời quái gở.

Tiêu Vân Chước nhướng mày, đây thật sự không phải là nàng gặp may, là bọn họ xui xẻo thôi…

Hơn nữa còn phải gặp xui thêm một thời gian nữa.

“Đúng vậy, không phải ai cũng có thể được may mắn như vậy đâu, tùy tiện nói mấy câu cũng có thể kiếm được năm trăm lượng bạc.” Tiêu Vân Chước vừa nói vừa nhìn hắn với ánh mắt chân thành: “Ân công tử, gần đây ngươi bị vận rủi quấn thân, cuộc sống cũng không tốt lắm. Vừa nãy ngươi cũng bảo ta tính cho ngươi một chút, những gì nên nói ta cũng đã nói rồi, cho nên làm phiền ngươi thanh toán.”

“Ha! Tiêu cô nương coi ta là người coi tiền như rác sao?” Ân Nguyên Phu nói, thân thể cũng không khỏi loạng choạng.

Tại sao hắn lại đột nhiên phát bệnh như vậy?

Thậm chí hắn còn nghi ngờ Tiêu Vân Chước hạ độc hắn!

Nhưng từ lúc bước vào cho đến giờ, hai người không hề tiếp xúc với nhau, mà Khương Nguyên ở bên cạnh cũng chỉ hắt hơi mấy cái. Hai nha hoàn ở phía sau lại không có dấu hiệu thay đổi gì, nếu là hạ độc thì không phải chỉ duy nhất một mình hắn cảm thấy khó chịu như thế.

Chương 411

“Đương nhiên ngươi có thể lựa chọn quỵt tiền của ta, nhưng mà… ta sợ ngươi quỵt không nổi, Ân công tử có thể thử xem sao.” Ánh mắt Tiêu Vân Chước âm trầm nhìn hắn.

Bản thân hắn ta lòng mang ác ý nên nàng muốn năm trăm lượng bạc cũng không coi là nhiều.

Từ nhỏ nàng đã sợ nghèo, ghét nhất là người khác quỵt tiền mình. Nếu như dám quỵt tiền của nàng thì chuyện gì nàng cũng có thể làm được…

Không hiểu sao Ân Nguyên Phu có dự cảm không tốt, nhưng dù vậy, hắn cũng không thích bị người khác uy hiếp!

Tiêu Vân Chước này chẳng qua là thấy hắn có vẻ bị bệnh nên cố ý hù dọa hắn thôi.

Quả thật nàng biết một chút về tướng thuật, nhưng vậy thì sao chứ? Chỉ là há miệng ngậm miệng mà thôi, làm sao có thể cứng hơn quyền lực được? Hôm nay cho dù hắn không đập cái cửa hàng này thì cũng có rất nhiều cách để đánh bại nàng.

Sắc mặt Ân Nguyên Phu lạnh lùng, nhất là nhớ tới vừa nãy Tiêu Vân Chước nói lộ ra bí mật của hắn, ánh mắt nhìn nàng càng thêm mấy phần bá đạo.

Hắn trực tiếp gọi nha hoàn của Khương Nguyên một trái một phải đỡ lấy mình. Tuy rằng Khương Nguyên không cam lòng cho lắm nhưng thấy sắc mặt hắn không tốt nên nàng ta cũng không nói thêm được gì.

Chỉ đành quay đầu rời đi.

Trên mặt Khương Nguyên cũng bỏng rát, không phải là bởi nàng ta khó chịu mà là bởi vì…mất mặt.

Nàng ta mang khí thế hung hăng mà đến chính là để cho Tiêu Vân Chước một bài học, kết quả là…không làm gì cả! Rốt cuộc Ân Nguyên Phu đã xảy ra chuyện gì…

Nàng ta không vui, nhất là khi người kia lại trực tiếp ngồi lên xe ngựa của mình…

Cô nam quả nữ, chẳng lẽ muốn ở chung với nàng ta sao?

“Ta thấy không khỏe lắm, ngươi tự tìm cách đi về đi!” Ân Nguyên Phu cố gắng chống đỡ, nói xong lập tức bảo xa phu xuất phát.

Khương Nguyên nghe vậy rất kinh ngạc: “Chờ một chút, ta…”

Lời còn chưa dứt, xe ngựa đã rời đi, ngay cả hai nha hoàn bên cạnh nàng ta cũng đi luôn, chỉ còn lại một mình nàng ta ở đó…

Khương Nguyên không thể tưởng tượng nổi, Ân Nguyên Phu nói rằng hắn thích vẻ ngoài phóng khoáng và hoạt bát của nàng ta nên nàng ta không bao giờ cần ra vẻ dịu dàng trước mặt Ân Nguyên Phu. Mà Ân Nguyên Phu đối với nàng ta cũng rất kiên nhẫn, duy chỉ có lần này, hắn thậm chí không thèm liếc mắt nhìn nàng ta….

Khương Nguyên rất phiền muộn, quay đầu lại nhìn cửa hàng của Tiêu Vân Chước, tức giận trừng mắt.

Nàng ta sẽ không để cho Tiêu Vân Chước được vui mãi đâu.

Tất cả mọi chuyện liên quan đến Tiêu Vân Chước, nàng ta đã kể hết cho Quản phu nhân nghe. Quản phu nhân đã tra ra được cô mẫu ở nơi nào, không bao lâu sau, Tiêu Vân Chước sẽ không thể nào ngông cuồng được nữa!

Có điều…nàng ta đã mấy lần ăn quả đắng ở chỗ Tiêu Vân Chước rồi, cũng không biết tại sao, rõ ràng người này nhìn qua không có vẻ gì là lợi hại cả, thế mà…không hiểu sao nàng ta luôn bị sẩy chân. Hôm nay ngay cả Ân Nguyên Phu cũng không thể giúp nàng ta trút giận, cũng khiến trong lòng nàng ta cảm thấy khó chịu hơn.

Nàng ta nhìn vào cửa hàng, khuôn mặt vốn hơi do dự cũng trở nên

kiên quyết hơn một chút.

Quản phu nhân rất hận Tiêu Vân Chước, cho nên bây giờ mới coi trọng nàng ta như thế, thậm chí còn trực tiếp cho nàng ta hai trang tử ở vùng ngoại ô, cho nên bây giờ trong tay nàng ta không thiếu người có thể dùng được.

Tiêu Vân Chước mua lại nơi này chẳng phải chỉ vì thiện đường ở phía sau thôi sao?

Một nữ nhi bị bỏ rơi như nàng ta mà còn muốn thanh danh lương thiện à? Thật quá buồn cười.

Khương Nguyên đứng trên con đường này đợi một lúc, vốn muốn tìm một người để gọi xe tới đón nàng ta. Ai ngờ trời lại đột nhiên đổ mưa, người trên đường cũng ít hơn, nàng ta lúc này cũng thành tiến thoái lưỡng nan.

Nàng ta chỉ có thể sốt ruột chờ tiếp, đến khi sắc trời đã dần tối mới thì mưa mới tạnh.

Hai nha hoàn kia đến bây giờ còn chưa quay lại đón nàng ta, nàng ta rất bực bội. Rơi vào đường cùng, Khương Nguyên đành phải tự mình đi bộ về.

Chương 412

Âm khí bên cạnh Khương Nguyên mãi vẫn chưa tan đi, thậm chí từ trong Độ Linh Các này, còn có hai âm hồn bay ra ngoài, cả đường đi theo nàng ta.

Lúc trước nàng ta chưa từng tới con đường này, căn bản không biết đường, bốn phía lại nhiều hẻm nhỏ, đi tới đi lui, làm thế nào cũng không tìm được phương hướng chính xác.

Hơn nữa sắc trời đã tối, người đi đường vậy mà cũng không thấy một ai.

Khương Nguyên bắt đầu lo lắng, đi nhanh chóng, nhưng đi tới đi lui, lại cứ luôn dạo quanh mấy con phố này, tới tới lui lui nhiều lần! Nhất thời khiến cho nàng ta hoảng hốt đến đỏ cả mắt.

Trong lòng nàng ta càng bất an, bắt đầu quay sang bốn phía kêu to lên, muốn tìm người trợ giúp, nhưng cho dù nàng ta có gọi thế nào, cũng không có ai mở cửa, cũng không có ai phản ứng tới nàng ta.

Bốn phía, bị hắc khí bao phủ, xung quanh im ắng.

Khương Nguyên chỉ cảm thấy rùng mình, vẻ mặt sợ hãi co lại trong góc xó, ôm đầu gối run lẩy bẩy.

Thời gian trôi qua cực chậm, Khương Nguyên sợ hãi đến mức không ngủ được, chỉ có thể vùi đầu vào trước gối, cũng không dám liếc nhìn xung quanh một chút.

Cuối cùng, đêm tối qua đi nghênh đón ánh bình minh.

Lại thấy nàng ta ngồi dưới một gốc cây hòe lớn, xung quanh có không ít người, quay về phía nàng ta chỉ trỏ.

"Cô nương này chắc chắn là bị điên, cả đêm hôm qua chạy tới chạy lui ở chỗ này, người khác gọi thế nào nàng ta cũng không để ý!"

"Như này cả đêm cũng chưa về nhà đâu, cũng không biết nha đầu nhà ai, quá đáng thương, tuổi còn nhỏ đã điên rồi, sau này thì sống thế nào..."

"Cô nương này ăn mặc cũng không giống như kẻ điên, ngươi nói xem có phải đã gặp Quỷ Đả Tường hay không? Ta thấy hôm qua dáng vẻ nàng ta sợ hãi rất đáng sợ, giống như mất hồn vậy..."

"..."

Khương Nguyên hoảng hốt phát hiện, trước mắt vậy mà có rất nhiều người.

Trong miệng những người này còn đang lải nhải, còn không ngừng nói xấu nàng ta, nói đêm qua nàng ta chạy lung tung rồi gọi bậy như nổi điên?!

Nhưng rõ ràng tối hôm qua nàng ta đang tìm đường, không có ai giúp nàng ta, bốn phía yên lặng... Khương Nguyên càng nghĩ càng sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, run rẩy đứng dậy, vừa nhấc chân, phát hiện trên người bẩn thỉu, hơn nữa dưới chân còn dính tiền giấy...

"A..." Nàng ta bị dọa đến mức hét to một tiếng.

"Phía đông có một lão thái thái qua đời, đang dựng lều xử lý tang sự, hôm qua ngươi đi đến trước quan tài của người ta, không phải vỗ quan tài của người ta bảo lão thái thái kia mở cửa cho ngươi... Người nhà kia đương nhiên không đồng ý, ngươi khóc sướt mướt chạy ra, còn dọa sợ không ít người... Về sau ngươi yên lặng ngủ ở chỗ này, lúc này mới không đi báo quan, nếu không hôm nay ngươi đã tỉnh lại ở trong nha môn rồi..."

"..." Toàn thân Khương Nguyên run rẩy.

Nàng ta... Nàng ta đêm qua đập quan tài?

Lúc này, trong đầu nàng ta đột nhiên nghĩ đến lời mà Tiêu Vân Chước nói...

Quản Trân Nhi đã chết... Sẽ không phải là nàng ta chứ...

Khương Nguyên nghĩ như vậy, chịu không được kích thích, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mọi người thấy nàng ta như này, muốn giúp đỡ, nhưng cũng có chút sợ hãi, dù sao hôm qua nữ tử này giống như bị trúng tà, nhìn vô cùng xúi quẩy.

Nhưng một cô nương, cũng không thể cứ để cho nàng ta nằm ở đây, cho nên vẫn có người có lòng tốt hỗ trợ, mời quan phủ tới, đưa người trở về.

Trước đó, hai con quỷ đi theo ra ngoài đã trở về rồi.

Tiêu Vân Chước cũng không ở đây, nhưng không ảnh hưởng đến đám quỷ hồn này tràn đầy phấn khởi chia sẻ chiến tích với đám bạn quỷ khác.

"Hôm qua chúng ta che mắt của nàng ta, là để cho nàng ta kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, xem nàng ta còn dám phách lối, còn muốn đặt chân lên lãnh địa của chúng ta? Chuyện này không thể trách chúng ta trả thù?"

“Đúng vậy, cũng không phải đòi mạng của nàng ta, đều là tự nàng ta tìm tới."

"Ta thấy nữ nhân kia gần đây chắc chắn là không dám tới, vậy gần đây chúng ta nên trung thực chút, mặc dù không hại tính mạng người khác, nhưng dùng nhiều âm khí như vậy, vẫn có chút tổn thương, phải nuôi dưỡng một đợt..."

Chương 413

Âm khí bên cạnh Khương Nguyên mãi vẫn chưa tan đi, thậm chí từ trong Độ Linh Các này, còn có hai âm hồn bay ra ngoài, cả đường đi theo nàng ta.

Lúc trước nàng ta chưa từng tới con đường này, căn bản không biết đường, bốn phía lại nhiều hẻm nhỏ, đi tới đi lui, làm thế nào cũng không tìm được phương hướng chính xác.

Hơn nữa sắc trời đã tối, người đi đường vậy mà cũng không thấy một ai.

Khương Nguyên bắt đầu lo lắng, đi nhanh chóng, nhưng đi tới đi lui, lại cứ luôn dạo quanh mấy con phố này, tới tới lui lui nhiều lần! Nhất thời khiến cho nàng ta hoảng hốt đến đỏ cả mắt.

Trong lòng nàng ta càng bất an, bắt đầu quay sang bốn phía kêu to lên, muốn tìm người trợ giúp, nhưng cho dù nàng ta có gọi thế nào, cũng không có ai mở cửa, cũng không có ai phản ứng tới nàng ta.

Bốn phía, bị hắc khí bao phủ, xung quanh im ắng.

Khương Nguyên chỉ cảm thấy rùng mình, vẻ mặt sợ hãi co lại trong góc xó, ôm đầu gối run lẩy bẩy.

Thời gian trôi qua cực chậm, Khương Nguyên sợ hãi đến mức không ngủ được, chỉ có thể vùi đầu vào trước gối, cũng không dám liếc nhìn xung quanh một chút.

Cuối cùng, đêm tối qua đi nghênh đón ánh bình minh.

Lại thấy nàng ta ngồi dưới một gốc cây hòe lớn, xung quanh có không ít người, quay về phía nàng ta chỉ trỏ.

"Cô nương này chắc chắn là bị điên, cả đêm hôm qua chạy tới chạy lui ở chỗ này, người khác gọi thế nào nàng ta cũng không để ý!"

"Như này cả đêm cũng chưa về nhà đâu, cũng không biết nha đầu nhà ai, quá đáng thương, tuổi còn nhỏ đã điên rồi, sau này thì sống thế nào..."

"Cô nương này ăn mặc cũng không giống như kẻ điên, ngươi nói xem có phải đã gặp Quỷ Đả Tường hay không? Ta thấy hôm qua dáng vẻ nàng ta sợ hãi rất đáng sợ, giống như mất hồn vậy..."

"..."

Khương Nguyên hoảng hốt phát hiện, trước mắt vậy mà có rất nhiều người.

Trong miệng những người này còn đang lải nhải, còn không ngừng nói xấu nàng ta, nói đêm qua nàng ta chạy lung tung rồi gọi bậy như nổi điên?!

Nhưng rõ ràng tối hôm qua nàng ta đang tìm đường, không có ai giúp nàng ta, bốn phía yên lặng... Khương Nguyên càng nghĩ càng sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, run rẩy đứng dậy, vừa nhấc chân, phát hiện trên người bẩn thỉu, hơn nữa dưới chân còn dính tiền giấy...

"A..." Nàng ta bị dọa đến mức hét to một tiếng.

"Phía đông có một lão thái thái qua đời, đang dựng lều xử lý tang sự, hôm qua ngươi đi đến trước quan tài của người ta, không phải vỗ quan tài của người ta bảo lão thái thái kia mở cửa cho ngươi... Người nhà kia đương nhiên không đồng ý, ngươi khóc sướt mướt chạy ra, còn dọa sợ không ít người... Về sau ngươi yên lặng ngủ ở chỗ này, lúc này mới không đi báo quan, nếu không hôm nay ngươi đã tỉnh lại ở trong nha môn rồi..."

"..." Toàn thân Khương Nguyên run rẩy.

Nàng ta... Nàng ta đêm qua đập quan tài?

Lúc này, trong đầu nàng ta đột nhiên nghĩ đến lời mà Tiêu Vân Chước nói...

Quản Trân Nhi đã chết... Sẽ không phải là nàng ta chứ...

Khương Nguyên nghĩ như vậy, chịu không được kích thích, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mọi người thấy nàng ta như này, muốn giúp đỡ, nhưng cũng có chút sợ hãi, dù sao hôm qua nữ tử này giống như bị trúng tà, nhìn vô cùng xúi quẩy.

Nhưng một cô nương, cũng không thể cứ để cho nàng ta nằm ở đây, cho nên vẫn có người có lòng tốt hỗ trợ, mời quan phủ tới, đưa người trở về.

Trước đó, hai con quỷ đi theo ra ngoài đã trở về rồi.

Tiêu Vân Chước cũng không ở đây, nhưng không ảnh hưởng đến đám quỷ hồn này tràn đầy phấn khởi chia sẻ chiến tích với đám bạn quỷ khác.

"Hôm qua chúng ta che mắt của nàng ta, là để cho nàng ta kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, xem nàng ta còn dám phách lối, còn muốn đặt chân lên lãnh địa của chúng ta? Chuyện này không thể trách chúng ta trả thù?"

“Đúng vậy, cũng không phải đòi mạng của nàng ta, đều là tự nàng ta tìm tới."

"Ta thấy nữ nhân kia gần đây chắc chắn là không dám tới, vậy gần đây chúng ta nên trung thực chút, mặc dù không hại tính mạng người khác, nhưng dùng nhiều âm khí như vậy, vẫn có chút tổn thương, phải nuôi dưỡng một đợt..."

Chương 414

Những ngày Tiêu Văn Việt đi theo Nhan Vô Giác cuộc sống cũng vô cùng vất vả.

Nhưng lúc này đối mặt với lão thái thái và Tiêu Vân Chước, hắn lại không muốn biểu hiện ra ngoài, nên hoàn toàn không khách khí như trước đây, mí mắt cũng không muốn mở nhiều hơn một chút, không coi ai ra gì, nhìn rất là không có quy củ.

Lão thái thái cũng đã quen hắn có dáng vẻ này, đã sớm không để trong lòng nữa rồi.

"Mấy ngày trước đây ta đã có chuyện muốn thương lượng với con, bây giờ con trở về rồi, ngược lại là vừa vặn." Ánh mắt của lão thái thái dịch chuyển khỏi ngón tay của hắn: "Lúc ta còn trẻ, cũng có vài người bạn tâm giao, chỉ là cách đây mấy năm đã không lui tới nhiều nữa, năm nay sức khoẻ ta tốt hơn, nhớ lại chuyện cũ, cũng cảm thấy mình làm không tốt, nên đã chủ động liên lạc lại với bọn họ một lần nữa, trong số một hảo hữu gần đây có được chút tin tức, vội vàng thông báo với ta, ta nói, con cũng lắng nghe một chút, cho ra chủ ý."

Lão thái thái cảm thấy tuổi tác của nhị tôn tử cũng lớn rồi, nên quan tâm đến chuyện trong nhà.

Tiêu Văn Việt không quá để bụng: "Ngài nói con nghe là được."

"Trước đó vài ngày vị hảo hữu này của ta đã vào cung, nghe quý nhân trong cung nói chuyện phiếm, nói là Tam vương gia và Tứ Vương Gia độ tuổi cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc cưới vợ nạp thiếp rồi, qua ít ngày nữa, chắc là sẽ gọi thiên kim các nhà vào cung gặp một lần, chọn mấy người thích hợp, ban đầu chuyện này không đến lượt nhà chúng ta, nhưng lại cứ có người nhắc đến, nói đến Chước Nhi, nói cách khác, đến lúc đó, Chước Nhi cũng tránh không được phải đi một chuyến." Lão thái thái trong lòng rất bất an.

Hảo hữu này của bà ấy bây giờ cũng là lão Vương phi hoàng gia rồi, thường xuyên đi lại ở trong cung.

Nghe thấy những lời này, dĩ nhiên cũng sẽ không phải là giả.

Ánh mắt Tiêu Văn Việt khẽ giật mình, liếc nhìn Tiêu Vân Chước một chút.

Muội muội này của hắn quả thật là đã đến tuổi có thể đính hôn, lão thái thái không nói, hắn cũng quên mất... Nhưng chỉ dựa vào việc Tiêu Vân Chước đắc tội với đại công chúa và Quản thị, hoàng gia sẽ cho muội muội của hắn một thân phận tốt hay sao?

Tuyệt đối không thể nào.

Nhà bọn họ cũng không trông cậy vào Tiêu Vân Chước đi mưu cầu sự tôn quý, trèo cao.

Hơn nữa Tiêu Vân Chước đắc tội với người ta, một mình vào cung, chưa quen cuộc sống nơi đây, chắc chắn sẽ bị bắt nạt.

Tiêu Văn Việt hơi siết chặt nắm tay dưới áo, nghĩ một chút, nói: "Nếu tin tức còn chưa truyền tới, vậy bây giờ cứ cáo ốm đi, quý nhân trong cung có tò mò như thế nào, cũng không thể cưỡng ép một cô nương sức khoẻ không tốt tiến cung."

"Là một biện pháp, nhưng..." Lão thái thái nhìn Tiêu Vân Chước một chút: "Nha đầu này gần đây mở cửa hàng, có rất nhiều chuyện phải xử lý."

"Cửa hàng? Lại thiếu tiền?" Tiêu Văn Việt kinh ngạc nhìn nàng, có chút không hiểu, không phải quản gia à, cần bao nhiêu bạc, trong nhà không phải đều có à? Quả thực không đủ xài, bán ruộng bán đất cũng đủ cho nàng tiêu xài một thời gian rồi.

Chỉ với tài sản này, tương lai hơn phân nửa đều là của đại ca, cho nên nàng tiêu bao nhiêu hắn cũng không đau lòng, lãng phí lại càng tốt hơn.

Lại nói, trong nhà này... Cũng không mua thêm cái gì?

"Nhị ca mấy ngày nay có rảnh không, chi bằng cùng đi với ta xem cửa hàng đi?" Ánh mắt Tiêu Vân Chước sáng rực nhìn chằm chằm hắn: "Cửa hàng này của ta, là nơi rất tốt, bên trong có thứ tốt cho tới bây giờ huynh chưa từng thấy mà lần trước ta đã nói với huynh!"

"..." Tiêu Văn Việt mím môi một cái.

Hắn quả thực không muốn dùng ánh mắt nghi ngờ cỡ này để nhìn nàng, nhưng... Nghe lời nàng nói, hắn lại nhịn không được nghĩ lệch ra chỗ khác.

Hơn nữa, có thứ gì tốt mà hắn chưa từng thấy?

Trước đó khi mẫu thân hắn chưa bị đưa đi, mỗi ngày hắn đều được ra bên ngoài chạy. Ở cùng với mấy người bằng hữu kia, thanh lâu tửu quán sòng bạc, đều đã được chứng kiến.

"Bây giờ đang nói đến chuyện muội vào cung." Tiêu Văn Việt không dám suy nghĩ nhiều, lúc này cũng không tiện cà lơ phất phơ, ngược lại nghiêm mặt hơn mấy phần.

Chương 415

"Rảnh rỗi thì đi thôi, ta biết các ngươi lo lắng điều gì, nhưng cũng không có gì lớn, cái mạng nhỏ này của ta có thể giữ được, nhiều nhất chỉ là chịu chút thiệt thòi trước mặt những quý nhân đó mà thôi." Tiêu Vân Chước chẳng hề để ý.

Cúi đầu trước quyền thế mà thôi, chuyện có đáng là gì.

Hơn nữa, sẽ luôn có lúc nàng có thể trả lại.

Ánh mắt Tiêu Văn Việt lạnh lẽo hơn mấy phần, hắn nghĩ một chút, lại giống như vô ý nói ra: "Chuyện đắc tội với đại công chúa, cũng không phải là không có cách giải quyết..."

Lão thái thái nhìn về phía hắn.

Tiêu Văn Việt trầm mặc một lúc, nhưng vẫn nói: "Đại ca đến tuổi kết hôn rồi, bây giờ hắn là tân khoa Tiến Sĩ, bệ hạ đối với hắn cũng có ấn tượng không tệ, trước khi Tống gia xảy ra chuyện, bệ hạ hình như đã để đại công chúa hoà ly rồi, vậy đại công chúa sẽ không phải để tang chồng, không cần thủ tiết, lòng người luôn luôn có thể tính toán, chỉ cần làm tốt công tác chuẩn bị..."

"..." Lão thái thái run lên.

Đứa nhỏ này vì sao không thể nghĩ chút chuyện đứng đắn?

"Cho nên ý của nhị ca là, chờ đại ca trở về, để hắn đi câu dẫn đại công chúa, nếu như hắn có thể tóm được công chúa, vậy ta chính là tiểu cô tử của công chúa, chuyện lúc trước dĩ nhiên cũng không cần nhắc lại?" Tiêu Vân Chước cười híp mắt nhìn hắn, hỏi.

"Mặc dù có hơi khó chịu, nhưng cũng vẫn có thể xem là một con đường." Tiêu Văn Việt bình tĩnh nói.

"Nhị Lang à... công chúa thiên kim quý thể, không phải người nào cũng có thể cưới, con vẫn nên từ bỏ suy nghĩ đó đi..." Ánh mắt lão

thái thái phức tạp nhìn hắn.

Tiêu Văn Việt nghe vậy, lại cười lạnh một tiếng: "Vì sao không thể lấy? Lúc Thánh Tổ còn tại thế không phải đã nhiều lần đề cập với tằng tổ muốn gả nữ nhi hay sao? Chỉ tiếc tằng tổ sinh con quá muộn, nữ nhi của Thánh Tổ, tuổi tác không có một người phù hợp, cho nên về sau..."

Tiêu Văn Việt lại nhìn lão thái thái một chút.

Cho nên về sau Thánh Tổ và tằng tổ lựa chọn cẩn thận cho tổ phụ lão thái thái là nữ nhi Hoắc gia có tri thức hiểu lễ nghĩa, vô cùng đoan trang.

"Thánh Tổ lúc ấy không thể toại nguyện, sau đó cũng từng nói, tương lai sau này chọn ra một đứa có độ tuổi tương tự gả vào Tiêu gia, ban thưởng cho Tiêu gia vinh quang tối cao! Bảo đảm cho Tiêu gia đời đời không suy! Đã nói rồi, chỉ cần hơi triển khai một chút, có thể không cầu được nhân duyên này hay sao?" Tiêu Văn Việt lại nói.

Thánh Tổ sở dĩ hứa hẹn chính là gả nữ nhi không phải cưới vợ, đó là bởi vì ngay lúc đó tằng tổ thực sự lợi hại, dĩ nhiên cũng cảm thấy hậu nhân sẽ không quá kém, tất sẽ phát triển thành võ tướng quyền thần.

Mà Tiêu gia nữ nhi nếu có cơ hội làm Hoàng Hậu, đời sau có vẻ vang hay không, ai cũng không dám cam đoan.

Dù sao võ tướng họ ngoại của Hoàng Hậu càng cường ngạnh… Tổ hợp này, quá thử thách lòng người.

Công chúa và Phò mã lại khác, vững vàng hơn chút.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, đời thứ hai của Tiêu gia lại không được...

"..." Lão thái thái hoàn toàn sợ ngây người: "Con... Con làm thế nào lại biết được những chuyện này!?"

Chuyện này... Cũng là về sau bà ấy chấp chưởng gia đình phát hiện ra thư tay của Thánh Tổ mới biết, mà bức thư tay này, sớm đã bị bà ấy giấu đi rồi, tình hình như bây giờ của Tiêu gia, còn muốn làm chủ? Quả thực là sỉ nhục hoàng gia!

Cho nên thứ này giữ lại chính là tai họa, bà ấy xưa nay không dám nhắc đến với người khác!

Tiêu Văn Việt bình tĩnh nói: "Chỉ là trùng hợp nghe nói mà thôi."

Hắn ở chỗ Nhan Vô Giác, cũng không phải ở chùa, Nhan Vô Giác thử thách hắn, dạy bảo hắn, cùng lúc đó, hắn cũng lén lút để hiểu rõ đối phương, góp nhặt các loại thông tin, sau đó lại tìm ra những thứ mình có thể sử dụng được trong đám thông tin kia.

"Nhị Lang… Ý tưởng này của con, không ổn..." Lão thái thái trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Đứa nhỏ này... Dạy không tốt, cái nhà này sẽ xong đời.

Chương 416

Tiêu Văn Việt lại không cảm thấy suy nghĩ của mình có cái gì không đúng.

Đại ca... Sớm muộn gì cũng phải kết hôn, hơn nữa nam tử bằng tuổi đại ca, đã có thể sinh được ba đứa con rồi, hắn lại ngay cả việc hôn nhân cũng chưa có.

Cưới ai mà không phải là cưới? Nếu như cưới được người có ích về nhà, không phải tốt hơn à?

Đại công chúa không kém bao nhiêu tuổi so với hắn, hắn cũng không ủy khuất.

"Nhìn sắc mặt của người, chắc là biết chuyện này?" Tiêu Văn Việt cười rạng rỡ: "Tằng tổ và tằng tổ mẫu chắc chắn sẽ không nói với người chuyện cũ này, cho nên, người biết thư tay mà Thánh Tổ viết ở đâu hả? Nếu như thế, lấy ra dùng một chút, phiền toái gì cũng có thể hiểu biết rồi."

"Con... con còn biết có thư tay!?" Lão thái thái cả người cũng không ổn lắm, mặt mũi trắng bệch hơn mấy phần.

"Chuyện tôn nhi biết đến, còn nhiều hơn nữa, cho nên... Nếu như chuyện này để cho ta đi làm, không bao lâu, nhà chúng ta sẽ có thể có tin vui, thậm chí... Dù là đại ca không trở lại, ta cũng có thể để cho tất cả hôn sự này đều kết thúc trước." Tiêu Văn Việt nhìn ánh mắt kia của tổ mẫu, đã biết đối phương coi thường ý tưởng này của hắn, nên lại trào phúng nói: "Tổ mẫu là cảm thấy ta ti tiện, ngay cả hôn sự của đại ca nhà mình cũng muốn lợi dụng?"

"Không ổn, chính là không ổn." Lão thái thái lắc đầu.

"Người trên đời này, muốn dựa vào bản lĩnh để kiến công lập nghiệp trèo lên trên, có ai không dùng mấy năm, mười năm, lâu đến mấy chục năm? Ngoại trừ dựa vào bản lĩnh, cách nhanh nhất và hữu dụng nhất, chính là quan hệ thông gia, Quản thị dựa vào gì

mà phách lối? Chẳng qua là trong tộc có một Quý Phi, sinh được hoàng tử, cả nhà Quản thị đều là hạng người vô dụng, nhưng lại cứ vinh sủng không suy, các chức quan cứ lần lượt được tặng vào trong tay bọn họ."

"Nhà chúng ta... dựa vào chút nỗ lực của phụ thân và đại ca, khi nào có thể không bị người khác giẫm ở dưới lòng bàn chân, không để muội muội bị người khác lấn át? Mà bây giờ, chỉ cần đại ca chịu cúi đầu, thì có đường tắt có thể đi." Tiêu Văn Việt nói như lẽ đương nhiên.

Đại ca có cái gì quan trọng, vốn dĩ chính là người thừa.

Đưa ra ngoài là vừa vặn.

Đương nhiên, nếu như hắn được, hắn cũng sẵn lòng liệt chính bản thân mình vào thành quân cờ, chỉ tiếc, thân thể này của hắn không tốt, tuổi tác cũng nhỏ hơn nhiều so với đại công chúa, không thích hợp.

"Nhị Lang! Con bỏ cái suy nghĩ đó đi, ta sẽ không đồng ý, cả nhà chúng ta, đều hi vọng con làm chính nhân quân tử, cách làm đoan chính, cách làm bàng môn tà đạo cỡ này... Tuyệt đối không thể dùng!" Lão thái thái nghiêm túc hơn rất nhiều.

Tiêu Văn Việt cũng không kinh ngạc.

Hắn biết, cả nhà này, ai ai cũng là người chính trực.

"Nếu như người người đều là chính nhân quân tử, vậy quân tử như tổ mẫu người ngược lại là có chút đường sống, nhưng nếu bên ngoài đều là sài lang hổ báo, vậy những quân tử như nhà chúng ta, chính là thịt để cho người khác ăn." Tiêu Văn Việt châm chọc khẽ cười: "Chuyện này cả nhà đều không muốn làm, con sẽ làm, nếu như tổ mẫu cảm thấy ô uế tay, vậy để con làm là được, dù sao con cũng không sống được bao lâu, không sợ bị người khác thóa mạ."

"..." Lão thái thái nhìn hắn chằm chằm.

"Nói hay lắm." Tiêu Vân Chước cười, giơ một ngón tay cái lên cho nhị ca: "Nhị ca, ngươi thật sự có bản lĩnh, cả ngày chạy ra ngoài chơi, lại còn có thể tìm ra được nhiều tin tức hữu dụng như vậy."

Tiêu Văn Việt sửng sốt một chút.

"Muội đồng ý?" Tiêu Văn Việt hơi kinh ngạc.

"Đồng ý chứ. Nếu như đại công chúa vào cửa, ta sẽ ngoan ngoãn hầu hạ nàng ta, nàng ta nhất định không giận ta, ta cam đoan, về sau tuyệt đối sẽ không cưỡi trên đầu đại công chúa nữa, chỉ cần nàng ta có thể tha thứ cho ta, ta quỳ gối với nàng ta ở trước cửa gác đêm cho nàng ta cũng được." Tiêu Vân Chước vẻ mặt thành thật nói ra: "Nhị ca huynh khổ cực trù tính cho ta như thế, ta tuyệt đối không lấy cái mạng nhỏ của mình ra nói đùa."

"..." Tiêu Văn Việt cau mày.

Chương 417

Hắn đã từng nghe nói đến tính cách của đại công chúa, người này... Là người yêu ai yêu cả đường đi, lúc trước gả cho Tống Nghiệp, đối xử với cả nhà Tống gia đều tốt, vô cùng khoan dung.

Cho nên phàm là đại ca câu dẫn thật tốt, đại công chúa sẽ không làm khó Tiêu Vân Chước.

Nhưng... Nghe thấy Tiêu Vân Chước nói những lời hèn mọn này, hắn cũng cảm thấy có hơi chán ghét...

"Tổ mẫu không phải để cho ta ra chủ ý sao, chẳng qua là... Thuận miệng nói." Tiêu Văn Việt thở hắt ra: "Cũng không phải là không có cách khác..."

Tiêu Vân Chước dĩ nhiên tin hắn có nhiều cách, nhưng trong đầu có mấy cái có thể sử dụng... vậy thì khó mà nói được.

Lão thái thái thấy tôn tử trong nháy mắt đã mất đi hứng thú đối với công chúa, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó, càng vô cùng kinh ngạc, xem ra trong nhà này... Lợi hại nhất vẫn là Chước Nhi, nha đầu này giống như đã nắm đúng mạng của tất cả mọi người, hoàn toàn nhìn thấu bọn họ.

Nhất là Nhị Lang.

Nhị Lang này tính tình kỳ quái, điên lên thì chính là không nhận người thân, lúc này vậy mà có thể vào lúc không chút kiêng kỵ lớn nhất, trực tiếp dừng lại.

Suy nghĩ kỹ một chút...

Lúc trước Nhị Lang cũng không hiếu thuận như thế, sau khi Khương thị đi, bà ấy vốn dĩ cho rằng Nhị Lang là đứa hiểu chuyện, cho nên thỉnh thoảng đến nơi này của bà ấy thỉnh an, nhưng trên thực tế... Mỗi lần đến thỉnh an, Chước Nhi đều ở đây?

Đứa nhỏ này chính là muốn tìm muội muội để chơi cùng?

"Chước Nhi, nhớ dẫn nhị ca con đi dạo chơi nhiều chút, nhất là... Thiện đường phía sau cửa hàng của con, nghe nói nhân thủ cũng không nhiều, vừa vặn nhị ca con ở đây, để hắn giúp đỡ một chút." Lão thái thái vội vàng nói.

Thiện đường này, đến càng nhiều càng tốt!

Làm việc thiện nhiều hơn, được nhiều hơn, ngộ nhỡ tâm nhãn tốt hơn thì sao.

"Thiện đường?" Tiêu Văn Việt sợ hãi.

Đây chính là thứ mà nàng nói rất tốt?

Tiêu Văn Việt im lặng hơn mấy phần, hắn có chút không dám tin, muội muội của hắn, sẽ làm việc thiện đến mức này, trong mắt hắn, Tiêu Vân Chước có thể ngây thơ, thông minh, cũng có thể có đủ loại đặc thù đam mê, nhưng không thể quá lương thiện, nhất là đã có kinh nghiệm khi bị mẹ ruột vứt bỏ, lại còn mềm lòng như thế, sau này sẽ dễ bị người khác lợi dụng, bị nuốt đến không còn sót cả xương.

Việc thiện không phải là không thể làm, nhưng không thể không chú ý đến chính mình.

Thỉnh thoảng bố thí một chút, để cho mình yên tâm thoải mái thuận tiện, kinh doanh thiện đường chính là làm một thứ liên lụy ở bên người.

"Hôm nay dẫn ta đi nhìn một cái." Giọng điệu của Tiêu Văn Việt nghiêm túc hơn mấy phần.

Dù sao hắn cũng phải biết, thiện đường này kinh doanh như thế nào, có khuyết điểm gì, bây giờ Tiêu Vân Chước đắc tội không ít người, nếu có người muốn hại nàng, thiện đường này là điểm đột phá không tệ, hơn nữa bên trong thiện đường đều là người đáng thương, một khi có người xảy ra chuyện, lại bị người khác cố ý nhắc đến, vậy Tiêu Vân Chước rất có thể sẽ rời vào vạn kiếp bất

phục.

"Vội vã như vậy? Chỉ là hôm nay ta còn có khách, hơn nữa ta cũng phải chuẩn bị một chút, cho nên sáng sớm ngày mai, lại cùng đi nhé?" Tiêu Vân Chước không nghĩ tới nhị ca cảm thấy hứng thú như vậy.

Bởi vậy, lúc bị hù dọa, cũng đừng trách nàng nhé!

"..." Tiêu Văn Việt không nghĩ tới nàng bận rộn như vậy.

Mặc dù có hơi tò mò về khách của nàng, nhưng Tiêu Văn Việt cũng không hỏi nhiều.

Sau khi hai người rời khỏi chỗ của lão thái thái, rất nhanh đã ai làm việc nấy.

Buổi trưa, khách của Tiêu Vân Chước đến rồi.

Trước đó lúc tham dự án Phò mã khi quân, từ Tống gia lôi ra được một thư đồng, thư đồng kia chính là nhi tử của một võ tướng ở Du, không cẩn thận lưu lạc ở bên ngoài, nàng đã từng hứa hẹn với thư đồng giúp nó tìm kiếm phụ mẫu.

Nàng cung cấp chút manh mối, Tam vương gia cũng đã đối chiếu thân phận của phụ mẫu, sớm truyền tin qua, bây giờ người nhà của thư đồng kia cũng đã tới Kinh Thành, hai ngày trước nàng thả thư đồng kia ra ngoài gặp mặt bọn họ, nhận người thân, người nhà kia muốn đến cửa nói lời cảm tạ.

Nói lời cảm tạ, còn cho chút tiền thù lao.

Tiêu Vân Chước bảo quản gia chuẩn bị cẩn thận một phen, cần phải khách khí chiêu đãi.

Chương 418

Phụ thân của thư đồng kia họ Kinh, chính là tướng lĩnh ở địa phương, không thể tùy tiện rời đi, cho nên lần này người tiếp đón chính là mẫu thân thân sinh ra ông ấy và huynh trưởng.

Mẫu thân của đối phương mất đi đứa nhỏ mấy năm, sớm đã cảm thấy kiếp này cũng không thể gặp lại đứa nhỏ nữa, lại không nghĩ rằng đột nhiên lại nhận được tin tức tốt như vậy, dĩ nhiên vô cùng vui sướng, thái độ đối xử với Tiêu Vân Chước, cũng vô cùng thân thiết và tôn kính.

Tiêu Vân Chước cũng thành thạo.

"Sau khi gặp ngài, ta sẽ dẫn con út trở về, lúc trước nó lưu lạc làm nô lệ, chịu không ít khổ, về sau ta và cha nó nhất định sẽ nỗ lực đền bù tổn thất cho nó, nhưng... trưởng tử này của ta muốn ở kinh thành lâu dài, nếu như cô nương có gì cần, cứ việc nói, cả nhà chúng ta chắc chắn sẽ báo đáp!" Kinh phu nhân vô cùng khách khí.

Tiêu Vân Chước nhìn về phía trưởng tử của Kinh gia này.

Lúc trước Tống gia chọn lựa thư đồng, điều kiện chủ yếu chính là dung mạo, thư đồng kia bình thường vô cùng xinh đẹp, mà huynh trưởng của nó lại càng đẹp hơn.

Có thể nhìn ra được, hai huynh đệ tướng mạo đều cực giống kỳ mẫu thân, một cặp mắt đào hoa tựa như ẩn ý đưa tình, rất khiến người chú ý.

"Ta thấy trên người công tử mười phần văn khí, chắc là người đọc sách hả?" Tiêu Vân Chước hơi kinh ngạc hỏi.

Kinh gia này là võ tướng địa phương, nuôi ra được nhi tử hào hoa phong nhã, rất kỳ quái.

Kinh mẫu ngượng ngùng khẽ cười: "Hai đứa con của ta, dáng vẻ đều giống ta, trưởng từ lại càng không thiện võ, ngược lại si mê

đọc thi thư, chỉ là đứa nhỏ này thích đọc sách lại không thích trị thế, cho dù có đi thi, tương lai cũng không thành một người quan tốt, nghe nói tài tử Kinh Thành ở khắp nơi trên đất, cho nên hắn đã cầm theo một tập thơ lúc trước viết đến Kinh Thành nhìn một cái."

Nhi tử của bà ấy chỉ thích đọc sách, đàm luận thi từ ca phú, thiên văn địa lý hay là một số văn chương hỗn hợp, vậy thì thao thao bất tuyệt, rất có cái nhìn, nhưng lại không thích làm quan, cảm thấy việc vặt quá nhiều, giao tiếp phiền phức, cho nên không đi thi.

Hắn lập chí muốn làm một Đại Thi Nhân.

Kinh công tử vô cùng quy củ, không nói nhiều, nhưng nếu như mở miệng, cũng có thể nói ra được ý tưởng, quan trọng ngày thường xinh đẹp, cảnh đẹp ý vui.

"Ta biết có một cơ hội, không biết các ngươi có muốn thử một lần hay không." Tiêu Vân Chước đột nhiên mở miệng nói.

Kinh phu nhân sửng sốt một chút.

"Bên cạnh bệ hạ có ngự sách lang, chuyên thu thập thơ hay ý đẹp, vào lúc bệ hạ phiền muộn, thay cho giải u sầu tìm niềm vui, người này có chút được sủng ái, tương đương với con nuôi của bệ hạ, chỉ là... một hai tháng gần đây, hắn không có cơ hội đi đến trước mặt bệ hạ, nếu như Kinh công tử nguyện ý, có thể tìm một vài con đường." Tiêu Vân Chước nói.

Kinh phu nhân nghe xong, ánh mắt cũng sáng lên.

Nhưng mặc dù có chút do dự: "Nhà ta cũng có vài thân thích trong triều, nếu chỉ là đẩy người lên trước mặt bệ hạ, cho hắn cơ hội khoe khoang thi từ, thế thì cũng không khó, nhưng đối phương được bệ hạ nhìn trúng, sau lưng tất nhiên cũng có thân quyến đến đỡ, chỉ sợ không dễ thay thế đi..."

"Mẫu thân, ta có thể thử một chút." Kinh công tử lại lập tức nói.

Tiêu cô nương nhắc đến chuyện này, vậy tất nhiên là cảm thấy hắn có ích... Muốn để hắn thay thế vị ngự sách lang kia.

Giữa nàng và vị ngự sách lang này không chừng còn có chút cừu oán.

Nhưng những chuyện này đều không quan trọng.

Tiêu cô nương đối với đệ đệ có ân cứu mạng đệ đệ hắn, nếu không phải là Tiêu cô nương, vậy tương lai đệ đệ hắn không chỉ sẽ chết trong tay Phò mã, thậm chí còn bị chết vô cùng nhục nhã.

Mẫu thân những năm này sầu não uất ức, cũng suýt nữa chống đỡ không nổi... Phần ân tình này, tất nhiên là phải báo đáp.

Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, đối phương lại không thiếu tiền, nhân tình này dù sao cũng phải trả?

Hiện tại Tiêu cô nương chủ động nhắc tới chuyện ngự sách lang, vậy hắn có thể đi làm, nhà bọn họ ở kinh thành cũng không phải một chút nhân mạch cũng không có, chỉ cần cẩn thận chút, không đáng tối kỵ, không có nguy hiểm.

Kinh phu nhân nhìn nhi tử của mình một chút, sau đó khẽ cười: "Vậy con cứ thử một chút đi."

Chương 419

"Tiêu cô nương, nhi tử này của ta không có bản lĩnh gì khác, chỉ với cái miệng này, biết ăn nói, rất biết dỗ người, ta ngược lại thật ra không lo lắng hắn nói gì sai trước mặt bệ hạ." Kinh phu nhân lại nói.

Tiêu Vân Chước nhìn vẻ mặt của hai mẹ con này, đã biết đối phương hiểu lầm rồi, cho rằng nàng muốn Kinh công tử vào sinh ra tử.

Nàng không thích ép buộc, cũng sẽ không chỉ đạo lung tung, sở dĩ nhắc đến như vậy, là bởi vì nhìn thấy gai công tử hồng quang đầy mặt, sớm muộn cũng sẽ thành danh vang dội.

Người này tới Kinh Thành, nhất định sẽ thành công, nếu như chen đến trước mặt bệ hạ, vậy thì chính là đã có thanh danh, còn có chỗ dựa.

Về phần hung tướng, không có, người này có tướng mạo tốt hiếm thấy.

Ân Nguyên Phu kia yếu, lại dính nhiều âm khí như vậy, muốn khỏi bệnh sẽ lâu, cho nên hiện tại là thời cơ tốt.

Đối phương nghĩ sâu xa, Tiêu Vân Chước cũng không giải thích quá nhiều.

Sự việc cứ quyết định như vậy.

Lúc này, Ân Nguyên Phu nằm ở trên giường, sáng sớm đã gọi người xin nghỉ.

Đương Kim Thánh Thượng là người thẳng người đứng đắn, hậu cung phi tử không tính là nhiều, đối với chính sự cũng vô cùng cần cù, cách tiêu khiển giải trí, chính là gọi vài người hầu, thị giảng, nghe bọn họ dạy học, mà trong nhiều người như vậy, duy chỉ có Ân Nguyên Phu là thông minh nhất, sách đã nhìn qua gần như có

thể nhớ kỹ, cho nên bệ hạ có hỏi, hắn ta cũng có thể đáp được, nên vô cùng được bệ hạ yêu thích.

Hiện tại hắn ta xin nghỉ, đối với bệ hạ mà nói, cũng thật sự là mất đi một chuyện lý thú.

Ân Nguyên Phu ngày thường dám ngông cuồng, cũng là bởi vì có đủ tự tin, trên đời này không có mấy ai có thể thay thế hắn ta.

Thỉnh thoảng bệnh một chút, xin phép nghỉ, sau khi bệ hạ mất hắn ta, càng có thể cảm giác được sự chênh lệch giữa hắn ta và người bên ngoài, về sau dĩ nhiên cũng sẽ càng coi trọng hắn ta, như vậy cũng rất tốt.

Chỉ là, lần này bị bệnh thực sự quá ác liệt, người nằm ở trên giường, ngây ngất chóng mặt, thở cũng khó khăn.

"Lấy tập thơ đầu trong ngăn tủ của ta, bên trong trang thứ bảy, đưa ra ngoài, nói là, ta gặp cô nương của Tiêu gia biểu lộ ra cảm xúc nên đã viết xuống!" Ân Nguyên Phu đã bệnh đến khó chịu, vẫn còn không chịu yên tĩnh, nói với hạ nhân.

Hắn ta rất có tài danh, mỗi lần nói ra thơ ca, đều sẽ được người khác tranh đoạt học thuộc lòng.

Mà hắn ta chọn bản thi tập này, là trước kia lúc vui đùa với đám gái lầu xanh đó viết ra.

Bên trên đều là miêu tả nữ tử xinh đẹp, nhưng lại không phải từ phương diện đức hạnh, mà chính là khen ngợi những gái lầu xanh đó mềm mại, hương thơm, quyến rũ.

Thứ này, nếu như đưa ra ngoài để cho người khác đọc, lại nói là vì Tiêu gia cô nương viết ra, vậy thì Tiêu Vân Chước này đừng nghĩ đến đoan chính nữa.

Hắn ta chính là muốn người khác đều biết, Tiêu Vân Chước này được hắn ta coi trọng, không khác gì những gái lầu xanh đó.

...

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Vân Chước và Tiêu Văn Việt cùng đến Độ Linh Các.

Trong lòng Tiêu Văn Việt đều nghĩ đến thiện đường, nhưng lúc hắn nhìn thấy chữ trên tấm bảng hiệu, đầu cũng suýt thì không quay được nữa, đây không phải tên của thiện đường chứ... cho nên, muội muội của hắn mở cửa hàng gì đây?

"Nhị ca và ngồi một chút đi." Tiêu Vân Chước xách váy bước vào cửa, miệng nói lời tiếp đón.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt nặng nề đi vào.

Trong Độ Linh Các này không có đứa nhỏ nào.

Toàn bộ cửa hàng... yên tĩnh lạ kỳ, sau khi vào cửa, chính là nơi tiếp khách, nhưng một bên khác còn có căn phòng, trong phòng... bài trí rất kỳ lạ.

Phòng hơi tối, trên tủ và trên đỉnh đầu treo đầy mộc bài, cổ quái.

Trên lầu thì tốt hơn nhiều, thông thấu sáng ngời, còn toả ra hương vị thanh nhã, nhưng lại để không ít chu sa bùa vàng, thậm chí còn bày biện khai đàn...

Cửa hàng này... rốt cuộc buôn bán gì?

Tiêu Văn Việt nhíu mày, không phải là đoán mệnh chứ?

Chương 420

Tiêu Văn Việt biết ý kiến của muội muội kỳ lạ, còn am hiểu đoán mệnh xem tướng, nhưng cũng không quá mức coi trọng, dù sao muội muội này của hắn... biết nhiều thứ, thông hiểu nhiều chuyện, cũng chưa chắc đã tinh thông, nhất là bản lĩnh thần côn này, huyền diệu khó giải thích, nên là lúc lăn lộn giang hồ bị ép phải học.

Có điều chỉ là yêu thích một chút mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục, thích thì thỉnh thoảng làm cũng không có gì không ổn.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Tiêu Vân Chước vậy mà làm một cửa hàng!

Sau khi quan sát trong chốc lát, hắn mới xác định được thiện đường ở phía sau Độ Linh Các, không liên quan tới nhau, giờ khắc này thậm chí hắn có chút nghi ngờ, Độ Linh Các này mới là mục đích của nàng, thiện đường phía sau chẳng qua là "thuận đường làm" mà thôi...

Tiêu Văn Việt mím môi một cái, tâm trạng có hơi nặng nề.

Hắn có phải nên tỏ ý... giải thích chút hay không?

Tiêu Vân Chước hình như rất vui vẻ, hơn nữa cửa hàng này được quét dọn vô cùng sạch sẽ, gió mát từng cơn, còn rất thoải mái dễ chịu, có thể thấy được nàng nhất định rất là yêu quý...

Hắn khác với kiểu người ngoan cố như đại ca, nếu như đại ca thấy cửa hàng này, chắc chắn sẽ như một ông cụ nói lời dạy bảo, khiến người ta ghét.

"Nơi đây cũng không tệ, không khí thoáng đãng rất là thông gió, mùa hè có thể ở đây hóng mát." Cuối cùng Tiêu Văn Việt đã tìm được ưu điểm, có lòng tốt khen một câu, có điều nơi nhỏ bé này, cũng không thể coi là thứ gì tốt, xem ra trước đây muội cũng không có nhiều kiến thức, Tiêu gia chúng ta có rất nhiều sản

nghiệp mặc dù đều đã bị triều đình thu hồi, nhưng ở bốn mươi, năm mươi dặm ngoài kinh, cũng còn có một tiểu sơn trang, dùng để nghỉ mát là thoải mái nhất, nếu muội nhàm chán, có thể đi nhìn một cái."

Tiêu Vân Chước hơi chột dạ.

Nàng đưa tay bảo Tiêu Văn Việt ngồi xuống nói chuyện, còn hết sức tốt bụng rót cho nhị ca chén trà.

"Nhị ca, ta ở đây chính là làm ăn giữa hai giới âm dương, không phải đùa giỡn." Tiêu Vân Chước chân thành nói.

"..." Khoé miệng Tiêu Văn Việt khẽ giật một chút.

Đột nhiên nhớ tới lần trước Tiêu Vân Chước dẫn hắn đến lao ngục, cho nên... nàng như này là lại mắc bệnh à? Cách một khoảng thời gian sẽ lải nhải, có thể thấy được lúc trước ở bên ngoài nhận kích thích quá nghiêm trọng.

"Chuyện làm ăn ở dương giới thì ta hiểu, nhưng còn âm giới thì làm thế nào?" Tiêu Văn Việt cười nói, căn bản không coi lời Tiêu Vân Chước nói ra gì.

Tiêu Vân Chước nghiêm mặt nhìn hắn.

"Nhị ca, ta có thể nhìn thấy quỷ." Đối diện với ánh mắt mang theo vài phần chế giễu kia, Tiêu Vân Chước trầm giọng nói ra.

"..." Biểu cảm trên mặt Tiêu Văn Việt suýt nữa thì không giữ vững được nữa, nhìn chén trà trước mắt, may mà nước này còn nóng, hắn chưa vội uống.

Tiêu Vân Chước vừa dứt lời, một quỷ hồn ở đối diện trong phòng nhẹ nhàng tới, nhìn vô cùng lo lắng bất an, rụt đầu nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước.

"Tiêu đại sư, hôm nay Tần cô nương lại nổi điên, dáng vẻ của nàng ta, có hơi doạ người, ta muốn trấn an nàng ta, thiếu chút bị nàng ta nuốt..." Quỷ Hồn bất đắc dĩ nói ra.

Tiêu Vân Chước nghe vậy nói: "Mấy ngày nay ta niệm kinh siêu độ, theo lý thuyết hồn phách của nàng ta không thể có oán niệm lớn như thế... Ngươi mời nàng ta tới đây, ta cẩn thận xem xét một chút."

"..." Tiêu Văn Việt khiếp sợ nhìn nàng.

Muội muội... có ảo giác?

Giờ phút này đối diện nàng không có cái gì, nhưng trong mắt Tiêu Vân Chước lại như nhìn người nào đó, dáng vẻ này không giống như giả vờ, mà loại ảo giác này, được nàng gọi là... quỷ?

Nam quỷ kia vội vàng trở về phòng, một lát sau, Tần cô nương trong miệng hắn tới.

Quỷ Hồn ở chỗ Tiêu Vân Chước phần lớn đều là nghe nói đến bản lĩnh của nàng, tự tìm đến, nhưng Tần cô nương này lại khác, trước đó nàng ra ngoài cùng Quách Sài Nữ và Hoắc Kiệt, đi một chuyến nàng mua được mảnh đất ở gần đây, vừa vặn gặp nàng ta đang phiêu đãng.

Tần cô nương, tên là Xán Như.

Ba năm trước đã xuất giá, lúc đi qua gần núi Hoa Thần thì chết thảm trong kiệu.

Cho nên nàng ta một bộ hồng y, đầu đầy châu ngọc, trên mặt trắng bệch, là một đôi mắt trống rỗng vô cùng, trong mắt có tia máu, lúc phát tác oán khí thì máu chảy đầy mặt mũi hốc mắt, vô cùng doạ người.

Chương 421

Tiêu Vân Chước đã từng gặp những quỷ hồn như này, hơn phân nửa đều rất đáng sợ.

Có một vài con quỷ lúc c.h.ế.t còn đầy vết thương trên người, màu m.á.u khô dính vào không nhìn rõ tướng mạo, còn có vài con quỷ bệnh nặng mà chết, sau khi c.h.ế.t hình dáng tiều tụy, trên người có mùi lạ, lại còn có quỷ c.h.ế.t đuối, treo cổ thậm chí là bị c.h.ế.t bởi hoả hoạn, thì hoàn toàn thay đổi, nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng nhìn thấy nhiều, Tiêu Vân Chước cũng dần dần c.h.ế.t lặng.

Người cũng c.h.ế.t rồi, dù sao kiểu c.h.ế.t nào thì cũng có chuyện xưa, có chấp niệm.

Nhưng chỉ duy nhất một loại quỷ, Tiêu Vân Chước không dám nhìn nhiều, đó chính là nữ quỷ như Tần cô nương trước mắt, khí tức tràn đầy tuyệt vọng và hận thù, có thể khiến cho âm khí trên người nàng bị cộng hưởng.

Tần cô nương du đãng ba năm, còn chưa g.i.ế.c người, nhưng lại sắp thành lệ quỷ đòi mạng rồi.

"Không phải ta không muốn quản chuyện của ngươi, Tần cô nương, ta nghĩ ngươi tĩnh tâm mấy ngày, tiêu tan mấy phần oán khí, để tránh đến lúc đó bị oán hận nuốt mất thần trí, cắt đứt con đường luân hồi của chính mình..." Tiêu Vân Chước nhìn đối phương, có hơi bất đắc dĩ.

Bóng dáng Tần cô nương lóe lên, đến bên cạnh Tiêu Vân Chước, đôi mắt đẫm m.á.u nhìn chằm chằm nàng.

"Ta không cần luân hồi, ta chỉ cần mạng của bọn họ!" Ánh mắt Tần cô nương tràn đầy sát ý.

Tiêu Vân Chước nhíu mày, cắn răng: "Ta có thể cho ngươi đi g.i.ế.c người, nhưng ngươi phải biết, một khi ngươi g.i.ế.c người, chắc

chắn sẽ thành lệ quỷ, đến lúc đó cho dù ngươi có đáng thương như thế nào, đã dính mạng người, chính là thiên địa không dung, đến lúc đó ta sẽ không có cách nào giữ ngươi lại được nữa."

Lệ quỷ một khi g.i.ế.c người, thì sẽ không còn lý trí để nói chuyện, tương lai chắc chắn sẽ gây hoạ cho người vô tội, mà nàng làm người tu hành, đã gặp thì không thể lui, nhất định phải diệt trừ mới được.

Nếu nàng không có đôi mắt này, dĩ nhiên sẽ không liên quan đến nàng xen vào việc của người khác.

Năm đó nàng vì bảo mệnh mà gia nhập Thần Ẩn Môn, từ đó tu hành, vậy thì tương đương với đã thề với thiên địa, nàng có được sức mạnh khắc chế Quỷ Hồn, viết ra thành bùa, nói ra thành chú, đương nhiên cũng phải có chỗ nỗ lực, nhất là đối mặt với lệ quỷ gây hại cho nhân gian, càng là tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý đến.

"Ta không muốn luân hồi, không cần công đạo gì cả, ta chỉ cần mạng của bọn họ! Ngươi đã cứu ta, giúp ta, chỉ cần ta đạt được ước muốn, thì sẽ cam tâm để ngươi hàng phục, hoá thành khói bụi, ta cũng tuyệt đối không hối hận!" Đôi mắt đầy m.á.u của Tần cô nương kiên định.

Tiêu Vân Chước cau mày, có hơi đau đầu.

Quỷ Hồn Tần cô nương mặc dù oán khí cực nặng, nhưng ban đầu lại bị vây ở trên con đường xuất giá kia, du đãng qua lại, không có nơi để đi, bởi vì chỗ của nàng ta oán khí quá lớn, cho nên hấp thu những âm khí kia, trước đây núi Hoa Thần đã từng là nơi chôn xác, cho nên âm khí cũng bớt nặng hơn, cho nên dựa theo sự phát triển ban đầu, nàng ta ngày càng oán hận, thời gian có thể ở lại trên cõi đời này càng lâu hơn một chút, thậm chí biến thành oan hồn mấy chục năm, trên trăm năm cũng có khả năng.

Nhưng cho dù có oán niệm như thế nào, cũng vẫn bị giam ở đó.

Chỉ có thể hại vài người qua đường vô tội, lạc lối trong sự oán hận.

Cho nên Tiêu Vân Chước dẫn nàng ta trở về, quả thực là đã giúp nàng ta.

"Không phải ta không thể thả ngươi ra ngoài, chỉ là... Ngươi cũng phải cho ta một câu trả lời, ta cũng phải chắc chắn ngươi ra bên ngoài, sẽ không hại người vô tội." Tiêu Vân Chước nhìn nàng ta, tiếp tục nói: "Từ lúc gặp được ta, ngươi chỉ nói muốn báo thù, nhưng ngươi... rốt cuộc có thù gì?"

Tiêu Vân Chước nói xong, Tiêu Văn Việt cảm thấy đầu óc cũng đau rồi.

Nàng trò chuyện qua lại, lại vẫn chưa xong? Đối diện... cái gì cũng không có!

Dáng vẻ Tiêu Vân Chước nghiêm túc, cũng khiến hắn có chút không xác định, người có vấn đề hoa mắt rốt cuộc là ai!

Chương 422

Lúc này Tiêu cô nương cũng không để ý đến nhị ca nữa, chỉ đối mặt với Tần cô nương kia, còn rất nghiêm túc nói tiếp: “Lúc ta đưa ngươi về đây, ta cũng có đi nha môn nghe ngóng về chuyện của ngươi. Theo ta được biết, ngươi là nữ nhi duy nhất của dược thương Tần gia, vốn là muốn kén rể nhưng ba năm trước lại không cẩn thận bị một tên vô lại hủy đi trong sạch. Rơi vào đường cùng, tộc nhân của ngươi vì muốn đảm bảo cho thanh danh của gia tộc nên mới nghĩ tới chuyện gả ngươi cho tên vô lại kia, nhưng ngươi nhất quyết không nhượng bộ nên mới tự sát ở ngay trong kiệu xuất giá…”

“Sau đó, người Tần gia đã đưa thi thể của ngươi về, lại an táng chu toàn. Sau khi sự việc này truyền ra, bọn hắn cũng có báo quan, quan phủ bắt tên vô lại kia, đối phương không thể phủ nhận được nên cuối cùng hắn đã bị chặt đầu…”

“Căn cứ vào những lời đồn kia thì hẳn kẻ thù lớn nhất của ngươi chính là tên vô lại đó, sau đó mới là những tộc nhân bao che cho hắn. Bây giờ tên vô lại đó đã chết, vậy là ngươi muốn quay về tìm những tộc nhân kia trả thù sao?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Nàng cứ mơ hồ cảm thấy trong này còn có chỗ nào đó không bình thường.

Tiêu Văn Việt nghe những lời nàng nói cũng sửng sốt.

Không phải là hắn sửng sốt trước khả năng bịa chuyện của Tiêu Vân Chước mà là sửng sốt trước câu chuyện mà nàng nói ra, bởi chuyện này hắn cũng biết.

Con người của hắn vốn rất hứng thú với đủ loại chuyện lạ ở kinh thành nên ba năm trước đây, hắn cũng đã từng nghe nói về bản án Tần nữ tự sát.

Lúc Tần nữ vừa mới chết, Tần gia thậm chí còn không nghĩ tới việc báo quan.

Vẫn là khi tin đồn truyền ra, sau khi vị Lục biểu thúc Hoắc Tuân kia biết được liền dẫn người đến hỏi thăm, điều tra mới biết được Tần gia thực sự đã gả nữ tử bị làm nhục cho hung thủ, bởi vậy hết sức tức giận.

Lúc ấy Tần nữ đã bị Tần gia giấu diếm hạ táng rồi, nhưng dưới áp lực của Hoắc lục thúc, Tần gia bất đắc dĩ đành phải báo án. Sau khi làm xong mọi thủ tục, quan phủ mới bắt được tên vô lại kia, lập tức xử trảm.

Nghe nói lúc ấy Hoắc lục thúc xử lý bản án này nghiêm khắc như vậy là bởi vì đây là tục lệ phổ biến trong dân gian.

Nữ tử coi trọng sự trong sạch của mình, bởi vậy thường có nữ tử không cẩn thận bị nam tử chạm vào, bị nhìn thấy hoặc bị cưỡng ép làm nhục, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải gả cho hắn ta.

Tục lệ này hoàn toàn không thỏa đáng.

Nhưng hết lần này đến lần khác người nhà của những nữ tử kia lại không chọn cách báo quan, cho rằng nếu báo quan thì nữ nhi nhà mình càng không thể gả chồng được, còn mất mặt đến cực điểm, cho nên thường chọn cách giấu diếm, cuối cùng thành ra hủy hoại cả đời của nữ tử.

Vụ án này có rất nhiều người nghe nói, nhưng hắn không rõ rại sao Tiêu Vân Chước lại để ý đến như thế, thậm chí ngay cả khi "phát bệnh" cũng vẫn lẩm bẩm.

Mà lúc này, sau khi nghe lời Tiêu Vân Chước nói xong, âm khí xung quanh người Tần cô nương lại bùng phát.

Nàng ấy giận dữ trợn trừng mắt, sự phẫn nộ khiến cho máu chảy ra ngũ quan.

"Không! Không phải! Bọn hắn đều nói dối! Đều nói dối hết!" Bộ giá y của Tần Xán Như bị âm phong thổi bùng lên, nàng ấy nghiến răng nghiến lợi, cả người bị bóng tối bao trùm, đáng sợ đến cực

điểm. Mà mấy âm hồn khác ở trong phòng giờ phút này cũng thành thành thật thật trốn ở bên trong, thậm chí còn không dám kêu một tiếng.

“Bọn họ…nói dối cái gì?” Tiêu Vân Chước khó hiểu: “Nếu ngươi nói rõ ràng với ta, nếu quả thực ngươi có oán hận không thể hóa giải, đương nhiên ta sẽ không để mặc ngươi phải chịu ấm ức, càng sẽ không đi bảo hộ những kẻ độc ác kia. Tần cô nương, ta sẽ làm chủ cho ngươi.”

“…” Tiêu Văn Việt há miệng muốn nói, nhưng trên thân đã nổi da gà.

Tần Xán Như tuyệt vọng nhìn nàng.

Chương 423

“Ta…quả thật ta là nữ nhi duy nhất của Tần gia, trong nhà cũng thật sự có ý định kén rể…” Tần Xán Như chậm rãi kể lại quá khứ của mình.

Tiêu Vân Chước cũng chăm chú lắng nghe, cực kỳ yên lặng. Tiêu Văn Việt không nghe thấy gì, nhưng nhìn dáng vẻ chăm chú lắng nghe của Tiêu Vân Chước, hắn cũng không dám quấy rầy…chỉ có thể cau mày cười lạnh, ngồi ở bên cạnh uống trà.

Hắn nghi ngờ Tiêu Vân Chước cố ý muốn hù dọa hắn.

Ngược lại hắn cũng muốn xem xem người này còn có thể bịa ra chuyện ma quỷ gì nữa.

…

Tần gia là dược thương, mặc dù việc làm ăn không quá lớn nhưng sản nghiệp cũng không quá nhỏ, mà tộc nhân Tần gia cũng nhiều, trong kinh thành đồng khí liên chi nên cũng ít người dám chọc.

Trong số các tộc nhân Tần gia, phụ thân của Tần Xán Như là người làm ăn giỏi nhất, tộc nhân cũng rất kỳ vọng vào ông ấy, đồng thời cũng bất mãn đủ kiểu với Tần Xán Như, bởi dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử.

Mà phụ thân của Tần Xán Như cũng không hề yêu thương nàng nhiều như người ngoài vẫn tưởng.

Tần phụ vẫn luôn cho rằng mình có thể sinh nhi tử nên nạp mấy phòng thiếp thất, trong nhà cũng chướng khí mù mịt. Đáng tiếc đã qua rất nhiều năm mà không một ai có thể sinh được thêm một hài tử, Tần phụ cho dù không cam lòng cũng phải ý thức được việc không có nhi tử rất có thể là do vấn đề từ bản thân ông ta.

Về sau ông ta cũng thôi theo đuổi việc sinh con nữa, bắt đầu nghĩ đến chuyện nhận con thừa tự.

Từ nhỏ Tần Xán Như đã sống trong một hoàn cảnh như vậy, bị phụ thân bức ép phải học quy huấn của nữ tử, trên thân cũng bị lễ giáo ép buộc, cố gắng vùng vẫy cũng không thể thoát ra. Cũng may sau này nàng ấy lớn lên, năng lực quản gia quản sự hiển hiện mấy phần, lại có thiên phú kinh người về mặt nhận biết dược liệu nên phụ thân mới bắt đầu chú ý đến nàng ấy.

Tần phụ thử tự mình giáo dưỡng, chỉ trong mấy năm mà Tần Xán Như đã dùng chính bản lĩnh của mình để có được tình yêu thương của phụ thân, cũng thành công bỏ đi ý nghĩ nhận con thừa tự của phụ thân, đồng ý kén rể.

Kén rể là chuyện lớn, Tần phụ liền thương lượng với các tộc nhân.

Ai ngờ tin tức này vừa truyền ra, các thân huynh đệ của Tần phụ liền ngồi không yên. Bọn họ nổi trận lôi đình, từng lời nói đều nhục nhã đến cực điểm.

Mấy năm trước đó Tần phụ ở trong tộc vốn luôn được tôn trọng, nhưng lúc này lại tức đến đổ bệnh. Tần Xán Như đương nhiên cũng không nuốt trôi được cục tức này, bắt đầu tiếp quản gia nghiệp, trấn áp thúc thúc kiêu ngạo phách lối kia.

Nàng dùng danh nghĩa Tần phụ dùng nhiều thủ đoạn khiến cho thúc thúc của mình không có cách nào chống trả.

Vài tháng sau, Tần phụ c.h.ế.t vì bạo bệnh, người trong Tần gia cũng bắt đầu đến nhà thu xếp tang sự cho ông ta. Các tộc nhân lúc này cũng đoàn kết, nhất là cả nhà thúc thúc càng vô cùng đau buồn, tổ chức tang sự rất ổn thỏa chu toàn. Cũng bởi huyết mạch, Tần Xán Như cũng cảm thấy chuyện ân oán năm xưa không thể cứ kéo dài mãi thế được nên thái độ cũng dần chuyển biến tốt đẹp hơn.

Thúc thúc nàng ấy càng vui mừng hơn, thậm chí còn cúi đầu nhận sai, nói rằng sau này sẽ hỗ trợ nàng ấy nhiều hơn, thậm chí còn đưa hai nhi tử của mình đến để nàng ấy dạy dỗ thêm một chút.

Mẫu thân của Tần Xán Như cũng cảm thấy, đều là người trong nhà

thì sử dụng sẽ càng thuận tiện hơn.

Cho nên từ đó về sau, nếu có chỗ nào Tần Xán Như không tiện ra mặt thì sẽ để hai đường huynh đến. Một tới hai đi, quan hệ giữa huynh muội càng ngày càng hòa thuận, mà Tần Xán Như cũng dần mất cảnh giác.

Cũng nghĩ rằng đợi sau khi chịu tang ba năm lại sắp xếp để kén rể.

Một ngày nọ, Tần Xán Như đi tới Lâm huyện để thu mua dược liệu. Bởi vì có dược thương khác cũng đang nhìn chằm chằm nên nàng cũng không hề chủ quan, gọi cả hai đường huynh đi cùng. Hai người này giải quyết công việc không tệ, bồi tiếp đối phương uống rượu ăn cơm, cuối cùng cũng đoạt được mối làm ăn này.

Cùng ngày hôm đó, bọn họ lên đường trở về.

Nhưng ai biết được, vừa đi được nửa đường, hai người này lại thực sự hủy đi trong sạch của nàng ấy.

Tần Xán Như tưởng rằng bọn hắn sẽ mưu đồ gia nghiệp của nàng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng bọn hắn sẽ làm ra chuyện không bằng cầm thú như thế!

Lúc ấy Tần Xán Như xấu hổ, giận dữ đến cực điểm, hận không thể g.i.ế.c c.h.ế.t bọn hắn. Mà sau khi hai người kia hoàn toàn tỉnh rượu, tuy hoảng hốt không thôi nhưng cũng không thừa nhận lỗi lầm mà còn đẩy Tần Xán Như ra khỏi xe ngựa.

Chương 424

Trên người Tần Xán Như đầy vết thương, y phục rách tơi tả, một mình ở vùng ngoại ô kinh thành, khó khăn cất bước.

Lúc đó nàng ấy không hề nghĩ tới cái chết.

Nàng chỉ nghĩ nhất định mình phải về nhà, nhất định phải đưa hai gã súc sinh đó ra trước công lý, khiến bọn hắn phải tiếp nhận nỗi thống khổ của nàng gấp mười, gấp trăm lần.

Thật không nghĩ đến, họa đến dồn dập.

Trên đường trở về, nàng ấy lại gặp phải một gã vô lại, lại…bị hủy một lần nữa.

Gã vô lại kia biết được nàng ấy là tiểu thư Tần gia, sau khi nàng ấy ngất xỉu đã hộ tống nàng ấy về nhà.

Hai đường huynh kia làm chuyện xấu, đã sớm báo lại sự việc cho trong nhà nên Tần thúc đã sớm đợi trong nhà, bởi vậy khi gã vô lại kia đưa người tới, Tần thúc vừa nhìn đã có biện pháp đối phó.

Cháu gái của ông ta bị người ức hiếp, vậy ác nhân này là ai? Đương nhiên không phải là nhi tử của ông ta mà là gã vô lại này.

Nếu cháu gái cứ khăng khăng muốn cáo quan mà không có bằng chứng thì ai sẽ tin nàng ấy đây? Cho nên ông ta hoàn toàn yên tâm, giả vờ là một thúc thúc tốt, lại thêm mắm dặm muối vào chuyện này. Tần mẫu nhìn thấy tình trạng thảm hại của nữ nhi, vốn đã đau khổ rồi, lại bị Tần thúc nói thêm vào nên cả người liền mất bình tĩnh.

Tần gia muốn kén rể, nhưng gã vô lại này lại chẳng phải người tốt lành gì. Tần thúc cho rằng không thể nhận một người con rể như thế này được, chẳng thà đem người gả đi.

Khi đó, Tần phụ qua đời còn chưa được một trăm ngày.

Ý của Tần thúc chính là trực tiếp thành hôn, nếu không qua trăm ngày rồi thì sẽ phải chờ ba năm sau, lỡ như lớn bụng bị người ta biết được lại không hay lắm. Tần mẫu nghe vậy chỉ có thể khóc lóc chấp nhận.

Chờ Tần Xán Như tỉnh lại thì thiếp canh cũng đã trao đổi xong.

Nàng ấy vừa phẫn nộ lại vừa tuyệt vọng, lúc này mới đem chân tướng sự tình nói cho Tần mẫu. Tần mẫu không thể tin được, mãi cho đến khi Tần Xán Như một lần lại một lần thề rằng không nói dối, Tần mẫu mới khóc lóc khuyên nàng ấy giữ bí mật, coi như người ức hiếp nàng ấy chỉ có gã vô lại kia.

Tần mẫu còn nói, gả đi cũng tốt. Đến bên ngoài rồi, cách xa Tần gia thì chuyện cũ không cần phải nhắc lại nữa.

Một khắc này, Tần Xán Như cảm nhận được sự yếu đuối của mẫu thân, nhưng nàng ấy vẫn không bỏ cuộc.

Nàng ấy bị giam ở Tần gia, không thể ra khỏi nhà được. Bởi vì phụ thân nàng ấy vừa mới qua đời, cũng mới tổ chức tang sự trước đó không lâu, đương nhiên không thể tổ chức hôn lễ rầm rộ được nên hết thảy đều làm đơn giản, chẳng mấy chốc đã đến một đêm trước khi xuất giá.

Bên người Tần Xán Như có một nha hoàn cũng bất bình cho nàng ấy, sau mấy ngày bàn bạc, Tần Xán Như đã nghĩ trăm phương ngàn kế để nha hoàn ra ngoài, mang theo huyết thư của nàng ấy đến nha môn báo án, cứu nàng ấy trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hết thảy mọi việc đã thương lượng xong xuôi, Tần mẫu lại đến.

Tần mẫu biết tính tình của nàng ấy.

Cho nên bà ta khuyên nàng ấy cứ ngoan ngoãn gả cho người ta, đừng có nghĩ đến chuyện báo án nữa.

Mẫu thân của nàng ấy nói, nếu như nàng ấy đi báo án thì hai

đường huynh kia sẽ trở thành súc sinh trong mắt người khác. Mà toàn bộ cả gia tộc Tần thị cũng sẽ bị người thóa mạ, đến lúc đó sẽ không còn ai đến làm ăn với Tần gia nữa. Mà tộc nhân Tần gia về sau cũng sẽ không dung được bà ta, bà ta không muốn ở vào cái tuổi này rồi mà còn bị người ta chỉ trích, xua đuổi.

Cuối cùng Tần thúc thúc còn trói nha hoàn của nàng ấy tới.

Bọn họ đều cảm thấy nàng ấy sẽ không từ bỏ ý định, cho nên để đề phòng mọi tình huống, bọn họ muốn chặt đứt cánh tay trái phải của nàng ấy, thế nên nha hoàn đã chết rồi.

Bọn hắn còn sợ sau này nàng ấy sẽ mở miệng nói lung tung nên thậm chí còn tìm người khác đến, bao gồm cả quản sự mà trước đó nàng ấy tín nhiệm nhất, còn có người hầu trong phủ…

Chương 425

Theo lời Tần thúc nói, mấy đường huynh đệ làm nhục nàng ấy, nàng ấy vô tội; gã vô lại làm nhục nàng ấy, nàng ấy cũng vô tội; nhưng nếu như quản sự thân cận cùng với hạ nhân ti tiện mà cũng làm nhục nàng ấy thì trong mắt người khác nàng ấy có còn vô tội nữa không? Hay là bởi nàng ấy không chịu nổi cô đơn nên mới chủ động dụ dỗ người khác?

Khi một bông hoa rơi xuống bùn mà người người đều có thể chà đạp, vậy cũng chỉ có thể trách bông hoa kia rơi không đúng chỗ.

Thúc thúc của nàng ấy dùng người khác để che đậy sai lầm mà thân nhi tử của ông ta đã gây ra.

Cũng trong đêm đó, nàng ấy sinh ra ý nghĩ muốn chết.

Nha hoàn duy nhất giúp nàng ấy đã không còn, mẫu thân vì tự bảo vệ mình mà cũng phản bội nàng ấy, đường huynh, gã vô lại, quản sự, hạ nhân…Nàng ấy vừa cảm thấy buồn nôn lại vừa đáng sợ, nàng ấy không biết liệu mình sống tiếp thì liệu có cơ hội báo thù hay không? Mà mọi người trên đời này sẽ tin ai nữa?

Từ vụ kia, bên cạnh nàng luôn có người kề cận, nàng bị đưa lên kiệu hoa, được mang ra khỏi cổng thành.

Từ ngày đầu tiên bị làm nhục, nàng ấy đã chuẩn bị sẵn thuốc độc. Nàng ấy nghĩ rằng nếu mình không thể chịu đựng nổi nữa thì cùng lắm là c.h.ế.t thôi, nhưng nàng ấy lại không cam tâm nên cứ giữ lại thuốc độc, vẫn còn hy vọng báo thù.

Mãi cho đến khi đi qua nơi bị làm ngục ngày hôm đó, cảm giác bi thương và bất lực mới tràn vào trong lòng, lại không thể chịu đựng được nữa nên nàng ấy mới nuốt thuốc độc xuống.

Sau khi nàng ấy c.h.ế.t cũng không phải cứ luôn du đãng ở bên ngoài.

Trong nhà tổ chức tang sự, bảy ngày hồi hồn, nàng ấy trở về.

Lại thấy mẫu thân mình đau thương đến cực điểm, nhưng ở trước quan tài của nàng ấy lại đồng ý nhận một đường huynh làm con thừa tự. Nàng ấy lại nhìn thấy ở phía đầu quan tài của mình còn dán bùa vàng, nhìn thấy mấy kẻ mặt người dạ thú kia, bọn hắn ngoài mặt thì giả vờ đau thương, trong thâm tâm thì lại đang tính toán xem mình có thể lấy được bao nhiêu gia sản!

Nàng ấy không thể buông tay được!

Tiếng kêu khóc bi thảm khiến người ta phải đau lòng.

Nàng ấy nhớ lại chuyện cũ, nói lại chuyện cũ, oán khí toàn thân giống như nước tràn đê, tràn ngập bên trong Độ Linh Các. Xung quanh âm phong thổi không ngừng, đập vào cửa sổ phát ra những tiếng rầm rầm.

Tiêu Vân Chước biết nàng ấy oán hận, nhưng lại không biết những gì mà nàng ấy phải gánh chịu lại nặng nề đến như thế.

Người làm tổn thương, người hại nàng ấy đều là người chí thân.

Cũng khó trách nàng thà vĩnh viễn không có kiếp sau đời sau cũng phải quay trở về báo thù.

“Ở chỗ ta cũng có phương pháp hại người, nếu ngươi nguyện ý thì ta cũng có thể khiến cho bọn hắn phải lâm vào thống khổ vô tận, phải trả giá đắt cho tất cả những gì mà bọn hắn phải làm, để bọn hắn phải nhận trừng phạt cho tất cả những chuyện ác mà bọn hắn đã làm khi còn sống.”

“Chỉ cần ngươi kiên nhẫn và tỉnh táo, ngươi vẫn có thể tự cứu mình.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói, thậm chí còn kể lại cho nàng ấy nghe chuyện trước đó mình giúp Cần Nương hù dọa Ngô Tam.

Giết người ấy à, không cần phải trực tiếp ra tay như thế, Cần Nương lúc đó chỉ hù dọa người xong là thôi, lại truyền qua một chút âm khí, tâm lý Ngô Tam suy sụp, đến nha môn lại phải nhận

trừng phạt, cuối cùng cũng chết.

Ít gây thương tổn đến bản thân nhưng vẫn có thể báo thù, chỉ là chậm hơn một chút thôi nhưng thời gian tra tấn kẻ thù lại rất dài!

“Không! Ta muốn tự tay g.i.ế.c c.h.ế.t bọn hắn!” Đôi mắt đỏ rực như m.á.u của Tần cô nương hoàn toàn không có chút lưu luyến với nhân gian: “Luân hồi chuyển thế có gì vui chứ? Đời này của ta không lo ăn lo mặc, thế nhưng đối với ta, phụ thân ta luôn cảm thấy tiếc nuối, mẫu thân của ta…còn có những người kia nữa, bọn hắn đều muốn ép ta vào chỗ chết. Ta quá đau khổ, ta tình nguyện tan thành mây khói cũng không muốn đầu thai làm người. Tiêu cô nương, cầu ngươi để ta tự mình đi, ta nhất định phải tự tay g.i.ế.c c.h.ế.t bọn hắn!”

Tiêu Vân Chước đã khuyên, nhưng vô dụng.

Nàng không tiếp tục khuyên nhủ nữa, có một vài quỷ hồn muốn báo thù, chỉ cần kẻ thù c.h.ế.t là được. Nhưng Tần cô nương muốn tự mình động thủ, hơn nữa còn không muốn đầu thai nên nàng không còn cách nào khác.

Tiêu Vân Chước thở dài: “Nếu ngươi cứ khăng khăng như thế thì… ta sẽ thả ngươi đi, chỉ là oán khí của ngươi dù nặng nhưng muốn báo thù cũng không dễ dàng. Ta…sẽ cho ngươi muộn một chút âm khí để tăng cường khả năng của ngươi, nhưng một khi ta đã giúp ngươi thì phải đảm bảo rằng ngươi sẽ không làm tổn thương những người vô tội. Cho nên sau khi ngươi đã giải quyết mấy kẻ thù kia rồi, nếu ngươi mất hết lý trí thì ta sẽ khiến ngươi tan thành mây khói, ngươi cũng đừng có hối hận.”

Đối với người đáng chết, Tiêu Vân Chước xưa nay cũng không thương tiếc gì.

Tần Xán Như lập tức quỳ xuống tạ ơn, thấy c.h.ế.t không sờn.

Tiêu Văn Việt vẫn đang nghe Tiêu Vân Chước lẩm bẩm, nhưng mấy lời lẩm bẩm kia càng lúc càng đáng sợ, hắn có chút đứng ngồi không yên.

Chương 426

Vẻ mặt Tiêu Vân Chước rất tự nhiên, không hề giống như đang giả vờ. Sau khi nói xong thậm chí còn đi sang cửa đối diện lấy ra một tấm bảng gỗ, như thể quỷ hồn kia đang bám vào trên tấm bảng gỗ vậy.

“Bây giờ vẫn còn sớm, không bằng…muội đi cùng ta tới Tế Hòa Đường xem bệnh nhé?” Tiêu Văn Việt nói với vẻ mặt phức tạp: “Tiện thể chữa cái bệnh này cho muội luôn, đang giữa ban ngày ban mặt mà cứ nói mê sảng như thế, cũng may ta to gan nên có thể không cần để tâm, nhưng nếu có người yếu người già nào nghe thấy mấy lời này, bị muội hù chết thì nhà ta còn phải bồi thường bạc nữa đấy.”

Tiêu Vân Chước nhìn hắn: “Nhị ca, huynh có muốn tự mình xem không? Loại chuyện này ngươi tình ta nguyện là tốt nhất, huynh phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, thân thể mới có thể chịu đựng được, đúng không?”

Tiêu Văn Việt cau mày, cảm thấy không vui.

Hắn cũng muốn biết được nguyên nhân tại sao Tiêu Vân Chước lại bị bệnh này.

“Muội bắt đầu nhìn thấy mấy thứ kia từ khi nào?” Tiêu Văn Việt không trả lời nàng mà hỏi ngược lại.

Hắn muốn biết ảo giác của nàng nghiêm trọng đến cỡ nào, liệu có thể chữa khỏi hay không.

“Chắc là vừa sinh ra đã có rồi, nhưng bởi vì tổ tông nhà chúng ta lợi hại nên khi còn bé ở nhà không bị lộ ra. Mà khi đó ta vẫn còn nhỏ, cho dù có nhìn thấy một vài quỷ hồn cũng không ý thức được bọn họ không giống bình thường. Về sau đến Vạn Cốt Pha, dưới sự kích thích, nhìn rõ cảnh tượng xung quanh hơn ta mới hiểu rõ sự khác biệt của đôi mắt của mình, từ đó về sau thì ngày ngày liền như thế.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời.

Sắc mặt Tiêu Văn Việt cũng nghiêm túc hơn.

Một nơi như Vạn Cốt Pha, cho dù là ban ngày cũng âm trầm khủng bố. Mà nàng khi đó tuổi còn quá nhỏ, quá mức sợ hãi nên tâm trí liền xảy ra vấn đề…

“Muội phải biết rằng kinh thành này là ở dưới chân thiên tử, không phải là Vạn Cốt Pha vùng ngoại ô, muội rất an toàn, sẽ không có yêu ma quỷ quái nào xuất hiện cả… Có phải muội nên thử thư giãn một chút, cố gắng không suy nghĩ nhiều không?” Tiêu Vân Chước vô cùng phiền muộn, đã bị bệnh mười mấy năm rồi, sẽ không dễ chữa khỏi được!

“???” Tiêu Vân Chước hiểu rồi, hắn vẫn không tin!

Tiêu Vân Chước lấy ra mấy thứ mà nàng đã chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua, bày ở trước mặt nhị ca.

Sắc mặt nàng nghiêm túc, lại lấy từ trong số đồ vật hộ thân của mình ra một hồ lô ngọc nho nhỏ, phía trên có khắc những biểu tượng kỳ quái, vừa nhìn đã biết thứ này đã có từ rất lâu, trịnh trọng đặt vào trong tay Tiêu Văn Việt: “Nhị ca, trước tiên huynh cất kỹ thứ này đi đã.”

“Là ý gì?” Tiêu Văn Việt không hiểu lắm.

“Ta sợ huynh quá sợ hãi, tâm thần bất ổn, đến lúc đó lại bị âm khí xâm nhập. Sức khỏe huynh không tốt, không chịu nổi mấy cái này. Hồ lô ngọc này là bảo bối của chúng ta, bất kỳ quỷ hồn hay âm khí nào cũng không dám đến gần huynh đâu, chẳng qua thứ này ta chỉ có thể tạm thời cho huynh mượn dùng thôi, nếu dùng xong rồi thì huynh nhớ phải trả lại cho ta…đừng quên đấy!” Tiêu Vân Chước nhìn hồ lô ngọc đầy luyến tiếc.

Bảo bối hữu dụng trong sư môn không nhiều, mà thứ vừa nhỏ vừa dễ mang theo đã ít nay lại càng ít hơn.

Với cái thể chất này của nàng chỉ hận không thể đem tất cả bảo bối treo lên người để bảo vệ mình. Nàng có thể lấy ra một cái, đó

cũng là bởi vì suy nghĩ cho nhị ca trong đầu toàn ý đồ xấu này!

Hôm qua dám bán nhân duyên của đại ca, ngày mai tất dám bán bài vị tổ tông!

Nhất định nàng phải để cho nhị ca biết, người chết vẫn chưa hết, nợ khi còn sống, khi chết rồi vẫn phải trả!

Tiêu Văn Việt khó hiểu nhận lấy thứ kia, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu Vân Chước, hắn cũng không dám từ chối.

Sợ làm nàng kích động.

Chỉ thấy Tiêu Vân Chước lại lấy ra một lá bùa, nhanh chóng đốt cháy thành tro rồi pha vào nước, đặt ở trước mặt Tiêu Văn Việt: "Nhị ca, uống đi."

"…" Cái thứ bẩn thỉu này…

Thật muốn phát điên cùng với nàng sao?

Tiêu Văn Việt nhìn dáng vẻ này của nàng cũng không còn cảm giác được sự nghiêm túc và thần bí của nàng nữa, chỉ cảm thấy...muội muội vô dụng đáng thương này khiến cho trong lòng hắn cực kỳ không được thoải mái.

Hắn đã từng oán hận mẫu thân, nhưng sau khi đã quen rồi thì lại cho qua. Nhưng giờ khắc này, nhìn Tiêu Vân Chước bị làm cho phát điên, cảm giác oán hận trong lòng bất chợt lại trỗi dậy.

Tiêu Văn Việt thở hắt ra: "Được rồi."

Chương 427

Sau đó, Tiêu Văn Việt ngửa đầu uống nước tro bùa kia một hơi cạn sạch. Thứ này tuy rằng khó uống và buồn nôn, nhưng chẳng qua chỉ là chút tro mà thôi.

Chỉ là rốt cuộc Tiêu Vân Chước phát bệnh từ khi nào? Bình thường mặc dù nàng hay nói nhảm nhưng cũng không hề lẩm bẩm một mình với không khí như thế này, cũng không có ảo giác nghiêm trọng như vậy, thậm chí còn luôn mồm nói muốn cùng quỷ hồn đi g.i.ế.c người…

Chẳng lẽ hôm qua hắn nói muốn đại ca cưới công chúa đã kích thích nàng sao?

Giờ khắc này Tiêu Văn Việt có chút bực bội, không phải chỉ là bỏ đi một đại ca thôi sao? Tính toán nhỏ như vậy mà đã khiến nàng cảm thấy khó chịu rồi?

Tiêu Văn Việt có chút buồn bực, mà lúc này, mí mắt lại thấy mát lạnh.

Không biết Tiêu Vân Chước đang dùng thứ gì đó để bôi lên hai mắt hắn.

“Cái này là cái gì?” Tiêu Văn Việt đã có chút ngơ ngác.

“Bí phương, dùng nước mắt trâu và một vài thứ khác chế ra, được nước tro bùa của ta hỗ trợ, có thể cho huynh nhìn thấy vài thứ tốt. Nhị ca, từ giờ trở đi, huynh phải cảm nhận cho tốt đấy.” Tiêu Vân Chước vỗ vai hắn.

“???” Tiêu Văn Việt đã bất đắc dĩ đến cực điểm, chẳng lẽ…hắn tìm một trang tử, nhốt nha đầu điên khùng này ở đó để nuôi dưỡng sao?

Cũng không được thả ra.

“Nhị ca, huynh làm quen một chút, lát nữa huynh đi cùng ta đi tới Tần gia đi. Tần cô nương muốn báo thù, ta phải đứng ở ngoài canh chừng, đề phòng nàng mất trí làm tổn thương người vô tội.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Tiêu Văn Việt không biết đã thở dài bao nhiêu lần, những năm nay hắn chưa từng “không đành lòng” đến như vậy.

Trong miệng vẫn còn hương vị nước tro bùa thoang thoảng còn đọng lại, Tiêu Văn Việt cầm chén trà lên súc miệng.

Chỉ là trong nháy mắt khi đưa tay lên, ánh mắt hắn quét qua căn phòng đối diện, giữa khe cửa hình như có mấy cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, phải không?

Lúc hắn vào cửa, hắn đã nhìn qua một lần mấy chỗ này rồi. Trong Độ Linh Các, ngoại trừ một chưởng quỹ cùng với hai tiểu nhị đang bận rộn ở bên trong thì cũng không có người ngoài nào cả, rất vắng vẻ.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy nhấc chân đi tới.

Đi tới trước cửa, hắn cảm thấy hơi lành lạnh.

Đẩy ra.

Trong phòng, có mấy quỷ hồn đang nằm nghỉ ngơi trên tấm bảng gỗ, một số khác thì bởi vì tò mò chuyện của Tần Xán Như nên đứng ở cửa nghe lén, cho nên khi hắn vừa mở cửa ra, số lượng cũng khá nhiều.

Tiêu Văn Việt nhìn từ trên xuống dưới.

Có một người treo ngược như con dơi ở trên đỉnh đầu, tóc dài buông xõa, phía dưới là mấy cái chân lơ lửng…

Hắn giật mình, ngay sau đó, lập tức đóng sầm cửa lại.

Dụi dụi hai mắt, vỗ nhẹ đầu rồi quay lại nhìn Tiêu Vân Chước: “Muội cũng to gan đấy, dám cho ta uống thuốc gây ảo giác à?”

Nhưng bình thường thuốc sẽ có mùi vị hơi đặc biệt, mà khứu giác của hắn cũng rất nhạy cảm, vậy tại sao hắn không hề ngửi thấy mùi gì?

"…" Tiêu Vân Chước không nói gì.

Ánh mắt Tiêu Văn Việt lấp lóe, hai tay dưới ống tay áo khẽ run lên, cố gắng kìm nén khóe miệng đang run rẩy, mím thành một đường thẳng, nhìn về căn phòng trước mặt. Hắn hơi chần chừ một chút, ngơ ngác đứng đó một lúc lâu rồi thử lại, lại lần nữa đẩy cánh cửa đó ra.

Hắn hy vọng, lần này, hắn sẽ thấy một căn phòng trống trải trước mặt.

…

Nhưng mà sau một khắc….

Hắn lại đối mặt với những đôi mắt kia.

Một số có hốc mắt trống rỗng, một số sắc mặt trắng bệch đẫm máu, thậm chí còn có một số tay chân không đầy đủ, còn có thể xoay đầu trước ra sau!

…Quỷ?

Quỷ!

Chương 428

Tiêu Văn Việt chỉ cảm thấy mình như ngừng thở.

Một con quỷ trong đó lại tới gần hơn một chút, gần như dán mặt tới nhìn thẳng vào hắn. Cảm giác ngột ngạt ập đến gần như khiến hắn sụp đổ. Chờ hắn kịp phản ứng, hoảng sợ liên tiếp lùi về phía sau mấy bước, cuối cùng "rầm" một tiếng ngã nhào trên mặt đất!

Tiêu Vân Chước lập tức chạy tới nói: "Nhị ca, huynh xem đi, ta đã nói là có quỷ mà."

"Quỷ ở trong phòng này cả ta đều là quỷ tốt cả, cho dù là khi còn sống hay là sau khi chết đều chưa từng làm hại ai. Chẳng qua lát nữa ta sẽ dẫn huynh ra ngoài xem thử."

"Mới đây trên con phố này có một lão thái thái vừa mới chết. Mà lão thái thái kia xấu tính cực kỳ, khi còn sống cũng là người thất đức, không những thích lợi dụng mà còn lại hay nói xấu người khác. Lúc bà ta còn sống đã từng tung tin đồn nhảm nói rằng cô nương nhà hàng xóm không còn trong sạch, làm hại nữ nhi nhà người ta phải nhảy giếng tự sát. Khi còn sống bà ta giấu diếm rất kỹ, không có ai biết là do bà ta gây ra. Nhưng trước khi bà ta chết, bệnh nặng nằm trên giường, bệnh tật kéo dài, nhi nữ bất hiếu khiến bà ta sinh lòng oán hận không chịu đầu thai, còn muốn tra tấn nhi tử và con dâu để bọn họ phải chịu bất hạnh…Nhưng bây giờ, cô nương bị bà ta hại chết năm đó cũng tìm đến. Tiểu cô nương kia oán khí nhiều hơn so với bà ta, bây giờ cả ngày ức hiếp bà ta để báo thù, làm cho bà ta mỗi ngày kêu trời không thấu…"

Tiêu Vân Chước lại lảm nhảm tìm ví dụ cho Tiêu Văn Việt.

Cảnh tượng này hệt như lúc trước khi ở trong lao ngục.

Điểm khác biệt duy nhất chính là khi đó Tiêu Văn Việt vẫn có thể nghe thấy tiếng nàng nói chuyện, nhưng giờ khắc này…

Đầu óc hắn ong ong.

Tiêu Vân Chước nói gì hắn căn bản không thể nghe rõ, chỉ nhìn thấy mấy quỷ hồn kia đúng là đang bay ra khỏi phòng. Hắn hốt hoảng liên tục bò về phía sau mấy bước: "Quỷ! Có quỷ…"

"Đúng thế, có quỷ." Tiêu Vân Chước gật đầu, đưa tay vẫy trước mặt nhị ca: "Nhị ca sợ rồi sao? Vậy sau này nhất định huynh phải làm người tốt đấy. Nếu không khi huynh chết rồi sẽ biến thành tiểu tùy tùng ở trong quỷ giới."

Tiêu Văn Việt ngập ngừng quay đầu lại.

Giờ phút này ánh mắt muội muội trong suốt, trên mặt mỉm cười.

Hắn không biết làm sao nàng vẫn có thể cười được…

Hắn mở to hai mắt, nhất thời khó có thể chấp nhận được chuyện này. Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiêu Vân Chước, giờ khắc này, vẻ kinh hoàng sợ hãi và tôn nghiêm đứng ở hai phía đối lập nhau, khiến nét mặt hắn hoàn toàn không thể khống chế.

Hai tay không tự chủ siết thành nắm đấm, muốn khống chế cơ thể đang run rẩy của mình.

Hắn muốn giữ lại chút mặt mũi trước mặt muội muội mình, cho nên hắn không chạy, cũng cố gắng không hét lên.

Nhưng số lượng quỷ hồn quá nhiều, từng con một…nhìn thấy mà giật mình, triệt để đánh gãy nhận thức của hắn, khiến cho từng mảnh máu thịt trong lòng hắn đều đang gào thét.

"Quỷ…Thật sự có quỷ sao?" Da đầu hắn tê dại: "Không phải là ảo giác sao?"

"Không phải ảo giác." Tiêu Vân Chước tập tức gật đầu: "Nhị ca, trong tình huống bình thường thì không thể tùy tiện để cho người sống thấy quỷ đâu, sẽ mang tới ảnh hưởng không tốt. Bình thường người có thể nhìn thấy quỷ thì hoặc là do sức mạnh của quỷ kia quá lớn, hoặc là khí tức cơ thể hỗn loạn, hoặc số mệnh đã xuống chạm đấy, chỉ có như vậy mới có thể mơ hồ nhìn thấy một ít bóng

dáng khi đang hốt hoảng thôi, nhưng cũng không thực sự rõ ràng…Nhưng vì để cho huynh nhìn thấy một vài thứ mới mẻ, ta đã đem mấy thứ tốt do mình đặc chế cho huynh, sau khi quay về huynh trả một ít tiền cho ta được không?"

"…" Tiêu Văn Việt nuốt khan: "Lúc này…mà muội còn nói chuyện tiền bạc với ta nữa à?"

"Vậy thì nói chuyện gì?" Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút, hai mắt sáng lên: "Không nói chuyện tiền cũng được! Chúng ta nói về quỷ đi! Tần cô nương vừa nói chuyện với ta lúc nãy đang ở trong tấm bảng gỗ này. Nhị ca, về sau khi ta hành hiệp trượng nghĩa, nhất định phải dẫn huynh theo, lúc rảnh rỗi huynh cũng có thể tích đức, huynh có đồng ý không?"

"…" Hoàn toàn không cần!

Mấy thứ quỷ quái này…khiến hắn hận không thể móc mắt ra!

Chương 429

Tiêu Vân Chước nhìn kiệt tác của mình, bắt đầu thao thao bất tuyệt như một trưởng giả giàu lòng nhân ái.

“Cũng không phải là ta bảo huynh làm cái bánh bao mềm đâu. Nếu như sau này có người đắc tội huynh, ức h.i.ế.p huynh, nhị ca cứ việc đánh trả là được, cái này không hề sai!”

“Tính kế người khác cũng không sao cả, nhưng huynh suy nghĩ một chút xem, đại ca tốt với huynh biết bao nhiêu? Mọi điều hắn làm đều là muốn huynh tiến bộ, tuy rằng cái miệng đó quả thực không khiến người ta yêu thích nổi, nhưng thỉnh thoảng huynh châm chọc mấy câu cũng hiểu được, nhưng lấy chung thân đại sự của huynh ấy ra làm một quân cờ thì là huynh không đúng rồi!”

“Còn nữa, huynh g.i.ế.c kẻ thù không có vấn đề gì, nhưng nhất định không được làm liên lụy đến người vô tội. Ví dụ như Mạnh Bình Chương kia, hắn ta không phải là người tốt lành gì, để hắn sống khổ sở là đúng. Nhưng lại móc nối hắn lại với Đông Ngọc quận chúa thì sao đây? Tuy rằng Đông Ngọc quận chúa là người điêu ngoa ích kỷ, cũng không lương thiện gì, thậm chí còn từng làm không ít chuyện xấu, nhưng người khác hại nàng ta thì thôi, còn huynh…Nàng ta và huynh không thù không oán, huynh lại động thủ với nàng ta thì nàng ta liền thành người vô tội…”

“Đương nhiên, nếu trước đó huynh đã đánh tiếng với nàng ta rồi, bản thân nàng ta nguyện ý thì ta cũng không có lời nào để nói.”

“Có lẽ huynh cảm thấy cả đời này cứ sống mơ màng hồ đồ là được rồi, thế nhưng nhị ca à, huynh xem đi, nếu huynh không sống tốt thì sau khi c.h.ế.t huynh vẫn còn phải chịu tra tấn nữa.”

“Có một vài con quỷ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà còn ở lại trần gian, còn có một vài quỷ có tấm lòng rộng lượng, sau khi c.h.ế.t liền đi xuống dưới. Nhưng khi đi xuống bên dưới, con người còn phải trả giá cho tội lỗi của mình ở kiếp này mới có thể chuyển thế đầu thai được. Nếu huynh không muốn kiếp sau mình làm trâu làm

ngựa thì nhất định phải giữ tâm của mình sạch sẽ."

"…"

Tiêu Vân Chước tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, muốn để nhị ca hiểu rõ nỗi khổ tâm của nàng.

"Muội…muội có thể vịn ta ngồi đã được không…" Hắn không muốn ngồi ở dưới đất, giống như một gã ngốc chật vật vậy.

"Được." Tiêu Vân Chước rất ngoan, bước tới đỡ hắn, đưa hắn về ngồi lại ở chỗ cũ.

Tiêu Văn Việt vội vàng cầm lấy chén nước, nước bên trong bởi vì bàn tay không ngừng run rẩy của hắn mà không ngừng chảy ra ngoài, một tay khác cố gắng đè lại, lúc này mới cưỡng ép rót vào trong miệng.

Rất nhanh sau đó lại vang lên tiếng "cạch", chén nước rơi thẳng trên bàn, xoay tròn tại chỗ.

"Ta biết người trên đời này đều sợ quỷ, có điều…nhị ca à, ta còn tưởng huynh to gan hơn một chút." Nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, Tiêu Vân Chước cũng rất kinh ngạc. Nàng cho hắn thấy quỷ không phải là muốn hù dọa hắn, chỉ là muốn cho hắn biết trên đời này có quỷ.

Nhưng tại sao hắn lại run nhiều đến thế?

Nếu như đại ca biết được, chẳng phải sẽ rất vui sao? Rốt cuộc cũng có cái mà nhị ca sợ hãi.

"Muội…muội biến đôi mắt này của ta về lại như lúc trước, được không?" Giọng nói của Tiêu Văn Việt cũng có chút không đúng.

Giờ này khắc này, rốt cuộc thì hắn cũng trở về với dáng vẻ của một thanh niên mười tám mười chín tuổi, trong mắt ẩn chứa sự cầu xin khiến hắn trông vô cùng đáng thương.

"Nhị ca…thật xin lỗi, cái này…còn phải đợi thêm một thời gian

nữa, chờ khi nào thân thể huynh tiêu hao hết mấy thứ kia thì đương nhiên sẽ không còn nhìn thấy nữa." Tiêu Vân Chước giúp hắn đặt lại chén trà, sau đó lại rót đầy nước.

"Bao lâu?" Giọng Tiêu Văn Việt khàn khàn, không dám nhìn sang bên cạnh.

"Khoảng…ba ngày?" Tiêu Vân Chước cũng do dự. Trong tình huống bình thường thì một ngày là hết rồi, nhưng lá bùa do nàng vẽ thì chắc chắn không giống của mấy nhà khác, hiệu quả đương nhiên tốt hơn.

"…" Tiêu Văn Việt hận không thể vùi đầu xuống.

Ba ngày a, cả ba ngày này hắn đều không muốn ra ngoài.

Chẳng qua cho dù sợ hãi nhưng khi thời gian dần trôi qua, trái tìm dần bình tĩnh hơn một chút, Tiêu Văn Việt lại càng cảm thấy bất lực và đau đớn hơn.

"Khi muội còn bé, lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, lúc đó muội cảm thấy thế nào…" Hốc mắt Tiêu Văn Việt đỏ hoe, khẽ cúi đầu nhìn vết nước đọng trên bàn, trong lòng đắng chát.

Chương 430

Hắn bây giờ đã mười chín, nhưng khi nhìn thấy mấy quỷ hồn này, hắn vẫn sợ hãi hoảng hốt.

Nếu không phải là Tiêu Vân Chước đang ở đây khiến cho hắn vẫn còn giữ lại một chút tỉnh táo, muốn giữ thể diện thì bây giờ hắn đã bò loạn khắp nơi, miệng hét vang rồi.

Còn nàng thì sao?

Quỷ ở bên trong Vạn Cốt Pha có hình dạng gì?

Quỷ ở nói đó chắc chắn còn đáng sợ hơn nhiều so với những con quỷ ở trước mặt.

“Quỷ hồn trong Vạn Cốt Pha cũng không có nhiều đâu, còn có nhiều quỷ hồn biến mất hóa thành âm khí nữa. Những âm khí đó khác với âm khí dương khí tự nhiên của nhân gian, một số vẫn còn ý thức hung bạo còn sót lại, chạy loạn khắp nơi. Đương nhiên, một số ít quỷ hồn còn lưu lại cũng rất lợi hại, chẳng qua vận khí của ta rất tốt, khi bị đám quỷ hồn và âm khí kia ức hiếp thì sư phụ đến. Ông ấy dẫn đường cho ta đi tìm mấy thứ đồ hộ thân mới có thể giữ lại được tính mạng.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói với hắn.

“Sau khi ta rời khỏi Vạn Cốt Pha, quỷ ở bên ngoài cũng rất nhiều, đủ dáng đủ kiểu. Đương nhiên lúc đầu ta cũng rất sợ hãi, mà thể chất của ta cũng rất đặc biệt, dễ thu hút sự chú ý của quỷ hồn nên gặp rất nhiều kẻ xấu. Khi đó ta còn chưa biết cách đối phó với bọn hắn nên chỉ có thể trốn tránh…”

Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói, trong mắt lại mang theo ý cười.

Nhớ lại thời gian đầu, là khổ sở đến cực hạn.

Dù sao thì sư phụ cũng chỉ là quỷ hồn, không thể chăm sóc cho nàng được. Nàng tay chân vụng về tự chăm sóc bản thân, lại còn bị quỷ hồn quấy rối, lại càng phải đề phòng ác ý đến từ người

sống.

Từ khi bắt đầu, trong mắt người khác, nàng chỉ là một khất cái nho nhỏ.

Có người thấy khuôn mặt nàng xinh đẹp liền muốn bắt cóc nàng đem bán, thậm chí có người còn muốn giữ nàng lại làm con dâu nuôi từ bé, càng quá đáng hơn là trên đời này lại có rất nhiều nam tử đáng sợ, lại có thể sinh ra những tâm tư bẩn thỉu đối với những hài tử…

Một đường đi tới Quan Tây, nàng cắn răng, lảo đảo, liều mạng từ địa ngục bò trở lại nhân gian.

“Nhị ca, huynh đừng sợ. Kỳ thực rất nhiều quỷ hồn đều không hề có ý hại người. Khi còn sống bọn họ cũng là con người, mà trên người huynh cũng có đồ vật hộ thân, bọn họ không thể làm thương tổn huynh được.” Tiêu Vân Chước cười nhẹ nhàng nói.

Tiêu Văn Việt nghe những lời đơn giản kia, lại đau lòng đến cực điểm.

Khi Tiêu Vân Chước vừa về nhà, hắn thậm chí còn nghĩ, tiểu gia hỏa phản bội này nếu có chết ở bên ngoài cũng là đáng đời…

Hắn sai rồi.

Hắn ngơ ngơ ngác ngác nhiều năm như vậy, mà muội muội của hắn lại phải giãy dụa ở bên ngoài, liều mạng lang thang giữa người sống và người chết…

Nhưng hắn không biết gì cả.

“Ta…” Tiêu Văn Việt há miệng, lại không thể nói nên lời.

“Biểu đệ Văn Việt?” Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên có một người xuất hiện.

Hoắc Kiệt từ thiện đường ở phía sau đi ra đây, vốn định tới chào Tiêu Vân Chước. Đương nhiên, mục đích chính yếu nhất vẫn là

muốn Tiêu Vân Chước tìm thêm một ít phu tử dạy võ công, một mình thê tử hắn quá cực khổ, cả ngày phải dạy bảo mấy hài tử kia, không quan tâm đến hắn…

Lại không ngờ, thế mà lại nhìn thấy Tiêu Văn Việt?!

Sao người này lại tới chỗ này, đây không phải là mặt trời mọc ở đằng tây sao?

Hoắc Kiệt vừa xuất hiện, mọi cảm xúc của Tiêu Văn Việt lập tức về lại trạng thái ban đầu.

Hắn đang sợ hãi, nhưng gần như chỉ trong nháy mắt đã lấy lại vẻ mặt tự nhiên, đồng thời đứng dậy nhìn sang, cố gắng hết sức phớt lờ mấy quỷ hồn kia rồi ung dung lên tiếng: “Hóa ra là Kiệt biểu huynh, thất kính.”

“Nhiều năm không gặp, Văn Việt biểu đệ thật sự đúng là càng thêm có khí phách. Nhìn thân thể này mà xem…chậc, đúng là có phong phạm của phụ thân mà!” Hoắc Kiệt mỉm cười, miệng đầy dối trá.

Hắn biết những lời này rất có thể sẽ đâm thẳng vào tim Tiêu Văn Việt.

Tiêu Văn Việt thân thể suy nhược, rất gầy. Tiêu Trấn Quan và Tiêu Văn Dũ thì thân hình cường tráng hơn rất nhiều. Bọn hắn đứng chung một chỗ thì hoàn toàn không giống người một nhà.

Chương 431

Tiêu Văn Việt mặt không đổi sắc: “Khi còn bé hình như Kiệt biểu huynh còn vật tay với ta phải không nhỉ? Ta nhớ lúc đó Kiệt biểu huynh hoạt bát hiếu động, sức lực cũng rất lớn…Nhớ lại chuyện cũ, thật sự bùi ngũi mãi thôi, không bằng ta và huynh tái hiện cảnh tượng ngày xưa, ôn lại chuyện cũ một chút?”

“…” Khóe miệng Hoắc Kiệt giật giật.

Tay phải của hắn đã bị phế rồi, làm sao còn có thể ôn lại?

Nhưng khi nhìn vào tay Tiêu Văn Việt, mới phát hiện ra thiếu một ngón tay.

“Ha…” Hoắc Kiệt không khỏi bật cười, chỉ vào hắn nhịn cười: “Chẳng lẽ biểu đệ ở bên ngoài thiếu nợ nên mới bị người chặt đứt ngón tay? Chậc, thật đáng thương, rốt cuộc là nợ bao nhiêu tiền? Nếu như biểu đệ không ngại thì vi huynh cho ngươi mượn mười lượng, được không?”

Tiêu Văn Việt ngoài cười nhưng trong không cười, đưa tay chạm vào phần ngón tay bị mất.

Sau đó thản nhiên nói: “Chuyện có to tát gì đâu? Đoạn thời gian trước ngồi nói chuyện phiếm với Lục lão tướng quân, đến đoạn hưng phấn liền chặt một ngón tay nhắm rượu. Nếu như biểu huynh rảnh rỗi thì đêm nay chúng ta ăn tối cùng nhau, ta sẽ cắt thêm một đoạn nữa tặng ngươi nhắm rượu. Sau này hai huynh đệ chúng ta cũng sẽ có quan hệ “chặt tay”, tình thâm nghĩa nặng không giống bình thường.”

“…” Khóe miệng Hoắc Kiệt giật giật.

Không phải hắn không dám nói tiếp, mà là hắn tin Tiêu Văn Việt thật sự dám làm.

Lập tức nói sang chuyện khác.

“Ngươi tới đây làm gì?” Hoắc Kiệt ngoài mặt thì điềm đạm nho nhã, nhưng giờ phút này ánh mắt lại tràn đầy phòng bị.

Hắn cảm thấy Tiêu Văn Việt là lạ, đôi mắt đỏ hoe kia nếu không phải vừa mới khóc xong thì chính là tức giận, tức giận đến đỏ cả mắt.

Hiển nhiên, khả năng thứ hai lớn hơn.

Hai huynh muội cãi nhau à? Tặc tử Tiêu Văn Việt này sẽ không định chơi c.h.ế.t thân muội muội đấy chứ?

Trong quan hệ giữa Hoắc gia và Tiêu gia, thế hệ thứ ba này, các biểu huynh biểu đệ đều không ưa nhau. Trước đó Tiêu Vân Chước đã biết rồi, nhưng hiện tại tận mắt chứng kiến cũng có chút kinh ngạc đến ngây người.

Không nghĩ tới Hoắc Kiệt bình thường nhìn có vẻ hiền lành ngay ngắn lại có thể hung hãn như thế, mà nhị ca vừa nãy còn sợ đến phát run, giờ khắc này lại nghiến răng đánh trả như không có chuyện gì xảy ra.

Oán hận sâu đến như vậy à…

Nàng sửng sốt, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng thú vị đến vậy, thậm chí còn có chút hiếu kỳ, nếu hai người này cứ ngồi chung trong một căn phòng thì liệu có đánh nhau hay không?

Hai nam tử yếu đuối tay trói gà không chặt này, ai có thể thắng đây?

Hẳn là nhị ca đi, hắn yếu thì yếu thật, nhưng cũng liều mạng a.

“Đây là cửa hàng của thân muội muội ta, đương nhiên ta muốn tới xem thử. Ngược lại Kiệt biểu huynh, dù sao ngươi cũng là người ngoài, nếu như muội muội ta chiêu đãi không chu đáo thì mong biểu huynh đừng so đo với nàng.” Khí thế Tiêu Văn Việt không kém.

Hoắc Kiệt hừ một tiếng, ai mà lại không có muội muội!

Nhà hắn vẫn có đường muội đấy!

“Phu thê chúng ta đã ở lại thiện đường của Tiêu biểu muội cũng khá lâu rồi. Đúng rồi, mấy ngày trước ta còn cùng Tiêu biểu muội đi bắt một gã sát thủ đấy. Tuy rằng nhiều năm không gặp nhưng chúng ta vẫn nói chuyện rất hợp ý nhau. Văn Việt biểu đệ, người Tiêu gia các ngươi cũng đừng vì biểu muội lưu lạc bên ngoài mà tưởng rằng có thể ức h.i.ế.p nàng được. Nếu như nhà các ngươi không nguyện ý thu nhận người muội muội này thì cứ đến Hoắc gia chúng ta, phụ thân ta lập tức có thể nhận nàng làm thân khuê nữ.” Hoắc Kiệt lập tức nói.

Lúc trước hắn nghi ngờ người Tiêu gia ngược đãi Tiêu Vân Chước, bây giờ nhìn hai mắt đỏ bừng vì tức giận của Tiêu Văn Việt, hắn càng thêm khẳng định.

Tiêu gia hèn nhát, chỉ dám ức h.i.ế.p nữ tử, có bản lĩnh gì chứ?

Ánh mắt Tiêu Văn Việt nhìn chằm chằm, giống như muốn g.i.ế.c người.

Tiêu Vân Chước cảm nhận được sự tức giận của nhị ca, lại nghĩ đến hắn vừa cảm nhận được khí tức quỷ hồn, nếu cứ tiếp tục kìm nén như thế, với thân thể này của hắn thì chỉ sợ lại phát bệnh.

Vì vậy lập tức lên tiếng: “Hoắc tam thúc bây giờ đang dạy Tiêu Văn Yến đã rất đau đầu rồi, nếu lại nhận ta làm khuê nữ nữa chỉ sợ sẽ lập tức già thêm mười tuổi…Chẳng qua hai người đừng om sòm lên nữa, ta vừa mới nhận một đơn đặt hàng, lát nữa nhị ca sẽ đi cùng ta. Kiệt biểu huynh... ngươi cứ tự nhiên đi nhé?”

Muốn đi sao? Tiêu Văn Việt đột nhiên có chút kháng cự.

Không đi có được không?

“Đi đâu vậy? Ta cũng đi cùng.” Hoắc Kiệt vội vàng nói.

Chương 432

Hoắc Kiệt vô cùng không yên lòng về Tiêu Văn Việt, tiểu tử này tâm nhãn không tốt, không chừng sẽ có thể bán cả muội muội ruột đi, cho nên vì lý do an toàn, hắn vẫn nên đi theo mới được.

Hơn nữa, hắn đối với chuyện của Tiêu Vân Chước cũng rất tò mò, Sài Nữ cũng không cho hắn hỏi nhiều, bây giờ có cơ hội được gặp một lần, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Tiêu Văn Việt không có ý tốt nhìn hắn, nhưng... Không ngăn cản.

Thậm chí lúc quay đầu lại nhìn Tiêu Vân Chước, trong mắt có thêm chút chờ đợi.

"Vừa rồi thứ muội cho ta dùng... có còn hay không?" Tiêu Văn Việt vẫn đang sợ hãi như trước, nhưng... Nếu có người cùng hắn đồng cam cộng khổ, vậy tất nhiên là không thể tốt hơn rồi.

"Không thể tùy tiện cho người khác dùng." Tiêu Vân Chước hiểu ý của hắn, lập tức từ chối.

Cho nhị ca dùng, đó là bởi vì hắn cả ngày nghĩ lung tung, không lời nào có thể thuyết phục, mà Kiệt biểu huynh thái độ trong sáng vô tư, là một quân tử, không cần thứ này, nước mắt trâu cũng không dễ có, hiện tại nàng đúng là không còn.

Tiêu Văn Việt có chút thất vọng, nhưng cũng không hỏi nhiều nữa.

Hoắc Kiệt luôn cảm thấy Tiêu Văn Việt có điểm là lạ, ánh mắt của hắn phù phiếm như có như không, nhất là lúc ánh mắt đảo qua phòng bên cạnh, giống như vô cùng lo lắng lập tức lướt qua, giống như là có thứ hắn không muốn thấy, sắc mặt cũng hơi trắng, mặc dù đứng thẳng người, nhưng lại giống như là đang cố gắng chống đỡ...

Gặp phải chuyện gì lớn à?

Hoắc Kiệt càng muốn xem một chút.

Tiêu Vân Chước thời khắc chú ý đến tình hình của nhị ca, mặc dù nói hắn chịu không ít kích thích, nhưng tinh thần vững chắc, không ngất được, mới dám tiến hành bước kế tiếp.

Lúc này đã chuẩn bị xong xe ngựa, ba người cùng nhau ra cửa.

Hôm nay Tiêu Vân Chước làm xong chuẩn bị để nhị ca nhìn thấy quỷ, cho nên cũng không mang theo hạ nhân, không muốn để cho bọn họ trông thấy dáng vẻ kinh hãi của nhị ca, coi như chừa cho hắn chút mặt mũi.

Lúc ra cửa, thấy nhị ca đi đứng nặng nề, có chút bước không được, Tiêu Vân Chước lại lấy lý do nhị ca yếu đuối, nhờ Hoắc Kiệt giúp đỡ dìu lấy, Hoắc Kiệt mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng thấy Tiêu Văn Việt quả thực rất yếu, thì cũng thoải mái tiến lên hỗ trợ, chỉ là tia lửa giữa hai biểu huynh đệ văng khắp nơi, ánh mắt đã đối chiến mấy lượt qua lại.

Trong xe ngựa, Tiêu Văn Việt thật sự vất vả nhẹ nhàng thở ra.

Cảnh tượng trong phòng này, hắn mãi mãi cũng không muốn nhìn lại.

Nhưng còn chưa kịp vui vẻ, thì đã nhìn thấy bên ngoài có Quỷ Hồn tiến vào trong xe ngựa.

Con quỷ này nhìn trái nhìn phải, sau đó nhẹ nhàng tiến đến, ngồi xuống bên cạnh hắn, vô cùng vui vẻ.

"Xe ngựa này thật là rộng rãi, công tử tiểu thư nhà giàu đi ra ngoài, thật là dễ chịu..." Tiểu quỷ vẻ mặt hưởng thụ, cảm nhận tư vị lúc còn sống chưa từng được cảm thụ.

"..." Khoé miệng Tiêu Văn Việt co quắp giật hai lần, vội vàng nhắm mắt lại.

Không nhìn thấy, giả bộ như không nhìn thấy!

"Oa..." Tiểu quỷ lại tiến tới trước mặt Tiêu Vân Chước: "Thật sự là thơm quá..."

Tiểu quỷ nói xong, đúng là không tự chủ được tiếp tục tới gần, hận không thể nuốt linh hồn của Tiêu Vân Chước.

"Cút ngay!" Tiêu Văn Việt nghe nói như thế, lại lập tức mở mắt, hai tay vô ý thức hướng về phía quỷ hồn kia.

Trên người hắn có đồ bảo vệ, Quỷ Hồn bị hắn chạm phải, nhất thời cảm nhận được sự đau đớn cực lớn, trong nháy mắt đã bị quăng ra khỏi xe ngựa, mất hình.

Tiêu Văn Việt thở gấp hai cái, cố gắng hết sức để trấn định lại.

"Ngươi còn muốn đánh biểu muội sao?" Hoắc Kiệt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Biểu đệ Văn Việt, biểu muội là một nữ tử, yếu đuối..."

Nói đến đây, hắn nghĩ tới hình ảnh Tiêu Vân Chước tay không đâm xuyên qua tay người áo đen, vội vàng sửa lại: "Nàng từ nhỏ đã chịu khổ nhiều như vậy, ngươi làm huynh trưởng không biết thông cảm hay bảo vệ thì cũng thôi đi, lại còn dám động thủ! Loại người như ngươi, ta thật sự là xấu hổ khi làm biểu huynh của ngươi!"

Chương 433

Tiêu Văn Việt lạnh mặt.

"Kiệt biểu huynh, không phải nhị ca đang đánh ta, huynh hiểu lầm rồi." Tiêu Vân Chước lập tức nói.

Hoắc Kiệt nhịn không được lắc đầu: "Biểu muội, muội đối với hắn thật sự là quá mức che chở, dung túng nhiều, về sau sẽ chỉ khiến hắn càng thêm vô pháp vô thiên! Đợi biểu bá phụ hồi kinh, lúc muội nên cáo trạng thì tuyệt đối không thể mềm lòng..."

"Kiệt biểu huynh, ta trời sinh đã nhìn thấy được thứ mà người bình thường không nhìn thấy, vừa rồi bởi vì nước phép của ta, nhị ca cũng nhìn thấy, hắn nhìn thấy có quỷ hồn đang tung bay, lúc này mới kích động một chút, huynh thật sự hiểu lầm rồi." Tiêu Vân Chước nghiêm mặt nói ra.

"..." Hoắc Kiệt ngơ ngác nhìn nàng.

Sài Nữ đã nói, thế giới trong mắt biểu muội khác biệt so với người ngoài.

Hắn... Không tin.

Nhưng Tiêu Văn Việt này... biểu lộ vừa rồi thực sự không giống như giả vờ, hơn nữa hắn luôn không tim không phổi, phản ứng vừa rồi, quả thực có chút không bình thường.

Chẳng lẽ... Tiêu Vân Chước thật sự có thể thấy được... thứ này?

Hoắc Kiệt kéo căng người ngồi nghiêm túc hơn rất nhiều, hai mắt rơi vào trên người Tiêu Văn Việt, quan sát nét mặt của hắn.

Hoắc Kiệt trái lại không sợ quỷ như vậy.

Hắn cảm thấy ngày thường không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, lúc hắn đi ngao du, đã từng quanh quẩn

bên bờ sinh tử, trên đời này thứ đã từng tổn thương đến hắn, không có quỷ, chỉ có đám sơn tặc độc ác kia.

Hiện tại biểu muội nói như vậy, hắn không thể phối hợp cho rằng Tiêu Văn Việt không tốt, lập tức nhẫn nại, chỉ là ánh mắt nhìn Tiêu Văn Việt, còn mang theo sự phòng bị.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía Tần gia.

Trên đường, luôn có một vài Quỷ Hồn không cẩn thận bị thổi ra khỏi xe ngựa, thể chất của Tiêu Vân Chước vốn dĩ là thu hút quỷ, cho nên rất nhiều Quỷ Hồn cũng không phải cố ý tới, đối với bọn nó mà nói, giống như là người sống nhìn thấy vàng, dù biết vàng này không phải là của mình, cũng sẽ nhịn không được nhìn nhiều hơn vài lần.

"Vì sao? Tất cả quỷ đều nhìn chằm chằm muội?" Tâm trạng của Tiêu Văn Việt sắp sụp đổ rồi.

Đều là hướng về phía Tiêu Vân Chước.

"Không phải ta đã nói rồi sao, trời sinh ta có thể phân biệt Âm Dương, dĩ nhiên khác biệt với người bình thường, cho nên ta phải làm nhiều việc thiện, như vậy mới có thể tích lũy công đức, để cho mình có công đức hộ thể, như thế càng có thể sống lâu trăm tuổi." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Tiêu Văn Việt nhíu chặt mày.

Phải làm việc thiện, mới có thể sống lâu trăm tuổi?

"Vậy nếu muội g.i.ế.c người thì sao? Muội cũng sẽ chết?" Tiêu Văn Việt lập tức hỏi.

Vừa rồi Tiêu Vân Chước vẫn luôn thảo luận chuyện g.i.ế.c người báo thù với Tần gia cô nương kia...

"Giết người vô tội chắc chắn là không được, nhưng nếu như có nhân quả được thành lập thì hao tổn không lớn, mấy năm nay ta vẫn luôn độ người độ quỷ, số tuổi thọ đã dày hơn rất nhiều, chỉ là

tổ tiên trong môn của ta năm đó mượn vận số của các môn chủ hậu thế làm một chuyện lớn, đến mức hiện tại ta vẫn không thể khinh thường." Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời.

Năm đó môn chủ kia cầu mưa, nếu như cầu được một trận mưa trong khả năng cho phép, vậy thì sẽ không có quá nhiều tổn thất lớn.

Nhưng hắn giống như một con quỷ nghèo bình thường không biết tích lũy bạc, đột nhiên đến lúc cần dùng tiền, trong tay áo lại trống trơn, cũng chỉ có thể mượn ngân hàng tư nhân, mà vay tiền cũng phải thế chấp ít đồ, cũng phải trả lại, cho nên môn chủ đời sau phải trả thay cho hắn, lúc này mới đoản mệnh.

Cho dù môn chủ kia ban đầu là vì cứu thiên hạ, là làm việc thiện...

Nhưng không bàn là làm cái gì, cũng phải đủ khả năng mới được, nếu không chính là chống lại thiên ý, không biết tự lượng sức mình, cũng không để ý c.h.ế.t sống.

Tất cả mọi người là Môn chủ, hắn dùng danh nghĩa của Thần Ẩn Môn, vậy thì phải do Thần Ẩn Môn gánh chịu.

Hơn nữa, nàng cũng sợ chính mình có lúc cần làm chuyện lớn, vì không đi lên con đường cũ của tiền nhân, nàng sẽ phải hao tâm tổn trí đi tích lũy, chỉ cần nội tình của mình đủ dày, tương lai gặp chuyện sẽ không hoảng hốt.

Trước kia những chuyện này, nàng hiếm khi nói nhiều, nhưng bây giờ nàng cảm thấy phải nói rõ ràng với nhị ca.

Thiếu nợ đều cần phải trả, cho nên không thể tuỳ tiện làm việc trái với lương tâm.

Tâm trạng của Tiêu Văn Việt hết sức phức tạp.

Trong vòng một ngày, tất cả sự nhận biết lúc trước đã bị phá vỡ, toàn bộ khái niệm, suy nghĩ đều phải xây dựng lại, về sau hắn còn phải cố gắng thích ứng với thế giới toàn bộ đều là Quỷ Hồn... Thực sự là... Quá kích thích.

Chương 434

Trong lòng Tiêu Văn Việt cũng không yếu đuối, khi phát hiện sự thật không thể thay đổi, cũng có thể thích ứng trong thời gian ngắn nhất, cũng khôi phục lý trí.

Đương nhiên, cảm giác e sợ không tiêu tán được.

Chỉ là có Hoắc Kiệt ở đây, hắn đã có thể cưỡng ép khiến cho mình chấp nhận những thứ xấu xa kia.

Rất nhanh, đã đến gần Tần gia.

Trong con ngõ nhỏ này, ở trong có rất nhiều môn hộ, hơn phân nửa đều là họ Tần.

Cách lúc Tần Xán Như qua đời đã ba năm, trong nhà Tần Xán Như bây giờ có Tần mẫu và "nhi tử" mà Tần mẫu nhận làm con thừa tự kia như năm đó, bề ngoài hài hòa.

Sắc trời còn sớm, Tiêu Vân Chước cũng không vội vã thả Tần Xán Như ra.

Muốn báo thù, chờ đến tối sẽ thích hợp hơn chút, âm khí nặng, sức mạnh dĩ nhiên cũng sẽ mạnh hơn.

Tiêu Vân Chước ở trên xe ngựa quan sát trong chốc lát, đúng lúc nhìn thấy trong nhà có một phụ nhân đi ra, tóc phụ nhân đã bạc trắng đi mấy phần, gương mặt hiền hoà, cười chào hỏi với những người hàng xóm kia, sau đó một đường đi trên phố.

Tiêu Vân Chước cũng xuống xe ngựa, đi về phía phương hướng mà đối phương đi.

Lại phát hiện Tần mẫu vào một cửa hàng, trong cửa hàng này bán đồ phải dùng khi có hỉ sự, bên trong có lão bản nương đang ngồi, trên tay lão bản nương cầm một mảnh vải đỏ lớn, biết rõ đối phương còn là một bà mối.

Tần Xán Như chết ba năm, Tần phụ cũng đã qua đời hơn ba năm.

Đã qua kỳ hiếu, cho nên Tần mẫu tới thu xếp hôn sự cho "Nhi tử" của mình?

Nếu là như vậy...

Tiêu Vân Chước không biết rốt cuộc bà ấy là người tàn nhẫn đến mức nào, đối mặt với hung thủ hại chết nữ nhi ruột thịt của mình, có thể vẫn như từ mẫu, phát huy tình thương của mẹ.

Nàng cũng nhấc chân đi vào.

“Đại Ca Nhi nhà ta là một nhân tài, lại biết làm ăn, tất nhiên là có thể xứng với cô nương tốt nhất, nhà chúng ta cũng không có quá nhiều yêu cầu, chỉ là nhà gái nhất định phải hiểu chuyện. Phải hiếu thuận... bà mối Vương, bà cũng biết số ta khổ, trượng phu nữ nhi đều chết sớm, bây giờ dưới gối chỉ có Đại Ca Nhi, hắn đối với ta không tệ, nhưng dù sao ta cũng không phải mẹ đẻ của hắn, ngộ nhỡ tìm được một đứa con dâu thích gây sự vào cửa, châm ngòi quan hệ mẹ con chúng ta, vậy tuổi già của ta, không phải không có ai để trông cậy vào sao?" Tần mẫu vẻ mặt thành thật giải thích với bà mối.

Bà mối lập tức đồng ý nói mình hiểu rồi.

Mộc bài bên hông Tiêu Vân Chước mơ hồ nóng lên, hắc khí cứ thế mà khuếch tán ra bên ngoài.

"Bà là mẫu thân của Xán Như?" Tiêu Vân Chước đột nhiên mở miệng hỏi.

Tần mẫu vừa nghe đến tên Tần Xán Như, khuôn mặt già nua run lên, vội vàng nhìn sang Tiêu Vân Chước, bà ta quan sát tỉ mỉ một phen, xác định bản thân mình cũng không nhận ra, lập tức nghi ngờ nói: "Cô nương là..."

"Xán Như là hảo hữu của ta… Lúc nàng ta đi theo Tần bá phụ làm ăn, chúng ta đã quen biết, vừa quen đã thân, rất hợp ý, nhưng sau

khi rời khỏi kinh thành, đã hẹn là sau này sẽ thư từ qua lại, nhưng chẳng biết tại sao ta đợi mãi cũng không thấy thư nàng ta gửi, cho nên ta tự mình trở về nhìn một cái, bá mẫu, Xán Như đâu?" Tiêu Vân Chước nói hươu nói vượn.

"..." Tần mẫu sắc mặt phức tạp, có chút xấu hổ: “Đứa nhỏ Xán Như này... Số khổ... Sớm, sớm qua đời rồi..."

"A?" Tiêu Vân Chước kinh ngạc: "Sao lại như vậy? Nàng ta chết như thế nào? Là bị bệnh, hay là bị người khác hại!?"

Lời vừa thốt ra, biểu cảm của Tần mẫu có hơi không khống chế nổi.

"Chỉ, chỉ là..." Bà ta ấp úng, nói không ra: "Chỉ là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, làm phiền cô nương nhớ nhung rồi... Chỉ là, đứa bé kia đã mất ba năm, ta cũng không muốn nhắc đến, thực sự thương tâm..."

"Ta nhớ lúc còn sống Xán Như đã nói, phụ thân nàng ta đồng ý nhận rể, nhưng thúc thúc trong nhà không đồng ý... Bá mẫu, Xán Như đột nhiên xảy ra chuyện, là bởi vì thúc thúc của nàng ta à? Là ông ta hại nàng ta à? Nhà ta và nha môn có chút quan hệ, nếu ngươi có ủy khuất và oan tình thì cứ nói, ta cam đoan, nhất định sẽ báo thù cho Xán Như, cũng sẽ bảo vệ cho bà bình an không việc gì!" Tiêu Vân Chước lại nói vô cùng nghiêm túc.

Chương 435

"Nha, nha môn?!" Sắc mặt Tần mẫu đại biến.

"Đúng vậy, phủ doãn chính là thúc thúc nhà ta, Lễ Bộ Thượng Thư đương triều chính là bá phụ nhà ta, cha ta còn là một tướng quân sát phạt quyết đoán, chỉ cần bá mẫu cần ta trợ giúp, ta nhất định không nói hai lời, nhất định giúp ngài chủ trì công đạo." Tiêu Vân Chước nói bậy.

Biểu thúc cũng là thúc, biểu bá phụ cũng là bá phụ... Mượn để sử dụng.

Thốt ra lời này, Tần mẫu trực tiếp ngồi không yên.

"Không có! Xán Như nhà chúng ta không phải bị người khác hãm hại! Cô nương, nữ nhi của ta chỉ là không cẩn thận bị kẻ vô lại chà đạp, nhất thời không nghĩ thông nên đã tự sát, chuyện này ám muội, cho nên Tần gia chúng ta cũng không muốn nói thêm, Xán Như chết không liên quan chút nào với người bên ngoài, ngươi đừng làm loạn!" Giọng điệu của Tần mẫu đã hơi run rẩy.

Tiêu Vân Chước sờ lên tấm mộc bài giam cầm Tần Xán Như, dường như có thể cảm nhận được sự oán hận và đau xót trong lòng nàng ta.

Nàng nhìn Tần mẫu trước mắt, ánh mắt cũng dần dần trở nên lạnh lùng.

"Đại Ca Nhi... Là ai thế? Là biểu ca của Xán Như sao? Con của thúc thúc nhà nàng ta à?" Tiêu Vân Chước nhìn chằm chằm Tần mẫu.

Tần mẫu chỉ cảm thấy sợ nổi da gà, chỉ cảm thấy ánh mắt tiểu cô nương này nhìn mình rất đáng sợ, bản thân mình giống như là bị mãnh hổ để mắt tới, toàn thân không được tự nhiên, muốn đi, lại mồ hôi chảy ròng ròng không dám động.

"Đúng vậy... lúc Xán Như còn sống, Đại Ca Nhi cũng cùng làm ăn

với con bé, huynh muội bọn họ tình cảm rất tốt, Đại Ca Nhi còn vì phụ thân của Xán Như mà để tang ba năm nữa...Nó, nó nói sẽ thay thế Xán Như, chăm lo cho quãng đời còn lại của ta..." Tần mẫu hơi rụt đầu lại, có chút niềm tin không đủ.

Tiêu Vân Chước tháo mộc bài bên hông xuống.

Nàng nhìn mộc bài, lại kiên định đặt vào tay Tần mẫu: "Lần đầu gặp mặt, không có quà gì tốt đưa cho bá mẫu, mộc bài này chính là của một cao nhân tặng ta, nghe nói có tác dụng tiếp nhận linh hồn, ta thấy bá mẫu rất nhung nhớ Xán Như, hay là cứ mang theo, ngày nhớ đêm mong, nhất định có thể gặp gỡ Xán Như trong mộng, để gỡ bỏ nỗi khổ nhớ nữ nhi của bá mẫu."

Tần mẫu nào muốn?

Đôi tay cũng có chút run rẩy, cho dù bà ta căn bản không tin một miếng mộc bài có tác dụng như vậy, nhưng vừa nghĩ tới nữ nhi, bà ta đã muốn vứt thứ này đi.

"Không cần..." Tần mẫu rất chột dạ.

"Cứ nhận đi, lát nữa... Ta còn muốn đến phủ làm khách nữa." Tiêu Vân Chước khẽ cười với bà ta, sau đó quay người rời đi.

Nàng vừa đi, Tần mẫu trực tiếp ném mộc bài này lên trên mặt bàn.

Bà mối có chút không hiểu nhìn bà ta.

Tần mẫu vẻ mặt hốt hoảng nhìn chằm chằm mộc bài này một lúc.

Bà ta cũng hiểu, là một người mẹ, không nên có biểu hiện e ngại thứ này, sẽ khiến người khác nghi ngờ, cho nên sau khi bình thường trở lại, cưỡng ép nặn ra một nụ cười, vội vàng cầm lấy mộc bài, bước nhanh về nhà.

Tiêu Văn Việt và Hoắc Kiệt đợi trong chốc lát, thấy Tiêu Vân Chước sắc mặt khó coi trở về.

"Mộc bài tặng cho phụ nhân kia rồi hả?" Lực quan sát của Tiêu Văn

Việt rất tốt, sau đó lại nói: "Vừa rồi ta nghe thấy muội và Tần cô nương nói chuyện phiếm, cũng không phải nghe được rõ ràng lắm, muội có thể nói lại tỉ mỉ được không? Tần cô nương này, rốt cuộc đã gặp chuyện gì?"

Lúc hắn chưa nhìn thấy quỷ, không biết Tần cô nương thật sự tồn tại, càng không nghe thấy tiếng.

Hiện tại biết rồi, cũng hiểu, thì ra Tần cô nương chết cũng không đơn giản như vẻ ngoài, hắn rất thích nghe chuyện xưa, cho nên rất ngạc nhiên.

Chương 436

Tiêu Vân Chước cũng không giấu diếm, kể lại những gì Tần cô nương gặp phải.

Tiêu Văn Việt cũng biết tính cách của mình không tốt, nhưng lúc nghe thấy những gì Tần cô nương gặp phải, trong lúc nhất thời, lại cảm thấy mình cũng coi như là người...

Những năm này hắn luôn nghĩ cách giày vò đại ca, nhưng ngoài miệng thì nói nhiều, cũng chưa từng thật sự hãm hại đại ca điều gì, nhiều nhất chỉ là... khiến hắn tức, thậm chí hận không thể chọc tức chết hắn mà thôi...

Đại ca mặc dù chán ghét, nhưng cũng là người một nhà, bị chính mình tức giận đến mức giơ chân rất thú vị, nhưng nếu như chết... Vậy thì hắn sẽ không còn việc gì vui nữa.

Cho nên hắn cũng không ác như vậy, không bức người của Tiêu gia vào chỗ chết.

Nhưng Tần gia súc sinh này...

Thảo nào muội muội cũng cảm thấy đáng chết.

"Trên đời này lại có người táng tận lương tâm như thế sao? Vì giành tài sản, vì để che giấu hành vi phạm tội của con mình, vậy mà bức chết một nữ tử yếu đuối? Loại người này quả thực là nên băm thây vạn đoạn!" Hoắc Kiệt cũng kinh ngạc, vẻ mặt phẫn nộ: "Biểu muội, chúng ta đi báo quan! Nói rõ với Lục thúc của ta, Lục thúc tất nhiên sẽ làm chủ cho Tần cô nương!"

Tiêu Văn Việt dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn về phía Hoắc Kiệt.

Quân tử ấy à, cũng đã tức thành như này, còn muốn báo quan.

"Kiệt biểu huynh dùng gì mà ngây thơ như thế? Báo quan? Chứng

cứ đâu? Hai biểu huynh của Tần cô nương, quản gia hay là gia đinh, bọn họ ai sẽ nói thật? Ngay chính cả mẫu thân của Tần Xán Như... Giữa nữ nhi đã chết của mình và tuổi già, cũng chỉ chọn cái sau? Nếu không lúc trước bà ta sẽ không quyết định như vậy."

"..." Hoắc Kiệt cũng không phải không hiểu.

Chỉ là cảm thấy: Đáng thương! Đáng tiếc! Thật đáng buồn!

"Chúng ta đi khuyên Tần mẫu một chút thì sao? Bảo đảm cho tuổi già của bà ta, có phải bà ta sẽ có thể đứng ra xác nhận hay không? Ta thật sự là không nhìn được, cả nhà thúc thúc của Tần cô nương đơn giản đều là súc sinh! Để bọn họ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, người chết quả thực là oan ức!" Hoắc Kiệt lại nói.

"Bởi vì bà ta là mẫu thân, cho nên bà ta phạm sai thì không phải là sai sao?" Tiêu Văn Việt lại mở miệng nói ra.

Còn muốn bảo đảm cho cuộc sống tuổi già của bà ta?

"Ta cũng không phải có ý kia, chỉ là suy cho cùng cũng là mẫu thân ruột, bà ta cũng chỉ là quá hồ đồ, trên đời này rất nhiều hậu trạch chịu sự hạn chế của thói đời, chỉ có thể buộc cả đời trên người nhi tử và trượng phu, bà ta không có nhi tử, thì không có sức mạnh, cho nên mới làm ra lựa chọn sai lầm kia..." Hoắc Kiệt cũng cảm thấy Tần mẫu không tốt.

Chỉ là, hắn cho rằng, trước hết phải để cho kẻ ác chịu báo ứng mới được, mà Tần mẫu, nửa đời sau chắc chắn cũng không sống an lòng được...

Tiêu Văn Việt nghe vậy, đúng là nhịn cười không được.

"Kiệt biểu huynh nhất định là chưa từng trải qua sự đau khổ khi bị người thân nhất lừa gạt phản bội, cho nên mới ngây thơ như thế."

"..." Hoắc Kiệt sửng sốt một chút.

Biểu đệ Văn Việt, lại phát điên cái gì thế?

"Vậy người mà Tần Xán Như hận nhất, nên là ai? Không phải là thúc thúc và biểu ca nàng ta, mà chắc là mẫu thân thân sinh ra nàng ta, nếu như ta là nàng ta, tha cho ai cũng sẽ không tha cho nữ nhân nhẫn tâm kia." Tiêu Văn Việt lạnh lùng nói: "Bà ta đã sinh đứa nhỏ ra, thì phải chịu trách nhiệm với đứa nhỏ, phải ôn nhu bảo vệ đứa nhỏ cả đời... Thậm chí... Cho dù là không yêu, cũng không thể làm ra chuyện tra tấn hãm hại nữ nhi ruột cỡ này, huyết mạch của mình cũng không để ý, còn tính là con người à?"

Tiêu Vân Chước hơi kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng có thể cảm giác được, lời nhị ca nói... Không phải là vì Tần Xán Như, là vì nàng.

Chương 437

"..." Hoắc Kiệt bị khí thế kia khiến cho kinh hãi: "Ngươi nói cũng có đạo lý... nhưng ngươi và ta lại có thể làm gì chứ? Không có chứng cứ, vậy Tần mẫu chính là chỗ đột phá duy nhất, không phải ta giải vây cho bà ta..."

Nếu có thể khiến cho Tần mẫu cũng gặp báo ứng, tất nhiên là không còn gì tốt hơn.

Tiêu Văn Việt cũng hiểu ý Hoắc Kiệt, chỉ là nhớ tới những gì Tần Xán Như gặp phải, hắn cũng không nhịn được mà liên tưởng đến mẫu thân.

...

Tiêu Vân Chước không nghiên cứu thảo luận chuyện này với bọn họ, chỉ vén rèm xe lên, vừa hay nhìn thấy Tần mẫu hoang mang rối loạn trở về nhà.

"Tần cô nương, đã tìm tới cửa." Tiêu Vân Chước mở miệng yếu ớt, sau đó vác bọc hành lý của chính mình xuống xe: "Hai người các ngươi nhát gan, thì cứ chờ đợi ở đây đi."

"..." Sắc mặt Tiêu Văn Việt trắng nhợt. Không quá muốn thừa nhận rằng nhát gan, nhưng nghĩ lại phản ứng hôm nay, lại không phản bác được.

Hoắc Kiệt ngược lại là muốn đi cùng, thế nhưng... Hắn chỉ là biểu ca, cũng không phải ca ca ruột, hôm nay bọn họ đều không mang theo nha hoàn và người hầu, một mình hắn đi theo không thích hợp, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiêu Văn Việt.

"Ngươi đã từng gặp... Tần cô nương chưa?" Hoắc Kiệt tò mò hỏi.

Không phải nói hôm nay Tiêu Văn Việt có thể trông thấy quỷ sao...

"Vẫn chưa." Ánh mắt Tiêu Văn Việt ngưng trọng, không biết có

phải là do sắc trời càng ngày càng tối hay không, hắn cảm thấy động tĩnh bốn phía loạn thất bát tao càng ngày càng nhiều.

"Bản thân ngay thẳng không sợ bóng nghiêng, biểu đệ Văn Việt, ngươi vẫn nên học hỏi biểu muội nhiều hơn một chút." Hoắc Kiệt muốn ăn đòn nói.

Tiêu Văn Việt nghẹn cơn tức: "Biểu huynh nếu như chọc tới ta, chuyện gì ta cũng làm được."

"..." Hoắc Kiệt nheo mắt.

Hắn có hơi sợ hãi, dù sao qua lại với người không có phòng tuyến cuối cùng, tính nguy hiểm rất cao... Ví dụ như hắn muốn để cho Tiêu Văn Việt mất mặt, không chừng tên điên Tiêu Văn Việt này đã đang tính kế xem làm như thế nào để hắn cửa nát nhà tan rồi... Không đánh cược nổi.

"Ta cũng xuống dưới tìm chỗ ở, ngươi và ta thấy nhau thì ngứa mắt, biểu muội không ở đây, nếu như chúng ta ồn ào còn đánh nhau, vậy cũng không tốt." Hoắc Kiệt suy nghĩ một chút, vẫn né tránh đi.

"Không được!" Trong lòng Tiêu Văn Việt hoảng hốt.

Hắn không muốn một mình đối mặt với những thứ quỷ đó!

"???" Hoắc Kiệt vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn, sau đó lập tức hiểu ra: “Ách! Ha ha... Ngươi thật sự sợ quỷ à! Biểu đệ Văn Việt, chẳng lẽ ngươi cảm thấy bọn nó sẽ cắn ngươi sao? Biểu muội đã nói, ngươi có đồ bảo hộ, sẽ không bị thương chút nào, sao ngươi còn như thế..."

Tiêu Văn Việt âm hiểm tịch mịch mà nhìn hắn: "Ngươi không hiểu..."

"Rất... Rất không bình thường." Tiêu Văn Việt nhẫn nhịn nửa ngày, cũng có hơi xấu hổ: "Biết bay, có thứ còn rất bẩn, thậm chí còn có máu thịt be bét, đầu cũng có thể vặt xuống ném lung tung..."

"..." Hoắc Kiệt biến sắc, dọa người như vậy?

"Tóm lại... Nếu đã nhìn thấy nhiều, hai mắt không thoải mái." Tiêu Văn Việt nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi ở lại với ta."

"..." Hoắc Kiệt cảm thấy có chỗ nào đó quái lạ.

Tiêu Văn Việt không cho là hắn sẽ thương hại chứ? Khi còn nhỏ thì học được hại người, hiện tại lại trông cậy vào việc hắn mềm lòng?! Làm sao có thể chứ!

"Ta cam đoan, về sau sẽ thay đổi." Tiêu Văn Việt đột nhiên yếu thế: "Biểu huynh giúp ta một lần đi."

"..." Ánh mắt Hoắc Kiệt sáng lên, trong lòng không khỏi có chút cao hứng, nụ cười cũng sắp không ngừng được, vô ý thức ngồi xuống: "Vậy được rồi, dù sao ta cũng lớn hơn ngươi một chút, làm huynh trưởng, bảo vệ đệ đệ cũng là điều nên làm, huống chi về sau ngươi còn sẽ sửa lại sai lầm..."

Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng!

Tiêu Văn Việt nhẹ nhàng thở ra, trong mắt lóe lên một tia chế giễu, người nhà họ Hoắc, nhất là tiểu bối, kinh nghiệm long đong quá ít, cho nên bọn họ có một khuyết điểm lớn nhất, đó chính là: Tuỳ tiện tin tưởng người khác, dễ mềm lòng.

Nhưng Hoắc Kiệt cũng không làm quan, giao tiếp đơn giản, cho nên đầu óc ngây thơ một chút cũng không phải chuyện xấu, nhất là đối với hắn mà nói, hiện tại là có chỗ tốt.

Tiêu Văn Việt yếu thế, Hoắc Kiệt giống như một người huynh trưởng chân chính, còn hỏi han ân cần, thật sự biết chiếu cố người.

Chương 438

Hai người Tiêu Văn Việt ở trong xe ngựa chờ, mà Tiêu Vân Chước thì đi gõ cửa lớn Tần gia.

Tần mẫu vừa nhìn thấy cô nương xa lạ này, thì không nhịn được nghĩ đến nữ nhi đã tự sát của chính mình, sắc mặt có chút không tự nhiên, nhưng đối phương lại cứ tự giới thiệu, lại còn là tiểu thư của phủ tướng quân... Thân phận cỡ này, khiến cho bà ta không dám thất lễ.

Chỉ có thể khách khí mời người vào.

Tiêu Vân Chước mặt dày mày dạn, dường như không nhìn thấy sự quẫn bách trên mặt Tần mẫu, há mồm nhân tiện nói: "Làm phiền bá mẫu chiếu cố... lúc Xán Như còn tại thế, đã từng nói, muốn mời ta đến Tần Trạch ở, bây giờ mặc dù nàng ta mất rồi, nhưng ta vẫn muốn xem nơi nàng ta sinh sống một chút, bá mẫu không ngại chứ?"

"..." Khoé miệng Tần mẫu gượng cười.

Bà ta chú ý thấy, có thể tiểu cô nương này không biết nhìn sắc mặt, trời tối rồi, vậy mà còn đến làm khách, bà ta chỉ có thể thu xếp.

"Lúc trước không nghe nữ nhi ta đề cập đến ngươi..." Tần mẫu chỉ có thể bảo người đi chuẩn bị phòng cho khách, sau đó lại rảnh rỗi trò chuyện.

"Có lẽ là nàng ta còn chưa kịp nói." Tiêu Vân Chước thuận miệng ứng phó: "Vậy mộc bài kia đâu? Làm sao không thấy bá mẫu mang theo bên mình? Mộc bài này nhìn thì bình thường không có gì lạ, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều càn khôn, bá mẫu cần phải tin ta."

Tần mẫu chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quả thực dày vò.

Mộc bài vừa rồi bà ta đã ném sang một bên rồi.

Nhưng bà ta sợ tiểu cô nương này tức giận, dân không đấu nổi với quan, người này vừa quen biết phủ doãn, vừa quen biết Thượng Thư, nếu nàng không vui, ngộ nhỡ hủy mất chuyện làm ăn nhà bà ta thì phải làm sao bây giờ... Hơn nữa... Bà ta sợ tiểu cô nương này biết được chân tướng nữ nhi qua đời hơn.

Tần mẫu xấu hổ, không trả lời Tiêu Vân Chước. Chỉ ngồi ở đó, không ngừng mời Tiêu Vân Chước uống trà.

Tiêu Vân Chước nhìn lên sắc trời, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, nhi tử mà Tần mẫu nhận làm con thừa tự trở về rồi.

Người này chính là tiểu nhi tử nhà nhị thúc của Tần Xán Như, bây giờ cũng đã chừng hai mươi tuổi, ngũ quan cân đối, dung mạo tuấn lãng, nhưng ai lại có thể nghĩ đến người này sẽ làm ra loại chuyện không bằng cầm thú kia.

Tần Đại Lâm hăng hái vào cửa, thấy Tần mẫu vẫn rất khách khí: "hai mẹ con" quan tâm lẫn nhau, nếu như là người không biết rõ tình hình, chắc chắn sẽ cho rằng hai người này là mẫu tử ruột thịt.

"Mẹ, vị cô nương này là ai thế?" Ánh mắt Tần Đại Lâm chuyển hướng sang Tiêu Vân Chước, ánh mắt cũng sáng lên mấy phần.

Trên người hắn ta có mùi rượu, hai gò má hơi đỏ.

“Đây... Nàng là bằng hữu của Xán Như...." Tần mẫu hốt hoảng nói xong, lại tranh thủ kéo Tần Đại Lâm ra sau tấm bình phong: "Cô nương này trong nhà làm quan, không dễ trêu chọc, không được làm gì ở đây, ta cũng không ngăn được..."

"Làm quan?" Tần Đại Lâm nhìn lên nhìn xuống, lại cười một tiếng.

"Mẹ, mẹ thật là ngốc, tiểu cô nương này mặc quần áo lộng lẫy, nhưng nào có thiên kim tiểu thư nào đi ra ngoài không mang theo nha hoàn? Hơn nữa tiểu thư quan gia đi ra ngoài đều ngồi kiệu,

chân không dính bụi, đi giày dĩ nhiên cũng là dễ nhìn không thực dụng, nhưng cô nương này giày trên chân nhẹ nhàng đơn giản, xem xét cũng là người thường xuyên bôn ba mới mặc, chắc chắn mẹ bị nàng lừa rồi." Tần Đại Lâm vô cùng tự tin nói.

Bây giờ hắn ta cả ngày đều ra ngoài làm ăn, liên hệ với rất nhiều người, rất biết nhìn người.

Tần mẫu nghe xong, nhất thời kinh ngạc: "Vậy nàng là ai!? Vừa đến đã hỏi thăm chuyện của Xán Như, nàng sẽ không phải là cố ý..."

"Mẹ! Không được phép nói bậy, tự mình doạ mình thôi, chuyện của Xán Như, quan phủ đã làm chủ cho nàng ta rồi, tất cả đều đã kết thúc, sao lại còn sinh ra khó khăn trắc trở chứ?" Tần Đại Lâm nói xong, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Vân Chước cũng nhìn kỹ hơn.

Nữ tử này không biết có lai lịch gì, nhưng dáng dấp rất đẹp.

"Vậy có cần... Đuổi đi hay không?" Tần mẫu thấp giọng, sợ bị Tiêu Vân Chước bên kia nghe thấy.

Chương 439

"Không cần." Tần Đại Lâm lập tức nói.

Tuổi tác của hắn ta, nếu như không phải là bởi vì nhận làm con thừa tự, phải chịu tang cho người "Cha" trên danh nghĩa cơ, đã sớm lấy vợ rồi, ba năm này nửa điểm nữ sắc cũng không thể gần, thực sự khó khăn.

Nhưng nữ tử này ngược lại là tới đúng lúc.

Nàng và Xán Như giao hảo, hơn phân nửa chính là nữ nhi của thương hộ.

Dáng dấp đẹp như vậy, càng không thể kén chọn.

Hôm nay nàng một thân một mình đến làm khách, nếu như ở trong nhà xảy ra gì đó với hắn ta, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hắn ta, chờ sau khi gạo nấu thành cơm, để cho nàng làm mỹ thiếp, cũng không tệ.

Trong bụng hắn ta đầy rượu, sắc tâm cũng càng lúc càng lớn.

Tần mẫu nhìn ánh mắt của hắn ta, trong lòng cũng giật mình, biết "Nhi tử" đã động ý đồ xấu, cũng theo bản năng nghĩ đến nữ nhi năm đó bị hãm hại, vội vàng nói: "Nàng... Nàng là bằng hữu của Xán Như..."

"Mẹ, không phải mẹ không yên tâm sao? Nếu như nàng thật sự biết gì đó, thì càng phải đặt người ta ở trong nhà của mình, hơn nữa... Là bằng hữu của Xán Như, không phải càng tốt sao? Xán Như chết sớm, có bằng hữu của nàng ta hiếu thuận với người, người còn có cái gì không hài lòng?" Tần Đại Lâm nói xong, đẩy Tần mẫu ra.

Tần mẫu duỗi tay ra một chút, tựa hồ là muốn ngăn lại, nhưng một khắc sau, lại vội vàng rụt trở về.

Trượng phu và nữ nhi của bà ta cũng đã mất rồi, bà ta khổ sở

không nơi nương tựa, bây giờ tuổi già chỉ có thể dựa vào Đại Ca Nhi.

Hơn nữa ba năm này, Đại Ca Nhi đối xử với bà ta đúng là không tệ, mặc dù nói... So ra thì còn kém cẩn thận hơn khi nữ nhi còn tại thế, nhưng cũng ngày ngày ân cần thăm hỏi, hắn ta còn nói, chờ tương lai lấy vợ sinh con, giao đứa nhỏ cho bà ta trông, đến lúc đó bà ta cũng có thể trải qua cuộc sống ngậm kẹo đùa cháu!

Tần mẫu thấp thỏm không yên.

Lúc này Tần Đại Lâm nhìn coi như quy củ.

Chỉ là Tiêu Vân Chước lại biết rõ suy nghĩ trong lòng hắn ta.

Một lát sau, Tần mẫu mời Tiêu Vân Chước vào dùng bữa, đúng là vô cùng hào phóng chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn, Tần mẫu ngồi ở đó, trong tay còn cầm bầu rượu, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên cười với Tiêu Vân Chước.

"Đây là rượu lúc Xán Như… còn sống ủ chế, ngươi là bạn tốt của con bé, nhất định phải thử nhiều chút..." Tần mẫu bảo người rót đầy cho nàng: "Cho dù có uống say cũng không vội, ta đã chuẩn bị xong phòng và hạ nhân, sẽ hầu hạ ngươi nghỉ ngơi thật tốt."

"..." Sắc mặt Tiêu Vân Chước phức tạp nhìn bà ta.

Người này ấy à, ngu xuẩn lại ác độc.

Năm đó giúp người ngoài làm nhục nữ nhi nhà mình, bây giờ chuyện ác làm quen tay, lại càng làm thuận buồm xuôi gió.

"Chén thứ nhất này, kính Xán Như đi." Tiêu Vân Chước vẩy rượu xuống mặt đất: "Chỉ mong Xán Như có thể bình tâm trong oán niệm."

Tần mẫu giật mình trong lòng.

Tần mẫu vì để chào hỏi nàng, để cho nàng buông lỏng sự phòng bị, bản thân mình cũng nếm mấy ngụm rượu, thứ này hương vị đơn

giản, cũng không có mùi thuốc, ngược lại không có độc, chỉ là sau khi đã ngấm thì có tác dụng lớn, mấy chén vào bụng, tất nhiên sẽ say đến bất tỉnh nhân sự.

Đợi đối phương lại rót đầy rượu cho nàng, Tiêu Vân Chước nhìn màu sắc thanh tịnh, không từ chối, ngược lại uống một hơi cạn sạch.

Chỉ là sau khi rượu vào trong bụng, nàng lập tức ngơ ngơ ngác ngác, dựa vào nơi đó.

"Nhanh… đưa người vào phòng nghỉ ngơi..." Tần mẫu vội vàng nói, sau đó lại nhìn hai nha hoàn một chút, sửa lại lời nói: "Được rồi, đây là khách quý, ta tự mình đỡ nàng đi, tất cả các ngươi trở về nghỉ ngơi đi, đừng tùy tiện đi ra đi lại, để tránh quấy nhiễu khách nhân."

Chương 440

Tần mẫu có hơi bận tâm, ngộ nhỡ tiểu cô nương này say rượu tỉnh, la to thì làm sao bây giờ.

Hạ nhân bà tử trong nhà cũng không phải rất nhiều, tổng cộng bảy tám người, bình thường đều ở phòng hạ nhân, cho nên Tần mẫu lại hết sức trịnh trọng bảo bọn họ trở về.

Sau khi Tần mẫu đỡ Tiêu Vân Chước về phòng, còn tự mình khóa cửa ngoài.

Sát vách Tần gia chính là nhà của thúc thúc Tần Xán Như, bây giờ hai nhà sớm đã liền thành một, Tần Đại Lâm mặc cho Tần mẫu chuốc say Tiêu Vân Chước, bản thân mình thì đến nhà sát vách chân chính gặp người nhà đến nửa đêm canh ba mới trở về.

Đêm tối, bầu trời bao phủ một tầng sương mù màu đen, dường như đã che giấu Tần gia ở bên trong.

"Đại sư, ngài không sao chứ?" Tần Xán Như quan tâm nhìn nàng.

Tiêu Vân Chước bởi vì xuất ra âm khí nồng đậm, đều bị Tần Xán Như hấp thu, nhìn dáng vẻ quyết tuyệt của nàng ta, Tiêu Vân Chước cũng dứt khoát nói: "Cứ việc đi thôi, nếu đã muốn đi đường này, vậy thì phải làm sạch sẽ một chút, chớ có để kẻ thù của ngươi còn có khả năng còn sống."

"Vâng." Được Tiêu Vân Chước đồng ý, hai mắt Tần Xán Như trong đêm tối dường như toả ra huyết hồng quang mang.

Tiêu Vân Chước yên lặng ngồi ở đó.

Rất nhanh, cửa khóa ngoài đã bị mở ra, Tần Đại Lâm đi đến, không chỉ có như thế, phía sau hắn ta còn có thêm một người.

Tiêu Vân Chước trực tiếp tức cười.

Quả thật là ngại mệnh không đủ lớn, hai huynh đệ này chuyện giống vậy lại còn muốn làm thêm một lần! Sở dĩ năm đó lúc bọn họ làm nhục Tần Xán Như, rốt cuộc là uống rượu say? Hay là... Vốn dĩ có phần sắc tâm này, cố ý mượn rượu để làm bậy?

Hai huynh đệ giống như lại uống thêm một trận, hai người vừa tiến vào, lập tức đóng cửa lại.

Chỉ là nhìn thấy Tiêu Vân Chước ngồi ở đó, hai người giật mình: "Ngươi không say?"

Tiêu Vân Chước nhìn về phía bọn họ, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Tần Xán Như đối với hai người này vốn dĩ có oán hận nồng đậm, bây giờ lại nhìn thấy đối phương vẫn muốn bắt chước làm theo, nhất thời nhớ tới sự đau khổ của chính mình năm đó, trong nháy mắt Hồng Y nổ tung, âm phong trực tiếp hung hăng quạt tới hai người.

Nếu là quỷ hồn bình thường, chỉ là có oán niệm, nhiều nhất khiến người sống sinh chút bệnh, hoặc là lúc lạnh lúc nóng đầu choáng váng muốn nứt mà thôi.

Nhưng hôm nay bản thân oán khí của Tần Xán Như cộng thêm âm khí mà Tiêu Vân Chước đưa cho, sức mạnh kia không biết đã tăng thêm gấp bao nhiêu lần!

Tất cả ngọn nến trong phòng trong nháy mắt đều dập tắt, cảnh tượng trước mắt hai người cũng thay đổi.

Bọn họ rõ ràng đã vào phòng...

Nhưng giờ khắc này, cảm giác như đang giẫm trong một cái hang đen kịt, bốn phía hình như có thứ gì đó đang đi đi lại lại, còn phát ra những tiếng thê lương!

Bọn họ thậm chí nghi ngờ, là mình uống quá nhiều...

Nhưng lúc gương mặt của Tần Xán Như xuất hiện ở trước mắt, hai người trực tiếp hét ầm lên, vội vàng đẩy cửa ra, liều mạng chạy ra bên ngoài!

Nhưng sợi sát khí này lại trói hai người vào trong viện, khiến bọn họ không thể động đậy!

Âm khí và sát khí khiến Tần Xán Như càng trở nên đáng sợ, ngũ quan của nàng ta chảy máu, răng cũng trở nên đỏ tươi, phát ra giọng nói đã không còn giống người, móng tay thật dài, nhẹ nhàng cào lên mặt một người trong đó, một khắc sau, lại dùng sức, liều mạng huy động xuống.

"A ——" đối phương đau đến tê tâm liệt phế.

Nhưng Tần Xán Như nhìn thấy huyết khí lại càng thêm đáng sợ.

Trước đó một khắc, có lẽ nàng ta còn có chút thần trí, nhưng bây giờ bị Huyết Khí này hấp dẫn, tựa như một con thú hoang chỉ biết g.i.ế.c chóc, hai tay trực tiếp vòng qua thân thể đối phương, trong khoảnh khắc, đã moi trái tim đang đập thình thịch của đối phương ra.

"Xán Như... Xán Như ngươi tha cho ta đi!" Tần Đại Lâm nhìn thấy huynh trưởng trong nháy mắt ngã xuống, bị dọa cho ướt cả quần.

Chương 441

Năm đó tuổi trẻ không sợ, lại thêm sau khi Tần Xán Như bị quản gia và gia đình làm nhục, mới tự vẫn bỏ mình, khiến hắn ta cảm thấy, không liên quan nhiều lắm đến mình, cho nên những năm này cũng không bởi vậy mà gặp ác mộng.

Thậm chí thỉnh thoảng nhớ lại đường muội này, hắn ta thậm chí còn có chút ý động.

Đường muội dáng dấp tốt, tính cách kiên nghị còn biết làm ăn, diện mạo của nàng ta linh động, tựa như tên, giống như là ánh dương rực rỡ trên bầu trời, dường như trời sinh khác biệt với những người thô tục như bọn họ.

Cho nên hắn ta mới sinh ra lòng như thế.

Hắn ta và huynh trưởng lúc ấy đã chịu đủ dáng vẻ nàng ta toả ra ánh sáng vô tận, nhìn nàng ta bộc lộ tài năng, nhìn nàng ta thành thạo nói chuyện với những người làm ăn kia, thực sự dày vò.

Bọn họ biết, nếu không nắm chặt cơ hội, sau này có khả năng sẽ bị nàng ta ức hiếp cả một đời.

Nữ tử coi trọng trinh tiết.

Bọn họ vốn dĩ muốn tìm người khác động thủ, thế nhưng Tần Xán Như vô cùng phòng bị, duy chỉ có lần kia, chuyện xảy ra đột ngột, phải giữ người lại ở kinh thành, bọn họ mới có thể đơn độc ở chung với nàng ta.

Nên đã làm ra loại chuyện kia.

Giờ phút này, hắn ta hối hận rồi!

Hắn ta mở miệng cầu xin tha thứ, thậm chí lớn tiếng kêu la, hi vọng hạ nhân trong nhà có thể nghe thấy tiếng của hắn ta, nhưng xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hắn ta giống như bị vây trong cái

giếng cạn, xung quanh ngoại trừ màn sương mù màu đen lan tràn thì không còn gì cả.

Tần Xán Như xốc cổ của hắn ta lên, nàng ta dùng sức mạnh cực lớn, hung hăng bóp lấy hắn ta.

Nhìn huyết sắc của hắn ta tuôn ra trên mặt, nhìn trong miệng hắn ta phát ra những tiếng "xì xì", dường như oán khí mênh mông có chỗ phát tiết.

Rất nhanh, trong miệng Tần Đại Lâm tràn ra máu tươi, hai mắt trừng lớn tràn ngập sự không cam lòng.

Hai sợi âm hồn bay ra từ thân thể bọn họ.

Hai người bị chết đột ngột, cũng không trực tiếp rời đi, chỉ là cho dù đã biến thành quỷ, bọn họ cũng chỉ là tiểu quỷ, mà Tần Xán Như trước mắt, năng lượng của nàng ta giống như là một lão quỷ đã nuôi dưỡng mấy trăm năm ở cực âm, nhưng trong khoảnh khắc, đã nuốt sống hai con quỷ này hầu như không còn.

Ở trên xe ngựa bên ngoài Tần gia, Tiêu Văn Việt đã nhìn thấy.

Hắn trông thấy phía trên căn nhà này có một nữ quỷ áo đỏ tung bay, nữ quỷ này so với bất kỳ con quỷ nào cũng đáng sợ hơn, khí tức hung ác nham hiểm vô cùng to lớn, trong nháy mắt xuất hiện, vốn dĩ đám tiểu quỷ bình thường đang phiêu đãng ở con ngõ nhỏ gần đó gần như bị dọa lập tức trốn đi, không thấy một con nào.

Mặt mũi hung dữ, tóc dài phấp phới, hai tay chính là thanh đao dài.

"Làm sao ta mơ hồ nhìn thấy… phía trên Tần gia đen kịt đến vậy?" Hoắc Kiệt cảm thấy vô cùng bất an, người đã nổi da gà.

Huynh đệ nhà họ Tần đã ở dưới tuyệt trận mà Tần Xán Như bố trí.

Mộc bài này tựa như mắt trận, Tần gia chính là trận địa, Tiêu Vân Chước thì là khống chế cái này trong pháp trận cờ xí.

Cũng bởi vậy huynh đệ họ Tần có thể tiếp xúc với Tần Xán Như.

Nhưng Hoắc Kiệt ở bên ngoài chuyện này, cho nên chỉ có thể cảm nhận được hôm nay khí trời vô cùng không tầm thường, cát bay đá chạy, thậm chí còn có một sợi gió yêu ma thổi qua Tần gia, thậm chí còn muốn bay cả nóc nhà Tần gia.

Tiêu Văn Việt trực tiếp nắm lấy cánh tay Hoắc Kiệt, nắm không buông.

Hắn có thể quen... Muội muội có thể, hắn... Cũng nhất định có thể.

Chỉ là hắn không hiểu, thân thể này của hắn rõ ràng rất yếu, nếu như lúc trước nhận kích thích lớn như vậy, đã sớm choáng rồi, vì sao hiện tại còn có thể chống đỡ như thế...

"Muội muội ta... Đúng thật là khó lường." Hắn nghiến răng nghiến lợi, tâm tình phức tạp đến cực hạn.

Nữ quỷ đó có thể lợi hại như vậy, chắc chắn là bởi vì Tiêu Vân Chước.

Bây giờ hắn mới biết, muội muội này của hắn may mà thiện tâm, nếu như là người độc ác, thiên hạ này ác quỷ đã mọc lan tràn khắp nơi từ lâu rồi!

Hơn nữa, cho tới nay, hắn cảm thấy là phụ thân, huynh trưởng còn có hắn đang chiếu cố nàng, nhường nhịn nàng, hiện tại mới hiểu được, là nàng đang dễ dàng tha thứ cho mấy người bọn hắn...

Chương 442

Hoắc Kiệt vốn không sợ, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Văn Việt sợ đến như thế, trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi, cẩn thận nhìn về phía bên kia, gió lạnh thổi tới từng đợt khiến hắn phải run rẩy.

Một lúc sau, hình như gió yếu hơn một chút.

Trong sân Tần gia, hai t.h.i t.h.ể nằm đó, m.á.u tươi chảy đầy đất.

Sương mù dày đặc tản đi một chút, mọi thứ dường như yên tĩnh trở lại, chỉ có Tiêu Vân Chước biết mọi chuyện chẳng qua chỉ vừa mới bắt đầu.

Trong phòng Tần mẫu, cửa sổ cứ đập rầm rầm liền hồi, bà ta đứng ngồi không yên. Thấy bên ngoài gió đã ngừng thổi, bà ta liền khoác thêm y phục cẩn thận bước ra khách phòng ở bên này, muốn nghe xem thử có động tĩnh gì không.

Tuy nhiên, khi đi ngang qua sân, dưới ánh sáng của đèn lồng chiếu rọi, lại trông thấy thảm trạng của hai huynh đệ kia.

“A! Chết người! Chết người rồi!” Tần mẫu ném đèn lồng đi, quay đầu bỏ chạy nhưng lại ngã nhào xuống đất.

Hai huynh đệ kia c.h.ế.t rất thảm.

Huyết nhục đều không hoàn chỉnh, bộ dáng như thể c.h.ế.t không nhắm mắt. Bộ dáng đáng sợ kia cùng với mùi m.á.u nồng nặc khiến cho Tần mẫu sợ gần chết.

Khi Tần mẫu còn đang cho rằng hung thủ g.i.ế.c người này nhất định là Tiêu cô nương mới đến làm khách thì Tần Xán Như lại xuất hiện.

Nàng ấy lơ lửng trước mặt bà ta, hai tay ôm lấy khuôn mặt mẫu thân của mình.

“Xán, Xán Như…” Tần mẫu gần như ngất xỉu, nhưng chẳng biết sao vẫn còn tỉnh táo.

“Mẫu thân…” Giọng Tần Xán Như vừa mờ mịt vừa âm trầm.

Tần mẫu sợ hãi vội vàng bò về phía phòng Tiêu Vân Chước. Hai tay bà ta cọ xát trên mặt đất, nhuốm đầy vết m.á.u của hai huynh đệ kia, toàn thân bẩn thỉu vô cùng.

Tần Xán Như cũng không ngăn cản.

Bây giờ nàng ấy chỉ là một lệ quỷ đã mất đi thần trí, phảng phất như lúc này chỉ đang mờ mịt nhìn theo mẫu thân thân sinh của mình, dáng vẻ như mang theo mấy phần nghiền ngẫm và phóng túng, ai cũng không biết bước tiếp theo nàng ấy sẽ làm gì.

Tần mẫu dùng hết sức lao tới mở cửa, bước nhanh vào rồi vội vàng đóng cửa lại.

“Tiêu, Tiêu Tiêu…Tiêu cô nương…bọn đại ca nhi c.h.ế.t rồi! Tại sao lại như vậy được? Ngươi có nhìn thấy Xán Như không? Xán Như, Xán Như trở về rồi!” Gương mặt già nua của Tần mẫu run rẩy.

Trong phòng Tiêu Vân Chước vẫn bình tĩnh an nhiên, thậm chí còn bất thình lình mỉm cười với Tần mẫu.

Tần mẫu chợt cảm thấy có gì đó không đúng!

Quá quỷ dị!

“Ngươi…Ngươi là người hay là quỷ!” Tần mẫu hét lên.

“Vừa nãy khi bá mẫu rót rượu cho ta còn thân thiết lắm mà, không biết…năm đó khi ngươi bắt nha hoàn của Xán Như lại đưa cho thúc phụ thì có phải sắc mặt cũng như thế hay không?”

“Cái…cái gì?” Tần mẫu ngơ ngác, sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi vốn có một con đường sống…” Tiêu Vân Chước thờ ơ nhìn

bà ta: “Chỉ cần ngươi cho nàng ấy một con đường sống thì ngươi liền có thể sống sót…Chỉ tiếc, ngươi là mẫu thân mà lại ngoan độc hơn bất cứ người nào khác.”

“Rốt cuộc thì ngươi là ai…” Tần mẫu sợ đến mức không biết phải làm sao, vội vàng vỗ mạnh vào má, hy vọng rằng đây chỉ là một giấc mộng, rằng bà ta có thể nhanh chóng tỉnh lại!

Nhưng mà rất đau.

Vô cùng tỉnh táo, không cách nào tỉnh lại được.

Đúng lúc Tần mẫu chưa biết phải làm sao thì Tần Xán Như bay đến sau lưng bà ta: “Mẫu thân…thay nữ nhi báo thù đi…”

Tần mẫu còn chưa kịp phản ứng thì giây phút tiếp theo, Tần Xán Như đã nhập vào trong thân thể bà ta.

Đôi mắt bà ta trống rỗng vô hồn bước ra ngoài, tìm được một con dao. Tần Xán Như bám ở trên người Tần mẫu ngồi xổm ở bên cạnh thi thể, từng đao từng đao cắm thẳng xuống, sau khi phát tiết hết oán hận liền đi sang nhà bên cạnh.

Ngay khi cánh cửa nhỏ dùng chung của hai nhà mở ra, trong bóng tối, “Tần mẫu” bước từng bước đến một căn phòng.

Hai năm nay Tần gia thúc thúc sống vô cùng sung sướng, phu thê hai người cùng nhau lên kế hoạch cho mọi việc, bây giờ lại có thể ngủ ngon lành ở trong nhà. “Tần mẫu” vừa mở cửa, Tần thúc thúc trông thấy bà ta lập tức không vui.

Chương 443

“Đại tẩu, đêm hôm khuya khoắt ngươi đến phòng ta làm gì? Bị điên rồi phải không?” Tần nhị thúc vô cùng chán ghét nói.

Ông ta giữ đại tẩu lại chẳng qua chỉ là để bịt miệng mấy tộc nhân khác, bằng không thì đã đuổi bà ta ra ngoài từ lâu rồi.

“Nhị thúc…Nhị thúc, tại sao ngươi lại dùng lá bùa màu vàng để trấn áp ta? Ngươi có biết lá bùa vàng kia thiêu đốt ta cả đêm lẫn ngày không hả?” “Tần mẫu” nói, ánh sáng sắc lạnh trong tay lóe lên, lập tức nhào tới.

Tần nhị thúc hoảng sợ, lập tức ngăn cản.

Lại không ngờ sức lực của người trước mặt mình mạnh như núi, ông ta hoàn toàn không thể ngăn cản nổi!

Phụ nhân bên cạnh hoảng sợ, liên tục hét lên, nhưng cũng không thể trốn thoát.

Cuối cùng Tần nhị thúc vẫn không thể chống lại được lưỡi d.a.o kia, hắn tận mắt nhìn thấy lưỡi d.a.o kia đ.â.m sâu vào trong n.g.ự.c mình, sau đó hết nhát này đến nhát khác, ông ta và phụ nhân ở bên cạnh nhanh chóng mất mạng.

Năm đó lúc Tần nhị thúc muốn chọn người làm nhục Tần Xán Như, vì lợi ích của mình nên đương nhiên không dám chọn người quá thành thật, sợ không kín miệng nên quản sự và hạ nhân được chọn đều là người của Tần phụ, là người hầu đã ký văn tự bán đứt trong nhà này.

Tần Xán Như mượn thân thể của Tần mẫu, nhanh chóng tìm được bọn hắn, lại bắt đầu ra tay như trước.

Động tĩnh của nàng ấy quá lớn nên trong viện của Tần nhị thúc liên tục vang lên những âm thanh hoảng loạn, tuy nhiên đã bị lớp sương mù dày đặc bao phủ nên người bên ngoài căn bản không thể

nghe thấy gì.

Tiêu Vân Chước và Tần Xán Như có mối liên hệ âm khí nên bất cứ lúc nào nàng cũng có thể cảm nhận được tình trạng của nàng ấy, một khi quỷ hồn này chuẩn bị làm tổn thương người vô tội thì nàng sẽ lập tức thu nàng ấy lại.

Tần Xán Như g.i.ế.c người xong lại từng bước trở về.

Nàng ấy quay về viện tử của Tần mẫu.

“Đều là một lũ người đáng chết…Bọn hắn như vậy, mà ngươi cũng thế…Ha ha…” Giọng nói của nàng ấy cuồng loạn, lưỡi d.a.o sắc bén trong tay cắm thẳng vào cơ thể Tần mẫu, cảm nhận được huyết dịch lưu động.

Tần mẫu không muốn chết, nhưng bà ta không thể khống chế được con d.a.o trong tay mình, chỉ có thể cảm nhận được cái c.h.ế.t đang từ từ đến gần.

Thậm chí trong nháy mắt khi hồn phách bà ta rời khỏi cơ thể, còn chưa kịp trốn thoát đã bị Tần Xán Như ăn sạch.

Trên bầu trời vang lên một tiếng ầm yếu ớt.

Khi Tiêu Vân Chước đi tới, Tần mẫu đã c.h.ế.t rồi.

Tần Xán Như đã mất đi hình dáng ban đầu, nàng ấy quay đầu lại nhìn Tiêu Vân Chước, phảng phất như đã quên hết tất cả, gầm lên một tiếng giống như dã thú gào thét, lại tấn công về phía nàng.

Tiêu Vân Chước biết Tần Xán Như đã liên tiếp nuốt chửng mấy quỷ hồn, lại dính quá nhiều huyết sắc nên một khi đã oán hận thì sẽ không thể kiềm chế được mình.

Nàng dứt khoát đánh ra mấy lá bùa liên tiếp.

Qua một lúc lâu, Tần Xán Như không thể giãy dụa được, dường như đã tỉnh táo lại một chút. Nàng ấy nhìn Tiêu Vân Chước, khóe miệng hiện lên một nụ cười, sau đó liền tiêu tán, chỉ còn lại một

luồng sát khí tản ra bốn phía, lại rơi xuống mấy tòa nhà xung quanh.

Tiêu Vân Chước hiểu rõ, nàng ấy hận rất nhiều người, ngoại trừ những người trực tiếp hãm hại nàng thì còn có rất nhiều tộc nhân khác.

Những người kia có thể không biết toàn bộ chân tướng.

Nhưng bọn hắn lại dung túng, trơ mắt nhìn Tần nhị thúc gả nàng cho gã vô lại. Những người kia đều nhìn chằm chằm gia sản của nàng, cũng vui vẻ khi nhìn thấy kết cục của nàng.

Trong mắt Tần Xán Như, những trưởng bối kia ai nấy đều tham lam, nhưng nàng ấy lại không thể một mẻ hốt gọn, liền xem như tội lỗi của bọn hắn không đáng chết…

Nhưng nếu như hoàn toàn buông tha thì lại không cam lòng.

Bởi vậy nàng ấy lưu lại một luồng sát khí không lớn, sẽ không gây tổn hại đến tính mạng của bọn hắn nhưng cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định, ít nhất là trong vòng mười năm, Tần gia không còn vận may.

Tần Xán Như biến mất, làn sương mù mà đen cũng tản ra.

Bên trong Tần gia đã trở lại yên tĩnh.

Mà bọn hạ nhân của nhị phòng Tần gia đã sợ đến hai chân run rẩy, có mấy người muốn mở cửa chạy ra nhưng cánh cửa kia dường như bị đóng kín lại, không thể nào mở ra được.

Đến khi trời đã gần sáng, cánh cửa mới hoàn toàn buông lỏng, cuối cùng bọn hắn mới xông được ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng la hét vang dội khắp các con đường ngõ hẻm.

Chương 444

Dáng vẻ hoảng hốt chạy nháo nhào khiến cho những người xung quanh phải nhìn lại với vẻ đầy khó hiểu.

“Giết người! Đại phu nhân điên rồi, bà ta g.i.ế.c người rồi!” Hạ nhân trong nhà Tần nhị thúc bị dọa sợ đái ra quần, nhìn thấy bóng người bên ngoài giống như thấy cọng rơm cứu mạng, há miệng run rẩy nói.

Hàng xóm nghe vậy đều khẽ kinh ngạc rồi lại hoài nghi: “Lưu thị g.i.ế.c người? Có phải ngươi nằm mơ rồi không?”

Có ai mà không biết Lưu thị này là người nhu nhược nhất.

Khi trượng phu vẫn còn tại thế, bà ta không dám nói một lời.

Có lẽ bởi vì không sinh được nhi tử cho nên nói chuyện cũng không dám nói to. Về sau trượng phu bà ta liên tiếp nạp thiếp, qua ba bốn năm mà vẫn không có thêm hài tử nên bà ta mới yên tâm hơn được một chút.

Nhưng cũng không được mấy năm tốt lành thì Tần đại gia qua đời, khuê nữ bà ta cũng chết, bây giờ bà ta sống dựa vào con thừa tự, thái độ đối với Đại ca nhi giống như là nhi tử ruột thịt của mình. Tính tình người này cũng tốt, cho dù năm đó nữ nhi ruột thịt bị gã vô lại chà đạp thì cũng không hề nổi điên, gặp chuyện chỉ khóc sướt mướt, toàn bộ mọi chuyện trong nhà đều nhờ tiểu thúc tử cho ý kiến.

Nói bà ta g.i.ế.c người, bà ta dám g.i.ế.c ai?

“Thật mà! Chúng ta tận mắt nhìn thấy! Bà ta…bà ta g.i.ế.c người đỏ cả mắt, cả người, cả tay đều bê bết máu! Giết Vương quản sự và Tôn Thiết Trụ.” Rất nhanh lại có người ở bên ngoài kêu khóc nói.

Dáng vẻ này cũng không giống như đang nói dối.

Đám người có chút bất an, tụ tập lại rồi hồi hộp đi về phía căn nhà của Tần nhị thúc để tìm hiểu xem sao.

Vừa bước vào trong, trước tiên bọn họ đi tới nhà chính để tìm hai phu thê Tần nhị thúc. Tuy nhiên, khi vừa đẩy cửa ra thì đã thấy m.á.u tươi chảy đầy đất, mùi m.á.u tươi khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Mà hai phu thê kia bây giờ đã bị c.h.é.m ở trên giường, toàn thân không có một chỗ nào là còn lành lặn…

“Ọe…” Đám người lập tức nôn mửa.

“Mau! Đều cầm vũ khí đi bắt người…” Lúc này, thân tộc Tần gia vội vàng tụ tập lại, gọi mấy nam đinh đang có mặt, chuẩn bị đi sang nhà bên cạnh bắt Tần Lưu thị.

Đây chính là g.i.ế.c người đấy, hơn nữa lại còn xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Đám người tập trung lại, một phần đi bằng cửa chính, một phần lại đi từ cửa nhỏ xuyên từ nhà nhị phòng qua. Người vào từ cửa chính gặp đám hạ nhân của đại phòng Tần gia đang khóc lóc bỏ chạy, ánh mắt ai nấy cũng cực kỳ hoảng sợ.

Mọi người đều có dự cảm không tốt: “Vừa nãy không thấy hai huynh đệ kia…Chẳng lẽ bọn hắn đã…”

Hạ nhân Tần gia khóc nói: “Chúng ta không biết…không biết cái gì cả…Đêm qua trong nhà có khách quý tới thăm, phu nhân sợ chúng ta quấy rầy khách nhân nên đã yêu cầu tất cả chúng ta quay về nghỉ ngơi. Vừa nãy chúng ta nghe thấy tiếng hét nên đều thức dậy đi tìm phu nhân, ai ngờ…phu nhân đã c.h.ế.t rồi! Còn nữa, hai vị thiếu gia…cũng c.h.ế.t luôn! Chúng ta thật sự không biết gì hết, tối hôm qua…gió rất to, chúng ta không nghe thấy gì cả, không…”

Lời này vừa nói ra, hàng xóm và thân tộc Tần gia đều sửng sốt.

Bọn họ vội vàng xông vào, quả thật thấy Tần mẫu đang nằm ở trong viện.

Chỉ thấy bà ta ngã xuống bên cạnh chiếc xích đu ở trong viện, trên tay còn cầm một con d.a.o sắc bén, mà cổ đã bị lưỡi d.a.o cắt đứt, c.h.ế.t từ lâu rồi.

Một nhóm người khác thì được hạ nhận dẫn tới khách viện ở bên cạnh.

Hai huynh đệ…cũng c.h.ế.t cực kỳ thảm thiết giống như Tần nhị thúc.

Nhất là Tần đại ca, trái tim bị móc ra.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh ngạc đến ngây người, ngay cả dũng khí để khóc lóc cũng không có, ai nấy chân đều nhũn ra, quả thực không thể tin được những thứ đang xảy ra ngay trước mắt mình.

Đúng lúc này, Tiêu Vân Chước mở cửa ra.

Đột nhiên nhìn thấy có người từ trong nhà đi ra, đám người liên tiếp lùi về phía sau: "Ngươi…ngươi là ai?!"

"Đây là bằng hữu của tiểu thư chúng ta, hôm qua phu nhân mời nàng ấy đến nhà làm khách. Hôm qua phu nhân còn đặc biệt mang rượu cay ra mời cô nương này uống rượu. Vị cô nương này vừa uống một chén đã say, phu nhân sợ chúng ta chăm sóc nàng ấy không chu toàn nên tự mình đỡ nàng ấy đến phòng cho khách…"

Chương 445

Nghe nói như vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Các ngươi thấy tận mắt là nàng ấy uống say sao?” Chỉ có mấy người còn hơi không yên lòng.

“Đúng vậy, rượu kia lấy ra từ chỗ thiếu gia, là Vong Xuân Tửu. Trước kia khi thiếu gia nói chuyện làm ăn với khách nhân cũng thường dùng, chúng ta đều biết…” Hạ nhân vội vàng nói.

Loại rượu Vong Xuân Tửu này rất mạnh, tiểu cô nương này đêm qua uống cả một chén đầy, không có lý nào lại không say.

Tiêu Vân Chước nhìn lướt qua t.h.i t.h.ể trên mặt đất, lại nhìn đám người, suy nghĩ một chút, vẫn giả vờ kinh ngạc nói: “Người c.h.ế.t rồi sao? Tại sao lại như vậy chứ?”

“…” Đám người ngơ ngác nhìn nàng.

Bộ dáng này thật sự không giống như hoàn toàn không biết.

Quá bình tĩnh.

Tiêu Vân Chước vốn có thể rời đi trước khi trời sáng, nhưng cho dù nàng đi thì Hoắc lục thúc cũng có thể điều tra ra được nàng. Đến lúc đó nàng càng không có lý nên nàng liền đàng hoàng ngồi đợi ở trên trong, không hề hoang mang rối loạn.

“Đêm qua ta uống quá nhiều nên hơi say. Ta mơ hồ nhìn thầy Tần bá mẫu cầm d.a.o chĩa vào hai huynh đệ đang nằm trên đất, ta còn tưởng rằng mình hoa mắt hay là gặp ác mộng nữa chứ, hóa ra là thật.” Tiêu Vân Chước nói.

Trong mắt Tiêu Vân Chước có vẻ nghiêm túc, lại nói tiếp: “Ta là bằng hữu của Xán Như, đến đây để thăm bá mẫu. Hôm qua bá mẫu có uống mấy ngụm rượu, sau khi đưa ta tới phòng cho khách rồi nói chuyện phiếm với ta mấy câu. Không biết có phải bởi vì ta

không mà thấy bà ấy có vẻ sầu não, hay là bởi vì say rượu mà bà ấy lại nói mấy lời lung tung nữa…"

"Bà ấy nói rằng năm đó khi Xán Như ra ngoài bàn chuyện làm ăn với hai vị huynh trưởng, trên đường trở về lại bị bọn hắn làm nhục. Hai kẻ súc sinh này thậm chí còn ném nàng ấy lại giữa đường, thế nên nàng ấy mới bị gã vô lại kia bắt được. Sau đó Tần nhị thúc vì bảo vệ nhi tử của mình mà ép buộc Xán Như phải gả cho gả vô lại kia. Thấy Xán Như không chịu thỏa hiệp, ông ta thậm chí còn hại nha hoàn của Xán Như, lại gọi một quản sự và người hầu đến, làm nhục nàng ấy ngay trong đêm trước khi xuất giá. Vậy nên trên đường xuất giá, Xán Như sau khi đi ngang qua địa điểm trước đó nàng ấy bị làm nhục mới uống thuốc độc tự sát…"

Tiêu Vân Chước kể lại những chuyện xảy ra lúc trước cho những thân tộc này nghe.

Nàng nói hơi nhanh, chờ đến khi bọn họ kịp phản ứng thì Tiêu Vân Chước đã nói xong rồi.

Ở đây ngoại trừ thân tộc thì còn có mấy người hàng xóm đến xem náo nhiệt.

Giết người thì chắc chắn sẽ nhiều người biết, bởi vậy phải nhân cơ hội này nói rõ những chuyện mà Tần nhị thúc giấu diếm cho mọi người cùng nghe.

Đám người ai nấy đều ngơ ngác, khuôn mặt già nua của tộc trưởng Tần gia cũng sợ đến trắng bệch: "Không thể nào…Sao có thể thế được! Rõ ràng là gã vô lại kia làm nhục nha đầu Xán Như!"

"Năm đó Tần bá mẫu giúp Tần gia nhị thúc giấu diếm chuyện này, thẹn với Xán Như. Nhưng hôm qua sau khi gặp ta, không biết là vì nhớ nữ nhi hay là bởi vì oan hồn Xán Như quấy phá mà lại đột nhiên nói ra những sự thật này, thậm chí càng nói càng tức giận. Sau đó ta hoa mắt chóng mặt ngủ thiếp đi, lại không ngờ rằng Tần bá mẫu lại vì Xán Như mà báo thù, nhất định là bà ấy…hối hận vì chuyện năm đó!"

"…" Lời này, bọn họ đều không tin.

Nhưng nếu không phải là như vậy thì tại sao Tần mẫu lại muốn g.i.ế.c người?!

Một người từ trước đến nay vẫn luôn hèn nhát trốn tránh, nếu không phải bị kích thích mạnh mẽ thì sẽ không dám g.i.ế.c người như vậy!

“Ta nhớ ra rồi! Lúc Xán Như vừa qua đời, ta sợ bà ấy nghĩ quẩn nên cố tình đến khuyên nhủ, nhưng vừa nhắc tới Xán Như thì ánh mắt Lưu thị lấp lóe như thể đang giấu diếm điều gì đó…” Lập tức có người hàng xóm bắt đầu nghi ngờ

Chương 446

Có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, vừa nhắc tới chuyện cũ, mọi người vừa phái người đi báo quan vừa bắt đầu suy đoán nguyên nhân dẫn tới chuyện này.

“Cũng có lý, hài tử duy nhất c.h.ế.t đi, cho dù không khóc bảy ngày bảy đêm thì cũng phải đau khổ đến mức không dậy nổi. Nhưng lúc đó sau khi Xán Như xảy ra chuyện, thấy Lưu thị có vẻ rất hốt hoảng…”

“Ta tận mắt nhìn thấy trên quan tài của Xán Như có vẽ thứ gì đó, nhìn qua giống như là lá bùa vậy, nói không chừng là dùng để trấn áp quỷ hồn. Lúc ấy trên linh đường cũng dán lá bùa như vậy…nói là bởi vì nàng mặc áo đỏ tự sát là điềm xấu, vậy chẳng lẽ là lừa người à? Kỳ thật là sợ Xán Như tác quái phải không?”

“…”

Tần gia thân tộc thì ngược lại, càng hy vọng hung thủ g.i.ế.c người chính là cô nương xa lạ trước mặt!

Dù sao chuyện này nếu truyền ra thì danh dự của cả tộc sẽ bị hủy, cũng có ảnh hưởng đến việc làm ăn của bọn họ. Sau này mấy hài tử muốn thành thân gả chồng thì nói không chừng lựa chọn cũng sẽ phải thấp hơn mấy phần!

Nhưng tiểu cô nương này…nhìn thì có vẻ rất trẻ!

Trên khuôn mặt trắng nõn là đôi mắt sạch sẽ vô tội, mà trên người nàng ấy cũng sạch sẽ không hề có chút bụi bẩn nào.

Nhìn thế nào cũng không giống người có thể g.i.ế.c người.

Chẳng bao lâu sau, người của nha môn tới.

Đây là một vụ án lớn.

Sau khi Hoắc Tuân tới, Tiêu Văn Việt và Hoắc Kiệt lúc này mới xuống xe đến gặp Tiêu Vân Chước. Lúc này hai người nhìn Tiêu Vân Chước bằng ánh mắt phức tạp, sắc mặt cứng đờ.

Hoắc lục thúc nhìn ba người này, trong đầu hiện lên ba dấu chấm hỏi thật lớn.

“Tại sao các ngươi lại ở chỗ này?” Hoắc lục thúc cực kỳ khó hiểu.

Kỳ thật nếu Tiêu Vân Chước ở chỗ này cũng có thể hiểu được, dù sao người này cho tới bây giờ chưa từng an phận, ông ấy cũng quen rồi, nhưng tại sao lại có cháu trai của ông ấy và Tiêu Văn Việt cũng ở đây?

“…” Vẻ mặt hai người phức tạp, một lời khó nói hết.

Tiêu Văn Việt lại nhìn hai tòa nhà lớn này.

Vô cùng sạch sẽ, đã c.h.ế.t mấy người mà hoàn toàn không thấy hồn phách nào hết, ngay cả những quỷ hồn bên ngoài cũng không dám tới gần…

“Lục thúc…Cháu chỉ là…dẫn tiểu đệ biểu muội ra ngoài đi loanh quanh thôi…” Da đầu Hoắc Kiệt tê dại: “Biểu muội tới đây làm khách, hai chúng ta không tiện đi vào nên ở bên ngoài canh chừng, không nghĩ tới lại…xảy ra chuyện…”

Hắn nhìn thấy! Nhìn thấy một nửa!

Gió tà và sương đen gần như nhấn chìm cả hai tòa nhà này!

Hắn còn hỏi Tiêu Văn Việt, Tiêu Văn Việt nói có nữ quỷ đang g.i.ế.c người, lại đang cắn nuốt các quỷ hồn khác! Thực sự quá đáng sợ!

Bầu không khí đêm hôm qua quả thật làm cho người ta không rét mà run, con ngựa cũng bồn chồn không yên! Cảnh tượng quỷ dị như vậy căn bản không giống bình thường, giờ hắn vừa nghe thấy Tiêu Vân Chước nhắc đến Tần Xán Như, trong lòng đã hoàn toàn xác định, chính là nữ quỷ quấy phá, g.i.ế.c người báo thù!

Thế nhưng hắn lại không dám nói điều này với lục thúc!

Đã nhiều năm đọc sách thánh hiền như vậy…nếu miệng đầy yêu ma quỷ quái cũng rất khó coi.

Hoắc lục thúc bất đắc dĩ bảo ba người đứng sang một bên, sau đó bắt đầu nghiêm túc dò xét hiện trường.

Rất đẫm máu, rất đáng sợ.

Mấy năm nay Hoắc lục thúc quản lý đủ chuyện lớn nhỏ trong kinh thành, cũng giải quyết không ít vụ án, án g.i.ế.c người đoạt mệnh cũng nhiều, nhưng g.i.ế.c người dứt khoát đẫm m.á.u thế này lại chỉ có một.

Hắn khoảng chừng ba mươi tuổi, cũng xuất thân từ người đọc sách, nhìn thấy cảnh tượng kia vẻ mặt cũng suy sụp, cũng phải nôn mấy lần.

“Một vị phụ nhân sao lại có sức lực lớn để bóp nát cổ người khác như vậy, thậm chí còn móc cả tim ra…” Vụ án này rất quỷ dị, chỉ sợ cũng phải cùng Hình bộ bên kia hợp tác phá án.

“Lục thúc, nếu như Xán Như c.h.ế.t có oán hận, oán khí quấy phá nên Tần mẫu mới phát điên. Con người một kia điên cuồng rồi thì tự nhiên sẽ có những sức mạnh mà không ai có thể lý giải được.” Tiêu Vân Chước nhìn thấy vẻ mặt phiền muộn của ông ấy, cố gắng thay ông ấy đưa ra những lời giải thích hợp lý.

“…” Hoắc lục thúc nhìn nàng chằm chằm: “Rốt cuộc thì cháu ở chỗ này làm gì hả?”

“Cháu cảm giác ở đâu có oán khí thì sẽ tới để siêu độ.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Chương 447

“Siêu độ như thế đó à? Một đêm chết mấy mạng người. Rốt cuộc cháu là Phật sống hay là vua của địa ngục?” Hoắc lục thúc đau đầu, những vụ án mà nha đầu này dính vào trước kia đều coi như giúp ông ấy một tay, để ông ấy chỉ trong một thời gian cực ngắn biết rõ chân tướng.

Nhưng quá trình tra án trước đây không hề bạo lực như vậy!

“Siêu độ, ngài nhìn là chết mấy người, nhưng liệu nếu như cháu không xuất hiện thì tương lai còn chết nhiều người hơn nữa thì sao? Hơn nữa, mấy người chết ở đây đều là đáng chết cả…Biểu thúc ngài làm quan lâu như vậy rồi, chẳng lẽ ngài chưa từng nghe nói về những chuyện lạ không thể giải thích được sao?” Tiêu Vân Chước chỉ vào những thi thể phủ vải trắng nằm trên mặt đất: “Làm nhục đường muội chính là phải chịu lăng trì, ngũ mã phanh thây cũng không quá đáng. Bây giờ bị nữ quỷ đòi mạng, cũng là bọn hắn đáng đời.”

Tiêu Vân Chước rất nghiêm túc với những lời mình nói.

Oán khí của Tần Xán Như rất lớn, nếu không phải gặp được nàng thì tương lai có lẽ sẽ trở thành một đại quỷ ở gần Hoa Thần Pha. Đến lúc đó, phàm là người bước vào địa giới của nàng ấy thì dù là người tốt hay người xấu đều sẽ phải chịu tai vạ bất ngờ.

Cho nên, ai dám nói chuyện nàng làm không phải là chuyện tốt.

Sắc mặt Hoắc Tuân rất nghiêm túc.

Mấy năm đầu ông ấy không làm quan ở kinh thành mà ra ngoại thành làm Huyện lệnh trong ba năm. Lúc đó…cũng quả thật là ông ấy đã được chứng kiến những chuyện quỷ dị khó có thể diễn ta bằng lời.

Lúc bấy giờ có một thôn hẻo lánh, không hiểu sao mà liên tục có người chết bất đắc kỳ tử.

Lúc đầu còn tưởng rằng là do ôn dịch, mấy đại phu đã đến kiểm tra xem thử nhưng không hề phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Về sau, sau khi điều tra cẩn thận, ông ấy phát hiện ra trong thôn này có một số tập tục không tốt…Bởi vậy rất nhiều người đều cho rằng đó là do oán quỷ đòi mạng.

Vùng đó mấy năm trước có xảy ra mấy trận lũ lụt, trong khi các thôn khác đều thành thật nghe lời quan phủ, hàng năm đều phái tráng đinh trong thôn đào mương xây đập, có sự chuẩn bị từ trước, duy chỉ có thôn kia lại không đồng ý.

Những người ở đó ngoan cố ương ngạnh, cứ nói rằng phong thủy do tổ tông để lại không được động tới, nói rằng mảnh đất của bọn hắn là bảo địa, một kia đào mương sẽ phá vỡ phong thủy. Quan phủ phái người ra mặt thì từng nhà trong đó đều vác cuốc ra chống lại, mấy đời Huyện lệnh tiền nhiệm đều không có cách nào, chỉ có thể để mặc bọn hắn.

Mà phong tục của thôn này cũng khác so với những thôn khác. Về sau ông ấy mới biết được, cứ cách vài năm thôn này lại chọn người còn sống mang ra hiến tế cho Vũ Thần, hy vọng Vũ Thần bớt giận, mà người bị hiến tế này đương nhiên không phải là tráng đinh trong thôn, chỉ có thể là nữ tử hoặc hài đồng.

Không biết có phải do làm quá nhiều chuyện ác hay không mà trong thôn bắt đầu liên tục xảy ra vấn đề.

Về sau nam đinh trong thôn lần lượt chết đi, dần dần, những người có thể chạy được đều chạy hết.

Ông ấy cũng đã từng tới thôn kia, thậm chí còn ở lại đó một đêm để điều tra. Cảm giác lúc đó…rất kỳ lạ, nhất là vào ban đêm, thường xuyên có ma trơi lơ lửng, ngay cả khi ông ấy ngủ thiếp đi cũng dễ bị ác mộng làm cho thức giấc, vô cùng kỳ quái.

Hoắc Tuân lại nhìn Tần gia này…

Giữa ban ngày ban mặt, mặt trời chiếu sáng, nhìn qua chẳng có gì

bất thường cả.

Nhưng mấy hạ nhân này đều nói rằng đêm qua cuồng phong gào thét, sương đen tràn ngập, còn nói rằng sắc mặt Tần mẫu trông rất quỷ dị, không nghe lời ai hết, giống như một cuồng ma khát máu vậy…

Mọi người đều nói như vậy cả.

Nhưng…rõ ràng đêm qua ông ấy còn ngắm trăng, mà thời tiết cũng rất đẹp, không hề có gió cũng không có sương mù.

Ngoài ra, ngỗ tác cũng đã kiểm tra rất kỹ, từ góc độ vết thương của Tần mẫu mà nói thì chính là do bà ta ra tay, chỉ là không biết tại sao bà ta có thể chịu đựng được cơn đau dữ dội, ra tay nặng như vậy thôi…

Đương nhiên, tối qua Tần mẫu có uống rượu, có lẽ cũng có tác dụng giảm bớt cảm giác đau đớn một chút…

Chương 448

Đầu óc Hoắc lục thúc hỗn loạn.

Tần gia cô nương này năm đó bị ép gả cho gã vô lại rồi tự sát, sau đó, chính ông ấy ra lệnh cấm không cho phép mộ bia của Tần cô nương ghi tên theo dòng họ gã vô lại kia, đồng thời muốn gã vô lại kia phải trả giá bằng mạng sống của hắn.

Chẳng qua lúc đó ông ấy cũng không ngờ rằng cái c.h.ế.t của Tần cô nương còn có nguyên nhân khác.

Lúc này tâm tình Hoắc lục thúc rất phức tạp, khoan dung nói với Tiêu Vân Chước: "Ta sẽ ghi nhớ giả thiết nữ quỷ đòi mạng mà cháu nói, chỉ là đối mặt với mọi người thì cháu phải biết chừng mực, không thể nói lung tung ra ngoài được."

"Cháu biết, cho nên mới nói là Tần mẫu báo thù cho nữ nhi." Tiêu Vân Chước gật đầu.

Oán khí của Tần Xán Như lớn như vậy, muốn g.i.ế.c người là rất dễ dàng. Sở dĩ phải nhập vào thân xác Tần mẫu là bởi vì muốn đảm bảo rằng phải có người chịu trách nhiệm cho tội ác lớn thế này.

Hoắc lục thúc thở dài, sau đó nhìn sang Hoắc Kiệt: "Cháu đi theo ta qua đây."

So với Tiêu Vân Chước và Tiêu Văn Việt thì đương nhiên Hoắc lục thúc càng tin tưởng đứa cháu luôn trung thực đàng hoàng của nhà mình hơn.

Hoắc Kiệt ngoan ngoãn đi theo ông ấy sang một bên.

Hoắc lục thúc hỏi: "Đêm qua cháu thấy gì, nghe được gì?"

Vẻ mặt Hoắc Kiệt phức tạp: "Lục thúc, ngài vẫn nên tin lời biểu muội đi. Nàng thực sự là người thông âm dương hiểu quỷ thần,

ngài nhìn Văn Việt biểu đệ bên kia đi, hắn sợ hãi cả đêm, bây giờ mặt vẫn còn trắng bệch không ra hình ra dạng gì đấy…”

“Hài tử này…ngươi nói chuyện thô tục quá rồi…” Hoắc lục thúc nghe mà bất đắc dĩ, đứa cháu từ khi cưới một thê tử thô tục về thì bụng đầy mực nước hình như cũng hết.

Hoắc Kiệt rụt đầu: “Quả thực là cháu có nhìn thấy sương đen và gió lớn, cùng với mấy tiếng rên rỉ gào khóc ở xung quanh…Còn nữa, Tần Xán Như kia khi còn sống cũng thật sự đáng thương. Lục thúc, người Tần gia này đúng là không phải người tốt lành gì hết…”

“Được, ta hiểu rồi.” Hoắc lục thúc cau mày.

Nhưng mấy mạng người, không thể chỉ dựa vào mấy câu nói mà xác định như vậy được.

Phải làm đầy đủ thủ tục, còn phải có người xét duyệt. Tóm lại, còn phải điều tra kỹ, những chỗ không rõ cũng không phải tùy ý lướt qua, vụ án này…

Có nhiều chỗ có thể nói là do Tần mẫu gây ra, nhưng cũng có nhiều chỗ…

Ví dụ như cái c.h.ế.t của hai huynh đệ kia không giống như do con người gây ra, cho nên cuối cùng ông ấy sẽ xếp vào loại án chưa được giải quyết.

Hoắc lục thúc sai người mang thi thể, hung đao và một số vật chứng quan trọng về nha môn.

Chẳng mấy chốc, hai tòa nhà này đã bị niêm phong lại.

Nhưng lại không thể ngăn chặn những tin đồn bên ngoài.

Chuyện của Tần gia bằng một tốc độ cực nhanh, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Đương nhiên, chỉ có một số ít người lẩm bẩm là oán quỷ về đòi

mạng, còn phần lớn đều tin rằng Tần mẫu báo thù. Tất cả những chuyện họ nói đều là mấy tên súc sinh Tần gia ác độc đến cỡ nào…

Tiêu Vân Chước bận rộn cả một đêm, lúc này cũng vô cùng buồn ngủ.

Lên xe ngựa, liền nhìn thấy sắc mặt Hoắc Kiệt và Tiêu Văn Việt cũng không được tốt.

“Tối qua hai người không nghỉ ngơi sao?” Tiêu Vân Chước kinh ngạc hỏi, bọn họ có phải bắt quỷ đâu.

“…” Tiêu Văn Việt rất bất đắc dĩ, làm sao hắn có thể ngủ nổi cơ chứ…

“Tần Xán Như kia đâu rồi?” Hoắc Kiệt vội vàng hỏi.

“Đã tan thành mây khói rồi.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói: “Nhị ca, thân thể huynh không tốt, vẫn nên nhanh về nhà ngủ một giấc đi.”

Tiêu Văn Việt ha ha cười một tiếng.

Đến giờ mới biết là thân thể hắn không tốt à? Lúc cho hắn nhìn thấy quỷ, sao không nhớ xem hắn sống c.h.ế.t thế nào đi…Chẳng qua là nhờ phúc của nàng mà để cho hắn khi còn sống vẫn có thể nghĩ đến tràng cảnh của mình sau khi c.h.ế.t là thế nào…

Hắn dùng cả một đêm để làm dịu tâm tình của mình lại.

Vốn dĩ hắn nghĩ c.h.ế.t là hết rồi, nhưng bây giờ lại cảm thấy cái c.h.ế.t cũng không tệ đến thế. Bên ngoài có rất nhiều hồn phách lang thang khắp nơi, trong tương lai rất có thể hắn là một trong số đó.

Sức khỏe của hắn rất kém, có lẽ không thể sống quá bốn mươi tuổi. Nếu như thật sự có một ngày nào đó hắn c.h.ế.t rồi…

Có một muội muội có thể thông quỷ thần thế này, đến khi hắn chết, muốn ăn gì uống gì thì có lẽ nha đầu này cũng đốt xuống cho

hắn…

Nói cách khác, chỉ cần hắn không phải là một lệ quỷ đáng sợ hung bạo thì sau khi c.h.ế.t hắn cũng có thể làm một "thiếu gia."

Rất tốt.

Không phải chỉ là…cẩn thận một chút, không làm hại người vô tội, tuân thủ nguyên tắc thêm một chút mà thôi, có vấn đề gì lớn lắm đâu!

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Văn Việt đã từ thoát khỏi suy nghĩ "cố gắng vượt qua muội muội", ngược lại bước vào một thế giới mới.

Chương 449

Trên đường trở về, thái độ của Tiêu Văn Việt khi đối mặt với những quỷ hồn kia rõ ràng đã khá hơn nhiều. Sắc mặt hắn tự nhiên, không hề có vẻ bất thường, chỉ thỉnh thoảng khi nhìn thấy mấy quỷ hồn hơi buồn nôn sẽ nhịn không được nhắm mắt lại.

So với Tần nữ quỷ ăn thịt người thì những thứ này…chẳng là gì cả.

Cả người bình tĩnh hơn nhiều.

Ai về nhà nấy.

…

Hoắc Kiệt quay về thiện đường tìm thê tử. Mấy bữa nay hai phu thê gần như đều ở lại đây, chỉ thỉnh thoảng quay về chủ viện Hoắc gia.

Quách Sài Nữ vừa nhìn thấy hắn liền vui vẻ, chạy về phía hắn, trong tay còn cầm một tờ giấy.

“Tướng công! Sáng sớm ta đi ra ngoài thấy có rất nhiều người đang xếp hàng ở trước cửa tiệm sách chép gì đó, ta cũng tới gần xem. Tất cả mọi người nói là một tài tử nào đó trong kinh đã viết một bài thơ vô cùng tuyệt diệu, treo ở ngay trong tiệm sách để mọi người thưởng thức. Ta đọc thì không hiểu lắm, nhưng ta nghĩ nhất định là chàng cũng thích nên cũng chép một phần, chàng xem đi!” Quách Sài Nữ vui mừng hiến bảo.

Chữ của nàng ấy rất xấu, trong đó có nhiều chữ nàng ấy không biết.

Nhưng nàng ấy lại biết cách trông bầu vẽ gáo.

Hoắc Kiệt cầm tờ giấy kia xem kỹ.

Tuy nhiên, sau khi hắn đọc xong, nụ cười trên mặt đã biến mất.

“Sao thế? Bài thơ này không hay à?” Quách Sài Nữ khó hiểu.

“Không có gì, đây là bài thơ do Ngự Thư Lang của bệ hạ, Ân công tử viết ra, người này…hồng phấn tri kỷ bên người cũng nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ viết mấy chữ liên quan đến nữ tử. Chẳng qua mấy bài thơ trước kia cho dù mang hương phấn nhưng lại không tầm thường, còn bài thơ hôm nay thì…”

“Có thể nói đây là một bài thơ tục tĩu, e rằng viết ở mấy chỗ giống như thanh lâu.” Hoắc Kiệt kiên nhẫn giải thích cho Quách Sài Nữ.

Phần đầu của bài thơ này miêu tả về vẻ đẹp của một nữ tử, cũng coi như bình thường. Nhưng phần sau lại nói quá rõ ràng về những điểm quyến rũ trên thân thể nữ tử, mấy câu cuối cùng lại càng quá đáng, nói rằng thấy nữ tử này liền nhịn không được động tình, trong đêm lại có mộng đẹp uyên ương…

Tóm lại là, nó rất kinh tởm.

“Tệ đến vậy à? Ta nghe mấy người khen hắn, nói rằng người này rất có tài nữa kia! Thế thì tại sao hắn lại viết mấy lời như vậy?” Quách Sài Nữ lập tức cảm thấy mình tốn công như vậy mà lại vô ích.

Viết văn còn chẳng hay bằng tướng công nàng ấy đâu, thế mà sao có thể làm Ngự Thư Lang của bệ hạ được chứ?

Vậy thì ánh mắt của bệ hạ xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt cả…

Đương nhiên, nàng ấy cũng chỉ dám nghĩ thầm trong lòng chứ không dám nói ra.

Hai người vừa định cất bài thơ đi thì Lương chưởng quỹ vội vàng chạy tới.

“Hai vị chủ tử…” Lương chưởng quỹ vừa chạy vừa lau mồ hôi trên trán: “Không xong rồi…”

Phu thê hai người cũng biết lai lịch của Lương chưởng quỹ thế nào, hài tử ở trong thiện đường cực kỳ chán ghét hắn nên bọn họ cũng không ưa gì hắn.

Nhưng thấy người này vội vã như vậy, cũng kiên nhẫn hỏi một câu: “Ngươi tìm nàng làm gì?”

“Từ sáng sớm đã có người dán một tờ giấy ở cửa ra vào, ta xem cũng không hiểu là có ý tứ gì nên tìm người hỏi thăm một chút. Sau khi hỏi rồi mới biết, trên giấy này viết…là viết về bà chủ! Nói cái gì mà sau khi công tử nhìn thấy nàng đã rơi vào bể tình…Mấy lời trong này của bọn họ thì hay, nhưng ý trong này lại không tốt, chính là…dù sao cũng không tốt cho bà chủ…Ta cũng không hiểu, ngài mau xem thử đi.” Lương chưởng quỹ cũng cố gắng hết sức.

Mấy năm nay mặc dù hắn tiếp xúc nhiều với hài tử của mấy nhà giàu kia nhưng mấy cái thi từ ca phú này hắn vẫn không hiểu gì cả.

Chương 450

Hoắc Kiệt cầm lấy xem, bài thơ mà Lương chưởng quỹ lấy ra có nội dung giống như Sài Nữ sao chép, lại nghĩ tới lời mà người này vừa nói, lập tức vừa sợ vừa giận!

“Người bên ngoài thật sự nói vậy sao?” Sắc mặt Hoắc Kiệt cực kỳ khó coi.

Ân Nguyên Phu này thế mà lại muốn hủy hoại thanh danh của biểu muội hắn!

Cái gì mà vừa gặp đã yêu, hắn hoàn toàn không tin!

Mặc dù mấy năm nay hắn không ở kinh thành nhưng ở bên ngoài hắn cũng nghe nói về danh tiếng của Ân Nguyên Phu, mà thơ của người kia hắn cũng từng mua mấy quyển, cũng hiểu rõ phong cách của đối phương. Trước kia thơ từ của hắn ta mặc dù tình cảm ủy mị, thích viết về mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt nhưng nội dung cũng biết kiềm chế, không hề tục tĩu bẩn thỉu như vậy!

Nội dung bài thơ này rõ ràng là để hủy hoại Tiêu Vân Chước!

Lương chưởng quỹ vội vàng gật đầu, cũng biểu thị mình nghe thấy như thế.

Quách Sài Nữ không hiểu rõ ý tứ của mấy bài thơ này, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tướng công như vậy liền biết có gì đó không đúng: “Là có người ức hiếp Tiêu sư phụ phải không? Là con rùa nào mà lại to gan đến vậy, tướng công, chàng nói rõ ràng cho ta nghe đi, cho dù có phải liều mạng ta cũng phải xả giận cho Tiêu sư phụ.”

Hoắc Kiệt thở hắt ra: “Đừng có manh động! Ân Nguyên Phu này được bệ hạ yêu quý, nghe nói mấy năm qua hắn rất ngông cuồng lãng phí phóng đãng, nhưng bởi vì phụ thân là thư đồng của bệ hạ, có tình cảm trước đây nên bệ hạ cho hắn rất nhiều đãi ngộ. Nếu như chúng ta tìm tới cửa thì ngược lại sẽ bị người ta cười nhạo.”

Ân Nguyên Phu này bởi vì giỏi thơ từ ca phú nên có không ít người ủng hộ. Cho dù có viết ra mấy lời bẩn thỉu như thế này nhưng trong mắt những người kia cũng là biểu miệu nhà hắn tốt số, được đại tài tử nhìn trúng, thậm chí còn cho rằng Tiêu Vân Chước được đưa vào trong bài thơ kia thì sẽ nương theo những câu thơ của Ân Nguyên Phu được lưu danh thiên cổ…

Quách Sài Nữ không hiểu những chuyện cong cong quấn quấn như vậy, trước kia khi nàng ấy và cha bị ức hiếp thì sẽ lập tức đánh trả.

Nhưng ở đây là kinh thành, nàng ấy cũng biết chỗ này có nhiều quy củ, cho nên chỉ có thể lo lắng suông.

Trước tiên Hoắc Kiệt tìm người tới, bảo đối phương đưa bài thơ này đến Tiêu phủ, cũng nói rõ ràng tiền căn hậu quả trong đó.

Mà chính hắn thì trở về chủ viện Hoắc gia.

Tiêu gia và Hoắc gia có quan hệ họ hàng, thậm chí có thể nói, ngoại trừ Khương gia thì họ hàng gần của Tiêu gia trong kinh thành cũng chỉ có Hoắc gia bọn họ.

Hiện tại Tiêu gia không còn ai, biểu bá phụ đang xuất chinh ở bên ngoài, đại biểu huynh cũng theo lệnh hoàng đế rời kinh, trong nhà chỉ còn lão nhân hài tử, làm sao có thể đánh trả được!

Ân Nguyên Phu am hiểu làm thơ từ, mà Hoắc gia lớn bé già trẻ cũng không phải là không làm được!

Nếu như lúc trước thì Hoắc gia sẽ không quan tâm quá nhiều đến chuyện thế này, nhưng bây giờ nghĩ đến Tiêu Văn Việt còn yếu đuối hơn cả nữ tử, với cái thân thể kia của hắn mà muốn bảo hộ cô tổ mẫu và biểu muội cũng rất khó khăn!

Đồ vật nhanh chóng được đưa đến trong tay Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước nhìn mấy lời hoa mỹ viết trong này, trầm ngâm suy nghĩ.

Vậy ra nhìn nàng giống như một kẻ yếu đuối cho dù bị nhục nhã cũng không biết phản kháng vậy sao?

Tiêu Vân Chước bắt đầu tự xét lại, tính cách của nàng quả thật rất tốt, luôn cảm thấy cuộc sống của con người không hề dễ dàng nên không đặt tâm tư vào mấy chuyện nhỏ nhặt. Vậy nên từ trước đến nay nàng chỉ tập trung độ quỷ, không muốn đi giày vò những con người bừa bộn kia…

Ngự Thư Lang được bệ hạ sủng ái…

Tiêu Vân Chước cười mỉa mai, gọi Diệp quản gia tới.

Tiêu gia bây giờ nghèo túng thật, nhưng cho dù như vậy thì người dưới tay có thể dùng được vẫn nhiều hơn người bình thường.

Nếu như phụ thân huynh trưởng vẫn ở nhà không làm gì thì nàng quả thật cần phải kẹp chặt đuôi làm người, không nên kiêu ngạo quá mức. Nhưng bây giờ phụ thân huynh trưởng đang vào sinh ra tử ở bên ngoài, nếu nàng còn tỏ ra nhu nhược dễ bị bắt nạt như thế thì sẽ làm cho tổ tông bị mất mặt.

Chương 451

“Mang theo vài người, chọn người cường tráng hung hãn một chút, cũng mang cả phủ y theo…” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Nàng có thể dẫn một luồng âm khí trực tiếp g.i.ế.c c.h.ế.t Ân Nguyên Phu, nhưng bài thơ này vẫn sẽ khiến nàng kinh tởm, mà một khi một tài tử có tài có danh c.h.ế.t đi thì thậm chí sẽ có người tiếc hận cho hắn tráng niên c.h.ế.t sớm, để những thi từ còn sót lại của hắn được nâng lên một tầm cao mới…

Đến lúc đó thanh danh của nàng sẽ càng tệ hơn.

Diệp quản gia luôn nghe lời nàng, cũng không hỏi gì nhiều, lập tức đi sắp xếp.

Sau hai canh giờ, những người mà Tiêu Vân Chước muốn đã chuẩn bị sẵn sàng. Khi nàng đi ra ngoài xem thử cũng giật nảy mình.

“Lão nô cũng không biết ngài cần bao nhiêu người cường tráng, cho nên ta nghĩ...không thể để ngài chịu thiệt thòi được, liền cầm bái thiếp của lão gia và thiếu gia đi mời một số bộ hạ cũ của gia chủ chúng ta tới. Chẳng phải bọn họ đều ghi nhớ mối nợ ân tình nhà chúng ta sao? Bái thiếp vừa đưa qua, bọn họ lập tức chạy đến, chỉ tiếc thời gian có hạn nên có mấy người ở xa không thể tới hỗ trợ ngay được…” Diệp quản gia ngượng ngùng cười.

Trước kia khi nhị thiếu gia đi tìm Lục lão tướng quân, ông ấy không biết nguyên nhân nên mới không tán đồng như vậy.

Nhưng với đại tiểu thư thì nhất định ông ấy phải tận tâm tận lực, chính lão gia và đại thiếu gia đã căn dặn như thế!

Hơn nữa từ sau khi lão gia và thiếu gia bắt đầu làm việc cho triều đình thì những bộ hạ cũ này càng thêm ra sức, dù sao thì mới quen không bằng quen lâu, nếu như Tiêu gia có thể đứng dậy được thì bọn họ cũng có thêm một chỗ dựa lớn.

“Đủ rồi, ngươi làm rất tốt.” Quản gia quả không hổ là người được Mã lão quản gia và phụ thân nàng tuyển chọn, làm việc thực sự không chê vào đâu được.

“Lão nô còn có thể đi mời mấy vị tướng quân tới nữa, chỉ là lão nô không biết chuyện tình nặng nhẹ đến mức nào, cũng không dám tự tiện đi mời, sợ chậm trễ công việc của các đại nhân. Nhưng nếu đại tiểu thư cần thì có bái thiếp của lão gia và thiếu gia ở đây, chắc cũng không có vấn đề gì…” Diệp quản gia nhanh chóng nhìn nàng.

“Không cần.” Tiêu Vân Chước lắc đầu.

“Nhị thiếu gia còn đang ngủ, có cần thông báo cho hắn một tiếng không?” Quản gia lập tức hỏi tiếp.

Tiêu Vân Chước vẫn từ chối, với sức khỏe của nhị ca hôm qua đã bị kích thích rất nhiều, nếu như lại làm ầm ĩ nữa chỉ sợ hắn không chịu nổi.

Hơn nữa chỉ là đi trút giận thôi, cần gì phải bày ra chiến trận lớn đến thế?

Trước tiên Tiêu Vân Chước đi tới từ đường lấy đồ, dùng vải bọc lại rồi ngồi xe ngựa dẫn cả đoàn người mênh m.ô.n.g cuồn cuộn đi về phía Ân phủ.

Chỗ ở của Ân Nguyên Phu ở rất gần hoàng thành, một khi bệ hạ cần thì hắn có thể lập tức tiến cung. Mà tòa nhà này cũng là bệ hạ ban cho, tuy rằng không được to lớn hoành tráng như Tiêu gia nhưng cũng có mấy phần uyển chuyển tinh xảo.

Tiêu Vân Chước dẫn theo đoàn nhân mã này, rất thu hút sự chú ý của người khác.

Nàng đi thẳng một đường đến trước cửa Ân phủ, Diệp quản gia lập tức tiến đến gọi cửa.

Cửa vừa mở ra, gã sai vặt canh cửa bên trong vừa nhìn, thấy mấy trăm người đứng đó, người nào người nấy nổi giận đùng đùng,

trong tay còn cầm vũ khí, lập tức giật nảy mình.

“Gọi chủ tử của các ngươi ra đây! Ân công tử nhục nhã cô nương nhà ta, hôm nay nếu không giải thích rõ ràng cho chúng ta thì cũng đừng trách chúng ta trực tiếp đánh vào!” Diệp quản gia vội vàng nói.

“Đúng, đánh thẳng vào! Đường đường một nam nhi thân cao bảy thước mà lại viết ra mấy lời tục tĩu như vậy để nhục nhã Tiêu tiểu thư, chẳng lẽ cho rằng phụ thân huynh trưởng của Tiêu cô nương không có ở kinh thành thì có thể tùy ý ức hiếp? Cũng không nhìn xem thử đao thương trong tay chúng ta có đồng ý hay không?” Một bộ hạ cũ trong đó lập tức lên tiếng.

Đám người bên dưới liên tiếp phụ họa.

Chương 452

Bọn hắn đều là quân hộ, đã mấy thế hệ đều tòng quân.

Tổ tông đều là quân lính dưới tay Tiêu gia tằng tổ phụ, được che chở thì sẽ càng có nhiều cơ hội trở nên nổi bật hơn. Chỉ tiếc Tiêu gia tằng tổ phụ mất sớm, không sống lâu như Lục lão tướng quân. Dần dần, lòng người cũng tản ra.

Nhưng đã nhập binh nghiệp thì phải tìm một lão đại đáng tin cậy để đi theo, nếu có thể thủ có thể công, xem mạng của bọn hắn như mạng mình mới được.

Nếu không đừng nói đến kiến công lập nghiệp, có thể giữ được mạng hoặc nguyên vẹn về nhà cũng khó lắm rồi.

Nhưng lão đại này cũng không dễ tìm như thế, hầu hết các tướng quân lợi hại bây giờ ở trong triều đình đều đã có thuộc hạ mà mình tín nhiệm, nào sẽ bồi dưỡng người của nhà khác?

Cho nên nếu như Tiêu gia không Đông Sơn tái khởi, bọn hắn lại không thể tìm được chỗ dựa khác thì kết quả là đa số sẽ nước chảy bèo trôi, từ quân hộ hơi có chút tiềm lực biến thành mấy gia đình bình thường tìm đường sống, khó có thể càng ngày càng tốt hơn.

Năm nay Tiêu gia rõ ràng đã nhìn thấy mầm chồi mới sinh ra sau đợt cháy, cũng mang lại cho bọn hắn hy vọng.

Bọn hắn và Tiêu gia, có thể nói là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng.

Đừng nói là ra tay đòi lại công bằng cho Tiêu cô nương, cho dù là liều mạng vì tiểu thư thì họ cũng phải liều!

Người theo binh nghiệp, nếu như muốn lập danh thì phải chịu mạo hiểm, nếu như không dám g.i.ế.t. ra ngoài thì đó chính là ăn rồi ngồi chờ chết.

Lại nói, theo như bọn hắn nghĩ, đây không phải là trút giận cho Tiêu cô nương mà là lập uy.

Đã nhớ mình là Tiêu gia thì không thể sợ hãi. Nhà võ tướng nếu bị người đè đầu đè cổ, trốn ở trong chăn khóc, ai dám đi theo một tướng quân như thế?

Cho nên giờ phút này, khí thế của mấy bộ hạ cũ kia so với khí thế của mấy hộ viện Tiêu gia còn lớn hơn.

Ân Nguyên Phu lúc này vẫn đang nằm trên giường dưỡng bệnh.

Lần này hắn bị bệnh rất nặng, thuốc cũng đã uống rồi nhưng vẫn chẳng thấy chút thay đổi nào cả. Bây giờ đầu còn choáng váng, đi được mấy bước toàn thân đã mềm oặt ra, ban đêm càng không thể ngủ ngon được, ác mộng tới liên tục, khó có thể bình an.

Trong miệng Ân Nguyên Phu đắng nghét, cảm giác rất khó chịu.

Nghe nói buổi chầu sáng hôm nay, đã có người dâng bài thơ kia lên cho bệ hạ.

Hắn mới xin nghỉ mấy ngày mà đã có người không thể nhịn được rồi…Nhưng hắn có thể đi tới vị trí bây giờ cũng không phải hoàn toàn nhờ vào bản lĩnh làm thơ vẽ tranh, quan trọng nhất chính là tình cảm của hắn với bệ hạ!

Phụ thân của hắn chính là thư đồng của bệ hạ. Phụ thân xuất thân thần đồng, đi theo bên cạnh bệ hạ đã không ít lần giúp đỡ bệ hạ học tập, lại còn bày mưu tính kế, cho nên bệ hạ mới nâng đỡ hắn như vậy!

Hắn đã cắt đứt quan hệ với nhà ngoại tổ phụ, lại không có thân tộc giúp đỡ. Trong mắt bệ hạ, hắn lẻ loi hiu quạnh, mỗi lần nhìn thấy hắn cô đơn chiếc bóng lại nghĩ đến phụ thân của hắn, đương nhiên sẽ đối xử đặc biệt với hắn.

Nói hắn là nghĩa tử của bệ hạ cũng không ngoa, những người tầm thường khác làm sao có thể so sánh với hắn được?

Trong lòng Ân Nguyên Phu trào phúng, mà đúng lúc này, bên ngoài có người tới bẩm báo, nói rằng người Tiêu gia đã đánh đến tận cửa.

Ân Nguyên Phu vừa nghe cũng hơi kinh ngạc: "Chẳng qua chỉ là một bài thơ mà thôi, Tiêu Vân Chước lại cả gan dẫn người tìm tới cửa à? Vậy ngươi đi ra nói với bọn họ là ta bị bệnh, đang nghỉ ngơi, ai cũng không gặp."

Tiêu gia này chẳng qua chỉ là mấy người sa cơ thất thế mà thôi.

Hắn thường xuyên đi theo bên cạnh bệ hạ, thỉnh thoảng cũng nghe bệ hạ nhắc đến. Trong lời nói luôn nói Tiêu gia không biết phấn đấu, thậm chí cũng mấy lần nổi giận với Tiêu Trấn Quan, nói ông ấy không biết tốt xấu, hận không thể chém ông ấy luôn!

Tiêu Vân Chước lại còn dám gây chuyện cho cha mình à?

"Bọn hắn nói nếu hôm nay không gặp được ngài thì sẽ đánh thẳng vào…Đại nhân, ngài không biết đâu, mấy người Tiêu gia kia ai nấy đều hung thần ác sát, cao to cường tráng, gia đinh trong phủ chúng ta quả thực không dùng được, chỉ sợ chỉ hai ba lần đã bị đánh tan…" Quản gia cũng cuống lên.

Chương 453

“Bọn hắn dám!” Ân Nguyên Phu tức giận hét lên: “Tòa phủ đệ này của ta chính là do bệ hạ ban tặng. Nếu Tiêu Vân Chước dám làm loạn, bệ hạ há có thể tha cho nàng! Ngươi không cần phải để ý đến nàng, một nữ tử yếu ớt thì có bao nhiêu lá gan cơ chứ, chẳng qua chỉ là một con hổ giấy hù dọa người mà thôi!”

Nói xong, khuôn mặt Ân Nguyên Phu cũng đỏ bừng.

Cơn sốt của hắn vẫn chưa lui, lên lên xuống xuống, đã sốt mấy lần.

Lời của Ân Nguyên Phu nhanh chóng được báo ra ngoài.

“Đại tiểu thư…nơi này dù sao cũng là phủ quan, nếu cứ xông thẳng vào chỉ sợ sẽ khó giải thích.” Diệp quản gia nhìn Tiêu Vân Chước nói.

Tiêu Vân Chước nhìn cánh cửa thật cao kia, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt mang theo mấy phần lạnh lùng, như thể lần này thật sự bị thủ đoạn vừa thấp kém vừa ghê tởm kia chọc tức.

Xuống khỏi xe ngựa, nàng cất bước đi tới, trong tay vẫn cầm một cây trường thương.

Diệp quản gia nhìn thấy cây trường thương kia, giật mình kêu lên:

“Đại tiểu thư…Đây không phải là…Thứ treo ở trên từ đường đó sao…” Diệp quản gia sửng sốt.

Thứ này đã rất nhiều năm không được động tới, ngày thường cũng là lão gia và đại thiếu gia tự mình lau chùi.

Tiêu Vân Chước cầm thương trong tay, kiên định nhìn về phía trước: “Đây là Ngân Nguyệt Toái Tinh Hồng Anh thương mà Thánh tổ ban tặng! Có thương này ở đây, ngoại trừ hoàng cung ra, có cửa nào mà không vào được, đập cho ta!”

Tiêu Vân Chước vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Phủ quan thì không thể tùy tiện xông vào, nhưng có thương này rồi, xông vào thì có làm sao? Những thứ bình thường không thể nào so được với thứ này, cho dù thứ này không so được với Thánh tổ đích thân tới nhưng cũng gần như là khẩu dụ của Thánh tổ.

Lập tức, đám người không còn e ngại, trực tiếp xông lên phá cửa!

Tiêu Vân Chước được người bảo vệ ở phía sau, như thể sợ động tĩnh lớn kia sẽ khiến nàng sợ hãi.

Lúc này Tiêu Vân Chước không hề hoảng loạn, lão tổ tông đi rồi nhưng vẫn giữ lại không ít đồ tốt.

Đồ mà Thánh tổ ban tặng, đã không thể bán cũng không thể tặng cho người khác. Năm đó tổ phụ qua đời không bị xét nhà, những đồ vật cũ này đương nhiên được giữ lại.

Nếu hôm nay nàng đã lựa chọn phương thức bạo lực này để đòi lại công bằng cho mình thì đương nhiên nàng sẽ chuẩn bị thật đầy đủ. Đương nhiên, thứ này cũng không thể dùng lung tung được, nhưng Ân Nguyên Phu chính là tự mình tìm chết, nhược điểm đã nắm trong tay, nếu như nàng còn không dám xông về phía trước nữa thì nàng mới thật là đồ phế vật.

Hiện tại, nàng cũng nhân cơ hội này để nhắc nhở mọi người nhớ đến vinh quang của tổ tông Tiêu gia.

Cũng không phải là nói muốn ỷ vào tổ tông để làm loạn mà là để người ta biết, dù sao thì Tiêu gia cũng là quốc công mà Thánh tổ thân phong, mà tổ phụ bại gia tử của nàng đã chết lâu rồi, bây giờ hậu nhân đã lấy ra cây thương này chính là muốn đi theo con đường của tằng tổ phụ, cũng là thể hiện rõ lập trường của mình.

Rất nhanh, cửa bị phá.

Tất cả mọi người xông thẳng vào, túm lấy hạ nhân trong phủ, rất nhanh đã tìm được Ân Nguyên Phu đang nằm ở trên giường.

Tiêu Vân Chước không vào cửa mà đợi ở bên ngoài.

Ân Nguyên Phu nhìn thấy đám người hung thần ác sát cũng giật mình kêu lên, hắn căn bản không nghĩ rằng Tiêu Vân Chước lại dám làm chuyện như vậy!

Chớ nói hắn là Ngự Thư Lang của bệ hạ, cho dù là trạch viện bình thường cũng không thể cưỡng ép xông vào, sao nàng lại dám chứ!

“Ân đại nhân, Tiêu cô nương của chúng ta muốn gặp ngươi. Mời ngươi mặc y phục chỉnh tề, đi ra ngoài một chuyến, cho cô nương của chúng ta một lời giải thích!” Người tới nói chuyện rất khách khí, nhưng lại dùng sức ép hắn ngồi dậy, ánh mắt hung mãnh tràn đầy vẻ uy hiếp.

Ân Nguyên Phu giận tím mặt, nhất định hắn phải bẩm báo bệ hạ, trừng phạt Tiêu Vân Chước tùy ý làm bậy này!

Nhưng mà giờ khắc này Ân Nguyên Phu không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng ra cửa.

Hắn phong độ nhẹ nhàng, áo khoác trên người theo gió mà động, sắc mặt tái nhợt như thể không còn sống được bao lâu, người vây xem nhìn đều cảm thấy bộ dáng này của hắn thật sự đáng thương.

Danh tiếng tài tử của hắn vẫn rất có ích, lúc này lại đang ở vào thế yếu, những người ngoài kia nhìn vào chỉ cảm thấy Tiêu gia này quả thực khinh người quá đáng.

Chương 454

Tiêu Vân Chước không quan tâm đến nhiều như vậy, sau khi nhìn thấy Ân Nguyên Phu liền ném bài thơ kia thẳng vào đối phương.

“Đây là thơ ngươi viết về ta à?” Tiêu Vân Chước nhìn hắn, ánh mắt đe dọa.

Ân Nguyên Phu còn đang nổi nóng, nghe lời này xong cũng không hề sợ hãi, còn châm chọc cười cười: “Tiêu cô nương, chỉ là một bài thơ thôi mà. Tại hạ lần trước gặp ngươi liền tâm tư nhộn nhạo, khó có thể kiềm chế, đành mượn bài thơ này để gửi gắm tình cảm, ai mà ngờ không biết hạ nhân nào không có mắt nghe được lại dám bán cho hiệu sách…Ta cũng không phải là cố ý, ta nghĩ rằng Tiêu cô nương huệ chất lan tâm, tấm lòng rộng lượng, sẽ không so đo với ta phải không?”

Tiêu Vân Chước nghe vậy liền cười cười: “Có thể viết ra mấy thứ bẩn thỉu như thế này, ta nghĩ là người bị điên rồi, thế nên hôm nay mới cố tình mời đại phu đến để xem bệnh cho ngươi.”

Nói xong, phủ y của Tiêu gia bước tới.

Ân Nguyên Phu nhướng mày muốn tránh ra, nhưng trái phải đều đã bị người túm chặt, cưỡng ép đưa đến trước mặt phủ y Tiêu gia.

Phủ y chẩn mạch đơn giản rồi nói: “Bẩm đại tiểu thư, tiểu nhân đã xem mạch, phát hiện mạch huyền bên trái của Ân đại nhân hồng mà số, bên phải lại trượt mà tràn, n.g.ự.c thắt lại, can dương thăng, phế khí không giảm, tà khí đọng lại…cho nên mặt đỏ bừng lại mất ngủ, bực bội nói mê, miệng khát, cổ họng đau, quả thật bệnh cũng không nhẹ…”

“Bệnh này cũng không khó chữa, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày, bổ sung đủ dương khí là được. Vấn đề vốn không lớn, nhưng ta thấy Ân đại nhân còn có chứng bệnh khác nữa…”

“Ân đại nhân, tinh quan của ngài không cố, về sau chỉ sợ không

thể có con được…” Nói xong, đại phu lại kiểm tra kỹ lại, chậc lưỡi: “Không đúng, không đúng...Chỉ sợ đây là bệnh bẩm sinh, chính là yếu sinh lý…Trước kia ngài cũng không biết sao?”

Sau khi phủ y nói xong, Ân Nguyên Phu gần như muốn g.i.ế.c người.

Phủ y nhanh chóng lùi về sau.

Diệp quản gia lúc đầu vẫn không rõ tại sao đại tiểu thư muốn gọi cả đại phu đi, nhưng bây giờ đã hiểu rồi.

Đại tiểu thư cũng rất biết cách tung tin đồn nhảm a.

“Tiêu Vân Chước! Ta chỉ là vô ý phạm sai lầm, ngươi lại gọi người đến hủy danh dự của ta, có phải là quá đáng lắm rồi không…Có điều, ta là nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu. Ngươi muốn nói xấu thế nào là tùy ngươi, chỉ cần ngươi nguôi giận là được, cho nên ta cũng không tính toán với ngươi nữa, vậy đã được chưa?” Ân Nguyên Phu lấy lui làm tiến.

“Có bệnh thì phải trị.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhìn hắn: “Ngươi có tật bẩm sinh, cho nên sinh lòng ác niệm, điều này cũng không khó hiểu cho lắm…Tiêu thị của ta dùng võ truyền gia, không câu nệ tiểu tiết, mấy lời thơ tư kia cũng ngươi cũng chỉ là ảo tưởng của hoạn quan, ta cũng không để ý làm gì, nhưng mà… Ngươi cứ phải suy nghĩ như vậy cũng thật đáng thương, cho nên hôm nay ta muốn xem thử cái bệnh này có thể trị được không?”

Tiêu Vân Chước nói xong, quay người về trên xe ngựa.

Sau khi Diệp quản gia được dặn dò mấy câu, vẻ mặt Diệp quản gia phong phú nói: “Tiểu thư nhà ta mời đại phu đến để đặc biệt chữa bệnh cho Ân đại nhân, bệnh này là bệnh khó nói, bởi vậy xin mời các vị nữ quyến đang vây xem tránh cho.”

Đám người sững sờ.

Chữa bệnh? Chữa bây giờ?

“Cởi áo cho Ân đại nhân!” Diệp quản gia vội vang hô.

“Ngươi dám!” Ân Nguyên Phu trừng to mắt: “Ta chính là Ngự Thư Lang của bệ hạ, các ngươi dám to gan sỉ nhục ta, đó chính là không để bệ hạ vào mắt, không sợ bị tru di cửu tộc sao!”

“Tiêu gia chúng ta trung quân ái quốc, thời thời khắc khắc lo lắng cho an nguy của bệ hạ. Còn ngươi thường xuyên ở bên cạnh bệ hạ nhưng lại luôn nói mấy lời vô nghĩa. Bệnh này không trị, sau này nếu lỡ như ngươi mạo phạm bệ hạ, há chẳng phải là tội c.h.ế.t sao? Ân công tử, ta là vì tốt cho ngươi, cũng là tận trung với bệ hạ!” Tiêu Vân Chước ngồi trên xe ngựa, nhìn cảnh tượng bên ngoài, ánh mắt không thay đổi: “Chữa đi!”

Cùng với lời này, tấm màn xe cũng hạ xuống.

Nói hươu nói vượn, có ai mà không biết?

Ân Nguyên Phu là hồng nhân bên người bệ hạ, mà Tiêu gia của nàng cũng không phải người có thể mặc người thao túng!

Chương 455

Tiêu Vân Chước nói xong, người phía dưới lập tức làm theo. Ân Nguyên Phu còn đang bị bệnh, lại bị người giữ chặt tay chân. Hắn cố gắng giãy dụa nhưng một nam tử văn nhược làm sao có thể hơn được mấy hán tử cường tráng này, cho nên chỉ trong nháy mắt, đai lưng quần đã bị cởi ra. Quần vừa rơi xuống, những gì nên thấy đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mấy cô nương trẻ tuổi quay đầu đi không dám nhìn lại.

Ngược lại có mấy lão phụ đã thấy qua việc đời, vụng trộm liếc nhìn.

“Có mà co nhỏ lại, không cứng không dài…Quả nhiên, quả nhiên đúng như lão phu đã nói…” Phủ y kiên trì mở miệng, nghĩ đến số bạc mà mình sắp được thưởng, khuôn mặt già kia đỏ bừng lên nói tiếp: “Ai nha, nếu như Ân đại nhân vẫn là hài nhi hai ba tuổi thì có lẽ…còn có thể chữa khỏi hẳn, nhưng bây giờ với bộ dạng này, tình huống còn tệ hơn lão phu nghĩ, thật sự là…bất lực…Lão phu vô năng!”

Phủ y cũng cảm thấy mình không thất đức lắm…Dù sao thì những lời ông ấy nói đều là sự thật.

Đầu óc Ân Nguyên Phu trống rỗng, trong phút chốc hắn ta cảm thấy tôn nghiêm của mình đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Tiêu Vân Chước, sao nàng ta dám!

Nàng ta không biết xấu hổ sao? Một nữ tử mà lại mang người đến lột quần hắn, khiến hắn phải mất mặt phải xấu hổ trước mặt mọi người!

Đây là bí mật lớn nhất của hắn, vậy mà lại bị vạch trần một cách đơn giản thô bạo như vậy!

“Thì ra thật sự là không có!” Người bên cạnh giữ chặt Ân Nguyên

Phu nhìn lướt qua, sau đó nghiêm túc nói: “Ân đại nhân, ngài đã không có cái đồ chơi kia mà còn cứ thích chạy tới thanh lâu làm gì? À, ta biết rồi, là vì che giấu tai mắt mọi người!”

“Ân Nguyên Phu còn luôn thích viết về mấy thứ bẩn thỉu kia, đây cũng là để chứng minh bản thân phải không, chỉ là ngươi cũng thật vô lý rồi! Ta nghe nói ngươi còn trêu chọc cô nương khắp nơi nữa, hai năm nay bệ hạ còn muốn tứ hôn cho ngươi! Chậc chậc chậc, ngươi đã có bệnh này, nhất định là không nói với bệ hạ, lỡ như bệ hạ tứ hôn cho ngươi thật thì chẳng phải là hại người rồi sao?”

“Thân thể có tật thì sao còn làm Ngự Thư Lang của bệ hạ được? Ân đại nhân, ngươi thế này có tính là khi quân không?”

“…”

Người của Tiêu Vân Chước thả Ân Nguyên Phu ra.

Hắn vội vàng túm quần lên, lại thấy người khác đang nhìn chằm chằm vào hạ thân của hắn.

Ác mộng, nhất định đây là ác mộng!

Những người đứng xem kia cũng mang vẻ mặt một lời khó nói hết.

Cái gì mà thi từ mỹ diệu chứ? Chẳng qua cũng chỉ là “lời nói dối của hoạn quan” mà thôi. Trước đó một khắc còn coi là mấy từ hoa mỹ, nhưng giờ khắc này chỉ phảng phất khiến người ta có cảm giác ghê tởm.

“Ân đại nhân cũng nói chỉ là một bài thơ mà thôi, không cần phải so đo gì hết. Mà ta bây giờ chẳng qua cũng chỉ là cho người lột xiêm y của ngươi, có lòng tốt giúp ngươi chữa bệnh thôi. Ta nghĩ Ân đại nhân cũng sẽ không so đo với ta, chúng ta xem như…thanh toán xong rồi nhé?” Tiêu Vân Chước nói xong cười lạnh một tiếng: “Hồi phủ, đi!”

Nàng mênh mông cuồn cuộn mà đến, đơn giản dứt khoát mà đi.

Để lại Ân Nguyên Phu ngơ ngác, nổi điên đối mặt với mọi người vây xem.

Trong đó có không ít gương mặt quen thuộc.

Phủ đệ của Tam vương gia ở cách rất gần, nghe nói Tiêu Văn Việt đến gây chuyện, hắn lập tức chạy tới xem, ai ngờ sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Nơi này cũng không có bao nhiêu dân chúng thấp cổ bé họng, phần lớn đều là thiếu gia công tử xung quanh cùng với hạ nhân quản sự các nhà…

“Không được nhìn! Không được nhìn nữa!” Ân Nguyên Phu thấy mọi người vẫn nhìn mình chằm chằm liền túm lấy quần áo rồi hét lên.

Bộ dạng chật vật, làm gì còn dáng vẻ đẹp trai ngời ngời kiêu ngạo không chịu cúi đầu như lúc trước nữa.

Chương 456

Trước đó Tiêu Vân Chước cũng đã làm không ít chuyện mới nghe đã rợn cả người, nhưng những chuyện kia nào sánh được với sự thật trần trụi sinh động bày ở trước mắt như thế này đâu?

Nhất chiến thành danh.

Ân Nguyên Phu dù vội vàng quay về phủ đệ, nhưng những người bên ngoài kia đã nhìn thấy "thứ không nên thấy", cảnh tượng kinh hãi thế tục này cũng không phải ngày nào cũng có thể nhìn thấy. Chủ đề câu chuyện đột nhiên xuất hiện này, mọi người cho dù không công khai nói ra nhưng vẫn sẽ thì thầm mấy tiếng sau lưng.

Tam vương gia nhớ tới…chỗ không thể nói kia của Ân Nguyên Phu.

Chỉ cảm thấy sau này không thể dùng cách đối đãi như với người bình thường để nói chuyện với hắn nữa.

Thân là nam thân mà lại không thể có khí phách nam nhân, vốn cũng là một chuyện đáng thương. Trong cung có nhiều thái giám như vậy, loại chuyện này trong mắt hắn cũng không có gì xa lạ, nhưng kỳ lạ là những chuyện mà Ân Nguyên Phu làm lúc trước!

Bắt đầu từ thời niên thiếu, người này đã lưu luyến bụi hoa, bởi vì đi thanh lâu chơi gái mà bị phụ hoàng răn dạy mấy lần.

Về sau Ân Nguyên Phu làm Ngự Thư Lang, có chức quan trong người nên tới mấy chỗ đó cũng không hay lắm, nhưng hắn lại thường xuyên tổ chức mỹ nhân yến, cũng không ít lần mời các thanh lâu nữ tử đến nhà. Thậm chí còn thường xuyên qua lại với các hoa khôi trong kinh. Ngôn từ của hắn lỗ mãng, cho dù là đụng phải lương gia nữ tử thì chỉ cần thấy đối phương xinh đẹp, hắn cũng không quên đùa giỡn vài câu…

Có ai mà không cảm thấy hắn là tài tử phong lưu? Cho dù hành vi không ổn nhưng thanh danh tài tử kia cũng tránh cho hắn gặp phải

phiền phức.

Còn bây giờ thì…

Hắn dám nói rằng mấy bài thơ hương diễm do Ân Nguyên Phu viết ra sau này chỉ khiến người ta xấu hổ khi đọc lại.

“Lời nói dối của hoạn quan”, đúng là một câu vừa thẳng thắn lại tàn nhẫn.

Nam tử trên đời này đều coi trọng thể diện, có ai lại nguyện ý xếp chung nhóm với hoạn quan như Ân Nguyên Phu đâu?

Hắn cũng không ngờ chỉ mới một thời gian không gặp mà tính khí của vị Tiêu gia cô nương này đã lợi hại đến mức ở ngay trước mặt mọi người mà trực tiếp đánh đổ Ngự Thư Lang của bệ hạ, lá gan thật sự không nhỏ.

Chẳng qua suy nghĩ kỹ một chút, dường như cho tới bây giờ Tiêu gia cô nương đều không phải là người sợ phiền phức. Mấy chuyện xảy ra trước đó, có chuyện nào mà không phiền toái đâu, cũng chưa hề thấy nàng tỏ ra bối rối lần nào cả.

“Chuẩn bị một chút, bản vương muốn vào cung.” Hứng thú của Tam vương gia nổi lên, rất muốn cười trên nỗi đau của người khác.

Ân Nguyên Phu không chỉ là Ngự Thư Lang của bệ hạ mà còn là thư đồng của đại hoàng huynh của hắn nữa.

Tuy rằng thư đồng này không được lòng đại hoàng huynh cho lắm, nhưng cho dù thế nào thì cũng đã từng là người thân cận với đại hoàng huynh. Hắn bị mất mặt, nếu như phụ hoàng nhắc đến chuyện này, theo lý mà nói thì đại hoàng huynh cũng phải nói giúp một câu cho hắn. Bởi vậy hắn phải vào cung dặn dò một tiếng, để mẫu hậu nhắc đại hoàng huynh đừng có diễn quá mức.

Ân Nguyên Phu này vẫn luôn không coi ai ra gì, đây cũng là một bài học cho hắn.

Tiêu Vân Chước bước đi thống khoái, nhưng lại gây nên một đợt sóng to gió lớn ở kinh thành.

Trước đây người ta tò mò về tên tuổi "Tiêu đại sư" của nàng, bây giờ thì lại bàng hoàng trước sự khí phái dám nghĩ dám làm của Tiêu gia!

Có người cảm thấy nàng làm vậy rất quá đáng, một nữ tử nho nhỏ mà lại ngông cuồng đến như thế, làm mất hết thể diện của nam tử. Nhưng lại có không ít người cảm thấy nàng hoàn toàn không có vấn đề, thậm chí đối với nàng còn có chút bội phục!

Ân Nguyên Phu suýt chút nữa đã hủy hoại trong sạch của nàng, cho dù nàng phản kháng thế nào cũng không hề quá đáng!

Tuy rằng Tiêu gia đã sinh ra một bại gia tử, nhưng luận về công trạng thì Tiêu gia tằng tổ phụ đã giúp Thánh tổ bình định thiên hạ, cũng chính là thiên đại công thần. Mà hậu nhân của đại công thần há có thể để mặc cho một Ngự Thư Lang nho nhỏ sỉ nhục!

Chương 457

Trong kinh nhao nhao đến lật trời.

Trong lúc nhất thời, thiếu gia công tử đi tới thanh lâu lại nhiều hơn so với lúc trước.

“Ai trong số các ngươi đã từng hầu hạ Ân Nguyên Phu? Lúc trước hắn là khách quen ở nơi này! Nói kỹ một chút, các ngươi đã từng nhìn thấy thân thể của Ân Nguyên Phu chưa? Rốt cuộc thì hắn như thế nào?” Có mấy tên hoàn khố vô cùng tò mò.

Bởi “kỳ cảnh” lúc ấy, không phải người người đều nhìn thấy!

Các hoa khôi cũng hiểu chuyện, biết những khách nhân này muốn nghe cái gì.

“Chúng ta đã từng hầu hạ Ân công tử, nô gia đã mấy lần cùng hắn cộng độ lương tiêu, thật sự đã đem hết toàn bộ vốn liếng của mình ra cũng không thể chạm được vào Ân công tử dù chỉ nửa phần… Lúc trước nô gia chỉ nghĩ là Ân công tử mặt ngoài phóng túng, kỳ thực lại là chính nhân quân tử nữa chứ…”

“Nô gia chỉ hầu hạ hắn uống rượu, vì hắn khiêu vũ đánh đàn. Hắn cũng chưa từng chạm vào nô gia, ngược lại có một lần nô gia thấy Ân công tử uống rượu quá nhiều nên muốn giúp hắn cởi áo nới dây lưng. Tay của nô gia khi ấy không cẩn thận đụng vào chỗ đó…” Đối phương siết chặt khăn tay, cười ngượng ngùng: “Không sợ chư vị chê cười, nô gia lúc ấy…sờ mà không thấy gì hết, cũng bởi vì lần đó mà nô gia luôn nghĩ, Ân công tử này có phải là nữ giả nam trang hay không…”

“…”

Các nàng nói càng nhiều, đám khán giả kia lại càng vui vẻ, thưởng bạc cũng không hề keo kiệt.

Đương nhiên những lời các nàng ấy nói phần lớn đều là sự thật, có

đôi lời pha chút cường điệu mà thôi.

Trong khi bên ngoài trời long đất lở, Tiêu Vân Chước lại đang cùng với nhị ca, yên tĩnh hài hòa ngồi ăn cơm với lão thái thái.

Nhị ca vốn định rời nhà đi ra ngoài nhưng vì đôi mắt này mà hắn phải đợi thêm một ngày nữa.

Hắn cũng không dám đi ra ngoài, ở trong nhà tĩnh tâm luyện chữ. Sau ba ngày gánh đôi mắt này, hắn cảm thấy tâm tính mình dường như thay đổi rất nhiều so với lúc trước, cách nhìn đối với chuyện sinh tử thay đổi, đối với muội muội mình càng thay đổi hơn.

Nhất là khi hắn biết chuyện Tiêu Vân Chước dẫn người đi tới Ân phủ gây chuyện, hắn càng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Người muội muội này của hắn thì ra chưa bao giờ yếu đuối.

Nàng có thể một thân một mình sống đến bây giờ, cũng có thể tại thời điểm bất lợi đòi lại công đạo cho mình, cách làm việc quyết đoán, cũng không hề mềm lòng.

Tất cả những gì mà phụ thân, huynh trưởng cho nàng cũng chỉ có vinh dự của Tiêu gia, chỉ khi nào Tiêu gia cường đại thì nàng mới có thể có thêm nhiều sức mạnh.

“Ta không thể ở lại lâu hơn nữa, một lát nữa sẽ đi. Chuyện ở bên ngoài muội cứ yên tâm, nếu có chuyện gì xảy ra thì nhị ca sẽ giúp muội gánh vác.” Hắn giống như đột niên trưởng thành, mở miệng nói.

Hắn đã bái sư, sư phụ hắn dù sao cũng là Nhan Vô Giác, ở trước mặt bệ hạ cũng có chút thể diện.

Chuyện này bệ hạ cũng đã biết, hôm nay hắn cũng đã nhận được thư của Hoắc Kiệt, nói rằng Hoắc gia bá phụ đã gặp riêng bệ hạ để giải vây cho muội muội.

Đương nhiên, muội muội của hắn thông minh, biết dùng đồ vật mà Thánh tổ ban thưởng để phá cửa. Cho dù bệ hạ có thiên vị Ân

Nguyên Phu cũng không thể phạt muội muội của hắn được, cùng lắm chỉ là phạt phụ thân hắn một chút bổng lộc là xong việc.

Chỉ là nếu như muốn muội muội có mặt mũi hơn thì cần phải có đầy đủ con át chủ bài.

Mà thân phận đệ tử của Nhan Vô Giác này đối với bệ hạ mà nói, cũng đáng được che chở!

Tiêu Vân Chước lại chẳng lo lắng, không hề để tâm đến chuyện của mình.

Nàng vốn luôn sợ chết, nếu đã dám gây chuyện thì trước đó đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Sau khi từ Ân phủ quay về, nàng đã đưa cho Lục biểu thúc một thứ, nhờ ông ấy giúp trình lên bệ hạ.

Thứ đó có quan hệ với thiên tượng.

Tắc tinh ôn minh, năm nay tất sẽ chín muồi, mùa màng bội thu. Chỉ là lại có thiên sàm tinh xuất hiện, đây là điềm xấu. Nhìn phương hướng, hẳn là ứng ở vùng Tuyền Xương, sàm chủ hại dân, tham cốc trộm túc, cũng nên có chuẩn bị trước để tránh làm lòng dân hoang mang.

Lúc này thời tiết nắng nóng, cách ngày thu hoạch vụ thu cũng không còn xa.

Muốn để mình đường đường chính chính đứng thẳng lưng, chỉ dựa vào vinh quang tổ tông thôi là chưa đủ.

Nàng nghĩ, lúc này hẳn là bệ hạ đang điều tra tình huống của nàng, cũng suy nghĩ cân nhắc xem có nên coi mấy lời của nữ nhân gia là thật không?

Chương 458

Tiêu Vân Chước không hề nóng vội, nàng đã chuẩn bị đầy đủ những thứ có thể bảo mệnh cho mình, còn những người khác lo lắng thế nào thì không còn liên quan đến nàng nữa.

Tiêu Văn Việt thấy nàng không hề căng thẳng cũng không hề tỏ ra sợ hãi, trong lòng cũng mơ hồ sinh ra cảm giác kiêu ngạo.

Đây là muội muội của hắn, phải nên là như thế.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Văn Việt đã rời nhà.

Mà lúc này, bên tai hoàng đế cũng thật náo nhiệt.

Hôm qua Ân Nguyên Phu trình tấu, nói rằng bị người sỉ nhục, là tiểu thư Tiêu gia ở ngay trước mặt mọi người lột xiêm y của hắn, tâm hắn lúc này như tro tàn, không còn thiết sống nữa…

Lúc ấy ông ta khiếp sợ không gì sánh nổi, trong đầu cũng thắc mắc không biết Tiêu gia cô nương là ai, không nghĩ tới vậy mà lại là người của Nhân An Công lúc trước. Tin tức này quả thật khiến ông ta vô cùng kinh ngạc, gần như không thể tin nổi.

Không hề có lý do gì khác, chỉ bởi vì Tiêu Trấn Quan, gia chủ của Tiêu phủ Nhân An Công trước đây từ sau khi phụ thân bị tiên hoàng ban chết liền bắt đầu kẹp chặt đuôi làm người. Tiêu Trấn Quan thuở nhỏ học võ, nhưng lại lề mà lề mề đợi đến tận năm hai mươi tuổi mới bắt đầu tiến vào quân doanh. Không chỉ như thế, còn tìm một chức quan ổn định không cần ra chiến trường, cả ngày làm việc kiếm sống. Tuy nói mấy năm nay cũng làm việc cẩn trọng nhưng sự hèn nhát kia khiến ông ta nhìn mà thấy phiền.

Tốt xấu gì Tiêu gia cũng đã từng có chiến thần, tổ tông uy danh hiển hách, tại sao đến lượt ông ấy thì lại thành bao cỏ, sao có thể không tức giận chứ?

Trước khi ông ta đăng cơ, tiên hoàng vẫn đặt nhiều hy vọng vào

Tiêu Trấn Quan, cũng mấy lần cố ý dùng ông ấy. Nhưng ông ấy thật đúng là rùa đen rụt đầu, vừa mở miệng ra chính là không yên lòng lão nhân hài tử trong nhà, lại sợ mình cô phụ hoàng ân, khiến cho tiên hoàng tức giận đến mức nghi ngờ không biết có phải Tiêu Trấn Quan ghi hận chuyện phụ thân ông ấy bị ban chết hay không!

Đợi đến khi ông ta đăng cơ, Tiêu Trấn Quan cũng càng ngày càng ổn trọng.

Nhi tử cũng đã lớn, lẽ ra có thể xông pha ra ngoài làm việc lớn rồi.

Thế mà vẫn chưa.

Nhìn thấy dáng vẻ hèn mọn cẩn thận, thân thể hùng tráng mà nằm sấp trên đất, mất hết tất cả khí phái.

Khi đó, ông ta thật sự cảm nhận được sự tiếc nuối và phiền muộn của phụ hoàng hắn lúc trước, cho nên, ông ta cũng thật sự không thích Tiêu Trấn Quan.

Ông ta muốn trở thành một vị minh quân.

Đương nhiên ông ta cũng hy vọng phần lớn những người bên mình đều là người có năng lực, nếu như có thể xuất hiện lại một chiến thần giống như lão Nhân An Công thì sẽ càng tốt hơn.

Nhưng hết lần này đến lần khác, đến thời của ông ta, võ tướng trong triều tuy nhiều nhưng người đặc biệt xuất sắc lại không có. Lục lão tướng quân đã cao tuổi, đã sớm không thể lên chiến trường. Tiêu gia không người có thể dùng, những võ tướng khác tuy rằng cũng không tệ, nhưng…cứ luôn cảm thấy chưa đủ xuất sắc.

Cho nên, ông ta có thể có sắc mặt tốt với Tiêu gia được sao?

Năm nay khi phái binh ra ngoài dẹp loạn, ông ta cũng chỉ thuận miệng nói ra để Tiêu Trấn Quan đi. Vốn cho rằng người này sẽ tiếp tục cúi đầu nói mình không thể, lại không ngờ rằng con trâu già lại bắt đầu nhúc nhích.

Thành thành thật thật xuất chinh, ngược lại lại khiến ông ta phải nhìn thêm vài lần.

Kỳ thi đình năm sau, Đại Lang Tiêu gia cũng có chút tiền đồ, văn chương viết cũng hay, xếp hạng cũng cao.

Chỉ là nhìn thân hình cường tráng kia cùng với dáng vẻ thành thành thật thật làm bài, khiến người ta nhìn mà không vừa mắt.

Văn thần thì phải có vẻ nhã nhặn của văn thần, hắn có nhã nhặn sao?

Dở dở ương ương, sau khi sinh ra một chiến thần như thế, lại bắt đầu theo nghiệp văn, đây là làm ẩu!

Quả nhiên, sau khi ném người đi sứ, trong lòng của ông ta vui vẻ hơn nhiều!

Mấy bữa nay ông ta cũng gần như quên mất Tiêu gia, lại không ngờ có Tiêu gia tiểu thư xuất hiện. Ngay cả chuyện lột quần của người ta mà cũng làm được, tuy nói là làm người ta phải kinh ngạc nhưng nói thật, tiểu nha đầu này có cốt khí còn mạnh hơn phụ thân nàng rất nhiều, cũng rất to gan.

Nhưng mà ai cũng biết Ân Nguyên Phu cũng coi như là “nghĩa tử” của ông ta.

Nàng lột quần của ai không được, lại nhất định cứ phải lột quần của người của ông ta, chuyện này khiến trong lòng ông ta không thoải mái, đây không phải là muốn vả mặt ông ta sao?

Chương 459

Ông ta vốn định trực tiếp cho Ân Nguyên Phu một công đạo, nhưng nghĩ đến cô nương kia là người Tiêu gia liền cho người điều tra nguyên nhân một chút, vừa tra ra được thì…

Một khắc kia, tấu chương mà ông ta đang phê bị nước trà làm hỏng.

Lão thái giám ở bên cạnh ông ta cũng kinh ngạc như thể: Không ngờ Ngự Thư Lang lại giống lão nô…

Nhìn vẻ mặt của lão thái giám, lại nghĩ đến Ân Nguyên Phu, ông ta thực sự là…một lời khó nói hết!

Mình là người vô dụng thì phải giấu đi, nếu giấu không được nữa thì thôi. Bản thân mình không được lại cứ nhất định phải đi trêu chọc nữ nhi người ta, cô nương kia đang yên đang lành thì thanh danh lại bị hủy, không trả thù hắn thì trả thù ai đây?

Kết quả như thế khiến ông ta cũng khó mà làm chủ được cho Ân Nguyên Phu, chỉ cảm thấy hài tử này đúng là không có mắt nhìn.

Càng là không có cái gì thì lại càng muốn cái đó, ông ta hiểu được. Nhưng trêu chọc mấy nữ tử thanh lâu kia còn chưa đủ sao? Lại cứ nhất định đi tìm khuê nữ nhà võ tướng mà ức hiếp, đây không phải là đáng đời à?

Hoàng đế cũng muốn thiên vị.

Nhưng còn chưa nghĩ ra được nên xử trí thế nào thì Lễ bộ thượng thư của ông ta lại cầu kiến.

Vừa nhìn thấy ông ta, đôi mắt đã đỏ hoe, nói rằng cô mẫu nhà mình năm đó được Thánh tổ chỉ hôn cho Tiêu gia, đã qua bao nhiêu năm rồi…Khó khăn lắm bây giờ mới tìm lại được cháu gái bị lưu lạc ở bên ngoài, có thể an tưởng tuổi già, nhưng nếu như biết cháu gái mình bị người khác bắt nạt thì nhất định sẽ không muốn

sống…

Đồ chó này lại còn dám uy hiếp ông ta.

Nhưng là lão thần thì không thể không nghe.

Mặc dù trượng phu của Tiêu Hoắc thị đã bị ban chết bao nhiêu năm rồi, nhưng năm đó Tiên hoàng không hề thu hồi cáo mệnh của bà ấy.

Lễ bộ thượng thư của ông ta cái gì cũng tốt, làm việc cũng ổn thỏa, người cũng thông minh, nhưng chỉ có một khuyết điểm chính là nói nhiều. Vừa mở miệng liền nói không ngừng, thao thao bất tuyệt mắng Ngự Thư Lang của ông ta là đồ súc sinh, cũng nói may mà hắn là kẻ yếu sinh lý, bằng không thì tất cả các hoàng hoa đại khuê nữ sau này đừng hòng được gả chồng, chỉ có thể tìm một sợi dây thừng đi về gặp tổ tông…

Ông ta nghe mà đau cả đầu.

Thượng thư vừa nói xong thì tam nhi tử cũng tới, đây cũng là một tên nhiều chuyện.

Há miệng liền nói Tiêu gia cô nương là bằng hữu tốt của hắn…Còn nhờ hắn làm chủ cho Tiêu cô nương…

Nói thật, hoàng đế cũng muốn mở miệng mắng người. Ông ta còn chưa ra quyết định đâu, thế mà ai nấy đều cho là hắn muốn cho tiểu cô nương kia quy thiên vậy!

Cuối cùng thì hôm nay cũng được yên tĩnh một chút.

Hoàng đế thở dài, hài tử Ân Nguyên Phu này… cũng thật đáng thương.

Phụ thân hắn từ thuở thiếu thời đã phải rời nhà đến hầu hạ ở bên cạnh ông ta, giúp ông ta rất nhiều việc, chỉ lưu lại được một hài tử như thế này mà lại là một kẻ yếu sinh lý…

“Nha đầu Tiêu gia này cũng thật là, có việc gì mà không thương

lượng được chứ? Để Hoắc gia giúp nàng đến trước mặt trẫm đòi công đạo cũng được mà, trẫm còn không cho nàng ấy một lời giải thích sao? Cứ nhất định phải làm loạn lên để cho mọi người đều biết, sau này hài tử Nguyên Phu này phải làm sao đây? Nghe nói vốn là tật bẩm sinh nữa…Hài tử Tiêu gia này xuống tay quá ác, thật sự không chừa lại một chỗ trống nào.” Hoàng đế vẫn có chút đau lòng cho hài tử mình nhìn từ nhỏ lớn lên, nói với lão thái giám ở bên cạnh.

Lão thái giám cười nói: “Hoắc đại nhân nào làm phiền ngài vì mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy chứ? Nếu không phải chuyện này bị làm lớn chuyện, Hoắc đại nhân sợ cháu họ của mình xảy ra chuyện thì e rằng cũng không dám đến trước mặt ngài để cầu tình đâu…”

Lúc trước Ngự Thư Lang thật sự không coi ai ra gì.

Đối với những thái giám như bọn họ cũng chưa từng có sắc mặt tốt.

Tự xưng là có tài, lại được sủng ái, tính ra còn lớn lối hơn cả mấy hoàng tử. Lúc trước mấy thái giám bọn họ cũng không dám nói thêm gì, thật không ngờ rằng Ngự Thư Lang này lại là người yếu sinh lý!

Vốn là người không trọn vẹn giống như bọn họ, thế mà lại ức hiếp bọn họ. Nếu không nhân cơ hội này giẫm lên một chân thì sao có thể hả giận được!

Đại tổng quản nói giúp cho Hoắc thượng thư, Hoàng đế cũng không phải là không nghe ra.

Làm đế vương, ông ta cũng hiểu rất rõ những người bên cạnh mình, cũng biết thái giám là có lòng riêng. Nhưng ông ta cũng biết là bởi vì ngày thường Nguyên Phu quá ngang ngược, không coi ai ra gì.

Thật sự đáng tiếc cho một thân tài học kia.

Chương 460

Hoàng đế đau đầu, quyết định tạm gác chuyện của Ân Nguyên Phu sang một bên, hai người nhục nhã lẫn nhau, vậy thì còn phạt cái gì?

“Bệ hạ, Hoắc Tuân nói là có chuyện quan trọng cầu kiến.” Không bao lâu sau, thái giám lại bẩm báo.

Hoàng đế nghe xong, lông mày liền cau chặt: “Tiêu gia thiên kim này thật có bản lĩnh, chỉ một chuyện nhỏ mà hết người này đến người kia đến giúp nàng cầu tình! Lễ bộ thượng thư hôm qua mới đến, đều là người một nhà, Hoắc Tuân này há có thể không biết? Hoắc gia hắn còn muốn trẫm ban c.h.ế.t cho Ân Nguyên Phu mới chịu thôi sao?”

Cùng một chuyện mà cứ nhắc đi nhắc lại, sao ông ta có thể vui nổi.

Ngự Thư Lang đã phế, sau này hắn không thể lại triệu kiến được nữa. Người này giấu tật bệnh của hắn cũng không có gì đáng ngại, nhưng cách che giấu của hắn không sạch sẽ, bây giờ làm ầm lên ai ai cũng biết. Nếu như ông ta lại dùng người nữa thì mấy lão già trong triều kia nhất định sẽ đuổi theo ông ta khuyên răn.

Hơn nữa cho dù ông ta có đau lòng Ân Nguyên Phu nhưng trong lòng cũng không phải không khó chịu.

Tâm cơ của hài tử này không hợp với tài học của hắn, những thi từ hoa mỹ lúc trước bây giờ nhìn lại dường như đã bị vấy bẩn, lại rơi vào khuôn sáo cũ.

Làm hoàng đế, ông ta cũng mất đi một nhân tài.

Nhưng mấy thần tử này đều không nghĩ rằng ông ta cũng khó chịu sao?

Mấy người không thể trung thực một chút, đừng có cầm mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này đến làm phiền ông ta được à?

Trong lòng Càn Hòa Đế bất mãn, nhưng cũng quý trọng tài năng Hoắc gia nên cũng không nổi trận lôi đình, cho truyền Hoắc Tuân tiến vào Ngự Thư Phòng, trên mặt cũng không hề biểu lộ cảm xúc vui vẻ hay tức giận.

Hoắc Tuân cũng là do dự cả hai ngày nay mới dám tới.

Thứ mà Tiêu Vân Chước đưa cho ông ấy…nói như thế nào đây…

Thực sự kinh người.

Một khi đưa cho bệ hạ đồng nghĩa với việc đẩy Tiêu Vân Chước lên trước mặt bệ hạ. Với cái năng lực huyền ảo kia của nàng lúc trước chỉ là để giải quyết mấy vụ án cũng được, bây giờ lại còn xem thiên tượng. Nếu như thiên hạ bình an, mùa màng bội thu thì đó là chuyện tốt. Nhưng nếu như vận khí không tốt, gặp phải thời điểm bất lợi, chẳng phải nàng sẽ trở thành yêu quái lừa gạt dân chúng sao?

Cho nên sau khi biết đại ca cũng đã giúp Tiêu Vân Chước cầu tình, hắn biết mình không cần phải đưa thứ này ra cũng được, lúc này mới cẩn thận không lấy ra ngay.

Nhưng, lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Hoắc Tuân quỳ xuống, thành thật nói: “Bệ hạ, gần đây thần tra thẩm một bản án, không biết phải làm thế nào cho phải…”

Hoàng đế vừa nghe không phải là chuyện của Ân Nguyên Phu, cảm thấy khẽ kinh ngạc: “Lại có chuyện làm khó được ái khanh sao?”

“Hồi bệ hạ, chuyện là như thế này. Ba năm trước đây, có một nữ nhi của Tần gia, sau khi phụ thân qua đời thì muốn kén rể…” Hoắc Tuân kể lại chi tiết chuyện của Tần Xán Như, tiền căn hậu quả, một chữ không sót.

Hoàng đế nghe xong cũng vô cùng bàng hoàng, không nghĩ tới dưới gầm trời này lại có loại súc sinh như thế.

“Người Tần gia quả thực đáng chết, đại tội bậc này cần gì phải nhiều lời? Trực tiếp c.h.é.m đầu là được, còn có Tần Lưu thị kia, đã không biết giải oan cho nữ nhi mà ngược lại còn nhận kẻ thù làm con thừa tự, vì sự ích kỷ của bản thân mà không xứng làm mẫu thân, cũng xử theo pháp luật.” Hoàng đế tức giận nói.

“Bệ hạ, chuyện này chỉ sau khi người Tần gia c.h.ế.t mới điều tra ra…Cả đám người Tần gia đều đã c.h.ế.t hết cả rồi. Nhắc tới cũng lạ, rõ ràng Tần mẫu không hề yêu thương nữ nhi nhưng chẳng biết tại sao lại đột nhiên phát cuồng, cầm đao g.i.ế.c c.h.ế.t toàn bộ kẻ thù, sau đó liền tự sát…”

“Ngược lại còn có một chút nhân tính.” Hoàng đế khẽ gật đầu.

“Điều kỳ lạ ở đây là Tần mẫu chỉ là một phụ nhân yếu đuối, vai không thể gánh tay không thể nâng, nhưng những người bị bà ta g.i.ế.c c.h.ế.t ngoại trừ chị em dâu của mình ra thì đều là nam tử thanh niên trai tráng, thậm chí còn móc tim, vặn gãy cổ đối phương, sức mạnh kỳ lạ này rất khó giải thích…Có mấy người dân còn nói đêm đó sương đen bao phủ, chính là oan hồn của Tần nữ quấy phá…”

Chương 461

Hoàng đế cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại có chuyện lạ bậc này.

“Chuyện thần ma không thể loạn truyền ra ngoài, nếu không thì sẽ khiến lòng người bất an. Nếu như xác định không có khả năng người khác gây án nữa thì cứ lấy lý do là Tần mẫu nổi điên báo thù để kết án là được, trấn an lòng dân, chớ nên làm bách tính hoảng sợ.” Hoàng đế chậm rãi nói.

“Vốn dĩ vi thần cũng nghĩ như vậy, nhưng thật trùng hợp, lúc ấy cháu gái của vi thần cũng am hiểu về thuật phong thủy, cảm thấy Tần nữ chết quá oan uổng nên vào đêm trước khi xảy ra chuyện, nàng đã đến nhà xem xét, cũng vừa vặn chứng kiến thảm cảnh kia…”

“Hài tử kia ngày thướng yếu đuối nhu thuận, lúc ấy còn say khướt ngủ ở phòng dành cho khách, hoàn toàn không có khả năng là hung thủ g.i.ế.t. người. Cho nên sau khi vi thần tra hỏi xong liền cho nàng về nhà, lại không nghĩ rằng có người muốn buộc vi thần đưa tróc nã cháu gái đưa đi quy án, nói nhất định nàng là đồng phạm…Vi thần nghĩ, nếu như vi thần không chịu thì sẽ có người tham tấu nên đến đây bẩm báo bệ hạ trước, nhờ ngài làm chủ.” Hoắc Tuân thành thật nói.

“Hoắc khanh à, nếu như cháu gái ngươi thực sự có mặt ở đó thì ngươi cũng không thể thiên vị được, nên bắt giam thì cứ bắt giam, chứng minh nàng vô tội chẳng phải là được rồi sao?” Hoàng đế không cảm thấy gì, chỉ bình tĩnh nói.

“Thế nhưng bệ hạ, cháu gái kia của vi thần chỉ mới mười bảy tuổi, còn trẻ như vậy. Lúc vào cửa đến lúc rời đi chưa từng thay đi phục, mà trên người cũng hoàn toàn không có vết máu nào. Hơn nữa còn có hạ nhân tự mình làm chứng, nói rằng đêm đó nàng uống rượu mạnh ngủ mất, cho nên vi thần hoàn toàn không có nghi ngờ nào. Mà Quản đại nhân nói cháu gái của vi thần là đồng phạm, nhìn như là giúp đỡ vi thần xử án, kỳ thực là đang nhân cơ

hội trả thù.” Hoắc Tuân lập tức nói.

“Ông ta trả thù ngươi làm gì?” Hoàng đế cảm thấy mấy thần tử này cũng thật nhiều chuyện.

Ngày nào cũng náo mâu thuẫn.

“Không phải là trả thù thân mà là trả thù cháu gái của thần. Hài tử kia rất nhạy cảm, có thể phân biệt âm dương, thông hiểu kỳ thuật phong thủy, cho nên lúc trước khi thần điều tra vụ án Quản cô nương chết đuối đã nhờ nàng trợ giúp, rất nhanh đã biết được tiền căn hậu quả. Nàng là người đường đường chính chính, nhiều lần vì dân trừ hại…tuyệt đối không phải là hạng người gian ác gì, kính xin bệ hạ minh giám.” Hoắc Tuân lại nói thêm.

Nói kiểu này, Càn Hòa Đế lập tức nhớ ra.

Muội muội của quý phi chết đuối, lúc đó cũng ồn ào một trận.

“Tại sao trẫm chưa từng nghe nói Hoắc gia các ngươi có hài tử nào có thể thông âm dương?” Hoàng đế hơi nghi ngờ.

“Hài tử kia là cháu gái của lão cô mẫu của vi thần, họ Tiêu…chính là vị cô nương mà mấy ngày gần đây mới sai người lột quần của Ngự Thư Lang ấy ạ…” Hoắc Tuân lại nói, thái độ cũng rất quy củ.

Càn Hòa Đế nghe vậy, khóe miệng lại giật giật hai lần.

“Lại là nàng nữa à?” Càn Hòa Đế thở hắt ra: “Hài tử Tiêu gia kia có phải là thiếu thông minh không? Tại sao vụ náo nhiệt nào cũng có mặt vậy?”

“Bệ hạ, hài tử này rất thành thật.” Hoắc Tuân vội vàng tỏ vẻ đáng thương nói: “Ngài là không biết, đứa cháu họ này của vi thần từ nhỏ đã phải lưu lạc ở bên ngoài, phải chịu rất nhiều đau khổ, chẳng qua có lẽ là nhận được cơ duyên gì đó nên mới học được một chút bản lĩnh, vậy nên mới hơi lạc lõng ở kinh thành như vậy. Nhưng hài tử này rất lương thiện, nhiều lần làm những chuyện trượng nghĩa. Chính thi cốt của đại tiểu thư Ninh Nghĩa Quốc Công phủ cũng là do nàng tìm ra, mà bản án phò mã kia cũng là do

nàng nhìn ra vấn đề…Nàng không hiểu phép tắc trong kinh thành, làm việc cũng rất lỗ mãng, không biết những hành vi của mình sẽ đắc tội với người ta, chỉ vì muốn giải oan cho người chết nên mới khiến người ta nhìn không vừa mắt…”

Hoắc Tuân ra sức bù đắp cho Tiêu Vân Chước, cũng không vội vàng lấy ra vật “bái sơn” của Tiêu Vân Chước.

Càn Hòa Đế cũng không ngờ Tiêu gia cô nương ngày lại có thể làm ra nhiều chuyện như vậy.

So với mấy chuyện kia thì chuyện của Ân Nguyên Phu quả thật cũng chẳng là gì.

“Nhìn ngươi cũng không giống người sợ phiền phức, nếu như thật sự cảm thấy cháu gái ngươi là người vô tội thì chỉ cần có đầy đủ chứng cứ, căn bản không cần lo lắng sắc mặt Quản thị. Ngươi hôm nay đến xin gặp riêng trẫm, rốt cuộc là muốn giải vây cho cháu gái nhà ngươi hay là muốn nhắc nhở trẫm chớ có nhúng tay, làm oan uổng cháu gái nhà ngươi thế?” Hoàng đế nhìn thần tử ở bên dưới, lập tức nhìn thấy chút tâm tư nho nhỏ này.

Tên yêu quái Hoắc Tuân này, đây là sợ quý phi thổi gió bên gối ông ta đây mà!

Chương 462

Hoàng đế nhìn Hoắc Tuân, trong lòng cũng không hề tức giận.

Trong số các thần tử của mình, Hoắc gia luôn xem như là người đàng hoàng. Nhà này coi trọng thanh danh, bao nhiêu năm nay không hề tham gia vào tranh chấp đảng phái. Gia tộc cũng rất giỏi nuôi dạy hài tử.

Nếu nói khuyết điểm thì cũng có, chính là người Hoắc gia quá thanh cao.

Có lẽ là bởi đọc sách quá nhiều nên ý nghĩ luôn rất ngây thơ, không phải đen thì là trắng, quá lý tưởng hóa.

Nhưng nếu không mong cầu bọn họ trở thành thần tử vang danh thiên cổ thì chút bản lĩnh này đã đủ rồi, mà cách làm người cũng nhu thuận ngay thẳng, cũng coi như dùng rất thuận tay.

Lúc này, Hoắc Tuân nghe Hoàng đế nói như vậy, lập tức kiên định quỳ ở đó: "Vi thần sao dám chất vấn bệ hạ! Chỉ là sợ rằng phụ thân huynh trưởng của hài tử kia không có ở nhà, bị người ức hiếp! Hơn nữa vi thần cũng không gạt ngài, biểu huynh Tiêu gia kia của thần mấy năm nay vẫn sống thành thật, chăm sóc cuộc sống của nàng dâu hài tử, không hề có chút tham vọng nào. Cũng bởi vì tìm lại được nữ nhi thân sinh, dưới ảnh hưởng của nha đầu kia mà mới dần dần nhận ra được rằng nam nhi trưởng thành phải trung quân báo quốc, không thể cứ bám víu mãi vào một phần ba mẫu đất trước cửa này…"

"Bệ hạ, hẳn ngài cũng biết bản lĩnh của Tiêu Trấn Quan, ông ấy là người có năng lực, chỉ là có chút hoang phế. Chỉ cần ông ấy chịu làm, lại cho chút thời gian thì triều ta nhất định sẽ có thêm một viên mãnh tướng! Vi thần có thể cảm giác được, nha đầu Tiêu gia kia rất quan trọng, cho nên…mới cầu xin bệ hạ trả lại công bằng cho nàng là được rồi!" Hoắc Tuân nói thẳng những lời muốn nói.

Càn Hòa Đế nghe vậy lại hừ một tiếng.

“Theo ý ngươi, trong mắt Tiêu Trấn Quan, hắn không muốn liều mạng vì trẫm, vì bách tính trong thiên hạ này mà lại chỉ để ý đến phu nhân hài tử nhà mình à? Nếu như là hạng người ích kỷ và thiển cận như vậy, trẫm cũng khinh thường dùng hắn, để hắn quay trở về với mảnh đất hiền hòa của hắn đi.” Càn Hòa Đế bất mãn nói.

Ai cũng biết thê tử Tiêu Trấn Quan là người yếu ớt, mà lại yếu ớt đã rất nhiều năm.

Hắn không có một người thiếp thất nào, vô cùng sợ vợ.

Nhìn chút tiền đồ kia của hắn xem!

“Bệ hạ, dù sao thì Tiêu Trấn Quan cũng là cháu trai của Nhân An Công, há có thể là hạng người ích kỷ được. Ông ấy chỉ là bị phụ thân của mình giày vò nên mới sinh ra sợ hãi như thế, lúc này mới thành thật chăm sóc phu nhân hài tử. Bây giờ hài tử nhà hắn đều đã lớn cả rồi, lại có thêm một khuê nữ biết cách giày vò người nữa, ông ấy chỉ có thể thả tay thả chân, những chuyện này ngài cũng biết cả rồi…” Hoắc Tuân tiếp tục tranh cãi với Hoàng đế.

Vừa nhắc tới phụ thân bị ban chết của Tiêu Trấn Quan, Càn Hòa Đế cũng không nhịn được muốn mắng mấy câu.

Thánh tổ, tiên hoàng, có người nào mà không đặc biệt tử tế với ông ta cơ chứ?

Chỉ là không ngờ lại nuôi ra một sắc quỷ ngàn năm khó gặp.

Ông ta còn nhớ rõ, lúc ấy trước khi tiên hoàng chuẩn bị hạ chỉ ban chết còn đặc biệt triệu ông ta vào cung, trong lời nói tỏ rõ vẻ tiếc hận. Lúc ấy ông ta đã là thái tử nên tiên hoàng cũng dặn dò ông ta, tha cho hậu bối Tiêu gia một mạng, tương lai nếu Tiêu gia có người dùng được thì cũng đừng nhắc đến tội lỗi đó.

Tiên hoàng cảm thấy, rốt cuộc thì hoàng gia cũng phải có trách nhiệm khi nuôi ra một lão sắc quỷ như vậy, dù sao thì…lúc ấy lão Nhân An Công mấy năm liên tục xuất chinh, bại gia tử không biết

cầu tiến kia chính là do hoàng gia nuông chiều mà ra.

Lão tử Tiêu Trấn Quan rất biết cách giày vò, cho nên Tiêu Trấn Quan không dám đi lại đường cũ, ông ta cũng rất hiểu.

Nếu không phải hiểu rõ thì mấy năm nay sao có thể dung túng cho con rùa đen Tiêu Trấn Quan đến như vậy?!

“Thôi, chỉ cần Tiêu gia cô nương vô tội thì trẫm có thể bảo đảm, tuyệt đối không ai có thể vu oan cho nàng! Nhưng ngươi cũng bảo nàng yên tĩnh một chút! Vừa mới trêu chọc Quản thị xong lại đi lột quần người khác, một nữ nhi mà lại muốn làm gì?” Hoàng đế cũng cảm thấy đau đầu.

Ngay cả công chúa hoàng gia cũng không dám gây chuyện nhiều như vậy.

Cũng may người đến nói giúp cho nàng là Hoắc gia, nếu thay bằng người khác thì tính tình ông ta cũng không tốt đến vậy.

Chương 463

Hoắc gia có nhiều người đọc sách như vậy, nhưng người phù hợp đi theo con đường làm quan lại chỉ được mấy người. Trong lòng Càn Hòa Đế cũng hiểu rất rõ, đối mặt với người Hoắc gia thì cho bọn họ mặt mũi là chuyện rất quan trọng, chỉ cần bọn họ cho rằng đế vương tôn trọng bọn họ thì có thể làm mọi thứ trong khả năng, hận không thể cống hiến cả mạng sống.

Hoắc gia vẫn có hy vọng hoàn thành giai thoại quân thần của ông ta.

Lúc này vẻ mặt Hoắc Tuân lại càng phức tạp hơn.

Thấy bệ hạ đã buông lỏng và hứa hẹn, thế mà cũng không hề tạ ơn.

“Ngươi còn chuyện gì nữa? Ngươi nhìn trên bàn của trẫm chất đầy sổ gấp đây này, ngươi muốn làm trẫm phải chậm trễ bao lâu nữa?” Hoàng đế tức giận nói.

Ông ta làm thái tử hơn ba mươi năm, đã rất mệt mỏi, bây giờ làm hoàng đế lại càng mệt mỏi hơn!

Ông ta mới là Hoàng đế thứ ba của bản triều, thời gian tại vị của tiên hoàng và Thánh tổ đều dài, công tích của người này lại còn cao hơn người kia, cho nên đến phiên ông ta thì cả triều văn võ ai nấy cũng đều bắt bẻ, người trong thiên hạ cũng đều nhìn chằm chằm. Một khi ông ta không đủ siêng năng thì sẽ có một lão già nào đó than vãn thở dài, bởi vậy ông ta chỉ có thể cắn răng kiên trì tiến về phía trước!

Ông ta nào có dễ dàng đâu!

Hoắc Tuân do dự một chút rồi lấy từ trong áo ra một mảnh giấy, bàn tay cũng khẽ run rẩy.

“Vi thần…Vi thần cũng muốn hài tử kia của Tiêu gia yên tĩnh một

chút, chỉ là…hài tử kia có lễ vật, nhờ vi thần trình lên cho bệ hạ.” Hoắc Tuân nói xong, trong lòng chấn động như sấm sét!

Lời đã nói ra, không cách nào rút về lại được!

Tiêu Vân Chước sau này sẽ có mệnh thế nào…chính ông ấy cũng không dám đoán trước.

Nếu như sau này rơi vào kết cục “nói dối làm lòng người hoang mang”, vậy thì ông ấy…ôi, rất có thể ông ấy sẽ hối hận về việc mà mình đã làm ngày hôm nay!

Nhưng…tiên đoán về thiên tượng kia lại có quan hệ với sinh tử một đời của bách tính Tuyền Xương! Những lời trước kia của nha đầu kia đều là thật, nếu như bây giờ cái này cũng là thật mà ông ấy lại giấu diếm, vậy chẳng phải là làm hại bách tính sao?

Cho nên Hoắc Tuân cũng không còn cách nào khác.

Chỉ là trong lòng đã mắng cháu gái xui xẻo này mấy lần, nha đầu này giống như âm hồn bất tán cứ để mắt đến ông ấy vậy. Mấy vụ án kia thì còn được, nhưng nhanh như vậy lại ném đại gia hỏa này vào trong tay hắn!

Thái giám cẩn thận trình thứ kia lên.

Hoàng đế vừa định mở ra, đã thấy Hoắc Tuân lại nói: “Bệ hạ, vẫn là bảo mọi người lui ra đi.”

Vẻ mặt Hoắc Tuân nghiêm túc.

Càn Hòa Đế thực sự không biết hắn thần thần bí bí như vậy là muốn làm gì mà trang giấy trong tay lại nặng tựa ngàn cân, trong mắt Hoắc Tuân lại quan trọng đến vậy.

Nếu Hoắc Tuân không phải là hạng người nịnh nọt kia thì Càn Hòa Đế thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ rằng ông ấy lén dâng lên cho mình một bức mỹ nhân đồ để lấy lòng hoàng đế.

Càn Hòa Đế vẫn cho mọi người lui ra.

Cũng được, tốt nhất là thứ này phải thực sự quan trọng, nếu không Hoắc Tuân làm lãng phí thời gian của ông ta như vậy thì ông ta nhất định phải tìm cách trừ bổng lộc của Hoắc Tuân, để Hoắc Tuân phải uống gió Tây Bắc mấy tháng!

Sau khi thái giám cung nữ đã lui ra, Hoắc Tuân lúc này mới nói: "Bệ hạ, nha đầu kia am hiểu một chút về âm dương phong thủy, thậm chí cả thiên tượng thuật, nói là gần đây có chút dị tượng nên mới cố ý nhờ thần trình lên cho bệ hạ…"

Hoàng đế mở tờ giấy kia ra xem thử.

Thứ đầu tiên đập vào mắt ông ta là một bản đồ chiêm tinh, nhưng ông ta nhìn mà không hiểu.

Dưới cùng có mấy dòng chữ.

Đại khái là năm nay tắc tinh ôn minh, là điềm lành, mùa màng nhất định sẽ bội thu. Tuy nhiên, mặc dù mùa màng bội thu nhưng ở vùng Tuyền Xương lại có gian thần tham ô, cưỡng chiếm thóc lúa của bách tính…

Trong nháy mắt, ánh mắt hoàng đế trở nên nghiêm túc hơn mấy phần.

"Tiêu gia cô nương này tên là gì?" Một lát sau, Càn Hòa đế mở miệng hỏi.

Trong lòng Hoắc Tuân thấp thỏm, trịnh trọng trả lời: "Hồi bệ hạ, nha đầu này lúc mới sinh ra trên trời đỏ rực như lửa thiêu mây, là cảnh tượng cát tường hiếm có, cho nên Tiêu Trấn Quan mới đặt tên cho nàng là 'Vân Chước'."

Chương 464

Hoàng đế đọc lại những dòng chữ trên đó, đi tới trước mặt Hoắc Tuân.

“Ái khanh đứng dậy trả lời đi.” Hoàng đế lại nói.

Hoắc Tuân lúc này cũng không đoán được tâm tình của bệ hạ rốt cuộc là vui hay là giận.

Nếu như ông ta tức giận muốn chém Tiêu Vân Chước thì làm sao ông ấy có thể cầu tình để bệ hạ giơ cao đánh khẽ đây?

“Nội dung trong này chắc ngươi đã xem rồi, nếu như thế, suy nghĩ của ngươi thế nào? Tiêu thị Vân Chước tính cách như thế nào, rốt cuộc có phải là có bản lĩnh thật sự hay không?” Hoàng đế hỏi lại.

Chuyện này có quan hệ nông sinh, cho dù ông ta cảm thấy một tiểu cô nương chưa chắc có thể tính toán ra được thì cũng không thể khinh thường.

“Trẫm muốn nghe lời thật, cho nên ngươi không thể bởi vì nàng là cháu gái của ngươi mà cố ý thiên vị.” Hoàng đế lại bổ sung thêm một câu.

Hoắc Tuân hít một hơi thật sâu, sau đó khom người cẩn thận nói: “Ngay từ đầu thần cũng cảm thấy hài tử này rất phiền phức, là xui xẻo, cho nên mới bởi vì một vụ án mà phải vào nha môn. Nhưng càng về sau, số lần nhiều lên, vi thần cũng không thể không hoài nghi về vai trò của nàng trong những vụ án này…Mà trong vụ án của Tần nữ gần đây, thần cũng phát hiện ra hình như hài tử này thật sự có thể nhìn thấy được những oan tình mà người bên ngoài không thể nhìn thấy! Nếu không thì với cái thái độ kín tiếng của Tần gia, những chuyện cũ kia tuyệt đối sẽ không có khả năng bị đưa ra ánh sáng…”

“Cho nên vi thần cảm thấy Tiêu Vân Chước nhất định có dị thuật, nhưng cao nhân trong thiên hạ này cũng không ít, năng lực của

Tiêu Vân Chước…rốt cuộc chỉ có thể nhìn thấy oan tình của một người hay là có thể giải được nỗi khổ của thiên hạ thì vi thần cũng không rõ ràng lắm.” Hoắc Tuân nói thật.

Càn Hòa Đế cũng nghe ra được hàm ý trong lời này.

Tiêu Vân Chước có bản lĩnh là thật, nhưng rốt cuộc bản lĩnh đó bao nhiêu thì phải xem ông ta có tin nàng hay không.

“Tham lương trộm dẻ…Nếu như là thật, vậy ngươi nói xem, cả một vùng Tuyền Xương này có bao nhiêu quan viên dính líu trong đó? Rốt cuộc là chuyện tham ô chỉ mới năm nay thôi hay đã xảy ra liên tục nhiều năm rồi?” Giọng điệu của Càn Hòa Đế trở nên lạnh lùng hơn nhiều.

Trong thiên tượng này cũng không hề đơn giản như vậy.

Một quan viên muốn tham ô nhận hối lộ thì phải giấu diếm bao nhiêu người?

Quan viên ở nơi đó, nếu như mới bắt đầu ức hiếp nông dân thì nhất định phải làm vô cùng cẩn thận, không để bị người khác nắm nhược điểm mới được, nhưng làm sao có thể giấu giếm được nhiều tai mắt như vậy chứ?

Cho nên, chỉ sợ cả đám người đã cấu kết với nhau, như thế mới có thể làm việc không hề kiêng nể gì như thế!

Nếu là như vậy, dân chúng địa phương đã phải chịu khổ bao nhiêu năm rồi? Một khi phái người đi điều tra thì phải chém bao nhiêu cái đầu đây?

Thậm chí, làm sao có thể chắc chắn được rằng quan viên ở nơi đó không hối lộ các cận thần, bịt miệng bọn hắn?

Chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc mà Càn Hòa Đế đã cảm thấy có gai đâm ở sau lưng, khó chịu vô cùng.

Mà Hoắc Tuân cũng bởi vì một câu của Hoàng đế mà toát cả mồ hôi.

Ông ấy nghĩ rất đơn giản, chỉ cảm thấy lương thực chính là mệnh của bách tính. Một khi là thật thì sẽ có rất nhiều bách tính phải chết, quá đáng thương, cho nên ông ấy mới muốn trình tờ giấy này lên như vậy.

Nhưng bệ hạ lại nghĩ đến…

Phải chăng điều này có nghĩa là có ai đó đang muốn dao động giang sơn của mình?

Hoắc Tuân rụt đầu lại, không dám nói gì hết.

Rốt cuộc là tra hay không tra đều là do bệ hạ quyết định, ông ấy không thể nói nhiều. Ai mà biết chuyện này sẽ còn liên lụy đến ai, nếu lỡ như có quan hệ với một hoàng thân quốc thích nào đó thì cuộc sống sau này của ông ấy không thể đảm bảo nữa rồi.

“Chuyện này ta biết rồi, ngươi lui xuống đi. Nha đầu Tiêu gia kia thì…trước tiên bảo vệ tốt đã. Chỉ là một vụ án nhỏ, nếu đã điều tra xong rồi thì nhanh chóng định án đi, chớ làm lòng người hoang mang.” Hoàng đế nhìn sâu vào mắt Hoắc Tuân, nghiêm túc nói.

Lời này có đáng tin hay không, phải nghiệm chứng mới được.

Nếu là giả thì…không thể không phạt tiểu nha đầu này, thậm chí còn phải tìm lý do để phạt thật nghiêm khắc!

Nhưng nếu là thật thì…đó chính là đại công!

Nếu nàng làm lợi cho dân thì đối với ông ta mà nói, chính là một thanh đao tốt. Nếu như có người nhớ thương, muốn hủy thanh đao kia thì nhất định không được.

“Vi thần tuân mệnh!” Hoắc Tuân vội vàng cáo lui, hai chân như nhũn ra, đã muốn đi từ lâu rồi.

Chương 465

Càn Hòa Đế cất tờ giấy thiên tượng kia đi.

Sau khi im lặng một lúc, liền bắt đầu nhìn sổ gấp.

Cũng là trùng hợp, vừa đưa tay mới lật mấy sổ gấp thì phát hiện một phần của Tiêu Trấn Quan.

Người này đã hoàn thành nhiệm vụ, đang trên đường trở về, mà mấy kẻ phản loạn kia cũng đã bị thu thập không còn một mảnh, đang áp giải mấy thủ lĩnh hồi kinh, trong đó có cả dư nghiệt tiền triều.

Tiêu Trấn Quan này nhìn thì giống như một tảng đá không còn dùng được, nhưng một khi đã mài rồi thì màu ngọc ở bên trong liền có thể lộ ra.

Không mất quá nhiều thời gian để trấn áp phản quân, giải quyết cũng nhanh chóng dứt khoát, quả thật cũng có chỗ lợi hại. Thậm chí, dùng ông ấy để giải quyết mấy phản quân bất tài kia cũng có chút đại tài tiểu dụng.

Càn Hòa Đế đặt sổ gấp của Tiêu Trấn Quan ở một bên, tiếp tục xem cái khác.

Chưa được một lúc, lại nhìn thấy sổ gấp mà Nhan Vô Giác nhờ Lục lão tướng quân đưa tới.

Lão già này bây giờ tuy không có tước vị, không có chức quan, nhưng cũng không phải là người râu ria gì.

Từ khi bản triều lập quốc đã mấy chục năm, Thánh tổ và tiên hoàng có thủ đoạn lôi đình nên tuy rằng biên quan có chiến sự nhưng thành trì không hề bị tổn hại. Nhưng từ sau khi ông ta lên ngôi, mấy ngoại tộc đáng chết kia liền bắt đầu ngo ngoe rục rịch, một khi tương lai có chiến sự thì tầm quan trọng của Nhan Vô Giác có thể thấy rõ.

Chỉ có điều người này đã sống ẩn cư ở ngoài thành nhiều năm, đại khái là không nhìn trúng mấy vị tướng quân thời bây giờ, số lần ra mặt càng ngày càng ít…

Mấy năm nay, ngoại trừ hỏi xin ông ta những dược liệu hiếm có thì không hề để ý gì đến ông ta nữa.

Dược liệu lại dùng hết rồi à?

Hoàng đế nghi ngờ mở sổ gấp ra xem thử, sau khi xem xong, vẻ mặt có chút kích động!

Lão bất tử này thế mà lại thu đồ đệ!

Đây là tin tốt!

Mà đồ đệ ông ấy thu lại là Tiêu gia Nhị Lang? Hoàng đế suy nghĩ cẩn thận, cũng không có ấn tượng gì. Tiêu Văn Dũ thì còn được, nhưng không nghe nói mấy hài tử khác có tiền đồ gì…

Nhưng Nhan Vô Giác là người rất kén chọn, nếu không đủ thông minh thì nhất định sẽ không được ông ấy nhìn trúng. Hơn nữa đây là người Tiêu gia, cũng không tệ, Tiêu gia có căn cơ tốt, dù sao cũng tốt hơn những thanh niên sức trâu chẳng hiểu cái gì.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, Càn Hòa Đế lại nhìn thấy một tin xấu.

Nhan Vô Giác nói là đồ đệ của ông ấy rất lo lắng về chuyện muội muội lột quần của người khác nên nhờ ông ấy cầu tình…

Niềm vui của Càn Hòa Đế còn chưa dứt thì bị câu nói phía sau cắt ngang…

Không thể nhịn được, ném thẳng cái sổ gấp này ra ngoài!

Qua một lúc lâu sau, mới gọi thái giám nhặt sổ gấp kia về lại.

“Truyền ý chỉ của trẫm.” Càn Hòa Đế bất đắc dĩ lên tiếng: “Ngự

Thư Lang Ân Nguyên Phu…hành vi phóng túng không biết kiềm chế, không đảm nhiệm được chức vụ quan trọng, bãi bỏ chức quan, không được phép tiến cung!”

Nửa đời của hắn xem như bị hủy.

Một tài tử biết làm thơ vẽ tranh, không thể mang lại lợi ích thực sự cho bách tính, không tạo ra lợi ích lớn hơn cho giang sơn của ông ta, vậy nên cuối cùng cũng chỉ là một món đồ chơi nhỏ. Ông ta có thể sủng, có thể cho hắn vui vẻ, viết ra nhưng thi từ hay hơn, nhưng chỉ đáng tiếc hài tử này lại đi quá xa, tùy ý làm sai chuyện.

Quyết định này của Hoàng đế cũng khiến thái giám đại tổng quản ở bên cạnh kinh ngạc.

Tuy rằng mấy thái giám bọn họ không thích Ân Nguyên Phu nhưng từ nhỏ Ân Nguyên Phu đã đi theo bên cạnh bệ hạ. Bọn họ cũng biết, người này rất quan trọng đối với bệ hạ.

Trước đó cũng không phải là hắn không phạm sai lầm, nhưng bệ hạ cũng đều là giơ cao đánh khẽ, không nghĩ tới lần này lại trực tiếp cấm không cho hắn tiến cung!

Đại tổng quản không dám hỏi nhiều, chỉ yên lặng ghi nhớ Tiêu gia cô nương này.

Sau khi Hoàng đế hạ chỉ trừng phạt Ân Nguyên Phu, cùng ngày lại triệu người của Ngự Sử Đài tới.

Lúc này cũng phát một đạo mật chỉ.

Bên ngoài thì cử người tiến về phương nam thị sát tình trạng nguồn nước, kỳ thực là tiến đến Tuyền Xương để điều tra chuyện quan viên tham ô thóc lúa của dân.

Chương 466

Trước khi cử người điều tra vụ án, Càn Hòa Đế đã xem xét tình hình thu thuế ở Tuyền Xương những năm qua.

Trong những năm gần đây, thu thuế của Tuyền Xương luôn ở mức trung bình và thấp, tuy không phải là chạm đáy nhưng Thái thú Tuyền Xương cũng không đặc biệt xuất sắc, nhưng cũng không quá kém, cẩn thận chặt chẽ, rất ít ngoi đầu lên. Ngay cả khi gặp phải tai họa, hắn cũng không xin quá nhiều, thế nên bao năm qua ông ta cũng ít để ý đến người này.

“Hôm nay trẫm đã nhận được sổ gấp của Tiêu Trấn Quan, chuyện bên ngoài của hắn đã xong rồi…” Càn Hòa Đế đổi giọng: “Không rõ nước ở Tuyền Xương sâu bao nhiêu, bởi vậy trẫm nghĩ rằng nên để Tiêu Trấn Quan đồng hành cùng với ngươi. Hắn cũng không cần phải về kinh, chỉ cần bảo người khác đưa đám tặc tử kia về thành là được, còn hắn trực tiếp quay đầu ngựa tiến về Tuyền Xương tập hợp với ngươi!” Hoàng đế lại nói với Giám sát Ngự Sử đang chuẩn bị phái ra ngoài.

Đối phương kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Lúc này cũng hiểu rõ, có Tiêu Trấn Quan đi theo là việc tốt, có thể bảo mệnh, sao có thể không vui lòng?

Hắn chỉ là bất ngờ trước sự coi trọng của bệ hạ đối với Tiêu Trấn Quan, người này còn chưa về tới mà đã được nhận nhiệm vụ tiếp, nếu như nhiệm vụ lần này hoàn thành tốt thì tiền đồ đương nhiên sẽ càng thêm sáng lạn.

…

Ngoài cung.

Rất nhiều người đang nóng lòng chờ xem trong cuộc đối đầu giữa Tiêu Vân Chước và Ân Nguyên Phu, cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng.

Hôm nay Ân Nguyên Phu đã hạ sốt, tuy rằng thân thể vẫn còn yếu ớt nhưng tinh thần đã tỉnh táo hơn một chút. Thái y nói dương khí của hắn không đủ nên kê cho hắn rất nhiều thuốc bổ sung dương khí.

Hơn nữa, hắn cũng cảm thấy Độ Linh Các của Tiêu Vân Chước có gì đó là lạ, nếu không đến đó thì hắn sẽ không đột nhiên cảm thấy khó chịu như vậy. Thế nên sau một hồi suy nghĩ, hắn quyết định sai người đi đến Hoàng Thành Tự để thỉnh một bức tượng Phật về bày trong nhà.

Nhắc tới cũng lạ, tượng Phật vừa ra, thân thể hắn không còn cảm thấy lạnh nữa.

“Công tử, Khương cô nương gửi thư đến.” Hắn đang nghỉ ngơi, gã sai vặt liền mang đồ tới.

Ánh mắt hắn vẫn còn u ám, nhưng vẫn mở ra nhìn xem thử.

Chỉ là sau khi xem xong, Ân Nguyên Phu tức giận đến mức cười ra thành tiếng.

Từ khi quen biết Khương Nguyên hắn đã biết tính tình người này cũng không tốt lắm, không được hiền hòa tốt bụng như vẻ bên ngoài. Nhưng hắn không quan tâm, dù sao thì hắn cũng là loại người kiêu căng ngạo mạn nên hắn cũng rất thưởng thức dã tâm và tham vọng của Khương Nguyên!

Lúc trước Khương Nguyên hợp khẩu vị của hắn, nàng ta lợi dụng hắn để leo lên cao, hắn cũng rất hiểu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ cưới nàng ta, chỉ hào phóng làm mọi chuyện để dỗ cho nàng ta vui vẻ là được rồi.

Nhưng bây giờ, cho dù biết nàng ta là hạng người gì thì hắn vẫn bị chọc tức.

Mở đầu bức thư chính là trách cứ hắn tại sao lại lừa gạt tình cảm của nàng ta, đã không thể cho nàng ta chung thân thì tại sao lại

trêu chọc nàng ta như vậy. Đằng trước thì khóc lóc kể lể, phía sau thì lại an ủi dỗ dành, nói rằng cho dù thân thể hắn có tật thì nàng ta cũng không thèm để ý, sau này nàng ta sẽ xem hắn như là huynh trưởng ruột thịt, sẽ không coi thường hắn…

Hay cho một cái không chê, hay cho một cái huynh trưởng!

Càng buồn cười hơn là nét chữ này không phải là chữ viết của nàng ta, không biết là do hạ nhân nào viết thay.

Đây là đang đề phòng hắn, sợ hắn sẽ lấy thứ này công khai ra ngoài?!

“Công tử, bệ hạ đã biết ngài phải chịu ấm ức, còn không chịu làm chủ cho ngài. Người bên ngoài đã bắt đầu suy đoán là bệ hạ không muốn xử lý chuyện này…” Hạ nhân ở bên cạnh nói rồi lại bổ sung thêm: “Ngài có nên lùi lại một bước, nói xin lỗi Tiêu gia cô nương không? Như thế thì bệ hạ biết ngài khoan dung độ lượng biết tiến biết lui, cũng sẽ cảm thấy đau lòng ngài hơn, đúng không?”

Chương 467

“Bảo ta xin lỗi sao?” Ân Nguyên Phu nghe xong, cười châm chọc thành tiếng: “Ta là ai chứ? Năm đó phụ thân ta cùng ăn cùng ngủ với bệ hạ, thậm chí còn nếm thuốc độc cho ông ta nữa! Nếu không phải như thế thì sao phụ thân ta tuổi còn trẻ mà mất mạng được? Ta đầy bụng tài học, vì để làm bạn với bệ hạ nên mới chỉ ra sức học hành mấy thứ tạp thư thi từ kia, nếu không thì ta đi theo con đường nghiên tập khoa cử, hôm nay đã lên tới thẳng mây xanh rồi! Mấy người trên triều tự cho là đúng kia có là gì chứ?”

Phụ thân hắn xuất thân thần đồng, tài học trời ban, cũng chính bởi vậy mới được chọn thì một nông gia tử vào cung để làm bạn đọc sách với bệ hạ!

Hắn cũng xuất thân thần đồng, thanh thắng vu lam, mới có thể được bệ hạ coi trọng!

Tiêu Vân Chước, nàng tính là gì chứ? Chẳng qua chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp một chút, có thể sánh bằng hắn được sao?

Ân Nguyên Phu vừa dứt lời, người truyền chỉ đã tới.

Chẳng qua chỉ là một đạo chỉ bãi quan, vừa đơn giản vừa dứt khoát, tuyên đọc rất nhanh.

“Ngự Thư Lang…Bệ hạ nói những năm nay ngài đã nhiều lần làm những việc không nên làm, về toàn cục thì không có ảnh hưởng gì cả. Chỉ là sau khi Tiêu gia cô nương trở thành công thần, ngài lại hủy hoại thanh danh của nàng cũng coi như dồn người đến chỗ chết, quả thật quá mức, bởi vậy bệ hạ bảo ngài phải tự suy ngẫm về cuộc sống của mình. Trong tương lai, nếu như ngài ổn trọng hơn, hiểu chuyện hơn một chút thì sẽ lại truyền ngài.” Người truyền chỉ mỉm cười nói.

Ân Nguyên Phu sửng sốt tại chỗ: “Ta bị bãi quan? Bệ hạ thật sự bãi chức quan của ta sao? Không thể nào!”

“Ý chỉ đã ban xuống, không thể thu hồi, Ân công tử về sau tự mình cầu phúc đi.” Người truyền chỉ nhìn dáng vẻ của đối phương, cười lạnh một tiếng rồi nhanh chóng chuẩn bị rời đi.

Ân Nguyên Phu trực tiếp từ dưới đất bò dậy: “Nhất định là các ngươi giả truyền thánh chỉ! Bệ hạ luôn luôn quý trọng ta, phong ta làm Ngự Thư Lang, thậm chí còn ban thưởng cho ta chữ “Nguyên” nữa, làm sao có thể bãi chức quan của ta được?”

Đối phương vốn chỉ đến để truyền chỉ, đột nhiên bị tạt nước bẩn, hắn cũng rất tức giận.

“Ngươi là Ngự Thư Lang, nhưng bây giờ trong cung đã có một Ngự Thư Lang khác rồi. Bệ hạ yêu thi thư, nhưng dưới gầm trời không phải chỉ có ngài là tài tử duy nhất. Bệ hạ đã gặp vị Kinh công tử kia hai lần, đàm luận thi thư cũng rất được bệ hạ yêu thích. So ra thì Kinh công tử khiêm tốn hữu lễ, hỏi gì đáp nấy, hiểu biết sâu rộng, về tài học còn xuất sắc hơn ngươi nhiều…” Nói xong, đối phương vội vàng phủi xiêm y, chỉ cảm thấy thật xui xẻo.

Nếu đã được bệ hạ yêu thích thì cần phải cư xử hiểu chuyện hơn mới có thể để lại cho mình một đường lui.

Nhưng người họ Ân này bao nhiêu năm qua hếch mũi lên trời, đã từng đắc tội bao nhiêu người?

Chẳng qua bệ hạ cũng không đuổi tận g.i.ế.c tuyệt, xét thấy bao năm qua Ân Nguyên Phu viết văn làm thơ hợp ý nên không thu hồi lại tòa nhà ngự tứ này.

Đương nhiên, chỉ là hiện tại không thu hồi mà thôi.

Đợi đến khi bệ hạ hoàn toàn quên mất người này, không còn niệm tình xưa nữa thì làm gì còn quan tâm đến sự sống c.h.ế.t của hắn.

Hơn nữa, Ngự Thư Lang là chức quan được bệ hạ đặc biệt ban cho. Chức vụ không cao, nhưng đãi ngộ lại cực tốt!

Thỉnh thoảng hắn có thể nhận được một ít ban thưởng, mà chi tiêu ở đây cũng là do bệ hạ bỏ ra. Bây giờ hắn đã mất chức quan này,

sau này muốn nuôi sống cả một phủ đệ lớn như thế chỉ có thể bán thơ của mình đi.

Nhưng việc hắn không còn được bệ hạ ưa thích sẽ sớm bị người khác biết, kể từ đó, những người điên cuồng theo đuổi thi từ của hắn làm sao còn ra giá cao để mua nữa?

Trong lòng Ân Nguyên Phu cũng rất hiểu hắn sẽ phải gánh chịu bao nhiêu thiệt hại từ sau đạo ý chỉ này.

Hắn hoàn toàn không thể tin nổi, trong lòng bệ hạ mình thế mà lại không thể sánh bằng một tiểu nữ tử!

“Phụt…” một tiếng, m.á.u tươi phun ra ngoài.

Thân thể hắn vừa mới tốt lên được một chút, nhưng lúc này lại tức giận đến mức m.á.u huyết bùng lên, ngã thẳng xuống đất.

Mấy hạ nhân xung quanh cuống quýt đưa người vào phòng.

Đức Phật quả thật có thể xua đuổi một chút âm khí, để những quỷ hồn kia cách xa hắn, nhưng đức Phật lại không thể ngăn được dã tâm và không cam lòng.

Hắn càng cao ngạo thì lại càng không thể chịu đựng nổi đả kích cỡ này. Thân thể kia ngay lập tức giống như sắp chết, ở trên giường, mạng sống hắn như ngàn cân treo sợi tóc.

Đại phu và hạ nhân lại vội vàng, cố gắng chữa trị cho hắn.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước cũng nhận được tin tức.

Nàng hiểu rằng, trước khi chuyện ở Tuyền Xương được tra rõ ràng thì cái mạng nhỏ này của nàng sẽ vô cùng an toàn!

Chậc, nàng cảm thấy lá gan mình lại lớn hơn một chút.

Chương 468

Tiêu Vân Chước nhốt mình trong phòng, bắt đầu ngồi trong bóng tối vẽ bùa.

Nàng đã trở về kinh thành lâu như vậy, đã làm được rất nhiều chuyện nhưng chỉ có một chuyện quan trọng nhất vẫn chưa làm xong, đó chính là di cốt của sư phụ nàng vẫn còn nằm ở Vạn Cốt Pha.

Vốn dĩ nàng phải đến thu hồi và hạ táng ngay khi vừa mới trở về, nhưng…

Một mình nàng thật sự không dám đi tới chỗ đó.

Những năm cuối tiền triều, trước khi Thánh tổ công phá kinh thành, ngoại tộc đã xâm chiếm kinh thành ở phía sau.

Khi có, cổng thành kinh thành đóng chặt, cố gắng chống lại. Nhưng ở bên ngoài cổng thành, xác c.h.ế.t nằm la liệt khắp nơi. Rất nhiều bách tính trở thành con tin của ngoại tộc, bị c.h.é.m g.i.ế.c ở bên dưới cổng thành.

Nhưng cuối cùng, những người ngoại tộc kia vẫn không thể đột phá được tuyến phòng thủ cuối cùng.

Sở dĩ như thế, một phần là do lực lượng phòng thủ của khinh thành cố gắng chống đỡ, một phần là do bão tuyết xảy ra.

Đột nhiên trời đông giá rét, các bức tường thành bị bao phủ bởi một lớp băng dày khiến việc công thành càng trở nên khó khăn hơn.

Lúc ấy vốn là mùa đông khắc nghiệt, tuyết rơi cũng không có gì phải ngạc nhiên, chỉ là ai cũng không ngờ rằng tuyết lại rơi nhanh đến như vậy.

Mà sư phụ xui xẻo của nàng lúc đó đang ở bên ngoài thành.

Những kẻ ngoại tộc kia cũng không hề có lòng nhân từ, muốn công thành không phải vì hoàng quyền bá nghiệp, cũng không phải mang lại công lý cho thế gian, chỉ thuần túy là vì cướp đoạt và g.i.ế.c chóc. Một khi bọn hắn tràn vào thành thì tất nhiên bách tính bên trong thành cũng không thể giữ được.

Sư phụ nàng vốn xuống núi là để cứu vớt thế gian, nhìn thấy thi cốt bách tính chồng chất thành núi, nhìn những kẻ ngoại tộc ngông cuồng kia, há có thể chịu đựng được?

Lúc này liền khai đàn làm phép, mượn bão tuyết để cứu thành. Chỉ là mặc dù cứu được thành nhưng ông ấy cũng bị những kẻ ngoại tộc kia xem như bách tính bình thường bắt lấy, dứt khoát g.i.ế.c chết.

Môn chủ cũng không phải là người mang đại khí vận.

Ngược lại, các môn chủ luôn sống cuộc đời long đong, nợ trời xanh tính mạng, dưới cơ duyên mới vượt lên khỏi số mệnh sống tạm cuộc đời của mình.

Cho nên sau khi trở thành môn chủ sẽ thường xuyên phải gặp phiền phức, số mệnh cũng không tốt lắm, lại thêm bị tổ tông giày vò nên rất dễ c.h.ế.t sớm.

Sư phụ thay đổi thiên tượng cũng không cần tốn nhiều công sức, nhưng bên ngoài thành là cảnh tượng m.á.u chảy thành sông, mà những kẻ ngoại tộc kia cướp bóc khắp nơi, khó tìm được chỗ ẩn thân. Lúc ấy sư phụ vì cứu một số bách tính mà kéo dài thời gian, lừa gạt thủ lĩnh ngoại tộc, sau đó mới bị xử tử, trở thành một người trong số những thi cốt kia.

Lại về sau, Thánh tổ dẫn binh đến, ngoại tộc lúc này mới bị đánh lui.

Cũng bởi vì sự hung tàn đáng sợ của những kẻ ngoại tộc cùng với hoàng thất tiền triều bất lực không hành động, cho nên khi Thành tổ đến kinh thành, quân phòng thủ thành đã trực tiếp hiến thành đầu hàng, chỉ cầu bách tính được an ổn…

Chỉ là trong lịch sử, cũng không ai biết được sư phụ nàng đã đóng vai trò gì trong đó.

Sau khi Thánh tổ vào kinh, cũng là lúc phải dọn dẹp chiến trường.

Thi cốt bên ngoài thành quá nhiều, có một phần đã bị chim thú ăn thịt, khó phân biệt được ai là ai. Nếu lỡ như trì hoãn đến tận đầu xuân tiết trời nóng lên thì cũng dễ dàng xảy ra dịch bệnh, cho nên đối với những thi cốt không có người nhận sẽ được chuyển về Vạn Cốt Pha và chôn cất đơn giản.

Năm đó sau khi nàng bị Khương Nguyên làm cho bất tỉnh, nhốt vào trong quan tài đưa đến Vạn Cốt Pha, lúc tỉnh lại thì trời đã rất muộn.

Đôi mắt này của nàng cũng nhìn thấy càng nhiều thứ đáng sợ hơn, cũng may mà hồn phách của sư phụ cường đại, lại dẫn dắt nàng đi tìm lệnh bài chưởng môn, lúc này mới có thể bảo vệ được nàng.

Nhưng cảnh tượng lúc đó đổi với nàng mà nói quả thực quá khủng bố, cho nên dù bây giờ nàng đã không còn sợ quỷ nữa nhưng vừa nghĩ tới Vạn Cốt Pha, nàng vẫn có chút không rét mà run.

Sư phụ đã đầu thai rồi, trước khi đi cũng đã nói với nàng rằng không cần quan tâm đến thi cốt của ông ấy.

Nhưng làm đồ đệ, nàng không thể nghĩ như vậy được.

Nếu như bệ hạ phái người đi tới Tuyền Xương để bảo vệ bách tính, đối với nàng mà nói thì đó cũng là một kiện công đức lớn lao. Nếu nàng đi đào thi cốt của sư phụ cũng sẽ vững tin hơn một chút.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là vẽ bùa thật nhiều. Vẽ mấy xấp luôn thì càng tốt!

Nhưng chỉ có những thứ bên ngoài này thôi vẫn chưa đủ.

Mặc dù nàng có thể khẳng định rằng bây giờ mình đã đủ mạnh mẽ để tự bảo vệ mình, nhưng bóng ma mấy năm đó lưu lại vẫn khiến

nàng cảm thấy run rẩy không thể kiểm soát khi đến đó một mình. Cho nên nàng còn muốn mời một vài người có mệnh cách tốt, dũng sĩ dương khí dồi dào đi cùng nàng tới đó để đưa sư phụ nàng về nhà.

Chương 469

“Biểu huynh Hoắc Kiệt và Sài Nữ tẩu tẩu nhất định là đồng ý, lá gan của hắn không nhỏ. Nhưng nhị ca thì không được, vừa nhìn thấy quỷ đã sợ đến run cầm cập, nếu ngất đi thì ta còn phải chăm sóc hắn nữa…” Trong miệng Tiêu Vân Chước lẩm bẩm.

Tùng Thúy ở bên cạnh mơ hồ có dự cảm không lành.

Đại tiểu thư muốn đi đâu thế nhỉ? Có cảm giác không phải chỗ tốt.

“Tùng Thúy, ngươi cũng đi theo giúp ta đi. Ngươi dũng cảm, sức khỏe cũng tốt, dương khí cũng dồi dào. Ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi thêm mấy lá bùa hộ thân, bảo đảm ngươi bình yên vô sự. Sau khi quay về thì nguyệt ngân của tháng đó sẽ tăng thêm mười lần! Ngươi thấy có được không?” Tiêu Vân Chước ngẩng đầu hỏi.

“…” Khóe miệng Tùng Thúy giật giật.

Thực ra thì nàng ấy cũng không dũng cảm lắm đâu…chỉ là ngại mặt mũi của võ giả nên nàng ấy không dám biểu hiện ra ngoài thôi!

Mỗi lần thấy đại tiểu thư nói chuyện với quỷ hồn, nàng ấy đều giả vờ như không nhìn thấy. Trên thực tế, lần nào trong lòng cũng run rẩy.

Nhưng đại tiểu thư đi tới chỗ nào thì nàng ấy phải cùng đi tới chỗ đó! Nếu không thì sao có đủ tư cách làm hộ vệ được!

“Nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ tốt đại tiểu thư, vì ngài xông pha khói lửa quyết không chối từ!” Tùng Thúy cũng biết đại tiểu thư sẽ không bức bách nàng ấy, chỉ là…

Nguyệt ngân gấp mười lần…

Tiêu Vân Chước thở dài, trong lòng có chút tiếc nuối: “Bằng hữu của ta không nhiều, mà để người ta giúp mình đào sư phụ lên cũng

phải là bằng hữu thật sự thân thiết mới được."

Tiêu Vân Chước bực bội xoa đầu.

Nàng chẳng có gì phải sợ ngoại trừ Vạn Cốt Pha.

Nhưng nhược điểm này nhất định phải vượt qua được.

Nói cho cùng đó chỉ là một nơi có nhiều âm khí mà thôi, vùng Quan Tây bên kia cũng có nhiều chỗ tương tự, cũng không phải nàng chưa từng đến đó…

"Đại tiểu thư, ngài cũng đừng khổ sở. La cô nương và Mạnh cô nương, Tề cô nương đều là bằng hữu của ngài mà. Gần đây không phải bọn họ luôn viết thư qua lại với ngài sao? Chuyện của ngài và Ân công tử, so với ngài thì bọn họ còn tức giận hơn nữa…" Tùng Thúy vội vàng an ủi.

Tiêu Vân Chước gật đầu.

Chuyện này thì đúng, nhưng nàng không thể mở miệng nhờ các nàng ấy đi cùng nàng đào thi cốt được.

Hơn nữa, thân thể Mạnh Vịnh Tư không đủ dương khí, không thích hợp để đến đó. Tề Ngọc Nhi thì đợt này người trong nhà đang tìm kiếm lang quân cho nàng ấy, trong thời điểm vui mừng này, sao có thể để cho nàng ấy đến một nơi xui xẻo như Vạn Cốt Pha?

Ngược lại nàng có thể bảo mấy gia đinh đi cùng, nhưng nếu như vậy thì số lá bùa nàng phải chuẩn bị sẽ càng nhiều hơn.

Làm nô bộc thì phần lớn đều có mệnh cách không tốt, nếu đi đến những nơi như vậy thì sẽ bị ảnh hưởng nhất định, trừ khi ai cũng như Tùng Túy, giỏi võ công, còn cầm rất nhiều bùa hộ thân mới được.

Trái lại nàng có thể cung cấp lá bùa, nhưng lại không đủ sự tin tưởng.

Một khi có người trong số bọn họ vô tình đánh mất lá bùa hoặc căn bản không tin nàng thì nhất định sẽ lâm bệnh nặng. Nếu mệnh cách không tốt thì nói không chừng sẽ bị quỷ hồn lợi hại quấy nhiễu. Một khi như thế, mạng nhỏ chưa chắc sẽ giữ được.

Dù sao thì thể chất nàng đặc thù, khi nàng đến đó thì âm khí của Vạn Cốt Pha sẽ trở nên mạnh hơn, sẽ khác hẳn so với bình thường, bởi vậy chỉ sợ người bình thường sẽ bị rối loạn.

Cho nên nếu như nàng muốn đi thì tốt nhất phải chờ người có mệnh cách tốt, tin tưởng nàng đi cùng. Bọn họ sẽ không coi những lời của nàng như gió thoảng bên tai, lại có thể không bị thể chất của nàng ảnh hưởng, như thế thì nàng cũng có thể tập trung tìm thi cốt của sư phụ.

Chẳng qua chuyện này cũng không gấp.

Nhất định nàng sẽ nhờ mấy người tốt đến giúp mình, đến lúc đó cũng có thể để cho sư phụ nhìn thấy cuộc sống của nàng bây giờ cũng không tệ lắm, không chỉ còn sống mà cũng không còn cô đơn.

Chương 470

Tiêu Vân Chước viết lại danh sách lên giấy rồi xem lại thật kỹ.

Đúng lúc này, Diệp quản gia từ bên ngoài tới, cung kính đưa rất nhiều thiếp mời cho Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước khó hiểu nhìn mấy thứ trước mặt.

“Đại tiểu thư, đây đều là thiếp mời hôm nay mới đưa tới, có nhà có tin mừng mời ngài qua đó ngồi một chút, còn có lão quân trong phủ mừng thọ muốn gặp ngài. Xấp bên phải này thì nhà ta không quá thân thiết, cũng không cần để ý quá nhiều, ngài xem qua là được. Còn xấp bên trái này thì…có hai nhà ngài phải tới tham dự…”

“Tại sao đột nhiên lại có nhiều thiếp mời thế?” Tiêu Vân Chước cũng sửng sốt, mấy người trong kinh thành hẹn nhau tổ chức sao?

“Có bao nhiêu nhà đang nhìn chằm chằm vào mâu thuẫn của ngài và Ân công tử, một bên là sủng thần của bệ hạ, một bên là hậu nhân của cựu thần khai quốc. Bây giờ tướng quân và đại thiếu gia đã được trọng dụng, cho nên tất cả mọi người đang chờ xem thái độ của bệ hạ, xem thử nhà chúng ta còn có thể vùng lên được không…Cho nên thời gian trước mọi người vẫn còn quan sát…”

“Bây giờ bệ hạ không chỉ không khiển trách nhà chúng ta mà ngược lại còn bãi miễn chức quan Ngự Thư Lang của Ân công tử. Bây giờ Ngự Thư Lang đang nằm trong nhà, ốm yếu sắp chết, thế mà cũng không thấy bệ hạ mềm lòng, cho nên có rất nhiều người trong kinh đều cho rằng nhà chúng ta sắp tỉnh giấc…” Diệp quản gia mặt mày hớn hở nói.

Tiêu Vân Chước hiểu ra, khẽ gật đầu.

Đạo lý này nàng cũng biết, chỉ là không ngờ rằng…giao tế lại thẳng thắn đến vậy.

“Vậy đây là nhân mạch mới của nhà chúng ta à?” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhìn lại.

Nhiều lắm, nếu mà đi hết thì sẽ mệt đến bao nhiêu?

Lúc nào thì đại ca mới về đây? Có phải tổ mẫu nên tìm một nàng dâu cho đại ca rồi không?

Đến lúc đó trong nhà có tẩu tử, nàng cũng sẽ thoải mái hơn nhiều, không cần phải để ý quản gia cũng không cần phải ra mặt cho Tiêu gia nữa, nàng sẽ có nhiều thời gian hơn dành cho Độ Linh Các ở bên kia…

“Có hai nhà nào nhất định phải tham gia?” Tiêu Vân Chước kiên nhẫn hỏi.

“Là nhà này…” Diệp quản gia mở một tấm thiếp mời ở trong đó ra, sau đó nghiêm túc nói: “Vinh Giang trưởng công chúa, cũng chính là tỷ tỷ của bệ hạ, tổ chức tiệc vì đại công chúa. Sau khi đại công chúa hòa ly với Tống gia thì có một thời gian trốn tránh không muốn gặp ai cả, cũng không thể cứ để mặc như thế mãi được nên Vinh Giang trưởng công chúa mới dùng tên tuổi cô cô để mời những người trẻ tuổi các gia tộc đến nhìn một chút. Đã có một thì sẽ có hai, chọn rể khác cho đại công chúa cũng là chuyện đương nhiên.”

Tiêu Vân Chước gật đầu, hai vị công chúa đều lộ diện, đã đặc biệt đưa thiếp mời tới đây. Nếu như không đồng ý thì quả thật không thể nào nói nổi.

Đi, phải đi.

“Còn có một cái này nữa…” Diệp quản gia càng nghiêm túc hơn: “Cái này là trong cung đưa tới…”

Tiêu Vân Chước cũng nhớ rằng trước đó tổ mẫu đã từng đề cập qua, trong cung muốn chọn vương phi cho Tam vương gia và Tứ vương gia, muốn mời các cô nương từ các gia tộc đến xem thử, nếu thấy thuận mắt thì sẽ định chung thân luôn.

Tiêu Vân Chước cũng không có gì phải sợ hãi.

Đừng nói là công chúa, cho dù là Hoàng đế đứng ở ngay trước mặt thì nàng cũng không hề sợ hãi, dù sao thì ai cũng đều phải chết, mà Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Cái nàng sợ chỉ có Vạn Cốt Pha, nơi đó có thời thơ ấu của nàng.

Những thiếp mời này tuy là trong vòng một ngày đưa tới nhưng có thể là các nhà đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau khi có thánh chỉ của bệ hạ thì các nhà mới lập tức cho người bổ sung thiếp mời.

Đương nhiên, nếu như bệ hạ không trừng phạt Ân Nguyên Phu thì kết quả không còn giống thế này nữa.

Tuy nhiên, Tiêu Vân Chước cũng hơi kinh ngạc với sự dứt khoát của bệ hạ.

Thiên tượng mà nàng xem cũng chỉ là lời nói suông, hoàn toàn chưa được nghiệm chứng, theo lý mà nói thì cùng lắm sẽ cho nàng chút mặt mũi rồi tạm thời quan sát, không đi quản mấy chuyện nhỏ nhặt của nàng. Không nghĩ tới ông ta lại cắt luôn cả tiền đồ của Ân Nguyên Phu…

Tiêu Vân Chước nghĩ nghĩ, cảm thấy không hợp lý lắm.

Liền tính một quẻ cho mình.

Vừa tính xong lại phát hiện…Ở trong chuyện này, nàng lại được quý nhân giúp đỡ!

Thật khó tin, trong những năm nay đều là nàng giúp người khác, rất ít người sẽ chịu ra tay giúp đỡ nàng, dù sao thì mở miệng trước mặt thiên tử cũng rất dễ bị mất mạng…

Chương 471

Tiêu Vân Chước cũng không ngốc, đã biết có quý nhân giúp đỡ thì phải động não suy nghĩ cẩn thận, có lẽ cũng đoán người quý nhân giúp nàng là ai.

Trước hết Hoắc Kiệt biểu huynh đã báo tin cho nàng, nghe nói hai ngày nay còn có mấy vị biểu huynh của Hoắc gia làm thơ mắng chửi người khác.

Mấy vị biểu huynh không quen biết của Hoắc gia đều ra mặt, chỉ sợ đại bá Hoắc gia của nàng cũng tìm bệ hạ cằn nhằn…

Còn có Hoắc lục biểu thúc đại nhân nữa, lúc đưa bản đồ thiên tượng giúp nàng, nói không chừng cũng nói thêm mấy câu…

Tam vương gia cũng có khả năng.

Bởi vì ngày đó sau khi nàng rời khỏi cửa Ân phủ, Tam vương gia đã đứng một bên xem náo nhiệt rồi. Lúc ấy nàng giả vờ như không nhìn thấy để khỏi phải bước xuống hành lễ…

Đã đi bắt nạt người ta thì phải giữ vững tinh thần, nếu biết Tam vương gia ở đó thì nàng không thể quá mức hung hăng vênh váo được, vậy thì sao có thể trút giận được?

Cho nên nàng mới giả vờ bị mù.

Những người khác thì sao?

Tiêu Vân Chước tạm thời không nghĩ ra, dù sao thì phần lớn người mà nàng quen biết chỉ là tiểu bối.

Còn những trưởng bối kia cũng giống như nhân tinh cả, sẽ không dễ ra mặt vì chuyện của một tiểu bối, quả nhiên…hài tử của mình thì mình đau. Ngoại trừ nhà mình ra thì chỉ có người Hoắc gia mới nguyện ý vì nàng mà ngược xuôi hối hả.

Được lợi, phải đưa lễ.

Ý thức được điều này, Tiêu Vân Chước vội vàng đi tới kiểm tra kho bạc riêng của mình.

Sau khi mở Độ Linh Các, bạc của nàng bị giảm đi một khoản lớn…

“Trước tiên chuẩn bị một chút, ngày mai ta đến thăm Hoắc gia.” Tiêu Vân Chước nói với Diệp quản gia: “Đi tới thư viện trước, gọi tiểu đệ trở về, để nó đi cùng với ta.”

Diệp quản gia ngơ ngác một chút rồi vội vàng gật đầu: “Vẫn là đại tiểu thư suy nghĩ chu toàn, lúc trước hai nhà xa lánh nhau, bây giờ là hẳn là phải qua lại nhiều hơn. Ngài là tiểu bối, ngài đến thăm là chuyện đương nhiên, không thể thích hợp hơn!”

Lập tức bận rộn chuẩn bị, đương nhiên, bước đầu tiên chính là đưa bái thiếp.

Tiêu Vân Chước cũng không hề nhàn rỗi, nàng đi tới bố phường Cao Thăng.

Hoắc gia có không ít biểu tỷ biểu muội, nàng muốn chọn vài thứ phù hợp để tỏ lòng biết ơn.

Sau khi lão thái thái biết được nàng muốn đến thăm Hoắc gia thì cũng có tinh thần hơn nhiều, chỉ là bây giờ ở Hoắc gia đều là vãn bối của bà ấy, nếu bà ấy đi thì từ trên xuống dưới của Hoắc gia phải ngay ngắn trật tự, gánh áp lực lớn để chiêu đãi, mà mấy tiểu bối thì lại chơi không được tự nhiên nên lão thái thái chỉ hiền hòa dặn dò nàng mấy chuyện chứ không đi cùng nàng.

Hoắc gia có tổng cộng sáu phòng, nhân khẩu đông đảo, nhưng lại không có thói xấu nạp thiếp.

Hoắc nhị bá và Hoắc thứ thúc đều sống ở nơi khác, không ở kinh thành.

Trong nhà Hoắc đại bá có hai nhi một nữ, nhi tử làm việc ở Hàn Lâm, cũng là anh tài, nữ nhi đã xuất giá.

Trong nhà Hoắc nhị bá có ba nhi một nữ, trưởng tử đang làm huyện úy ở nơi khác, thứ tử và ấu tử thì đang đi học. Còn lại là một biểu tỷ, tuổi tác cũng tương đương với nàng, nghe nói là đã nghị thân, là người mà nhị bá chọn ở bên ngoài, vài ngày nữa sẽ phải lên đường xa phụ mẫu để gả chồng.

Trong nhà Hoắc tam biểu thúc thì chỉ có một mình Hoắc Kiệt. Nhưng tứ biểu thúc, ngũ biểu thúc, lục biểu thúc thì trong nhà cũng có mấy biểu đệ biểu muội…

Tiêu Vân Chước cảm giác như thể mình đếm mấy không hết.

Buộc phải viết ra giấy.

Người khác đối tốt với nàng, Tiêu Vân Chước cũng biết cách đáp lại.

Cho nên ngày hôm sau, nàng chải chuốt bản thân nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Nàng biết bây giờ người bên ngoài đều cảm thấy nàng hung thần ác sát, vô cùng đáng sợ, cái gì mà Tiêu đại sư, mẫu dạ xoa mặt xanh nanh vàng…thậm chí còn là cọp cái lột quần, không hề có một xưng hô nào hiền dịu cả.

Mặc dù nàng không thèm để ý nhưng lỡ như dọa sợ tiểu hài tử nhà thân thích thì không tốt lắm.

Chương 472

Tiêu Vân Chước đặc biệt chọn một bộ váy màu đỏ hồng, còn hết sức nghiêm túc cài lên đầu hai cây trâm đẹp như hai bông hoa, thậm chí thái độ khác thường, tay cầm quạt tròn, cười nói tự nhiên.

Tiêu Văn Yến vừa về đến nhà, đã thấy đại tỷ như này, bị dọa đến giật mình.

So sánh với lúc trước đơn giản tùy ý, trang phục này của Tiêu Vân Chước giống như là một cô nương xinh xắn đáng yêu, ngây thơ còn vô cùng thuỳ mị xinh đẹp.

Nhưng đại tỷ biết đánh người!

"Bộ này thế nào? Ta muốn cho nhóm biểu tỷ muội của Hoắc gia một ấn tượng tốt, không tệ chứ?" Tiêu Vân Chước vô cùng nghiêm túc hỏi Tiêu Văn Yến.

"..." Tiêu Văn Yến nghi ngờ, nhưng cậu cũng không dám nói, chỉ kiên trì gật đầu: “Được! Không hổ là y phục mà đại tỷ chọn, vô cùng có sức sống..."

"Vậy là tốt rồi." Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu: "Các biểu huynh giúp ta làm thơ mắng chửi người, tuy nói không thể khiến ân nguyên phu này ra sao, nhưng cũng đã thay ta xả được cơn giận, nữ nhi không tiện xuất đầu lộ diện làm quá mức, nhưng Hoắc gia nhiều người như vậy cũng ra tay, ta nghĩ mấy vị biểu tỷ muội chắc chắn cũng quan tâm không ít..."

Tiêu Văn Yến thật ra không muốn đi, cậu rất sợ nhìn sắc mặt người nhà họ Hoắc.

Nhưng lời của Tiêu Vân Chước... Chỉ có thể nghe.

"Đại tỷ, làm sao ta chưa từng thấy ngươi tôn trọng người khác như vậy? Hoắc gia... có gì khác biệt?" Trong xe ngựa, Tiêu Văn Yến thì

thầm một tiếng.

"Vậy ta nên tôn trọng ai đây?" Tiêu Vân Chước hỏi cậu.

"..." Tiêu Văn Yến há to miệng, sau đó sửng sốt một chút, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Cha và mẹ? Cha... trong chuyện của đại tỷ, cũng không phải là không sai, mẹ lại càng không cần phải nói, bà ấy sai vô cùng, cho nên sau khi đại tỷ trở về, cần thích ứng, mà ba huynh đệ bọn họ... hình như cũng không có tư cách bắt bẻ nàng.

Cậu ở trong thư viện, cũng nghe nói đến chuyện đại tỷ tụt quần của ân nguyên phu...

Cho nên lần này đại tỷ có thể bình yên vô sự không bị bệ hạ trách phạt, là bởi vì Hoắc gia à?

Hoắc gia và nàng không thân quen như vậy, nhưng lại sẵn lòng giúp nàng không mong hồi báo...

So sánh ra thì quả thật khiến cho nàng nên tôn trọng.

Không biết từ khi nào, Tiêu Văn Yến cảm thấy suy nghĩ của mình hình như thay đổi rất nhiều, rõ ràng cũng không học được bao nhiêu thứ... Nhưng mỗi lần nghe Hoắc phu tử khích lệ đại tỷ, nghe người ngoài tò mò và lo lắng về đại tỷ, cậu cũng bắt đầu dần dần đồng ý với thân phận tỷ tỷ của Tiêu Vân Chước.

Hơn nữa, có một người tỷ tỷ như vậy, hình như rất tốt.

Cuộc sống bây giờ của cậu, vậy mà khiến cậu cảm thấy phong phú vui vẻ hơn so với lúc trước.

Đương nhiên, gần đây ở thư viện cậu cũng vô cùng vất vả, rất nhiều người sẽ nghe ngóng chuyện của đại tỷ với cậu, thậm chí cậu cũng không hiểu Tiêu Vân Chước bằng người ngoài, còn nghe từ trong miệng người khác nói đại tỷ phá được án thư sinh g.i.ế.c cha...

Rất nhiều người phát hiện cậu cũng không phải vô cùng hiểu đại tỷ, lại còn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cậu, như thể... cậu là một người thân không xứng chức.

Khiến cho nội tâm kiên định ban đầu của cậu cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Cậu cũng bắt đầu trở nên muốn nghe ngóng hiểu rõ tình hình của đại tỷ.

Cho nên gần đây, cậu biết đại tỷ làm một thiện đường, cũng biết nàng là người chứng kiến vụ án của Tần nữ.

Thậm chí, trong thư viện, tất cả mọi người nói, đều là bởi vì đại tỷ, cho nên oan khuất của Tần nữ mới có thể được phơi bày ra trước mọi người.

Mặc dù cậu không rõ lắm, nhưng cũng mơ hồ có một chút kiêu ngạo, lúc cùng với mọi người chống lại sự nghi ngờ của những người khác về đại tỷ, thậm chí cậu có loại cảm giác vinh quang...

"Đại tỷ, ta có thể hỏi ngươi một vài chuyện không?" Tiêu Văn Yến bỏ qua suy nghĩ lung tung trong đầu, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước nhẹ gật đầu: "Có thể."

Chương 473

Vừa dứt lời, ánh mắt Tiêu Văn Yến sáng lên, vội vàng móc từ trong ngực ra một cuốn sách và một cây bút lông nho nhỏ và một ống trúc mực...

"Vụ án của Tần nữ! Bên ngoài lan truyền xôn xao, có người nói ngươi là đồng loã của Tần mẫu, còn có người nói ngươi nhìn ra sự oan khuất của Tần cô nương, cho nên mới đến Tần gia! Đại tỷ, chuyện này, tỷ thấy thế nào?!" Tiêu Văn Yến vội vàng hỏi.

Nếu như hỏi rõ ràng, cậu trở về thư viện, nhất định sẽ rất được hoan nghênh.

Ánh mắt Tiêu Vân Chước phức tạp nhìn cậu.

Sau đó xoè tay ra: "Ngươi muốn mua tin tức... Đúng không?"

"..." Nụ cười trên mặt Tiêu Văn Yến cứng ngắc, thấy Tiêu Vân Chước không phải đang nói đùa, chỉ có thể nhắm mắt, đưa cho năm lượng bạc.

Lúc này Tiêu Vân Chước mới chọn lựa vài chuyện để nói.

Đương nhiên, không nói chính mình gặp được quỷ, chỉ nói thấy phong thuỷ Tần gia không đúng, âm thầm dò xét, phát hiện Tần mẫu và những người khác của Tần gia làm chuyện ác... Còn vì sao Tần mẫu báo thù... Tiêu Vân Chước không nói là Tần mẫu đi sai đường biết quay lại, chỉ nói người này làm quá nhiều chuyện xấu, bản thân chột dạ, cho nên điên rồi, cho rằng mình là Tần cô nương...

Về phần có phải có oan hồn tác quái hay không... Chuyện này cũng không nói chính xác được.

Tiêu Vân Chước khó nói ra được.

Vụ án này được chú ý, lục biểu thúc cũng không dám nói bừa vớ

vẩn với bên ngoài.

Ngộ nhỡ tất cả mọi người xác định là Quỷ Hồn quấy phá, vậy thì sợ tương lai, có những người khác dùng cớ Quỷ Hồn, làm chuyện hại người.

Cho nên, quan phủ cho ra kết luận, nhất định phải chuẩn xác nhất.

Nếu như vậy, cho dù người bên ngoài có cảm thấy có quỷ oán niệm, nhưng tối đa cũng chỉ là khoa trương nói bậy, cuối cùng vẫn phải chịu lời giải thích của quan phủ.

Tiêu Vân Chước nói giả giả thật thật, sau khi Tiêu Văn Yến ghi xong, phát hiện cuối cùng cũng không có kết luận, hơn nữa cuối cùng đại tỷ lại còn bồi thêm một câu, nói là tất cả đều lấy quan phủ làm chuẩn...

Cậu muốn nghe chính là những chuyện quỷ hồn loạn thất bát tao kia!

Vậy bạc này chẳng phải là mất trắng à!

Tiêu Vân Chước không phải là không muốn nói cho cậu biết, thật sự là... Đứa nhỏ này, không giữ được miệng, một khi cậu biết, chỉ sợ sẽ phóng đại gấp mười lần rồi truyền đi.

Nếu như cậu có tâm nhãn như nhị ca kia, quỷ này cũng không phải là không thể để cho cậu nhìn một chút.

Nhưng đoạn đường này ngược lại là trò chuyện rất vui vẻ, Tiêu Vân Chước cũng không nghĩ tới chính mình còn có thể thuận tiện kiếm được chút bạc.

Rất nhanh, đã tới Hoắc phủ.

Tiêu Vân Chước thấy rất nhiều người, hai mắt cũng sắp nhìn không nổi nữa rồi.

Mà Tiêu Văn Yến, chưa từng có áp lực lớn như vậy, cậu nỗ lực đứng thẳng người, trên nét mặt cũng học theo Tiêu Vân Chước làm

ra vẻ khéo léo, khóe miệng cong lên, không dám lại thu hồi lại.

Đại bá Hoắc gia hôm nay còn đặc biệt xin nghỉ.

Mọi người thấy Tiêu Vân Chước, đều cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Hoắc Kiệt càng là sợ ngây người.

"Kiệt Nhi, mới vừa rồi ngươi nói như thế nào?" Đại bá Hoắc gia nhướng mày: "Không phải ngươi nói, nha đầu này trong nhu có cương, khôn khéo già dặn, thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết, nhưng lại có chút tùy tính tự nhiên sao? Từ ngữ vớ vẩn gì cũng dùng rồi, ta còn tưởng rằng Tiêu gia sinh ra được một yêu quái khéo léo..."

Lại nhìn hiện tại.

Không phải chỉ là một tiểu nha đầu ôn nhu ngoan ngoãn à?

Hai mắt chớp chớp, trên mặt mang theo ý cười, giọng nói thanh thúy, vô cùng vô hại.

Nhìn dáng vẻ này là biết, chuyện của ân nguyên phu kia, đứa nhỏ này dĩ nhiên chính là bị bức ép đến mức nóng nảy ra tay, trong lòng không biết đã sợ hãi thành như nào!

"..." Hoắc Kiệt há to miệng: "Nàng... Nàng... Nàng dùng cây trâm đâm xuyên qua bàn tay của người áo đen kia..."

Bình thường thì tùy tiện tự nhiên, làm việc khôn khéo già dặn, gặp vấn đề trong nhu có cương, thủ đoạn đối xử với người xấu tàn nhẫn, hắn nói hoàn toàn không có vấn đề mà!

Chương 474

Hoắc Kiệt làm thế nào cũng không nghĩ đến, Tiêu Vân Chước vậy mà lại giả vờ ngoan ngoãn!

Người của Hoắc gia đã từng gặp Tiêu Vân Chước cũng chỉ có tam phòng bọn họ và Lục thúc, mà Lục thúc sự vụ bận rộn, hôm nay không trở về, cho nên trước khi Tiêu Vân Chước vào Hoắc phủ, các huynh đệ tỷ muội trong nội đường đều chỉ có thể truy hỏi tình hình của Tiêu Vân Chước ở chỗ hắn!

Hắn đều ăn ngay nói thật!

Hoắc Kiệt vội vàng nhìn về phía thê tử bên cạnh, lại bắt gặp trong khoảnh khắc Quách Sài Nữ nhìn thấy Tiêu Vân Chước, hai mắt tỏa sáng.

Rất hiển nhiên, nàng ấy đối với trang phục hôm nay của Tiêu Vân Chước hết sức hài lòng, nếu không phải ở đây nhiều người, lúc này chỉ sợ đã vui vẻ khen người lên trời!

"Hoắc Kiệt, trước đó ta nghe ngươi nói những cố sự kia, đã có cảm giác không ổn, ngươi và biểu muội đồng thời bị tập kích, ngươi một nam tử không biết bảo vệ biểu muội thì cũng thôi đi, may mà biểu muội phản ứng nhanh, mạng lớn, lúc này mới không xảy ra việc gì! Ngươi làm sao còn có thể nói biểu muội độc ác chứ?" Một khắc sau, có một nữ nhân trẻ tuổi đi ra, cười đỡ lấy cánh tay Tiêu Vân Chước.

Người nói chuyện là tôn trưởng nữ của Hoắc gia, gả cho trưởng tử của Hải Ninh hầu, một thân lộng lẫy, lại vô cùng nhã nhặn.

Dẫn Tiêu Vân Chước ngồi xuống.

Đối phương cười với nàng, Tiêu Vân Chước tự nhiên mà cười đáp lại một tiếng.

Miệng vừa cong lên, thì càng biết điều.

Khóe miệng Hoắc Kiệt co quắp giật hai lần, vô cùng không hiểu nhìn Tiêu Vân Chước: "Đều là người trong nhà, ngươi lại còn... Che che giấu giấu như này..."

Hiện tại thì hay rồi, cả đám trong nhà đều không tin hắn nữa rồi.

"Kiệt biểu huynh nói không sai, ngày thường ta quả thực không thích ăn mặc quá xinh đẹp, chỉ là hôm nay biết sẽ tới gặp mấy vị biểu tỷ biểu muội, vô cùng vui vẻ, lúc này mới đặc biệt ăn mặc một phen." Tiêu Vân Chước cũng đàng hoàng trả lời, sau đó lại nói: "Lần này Vân Chước trêu ra chút tai họa, nhờ có thúc bá và các biểu huynh biểu tỷ muội làm chủ cho ta, cho nên ta hôm nay còn đặc biệt mang đến chút quà cảm tạ, hi vọng chư vị ưa thích."

Tiêu Văn Yến ngồi bên cạnh Tiêu Vân Chước, lại như có gai ở sau lưng, thân thể căng cứng, liên tục gật đầu theo.

Thật sự sốt sắng!

Nhìn người trong cả căn phòng này!

Đại Bá Phụ ở trên kia là uy nghiêm nhất, còn có những quý phụ nhân đó...

Nói như thế nào đây... Cảm giác không giống so với mẹ cậu...

Lúc trước mẹ cậu đi ra ngoài, ăn mặc lộng lẫy thể diện, cũng rất nhã nhặn, nhưng mẫu thân cậu vô cùng thích náo nhiệt, ở chung một chỗ với người cùng tuổi, nhưng dù sao cũng thiếu đi mấy phần vững vàng, lại hiện ra sự hoạt bát trẻ trung nhiều hơn, hơn nữa bà ta không thích thua người khác, sẽ luôn nghe ngóng từ trước những gì mà các phụ nhân quen biết yêu thích, cũng lộ ra một ít ở trên y phục và đồ trang sức.

Mà những người này...

Trong đầu cậu nghĩ tới một từ, chính là "đoan trang", mỗi người mỗi vẻ.

Đại bá mẫu Hoắc gia y phục màu thẫm, vẻ mặt hiền hoà, nhất cử nhất động đều có mấy phần khí độ như lão thái thái nhà cậu.

Tam thẩm thẩm vô cùng xinh tươi, rất tao nhã, vừa nhìn đã biết cũng là nữ tử đầy bụng học vấn, đơn giản là một cặp trời sinh với Hoắc phu tử, phu xướng phụ tùy.

Ngũ thẩm thẩm, Lục thẩm thẩm trẻ tuổi nhất, cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, cả người tinh thần phấn chấn, nhưng lại cũng không quá chói mắt, kiên nhẫn nghe người khác nói chuyện, trong mắt tràn ngập ý cười.

Các tẩu tẩu của Hoắc gia lại càng không cần phải nói, ôn nhu lại không nhiều lời, không có bất cứ tình huống ganh đua sắc đẹp gì.

Rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng Tiêu Văn Yến cảm giác bên trong lại loạn có thứ tự.

Bất luận là hành vi hay là trang phục của mọi người, đều chưa từng có chỗ nào phát triển quá mức.

Nếu là Tiêu gia...

Tiêu Văn Yến không nhịn được mà nghĩ...

Trước khi đại tỷ trở về, trong nhà cũng có khi tề tựu, khi đó hơn phân nửa là tổ mẫu né tránh, mẫu thân nhìn thì như sắp xếp tất cả mọi chuyện đều thoả đáng, nhưng trên thực tế, lại là khắp nơi vượt quá phận, làm rất nhiều chuyện không nên.

Đại ca rõ ràng là trưởng tử, nhưng chi phí ăn mặc đều xếp phía sau nhị ca.

Rõ ràng không có mấy người, trong nhà lại có chút chướng khí mù mịt.

Giờ khắc này, những điểm mà lúc trước Tiêu Văn Yến nghi ngờ rất nhiều, vậy mà đột nhiên sáng tỏ.

Chương 475

So sánh ra thì, mẹ cậu... cả người từ trên xuống dưới lại đều lộ ra một cỗ khí chất không phóng khoáng... Thậm chí, tiểu môn hộ mặc dù không nặng quy củ, nhưng cũng biết trưởng ấu có thứ tự, mà mẹ cậu chỉ để ý đến cảm nhận của mình...

Bà ta chỉ là có chút ích kỷ.

Đột nhiên ý thức được điểm này, nụ cười trên mặt Tiêu Văn Yến cũng trở nên có hơi cứng ngắc.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước đã gọi người dâng quà lên.

"Đây là vải thêu Thanh Sơn à?" Rất nhanh, đám tiểu cô nương bắt đầu líu ríu thưởng thức.

Tiêu Vân Chước không chỉ là tặng vải vóc, nàng nghĩ, nữ tử Hoắc gia, tất nhiên cũng là đầy bụng tài học, so với y phục đồ trang sức, không chừng càng thích thư tịch tự thiếp hơn, cho nên nàng cũng tìm trong nhà kho ở nhà được rất nhiều sách, dọn dẹp sạch sẽ đưa tới.

Quả nhiên, rất nhanh, mấy vị cô nương đã bắt đầu cầm những tạp ký kia không buông tay.

"Đại tỷ, ngươi chép xong nhớ đưa cho ta, không được phép cầm đến kho riêng của đại tỷ phu! Cuốn “Khách du ký” này ta đã tìm rất lâu rồi!"

"Đây chính là sách cổ, giá trị không ít bạc đâu, nhị tỷ, cho dù ngươi tìm được, chỉ sợ cũng không nỡ mua..."

Mấy tiểu cô nương nói nhỏ.

"Khục!" Đại Bá Phụ ho khan một tiếng.

Lúc này, mới yên tĩnh trở lại.

"Biểu muội, ngươi đến là được rồi, làm sao còn mang nhiều đồ như vậy chứ? Nhất là mấy bản cổ thư này, chắc là đồ mà tổ tiên truyền thừa lại, không tiện tặng cho người khác, chờ trở về ta chép lại một phần, rồi trả lại cho ngươi, không được từ chối." Đại biểu tỷ lập tức mở miệng nói ra.

Những người khác cũng vội vàng nhẹ gật đầu.

Tiêu Vân Chước cũng không từ chối: "Vậy các ngươi cứ từ từ chép, trong nhà của ta còn có rất nhiều tạp ký, nghe nói đều là khi đó tằng tổ để dành được, đều để phủ bụi ở trong rương, chờ các ngươi chép xong bản này, có thể đến nhà ta xem bản khác."

Mấy người nghe xong, ánh mắt cũng sáng lên.

Hoắc Kiệt thở hắt ra.

Đột nhiên có chút mất mát là sao?

Biểu muội Tiêu gia đối với hắn cực kỳ hung dữ... Cũng bởi vì hắn cướp Sài Nữ...

"Hôm nay ta không mang đồ cho ngươi, nhưng đã giữ lại ở trong nhà cho ngươi rồi, trở về sẽ đưa đến thiện đường cho ngươi, là một bản đao phổ, ta thấy không tệ, đối với ngươi chắc chắn có ích." Tiêu Vân Chước lại nói với Quách Sài Nữ.

Quách Sài Nữ liên tục gật đầu.

Mọi người thấy Tiêu Vân Chước vô cùng ôn hoà thân thiết với Quách Sài Nữ, nên lại hỏi thêm mấy câu.

Gần đây, Quách Sài Nữ thẳng thắn, cũng không nhát gan nữa, mặc dù nói vẫn như cũ có chút không hợp nhau, nhưng ngược lại khiến mọi người cảm thấy nàng ấy là người dứt khoát thẳng thắn không có tâm nhãn gì, ngược lại còn xem trọng vài lần, ở chung cũng tùy ý hơn không ít.

Bây giờ gặp lại nghe các nàng nhắc đến một số chuyện xưa, trong

lúc nói cười, khoảng cách đã kéo gần hơn rất nhiều.

Tiêu Vân Chước trưởng thành, mỗi câu mỗi lời nói đều rất có chừng mực, rất nhanh đã hòa tan vào, không có mấy cảm giác xa cách.

Mấy vị trưởng bối của Hoắc gia, nhìn dáng vẻ này của Tiêu Vân Chước, càng lúc càng không nghĩ ra.

Sự đánh giá của Hoắc Kiệt về nàng... Không chân thực.

Nhất là Tam phu nhân và Lục phu nhân Hoắc gia, các bà ấy vừa nghĩ tới lúc trượng phu nhắc đến Tiêu Vân Chước, biểu cảm một lời khó nói hết, cảm giác nam nhân nhà mình quá mức bắt bẻ!

Ai nói nha đầu này lỗ mãng ngay thẳng lại còn thích gây chuyện chứ?

Nhìn nàng dễ bắt nạt như vậy...

Tất nhiên là tai họa tìm tới nàng, chứ không phải nàng cố ý!

Hai người cũng đều suy nghĩ, lần sau gặp trượng phu, nhất định phải lải nhải một chút, đều là bởi vì bọn họ nói hươu nói vượn những lời không rõ ràng này, cho nên thanh danh của nha đầu Tiêu gia này ở bên ngoài mới có thể đáng sợ như vậy!

Chương 476

Ánh mắt mấy người nhìn Tiêu Vân Chước tràn đầy cưng chiều.

Tiêu Văn Yến rụt đầu lại, có câu nói không biết có nên nói hay không... Tỷ tỷ của cậu... Hiện tại rất ngoan, đều là giả!

Đều bị lừa rồi?

Tiêu Vân Chước nhìn chính mình cũng thân quen.

Một lát sau, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người đại tỷ tỷ Hoắc gia.

Trong mắt nàng mang theo ý cười ngây thơ, cố gắng hết sức để lời nói của chính mình không đến đột ngột, nói: "Biểu tỷ gần đây gặp phải việc gì khó rồi hả? Ta thấy cung vợ chồng của ngươi có chút ảm đạm, là cãi nhau với biểu tỷ phu sao?"

"!!!" Đến rồi!

Hoắc Kiệt lập tức ngồi ngay ngắn: "Biểu muội! Phải rồi, ngươi mau nói đi, có chuyện gì xảy ra?!"

Đại tỷ tỷ sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt lại càng dịu dàng: "Biểu muội thật đúng là người cẩn thận, hốc mắt ta vẫn còn hơi sưng? Lại lập tức bị ngươi nhìn ra..."

"..." Hoắc Kiệt a lên một tiếng, hắn cảm thấy trong bụng mình đều là sự bực bội.

"Đại tỷ tỷ và đại tỷ phu cãi nhau?!" Mấy người khác cũng vội vàng quan tâm tới.

Rất nhanh đã quên mất Hoắc Kiệt.

Hoắc Kiệt lúc này cũng phát giác ra, lòng thắng bại của hắn đều bị Tiêu Vân Chước gây nên, vậy mà nhất thời quên mất phải quan

tâm đại tỷ trước, tình thân quan trọng như vậy, hắn lại ném ra sau đầu, thực sự không nên...

Lập tức, cũng lộ ra ánh mắt ân cần.

"Là như này, trước đó vài ngày tướng công và nhị hoàng tử ở chung, có lẽ là uống rượu hơi nhiều, hai người nói chuyện với nhau, lại thật sự định ra chuyện hôn nhân của tiểu bối! Đứa con của nhị hoàng tử chỉ mới hai tuổi! Nữ nhi của ta bây giờ cũng năm tuổi rồi, giữa hai đứa nhỏ còn chưa từng gặp mặt một lần, lại đã thành thông gia từ bé, ta làm sao có thể yên tâm? Chính vì vậy đã ầm ĩ với tướng công vài câu."

"Kỳ thật ta cũng biết rõ, tướng công yêu thương con cái, nếu không phải bị chuốc say, nói lời vội vàng, thì tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng việc đã đến nước này, nếu như đổi ý, vậy chính là đắc tội với người ta... Hắn cũng chỉ có thể kiên trì chịu trách nhiệm, nhưng ta chỉ là khó chịu trong lòng... nhìn thấy người thì thấy phiền vô cùng." Đại tỷ tỷ Hoắc gia nói ra.

Nói như vậy, Hoắc đại bá cũng sửng sốt một chút: "Chuyện quan trọng như vậy, làm sao bây giờ con mới nói?"

"Con suy nghĩ, nếu như tiểu bối chúng con có thể tự mình giải quyết, thì cũng không nên làm phiền phụ thân người..." Đại tỷ tỷ có chút chột dạ.

Hoắc đại bá sắc mặt bất mãn: "Ta đang nói là vì sao, mấy ngày trước đây nhị hoàng tử gặp ta, cười vô cùng thân thiết, khiến ta toàn thân không thoải mái!"

Thời gian bệ hạ làm thái tử quá lâu, đến mức vừa đăng cơ chưa được mấy năm, các hoàng tử bên dưới đã lại lớn lên, không thể tránh khỏi bắt đầu có chút tâm tư.

Hoắc gia mặc dù không có bao nhiêu quyền lực, nhưng thanh danh tốt.

Nhị hoàng tử cũng rất nóng vội, con nhà mình mới chưa được hai tuổi, vậy mà cũng đẩy ra ngoài!

"Đều là nữ nhi không đúng..." Hoắc đại tỷ tỷ vội vàng nói.

"Liên quan gì đến con? Thế tử nhà con vốn dĩ tửu lượng không tốt, còn nếu không phải cố ý tính toán, ai lại mời hắn uống rượu chứ? Nhị hoàng tử ban rượu, cho dù hắn không muốn nhận lời cũng phải uống, không có cách nào cả." Hoắc đại bá cũng không tức giận: "Chuyện này con cứ thoải mái tinh thần, việc hôn nhân của hoàng tôn, nào có thể chỉ kết luận qua loa bằng một chén rượu? Cũng nên để bệ hạ biết, lại kết hợp với bát tự, nhị hoàng tử muốn trực tiếp vượt qua bệ hạ để định ra, làm sao có thể chứ?"

Dù sao ông ấy cũng là Lễ Bộ Thượng Thư, trong triều tất cả những nơi cần lễ nghĩa, ông ấy đều có thể phụ trách.

Cũng bởi vậy, nhân duyên của ông ấy cũng tốt, có qua lại với các đại nhân của các bộ, trong đó, cũng bao gồm cả Tư Thiên giám.

Đến lúc đó bảo người ta sửa lại kết quả hợp cưới là xong.

Nhị hoàng tử lớn, nhưng hắn có thể lớn hơn trời à?

Thiên ý nói không được, vậy thì chính là không được.

Chương 477

Hoắc đại cô nương vốn định chờ sau khi gặp Tiêu Vân Chước xong sẽ tự mình nói, lại không nghĩ rằng ánh mắt Tiêu Vân chước tốt như vậy, lập tức đã nhìn ra nàng ta có tâm sự, bây giờ thấy phụ thân cũng không cảm thấy khó xử, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là lúc này, lại nghe thấy Tiêu Vân Chước nói: "Biểu tỷ, vấn đề của nữ nhi không lớn, nhưng quan hệ vợ chồng của ngươi... Có kiếp số nha."

"???" Hoắc đại cô nương sửng sốt một chút.

Nàng ta còn chưa mở miệng, Quách Sài Nữ vội vàng móc trên người Hoắc Kiệt, móc ra một thỏi bạc, sau đó lập tức nhanh chân đi lên trước, đặt vào trong tay Tiêu Vân Chước.

"Đại tỷ, đây là quy củ của Tiêu sư... Biểu muội." Quách Sài Nữ nói xong, nhếch miệng cười với Tiêu Vân Chước.

"..." Khoé miệng Hoắc Kiệt giật một cái.

Đó là bạc của hắn... Gần đây bán ít chữ, mới kiếm được, rất không dễ dàng.

"Gần đây trong nhà biểu tỷ có phải có khách hay không?" Tiêu Vân Chước hỏi.

"Đúng, nhưng... Là nam tử..." Hoắc đại tỷ tỷ ngơ ngác nói: "Cha chồng ta thượng võ, rất thích kết giao với một số bằng hữu trên giang hồ, nghe nói võ công của khách nhân kia vô cùng tốt, cha chồng nhà ta gặp được, cảm thấy không tệ, cho nên để ở trong nhà, dự định tương lai mời làm thầy dạy võ, dạy bảo đám nhỏ trong nhà..."

Kiếp số phu thê... sẽ không thể nói là nàng sẽ mắc sai lầm chứ?

Vậy làm sao có thể? Mặc dù nói gần đây quả thực có gặp người kia vài lần, nhưng đều cùng với mấy chị em dâu của những phòng khác trong nhà, cách xa xa, nhìn xem đối phương có năng lực dạy bảo đám nhỏ hay không...

"Đại tỷ tỷ, sớm báo án đi, bắt lấy người." Tiêu Vân Chước dứt khoát thẳng thắn: " người này hành vi vô lại, giữ ở bên người, sẽ thành tai hoạ."

"..." Hoắc đại tỷ tỷ nghe mà bối rối, sau đó mê man nhìn về phía phụ thân nhà mình.

Hoắc đại bá cũng sửng sốt một chút.

"Lưu manh? Chuyện này còn được không? Giữ lại người này chẳng phải là sẽ xảy ra chuyện à! Đại tỷ, ngươi nhất định phải nghe Tiêu sư phụ! Nếu như ngươi sợ, ta về nhà cùng ngươi, lại tìm mấy người lợi hại, nhất định có thể hợp lực chế phục được người." Quách Sài Nữ lòng đầy căm phẫn lập tức nói.

Hoắc Kiệt vội vàng tiến lên, nhưng không kéo Quách Sài Nữ trở về.

Mà chính là một lời khó nói hết nhìn đại tỷ tỷ: "Biểu muội đã nói như vậy, tất có đạo lý, phải nghe."

Những người khác, yên lặng.

"Ta đã nghe nói, ngươi có cái danh đại sư, quả nhiên là có thể tính ra được lành dữ?" Hoắc đại bá coi như trấn định, sau đó lại nói với nữ nhi: "Nha đầu Chước Nhi chắc chắn sẽ không hại con, võ phu kia chẳng qua là một ngoại nhân, mấy ngày nay con tạm thời đừng trở về, viết thư thương lượng với thế tử, để hắn phòng bị nhiều hơn, âm thầm tra xét, để phòng vạn nhất."

"Vâng..." Hoắc đại tỷ tỷ còn đang bối rối.

Tiêu Vân Chước đã nói những lời nên nói, sau đó lại khôi phục dáng vẻ vô hại kia.

Rồi uống mấy ngụm trà, ánh mắt bình tĩnh.

Nhưng trong lòng mọi người đã bị câu lên.

Nhị tỷ tỷ càng ngồi không yên, do dự mãi, cũng lấy hầu bao ra đặt vào trong tay Tiêu Vân Chước, đỏ mặt hỏi: "Phụ mẫu đã định cho ta một mối hôn sự ở bên ngoài, ta... Chưa từng gặp, biểu muội có thể nhìn ra tương lai hôn nhân của ta như thế nào không?"

"Nhị tỷ tỷ hồng quang đầy mặt, là điềm tốt, chắc chắn nhân duyên mỹ mãn, là một cọc hôn nhân tốt, nhưng... chỉ là lần này từ biệt, ít nhất phải rời kinh ba mươi năm mới trở về." Tiêu Vân Chước nói nghiêm túc.

Nói như vậy, mấy vị cô nương trong lúc kinh ngạc lại lộ ra nỗi buồn sâu đậm.

Thậm chí tiểu nữ nhi nhà ngũ biểu thúc trực tiếp khóc, lập tức xông lên ôm lấy Nhị tỷ tỷ không buông tay, nước mắt nước mũi giàn dụa, không muốn để cho nàng ấy đi.

Chương 478

Một đứa bé khóc, mấy tiểu bối khác dĩ nhiên cũng không kiềm chế được, đều đỏ mắt, trong chốc lát đã ôm nhau lưu luyến không rời, ngay cả mấy vị trưởng bối còn có các tẩu tẩu, cũng đều đau thương.

“Đây là trải qua cuộc sống tốt, không phải là bị bán, cũng không cần quá buồn bã." Tiêu Vân Chước thấy một câu của chính mình lại chọc cho mọi người khóc, lập tức khuyên nhủ.

"..." Nhị tỷ tỷ càng khóc dữ dội hơn.

Tiêu Vân Chước cảm thấy, mình vẫn nên ngoan ngoãn ngồi đó không nói lời nào.

Tiêu Văn Yến nhìn dáng vẻ ngượng ngùng kia của nàng, có chút hả hê.

Đại tỷ quả nhiên đắc ý không được bao lâu... Lộ ra nguyên hình rồi?

Cảm nhận được ánh mắt của tiểu đệ, đầu óc Tiêu Vân Chước khẽ động, đột nhiên nghĩ ra một ý kiến hay.

Nàng hắng giọng một cái, sau đó cười nói: "Ta thấy các ngươi quá buồn rồi... như này cũng không tốt, dù sao khóc nhiều hại người... Không bằng như này, cứ để đệ đệ ta dỗ cho mọi người vui vẻ một chút đi!"

"Đại tỷ!!!" Tiêu Văn Yến suýt nữa hét lên.

Dọa cho mọi người giật mình một cái.

"Ngươi xem, nhị tỷ không khóc nữ rồi, quả nhiên vẫn là ngươi lợi hại." Tiêu Vân Chước hướng về phía hắn giật giật khóe miệng, sau đó không chút do dự đẩy người ra.

Chế giễu nàng đúng không...

Tiêu Văn Yến vẫn luôn không có cảm giác tồn tại gì, lại thêm ấn tượng lúc trước, đến mức mọi người đối với cậu... Không quá chú ý, từ lúc cậu vào cửa, cũng không nói với cậu hai câu.

Hiện tại tất cả ánh mắt đều rơi trên người cậu, Tiêu Văn Yến vừa muốn khóc vừa muốn cười, biểu cảm cực kỳ phức tạp, nhưng cậu cũng biết một kiếp này của mình không tránh được, dứt khoát quyết định chắc chắn: "Gần đây ta nghe được rất nhiều cố sự! Vậy ta kể một chuyện cho các ngươi nghe nhé..."

Cậu hắng giọng một cái, lập tức bắt đầu biểu diễn người kể chuyện.

Đây là bí quyết mà cậu học được, mỗi lần không nhớ được những điển tịch đó, thì tóm tắt những văn tự đó thành cố sự, như vậy có thể nhớ rõ hơn chút ít, hơn nữa gần đây bằng hữu của cậu cũng nhiều, học mệt thì tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm, cho cậu biết rất nhiều kỳ văn mà ít người biết đến.

Ban đầu Tiêu Văn Yến còn khẩn trương, nhưng chỉ trong chốc lát đã trầm tĩnh lại, như vậy lại còn rất khiến người khác ưa thích.

Nhìn cậu chậm rãi nói, nhìn nụ cười đầy trên mặt cậu.

Mấy vị biểu huynh của Hoắc gia cũng đột nhiên phát hiện ra, thì ra biểu đệ này, rất thú vị.

Dáng vẻ thoải mái không rụt rè, so với lúc trước gặp, quả thực là giống như hai người khác nhau.

Cho nên đợi Tiêu Văn Yến kể xong cố sự, mấy vị biểu huynh trực tiếp kéo người ra ngoài, lúc thì hỏi việc học của cậu, lúc lại hỏi sở thích của cậu, trong lòng Tiêu Văn Yến rất lo lắng, nhưng cũng không dám khoác lác, chỉ nói thật, mình thích điêu khắc, thích kể chuyện xưa, nhưng nguyện vọng lớn nhất vẫn là muốn văn võ song toàn...

Tương lai không bị đánh.

Thật kỳ lạ, những biểu huynh đệ của Hoắc gia này vậy mà không cười cậu.

Không chỉ có như thế, bọn họ còn khen cậu, nói cố sự cậu kể rất không tệ, nếu như không bỏ công sức, chắc chắn không thể sinh động như thế.

Bọn họ còn cho cậu xem sở thích của bọn họ, cũng đều đủ loại, bọn họ nói, lúc đọc sách mệt mỏi, dù sao cũng phải tìm cách để phát tiết, chỉ cần chính đáng không tổn hại đến đức hạnh, vậy thì cho dù là cách nào cũng được.

Bọn họ biết cậu đi theo Hoắc phu tử đọc sách, chắc chắn rất mệt mỏi, còn dạy cậu giải quyết kiểu mỏi mệt kia như thế nào, làm thế nào mới có thể lợi dụng thời gian có ích, không uổng phí thời gian...

Tiêu Văn Yến ở Hoắc gia một ngày, ngoại trừ lúc dùng bữa, thì luôn ở chung với bọn họ, trong lúc vô tình, lại học được không ít bí quyết!

Luận về đọc sách, bí quyết của Hoắc gia nhiều vô cùng!

Loại cảm giác này, ở Tiêu gia cậu chưa từng có!

Trước kia cảm thấy các biểu huynh đệ Hoắc gia thanh cao, không coi ai ra gì, bây giờ suy nghĩ lại một chút...

Định kiến ban đầu của cậu về Hoắc gia là có vấn đề, cậu nghe lời của mẫu thân, cảm thấy tất cả mọi người của Hoắc gia đều xem thường bọn họ, cảm thấy những người này của Hoắc gia chỉ là quân tử giả dối trá khách khí, cho nên khi bọn họ nói chuyện khuyên nhủ cậu, cậu chỉ cảm thấy chán ghét!

Hóa ra là cậu, ếch ngồi đáy giếng!

Chương 479

Chờ hai người rời khỏi Hoắc gia, sắc trời đã tối rồi.

Trong xe ngựa, sắc mặt Tiêu Văn Yến vô cùng phức tạp, nhìn cảnh tượng bên ngoài màn xe trôi qua từng chút xíu, đột nhiên, lại phát hiện ra chính mình đã bỏ qua rất nhiều thứ.

Cậu sinh ra ở Tiêu gia, cậu có khởi điểm mà người thường không cách nào chạm đến.

Cơ hội của cậu vốn dĩ hơn rất nhiều so với những con cháu hàn môn trong thư viện, những người kia, có người mười mấy tuổi cũng đã là đồng sinh, nhưng cậu thì sao?

Cậu đã sớm nên đọc sách, tập võ, nên tiếp xúc với những biểu huynh đệ Hoắc gia đó để có thể học tập được kiến thức, nên có lòng dạ rộng lớn hơn, tương lai cho dù không phải là công tử như ngọc như nhóm biểu huynh, cũng sẽ là thiếu niên chính trực tài giỏi...

"Đại tỷ, mẹ sẽ còn trở về không?" Giọng điệu của Tiêu Văn Yến có hơi khàn, mở miệng hỏi nàng.

"Ngươi muốn bà ta về không?" Tiêu Vân Chước không trả lời thẳng.

Tiêu Văn Yến im lặng một hồi.

Cậu cảm thấy tâm trạng rất phức tạp.

Cậu muốn, đó là bởi vì đây là mẹ cậu...

Cậu không muốn, bởi vì cậu là Tiêu Văn Yến.

"Ta cảm thấy... mẹ khả năng sẽ trở lại? Dù sao đại ca cũng sẽ thành thân, trong nhà không có chủ mẫu lo liệu, sẽ chọc cho người khác lên án, còn có, bất luận bà ấy bị bệnh hay là như thế nào,

cũng không thể đóng quá lâu, nếu không Khương gia cũng sẽ cảm thấy không thích hợp, một khi có người hỏi, nhà chúng ta sẽ không nói rõ được..." Tiêu Văn Yến nghiêm túc suy nghĩ nói.

Tiêu Vân Chước hơi kinh ngạc mà nhìn cậu, sau đó khẽ cười: "Ngươi nói đúng, cho nên bà ta nhất định phải về nhà."

"Vậy ngươi sợ không?" Tiêu Văn Yến vội vàng hỏi một tiếng.

Cậu có hơi sợ, sợ trở lại cuộc sống như trước kia, cậu không muốn làm một con sâu mọt tầm thường không có chí tiến thủ.

"Ta không sợ, ta ngược lại còn rất chờ mong." Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười một tiếng, sau đó chế giễu nói: "Chỉ với những lời này của ngươi hôm nay, ta đã biết, nên sợ không phải là ta."

Lúc trước, nàng không sợ, nhưng cũng không có sức, cảm thấy mình là người ngoài, đại ca tôn kính mẫu thân, nhị ca, tiểu đệ cũng đều sẽ đứng về phía Khương thị vô điều kiện.

Mặc dù nàng không buồn, nhưng cũng không thích làm kẻ ác loạn nhà trong mắt bọn họ.

Bây giờ, tiểu đệ trước mắt này, hình như cũng có ý thức của mình rồi.

Cậu đã biết đúng sai, thì sẽ không tiếp tục làm con rối chỉ biết giương nanh múa vuốt.

Thậm chí nàng bắt đầu chờ mong phản ứng của Khương thị khi nhìn thấy Tiêu Văn Yến.

Đứa con bà ta nuôi mấy năm, chưa từng dụng tâm dạy bảo, chỉ mấy tháng, cũng đã không còn là dây leo chỉ có thể ký sinh bên cạnh bà ta, ngược lại còn như một gốc cây rắn chắc trưởng thành khỏe mạnh.

Khương thị, bà ta còn có thể toại nguyện khống chế các con của mình không? Nếu bà ta phát hiện, tất cả đều đã thoát ra khỏi ý nguyện của bà ta, sẽ tức thành dạng gì?

"Ta biết, trước đó là mẹ không đúng." Tiêu Văn Yến dường như đã dùng hết tất cả dũng khí: "Nếu như tương lai mẹ trở về, ta sẽ bảo vệ ngươi, ta sẽ không để cho mẹ lại bắt nạt ngươi, vứt ngươi đi, cũng sẽ không... Tất cả mọi chuyện đều nghe lời của mẹ, ta cũng có thể bảo vệ chính ta."

Ngẫm lại trước đó, cậu từng nói hận không thể khiến Tiêu Vân Chước chết ở bên ngoài...

Thật sự hận không thể lấp cái miệng của mình lại.

Tiêu Vân Chước cười, cũng rất vui vẻ.

Trước đó, đứa nhỏ trước mắt này chính là người khiến người ta ghét nhất ở Tiêu gia, cho nên phải đưa ra ngoài đọc sách, để cậu hiểu chút chuyện, đừng cả ngày kêu la hò hét, nói lời khiến cho nàng tức giận, hiện tại...

Tiêu Vân Chước móc ra một lá bùa: "Tặng cho ngươi, quà gặp mặt."

Chương 480

Lá bùa Tiêu Vân Chước cho Tiêu Văn Yến cũng không phải là thứ vô cùng ly kỳ, chỉ là một lá bùa bình an mà thôi.

Cậu còn nhỏ tuổi, cũng không cần đến những lá bùa quá phức tạp khác.

Tiêu Văn Yến đần độn u mê nhận đồ, ánh mắt thanh tịnh lại ngu xuẩn: "Đại tỷ, ta thật sự là không có tiền, tiền tiêu hàng tháng của ta hiện tại ít đến đáng thương, còn phải dùng để mua bút mực giấy nghiên, ta còn phải tích lũy ít bạc mua cho mình một cây cung nhỏ yêu thích... Vừa rồi đưa cho ngươi năm lượng, đã là nhiều nhất rồi... hay là, ngươi cho ta thêm chút tiền hàng tháng cũng được..."

Hiện tại cậu rất nghèo!

Lúc này không giống như ngày xưa, cậu đã lớn lên rồi, ở trong thư viện, thường xuyên phải mua thư tịch danh thiếp, tiền bạc ném vào, thật sự là một chút tiếng động cũng không nghe thấy.

Thiên phú mặc dù quan trọng, nhưng vật ngoài thân cũng không thể coi nhẹ!

Con cháu hàn môn trong thư viện kinh thành cũng không ít, những người đó thiên phú cực cao, nhưng cho dù có thiên phú cao như vậy, cũng vẫn dễ dàng bị con nhà giàu đè xuống, bởi vì, chính là bởi vì con nhà giàu nhiều bạc, có thể mua được các loại luận giải văn chương hay mà người xưa tổng kết ra, giảm bớt rất nhiều trong việc tiêu hao thời gian! Giảm bớt sự chênh lệch về thiên phú!

Cho nên ấy à, bạc của cậu hiện tại cũng phải giữ lại để mua kiến thức.

Tiêu Vân Chước lườm cậu một cái.

Nàng cũng không nói đòi tiền mà? Làm sao còn ngu xuẩn như thế?

Một chút sắc mặt cũng xem không hiểu.

Tiêu Vân Chước có hơi lo lắng, đầu óc của Tiêu Văn Yến thật sự có thể đọc sách sao? Nàng lại đột nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn với Hoắc phu tử, cưỡng ép bắt ông ấy lấp một cái chày gỗ như này.

Tiêu Vân Chước không phản ứng đến cậu, Tiêu Văn Yến không tiện trả lại đồ, cũng chỉ có thể thấp thỏm nhét vào trong ngực của mình.

Sau khi hai tỷ đệ đi, bên phía Hoắc gia, vẫn như cũ náo nhiệt vô cùng.

Bọn họ cũng là thỉnh thoảng mới có thể tụ tập một chỗ, bây giờ lại bởi vì hai tỷ đệ này, mà xuất hiện càng nhiều đề tài.

Mà Hoắc Lục thúc làm xong công sự, cũng vội vàng trở về phủ, gặp lão đại ca nhà mình.

Hoắc Thượng Thư chỉ đợi đệ đệ trở về.

Hai người vào thư phòng, cửa phòng vừa đóng, đã bắt đầu nghiêm túc.

"Vụ án gần đây làm thế nào? Ta nghe nói bên phía Quản thị liên tiếp tạo áp lực, muốn ép ngươi bắt nha đầu Tiêu gia xử theo pháp luật hả?" Hoắc Thượng Thư nhìn đệ đệ, quan tâm hỏi.

"Bọn họ ồn ào, gần đây còn nháo đến Hình bộ, nếu như Hình bộ không cho kết luận, bọn họ chắc là cũng sẽ đòi một bản vạch tội ta, nhưng kệ bọn họ đi thôi." Hoắc Tuân hiện tại bình tĩnh hơn nhiều.

Trước khi có kết luận, cho dù sổ vạch tội ông ấy chồng chất đến bầu trời, cũng vô dụng!

Đương nhiên, nếu như bản vẽ Thiên Tượng là giả, bệ hạ chắc là cũng sẽ lật ra bản án cũ này, giày vò ông ấy và Tiêu Vân Chước một phen.

Vốn dĩ ông ấy nên hoảng sợ, nhưng hai ngày này cẩn thận suy nghĩ...

Bản vẽ đã dâng lên rồi, hoảng sợ có tác dụng gì?

Cứ làm chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhất là được.

"Vi huynh đã đến trước mặt bệ hạ xin tha, vì sao ngươi còn phải qua thêm một lần? Ngươi và bệ hạ đã nói cái gì?" Hoắc Thượng Thư mơ hồ cảm thấy có chút không đúng lắm.

"Việc này tạm thời còn chưa thể nói cho đại ca." Hoắc Tuần nghiêm túc nói.

Hoắc Thượng Thư nhíu mày: "Xem ra còn là đại sự? So với làm nhục bệ hạ còn lớn hơn? Sẽ không phải là có liên quan đến nha đầu Tiêu gia chứ, hôm nay ta thấy nàng có bản lĩnh đo lường bói toán, bản lĩnh này... tính chuyện nhỏ, thì làm một tiểu thần côn, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng nếu như tính toán chuyện lớn..."

"Đại ca, huynh đừng đoán nữa, đoán nhiều chỉ sợ sẽ ăn ngủ không yên, huynh cứ coi như nàng chỉ là vãn bối bình thường là được, cho dù phải buồn sầu, còn có Tiêu Trấn Quan, chưa vòng đến chúng ta." Hoắc Tuần vội vàng dừng lại.

Đại ca có thể lăn lộn đến chức vị Thượng Thư, cũng là rất thông minh.

Chương 481

Hoắc Thượng Thư thấy đệ đệ nghiêm túc như vậy, trong lòng đã có mấy phần suy đoán, nhưng cũng thuận theo lời này, không nói thêm gì nữa.

"Nhưng..." Hoắc Tuần hít sâu một hơi.

Do dự trong chốc lát, vẫn dặn dò: "Qua mấy tháng nữa, nếu như đệ đệ ta phạm tội, khiến bệ hạ phiền chán, đến lúc đó đại ca đừng nghĩ đến việc cầu tình cho ta, ta nghĩ bệ hạ cho dù có tức giận, cũng sẽ không muốn mạng của ta, nhiều nhất chỉ là đưa ta đến nơi xa giày vò mấy năm..." Hoắc Tuần lại bồi thêm một câu.

"..." Khoé miệng Hoắc Thượng Thư giật một cái.

Quả nhiên, là chuyện lớn.

Ông ấy thật sự lo lắng!

Lục đệ này nhà ông ấy còn trẻ, nhìn thì rất trầm ổn, nhưng khó tránh khỏi còn có mấy phần xúc động, mà biểu tôn nữ của Tiêu gia dường như có chút thâm tàng bất lộ, hai người này mà cùng tiến tới...

Cũng không biết sẽ nghĩ ra chuyện kinh người gì.

"Nếu ta thật sự bị bệ hạ biếm qua nơi khác cũng không phải chuyện xấu, bây giờ ta cả ngày đối mặt với mấy người của Quản thị, cũng bực bội mệt mỏi, bên ngoài ngược lại thanh tĩnh." Hoắc Tuần lại an ủi chính mình một tiếng, sau đó hỏi: "Đúng rồi đại ca, hôm nay nha đầu kia có nói cái gì không?"

"Ánh mắt của nàng sắc bén, liếc một chút đã nhìn ra chuyện của Hầu phủ Hải Ninh." Hoắc Thượng Thư cũng không nhiều lời.

"Chỉ là tuỳ tiện nhắc tới vài câu à? Ta nghĩ cũng sẽ không phải là chuyện gấp, vận khí nhà ta còn khá tốt, những chỗ nàng đến trước

đó, gần như đều xảy ra kiện cáo liên quan đến mạng người, cho nên, hôm qua huynh đưa tin nói với ta nàng hôm nay sẽ tới làm khách, khiến ta bị dọa cho phát sợ, đêm qua cũng không ngủ ngon." Hoắc Tuần thở hắt ra.

Thật sự là công vụ rất nhiều, không phân thân ra được, nếu không đêm hôm qua đã về chủ viện quan sát.

Cũng may ông ấy ở nha môn một ngày, cũng không nghe thấy chủ viện Hoắc gia truyền đến tin dữ nào, lúc này mới yên tâm hơn chút.

Hoắc Thượng Thư có hơi xem trọng Tiêu Vân Chước, nhưng vốn dĩ không nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ kinh dị của đệ đệ nhà mình, không khỏi nghi ngờ ánh mắt của mình có phải xảy ra vấn đề hay không...

Nha đầu kia vậy mà còn đáng sợ hơn so với ông ấy nhìn thấy hay sao? Một người hai người, tựa như đều nghĩ nàng trở thành hung thần ác sát mẫu dạ xoa, giống như bên ngoài đồn.

Hoắc Thượng Thư dự định lần sau lại quan sát cẩn thận hơn chút.

...

Tối nay, Hoắc gia đại cô nương cũng không về nhà chồng.

Ngày hôm sau Mai thế tử của Hầu phủ Hải Ninh cũng biết chuyện thông gia từ bé bại lộ, vội vàng tới xin lỗi, Hoắc Thượng Thư cũng không so đo với hắn, chỉ là lại dặn dò chuyện "Lưu manh" kia.

Mai thế tử cũng rất sững sờ, không hiểu một võ phu giang hồ nhà mình có thể có vấn đề gì...

Võ phu này nhìn không thích nói nhiều, tính tình trầm ổn, võ công vững vàng, đúng là sư phụ khó gặp, hắn còn đang nghĩ, tương lai đợi con của hắn lớn lên chút, thì cho đi theo học...

"Phu nhân, hôm nay nhạc phụ đại nhân vì sao là lạ? Lại cảm thấy hứng thú với chuyện nhỏ nhà ta? Còn bảo ta cẩn thận đi thăm dò... Người có thể vào Hầu phủ, phụ thân ta chắc chắn đã điều tra, chắc chắn không có vấn đề gì..." Hầu thế tử dính bên cạnh thê tử, có chút không hiểu hỏi.

Hoắc đại cô nương cũng không do dự: "Cha ta đã nói phải điều tra, vậy chàng cứ điều tra thêm mấy lần đi? Cũng không có chỗ xấu nào "

"Tra thêm tra thêm, nhạc phụ đã dặn dò, ta dĩ nhiên là phải nghe theo, không phải là ta không hiểu à..." Mai thế tử ngượng ngùng nở nụ cười.

Gần đây hắn bị người ta chơi xấu rót rượu, cho nên không có sức mạnh gì trước mặt thê tử, hiếm khi hôm nay cho hắn sắc mặt tốt, hắn cũng không dám có nửa điểm bực bội, cho nên không ngừng cười lấy lòng.

Hoắc đại cô nương cũng không nghĩ nhiều, chỉ thản nhiên nói: "Hôm qua biểu muội nhà ta tới, nhắc nhở ta vài câu, nói là gần đây ta không nên về Hầu phủ, nếu không đối với vợ chồng chúng ta không tốt, cho nên... đợi chừng nào chàng bắt được võ phu kia, thì lúc đó ta sẽ về..."

Chương 482

Hoắc đại cô nương vừa nói như vậy, Mai thế tử liền sững sờ.

“Biểu muội nào? Tại sao không cho nàng về phủ với ta? Võ phu kia không hề làm phiền chúng ta, hắn sống ở ngoại viện, bình thường người gặp hắn là phụ thân của ta chứ không phải là ta, có liên quan gì với phu thê chúng ta chứ? Hơn nữa…nàng cũng biết, gần đây cả nhà chúng ta phải đi ra chùa miếu ngoài thành ở lại ít ngày để hoàn nguyện, chuyện đã hứa hẹn với thần phật rồi, sao có thể lật lọng được? Nếu như nàng không nguyện thì nhất định phụ thân ta sẽ không hài lòng…” Mai thế tử vội vàng nói, có chút lo lắng.

Hoắc đại cô nương nghe xong lời này cũng cau mày.

Quả thật hoàn nguyện là chuyện rất quan trọng, dù sao cũng không nên đắc tội thần tiên.

Nhưng mà…biểu muội…

Cũng không thể không nghe được.

Không phải là nàng ấy cảm thấy biểu muội nói đúng, mà là sau khi Tiêu gia biểu muội hồi kinh lần đầu tiên đến nhà nàng ấy làm khách đã đặc biệt dặn dò nàng ấy không nên trở về, đây là ý tốt của nàng. Nếu như bên này nàng ấy đáp ứng, quay đầu lại lại quay về với trượng phu thì nàng ấy thành ra loại người nào rồi?

Nhân vô tín bất lập, cho dù chỉ là một lời hứa nhỏ cũng không thể lơ là.

“Không phải là không đi hoàn nguyện mà là qua thêm ít ngày nữa, chờ tra rõ chuyện võ phu trong nhà đã rồi ta lại đi cũng không muộn, cũng không vội đến mức phải đi trong một hai ngày.” Hoắc đại cô nương trịnh trọng nói: “Tướng công, nhà ta sau này còn phải lui tới nhiều hơn với biểu muội, lần đầu tiên này không thể làm tổn thương tâm ý của biểu muội được. Hơn nữa mấy năm nay

ta cũng không thường xuyên quay về nhà mẹ đẻ ở lại, thỉnh thoảng về thăm ở lại một lần cũng là hợp lý."

"…" Mai thế tử há miệng, không nói được lời nào.

Hắn rất hiểu thê tử mình, tuy nàng ấy là nữ tử nhưng tính tình cũng rất bướng bỉnh.

Chỉ cần nàng ấy cảm thấy chuyện này có lý thì người khác có khuyên nhủ một vạn lần cũng vô dụng!

Đương nhiên, đây cũng là điểm mà hắn thưởng thức nhất ở thê tử mình.

Hầu phủ bọn họ từ trên xuống dưới đều là người dễ nghe xúi giục. Phụ thân hắn là người ham chơi, hắn cũng là người ít kinh nghiệm thực tế, mấy ngày nay lại bị Nhị hoàng tử lừa gạt…Cũng may có thê tử lợi hại mới có thể quản lý Hầu phủ ngay ngắn rõ ràng, còn có nhà mẹ đẻ mạnh mẽ làm chỗ dựa, nếu không thì Hải Ninh hầu phủ bọn họ cũng phải chịu thiệt thòi rất nhiều.

Cho nên hắn không tiếp tục khuyên nhủ nữa.

Chỉ là trong lòng nhịn không được mắng biểu muội của thê tử thêm mấy lần.

Tiêu gia biểu muội này thật đúng là người quái đản! Còn quản qua tới tận nhà hắn nữa…

Đồ nhiều chuyện!

Mai thế tử hậm hực bỏ về, lúc trở về Hầu phủ thậm chí còn đến gặp võ phu kia, người này…vẫn đàng hoàng luyện võ giống như trước đó, không có gì khác thường cả.

Tên cướp sao?

Giỏi võ công chính là cướp à?

Mai thế tử cũng không có tâm tư đi thăm dò nữa, phụ thân cũng

không ngốc, nếu như thân phận có vấn đề thì ông ta sẽ không đưa về nhà đâu.

Chẳng qua hắn vẫn có chút tức giận với người biểu muội này.

Suy nghĩ một lúc, hắn gọi người tới: "Đi ra ngoài mua mấy cái bánh quả thị, bỏ vào mấy giỏ rồi đưa tới cho Tiêu gia đại cô nương!"

Hạ nhân không hiểu lắm, nhưng vẫn làm theo.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Vân Chước đã nhận được số bánh quả thị đó.

Lão thái thái vẻ mặt khó hiểu: "Nhà chúng ta và Hải Ninh hầu phủ không có quan hệ gì cả phải không?"

Bởi vì khai quốc chưa tới một trăm ngăm, nguyên bản ba Công sáu Hầu mười hai Bá, ngoại trừ tước vị của Tiêu gia bọn họ không còn nữa, còn lại tước vị của những nhà kia gần như vẫn còn.

Nhưng tước vị còn đó, được trọng dụng lại không nhiều, mà Hải Ninh Hầu phủ này thì…

Trong số những nhà mang tước Hầu xem như không đáng chú ý.

Nếu nói Nhân An Quốc Công phủ của bọn họ bởi vì một bại gia tử mới xuống dốc thì Hải Ninh Hầu phủ này cũng bởi vì một tổ tông lắm mưu mô tâm nhãn mới thành ra dáng vẻ cao không cao thấp không thấp như bây giờ.

Cũng chính là Hải Ninh Hầu đời trước sau khi bị tiên hoàng răn dạy một lần, luôn nghĩ rằng tiên hoàng muốn g.i.ế.c mình nên sợ đến mức kẹp chặt cái đuôi làm người, còn cố tình nuôi dưỡng hậu nhân thành dáng vẻ văn không ra văn võ không ra võ, sợ bọn họ quá lóa mắt.

Chương 483

Bây giờ Hải Ninh Hầu này mặc dù không tốt lắm, nhưng đầu óc cũng coi như còn thanh tỉnh.

Ngàn chọn vạn chọn, chọn được nữ nhi Hoắc gia, cũng biết nhà mình ngoại trừ tước vị ra thì không có gì đáng giá nữa, cho nên Hải Ninh Hầu phủ mới hứa hẹn với Hoắc gia rằng Mai thế tử sẽ không bao giờ nạp thiếp!

Muốn nói có quan hệ thì nhiều nhất chính là thông qua Hoắc gia.

Tiêu Vân Chước nhìn mấy giỏ bánh quả thị này, cũng có chút đau đầu: "Hoắc gia biểu tỷ lòng dạ rộng lớn, chọn cửa hôn sự Hầu phủ này cũng có chút ấm ức. Mai thế tử này…đầu óc không được thông minh cho lắm."

Lão thái thái vui vẻ.

"Cũng không thể nói như vậy được. Mai thế tử không tính là người thông minh nhưng cũng có một điểm tốt, đó chính là chịu cúi đầu, có thể cho Hoắc gia đại nha đầu đầy đủ thể diện. Chuyện hôn nhân này có tốt hay không thì người trong cuộc mới rõ, người ngoài khó có thể nhìn ra." Lão thái thái kiên nhẫn nói: "Nhiều bánh quả thị như vậy, chẳng lẽ là có ẩn ý gì sao?"

Bà ấy rất hiếu kỳ, là cháu gái của mình đã nói gì khiến Mai thế tử không vui sao?

Với cái thời tiết này, vơ vét nhiều bánh quả thị đến đây như vậy cũng không dễ dàng gì, xem dáng vẻ này là đang rất tức giận.

Tiêu Vân Chước chỉ cảm thấy người này còn có chút nông cạn nữa.

Không tin nàng thì cũng đừng tin, lại làm ra cái chuyện ngây thơ thế này để hả giận…Nàng cảm thấy tâm trí người này có thể cũng ngang bằng với Tiêu Văn Yến.

Tiêu Vân Chước thở dài, cảm thấy hơi nhức đầu.

Nếu đối phương đã không tin thì rất có khả năng không đi điều tra thêm.

Sau khi Tiêu Vân Chước quay về phòng của mình lại xem thêm một quẻ, quả nhiên, tai kiếp của Hoắc gia đại tỷ tỷ đã qua, nhưng nguồn gốc kiếp số vẫn còn đó, cho nên vấn đề này rất có thể sẽ chuyển dời sang người khác.

Tiêu Vân Chước vốn có thể mặc kệ.

Chỉ là nếu vì điều này mà có ai đó xảy ra chuyện, đến lúc đó Hoắc gia đại tỷ chỉ sợ sẽ áy náy và tổn thương.

Nhiều bánh quả thị như vậy…cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, thế này là sắp giàu rồi phải không?

Một cái bánh quả thị coi như là một lượng bạc.

Đợi nàng làm xong việc, nàng sẽ khiêng những thứ này đến tìm biểu tỷ phu đòi tiền.

Hai ngày sau, người Mai gia ra khỏi thành để hoàn nguyện.

Trước đó Hầu phu nhân sinh bệnh nên mới bái thần, bây giờ đã khỏi bệnh. Vốn dĩ Hoắc đại cô nương là thế tử phu nhân phải đến chùa miếu để bày tỏ lòng hiếu thảo của mình, nhưng bây giờ nàng ấy không đi nên người thay thế nàng là đích nữ Mai gia đại cô nương cùng với mấy người khác.

Nhiều người, đến chùa miếu cũng phải ở lại, mọi thứ diễn ra đúng như sắp xếp, ít nhất cũng phải ở lại đó hai đêm.

Chỉ là ngay trong đêm đầu tiên đã xảy ra chuyện.

Sau khi cúng xong, Mai gia cô nương bị người bắt cóc trên đường trở về hậu viện!

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Mai thế tử nhìn thấy người đang

giữ muội muội mình làm con tin, sợ đến mức hồn cũng bay mất, trên mặt kinh hoàng tột độ: “Phụ thân ta không hề xử bạc với ngươi mà…Ngươi nhanh thả người ra đi, ta sẽ bỏ qua hết mọi chuyện.”

Hắn căn bản không hiểu, tại sao một người đang yên đang lành lại đột nhiên động thủ như thế?

Mà tên cướp kia vốn cũng muốn tiếp tục kiếm sống ở Mai gia, chỉ là không ngờ rằng hôm nay khi đến đây hoàn nguyện lại gặp được một vị tăng nhân ở chỗ này. Vị tăng nhân này nhiều năm trước đã từng nhìn thấy hắn, lúc này vừa gặp thì không lập tức nhận ra, nhưng chắc hẳn không bao lâu sau sẽ nhớ lại!

Thay vì ngồi chờ chết, còn không bằng nhân cơ hội chạy trốn!

Nhưng hắn không thể cứ như thế này mà rời đi được, không có tiền thì đi ra ngoài cũng phải chịu khổ, cho nên hắn chọn một người vừa quan trọng vừa dễ hạ thủ trong số những người Mai gia.

“Năm ngàn lượng bạc, một con ngựa tốt!” Đối phương hạ giọng, tràn đầy sát ý, một tay ôm lấy người, một tay cầm trường kiếm khiến Mai cô nương sợ đến mức hai chân cũng nhũn ra.

Chương 484

Vốn dĩ còn phải mấy ngày nữa mới đến ngày Mai gia đi hoàn nguyện, nhưng bởi vì thế tử phu nhân về nhà mẹ đẻ, Mai cô nương tạm thời tiếp nhận quản lý việc trong nhà nên nàng ấy muốn làm tốt hơn một chút, sắp xếp tiến hành công việc sớm hơn.

Mai thế tử thấy muội muội mình như vậy cũng hoảng sợ: "Ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi hết, nhưng ngươi phải thả người ra đã."

"Ta cũng không ngốc, một tiểu nương tử nũng nịu thế này, nếu trực tiếp trả lại cho các ngươi thì ta còn có thể an toàn rời đi được sao?" Tên cướp kia bật cười một tiếng.

So với cô nương trong tay thì kỳ thật hắn càng thích thế tử phu nhân hơn. Vị phu nhân kia có tri thức hiểu lễ nghĩa, dung mạo cũng xinh đẹp, hoàn toàn khác biệt với mấy võ phu lưu lạc thiên nhai như hắn, đối với hắn có một sức hấp dẫn khó tả.

Nhưng bây giờ không có cơ hội lựa chọn, tính mạng là quan trọng nhất.

Mai thế tử cũng tức đến dậm chân.

Hắn nhanh chóng bảo người đi lấy ngân phiếu.

Nhưng tên cướp kia cứ liên tục lùi về phía sau, bất tri bất giác đã đưa muội muội của hắn ra đường.

Bọn hộ viện cũng theo sát, muốn động thủ, nhưng lại ngại tiểu thư nhà mình đang bị bắt lại nên không biết phải làm thế nào. Lúc này sắc trời đã dần tối, muốn cứu người càng khó khăn hơn.

Mai cô nương liền sợ đến ngất xỉu, bị tên cướp kia ném lên trên lưng ngựa.

"Nếu các ngươi đuổi theo thì cứ chờ nhặt xác đi! Yên tâm, chỉ cần

ta đến được nơi an toàn rồi sẽ trả lại tiểu cô nương này cho các ngươi!" Tên cướp kia nhận được tiền, nhảy tót lên lưng ngựa rồi phóng đi.

Tuy nhiên, vào lúc này, một mũi tên dài phá không xuyên rừng mà đến!

"Vút…"

Sau một khắc, cắm thẳng vào ngực tên cướp kia!

Trong phút chốc, tên cướp kia chỉ thấy đau đớn đến tột cùng, càng không ngờ rằng mình sẽ bị người ám toán, tức giận đến cực điểm. Hắn nghiến răng nghiến lợi muốn động thủ với Mai cô nương đang nằm sấp trước mặt, định lấy mạng tiểu cô nương này!

Chỉ là hắn chưa kịp xuống tay thì một sợi dây thừng lại bật ra khỏi mặt đất, chân ngựa bị chặn lại, hắn ngã thẳng xuống đất.

Trên người hắn có vết thương, cả người nhào thẳng xuống đất. Trong tình thế cấp bách, cơn đau trên người khiến hắn gần như không thể cử động được. Đang cuống quýt chuẩn bị đứng dậy thì có người núp trong bụi cỏ ở sau lưng từ lúc nào không biết đã gác lưỡi đao trên cổ hắn rồi.

Mai cô nương cũng bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, cũng may Tùng Thúy phản ứng rất nhanh, bảo vệ kịp thời.

Đại đao của Quách Sài Nữ hận không thể chém thẳng xuống tên cướp này.

Nhưng nàng ấy nhếch miệng, kìm lại, hét thẳng về phía Mai thế tử ở bên kia: "Đại tỷ phu, sao ngươi còn đứng đó? Nhanh lấy dây thừng đến trói người lại đi."

Mai thế tử nhìn thấy động tĩnh từ đằng xa, toàn thân ngơ ngác.

Nghe thấy giọng nói của Quách Sài Nữ mới định thần lại, hai chân run rẩy, vội vàng dẫn người xông tới.

Đây là thê tử của biểu đệ nhạc gia của hắn…

Giọng nói này lúc này sao mà thân thiết đến thế…

Trên đường Mai thế tử chạy tới, hắn bị vấp ngã hai lần, phải nhờ hạ nhân xung quanh đỡ lấy mới cuống quýt chạy tới đây được.

“Mau! Trói hắn lại mau! Báo quan!” Mai thế tử sắp khóc, lại nhìn Quách Sài Nữ, cũng không đoái hoài đến mặt mũi nữa, vội vàng cúi đầu chắp tay: “Đa tạ đệ muội, đa tạ đệ muội!”

“…” Quách Sài Nữ nhìn hắn mà không nói nên lời: “Đại tỷ phu, không phải là Tiêu gia biểu muội đã nói với ngươi là phải cẩn thận một chút, phải điều tra kỹ người này rồi sao? Tại sao ngươi lại dẫn người này ra đây rồi? Chỉ bằng mấy công phu mèo quào của gia đinh hộ viện nhà ngươi cũng không đánh lại người luyện võ này, ngươi phải ngốc đến thế nào mới dâng cái mạng nhỏ của mình vào tay người ta thế?”

“…” Sắc mặt Mai thế tử vẫn còn trắng bệch, hắn run rẩy: “Đa tạ đệ muội…”

Hắn là …tin tưởng phụ thân hắn!

Có điều, đến khi quay về, hắn còn không biết phải giải thích thế nào đâu!

Nhạc phụ đã khuyên nhủ hắn, thê tử cũng đã nói rồi…Thế mà bây giờ chuyện cũng thành ra thế này…

Hắn cảm thấy quãng đời còn lại của mình xem như xong hết rồi. Với tính khí nóng nảy của thê tử hắn, muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng ấy xem ra cũng phải rất lâu rất lâu…

Chương 485

“May mà người này chỉ cần tiền bạc, nếu như muốn mạng của các ngươi thì…ngươi có mười cái đầu cũng không đủ để chặt! Còn làm liên lụy đến thanh danh của tiểu cô nương nữa! Mà ngươi còn là Hầu thế tử đấy, ta thấy mấy con khỉ ở trên cây còn thông minh hơn ngươi…” Quách Sài Nữ rất tức giận, vẫn không quên mắng tiếp.

Hai mắt Mai thế tử đỏ bừng, cũng thấy bị sỉ nhục.

Nhưng hắn có thể nói gì được đây…

Hắn thấy mình cũng ngu thật…

“Đại tỷ phu, ngươi ăn bánh quả thị nhé?” Lúc này, Tiêu Vân Chước từ phía sau bước tới, sau lưng còn mang cung tiễn.

“Không cần…” Mai thế tử vô thức trả lời, sau một khắc, khi nhìn thấy bánh quả thị liền loạng choạng ngã xuống đất, lại hoảng sợ nhìn người tới: “Ngươi…ngươi là biểu, biểu muội của phu nhân…”

“Là ta.” Tiêu Vân Chước gật đầu: “Ta đã sai người đếm xong rồi, ngươi đưa tới cho Tiêu gia ta 5.788 cái bánh quả thị. Biểu tỷ phu đây là vơ vét hết toàn bộ bánh quả thị trong thành đưa tới phải không, cũng rảnh thật đấy…”

Mai thế tử há to miệng.

Nàng lại đếm hết? Thế không phải càng rảnh hơn sao?

“Biểu tỷ phu không nghe lời ta nói, nếu hôm nay không phải ta tới đây thì sau này Mai cô nương chỉ có thể tự tìm đến cái chết. Mạng của Mai gia ngươi chắc hẳn phải đáng giá chút bạc, đúng không?” Tiêu Vân Chước kích động hỏi.

Xưa nay nàng không làm chuyện không công!

Đúng là thị ngon được đưa đến tận nhà!

Mai thế tử lúc này cũng từ trong hoảng hốt bình tĩnh lại, vội vàng nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của Tiêu biểu muội! Đại ân đại đức suốt đời khó quên, sau khi ta trở về, nhất định sẽ chuẩn bị hậu lễ…”

“Một cái bánh quả thị một lượng bạc.” Tiêu Vân Chước vô cùng nghiêm túc: “Không được quỵt nợ.”

“Hả?” Mai thế tử ngẩn ngơ, nhất thời không hiểu ý của nàng là gì.

Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hắn, hừ một tiếng.

Nàng ghét nhất là những người không chịu nghe lời khuyên, người như thế cũng không đáng để nàng phải phí nhiều tâm tư.

Hơn nữa ngày mai nàng còn phải đi dự tiệc, đêm nay lại phải chạy tới đây cứu người, chờ đến khi trời mờ sáng nàng phải tranh thủ vào thành đúng giờ cổng thành mở, nếu không sẽ bị trễ.

Nàng mệt mỏi biết bao!

Tốt nhất là phải bỏ tiền ra mua lại bánh quả thị, nếu không thì…

Lần sau khi nàng đến thăm Hoắc gia, nhất định phải nói chuyện thêm với Hoắc gia đại bá bá.

Người Mai gia trói chặt tên cướp này lại, lại vội vàng đỡ Mai cô nương vào phòng nghỉ ngơi. Tiêu Vân Chước, Tùng Thúy và Quách Sài Nữ cũng không lưu lại, lập tức quay về nghỉ ngơi.

Mai thế tử lập tức bận rộn, vừa sắp xếp người chăm sóc muội muội vừa phái người đi báo quan. Sau khi xảy ra chuyện, tăng nhân trong chùa cũng nghe tin chạy tới, trong đó có một tăng nhân hốt hoảng nhận ra tên cướp này.

Mười mấy năm trước, tăng nhân này vẫn còn là một tiểu hòa thượng, lúc đi ra ngoài hóa duyên thì trên đường gặp phải kẻ cướp.

Người bị cướp là một thương nhân, không chỉ tiền bạc bị cướp sạch mà người cũng bị g.i.ế.c chết. Lúc ấy tiểu hòa thượng mới chỉ mười mấy tuổi, còn nhỏ, lại co rúm lại nằm rạp trên mặt đất. Giặc cướp muốn g.i.ế.c hắn nhưng thấy hắn là hòa thượng, liền bắt tiểu hòa thượng thề với trời sau này sẽ ngày ngày niệm kinh phù hộ hắn, tiểu hòa thượng không dám không nghe theo, lúc này mới may mắn được bỏ qua.

Về sau, giặc cướp cũng bị nha môn truy nã, nhưng đối phương đã sớm chạy mất dạng, mãi vẫn không thể bắt được.

Qua mười mấy năm, tướng mạo của tên cướp đã thay đổi rất nhiều, tăng nhân lúc đó nhìn thấy hắn có vẻ quen mắt nhưng lại không nhớ ra được.

Lại không nghĩ rằng tên cướp bởi vì chột dạ nên tự làm bại lộ chính mình.

Cái gì mà giang hồ nghĩa sĩ đều là giả, đã làm giặc cướp nhiều năm như vậy, tên cướp này vẫn dựa vào cướp bóc để sống. Sau này hắn còn dùng cả thân phận của người bị cướp nữa nên chưa từng bị quan phủ bắt được, còn có thể vào Hầu phủ làm võ phu.

Mạng sống của tên cướp kia như ngàn cân treo sợi tóc, lại có tăng nhân làm chứng nên kết cục đã định. Mai thế tử nghe xong, mồ hôi lạnh trên người đã toát ra mấy tầng.

Có lẽ hắn sẽ phải…quỳ xuống đi gặp nhạc phụ!

Chương 486

Mai thế tử hoảng sợ đến mức không dám ngủ.

Mai gia cô nương không bị thương nặng, sớm tỉnh lại, nhưng vẫn hoảng loạn khóc lóc không ngừng, dáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Mai thế tử đối mặt với muội muội của mình càng không có chút tự tin nào, thậm chí còn không dám nói ra sự thật. Nếu để cho muội muội biết vốn dĩ nàng ấy có thể né tránh một kiếp này thì trong lòng muội muội chẳng phải sẽ oán chết hắn sao?

Sau kinh hoảng, lại thấy may mắn.

Cũng may mà cứu được, nếu không thì cho tên cướp kia chạy là chuyện nhỏ, nhưng mạng nhỏ của muội muội hắn chưa hẳn sẽ giữ được, mà trong sạch của muội muội, thanh danh của Hải Ninh Hầu phủ cũng sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Chuyện này một khi nghĩ kỹ lại, Mai thế tử càng hối hận hơn.

Lúc đó thê tử đã nói thế nào?

Nàng ấy nói rằng võ phu kia là một tên cướp, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ phu thê của bọn họ…

Lúc ấy nghe có vẻ không được tự nhiên, càng không hiểu ra sao cả, nhưng hiện tại xem ra cũng không khó để giải thích!

Nếu như thê tử đi theo hắn về Hầu phủ, cho dù hôm nay không đến đây hoàn nguyện thì trong vòng nửa tháng nữa cũng phải đi một chuyến. Đến lúc đó người bị bắt đi rất có khả năng chính là thê tử của hắn, đến khi nàng ấy thoát khỏi tay tên cướp thì tình cảm của phu thê bọn họ đương nhiên không thể quay lại như trước được nữa.

Hắn biết khuyết điểm của mình, vô dụng, không có đại tài, nhưng đối với thê tử hắn luôn chân thành. Cho dù thê tử không còn trong

sạch thì hắn cũng sẽ không ghét bỏ. Nhưng phía sau Hải Ninh Hầu phủ còn có nhiều tộc nhân như vậy, những người kia sẽ không chấp nhận được nàng ấy, mà phụ mẫu của hắn cũng sẽ không còn đối xử với nàng ấy như trước kia, thậm chí còn vì tiền đồ của nữ nhi mà rất có thể hắn và thê tử sẽ không còn con đường nào tốt để đi…

Sau khi Mai thế tử làm xong mọi việc, càng suy nghĩ nhiều hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng biết mình đã phạm sai lầm lớn nên vô cùng sốt ruột, đợi đến khi trời tờ mờ sáng, lập tức đi tới bên ngoài viện Tiêu gia biểu muội cầu kiến, muốn nói cảm ơn và xin lỗi!

Đêm nay là một đêm rất dài đối với hắn, không thể nhắm mắt nổi.

Cuối cùng thì trời cũng sáng, hắn vội vàng chạy tới, lại phát hiện Tiêu Vân Chước đã rời đi từ sớm rồi, chỉ còn lại Hoắc gia đệ muội vẫn còn ở đó.

Quách Sài Nữ nhìn hắn, ánh mắt hung dữ: “Tiêu biểu muội nói, để ta và ngươi cùng đi về Hoắc gia nói rõ mọi chuyện, miễn cho đại tỷ không biết rõ ràng.”

“…” Quai hàm Mai thế tử run lên hai lần.

Đâylà sợ hắn che dấu…Nhưng bây giờ hắn dám sao?

Hắn cố gắng nở nụ cười: “Vậy…vậy thì làm phiền đệ muội…”

Vừa nói xong, Mai cô nương cũng chạy tới, yếu ớt nói cảm ơn Quách Sài Nữ: “Ta đã nghe nha hoàn nói lại, là tỷ tỷ cùng với Tiêu gia cô nương đã cứu ta, tiểu muội vô cùng cảm kích…”

Nói xong liền cúi đầu.

Quách Sài Nữ giật nảy mình: “Chỉ là tiện tay mà thôi, ngươi đừng có khách khí như vậy! Ngươi không sao là tốt rồi! Chẳng qua ngươi cũng không may, nếu như Mai thế tử chịu nghe lời khuyên bảo thì ngươi cũng không đến mức phải gặp loại chuyện như thế này, suýt nữa đã mất mạng!”

“…” Mai thế tử há to miệng, ngượng ngùng nhìn muội muội bên cạnh.

Mai cô nương thoáng kinh ngạc nhìn huynh trưởng của mình, sau đó cũng không nhịn được hỏi: “Đại ca, lời này là sao?”

Mai thế tử khóc không ra nước mắt!

Hắn hiểu rồi.

Tiêu Vân Chước bảo thê tử Hoắc gia biểu đệ ở lại đâu phải là để cùng về với hắn, đây là cố tình để lại để trả thù cho nàng!

Nhìn cái miệng này, rõ ràng là cố ý muốn làm ồn ào chuyện này lên để hắn không còn cách nào che giấu!

Mai thế tử còn chưa kịp lên tiếng thì Quách Sài Nữ ở bên cạnh đã kể lại toàn bộ câu chuyện sinh động như thật. Nàng ấy chẳng sợ ai, cho nên lời nói cũng chẳng thèm che giấu gì cả. Đợi khi nàng ấy nói xong, Mai cô nương đã tức đến phát khóc.

Nhìn về phía huynh trưởng nhà mình, Mai cô nương hận không thể chửi ầm lên!

“Đại ca! Tại sao phụ thân mẫu thân lại phải nghĩ hết biện pháp để huynh cưới tẩu tẩu về nhà? Chính là bởi biết người nhà chúng ta không có bản lĩnh gì lớn, rất dễ đi nhầm đường nên mới coi trọng sự quả cảm thông minh của tẩu tẩu, để nàng làm chủ nhà ta! Chuyện này tuy rằng phụ thân chúng ta nhìn nhầm người, nhưng nếu như phụ thân biết ý tứ của đại tẩu thì nhất định sẽ không ngó lơ chuyện này như vậy! Huynh…quả thực huynh quá tự cho mình là người thông minh, phụ mẫu chỉ bảo huynh cứ nghe lời tẩu tẩu trong tất cả mọi việc, sao chuyện quan trọng như vậy mà huynh lại quên rồi? Huynh có biết ta hôm qua sợ đến thế nào không? Ta suýt chết đấy.”

“Ta cũng không muốn để ý đến huynh nữa!” Mai cô nương tức giận điên lên.

Chương 487

Mặc dù nàng ấy và đại ca là cùng cha cùng nương sinh ra, nhưng từ lúc tẩu tẩu vào cửa, nàng ấy đều luôn nghe theo lời tẩu tử trong mọi việc.

Vừa nghĩ tới đại ca không hề để tâm đến tẩu tẩu, nàng ấy không khỏi tức giận, vậy nên sau khi nói xong còn chưa thấy hả giận, trực tiếp xông tới giẫm một cái thật mạnh lên chân đại ca nhà mình, lúc này mới khóc hu hu bỏ chạy.

“Ha ha…” Quách Sài Nữ nhìn thấy cảnh này, nhịn không được bật cười.

“…” Mai thế tử đau đến nhe răng nghiến lợi.

Vừa nghĩ tới chuyện như thế này chỉ mới bắt đầu, Mai thế tử đã cảm thấy mình dứt khoát ở đây xuất gia luôn cũng được.

Muội muội đã tức giận hắn như thế, đến khi về nhà rồi, nhất định là phụ thân mẫu thân cũng sẽ có ý nghĩ tương tự, còn cả nhà nhạc phụ bên kia nữa…đến khi nào mới xong đây!

Giặc cướp đáng chết, thật sự hại chết hắn mà!

Mai thế tử cho dù không nguyện ý thì lúc này cũng chỉ có thể dũng cảm đối mặt, sau khi giao tên cướp lại cho nha môn liền đi tới Hoắc gia thỉnh tội.

…

Mà lúc này Tiêu Vân Chước cũng đã quay về nhà, thay một thân y phục sạch sẽ rồi cùng với Tiêu Văn Yến đi tới phủ Vinh Giang trưởng công chúa làm khách.

Tiêu Văn Yến mỗi ngày phải đọc sách cũng rất mệt mỏi, lần này đi ra ngoài cũng là để thư giãn.

Đây là cậu chủ động yêu cầu.

Bây giờ cậu đã cảm thấy đại tỷ là người tốt, trong tiềm thức cũng muốn bảo vệ nàng. Nghĩ đến sau khi đại tỷ hồi kinh chưa bao giờ tham dự mấy dịp lễ phức tạp như vậy, không giống như cậu lúc trước đã từng đi theo mẫu thân tham gia mấy cuộc vui, cho nên liền yêu cầu đi chung.

Cậu nghĩ nếu có người nào đó mà đại tỷ không nhận ra thì cậu có thể ở bên cạnh chỉ điểm một hai.

Đối với chuyện này, cậu cũng rất mong chờ.

Phong cách ăn mặc của Tiêu Văn Yến lúc này cũng đã thay đổi không ít, lúc trước cậu chủ yếu mặc mấy y phục hoa lệ, giống như một con búp bê bằng ngọc được chạm khắc tỉ mỉ, nhưng bây giờ lại thiên về hướng nhẹ nhàng thoải mái, khiến khuôn mặt kia cũng trở nên tràn đầy sức sống.

Nhi nữ Tiêu gia đều có ngoại hình không tệ.

Mấy tháng nay Tiêu Văn Yến cũng không hề sinh bệnh, cũng cao hơn một chút, thêm chút khí tức tuấn lãng.

Bụng có thi thư khí từ, mặc dù cậu không đọc đủ thứ thi thư nhưng bởi tiếp xúc với nhiều người đọc sách nên phép tắc đã học được kha khá, như thể đã thay da đổi thịt.

“Đại tỷ, tỷ đừng có sợ, cho dù là công chúa thì đó cũng là người, không có gì to tát cả. Mẫu thân chúng ta trước đây đã từng gặp Vinh Giang trưởng công chúa rồi, bà ấy là tỷ tỷ của bệ hạ, nhìn người cũng rất hiền hòa.” Sau khi hai người xuống xe, Tiêu Văn Yến còn nghiêm túc nói với Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước chỉ khẽ gật đầu.

Sợ à? Không hẳn.

Phía sau nàng…có người.

Chẳng qua chỉ là…quẻ hôm nay không được cát tường cho lắm.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, cho dù Vinh Giang trưởng công chúa không oán không thù với nàng nhưng hôm nay yến tiệc tổ chức là vì đại công chúa, đây chính là một trong những kẻ thù của nàng.

Bước vào phủ đệ, phát hiện thấy người đã đến không ít, ai nấy đều ngồi vào chỗ của mình.

Quy trình của những nhã yến này đều tương tự nhau, ngồi xuống trò chuyện, xem mấy nhạc sĩ vũ nữ trình diễn, ăn uống, sau đó lại ra ngoài đi dạo một vòng, đều tự tìm những bằng hữu quen thuộc của mình, lại duy trì làm sâu sắc thêm mối quan hệ.

Mà chủ nhân bữa tiệc lần này, Vinh Giang trưởng công chúa có địa vị tôn quý xa cách, nếu nhìn thấy mấy tiểu bối bên dưới có ai đó thuận mắt thì sẽ khen ngợi một hai…

Chương 488

Mặc dù Tiêu Vân Chước chưa từng tham gia những bữa tiệc lớn như thế này bao giờ nhưng lão thái thái đã sớm nói với nàng về chuyện này, hơn nữa trong phủ còn có Oanh cầm sư và Lâm phu tử, các nàng cũng là người hiểu nhiều biết rộng nên bình thường cũng sẽ nói chuyện với nàng rất nhiều.

Khách nam khách nữ ngồi ở hai khu vực tách biệt, chẳng qua cũng không cách nhau quá xa.

“Đại tỷ, nếu có việc gì thì tỷ cứ bảo Tùng Thúy đi gọi ta.” Tiêu Văn Yến nghiêm túc nói.

“Được.” Tiêu Vân Chước không từ chối ý tốt của cậu.

Hôm nay La Phi Nguyệt cũng tới, chẳng qua bây giờ Tiêu gia có cấp bậc thấp hơn, vị trí ngồi đương nhiên cũng không thể giống nhau được. La Phi Nguyệt ngồi rất gần Vinh Giang trưởng công chúa, cách chỗ nàng ngồi rất xa.

Tiêu Vân Chước cũng không quan tâm lắm, chỉ nhìn đồ ăn trước mặt, ăn chậm rãi để g.i.ế.c thời gian.

“Tiêu gia cô nương có đến không? Mau lên đây cho ta xem thử?” Chỉ là chưa được bao lâu, Vinh Giang trưởng công chúa đã lên tiếng, ánh mắt hướng về phía nàng.

Đám người cũng đều nhìn về phía nàng, trong mắt cũng không có bao nhiêu ác ý.

Trong số mấy cô nương ở nơi này có mấy người Tiêu Vân Chước đã từng gặp, không có thù oán gì với nàng cả, lại đã từng nghe nói về những chuyện nàng làm nên đối với nàng chỉ có hiếu kỳ và dò xét, thậm chí còn tỏ ra tôn trọng.

Trong những cô nương cùng tuổi, có rất ít người không thích nàng.

Tiêu Vân Chước thở hắt ra, đặt đồ trong tay xuống, thành thật bước ra ngoài. Sau khi tới gần hơn một chút liền dứt khoát hành lễ, cũng không mấy nhiệt tình vồ vập.

La Phi Nguyệt khẽ xê mông, ánh mắt háo hức nhìn về phía nàng.

Vinh Giang trưởng công chúa liếc nhìn nàng từ trên xuống mấy lần: "Đứng dậy đi, nghe nói sau khi ngươi hồi kinh rất có danh tiếng, đã nhiều lần làm việc thiện. Mấy tiểu bối trong nhà ta đều rất tò mò về ngươi, cứ nhất định phải mời ngươi tới đây xem thử. Bây giờ vừa thấy…người cũng không tồi, chẳng trách Tam vương gia lại đối xử đặc biệt với ngươi như vậy."

"Ta và Tam vương gia đều có ý làm chuyện tốt nên mới thành quân tử chi giao thôi." Tiêu Vân Chước không kiêu ngạo không tự ti, bình tĩnh nói.

Vinh Giang trưởng công chúa cười cười, lại không tiếp tục nói sâu vào chuyện này.

Mà ánh mắt Di Thuận đại công chúa ở bên cạnh lại nhìn chòng chọc vào Tiêu Vân Chước.

Nàng ta và phò mã có cuộc sống phu thê ân ái, tuy rằng không có hài tử nhưng nàng ta cảm thấy trên đời này không có người nào hạnh phúc hơn nàng ta. Phò mã học vấn uyên bác, dịu dàng đến cực điểm, bọn họ phu xướng phụ tùy, vốn có thể sống một cuộc sống êm đềm bên nhau…

Nhưng cũng chính vì Tiêu Vân Chước mà khiến nàng ta biết được sự thật mà nàng ta không nên biết.

Tình cảm của phò mã đối với nàng ta chỉ là hư tình giả ý, phò mã tuấn lãng phong tú nhưng bản thân lại yêu nam phong!

Cuộc hôn nhân đẹp như giấc mơ của nàng ta trong khoảnh khắc đã tan rã, thậm chí khi nàng ta còn chưa kịp phản kháng đã bị ép buộc hòa ly!

Thậm chí, khi nàng ta còn chưa kịp oán hận phò mã thì hai người

đã thiên nhân vĩnh cách…

Trái tim nàng ta đã tan vỡ không biết bao nhiêu lần.

Mà người phá vỡ hết thảy những chuyện này chính là cô nương trước mắt, là người mới nhìn qua chỉ nghĩ là một nha đầu điềm tĩnh vô hại…

Di Thuận đại công chúa nhìn nàng đầy ẩn ý, Vinh Giang trưởng công chúa cảm giác được ánh mắt của cháu gái mình, lập tức nói: "Tiêu gia nha đầu, ta nghe kể không ít chuyện về ngươi, gần đây nổi danh nhất hình như là …vụ án của Tần gia nữ? Bản cung thấy rất kỳ quái, ngươi là một nữ tử, tại sao lại thích xen vào mấy vụ án đó thế? Chẳng lẽ không sợ thanh danh bị bêu xấu sao?"

"Thanh danh là do người khác quyết định, ta chỉ làm theo tâm ý của mình thôi. Nếu như biết rõ người khác có oan khuất mà lại chỉ lo thân mình, ngậm miệng không nói, vậy thì nỗi oan kia sẽ khó giải, người c.h.ế.t phải chịu tủi nhục, người sống càng thêm đau khổ vì bị lừa dối, vậy thì những kẻ ác trên đời này sẽ càng bành trướng hơn." Tiêu Vân Chước nói thật.

"Nhưng làm sao ngươi biết người khác không muốn bị lừa dối! Ta thấy ngươi tự cho mình là thông minh hơn!" Di Thuận đại công chúa nhịn không được tức giận lên tiếng.

Chương 489

Bị lừa dối có gì không tốt đâu!

Ít nhất thì nàng ta cũng được hạnh phúc, mà không phải giống như bây giờ, ngày ngày đau khổ, bị mắc kẹt trong vũng lầy không thể tự thoát ra!

Người trên thế gian đang cười nhạo nàng ta, mà nàng ta cũng không biết phải hận ai nữa.

Đối với phò mã, nàng ta si tình, lẽ ra phải hận phò mã nhưng phò mã đã c.h.ế.t rồi!

“Di Thuận!” Vinh Giang trưởng công chúa giật mình, sợ nàng ta không kìm nén nổi!

Kỳ thật hôm nay không cần phải mời Tiêu Vân Chước tới dự tiệc, chỉ là Di Thuận phiền lòng, cứ nhất quyết muốn gặp Tiêu Vân Chước xem thử rốt cuộc người hại nàng ta mất hết tất cả trông như thế nào…

Thấy nàng ta đáng thương lại mắc kẹt như thế, lúc nàng bà ta mới mềm lòng gửi thiếp mời.

Nhưng nếu Di Thuận ở trước mặt mọi người mà vẫn tỏ ra si tình với Tống Nghiệp như thế thì lại không ổn!

“Vậy thì thật xin lỗi.” Tiêu Vân Chước lại dứt khoát thừa nhận: “Nếu không thể đồng thời thỏa mãn tâm nguyện của người sống và người c.h.ế.t thì ta chỉ có thể chọn một. Người sống thì ít ra vẫn còn sống, còn người c.h.ế.t thì oan khuất không ai hiểu được, đến lúc đó mới là kết thúc.”

Những thư đồng bị Tống gia hại c.h.ế.t trước kia gần như đều bị văn khí của Tống gia ảnh hưởng, đều hồn phi phách tán.

Tiêu Vân Chước vừa nói xong, xung quanh trở nên yên tĩnh đến dị

thường.

Ai cũng không ngờ rằng Tiêu Vân Chước sẽ không thèm nể mặt, thậm chí cũng không nguyện ý nói mấy lời nói dối lấy lòng.

“Người c.h.ế.t thì đã c.h.ế.t rồi, còn truy đuổi những chuyện cũ để làm gì?” Vinh Giang trưởng công chúa rất bất mãn với những lời này của Tiêu Vân Chước, vì những người đã c.h.ế.t kia, lại là những người thấp kém làm ảnh hưởng đến thanh danh của một công chúa, đáng sao?

Chỉ là lời này cũng không dễ dàng nói thẳng.

Mà Di Thuận đại công chúa cũng kìm nén cảm xúc, vì mấy phần thể diện của mình nên không thể bởi vì chuyện của Tống gia mà trừng phạt Tiêu Vân Chước nghiêm khắc được.

Quản phu nhân lúc này cười nói: “Có một số người ý vào chút năng lực bàng môn tà đạo của mình mà được Tam vương gia coi trọng, mới cố ý thu hút sự chú ý của mọi người. Nhìn xem, bây giờ ở trong kinh thành có ai là không biết Tiêu gia sinh ra một đại sư thần cơ diệu toán chứ?”

Tiêu Vân Chước quay đầu nhìn sang.

Ánh mắt Quản phu nhân hung ác, hận không thể xé nàng ra thành từng mảnh nhỏ.

“Đúng thế, ta bằng bản lĩnh bàng môn tà đạo này tính ra được nguyên nhân cái c.h.ế.t của Quản cô nương, cũng giải quyết được sự hoang mang của phu nhân. Đối với phu nhân mà nói, sau này không cần phải ngày ngày đến nha môn kêu oan nữa, sao không coi là một chuyện tốt được chứ?” Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn bà ta rồi cười nói.

“Ngươi làm càn!” Quản phu nhân lập tức nổi giận: “Ta có cáo mệnh chi thân, sao ngươi dám nói chuyện với ta như thế? Đúng là một chút phép tắc cũng không hiểu.”

“Phu nhân nhắc đến ta thì ta trả lời, ta cứ tưởng rằng phu nhân

thích nghe lời nói thật. Nếu như ta sai thì ta nói lại là được…” Tiêu Vân Chước không hề bị lay động, suy nghĩ một chút rồi lại thay đổi lời nói: “Thật xin lỗi Quản phu nhân, ta cũng không ngờ rằng Quản cô nương thế mà lại làm ra chuyện ác độc g.i.ế.c hại lương dân như vậy, không cẩn thận khiến Quản cô nương c.h.ế.t rồi mà còn bị người phỉ nhổ, đều là lỗi của ta.”

Quản phu nhân nghe xong, sắc mặt tái xanh.

Tiện nha đầu này!

“Trưởng công chúa, nàng ta cực kỳ cổ quái, suốt ngày làm mấy chuyện bàng môn tà đạo. Nghe nói từ khi nàng ta về nhà không chỉ đuổi biểu tỷ ra khỏi nhà mà còn khiến mẫu thân thân sinh tức giận bỏ đi! Vừa rồi ngài cũng đã gặp dưỡng nữ của ta, hài tử A Nguyên kia ngoan ngoãn hiểu chuyện, lại không được Tiêu Vân Chước dung thân. Một nữ tử không độ lượng bậc này nào có tư cách gì đứng ở trước mặt ngài phát ngôn bừa bãi? Ta thấy nên trực tiếp đuổi nàng ta ra mới đúng!” Quản phu nhân lập tức nói.

Nếu như hôm nay Tiêu Vân Chước bị ném ra ngoài, vậy thì mặt mũi của nàng cũng mất hết.

“Không được!” La Phi Nguyệt lập tức nói: “Tiêu cô nương là khách mời của công chúa, sao có thể đối xử lật lọng với khách nhân như vậy được? Quản phu nhân, ngài nói như vậy hóa ra là nói với mọi người rằng công chúa điện hạ không dung được người sao?”

Chương 490

La Phi Nguyệt sớm đã muốn mở miệng.

Mâu thuẫn giữa La gia và Quản gia sau khi tra rõ sự thật về Quản Trân Nhi cũng đã không còn có thể hòa giải được nữa.

Cho nên La Phi Nguyệt cũng không cần cho đối phương mặt mũi, lại nói: "Nữ nhi của bà lòng dạ độc ác lại còn phạm tội, bà không tự trách mình dạy dỗ nữ nhi không tốt, lại đi trách ngược Tiêu cô nương tra ra được sự thật, đây là đạo lý gì? Ta thấy Quản gia các ngươi chỉ biết ức hiếp kẻ yếu kinh sợ kẻ mạnh. Nếu như trong lòng thật sự có oán hận, sao không đi trách nha môn, trách bệ hạ đi? Chuyện này bệ hạ cũng biết mà, Quản phu nhân, bây giờ bà ức hiếp Tiêu cô nương như thế, chẳng lẽ trong lòng bà bất mãn với phán quyết của bệ hạ ư?"

Quản phu nhân mặt mũi âm trầm nhìn La Phi Nguyệt.

"Được rồi, đừng có tranh cãi nữa." Vinh Giang trưởng công chúa lập tức nói.

"Tiêu cô nương, ngươi là văn bối, lời nói của ngươi quả thật không đúng, ngươi xin lỗi Quản phu nhân trước rồi về chỗ ngồi đi." Vinh Giang trưởng công chúa ba phải nói.

Tuổi tác bà ta và Quản phu nhân cũng gần ngang nhau, đã có cháu rồi, mà Tiêu Vân Chước chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi.

Bây giờ hai người xảy ra mâu thuẫn, đương nhiên bà ta phải bảo vệ người lớn, không thể để Quản phu nhân mất mặt trước những tiểu bối này được.

Tiêu Vân Chước nghe vậy cũng không tức giận.

Thậm chí còn thoải mái nhìn Vinh Giang trưởng công chúa: "Không phải vừa nãy ta đã nói xin lỗi rồi sao?"

Nói cái giọng quái gở đó mà cũng gọi là xin lỗi à?!

Sắc mặt mo của Vinh Giang trưởng công chúa cũng sa sầm xuống: "Tiêu gia nha đầu! Ngay cả lời của bản cung mà ngươi cũng không nghe sao? Phụ thân huynh trưởng nhà ngươi đang làm việc cho bệ hạ, ngươi ở kinh thành cũng phải cẩn thận một chút, cẩn thận làm người mới được, sao có thể gây chuyện khắp nơi? Bản cung vốn không muốn phạt ngươi nhưng ta thấy ngươi thật sự ngoan cố không chịu thay đổi, dạy mãi không sửa, quả thực thiếu giáo dưỡng mà!"

Lời vừa nói ra, La Phi Nguyệt liền sửng sốt.

"Nếu trưởng công chúa muốn phạt Tiêu cô nương thì cũng phạt ta luôn đi, Tiêu cô nương có đại ân với ta, ta nguyện chịu phạt thay nàng." La Phi Nguyệt lập tức nói.

Tiêu Vân Chước cau mày, tuy biết hôm nay là thời điểm khó khăn, nhưng nhìn thấy mấy thứ phiền toái này, nàng cũng không khỏi cảm thấy khó chịu.

"Nếu trưởng công chúa muốn phạt ta thì ta cũng sẽ nguyện chấp nhận." Tiêu Vân Chước cũng vô cùng dứt khoát: "Có điều…chỉ sợ công chúa phạt không thành, lại bị mất mặt."

Lúc đi ra ngoài nàng đã tính thử, tuy rằng quẻ xấu nhưng thân thể da tóc đều không bị tổn hại gì.

Bản đồ thiên tượng nàng đã đưa ra, không có lý nào lại gặp phải chuyện phiền phức như thế này mà lại bắt nàng phải tự mình xông pha chiến đấu chứ?

"Bản cung muốn trừng phạt ngươi, có thể có gì mà phạt không thành!?" Vinh Giang trưởng công chúa vốn chỉ muốn Tiêu Vân Chước đàng hoàng cúi đầu, lại không ngờ rằng người này lại buông lời quái gở, không biết tiến lùi, trong lòng hết sức tức giận, lập tức nói: "Người tới, mời Tiêu cô nương ra ngoài quỳ nửa canh giờ."

Vừa dứt lời, mấy ma ma của Vinh Giang trưởng công chúa lập tức tiến tới.

Nhưng mà còn chưa kịp động thủ thì giọng nói của Tam vương gia đã vang lên: “Sao cô mẫu lại tức giận thế?”

“…” Vinh Giang trưởng công chúa nhíu mày, cũng không ngờ hài tử này lại đến đúng lúc như vậy.

Sau khi Tam vương gia tới, hắn liếc nhìn Tiêu Vân Chước đang đứng ở giữa, khẽ kinh ngạc, sau đó khách khí chắp tay với Tiêu Vân Chước: “Tiêu sư phụ, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhỉ. Trước đó khi ngươi đi Tần gia sao không gọi ta đi với? Không phải ngươi đã nói sau này chúng ta sẽ cùng nhau phá án sao?”

Thực sự không coi hắn là người một nhà rồi!

Vừa nghĩ tới Tiêu Vân Chước lần này lại náo ra bản án lớn như vậy, trong lòng hắn ghen tị đến bốc mùi chua!

Sắc mặt Tiêu Vân Chước vẫn bình tĩnh: “Không dám.”

“Không dám? Ngươi?” Tam vương gia sửng sốt một chút, sau đó nhìn thấy bộ dáng khách khí này, đột nhiên ý thức được có thể đã xảy ra chuyện gì: “Lời này bắt đầu từ đâu?”

La Phi Nguyệt tận dụng mọi cơ hội: “Tiêu đại sư và Tam vương gia đều là người lòng mang thiện ý, chỉ là sợ có mấy người hiểu lầm…”

Vinh Giang trưởng công chúa trừng mắt nhìn La Phi Nguyệt.

Nhưng La Phi Nguyệt cũng không sợ.

Tuy rằng Vinh Giang trưởng công chúa là tỷ tỷ của bệ hạ nhưng cũng không phải là ruột thịt cùng mẹ sinh ra, cũng không được bệ hạ coi trọng, chẳng qua chỉ là lớn tuổi, có thân phận địa vị ở đó nên hoàng hậu mới mời bà ta ra mặt tìm ứng cử viên cho đại công chúa mà thôi.

Chương 491

Tam vương gia nghe nói thế, cực kỳ không vui: “Là ai nói hươu nói vượn hả? Nếu không phải Tiêu cô nương không đồng ý nhận ta thì bản vương còn muốn bái nàng làm sư phụ nữa kìa.”

Hắn cũng không hề nói bậy.

Gần đây ý nghĩ này càng lúc càng nghiêm túc, trước kia hắn đã thích nhúng tay vào chuyện của nha môn, nhưng một mình tra án thì lại giống như ruồi không đầu, muốn tra một bản án cũng phải mất mấy tháng. Nhưng có Tiêu Vân Chước thì lại khác, người vừa xuất hiện, mọi thông tin bên trong đều rõ ràng!

Tuy nhiên, người mà Tiêu Vân Chước chờ lại không phải là Tam vương gia trước mắt.

Thứ quan trọng như bản đồ thiên tượng, Hoàng đế sẽ không nói cho nhi tử không đáng tin cậy này.

Hôm qua lúc nàng đến chùa miếu ngoài thành, có mấy người bí mật đi theo nàng. Hôm nay nàng đến chỗ rối bời này, cái đuôi phía sau nàng đương nhiên cũng phải đi theo.

“Sao hôm nay ngươi lại đến chỗ của ta?” Vinh Giang trưởng công chúa nghe hắn nói như vậy cũng thật bất đắc dĩ.

Hắn là một vương gia, lại tự nhận muốn làm đồ đệ của Tiêu Vân Chước, đây không phải là hạ thấp chính mình sao?

“À, là Lục lão tướng quân, hôm nay ông ấy chê ở nhà không thoải mái nên bảo ta dẫn ông ấy đi dạo một vòng, không phải là nghe nói ở chỗ cô mẫu náo nhiệt sao, thế là ta liền dẫn Lục lão tướng quân đi tới đây.” Tam vương gia không hề khách khí nói.

Hắn còn đang cố gắng cùng Lục lão tướng quân xưng huynh gọi đệ đây!

Chẳng qua lão tướng quân không quá nguyện ý, chê thân thể hắn kém cỏi, không có chút bản lĩnh nào, ôi chao…dù sao hắn cũng đường đường là một vương gia mà người nào người nấy đều không nhìn trúng hắn!

“Lục lão tướng quân ở đây sao? Tại sao không ai báo một tiếng?” Vinh Giang trưởng công chúa sửng sốt, vội vàng nói.

“Có ai mà không biết tính tình của lão tướng quân đâu? Sau khi vào phủ rồi không thấy người đâu nữa…Ta cũng sợ trong phủ lộn xộn sẽ có người cố ý đi quấy rầy ông ấy nên không cho người thông truyền.” Tam vương gia lại nói.

Tiêu Vân Chước nghe nói như vậy, trong lòng hiểu rõ.

Người đi theo nàng ngày hôm qua võ công không tầm thường, chắc là tâm phúc bên người Lục lão tướng quân.

Lục lão tướng quân đã lớn tuổi, công huân đầy đủ, bây giờ lại giao ra binh quyền ở lại kinh thành dưỡng già, quả thật là ứng cử viên bảo hộ tốt nhất. Lại thêm Lục gia và Tiêu gia có tình cũ, Lục lão tướng quân có đặc biệt chăm sóc cho nàng cũng sẽ không khiến người ta tò mò.

Vinh Giang trưởng công chúa không yên lòng, cũng sợ đắc tội vị lão tướng quân kia.

Hai vị ma ma lúng túng nhìn về phía trưởng công chúa, trưởng công chúa bất đắc dĩ, đành phải lập tức đưa mắt ra hiệu để bọn họ lui ra.

Nếu cứ nhất định phải phạt Tiêu Vân Chước thì Tam vương gia sẽ che chở.

“Đại hoàng tỷ, sắc mặt ngươi cũng quá kém rồi…” Tam vương gia nhanh chóng đổi chủ đề, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó liền hỏi: “Tiêu sư phụ, ta cũng biết là số mệnh của hoàng gia không thể tùy tiện tính toán được, nhưng nếu chỉ tính toán nhân duyên thì chắc hẳn không thành vấn đề phải không?”

Tiêu Vân Chước có chút không nói nên lời.

Nàng hiểu, đây là muốn nàng tính nhân duyên cho đại công chúa.

Chỉ là chỉ nhìn tướng mạo thì không dễ tính lắm.

Tam vương gia lại khẽ nói thầm cho nàng nghe bát tự của đại công chúa, Tiêu Vân Chước nghe xong cũng âm thầm bấm đốt ngón tay tính toán một phen. Ánh mắt mọi người sáng rực nhìn nàng chằm chằm như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Chỉ là qua hồi lâu, Tiêu Vân Chước cũng chỉ nhìn đại công chúa bằng ánh mắt thật sâu rồi nói: “Tùy duyên mà tới, không tiện nói nhiều.”

Tiêu Vân Chước căn bản không hề cảm thấy mình mắc nợ đại công chúa cái gì, dù sao người làm chuyện xấu là Tống phò mã chứ không phải nàng ta, chỉ là bây giờ vừa tính ra như thế, trong lòng lại hiện lên mấy phần lo lắng.

Nhân duyên của đại công chúa cũng không mấy tốt đẹp, Tống Nghiệp và nàng ta chính là một kiếp. Mặc dù kiếp này đã hết, nhưng cũng không có nghĩa là nhân duyên của nàng ta sẽ có kết quả tốt đẹp hơn,

Nói cách khác, nhi nữ tình trường chính là thứ kém cỏi nhất trong cuộc đời của Di Thuận đại công chúa.

Chương 492

Trong nhận thức của Tam vương gia, Tiêu Vân Chước vẫn luôn là người thẳng thắn, cho dù có đắc tội với công chúa, đắc tội với Quản thị, những gì nên nói cũng sẽ không che giấu mà không dám mở miệng.

Dựa theo bản lĩnh của nàng, chẳng qua chỉ là tính toán nhân duyên mà thôi, tốt xấu gì dù sao cũng nên có kết quả.

Nhưng nàng hết lần này tới lần khác nói... Tùy duyên?

"Ta thấy là không nhìn ra được điều gì, cho nên mới cố làm ra vẻ huyền bí?" Quản phu nhân cố gắng hết sức để giẫm lên Tiêu Vân Chước, nhân cơ hội châm chọc: "Nhân duyên của công chúa thiên gia, há lại để cho một thần côn nho nhỏ như nàng tính ra được?"

"Hoàng đệ, ngươi đối với Tiêu cô nương này, không khỏi quá mức coi trọng rồi." Ánh mắt của công chúa Di Thuận phức tạp nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước, cũng nói.

Nàng ta thật sự vô cùng chán ghét cô nương trước mắt.

Nhưng sau khi chuyện của Tống gia ầm ĩ ra, nàng ta từng bi phẫn khóc lớn, đã từng nghĩ quẩn muốn tìm cái chết, những hành vi này người ngoài không biết, nhưng phụ hoàng lại rõ ràng nhất, phụ hoàng đối với nàng ta vô cùng thất vọng, nói nàng ta không xứng làm công chúa, không xứng làm gương cho các đệ đệ muội muội ở bên dưới!

Mãi cho đến thời khắc này, nàng ta mới chỉ có thể cưỡng ép thu hồi sự cố chấp với Tống Nghiệp, cố hết sức làm cho chính mình không khó chịu như vậy.

Nhưng lúc nhìn thấy Tiêu Vân Chước, nàng ta gần như không kiềm chế được tâm trạng của mình.

"Là có chuyện gì không thể nói sao? Chỉ là tính toán nhân duyên,

ngươi cứ mạnh dạn nói thẳng là được, cho dù nói không tốt cũng không sao, ngươi am hiểu xử án, loại chuyện nhỏ như nhân duyên này vốn dĩ không đáng nhắc tới!" Tam vương gia vô cùng cố chấp tiếp tục hỏi.

Tiêu Vân Chước có chút im lặng.

Mấy người này, thật sự là ngu đến tận cùng.

Nhân duyên của cô nương bình thường, chỉ liên quan đến chuyện nhỏ trong nhà, nhân duyên của công chúa, có khả năng liên quan đến thiên hạ, nàng không nói, chẳng lẽ lý do còn chưa rõ ràng sao?

"Tiêu cô nương, nếu ngươi tính tốt, chuyện vừa rồi ngươi mạo phạm thì miễn đi!" Trưởng công chúa Vinh Giang nhân tiện nói.

Hai mắt Tam vương gia như phát sáng, trong cà lơ phất phơ lại tràn đầy mong đợi không thu liễm được.

Tiêu Vân Chước cười lạnh một tiếng, chỉ nói: "Cầm giấy bút tới."

"Mau mau!" Tam vương gia lập tức thu xếp.

Rất nhanh, bút mực bày trước mặt Tiêu Vân Chước.

Mọi người chú ý nhìn, nhưng Tiêu Vân Chước lén lén lút lút, hạ bút nhanh chóng, cuối cùng cũng không biết là trên giấy viết chữ gì, sau đó kín đáo đưa cho Tam vương gia.

Tam vương gia thấy dáng vẻ bảo mật của nàng, cũng không trắng trợn tuyên truyền ra, tự mình cẩn thận mở ra nhìn một chút.

Nhưng vừa nhìn, nụ cười trên mặt trực tiếp cứng ngắc.

Hắn ta vội vàng khép lại tờ giấy kia, sau đó quay đầu nhìn Tiêu Vân Chước: "Không... Không tính sai chứ?!"

"Ta cũng hy vọng là ta tính sai." Tiêu Vân Chước bình tĩnh nhìn hắn ta. “Có điều quẻ tượng này cũng không thể tin hoàn toàn, dù sao... Mệnh số như thế nào, còn phải xem người đi chọn như thế

nào."

Chỉ là, có vài mệnh số, biết sớm sẽ chỉ càng thêm đau khổ.

Trên đời này người có thể sửa lại vận số của chính mình không nhiều, mà thân là công chúa, vận số của nàng ta nhìn thì dễ đổi, chỉ khi nào liên quan đến thiên hạ, muốn thay đổi mới khó.

Lúc này Tam vương gia cũng có chút hối hận rồi.

Đơn giản là trên tờ giấy kia viết hai chữ: Hòa thân.

Từ xưa đến nay, tình huống công chúa hòa thân không biết đã có bao nhiêu, nhưng thời gian lập quốc của vương triều này còn ngắn, ngược lại còn chưa từng có...

Mặc dù hắn ta không hỏi chính sự, nhưng cũng biết, Thánh Tổ hiếu chiến, sau khi khai quốc lại càng dùng thủ đoạn lôi đình chấn nhiếp tứ phương, khiến tứ phương thần phục, cũng đổi lại được mấy chục năm an bình, nhưng cảnh còn người mất, những nước khác ở biên cương cũng đã nghỉ ngơi lấy lại sức nhiều năm như vậy, quân chủ của bọn họ cũng đã đổi hết lứa này đến lứa khác, có chút lòng lang dạ thú chỉ sợ cũng không che giấu được nữa.

Hai chữ này nhìn thì đơn giản, nhưng cũng đại biểu cho sự yên bình lúc trước một đi không trở lại.

Nếu thật sự nói ra, cho dù không phải nói đùa ở yến hội, chắc chắn sẽ đặt tới triều đình.

Chương 493

Không nói trước chuyện có thể trở thành sự thật hay không, ngay cả Tiêu gia cô nương này... Cũng sẽ bị phiền toái quấn thân.

"Tam đệ, trên giấy rốt cuộc viết cái gì?" Đại công chúa Di Thuận luôn cảm thấy có chút bất an.

Tam vương gia hạ hai tay xuống cũng luống cuống một chút, sau đó lập tức nói: "Tiêu cô nương quả thật là đã tính ra một lang quân như ý cho ngươi, nhưng nàng quả thực lợi hại, ngay cả tên cũng đã viết ra, nhưng bây giờ duyên phận chưa tới, nếu như cho ngươi biết trước, ngộ nhỡ hủy mất đoạn lương duyên này thì phải làm sao? Cho nên hiện tại bổn vương cũng cảm thấy Tiêu cô nương nói không sai, vẫn là thuận theo tự nhiên đi!"

Nói xong, hắn ta cũng thở phào.

Khoé miệng Tiêu Vân Chước khẽ giật.

Hiện tại không ép nữa rồi hả?

"Thật sự là lương duyên?" Trưởng công chúa Vinh Giang vội vàng hỏi.

“Đương nhiên." Tam vương gia mặt dày mày dạn nói: "Thảo nào vừa rồi Tiêu cô nương không nói cho ta biết chứ, bây giờ ta biết mối duyên này ở đâu, cũng hận không thể lập tức giật dây, nhưng mọi thứ chỉ có thể thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại!"

Tam vương gia nói xong, nhìn thoáng qua Tiêu Vân Chước.

Sợ nàng không nhịn được, lại bắt đầu ngay thẳng nói thật.

"Nếu đã là lương duyên, vậy bản cung cũng không cần quá quan tâm." Trưởng công chúa Vinh Giang vừa cười vừa nói.

Mà công chúa Di Thuận nhìn biểu cảm của Tam Hoàng đệ, tuy nói là khuôn mặt vui vẻ, nhưng luôn cảm thấy nụ cười kia không đạt tới đáy mắt, khiến cho nàng ta mơ hồ có chút cảm giác không thoải mái.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta cũng không tiện tra hỏi tới cùng, cho nên cũng chỉ lạnh lùng khẽ cười.

"Chỉ là một quẻ tượng mà thôi, ta cũng không tin những thứ này." Nàng ta thu lại tâm tình, yên lặng nói một câu.

Tam vương gia cười ha ha một tiếng, tùy tiện kéo đề tài, che giấu đi chuyện này.

Tiêu Vân Chước ngồi xuống lần nữa, mà La Phi Nguyệt lại kéo đến bên cạnh nàng.

Lúc này, những ánh mắt xung quanh càng mãnh liệt.

Rất hiển nhiên, tất cả mọi người đều vô cùng tò mò về thân phận của phò mã tương lai, nhưng chữ mà Tiêu Vân Chước viết xuống chỉ có Tam vương gia nhìn thấy, bọn họ trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Bên kia Quản phu nhân nhìn thấy Tiêu Vân Chước bình yên vô sự trở về, dĩ nhiên cũng không thoải mái.

Một lát sau, Tam vương gia đã đi ra khỏi cửa tìm Lục lão tướng quân.

Quản phu nhân không duy trì sự yên tĩnh quá lâu, lại bắt đầu thu xếp: "Ta có một đứa con gái nuôi, hôm nay đặc biệt lấy một bài cầm khúc, tặng cho trưởng công chúa và đại công chúa..."

Bà ta vừa mới nói xong, nha hoàn sau lưng ra khỏi cửa một lần nữa, rất nhanh, Khương Nguyên xuất hiện.

Tiêu Vân Chước cũng không cảm thấy kinh ngạc, người này tìm cách bái nghĩa mẫu, tình huống quan trọng cỡ này, sao có thể thiếu nàng ta?

Khương Nguyên mặc trên người bộ y phục vô cùng tiên khí, như ráng mây chiềuo, trên mặt còn lấy mạng che, sau khi ngồi xuống, bắt đầu đàn lên, không thể không nói, người này gần đây chắc là cũng đã luyện đàn thật tốt, cầm kỹ so với lần trước tiến bộ hơn rất nhiều.

Hôm nay những vị khách nam này, sau khi gặp hai vị công chúa, thì đến nơi khác ngồi, do nam chủ nhân của phủ trưởng công chúa tiếp đãi, lúc này tiếng đàn vang lên, bên kia dĩ nhiên cũng có thể nghe được.

"Biểu muội này của ngươi thật thích khoe khoang, hôm nay cũng không phải lấy kỹ nghệ gặp nhau, sao cần phải là nàng ta tấu đàn mua vui chứ?" La Phi Nguyệt nhìn Khương Nguyên, nhịn không được lắc đầu.

Dùng cầm kỳ thư họa để gặp gỡ, cũng là chuyện thường xảy ra, mọi người cùng thi triển tài năng, không có gì mất mặt.

Nhưng hôm nay yến hội này, là trưởng công chúa làm chủ, không nói sẽ biểu diễn tài nghệ, loại tình huống này, có nhạc công là đủ rồi.

Theo lý thuyết, Khương Nguyên cũng không phải không hiểu quy củ này, làm sao hôm nay lại vẫn có thể mặt dày mày dạn đứng ra!

Chương 494

Khương Nguyên ra sức đánh đàn, làn điệu du dương, dễ nghe êm tai.

Nàng ta cũng không phải là không biết, nàng ta ra mặt đánh đàn không hợp quy củ, chỉ là sao có thể lúc nào cũng chú ý đến thứ gọi là quy củ chứ? Nàng ta là con gái nuôi của Quản phu nhân, muốn gặp những quý nhân đó, thì phải biểu hiện ra chính mình không tầm thường, phải thể hiện ra ưu điểm của mình mới được!

Bây giờ Ân nguyên phu bị bệ hạ tước mất chức quan, cơ hội nàng ta có thể tiếp xúc đến những quý nhân đó đã ít đi rất nhiều.

Nhớ tới Ân nguyên phu... Khương Nguyên cũng tràn đầy oán khí.

Lúc đó nàng ta làm thế nào cũng không nghĩ đến bệ hạ sẽ hạ chỉ, cho nên sau khi sự việc n nguyên phu yếu sinh lý truyền ra, nàng ta vẫn do dự, vẫn quyết định không thể đánh gãy mất quan hệ này, cho nên viết thư khai thông, nhưng không nghĩ tới thư của nàng ta vừa mới được đưa ra không bao lâu, thánh chỉ của bệ hạ cũng truyền tới!

Bây giờ, Ân nguyên phu bệnh nặng nằm ở giường, nghe nói dưới cơn sợ hãi, bệnh càng thêm lợi hại, còn không biết có thể sống được hay không.

Cho dù có thể sống, nhưng người như vậy, không có bệ hạ sủng ái, còn không bằng chết đi cho xong.

Đây cũng là bởi vì Tiêu Vân Chước!

Rất nhanh, một khúc đàn đã kết thúc.

Công chúa Vinh Giang đối với sự nịnh nọt của Khương Nguyên, thật ra rất vui vẻ, dù sao nhà chồng của bà ta không tính là vô cùng hiển hách, cả nhà dựa vào thân phận trưởng công chúa của bà ta để chống đỡ, ngày thường những quý nữ quan gia này gặp bà

ta, trong lòng cũng không kính phục.

Mà biểu hiện của Khương Nguyên, khiến cho bà ta rất thoải mái.

"Thực sự không tồi, ngươi tuổi còn nhỏ có thể đàn khúc nhạc này nhuần nhuyễn như vậy, thật sự là không tầm thường, bản cung nhớ lần trước gặp ngươi, ngươi và cô mẫu ngươi đi cùng nhau, lúc ấy ngươi đã vô cùng thông tuệ khiến người khác ưa thích, không nghĩ tới hôm nay lại càng duyên dáng yêu kiều, nhanh, đến ngồi bên cạnh bản cung..." Trưởng công chúa Vinh Giang vẻ mặt tràn đầy từ ái khẽ vẫy tay với Khương Nguyên.

"Đa tạ trưởng công chúa khen ngợi, không nghĩ tới công chúa còn nhớ đến ta và cô mẫu..." Khương Nguyên lộ vẻ mừng rỡ.

"Đúng vậy, cô mẫu ngươi..." Trưởng công chúa Vinh Giang lại chuyển chủ đề: "Trái lại là rất lâu rồi không gặp, nghe nói là bị bệnh?"

Quản thị nghe vậy, khẽ cười: "Cô mẫu của A Nguyên không phải là thân mẫu của Tiêu cô nương sao? Tiêu phu nhân quả thực rất lâu rồi chưa từng ra ngoài, ta nghĩ với tư cách là nữ nhi ruột thịt, Tiêu cô nương tất nhiên rõ ràng nguyên do trong đó hơn?"

Quản thị nhìn Tiêu Vân Chước, chán ghét khiêu khích.

"Tiêu cô nương, bệnh của Tiêu phu nhân có đáng ngại không?" Trưởng công chúa Vinh Giang hỏi.

"Bệnh cũng không nhẹ, nhất thời không có cách nào gặp người khác." Tiêu Vân Chước nói thẳng.

"Ồ? Đã gọi thái y xem bệnh chưa?" Trưởng công chúa Vinh Giang nhớ tới Khương thị, lại lập tức hỏi, Khương thị ngược lại là vui hơn so với Khương Nguyên một chút, lúc trước gặp bà ta cũng vô cùng thân thiết.

Tiêu Vân Chước bình tĩnh: "Phủ y đã xem rồi, đều nói cần tu dưỡng, cho nên gia phụ đã làm chủ đưa người ra bên ngoài giải sầu."

"Bịch!"

Tiêu Vân Chước vừa dứt lời, Khương Nguyên quỳ thẳng xuống.

Trưởng công chúa Vinh Giang giật nảy mình: “Đứa nhỏ này, làm cái gì vậy?"

Khương Nguyên đỏ bừng hai mắt, thậm chí trực tiếp dập mạnh đầu trên mặt đất ba lần, sau đó nói: "Thần nữ vốn không muốn nhiều lời, nhưng hôm nay nghe thấy biểu tỷ nói hươu nói vượn, trong lòng càng khổ sở, không nhịn được cảm thấy tổn thương thay cho cô mẫu ta! Ta cho là, cô mẫu tránh nàng lâu như vậy, trong lòng biểu tỷ cũng có mấy phần áy náy, lại không nghĩ rằng, nàng vẫn vô liêm sỉ như thế!"

Lời này của nàng ta, khiến mọi người một phen kinh hãi.

Chương 495

"Lời này quá đáng rồi! Khương Nguyên, ngươi có thân phận gì, dám can đảm nói xấu Tiêu cô nương trước mặt công chúa!" La Phi Nguyệt trực tiếp nổi giận: "Một đứa con gái nuôi, thấy quyền cao chức trọng là đòi vỗ cánh trèo lên phía trên, tiểu nhân bợ đỡ như ngươi, ta cũng khinh không thèm nhìn, ngươi lại còn dám cuồng ngôn! Nếu ngươi còn nói bậy như vậy, đừng trách ta không khách khí!"

La Phi Nguyệt thật sự tức giận, người nào người nấy, rõ ràng chính là thấy phụ huynh của Tiêu Vân Chước không ở nhà, cho nên cố ý bắt nạt nàng!

Tiêu Vân Chước giống như đã sớm nghĩ đến một màn này, sắc mặt chỉ hơi có mấy phần xúc động, rất nhanh đã khôi phục lại như thường.

"La cô nương còn muốn bịt miệng ta, không cho ta nói ra chân tướng sao!?" Khương Nguyên đúng là lợi hại hơn rất nhiều, trước mặt mọi người, nói năng có khí phách: "Biểu tỷ cả ngày xử án, nói là phải cho người chết một công đạo, vậy vì sao hôm nay ta không thể để cho người khác biết cô mẫu ta khổ?!"

"Trưởng công chúa, đại công chúa! Khương Nguyên đã đi theo bên cạnh cô mẫu từ lúc còn nhỏ, được cô mẫu dạy dỗ, ròng rã mười năm, đều là ta và cô mẫu nương tựa vào nhau vượt qua, cô mẫu thương ta yêu ta, ta cũng tôn trọng coi cô mẫu như thân mẫu! Ta nào có thể nào trơ mắt nhìn cô mẫu chịu khổ mà không để ý chứ?!" Khương Nguyên khóc không ra tiếng.

Tưởng công chúa Vinh Giang cũng sửng sốt một chút.

Công chúa Di Thuận ở bên cạnh cũng nhìn thoáng qua Tiêu Vân Chước.

Trong mắt công chúa Di Thuận, Tiêu Vân Chước dĩ nhiên là… kẻ thù khiến người ta vừa ghét vừa cực kỳ đáng giận.

Nhưng, nhắc tới người này tội ác tày trời, tâm thuật bất chính, nàng ta lại không thể nào tin.

Dù sao nếu thật sự là một người có đức hạnh không chấp nhận nổi, sẽ không liên tục vì những người bình thường không quan trọng mà đắc tội quyền quý, đắc tội với nàng ta.

Cho nên Tiêu Vân Chước chắc chỉ là có chút chướng mắt, người như này, răn dạy vài câu nho nhỏ để phát tiết là được, nếu dùng thái độ đối xử với kẻ gian để hủy hoại nàng, nàng ta cảm thấy...

Còn chưa đến mức.

"Tiêu cô nương, bản cung vốn không muốn quản chuyện nhà của ngươi, chỉ là ngươi xem biểu muội của ngươi, chân thành lại ủy khuất như thế, về tình về lý, bản cung cũng nên cho nàng ta một cơ hội nói chuyện, để cho nàng ta nói rõ, ngươi cảm thấy thế nào?" Trưởng công chúa Vinh Giang nói mang theo mấy phần uy nghiêm.

Khương Nguyên còn đang quỳ trên mặt đất, đầu chạm đất, hèn mọn không ngẩng đầu lên.

Khiến cho người ta cảm thấy, nàng ta dường như chịu sự uất ức lớn, mượn hôm nay, không tiếc dùng chuyện hiến cầm khúc, để đưa sự việc đang được che giấu trong trong bóng tối hiện ra trước mặt mọi người.

Mà Tiêu Vân Chước...

Nhìn thì như chính trực, rốt cuộc đã làm ra chuyện gì?

Tiêu Vân Chước hơi cong khoé miệng, yên lặng uống một tách trà.

Tách trà đặt xuống, nàng nhìn sang Khương Nguyên, chỉ nói: "Nếu ta nói, nàng ta nói bậy nói bạ, nên trực tiếp chặn miệng nàng ta, trưởng công chúa sẽ đồng ý sao?"

"Khương cô nương chính là biểu muội của ngươi, Khương thị còn là mẹ của ngươi, đến tột cùng là oán niệm gì, mà ngươi ngay cả

một cơ hội để nói cũng không cho nàng ta?" Trưởng công chúa Vinh Giang lập tức nói.

Tiêu Vân Chước bật cười một tiếng: "Trưởng công chúa nếu như đã nghĩ kỹ, vậy hỏi ta làm gì? Người muốn cho nàng ta cơ hội nói chuyện, mọi người cũng muốn xem náo nhiệt, lời nói của ta thì có thể có tác dụng gì? Hôm nay trưởng công chúa là chủ nhà, khách theo chủ, nghe theo người là được, Khương Nguyên muốn nói, thì để cho nàng ta nói, ta cũng nghe một chút, ta ác độc mưu hại thân mẫu, bức bách biểu muội như thế nào."

Trưởng công chúa Vinh Giang bất mãn hết sức với thái độ của Tiêu Vân Chước.

Dưới cái nhìn của bà ta, Tiêu Vân Chước gặp chuyện này, thì nên nằm rạp trên mặt đất cầu tình, kêu to oan uổng!

Như thế, bà ta cũng có thể cho Tam vương gia mấy phần tình mọn, tha cho nàng một lần.

Nhưng nàng ngược lại thì hay rồi, lại vẫn kiêu căng bướng bỉnh như thế.

"Khương cô nương, ngươi cứ nói tỉ mỉ, ngươi yên tâm, hôm nay có bản cung và đại công chúa ở đây, tuyệt đối sẽ không khiến ngươi nhận nửa điểm ủy khuất, ngươi cũng không cần e ngại bất kỳ kẻ nào, cho dù ngươi đắc tội với Tiêu gia, tương lai bản cung và Quản gia cũng sẽ làm chỗ dựa thay ngươi!"

Chương 496

Trưởng công chúa Vinh Giang trong lòng cũng mang theo chút tức giận, bà ta thật sự không vừa mắt với tiểu bối không biết tôn ti trật tự cỡ này như Tiêu Vân Chước, nếu nàng đã không biết tốt xấu, vậy thì chớ trách bà ta không chừa cho nàng chút tình cảm!

Được trưởng công chúa cho phép, Khương Nguyên vô cùng cảm kích.

Nàng ta toàn thân run rẩy, khóc nói ra: "Thân thể của cô mẫu vẫn luôn khoẻ mạnh, càng rất ít khi bị bệnh... nhưng từ sau khi biểu tỷ trở về, tất cả cũng đã thay đổi!"

"Cô mẫu không thích biểu tỷ, một là bởi vì biểu tỷ trời sinh tính tình cổ quái, thứ hai là bởi vì nàng đối với cô mẫu chưa từng tôn trọng, ta nghe cô mẫu nói, biểu tỷ khi còn nhỏ đã như thế, không biết cảm ân, bất kể có dạy dỗ như thế nào, vẫn như cũ không thay đổi, cô mẫu bị nàng làm cho thương tổn thấu tâm, cho nên dưới cơn nóng giận, đã đuổi nàng ra ngoài, lúc ấy cũng chỉ là nhất thời tức giận, lại không ngờ người này vậy mà thật sự thất lạc, vẫn luôn không tìm về được, vì thế, cô mẫu cũng vô cùng tự trách, những năm gần đây cũng rất nhớ biểu tỷ..."

"Cũng may, biểu tỷ mạng lớn, cuối cùng đã tìm được trở về."

"Cô mẫu vốn cho rằng, tất cả có thể làm lại từ đầu, bà ấy cũng muốn cố gắng đền bù cho biểu tỷ, nhưng biểu tỷ trong lòng mang oán hận với bà ấy, sau khi về phủ đối nghịch với bà ấy khắp nơi, ngay trước mặt hạ nhân cũng phải khiến cô mẫu khó chịu, thậm chí... Còn châm ngòi ly gián, khiến cho cô phụ có hiềm khích với cô mẫu... Nàng không nên ép cô phụ lựa chọn, nếu không thì sẽ cho thiên hạ biết chuyện cô mẫu vứt con, khiến cho tất cả mọi người đều cười Tiêu gia..."

"Cô phụ bận tâm đến thanh danh của Tiêu gia, đành phải đưa cô mẫu ra ngoài, lấy danh nghĩa là tĩnh dưỡng thân thể..."

"Bây giờ, Tiêu gia bên ngoài thái bình, thế nhưng... cuộc sống của cô mẫu ta khổ cực! Bà ấy ở trong am ni cô, bị bắt nạt khắp nơi, biểu tỷ thậm chí còn bảo bà tử cắt xén đồ của cô mẫu, nàng muốn khiến cho cô mẫu ta chết lặng yên không một tiếng động!"

"Lúc ấy cô mẫu ta bởi vì nhất thời tức giận phạm phải chút sai lầm thật sự không đúng, nhưng bà ấy là trưởng bối, sau khi biểu tỷ trở về, cũng cố gắng hết sức đền bù, biểu tỷ không tha thứ cho bà ấy thì cũng thôi đi, thế nhưng không nên bất hiếu như vậy!"

"Ta cầu người khắp nơi, thật vất vả mới tìm được tung tích của cô mẫu, bây giờ... Ta cũng đã tìm được cô mẫu trở về, bây giờ đang chờ ở ngay bên ngoài, trưởng công chúa, đại công chúa, chỉ cần các ngươi gặp cô mẫu ta, tất cả sẽ sáng tỏ!"

"..."

Khương Nguyên nói xong, lại dập đầu hai lần "bịch bịch" thật mạnh xuống mặt đất.

Mọi người nghe vậy, đều vô cùng kinh hãi.

Tiêu gia, lại còn tồn tại những chuyện này!

Chuyện Tiêu gia thất lạc một nữ nhi không phải là bí mật, rất nhiều người đều biết đến, không nghĩ tới Tiêu Vân Chước lại là cố ý bỏ đi!

Chẳng qua trẻ con không hiểu chuyện, có đôi khi huyên náo, chọc cho trưởng bối không vui, Khương thị nếu như bởi vì nhất thời tức giận mà phạm sai lầm, vậy chỉ cần biết tự xét lại, nỗ lực đền bù, cũng không phải không thể tha thứ...

Nhưng Tiêu Vân Chước, vậy mà muốn mạng của thân sinh mẫu thân?!

La Phi Nguyệt lo lắng nhìn Tiêu Vân Chước: "Ngươi cũng không thể thừa nhận! Tội danh này của nàng ta, là muốn bức tử ngươi!"

Tiêu Vân Chước trấn an khẽ vỗ lên tay của nàng ta: "Nàng ta rất

thông minh, nói việc này nửa thật nửa giả, cho nên chỉ cần có một chút xíu chân tướng, vậy thì sẽ có người tin nàng ta."

"Ta đây sẽ gọi người mời huynh trưởng và đệ đệ ngươi... Đúng, còn có tổ mẫu ngươi, trưởng bối ở đây, cho dù mẫu thân ngươi xuất hiện, vậy thì thế nào? Chẳng lẽ còn muốn vượt qua người nhà à?!" La Phi Nguyệt đè thấp giọng, tức giận nói ra.

"Bây giờ đi mời người, thì đã muộn rồi." Tiêu Vân Chước nhìn dáng vẻ tự tin của Khương Nguyên, nở nụ cười gằn.

"Vậy phải làm thế nào cho phải, ta không thể trơ mắt nhìn ngươi thân bại danh liệt?" La Phi Nguyệt sốt ruột phát cáu, chỉ hận Khương Nguyên này quả thực giảo hoạt, càng hận Tiêu phu nhân này hơn, vậy mà nhiều lần vứt bỏ nữ nhi của mình!

Chương 497

Ánh mắt Tiêu Vân Chước sâu hơn mấy phần.

Khi nhìn thấy khoảnh khắc Khương Nguyên này quỳ xuống, nàng cũng đã suy đoán ra một loại khả năng nào đó.

Nàng nên hoảng sợ, chỉ là lại không có.

Nội tâm của nàng bình tĩnh trù tính, đột nhiên phát hiện, chỉ có chính mình đủ cường đại, mới có thể biến cái gọi là "Không đại nghĩa" thành "Bỏ qua tiểu tiết".

Cha mẹ người thân rất quan trọng, bất hiếu với phụ mẫu cũng được, ức hiếp huynh đệ cũng được, vốn dĩ nên khiến cho người ta chán ghét thậm chí khó mà dễ dàng tha thứ.

Nhưng, tiểu gia không thể so sánh với mọi người, chỉ cần tương lai nàng leo đủ cao, cứu được đủ người, phát huy tác dụng cũng đủ lớn, như vậy sẽ không ai có thể dùng mẫu thân thân sinh ra nàng để bắt bẻ.

Chẳng qua giờ này khắc này, nàng cũng không nhịn được nhớ tới sự lo lắng của sư phụ năm đó lúc rời đi.

Nàng còn nhỏ tuổi, cho nên sư phụ yêu thương nàng cũng thấy nàng đáng thương, đã từng tính ra duyên phận giữa nàng và Tiêu gia chưa ngừng, cho nên để tránh nàng tương lai đau buồn, thường giảng giải duyên phận với nàng...

Đã có tình cảm mẫu nữ, vậy sẽ luôn có gút mắc một phen mới có thể kết thúc.

Tiêu Vân Chước trấn định nhìn.

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn chằm chằm bên ngoài.

Rất nhanh, xuất hiện bóng dáng một người.

Lúc trước Khương thị rất thích tham gia các loại yến hội, cho nên người ở đây gần như đều biết bà ta, chỉ là lúc nhìn thấy bà ta, tất cả mọi người vẫn kinh hãi.

Đây là Tiêu phu nhân xinh đẹp lúc trước sao?!

Chỉ thấy bà ta mặc trên người áo cũ, không phấn son trang điểm, môi cũng nhợt nhạt, nhìn mộc mạc lại tiều tụy, lại già hơn so với lúc trước mấy tuổi!

Khương Nguyên đắc ý trong lòng.

Nếu không có quản gia, nàng ta muốn tìm được cô mẫu cũng không quá dễ dàng!

Tiêu gia cũng không bạc đãi cô mẫu, người ở am ni cô, nhưng chi phí ăn mặc cũng không kém, chỉ là không thể gặp người ngoài mà thôi, nhưng... Nếu như nàng ta không khiến cô mẫu hình dung đáng thương hơn một chút, bây giờ sao có thể khiến người ta cảm thấy Tiêu Vân Chước là kẻ đáng ghét?!

"Tiêu Môn Khương thị tham kiến trưởng công chúa, đại công chúa, công chúa vạn phúc..." Khương thị cúi thấp người hành lễ, thân ảnh trông gầy gò.

Trưởng công chúa Vinh Giang vội vàng đứng lên, tự mình đỡ Khương thị đứng dậy.

“Đã lâu không gặp, ngươi sao lại trở nên tiều tuỵ như thế?" Trưởng công chúa thổn thức một tiếng: "Vừa mới nghe nha đầu Khương Nguyên nói một số chuyện, thế mới biết, ngươi không phải sinh bệnh, mà chính là..."

"Khương Nguyên, đều là thật sao?" Trưởng công chúa Vinh Giang lại hỏi.

Chỉ cần Khương thị mở miệng, vậy sự quở trách tràn đấy đất trời đều sẽ hướng về phía Tiêu Vân Chước.

Phụ mẫu phạt đòn con cái, bởi vì giáo dưỡng hoặc là bởi vì chuyện nhỏ ra đòn mạnh, cũng đều là đương nhiên, bởi vì ơn sinh đẻ quá lớn, dù là cạo xương róc thịt cũng khó mà hoàn lại, cho nên dù là ở trên luật pháp, đối với chuyện này cũng có chút khoan dung.

Nhưng con cái khắt khe với phụ mẫu, người đời không có chỗ dung.

Khương thị nhìn thoáng qua Tiêu Vân Chước.

Sau đó, gần như không có nửa điểm do dự, nhân tiện nói: “Những lời của đứa cháu gái này của ta... Đều là sự thật, đều tại ta... Lúc trước nhất thời hồ đồ, khiến tâm Chước Nhi nguội lạnh, mới khiến nàng hận ta như thế..."

Vừa dứt lời, toàn hội yến xôn xao.

"Tiêu phu nhân! Ta thấy ngươi quả thật bệnh cũng không nhẹ? Trên đời này, nếu mẫu thân thật sự yêu thương con cái, sao lại giúp người ngoài nói xấu nữ nhi của mình?" La Phi Nguyệt phẫn nộ cùng cực: "Trước đó vài ngày án của Tần nữ kia, mọi người cũng đã nghe nói rồi chứ? Vị Tần cô nương kia lúc còn sống tín nhiệm mẫu thân của mình như thế nào? Nhưng cuối cùng mẫu thân của nàng ta lại dung túng cho kẻ ác mưu hại con mình! Chuyện của Tiêu gia, cũng không thể chỉ nghe lời từ một phía bọn họ! Ai biết Tiêu phu nhân này có phải một Tần mẫu khác hay không?!"

Chương 498

“Án Tần nữ" này mặc dù hung thủ là Tần mẫu, nhưng nói Tần mẫu là vì báo thù, lại không có mấy người đồng ý...

Đều cảm thấy Tần mẫu này chẳng qua là chột dạ nên mất trí thậm chí là bị quỷ oán niệm quấn thân!

Tóm lại, không có ai tin, một người có thể phản bội nữ nhi ruột thịt, lại đột nhiên hối hận mà làm tất cả vì nữ nhi!

Cũng bởi vậy, Tần mẫu chết rồi, cũng khiến cho người ta phỉ nhổ không thôi.

Bây giờ La Phi Nguyệt nhắc đến Tần mẫu, cũng khiến cho ánh mắt mọi người xung quanh nhìn Khương thị cũng thêm chút tìm tòi nghiên cứu và nghi ngờ.

Nhất là các cô nương tuổi còn nhỏ, cũng đều sẽ không nhịn được mà nghĩ, lúc chính mình làm sai chuyện, mẫu thân nhà mình xử lý như thế nào?

Răn dạy là có, trừng phạt cũng có, nhưng tuyệt đối sẽ không độc ác đến mức ném một đứa trẻ bốn tuổi ra ngoài...

Đừng nói là bốn tuổi, chính là có trưởng thành đến bốn mươi tuổi, chỉ cần đứa nhỏ không ở bên cạnh, trong lòng cũng nhịn không được mà nhung nhớ!

Hơn nữa, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, lúc các nàng ở nhà bị phạt, bên cạnh cũng không thể có người ngoài, thậm chí phải che giấu bưng bít, sợ bị truyền đi...

Có người mẹ nào lại bởi vì nữ nhi không nghe lời răn dạy, mà la hét nàng đại bất hiếu?

Đương nhiên, cũng có một bộ phận người nhìn thấy Khương thị này đáng thương, đứng ở một bên khác.

Chỉ cảm thấy là Tiêu Vân Chước khắt khe với mẹ đẻ, thậm chí muốn hại chết mẹ đẻ, cho nên Khương thị mới có thể nén nỗi đau ra mặt nói nàng không đúng!

Ngôn từ của La Phi Nguyệt gay gắt, trưởng công chúa Vinh Giang không thích vãn bối như này.

"Gần đây, án Tần nữ quả thật là ầm ĩ xôn xao, chỉ là bản cung thấy, Tần mẫu mặc dù có lỗi, nhưng bản tâm cũng là tốt, Tần cô nương nếu như thật sự đồng ý cho phụ mẫu nhận con thừa tự con nối dõi sớm, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy, nam tử là trời, nữ tử là đất, chuyện kế tục gia nghiệp, nên là nam tử tới làm mới đúng, nếu như lúc trước Tần cô nương này không ra ngoài xuất đầu lộ diện với biểu ca, hai huynh trưởng này cho dù có uống rượu say, cũng không tổn thương được nàng ta, cuối cùng, Tần cô nương chính là tất cả ngọn nguồn của án này..."

"La cô nương, ngươi cũng không thể bởi vì trong dân gian có một Tần mẫu, mà cảm giác mẫu thân khắp thiên hạ đều như thế, mọi người đều biết, lúc trước Tiêu phu nhân hiếu kính mẹ chồng, giáo dục nhi tử, cũng không có một chút không đúng, Tiêu gia có mấy đứa bé, Tiêu phu nhân ngay cả cháu gái của mình cũng có thể dốc lòng giáo dục, vì sao lại bất mãn với một mình nàng? Có khả năng là nàng làm nữ nhi chưa tốt hay không?"

Trưởng công chúa Vinh Giang ỷ vào thân phận và bối phận, nói có vẻ hiền hoà.

Chỉ là lời này vừa nói ra, cho dù là công chúa Di Thuận ở bên cạnh cũng nhịn không được mà kinh ngạc kinh hãi.

La Phi Nguyệt trong lòng kinh hãi, càng không thể tin được đây là lời mà trưởng công chúa có thể nói ra!

Nàng ta tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng.

"Trưởng công chúa đã đọc sách chứ?" Tiêu Vân Chước đột nhiên mở miệng hỏi.

"Lời này của ngươi không phải biết rõ còn cố hỏi sao?" Ma ma bên cạnh trưởng công chúa lập tức bất mãn mở miệng: "Trưởng công chúa của chúng ta mặc dù tài học không so được với những học sinh đó, nhưng cũng rất có học vấn!"

"Xì ——" Tiêu Vân Chước trực tiếp bật cười.

"Ngươi có ý gì?!" Trưởng công chúa Vinh Giang nổi giận, cau mày nhìn chằm chằm nàng.

"Hóa ra là đã từng đọc sách." Tiêu Vân Chước chậm rãi, cũng không sợ đắc tội với người, chỉ bình tĩnh lại ngay thẳng nói: "Lúc ta ở Quan Tây, đã từng gặp không ít phụ nhân một chữ cũng không biết, bọn họ mặc dù chưa từng đọc qua Tứ Thư Ngũ Kinh, thế nhưng biết người gian phạm tội là bởi vì tâm gian, chứ không phải người bị hại đáng đời, biết chắc nữ tử thân thể yếu đuối tâm lý vững mạnh, ở trong thế gian này tác dụng cũng không kém hơn nam tử nửa phần."

Chương 499

"Đại công chúa nhất định là chưa từng tới dân gian phải không? Nếu bách tính trong dân gian chỉ dựa vào nam nhân trong nhà xuất đầu lộ diện, vậy thì cũng khỏi phải sống nữa." Tiêu Vân Chước trực tiếp châm chọc: “Y phục, chính là chức nữ tú nương làm ra, trà, phần lớn là trà nữ hái, ngay cả đồng ruộng, cũng có dấu chân của nữ tử, lại trách cứ nữ tử không nên xuất đầu lộ diện? Vậy trưởng công chúa nên xung phong đi đầu, cởi bỏ y phục, tuyệt thực tự vẫn đi."

"Làm càn!" Ma ma kêu to.

"Tiêu Vân Chước, ngươi thật to gan, dám vũ nhục trưởng công chúa!" Đối phương lại nói.

Trưởng công chúa Vinh Giang càng trợn mắt nhìn, mặt già dữ tợn.

Sắc mặt Tiêu Vân Chước lạnh lùng, thần sắc cũng vô cùng uy nghiêm: "Ta chỉ nói vài câu nói thật, chính là làm càn? Vậy hôm nay, ta càng muốn làm càn một lần, nữ tử trên thế gian khó khăn cỡ nào? Người thân là nữ tử, thân là trưởng công chúa, không biết làm gương cho nữ tử trên thiên hạ, lại còn muốn chà đạp người xuống mặt đất, hôm nay nếu để cho người khác truyền đi, người có biết, trên đời này, có bao nhiêu nữ tử sẽ bởi vì một câu nói đơn giản này của người mà không còn đường sống không?"

Nguyên nhân vụ án của Tần gia, là do họ hàng tham tài!

Bao nhiêu nhà chỉ có con độc nhất là nữ tử, vì cái gọi là gia nghiệp truyền thừa, chỉ có thể đem tài sản chắp tay nhường cho người khác, có thể thuận lợi nhận con rể kế thừa, kỳ thật cũng không nhiều.

Không nhiều, nhưng cũng có.

Nhưng ý tứ mà trưởng công chúa biểu đạt ra, nữ tử sau này có thể gánh vác gia nghiệp, lại phải ít hơn mấy phần!

"Người đâu! Kéo Tiêu Vân Chước không coi ai ra gì này ra ngoài cho ta! Vả miệng!" Trưởng công chúa Vinh Giang giận dữ nói ra.

"Không thể!" Công chúa Di Thuận đột nhiên mở miệng.

Sắc mặt nàng ta cũng có chút mất tự nhiên, nhưng nói: "Lời của Tiêu cô nương nói... mặc dù là quá kích, nhưng cũng không phải không có đạo lý..."

"Nữ tử nhà giàu, mặc dù không xuất đầu lộ diện, thế nhưng phải quản gia, làm cũng không ít hơn so với nam nhân, mà bách tính dân gian... Ta nghe mẫu hậu nói, thật sự đến lúc nghèo khó, nào còn phân ra nam nữ? Chỉ cần là người, có thể làm việc đều phải đi làm, nếu không gọi bọn họ xuất đầu lộ diện, chỉ dựa vào nam nhân, làm sao có thể nuôi sống cả một nhà... Cô mẫu, chúng ta đang nói đến chuyện của Tiêu gia, thì đừng nhắc đến dân chúng bình thường, nếu không hôm nay lời này truyền đi, người khác cũng chỉ nói công chúa Thiên gia chúng ta không ăn thịt băm, không biết nhân gian khổ sở..." Công chúa Di Thuận cố gắng hết sức biểu đạt ra ý tứ của chính mình.

Tống Nghiệp có không tốt bao nhiêu, thì cũng từng là Thám Hoa Lang.

Năm đó nàng ta gả cho Tống Nghiệp, hai vợ chồng đúng là rất hài hòa, bình thường đàm luận thi từ thư hoạ, hay là một số thời sự, cũng có thể cùng nhau thương lượng cách giải quyết.

Cho nên, mất đi Tống Nghiệp, nàng ta mới có thể đáng tiếc và buồn bã như vậy.

"Ngươi..." Trưởng công chúa Vinh Giang cũng nhịn không được nữa rồi.

Bà ta đây là đang tức giận thay cho ai chứ?!

Tiêu Vân Chước này không biết tôn ti, làm sụp đổ Tống gia, cho nên Di Thuận mới có thể bị ép hoà ly!

Thấy sắc mặt cô mẫu không tốt, Di Thuận cũng biết mình đã đắc tội với người, nhưng... Nếu là chuyện nhỏ, nàng ta có thể không dây vào, mặc cho Tiêu Vân Chước bị vả mất mặt, nhưng lời vừa rồi của Tiêu Vân Chước rất đúng, công chúa Thiên gia, mỗi lời nói cử chỉ đều phải cẩn thận, là phải để cho bách tính nhìn theo.

Phụ hoàng đã từng nói như vậy, cho nên lúc này nàng ta cũng không thể không mở miệng.

"Tiêu cô nương, án Tần nữ như thế nào, là chuyện của nha môn Hình bộ, không liên quan gì đến bọn ta, nhưng hôm nay tất cả phong ba, quả thực bởi vì ngươi mà nổi lên." Công chúa Di Thuận cũng bớt đi mấy phần dáng vẻ bi thương uất ức, cưỡng ép giữ vững tinh thần, nói: "Vừa rồi lời mà mẫu thân ngươi mới nói là thật sao? Nếu như là thật, vậy ngươi làm nữ nhi, thật sự có chỗ không thích hợp, ngươi nhận hay không nhận?"

Chương 500

Mọi người thấy công chúa Di Thuận đi ra chủ trì đại cục, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trưởng công chúa Vinh Giang mặc dù có uy nghiêm, nhưng có lẽ là lớn tuổi rồi, không thông cảm với sự khó xử của vãn bối chút nào, cho nên thiên vị, cũng không nói lời công bằng, nhìn cũng chỉ là muốn kéo Tiêu Vân Chước xuống hành hung một trận mà thôi.

"Chước Nhi, vi nương cũng không muốn ở trước mặt nhiều người như vậy nói chuyện nhà, nhưng con... con thật sự là khiến ta quá đau lòng! Cũng bởi vì ta cảm thấy con đường tiền tài của con không rõ, cảm thấy con kết giao với bằng hữu không tốt, cho nên con muốn đuổi ta đi, thậm chí không dung được ta, chuyện này khiến ta lạnh lòng cỡ nào?" Khương thị yếu thế khóc ròng nói.

Nước mắt của bà ta ngược lại là thật.

Từ lúc bà ta đến am ni cô, lúc nào cũng tức giận.

Lão thái thái và trượng phu muốn cho bà ta tự xét lại, suy nghĩ thật kỹ sai lầm của mình, nhưng bà ta lại cảm thấy, cả nhà này chỉ là muốn vũ nhục bà ta!

Tiêu Trấn Quan, trượng phu bà ta dựa dẫm vào như vậy, sở dĩ đồng ý đuổi bà ta đi, tất nhiên là bởi vì ông ấy đã chán rồi, cảm thấy bà ta tuổi già sắc đẹp suy giảm, muốn thay người mới... Cho nên bà ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ như nguyện, Khương Ôn Ngọc bà ta tuyệt đối sẽ không sống giống như lão thái thái, chỉ có thể bị trượng phu của mình chà đạp!

Tiêu Vân Chước nghe thấy giọng của Khương thị, thật sự là chán ghét cực kì.

"Ta đã nói rồi, mẫu thân là do thân thể khó chịu, cho nên mới được đưa ra ngoài tĩnh dưỡng." Tiêu Vân Chước kiên trì nói: "Hơn nữa, lúc mẫu thân bị đưa đi, ta còn chưa từng quản gia, chuyện trong

nhà đều do tổ mẫu và phụ thân ta làm chủ, trưởng bối quyết định, ta làm vãn bối cũng không tiện quản nhiều."

"Nói bậy! Thân thể cô mẫu khoẻ mạnh! Chỗ nào bị bệnh! Biểu tỷ, tỷ cho rằng mọi người cũng không nhìn ra sao?" Khương Nguyên cả giận nói.

"Ngươi họ Tiêu à?" Tiêu Vân Chước châm chọc hỏi một tiếng: "Ngươi họ Khương, chỉ là thân thích bên ngoại, mặc dù sống nhờ ở nhà ta, nhưng suy cho cùng chỉ là người ngoài, cho nên ngươi không biết, mẫu thân của ta đã sớm bị bệnh, chỉ là e ngại mặt mũi nhà ta, loại chuyện này, cũng không tiện nói cho ngươi."

"Chước Nhi, con nhất định phải rủa chết ta sao?" Khương thị lung lay muốn ngã.

Sắc mặt trưởng công chúa Vinh Giang âm trầm, lập tức bảo người ban ghế cho Khương thị ngồi.

Tiêu Vân Chước mặt không đổi sắc bắt đầu nói bậy: "Trưởng bối trong nhà bởi vì lo lắng sau khi mẫu thân biết bệnh tình của mình, sẽ dẫn đến bệnh tình ngày càng nặng hơn, cho nên những năm này cũng không nói cho mẫu thân."

"Tiêu cô nương, mẫu thân ngươi rốt cuộc bị bệnh gì?" Công chúa Di Thuận cũng có hơi tò mò.

"Tâm bệnh." Tiêu Vân Chước ngưng một chút, tiếp tục nói: "Lúc ta sinh ra đời, mẫu thân đại thương nguyên khí, cho nên tà phong nhập thể, dẫn đến tinh thần không tốt, ngày ngày suy nghĩ đa sầu, càng đối mặt với người thân, tính khí lại càng cổ quái, có khi nôn nóng bất an, có khi giận dữ không thôi, còn có lúc u buồn khổ sở, cho nên mẫu thân gặp ta như gặp kẻ thù, khó có yêu thương."

"Bệnh này khó trị, trưởng bối trong nhà cũng chỉ có thể dung túng, bao nhiêu năm rồi, mọi chuyện vẫn tùy theo mẫu thân, nhìn thì bình an vô sự, chỉ là sau khi ta trở về, bệnh cũ của mẫu thân tái phát, tinh thần hoảng hốt, luôn cảm thấy tất cả mọi người đang hại bà ta..." Tiêu Vân Chước tiếp tục nói.

"Ta không có! Chước Nhi, ta chưa từng có những vấn đề này!?" Khương thị cả giận nói.

Nha đầu này, thực sự biết nói bậy!

"Mẫu thân, không phải người luôn cảm thấy cha ta bất trung với người hay sao?" Tiêu Vân Chước đột nhiên mở miệng hỏi: "Nha hoàn bên cạnh người, dung mạo xinh đẹp nhưng phàm là người trong nhà phải dùng, đều không tuyệt sắc, người môi giới trong kinh thành chắc hẳn cũng đều rõ, tiêu chuẩn nhà ta mua hạ nhân là gì."

Chương 501

"Nhưng người đời đều biết, phụ thân ta chỉ có một mình mẫu thân, si tình không thôi, bao nhiêu năm rồi thủy chung như một, chưa bao giờ thay đổi." Tiêu Vân Chước nói năng có khí phách: "Mẫu thân, sở dĩ người bẻ cong sự thật, suy nghĩ lung tung, chính là bởi vì tâm bệnh này."

"Bây giờ việc này liên quan đến danh dự của cả Tiêu gia ta, liên quan tới bệnh tình của mẫu thân ta, ta đã không thể không nói, xin chư vị thứ lỗi, đừng truyền ra bên ngoài." Tiêu Vân Chước lại bồi thêm một câu.

Mọi người nhìn Khương thị, cũng có chút bối rối.

Lúc trước người hâm mộ Khương thị... Rất nhiều.

Có người nào nói Tiêu Trấn Quan không phải trượng phu tốt? Trong nhà không nuôi đám oanh oanh yến yến, phẩm hạnh đoan chính, gia đình đơn giản.

"Ta đối với phụ thân ngươi tình thâm nghĩa trọng, lo được lo mất có gì sai! Phu thê trong thiên hạ đều như thế, chẳng lẽ người nào cũng có bệnh?!" Khương thị tức giận.

"Mẫu thân đừng vội, ta không nói người có vấn đề... người chỉ là bởi vì tâm bệnh mà thôi." Tiêu Vân Chước vội vàng trấn an nói.

"Nói dối không đổi sắc, không tiếc nói xấu bản thân, Tiêu gia có nữ nhi như ngươi, thật sự khiến người tiếc hận!" Quản thị lập tức bồi thêm một câu, châm thêm cây đuốc.

"Hôm nay chuyện của Tiêu gia ta đã phơi bày trước người khác thành trò cười, vậy ta cũng không có gì mà không thể nói, mẹ ta Khương thị tâm bệnh khó trị, bất kể làm chuyện gì cũng đều có thể hiểu, nhưng đáng hận chính là Quản gia nhà bà, lại cùng con gái nuôi Khương Nguyên cưỡng ép đưa mẫu thân của ta đi, nếu như mẫu thân của ta bởi vậy mà bệnh tình nặng thêm, tổn hao tuổi

thọ, ta tất nhiên sẽ báo thù!" Tiêu Vân Chước lời lẽ hùng hồn nói ra.

Thái độ của Tiêu Vân Chước quá mức nghiêm túc, cũng khiến người khác không phân biệt rõ.

Đây rốt cuộc là... Mẫu nữ thù sâu như biển, hay là... Như Tiêu Vân Chước nói, chỉ là bệnh tình gây nên?

Nhưng Tiêu Vân Chước nói hình như cũng không phải không có đạo lý a?

Chuyện này nếu không có tâm bệnh, có thể vứt đứa nhỏ đi? Hơn nữa lúc trước quan hệ vợ chồng giữa Tiêu Trấn Quan và Khương thị vô cùng tốt, nếu không phải sinh bệnh, sẽ đưa người ra ngoài sao?

Đầu óc mọi người đều loạn rồi.

Tiêu Vân Chước nói những lời đó, khiến cho sự việc không giải thích rõ được.

Nếu như là một loạt chuyện hồ đồ, rõ ràng như vậy làm cái gì?

"Mẹ!"

Mà lúc này, Tiêu Văn Yến nhận được tin chạy tới.

Vừa rồi cậu nghe nói mẹ tới, vốn dĩ còn không tin, giờ phút này sau khi nhìn thấy, lại càng kinh ngạc, vội vàng lao đến.

"Yến Nhi!" Khương thị lập tức rơi nước mắt: "Con... con tới đúng lúc, đại tỷ con, nàng muốn bức tử ta, trước mặt nhiều người như vậy, nói ta có bệnh... A Nguyên cứu ta, ngược lại thành rắp tâm không tốt, ta... Ta sinh ra nàng, sao rơi vào kết quả như thế?"

Tiêu Văn Yến đang đi tới, cách Khương thị cũng chỉ mấy bước.

Khi nghe nói như vậy, trong nháy mắt, bước chân cứng đờ.

Cậu há to miệng, nhìn Khương thị một chút, lại nhìn Khương Nguyên, quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Vân Chước.

Bầu không khí không đúng.

Cậu tới vội, cũng không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, nhưng cậu có thể tưởng tượng ra được...

Dù sao lúc mẫu thân chưa bị đưa đi, cùng với đại tỷ chính là cây kim so với cọng râu, rất không hợp nhau, bây giờ lại gặp nhau ở trong trường hợp này, tất nhiên không thể thiếu một phen tranh đấu, nhưng ở trước mặt người ngoài, không nên như thế...

"Mẹ, người trở về vì sao không về nhà trước? Ngược lại còn tới nơi này, đã bị người nào lừa?" Tiêu Văn Yến dừng bước lại, khuôn mặt nhỏ khẩn trương lại nghiêm túc nói: "Người đừng sợ, nhi tử sẽ bảo vệ người, chúng ta... Chúng ta về nhà rồi lại nói, được không?"

Một câu của Tiêu Văn Yến, khiến Khương thị toàn thân lạnh lẽo.

"Con nói cái gì?" Khương thị có chút khó tin: "Con chê ta mất mặt?"

"Con sao lại chê người mất mặt, chỉ là... chuyện nhà mình, nên giải quyết ở trong nhà..." Mặt Tiêu Văn Yến nóng đến phát sợ.

Dù sao cậu cũng chưa từng thấy nhà ai lại ầm ĩ mâu thuẫn ở trước mặt mọi người.

Đại tỷ là quang minh chính đại được mời tới, mẫu thân là đột nhiên xuất hiện, đến tột cùng là vấn đề của ai... Hiện tại cậu không ngốc đến mức không phân rõ.

Chương 502

Khương thị khiếp sợ, Khương Nguyên lại càng khiếp sợ hơn.

Nàng ta vội vàng bò dậy, vọt tới trước mặt Tiêu Văn Yến, một tay nắm lấy cánh tay của cậu, một tay chỉ vào Tiêu Vân Chước nói: "Biểu đệ, đệ có biết đại tỷ ác độc đến mức nào không! Nàng ta xúi giục cô phụ nhốt cô mẫu lại còn chưa tính, còn không cho bà ấy ra ngoài gặp người, thậm chí còn cắt xén đồ ăn của bà ấy nữa. Nếu không phải ta tìm được cô mẫu thì cũng không biết cô mẫu còn có thể sống được bao lâu! Chúng ta cũng không có cách nào khác nữa, chỉ muốn vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của nàng ta thôi, nhưng ai mà ngờ được lúc này nàng ta lại nói xấu cô mẫu, nói bà ấy có bệnh!"

"A Yến biểu đệ, trước đây cô mẫu thương đệ nhất, đệ mau làm chủ cho bà ấy đi!" Khương Nguyên khóc lóc hét lên.

Tiêu Vân Chước cầm chén trà trong tay, không thể nhịn được nữa.

Nàng trực tiếp giơ tay lên, ném cái chén kia ra ngoài.

Chuẩn xác mà lại nhanh, trực tiếp đập trúng đầu Khương Nguyên.

Trong nháy mắt, trán Khương Nguyên chảy máu, cả người lảo đảo ngã xuống đất, kinh hoàng thất thố: "Biểu tỷ đây là muốn g.i.ế.c người diệt khẩu sao? A Yến cứu ta!"

Khương Nguyên vẫn túm lấy Tiêu Văn Yến, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

"Ngươi mà cũng xứng để Tiêu Văn Yến gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ sao?" Tiêu Vân Chước chán ghét nhìn nàng ta: "Đủ rồi, yến tiệc hôm nay ta cũng đã dự, người nên gặp cũng đã gặp, chỉ là chuyện Tiêu gia ta không cần giải thích quá nhiều với chư vị! Tùng Thúy, đưa mẫu thân ta về! Nếu ai dám ngăn cản ngươi, đó chính là cố ý hại mẫu thân ta. Không cần khách khí, trực tiếp đánh ra ngoài!"

“Ta giúp ngươi!” La Phi Nguyệt vừa nghe vậy, vội vàng gọi bà tử cùng nha hoàn bên cạnh mình tới: “Đi mời Tiêu phu nhân hồi phủ!”

Tiêu Vân Chước ra lệnh một tiếng, Tùng Thúy liền bước ra, bước nhanh đến bên cạnh Khương thị, trực tiếp nắm lấy cánh tay Khương thị.

“Tiêu Vân Chước thật to gan, ngươi muốn làm gì? Trong mắt ngươi còn có hai vị công chúa điện hạ nữa không?!” Quản phu nhân vừa thấy, càng thêm đắc ý.

Tiêu Văn Yến thấy một màn này, lập tức luống cuống.

Trước đây cậu không hiểu Tiêu Vân Chước, nhưng bây giờ cậu đã hiểu rồi.

Vừa rồi biểu tỷ mở miệng bảo cậu làm chủ cho mẫu thân, đây là đang ép cậu.

Ép cậu đứng về phía mẫu thân, nói đại tỷ là người tội ác tày trời, nhưng nếu cậu không giúp mẫu thân thì cậu sẽ ra sao? Chẳng phải cậu sẽ trở thành người bất hiếu, vô tình vô nghĩa sao?

Ánh mắt cậu nhìn Khương Nguyên đã trở nên vô cùng xa lạ.

Đây là a tỷ của cậu sao?

Là nàng ta thay đổi, hay là nàng ta từ đầu đến cuối chính là người như vậy, chỉ là trước kia cậu ngốc nghếch cho nên mới không nhìn ra?

Tiêu Văn Yến cố chấp đẩy tay Khương Nguyên ra khỏi cánh tay mình, cậu nhìn người trước mắt, nói: “Ta không có a tỷ như tỷ...”

Trong lòng cậu thật sự rất khó chịu.

Từ khi cậu vừa ra đời, Khương Nguyên đã ở ngay trong nhà, địa vị cũng giống như tỷ tỷ ruột thịt của cậu.

Những chuyện nhỏ nhặt đó... cậu có thể không quan tâm, nhưng nàng ta không nên hành động tàn nhẫn như thế. Trước mặt nhiều người như vậy mà để cho Tiêu gia, để cho đại tỷ và cả cậu đều trở thành trò cười!

Trước đây cậu không hiểu cái gì là vinh quang gia tộc, nhưng sau khi đi tới Hoắc gia đã hiểu được rất nhiều thứ.

Cậu có thể dễ dàng tha thứ cho Khương Nguyên coi mình như là đồ chơi để lừa gạt; cũng có thể làm tùy tùng của nàng ta, dỗ cho nàng ta vui vẻ; cậu thậm chí cũng có thể vì tình nghĩa trước kia của bọn họ mà cách đại tỷ xa một chút...

Nhưng duy chỉ có không thể cùng nàng ta giẫm Tiêu gia xuống dưới chân.

Khương Nguyên kinh hãi nhìn bàn tay mình rơi hụt, sau đó phẫn nộ nhìn cậu: “Đệ đã quên cô mẫu đối xử tốt với đệ thế nào rồi à?! Ta cùng cô mẫu thương đệ như vậy, nhưng bây giờ đệ có ý gì? Chỉ mới có mấy ân huệ nho nhỏ mà đệ đã bị biểu tỷ thu mua rồi sao?”

Nàng ta vừa nói xong, Tùng Thúy đã lôi người đi.

Chương 503

Trưởng công chúa thấy thế, lập tức gọi người ngăn cản.

Ngay lập tức, yến hội đang yên đang lành trở nên loạn cào cào, kêu vang ồn ào, cũng không biết nên giúp ai.

Di Thuận công chúa cũng kinh ngạc: “Cô mẫu! Đây là chuyện nhà Tiêu gia, nếu Tiêu cô nương đã không muốn nói nhiều thì không nên ép các nàng ở lại, chuyện này không thể nào nói tiếp được nữa đâu!”

“Có cái gì mà không thể nói được?! Tiêu phu nhân bị nữ nhi mình giày vò đến không ra hình người, bổn cung thân là trưởng công chúa, còn không thể làm chủ cho bà ấy được sao?! Ngươi tính tình mềm yếu không đứng lên nổi, cho nên sau khi hòa ly với Tống gia mới bị người ta chê cười!” Vinh Giang trưởng công chúa tức giận nói.

Bà ta nhắc tới Tống gia chính là muốn để cho Di Thuận công chúa nhớ tới thù hận giữa mình và Tiêu Vân Chước!

Nói giúp cho Tiêu Vân Chước? Nàng ta bị bệnh đến hồ đồ rồi sao?!

Tiêu Vân Chước này ngông cuồng tự đại, vừa rồi đã nhiều lần mạo phạm trưởng công chúa là bà ta. Hôm nay nếu để cho nàng bình yên vô sự mà chạy, vậy sau này người người đều biết trưởng công chúa rất dễ bắt nạt!

Hơn nữa, Tiêu Vân Chước đắc tội với Quản thị, sau lưng Quản thị là Nhị hoàng tử và Quý phi. Địa vị trưởng công chúa của bà ta hiện giờ đã không có gì đáng nói, nếu không tranh một chuyến, tương lai con cháu có tiền đồ gì?

Vừa lúc Khương thị cũng ở đây, mẫu thân ruột thịt này cũng muốn dạy bảo nữ nhi nhà mình nên mới đến trước mặt bà ta cầu xin, vậy cho dù bà ta có đánh c.h.ế.t nữ nhi bất hiếu như Tiêu Vân Chước thì đó cũng là bởi vì Khương thị, có liên quan gì với bà ta

chứ?

Tùng Thúy đã động thủ.

Người mà trưởng công chúa phái ra bị nàng ấy đá ra xa.

Trưởng công chúa càng thêm tức giận, cũng muốn bắt Tiêu Vân Chước lại.

Đúng lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người cường tráng già nua.

“Làm gì vậy!”

Lục lão tướng quân tức giận rống lên một tiếng, trong nháy mắt, tràng diện an tĩnh lại.

Vinh Giang trưởng công chúa nhìn lão gia hỏa này, cũng có chút lo lắng, chỉ nói: “Mời lão tướng quân ngồi, đã để ngài chê cười rồi, thật sự là Khương thị có oan ức nên mới đến cầu bổn cung, bổn cung không thể trơ mắt nhìn bà ấy bị nữ nhi mình bức tử được, chỉ có thể làm chủ cho bà ấy. Nhưng ai mà biết nha đầu Tiêu gia kia lại không bằng lòng bị dạy bảo, lại gọi người đánh, thực sự là…cả thiên hạ này tìm không ra nữ nhi nào bất hiếu như vậy…”

Lục lão tướng quân liếc qua hướng Tiêu Vân Chước.

Thấy Tiêu Vân Chước không bị thương chút nào, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bệ hạ đã nói riêng với ông ấy, bảo ông ấy bảo vệ tiểu nha đầu này cho tốt.

Còn có tiểu tử Tiêu Văn Việt nhẫn tâm kia nữa, trước khi đi theo Nhan Vô Giác đến quân doanh cũng bảo ông ấy hỗ trợ chăm sóc trong nhà, chủ yếu là nói Tiêu Vân Chước…

Đều đã bảo ông ấy chiếu cố thì cũng không thể nói rõ.

“Ngươi… Ngươi qua đây cho lão phu.” Lục lão tướng quân chỉ Tiêu

Vân Chước.

Tiêu Vân Chước cũng cho ông ấy chút mặt mũi, bình tĩnh đi đến trước mặt ông ấy: “Lão tướng quân mạnh khỏe.”

“Ta mạnh khỏe? Ngươi xem bộ xương già này của lão phu còn có thể khỏe được sao...” Lục lão tướng quân lẩm bẩm một tiếng: “Chuyện lớn đến thế nào mà phải đánh nhau chứ... Tốt xấu gì cũng là công chúa hoàng gia, không phải nên cho chút mặt mũi sao...”

“Lão tướng quân xác định muốn cháu cho trưởng công chúa mặt mũi sao?” Tiêu Vân Chước cười nhạo một tiếng: “Vậy được rồi, hiện tại cháu sẽ quỳ nhận lấy cái chết…”

“Cũng không phải ý kia.” Lục lão tướng quân vội vàng nói một câu, “Tiểu nha đầu ngươi tính khí quá lớn, khó trách tiểu tử kia nghe lời ngươi như vậy... Quả thật là người bướng thì chỉ có thể do người bướng tới trị…”

Tiêu Vân Chước nhìn ông ấy với ánh mắt khó hiểu.

Nói nhảm cái gì thế chứ...

“Ai tới nói cho Tam vương gia cùng với bổn tướng quân biết chuyện gì xảy ra?” Lục lão tướng quân kéo Tiêu Vân Chước ra sau lưng mình, sau đó mới mở miệng hỏi.

La Phi Nguyệt vừa nhìn, lập tức đứng dậy, vội vàng nói một thôi một hồi.

Lục lão tướng quân nghe xong cũng cảm thấy tức giận.

Nhìn Khương thị: “Ngươi vứt bỏ khuê nữ mà còn có mặt mũi tới đây khóc à? Cũng khó trách khuê nữ ngươi nói ngươi có bệnh, nếu không có bệnh cũng sẽ không giày vò thành như vậy...”

“Nếu là có bệnh, vậy còn đợi ở đây làm gì? Không phải nên mang về nuôi sao? Khuê nữ ruột thịt Tiêu gia ở chỗ này, lời của nàng nói không tính, lại nghe người ngoài là sao? May mà không cho các ngươi đi đánh giặc, tiên phong đứng đắn không dùng, lại để

phường giá áo túi cơm g.i.ế.c về phía trước, đạo lý ở đâu ra?" Lục lão tướng quân nói xong, mới nhớ tới bên cạnh còn có Tam vương gia, sau đó lại bồi thêm một câu: "Ngài nói đúng không, Xương Vương điện hạ?"

Chương 504

Đối mặt với lời nói đột nhiên ném tới của Lục lão tướng quân, Tam vương gia không thể không tiếp.

Hơn nữa hắn cũng không ngờ, bản thân chỉ ra ngoài tìm lão tướng quân thôi mà nơi này lại có thể đánh nhau...

Lúc vừa mới tiến vào, hắn cảm thấy Tiêu Vân Chước quả thực gan to bằng trời, một thần nữ mà cũng dám càn rỡ ở trước mặt hai vị công chúa như thế, nếu bị phạt cũng không tính là oan uổng...

Nhưng nghe xong những lời La Phi Nguyệt nói, hắn nhìn cô mẫu, đều cảm thấy bà ta nhất định là già đến hồ đồ rồi.

Cô mẫu cũng không lớn hơn phụ hoàng mấy tuổi, phụ hoàng bây giờ còn tuổi xuân đang độ, sao đầu óc cô mẫu lại mục nát thành bộ dáng này rồi?

Mấy lời nói liên quan tới vụ án Tần nữ kia, quả thực là muốn dọa c.h.ế.t hắn!

Hắn cũng không ngu, rất nhanh đã có thể phân tích ra nguyên nhân căn bản nhất.

Lúc hoàng tổ phụ còn sống, dưới gối có mấy vị công chúa, được sủng ái hay không có liên quan rất lớn tới thân phận của mẹ đẻ. Mẹ đẻ của Vinh Giang công chúa thân phận thấp, vốn chỉ là thị nữ bên cạnh một phi tử, may mắn được sủng hạnh một lần mới có Vinh Giang công chúa.

Hoàng tổ phụ chăm chỉ chính sự, phi tử hậu cung tuy không ít nhưng thật sự là đều được nhận ơn mưa móc. Mẹ đẻ Vinh Giang công chúa cũng không có sở trường hơn người, lại không có nhà ngoại hậu thuẫn cho nên địa vị không cao.

Công chúa của hoàng tổ phụ cũng không ít, chỉ là cũng không có người nào sống quá lâu, dẫn đến hoàng tổ phụ đã nhiều lần người

đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Đợi đến khi phụ hoàng đăng cơ, công chúa cùng thế hệ đã ít lại càng ít.

Trong đó người lớn tuổi nhất dĩ nhiên là Vinh Giang công chúa.

Để bày tỏ ưu đãi, phụ hoàng đối với Vinh Giang công chúa khoan dung rất nhiều, phong làm trưởng công chúa, cố ý cất nhắc.

Phụ hoàng coi trọng quy củ. Trong mắt ông ấy, Vinh Giang công chúa nếu là người lớn tuổi nhất trong số các tỷ muội, vậy phải cho bà ta thể diện. Cho nên yến tiệc lần đầu sau khi hoàng tỷ hắn hòa ly liền do Vinh Giang trưởng công chúa chủ trì.

Ai mà biết cô mẫu này của hắn lại cảm thấy mình quá có thể diện rồi?!

Hắn thật sự nghi ngờ, cô mẫu Vinh Giang thật sự bất bình thay cho hoàng tỷ, hay là mượn danh nghĩa của hoàng tỷ để làm việc, giúp đỡ Quản gia!

Tam vương gia càng nghĩ càng thấy loạn.

“Lão tướng quân nói phải.” Tam vương gia tùy tiện đáp: “Người đâu! Chuẩn bị kiệu! Chuẩn bị đưa Tiêu phu nhân về nhà, rồi lại đi tới phủ bổn vương đem sâm núi bổn vương mới có được đưa đi Tiêu gia, cho Tiêu... Cho Tiêu lão phu nhân cùng với Tiêu phu nhân dùng bồi bổ thân thể.”

Hắn thật đúng là không nghĩ tới, phụ nhân này lại ném hài tử của mình đi!

Cũng không biết rốt cuộc là bệnh thật hay là bệnh giả...

Nếu là thật... cả hai mẫu nữ đều đáng thương, nhưng nếu là giả... Hắn cũng không thể nào chấp nhận được loại ác phụ ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình cũng không dung này!

Lục lão tướng quân vui tươi hớn hở: “Tam điện hạ đã nói vậy rồi,

cũng đừng thất thần nữa chứ?”

“Chờ một chút!” Trưởng công chúa cũng không nhịn được nữa: “Đưa Tiêu phu nhân về cũng được, nhưng Tiêu Vân Chước này, nàng ta coi thường Hoàng gia thì nói thế nào? Hôm nay nàng ta rất khoa trương, còn nguyền rủa bổn cung, không chỉ có như vậy...”

Trưởng công chúa nói xong, chỉ vào Khương Nguyên: “Các ngươi nhìn xem, người này là do nàng ta đánh! Ngay trước mặt bản cung cùng Di Thuận, Tiêu Vân Chước cũng dám hành hung, còn để nha hoàn của nàng ta cưỡng ép dẫn người đi, muốn đánh muốn g.i.ế.t., trong mắt của nàng ta còn có hoàng gia không?”

Những nếp nhăn trên mặt Lục lão tướng quân đều sâu hơn mấy phần.

Tội danh này rất lớn!

“Nói phải!” Ông ấy nghiêm trang gật đầu: “Như vậy đi, bổn tướng ngày mai tiến cung một chuyến, đem chuyện hôm nay nói với bệ hạ, để bệ hạ c.h.é.m đầu của nàng nhé?”

“Lão tướng quân, cũng không đến mức cáo trạng với phụ hoàng đâu, dù sao Tiêu Vân Chước cũng là quan tâm mẫu thân, có thể hiểu được...” Tam vương gia lập tức nói một câu.

Chương 505

“Vậy không được! Ngài thấy tiểu nha đầu này bị đánh, trán đã sưng phồng lên giống như đại thọ tinh rồi! Như vậy đi ra ngoài chẳng phải sẽ trở thành trò cười của người ta sao? Còn nữa, tiểu nha đầu này gan to bằng trời, còn hành hung ngay dưới mí mắt trưởng công chúa, ta thấy không chỉ muốn bệ hạ chém đầu nàng mà ngay cả Tiêu Trấn Quan cũng phải bắt lại! Cả nhà bị chém!” Lục lão tướng quân diễu võ dương oai rồi lại nói: “Đúng rồi, bên kia còn có một hài tử nữa, gọi là Tiêu Văn Yến đúng không? Gia phụ hắn không có mặt, hài tử này hẳn là có thể gánh chuyện!”

“Vậy... Nếu phạm phải tội lớn như mạo phạm hoàng gia, Tam điện hạ ngài cũng không cần đưa nhân sâm gì đó đâu, trực tiếp bắt mấy người này lại ném vào trong đại lao là được rồi. Bản tướng quân nhất định phải cầu bệ hạ tru di cửu tộc cả nhà bọn họ!” Lục lão tướng quân càng nói càng giống như muốn g.i.ế.t. người.

Trưởng công chúa sửng sốt.

Khương Nguyên vừa nghe, sắc mặt nháy mắt liền trắng bệch.

Cửu tộc, Khương gia của nàng ta... cũng ở trong đó...

Nàng ta vội vàng nhìn về phía nghĩa mẫu Quản phu nhân.

Quản phu nhân lại cảm giác được Lục lão tướng quân nói lời này là cố ý nói ra để hù dọa người khác, chỉ nói: “Lão tướng quân nói đùa, nha đầu Tiêu gia này có tội, nhưng cũng không đến mức liên lụy cửu tộc. Ta thấy bắt một mình nàng ta là được rồi, nghe nói trước đó vài ngày nha đầu kia còn lẫn vào trong một vụ huyết án, bây giờ lại phạm phải tội này, giữ lại cũng là tai họa.”

Lục lão tướng quân cười ha hả, quay đầu nhìn Tiêu Vân Chước: “Ôi! Lão phu chỉ đùa một chút thôi, không nghĩ tới thật sự có người muốn ngươi chết kìa. Tiểu nha đầu ngươi tuổi không lớn lắm, lại còn rất biết đắc tội người khác! Quản phu nhân nói ngươi dính vào trong huyết án rồi, sao hả, ngươi g.i.ế.t. lão mẫu của bà

ta rồi à?”

“!” Quản phu nhân lập tức nổi giận: “Lão tướng quân!”

“Rống cái gì! Ngươi là trưởng công chúa sao? Cũng dám hô to gọi nhỏ với lão phu!” Lão tướng quân mặt già dữ tợn, trừng mắt nhìn sang.

Ông ấy từ trong núi thây biển máu g.i.ế.t. người đi ra, bình thường nhìn thấy chỉ là một lão già cường tráng tinh ranh, nhưng một khi uy nghiêm lên thì khí thế toàn thân lại làm cho người ta nhịn không được sợ hãi.

Sắc mặt Quản phu nhân trắng thêm vài phần.

Lục lão tướng quân là một thân công huân lui ra! Nếu bệ hạ làm sai chuyện gì, ông ấy cũng có thể chỉ thẳng vào mũi mà mắng!

Giờ này khắc này, rất nhiều người mới đột nhiên nhớ tới quan hệ giữa Lục lão tướng quân và Tiêu gia.

Nghe nói, Lục lão tướng quân chỉ nhỏ hơn tằng tổ phụ Tiêu gia khoảng mười tuổi, khi Tiêu gia có được thanh danh Chiến Thần, Lục lão tướng quân vẫn chỉ là phó tướng bên cạnh tằng tổ phụ Tiêu gia.

Tiêu gia không người kế tục, Lục lão tướng quân là do một tay Tiêu gia nâng đỡ dạy dỗ ra. Có thể nói, là Tiêu tằng tổ phụ trải đường cho Lục lão tướng quân, để cho ông ấy có người có thể dùng, có thể lập công, từng bước một phóng lên Tiêu gia.

Lục lão tướng quân đương nhiên cũng là bởi vì có đủ năng lực mới có thể đảm nhiệm, nhưng nếu không có Bá Nhạc, Lục lão tướng quân chưa chắc có thể có thành tựu bây giờ.

Cho nên...

Người ta đang che chở hậu nhân cho ân sư, có gì mà nói chứ?

Quản phu nhân tức giận đến huyết khí tán loạn, nhưng bà ta

không dám nói lời nào.

Đừng nói là bà ta, ngay cả Trưởng công chúa lúc này cũng có chút giật mình, nhất thời không dám đáp lại.

“Còn có gì để nói!” Lục lão tướng quân tức giận hầm hừ, chỉ thiếu điều lấy trường đao ra hù dọa người.

Quản phu nhân và Trưởng công chúa nhìn thoáng qua nhau, cũng đều có chút khó xử.

Trưởng công chúa không còn tự tin nữa: “Bổn cung ngược lại không có gì để nói... Nhưng Tiêu gia phu nhân thì không chắc... Lão tướng quân, ngài cũng đừng nóng giận, chuyện hôm nay đều bởi vì mọi người nhìn thấy Tiêu phu nhân bị ấm ức, nhất thời không nhìn nổi mà thôi...”

Lúc này Khương thị cũng có chút ngơ ngác, đã lâu rồi bà ta không gặp người ngoài. Trong suy nghĩ của bà ta, chuyện hôm nay sẽ vô cùng đơn giản.

Chương 506

Chẳng qua chỉ dạy dỗ nữ nhi bất hiếu một chút thôi mà?

Khương thị vốn không muốn xốc lên chuyện cũ, dù sao bà ta không muốn để người khác cảm thấy bà ta là một mẫu thân ác độc, nhưng... A Nguyên nói, nữ nhi kia của bà ta mấy ngày nay càng ngày càng lợi hại, cả ngày làm việc thiện, thậm chí đã có không ít danh vọng ở dân gian, ngay cả trong các gia đình huân quý cũng đặc biệt tôn trọng nàng!

Bà ta nghĩ, nếu là như vậy, bà ta không thể không tăng liều thuốc lên.

Nếu không cứ để nha đầu kia càng phát triển, cuộc sống của bà ta sẽ càng thêm thảm.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn dự định khắc họa Tiêu Vân Chước thành một hình tượng người không hiểu chuyện, giảm bớt sai lầm của bà ta. Mặt khác lại nói Tiêu Vân Chước muốn g.i.ế.t. mẫu thân, như vậy, bà ta có thể quang minh chính đại trở về Tiêu gia, giam nữ nhi này lại, quản giáo thật tốt!

Nhưng bà ta không ngờ Tiêu Vân Chước lại phản bác rằng bà ta có bệnh.

Hơn nữa lại còn có người tin!

Chuyện này còn chưa giải quyết xong, Lục lão tướng quân và Tam vương gia lại cũng ra mặt nói chuyện cho nàng.

Giờ này khắc này, bà ta đột nhiên hiểu được vì sao A Nguyên lại kiêng kị nàng như thế...

Trong lòng Khương thị rối bời.

Bà ta nghĩ nghĩ, đột nhiên trong lòng chua xót khóc thành tiếng: “Ta chừng này tuổi rồi... còn ấm ức hay không ấm ức gì nữa đâu,

hài tử tốt là được rồi…Chỉ là trước đó vài ngày, ta nghe nói A Nguyên bị đuổi ra ngoài. A Nguyên còn nói nha đầu Chước nhi này làm rất nhiều chuyện xấu, trong lòng ta vừa nghe liền không thoải mái, không hy vọng nữ nhi mình trở thành ác nhân tội ác tày trời, liền lập tức đi theo A Nguyên đến nơi này..."

"A Nguyên do một tay ta nuôi lớn, Chước nhi lại là nữ nhi ruột thịt của ta. Mu bàn tay hay lòng bàn tay đều là thịt, hai người bọn họ không hòa thuận, thế này thì bảo ta phải lựa chọn thế nào? Ta chỉ hận không thể tách bản thân ra làm hai, ai cũng không bạc đãi..."

"Nhưng mà vừa rồi bọn họ nháo thành như vậy, ta cũng đã hiểu rõ rồi. Ta đã nuôi dưỡng A Nguyên mười năm, nhưng đối với nữ nhi ruột thịt của ta lại thiếu nợ mười mấy năm, còn có Việt nhi cùng Yến nhi của ta nữa... Những ngày này, ta ngày ngày nhớ bọn họ, thật sợ đến lúc mình chết cũng không gặp mặt bọn họ một lần..."

"Bây giờ ta không có sở cầu gì, ân ân oán oán gì đó... nếu có thể cho qua là tốt rồi. Ta chỉ muốn sau này sẽ được an lành ở bên cạnh hài tử..." Khương thị khóc sướt mướt nói.

Lục lão tướng quân nghe xong, thiếu chút nữa đã bật cười.

Phu nhân Tiêu gia này thật đúng là biết lừa gạt nha!

Náo loạn thành như vậy, lại muốn san bằng, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Mặt của trưởng công chúa và cháu gái kia đều bị bà ta đánh sưng lên rồi?

Lúc này, sắc mặt Vinh Giang trưởng công chúa cực kỳ xấu hổ, cũng tức giận đến lợi hại. Ba ta chỉ trông cậy vào Khương thị có thể lợi hại hơn một chút, thậm chí tốt nhất là tìm chết tại chỗ, đến lúc đó Tiêu Vân Chước còn có thể có đường nào để biện giải?!

Nhưng bà ta thì hay rồi…lại là bùn loãng không trát được tường!

Khương Nguyên càng đầu váng mắt hoa, không biết là do đầu bị thương, hay là nghe cô mẫu nói lời này...

Cô mẫu nói rất đơn giản, nhưng đây là nói cho tất cả mọi người rằng chính nàng ta ở trong đó châm ngòi ly gián?

Là nàng ta...nhìn Tiêu Vân không vừa mắt?!

“Cô cô, ngài đã quên sao? Trước đó Tiêu Vân Chước đã khi nhục ngài như thế nào? Là ngài mỗi ngày bị nàng ta chọc tức đến mức ăn không ngon ngủ không yên...” Khương Nguyên kinh ngạc, còn mưu toan nhắc nhở bà ta.

Nhưng Khương thị vốn là người ích kỷ.

Mục đích của bà ta bây giờ chính là muốn quang minh chính đại hồi phủ!

“A Nguyên à, ta biết con trách cứ Chước nhi đuổi con đi, cũng đau lòng cho con, cho nên con bảo ta tới đây nói rằng Chước nhi không đúng, ta cũng chỉ có thể cắn răng tới đây, nếu không thì…Ta thân là mẫu thân, sao lại nỡ ở trước mặt mọi người chỉ trích nữ nhi ruột thịt? Ta đã làm nhiều chuyện vì con rồi, nhưng con xem A Yến đi, nó còn nhỏ, không thể thiếu mẫu thân được mà!” Khương thị khóc nói.

Chương 507

"..." Tiêu Vân Chước nhìn thái độ xoay ba trăm sáu mươi độ của mẹ ruột, cũng có chút đồng tình với Khương Nguyên.

Bản lĩnh khóc sướt mướt đó của Khương Nguyên vốn chính là học theo Khương thị.

So sánh với Khương thị, Khương Nguyên còn chưa xuất sư.

Tiêu Vân Chước đột nhiên cảm thấy, nàng bị vứt bỏ cũng rất tốt...

Bằng không, trải qua nhiều năm, kiếm ăn dưới tay mẫu thân như vậy, thật sự quá vất vả!

"Nếu Tiêu phu nhân cũng cảm thấy Tiêu gia nha đầu không có vấn đề, vậy còn có cái gì để nói?" Lục lão tướng quân cũng nguyện ý hòa mình với bùn loãng: "Hiện tại có thể đưa Tiêu phu nhân về nhà!"

Về phần sau khi về nhà...

Lục lão tướng quân không quan tâm, càng không lo lắng.

Lúc trước người Tiêu gia nén giận cũng thôi đi, nhưng bây giờ Tiêu Văn Việt nếu ngay cả mẹ ruột này cũng không trị được, Nhan Vô Giác đương nhiên sẽ phải ghét bỏ hắn cho rồi.

Khương thị đi rồi, trước khi đi, ánh mắt nhìn Khương Nguyên còn tràn ngập lo lắng cùng không nỡ, chân tình nồng hậu kia làm người ta cũng có chút phân biệt không rõ...

La Phi Nguyệt thậm chí cũng nghẹn một số vấn đề...

Rốt cuộc Khương thị có bệnh hay không?

Chuyện hôm nay, rốt cuộc là Khương thị không dung nổi nữ nhi ruột thịt hay là Khương thị rơi vào tình cảnh lưỡng nan giữa cháu

gái và nữ nhi...

Lúc trước nói Tiêu Vân Chước cắt xén thức ăn của Khương thị, sẽ không phải đều là Khương Nguyên tự mình bịa chuyện chứ?

...

La Phi Nguyệt cũng không có hảo cảm gì với Khương thị, nhưng chính là cảm thấy... cảm xúc của người này quá chân thật! Bộ dáng khó xử kia, căn bản không giống như là diễn xuất ra!

Khương Nguyên còn co quắp ở trên mặt đất, trở thành trò cười.

Rõ ràng một khắc trước, nàng ta là một cô nương tốt tràn ngập hiếu thảo, cố gắng tranh thủ đường sống cho cô cô, giờ khắc này, lại thành lỗi của nàng ta rồi?!

“Tiêu Vân Chước!” Khương Nguyên sắp điên rồi, nàng ta đỏ bừng mắt: “Rõ ràng là ngươi bức cô mẫu đi! Cô mẫu ném ngươi đi, ngươi, ngươi cũng không dung được cô mẫu! Có liên quan gì với ta đâu?! Ta không châm ngòi, là cô mẫu tự nguyện đi theo ta, là bà ấy nguyện ý! Ta không ép bà ấy! Không dung được ngươi rõ ràng là bà ấy!”

Nàng ta xong hết rồi.

Không còn thanh danh hiếu thuận, ngược lại chọc cho một thân đầy mùi hôi!

Hôm nay rời khỏi nơi này, nàng ta liền trở thành một nữ tử ác độc không chấp nhận được cô mẫu đối xử tốt với nữ nhi ruột thịt. Người khác sẽ nói nàng ta muốn tu hú chiếm tổ chim khách, bọn họ sẽ cảm thấy, chuyện cô mẫu làm hôm nay, đều là bởi vì nàng ta giật dây...

Nàng bị ép gánh vác hơn phân nửa chậu nước bẩn cho cô mẫu!

Tiêu Vân Chước quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, không nói ra được là cảm giác gì, nhưng cũng không có bao nhiêu cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

Nàng biết, kẻ đầu têu tất cả những chuyện này, là mẫu thân ruột thịt của nàng.

Khương Nguyên có lỗi, sai ở chỗ không rõ, sai ở quá mức bướng bỉnh, mà hai thứ này đều là đi theo Khương thị học được, là kết quả Khương thị tự thân truyền dạy.

Nói thật, hôm nay, Khương Nguyên được ăn cả ngã về không mang Khương thị ra đây, có lẽ là vì chính nàng, nhưng nếu nói hoàn toàn không có chút hiếu tâm nào thì lại không đúng.

Nếu Khương thị có thể cùng nàng ta cùng tiến cùng lui, vậy có khi nàng cũng phải hâm mộ tình cảm mẫu nữ vượt qua huyết thống của các nàng!

Chỉ tiếc...

Khương Nguyên dùng mười năm mà vẫn không nhìn rõ được Khương thị là người như thế nào.

Mà hài tử Khương thị nuôi mười năm, ở trong mắt bà ta lại cũng chỉ là một quân cờ tùy thời có thể vứt bỏ mà thôi, yêu thương trước kia phảng phất cũng đều là giả.

Tiêu Vân Chước càng ngày càng lạnh lòng.

Nàng có thể nhìn thấu bởi dù sao cũng đã bị vứt bỏ một lần.

Nhưng mà nhìn Tiêu Văn Yến ngây ra như phỗng bên cạnh...

Vẻ mặt này, lại để cho nàng nghĩ đến thời điểm mình bị ném đi khi còn bé, cảm xúc kinh hoàng, sợ hãi, phẫn nộ mà lại không thể làm gì kia, thậm chí là cả tuyệt vọng…

Ôi, không nghĩ tới, đã cách nhiều năm rồi mà Tiêu Văn Yến cũng lại được cảm thụ một lần.

Chương 508

Sắc mặt Tiêu Văn Yến trắng bệch.

Sau khi ra khỏi phủ trưởng công chúa lại xông thẳng tới ven đường, từng ngụm từng ngụm nôn mửa liên tục. Chẳng biết tại sao cậu cảm thấy buồn nôn, nhớ tới biểu tỷ buồn nôn, nhớ tới mẫu thân, càng buồn nôn hơn nữa...

“Chuyện có bao lớn đâu. Nam tử hán đại trượng phu, có một vài chuyện không thể bị gia đình vây khốn được! Muốn làm đại sự thì phải đủ lạnh đủ hung ác. Ở phương diện này, mẫu thân của hai người các ngươi trái lại là sư phụ tốt!” Lục lão tướng quân mở lối riêng nói một câu.

Tiêu gia phu nhân này cũng được đấy chứ!

Tâm tính quả thực là đủ ổn, chỉ tiếc rằng quá mức nhẫn tâm, lại không hề xứng đôi với năng lực!

Nói thật, sự tàn nhẫn của Khương thị mà phối hợp với năng lực của Tiêu Trấn Quan thì... Tiêu gia là cái dạng gì không biết, nhưng những tặc tử ở quan ngoại kia, chỉ sợ có thể bị đánh cho không còn một ngọn cỏ!

Vẻ mặt Tiêu Vân Chước phức tạp nhìn Lục lão tướng quân.

Hâm mộ.

Thật quá lạc quan…

“Tiểu nha đầu, lão phu hôm nay vì sao che chở ngươi, trong lòng ngươi biết rồi chứ?” Lúc bốn phía không có người ngoài, Lục lão tướng quân lại hỏi.

Tiêu Vân Chước khẽ gật đầu: “Làm phiền lão tướng quân rồi, nghe nói gần đây nhị ca nhà cháu đang cùng lão tướng quân chơi đùa, không biết hắn đang làm gì thế ạ?”

“Tiểu tử kia tìm được một việc vui rất tốt, nhưng không cho ta nói cho ngươi.” Lục lão tướng quân tùy tính nói. Nói xong, gõ gõ bộ xương già trên người mình: “Ngươi so với nhị ca của ngươi có can đảm hơn, hắn cà lơ phất phơ, nhưng thật ra người còn rất nội liễm. Còn ngươi... nhìn như nhẹ nhàng hòa khí, nhưng làm việc so với hắn lại còn điên cuồng hơn. Ta thấy mấy huynh muội các ngươi đều có đặc điểm riêng, tuy rằng nội tình chẳng ra sao cả nhưng đều đủ tàn nhẫn, trên đời này phải ác một chút mới có thể làm được việc…”

Tuổi trẻ tài cao đương nhiên là tốt nhất, nhưng không phải ai cũng có cơ hội làm thiên tài thần đồng.

Ví dụ như ông ấy cũng là đến hơn ba mươi tuổi, mới được trọng dụng.

“Chuyện hôm nay, lão tướng quân có nói cho bệ hạ không ạ?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

“Chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi này còn cần phải nói sao? Bệ hạ trăm công ngàn việc, sao có thể cả ngày quản loại chuyện này?” Lão tướng quân chính là lười đi truyền lời, có thời gian này, ông ấy trở về xem tiểu cô nương trong phủ khiêu vũ không tốt hơn sao?

Tiêu Vân cười cười: “Cháu biết, bệ hạ không quá tin tưởng bản lĩnh đo lường tính toán thiên cơ của cháu, đúng không?”

“Đương nhiên, ngươi mới bao nhiêu tuổi hả? Lại là một nữ tử nữa, bệ hạ có thể cho ngươi cơ hội chứng thực, cũng đã là minh quân rồi! Nếu đổi thành hôn quân mấy năm cuối tiền triều, cái đầu này của ngươi đã sớm chuyển nhà!” Lão tướng quân không e dè nói.

“Vậy nếu... cháu có thể chứng thực được nhiều chuyện hơn nữa thì sao?” Tiêu Vân Chước nói.

“...” Lão tướng quân sửng sốt một chút: “Ngươi lại tính ra cái gì rồi?”

“Hôm nay cháu vào phủ Trưởng công chúa, xem tướng mạo của

Trưởng công chúa cùng với lưu vận của phủ công chúa, chỉ cảm thấy... Nam đinh trong phủ công chúa có tướng bị tống giam. Lão tướng quân nếu tò mò, không bằng đi điều tra xem thử, đường đường con cháu của công chúa, đến tột cùng là làm chuyện gì mà lại dẫn đến kết quả bị hạ ngục chứ?" Tiêu Vân Chước lại thản nhiên nói.

Tiêu Vân Chước nói xong lời này, quay đầu nhìn phủ công chúa.

Quả nhiên, khí thuận theo lời động.

Vốn dĩ, trưởng công chúa cũng không có tướng lao tù, nhưng bây giờ đã có.

Cũng không phải nàng cưỡng ép vu oan.

Chuyện mà Vinh Giang trưởng công chúa làm hôm nay nhìn như là làm chủ cho Di Thuận công chúa, nhưng kì thực càng giống là vì Quản phu nhân nên mới đối phó nàng.

Quản thị sinh ra một quý phi một hoàng tử, cho nên nếu như Trưởng công chúa muốn con cháu của mình có được lợi ích lâu dài thì phải sớm tỏ rõ thành ý với Quản thị, tâm tư bực này tất nhiên không phải đột nhiên mới có...

Trưởng công chúa không phải hạng người hiền lương, cũng không dạy ra được hiền giả đại tài. Con cháu làm quan, nếu không theo đuổi quyền lực đại thế, vậy nhiều nhất chỉ là làm chút lỗi lầm nhỏ, có thể được an lành. Nhưng nếu theo đuổi đại phú đại quý... vậy tất có vấn đề lớn.

Nhưng nếu hôm nay nàng không mở miệng, không ai sẽ đi điều tra kỹ phủ trưởng công chúa...

Những lời nói của nàng bây giờ so với trước kia quan trọng hơn nhiều. Nàng đã nói ra, Lục lão tướng quân việc tốt không chịu nhường ai, cho dù chỉ là có mấy phần hiếu kỳ thì cũng sẽ để tâm chú ý, như thế thì chuyện bị người giấu diếm cũng sẽ bị tiết lộ ra.

Tướng bị giam tù, không phải đã có rồi đó sao?

Chương 509

Lục lão tướng quân nhìn nàng chằm chằm: “Ngươi nên đi học binh pháp mới đúng!”

“Tiểu nha đầu ngươi muốn lợi dụng lão phu, để lão phu đi thăm dò sai lầm của trưởng công chúa! Mặc dù lão phu biết rõ ngươi cố ý báo thù, nhưng ngươi đã nói thì lão phu nhất định sẽ vì tò mò xem ngươi có nói đúng hay không, cho nên nhất định sẽ điều tra cho rõ ràng, đúng không?!” Lục lão tướng quân trừng mắt: “Ngươi không sợ lão phu tức giận sao?”

“Tuổi của ngài... nói thật, chỉ sợ việc vui đẹp mắt không đủ nhiều, sao lại sợ gây chuyện chứ?” Tiêu Vân Chước cười một tiếng: “Ngài tra hay không tra tùy ngài, cháu đã nhận định nhà này có tướng bị cầm tù thì nhất định sẽ có.”

Trong lòng Lục lão tướng quân chấn động.

Ông ấy hiểu được ý tứ này.

Nàng đối với thiên tượng kia cũng đủ tự tin!

Nàng có nhận thức cực kỳ rõ ràng đối với tương lai của Tiêu gia, cho nên dù bây giờ ông ấy không đi thăm dò phủ Trưởng công chúa thì ngày khác, Tiêu Vân Chước cũng sẽ tự mình động thủ... Hay là...

Mà cái miệng này của tiểu nha đầu cũng không phải kém, mấy vụ án nàng từng nói, đều thành sự thật.

Dù là hiện tại, Tiêu Vân Chước trực tiếp nói với bên ngoài là có người của phủ Trưởng công chúa phạm phải trọng tội... Cho dù không qua kiểm tra thực hư, cũng sẽ bị người ta coi là thật!

“Ngươi đừng có học theo mấy kiểu hại người lung tung.” Lục lão tướng quân đột nhiên nghiêm túc nói: “Tiêu gia các ngươi đã từng có một tội nhân, nếu như lại có người thứ hai, vậy thì nếu muốn

Đông Sơn tái khởi cũng chỉ là người si nói mộng.”

“Cho nên cháu mới mời lão tướng quân đi thăm dò.” Tiêu Vân Chước vô cùng thẳng thắn: “Cháu bình thường làm việc đều rất ngay thẳng, điểm này, cháu đã sớm thề với tổ sư gia rồi. Nếu cháu hại người vô tội, chắc chắn sẽ bị báo ứng, không cần ngài hay bệ hạ ra tay.”

Cho dù là người hôm nay luôn miệng kêu gào không dung được nàng là Di Thuận công chúa, nàng cũng không có lòng trả thù mạnh như vậy.

Dù sao bởi vì chuyện nàng quản phần nhiều đều là chuyện người chết, khiến cho cuộc hôn nhân của Di Thuận công chúa đột nhiên sinh biến, nếu đối phương sinh ra tâm tư g.i.ế.t. nàng thì cũng hợp tình hợp lý.

Tuy nàng sẽ không trực tiếp nhận lấy cái chết, nhưng cũng sẽ không bởi vậy cảm thấy Di Thuận công chúa là ác nhân, chỉ cảm thấy lập trường góc độ bất đồng, không thể tránh được mà thôi.

Nhưng nàng cùng Vinh Giang trưởng công chúa lại là trước đây không thù không oán.

Cái “nhân” mà đối phương đưa tới, sao nàng có thể không hoàn trả “quả” cho có qua có lại đây.

Lục lão tướng quân cũng đã nghe nói qua những chuyện Tiêu Vân Chước làm.

Cũng biết nàng nhiệt tình, là người có nguyên tắc.

Lại nghe nàng nói chuyện kiên định, thậm chí không tiếc thề thốt, càng không hoài nghi.

Nha đầu này cũng bị Vinh Giang trưởng công chúa chọc tức...

Hơn nữa, nếu như là thần cơ diệu toán... không có lý nào lại tính được kẻ thù có vấn đề, còn giấu giếm làm chi?

Thái độ của Lục lão tướng quân trở nên rất nhanh: “Chuyện này đúng là cần lão phu đi điều tra. Trưởng tử của Vinh Giang trưởng công chúa, sau khi bệ hạ đăng cơ thì làm Binh bộ Vũ tuyển Ti lang trung, quản lý những sĩ quan bình thường, tuyển thụ, thăng điều, công thưởng. Nếu như hắn có vấn đề thì đó chính là moi móc hang ổ của lão tử, ta sao có thể bỏ qua cho hắn?”

Từ một khắc Tiêu Vân Chước mở miệng, ông ấy đã biết chuyện này không thể không điều tra.

Mà đương nhiên khi Tiêu Vân Chước nói ra là cũng đã nắm chắc lập trường và thân phận của Lục lão tướng quân.

Lục lão tướng quân cũng không thể không thừa nhận, tiểu nha đầu này tuy nhỏ tuổi nhưng ánh mắt sắc bén, làm việc càng tinh chuẩn. Ngay cả ông ấy ngày thường không thích xen vào việc của người khác cũng bất đắc dĩ phải mạo hiểm, thật sự không tầm thường.

Chương 510

Đối với việc Tiêu Vân Chước đo lường tính toán thiên tượng trước đó, mặc dù còn chưa chứng thực, nhưng lúc này Lục lão tướng quân đã tin hơn phân nửa.

Nhìn nha đầu Tiêu gia này cũng không phải là người ngu muội vô tri, có lẽ cũng sẽ không dám nói đùa lớn như vậy...

Tiêu gia này... sắp thay đổi rồi.

Lục lão tướng quân cũng không nhiều lời nữa, sau khi lại ghét bỏ liếc nhìn Tiêu Văn Yến, bộ xương già kia bò vào xe ngựa, Tam vương gia phía sau hấp tấp đuổi theo, hai người cùng nhau rời đi.

Tiêu Văn Yến nôn đến hôn thiên ám địa, chờ đến khi cậu tỉnh táo lại, toàn thân cũng không còn bao nhiêu khí lực.

Hai mắt cậu đỏ bừng, được gã sai vặt đỡ lên lên xe ngựa của mình.

Nhưng khi cậu vừa lên xe ngựa, Khương Nguyên thế mà lại đuổi theo ra ngoài, hướng về phía cậu hô to một tiếng: “A Yến!”

Sắc mặt Tiêu Văn Yến cứng đờ, không biết nên đáp lại như thế nào.

Trước kia Tiêu Vân Chước nhắc đến chuyện cũ, nói mẫu thân vứt bỏ nàng. Khi đó cậu nghe những chuyện kia, tuy rằng khiếp sợ, nhưng càng nhiều hơn vẫn là muốn giải vây cho mẫu thân, cậu không khỏi tìm kiếm lấy đủ cớ cho mẫu thân mình, chỉ hy vọng tất cả đều là hiểu lầm.

Nhưng hôm nay, cậu lại tận mắt nhìn thấy!

Mâu thuẫn giữa mẫu thân và đại tỷ, có lẽ có thể nói rằng do hai người này trời sinh bát tự không hợp, khó có thể chung sống dưới một mái nhà, nhưng Khương Nguyên thì sao?

Mẫu thân cậu hôm nay ngay cả Khương Nguyên cũng ném!

Dứt dứt khoát khoát, không hề có nửa điểm do dự, thậm chí ngay cả chính bản thân biểu tỷ cũng không nghĩ tới mình sẽ trở thành con rơi!

“A Yến, đệ cũng không để ý đến ta sao?! Vừa nãy cô cô nói ra lời như vậy, vì sao đệ không giúp ta? Rõ ràng đệ biết ta làm tất cả những việc này đều là vì cô cô, là cô cô nói mình bị ấm ức, nhưng bây giờ cô cô lại ném ta ra ngoài... A Yến, đệ giúp ta một chút được không? Đệ thay ta giải thích một chút, là vấn đề của cô cô, không phải ta...” Khương Nguyên chật vật chạy đến, túm lấy xe ngựa không buông tay.

Nàng ta thật sự hoảng rồi.

Tác dụng của nàng ta đối với Quản gia chính là dùng để đối phó với Tiêu Vân Chước.

Lúc trước Quản phu nhân nguyện ý thu lưu nàng ta, cất nhắc nàng ta cũng chỉ là bởi vì trong tay nàng nắm một ít chuyện bí mật của Tiêu gia.

Hôm nay có cơ hội tốt như vậy, Tiêu Vân Chước lại có thể toàn thân trở ra, nàng ta thật sự không ngờ...

“Không... Tỷ và mẫu thân ta là cá mè một lứa, người nào người nấy đều có mục đích riêng! Trước kia ta cảm thấy biểu tỷ là một nữ tử ngây thơ thiện lương nhất trên đời này, thế nhưng ta nhìn lầm rồi, tỷ hôm nay sợ hãi cùng tuyệt vọng như thế là bởi vì tỷ không đạt được mục đích! Nếu như hôm nay không có Lục lão tướng quân, không có Tam vương gia, có phải là tỷ và mẫu thân của ta muốn bức tử đại tỷ của ta hay không?” Tiêu Văn Yến nhìn thấu, thương tâm nói.

“Là cô cô muốn bức tử nàng...”

“Tỷ đừng kiếm cớ nữa!” Tiêu Văn Yến giận dữ mắng một tiếng: “Đừng có khi nào cũng kiếm cớ cho mình! Tỷ thật sự nghe lời mẫu

thân ta như vậy sao? Nếu mẫu thân ta hướng về đại tỷ thì hôm nay tỷ còn có thể nghĩ trăm phương ngàn kế cứu bà ấy ra không?! Các ngươi... Các ngươi đều là người ích kỷ, nên là mẫu nữ ruột thịt mới đúng!"

"A Yến, trước kia ta thương đệ như vậy, thế mà bây giờ đệ lại nói ta như thế à? Đệ có còn lương tâm nữa không? Tiêu Vân Chước mới về nhà bao lâu mà trong mắt mọi người trong Tiêu gia cũng chỉ có nàng, làm gì còn vị trí của ta nữa! Những lời đệ nói trước kia đều là giả dối, nói gì mà chỉ có một tỷ tỷ là ta..." Khương Nguyên nhịn không được cười lạnh một tiếng, sau đó châm chọc nhìn cậu: "Ta biết, ta không bằng Tiêu Vân Chước biết tính toán! So ra thì không bằng nàng hiện giờ có quý nhân làm chỗ dựa, lại có danh vọng ở dân gian. Nàng có lợi cho đệ cho nên nàng là người tốt, ta là người xấu..."

"Không phải như vậy!" Tiêu Văn Yến trực tiếp rống lên một tiếng.

Có mấy lời, hôm nay quả thật cũng phải nói rõ ràng.

"Đại tỷ đối với ta chưa bao giờ dịu dàng cả. Nếu như tỷ chưa từng làm chuyện hôm nay thì trong lòng đệ, tỷ vẫn quan trọng hơn đại tỷ. Nàng là người khiến ta tôn kính sợ hãi, nhưng tỷ thì khác. Từ nhỏ, bên cạnh ta cũng chỉ có tỷ tỷ, ta so với bất luận kẻ nào đều hi vọng tỷ được sống tốt hơn!"

Chương 511

“Nếu bảo ta từ bỏ hết thảy mọi thứ mà đại tỷ cho ta để đổi lại cho tỷ trở lại lúc ngây thơ thuần khiết như trước kia thì ta cũng bằng lòng!” Tiêu Văn Yến tỏ rõ thái độ, nhưng sau đó lại nhìn nàng ta đầy châm chọc: “Thế nhưng vẻ ngây thơ thuần khiết trước kia của tỷ, kỳ thật đều là giả cả mà.”

“Tỷ đối xử tốt với ta, là bởi vì ta dễ lợi dụng.”

“Tỷ cũng giống như mẫu thân, hi vọng ta giống như một con mèo con chó nhỏ, đi theo bên cạnh các ngươi, tốt nhất không nên có sở thích của mình, vĩnh viễn không được vi phạm ý nguyện của các ngươi...”

“Tỷ bảo ta giúp tỷ giải vây, chẳng phải là bỏ ta để chọn tỷ sao? Tỷ và mẫu thân ta đều giống nhau, các ngươi đều nhẫn tâm, trong mắt chỉ có bản thân mình!”

“...”

Tiêu Văn Yến dù sao còn trẻ, lúc này cũng nhịn không được lên án mạnh mẽ người làm cho mình buồn nôn này, hai mắt đỏ hoe, cũng vô cùng ấm ức.

Sau khi nói xong những lời này, Tiêu Văn Yến nhìn bộ dáng đáng thương của nàng ta. Chẳng biết tại sao lại không sinh ra cảm giác phẫn nộ cùng đau lòng trước kia nữa, chỉ cảm thấy khiến người ta rùng mình.

“Ta phải về phủ, biểu tỷ chớ cản đường ta.” Một lát sau, giọng điệu cậu khôi phục như thường, kiên định lại quyết đoán nói với Khương Nguyên.

Xe ngựa bắt đầu di chuyển, Khương Nguyên theo bản năng rụt tay về.

Nhìn đoàn xe Tiêu gia thống khoái rời đi, Khương Nguyên chỉ cảm

thấy có cái gì đó hoàn toàn mất đi.

Bản thân nàng ta có huynh đệ ruột thịt, trước khi đến Tiêu gia, nàng ta và huynh đệ ruột thịt cũng không có bao nhiêu tình cảm. Bọn họ chê nàng ta là cô nương, không chơi cùng nhau. Mà nàng ta cũng cảm thấy những người kia không hiểu được suy nghĩ của mình, đương nhiên cũng không muốn phản ứng.

Sau khi đến Tiêu gia, nàng ta nhìn Tiêu Văn Yến lớn lên từng chút một.

Yêu thương là có, nhưng kỳ thật trong lòng nàng ta biết rõ, mình càng ghen ghét biểu đệ này hơn.

Sinh ở Tiêu gia, tốt biết bao nhiêu?

Tuy rằng không bằng những gia tộc huân quý khác nhưng so với Khương gia mạnh hơn nhiều. Phủ đệ lớn như vậy, mỗi người đều có viện tử của riêng mình, mỗi tháng còn có nhiều nguyệt ngân như vậy. Người Tiêu gia đơn giản, người cần ứng phó càng ít hơn.

Nàng ta thích nhìn dáng vẻ xoay quanh mình của Tiêu Văn Yến, sẽ làm cho nàng ta cảm thấy, mình ở Tiêu gia là người được ngàn vạn sủng ái, không giống người thường mà lại càng thêm tôn quý...

Tiêu Văn Yến lúc trước, cũng quả thật mọi chuyện đều nghe theo nàng ta, nhường nhịn nàng ta.

Chỉ cần nàng ta chào hỏi một tiếng là cho dù chuyện khó khăn đến cỡ nào, Tiêu Văn Yến đều sẽ rất vui vẻ đi làm thay nàng ta. Cậu giống như là một con chó mà nàng ta nuôi, sẽ vì nàng ta mà lao ra không chút do dự.

Nhưng bây giờ thì…hết rồi.

Hết thật rồi.

Cô mẫu không cần nàng ta nữa, Tiêu Văn Yến cũng không để ý tới nàng ta, Quản phu nhân... nàng ta còn có tác dụng khác sao? Nếu như không có, Quản phu nhân cũng sẽ không chút do dự đá nàng

ta ra ngoài!

Thanh danh của nàng ta sắp bị hủy, sau này nàng ta còn có thể gả cho ai?

Tiêu Vân Chước quay đầu lại nhìn thoáng qua Khương Nguyên đang bàng hoàng tại chỗ, ánh mắt cũng lạnh đi vài phần.

Không phải chưa từng cho nàng ta cơ hội, nhưng bản thân nàng ta lại không quý trọng.

“Phái người đi Khương gia, nói rõ chuyện hôm nay cho người Khương gia biết.” Tiêu Vân Chước quay sang Tùng Thúy mở miệng nói: “Mặt khác, nhớ hỏi lại cữu cữu Khương gia, trước đây quan vận của ông ta bị tắc cần phải khơi thông, nhà ta đã hỗ trợ nhà ông ta không ít bạc, có phải bây giờ nên trả lại rồi không? Chức quan của ông ta mặc dù không lớn nhưng chất béo cũng không ít, có cần ta mời người điều tra xem thử trong những năm qua ông ta đã trộm bao nhiêu thuế ngân của triều đình rồi không?”

Khương gia cữu cữu hiện giờ chính là tiểu quan quản rượu thuế, chức quan này nhìn như không lớn, nhưng muốn từ trong tay thương hộ kiếm chút lợi ích cũng không khó.

Chương 512

Khương Nguyên muốn để nàng bị mẫu thân thân sinh chèn ép không thể trở mình, vậy thì để chính nàng ta cũng nếm thử tư vị bị phụ mẫu của mình áp chế đi.

Khương gia mấy năm nay không quan tâm Khương Nguyên, không phải bọn họ khoan dung rộng lượng, mà là bọn họ biết Khương Nguyên thông minh biết cách tranh giành.

Sau khi thế hệ trước của Khương gia qua đời, Khương cữu cữu gần như không thể gánh nổi môn hộ. Vốn đã không phải là quan lớn gì, lại còn nuôi nhiều thê thiếp, trong nhà có không ít con cái. Nhiều người há mồm chờ đợi như vậy, dựa vào chút bổng lộc này làm sao có thể nuôi nổi?

Nói ông ta không tham công ngân, ai tin được đây?

Tùng Thúy lập tức nghe, sau khi về đến Tiêu gia liền trực tiếp sắp xếp người đi làm.

Giờ phút này, Khương thị cũng đã về nhà.

Hơn nửa năm không trở về, toàn bộ Tiêu gia lại lộ ra một loại cảm giác xa lạ.

Khương thị thở hắt ra, lần này trở về, muốn tiễn bà ta đi thì sẽ càng khó khăn hơn. Dù sao người bên ngoài đã bắt đầu suy đoán có phải bà ta bị nữ nhi ép đi hay không, nếu bà ta lại rời khỏi Tiêu gia, vậy thì càng chứng thực Tiêu Vân Chước bất hiếu!

Bà ta vì đứa nữ nhi ruột thịt này mà phải từ bỏ đứa cháu gái đã nuôi bên người nhiều năm!

Dáng vẻ khó xử và từ ái đó của bà ta, thế nhưng có rất nhiều người đều thấy được!

“Ta nghe nói bây giờ ngươi đã biết quản gia, chẳng qua bây giờ vi

nương đã trở về, sự vụ trong nhà cứ để ta tiếp nhận đi, ngươi cứ an tâm... ở trong khuê phòng. Mấy ngày này, ta cũng nên chọn lựa, tìm cho ngươi một nhà chồng tốt." Khương thị nhìn Tiêu Vân Chước, cố gắng hết sức thu liễm cảm xúc bất mãn của mình, thậm chí còn vươn tay ra, muốn chạm vào đầu Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước lui về sau một bước tránh được.

Bà ta đụng vào khoảng không, nhưng cũng không tức giận: "Con ngoan, sao mẫu thân lại không thương con được chứ? Trước đó đều là biểu muội của con luôn nói này nói nọ trước mặt ta, bởi vậy mới khiến cho ta nhất thời hiểu lầm con, nhưng sau này, vi nương nhất định sẽ đối xử tốt với con. Con nói xem, con muốn gả cho người như thế nào?"

Tiêu Vân Chước nhìn bà ta với vẻ mặt không cảm xúc.

"Mẫu thân, chuyện của đại tỷ con... có tổ mẫu và phụ thân quản, dù bọn họ không quản được, cũng còn người Hoắc gia. Ngài…sức khỏe của ngài không tốt, sau này cứ tĩnh dưỡng ở trong viện của mình đi! Còn những chuyện khác thì không cần hỏi tới." Tiêu Văn Yến đứng dậy, gian nan nói.

Tiêu Văn Yến vừa nói xong, nụ cười trên mặt Khương thị cứng đờ.

Bà ta quay đầu nhìn nhi tử này.

Rất nhiều ngày không gặp, đã cao lớn, cũng đen hơn trước rồi.

Lá gan lại càng lớn hơn, đã học được cách hướng về người ngoài.

"Yến nhi, trước tiên con hầu hạ vi nương nghỉ ngơi cái đã, đã rất nhiều ngày vi nương không được gặp con, rất nhớ con. Con về phòng với ta, ta phải nhìn con thật kỹ mới được…" Khương thị giống như một mẫu thân hiền từ bình thường.

Tiêu Văn Yến cũng lui về phía sau một bước: "Còn còn bài tập tiên sinh giao vẫn chưa làm xong, không thể ở cùng mẫu thân được."

Hiện tại cậu vừa nhìn thấy mẫu thân liền nghĩ đến dáng vẻ bà ta

vứt bỏ đại tỷ, từ bỏ biểu tỷ.

Trong mắt bà ta, con cái là cái gì?

Cậu cảm thấy buồn nôn, kháng cự, vừa tới gần liền toàn thân khó chịu!

“A Yến!” Giọng nói Khương thị lạnh lùng thêm vài phần.

Tiêu Văn Yến toàn thân cứng đờ, nhưng sau đó vẫn cắn răng: “Diệp quản gia! Ngươi... Ngươi mau dẫn mẫu thân ta quay về trong viện đi. Nhớ kỹ, phải bảo người người chăm sóc cho tốt, không được để mẫu thân ta chạy loạn, nhất là... Đừng để cho bà ấy chạy đến viện tử của đại tỷ ta!”

Tiêu Văn Yến biết, người hầu từ trên xuống dưới của Tiêu gia, những người có thể đổi được thì hầu như đều thay đổi.

Mẫu thân cho rằng về được đến nhà là đã tốt rồi sao? Sao có thể chứ?

Trong nhà này, tất cả đều là người của tổ mẫu và đại tỷ. Chủ tử lớn nhất trong lòng Diệp quản gia càng là phụ thân, những người lúc trước giúp đỡ mẫu thân hiện tại cũng không thể gây ra được sóng gió gì nữa.

Chương 513

Khương thị vô cùng kinh ngạc, không ngờ tiểu nhi tử mình nuôi lớn lại nhiều lần cự tuyệt bà ta, hơn nữa thái độ đặc biệt cứng rắn!

So với ai thì bà ta đều biết tính khí của mấy hài tử trong nhà!

Có lẽ là bởi vì tổ tiên từng có một chiến thần cho nên hài tử Tiêu gia ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa một khi buông tay để mặc bọn hắn đi thì không bao lâu, tâm tư của từng người sẽ càng không thể quản chế!

Đừng nói là tiểu bối, cho dù là cha chồng bại gia tử của bà ta kỳ thật cũng giống như vậy.

Háo sắc, nhưng tính tình cũng rất thối, đã quyết định làm gì là sẽ làm đến cùng, tuyệt đối sẽ không khuất phục.

Trượng phu của bà ta hay trưởng tử cũng đều như thế, cho nên đối đãi với Việt nhi và Yến nhi, bà ta vô cùng dụng tâm, cố gắng để cho bọn họ có thêm mấy phần nhu tình, biết lấy bà ta làm đầu, nhưng không nghĩ tới bà ta mới đi một thời gian mà quả nhiên, hài tử này vẫn bại lộ bản tính!

Không vội, bà ta sẽ từ từ kéo tính tình của nhi tử trở về!

Giờ phút này, Khương thị còn có mấy phần tự tin.

Nhưng mới trở về viện tử không bao lâu, Huệ ma ma bên cạnh lão thái thái đã đến, trong tay còn ôm một chồng kinh văn thật dày đặt xuống trước mắt Khương thị.

“Lão thái thái nói, mặc dù ngài đã trở về, nhưng tâm vẫn nên thanh tĩnh một chút, yên lặng một chút. Cho nên từ hôm nay trở đi, ngài cứ ở trong viện này sao chép kinh văn, đến giờ ăn thì đi tới chỗ lão thái thái hầu hạ lão nhân gia dùng bữa, sau này không thể lười biếng được nữa.” Huệ ma ma nhìn Khương thị, cũng dứt

khoát nói.

Khương thị căn bản không nghĩ tới lão thái thái.

Đối với bà ta mà nói, đó chính là một lão bất tử, một chút tính khí cũng không có.

“Bảo ta chép kinh, hầu hạ lão thái thái!?” Bà ta nhất thời có chút không tiếp nhận được: “Trước đây bên cạnh lão thái thái không có ta hầu hạ không phải cũng rất tốt sao...”

“Có con dâu nhà ai không cần hầu hạ mẹ chồng? Trước đây lão thái thái khoan dung, không muốn giày vò ngài. Chỉ là bây giờ thấy ngài đã sinh mấy hài tử rồi mà tính tình vẫn không ổn định được, cho nên rất không yên tâm, quyết định sau này phải dạy bảo ngài thật tốt.” Huệ ma ma khách khí nói.

Khương thị nghiến răng nghiến lợi.

Lão bà tử chết tiệt!

“Thân thể ta không tốt, không thể nào hầu hạ mẹ chồng được, lỡ như mệt mỏi bị bệnh...” Khương thị vẫn không muốn như cũ.

“Ngài yên tâm, lão thái thái vừa mới gọi người mời đại phu túc trực sẵn trong nhà, đại phu sẽ đảm bảo ngài khỏe mạnh vô sự.” Huệ ma ma nói, lập tức đổi giọng: “Cho dù là sinh bệnh thì sao chứ? Nếu ngài vì hầu hạ mẹ chồng mà bệnh chết, vậy truyền ra ngoài, không chừng sẽ được người ta khen một tiếng chí thuần chí hiếu, không phải trước kia ngài yêu thích những thanh danh này sao? Hiện giờ lão thái thái nguyện ý thành toàn cho ngài.”

Khương thị xem như đã nhìn ra, cả nhà này chính là muốn giày vò bà ta.

“Ta cứ không đi thì sao? Ta có đại công sinh hài tử cho Tiêu gia, ba nhi một nữ, ai cũng ra dáng, mẹ chồng muốn khắt khe với ta, truyền ra ngoài, mặt mũi Tiêu gia còn muốn giữ hay không?” Không phải Khương thị không có chút sức lực nào.

“Nếu phu nhân không muốn, vậy thì gia pháp hầu hạ. Lão thái thái nói, bà ấy tuổi đã cao, bây giờ cũng nhìn ra được thanh danh thể diện gì đó đều là thứ yếu, vì con cháu dọn sạch chướng ngại, bảo vệ Tiêu gia hưng thịnh mới là chuyện quan trọng nhất. Ai cản đường các thiếu chủ tử thì cứ phạt người đó, cho dù có đánh chết thì cũng có bà ấy gánh vác!” Huệ ma ma lập tức lại nói.

Vừa nói như vậy, sắc mặt Khương thị đại biến.

Lão thái bà lại bất chấp rồi!

Bà ta vào cửa nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dáng tức giận của lão thái thái. Cho dù là bất mãn, lão thái thái cũng không muốn ức hiếp vãn bối là bà ta. Vì gia đình an bình không làm cho người ta chê cười, bà ấy có thể để cả đời mình phải chịu ấm ức!

Bây giờ lại muốn phạt bà ta!

Khương thị tức giận đến mức phát điên.

Bà ta không ngờ trong nhà này, vì đứa nữ nhi quý giá kia của bà ta mà già, trẻ đều đến bắt nạt bà ta!

Quả nhiên là ứng với lời nói của thần tiên năm đó, Tiêu Vân Chước chính là sao chổi hút vận mệnh của bà ta, nha đầu chết tiệt này sống càng tốt, thân thể và vận số của mẫu thân như bà ta sẽ càng kém hơn!

Chương 514

Khương thị vô cùng tức giận, nhưng không có cách nào khác, lão thái thái không chỉ gọi Huệ ma ma mà bên ngoài thậm chí còn có những người khác đứng chờ, giống như chỉ cần bà ta không nguyện ý thì những người này liền lập tức trói bà ta lại dạy dỗ vậy!

Bà ta chưa từng chịu nhục nhã như thế?

Rất nhanh, sắc trời tối sầm, những người này lại tới mời bà ta đến viện tử của lão thái thái để hầu hạ.

Lão thái thái ngồi đó, đồ ăn trước mắt đều đã chuẩn bị xong. Trong lòng Khương thị ngột ngạt, biết lão thái thái là người sĩ diện, liền chuẩn bị quyết tâm nói mấy lời khó nghe.

Nhưng người vừa ngồi xuống, liền bị hai ma ma mạnh mẽ kéo lên.

“Mẫu thân, ngài cũng xuất thân từ đại gia tộc, Hoắc gia kia không khắt khe và giáo dưỡng con dâu đâu nhỉ? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này ai dám gả cho Dũ nhi?” Khương thị tức giận nói, hận không thể trực tiếp mắng lão gia hỏa không biết xấu hổ này.

Lão thái thái đã chuẩn bị tâm lý từ trước, lúc này ánh mắt trấn định nhìn bà ta: “Có người mẹ ruột như ngươi, chuyện hôn nhân của Dũ nhi, ngươi cảm thấy ta còn có hi vọng nữa sao?”

Gần đây bà ấy đã bắt đầu tìm hiểu những cô nương kia, ai biết Khương thị lại náo loạn một trận.

“Ta cũng muốn thoải mái, nếu ngươi nghe lời, mẹ chồng con dâu hai người chúng ta làm lại những phép tắc mà lúc trước chưa thực hiện, để ngươi học được cách sống yên ổn ở trong tiểu viện kia. Nhưng nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ bất chấp tất cả, để mấy người bọn họ trì hoãn thêm vài năm, cũng phải trị chết ngươi trước, không thể để ngươi liên lụy đến mấy hài tử.” Lão thái thái bình tĩnh nói.

“Trị chết ta? Mẫu thân tốt, dứt khoát bây giờ ta liền đâm cột chết ở chỗ này đi! Giống như tâm ý của ngài, chỉ là hôm nay ta mới về nhà liền chết, ngài đoán người ngoài sẽ nói như thế nào?!” Khương thị nghiến răng nghiến lợi.

“Nếu ngươi dám chết, nhà ta sẽ định phong quang táng cho ngươi! Sau này đến ngày lễ ngày tết cũng không thiếu phần của ngươi, về sau con cháu có nhắc tới ngươi thì nhất định bọn họ sẽ không nói xấu ngươi nửa lời! Nhưng ngươi dám sao?” Lão thái thái cũng cứng rắn, thậm chí còn trực tiếp nói: “Huệ ma ma, đi, dao, lụa trắng, rượu độc, lát nữa đều đưa cho phu nhân. Lại để nha hoàn bà tử đều ở ngoài viện tử của phu nhân canh chừng, cho dù có động tĩnh gì cũng không được đi vào cứu người. Sáng sớm ngày mai, ta muốn nhìn xem thử ngươi là đi thẳng ra, hay là đi ngang ra!”

“Vâng.” Huệ ma ma gật đầu, thật sự phải đi chuẩn bị.

Khương thị há to miệng, mặt trắng như tờ giấy.

Giống như vừa mới quen biết lão thái thái trước mắt...

“Trước khi chết, ngươi phải tuân theo quy củ của người sống! Sau này đứng gắp thức ăn cho ta, buổi tối, đợi ta ngủ xong ngươi mới có thể trở về!” Lão thái thái chán ghét lại nói.

Sau khi bà ấy nghe nói những chuyện xảy ra ở phủ trưởng công chúa, cả người toát mồ hôi lạnh.

Nếu không phải cháu gái bà ấy có năng lực, tính tình cứng rắn, còn có Lục lão tướng quân giúp đỡ, hôm nay nhất định sẽ bị Khương thị bức tử!

Ném nàng một lần còn chưa đủ, bây giờ còn muốn chơi chết thêm lần nữa! Mặt mũi Khương thị lớn cỡ nào? Chẳng lẽ bà ta cảm thấy trong bụng này sinh ra một đứa bé, thì hài tử này cả đời sẽ thiếu nợ bà ta sao?

Lão thái thái bất chấp, Khương thị mới phát hiện mình không có

biện pháp nào để ứng đối cả.

Bà ta ỷ vào thân phận đè ép Tiêu Vân Chước, mà bây giờ lão thái thái cũng có thể ỷ vào thân phận để bà ta không có sức phản kháng.

Bà ta khẽ cắn môi, giờ này khắc này, lại nhịn xuống.

Bà ta muốn xem xem lão thái thái có thể kiên trì bao lâu, còn có các hài tử của bà ta nữa...

Đại Lang không thân với bà ta, nhưng đối với bà ta cũng tôn kính khách khí, sẽ không một mực nhẫn tâm nhìn bà ta chịu nhục. Nhị Lang là thịt trong lòng bà ta, càng sẽ giúp bà ta. Tam Lang bây giờ chỉ là trong lòng tức giận mà thôi, chỉ cần bà ta dỗ dành thật tốt thì một ngày nào đó sẽ một lần nữa đứng về phía bà ta!

Tương lai, chờ bà ta một lần nữa đứng vững gót chân, nhất định bà ta phải làm cho lão thái thái này quy thiên càng sớm càng tốt!

Chương 515

Khương thị rũ mắt bắt đầu hầu hạ, bà ta tay chân vụng về, thậm chí cố ý muốn chọc giận lão thái thái. Lão thái thái cũng không tức giận, liền bảo Huệ ma ma lấy một cây thước lại đây.

Bà ta làm sai một lần liền đánh tay một lần.

Rất nhanh, Khương thị cũng biết thu liễm lại.

Đối với lão thái thái mà nói, làm một bà mẹ chồng xấu xa khó hơn làm mẹ chồng tốt rất nhiều, nhưng người xấu này bà ấy nhất định phải làm.

...

Ngày hôm sau.

Tiêu Vân Chước gọi Tùng Thúy truyền lời cho Khương gia, đã đến đúng chỗ.

Cữu cữu và cữu mẫu Khương gia nghe những chuyện này cũng vô cùng khiếp sợ, đương nhiên, càng nhiều hơn vẫn là phẫn nộ.

Mấy năm nay bọn họ vẫn luôn dặn dò nữ nhi chăm sóc Khương thị thật tốt, lấy lòng Khương thị, nếu có thể gả đến Tiêu gia, vậy thì càng tốt hơn.

Ngay từ đầu cũng quả thật là vì tiền đồ của Khương Nguyên, nhưng vài năm sau, tình cảm giữa bọn họ và Khương Nguyên dần dần nhạt bớt, mục đích cũng liền thiếu đi mấy phần thuần túy.

Khương Nguyên tối hôm qua đã trở lại, người một nhà còn giống như trước cung phụng nàng ta.

Vốn cho rằng nàng ta trở về là để thăm phụ mẫu, không nghĩ tới là trở về tị nạn.

Nàng đắc tội Tiêu gia không nói, còn bị Quản gia đuổi ra ngoài, thanh danh bên ngoài càng thối, hy vọng nàng ta gả được cho người tốt càng là không có khả năng!

“Sao ta lại sinh ra một nữ nhi ngu ngốc như con chứ? Đã không có bản lĩnh thì đừng có đi tranh giành với biểu tỷ của con. Bây giờ thì hay rồi, biểu tỷ của con nói muốn gọi người đi điều tra phụ thân con kia kìa! Nếu như nhà ta không còn công việc này nữa, cả nhà cứ chờ uống gió tây bắc đi!” Khương mẫu trước kia hiền hòa, nhưng lúc này cũng nổi giận.

Dù sao bà ta cũng phải nghĩ đến lợi ích của những đứa con khác của mình...

Khương Nguyên lạnh lùng nhìn bọn họ: “Năm đó các ngươi cam lòng đưa con ra ngoài thì cũng nên đoán được con có một ngày bị người đuổi ra ngoài!”

“Chúng ta lúc ấy không phải là vì tốt cho con sao!?” Khương mẫu sửng sốt một chút, sau đó cả giận nói: “Năm đó ta biết Tiêu gia là nơi chốn tốt để tới đó, nhưng ta cũng không nỡ bỏ con mà. Nhưng con tự vấn lòng mình xem có phải lúc ấy hận không thể để Khương Ôn Ngọc làm mẹ ruột của con hay không! Bà ta cho con y phục, đồ trang sức, con vui đến như vậy, nếu khi đó ta mang con về thì có phải con hận ta cả một đời rồi không?!”

Khương Nguyên chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện.

Khi đó nàng ta còn nhỏ, thích mấy thứ tốt có gì là sai?

Tổ phụ của nàng ta cũng xuất thân Tiến Sĩ, cũng từng làm đến chức quan tam phẩm!

Nếu không phải phụ thân vô dụng, tổ phụ vừa đi, ông ta suýt nữa bị người ta ép ra kinh thì Khương gia bọn họ cần phải nhìn sắc mặt người ta sao?

Nếu nàng ta thành công thay thế Tiêu Vân Chước, dựa vào Tiêu gia hay là Quản gia gả cho một vọng tộc hiển quý thì hiện giờ phụ mẫu sẽ trách nàng ta à?

Bọn họ sẽ chỉ nịnh bợ nàng ta mà thôi!

“Cháu gái kia của ta rất lợi hại. Ta đã sớm phát hiện chuyện Ôn Ngọc dưỡng bệnh có gì đó không đúng rồi, lúc này mới không dám tùy tiện tới cửa. Giờ thì hay rồi, cũng bởi vì đồ khốn nạn như con mà công việc béo bở kia của ta cũng không còn nữa!” Khương cữu cữu cũng rất bối rối: “Đưa đi! Gả nó đi thật xa đi!”

Công việc béo bở?

Khương Nguyên thật sự là không để mắt đến cả nhà này.

Ba dưa hai táo kia, tính là công việc béo bở gì chứ?

Buồn cười chính là, ở trong mắt mấy gia đình huân quý kia chẳng qua chỉ là con kiến tùy tiện bóp chết mà thôi, buồn cười phụ thân nàng ta còn quý trọng như vậy!

“Lão gia! Có bà mối tới!” Đúng lúc này, hạ nhân tiến đến bẩm báo: “Ân công tử cố ý cầu hôn cô nương nhà chúng ta, làm chính thê!”

Ân công tử?

Hai vợ chồng cùng Khương Nguyên sắc mặt đều thay đổi.

Ân công tử là người yếu sinh lý, thế nhân đều biết...

“Không phải nói, Ân công tử này... sắp bệnh chết sao? Làm sao lại cưới vợ?” Khương phụ theo bản năng hỏi.

Nữ nhi mới bị Tiêu gia đuổi ra, Ân công tử đã đưa tin tới, cho nên ông ta cũng có ấn tượng vô cùng sâu sắc với người này.

Khương phụ lập tức sai người hỏi, vừa hỏi, liền càng kinh ngạc.

Ân công tử đích thật là bệnh sắp chết, cho nên hắn nói, nếu Khương gia nguyện ý gả nữ nhi, liền nguyện đem toàn bộ của cải tích góp được lúc trước tặng cho Khương gia làm sính lễ...

Khương phụ không muốn, dù sao thì gả nữ nhi cho người yếu sinh lý, ông ta có thể có thanh danh tốt gì, nhưng...

Toàn bộ của cải...

Chương 516

Trong nháy mắt khi Khương phụ biết được tin tức, cũng hiện lên tâm động.

Dù sao lỡ như mình thật sự mất chức quan, thậm chí còn phải trả tiền cho Tiêu gia, vậy thì cuộc sống trong nhà sẽ rất khó khăn.

Ân Nguyên Phu kia từng được bệ hạ coi trọng, dù hiện tại nghèo túng, tiền bạc trong tay cũng không ít, nhất định có thể giải quyết được nhu cầu cấp bách của ông ta...

Nhưng mà lại nhìn nữ nhi...

Lại thu hồi chút tâm tư kia.

Nha đầu này nháo ra chuyện lớn như vậy, ông ta làm sao còn có thể có nửa điểm đau lòng?

Chỉ là nghĩ đến chuyện gả nữ nhi cho một người yếu sinh lý, tương lai vài năm thậm chí mấy chục năm sau, trong nhà ông ta cũng đừng nghĩ sẽ có tiến triển gì. Chuyện này truyền ra ngoài, hàng xóm, thân bằng hảo hữu, nhất định sẽ không có một người để mắt tới ông ta. Mà trong nhà còn có nhi nữ muốn làm người, không thể chỉ vì một chút xíu lợi ích trước mắt mà bỏ qua tiền đồ tương lai của Khương gia được...

Khương phụ lập tức gọi người từ chối bà mối.

Nhưng người còn chưa phái đi, Khương Nguyên đột nhiên nói: "Phụ thân! Để con gặp Ân công tử một lần!"

Khương phụ vừa nghe, cả kinh trợn to hai mắt: "Khương Nguyên, ngươi nói cái gì?"

"Con muốn gặp hắn!" Khương Nguyên nhắc lại lần nữa.

Trong lòng Khương phụ nghẹn lại, ông ta cũng biết, đối với nữ nhi

này, bọn họ cũng có thua thiệt, vì lợi ích của nhà mình mà đưa nàng ta đến Tiêu gia nuôi dưỡng, những năm gần đây cũng rất ít quan tâm...

Ông ta chưa từng cho rằng mình là một phụ thân tốt hay là người tốt, nhưng ông ta cũng không phải là một điểm mấu chốt cũng không có...

“Phụ thân, không phải là con muốn gả cho hắn, chỉ là con đột nhiên nhớ ra con còn một con đường có thể đi. Ân công tử thích con, vì con mà chuyện gì hắn cũng nguyện ý làm! Thanh danh của nữ nhi bây giờ đã bị hủy, sau này còn có tương lai gì đáng nói nữa đâu! Phụ thân cho con một cơ hội cuối cùng, chỉ cần Ân công tử nguyện ý giúp con, nữ nhi còn có thể mang đến lợi ích cho nhà chúng ta... Phụ thân, những năm này ngài không quan tâm gì tới con, bây giờ coi như là đền bù cho con cũng tốt, ngài giúp con một lần đi!” Khương Nguyên vội vàng khóc nói.

Khương phụ nghe lời này, cũng rất tức giận.

Trước đây đưa nàng ta ra ngoài, rõ ràng là hai bên tình nguyện, bây giờ lại thành một mình ông ta không phải!

Nhưng nhìn nữ nhi này, ông ta cũng đột nhiên ý thức được, trái tim của hài tử này đã xa lánh ông ta, đối với nàng ta mà nói, cho dù có được ích lợi gì thì cũng sẽ không nhớ thương Khương gia nửa phần...

“Ta biết lòng dạ con lớn, con ở Tiêu gia ăn thiệt thòi, cục tức này nuốt không trôi, tất nhiên còn phải đi giày vò. Là con cảm thấy ta và mẫu thân con không có tư cách quản con, cũng không nên ngăn cản con... Nếu đã như vậy, hôm nay, ta cho con hai lựa chọn, một, ta và mẫu thân con chọn một gia đình cho con, dòng dõi không cao, hơn nữa cách xa một chút, con gả ra ngoài, tuy rằng không giàu có, nhưng cũng có thể bình bình thản thản như vậy.”

“Con không cần! Dựa vào cái gì mà con phải sống cuộc sống như vậy!” Khương Nguyên trực tiếp hét lên.

Trong lòng Khương phụ phiền muộn, lạnh giọng lại nói: “Vậy chỉ

còn một lựa chọn, ta và con đoạn tuyệt quan hệ cha con, từ nay về sau, con làm gì chúng ta không xen vào. Con đi tìm Ân Nguyên Phu cũng tốt, hay là cầm đao tìm Tiêu gia tính sổ cũng được, đều là tùy con! Nếu tương lai, con xông xáo bên ngoài có được phú quý, cả nhà chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không tìm tới cửa, con cứ yên tâm!"

Khương Nguyên trầm mặc chốc lát.

Đột nhiên, quỳ xuống, dập đầu mấy cái: "Nữ nhi đa tạ ân sinh dưỡng của phụ thân mẫu thân!"

"..." Tất cả lời nói còn lại của Khương phụ đều bị chặn ở cổ họng, nửa câu cũng không thốt nên lời.

Chương 517

Cảnh tượng này vô cùng quen thuộc.

Ông ta còn nhớ rõ tình cảnh lúc phụ thân ông ta còn tại thế, chọn vị hôn phu cho muội muội ông ta.

Khương gia bọn họ xuất thân không cao, toàn bộ dựa vào phụ thân một đường khoa khảo, quá quan trảm tướng, cuối cùng lưu danh ở kinh thành. Khi phụ thân mới vừa vào kinh thành, cũng là nơm nớp lo sợ ai cũng không dám đắc tội, dù cho về sau đứng vững gót chân, cũng hết sức thu liễm tài năng, chỉ muốn cầu thắng trong ổn định, chậm rãi phát triển.

Mà muội muội của ông ta lại ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời nói của phụ thân.

Muội muội thích mặc hoa phục, thích náo nhiệt, cả ngày nghĩ trăm phương ngàn kế chạy ra ngoài chơi. Vì thế phụ thân dạy dỗ muội muội rất nhiều lần, muốn muội muội học quy củ một chút, nhưng muội muội lại không muốn.

Sau đó muội muội được Tiêu gia coi trọng, trở thành thê tử của Tiêu Trấn Quan.

Vốn dĩ hôn sự này, phụ thân ông ta không muốn.

Bởi vì trong mắt phụ thân, muội muội không học nhiều quy củ, cũng ít đọc sách, những cầm kỳ thi họa kia cũng đều là da lông, không đủ để làm chủ mẫu gia tộc huân quý. Nếu cứ cưỡng ép gả đi thì không phải kết thân, mà là kết thù.

Nhưng cơ hội như vậy bày ra trước mắt, muội muội ông ta sao có thể từ bỏ?

Ban đầu là tuyệt thực uy hiếp, về sau thấy không có tác dụng, liền lén lút đem tin tức hai nhà đính hôn truyền ra ngoài.

Cuối cùng phụ thân không thể làm gì, chỉ có thể đáp ứng.

Phụ thân ông ta mệt mỏi vì những chuyện trước kia nên qua đời từ sớm, trước khi đi vẫn còn bất mãn với muội muội, cảm thấy sớm muộn gì cũng gây ra tai họa lớn, khi đó ông ta còn không hiểu...

Giờ khắc này, nhìn thấy nữ nhi của mình, bộ dáng quật cường lại cừu hận như thế, ông ta lại đột nhiên hiểu ra những lời phụ thân nói lúc trước.

Nha đầu A Nguyên này, tính tình thật giống cô cô.

Lúc chưa tới Tiêu gia, sở thích của nàng ta lại không khác gì Khương Ôn Ngọc, cho nên sau khi đến Tiêu gia ở lại, cô cháu hai người lại ở chung cực kỳ hòa hợp...

Chỉ khác nhau chính là, năm đó muội muội ông ta vận khí tốt, "lòng có chí lớn", đồng thời được ông thân gia Tiêu gia khen ngợi.

Mà Khương Nguyên, nàng ta ngoại trừ lòng tràn đầy không cam lòng thì còn có cái gì?

Không ai che chở cho nàng ta, nàng ta chẳng là cái thá gì cả...

Khương phụ nhìn nàng ta, sau lưng cũng phát lạnh.

"Nếu con đã chọn xong rồi, vậy tối nay thu dọn hai bộ quần áo, suốt đêm rời đi. Ta sẽ đưa con đến phủ Ân Nguyên Phu, làm chính thê cũng được, làm thiếp cũng được, ngày mai ta sẽ nói với bên ngoài rằng con đã chết rồi, cũng đường có trông chờ rằng ta và mẫu thân nhặt xác cho con." Khương phụ khẽ cắn môi, mở miệng nói.

Lúc này, ông ta đột nhiên hiểu được ý tứ của Tiêu gia.

Tiêu gia bất mãn với nữ nhi này của ông ta, chỉ là ngại thân tình nên cho ông ta một cơ hội…

Chức vị kia…nếu ông ta còn cứng rắn giữ lại, chỉ sợ cả nhà sẽ

xong đời.

Trước kia Tiêu gia cũng có chút nghèo túng, cho nên đối với người thân thích này cũng lười quản nhiều. Nhưng hiện giờ Tiêu Trấn Quan và Tiêu Văn Dũ đều bắt đầu được bệ hạ trọng dụng. Khương gia làm họ hàng gần, nếu trong tay còn có nhược điểm dễ bị người tra ra, vậy chờ đợi ông ta chính là đại nạn lâm đầu.

Tiêu Vân Chước nếu muốn đối phó với Khương Nguyên nha đầu còn không quá dễ dàng sao? Căn bản không cần cố ý đến nói cho ông ta biết.

Nhưng nàng lại nói rõ ràng chuyện xảy ra trong phủ trưởng công chúa, mục đích chính là dùng chuyện của Khương Nguyên để nhắc nhở ông ta, cái gì nên bỏ, không thể giữ lại...

Khương phụ càng nghĩ càng nhiều, chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên đều dài hơn một chút.

Mấy năm nay ông ta thu không ít tiền không nên thu... Tuy rằng rất nhiều người đều thu, nhưng không bị chú ý thì còn tốt, một khi bị nhắm vào rồi thì ông ta liền không xong.

Đêm đó, Khương phụ chuẩn bị từ quan.

Ông ta cũng không hy vọng lúc trưởng công chúa đối phó Tiêu gia sẽ tiện tay tiêu diệt người có quan hệ họ hàng là mình.

Khương phụ nhát gan, suốt đêm đưa Khương Nguyên ra ngoài, nói với bên ngoài là nữ nhi chết bất đắc kỳ tử.

Sáng sớm, vừa đi từ quan, còn đưa tới giấy nợ năm ngàn lượng cho Tiêu gia.

Ý là bây giờ thật sự không có tiền, trong nhà quá nhiều người há miệng chờ ăn cơm, không có cách nào khác, chờ về sau hài tử tìm được việc rồi sẽ chậm rãi trả lại...

Tiêu Vân Chước nhìn phiếu nợ này, liền bảo quản sự thu chi thu vào.

Chương 518

Khương gia cữu cữu tuy có chút tham vặt, nhưng cũng không ngốc đến mức tận cùng.

Nếu như lần này nghe không hiểu uy h.i.ế.p của nàng, như vậy nàng sẽ khiến cho Khương gia phải hủy trong tay nàng trước khi rơi vào tay người khác.

Về phần Khương Nguyên... Tiêu Vân Chước thật sự là có chút không nhìn nổi.

Nàng chưa từng thấy qua người nào ngốc như vậy, đường sống tốt thì không đi, cứ phải tự mình đi vào tử lộ!

Nếu liều mạng như vậy mà có thể cầu được chỗ tốt gì cũng thôi đi, nhưng nàng ta liên tiếp mù mờ, ngày tháng tốt đẹp thế này mà càng lăn lộn càng kém! Nàng thậm chí tò mò Khương thị mấy năm nay rốt cuộc đa dạy Khương Nguyên cái gì. Cái đạo lý "an tâm tiến thủ" kia mà nàng ta nửa phần cũng không hiểu?

"Đại tiểu thư, chúng ta có cần ra tay xử trí người này không? Bây giờ Khương gia nói với bên ngoài nàng ta là người chết, vậy còn không phải người ngoài động vào nàng ta thế nào cũng được sao?" Diệp quản gia lập tức hỏi.

Biểu tiểu thư gây ra chuyện lớn như vậy ở phủ Trưởng công chúa, ông ấy cũng tức thay cho chủ tử nhà mình.

Tiêu Vân Chước liếc mắt nhìn Diệp quản gia: "Không cần, sau này những chuyện của nàng ta ngươi cứ báo cáo với tiểu thiếu gia một tiếng là được."

Diệp quản gia sửng sốt một chút, sau đó lập tức hiểu rõ.

Tình cảm giữa Tam thiếu gia và Khương Nguyên hiện giờ có kém hơn nữa thì cũng có cơ sở thâm hậu! Nếu đại tiểu thư g.i.ế.c c.h.ế.t người kia, có lẽ nhất thời tam thiếu gia không có cảm giác

gì, nhưng tương lai một khi nhớ lại Khương Nguyên, lại nhớ tới đại tiểu thư hung ác tàn nhẫn, khó tránh khỏi sinh ra ngăn cách.

Cho nên giữ lại Khương Nguyên, để Tam thiếu gia tự mình nhìn Khương Nguyên tự tìm đường chết, đối với Tam thiếu gia mà nói, cũng có thể mài mòn đi toàn bộ quá khứ tốt đẹp?

Diệp quản gia suy nghĩ nhiều, nhưng trên thực tế, Tiêu Vân Chước chỉ tính ra, tuổi thọ còn lại của Khương Nguyên không nhiều lắm.

Lấy sự chấp nhất của Khương Nguyên, c.h.ế.t rồi thì chắc chắn sẽ rơi vào trong tay nàng.

...

Lúc này, Khương Nguyên đã đợi ở chỗ của Ân Nguyên Phu.

Sắc mặt Ân Nguyên Phu trắng bệch, miễn cưỡng xuống đất đi hai bước. Đại phu nói, nếu hắn có thể không tức giận, điều dưỡng cho tốt, có lẽ còn có thể sống thêm mấy tháng...

Hắn biết được chuyện của Khương Nguyên, nghĩ đến có lẽ Khương gia không chứa được nàng.

Hai người bọn họ, bây giờ đều là người mà thế đạo này phỉ nhổ, ai có thể ghét bỏ ai đây?

Nhưng mà, Khương Nguyên cũng không nghĩ như vậy.

Trong nháy mắt nhìn thấy Ân Nguyên Phu, Khương Nguyên trực tiếp quỳ xuống: "Nguyên Phu! Ngươi giúp ta với... ta chỉ có ngươi, Tiêu gia không cần ta, phụ thân ta cũng coi như ta đã chết... Hiện giờ ta tới chỗ ngươi, ta muốn cầu xin ngươi, ngươi thay ta giật dây được không? Ngươi không phải là thư đồng của đại hoàng tử sao? Còn có ngoại tổ gia của ngươi không phải là Hầu phủ sao? Ngươi giúp ta trải một con đường sống được không?"

"..." Đôi môi tái nhợt của Ân Nguyên Phu run lên, lửa giận trong mắt thiếu chút nữa kéo căng.

Cả người ho khan liên tiếp mấy tiếng, lại phun ra mấy ngụm máu.

“Cho nên ngươi đồng ý đến chỗ ta, không phải vì ngươi muốn đi cùng ta, mà là muốn đi Đại hoàng tử hoặc Hầu phủ? Ngươi muốn đi nơi đó làm gì? Làm thị thiếp Đại hoàng tử sao?” Giọng Ân Nguyên Phu mờ mịt hỏi.

Khương Nguyên khóc: “Ta biết! Ta có lỗi với tâm ý của ngươi, nhưng mà thân thể của ngươi... Ta và ngươi vốn đã định trước hữu duyên vô phận! Ngươi và ta đều có kẻ thù là Tiêu Vân Chước, mà ngươi bây giờ bệnh thành như vậy, về sau còn báo thù như thế nào? Nguyên Phu, ta có thể, chỉ cần ngươi giúp ta, về sau ta nhất định sẽ giúp ngươi báo thù Tiêu Vân Chước!”

Ân Nguyên Phu nghe vậy tức tới bật cười.

“Ngươi cảm thấy ta hận Tiêu Vân Chước?” Ân Nguyên Phu cười lạnh một tiếng.

Khương Nguyên sửng sốt.

“Ta... Khụ khụ...” Ân Nguyên Phu thuận khí, lại tiếp tục châm chọc: “Ta xuất thân thần đồng Ân thị, được bệ hạ sủng ái, thắng vạn vạn người! Ta thua là vì trời không giúp ta, cho ta một thân thể tàn tạ, nếu không sao ta lại thất bại thảm hại như vậy?”

Chương 519

“Nữ tử Tiêu gia kia đáng hận thật, nhưng còn chưa xứng được ta khắc ghi trong lòng!” Ân Nguyên Phu nhìn nàng ta: “Ta vốn tưởng rằng ngươi nên hiểu ta vài phần, không ngờ, kẻ ngốc chính là kẻ ngốc...”

Hắn hận cái gì?

Hắn hận mình đầy bụng tài học chỉ có thể làm Ngự Thư Lang của bệ hạ, thư tịch đầy kho nhưng hắn chỉ có thể đọc những thứ theo sở thích của bệ hạ. Hắn muốn mạnh vừa đủ, còn phải yếu vừa lúc, nhưng cuối cùng vẫn bị bệ hạ vứt như giày rách.

Hắn hận phụ thân mẫu thân không thể sinh cho hắn một thân thể kiện toàn, phàm là hắn có, cả đời này của hắn sẽ càng thêm kiêu ngạo, sẽ không chỉ bị bốn chữ “hoạn quan vọng ngữ” che đậy toàn bộ hào quang.

Hắn hận, đều là những thứ mà chính mình không khống chế được.

“Ngươi... Ngươi không muốn giúp ta?” Khương Nguyên: “Ta đã tới tìm ngươi, ngươi thế mà không muốn giúp ta?”

Nàng ăn nói khép nép, cầu một hoạn quan, kết quả còn bị đối phương châm chọc?

“Khương Nguyên, ngươi có tư cách gì mà khinh thường ta?” Ân Nguyên Phu bị ánh mắt của nàng ta đâm trúng, ánh mắt cũng trở nên âm lãnh vài phần: “Ngươi biết không? Vốn dĩ ta đã sắp xếp cho ngươi, gia sản bên ngoài cũng cho Khương gia các ngươi. Nhưng những vật ta tích góp mấy năm nay, ta đều sẽ để lại cho ngươi hết. Chỉ cần ta vừa chết, mấy thứ kia sẽ chảy vào chợ đen. Ngươi có biết bệ hạ ngự bút có thể bán bao nhiêu bạc không? Ta nơi này có không dưới mười bức, những tiền bạc kia, vốn nên là của ngươi...”

“Nếu như ngươi là thê tử của ta thì đương nhiên ta sẽ cho ngươi

tất cả những gì ta có thể cho! Nghiên mực cổ mà bệ hạ ban tặng, danh họa, đồ cổ mà ta cất giữ... Người bên ngoài đều cảm thấy ta nghèo túng, nuôi không nổi nhà, nhưng bọn họ lại không biết, lúc trước khi ta vì bệ hạ vơ vét những thứ tốt kia, ta đã để lại cho mình bao nhiêu!" Ân Nguyên Phu nói một hơi, nói xong, hơi thở cũng không tiếp được.

Ánh mắt Khương Nguyên chậm rãi nhiều thêm vài phần kỳ vọng.

"Nhưng bây giờ..." Ân Nguyên Phu cười một tiếng.

"Nguyên Phu... Sao ngươi không nói sớm? Ta, không phải ta không nguyện ý..."

Ân Nguyên Phu cười cười, vỗ nhẹ mặt nàng ta: "Đã muộn rồi... Ta rất kiên nhẫn với ngươi, nhưng ngươi ghét bỏ ta cái gì cũng được, duy chỉ không thể coi thường thân thể này của ta."

Lúc trước, Khương Nguyên không thích hắn phóng đãng, hắn không tức giận, không thích hắn chỉ là Ngự Thư Lang nho nhỏ, hắn cũng không tức giận.

Nhưng chính là không thể ghét bỏ hắn là kẻ yếu sinh lý.

Khương Nguyên nào biết hắn còn có nhiều thứ tốt như vậy? Lập tức có chút hối hận, vội vàng lại làm ra bộ dáng dỗ dành như lúc trước. Nhưng lần này, Ân Nguyên Phu lại không dung túng nàng ta nữa mà cười lạnh gọi người nhốt nàng ta lại.

Ngay sau đó, Ân Nguyên Phu bắt đầu bán gia sản lấy tiền.

Mỗi ngày bán thứ gì, bán được bao nhiêu bạc đều sẽ cố ý mang tới cho Khương Nguyên nhìn một chút.

Ân Nguyên Phu giấu rất nhiều thứ tốt, gần như đều là từ trong kho riêng của bệ hạ lấy ra, toàn là đồ quý giá hiếm có khó tìm, chỉ mấy ngày đã thu vào túi mấy chục vạn lượng.

Hắn thậm chí còn gióng trống khua chiêng bán những vật này, mỗi ngày tiền bạc như nước chảy ra ra vào vào, rất nhanh đã khiến

người khác chú ý.

Ân Nguyên Phu lại bị đẩy tới trước mặt bệ hạ.

Bệ hạ trước kia cho Ân Nguyên Phu rất nhiều tiền mua thư tịch danh họa. Hắn làm không tệ, nhưng trong đó có một bộ phận là hàng nhái mà bệ hạ không phân biệt được, hàng thật thì chính hắn thu...

Còn có chính là hắn là Ngự Thư Lang của bệ hạ, chỗ dựa sau lưng chính là người lớn nhất trong thiên hạ này, dùng cái này để uy hiếp, muốn thứ tốt gì mà không chiếm được đâu?

Kỳ thật, hắn cũng không thèm để ý đến vàng bạc tục vật, chỉ là trời sinh kiệt ngạo, không cam lòng bị người sai khiến, cho nên cố ý khiêu khích hoàng uy mà thôi.

Chương 520

Chỉ là Càn Hòa Đế đến bây giờ mới cảm giác được mình bị khiêu khích...

Nhìn hàng thật mà Ngự Sử bên dưới trình lên, lại nghĩ đến hàng nhái mình coi như trân bảo, hắn cảm thấy mặt mo đều có chút không nhịn được...

Thằng nhãi chết tiệt Ân Nguyên Phu này thậm chí còn không biết thu liễm một chút, còn cố ý rêu rao bán ra ngoài, hận không thể để toàn bộ người trong thiên hạ đều biết!

Ông ta tức giận đến mức phát điên.

Xét nhà.

Mấy ngày nay Khương Nguyên thấy Ân Nguyên Phu ngày ngày bảo nàng ta xem bạc, còn tưởng rằng thái độ Ân Nguyên Phu đã mềm lại.

Mỗi ngày nàng ta nhìn những thứ vàng bạc kia, thật sự là cực kỳ thỏa mãn, hận không thể ôm những thứ kia ngủ. Mà Ân Nguyên Phu cũng đặc biệt kiên nhẫn, mỗi lần đều để nàng ta thưởng thức đủ mới thôi...

Nhưng đột nhiên, nhà bị tịch thu!

Những số bạc kia, từng rương từng rương được khiêng ra ngoài!

“Nguyên Phu!” Khương Nguyên kinh hoảng kêu to: “Làm sao bây giờ, đây đều là tiền bạc của chúng ta, làm sao bây giờ? Tại sao không thể cẩn thận một chút, sao lại bị phát hiện thế chứ...”

“Bởi vì ta cố ý đấy.” Ân Nguyên Phu cười châm chọc.

Khương Nguyên lúc này mới như bị sét đánh tê liệt ngã xuống đất.

Càn Hòa Đế biết Ân Nguyên Phu không còn sống được bao lâu, cho nên cũng không lấy mạng của hắn, chỉ gọi người nhốt hắn vào đại lao. Mà người trong Ân phủ, trên danh sách thì bị xử lý theo quy củ, về phần Khương Nguyên, nàng ta thì bị đuổi ra ngoài.

Lúc vào Ân phủ, nàng ta còn có hai bộ quần áo, nhưng lúc đi ra, ngoại trừ bộ mặc trên người, cái gì cũng không còn.

Hơn nữa bây giờ nàng ta mới biết, dường như Ân Nguyên Phu đã sớm đoán trước sẽ bị xét nhà nên mấy ngày nay đều để nàng ta mặc quần áo cực kỳ mộc mạc... Cho nên lúc lưu lạc đầu đường, nàng ta không có gì cả...

Nàng ta đi Khương gia gọi cửa, không người nào đáp lại.

Nàng ta đi Tiêu gia cầu cứu, đương nhiên không được phản ứng.

Thậm chí nàng ta còn tìm tới Quản gia... Quản phu nhân trước kia xem trọng nàng ta, còn chú ý một chút, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy đó là một con rệp vô dụng, không chỉ không giúp nàng ta mà thậm chí còn gọi người đánh nàng ta một trận...

Ngày thứ hai sau khi bị bắt giam, Ân Nguyên Phu đã chết trong lao ngục, là do chính hắn cầu xin, dứt khoát lưu loát, không lưu luyến chút nào.

Nhưng đau khổ của Khương Nguyên lại mới bắt đầu.

Nàng ta giống như một tên ăn mày, ngay cả bụng cũng không lấp đầy được. Nàng ta bắt đầu hồi tưởng lại những bước đi của mình xem sai lầm ở đâu, mấy chuyện đã xa xôi thì không nhớ rõ lắm, nhưng số vàng bạc mà nàng ta sờ được gần đây thì nàng ta làm thế nào cũng không quên được.

Vốn dĩ nàng ta có thể có được tài phú cực lớn... những tiền bạc kia, đều là của nàng ta!

Nàng ta lúc ngủ luôn mơ thấy, sau khi tỉnh lại hai tay luôn vồ hụt.

...

Tình huống của Khương Nguyên, Tiêu Văn Yến biết rất rõ ràng.

Cậu cũng từng có một chút mềm lòng, len lén quan sát ở cách đó không xa, gọi người đưa cho nàng ta một cái bánh bao no bụng. Nhưng sau khi hạ nhân Ân phủ bị chuyển tay, rất nhanh cậu đã biết Khương Nguyên tìm Ân Nguyên Phu là muốn làm cái gì...

Lúc này cậu cảm thấy cực kỳ cạn lời.

Càng buồn nôn hơn.

Trực tiếp về nhà, không hỏi lại một câu nữa.

Khương Nguyên bị Quản gia đánh không nhẹ, không qua mấy ngày, người liền không còn. Thi thể không người nhận, nha môn dùng một tấm chiếu rơm cuộn lại, ném ra bãi tha ma.

Bên trong Tiêu gia, Khương thị đứng bên cạnh lão thái thái.

Lão thái thái xem sách, Khương thị ở bên cạnh quạt. Mới ngừng một lát, lão thái thái liền ho khan một tiếng, trong mắt Khương thị chứa phẫn nộ lại phải tiếp tục.

Huệ ma ma nói nhỏ vào tai lão thái thái hai câu, sau đó lão thái thái khẽ kinh ngạc, lại thở dài một tiếng.

“Cháu gái ngươi... mất rồi.” Lão thái thái nhìn Khương thị, cũng muốn nhìn thái độ của người này.

Chương 521

Tốt xấu gì cũng là hài tử nuôi ở bên cạnh, nếu Khương thị nguyện ý lộ ra vài phần đau lòng thì ngược lại cũng là hợp tình hợp lý, bà ấy cũng không ngại để Khương thị đi nhặt xác cho Khương Nguyên.

Nhưng mà Khương thị nghe xong, mặt không đổi sắc: "Là nha đầu đoản mệnh, thật sự là phúc bạc, nếu kiếp sau nàng ta có thể thác sinh đến nhà như Hoắc gia thì cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy, ở nhà mẹ đẻ được sủng ái, đến nhà chồng còn có con dâu hầu hạ, tốt biết bao nhiêu?"

Lão thái thái nghe mà kinh ngạc.

Tiêu Văn Yến đứng bên ngoài nghe nói như thế lại càng thêm sợ hãi.

Cậu đặc biệt tới đây để nói một tiếng với tổ mẫu, nghĩ Khương Nguyên bây giờ không còn là người Khương gia, thi thể không có ai quản. Tuy rằng cậu cảm thấy Khương Nguyên có sai, nhưng người đã chết rồi, còn tiếp tục thù hận nữa cũng không hay. Cậu muốn xuất tiền để chôn cất... Chỉ là cậu tuổi còn nhỏ, chưa từng xử trí loại chuyện này, cần Diệp quản gia tìm người đi làm nên... cần tổ mẫu đồng ý.

Ai biết được, lại nghe mẫu thân nói như vậy.

Cậu nhấc chân đi vào.

Khương thị vừa nhìn thấy cậu, cây quạt trong tay đột nhiên có sức hơn rất nhiều, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu lại kiên trì.

"A Yến con đã đến rồi sao? Không cần lo lắng cho ta, ta hầu hạ tổ mẫu con ở đây cũng rất tốt..." Khương thị vội vàng nói.

Nếu như là lúc trước, nhất định Tiêu Văn Yến sẽ cảm thấy đau lòng cho mẫu thân, nhưng bây giờ...

Cậu mở miệng nói: “Con cũng cảm thấy rất tốt, mẫu thân cố gắng làm cho tốt.”

“...” Khóe miệng Khương thị giật giật hai cái: “Mấy ngày nay mẫu thân luôn bận rộn, thân thể này có chút không gánh nổi. A Yến, hay là con tới giúp ta một lát đi?” Bà ta không tin lão thái thái có thể cam lòng để cháu trai ruột thịt của mình đứng hầu hạ!

Tiêu Văn Yến mặt không biểu tình ngẩng đầu nhìn bà ta: “Không giúp được, mẫu thân có chút việc để làm cũng tốt.”

“???” Khương thị giật mình.

Đã bao nhiêu ngày rồi, hài tử này còn lạnh tâm như vậy!

“Quả thật so ra thì con kém hơn nhị ca con. Nếu Việt nhi có ở đây thì nhất định hắn sẽ không trơ mắt nhìn vi nương chịu khổ nhiều như vậy. Yến nhi, mấy năm nay thật đúng là ta uổng công nuôi con rồi, con và đại ca con đều là sói mắt trắng! Ta hận trước đó không sinh ra con!” Khương thị lập tức kích động nói.

Trong lòng Tiêu Văn Yến giống như bị kim châm. Ở tuổi của cậu, nghe mẫu thân ruột thịt của mình nói như vậy rất khó không cảm thấy thương tâm.

Cậu cố gắng giữ bình tĩnh nhìn lão thái thái: “Tổ mẫu, cháu muốn xin hai người đi xử lý di thể của biểu tỷ, ngài thấy có được không?”

“Cháu có tấm lòng như vậy là tốt rồi.” Lão thái thái khẽ gật đầu: “Khi còn sống không theo làm ác, sau khi chết nhớ tình cũ, hài tử ngoan, cháu trưởng thành rồi.”

Khương Nguyên làm sai không ít chuyện, nhưng lão thái thái không muốn trong mắt Tiêu Văn Yến chỉ còn lại cừu hận.

Hơn nữa chỉ là một bộ quan tài mỏng mà thôi, để Tiêu Văn Yến tự tay chấm dứt chuyện xưa, cũng có lợi cho sự trưởng thành của cậu.

Khương thị liếc mắt, bà ta chướng mắt nhất là dáng vẻ dối trá này của lão thái thái!

Rõ ràng chán ghét Khương Nguyên mà lại còn làm ra vẻ như vậy! Các hài tử của bà ta, đứa nào đứa nấy đều bị dính chiêu này, thật sự khiến bà ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ngày ngày nguyền rủa lão thái thái quy thiên!

Được lão thái thái cho phép, Tiêu Văn Yến lập tức rời đi, căn bản không dám dừng lại.

Cậu sợ mình nhịn không được lại sẽ nôn.

Gần đây đã nôn ói rất nhiều lần, đại phu nói, cậu bị nguyên nhân tâm lý, do đột nhiên chịu kích thích quá lớn, cần phải tự mình từ từ điều chỉnh, chậm rãi thích ứng…

Lần trước cậu bị gãy xương sườn, cái này còn chưa lành hẳn đâu, gần đây nôn quá nhiều, cảm giác như vết thương cũng nặng thêm vài phần...

Nhưng đại ca nhị ca đều không ở đây, cậu cảm thấy mình nên trông coi nhà, miễn cho lúc đại tỷ từ Độ Linh Các trở về, bị mẫu thân châm chọc khiêu khích...

Cậu ngăn ở trước mặt đại tỷ, thay nàng chia sẻ một ít lời nói ác độc của mẫu thân, cảm giác áy náy trong lòng đối với đại tỷ cũng có thể bớt đi vài phần.

Chương 522

Tiêu Văn Yến cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày cậu lại sợ nhìn thấy mẫu thân mình như thế.

Thậm chí cậu còn có chút không dám nghĩ, đại ca và đại tỷ từ nhỏ đã không được mẫu thân yêu thích, cuộc sống của bọn họ khi còn bé là như thế nào.

Cậu thở một hơi dài thật sâu, thân thể còn không quá cao dường như cũng bị đè cong một chút, lòng tràn đầy nặng nề trở về viện tử của mình, lúc này hận không thể một ngày mười hai canh giờ đều có thể tĩnh tâm đọc sách, như vậy thì có thể không nghĩ tới những chuyện lung tung kia nữa.

Mà lão thái thái nhìn Tiêu Văn Yến buồn bực rời đi, tâm tình cũng nặng nề như vậy.

Cả đời này của bà ấy chưa từng làm ác nhân bao giờ.

Gần đây vì áp chế Khương thị mà bà ấy đã không ít lần phải thảo luận phương pháp với Huệ ma ma. Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng căm hận của Khương thị, trong lòng bà ấy thật ra cũng không hề cảm thấy thống khoái, ngược lại còn cảm thấy chướng mắt.

Nhưng vừa nghĩ đến cái tính tình này của Khương thị, lão thái thái cho dù tức giận cũng không dám thả ra.

Cho dù ở trước mặt thần phật cũng là cầu cho mình sống lâu thêm ít ngày.

Bây giờ bà ấy có thể ỷ vào thân phận này để áp chế Khương thị, nhưng lỡ như bà ấy c.h.ế.t rồi, trong nhà này phải làm sao bây giờ?

Mấy hài tử trong nhà này đều do Khương thị sinh ra, cho dù nhìn Khương thị không vừa mắt thì cũng thật sự không thể làm ra chuyện như g.i.ế.c c.h.ế.t Khương thị.

Cả một thân quy củ phép tắc của bà ấy đã dưỡng thành từ khi còn bé, làm sao có thể dễ dàng thoát ra được như vậy…

Cũng may, bên cạnh bà ấy còn có mấy lão ma ma đắc lực. Bọn họ hỏi thăm được không ít biện pháp sửa trị con dâu của mẹ chồng trong dân gian, bằng không thì ngày ngày đối mặt với Khương thị, mái tóc bạc trắng này của bà ấy cũng có thể sầu đến rụng sạch.

sẽ.

“Từ khi Khương thị trở về, Chước nhi vẫn chưa về nhà à?” Lão thái thái nhớ tới cháu gái ruột, lòng đau như cắt: “Gọi người đưa tới cho nàng mấy thứ, Độ Linh Các không đầy đủ mọi thứ như trong nhà đâu, đừng để nàng bạc đãi chính mình.”

Huệ ma ma nghe xong, lập tức nói vâng.

“Trốn ở bên ngoài cũng tốt, lúc trước Khương thị còn biết che che giấu giấu làm ra vẻ ở bên ngoài, bây giờ không giả bộ nữa, ở ngay trước mặt ta mà mấy lời ác độc kia nói hết câu này đến câu khác, ta nghe mà thêm phiền. Nếu nha đầu kia mà nghe càng thêm bẩn tai nàng…” Lão thái thái lại nói.

“Lão thái thái ngài cố chịu đựng thêm mấy ngày nữa, chờ tướng quân và đại thiếu gia trở về, nhất định sẽ khỏe hơn nhiều.” Huệ ma ma lập tức an ủi.

Lão thái thái chỉ có thể cười khổ.

Hiện tại người bên ngoài đều nhìn chằm chằm Tiêu gia!

Cho dù con cháu trở về thì thế nào chứ? Cho dù là ai động thủ, truyền đi đều sẽ hủy hết cả nhà.

Hơn nữa còn chưa nói đến Nhị Lang...

Nhị Lang là hài tử do một tay Khương thị nuôi lớn, từ trước đến nay đối với Khương thị càng là nói gì nghe nấy. Gần đây cũng không biết Nhị Lang đi làm cái gì. Không ở nhà thì còn tốt, một khi

trở về, Khương thị có thêm người chống lưng, nhất định sẽ gây náo loạn. Mà hài tử Nhị Lang kia lòng dạ ác độc, vì mẫu thân ruột thịt của mình, ai biết hắn sẽ làm ra chuyện gì?

Cái mà bà ấy sợ nhất không phải là Khương thị cáu kỉnh mà là vì Khương thị, hiềm khích của mấy hài tử sẽ càng lúc càng lớn, lỡ như nháo đến mức ngươi c.h.ế.t ta sống, vậy Tiêu gia còn có hi vọng gì nữa đây?

Một gia đình muốn hưng thịnh, quan trọng nhất chính là hòa khí! Huynh đệ đồng khí liên chi!

Trong lòng lão thái thái lo lắng không thôi.

...

Nhưng lúc này tâm tình Tiêu Vân Chước lại rất tốt.

Nàng không có phản ứng quá lớn đối với sự tồn tại của Khương thị, cũng rất dễ dàng có thể rút mình ra khỏi chuyện của Tiêu gia.

“Đại sư! Chúng ta tìm được quỷ mà ngài muốn tìm rồi!” Nàng ngồi ở Độ Linh Các, rất nhanh, từ bên ngoài bay tới rất nhiều quỷ hồn, hướng về phía nàng kêu gọi ầm ĩ.

Chương 523

Tiêu Vân Chước đứng dậy, sau đó chọn ra mấy người từ trong đám quỷ hồn.

“Làm phiền các ngươi đi với ta một chuyến, chỉ cần đứng ở đó giúp ta dọa người là được, chuyện gì cũng không cần làm. Mấy ngày này ta sẽ gấp rút giúp các ngươi hoàn thành nguyện vọng, xem như là tạ ơn các ngươi.” Tiêu Vân Chước nói với đám quỷ hồn kia.

Những quỷ hồn được Tiêu Vân Chước chọn trúng, không ai là không nguyện ý cả.

Bình thường bọn họ ở Độ Linh Các cũng chỉ nghe kinh siêu độ, sau đó lại chờ đợi trong một thời gian dài dằng dặc, nguyên cả một đám phải xếp hàng, rất nhàm chán.

Hơn nữa sau một thời gian ở cùng nhau, bọn họ phát hiện Tiêu đại sư là người có tính tình.

Nàng là người ân oán rõ ràng, còn đặc biệt công bằng, cho dù là nhận được lợi ích gì đều nhất định phải tìm cách trả lại, không bao giờ thiếu nợ ân tình, không có một chút dáng vẻ kiêu ngạo nào của đại sư. Cho nên đối với bọn họ mà nói, bây giờ có thể giúp được Tiêu đại sư cũng chính là giúp bọn họ!

Tiêu Vân Chước đứng dậy, dẫn theo đám quỷ ra ngoài.

Nàng mặc xiêm y do Hồ Tương Tương đặc biệt tìm tú nương chế riêng cho mình, một bộ váy lụa mỏng mây mù hoa đào, màu sắc của hoa theo làn váy lay động như ẩn như hiện, màu sắc xinh đẹp mà không diễm tục, ngược lại có vài phần cảm giác đạp hương thành tiên.

Từ sau khi Tiêu Vân Chước mở cửa hàng, hiện giờ Hồ Tương Tương đã trở thành bà chủ của phường vải Cao Thăng. Mà dường như nàng ấy cũng tìm được việc vui lớn nhất, thỉnh thoảng lại tới

đây đưa mấy bộ xiêm y cho nàng mặc thử. Ngay từ đầu Tiêu Vân Chước còn từ chối, nhưng Hồ Tương Tương có cái miệng được trời ưu ái, chỉ nói mấy câu, Tiêu Vân Chước đã trở thành lao động miễn phí tuyên truyền cho nàng ấy.

Rõ ràng đã nhận được chỗ tốt, nhưng sau khi nghe Hồ Tương Tương thổi phồng xong, Tiêu Vân Chước thậm chí còn có cảm giác mình đã chịu thiệt...

Cho nên hiện giờ, Tiêu Vân Chước dứt khoát nhận mệnh, thậm chí cũng rất mong chờ được gặp Hồ Tương Tương, cố gắng học bản lĩnh ăn nói của nàng ấy.

Giờ phút này, nàng bước chân, phía trước có quỷ dẫn đường, từng bước một đi tới.

Nơi mà nàng muốn đi cũng không xa, nàng cũng không vội.

Mười hai quỷ hồn phía sau xếp thành hàng mà đi. Mặc dù không biết nàng muốn làm gì, nhưng bọn họ cũng cảm thấy rất thú vị, cũng thành thành thật thật, nhưng mà... Tiêu Vân Chước chọn đều là quỷ hồn có tướng mạo đáng sợ nhất trong Độ Linh Các, cho nên bọn họ vừa xuất hiện, cô hồn dã quỷ bình thường trên đường đều sợ tới mức đứng sang một bên.

Rất nhanh, Tiêu Vân Chước đã ngừng lại.

Chỉ thấy quỷ hồn Khương Nguyên cả người bốc lên oán khí, đang bồi hồi ở cửa một cửa hàng.

Nàng ta khi còn sống bị thương nặng, lúc vừa đau vừa đói đã từng xin ăn ở trước cửa hàng này. Chủ quán cũng không phải người keo kiệt, lúc đầu thấy nàng ta đáng thương, cho chút cơm thừa rau thừa, nhưng ai biết Khương Nguyên thế mà còn ghét bỏ, mở miệng mắng chủ quán là đuổi ăn mày...

Lẽ thẳng khí hùng đòi phải vào trong cửa hàng ngồi, một hai đòi phải ăn đồ ăn sạch sẽ... còn muốn chủ quán gọi cho nàng ta một đại phu...

Chủ quán cũng không phải là người coi tiền như rác, trực tiếp đánh người ra ngoài.

Dù sau đó nàng ta lại ngoan ngoãn đồng ý ăn cơm thừa, chủ quán cũng không để ý tới nàng ta nữa.

Khương Nguyên c.h.ế.t ở gần cửa hàng này.

Trong nháy mắt khi linh hồn rời khỏi thân thể, Khương Nguyên cực hận.

Nhất là khi nhìn t.h.i t.h.ể của mình bị người của quan phủ kéo đi, tùy tiện ném ở bãi tha ma, nàng ta càng hận không thể g.i.ế.c c.h.ế.t toàn bộ những người từng hại mình!

Nhưng mà nàng ta đã đánh giá cao năng lực của mình...

Tuy nàng ta có oán khí, thậm chí hận không thể trở thành lệ quỷ báo thù, nhưng lại không phải cứ muốn là được. Nàng ta c.h.ế.t rất đơn giản, mà con đường này bình tĩnh tường hòa, cũng không phải âm địa, chỉ là một con quỷ mới xuất hiện làm sao có bản lĩnh đại sát tứ phương?

Lúc còn sống không có bản lĩnh, c.h.ế.t cũng chẳng ra sao. Sau khi ngông cuồng hai bận bị lão quỷ dạy cho một trận, nàng ta không dám phách lối nữa.

Chỉ quanh quẩn ở chỗ mình chết, cố gắng hấp thu âm khí làm bản thân lớn mạnh hơn, lại thuận đường quay trở lại cửa hàng này nguyền rủa mỗi một người sống vào cửa hàng này dùng cơm.

Chương 524

Tiêu Vân Chước giống như không nhìn thấy nàng ta, trực tiếp đi vào trong cửa hàng. Cửa hàng này rất đơn giản, chủ yếu là bán chút bánh bột, vài món ăn nhẹ.

Buôn bán không tệ, lui tới đều là dân chúng tầm thường.

Chủ quán rất khách khí, rất nhanh đã bưng đồ lên cho Tiêu Vân Chước.

"Tiêu Vân Chước! Là ngươi!" Khương Nguyên nhìn thấy nàng, phẫn nộ trong mắt lập tức xông ra, lao thẳng về phía nàng: "Ta còn muốn đi tìm ngươi đây! Không ngờ chính ngươi đến đây rồi! Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chờ đó, ta muốn làm cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!"

Bộ dáng khi còn sống của nàng ta mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng cũng coi là giai nhân thanh tú.

Nhưng lúc này... vết thương trên khuôn mặt trắng xanh rất rõ ràng, tròng mắt cũng lồi ra nhiều hơn trước, tràn đầy tơ máu, mặc dù so ra ít đáng sợ hơn mười hai quỷ hồn trông coi bên ngoài cách đó không xa nhưng cũng là bộ dáng dữ tợn cố chấp, diện mạo đáng ghét. Nàng ta giống như phát điên lao thẳng về phía Tiêu Vân Chước, hận không thể bóp chết Tiêu Vân Chước.

Nhưng khi cánh tay kia mới chạm vào y phục của Tiêu Vân Chước, cả người đã bị một sức mạnh đánh bay ra ngoài!

Đầu ngón tay giống như bị lửa thiêu, đau đến nỗi thấu tận tim gan.

"Vì sao... Vì sao ngươi còn có thể làm tổn thương ta được?!" Khương Nguyên cũng kinh ngạc, nàng ta khó mà tin nổi nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước, nghĩ mấy cũng không ra.

Tiêu Vân Chước vẫn đang chậm rãi ăn, trong miệng lại như lơ

đãng hỏi chủ quán: “Nghe nói ở gần đây có người chết à?”

“Còn không phải sao... là một tên ăn mày, ài, có thể là đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Tính tình cũng nóng nảy nữa, lúc đầu ta cho nàng ta đồ ăn, nàng ta không vui lại còn mắng chửi người, xông vào trong cửa hàng của ta, dọa khách nhân hoảng sợ. Ta cũng không còn cách nào khác đành phải đuổi người đi ra ngoài. Về sau người này mỗi ngày đều gọi cửa, quả thực giống như là ta thiếu nợ nàng ta vậy...” Chủ quán thở dài: “Nhìn thấy thì vẫn còn trẻ, làm gì mà không được chứ, lại còn đường đường chính chính đi ăn xin như vậy…”

Ông ấy vốn chỉ muốn làm việc thiện, sau đó nghe nói, đại nương bán bánh bao bên cạnh nhìn thấy đó là một cô nương. Thấy nàng ta cũng rất đáng thương nên bà ấy liền bảo nàng ta tắm rửa sạch sẽ, theo bà ấy bán bánh bao mấy ngày, không cho được bao nhiêu tiền công nhưng đảm bảo mỗi ngày ăn no, hỏi nàng ta có nguyện ý hay không...

Nhưng cô nương ăn mày kia nghe xong liền điên điên khùng khùng nói mình có rất nhiều tiền, còn nói đại nương bán bánh bao ép nàng ta làm nô, nghĩ cũng đừng nghĩ...

Nếu là đầu óc bình thường, mấy miếng ăn, liền cho.

Nhưng người này không bình thường, lỡ như liên lụy đến nhà bọn họ, vậy phải làm thế nào mới được?

“Giống như mấy hôm nay thời tiết tốt, ôn hoà, không nóng không lạnh, buổi tối cũng không lạnh chết người. Nếu nàng ta chân tay đầy đủ, chỉ cần kiên nhẫn chịu khó ở lại phố xá xung quanh tìm một chút việc làm, dù là không có thể diện nhưng kiếm miếng cơm ăn, tạm thời bảo vệ tính mạng cũng không phải quá khó khăn.” Tiêu Vân Chước vừa cười vừa nói.

Giống như nói cho Khương Nguyên nghe.

“Mấy cửa hàng này của chúng ta chính là kiếm miếng cơm ăn, làm sao có thể nuôi nổi người làm? Nhưng khẩu phần lương thực của một tiểu cô nương vẫn có thể trả được...” Chủ cửa hàng cười ha

hả đáp lại: “Coi như là làm việc thiện tích đức...”

Tìm việc thì dễ, nhưng cái khó là chịu cúi đầu, chịu được nỗi khổ không kiếm được tiền.

Bằng không thì người người đã đến những cửa hàng này cướp việc làm rồi.

Tiêu Vân Chước đã ăn xong, đưa tiền trả, mặt khác lại móc ra một lá bùa đặt lên bàn: “Lòng dạ ác độc lại còn ích kỷ, còn đột tử đầu đường, sao có thể là thứ tốt được? Sau khi chết cũng là âm hồn bất tán, nếu ông chủ nguyện ý thì mang lá bùa này mấy ngày để trừ tà.”

Chương 525

Chủ quán hơi sửng sốt, nhìn Tiêu Vân Chước rồi lại nhìn lá bùa, sau đó vui vẻ hớn hở nhận lấy: “Vậy thì cảm ơn cô nương nhé, bát mì này của cô nương ta không lấy tiền, coi như là ta mời ngươi!”

Cô nương này vừa nhìn đã biết không thiếu tiền, không thể nào là vì lừa ông ấy mà đến.

Hai ngày nay quả thật ông ấy ngủ không ngon, không biết có phải do gần cửa hàng có người chết hay không mà trong lòng không yên tâm, nhận lấy lá bùa này cũng tốt.

Tiêu Vân Chước chỉ lấy hai đồng tiền, sau đó liền từ nơi này bước ra ngoài.

Mà nàng vừa đi, chủ quán rõ ràng cảm thấy bốn phía giống như thoải mái hơn rất nhiều. Cảm giác nặng nề quấn quanh trong lòng ông ấy hai ngày này thế mà cũng biến mất không thấy, giống như là sau một cơn mưa kéo dài rất lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời vậy.

Lúc này Khương Nguyên cũng đi theo phía sau Tiêu Vân Chước, bước đến trên đường.

Bản lĩnh của nàng ta không lớn, nhưng ngày ngày quấn lấy chủ quán, mỗi ngày nhục mạ nguyền rủa, ít nhiều cũng có chút tác dụng. Thời gian dài, việc buôn bán nơi này nhất định sẽ càng ngày càng kém, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến sức khỏe chủ quán nữa.

Lúc Khương Nguyên đang nghiến răng nghiến lợi, Tiêu Vân Chước đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng ta.

Ánh mắt rõ ràng này khiến Khương Nguyên sửng sốt một chút, sau đó có chút không tin tưởng nói: “Tiêu Vân Chước? Ngươi đang nhìn... ta sao?”

“Đúng vậy.” Giọng Tiêu Vân Chước đầy ẩn ý.

Trong nháy mắt khi nàng đáp lại, Khương Nguyên chỉ cảm thấy linh hồn mình đều bốc lên khí lạnh, sợ tới mức run rẩy một lúc. Toàn bộ hồn phách nàng ta đều hoảng loạn, vội vàng lắc đầu: “Không thể nào! Ta đã chết, ta chết rồi, vì sao ngươi còn có thể thấy được ta?!”

Nhưng rất nhanh, Khương Nguyên lại trở nên dữ tợn: “Ngươi thế mà lại thấy được ta! Vậy ta cũng nói rõ ràng cho ngươi biết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta không biết trên người ngươi có thứ gì che chở cho ngươi, nhưng ngươi chờ đi, nhất định ta sẽ ngày ngày đi theo ở bên cạnh ngươi, ta muốn khiến ngươi ngày đêm không được an bình!”

Tiêu Vân Chước bỗng cười một tiếng: “Ngươi thật là ngây thơ.”

“Ngươi có ý gì?” Khương Nguyên có một loại dự cảm không tốt lắm.

Đúng lúc này, bốn phía bay tới rất nhiều quỷ hồn, từng con dữ tợn mà đáng sợ, lại vây nàng ta vào giữa.

“Đừng tới đây! Các ngươi là ai, ta không trêu chọc các ngươi, các ngươi đi ra đi!” Khương Nguyên vội vàng hét lên.

“Ngươi sẽ không cho rằng ta cố ý tới tìm ngươi là để nghe ngươi kêu gào đấy chứ?” Tiêu Vân Chước bất đắc dĩ nhìn nàng ta: “Ta đã nhìn thấy rất nhiều oán quỷ, tốt có xấu có. Nếu là tốt, ta sẽ giúp bọn họ hoàn thành nguyện vọng, đưa bọn họ rời đi, nếu là xấu…ví dụ như ngươi, nếu không đến trêu chọc ta thì thôi, nhưng nếu không biết sống chết lại muốn trêu chọc ta... Ngươi cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?”

Khương Nguyên nghe giọng nói không lớn của Tiêu Vân Chước, trong lòng chấn động không thôi!

Sao lại như vậy?

“Các ngươi đừng tới đây, đừng động vào ta! Tại sao, tại sao các

ngươi lại giúp nàng? Các ngươi không phải là quỷ sao? Các ngươi nhìn nàng đi, mùi trên người nàng rất kỳ quái, không giống với người khác, tại sao các ngươi không ăn nàng luôn đi, lại còn muốn nghe lời nàng??" Giờ phút này, Khương Nguyên cũng phát hiện Tiêu Vân Chước khác với người bình thường.

So với những người sống khác, Tiêu Vân Chước... rất thơm.

Dưới ánh mặt trời thì mùi này không quá rõ ràng, nhưng khi xung quanh có nhiều quỷ hồn, âm khí nặng nề, mùi vị này còn khiến người ta thèm nhỏ dãi hơn cả tế phẩm của quỷ hồn!

Những quỷ hồn này đều bị lời nói của Khương Nguyên làm cho cạn lời.

Đại sư thơm, ai mà không biết?

Nàng không chỉ thơm mà âm khí còn nặng, ở bên cạnh nàng lâu, quỷ hồn cũng có thể cường đại thêm mấy phần, nhưng có quỷ hồn nào dám tới gần nàng?

Mấy quỷ hồn bọn họ không dám làm tổn thương người sống, nhưng nếu như ăn một tiểu quỷ thì... Thật ra cũng không phải không được...

Nhưng rất hiển nhiên, Tiêu đại sư để bọn họ đến đây không phải để bọn họ nuốt quỷ mà chỉ là hù dọa quỷ mới này một chút.

Mà con quỷ này vừa điên cuồng vừa vô dụng, hù dọa quả thật rất thú vị, sau khi bọn họ nhe răng trợn mắt biểu diễn một phen, con quỷ mới này liền lung lay sắp đổ, một bộ vùng vẫy giãy chết.

Chương 526

Khương Nguyên chưa bao giờ thấy cảnh tượng nào đáng sợ đến thế.

Sau khi chết nàng ta đã gặp không ít quỷ, những quỷ đó cũng giống như nàng ta du đãng trên đường phố, nhưng đa số đều không khác gì lúc còn sống. Quỷ hồn cũng có người cần bảo vệ hoặc lo nghĩ, chỉ cần không trêu chọc, những quỷ hồn đó sẽ không để ý đến nàng ta.

So sánh ra, nàng ta chết bi thảm lại không cam lòng, mặc dù là quỷ mới, nhưng khí tức cũng không tính là quá dễ bắt nạt...

Nhưng những con quỷ trước mắt này...

Có người có thể moi ruột ra ngoài, có người miệng phun đầy máu. Bọn họ cũng có oán khí cường đại, cỗ khí tức kia bao phủ nàng ta, phảng phất trong nháy mắt có thể đem nàng ta nuốt hết!

Đáng sợ hơn chính là, Tiêu Vân Chước, nàng ta vậy mà lại không mặn không nhạt đứng ở đằng kia, lẳng lặng nhìn tất cả những thứ này!

Nàng không sợ sao?

Vì sao những con quỷ này lại nguyện ý giúp nàng?!

Giờ khắc này, Khương Nguyên đột nhiên nhớ tới Độ Linh Các... Độ Linh, Độ Linh!

“Là ngươi! Tiêu Vân Chước ngươi quá độc ác!” Khương Nguyên đột nhiên hiểu rõ, sau lưng Tiêu Vân Chước nhìn như không làm gì hết nhưng rốt cuộc lại có tác dụng gì: “Có phải bởi vì ngươi mà Ân Nguyên Phu mới sinh bệnh hay không! Trước khi đi Độ Linh Các, hắn căn bản không hề bị bệnh, nhưng ở chỗ ngươi một hồi, hắn liền bắt đầu phát sốt, bệnh không dậy nổi, chính là bởi vì sinh bệnh mới không có cách nào đi gặp bệ hạ, mới bị bệ hạ lạnh lùng!

Có phải ngươi hay không!”

Khương Nguyên càng thêm căm hận.

Tiêu Vân Chước lấy ra một lá bùa, yên lặng đốt cháy.

Một luồng trói buộc bay thẳng về phía Khương Nguyên: “Chính là ta, nếu ngươi đã

thích oán hận ta như vậy thì cứ hận ta đi, hận ý dày đặc này của ngươi cũng có tác dụng với ta đấy.”

Khương Nguyên không biết Tiêu Vân Chước đã làm gì nàng ta.

Nhưng sau khi Tiêu Vân Chước quay đầu rời đi, nàng ta phát hiện mình giống như một con chó bị trói bên cạnh nàng, bất đắc dĩ phải đi theo.

Nàng ta liều mạng muốn tránh thoát khỏi trói buộc kia, nhưng bất kể như thế nào cũng không làm được.

Giờ khắc này, nàng ta sợ hãi!

Tiêu Vân Chước không phải là người, nàng thế mà lại có thể đối phó với quỷ hồn!

Nàng ta cho rằng nàng ta đã chết, Tiêu Vân Chước không thể làm gì nàng ta được nữa, nhưng sự thật không phải như vậy! Vì sao ông trời lại tàn nhẫn với nàng ta như vậy, một cơ hội nho nhỏ cũng không để lại cho nàng ta?!

Trong mắt Khương Nguyên tràn đầy hoảng sợ, trơ mắt nhìn mình thế mà lại bị ép vào Độ Linh Các!

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì với ta?!” Trong lòng Khương Nguyên phát run, bắt đầu có chút sợ hãi.

Thấy Tiêu Vân Chước không nói gì, trong lòng nàng ta đấu tranh một phen, trên mặt hiện lên vẻ mềm mại: “Biểu tỷ... đều là ta không tốt, ta biết sai rồi, ta không nên tranh với tỷ, van xin tỷ...

tha cho ta được không?”

“Ngươi đã làm sai chuyện gì vậy? Nói nghe một chút.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh ngồi xuống, yên lặng làm chuyện của mình, nhìn qua giống như đang đối phó với một người không liên quan.

Trong lòng Khương Nguyên khẽ giật mình.

Làm sai chuyện gì?

Nàng ta chưa bao giờ cảm thấy lựa chọn của mình có vấn đề gì...

Nàng ta biết rõ là mình tham lam, đoạt mẫu thân của Tiêu Vân Chước chiếm làm của riêng, nhưng đó là do nàng ta sao? Tiêu Vân Chước không được cô mẫu thích, bị ném ra ngoài, có liên quan gì đến nàng ta đâu!

Tiêu Vân Chước đi thì cứ đi đi, lưu lại chính là nàng ta! Dựa vào cái gì mà Tiêu Vân Chước vừa về, lão thái thái thương nàng, đại biểu huynh thương nàng, ngay cả nhị biểu huynh ngoài mặt dữ dằn nhưng trên thực tế cũng khắp nơi hướng về nàng? Ngay cả một khối mã não nàng tiện tay đưa cũng coi như trân bảo, ngày ngày đeo!

Trong nhà nếu không có đại tiểu thư, vậy biểu tiểu thư là nàng ta chính là duy nhất!

Tiêu Vân Chước vừa xuất hiện, trong mắt hạ nhân chỉ có đại tiểu thư, biểu tiểu thư... Chỉ khác nhau một chữ nhưng lại thua xa ngàn dặm!

Huống chi, Tiêu Vân Chước còn cướp đàn Cửu Tiêu của nàng ta, đoạt Oanh cầm sư của nàng ta, thậm chí còn khiến nàng ta mất mặt trước mặt mọi người, đuổi nàng ta ra khỏi Tiêu gia, để nàng ta bị người ta cười nhạo, vì sao nàng ta không thể hận chứ!

Nhưng bây giờ, nàng ta không dám nói.

Nàng ta chỉ có thể cúi đầu: “Cái gì ta cũng sai hết, ta phải giúp biểu tỷ dỗ dành cô mẫu, không nên nghi ngờ những thứ mà biểu tỷ

mang về có vấn đề, không nên chỉ trỏ ngươi ở bên ngoài. Là ta lòng dạ hẹp hòi, là lỗi của ta! Biểu tỷ, nể tình ngươi và ta có quan hệ huyết thống, nể tình ta đã chết rồi, ngươi có thể tha cho ta được không? Ta hứa, nhất định ta sẽ ngoan ngoãn, sẽ sửa chữa sai lầm, sớm đi đầu thai một lần nữa làm người, ta sẽ không bao giờ tiếp tục gây thêm phiền phức cho biểu tỷ nữa!”

Chương 527

Tiêu Vân Chước nghe vậy, lại bật cười một tiếng.

“Hôm nay nếu ta thả ngươi, ngày sau, chắc chắn ngươi sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để cấu kết với một ít lệ quỷ trở về tìm ta báo thù. Ngươi sẽ hy vọng nhìn thấy ta bị lệ quỷ thôn phệ, nhìn ta hồn phi phách tán, mới có thể thống khoái, đúng không?” Tiêu Vân Chước chỉ hời hợt nói.

Khương Nguyên ngơ ngác một chút: “Sao, sao có thể như vậy...”

Tiêu Vân Chước có thể chất như vậy, tất nhiên là có thể hấp dẫn những lệ quỷ kia đến đây...

Nàng ta thật sự... nghĩ như vậy.

“Lúc ngươi còn sống, ta đã cho ngươi rất nhiều cơ hội, chỉ tiếc ngươi không biết quý trọng. Bây giờ ngươi c.h.ế.t rồi, ngươi cảm thấy sự kiên nhẫn của ta dành cho ngươi còn nữa không?” Tiêu Vân Chước thong thả nói một câu.

“Ta sai rồi! Biểu tỷ, một lần cuối cùng, ta nhất định sẽ quý trọng!” Khương Nguyên vội vàng quỳ xuống, không ngừng cầu xin.

Nàng ta có thể cảm giác được, hiện tại Tiêu Vân Chước có thể g.i.ế.c mình.

Nếu bây giờ c.h.ế.t thêm một lần nữa, nàng ta sẽ hoàn toàn không còn, cái gì mà kiếp này kiếp sau, toàn bộ hóa thành hư không!

Nàng ta không muốn như vậy!

“Ta hối hận rồi, ta tuyệt đối sẽ không muốn báo thù nữa, ta muốn đầu thai, muốn bắt đầu lại từ đầu... Biểu tỷ...” Khương Nguyên vội vàng dập đầu.

“Đừng, ngươi không có cơ hội đầu thai đâu. Ngươi muốn báo thù,

tuy ta không giúp ngươi, nhưng cũng không nói sẽ lập tức g.i.ế.c ngươi không phải sao?" Tiêu Vân Chước cười với nàng ta: "Ngươi muốn mượn tay lệ quỷ hại ta, vậy sao được? Thay vì cầu người khác, không bằng cầu chính mình, ta chờ ngày ngươi biến thành lệ quỷ. Đến lúc đó, nếu ngươi còn có thể ăn ta, vậy ngươi sẽ thành vạn quỷ chi vương."

"Biểu muội, ngươi cũng nhớ mẫu thân ta chứ?" Tiêu Vân Chước lại nhẹ nhàng nói một câu.

"..." Khương Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

"Sao vậy? Không nhớ à? Thôi vậy, ta không thích ép buộc." Tiêu Vân Chước bùi ngùi thở dài.

Khương Nguyên hiểu rồi...

Nàng ta căn bản không trốn thoát, hiện giờ rơi vào tay Tiêu Vân Chước, sinh tử đều do nàng định. Mà nàng ta đối với Tiêu Vân Chước mà nói, tác dụng duy nhất còn lại chính là "cô mẫu"...

Mà cô mẫu... Nàng ta sao mà không hận chứ!

Nàng ta không tiếc nịnh nọt Quản thị, không tiếc vạch trần Tiêu Vân Chước trước mặt mọi người, cũng muốn làm chủ cho cô mẫu, nhưng cô mẫu đối xử với nàng ta như thế nào?

Nếu không phải cô mẫu dứt khoát vứt bỏ nàng ta thì nàng ta làm sao có thể rơi vào kết cục như vậy!

"Biểu tỷ! Ta nhớ, ta nhớ cô mẫu... Chỉ là ta không vào được Tiêu gia... Cầu biểu tỷ, người giúp ta..." Khương Nguyên cắn răng, hướng về phía Tiêu Vân Chước nói.

Nếu đã trốn không thoát, vậy nàng ta còn cố kỵ cái gì?

Cô mẫu hại nàng ta, cho dù chết, nàng ta cũng muốn kéo cô mẫu cùng đi!

Trong từ đường Tiêu gia có bài vị tổ tông, tiểu quỷ bình thường

đương nhiên không thể tới gần, nhưng nếu bị Tiêu Vân Chước mang vào thì lại khác.

“Biểu muội khi còn sống ở nhà ta nhiều năm, sau khi c.h.ế.t lưu luyến cũng là bình thường. Nể tình ngươi gọi ta một tiếng biểu tỷ, ta sẽ dẫn ngươi đến Tiêu gia ở lại một thời gian.” Tiêu Vân Chước mỉm cười nhìn nàng ta.

Khương Nguyên không rét mà run.

Cho đến giờ phút này, nàng ta mới đột nhiên phát hiện, thì ra nàng ta thật sự đã sai rồi... Tiêu Vân Chước khống chế sinh tử của quỷ hồn, nàng ta làm sao đấu với nàng đây?

Thì ra từ lúc bắt đầu, nàng ta đã thua rồi!

Chương 528

Khương Nguyên đột nhiên thành thật hẳn lên, giống như gà trống bại trận, ở trước mặt Tiêu Vân Chước không thể sinh ra nửa điểm kiêu ngạo và tự tôn.

Bay lơ lửng ở một bên, cũng trở nên điềm đạm đáng yêu hơn mấy phần.

Chỉ tiếc, bây giờ nàng ta đã thành quỷ, khuôn mặt xanh trắng đã xấu xí khó có thể che giấu, cho dù nàng ta tỏ ra yếu thế như thế nào cũng khó có thể sinh ra nửa điểm mỹ cảm.

Tiêu Vân Chước lại càng hiểu rõ cách làm người của nàng ta.

Oán khí đâu phải dễ tiêu trừ như vậy? Bây giờ dáng vẻ nàng ta nhu thuận, chẳng qua là do thực lực cách xa quá nhiều nên bị ép phải lựa chọn mà thôi.

Nếu nàng mềm lòng cởi bỏ trói buộc, tâm tư không an phận kia của Khương Nguyên nhất định sẽ dâng lên lần nữa. Khi còn sống đã không đổi được tính nết, đến sau khi chết liền thành chấp niệm, là càng thêm khó sửa.

Tiêu Vân Chước thu quỷ hồn của Khương Nguyên lại.

Nhưng cũng không vội vàng mang nàng ta về lại Tiêu gia. Khương Nguyên làm quỷ mà nói thì vẫn không đủ đáng sợ, cần phải cùng mấy lão quỷ khác học thêm mấy ngày nữa đã.

Thu hồi Khương Nguyên, Tiêu Vân Chước đi thiện đường phía sau xem thử.

Nàng rất ít khi xuất hiện, nhưng dù vậy, hài tử trong thiện đường lại hết sức tôn trọng nàng, bởi vì mọi người đều hiểu, chỉ vì có nàng ở đây nên Lương chưởng quầy mới trở nên dịu dàng hiền lành, không dám bắt nạt bọn họ nữa.

Chẳng qua Tiêu Vân Chước và Quách Sài Nữ có chút khác biệt.

Quách Sài Nữ nhìn thì dữ dằn nhưng thực ra lại rất được hài tử yêu thích. Nàng ấy chính là vua của hài tử, hướng dẫn mấy hài tử luyện võ, còn có thể cùng bọn nhỏ nói chuyện trời đất, mỗi ngày đều trôi qua hết sức vui vẻ.

Mà đối với Tiêu Vân Chước, bọn nhỏ nhìn thấy nàng liền lập tức thành thật, không ầm ĩ không náo loạn.

“Bình thường mấy đứa cứ ríu ra ríu rít, ta phải hô to gọi nhỏ thì bọn chúng mới có thể yên tĩnh lại, ai biết ngài vừa mới tới thì bọn chúng lại lập tức im lặng, mà nhìn ngài có hung dữ đâu chứ?” Quách Sài Nữ cũng không thể hiểu nổi.

Tiêu sư phụ hiền lành như vậy, trên mặt vĩnh viễn nhìn không thấy sắc mặt giận dữ, thân thiết đến cỡ nào!

Nhưng sao bọn nhỏ lại như chuột thấy mèo thế?

Gần đây Tiêu Vân Chước vẫn luôn ở đây, cho nên Lâm phu tử và Oanh cầm sư cũng chuyển hết đến đây để tiện cho việc dạy nàng đọc sách và cầm nghệ.

Thiện đường này giống như một mảnh đất yên bình trong phố xá sầm uất, mặc cho ai tới, tâm đều sẽ không nhịn được mà tĩnh lặng lại.

“Tiểu hài tử có cảm giác nhạy bén nhất, Tiêu cô nương tuy rằng không hung dữ, nhưng hỉ nộ không lộ ra ngoài, bọn nhỏ không phân biệt được ý nghĩ của nàng nên đương nhiên sẽ nhìn sắc mặt của nàng, rất sợ nàng. Mà ngươi thì nhìn lại chính mình xem…” Lâm phu tử cười: “Quách cô nương, ngươi vừa thấy Tiêu cô nương liền chạy tới nói chuyện, thái độ này quá mức tôn trọng, ngay cả người có võ công như ngươi mà cũng kiêng kị Tiêu cô nương như vậy, bọn nhỏ nhìn thấy, đương nhiên cũng sẽ coi Tiêu cô nương là đại nhân vật không thể trêu chọc.”

Quách Sài Nữ nghe xong, hơi kinh ngạc: “Vậy đều là bởi vì ta à!”

Tiêu Vân Chước mỉm cười với Quách Sài Nữ: “Mấy hài tử này thật sự quá ồn, cứ như vậy cũng tốt.”

Thần Ẩn Môn trống trơn, khi còn bé bên cạnh nàng cũng không có đồng bạn, cho nên thấy những tiểu hài tử này không thân cận nàng, nàng ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

Hơn nữa quá thân thiết sẽ lưu tình, tình nghĩa nhiều cũng không tốt.

Gần đây nàng cảm thấy gánh nặng trong lòng mình nặng hơn trước đây... Trước đây nàng tuyệt đối sẽ không lo lắng đến sự sống chết của người khác, nhưng gần đây nàng luôn nghĩ, lão thái thái cả ngày phải đối mặt với Khương thị, lỡ như bị tức chết thì làm sao bây giờ...

Trước đây, nàng đối đãi với sinh tử vô cùng thấu đáo, chỉ cảm thấy người luôn phải chết, chỉ cần chết không oan uổng thì có gì mà đáng tiếc hay không đáng tiếc...

Hiện tại, nàng hi vọng thân bằng hảo hữu của mình, tương lai có thể chết tự nhiên chứ không phải là gặp chuyện ngoài ý muốn...

Rất có thể nàng đã nhập thế quá lâu rồi.

Nàng nhớ sư phụ.

Rõ ràng lúc quỷ hồn của sư phụ rời đi, nàng cũng không khó chịu, thậm chí vô cùng vui vẻ vì sư phụ có thể đi xếp hàng phía dưới chờ luân hồi bắt đầu lại từ đầu, nhưng vậy mà bây giờ, nàng lại bắt đầu tiếc hận rằng bản thân mình chưa từng hoàn trả lại trọn vẹn tình cảm cho sư phụ.

Chương 529

Oanh cầm sư là người tĩnh lặng, tâm tư nhạy cảm. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nàng ấy không còn chút máu, nhìn Tiêu Vân Chước rồi ôn hòa mở miệng: “Môn chủ có tâm sự gì sao?”

“Ta chỉ đang nghĩ, lúc nào mới đi đào sư phụ ra đây.” Tiêu Vân Chước lẩm bẩm một câu, sau đó quay đầu nhìn về phía Oanh cầm sư, khẽ cau mày: “Thân thể này của ngươi nhìn qua lại suy yếu rất nhiều...”

“Thân thể ta vốn là như vậy, môn chủ không cần quá quan tâm. Hơn nữa ta cũng may mắn gặp được môn chủ thông hiểu âm dương, tương lai nếu ta đi rồi cũng sẽ ở lại bên người môn chủ, thẳng đến khi cầm ý của môn chủ dày công tôi luyện, như vậy sứ mạng của ta mới xem như đạt thành.” Oanh cầm sư nhẹ nhàng nói.

Tiêu Vân Chước nghe vậy, trong lòng lại trống rỗng.

Nàng rất thích Oanh cầm sư, nàng cảm thấy Oanh cầm sư không giống người khác.

Người Tiêu gia cũng tốt, người Hoắc gia cũng được, bọn họ đều là vì quan hệ huyết thống mà gắn bó với nhau. Duy chỉ có Oanh cầm sư, giữa các nàng không có liên quan đến lợi ích, có thể tụ tập cùng một chỗ chỉ bởi vì một cái Môn Chủ Lệnh mà thôi.

“Ta đã nhờ Hồ Tương Tương nghe ngóng giúp ta, thương đội nhà nàng trải rộng thiên hạ, có lẽ có thể nghe ngóng được danh y có thể chữa bệnh cho ngươi. Ta cũng từng xem quẻ, quẻ tượng biểu hiện ra tuy là cửu tử nhất sinh, nhưng đã có cả đời thì chính là có đường sống.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc an ủi nàng ấy.

Oanh Như khẽ kinh ngạc nhìn nàng, sau đó cười cười.

Cả đời này của nàng long đong đến cực điểm, duy chỉ có tiếng đàn làm bạn mới không cảm thấy buồn khổ.

Sau này gặp được Tiêu Vân Chước, đi theo bên cạnh nàng, chính là muốn báo đáp ân tình Thần Ẩn Môn dạy bảo cầm kỹ.

Mấy ngày nay ở chung, nàng ấy cũng không nhịn được mà quan tâm Tiêu Vân Chước hơn. Nhất là gần đây, nàng ấy cũng biết gút mắc giữa Tiêu Vân Chước và mẫu thân ruột thịt của nàng, càng không khỏi cảm thấy đau lòng.

Nếu nàng ấy lớn thêm vài tuổi nữa, thật hận không thể chính mình là mẹ đẻ của Tiêu Vân Chước, Khương thị kia...

Ích kỷ ngoan độc, bà ta xứng sao!

"Sống chết có số, môn chủ, lời này ngài hiểu rõ hơn ta mới đúng." Oanh cầm sư lại nói một câu.

Tiêu Vân Chước há miệng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Quách Sài Nữ thấy bầu không khí này không đúng lắm, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Không phải thấy Oanh cầm sư rất tốt sao? Chỉ là mặt hơi trắng một chút, nhưng mỗi ngày còn có thể đánh đàn, hơn nữa vừa bắt đầu đàn chính là mấy canh giờ không ngừng, một người thô kệch như nàng ấy nghe được cũng có thể gào thét vài câu!

Nàng ấy cho rằng, Oanh cầm sư nhất định còn có thể sống thật lâu nữa!

Tiêu Vân Chước cùng mấy người nói dông dài một hồi, nghe Quách Sài Nữ vui vẻ sáng lạn cười rộ lên, cảm xúc lo lắng vừa mới sinh ra trong lòng cũng nhanh chóng biến mất hầu như không còn.

Hôm sau trời vừa sáng, nàng lại bắt đầu bận rộn.

Trong Độ Linh Các tích lũy quá nhiều quỷ hồn, mấy ngày nay nàng xử lý một ít nguyện vọng đơn giản của âm hồn, ví dụ như nhờ nàng truyền lời, hoặc là trong nhà không vượt qua nổi, tìm nàng vay tiền...

Nếu tiền bạc có thể đổi được công đức, Tiêu Vân Chước cũng sẽ không quá đau lòng.

Sau khi làm xong chuyện nhỏ, lại đến phiên chuyện lớn.

Chọn lựa kỹ càng ra một cái.

Con quỷ này vốn không tới Độ Linh Các, là hai ngày trước nàng luôn đi dạo ở phụ cận Quản thị gia tộc, cố tình mang về.

Trước mắt là một nam quỷ, rất bẩn.

Trên người hắn tản ra một mùi thối mục nát, trên người còn có lỗ hổng do bị côn trùng ăn. Dưới tình huống bình thường, người đã chết rồi, linh hồn ly thể, sau khi chết cũng duy trì bộ dáng này. Nhưng cũng có chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như sau khi chết ngơ ngơ ngác ngác bị vây ở trên thi thể không kịp thời đi ra, đến lúc nhẹ nhàng đi ra thì cũng không còn quá đẹp mắt nữa.

Người sống thích cái đẹp, người chết cũng thích.

Cho nên con quỷ này quá xấu, quá thối, quỷ trong phòng của Độ Linh Các đều không muốn ở cùng một chỗ với hắn, ngại bẩn thỉu.

Chương 530

Tiêu Vân Chước ngửi thấy mùi này, cũng cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng hết lần này tới lần khác, đều thành quỷ rồi, coi như ném hắn xuống sông cũng không thể rửa sạch sẽ!

Có lẽ là biết vấn đề của mình, con quỷ này đứng ở xa xa, lộ ra dáng vẻ hèn mọn lại nhu thuận.

Người này họ Bao, tên là Bao Đại Thụ.

Khi còn sống hắn là người gù, vì đặc điểm thân thể nên hắn không kiếm được mấy đồng bạc, vì vậy dựa vào đốn củi mà sống, nhà ở một thôn nhỏ cách thành không xa. Sau khi tích góp củi lửa, vì muốn bán được giá cao hơn một chút nên cũng không ngại xa, đặc biệt cõng vào trong thành, tới gần mấy nhà phú quý để bán, giá cả cũng cao hơn mấy phần.

Người như vậy, vốn không có nửa điểm quan hệ với Quản thị nhất tộc.

Nhưng Bao Đại Thụ tính tình tốt, tuy rằng thân thể có tật nhưng vận khí tốt cưới được một nàng dâu xinh đẹp. Nàng dâu là người câm, tuy rằng cũng có khiếm khuyết, nhưng tình cảm của hai phu thê rất tốt.

Chỉ tiếc sau này thê tử của hắn sinh song bào thai, khó sinh mà chết.

Bao Đại Thụ một thân một mình, gian nan nuôi lớn hai nữ nhi.

Nữ nhi của Bao Đại Thụ rất xinh đẹp, dưới sự chăm sóc và bảo vệ của Bao Đại Thụ, cũng bình an lớn lên đến mười bốn tuổi.

Đối với thiên kim nhà giàu mà nói, đẹp là dệt hoa trên gấm, đối với nữ nhi nhà nghèo mà nói... chính là nguồn gốc của tai họa.

Ba năm trước đây, Bao Đại Thụ bị bệnh, hai nữ nhi thương phụ thân, liền gánh củi đi vào trong thành buôn bán. Hai người cũng biết cần phải đi tới cửa nhỏ của nhà phú quý để bán, nhưng kiến thức nửa vời, mơ mơ hồ hồ đi tới ngoài cửa nhỏ của Quản phủ. Đại gia tộc như Quản thị sao có thể vừa ý chút củi lửa này? Nhưng hết lần này đến lần khác, quản sự của Quản gia kia nhìn thấy hai nha đầu trong veo như nước, lúc này liền nhận lấy củi.

Không chỉ nhận lấy, thậm chí còn để các nàng gánh củi vào trong.

Đi vào trong rồi thì không còn đi ra nữa.

Hai tiểu cô nương này, trở thành di nương mới của Quản thị lão gia, cũng chính là tỷ muội của Quản phu nhân, thứ mẫu của Quý phi nương nương.

Bao Đại Thụ chờ trái chờ phải không thấy nữ nhi trở về, ngược lại chờ được văn thư bán nữ làm thiếp. Văn thư kia bày ở trước mặt, đương nhiên hắn không nguyện ý chấp nhận nhưng đối phương người đông thế mạnh, cưỡng ép thành khế.

Từ đó về sau, hắn không còn nhìn thấy nữ nhi nữa.

Hắn lẻ loi hiu quạnh, chỉ có hai nữ nhi làm bạn. Những năm này cực khổ bán củi chỉ vì tích góp chút bạc hồi môn cho nữ nhi, để nữ nhi tương lai gả chồng có thể được chút mặt mũi lại an ổn.

Người như hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc leo lên quyền quý, cũng không muốn làm đại lão gia.

Nhưng nữ nhi đã thành thiếp, hắn cũng biết không thể vãn hồi, chỉ có thể hy vọng nữ nhi mệnh tốt một chút, không bị chủ mẫu làm khó xử.

Hắn nhớ thương nữ nhi, hiển nhiên, nữ nhi cũng nhớ thương hắn.

Không bao lâu, Quản thị phái người tới đưa hắn đến một cửa hàng, nói muốn để hắn làm chưởng quầy, mỗi tháng cầm hai lượng bạc, không lo ăn uống.

Hắn cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể đáp ứng.

Thứ bán trong cửa hàng là hoa.

Hoa gì hắn cũng không rõ, chỉ biết là hoa mà mấy người thanh quý dùng. Hoa đã có hoa tượng chuyên môn nuôi dưỡng, dưỡng tốt rồi thì đặt vào trong cửa hàng. Hắn không cần phải hỏi gì hết, chỉ cần phụ trách thu tiền là được.

Những gia đình thanh quý này cũng kỳ quái, một chậu hoa nho nhỏ, mặc dù đẹp thật nhưng lại đáng giá rất nhiều bạc, nhiều đến mức khiến hắn hoảng hốt.

Có đôi khi hắn sẽ hỏi vài câu, nhưng chỉ cần hắn mở miệng, người ở bên trên liền nói nếu muốn cho nữ nhi hắn sống thật tốt thì cứ thành thành thật thật làm việc, đừng có nhiều lời như vậy...

Hắn loáng thoáng cảm thấy có vấn đề...

Hắn không biết chữ, nói là chưởng quầy nhưng thật ra chỉ là đồ trang trí. Cửa hàng đặt dưới tên của hắn, nhưng ngoại trừ mỗi tháng hai lượng bạc ra thì những tiền bạc khác đều không qua tay hắn...

Hắn cảm thấy không đúng, nhưng hắn cũng không hiểu, cũng chỉ có thể lén lút ghi nhớ.

Chương 531

“Trước đây ta đốn củi, chặt bao nhiêu cũng đều phải nhớ. Nhưng cách ta tính toán khác với người khác, chính là vẽ lung tung... Những chậu hoa kia, ta cũng vẽ ra rồi, nhưng ai đưa bạc thì ta lại không biết, họ gì tên ai ta cũng không rõ, nhưng ta biết rõ số lượng tích lũy rất lớn... Có thể có hai ba mươi vạn lượng...” Bao Đại Thụ nghiêm túc nói.

“Ta không có tiền đồ gì, cũng không biết nhớ những thứ này làm gì, chỉ là muốn để cho trong lòng mình có một con số mà thôi...”

“Ta thành thành thật thật trông coi cửa hàng, cũng không làm chuyện gì có lỗi với người bên ngoài cả... Nhưng ngày đó, ta cũng như thường lệ ở đó, nhưng đột nhiên có người tới nói với ta, nói các khuê nữ của ta bị chủ mẫu đánh chết...”

“Bọn họ nói rất đơn giản, nói... các nàng làm hư tiểu thiếu gia, phạm vào kiêng kị, cho nên người không còn...”

“...”

Bao Đại Thụ không hiểu.

Gia đình giàu có gì mà kiêng kị? Mở miệng ra nói g.i.ế.c liền g.i.ế.c c.h.ế.t nữ nhi của hắn?

Lúc ấy hắn liền muốn đi đến chỗ Quản thị, muốn gặp nữ nhi một lần, muốn đòi một lời giải thích. Nhưng hắn như vậy không thể gặp được ai, tùy tiện một tên quản sự nhỏ đã đuổi hắn đi rồi.

“Trước đó lúc buộc ta ký văn thư đã cho ta một trăm lượng, nói ta mệnh tốt, sinh hai oa nhi trời sinh mang tài...”

“Sau đó ta đi nhận lại thi thể, bọn họ lại cho một trăm lượng, cũng nói ta mệnh tốt, oa nhi c.h.ế.t rồi, tiền để lại cũng đủ dưỡng lão...”

“Nhưng khuê nữ của ta đều c.h.ế.t hết, ta cần bạc làm gì? Ta chỉ

muốn biết, rốt cuộc là kiêng kị gì mà có thể muốn cả hai cái mạng của con ta! Cho nên ta liền làm ầm ĩ, cửa hàng kia ta cũng không muốn trông coi nữa. Ta liền la hét nói rằng nếu không cho ta một lời giải thích thì ta sẽ đem chuyện trong cửa hàng này nói ra ngoài... Kỳ thật ta chỉ hù dọa bọn họ, ta nào biết trong cửa hàng có chuyện gì, ta lại không hiểu... Nhưng đêm hôm đó, trên đường ta về nhà lại bị một bao tải trùm đầu rồi... chôn sống."

"..."

Bao Đại Thụ uất ức nói.

Hắn ngay cả c.h.ế.t cũng không được thoải mái. Người ngất đi, sau khi c.h.ế.t cũng ngơ ngơ ngác ngác, không biết mình đã chết, chẳng biết tại sao không từ trong t.h.i t.h.ể bay ra.

Chờ đến lúc đi ra, thì đã thối thành dạng này rồi.

Chuyện hắn chấp nhất chính là khuê nữ nhà mình, cho nên hắn mới đi phụ cận Quản thị gia tộc trông coi.

Sư tử đá canh cửa ở cổng Quản phủ cũng rất lợi hại, hắn không vào được, cả ngày bay loạn, bị Tiêu Vân Chước đụng phải.

"Ngươi là muốn báo thù hay muốn làm gì?" Sau khi Tiêu Vân Chước hiểu rõ liền hỏi hắn.

"Ta chính là muốn biết phạm vào kiêng kị gì..." Bao Đại Thụ rụt đầu rụt cổ: "Ta biết, oa nhi sinh ra trong nhà của người như ta cũng là chịu tội, hai khuê nữ của ta rất tốt, so với thiên kim tiểu thư cũng không thiếu gì... Những quản sự kia đều nói, hai người bọn họ ở chủ gia không phải chịu khổ, ngày tháng đeo vàng đeo bạc cuộc sống an nhàn, bảo ta an tâm đừng nghĩ lung tung, ta suy nghĩ... Là chuyện như vậy..."

Tiêu Vân Chước cũng hiểu.

Người này đến bây giờ cũng mơ mơ hồ hồ.

Tính tình cũng là tùy ngộ mà an, nữ nhi làm thiếp, mặc dù là bị ép,

hắn cũng biết không thể vãn hồi được, cho nên nhận mệnh.

Nữ nhi c.h.ế.t rồi, hắn cũng biết không báo được thù, cho nên không nghĩ tới điểm này...

“Nếu ta biết dạy dỗ các nàng thì tốt rồi, đều là ta không hiểu quy củ của nhà giàu sang, làm hại các nàng...” Bao Đại Thụ còn lẩm bẩm.

Tiêu Vân Chước nghe xong cảm thấy lòng người chua xót, lại cảm thấy trong cái đầu già nua này chỉ nghĩ mấy chuyện ngốc nghếch không đâu.

Vốn dĩ còn chưa tới lượt siêu độ cho hắn, nhưng thật sự người này quá thối, quỷ trong phòng đều muốn hắn đi nhanh lên một chút. Mà nàng thấy người này có chút quan hệ với Quản thị, cho nên muốn giải quyết vấn đề cho hắn trước.

Nhưng nghe hắn nói, lại cảm thấy oán hận và chấp niệm của hắn không có chỗ dùng.

Lộ ra một cảm giác bất lực vốn có của người nghèo khó.

Chương 532

Tiêu Vân Chước thật sự không chịu nổi cái mùi này của hắn, vì vậy lập tức lại hỏi: “Đồ vật mà ngươi vẽ để ở đâu rồi?”

“Trong nhà... Phía sau nhà xí đào một cái hố, đồ ta để dành đều ở bên trong...” Bao Đại Thụ ngượng ngùng cười cười.

“...” Khóe miệng Tiêu Vân Chước giật giật.

Công việc bẩn thỉu này... Ai sẽ làm đây?

Tiêu Vân Chước lập tức thu hắn vào trước, mang theo tấm bảng gỗ mà hắn gửi thân rồi tùy tiện quay về nhà một chuyến.

Trong Tiêu gia, Tiêu Văn Yến đang trốn trong phòng đọc sách, có thể không ra khỏi cửa liền không ra khỏi cửa. Tiêu Vân Chước hiếm khi quan tâm đến thăm cậu, Tiêu Văn Yến vừa thấy nàng trở về, ánh mắt đặc biệt phức tạp.

Cậu cũng muốn mở miệng đuổi người đi.

Trở về làm gì chứ? Mẫu thân nhà mình, thật quá phiền lòng...

“Ta thấy hai mắt ngươi xanh đen, mấy ngày nay hình như nghỉ ngơi không tốt...” Tiêu Vân Chước nghiêm trang mở miệng, sau đó lại tiếp tục nói: “Không sai... ấn đường của ngươi biến thành màu đen, gần đây vận khí có thể không tốt lắm, tốt nhất... lấy độc trị độc, giải trừ vận xui.”

“Đại tỷ, ngươi muốn ta làm gì thì ngươi cứ nói thẳng là được rồi, không cần phải lừa ta.” Tiêu Văn Yến nhịn không được cạn lời: “Ngươi bình thường ánh mắt nhìn ta không phải như vậy, bây giờ hai mắt tỏa sáng, vừa nhìn đã biết là không có chiêu gì tốt rồi. Ta đang suy nghĩ... ta cũng không làm chuyện xấu gì mà...”

Trên mặt Tiêu Vân Chước hiện lên mấy phần chột dạ.

Trên mặt nàng rõ ràng như vậy sao?

Tiêu Văn Yến đã hiểu chuyện như vậy, bảo nàng mở miệng như thế nào cho phải? Nàng vẫn khá hoài niệm hùng hài tử trước kia, lúc đùa giỡn còn có thể lẽ thẳng khí hùng hơn một chút.

“Ta nhận công việc, muốn đi ra thôn xóm ngoài thành lấy một món đồ.” Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút: “Được rồi, thân thể của ngươi vẫn chưa thể cử động được, lát nữa ta vẫn nên đi tìm Lục biểu thúc đại nhân là được rồi.”

Tiêu Văn Yến sửng sốt: “Đại tỷ, ngươi lại muốn làm vụ án à?”

“Ừm.” Tiêu Vân Chước gật đầu.

“Ta đi!” Tiêu Văn Yến không hề do dự: “Ngươi cứ nói thẳng cũng được mà, nói thẳng rồi thì ta sẽ không cự tuyệt. Ngươi chờ một chút, ta thu dọn xong rồi đi cùng với ngươi! Ta thật sự đợi trong nhà quá đủ rồi, ngươi không biết đâu, mẫu thân ngày nào cũng lải nhải, ngày nào cũng nói ta là sói mắt trắng, ta đã nôn ói cả mười bảy mười tám lần rồi, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì ta không còn sống được lâu đâu.”

Cậu lập tức lấy lại tinh thần.

“Mẫu thân nói gì về ta thế?” Tiêu Vân Chước cười híp mắt nhìn cậu.

“Còn có thể nói thế nào? Đơn giản là những lời kia thôi... Những lời này nói người bên ngoài thì không chọc người, duy chỉ có người thân nhất mới cảm thấy khó chịu.” Tiêu Văn Yến nói xong, lại dừng bước nhìn nàng: “Đại tỷ, mệnh của ngươi thật sự quá khổ.”

Khóe miệng Tiêu Vân Chước giật giật.

Đệ đệ của nàng có bệnh.

Mới có mấy ngày mà đã bị Khương thị kích thích thành ra thế này rồi sao? Bản lĩnh của mẫu thân ruột thịt của nàng quả thật là

không tệ.

“Nếu con người muốn sống một cách tự tại thì không thể tự chuốc khổ, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của ngươi đi, cứ tiếp tục như vậy thì thân thể này của ngươi đã bị chà đạp hư rồi.” Tiêu Vân Chước nói.

“Vậy ta có thể làm sao? Bà ấy là mẫu thân của chúng ta, vừa không thể hung, lại không thể mắng, cho dù bây giờ ta trốn đi thì cũng chỉ tránh được nhất thời, trốn không được cả đời.” Tiêu Văn Yến phiền muộn nói.

“Hôm nay ta mang người ra ngoài, lúc trở về... tặng mẫu thân một món quà lớn.” Tiêu Vân Chước đột nhiên nghiêm túc nói một câu.

Tiêu Văn Yến mơ mơ hồ hồ, không hiểu rõ lắm.

Trong lúc Tiêu Văn Yến thu dọn đồ đạc, Tiêu Vân Chước cũng gọi người đưa tin cho Lục biểu thúc. Rất nhanh, hai đội ngũ đã tập hợp ở cổng thành. Khiến Tiêu Vân Chước kinh ngạc chính là Lục biểu thúc lại đích thân đến đây, rất hiển nhiên, đối với lời nói của nàng, biểu thúc bây giờ vô cùng coi trọng.

Hoắc Tuân không biết Tiêu Vân Chước muốn làm gì, chỉ dẫn theo hai thủ hạ tâm phúc cưỡi ngựa đi theo.

Tiêu Văn Yến và Tiêu Vân Chước cùng ngồi xe ngựa.

Chương 533

Rất nhanh, đến một chỗ ngoài thành, Tiêu Vân Chước mời Lục biểu thúc đại nhân đi đào đất.

Tâm phúc mà biểu thúc mang theo rất khỏe mạnh, không bao lâu đã móc ra một bộ hài cốt...

Trước đó vài ngày chính qua hè, thời tiết nóng nực, thi thể đặt ở trong đất rất nhanh sẽ bị hư thối. Thời gian Bao Đại Thụ tử vong đến bây giờ cũng đã mấy tháng, cho nên hiện tại thịt cũng bị ăn sạch, còn tốt, không có thối như hồn phách của hắn.

Nàng tìm được chính xác vị trí thi thể, Tiêu Văn Yến có chút giật mình, nhưng Hoắc Tuân đã có thể vô cùng trấn định.

“Xương cốt người này khác thường, thân phận không khó xác nhận.” Hoắc Tuân nhìn bộ hài cốt kia, thậm chí còn có thể bình tĩnh nói.

“Người này tên là Bao Đại Thụ, nữ nhi bị ép làm thiếp thất của Quản lão gia...” Tiêu Vân Chước mở miệng nói.

“Bị ép? Quản gia làm việc sẽ không lưu lại nhược điểm, nếu có văn thư nạp thiếp thì khó mà nói là bị ép...” Hoắc Tuân nhíu mày, cũng có chút khó xử: “Cho dù là thi thể này... Mặc dù bị bao tải trùm lại nhưng người cũng đã biến thành xương cốt, mặc dù ngươi biết hung phạm nhưng nếu muốn tìm được chứng cứ giải oan cho hắn, cũng không dễ dàng...”

Thời gian tử vong tuy không phải quá dài, nhưng thi thể mới qua mùa hạ, đã sạch sẽ.

Lúc thu thập thi cốt, Hoắc Tuân cũng nhìn kỹ một chút. Trên đầu lâu không có vết thương nào khác thường, có thể thấy được hoặc là chôn sống hít thở không thông mà chết, hoặc là chết ngoài ý muốn, sau khi chết bị nhét vào bao tải xử lý...

Tóm lại, thi thể như vậy, muốn tìm được hung thủ thật sự, khó a!

Nếu phát hiện sớm thì có lẽ có thể xác nhận nguyên nhân cái chết từ trên thi thể.

“Mấy đạo lý này cháu đều hiểu cả.” Tiêu Vân Chước sao lại không rõ điều này.

Số thi thể mà nàng đã từng thấy cũng không ít, rất nhiều người đều chết lặng lẽ không một tiếng động. Muốn giải oan cho đối phương, căn bản không tìm thấy chứng cứ, cho nên chỉ có thể để cho quỷ hồn tự mình đi báo thù, sau đó lại để cho người xấu tự mình thừa nhận. Nhưng cũng không phải tất cả người xấu đều có thể dựa theo ý nghĩ của nàng mà ra.

Mà lão gia phu nhân của Quản gia càng không thể nào vì một Bao Đại Thụ mà tâm thần bất an được.

“Người này chết rất đáng thương, cháu cố ý tìm ngài đến đây không phải vì nguyên nhân cái chết của hắn, mà là vì chuyện khác... Chẳng qua thi cốt này cũng không cần phải đưa vào nha môn, lát nữa cháu sẽ mang về nhà, tìm một ngày thích hợp rồi một lần nữa hạ táng. Lúc trước cháu có mua một mảnh đất, phong thủy không tệ, còn lưu lại rất nhiều vị trí.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói, sau đó cho người bỏ thi cốt vào trong hộp lớn đã chuẩn bị sẵn của nàng.

“...” Tiêu Văn Yến nhìn trong xe ngựa có thêm một “người”, bắt đầu có chút bất an.

Cậu còn cầm quyển sổ nhỏ ghi chép lại cuộc sống hàng ngày của đại tỷ...

Hiện tại, sắp viết không được nữa rồi.

Cậu không thể nói cho người khác biết, đại tỷ của cậu có sở thích thu thập thi thể!

Bao Đại Thụ chết cách nhà không xa, sau khi đến vị trí, Tiêu Vân Chước lại chỉ vào một vị trí phía sau hầm cầu, mời Lục biểu thúc

đại nhân đi đào...

Hoắc Tuân nhìn mảnh đất đó, mặt nhăn nhó.

Đám tâm phúc cũng đều có chút kháng cự nhìn ông ấy, Tiêu Văn Yến rụt đầu không dám lên tiếng, sợ đại tỷ đột nhiên phát hiện sự tồn tại của mình rồi bắt cậu đi xuống làm việc... Quá thối!

Cũng may người nha môn vẫn là rất đáng tin, kiên trì động thủ, không đến phiên một hài tử như Tiêu Văn Yến ra mặt.

Hoắc Tuân thì đi vào trong nhà của Bao Đại Thụ nhìn lướt qua.

Vừa nhìn đã khiến ông ấy phát hiện chỗ kỳ quái.

Chỗ ở của tiều phu này gần núi rừng, thuận tiện đốn củi, hoàn cảnh ở lại cũng rất đơn giản... Nhưng trong phòng này đồ vật lung tung ngổn ngang ném đầy đất, rõ ràng là đã bị người lục soát qua một lần…

Ông ấy cũng cảm thấy Tiêu Vân Chước sẽ không tìm ông ấy vì một chuyện nhỏ, chỉ là tiều phu nho nhỏ này có thể gây ra chuyện lớn gì?

“Đại nhân, đào được rồi!” Rất nhanh, hai tâm phúc đã lên tiếng.

Chương 534

Tiêu Văn Yến nhìn hai vị đại thúc quan sai kia, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đào ra được, nếu còn đào không ra thì cậu cũng ngại đứng ngốc ở bên cạnh...

Hoắc Tuân nghe tiếng chạy đến, nhìn thấy hai người kia chuyển đồ từ dưới đất ra, trên cái rương này còn dính rất nhiều thứ dơ bẩn, mà cái rương cũng không hề nhỏ.

“Mở ra nhìn xem.” Hoắc Tuân nói thẳng.

Vẻ mặt hai quan sai cũng một lời khó nói hết, nhưng bọn họ có thể khẳng định, làm xong việc này, sau khi trở về tiền thưởng không thể thiếu.

Hai người đồng thời nín thở, lập tức động thủ.

Cũng may, đập vào mi mắt cũng không phải là một ít thứ ghê tởm đến cực điểm mà là một ít giấy vụn vặt lẻ tẻ.

“Giấy trắng giá đắt, ta cũng không nỡ mua, nhưng bên trong cửa hàng có một ít, thỉnh thoảng ta rút ra một tờ, cũng không nhiều, bọn tiểu nhị cũng nhìn không ra...” Lúc này, Bao Đại Thụ cũng xuất hiện, trôi dạt ở cách đó không xa, xoa xoa tay nói.

Hắn cầm giấy nhưng lại không dám trộm bút, mỗi lần đều là sau khi về nhà, dùng than vẽ ra một chút.

Hắn tuy rằng không đọc qua sách, nhưng lại rất biết đếm. Trước kia mỗi ngày chặt bao nhiêu củi, bán bao nhiêu đồng tiền, hắn đều có thể đếm được rõ ràng ràng.

Hoắc Tuân bước lên, mở những tờ giấy kia ra xem.

Những thứ được vẽ trên đó, ông ấy hoàn toàn không nhận ra, cứ

nhét đầy một cái rương như vậy.

Tiêu Vân Chước cũng đi tới: “Khi còn sống Bao Đại Thụ đã kiếm được một cửa hàng. Chẳng qua cửa hàng kia nhìn như là của hắn, thực tế mỗi tháng hắn chỉ lấy tiền công, việc buôn bán trong cửa hàng hắn cũng không rõ ràng lắm, cũng không cho hắn quản nhiều. Những thứ này chính là sổ sách mà hắn ghi nhớ.”

“Sổ sách?” Trong lòng Hoắc Tuân giật mình: “Ý của ngươi là, Quản thị mượn tay Bao Đại Thụ, vơ vét của cải?”

“Ừm.” Tiêu Vân Chước gật đầu.

“Nhưng chúng ta không biết những chữ này...” Hoắc Tuân lập tức nói.

“Trước tiên chuyển đồ vật về đã, cháu lại nghĩ cách dịch nghĩa của mấy chữ này.”

Tiêu Vân Chước cũng có chút bất đắc dĩ, xem ra một lát nữa nàng không thể trốn được mùi xác thối trên người Bao Đại Thụ kia rồi.

Sắc mặt Hoắc Tuân có chút ngưng trọng, ông ấy nghe nói mấy ngày trước Tiêu Vân Chước chịu nhục trong bữa tiệc ở phủ Trưởng công chúa, lúc ấy có Quản gia phu nhân ở đó.

Gần đây Quản thị cũng làm không ít chuyện, không chỉ làm khó Tiêu Vân Chước trong yến hội, thậm chí sau lưng còn uy hiếp ông ấy ở nha môn.

Bên Hình bộ, bọn họ cũng nhúng tay vào, mấy lần yêu cầu bắt Tiêu Vân Chước đi nghiêm hình tra khảo vụ án Tần nữ, nhưng đều bị ông ấy tìm cách đè xuống.

Hơn nữa sớm đã thông khí với bệ hạ, Quản thị lúc này mới không thực hiện được ý đồ.

Bằng không cho dù Tiêu Vân Chước vô tội, cũng phải đi tới lao ngục của nha môn một lần, chịu chút hình phạt khuất nhục.

Cho nên Hoắc Tuân cũng không có ấn tượng gì tốt với Quản thị, nhìn mục đích thẳng thắn của Tiêu Vân Chước, ông ấy cũng không ngăn cản.

Hoắc Tuân lập tức sai người chuyển đồ lên xe ngựa.

Tiêu Vân Chước hiện giờ có năng lực thông thiên, bệ hạ cũng đặc biệt chú ý tới nàng. Nếu nàng thật sự nghĩ ra trật tự ý nghĩa của mấy chữ loạn thất bát tao này, nhìn có chút chân thật, vậy nhất định ông ấy sẽ truyền đến chỗ bệ hạ.

Trên xe ngựa, Tiêu Vân Chước đã bắt đầu nhìn lại.

“Lấy giấy bút của ngươi ra, lời nói của ta, nhớ cho kỹ.” Đúng lúc bên cạnh có một thư lại nhỏ, không dùng thì phí.

Tiêu Văn Yến ấp úng gật đầu: “Đại tỷ, ngươi có cảm thấy... quanh đây có mùi thối hay không? Ta không phải là nói cái rương này, cái rương này thối thật, nhưng cái mùi thối kia càng thêm buồn hôn hơn một chút, giống như là... thịt hư thối vậy... Chẳng qua cũng không phải quá rõ ràng, chỉ là lúc có lúc không…”

Chương 535

Tiêu Vân Chước nhìn Bao Đại Thụ ngồi bên cạnh Tiêu Văn Yến, mím môi một cái.

Người sống bình thường không ngửi thấy mùi quỷ hồn, nhưng mùi Bao Đại Thụ quá nặng, lại ngồi gần Tiêu Văn Yến, khó tránh khỏi sẽ có một chút mùi xông ra.

Tiêu Vân Chước không trả lời Tiêu Văn Yến mà nghiêm túc mở ra từng tấm giấy viết chữ như gà bới ra.

“Đây là hoa cúc, ta hỏi thì tên Kim Mãn Đường gì đó, là bị một đại quản sự mua đi, không biết là quản sự nhà nào, nhìn rất khí phái, lúc ấy thanh toán một ngàn lượng bạc. Kim Mãn Đường bán rất chạy, vị khách nhân kia mua hơn mười chậu...”

“Hoa này không đắt, hoa mẫu đơn mới đáng tiền. Có một chậu hoa mẫu đơn giá trị ba vạn lượng, cái này, là tháng năm năm ngoái...”

“Sau khi bán được mẫu đơn không bao lâu thì lại bán được mấy chậu hoa lan, bọn họ nói hoa lan là hoa quân tử gì đó, nhưng hiếm có, rẻ nhất là ba trăm lượng, đắt cũng có, đắt nhất là tám ngàn lượng! Ta cũng chưa từng thấy nhiều bạc như vậy...”

“Tháng đông năm ngoái, còn bán hoa mai, sửa sang lại nhìn rất đẹp mắt, nhưng ta cảm thấy không có hương hoa mai trong núi, thế mà vẫn có người mua. Khách nhân lúc mua rất vui vẻ, bọn họ cũng không mặc cả, nói bao nhiêu bạc liền trả bao nhiêu bạc, ngân phiếu kia giống như giấy vệ sinh trong hầm cầu vậy, ném xuống đất cũng không đau lòng... Chẳng qua nhà vệ sinh nhà phú quý cũng không tầm thường, không thối như nhà ta, mùi trong đó cũng rất thơm...”

“...”

Bao Đại Thụ nói nhảm nhiều, nhưng đồ vật mình vẽ ra thì lại nhớ rất rõ ràng.

Tiêu Vân Chước thuật lại từng câu từng chữ theo lời hắn nói.

Tiêu Văn Yến càng viết càng cảm thấy không biết nói gì: “Đại tỷ, ngươi thật sự xác định trên tờ giấy này viết là ý tứ như vậy sao? Hoa này ta có thể nhận ra, vẽ hẳn là mẫu đơn, nhưng giá bán ba vạn lượng!? Điều này sao có thể chứ!”

“Trong kinh mặc dù có một số người thích đấu hoa, bọn họ quả thật cũng sẽ nâng giá một ít hoa cực phẩm, nhưng phàm là xuất ra cực phẩm thì tất nhiên toàn thành đều biết, hơn nữa cuối cùng mặc dù không phải rơi vào trong tay hoàng gia thì cũng là nhà quyền quý, giá cả cũng không đạt tới độ cao này...” Tiêu Văn Yến đều chấn kinh.

Thợ hoa nổi tiếng nhất trong kinh cũng chỉ có mấy người, hàng năm bồi dưỡng ra những loại mới được đặt ở cửa hàng bán hoa nào, bán bao nhiêu bạc, căn bản cũng không phải là bí mật.

Hoa mẫu đơn giá ba vạn lượng... nhiều tiền như vậy, không có khả năng một chút tiếng vang cũng không nghe thấy.

“Cho nên ngươi cảm thấy, ba vạn lượng này mua hoa mẫu đơn, hay là thứ khác?” Tiêu Vân Chước nhìn ghi chép của cái rương này, nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Chữ Bao Đại Thụ rất lớn, cho nên ghi lại rất nhiều thứ.

Nhưng nếu những vật này cộng lại, cũng không phải là hai ba mươi vạn lượng như Bao Đại Thụ đã nói...

Trong lòng Tiêu Văn Yến cũng mơ hồ có chút suy đoán, cậu có chút bối rối hỏi: “Đây là nhận hối lộ sao? Quản thị sao? Dưới chân thiên tử, bọn họ làm sao dám? Đại tỷ, ta cảm thấy... ngươi tuyệt đối đừng truyền lung tung, không phải là ta nhát gan mà là cảm thấy việc này không phải chuyện nhỏ, phụ thân và đại ca đều không ở nhà, lỡ như ngươi xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Chúng ta chỉ thành thật ghi chép lại những thứ có ở đây, những thứ khác không cần quản nhiều.” Tiêu Vân Chước cực kỳ bình

tĩnh: “Ta là đang nhằm vào Quản gia sao? Không phải, ta chỉ giúp người chết sửa sang lại di vật mà thôi, căng thẳng cái gì?”

Lời này, Tiêu Văn Yến là một chữ cũng không tin.

Nàng ngay cả hầm cầu cũng muốn đào, rõ ràng chính là hướng về phía Quản thị!

Nhưng Tiêu Văn Yến cũng biết bản lĩnh của mình, muốn ngăn cản đại tỷ? Cậu còn non lắm...

“Tiếp tục ghi nhớ!” Thanh âm lạnh như băng của Tiêu Vân Chước truyền đến.

Chương 536

Tiêu Văn Yến thành thành thật thật, mỗi lần viết xuống một cái, bàn tay nhỏ bé kia đều có chút nhịn không được mà run lên.

Cái gì mà hoa sơn trà bán một vạn hai ngàn lượng? Cái gì mà cây giống Hải Đường vạn dặm mới tìm được một cây, chào giá mấy ngàn lượng? Bán chính là hoa sao? Cậu cảm thấy bán chỉ sợ là chậu hoa kia, mà chậu hoa kia khẳng định cũng không phải chậu bình thường, là chậu Tụ Bảo...

Tuy Bao Đại Thụ là một người thành thật bình thường, nhưng người thành thật cũng không phải là không có chỗ tốt.

Mỗi ngày hắn sống trong cửa hàng đều trôi qua bình thường, nhàm chán lại chẳng có gì thú vị, cho nên hắn càng có thể nhớ kỹ những thứ nhìn thấy.

“À đúng rồi, có đôi khi đưa tới không phải bạc, là dùng vật đổi hoa. Ta cũng không nghĩ ra, một hạt châu thật lớn cất trong một cái hộp gấm lại đổi một vạc thủy tiên... Đại sư, củ sen mà nhà giàu ăn có phải không giống người nghèo chúng ta hay không?” Bao Đại Thụ cảm thấy mỗi một cuộc giao dịch mình từng thấy đều không giống bình thường.

Cũng chính bởi vì không giống bình thường, cho nên hắn làm sao cũng không quên được.

Tiêu Vân Chước im lặng một lúc, cũng không biết phải giải thích thế nào với người thành thật này.

“Cửa hàng không có người bình thường nào vào mua đồ sao?” Tiêu Vân Chước đột nhiên hỏi.

“???” Tiêu Văn Yến sửng sốt một chút.

“Có, có.” Bao Đại Thụ vội vàng gật đầu: “Cũng có một số người vào trong cửa hàng hỏi giá, ví dụ như chậu mẫu đơn kia, lúc khách

nhân hỏi thì tiểu nhị nói mẫu đơn tám mươi lượng, khách nhân kia vừa nghe liền sợ chạy, nói “Sao lại đắt như vậy!”... Sau đó tiểu nhị nói với ta, khách nhân kia là người ngoài nghề, không hiểu, cho nên tùy ý nói cái giá hù người ta là được...”

“Cửa hàng kia không lớn, nằm ở vị trí cũng không dễ thấy. Lúc ta ra cửa, thỉnh thoảng gặp được những khách nhân kia, khách nhân cũng chỉ trỏ, nói ta mở hắc điếm, cho nên người phụ cận đều không đi chỗ ta mua đồ...”

“Nhưng có một số người tám mươi lượng ngại đắt, có một số người lại ba vạn lượng không mặc cả, thế đạo này... quả thực là điên rồi...”

“Ta chặt củi là gỗ, mà đám hoa cỏ kia chẳng phải cũng là gỗ sao? Ta chặt một ngày củi lửa cũng chỉ kiếm được ba mươi năm mươi văn, ngay cả rễ của mấy cây hoa kia cũng không bằng...”

“...”

Đầu Bao Đại Thụ đã sớm rối loạn.

Hoa đáng tiền, củi không đáng tiền, nhưng rõ ràng người không thể rời khỏi củi, củi quan trọng hơn!

Đừng nói là củi, cho dù là mạng người cũng không đáng tiền.

Hai khuê nữ của hắn, sinh tử cộng lại là hai trăm lượng, truyền đi, rất nhiều người đều nói đáng giá. Bọn họ nói nha đầu kia nếu bán cho Nhân Nha Tử, bộ dáng xinh đẹp khả năng cũng chỉ một hai chục lượng mà thôi, hắn có thể được nhiều như vậy, vận khí thật tốt...

Hắn không hiểu.

Hắn sống cả đời này, chưa từng tính toán qua tiền như vậy, cho nên hắn có đôi khi nghĩ, chẳng lẽ các quý nhân dùng tiền khác với bọn họ sao?

Tuy rằng thịt trên người Bao Đại Thụ đã nát rất nhiều nhưng trên

bàn tay thô ráp vẫn có thể nhìn ra vết chai, có lẽ còn có rất nhiều vết nứt, đó là dấu vết do năm tháng và nghèo khổ lưu lại.

Trên khuôn mặt già nua xấu xí của hắn nhìn không ra quá nhiều cảm xúc bi thương, càng nhiều hơn chính là mê mang cùng khó hiểu đối với thế sự.

Giấy trong rương nhiều nhưng lại không xếp cẩn thận, trên đường trở về, hai tỷ đệ đã sắp xếp xong thứ này.

Vừa xuống xe, toàn bộ đồ vật đều giao lại hết cho Hoắc Tuân.

Hoắc Tuân mở ra xem, nhưng vừa nhìn, biểu cảm trên mặt cũng suýt chút nữa không giữ nổi. Ông ấy cũng giống như Tiêu Văn Yến, rất nhanh đã hiểu ra, thứ đồ chơi này căn bản không phải là tiền bán hoa gì cả...

Thứ này có chút phỏng tay...

“Thứ này... Ta và ngươi đều không tiện giữ, ta sẽ lén đưa nó cho Lưu ngự sử, người này thanh chính liêm minh. Nếu có được tin tức, chắc chắn sẽ tra xét rõ ràng...” Hoắc Tuân lập tức đem những thứ Tiêu Văn Yến đã chép xong nhét vào trong ngực.

Chương 537

Phụ thân ruột thịt của Quý phi nương nương bây giờ đã lớn tuổi, không quản việc gì, ngày thường tiêu sái tự tại, sống phóng túng.

Sau khi bệ hạ đăng cơ sủng ái Quý phi nhất, cho nên đối với Quản thị cũng rất có chiếu cố. Các huynh đệ của Quý phi đều được ban cho chức quan không tệ, cũng không phải chức vị cực kỳ quan trọng, nhưng địa vị cũng không tính là thấp.

Chức quan của huynh đệ Quản thị thuộc Công bộ, nhưng bệ hạ cũng biết bọn họ không có năng lực gì, đương nhiên sẽ không giao việc xây dựng thủy mộc thổ đặc biệt trọng đại cho bọn họ làm. Những chuyện bọn họ phụ trách phần lớn là những công việc lớn nhỏ như xây dựng lâm viên hoàng gia, phía dưới có quan viên lớn nhỏ theo đuổi, không cần bao nhiêu năng lực.

Bệ hạ người này, cũng là nhân, là minh, nhưng cũng có chút khuyết điểm, đó chính là bao che khuyết điểm.

Người một nhà trong mắt bệ hạ luôn luôn được ưu đãi, ví dụ như Ngự Thư Lang trước đó...

Thị thư và thị giảng ở trong Hàn Lâm Viện đều có thể tận chức, nhưng ông ta vì cất nhắc Ân Nguyên Phu mới đặc biệt thu xếp chức Ngự Thư Lang, muốn để người mà ông ta coi trọng không giống người thường mới tính là hài lòng.

Nếu như Quản thị chỉ lấy chút bạc...

Cho dù truyền đến chỗ bệ hạ, cũng chưa chắc sẽ bị trừng phạt nặng.

Chỉ là những lời này Hoắc Tuân không tiện nói rõ với Tiêu Vân Chước. Tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, không hiểu quân tâm khó dò, hơn nữa năng lực của nha đầu này đặc biệt, tương lai chỉ sợ còn phải giao tiếp với bệ hạ. Nếu nói trước khuyết điểm của bệ hạ, lỡ như bị tiểu nha đầu này ghi hận, ảnh hưởng cũng không tốt.

Hoắc Tuân mang theo đồ vật rời đi.

Mà lúc này Tiêu Văn Yến mới nhớ ra trong xe ngựa còn có một bộ hài cốt.

“Đại tỷ! Lục biểu thúc không mang người chết đi! Chúng ta thật sự phải mang xương cốt về nhà sao, cái này cái này... Cái này... Ta cảm thấy... có hơi đáng sợ...” Tiêu Văn Yến vừa rồi bị tiền bạc trùng kích nên mới không nhớ ra.

Nhưng bây giờ đột nhiên vắng vẻ, khúc xương kia liền đặc biệt chướng mắt.

“Người đều đã chết rồi, linh hồn đã rời khỏi thân thể, bộ xương này cũng giống như những vật bình thường thôi, không có gì đặc biệt hết. Chỉ cần ngươi không làm chuyện vũ nhục thi thể thì có gì phải sợ?” Tiêu Vân không hiểu: “Ngươi cần phải thêm can đảm, độ tuổi này cũng không còn nhỏ nữa, sao có thể sợ hãi rụt rè mãi được. Lát nữa về đến nhà, ngươi vác bộ xương vào, sau đó ta và ngươi cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ thứ này, lúc dọn dẹp còn tiện thể học được cấu tạo của cơ thể người, điều này không tốt sao?”

“Vì sao ta phải học xương cốt!? “Tiêu Văn Yến chấn kinh.

Tiêu Vân Chước càng khiếp sợ: “Không cần học sao? Nếu ngươi muốn học võ thì phải học cách tự bảo vệ bản thân và đả thương người khác, vậy ưu tiên hàng đầu là phải hiểu trên người mình có thứ gì? Lúc còn bé ta đã học như vậy đấy.”

“...” Tiêu Văn Yến ngơ ngác nhìn nàng.

Cậu muốn nói, nhà bọn họ... không phải dạy võ như vậy!

Trong nhà tự có một bộ thương pháp lợi hại, sau đó lại luyện tập chút kiến thức cơ bản, sẽ không quá kém...

“Đại tỷ, ngươi thật sự không phải đang nói đùa với ta sao?” Tiêu Văn Yến lại nhịn không được hỏi thêm một câu: “Hoặc là, ngươi đang hù dọa ta?”

“Ta rất nghiêm túc!” Tiêu Vân Chước rất kiên định nhấn mạnh: “Sư phụ ta nói, thân thể con người thập phần kỳ diệu. Ta là nữ tử, nếu không tập võ, khí lực sẽ yếu hơn nam tử một chút. Nhưng võ học không phải công phu ngày một ngày hai, phải không ngừng nóng lạnh kiên trì, cho nên khi còn bé rất khó thấy hiệu quả. Muốn từ nhỏ đã học được cách bảo vệ mình, cũng chỉ có thể dùng sự khéo léo...”

“Bao Đại Thụ là một người thành thật, hắn không ngại ngươi sờ xương cốt của hắn, ngươi nên cảm ơn hắn cho tốt mới phải. Chờ hắn hạ táng rồi, tốt nhất ngươi nên dập đầu với hắn một cái, đây cũng coi như là một sư phụ dạy võ cho ngươi...” Tiêu Vân Chước lại bồi thêm một câu.

Chương 538

Bao Đại Thụ không chỉ không ngại, thậm chí còn rất cao hứng, cảm thấy mình rất hữu dụng.

Người này nghèo đến mức không có một chút ý nghĩ nào, giống như là tảng đá đến nhân gian góp cho đủ số, tròn dẹp mặc người chà xát.

Chỗ chôn cất trước đó của hắn vị trí không tốt lắm, lại là đột tử, bản thân lại càng không có phúc khí gì, cho nên Tiêu Vân Chước mới nghĩ để xương cốt này ở đây, không cần phải chôn cất quá vội vàng, trừ bớt đi xui xẻo thì có lẽ vận khí kiếp sau sẽ được tốt hơn một chút.

Tiêu Văn Yến đã triệt để hết chỗ nói rồi, muốn cự tuyệt, lại không dám.

Đến nhà, cậu nhìn bộ xương kia, do dự một hồi lâu mới kiên trì vác đồ về nhà.

Vừa vào cửa, Tiêu Vân Chước lại nói: "Ngươi bái sư phụ dạy võ có phải nên nói một tiếng với mẫu thân không? Mang theo sư phụ dạy võ đi gặp mẫu thân một chút, đây là lễ phép, đúng không?"

"!???" Tiêu Văn Yến khiếp sợ nhìn nàng: "Đại tỷ... Ngươi bảo ta... Cầm thứ này đi... Đi, đi hù dọa nương?"

"Nói cái gì mà hù dọa hả? Là bái kiến đương gia chủ mẫu." Tiêu Vân Chước nghiêm trang nói: "Hắn là người ngoài, đến nhà chúng ta làm khách không thể không gặp chủ mẫu, chuyện này không lễ phép. Đương nhiên, tổ mẫu lớn tuổi, ngay cả thân thích cũng ít đi lại, không cần đặc biệt gặp lão nhân gia..."

Tiêu Văn Yến nuốt khan một chút, cảm thấy đại tỷ thật không tốt lành gì.

Mẫu thân có đôi khi rất mảnh mai...

“Xác định không...” Tiêu Văn Yến thật sự có chút sợ hãi.

Cậu tự nhiên có một sự e ngại đối với mẫu thân, đương nhiên, bây giờ nhiều hơn chính là bài xích.

Mà Tiêu Vân Chước lại vô cùng thản nhiên nói đạo lý với cậu: “Ta nghe sư phụ nói qua, làm con cái mà muốn phụ mẫu an tâm thì phải tùy thời báo cho phụ mẫu biết những gì mình đã làm...”

“Ý đại tỷ ngươi là “ra tất cáo trở lại tất mặt” phải không?” Biểu cảm trên mặt Tiêu Văn Yến đã nứt ra, chuyện đại tỷ muốn làm cũng không khác gì với mục đích này, nhưng cũng không phải ý tứ như vậy a!

“Không sai.” Tiêu Vân Chước vô cùng nghiêm túc.

Bất tri bất giác, đã đến trong viện của lão thái thái.

Mấy ngày nay, vì để tránh cho Khương thị làm ầm ĩ, lão thái thái trực tiếp bảo nàng chuyển tới đây. Hôm nay đã muộn, Khương thị vừa mới hầu hạ lão thái thái cơm nước xong, mới được nghỉ ngơi một lát.

Trên mặt có thêm rất nhiều vẻ mỏi mệt.

Chờ một lúc nữa, lão thái thái còn muốn đi xem kịch, còn bà ta phải ở lại trong phòng đọc kinh thư trước đó. Mà lão thái thái đáng chết còn sẽ kiểm tra bà ta, một khi trúc trắc không thuần thục thì lão thái thái sẽ nói bà ta không thành tâm phù hộ trưởng bối và phu quân, quả thực phiền chết người!

Lúc Khương thị đang bực bội, liền nhìn thấy hai tỷ đệ Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước đứng thẳng tắp, vẫn dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió khiến người ta chán ghét. Tiêu Văn Yến thì lén lút đi theo phía sau nàng, lưng đeo một cái bao lớn, cũng không biết là muốn làm cái gì!

Khương thị vẫn luôn không nhìn thấy Tiêu Vân Chước, lúc này nhìn thấy nàng, càng là tức giận không chỗ phát tiết: “Thân là vãn bối, nhìn thấy trưởng bối không biết lăn lại đây hành lễ!?”

Tiêu Văn Yến vừa nghe thấy âm thanh này, trong lòng liền lộp bộp một cái, lập tức căng thẳng.

Ánh mắt Khương thị sắc bén, bà ta không giày vò được lão thái thái, còn giày vò không được hai hài tử sao?!

Hai người cùng đi tới.

Tiêu Vân Chước nhìn bà ta: “Khí sắc mẫu thân thật tốt, nhìn qua bệnh điên này có chút chuyển biến tốt đẹp rồi. Chỉ tiếc bệnh này có phân chia nặng nhẹ, không cách nào khỏi hẳn, nữ nhi cũng bất lực.”

Khương thị tức giận: “Ngươi là đồ sao chổi, cả ngày nói hươu nói vượn, ta nghe nói gần đây ngươi không ở nhà mà cứ chạy ra bên ngoài? Ngươi nhìn khuê nữ nào trong kinh thành mà không biết liêm sỉ như ngươi không?”

Trước kia bà ta còn có thể bưng lấy uy nghiêm của chủ mẫu, nhưng bị mài mòn mấy ngày, bây giờ tính khí ngược lại càng lớn, vừa ra khỏi miệng, liền cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 539

Ánh mắt Tiêu Văn Yến cũng tối sầm lại.

Mẫu thân cười dịu dàng trong trí nhớ của cậu hình như càng lúc càng mờ nhạt rồi.

“Mẫu thân... Con và đại tỷ... chính là đặc biệt đến đây để gặp ngài...” Tiêu Văn Yến đi bước nhỏ về phía trước, muốn ngăn Tiêu Vân Chước ở phía sau.

Cậu cảm thấy mẫu thân mắng mình thì được, nhưng mắng đại tỷ lại không được, dù sao mẫu thân chưa từng nuôi dưỡng nàng.

Nhưng mà nhìn thấy động tác che chở này của Tiêu Văn Yến, Khương thị càng thêm tức giận, nhịn không được nhớ tới năm đó nhị nhi tử lén lút che chở nha đầu chết tiệt này!

Việt nhi của bà ta vẫn luôn rất ngoan ngoãn nghe lời, nhưng hết lần này tới lần khác lại vì nha đầu này mà chống đối bà ta, vì nha đầu này mà lén lút chạy ra ngoài viện tử của lão thái thái!

Khương thị càng nghĩ càng giận, dường như muốn phát tiết tất cả phẫn nộ trong mấy ngày nay.

Bà ta giơ tay lên, một cái tát hướng về phía Tiêu Văn Yến quất tới.

“Bốp” một tiếng thanh thúy, Tiêu Văn Yến bị đánh ngây ngẩn cả người.

Tiêu Vân nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu, cũng cảm thấy người này nhất định phải học võ công. Nếu như cậu biết chút võ thì không đến mức không tránh thoát được... Mẫu thân thì sao chứ?

Sư phụ đã nói, người sống, là phải sống cho mình!

“Đôi tay này của mẫu thân, dứt khoát mà lại lưu loát, không tập võ thì thật đáng tiếc.” Tiêu Vân Chước nhàn nhạt nói một câu, sau đó

lại nói: “Văn Yến tuổi này đã sớm tập võ, nghe nói trước đây từng học qua da lông, nhưng luôn bị đủ thứ chuyện làm chậm trễ, bởi vậy võ công còn không tốt lắm. Vì thế ta cũng hơi lo lắng, định tự mình dạy đệ ấy.”

“Hôm nay ta dẫn một vị giáo tập tiên sinh về nhà cho đệ ấy, mẫu thân dù sao cũng nên gặp qua trước, bởi vậy mới dẫn người đến gặp ngài.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh nói.

Tiêu Vân Chước nói xong, vỗ nhẹ bả vai Tiêu Văn Yến.

Năm dấu tay trên mặt Tiêu Văn Yến hết sức rõ ràng.

Đầu óc cậu có chút không nghe sai khiến, bước chân khẽ dừng lại, sau đó đặt cái bọc phía sau xuống.

Khương thị nghe Tiêu Vân Chước nói, còn khịt mũi coi thường: “Ta còn không biết tâm tư nhỏ bé của ngươi sao? Ngươi liền nghĩ dùng những biện pháp này dụ Yến nhi hướng về ngươi! Ly gián mẫu tử chúng ta! Một hồi là Hoắc phu tử, một hồi là giáo tập tiên sinh, tại sao ta lại sinh ra một nghiệt chướng tâm tư thâm trầm như ngươi chứ…”

Khương thị còn chưa dứt lời, ánh mắt theo bản năng đặt ở trên cái bọc kia.

Tiêu Văn Yến chết lặng mở bao ra, sau đó nói: “Đây là... Bao Đại Thụ... Là sư phụ dạy học của con...”

“...” Khương thị ngơ ngẩn, ngay sau đó “A——”

Cả người đều gào thét, liên tiếp lui về phía sau, mặt mày trắng bệch.

“Ngươi, hai tên khốn kiếp các ngươi, loại đồ bẩn thỉu này mà dám mang về trong nhà sao!” Khương thị đều kinh sợ.

“Người bẩn hay không bẩn, không phải nhìn xương mà là nhìn tim.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc giải thích với bà ta: “Cũng giống như mẫu thân, nhìn thì tôn quý nhưng lại không có bao nhiêu hình

người. Ta làm con của ngươi thật đúng là xui xẻo, nhưng việc đã đến nước này, không còn lựa chọn nào khác, ta cũng đành nhận mệnh, sau này nữ nhi chắc chắn sẽ hiếu thuận với ngươi…"

Khương thị vừa tức vừa sợ, bộ xương kia, bà ta cũng không dám liếc mắt nhìn nhiều.

Thứ ghê tởm như vậy, Tiêu Vân Chước lại dám đưa đến trước mặt bà ta, nàng muốn làm cái gì chứ!

"Mang đi! Nhanh ném ra ngoài!" Khương thị lập tức hét to.

Tiêu Vân Chước mỉm cười: "Không thể nào, người tới là khách, mẫu thân phải tôn trọng một chút mới đúng."

"…" Hai mắt Khương thị tràn đầy vẻ không thể tin: "Nha đầu chết tiệt! Ta thấy ngươi mới là người điên! Ta là mẫu thân ruột thịt của ngươi, thế mà ngươi lại dùng thứ này hù dọa ta, ngươi an lòng cái gì? Người bất hiếu như ngươi sẽ bị sét đánh!"

"Chẳng qua chỉ là một bộ hài cốt mà thôi, sao mẫu thân lại sợ như vậy? Nhớ năm đó ta ở Vạn Cốt Pha từ trong quan tài bò ra, là giẫm lên vô số hài cốt mới tìm được đường ra đấy." Tiêu Vân Chước không có nửa điểm tình cảm: "Qua vài ngày nữa, ta muốn đi Vạn Cốt Pha đón sư phụ, mẫu thân có thể giúp ta không? Sư phụ ta trước đây rất hiếu kỳ không biết lòng dạ ngươi sắt đá ra sao. Bây giờ có cơ hội, ta muốn đưa ngươi đến trước mặt sư phụ để ông ấy cẩn thận nhìn vật hiếm lạ, để ông ấy ở dưới kia có thể chém gió với mấy tiểu quỷ khác về vật hiếm lạ trên thế gian này."

Chương 540

Tiêu Vân Chước nói chuyện không vui không giận, giống như đang nghiêm túc thảo luận với Khương thị vậy.

Khương thị nghe thấy trong miệng nàng nhắc tới Vạn Cốt Pha, trong nháy mắt trong lòng cũng hiện lên vài phần chột dạ. Nhưng rất nhanh, cảm xúc tức giận chiếm cứ thượng phong, cả người lại giống như điên cuồng xông lại, muốn động thủ lần nữa.

Tiêu Văn Yến cũng kinh ngạc, cậu lớn đến như vậy, kỳ thật cũng chưa từng thấy qua bộ dáng không có quy củ của mẫu thân như lúc này.

Cậu muốn đưa tay ra ngăn cản, nhưng lại chậm một bước.

Tiêu Vân Chước trực tiếp nắm lấy cổ tay Khương thị.

Khương thị tức giận đến phát run: "Ngươi muốn làm cái gì? Ta là mẫu thân sinh ra ngươi! Ngươi cũng dám động thủ với ta? Trong mắt ngươi còn có nhân luân cương thường nữa không! Ngươi là người đại bất hiếu như vậy, ta nên đưa ngươi đi nha môn, để người ta đánh chết ngươi mới phải!"

Tiêu Vân Chước nghe vậy, bật cười một tiếng.

"Chỉ sợ sẽ làm mẫu thân thất vọng rồi. Ngươi bị bệnh, sau này phải ở trong nhà tĩnh dưỡng thật tốt. Ngươi muốn đi nha môn thì cũng phải xem có cơ hội này hay không." Tiêu Vân Chước hung hăng đẩy bà ta ra ngoài, cả người Khương thị lại lảo đảo ngã xuống đất.

Tiêu Vân Chước ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bà ta: "Khương gia cữu cữu đã từ quan rồi. Với sự can đảm của ông ta, qua ít ngày nữa chỉ sợ phải chuyển nhà mới có thể an tâm được. Ngay cả thân thích này cũng không còn, về sau nếu mẫu thân không có chuyện gì thì cứ ở trong nhà đi, ta sẽ để cho ngươi tận mắt nhìn thấy mấy hài tử của ngươi thoát ly khỏi sự khống

chế của ngươi, sẽ trưởng thành đại thụ che trời như thế nào."

Thí mẫu? Nàng sẽ không lấy công đức của mình ra đùa giỡn.

Càng sẽ không để cho bà ta đi thống khoái.

Nàng muốn để Khương thị làm vật trang trí, khiến bà ta sở cầu cũng không được.

Nàng cảm thấy mình trước kia đã đủ khoan dung độ lượng, nhưng cơ hội không phải cứ luôn có sẵn.

Gần đây Khương thị căn bản không rõ tin tức bên ngoài, vừa nghe huynh trưởng nhà mình từ quan, cũng sửng sốt một chút: "Ngươi đối phó với cữu cữu ngươi rồi? Đó là cữu cữu ruột thịt của ngươi..."

"Khương Nguyên còn là cháu gái ruột của ngươi đó. Mẫu thân còn giả vờ huynh muội tình thâm với ta làm gì?" Tiêu Vân Chước không chút khách khí châm chọc một câu.

Khương thị quả thật không đau lòng Khương gia, bà ta đau lòng là chính mình.

Khương gia phát triển không tốt, bà ta vẫn luôn bất mãn với chuyện này. Nhưng dù có không tốt thì ít nhiều cũng là chức quan, mà những người Khương gia trước kia khi gặp bà ta, mỗi người đều thành thành thật thật, vô cùng tôn kính khách khí!

Bây giờ Khương gia đã bị Tiêu Vân Chước ức hiếp đến độ không dám ló đầu ra, giờ khắc này, trong lòng Khương thị cũng không nhịn được sinh ra một loại cảm giác bất an môi hở răng lạnh.

Nhưng rất nhanh, nội tâm Khương thị lại không ngừng an ủi chính mình.

Bà ta còn có Việt nhi... Cho dù là Dũ nhi, cũng sẽ không để mặc cho bà ta chịu nhục...

Tiêu Văn Yến tuổi còn nhỏ, cậu dễ bị lừa gạt, nhưng hai nhi tử

khác, bọn họ một đứa đọc sách học lễ, một đứa được bà ta tự tay nuôi dưỡng lớn lên, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc không quản.

Mặt mày Khương thị trắng bệch, không biết là bị hài cốt hù dọa, hay là bị Tiêu Vân Chước dọa sợ, khí sắc rất kém cỏi.

“Mang theo giáo tập tiên sinh trở về đi, sau này nếu mẫu thân mời ngươi tới đây nói chuyện, ngươi nhớ dẫn theo sư phụ, như vậy cũng tiện để sư phụ và mẫu thân tiện trao đổi về tiến triển của ngươi, đúng không?” Tiêu Vân Chước liếc nhìn Tiêu Văn Yến.

Tiêu Văn Yến ngây ngốc gật đầu.

Cậu dám nói, sau này mẫu thân tuyệt đối không muốn gặp cậu nữa...

Lúc này, Tiêu Văn Yến thu thập bao bọc, còn cẩn thận từng li từng tí cất kỹ xương tay kia. Một khắc khi cậu sờ đến xương cốt, Khương thị che miệng, vậy mà lại phát ra thanh âm nôn khan.

“...” Tiêu Văn Yến nói không nên lời trong lòng có tư vị gì.

Lần này không phải là mình nôn...

Đột nhiên phát hiện, bộ xương này hình như cũng không có gì ghê tởm đáng sợ như vậy...

Chương 541

Tiêu Văn Yến sinh ra một chút cảm giác nhẹ nhõm, sau khi thu thập đồ vật xong, cậu nhìn Khương thị, rụt đầu lại nói: “Mẫu thân, con... con cảm thấy giáo tập tiên sinh của con rất tốt, con tính theo hắn học tập cho tốt. Đúng rồi, mỗi ngày con còn phải hầu hạ sư phụ sạch sẽ, nếu lần sau ngài có mắng con thì cũng đừng có mắng ở trước mặt sư phụ nhé, để sư phụ kinh hãi, làm hắn sợ hãi cũng không tốt đâu…”

Khương thị vừa ghê tởm vừa phẫn nộ nhìn cậu chằm chằm.

“Vậy con đi trước đây...” Tiêu Văn Yến nói xong, đem cái bao cõng ra sau lưng. Trong lúc xương cốt va chạm còn phát ra một vài tiếng vang, đối với Khương thị mà nói cực kỳ chói tai.

Trước khi Tiêu Văn Yến đi, thấy Khương thị vẫn đang ngã trên mặt đất, còn theo bản năng tiến lên, định đỡ người đứng lên trước.

Nhưng trong nháy mắt khi tay cậu vươn qua, khuôn mặt Khương thị vừa dữ tợn lại đáng sợ: “Cút ngay! Không được đụng vào ta, ngươi bẩn như vậy, cách xa ta một chút!”

Lúc này Tiêu Văn Yến mới ngượng ngùng thu tay lại, xoa xoa mấy cái lên người.

Nhìn Khương thị, vẻ mặt phức tạp nói: “Vậy ngài tự mình đứng lên đi, con... Con đi đây.”

Mẫu thân thích sạch sẽ, chỉ sợ có một hồi liền không muốn nói chuyện với cậu nữa.

Quá tốt rồi.

Cậu biết mình phản ứng như vậy không tốt lắm, dù sao mẫu thân cũng đã nuôi dưỡng cậu nhiều năm như vậy!

Nhưng cậu thật sự quá sợ hãi, từ lúc mẫu thân trở về, cậu không

nghe thấy một câu thăm hỏi ấm áp nhẹ nhàng nào, mỗi ngày đều là nhục mạ: sói mắt trắng, tiểu phế vật, đồ sao chổi, đồ bất hiếu, tiểu nghiệt chủng, tiểu ngu xuẩn...

Giáo tập sư phụ so với mẫu thân an tĩnh hơn nhiều.

Tiêu Văn Yến đi rất dứt khoát lưu loát, thái độ giống như trốn nợ vậy.

Trong lòng Khương thị trống rỗng, cũng mơ hồ phát giác mình đã mất đi cái gì.

Cũng không phải là bà ta không biết mình gần đây đối xử với Tiêu Văn Yến rất không tốt, hài tử này về sau khẳng định sẽ ly tâm với bà ta...

Nếu là trước đây, cho dù bà ta tức giận như thế nào cũng sẽ biểu lộ ra bộ dáng của từ mẫu, như thế, Tiêu Văn Yến mới có thể vì bà ta tranh thủ chỗ tốt!

Nhưng gần đây đã bị đả kích quá lớn!

Mỗi ngày bà ta đều bị lão thái thái giày vò, lại mệt mỏi vô cùng, thật sự không có tinh thần dư thừa để ứng phó với Tiêu Văn Yến.

Huống hồ, hài tử Văn Yến này lại ngốc, cũng không hiểu chuyện giống như Văn Việt, bà ta sợ mình vắt hết óc dỗ dành người khác, kết quả hài tử này lại nghe không hiểu ý của bà ta...

Mà thôi, hài tử này vốn cũng không phải là người mà bà ta thích nhất, từ nhỏ đã ngu xuẩn đến lợi hại, lại có thể trông cậy vào nó cái gì?

Trong đầu Khương thị đều nghĩ rằng Tiêu Văn Yến không tốt, dù sao so sánh với hai vị huynh trưởng phía trước, Tiêu Văn Yến quả thật không có chỗ nào đặc biệt.

“Đúng rồi.” Tiêu Vân Chước cũng không quên chuyện chính, lúc này xung quanh không có ai, nàng lại nói: “Gần đây ta nhìn thấy biểu muội Khương Nguyên.”

“…” Khương thị phỉ nhổ: “Ngươi là đồ điên!”

“Thật sự, mẫu thân không phải biết ta là một tiểu thần côn sao?” Tiêu Vân cười hì hì: “Hiện tại Khương Nguyên xấu xí, không chỉ có xấu mà oán khí còn lớn, khóc cầu ta, để cho ta mang nàng ta đến trong phủ ngồi một chút, nói là nhớ ngươi. Ta cảm thấy ngươi cũng nhớ nàng ta nên dẫn người vào. Người này…cứ sắp xếp ở tạm chỗ ở của nàng ta lúc trước, lát nữa ta sẽ nói với tổ mẫu một tiếng, để ngươi chuyển về đó ở mấy ngày, như vậy cũng thuận tiện cho ngươi và Khương Nguyên ôn chuyện.”

Khương thị chỉ cảm thấy Tiêu Vân Chước đang hù dọa bà ta.

Cái nghiệt chướng này vừa mới mang về một bộ xương cốt không nói, bây giờ càng ngày càng quá đáng!

Giờ phút này, trong lòng Khương thị cũng sinh ra hối hận vô tận.

Cũng không phải hối hận vì trước kia không đối đãi tốt với nữ nhi này, mà là hối hận vì đã sinh ra nàng.

Lúc trước, bà ta nên gọi bà đỡ trực tiếp che miệng g.i.ế.c c.h.ế.t nàng cho xong, nếu không phải bởi vì nàng thì sao bà ta lại ốm yếu mấy năm, bây giờ lại rơi vào bộ dáng bi thảm này?!

Năm đó đạo sĩ kia rõ ràng đã nói, Vạn Cốt Pha âm khí nặng nề, nha đầu kia c.h.ế.t ở loại địa phương đó mới có thể áp chế nàng, đều là gạt người cả!

Chương 542

Sau khi Tiêu Vân Chước rời đi, Khương thị vừa tức vừa mắng, mắng xong cũng không nhịn được khóc um lên.

Bà ta hận lão thái thái ức hiếp mình, càng hận trượng phu không hiểu cho mình.

Bà ta làm còn chưa đủ tốt sao? Sau khi vào cửa liền liên tiếp sinh con, hai đứa trước đều thuận lợi, duy chỉ có nha đầu này sinh ngược. Bà ta suýt chết cũng bởi vì nha đầu này, bà ta không thể oán được sao?

Mà nha đầu chết tiệt này ở trong nhà mấy năm, mấy năm đó bà ta luôn cảm thấy buồn bực, sức khỏe cũng không tốt. Vừa vứt bỏ không đến hai năm liền dần dần khôi phục, về sau còn sinh thêm được Văn Yến nữa, đây không phải rõ ràng là bị Tiêu Vân Chước khắc sao?

Khương thị tức giận, không bao lâu, Huệ ma ma tới nói tiếng khóc của bà ta quá to, làm lão thái thái phiền lòng, bảo bà ta buổi tối rồi trở về.

Nhưng vẫn phải đến sớm về muộn, hầu hạ lão phu nhân không thể lười biếng.

Mặt Khương thị cũng già đi mấy phần.

Buổi tối, lúc Khương thị trở về, bốn phía im ắng, gió thu thổi tới mang theo cảm giác lạnh như băng. Cả một ngày nay bà ta cũng không hề nhớ tới Khương Nguyên, nhưng không biết vì sao, đến nửa đêm canh ba, khi đi ngang qua viện tử của Khương Nguyên thì lại nhịn không được nghĩ đến bộ dáng hài tử kia.

Viện tử của bà ta và viện của Khương Nguyên chỉ cách nhau có một bức tường, rất gần.

Mới từ cửa viện đi qua vài bước, Khương thị loáng thoáng nghe

được âm thanh nho nhỏ, tựa như có người đang đánh đàn...

“Nha đầu chết tiệt kia lại muốn dọa ta nữa!” Khương thị đen mặt, ngay trước mặt hạ nhân nói: “Các ngươi nhìn xem, trên đời lại có khuê nữ bất hiếu như vậy sao? Nếu để truyền ra ngoài sẽ tiếng xấu lan xa đấy!”

Nha hoàn của Khương thị đã sớm bị thay đổi thành người khác, giờ phút này nghe Khương thị nói, đều cúi đầu không nói.

Các nàng chỉ phụ trách đưa đón phu nhân, những thứ khác hoàn toàn mặc kệ...

Hơn nữa đại tiểu thư đối xử với người khác vốn là lãnh đạm không thích thân cận, đừng nói là đối với Khương thị, cho dù là đối với lão thái thái cũng không phải ngày ngày đều tới gặp.

Đại tiểu thư hôm nay vừa về còn cố tình nói tốt ở trước mặt lão thái thái, để phu nhân trở về viện của mình, đây không phải là đang biểu đạt ý tốt sao?

Ngược lại là phu nhân, gần đây ngôn ngữ không sạch sẽ, hoàn toàn không có chút phong phạm chủ mẫu nào.

Khương thị giả bộ như không nghe thấy, trở về chỗ ở của mình.

Chỉ là tiếng đàn này vẫn như có như không bay tới.

Ngay từ đầu Khương thị quả thực không thèm để ý, nhưng một lát sau, trong lòng bà ta cũng bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

Lúc trước là bà ta mời người đến dạy Khương Nguyên học đàn, cô cháu hai người còn thường xuyên cùng nhau luyện, tiếng đàn tương hòa, thường đàn mấy khúc như vậy, mà Khương Nguyên có một chỗ luôn đàn sai...

Mà tiếng đàn này hết sức quen thuộc.

Trong mơ hồ, bà ta giống như còn nghe được tiếng Khương Nguyên đang ngâm xướng, thanh âm kia mờ mịt không chân

thực...

“Các ngươi có nghe thấy không?” Khương thị bắt đầu hoảng hốt.

“Nghe thấy cái gì?” Bọn nha hoàn lắc đầu: “Gần đây trời bắt đầu lạnh, dế cũng không kêu nữa, nhưng mà ngược lại có chút tiếng gió.”

“Tiếng đàn đấy! Các ngươi không nghe thấy tiếng đàn sao?” Khương thị lập tức lại hỏi.

“Không có mà. Phu nhân, đêm hôm khuya khoắt sao lại có người đánh đàn? Là ngài suy nghĩ nhiều rồi?” Nha hoàn vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Khương thị nghi ngờ nhìn những nha hoàn này.

Nhất định là các nàng đã thương lượng trước!

Khương thị cắn chặt răng, làm bộ như không nghe thấy tiếng Khương Nguyên, cưỡng ép mình nghỉ ngơi. Chỉ là vừa nhắm mắt lại, phảng phất như có người không ngừng gọi “cô mẫu” bên tai mình.

Khương thị liên tiếp giật mình tỉnh lại.

Giờ phút này, Khương Nguyên đang tung bay ở trước giường Khương thị, thỉnh thoảng phát ra một vài tiếng quái dị. Tiếng của nàng ta thì người khác không nghe được, nhưng cô mẫu lại có thể, đó là bởi vì ban ngày khi Tiêu Vân Chước gặp cô mẫu đã động tay động chân một chút.

Nhưng Tiêu Vân Chước cũng không cho nàng ta mượn âm khí, cho nên mặc dù cô mẫu có thể cảm giác được sự tồn tại của nàng ta nhưng lại không rõ ràng.

Nàng ta biết rõ, Tiêu Vân Chước không có ý định để Khương thị lập tức chết đi.

Nếu không với bản lĩnh của nàng thì đại khái có thể mượn quỷ

hồn của nàng ta để mang cô mẫu đi...

Bây giờ nàng ta cũng không dám hỏi, linh hồn đã bị Tiêu Vân Chước khống chế, sao còn có cơ hội lựa chọn nữa đây?

Chương 543

Oán khí trong lòng nàng ta chưa từng biến mất, nhìn cô mẫu, càng hận không thể để cô mẫu cũng rơi vào kết cục giống mình. Nhưng hết lần này tới lần khác năng lực của nàng ta có hạn, chỉ có thể nhẹ nhàng hù dọa cô mẫu mà thôi, thế cho nên oán hận của nàng ta căn bản phát tiết không ra!

Cái loại cảm giác nhìn kẻ thù mà bất lực này khiến cho nàng ta cực kỳ thống khổ!

Khương thị càng sụp đổ, từ sáng sớm đã kêu gào muốn tìm đại phu.

Lão thái thái mặc dù cố ý giày vò bà ta nhưng lại không bạc đãi bà ta, ăn mặc chi phí đều đầy đủ, cũng gọi đại phu tới.

Chỉ là sau khi đại phu nhìn một chút lại chỉ nói là do bà ta nghỉ ngơi không tốt, không có vấn đề gì khác...

Rõ ràng bà ta đã nghe thấy có người nói nhỏ bên tai mình, đây chính là bị lão thái thái làm cho tinh thần không tốt, sao lại không có vấn đề?!

Chỉ tiếc, lời bà ta nói không có bất kỳ tác dụng gì, cuộc sống như vậy, giờ mới bắt đầu.

Có Khương Nguyên gia nhập, lão thái thái cũng thoải mái hơn nhiều, số lần làm mẹ chồng ác độc mỗi ngày rõ ràng đều giảm bớt. Không chỉ có như thế, vì ghê tởm Khương thị, lão thái thái còn sai người đi bên ngoài quyên tiền từ thiện, làm việc thiện, lấy mỹ danh là cầu phúc cho con dâu sinh bệnh!

Sau khi làm việc thiện, còn nói kết quả cho Khương thị nghe.

Đây đều là những chuyện mà Khương thị làm trước đây.

Trước đây lão thái thái có thể nhịn, lòng dạ khoan dung, nhưng

Khương thị thì không. Bà ta vừa nghĩ đến lão thái thái mượn danh nghĩa của mình để góp nhặt thanh danh liền tức giận đến ăn không ngon ngủ không yên, thậm chí muốn nói cho tất cả mọi người, lão thái thái mỗi ngày đều ngược đãi mình!

Chỉ tiếc, không ai quan tâm tâm đến tâm tư của Khương thị.

Chuyện Khương thị cáo trạng ở phủ Trưởng công chúa, bây giờ đã có rất ít người nhắc tới.

Chỉ vì phủ Trưởng công chúa, gặp họa.

Nghe nói mấy ngày nay, Lục lão tướng quân đột nhiên được nhàn rỗi, đi tới đại doanh trong kinh khảo sát cấp dưới. Năm quân mười hai doanh trong kinh được phân chia rõ ràng, có chỗ phụ trách bảo vệ hoàng thành cùng toàn bộ kinh sư, còn có chỗ thích hợp làm viện quân tác chiến...

Lục lão tướng quân lớn tuổi, thủ hạ của ông ấy hiện giờ chức quan cũng không thấp, thậm chí còn có người đã lui xuống.

Lão tướng quân chính là quân hồn còn sống, vừa xuất hiện, đó chính là mang tới tác dụng phấn chấn lòng người.

Nhưng ông ấy lại lười, sau khi lui xuống liền không dính vào chuyện trong quân nữa, nhưng lại đột nhiên tâm huyết dâng trào, nói là muốn khảo nghiệm các tiểu tướng thế hệ mới.

Ông ấy không chỉ mở miệng mà còn chọn lựa ngẫu nhiên hai mươi người từ trong đông đảo tiểu tướng, để bọn họ so đấu một phen.

Vốn tưởng rằng là võ tướng trẻ tuổi quật khởi, ai biết lại mất mặt xấu hổ trước mặt Lục lão tướng quân.

Những tiểu tướng mà Lục lão tướng quân chọn ra đều là những người được thăng chức mấy năm nay, nhưng ai nấy lại yếu ớt như dưa leo. Sau một phen tỷ thí, người có bản lĩnh thật sự, vậy mà không đến một nửa!

Mặt mũi lập tức đen thui.

Cẩn thận tra xét, trong đó lại có không ít chỗ làm giả!

Quân pháp vừa lên, kết luận liền có.

Những tiểu tướng này xuất thân phú quý, có một số là con cháu quan viên trong kinh, có một số là trong nhà có tiền, vào quân doanh chính là đi làm quan. Bản lĩnh cũng có, nhưng nhiều nhất chỉ là làm ngũ trưởng thập trưởng mà thôi, cho dù là tư lịch hay là năng lực đều không đủ để đi lên.

Nhưng bọn họ đã mua chuộc Vũ tuyển ti lang trung, là trưởng tử của trưởng công chúa và Kỷ đại nhân.

Lại xuất hiện việc mạo nhận công lao.

Dùng công lao của người khác áp đặt vào cho mình, chức quan kia càng tăng nhanh hơn nữa!

Đối với loại người không có thực lực này, Vũ tuyển ti lang trung cũng không dám làm quá rõ ràng. Quan quá lớn thì hắn không dám động, chỉ thu xếp điều chuyển với mấy tiểu tướng kia thôi, nhưng qua mấy năm cũng đã sắp xếp được không ít nhân thủ.

Chương 544

Binh sĩ có thực lực trong kinh cũng không ít, tất cả mọi người muốn lên chức thì phải làm sao bây giờ? Vẫn là phải hối lộ lấy lòng một phen.

Không chỉ có như thế, nhân mạch các phương đều muốn nhét người vào các đại doanh, đại tướng không nhét được, tiểu tướng cũng được mà phải không?

Lục lão tướng quân trực tiếp đem chuyện này nói thẳng tới chỗ bệ hạ.

Đây không phải là vấn đề nhỏ.

Những tiểu tướng không có bản lĩnh kia, ảnh hưởng ngược lại là nhỏ nhất!

“Bệ hạ, lão thần vốn còn tưởng nha đầu Tiêu gia kia lấy việc công trả thù riêng, ai ngờ vừa điều tra đã suýt chút nữa làm lão thần tức chết! Những năm này, những người được thăng chức dưới tay lão thần, ngay cả lão thần cũng không dám nói người nào là trong sạch!” Lục lão tướng quân không câu nệ tiểu tiết, bộ râu già tức đến run rẩy.

Càn Hòa Đế tức giận đến mặt cũng tái xanh.

Một Vũ tuyển ti lang trung nho nhỏ đương nhiên không dám to gan như vậy! Hắn ỷ vào là trưởng công chúa, hay là còn có người bên ngoài!?

Những nhân thủ mà hắn lén tự mình sắp xếp kia đã thẩm thấu vào vị trí nào rồi?

Không khéo còn có một số người đã được ông ta trọng dụng!

Vậy ông ta còn có thể tin ai?

Người bên cạnh ông ta không làm tốt mà lại nhờ đến quan hệ để nhét vào, đương nhiên sẽ không trung thành với quân vương là ông ta mà là người bên ngoài!

Càn Hòa Đế tức giận đến mức ngay cả chén trà trước mặt cũng ném thẳng xuống: "Quả thực là làm càn! Trẫm thấy Kỷ gia hắn mấy năm nay thành thành thật thật, liền giao trọng trách, không nghĩ tới hắn lại to gan lớn mật đến mức này! Trong quân xuất hiện sâu mọt như vậy, tương lai còn ra trận g.i.ế.c địch như thế nào! Trẫm nhất định phải c.h.é.m đầu hắn!"

"Bệ hạ, cũng may còn chưa tính là quá muộn, ngài cũng đừng quá tức giận, bằng không chẳng phải là uổng công uống dược hoàn dưỡng sinh kia sao..." Lục lão tướng quân vội vàng dỗ dành: "Chuyện phát hiện sớm, còn có thể vãn hồi... Trước khi bắt đầu mùa đông phải luyện quân nhiều hơn, những kẻ vô dụng kia, nên g.i.ế.c thì g.i.ế.t., nên phạt thì phạt..."

Càn Hòa Đế Âm kinh ngạc nhìn ông ấy.

Lão già này nói thì đơn giản, nhưng người mệt mỏi là ai?!

Vẫn là ông ta!

Ngày thường ông ta chỉ ở trong này, mắt mọc trên đầu mà lại như không có, toàn bộ dựa vào các thần tử dưới trướng biểu hiện trung thành. Nếu các thần tử đều trung thực, vậy mắt của ông ta mới có thể thấy rõ, nhưng nếu gặp phải loại người lừa gạt này, ông ta có muốn làm minh quân cũng không làm được!

Một đám phế vật, hoàng đế như ông ta đã đủ khoan dung rồi!

"Ngươi vừa nói, lại là nha đầu Tiêu gia kia phát hiện?" Càn Hòa Đế quái gở hỏi một tiếng: "Nha đầu này... vừa xuất hiện liền không có chuyện tốt, xui xẻo thật!"

"Bệ hạ, ngài nói vậy là không có đạo lý nữa rồi..." Lục lão tướng quân theo bản năng nói.

"Hả?" Càn Hòa Đế nhíu mày.

Lục lão tướng quân lập tức giật mình tát vào mặt mình một cái: "Lão thần trước kia ở trong quân doanh đã quen thói hung ác, vừa nói chuyện đã không dễ nghe. Ngài cũng sớm biết, ngài là thiên tử, là rồng, ta là con cá chạch già trong ruộng, miệng đầy bùn, là bẩn thật sự, ngài đừng so đo với ta..."

"Được rồi, ngươi cũng đừng giả vờ giả vịt nữa, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, trẫm không phải người không dung được người." Hoàng đế thở dài.

Ông ta còn trông cậy vào Lục lão tướng quân sống lâu thêm mấy năm, làm một người cát tường đây.

Trong lúc ông ta tại vị, nếu nuôi dưỡng ra một Chiến Thần cát tường, vậy đại biểu cho cái gì? Tương lai hậu nhân nhắc tới, cũng sẽ nói hoàng đế là quân vương nhân từ, đối xử tốt với thần tử, thần tử an tâm, lúc này mới có thể sống được lâu, không giống quân vương lòng dạ hẹp hòi của tiền triều, thần tử dưới trướng cả ngày nơm nớp lo sợ, đều thành quỷ đoản mệnh.

"Bẩm bệ hạ, tiểu nha đầu Tiêu gia kia thật sự có bản lĩnh, là một tiểu nhân tinh! Tuy nói nàng vừa mở miệng thì ngài sẽ phải g.i.ế.c người, nhưng bệ hạ ngài xử trí những chuyện ác kia, chính là cho thế đạo một lời giải thích, cái này còn không tốt nữa sao?" Lục lão tướng quân cười ha ha nói.

Càn Hòa Đế không phải thật sự cảm thấy nha đầu Tiêu gia xui xẻo.

Chỉ là tức giận, lại nói không nên lời tức giận ở chỗ nào, dù sao thì vừa nghĩ tới nha đầu này, cả người đều không thoải mái.

Hẳn là bởi vì nha đầu nho nhỏ này thực sự quá nhiều chuyện!

Chương 545

“Ngươi vừa rồi nói nàng công báo tư thù, là chuyện gì xảy ra? Nói cho trẫm nghe.” Càn Hòa Đế cảm thấy sổ con cũng sửa không nổi nữa, dứt khoát đứng dậy, định đi ngự hoa viên dạo chơi, hít thở không khí.

Nhìn kỹ một chút, tránh cho bị những tên hỗn trướng kia làm cho tức chết.

Nói chuyện xưa, Lục lão tướng quân đương nhiên sẽ biết.

Khi Tiêu Vân Chước cãi nhau với Trưởng công chúa, mặc dù ông ấy không có ở đó nhưng sau đó nha đầu La gia kia từng câu từng chữ đều nói rõ ràng, cho nên giờ phút này ông ấy cũng có thể nói chuyện này có đầu có đuôi.

Càn Hòa Đế nghe vậy thì nhíu mày.

“Phụ nhân kia của Tiêu gia quả thực là thiển cận! Trẫm cũng nhớ rõ bà ta, bà ta chính là con dâu mà lão sắc quỷ Tiêu gia kia lựa chọn kỹ càng. Năm đó ông ta vẫn lấy làm kiêu ngạo, còn nói khoác không biết ngượng rằng các quý nữ đoan trang trong kinh thành như khúc gỗ, duy chỉ có nữ nhân này sinh cơ bừng bừng, như kiều hoa dưới nắng, xinh đẹp đến cực điểm! Tiêu Trấn Quan cưới một nữ tử như vậy, cũng đã thủ bà ta nhiều năm, một thiếp cũng chưa từng nạp, đúng không?” Trước khi Càn Hòa Đế lên ngôi, tin tức cũng rất rộng.

Tiêu gia trước kia còn có vị trí Quốc Công, nhất cử nhất động cũng được chú ý, ông ta không muốn biết cũng khó.

Có điều hiện giờ làm hoàng đế thì cả ngày không nên hiếu kỳ chuyện nhà của thần tử.

“Đúng là như thế.” Lục lão tướng quân cũng gật đầu: “Trước đây ta cũng không thấy có gì không ổn, chỉ là không nghĩ tới sau lưng lại có lòng dạ độc ác như thế, có thể vứt bỏ hài tử này đi.”

“Nha đầu Tiêu gia kia quả thật là mạng lớn, trải qua kiếp nạn này còn có thể có cơ duyên học được một thân bản lĩnh, cũng là khó lường.” Càn Hòa Đế khen một tiếng, nhưng vừa nói xong lại nói tiếp: “Nhưng bản lĩnh quá lớn cũng không tốt, sẽ gây chuyện!”

“Bệ hạ định xử trí Kỷ gia và Trưởng công chúa như thế nào?” Lục lão tướng quân hỏi.

Càn Hòa Đế vừa nghe, ánh mắt đều lạnh đi vài phần: “Vinh Giang trưởng công chúa... tuy là hoàng tỷ của trẫm, nhưng quả thực là một người ngu xuẩn không có đầu óc! Trẫm hận không thể trực tiếp ban chết cho bà ta! Để bà ta đi gặp tiên hoàng!”

Chỉ là ban chết cho tỷ tỷ, chung quy vẫn không dễ nghe.

Một lát sau, Càn Hòa Đế vẫn gọi người đến truyền chỉ.

“Tống tất cả người Kỷ gia vào ngục, tra rõ ràng quan hệ lui tới, đợi sau khi tra rõ ràng rồi ban chết cho toàn bộ mấy huynh đệ Kỷ gia kia! Những người khác, lưu đày đi Tây Bắc, trưởng công chúa Vinh Giang... lấy lại phong hào biếm làm thứ dân!” Hoàng đế nghĩ đến liền cảm thấy khó chịu: “Không muốn làm công chúa thì lăn ra ngoài làm ăn mày, trẫm ngược lại muốn nhìn xem, không có hoàng gia che chở, bà ta tính là cái gì!”

Hành vi của trưởng công chúa Vinh Giang đã chạm đến nguyên tắc của Càn Hòa Đế.

Trước khi ông ta đăng cơ, tuy cũng sẽ lôi kéo triều thần, cố gắng tạo thế cho mình, nhưng đã làm hoàng đế rồi thì không hy vọng các con của mình giống mình lúc trước.

Hơn nữa, năm đó ông ta được tiên hoàng nhìn trúng, tất cả hành vi đều được ngầm đồng ý.

Hiện giờ ông ta mới đăng cơ mấy năm, các nhi tử dưới gối đã ngồi không yên rồi à?

Từng người từng người này, không phải muốn trù ông ta sớm ngày

quy thiên sao?

Lục lão tướng quân cũng đã nói rất rõ ràng, ông ta còn có thể nghe không hiểu được sao? Vinh Giang tìm Tiêu Vân Chước gây phiền phức, một là vì thể diện, còn nữa... Hiển nhiên là vì ra mặt cho Quản thị...

Nói cách khác, ông ta cho hoàng tỷ Vinh Giang thể diện, đề bạt con cháu của bà ta. Kết quả là, bà ta lại hướng về nhị nhi tử của mình?

Ha!

“Nha đầu Tiêu gia này tố cáo có công, quả thật là một công lớn, ngươi nói trẫm nên thưởng nàng thế nào?” Càn Hòa Đế vừa chuyển giọng, nhìn về phía Lục lão tướng quân: “Nàng và mẫu thân không hòa thuận, hay là để trẫm ban thưởng mấy cô nương xinh đẹp cho phụ thân nàng nhé? Thay nàng xả giận?”

“...” Lục lão tướng quân rất hoài nghi bệ hạ không phải muốn ban thưởng Tiêu Vân Chước, mà là nhân cơ hội trả thù...

Ban thưởng tiểu cô nương người ta, lại ban cho người ta thứ mẫu?!

Nào có đạo lý như vậy!

Chương 546

Lục lão tướng quân cũng không khuyên bệ hạ, dù sao loại chuyện ban thưởng tiểu thiếp cho Tiêu Trấn Quan này...

Ông ấy cảm thấy thất đức, nhưng cũng rất thú vị.

Hơn nữa, bệ hạ cố ý ban thưởng, không quan tâm là thưởng cái gì, đều là quân ân!

Tiêu Trấn Quan mấy năm trước vẫn luôn bày ra cái mặt lạnh lùng cho tiên hoàng với bệ hạ, cái tính tình rùa đen rụt đầu này đã không ít lần làm bệ hạ tức giận. Nếu không phải nể mặt ông ấy quả thật có chút bản lĩnh thì mạng nhỏ đã sớm không còn rồi. Hôm nay tuy rằng bệ hạ trọng dụng ông ta nhưng cái gai trong lòng rõ ràng vẫn còn đó, dù sao cũng phải để bệ hạ phát tiết một chút.

Nha đầu Tiêu gia kia cũng là bị phụ thân nàng liên lụy.

Phàm là tiểu nha đầu kia đổi họ, nếu là khuê nữ của Hoắc gia thanh lưu, nhất định bệ hạ đối với nàng sẽ phải khoan dung hơn vài phần.

Lúc này Càn Hòa Đế cũng suy nghĩ một chút, tuy rằng ông ta tức giận Tiêu gia nhưng cũng không thể trút giận quá rõ ràng, lại nhanh chóng nói: “Tiêu gia đã nhiều năm không được ban thưởng gì rồi phải không? Lần trước tiểu nha đầu này đi tìm Ân Nguyên Phu gây phiền toái, nghe nói dùng là Ngân Nguyệt Toái Tinh Hồng Anh thương do Thánh Tổ ban tặng à? Thanh Hồng Anh thương này cũng không tính là vật hiếm có gì, qua vài năm nữa chỉ sợ không ai nhớ rõ, như vậy đi...”

“Lấy thanh Tử Dương Kiếm của trẫm ra đưa cho nữ nhi Tiêu gia, nhìn kiếm này có thể tăng thêm can đảm, tôi luyện chính tâm, xóa đi gỉ sắc gia môn, dương quang thần uy bảo vật.” Càn Hòa Đế nói với đại tổng quản bên cạnh.

Lục lão tướng quân vừa nghe, cũng có chút kinh ngạc: “Bệ hạ

thánh minh.”

“Tuy là nữ nhi nhưng nàng cũng có chỗ hơn người, trẫm cũng sẽ không bạc đãi nàng.” Càn Hòa Đế nói xong, lại nói thêm một câu với đại tổng quản: “Chọn ba nữ tử xinh đẹp nhất qua đó, phẩm tính tốt một chút. Đợi khi nào Tiêu Trấn Quan hồi kinh, bảo các nàng phải bảo ban đốc thúc Tiêu Trấn Quan cố gắng. Tuy rằng trẫm ban thưởng giai nhân nhưng cũng không thể để mấy giai nhân này làm loạn môn phong Tiêu gia được, trẫm cũng không muốn Tiêu gia lại xuất hiện một con quỷ háo sắc.”

Đại tổng quản lập tức nói vâng.

Lục lão tướng quân trơ mắt nhìn, cũng có chút hâm mộ.

Tiêu Trấn Quan chưa chắc muốn có giai nhân ở bên cạnh, nhưng ông ấy muốn!

Càn Hòa Đế lại tiếp tục nói chuyện phiếm với Lục lão tướng quân, dứt khoát bảo người bên dưới chuẩn bị, giữ lão nhân này ở lại cùng dùng bữa.

Lão gia hỏa này sống được lâu, lâu đến mức khiến người ta hâm mộ, để Lục lão tướng quân bạn giá, lây ké phúc tuổi thọ cũng không tệ.

Cảnh sắc ngự hoa viên rất đẹp, nhất là hoa cúc nở rộ, thư thái dễ chịu.

Giữa quân thần ở chung hòa hợp, lời nói Lục lão tướng quân tuy thô tục nhưng thẳng thắn, thuận đường nói ra cảm tưởng khi luyện quân mấy ngày hôm trước, Càn Hòa Đế cũng nghiêm túc lắng nghe.

Chỉ là không bao lâu sau, người bên dưới nói: “Bệ hạ, Lưu Ngự Sử yết kiến, có chuyện quan trọng cần báo...”

“Tuyên.” Càn Hòa Đế cũng không nghĩ nhiều.

Thái giám lập tức truyền ra ngoài, không bao lâu, Lưu Ngự Sử liền

vội vàng bước tới.

Chỉ thấy tay ông ấy cầm một chồng giấy, khom lưng cúi đầu, thấy bệ hạ liền quỳ xuống bái kiến, sau đó mới cẩn thận trình đồ lên.

“Đây là cái gì?” Càn Hòa Đế cũng có chút kinh ngạc: “Chuyện gì mà không thể đợi đến buổi chầu sớm rồi nói?”

“Thần... Thần gần đây có được chút sổ sách, cố ý mang đến cho bệ hạ nhìn một cái...” Lưu Ngự Sử cũng rất khẩn trương.

Chờ đến buổi chầu sớm rồi nói? Quả thật không được.

Hiện tại ông ấy xin gặp riêng, bệ hạ có ý nghĩ gì đều có thể tự mình động thủ trước, nhưng nếu ở ngay trước mặt quần thần, vậy thì không có bậc thang đi xuống nữa.

Càn Hòa Đế mở ra lật xem.

Vừa lật một cái, lông mày ông ta đã nhíu chặt lại.

Nhìn sổ sách, lại nhìn hoa cúc bên cạnh, nhất thời cảm thấy hoa này cũng không còn thơm: “Nuôi dưỡng ra một chậu hoa cúc lại cần nhiều bạc như vậy à?”

Chương 547

Đại tổng quản đứng bên cạnh, cũng liếc thấy số lượng kia, vội vàng nói: “Bệ hạ, tất nhiên không cần nhiều bạc như vậy. Những loại hoa trong ngự hoa viên này chủ yếu là hiếm có, đắt thì cũng không phải quá đắt... Hôm nay lão nô thấy bệ hạ tâm tình tốt, đến ngự hoa viên thời gian dài, bởi vậy mới gọi người chuyển hết những loại hoa tốt nhất ra.”

Hoa này đâu phải ngay từ đầu đã ở đây?

Những danh phẩm ở trong này phần nhiều mới được mang từ phòng hoa đến.

Đương nhiên, danh hoa ở trong cung cũng không ít, các cung đều có một vài chậu, nhưng giá cả thật sự không giống với trên sổ sách này...

Càn Hòa Đế thở phào nhẹ nhõm, nếu một chậu hoa là cái giá này...

Ông ta tình nguyện để cho cả Ngự Hoa Viên này trụi lủi thành một mảnh.

“Ái khanh, đây là sổ sách gì vậy?” Càn Hòa Đế còn bảo Lưu Ngự Sử đứng dậy trả lời.

Nhưng Lưu Ngự Sử nào dám đứng dậy, chuyện lát nữa ông ấy nói sẽ làm bệ hạ tức giận, thay vì đến lúc đó lại quỳ, không bằng hiện tại chuẩn bị sẵn, cho nên lập tức nói: “Đây là giá bán của một cửa hàng bán hoa trong kinh... Thần ngay từ đầu cũng cảm thấy không thể nào, quả thực là làm ẩu, nhưng thứ này chính là do Hoắc Tuân Hoắc đại nhân đưa tới. Người này làm việc luôn luôn rất có chừng mực, thần cảm thấy ông ấy hẳn là sẽ không làm ẩu, liền cẩn thận tra xét...”

“Cửa hàng này bán hoa gì mà bán với giá trên trời như vậy?” Hoàng đế cau mày.

“Cửa hàng này gọi là Vạn Tùng Các.” Lưu Ngự Sử cẩn thận từng li từng tí: “Thần cũng cảm thấy giá này quá cao, liền lén sắp xếp mấy người lạ mặt đến đó mua hoa. Tiểu nhị tiếp đãi ở đó cũng chỉ báo giá cao hơn giá bình thường một chút, cũng không có gì khác thường.”

“Sau đó thần nghe Hoắc đại nhân nói, chủ nhân sau lưng cửa hàng này là Quản thị, liền tìm một môn sinh đáng tin, để cho người này đi lấy lòng Quản lão đại nhân trước. Quản đại nhân mặt ngoài thờ ơ, trước khi đi lại khen một câu "hoa ở Vạn Tùng đẹp lắm", bảo môn sinh của thần đi tới đó xem thử. Hắn liền mơ mơ hồ hồ đi Vạn Tùng Các, ai ngờ lần này đi mới biết, giá bán hoa ở trong đó đã thay đổi, có ngàn lượng, cũng có vạn lượng!”

Ánh mắt Càn Hòa Đế cũng thay đổi.

Lưu Ngự Sử vội vàng nhân cơ hội nói: “Thần cắn răng cho người ta hai ngàn lượng bạc mua một chậu hoa cúc. Ngay sau đó, môn sinh kia của thần liền có được cơ hội, nói là có thể đề được hai bộ câu đối ở Ngự Viên …”

Hàng năm khi trời nóng, bệ hạ muốn đi nghỉ mát, khó tránh khỏi sẽ đi dạo một chút, cũng có thể nhìn thấy thi từ trong vườn này.

Nếu gặp được thi từ không tệ, nhất định sẽ tán dương hoặc là khen thưởng một phen, người viết thi từ đương nhiên cũng có thể dương danh một chút.

“Hai ngàn lượng bạc, hai bộ câu đối?!” Càn Hòa Đế kinh ngạc.

“Bệ hạ, không chỉ như vậy đâu...” Lưu Ngự Sử còn chưa nói xong, tiếp tục nói: “Thần cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cho nên còn gọi người trông chừng, phát hiện hai ngày nay có một người mặt mày xám xịt từ bên trong đi ra. Thần cảm thấy kỳ quái, liền cưỡng ép trói người lại, vừa dỗ vừa dọa mới hỏi ra được. Người này đúng là tiểu tướng trong quân, doanh trại của hắn nhiều người già yếu tàn binh cho nên hắn muốn chuyển đi chỗ khác. Hoa thì đã mua, bạc thì đã giao, ai ngờ được mấy ngày nay Kỷ gia xảy ra chuyện, thế nên hắn không thể chuyển được vị trí này, cho nên hắn mới sốt ruột muốn đi đòi một lời giải thích...”

Lưu Ngự Sử nói xong, Càn Hòa Đế trực tiếp ấn mi tâm.

“Bệ hạ, sổ sách này là thật hay giả không dễ định luận, nhưng căn cứ vào những cái mà thần tra xét được, việc Kỷ gia mua bán chức quan này, Quản thị cũng tham dự trong đó, giữ vai trò giật dây. Mặt khác…bạc mà Vạn Tùng Các kiếm được cũng không hề nộp thuế, những thứ sổ sách bên ngoài đều là làm giả, mà lại cũng không có người quản…”

Lưu Ngự Sử nói hết cả ra.

Ông ấy nói càng nhiều, sắc mặt của Càn Hòa Đế càng kém.

Lục lão tướng quân giờ khắc này bắt đầu có chút hối hận rằng mình không đi sớm một chút.

Một Kỷ gia đã khiến bệ hạ phiền lòng, hiện tại lại liên lụy đến Quản thị...

Quản thị Quý phi là thịt trong lòng bệ hạ, Nhị vương gia miệng ngọt, thân thể khỏe mạnh còn rất có tài học, là nhi tử bệ hạ coi trọng nhất...

Chương 548

Lục lão tướng quân cũng không lên tiếng.

Lưu Ngự Sử thành thật quỳ ở đó, đám người đại tổng quản bên cạnh thấy bệ hạ tức giận cũng đều lập tức quỳ rạp trên mặt đất.

“Tốt! Thật là tốt! Bên người trẫm không còn người nào là sạch sẽ cả!” Càn Hòa Đế trực tiếp nổi giận: “Đi! Bây giờ liền đi gọi Quản Tùng Thanh tới đây cho trẫm, trẫm cũng muốn hỏi ông ta muốn làm gì, muốn trẫm lập tức thoái vị nhường ngôi cho lão nhị sao?”

Ông ta biết ngay mà, Kỷ gia này lấy đâu ra lá gan lớn như vậy, dựa vào một trưởng công chúa nhiều năm không được sủng ái mà dám động tay động chân vào chuyện điều thăng võ quan sao?! Thì ra quả thật là có Quản thị nhúng tay vào!

Vớt chất béo từ chỗ lâm viên hoàng gia, như vậy còn chưa đủ sao?

Hoàng đế tức giận một hồi lâu.

Nhưng qua nửa ngày, cũng không giận đến mức trực tiếp bắt người.

Quản thị là cái thá gì chứ, dù có chết một vạn lần cũng không đáng tiếc. Nhưng đó là nhà mẹ đẻ của Quý phi, nếu hôm nay ông ta xuống tay với Quản thị, vậy Quý phi cũng phải phạt, liên đới đến nhị nhi tử của ông ta cũng không được có tiếng tốt!

Ông ta và hoàng hậu là được tiên hoàng tứ hôn, không có bao nhiêu tình nghĩa, duy chỉ có quý phi là được lòng ông ta nhất, hơn nữa...

Hoàng hậu cùng với trưởng tử của ông ta, sức khỏe đều không tốt, luận về tôn quý và năng lực, lão nhị xem như là người làm cho ông ta hài lòng nhất...

Hoàng đế suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: “Bảo Quản Tùng

Thanh cùng với hai nhi tử của ông ta cùng nhau tiến cung, chuyện cửa hàng hoa, tạm thời chớ để lộ ra!"

Sở dĩ Lưu Ngự Sử đến đây lúc này chính là đoán được mấy phần quân tâm, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Trái lại ông ấy muốn làm gián thần trung thành thẳng thắn, nhưng cũng biết tình huống không cho phép.

Chuyện mà phủ Trưởng công chúa gây ra đã khiến bên ngoài bàn tán ầm ĩ, chúng sĩ tử trong kinh đã tức giận chỉ trích tức giận mắng chửi. Nếu để người ta biết nhà mẹ đẻ của Quý phi cũng xen vào việc này, vậy uy tín của hoàng gia và nhị vương gia cũng có tổn hại...

Biện pháp để bệ hạ phạt Quản thị có rất nhiều loại, nhưng nhất định không muốn vào giờ khắc này để Quản thị và Kỷ gia xen vào cùng một chỗ.

Không bao lâu sau, ba phụ tử Quản thị đã đến.

Chức quan của Quản lão đại nhân chỉ là hư chức, ngày thường ăn nhậu chơi bời, hiển nhiên là người phụ trách chủ yếu chuyện bàn bạc nhận hối lộ.

Hoàng đế âm trầm nhìn bọn họ, chỉ hận không thể chém toàn bộ mấy tên không dùng được này.

"Quản khanh, những năm này Quý phi luôn nói với trẫm, năng lực của các khanh có hạn, không dễ đảm nhiệm chức vị quan trọng, bảo trẫm chớ quá sủng tín đối với các khanh, các khanh cảm thấy Quý phi nói đúng không?" Ánh mắt Càn Hòa Đế lạnh như băng.

Ba người cũng không ngốc, phát hiện thái độ của Hoàng đế khác thường, cũng đều nhu thuận nói: "Quý phi nương nương nói đương nhiên là không sai... Chúng thần quả thật không có bản lĩnh gì, đã khiến bệ hạ thất vọng rồi..."

"Các ngươi trái lại cũng tự hiểu lấy mình, nhưng..." Càn Hòa Đế lại chuyển giọng, nói: "Lần này trẫm càng muốn trọng dụng các

ngươi một lần thử xem. Từ hôm nay trở đi, ba người các ngươi đừng xen vào những chuyện khác nữa, đi điều tra vụ Kỷ gia buôn bán chức quan là được rồi!"

"..." Trong lòng ba người cả kinh.

"Trẫm nghe nói, Kỷ gia có một cửa hàng bán hoa ở bên ngoài, thông qua cửa hàng này kiếm được vô số tài phú. Trẫm muốn các ngươi thu thập chứng cứ, trong vòng bảy ngày, kiểm tra rõ sổ sách, cũng thu lại toàn bộ tiền tham ô. Ba người các ngươi cũng chớ phụ sự tín nhiệm của trẫm. Nếu đến lúc đó tiền tham ô và sổ sách không khớp thì nhất định trẫm sẽ hung hăng vấn trách!" Càn Hòa Đế nói một tiếng, lại hỏi: "Quản thị các ngươi có mấy nam đinh?"

"Bẩm, bẩm bệ hạ, trong nhà có mười lăm nam đinh..." Quản lão đại nhân vội vàng nói.

"Mười lăm người? Cũng tương đương với Kỷ gia." Càn Hòa Đế nhìn bọn họ với ánh mắt đầy thâm ý.

Ba người cũng đều phát giác có gì đó không đúng.

Bệ hạ ngay cả cửa hàng hoa cũng biết... Thậm chí còn lấy nhà bọn họ so với Kỷ gia, ý tứ trong đó... chẳng lẽ là...

Chương 549

Sau khi từ trong cung đi ra, ba người càng nghĩ càng thấy không đúng, trong lòng sợ tới mức giật mình.

“Cửa hàng hoa kia là của nhà chúng ta... Bệ hạ lại nói là Kỷ gia... Ý tứ kia có phải là...” Quản nhị gia nhìn phụ thân huynh trưởng, trong lòng thấp thỏm: “Chẳng lẽ là bại lộ rồi sao?”

Ba người nhìn như nghi vấn, nhưng trong lòng cũng đã hiểu mấy phần.

Nếu không phải bại lộ, sao bệ hạ có thể bảo bọn họ đi tra xét Kỷ gia?

Ba người chảy mồ hôi lạnh đầy người, không dám nghĩ sâu hơn nữa, lại hy vọng có thể được mấy phần may mắn...

Thời gian bệ hạ cho bọn họ không nhiều, bọn họ nào dám chậm trễ, lập tức nói cửa hàng bán hoa dừng lại...

Về phần sổ sách... Sổ sách thì có, nhưng tiền bạc bên trong thật sự quá lớn. Bọn họ lại không biết trong tay bệ hạ rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu chân tướng, vừa không dám giao ra toàn bộ, lại không dám không giao... sầu đến mức phụ tử ba người bạc hết cả tóc.

Mà cùng lúc đó, ý chỉ của bệ hạ cũng đến Tiêu gia.

Cả nhà Tiêu gia ra ngoài tiếp chỉ.

Tiêu Vân Chước nhìn thanh kiếm kia, trong mắt lóe lên vài phần sáng ngời, đặc biệt thích thú.

Tử Dương Kiếm.

Quả thật là kiếm của Hoàng đế, vỏ kiếm hoa văn lòe loẹt, phía trên còn khảm nạm các loại bảo thạch, vừa nhìn đã biết giá trị không ít bạc. Thân kiếm tỏa ra hàn quang bốn phía, cực kỳ sắc bén, Tiêu

Vân Chước cầm trong tay cẩn thận quan sát một phen, thích đến cực điểm.

Lại còn ban thưởng giai nhân.

Tiêu Vân Chước nhìn hai loại ban thưởng này, trong lòng đã hiểu.

Bệ hạ tức giận, khẳng định cảm thấy Tiêu gia nàng có chút đáng ghét. Nhưng phiền thì phiền, đối với chuyện nàng cung cấp tình tiết vụ án thì bệ hạ vẫn tán thưởng, nếu không cũng sẽ không có mấy lời "tăng thêm can đảm, tôi luyện chính tâm, xóa đi gỉ sắc gia môn, dương quang thần uy bảo vật" này.

"Ngươi làm cái gì hả?" Trong mắt Khương thị giống như được bôi độc.

Bệ hạ ban thưởng ba mỹ nhân.

Tiêu Vân Chước nhìn qua, đều cảm thấy rất đẹp mắt, vô cùng xinh đẹp.

Ba người đều có điểm khác nhau, một tuyệt mỹ đoan trang, thanh nhã thoát tục, một người mắt ngọc mày ngài, diễm sắc tuyệt thế, một người cuối cùng cũng là diệu như xuân hoa, kiều diễm như quỳnh anh.

Vị thái giám đưa bọn họ tới đây nói rằng ba vị cô nương này đều được các nơi lựa chọn đưa tới vào năm bệ hạ vừa đăng cơ, lúc ấy dựa theo quy củ để lại không ít người, nhưng cũng không phải ai cũng được phong vị. Ba người này vô cùng xinh đẹp, bệ hạ ngược lại không muốn sủng hạnh, sợ vì sắc đẹp làm hại quốc gia, cho nên những người này nếu không có gì ngoài ý muốn chỉ sợ sẽ chết già trong cung.

Bây giờ đột nhiên bị đưa ra khỏi cung, ba người cũng đều có chút thấp thỏm.

Nhưng vẫn coi như trấn định.

Nhưng Khương thị không trấn định được.

“Tiêu gia chúng ta không thiếu con cái, phu quân thậm chí còn chưa trở về từ bên ngoài. Mẫu thân, vì sao bệ hạ phải ban thưởng mỹ nhân!” Khương thị đỏ mắt: “Ta là chính thất, ta sẽ không uống trà thiếp thất của các nàng, ta không thừa nhận!”

Tiêu Vân Chước cảm thấy bệ hạ thật sự thất đức.

Nhưng đối với nàng mà nói thì cũng không có ảnh hưởng gì, chẳng qua chỉ là trong nhà có thêm ba người mà thôi. Bệ hạ ban cho các nàng đồ cưới, có thể nói rằng chi phí ăn mặc của các nàng đều là bệ hạ nuôi, chẳng có quan hệ gì với nàng cả.

Lão thái thái tuy rằng cũng không thích trong nhà có nhiều thiếp thất nhưng cũng có lý trí, nói thẳng: “Ý chỉ của bệ hạ đã hạ, ngươi là thân phận gì mà dám để bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?”

Khương thị phẫn nộ đến cực điểm: “Nhưng dựa vào cái gì chứ!”

“Chính ngươi cảm thấy thế nào?” Lão thái thái nhìn bà ta, cũng có chút không biết nói gì: “Ngươi ở ngay tại phủ Trưởng công chúa náo loạn một trận, có thể tính là hiền lành sao? Những năm này ngươi ầm ĩ không cho Trấn Quan đi ra ngoài dốc sức, nhìn như là phu thê ân ái, nhưng thanh danh ghen tỵ của ngươi không phải so với ai khác cũng vang dội hơn sao?”

Chỉ là trong quá khứ, Khương thị dùng thanh danh thuần chí hiếu để ép thanh danh ghen tỵ này xuống.

“Sắp xếp cho các nàng đi.” Lão thái thái nhìn ba nữ tử kia, cũng nói thẳng.

Chương 550

Khương thị có chút thất hồn lạc phách.

Ba nữ tử này đều hai mươi hai hai mươi ba tuổi, chính là độ tuổi như hoa, làn da mềm mại, ánh mắt trong suốt, bộ dáng trẻ tuổi lại xinh đẹp...

Bây giờ bà ta làm sao có thể so sánh được!

“Hiện tại ngươi hài lòng rồi chứ!” Khương thị trực tiếp rơi lệ: “Vì sao bệ hạ chỉ ban thưởng cho ngươi? Tất nhiên là ở sau lưng ngươi đã làm cái gì đó khiến cho bệ hạ chú ý tới, cho nên bệ hạ mới ban thiếp thất cho phụ thân ngươi đúng không?! Tiêu Vân Chước, ngươi rốt cuộc là nữ nhi của ta hay là quỷ đòi nợ hả!”

Kiêu ngạo nhất đời này của bà ta không phải là mình sinh mấy hài tử, mà là trượng phu của mình từ đầu đến cuối, chỉ có một mình mình.

Ngay từ đầu bà ta đã nghĩ, cha chồng của bà ta là lãng tử lưu luyến bụi hoa, đương nhiên Tiêu Trấn Quan sẽ không khá hơn chút nào.

Nhưng nếu bà ta đã gả đi, vậy bà ta nhất định phải để Tiêu Trấn Quan không còn lòng dạ nào nhìn người ngoài nữa!

Những năm này bà ta đã làm được!

Nhưng bây giờ, hủy rồi, cái gì cũng hủy hết rồi...

Chuyện mà bà ta từng lấy làm kiêu ngạo bây giờ đã triệt để vỡ vụn, người bên ngoài nhìn bà ta thế nào nữa đây?

Những phu nhân từng hâm mộ bà ta, hiện tại có phải đều che miệng cười trộm rồi không!?

“Mẫu thân khóc quá nhỏ rồi, tốt nhất là ngươi nên lớn tiếng hơn

một chút, la hét để cho tất cả mọi người bên ngoài nghe rõ ràng. Để xem đến lúc đó bệ hạ sẽ bởi vì mấy câu khóc lóc này mà thu người về, hay là bởi vì ngươi có ý kháng chỉ mà trực tiếp ban cho ngươi một bình rượu độc." Tiêu Vân Chước vuốt ve kiếm của mình, yêu thích không buông tay: "Lúc phụ thân không có thiếp thất ngươi không vui, hôm nay đã có, ngươi vẫn không vui, ngươi thật khó thỏa mãn."

"Chẳng qua ngươi có một câu nói đúng, ta đúng là quỷ đòi nợ. Bên cạnh ngươi đâu chỉ có một con quỷ là ta? Khương Nguyên biểu muội không phải cũng ở đây sao? Mấy bữa nay ngươi không tâm sự với nàng ta à?"

Tiêu Vân Chước nói xong bèn ôm kiếm của mình rời đi.

Tiêu Văn Yến nhắm ngay cơ hội, cũng vội vàng bước nhanh mà đi.

Phụ thân có thiếp thất, cậu rất giật mình... Nhưng hiện tại cậu lại cảm thấy, chuyện của người lớn, cậu bớt can thiệp vào. Có thời gian thì đi lau xương cốt còn tốt hơn là ở đây nghe mẫu thân phàn nàn lảm nhảm!

Toàn thân Khương thị lạnh buốt, lung lay sắp đổ.

Cái nhà này, không ai quan tâm đến bà ta nữa.

Bà ta quá mệt mỏi rồi!

Rốt cuộc Việt nhi đi đâu chứ, hiện tại bà ta thậm chí còn hoài nghi có phải Việt nhi bị nha đầu chết tiệt kia hại hay không, vì sao đến bây giờ vẫn chưa trở về, bà ta thật sự sắp chống đỡ không nổi nữa!

Khương thị rất nhanh liền ngã xuống giường, lấy nước mắt rửa mặt.

Lão thái thái không nhiệt tình cũng không trách móc nặng nề đối với ba vị di nương, chỉ theo quy củ nhét người vào trong viện. Nhưng dù sao cũng là người mà bệ hạ ban cho, cũng không tiện nhốt chặt không cho người ta đi lại, cho nên ba người cũng có thể

đi dạo ở hậu viện một chút.

Ba người vừa tới, đều có chút mê mang, tất nhiên là ôm nhau sưởi ấm, cùng nhau hành động.

Các nàng cũng không biết tình huống Tiêu gia thế nào. Nhưng làm thiếp thất, lấy lòng chủ mẫu cũng là việc các nàng phải làm, cho nên ba người liền suy nghĩ cùng đi thăm Khương thị.

Không thăm còn tốt, vừa thấy các nàng, trong lòng Khương thị càng khó chịu hơn.

Ba đóa kiều hoa ở trước mắt, khiến bà ta đột nhiên ý thức được mình đã già đi rất nhiều!

Bà ta đã ngoài bốn mươi, cho dù mấy năm nay bảo dưỡng không tệ nhưng trên mặt vẫn có nếp nhăn, một đôi mắt cũng luôn trong trạng thái mỏi mệt. Cho dù có cố ý ăn mặc trang điểm thế nào cũng không thoát khỏi năm tháng trói buộc!

“Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!” Khương thị nằm ở trên giường, cũng không quên mắng to.

Ba người bị quát không hiểu sao cũng có chút sợ hãi.

Chương 551

Ba người bọn họ là được ngàn chọn vạn tuyển đưa tới, yêu cầu lớn nhất của bệ hạ chính là vừa đẹp mắt lại vừa thành thật. Bộ dáng bọn họ bậc này, nếu là người có tâm cơ muốn tranh sủng thì cũng sẽ không ở trong cung ngây ngốc mấy năm.

“Thì ra chủ mẫu của đại hộ nhân gia...không hề giống với nương nương trong cung...”

“Thật sự quá đáng sợ, phu nhân giống như muốn ăn thịt chúng ta vậy, chỉ sợ về sau cũng không thể dung người, phải làm sao mới được đây...”

“Bệ hạ còn bảo chúng ta sau này phải đốc thúc tướng quân tiến tới... Chúng ta như vậy, một khi tới gần tướng quân, nhất định chủ mẫu sẽ tức giận. Nếu tướng quân không cố gắng, đó chính là chúng ta phụ kỳ vọng của bệ hạ, cũng không dễ giải thích... Thật sự là khó xử...”

Ba người cùng gật đầu, vô cùng phiền muộn.

Còn tưởng rằng chủ mẫu đại hộ nhân gia còn có thể làm chút công phu mặt ngoài chứ...

Không nghĩ tới lại dữ như hổ.

Nhưng ba người cũng có lòng, sau khi gặp Khương thị vài lần, các nàng cảm thấy tâm ý cũng đã tỏ rõ nên không đi dạo trước mặt Khương thị nữa, liền thành thành thật thật đi qua bồi tiếp lão thái thái.

Đây là kết quả sau khi các nàng thương nghị.

Trực tiếp khuyên nhủ tướng quân sẽ chọc cho chủ mẫu không thích, vậy các nàng cũng chỉ có thể để lão thái thái vui vẻ, trò chuyện nhiều với lão thái thái, không phải tướng quân còn nghe lão thái thái sao!?

Lão thái thái cả đời này chưa từng được sống cuộc sống mẹ chồng và con dâu hòa thuận, cũng chưa từng được vãn bối bên dưới hầu hạ lấy lòng.

Nhưng không thể không nói những cô nương bệ hạ ban thưởng, thật sự khiến người ta yêu thích...

Vui vẻ, dịu dàng, hiền lành, mở miệng quy củ không nói, thậm chí còn biết chữ. Nghe nói trước khi tiến cung, trong nhà cũng coi như không tệ, vào trong cung lại được học thêm không ít nên cách nói chuyện cách làm việc rất thỏa đáng.

Bệ hạ ban thưởng không phải nhãn tuyến, vốn là giai nhân.

Ngay từ đầu lão thái thái còn có chút kháng cự những người này, nhưng bị dỗ cả một ngày, trên khuôn mặt già nua không nhịn được mà nở nụ cười.

Các nàng sẽ cùng xem kịch với bà ấy, vừa vặn có thể kể một ít chuyện cười, còn có thể nhạy bén phát hiện bà ấy thích ăn cái gì, có thể ăn cái gì, vừa quan tâm đến sức khỏe bà ấy, vừa để ý đến sở thích của bà ấy, còn đặc biệt kiên nhẫn nữa. Vãn bối như vậy ở bên cạnh, sao có thể kháng cự được!

Lão thái thái thật sự không muốn so sánh con dâu của mình với ba vị giai nhân này...

Nhưng nhịn không được a!

Các nàng mở miệng ngậm miệng đều một tiếng "lão phu nhân", trong miệng cũng không thấy nhắc tới tướng quân, lại giống như là các khuê nữ thân sinh của bà ấy vậy...

Mà Khương thị thì sao?

Trước kia không muốn gặp bà ấy quá nhiều, xa cách lạnh lùng, gần đây thậm chí còn lén lút mắng bà ấy là lão bất tử...

Gần đây tuy rằng bà ấy tra tấn Khương thị, nhưng cũng bị Khương

thị chọc tức không ít...

“Ôi trời ơi...” Lúc Tiêu Vân Chước bước vào cửa, lão thái thái đang vỗ tay một giai nhân trong số đó, ánh mắt đầy yêu thương: “Phụ thân ngươi còn là một tiên sinh dạy học à? Ngươi có còn nhớ ở đâu không? Bệ hạ tứ hôn cho ngươi, ngươi không tiện về nhà, nhưng bảo người truyền tin cho phụ thân ngươi hoặc mời phụ thân ngươi tới kinh thành thăm viếng một chút cũng được, thêm một thân thích mà thôi, cũng không phải là chuyện to tát gì...”

“Vậy có được không?” Nữ tử kia nghe xong, trực tiếp quỳ xuống: “Đa tạ lão phu nhân! Phụ mẫu ta lớn tuổi rồi, ta cũng không cầu cùng bọn họ thường xuyên lui tới, chỉ muốn biết bọn họ có khỏe mạnh hay không là đã hài lòng rồi... Thiếp thân sau này sẽ hầu hạ lão phu nhân chu đáo, nhất định sẽ báo đáp ân đức của ngài!”

“...” Tiêu Vân Chước vẻ mặt phức tạp.

So với ba người này, hình như nàng không phải là cháu gái xứng chức lắm thì phải?

Tổ mẫu hình như chưa bao giờ vui vẻ đến thế.

Nàng không thường xuyên ở nhà, cho dù về nhà thì nhiều nhất cũng chỉ là cùng lão thái thái ăn một bữa cơm. Mà Tiêu Văn Yến thì càng không cần phải nói, cũng là mấy tháng gần đây mới quen thuộc trong với lão thái thái hơn một chút, nhưng đối với lão thái thái vẫn là cung kính cùng e ngại nhiều hơn, không đủ thân cận.

“Chước nhi, cháu đến rồi à? Cháu mau tới nhìn đôi tay khéo léo này, làm cho ta một đôi giày mới, thật không tệ...” Lão thái thái vội vàng gọi nàng.

Tiêu Vân Chước đi tới, nhìn thoáng qua. Đôi giày kích thước vừa vặn, hoa văn cũng không phải hết sức đặc biệt, nhưng cầm trong tay vừa nhẹ nhàng vừa giữ ấm, qua ít ngày nữa là có thể mang được rồi.

Đối với lão thái thái mà nói, giai nhân bệ hạ ban thưởng, thật sự là ban thưởng đến trong tâm khảm của lão nhân gia rồi nhỉ?

Chương 552

Tiêu Vân Chước vốn không quá để ý đến ba vị giai nhân này, bây giờ nhìn thấy lão thái thái vui vẻ cũng càng không có ác cảm.

Ba người tướng mạo đều không tệ, không phải người đại gian đại ác gì, tới đây làm thiếp thất cũng không phải là mong muốn của bọn họ, cho nên cũng không cần phải đặc biệt trách móc nặng nề.

Nhưng rất hiển nhiên, ba người này đối với nàng lại càng khẩn trương hơn mấy phần.

Vừa nhìn thấy nàng đến, bọn họ liền lập tức ngoan ngoãn đứng sang một bên, cũng không dám nói giỡn trêu đùa nữa.

Chỉ lén lút nhìn vị Tiêu gia đại tiểu thư này.

Vị đại tiểu thư này có vẻ rất ôn hoà hiền hậu, không giống như là người sắc bén. Nhưng trước khi các nàng đến đây đã từng hỏi thăm đại tổng quản, đại tổng quản nói, các nàng đến Tiêu gia, nhất định phải thành thành thật thật không nên gây chuyện, nhất là không nên đắc tội vị đại tiểu thư Tiêu gia này, những thứ khác đều dễ nói!

Hơn nữa, các nàng là đồng thời được ban tới cùng với Tử Dương kiếm!

Bảo kiếm của bệ hạ, nhìn như chỉ là một thứ đồ vật mà thôi, nhưng ý tứ đại biểu trong đó lại làm cho người ta không thể xem thường.

Mà kiếm này còn không phải là ban cho Tiêu tướng quân nữa...

Nói cách khác, vị Tiêu cô nương này có giá trị của mình. Bệ hạ coi trọng nàng, cảm thấy nàng không tệ, cho nên mới đặc biệt cất nhắc ban cho bảo kiếm này để hộ thân, để tránh bên ngoài có người không hiểu chuyện, va chạm vị Tiêu cô nương này!

Sau này các nàng phải ở Tiêu phủ lăn lộn, nếu đã biết rõ vị Tiêu gia đại tiểu thư này quan trọng đến cỡ nào, sao có thể đi làm cái chuyện cố ý tìm chết kia chứ.

“Tổ mẫu nếu đã thích mấy vị di nương thì cứ lưu các nàng ở bên cạnh làm bạn. Mấy ngày qua ngài đã phải nhọc lòng chuyện của mẫu thân, cũng thật sự quá cực khổ, nên an dưỡng tuổi già cho tốt mới phải.” Tiêu Vân Chước cũng nói thật.

Lão thái thái cũng hơi chột dạ.

Bày sắc mặt với con dâu, lại thân cận với thiếp thất của nhi tử, chuyện này rõ ràng không hợp quy củ.

Nhưng nếu như Khương thị có nửa điểm tốt thôi, bà ấy cũng thật sự không muốn Khương thị phải bị mất mặt lớn đến như vậy.

“Ta nghe nói nàng ta tức giận đến bệnh, cũng có thể an phận vài ngày.” Lão thái thái cố gắng để cho lòng mình cứng rắn hơn một chút: “Ba người các nàng đều là người số khổ, nếu không phải dáng dấp quá đẹp thì cũng không đến mức bị vây khốn trong hoàng thành kia. Bây giờ được bệ hạ ban thưởng, mặc dù ta có lòng thả cho các nàng được tự do nhưng cũng không thể vi phạm thánh chỉ. Đã thành người nhà chúng ta rồi thì cũng không nên bạc đãi. Phụ thân cháu là người như thế nào thì ta rõ ràng hơn bất cứ ai, vậy nên ta cũng đã nói rõ với các nàng rằng tương lai ba người các nàng không thể nào trông cậy được vào phụ thân cháu...”

Nhi tử kia của bà ấy cũng không phải là si tình với Khương thị mà chính là tính tình có hơi cố chấp, cứ sợ đi theo đường xưa của phụ thân mình nên không thích bên cạnh có quá nhiều nữ tử.

Cho dù hiện giờ có cứng rắn nhét mấy thiếp thất vào thì chỉ sợ cũng sẽ không giao lưu quá nhiều với các nàng. Cho nên nửa đời sau của ba người này muốn có một vài nhi nữ bên người để trông cậy lúc tuổi già, khả năng lại không lớn.

Nói như vậy, cũng thật có lỗi với mấy tiểu cô nương này. Tuổi còn trẻ, cả đời cứ kết thúc như vậy thôi.

Cũng may, vãn bối trong nhà cũng coi như khoan hậu, sẽ không bạc đãi các nàng.

Tiêu Vân Chước nhìn ra được lão thái thái thật sự thích ba vị giai nhân này.

Ngẫm lại cũng đúng, bản thân tổ mẫu cũng là bất đắc dĩ phải gả vào Tiêu gia, mười mấy tuổi vào cửa, sau đó liền cứ phải trông coi nơi này. Hôm nay trông thấy những người này, chỉ sợ cũng sẽ nhớ tới chính mình năm đó, khó tránh khỏi sẽ có chút động dung.

Lão thái thái nói với nàng như vậy đương nhiên là hy vọng nàng chớ quá để ý đến ba người này.

Cũng sợ nàng cảm thấy đột nhiên trong nhà có nhiều người, trong lòng không được tự nhiên, đối với cái nhà này lại sinh ra một chút lòng xa cách.

Chương 553

Con người bà ấy chính là như vậy, có lẽ là cả đời này đã phải suy nghĩ quá nhiều, lo lắng trong thời gian quá dài, cho nên gặp phải bất cứ chuyện gì đều sẽ không khỏi lo lắng đến cái nhìn của người nhà, cẩn thận chú ý, căn bản sẽ không coi như mình là trưởng bối.

Tiêu Vân Chước hiểu được sự thấp thỏm trong lòng lão thái thái, liền lên tiếng an ủi một hồi.

Nàng nói chuyện tùy ý, thái độ khi nhìn ba vị giai nhân cũng khách khí quy củ, không có chút bài xích nào. Qua một hồi lâu lão thái thái mới yên tâm lại, đồng thời, ba vị giai nhân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, lấy lòng lão thái thái là lựa chọn sáng suốt nhất!

...

Tin tức Tiêu gia được ban thưởng lúc này cũng đã truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Cho dù là Tử Dương Kiếm hay giai nhân, ở trong mắt người khác, lần ban thưởng này cũng là tin tức làm người ta phải giật mình!

Nhất là những người từng đến phủ Trưởng công chúa, liên tưởng đến chuyện lúc trước, cũng không khỏi lớn mật suy đoán.

Bây giờ phủ Trưởng công chúa gặp nạn, Tiêu Vân Chước lại được thưởng...

Rất khó để người ta không cảm thấy, chuyện Kỷ gia mua bán chức quan là bị Tiêu Vân Chước khui ra, dù sao vị "đại sư" này cũng không phải lần đầu tiên làm ra hành động kinh người như vậy!

Lúc trước khi Tiêu Trấn Quan ở nhà, bệ hạ không ban giai nhân, bây giờ không có người thì ngược lại ban thưởng cho ba vị cô nương. Chỉ sợ cũng là bởi vì trước đó Khương thị nổi điên phát

cuồng ở phủ công chúa, bị bệ hạ biết được?!

Nhưng mọi người cũng chỉ tùy tiện đoán vậy thôi...

Lại cảm thấy bệ hạ hẳn là cũng sẽ không nhàm chán như vậy, sẽ cảm thấy hứng thú đối với một chuyện rất nhỏ như Khương thị vứt bỏ hài tử...

Nhưng bất kể nói thế nào, mọi người khi nghĩ đến Tiêu Vân Chước đều đã không dám coi nàng là một tiểu thần côn hoặc là thiên kim tiểu thư bình thường nữa.

Độ Linh Các của Tiêu Vân Chước đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Trước đây người sống ít tới nơi này, nhưng bệ hạ vừa ban thưởng Tử Dương kiếm thì lại có không ít người thừa cơ tới cửa lôi kéo, cho dù không lôi kéo được thì cũng muốn tạo một chút giao tình.

Trước đây Lương chưởng quỹ cũng đã gặp không ít quan lại quyền quý, chỉ là lúc đó, hắn khúm núm cẩn thận hầu hạ. Nhưng hôm nay thì hay rồi, sáng sớm vừa mở cửa ra, đã có người chờ ở cửa.

Cầu quẻ, xem bát tự, thậm chí còn có người đến xin giải mộng...

Luôn có các loại nguyên do tới cửa cầu kiến.

Thậm chí đối với chưởng quỹ như hắn cũng đều rất khách khí, quả thực để hắn kiến thức được cái gì gọi là một người đắc đạo gà chó thăng thiên...

“Xin lỗi các vị, bà chủ của chúng ta đã nói, hôm nay trong các vị khách nhân không có ai thực sự có nhu cầu, cho nên từ sáng sớm nàng đã đi ra ngoài rồi...” Lương chưởng quỹ nhìn mọi người, kiên trì nói.

Hắn cũng sợ những người này sẽ tức giận, dù sao thì...

Hắn chỉ có một cái mệnh tiện này thôi, cho dù là ai cũng đắc tội không nổi.

Nhưng không có cách nào khác, bà chủ quả thật rất thần kỳ, sáng sớm mỗi ngày đều sẽ đặc biệt tính một quẻ, lại căn cứ quẻ tượng tới gặp khách. Cho dù người bên ngoài xếp hàng ra tới tận ngoài thành, chỉ cần quẻ tượng này không đúng, nàng ngay cả một khách nhân cũng không tiếp.

Đương nhiên, cũng không phải lần nào cũng như vậy.

Ví dụ như hôm qua, sau khi bói một quẻ, bảo hắn ra ngoài rẽ phải, tìm được một người bên hông treo hoa sen.

Hắn mời người này vào, đối phương lại thật sự là gặp chuyện khó, nói là những năm gần đây làm ăn càng ngày càng kém. Phụ mẫu thê nhi trong nhà lục tục bắt đầu sinh bệnh, quan hệ với thân bằng hảo hữu cũng càng ngày càng không tốt, không biết là do duyên cớ gì...

Bà chủ tính toán cho đối phương một phen rồi bảo người này đổi chỗ ở, nói là bát tự không hợp, nếu cứ tiếp tục ở lại sẽ có khả năng thê ly tử tán, cửa nát nhà tan.

Bây giờ lời của bà chủ nói không ai không tin, người này sau khi có được kết quả, quả thực rất mang ơn.

Hắn đã sớm phục bà chủ sát đất rồi.

Ngay cả phụ thân hắn mà cũng gọi lên được, hắn còn có thể có nghi vấn gì đây…

Lúc này, Lương chưởng quỹ khách khí giải thích với những khách nhân này, vốn tưởng rằng những quý nhân này sẽ tức giận, ai biết được đám người này lại không có nửa lời oán hận, sau khi nhận được tin, rất nhanh liền tự mình tản đi.

Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

“Ngay cả bản vương cũng không được xếp hàng nữa sao?” Tam vương gia sờ sờ mũi, cảm thấy mình cũng rất ấm ức. Đã nói là sau này sẽ cùng nhau tra án, làm đồng bạn tốt, kết quả thì sao đây?

Người này lúc cần dùng đến hắn thì mở miệng ngậm miệng đều là một tiếng Tam công tử, lúc không cần hắn, ngay cả mặt mũi cũng không gặp được!

Chương 554

Tam vương gia vốn là tính chó, càng gặp khó khăn, liền càng cảm thấy thú vị, lập tức cho người đi tìm hiểu tung tích của Tiêu Vân Chước.

Lúc này, Tiêu Vân Chước đang đứng ở cổng Quản thị cầu kiến.

Gần đây bầu không khí trong Quản phủ không tốt, nửa đêm mỗi ngày đều lén lút bán đồ vật ra bên ngoài. Mấy hiệu cầm đồ lớn nhỏ trong kinh gần đây đều thu được rất nhiều thứ tốt.

Nhưng cho dù bán đi bán lại thì tiền bạc và sổ sách vẫn có chút chênh lệch!

Dù sao thì mấy thứ béo bở kiếm được kia cũng không thể không tiêu chút nào nha!

Ví dụ như, trên sổ sách này có một viên dạ minh châu, đồ vật đã sớm đưa đến trong tay Quý phi nương nương ở trong cung rồi, bọn họ cũng không tiện đòi lại.

Bệ hạ muốn cân bằng sổ sách, bọn họ cũng không dám cầu may, chỉ có thể nghĩ cách gom tiền bạc bằng với giá trị của viên dạ minh châu kia...

Buồn đến mức ngủ không được nữa!

Mà Quản phu nhân gần đây cũng rất u ám, trong nhà phải mang đồ đi bán, đương nhiên là ngay cả của cải tích góp được cũng không giữ được.

Đau lòng đến nỗi gương mặt mo kia cũng không nặn ra được nửa điểm nụ cười.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Tiêu Vân Chước lại đến!

Quản phu nhân thật không rõ tiểu nha đầu này tới làm cái gì...

Nhà mình đang xui xẻo đây, thế mà tiểu nha đầu này lại được bệ hạ ban thưởng!

Trong lòng Quản phu nhân cũng tức giận, cũng muốn biết người này rốt cuộc tới đây để làm cái gì, liền trực tiếp mời người vào trong.

Bước chân Tiêu Vân Chước thong dong, trên mặt mang theo ý cười, khi nhìn thấy Quản phu nhân, ánh mắt như mặt trời sáng lấp lánh: "Quản phu nhân, gần đây trong nhà ngài có dấu hiệu bại tài sao?"

"..." Quản phu nhân máu dồn lên não, sau đó buông lời quái gở: "Nghe nói hiện nay Tiêu cô nương chính là đại hồng nhân trước mặt bệ hạ, không biết đến phủ chúng ta là có chuyện gì?"

"Đương nhiên là có chuyện quan trọng nhất định phải giải quyết rồi." Tiêu Vân Chước vô cùng trịnh trọng.

Quản phu nhân hết sức chán ghét nàng.

Vừa nghĩ tới nữ nhi bị chết thảm của mình, bà ta hận không thể gọi người đánh chết Tiêu Vân Chước ngay tại chỗ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tử Dương kiếm treo bên hông nàng, vỏ kiếm lóng lánh bảo thạch, hoa hòe loẹt kia cực kỳ phô trương, mà đeo ở trên người nàng lại càng chói mắt.

"Bệ hạ ban thưởng Tử Dương Kiếm cho ngươi cũng không phải là để ngươi khoe khoang! Gia tộc chúng ta cũng được bệ hạ ban thưởng không ít. Nếu giống như ngươi cả ngày mang theo đồ vật bên người, còn không biết sẽ rước lấy bao nhiêu trò cười đây! Tiêu cô nương, rốt cuộc thì ngươi vẫn còn trẻ tuổi, một chút ánh mắt cũng không thấy. Rêu rao như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn!" Quản phu nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vậy là ngài đang chê cười ta à?" Tiêu Vân Chước mỉm cười nhìn bà ta.

“...” Khóe miệng Quản phu nhân giật một cái.

“Ta tin rằng ngài không dám cười nhạo ban thưởng của bệ hạ đâu, ta nghĩ đại khái là ngài đang nghĩ làm sao để trực tiếp chém chết ta.” Tiêu Vân Chước vô cùng bình tĩnh.

“Rốt cuộc ngươi đến đây làm gì?” Quản phu nhân có chút hối hận vì đã mời người vào cửa.

Tiêu Vân Chước đang đắc ý, bộ dáng này quá chướng mắt!

“Vậy ta nói chính sự.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc gật đầu: “Nghe nói Quản lão gia ba năm trước đây cưỡng ép nạp hai tiểu thiếp?”

“Tiêu cô nương ăn nói cẩn thận! Cái gì mà cưỡng ép? Rõ ràng chính là phụ thân của hai nữ tử kia tham tài, bán nữ nhi cho lão gia chúng ta!” Quản phu nhân lập tức nói: “Một tiểu cô nương như ngươi lại tới cửa hỏi thiếp thất của người khác, đây là đạo lý gì?!”

Tiêu Vân Chước cũng mang Bao Đại Thụ vào đây.

Đây là lần đầu tiên hắn bước vào Quản gia, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chủ mẫu đánh chết nữ nhi mình.

Người này nhìn qua cao không thể chạm, toàn thân phục trang lộng lẫy, làm cho người ta không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Từ sau khi hắn tiến vào đây vẫn luôn thành thật, cũng không dám mở miệng quấy rầy Tiêu Vân Chước. Cho đến giờ phút này, nghe thấy Quản phu nhân nói hắn tham tài, hắn vội vàng khoát tay.

Chương 555

“Những ngân phiếu kia ta cũng không động tới! Vốn là khâu ở trong hai lớp vải, sau khi ta chết, đều bị quản sự trong phủ bọn họ cầm đi... Ta thật sự không bán khuê nữ, khuê nữ của ta là người, cũng không phải gia súc, làm sao ta có thể bán các nàng được chứ...” Bao Đại Thụ rất sốt ruột.

“Quản phu nhân có biết vì sao trong phủ các ngươi bị phá mối làm ăn lắm tiền nhiều của này không?” Tiêu Vân Chước cũng không che giấu, nói trắng ra: “Các ngươi cưỡng ép nạp hai nữ nhi của Bao Đại Thụ, còn lấy tính mạng của bọn họ. Về sau bởi vì một câu nói bất mãn của Bao Đại Thụ mà các ngươi lo lắng hắn tiết lộ bí mật của Vạn Tùng Các, cho nên trực tiếp đem người xử trí. Việc này đối với người khác mà nói là bí mật, nhưng lại không thể giấu diếm được ta.”

Quản phu nhân nghe vậy, khiếp sợ nhìn nàng.

“Bệ hạ nhận được sổ sách do Bao Đại Thụ ghi lại, nhưng ngại Quý phi và Nhị hoàng tử nên đã giữ lại cho các ngươi một mạng. Nhưng nếu ta khăng khăng tuyên dương chuyện của Quản thị ra ngoài, vậy bây giờ trượng phu và nhi tử của ngài còn có cơ hội đi thăm dò Kỷ gia không?” Tiêu Vân Chước trực tiếp uy hiếp.

“Là ngươi!?” Quản phu nhân vô thức đứng lên, giận dữ chỉ vào Tiêu Vân Chước: “Ngươi tiện nhân này, dám vu oan cho chúng ta!”

“Phu nhân nói chuyện, quả thật rất khó nghe.” Tiêu Vân Chước lạnh lùng nhìn bà ta.

Đương nhiên nàng sẽ không ngốc như vậy, phải cứ đối nghịch với bệ hạ.

Bệ hạ bây giờ muốn bảo vệ Quản thị, vậy thì cứ để ông ta bảo vệ, nhưng có thể bảo vệ được mấy lần đây?

Quản phu nhân làm sao cũng không nghĩ ra, Tiêu Vân Chước này

lại biết bí mật bậc này. Vừa nghĩ tới chuyện nhà mình gặp phải gần đây, trái tim bà ta không nhịn được mà run rẩy!

Bao Đại Thụ chỉ là một vật bài trí!

Mà hai tiểu nha đầu kia cũng nhớ cha ruột của mình.

Lão gia đang muốn tìm một vật bài trí, muốn người trung thực, sẽ không hai lòng, thân phận Bao Đại Thụ cũng thích hợp, có nữ nhi làm thiếp của nhà phú quý, mở cửa hàng là chuyện rất bình thường, hợp lý mà cũng không quá dễ thấy, liền để cho hắn chiếm món lợi kia!

Vốn tưởng rằng hai nữ nhi đều nắm ở trên tay bà ta, hắn cũng không có can đảm tuyên dương chuyện này ra ngoài...

Không ngờ Bao Đại Thụ này lại rắp tâm hại người, đã sớm thông đồng với Tiêu Vân Chước?!

“Tiêu cô nương, ngươi đã nói rồi, bệ hạ cho nhà ta cơ hội. Nếu như ngươi tuyên dương ra ngoài, đó chính là làm trái ý của bệ hạ, đến lúc đó kết cục của ngươi cũng sẽ không được tốt!” Quản phu nhân lập tức nói.

“Ta nhiều nhất chỉ bị bệ hạ ghét bỏ vài phần, nhưng nhà các ngươi... đầu của tất cả mọi người đều không giữ được.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc trả lời.

“...” Cổ họng Quản phu nhân nghẹn lại.

Nhớ tới Tống gia, Kỷ gia, Quản phu nhân cũng không dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào!?” Quản phu nhân cả giận nói.

“Ta đến là để xác thực.” Tiêu Vân Chước lấy từ trong bao đồ mang theo bên người ra bài vị của Bao Đại Thụ, trực tiếp đặt ở trước mặt Quản phu nhân: “Trước khi Bao Đại Thụ chết chỉ có một yêu cầu, đó là muốn biết nữ nhi nhà mình đến tột cùng làm chuyện gì sai mới có thể bị ngài đánh chết. Làm phiền ngài nói rõ sự thật cho

ta nghe, ta là người vì người chết mà chuyện gì cũng có thể làm được. Nếu như ngài có nửa câu lừa gạt ta thì cho dù ta có đắc tội bệ hạ cũng phải để cả nhà ngài đền mạng cho người chết, chỉ xem Quản phu nhân ngài có dám đánh cược hay không thôi."

Quản phu nhân nhìn bài vị của Bao Đại Thụ, cũng giật nảy mình.

Người này... Người này lại điên như thế!

Vào nhà bà ta làm khách mà lại mang theo thứ này!

"Ngươi... Ngươi uy hiếp ta, chính là vì loại dân đen này sao!?" Quản phu nhân tức giận không chỗ phát tiết: "Chẳng qua chỉ là một tiện thiếp, ta muốn bán thì bán, muốn đánh chết thì đánh chết, dù là quan phủ cũng không truy ra được chỗ sai của ta. Ngươi lại vì loại người này mà không tiếc đắc tội bệ hạ! Tiêu cô nương, chẳng lẽ ngươi bị ném hỏng đầu nên không được tỉnh táo sao?"

Chương 556

Quản phu nhân nghĩ không thông, hoàn toàn nghĩ không thông.

Bao Đại Thụ chẳng qua chỉ là một tiều phu, cả đời cũng không kiếm được bao nhiêu bạc, loại người này tồn tại có ý nghĩa gì? Vì loại người như vậy mà không đếm xỉa đến cả bản thân mình, Tiêu Vân Chước không phải người điên thì là cái gì?

Nhưng bây giờ bà ta cũng biết, người điên như Tiêu Vân Chước lại thật sự cái gì cũng có thể làm được...

Lúc trước, nàng không phải là vì mấy thư đồng mà lật đổ Tống phò mã đó sao?

“Ngài không nói cũng không sao, ngài thiếu nợ ba cha con Đại Thụ. Cho dù chết cũng phải trả nợ, dù sao cũng không cần chờ lâu đâu.” Tiêu Vân Chước không nóng không vội, rất có kiên nhẫn.

Quản phu nhân tức giận đến mức muốn hộc máu, khuôn mặt trong nháy mắt lại già đi rất nhiều.

“Hai thiếp thất kia...thoạt nhìn rất xinh đẹp, vốn dĩ các nàng ngoan ngoãn hầu hạ lão gia, ta cũng không nói gì. Nhưng ai bảo các nàng lại có bộ dạng hồ ly tinh, lại còn muốn dụ dỗ nhi tử của ta... Nếu thật sự để các nàng thành chuyện, chẳng phải nhà ta sẽ mất mặt xấu hổ sao? Bởi vậy ta mới cho người đánh chết!” Quản phu nhân cũng biết không còn lựa chọn nào khác, liền dứt khoát nói.

“Quản phu nhân nói tỉ mỉ một chút, rốt cuộc là nhi tử của ngài vừa ý bọn họ, hay là bọn họ dụ dỗ nhi tử của ngài? Hai chuyện này cách biệt nhau ngàn vạn lần, vu oan người chết là sẽ bị thiên lôi đánh chết đấy.” Tiêu Vân Chước yên lặng nói một tiếng.

“...” Sắc mặt Quản phu nhân rất không được tự nhiên.

Tiêu Vân Chước này rất thông minh, lại thần cơ diệu toán. Hôm nay nếu đã muốn tìm ra chân tướng, vậy những lời bà ta bịa ra,

quả thật khó có thể tin phục.

Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ của thiếp thất mà thôi, Quản phu nhân cũng không che giấu nữa.

“Các nàng vừa xinh đẹp lại trẻ tuổi, nam tử trẻ tuổi nhìn thấy khó tránh khỏi sẽ có chút để tâm. Chẳng qua nhi tử ta cũng không làm ra chuyện gì khác thường, chỉ là nhìn nhiều hơn một chút.” Quản phu nhân bắt đầu nói thật: “Hai tiểu nha đầu này quả thực là người nhát gan sợ phiền phức, tính tình cũng coi như trung thực, nhưng chính là không biết tiến lui. Nhị nhi tử của ta nói chuyện với các nàng, các nàng cũng không biết cách tránh đi. Cái này cũng thôi đi, nhưng nhìn thấy cháu trai ta chơi thả diều trong vườn, các nàng lại còn đi tới chơi đùa, các nàng có thân phận gì? Chọc cho cháu trai ta mở miệng gọi một tiếng tỷ tỷ, một chút quy củ cũng không có! Vừa vặn sức khỏe lão gia không tốt, ta nghi ngờ là bị các nàng làm hao tổn thân thể, liền tìm một cái cớ đánh chết các nàng.”

Cháu trai nhỏ của bà ta cũng chỉ mới năm sáu tuổi, chính là thời điểm ngây thơ nhất.

Đối mặt với hai tiểu nha đầu kia chỉ cảm thấy các nàng rất tốt liền thân thiết hơn, còn hẹn chơi cùng nhau nữa. Nếu như tiếp xúc nhiều lần, cháu trai bà ta khó tránh khỏi cảm thấy càng nàng so với tổ mẫu là bà ta còn thân thiết hơn!

Bà ta cũng biết, hai tiểu nha đầu kia ngây thơ không hiểu chuyện, không hiểu rõ những chuyện cong cong quấn quấn kia lắm.

Nhưng chính là chướng mắt.

“Ngài tìm cái cớ gì?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Sắc mặt Quản phu nhân cũng có chút không được tự nhiên, không nghĩ tới có một ngày sẽ bị buộc bất đắc dĩ ở trước mặt kẻ thù của mình, nói ra chuyện xấu mình đã làm.

“Gã sai vặt bên cạnh lão gia rất chiếu cố các nàng, ta liền tìm cái cớ thông dâm.” Quản phu nhân lại nói.

Bao Đại Thụ ngơ ngác nhìn Quản phu nhân.

Hắn không hiểu, cũng bởi vì nữ nhi của hắn nói chuyện với người nhà của bà ta nên mới không thể sống sao?

Mấy nữ nhi của hắn cũng không phải người câm... Hơn nữa, trong thôn bọn họ, nếu có người chào hỏi bọn họ, bọn họ không để ý, đó mới là không có quy củ không hiểu chuyện...

Tiêu Vân Chước vốn đã đoán được hai nữ nhi của Bao Đại Thụ chết oan uổng, cho nên nghe được mấy câu này cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Tiêu Vân Chước đã có được đáp án mà mình muốn, cũng không muốn ở lại nơi này nữa.

Hơn nữa, trong nguyện vọng của Bao Đại Thụ cũng không báo thù, cho nên nàng cũng sẽ không làm chuyện dư thừa... Nhân quả tuần hoàn, nên đến thì sẽ đến, không cần vội.

Nàng đứng dậy liền đi, không chút khách khí nào. Quản phu nhân nhìn tên điên này cũng phải nén giận

Chương 557

Chỉ là Tiêu Vân Chước vừa mới bước ra khỏi phòng khách thì đã có một thiếu niên xông tới trước mặt. Nhìn thấy Tiêu Vân Chước, vừa chán ghét vừa phách lối: “Chính ngươi là người hại tiểu cô cô của ta không thể vào phần mộ tổ tiên!”

Người này chính là trưởng tôn của Quản phu nhân.

Tiêu Vân Chước cất bước đi qua, nhìn thấy thiếu niên này, quay đầu lại nhìn Quản phu nhân: “Quản phu nhân, có câu nói là họa vô đơn chí, tài sản trong phủ không giữ được, người cũng như vậy không giữ được, phúc khí của lệnh tôn đã chấm dứt rồi.”

Vừa mới nói xong, hai mắt Quản phu nhân trợn trừng, vội vàng tiến lên bảo vệ đứa cháu ngoan của mình ở phía sau, tức giận nhìn chằm chằm vào nàng.

Nhưng Tiêu Vân Chước lại không nhiều lời nữa, tiêu sái rời đi.

Nàng hiểu rõ, lời nói càng ít, lực sát thương lại càng lớn.

Quả nhiên, nàng vừa rời đi, Quản phu nhân ở phía sau liền nóng nảy, nhìn cháu trai của mình, vội vã cuống cuồng: “Chúng ta không được nghe mấy lời yêu ngôn hoặc chúng của nữ nhân kia! Nhất định là nàng cố ý hù dọa người ta thôi!”

Nhưng sau một lát, Quản phu nhân càng nghĩ càng lo lắng, trực tiếp gọi đại phu tới.

Trước tiên kiểm tra thân thể cháu trai, xác định không có trở ngại gì, sau đó lại phân phó người trong phủ mấy ngày gần đây phải canh chừng hài tử thật kỹ, tuyệt đối phải là một tấc không rời, càng không được đi ra khỏi phủ!

Mà Tiêu Vân Chước khiến cho trên dưới Quản phủ lâm vào bất an, lúc này lại không hề có gánh nặng gì đáng nói.

“Bây giờ ngươi có muốn báo thù không?” Tiêu Vân Chước hỏi Bao Đại Thụ.

Bao Đại Thụ chần chừ một chút, nhưng vẫn lắc đầu: “Sao có thể cứ làm phiền ngài mãi được... Ta đã biết mấy hài tử chết như thế nào rồi, không cầu cái gì khác nữa...”

Hắn cũng không ngốc, Quản thị này là người được hoàng đế bệ hạ che chở.

Tiêu đại sư là ân nhân của hắn, hắn cũng không hy vọng ba người nhà hắn chết rồi mà lại để Tiêu đại sư phải đối nghịch với hoàng đế bệ hạ.

“Hơn nữa, ngài vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Cháu trai Quản phu nhân không có phúc khí gì, chính là nói cháu trai bà ta sống không được bao lâu nữa. Đến lúc đó, bà ta có thể cảm nhận được thống khổ khi mất đi người thân, người sống so với chết càng khổ hơn, chỉ cần bà ta chịu khổ thì ta liền không còn oán giận gì nữa.” Bao Đại Thụ lại nói.

Lời này của Bao Đại Thụ cũng không tệ.

Hắn đã nghĩ như vậy, Tiêu Vân Chước cũng theo ý của hắn, trước tiên thu hắn lại, dự định tìm một ngày lành rồi tiễn hắn rời đi.

Nàng vừa mới từ Quản phủ đi ra, không bao lâu đã bị Tam vương gia bắt được tại trận.

Đối phương khí thế hùng hổ mà đến.

Tiêu Vân Chước lập tức định dẫn theo Tùng Thúy quay người rời đi, nhưng Tam vương gia này lại cưỡi ngựa đuổi tới trước mặt nàng.

“Tiêu đại sư!” Tam vương gia lập tức xuống ngựa, trong mắt mang theo ánh sáng: “Ngươi trốn bản vương làm gì! Trước đó đã nói rồi, hai ta cùng nhau phá án, ngươi sao lại im hơi lặng tiếng, không để ý tới người khác hả?!”

“...” Tiêu Vân Chước cũng hơi đau đầu, nàng đúng là có ý trốn tránh, dù sao người này quá biết cách tìm việc, vừa điên cuồng vừa ồn ào, còn không thể đuổi. Thỉnh thoảng dùng tới thì quả thật không tệ, nhưng nếu thường xuyên giao tiếp, vậy thì quá mệt mỏi!

“Gần đây ta cũng chỉ bận rộn với vụ án của Kỷ gia, nếu như chuyện này để Tam vương gia làm, chỉ sợ không ổn đâu?”

“Bổn vương có gì mà không thể làm chứ! Không phải chỉ là Kỷ gia thôi sao? Mặc dù nhà bọn họ là hoàng thân, nhưng nếu thật sự làm sai chuyện thì bổn vương cũng có thể lục thân không nhận, ngươi cũng đừng có coi thường người khác!” Tam vương gia lập tức không phục, nhưng cũng chỉ cố cãi một câu liền chuyển miệng nói: “Chẳng qua cũng là làm phiền ngươi suy nghĩ cho bổn vương, ý tốt này bổn vương xin nhận! Nhưng mấy ngày này ta thật sự nhàm chán, Lục lão tướng quân lại không để ý đến ta, ngươi tính toán cho bổn vương một chút xem bổn vương gần đây có thể có chuyện vui gì để chơi đùa không?!”

Vừa nói, Tam vương gia vừa trực tiếp ném một thỏi bạc lớn vào trong ngực Tiêu Vân Chước.

Tiêu Vân Chước đã nhìn ra, hắn thật sự rảnh rỗi.

Chương 558

Tiêu Vân Chước cầm bạc trong tay, nhìn lại Tam vương gia trước mắt, cũng bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

“Điện hạ thật sự muốn xen vào việc của người khác à?” Tiêu Vân Chước thăm dò hỏi.

Tam vương gia nghe nàng nói, lại cảm thấy người này quá không hiểu hắn!

Trên đời này ai mà không biết tính nết của hắn chứ? Hắn có khi nào sợ nhiều chuyện không? Hắn chỉ hận không thể mỗi ngày đều có những chuyện thú vị, để hắn làm đại hiệp trượng nghĩa bênh vực lẽ phải, so với làm Vương gia càng làm cho hắn vui vẻ hơn!

“Ngươi cứ nói đi!” Tam vương gia dứt khoát nói thẳng.

Tiêu Vân mím môi, nhìn người này, vẫn có chút chần chờ.

“Chỗ ta thật sự có hai chuyện cần có người giúp đỡ, nếu Tam công tử không ngại thì có thể chọn một trong hai, ngươi muốn chọn không?” Tiêu Vân Chước lại hỏi.

Tam vương gia cảm thấy nàng hết sức kỳ quái, che che giấu giấu, có gì không thể nói chứ?

“Ngươi nói đi!” Hắn dứt khoát nói.

Thấy hắn như thế, Tiêu Vân Chước mới mở miệng nói: “Ta biết một cô nương, hiện giờ đã chết rồi. Thi cốt của nàng bị hung thủ lén lút chôn ở trong mộ phần của người khác. Khi còn sống cô nương này còn chưa lập gia đình, sau khi chết lại cùng huyệt với một nam tử xa lạ, rất không thích hợp. Cho nên hai ngày này ta muốn đi đến nhà của nam tử kia, cùng đối phương trao đổi, nhìn xem có thể mở quan tài đem thi thể của cô nương chuyển ra ngoài hay không. Còn phải nhờ Hoắc gia biểu thúc đại nhân hỗ trợ, tìm được hung thủ, mang ra trước công lý.”

Tam vương gia nghe vậy cau mày.

Chuyện này nghe thì rất đơn giản.

Chỉ là dời mộ mà thôi, phái mấy người đi qua, đó chính là chuyện một câu nói, về phần hung thủ kia thì...

Xem thái độ này của Tiêu Vân Chước thì cũng đã tính trước, nếu như thế, dường dư cũng không cần hắn tự mình đi làm phải không?

“Chuyện này không có ý nghĩa, không phải còn có một chuyện khác sao?” Tam vương gia lập tức hỏi.

“Một chuyện khác...” Tiêu Vân Chước nhìn trời, sau đó nói: “Mấy ngày gần đây ta vẫn quan sát thiên tượng, mơ hồ cảm thấy năm nay trời đổ tuyết lớn. Ta vốn định nhờ Lục lão tướng quân báo việc này cho bệ hạ để chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Lục lão tướng quân gần đây bận rộn chỉnh quân, nếu Tam vương gia đã mở miệng hỏi, vậy chuyện này do ngài đi nói cũng được.”

“Tuyết lớn? Năm nào cũng có tuyết rơi, có gì hay mà chuẩn bị.” Tam vương gia đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa gì.

Tiêu Vân Chước chỉ cười nói: “Tam điện hạ nói với bệ hạ là sẽ biết. Tóm lại chỉ cần ngài mở miệng, ta cam đoan, trước khi mùa xuân đến, ngài không thể nhàn rỗi được.”

Tam vương gia nghi ngờ nhìn nàng, cau mày: “Không có chuyện gì khác nữa à?”

Chuyện hắn muốn làm, vẫn là đại sự giống như Tống phò mã thậm chí là Kỷ gia lúc trước!

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, quyền quý trong kinh cũng không thể mỗi người đều có vấn đề, thời gian ngắn như vậy mà đã có hai phò mã ngã xuống, đã rất kinh người rồi.

Nếu Tiêu Vân Chước lại nhìn chằm chằm hoàng thân quốc thích

không tha, vậy sau này các nhà quyền quý đều sẽ ngày ngày nguyền rủa nàng chết bất đắc kỳ tử đúng không?

“Được rồi, bản vương sẽ thay ngươi truyền lời.” Tam vương gia dứt khoát đáp ứng.

Thấy hắn gật đầu, Tiêu Vân Chước cũng bớt đi một chuyện cần lo.

Chỉ là sau khi Tiêu Vân Chước đi rồi, Tam vương gia luôn cảm thấy mình giống như bị tùy ý đuổi đi vậy. Cảm thấy là lạ, nhất là khi hồi tưởng lại ánh mắt Tiêu Vân Chước nhìn hắn vừa rồi... rất quen thuộc...

Qua một hồi lâu, hắn mới nhớ ra, mấy ngày trước Lục lão tướng quân chính là nhìn hắn như vậy!

Không dám đắc tội, nhưng lại lười ứng phó, cho nên vô cùng qua loa, giống như dỗ tiểu hài nhi vậy!

Tam vương gia tỉnh táo lại, lập tức vô cùng tức giận. Người thú vị dưới gầm trời này vì sao đều cùng một đức hạnh vậy chứ? Đối với hoàng tử hoàng tôn như hắn mà cũng ôm thái độ hoài nghi, căn bản không tin hắn thật tâm muốn cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ, cùng nhau tiêu sái!

Tam vương gia buồn bực mấy ngày.

Chương 559

Bởi vì nhất thời buồn bực nên mấy lời Tiêu Vân Chước nói, hắn cũng không vội vã truyền lời.

Nhất là mấy ngày nay, đại sự trong kinh lần lượt xảy ra, rất nhanh đã dời đi sự chú ý của hắn.

Ba phụ tử Quản gia phụ trách điều tra vụ án Kỷ gia, rất nhanh đã có kết quả.

Kỷ gia bị tịch thu tài sản, trên sổ sách tìm ra được có các loại hối lộ qua lại, tiền bạc liên quan trong này có tới hơn bảy mươi vạn lượng bạc! Dưới sự chất vấn của ba phụ tử Quản thị, Kỷ gia đành phải thẳng thắn thú nhận hết tất cả.

Nghe nói Kỷ gia giấu tiền bạc rất kỹ, ba phụ tử Quản thị tìm rất lâu mới tìm được chỗ cất giấu tài vật. Mà số tiền tài này cũng đều do Hộ bộ tiếp quản, sung vào quốc khố.

Đối với loại "sâu mọt lớn" giống như Kỷ gia, bách tính hận không thể nuốt máu ăn thịt!

Cho nên khi nam đinh Kỷ gia bị áp giải đến pháp trường, dân chúng trong kinh thành đều chen chúc nhau, lần lượt ném đồ lên người bọn họ, dẫn đến còn chưa hành hình mà nam đinh Kỷ gia đã lành ít dữ nhiều.

Vinh Giang trưởng công chúa cũng bị bệ hạ tước đoạt thân phận, ngay cả phủ đệ cũng không giữ được, chỉ đành phải mặc một bộ quần áo bằng vải thô rồi bị đuổi ra ngoài.

Nữ tử Kỷ gia, có bản lĩnh thì có thể kịp thời hòa ly rời đi, nhưng phần lớn còn lại đều thành tội thân. Trong vòng một đêm, từ phu nhân tiểu thư cao cao tại thượng biến thành tội nữ.

Vinh Giang trưởng công chúa lao tới giữa nhi nữ tử tôn, nước mắt sắp khóc đến khô rồi.

Đối với chuyện nhà mình, trong lòng bà ta rất rõ ràng. Tuy rằng nhi tử bà ta phạm phải sai lầm, cũng quả thật có mua bán chức quan nhưng lợi ích phần lớn căn bản không ở nhà bà ta!

Rõ ràng chính là Quản thị được lợi ích lớn nhất, nhưng hết lần này tới lần khác, Quản thị chỉ bị tổn thất tiền tài, mà Kỷ gia bà ta lại là hai bàn tay trắng!

Chỉ là bây giờ bà ta thấp cổ bé họng, căn bản không thể kêu oan.

Cũng chỉ có thể đi theo đoàn xe diễu hành kia một đường gào thét, luôn miệng nhục mạ Quản thị lão tặc. Nhưng mấy chục năm qua bà ta hưởng thụ vinh hoa phú quý, nào đã khi nào phải chịu khổ như vậy? Không la hét được bao lâu, cuống họng đã không thể phát ra tiếng được.

Hận ý nghẹn ở cổ họng.

Nhất là sau khi bà ta tận mắt nhìn thấy đầu con cháu rơi xuống đất, trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi, đi đời nhà ma.

Từ đó, Quản thị cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Vinh Giang trưởng công chúa là thứ dân, nhưng bây giờ Quản thị cũng không dám xuống tay với bà ta, sợ bị bệ hạ ghi hận.

Cũng may người này tự mình chết đi, cũng làm cho trên dưới Quản thị nhẹ nhàng thở ra.

Người Kỷ gia giống như lá rụng từ trên cây rơi xuống đất, rất nhanh liền bị ép vào trong bụi đất, không còn tồn tại.

Chỉ là khi mọi người vừa muốn đem chuyện Kỷ gia lật lại, trưởng tôn của Quản gia... không còn.

Mặc dù nữ nhân Kỷ gia không có kết cục tốt nhưng cũng có mấy người may mắn thoát khỏi bể khổ. Nghe nói ngày ấy Quản thiếu gia ra ngoài chơi đùa, trên đường gặp phụ nhân Kỷ gia hòa ly chạy trốn. Cậu ta không nhận ra đối phương nhưng đối phương lại

nhận ra cậu ta, còn chủ động tiến lên bắt chuyện, Quản thiếu gia chỉ cho là trưởng bối nhà ai, tùy tiện trả lời vài câu. Nhưng đang nói chuyện, phụ nhân kia lại giống như là người điên, trực tiếp rút cây trâm đâm về phía cổ Quản thiếu gia!

Nàng ta ra tay vừa nhanh vừa độc, có lẽ là mang theo quá nhiều hận ý, căn bản không lưu lại đường lui. Thế cho nên Quản thiếu gia ngay tại chỗ liền không cứu được.

Phụ nhân này g.i.ế.t. người xong cũng không chạy, thậm chí còn luôn miệng nói Quản thị đáng đời, nói các nàng đáng ra phải nên đoạn tử tuyệt tôn giống như Kỷ gia mới phải...

Lời nói điên khùng kia truyền khắp kinh thành.

Cũng bắt đầu khiến người ta hoài nghi, rốt cuộc trong đại án của Kỷ gia, Quản thị rốt cuộc là có vai trò gì.

Trưởng công chúa trước khi chết mắng chửi Quản gia, bây giờ nữ tử Kỷ gia này liều chết cũng muốn tìm Quản thị báo thù!

Nghe nói vụ án này là do thiên kim Tiêu gia một tay tố cáo, người Kỷ gia không g.i.ế.t. nàng mà ngược lại đi tìm Quản gia xúi quẩy, điều này hiển nhiên không hợp lý...

Chương 560

Sau khi ba phụ tử Quản gia phá án xong cũng không được lên chức, bệ hạ nói bọn họ mệt mỏi rồi, liền bảo bọn họ nghỉ ngơi trong nhà, thái độ kia không giống như đang nhìn công thần...

Bên ngoài có không ít suy đoán, Tam vương gia cũng bận rộn đến lợi hại.

Một hồi thì hắn quan tâm đến chuyện này, một hồi nữa chú ý đến chuyện kia, hận không thể mọc ra mười cái tai, có thể nghe được tất cả những chuyện thú vị bên ngoài.

Đương nhiên, cũng không quên chú ý đến Tiêu Vân Chước, sợ lúc Tiêu Vân Chước phá án lại quên hắn.

Chỉ có điều Tiêu Vân Chước mấy ngày nay còn nhàm chán hơn cả hắn.

Nghe nói, mỗi ngày chạy tới chạy lui trong ngoài thành, không phải tặng đồ cho cô nhi quả phụ thì cũng là giúp chôn cất một số hài cốt vô chủ, thỉnh thoảng cũng sẽ đi nha môn nhưng cũng không phải là án lớn gì, phần lớn là thù hận giữa dân chúng tầm thường, cho dù liên lụy đến tính mạng nhưng cũng không khó tra.

Đối với hắn mà nói, chỉ coi như nghe một chút chuyện xưa là đủ rồi, còn không cần cố ý đi một chuyến.

Chỉ là theo đó, thời tiết càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Một ngày này, Tam vương gia bị gió lạnh thổi qua, lúc này mới đột nhiên nhớ tới Tiêu Vân Chước nói về chuyện "trời đổ tuyết lớn".

Lúc này mới vội vàng chạy tới trước mặt Càn Hòa Đế.

Hắn ấp úng mở miệng: "Phụ hoàng, con cảm thấy gần đây trời lạnh lắm, năm nay có thể phải đổ tuyết lớn, có nên chuẩn bị trước một chút không..."

Càn Hòa Đế nhìn hắn một cái, cảm thấy lời này không giống như lời mà tiểu tử này sẽ nói ra.

“Chẳng lẽ hôm nay trẫm ngủ quá lâu rồi? Có thể nghe thấy Nghiêu nhi ngươi quan tâm đến thiên thời và dân chúng? Nói đi, có phải muốn trẫm tặng ngươi mấy bộ áo lông chồn thượng hạng không?” Càn Hòa Đế cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Ông ta quá hiểu nhi tử này.

Tiểu tử này không biết là không hiểu chuyện hay là quá hiểu chuyện nữa. Mặc dù không phải do Hoàng hậu sinh ra, nhưng bởi vì từ nhỏ được nuôi dưỡng ở bên cạnh Hoàng hậu cho nên đặc biệt chú trọng đến thân phận, không dám có nửa điểm vượt qua các huynh trưởng của hắn, cũng không tranh đầu sóng ngọn gió với hai huynh trưởng, lại còn ham chơi, cả ngày cà lơ phất phơ, chọc cho Hoàng hậu đối với hắn vừa tức lại vừa đau.

“Không phải...” Nguyên Nghiêu gãi gãi đầu: “Phụ hoàng, con nói thật ngài đừng trách con.”

Càn Hòa Đế có chút đề phòng nhìn hắn: “Trong lòng ngươi lại suy nghĩ chuyện gì rồi? Nghiêu nhi à, tuổi của ngươi cũng không nhỏ nữa, mấy ngày nay hoàng hậu còn nói muốn chọn cho ngươi và lão tứ hai cô nương tốt để thành gia, cũng không thể hồ nháo như vậy nữa.”

“Không không không, con không muốn thành gia. Phụ hoàng ngài đừng loạn điểm uyên ương phổ nữa!” Nguyên Nghiêu vội vàng trừng mắt.

Càn Hòa Đế nghiến răng, hận không thể đánh tiểu tử này một trận.

“Bây giờ con đang nói chính sự đấy!” Nguyên Nghiêu lại bồi thêm một câu: “Chính là... Ngài cũng biết, con và Tiêu gia cô nương, chính là Tiêu Vân Chước kia, hai chúng ta cũng là bằng hữu tốt cùng chung chí hướng. Tuy rằng nàng là nữ tử nhưng con hận không thể cùng nàng kết thành huynh đệ khác phái! Hoặc là bái nàng làm sư phụ cũng được, nhi thần thật sự là bội phục bản lĩnh

đoán mệnh kia của nàng, rất là lợi hại!”

“...” Khóe miệng Càn Hòa Đế giật giật.

Ông ta thật sự rất không muốn nghe đến cái tên này.

“Trước đó vài ngày nàng nói với con là năm nay thời tiết không đúng, sẽ đổ tuyết lớn, bảo con truyền lời cho ngài để sớm chuẩn bị một chút. Ngài cũng đừng cảm thấy mấy lời này của nàng là yêu ngôn hoặc chúng! Cho dù lời này có phải thật hay không thì con cảm thấy cần chuẩn bị trước cũng không sai…” Nguyên Nghiêu vội vàng lại nói.

Sắc mặt Càn Hòa Đế lập tức thay đổi: “Nàng bảo ngươi truyền lời từ khi nào?”

“Cũng lâu rồi, lúc ấy trời còn chưa lạnh như vậy đâu. Nhi thần khi đó quên mất, mấy ngày nay lạnh đến mức không muốn ra khỏi phòng, lúc này mới nhớ ra.” Nguyên Nghiêu lập tức nói.

Càn Hòa Đế nghe xong, trực tiếp xù lông.

Cầm bức tranh đang thưởng thức trong tay đập về phía Nguyên Nghiêu: “Chuyện quan trọng như vậy mà bây giờ ngươi mới nói!? Trẫm thật sự bị ngươi làm tức chết rồi!”

Chương 561

Nguyên Nghiêu vội vàng ôm đầu, mắt đầy nghiêm túc ngẩng đầu nhìn phụ hoàng.

Phụ hoàng sao lại để ý như vậy...

“Phụ hoàng, ngài tin tưởng lời của Tiêu Vân Chước nói sao?” Hắn có chút không thể tin nổi, mở miệng hỏi.

Hắn chỉ cảm thấy phụ hoàng sẽ không tin, cho nên mới không vội vã truyền lời.

“Trẫm ngay cả Tử Dương Kiếm cũng ban cho nàng, ngươi cảm thấy trẫm đang đùa giỡn sao?!” Càn Hòa Đế thật sự bội phục nhi tử ngu xuẩn này của mình, người trong kinh thành này, người nào mà không trăm phương ngàn kế suy nghĩ xem ý nghĩ của ông ta là gì, lại chỉ có hắn, một chút đầu óc cũng không động!

Sắc mặt Càn Hòa Đế mười phần không tốt: “Nếu ngươi cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm thì đọc thêm chút sách đi! Thiên thời đại sự mà ngươi cũng có thể quên được, may mà hôm nay còn chưa có tuyết rơi. Nếu thật sự đến mức không thể vãn hồi, trẫm sẽ không có nhi tử như ngươi nữa!”

Tam vương gia nghe vậy, trong lòng cũng giật thót, đột nhiên ý thức được hình như mình... thật sự gây họa rồi thì phải?

Lập tức quỳ xuống: “Phụ hoàng bớt giận... đều là nhi thần không tốt...”

Càn Hòa Đế không muốn nghe hắn nhiều lời nữa, lập tức gọi người tuyên mấy vị đại thần tới.

Hàng năm mùa đông đều có tuyết rơi, cho dù là trong kinh, hàng năm cũng có chuyện người chết cóng xảy ra. Người già, trẻ nhỏ, người nghèo khó, không thiếu được người không thể chống đỡ nổi. Hàng năm đến lúc này, quan phủ cũng dặn dò dân chúng

chuẩn bị tốt công tác chống lạnh, nhưng một ít thương vong nhỏ cũng là không thể tránh khỏi.

Nhưng Tiêu Vân Chước này đã đặc biệt dặn dò trời đổ tuyết lớn, vậy năm nay tất nhiên sẽ nghiêm trọng hơn trước một chút.

Chuẩn bị như bình thường đương nhiên không được.

Không chỉ có như thế, kinh thành bên này tuyết rơi nhiều, vậy ngoại trừ phía nam ấm áp ra, những địa phương khác cũng sẽ không quá tốt, nhất là phía bắc bên kia...

Càng nghĩ như vậy, Càn Hòa Đế càng cảm thấy nhi tử mình thật ngốc!

"Ngươi còn nói mình hận không thể kết bái cùng Tiêu gia cô nương kia nữa! Ngươi kết bái như vậy sao? Nàng trao cho ngươi những lời tâm huyết, còn ngươi một câu cũng không nghe lọt, trẫm cũng xấu hổ khi có một nhi tử như ngươi!" Càn Hòa Đế chỉ cảm thấy đau lòng.

Cũng may, tên ngốc này cũng không ngốc quá lợi hại, hiện tại trời đã lạnh rồi nhưng nếu như gấp rút chuẩn bị, có lẽ cũng sẽ kịp.

"Phụ hoàng... Nhi thần sai rồi!" Nguyên Nghiêu cũng không dám nói nữa, quỳ ở nơi đó, đáng thương hề hề.

Càn Hòa Đế đau đầu không thôi.

Trưởng tử của ông ta phẩm tính và năng lực đều không tệ, đáng tiếc thân thể không tốt. Lão nhị... gần đây Quản thị gây ra chuyện, khiến ông ta có chút giận chó đánh mèo với lão nhị, cũng không quá muốn gặp hắn.

"Nghiêu nhi, ngươi có biết nếu năm nay tuyết tai nghiêm trọng, sẽ có hậu quả gì không?" Càn Hòa Đế thấy hắn còn nhỏ, cảm xúc tức giận cũng tiêu tan vài phần, lại nói: "Từ sau khi trẫm đăng cơ, bất luận là nơi phòng thủ phương bắc phương nam đều ngo ngoe muốn động. Mấy năm trước mưa thuận gió hòa, nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng tình trạng an ổn này không có khả năng kéo dài quá

lâu. Tuyết tai cùng giáng xuống, trong cảnh nội dê bò khó bảo toàn, cảnh ngoại Bắc Đình càng là như thế! Nếu có thể tăng cường binh phòng sớm, ngươi có biết có thể cứu được bao nhiêu tính mạng dân chúng không?"

Lời này vừa nói ra, Nguyên Nghiêu khiếp sợ đến ngẩng đầu, càng thêm hoảng hốt: "Phụ hoàng! Nhi thần... Nhi thần vô tri! Xin phụ hoàng trách phạt!"

Hắn lúc ấy cũng muốn truyền lời nên mới đáp ứng, chỉ là chuyện của Kỷ gia huyên náo toàn thành đều biết, sau đó mọi người đều đi xem thảm trạng của Kỷ gia...

Đợt đó tâm tình phụ hoàng cũng không tốt, hắn liền nghĩ đợi thêm mấy ngày, trời lạnh hơn một chút, lời hắn nói cũng càng có thể tin tưởng hơn...

Chỉ là giờ khắc này, hắn đột nhiên ý thức được, hình như mình quả thật đã xem nhẹ rất nhiều chuyện!

Ví dụ như, hắn đã quên Tử Dương kiếm của Tiêu Vân Chước!

Nếu như lúc ấy hắn nhớ kỹ chuyện này thì đã biết rằng phụ hoàng coi trọng Tiêu Vân Chước!

Chương 562

Tam vương gia chưa bao giờ làm chuyện hối hận như vậy!

Lúc trước hắn ta cũng ham chơi, thật ra cũng chọc ra không ít chuyện, chỉ là những chuyện kia đều là râu ria, không giống như lần này...

Càn Hoà đế thở dài thật sâu: "Phía sau còn có rất nhiều chuyện phải làm, ngươi cũng đã lớn rồi, vừa vặn lần này, làm thêm vài việc, cố gắng bù đắp sai lầm, những ngày này, ngươi phụ trách ứng phó với giá rét trong mùa đông, chớ để trẫm thất vọng!"

Càn Hoà đế nghiêm túc nói.

Kỳ thật sự việc cũng không nghiêm trọng như vậy, ông ấy chỉ là nhân cơ hội giáo huấn nhi tử không biết nặng nhẹ này.

Bên kia biên cảnh sớm muộn cũng sẽ có dị động.

"Nhi thần tuân mệnh..." Nguyên Nghiêu bây giờ nào còn có dáng vẻ cà lơ phất phơ? Hắn ta sợ vô cùng, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lập tức lại nói: "Nhi thần... Nhi thần còn có một chuyện muốn nói cho phụ hoàng..."

"Ngươi còn có chuyện cất giấu? Ngươi thật đúng là nhi tử ngoan của trẫm!" Càn Hoà đế nhìn có vẻ vô cùng không vui.

Nguyên Nghiêu lập tức nói: "Chỉ là đoạn thời gian trước, lúc cô mẫu Vinh Giang còn chưa xảy ra chuyện, không phải đã thiết yến mời Tiêu cô nương sao? Lúc ấy cô mẫu bảo Tiêu cô nương tính nhân duyên cho hoàng tỷ, Tiêu cô nương không từ chối được, đã tính một phen, cuối cùng đã ra một kết quả... Tiêu cô nương nói, hoàng tỷ có thể sẽ phải lấy chồng ở xa và đi hoà thân..."

Hoàng đế nghe vậy, lại không lộ ra nửa điểm ngoài ý muốn: "Trẫm biết rồi."

"Phụ hoàng... Không thể thay đổi sao?" Tam vương gia cẩn thận hỏi.

Càn Hoà đế nhìn nhi tử, sắc mặt nghiêm túc: "Lời nên nói, ngươi không nói cho trẫm kịp thời, lại còn hỏi những chuyện râu ria này, đứa nhỏ nhà ngươi khi nào mới có thể trưởng thành đây?"

Mặc dù ông TA là Đế Vương, cũng là người cha, nếu như thật sự không đến mức độ phải gả nữ nhi đi hòa thân, tất nhiên cũng bởi vì lựa chọn như thế là thích hợp nhất.

Nguyên Nghiêu lập tức ỉu xìu, không dám hỏi nữa.

Lúc trước hắn ta ham chơi đã quen, trong mắt hắn ta, phụ hoàng dễ gần, đối với hắn ta cũng rất có kiên nhẫn, nhưng rất hiển nhiên, lần này hắn phạm sai lầm "quá lớn" rồi.

Hắn ta cực kỳ sợ.

Ngoan ngoãn đứng một bên.

Phụ hoàng gọi người của Tư Thiên Thai tới, hỏi chuyện trời đất.

Nhưng tư chính của Tư Thiên Thai hiển nhiên không bằng Tiêu Vân Chước, chỉ nói năm nay có lẽ tuyết sẽ lớn hơn một chút, nhưng bây giờ còn chưa thể quan sát rõ ràng...

Phụ hoàng cũng không tức giận, chỉ bảo người lui xuống, sau đó những đại thần kia cũng đến rồi.

Chính là một phen chuẩn bị phòng tai ương.

Lúc trước hắn ta tuyệt đối không quan tâm những chuyện này, lại càng lười nghe, nhưng lần này bởi vì hắn ta phạm sai lầm, trong lòng tràn đầy suy nghĩ phải bù đắp, lắng nghe vô cùng ngoan ngoãn, phụ hoàng đối với hắn ta lại càng nghiêm khắc, đối xử lạnh nhạt dặn dò hắn ta rất nhiều, bảo hắn ta đi ra ngoài làm việc...

Quả nhiên như Tiêu Vân Chước nói, nhiều chuyện như vậy, trước đầu xuân hắn ta cũng không thể rảnh tay...

Mặc dù không thú vị, nhưng hắn ta một chút oán niệm cũng không dám có.

Bất đắc dĩ phải làm việc, Nguyên Nghiêu cũng buồn rầu muốn trọc cả đầu, nhưng lỗi của mình thì phải gánh chịu, cũng không dám có điều gì dị nghị.

Chỉ là đi theo phụ hoàng ra khỏi đó, đối diện đã đụng phải Đại hoàng huynh và Nhị hoàng huynh.

Hai người có lẽ là tiến cung để vấn an phụ hoàng, có lẽ... Là nhận được tin, biết hắn ta ở chỗ phụ hoàng rất lâu rồi, cho nên sinh lòng nghi ngờ, tới hỏi thăm tình hình.

Hắn ta vẻ mặt sầu khổ, không vui vẻ lắm.

Hai vị hoàng huynh hỏi người đứng phía sau một chút, đã biết hoàng đệ nhận được việc lớn gì phải làm.

Hai người đều có biểu cảm một lời khó nói hết nhìn hoàng đệ này.

"Phụ hoàng trọng dụng ngươi, ngươi cần phải nắm chắc cơ hội, ngàn vạn lần đừng để phụ hoàng thất vọng, tam đệ, ngươi làm cho thật tốt." Thái độ của đại vương gia cũng khoan dung, thân thể được bọc trong áo khoác vừa dày vừa nặng, sắc mặt tái nhợt.

"Đều là ta không cẩn thận phạm phải sai lầm lớn! Nếu như bởi vậy mà hại chết hàng ngàn hàng vạn bách tính, phụ hoàng cứ dứt khoát chặt đầu của ta là được rồi!" Nguyên Nghiêu gắt gỏng không thôi: "Hai vị hoàng huynh, ta không nói với các ngươi nữa, rất nhiều việc cần hoàn thành, ta cáo lui trước!"

"..." Nhị vương gia nhìn hắn ta, khóe miệng hơi co giật.

Chuyện này không phải là... Được hời còn khoe mẽ à...

Chương 563

"Ta... cứ luôn cho rằng phụ hoàng không tin năng lực của hắn ta, không nghĩ tới hắn ta im hơi lặng tiếng, lại đột nhiên nghiêm túc, mà phụ hoàng lại lập tức gửi gắm kỳ vọng với hắn ta." Nhị vương gia nhìn bóng lưng của hắn ta, nói một tiếng, cũng có chút hâm mộ.

Gần đây phụ hoàng không thích gặp hắn, hắn và mẫu phi cũng biết là bởi vì chuyện của ngoại công và cữu cữu...

Không chỉ không dám oán trách, thậm chí còn tràn đầy ân huệ, dù sao nếu không phải là phụ hoàng, bây giờ hắn ngay cả vương phủ cũng không dám ra ngoài.

Trước kia hắn cũng nhận được một vài chỗ tốt từ Quản thị, chỉ là lúc trước cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ biết là bọn họ dựa vào lâm viên hoàng gia để kiếm chút béo bở, mặc dù không tán thành, nhưng ban đầu cũng không cảm thấy là chuyện gì quá lớn...

Hắn thật sự không biết bọn họ và Kỷ gia có quan hệ sâu như vậy.

Hiện tại những chuyện này đều đã qua, hắn cũng chỉ có thể giấu việc này ở đáy lòng, một câu cũng không dám nhắc tới.

Thậm chí ở trước mặt phụ hoàng, hắn cũng muốn chứng thực sự trong sạch, nhưng nói càng nhiều, chỉ sợ phụ hoàng càng không tin hắn.

Bây giờ so sánh ra thì, hắn thật sự có hơi ghen ghét tam đệ rồi.

Việt vương khẽ vỗ vai Nhị vương gia, chỉ nói: "Gần đây tâm tình của phụ hoàng không tốt, huynh đệ chúng ta càng phải đồng lòng, chớ có để phụ hoàng thất vọng, hơn nữa, tam đệ là người rộng lượng, nếu ngươi chịu giúp hắn ta, hắn ta sẽ không từ chối."

Việt vương khoan dung, cũng không phải giả bộ.

Thân thể của hắn không tốt, vị trí kia, cho dù hắn có muốn, cũng có lòng nhưng không có sức, phụ hoàng bây giờ còn đang ở độ tuổi trung niên, tương lai các đệ đệ bên dưới, khó mà nói được người nào có thể cười đến cuối cùng.

Cũng không bàn về người nào, có liên quan gì đến hắn?

Thân thể của hắn không tạo thành được uy hiếp, tương lai, bất luận là ai, cũng phải kính trọng hắn, nuôi dưỡng hắn, chuyện này đã đủ rồi, cho nên hắn chỉ cần làm chuyện huynh trưởng nên làm, kiên nhẫn, rộng lượng, ôn hoà hiền hậu, ai cũng không đắc tội ai cũng không thiên vị, yên lặng nhìn là được rồi.

Nhị vương gia nặn ra mấy phần ý cười, cố gắng không biểu hiện ra sự dị thường.

...

Chuyện phòng ngừa mùa đông cũng không dễ làm.

Trời lạnh, áo cơm, củi than, các vị thuốc đều là thứ khan hiếm, không chỉ phải chuẩn bị sớm, còn phải quản lý việc khống giá lương thực, càng phải sớm chuẩn bị sẵn sàng, tránh cho một số hộ lớn lén lút tích trữ quá nhiều lương thực...

Không chỉ phải quản trong kinh, thời tiết xung quanh cũng không được chênh lệch quá lớn, cũng phải truyền đạt xuống dưới.

...

Lúc này, Tiêu gia đã thêm mấy phần ấm áp.

Đại ca mấy ngày nay sẽ về đến kinh!

Tin tức đã sớm truyền đến, trên dưới trong nhà đã bắt đầu chuẩn bị, lão thái thái đặc biệt vô cùng vui vẻ, gọi ba vị giai nhân cùng nhau chỉnh đốn trong nhà một phen, bảo đảm lúc đại ca trở lại, nhìn thấy trong nhà rực rỡ, sạch sẽ!

Năm ngày sau, Tiêu Văn Dũ cưỡi ngựa về kinh.

Sau khi trở về, lập tức vào cung báo cáo công việc, đến buổi tối mới về nhà.

Chỉ là vừa vào cửa nhà, người Tiêu gia đang đợi suýt nữa không nhận ra người tới là ai.

Lúc trước mặc dù Tiêu Văn Dũ cao lớn uy mãnh, nhưng mặc trường sam, trên mặt được cạo sạch sẽ, cố gắng làm ra khí chất nho nhã, cũng lộ ra sự chững chạc tuấn tú, nhưng bây giờ...

Trên mặt hắn râu ria như gốc rạ, mặt đen đi mấy phần, bởi vì trời lạnh, khoác áo lông chồn màu xám tro, ôm trọn lấy người như kiện hàng vô cùng khỏe mạnh, khí chất trên người... Cảm giác không nhìn thấy sạch sẽ mấy, giống như là tới từ trong tro bụi, thô ráp vô cùng, thậm chí bên hông cũng còn cài một thanh chủy thủ, đứng đó, thêm chút uy mãnh hung tướng, giống như là Man Tử ngang ngược từ đâu tới!

Chương 564

Lão thái thái định thần nhìn một lúc lâu, lúc này mới nhận ra người trước mắt là đại tôn tử mà bà ấy tự tay nuôi lớn.

"Tổ mẫu!" Giọng điệu của Tiêu Văn Dũ dường như cũng lớn hơn mấy phần: "Trời lạnh rồi, người đừng đứng chờ ta, có chuyện gì chúng ta về nhà trước rồi nói!"

"..." Lão thái thái há to miệng, vậy mà không biết nên nói cái gì cho phải, vốn dĩ bà ấy lo lắng đứa nhỏ này ở bên ngoài có bị đói bị lạnh hay không, nhưng nhìn dáng vẻ khỏe mạnh này, chỉ sợ mấy tháng này ăn không ít thịt đi...

Người đã đen đi rất nhiều, nhưng xem ra thì khoẻ mạnh.

"Đúng… đều trở về, trở về rồi nói." Lão thái thái vội vàng trả lời.

Cả nhà đều vào trong phòng, uống hai tách trà nóng, lúc này lão thái thái mới lại nói: "Chuyến này của con có gì hung hiểm không? Ban ngày lúc vào cung, bệ hạ nói thế nào?"

Tiêu Văn Dũ cởi mở cười một tiếng: "Tổ mẫu đừng lo lắng, núi cao sông dài, hung hiểm ít nhiều gì cũng có một chút, nhưng trước đó đã chuẩn bị đầy đủ, bên cạnh ta nhân thủ cũng đủ, ngược lại là không xảy ra sai sót gì, lời dặn dò của bệ hạ cũng đã hoàn thành, chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Lão thái thái cũng cảm thấy không có vấn đề lớn, nếu như làm không tốt, tôn nhi cũng không có dáng vẻ thong dong như này.

"Tất cả thuận lợi là được, những ngày con không ở nhà này, mặc dù trong nhà xảy ra không ít chuyện, nhưng cũng không ầm ĩ ra nhiễu loạn quá lớn." Lão thái thái nói xong, chỉ ba vị giai nhân đứng phía sau: "Đây là thiếp thất mấy ngày trước bệ hạ ban cho phụ thân con, mặc dù phụ thân con không ở nhà, nhưng nếu như là ý chỉ của bệ hạ, nhà chúng ta cũng phải đồng ý..."

Tiêu Văn Dũ hơi kinh ngạc nhìn lướt qua.

"Bệ hạ tại sao lại đột nhiên ban thưởng người tới?" Tiêu Văn Dũ vô cùng không hiểu.

"..." Lão thái thái cũng không biết nên giải thích thế nào.

Đúng lúc này, Khương thị đột nhiên xông ra, vừa rồi bà ta cũng không đi ra ngoài nghênh đón, giờ phút này được người đỡ, sắc mặt trắng bệch, trong tay cầm khăn, sau khi nhìn thấy Tiêu Văn Dũ, hốc mắt trực tiếp đỏ lên.

"Văn Dũ, con đi ra ngoài, vi nương ngày ngày nhung nhớ..." Khương thị vẻ mặt hiền từ.

Nhưng Tiêu Văn Dũ lại giật nảy mình, sự hoảng sợ trong mắt không che dấu đi chút nào.

Lúc trước hắn sẽ giả vờ là dáng vẻ quân tử, cho là mình đã đi trên con đường văn chương, vậy thì phải xứng đáng với sự dạy bảo của phu tử, xứng đáng với thân phận người đọc sách của chính mình, tránh mất mặt xấu hổ.

Nhưng trên thực tế, hắn vốn cũng không phải là loại ham học, tính tình cũng càng thô kệch hơn.

Những ngày đi ra ngoài này, ban đầu còn sẽ duy trì thể diện, nhưng rời khỏi kinh thành càng xa hắn càng phát hiện ra, hào hoa phong nhã với hắn mà nói chỉ khiến hắn bị liên lụy.

Đầu tiên, bệ hạ ban cho hắn những tinh binh kia phần lớn là có chút bản lĩnh, dù là không phải ngàn dặm mới tìm được một cũng là ngàn dặm chọn một, làm sao đối với một người đọc sách là nói gì nghe nấy? Những quy củ như quân tử đó của bọn hắn căn bản không được việc, ngược lại thể hiện ra là quá yếu đuối.

Nếu như thế, hắn cũng không giả vờ nữa, dứt khoát dứt bỏ những năm học hành này, bắt đầu lại từ đầu.

Sau đó, đến thuộc địa bên kia, những tiểu quốc đó, thành trại hay

là bộ lạc, đừng thấy không lớn, nhưng tâm tư nhiều vô cùng, khi đó hắn mới phát hiện ra, bệ hạ nào phải gọi hắn đi làm tư nghi quan, rõ ràng chính là muốn cho hắn làm tướng quân thủ lĩnh, xem hắn có thể đè ép được những người kia hay không.

Như vậy, thủ đoạn của hắn càng phải sát phạt quyết đoán mới được.

Những năm này ở kinh thành đọc sách, hắn ngay cả con gà cũng không thể g.i.ế.t., nhưng ra bên ngoài, không nghe lời nói chém là chém.

Gần như là trong một đêm, hắn từ bỏ tất cả lúc trước, biến chính mình thành một dáng vẻ khác.

Cho nên giờ phút này gặp lại Khương thị, người mẹ từ trước tới giờ không thân thiết với hắn, lại đột nhiên hướng về phía hắn thút thít, suy nghĩ đầu tiên của Tiêu Văn Dũ không phải mẫu thân chịu uỷ khuất lớn gì, mà chính là nghĩ đến...

Đây có phải là người khác giả mạo hay không?

Chương 565

"Ngươi là người phương nào!" Hắn cũng vô ý thức nói ra, hai tay thậm chí cũng trực tiếp đặt lên thanh chủy thủ bên hông.

Khương thị giật nảy mình, càng ủy khuất hơn: "Văn Dũ, con đi ra ngoài mấy tháng, sao vừa về đến nhà đã không nhớ rõ vi nương rồi hả?!"

"..." Tiêu Văn Dũ đơn giản có chút không thể tin được: "Ngươi thật sự là mẫu thân của ta? Thật xin lỗi, mẫu thân lúc trước đối với ta luôn luôn là sắc mặt không chút thay đổi, bây giờ đột nhiên thân thiết, ta còn có chút không quen."

"..." Khương thị càng không quen: "Con... con nói chuyện làm sao... lại không có tình người như thế?"

"Mẫu thân thứ lỗi, những ngày này ở bên ngoài cũng không dễ dàng, nếu như ta không thay đổi chính mình, bây giờ chỉ sợ xương cốt cũng đã bị người khác nấu rồi." Tiêu Văn Dũ nói thật.

Hắn cũng không nói láo.

Vào ngày hè, bên phía Dao Quốc có một bộ lạc gia súc xảy ra ôn dịch, hắn muốn làm phong thuỷ, phải đi thăm dò một chút, mặc dù đã cẩn thận, nhưng thủ hạ vẫn có người bị bắt, hai người kia khó tránh khỏi bị đối phương nghi ngờ, nên đã nói láo là đi buôn, nhưng đối phương bề ngoài thì tin tưởng, quay đầu đã gọi người bắc cái nồi, cảm thấy bọn họ là người xấu đến thả tà vật, phải hiến tế bọn họ cho thiên thần.

Hắn dẫn theo binh mã đi vào cứu người, nói hết lời cũng vô dụng.

Về sau cưỡng ép trấn áp, đối phương mới ngoan ngoãn, khi đó hắn lại một lần nữa ý thức được đi ra bên ngoài, tác dụng của ngôn từ quá nhỏ, ai mạnh thì người đó có lý.

Không chỉ có như thế, cũng may mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời

bảo người động thủ, nếu như chậm thêm một lúc, chính là trúng kế hoãn binh của đối phương, đến lúc đó toàn bộ nhân mã đều sẽ bị một loại độc vật ở địa phương độc choáng, hắn sẽ thật sự trở thành thịt trong nồi.

Khương thị nhìn trưởng tử ác liệt như vậy, muốn nghẹn ngào một phen, cũng không làm được nữa rồi.

"Văn Dũ, con giúp vi nương đi? Con chỉ không ở kinh thành một thời gian, con xem trong nhà đã thành dạng gì, bệ hạ còn cho cha con nữ tử, nếu như tương lai các nàng sinh con đẻ cái, mấy đứa nhỏ như các con phải làm sao bây giờ?" Khương thị khóc nói ra.

"Mẹ, người cứ nói thẳng, muốn con làm gì?" Tiêu Văn Dũ cau mày.

"Lần này con trở về, là lập được công, đúng không?" Khương thị vội vàng nói.

Tiêu Văn Dũ không nói.

"Nếu như là lập công, con có thể cầu xin bệ hạ buông tha cho ta hay không! Ta biết thánh chỉ khó thu hồi, chỉ cầu xin bệ hạ cho phép các nàng tái giá, ta chắc chắn sẽ chọn lựa người tử tế, đưa các nàng ra ngoài!" Khương thị lập tức nói.

Đây là biện pháp hợp lý nhất mà gần đây bà ta nghĩ ra được.

Tiêu Văn Dũ trầm mặc một lúc: "Không được."

"..." Khương thị sững sờ: "Vì, vì sao không được? Không phải con lập được công sao?!"

"Con chỉ là phụng theo ý chỉ của Thánh thượng ra ngoài làm một vài chuyện nhỏ, bệ hạ nói ta có công, vậy thì con có công, nếu bệ hạ không nhắc đến, vậy con chỉ là tận trung với chức vị mà thôi, làm chuyện chính mình nên làm nào có tư cách gì đi tìm bệ hạ đưa ra yêu cầu? Nếu hiện tại con không thận trọng tìm bệ hạ hồ ngôn loạn ngữ, vậy sau này bệ hạ nào sẽ lại cho con bất cứ cơ hội nào?" Tiêu Văn Dũ ngôn từ lạnh lùng nói ra.

"Lúc trước con đã nhìn ra năng lực của mẫu thân không đủ để đảm nhiệm trọng trách của chủ mẫu, bây giờ trong nhà có thêm mấy vị di nương, vừa vặn có thể giúp mẫu thân."

"Con nói cái gì?" Hai mắt Khương thị cũng trừng lớn: "Giúp ta?! Con là do ta sinh ra đó?"

"Mẫu thân có lẽ cảm thấy con nói quá phận, chỉ là việc đã đến nước này, mẫu thân còn có lựa chọn khác sao?" Tiêu Văn Dũ ngồi ở đó, thân thể giống như một hòn đá cứng rắn.

Chương 566

"Nếu như chỉ có thể ở chung hòa thuận, mẫu thân cứ làm tốt chức vụ chủ mẫu, nếu các nàng trung thực hiểu chuyện, mẫu thân cứ đối xử tử tế với các nàng, nếu như trong lòng các nàng che giấu ác ý, vậy thì bẩm báo vào cung, để người khác xử trí. Nếu như con lại có thêm mấy đệ đệ muội muội, mặc dù không cùng một mẹ sinh ra, nhưng chỉ cần giáo dục tốt, cũng có thể khiến Tiêu thị ta lớn mạnh, tóm lại, mẫu thân cứ làm hết chức trách, không thể để cho những việc vặt này thành ngọn nguồn làm loạn nhà được."

Tiêu Văn Dũ là một người lãnh khốc vô tình, nhìn Khương thị, thái độ chưa bao giờ có kiên định.

Lúc trước Tiêu Văn Dũ giống như phụ thân, nghĩ đến việc giữ nhà, cho nên hắn đọc sách đi thi.

Hắn không tài trí nhanh nhẹn bằng người bên ngoài, cũng chỉ có thể nỗ lực ngàn lần vạn lần, nhưng hắn cũng biết, đời này muốn dựa vào những năng lực kia của hắn, trở thành cận thần của bệ hạ, là không thể nào.

Khi đó, yêu cầu của hắn cũng không cao, kéo hiện trạng của Tiêu gia lên một chút xíu là được.

Nhưng một chuyến đi ra ngoài, suy nghĩ của hắn đã thật sự thay đổi.

Nhất là khi đao trong tay hắn bổ về phía kẻ địch, hắn không chỉ không sợ hãi, ngược lại còn có một loại sung sướng từ sâu bên trong.

Cũng chính vì nội tâm hắn bắt đầu xuất hiện dã tâm, cho nên trở lại hiện thực, trở lại Tiêu gia, đối mặt với sự yếu đuối và vô lý của mẫu thân, hắn còn lâu mới có suy nghĩ nhẫn nại.

Hướng về mẫu thân? Hắn dĩ nhiên là sẵn lòng hướng tới.

Người trên đời này, người nào không để ý đến huyết mạch, để ý đến mẫu thân của chính mình? Nhưng bảo hắn trung với người và sự việc không có ý nghĩa, vậy thì có nên ở đó do dự bồi hồi hay không, nên vứt bỏ thì sớm nên bỏ!

Khương thị thật sự lui về sau một bước: "Ngươi, ngươi không phải nhi tử của ta, Văn Dũ của ta không phải như thế!"

Lúc này, đến phiên Khương thị hoang mang.

Tiêu Văn Dũ nên là sạch sẽ, quy củ, đối với bà ta cho dù không thân thiết cũng vô cùng tôn kính và khách khí!

Không phải kẻ ngang ngược lạnh lùng trước mắt này!

"Có phải là ngươi hay không! Ngươi giấu đại ca ngươi đi rồi đúng hay không?! Ngươi sợ đại ca ngươi trách ngươi bất hiếu, cho nên ngươi đã hại đại ca ngươi, ngươi nha đầu ác độc chết tiệt kia, ông trời sẽ đánh chết ngươi! Sao ngươi không đi chết đi!" Khương thị đột nhiên lại nổi điên, quay về phía Tiêu Vân Chước nhục mạ.

Tiêu Văn Yến vẫn luôn không nói gì, nhưng vào thời khắc này, nghe thấy giọng mẫu thân, cậu cố gắng nhắm mắt lại, hi vọng lỗ tai cũng có thể cùng nhắm lại!

Tiêu Văn Dũ cũng rất kinh ngạc, hắn biết lời nói của mình có hơi vô tình, nhưng phản ứng của mẫu thân hình như quá mãnh liệt.

Những ngày này đã xảy ra chuyện gì?

Còn có, tam đệ vì sao lại có dáng vẻ đau khổ này...

Cái nhà này hình như không thay đổi, nhưng hình như lại cái gì cũng đã thay đổi.

Lão thái thái gọi người cưỡng ép đưa Khương thị xuống dưới.

"Tiểu muội, lần này ta xuất hành, may mà có muội chỉ điểm trước, khiến vi huynh ở bên ngoài giảm không ít phiền phức! Đợi lát nữa bảo người thiết yến, vi huynh nhất định phải kính muội một

chén!" Tiêu Văn Dũ cũng không tiếp tục hỏi thêm về chuyện của Khương thị, mà chỉ nói với Tiêu Vân Chước.

"Được." Tiêu Vân Chước khẽ cười, nhìn qua tuế nguyệt tĩnh tốt, hoàn toàn không chịu sự ảnh hưởng của Khương thị.

Ánh mắt nàng nhìn đại ca, cũng phát ra ánh sáng.

Nàng tìm được người thích hợp nhất đi đến núi Vạn Cốt với nàng rồi.

Chuyến này đại ca đi ra ngoài, sau khi trở về, trên người thật sự là thêm không ít sát khí, xem ra, chuyến này ở bên ngoài, đao kiếm trong tay không mọc mắt.

Dương khí thịnh, chính khí đủ, trong lòng không có tà niệm không lo nhiều suy nghĩ nhiều, ăn đủ ngủ ngon, lại thêm khí chất cương nghị của người học võ và sự sát phạt kiếm được khi ra ngoài, dĩ nhiên là yêu tà quỷ mị không dám xâm phạm, hơn nữa mệnh số của đại ca cũng không tệ, những kiếp số trước đó đều đã qua, sau này sẽ rất thuận lợi.

Chương 567

Tiêu Văn Dũ nhìn muội muội ngoan ngoãn, càng yên tâm hơn rất nhiều: "Ta đi ra ngoài, lo lắng nhất chính là muội, chỉ sợ ngươi gặp phải phiền phức gì... Những ngày này sống được chứ? Không ai bắt nạt muội chứ?"

"Rất tốt." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nhẹ gật đầu.

Ánh mắt Tiêu Văn Dũ lại đặt vào thanh kiếm bên cạnh Tiêu Vân Chước.

"Kiếm này... Bảo thạch lấp lánh, nhìn không phải thứ tầm thường..." Tiêu Văn Dũ hơi kinh ngạc: "Ai tặng cho muội?"

Hắn vừa trở về, vẫn chưa nghe nói điều gì.

"Đây là kiếm Tử Dương bệ hạ ban thưởng cho nàng." Lão thái thái vừa cười vừa nói: "Nha đầu này đoán mệnh chuẩn, xử lý được mấy vụ án, bệ hạ rất hài lòng với nàng, đặc biệt ban thưởng."

Tiêu Văn Dũ cực kỳ kinh ngạc.

Xử lý vụ án? Còn được bệ hạ ban thưởng?

Thứ như đao kiếm, là sẽ không dễ dàng khen thưởng cho người, bệ hạ ban thưởng thứ này, cũng mang ý nghĩa Tiêu Vân Chước trong mắt bệ hạ giống như thanh kiếm này xinh đẹp, sắc bén, không giống bình thường.

Xem ra, chuyện trong nhà này, hắn phải cẩn thận hỏi thăm một chút rồi.

Một lát sau, cả nhà dùng bữa.

Khương thị thật giống như chưa từng xuất hiện.

Tiêu Văn Dũ phát hiện đã qua rất lâu, nhị đệ lại vẫn chưa tới, cũng

không nhịn được bắt đầu quan tâm: "Nhị đệ đâu?"

"Không biết, nói là có việc ra ngoài, đã lâu rồi chưa về nhà." Lão thái thái cũng rất lo lắng, ban đầu lo lắng lão nhị ở bên ngoài làm chuyện xấu, nhưng thời gian lâu dài, thì bắt đầu lo lắng đến thân thể của hắn.

Đứa nhỏ này lúc ra đi cũng không lấy nhiều bạc, ngộ nhỡ bị bệnh, cũng không biết có tiền mua thuốc và đồ ăn hay không?

"Trên đường trở về ta đã suy nghĩ rất nhiều, vừa mới trở lại nhìn thấy dáng vẻ đó của mẫu thân, đối với nhị đệ càng không thể yên tâm. Sau này ta đại khái sẽ không thể ở lại kinh thành, nếu chỉ là mấy tháng thì cũng thôi đi, chỉ sợ lâu dài, thật sự như này, ta dự định dẫn theo nhị đệ, bất luận đi chỗ nào, người này ở bên cạnh, ta mới có thể an tâm." Tiêu Văn Dũ nghiêm túc nói với lão thái thái.

Nếu như nhị đệ vẫn giống như trước kia, vậy thì người này tuyệt đối không thể để ở kinh thành một mình.

Đến lúc đó hắn và cha ở bên ngoài có cố gắng như thế nào, nhưng hậu phương thất thủ, tất cả đều vô nghĩa.

"Huynh thương lượng với nhị ca là được." Tiêu Vân Chước một chút ý kiến cũng không có: "Nhưng đại ca... trong số mệnh của huynh có một khắc tinh."

"Có ý tứ gì?" Tiêu Văn Dũ không hiểu.

"Cung huynh đệ của huynh, lúc trước nhìn thì không tốt lắm, huynh đệ không liên quan thậm chí không chịu sự liên luỵ của huynh đệ, chỉ là nhìn không tốt lắm, nhưng bây giờ tướng mạo thay đổi một chút, chính là quẻ tốt hỗ trợ lẫn nhau." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

"Nếu như là quẻ tốt, vì sao lại nói là khắc tinh?" Tiêu Văn Dũ không hiểu.

"Quan hệ giữa người và người, rất phức tạp." Tiêu Vân Chước nhìn

hắn không nói tỉ mỉ.

Cũng ví dụ như giữa phu thê, hỗ trợ lẫn nhau, nhưng luôn có một phía có thể khắc chế được một phía khác...

Đại ca lần này đi ra ngoài chắc là đã trải qua không ít hung hiểm, chính là đã phá tướng rồi lập lại, sau đó cho dù là năng lực hay là tính cách, đều sẽ như nấm mọc ra sau mưa như măng trổ đất mà lên, nhưng g.i.ế.t. phạt nhiều, chắc chắn sự ôn nhu sẽ giảm bớt, hắn cần thêm một đôi mắt, một đôi mắt thanh lãnh không nhận bất cứ ảnh hưởng gì của sát phạt chiến tranh, vào lúc mấu chốt sẽ phân biệt phương hướng cho hắn.

Trước đó nàng đã xem bói cho nhị ca, là vận tốt.

Nhưng cũng không nghĩ ra rốt cuộc hắn muốn đi làm cái gì.

Nhưng vào thời khắc nhìn thấy đại ca, Tiêu Vân Chước đột nhiên đã hiểu.

Nhưng nhị ca đã không nói, Tiêu Vân Chước cũng dự định tiếp tục làm kẻ ngốc, chỉ là nhớ tới dáng vẻ nhị ca im hơi lặng tiếng, Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Lao ngục, Quỷ Hồn, quả nhiên không phí công cho nhị ca nhìn!

Chương 568

Tiêu Văn Dũ càng lúc càng mơ hồ, chỉ cảm thấy cô muội muội này thật sự là càng ngày càng lải nhải, mà bản chất thần bí này, còn được bệ hạ tán đồng.

Vào ban đêm, Tiêu Văn Dũ dặn dò đơn giản một phen.

Ngày tiếp theo trời còn chưa sáng, Tiêu Văn Dũ đã thức dậy, tự mình luyện võ một canh giờ, dự định đến viện tử của tam đệ, đốc thúc đứa nhỏ này tiến bộ.

Ai biết vừa vào cửa, phát hiện tam đệ hắn vậy mà đã thức dậy rồi.

Bài trí trong phòng thậm chí cũng thay đổi.

Mặc dù vẫn còn có ngăn tủ, bên trong bỏ một vài đồ chơi nhỏ do chính cậu điêu khắc, nhưng lại có thêm rất nhiều sách vở, trên mặt bàn còn bày bài tập mà cậu đã viết xong, lật ra xem, chỉnh tề, cũng không thấy lỗi sai.

Trong lòng Tiêu Văn Dũ như có sóng to gió lớn đánh tới, cũng nhịn không được nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ rồi hay không?

"Nơi này làm sao còn bày một bộ xương người?" Sắc mặt Tiêu Văn Dũ phức tạp hỏi.

"Đại ca huynh đừng sờ loạn!" Tiêu Văn Yến cuống lên: "Đây là Nhị sư phụ của ta, Đại sư phụ đã bị đại tỷ đưa đi chôn rồi, ta đã đi xin Lục biểu thúc Hoắc gia, đến nha môn nhận một bộ trở về, ta còn bỏ bạc ra đó!"

"???" Hai mắt Tiêu Văn Dũ trợn tròn, tam đệ nói cái quái gì thế?!

Nha môn có một vài tử tù không có người nhặt xác, thì cứ tùy tiện chôn cất, nhưng người mà nha môn chôn cất, cũng không thể tùy tiện đào lên, cậu cũng sợ đào phải người vẫn chưa thành xương cốt, vậy thì quá thối, cho nên chỉ có thể tìm Lục biểu thúc xin chỉ

điểm.

Cũng may ánh mắt Lục biểu thúc nhìn cậu mặc dù hết sức phức tạp, nhưng thấy cậu kiên trì, đã chọn cho cậu một bộ.

Bộ xương cốt này rất hoàn chỉnh, dùng dược thủy lau thường xuyên, có thể làm Nhị sư phụ của cậu.

"Có phải đệ bị bệnh hay không?" Tiêu Văn Dũ thấy dáng vẻ cậu vô cùng tôn kính, bắt đầu có chút lo lắng.

"Không có!" Tiêu Văn Yến rất không được tự nhiên, khó chịu nói: "Không phải ta cần học bản lĩnh à, quả thực không dễ học, dù sao con người là sẽ di chuyển! Ta cũng sợ chính mình sau khi học được sẽ quên, cho nên vẫn là trong nhà cứ có sư phụ ở đây, ta học được thì càng vững chắc hơn!"

"Gần đây áp lực của ta vô cùng lớn, trước kia rất nhiều chuyện cũng không biết nói cùng ai, nhưng bây giờ ta sẽ nói với Nhị sư phụ, Nhị sư phụ sẽ không nói cho người khác, cũng sẽ không cười ta, như này không phải rất tốt sao? Hơn nữa đại tỷ nói, mặc dù hắn là một bộ xương, nhưng nếu đã dạy ta, vậy ta không thể quá mức mạo phạm, ta cảm thấy có đạo lý, nên nỗ lực nghe theo." Tiêu Văn Yến giải thích nói.

Bây giờ cậu thực sự cho rằng, người chết tốt hơn so với người sống.

Người chết không ồn ào không nháo, còn không mắng chửi người.

Nó ở một bên lẳng lặng đợi, vừa có thể làm bạn lại có thể luyện sự gan dạ.

"Thứ này... Chớ có để người khác nhìn thấy." Tiêu Văn Dũ há to miệng, không trách cứ.

Người cũng không phải do chính cậu.g.i.ế.t., nếu lai lịch quang minh chính đại, thì có cái gì hay mà nói? Lúc hắn đọc sách tiến bộ không phải cũng có vài đam mê kỳ lạ sao?

"Ta đang định tự mình điêu khắc một Tam sư phụ, phải hoàn toàn tương tự, đến lúc đó ta sẽ để Nhị sư phụ ở nơi không ai thấy được, sẽ không để cho người khác nhìn thấy." Tiêu Văn Yến vội vàng nói.

"Vậy là tốt rồi." Tiêu Văn Dũ miễn cưỡng nhẹ gật đầu: "Đệ cũng trưởng thành hơn không ít, việc học cũng không tệ, chỉ là lời nói vẫn giống như lúc trước ít đi một chút..."

Vừa rồi nói rất nhiều, nhưng tối hôm qua lúc ăn cơm, đứa nhỏ này trầm mặc vô cùng.

"Không, ta vẫn rất thích nói chuyện, chỉ là hôm qua..." Tiêu Văn Yến gãi đầu một cái: "Đại ca nhìn rất uy mãnh, ta có hơi sợ hãi, nhưng bây giờ ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi."

Chương 569

Tiêu Văn Dũ vốn dĩ cho rằng sau khi về nhà, đối mặt với hai đệ đệ, không thể thiếu dạy bảo một phen, lại không nghĩ rằng tam đệ lại ngoài dự liệu như vậy.

Mặc dù vẫn còn tính là trẻ con, nhưng giơ tay nhấc chân đã bớt ít rất nhiều cảm giác táo bạo.

"Gần đây lúc ta ở nhà, đệ có thể đi theo ta cùng luyện võ, ta dạy cho đệ." Tiêu Văn Dũ xoa đầu Tiêu Văn Yến, thêm chút yêu thương.

"Không cần đại ca, đại tỷ sẽ dạy ta." Tiêu Văn Yến nói thẳng: "Mặc dù ta cũng không biết nàng sẽ dạy thế nào, nhưng... Đại tỷ sẽ không lừa ta, chắc là có biện pháp đặc biệt gì đó, ta đã đồng ý với nàng, vậy thì phải làm được, nếu không ta sẽ bị đòn."

"..." Tiêu Văn Dũ cả kinh không lời nào có thể nói.

Muội muội của hắn, sẽ dạy tam đệ tập võ? Hắn đúng là chưa tỉnh ngủ à?

Tiêu Văn Dũ bắt đầu cảm thấy tất cả đã trở nên rất lạ lẫm.

Từ chỗ tam đệ đi ra, hắn cũng chưa thỉnh an lão thái thái, chỉ là...

Sáng sớm, ba vị di nương đã ở ngay bên cạnh lão thái thái tiếp khách, vừa nói vừa cười, lão thái thái cũng như trẻ ra mấy tuổi, hắn vừa đến, ba vị di nương đã ngoan ngoãn lui ra, sau khi lão thái thái nói với hắn mấy câu, hiển nhiên đã bắt đầu chê hắn không thú vị...

Hắn cũng không tiện ở lâu, rất nhanh đã đi rồi.

Lại nhìn tiểu muội... Rất tốt, không ở nhà.

Tiêu Văn Dũ đành phải gọi quản gia đến, bắt đầu hỏi thăm tất cả

những chuyện liên quan trong nhà.

Vừa hỏi một chút... Hắn cảm thấy bản thân giống như là con thỏ bị chim ưng bắt được, ở trên bầu trời bay lên bay xuống, hai mắt thẳng băng, nội tâm không cách nào bình tĩnh được.

Diệp quản gia nào phải là đang kể lại chuyện cho hắn, hiển nhiên là đang đọc một bảng bảng danh sách tử vong cho hắn nghe.

Nói là nữ nhi của Quản thị trong kinh chết rồi, muội muội của hắn tìm ra hung thủ, thuận tiện liên quan đến án mã phu, đắc tội với Quản thị, còn nói cái gì mà học sinh.g.i.ế.t người thân, muội muội và biểu đệ Hoắc Kiệt suýt bị sát thủ làm hại, lại còn có án Tần nữ, muội muội của hắn ở nơi vụ án xảy ra, nghe nói thủ pháp g.i.ế.t. người vô cùng hung tàn, người nào nhìn thấy cũng muốn ói một phen...

Hắn vốn cho rằng những chuyện này đã là chuyện lớn rồi.

Nhưng chuyện lớn còn ở phía sau.

Nam nhân của Kỷ gia bị diệt, chính là chuyện mà muội muội hắn nói ra.

Diệp quản gia nói, hiện tại bên ngoài còn đang lan truyền... Nói rằng muội muội của hắn Tiêu Vân Chước có khả năng chặn đường sống phán cái chết, nói nàng từng thấy trưởng tôn của Quản thị, nói chính là người mệnh ngắn phúc bạc, cho nên... Vị Quản thiếu gia kia... mất rồi.

Phải rồi, gừng nguyên cũng không còn nữa rồi.

Hắn ở bên ngoài trải qua sinh tử g.i.ế.t. một số người, muội muội của hắn cũng không nhàn rỗi!

"Gần đây đại tiểu thư cũng bận làm không ít vụ án, nhưng so với những vụ trước đó, tình tiết vụ án đơn giản hơn rất nhiều." Diệp quản gia còn có thể cười được, thậm chí trong mắt là sự sùng bái: "Đại tiểu thư thường đến nha môn, nàng cầm kiếm Tử Dương, muốn giải oan cho người chết cũng thuận tiện... Nhưng đừng thấy

đại tiểu thư làm nhiều chuyện như vậy, nhưng nàng vẫn như cũ không kiêu căng không sốt ruột, rất nhiều người muốn nịnh bợ nàng, nàng cũng không khách khí, trong mắt đại tiểu thư, không có gì quan trọng hơn so với những người vô tội kia... Đúng rồi, mỗi ngày đại tiểu thư đều đúng hạn đọc sách luyện cầm, cũng không lười biếng, đám nhỏ ở thiện đường cũng vô cùng tôn kính nàng, trong mắt bách tính dân gian, nàng chính là người lương thiện."

"..." Biểu cảm của Tiêu Văn Dũ một lời khó nói hết.

Muội muội tài giỏi, hắn vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Nhưng phương thức này... Xưa nay chưa từng có.

Hiện tại hắn cũng nghi ngờ... Bệ hạ rốt cuộc dùng kiểu tâm tình gì để ban thưởng kiếm Tử Dương...

Còn có, hôm qua hắn đã cảm thấy mẫu thân có chút kỳ quái, hiện tại... Cũng hiểu rồi, hắt nước bẩn cho muội muội muốn bức tử nàng, gừng nguyên lại phản bội bỏ đi không thèm để ý, hành động vô tình vô nghĩa, ý chí sắt đá như vậy quả nhiên là tiểu nhân đến cực hạn!

Ngay cả tam đệ cũng muốn mẫu thân nhìn thấy rõ, cho nên khi nhìn thấy mẫu thân, tam đệ mới có thể phản ứng như vậy!

Người như này... Nếu không có mẹ hắn, nên trảm chết.

Chương 570

Chút xíu tôn kính cuối cùng của Tiêu Văn Dũ với Khương thị cũng mất, thậm chí vô cùng may mắn, may mà muội muội dứt khoát, biết đưa Văn Yến đến chỗ tam thúc Hoắc gia đọc sách, nếu không tam đệ hiện tại sẽ không hiểu chuyện như thế.

Nhiều năm qua, Hoắc gia đối với Tiêu gia vẫn luôn chiếu cố, thời gian hắn và phụ thân không ở kinh thành, Hoắc gia lại càng giúp đỡ không ít việc, trong lòng Tiêu Văn Dũ còn có cảm kích, đã bắt đầu thu xếp ngày sau đến nhà gửi lời cảm ơn.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Một đống lớn lá bùa, bảo đảm không có sai sót nào, Môn chủ lệnh cũng mang theo bên người, nàng còn lấy được từ trong nhà mấy miếng ngọc tốt, đến lúc đó cũng đeo bên hông...

Nhưng nàng cũng biết, những thứ này chỉ là vật ngoài thân, quan trọng nhất là nội tâm của chính mình.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Tiêu Vân Chước nhìn trộm thiên ý, chỉ cảm thấy mấy ngày nữa chắc là trên trời sẽ có tuyết rơi xuống, đến lúc đó đất trơn trượt càng không dễ đi, cho nên vẫn phải giải quyết chuyện này nhanh một chút.

Tiêu Vân Chước ở nhà thiết yến, mở tiệc chiêu đãi nhóm biểu huynh của Hoắc gia.

Nhóm biểu huynh Hoắc gia có thời giờ rảnh rỗi, mặt khác Lục biểu thúc đại nhân nhiệt tình rộng lượng, Tiêu Vân Chước cũng đặc biệt đưa thiếp mời cho ông ấy.

Tiêu Văn Dũ còn đang làm khách ở Hoắc gia, lại phát hiện người nhà họ Hoắc nhìn hắn là lạ.

"Hai huynh muội các ngươi làm việc từ trước tới giờ không thương nghị à? Biểu muội Vân Chước mời chúng ta ngày mai đến nhà, nói

là có việc muốn nhờ." Người nói chuyện chính là đại biểu huynh Hoắc gia.

Người này đang làm quan ở Hàn Lâm, một thân khí độ phong hoa, không kiêu căng nóng nảy, lớn hơn so với Tiêu Văn Dũ mấy tuổi, là một quân tử ôn hòa, Tiêu Văn Dũ mấy năm trước vì để giả bộ ra được dáng vẻ trung thực, đã đi theo vị đại biểu huynh này học tập khắp nơi.

"Có việc muốn nhờ? Ta cũng không biết!" Tiêu Văn Dũ cũng bối rối: "Tính cách của muội muội ta quạnh quẽ, cho dù ở chung với ta, cũng muốn công đạo, là người nhận được chỗ tốt tất có hồi báo, sẽ không tuỳ tiện cầu người..."

"Chúng ta biết." Mấy người gật đầu.

Tiêu Văn Dũ sửng sốt một chút: "Các ngươi hiểu rất rõ nàng à?"

Mấy người nhìn nhau, nhất là đại cô nương Hoắc gia, càng há miệng cười nói: "Trước đó vài ngày biểu muội Vân Chước đã dẫn theo Văn Yến tới một lần, hơn nữa thường ngày nàng và phu thê A Kiệt gần gũi, trưởng bối trong nhà cũng rất thích nàng, nhất là tam thúc và Lục thúc, mỗi lần gặp mặt, vừa mở miệng nói chính là biểu muội, chúng ta sao có thể chưa quen thuộc? Có khả năng ngươi không biết, đoạn thời gian trước, Tiểu Cô Tử của ta suýt nữa bị kẻ gian bắt cóc, chính là may mắn mà có biểu muội cứu giúp, tướng công ta vì thế không chỉ thanh toán mấy ngàn lượng bạc cho nàng, thậm chí còn ngày ngày gặm quả hồng thỉnh cầu tha thứ, hiện tại vừa nhắc tới nàng, đừng nói là chúng ta, chính là cha mẹ chồng nhà ta, cũng phải niệm một tiếng "A di đà Phật cảm tạ đại sư"..."

Hoắc đại cô nương nhắc đến chuyện này, còn hơi tức giận đây.

Lời của biểu muội nói, tướng công nàng ấy sống chết không tin, kết quả suýt nữa xảy ra chuyện!

Đến nay hai huynh muội này còn ầm ĩ khó chịu, cha mẹ chồng nhà nàng ấy cũng hờ hững với tướng công nàng ấy, mà nàng ấy... Trực tiếp dẫn theo đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ ở, dự định năm sau mới về,

cũng dễ để cho tướng công nhớ lâu hơn chút.

"..." Tiêu Văn Dũ không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn còn tưởng rằng trong nhà mình, ngoại trừ lão thái thái không có một ai biết làm người, nhận được chỗ tốt từ Hoắc gia, chỉ sợ cũng không biết phản hồi, cho nên lúc này mới chạy tới.

Cho nên, ánh mắt những biểu huynh đệ tỷ muội này nhìn hắn, đều là đang chê cười hắn ngốc à?

Chương 571

"Văn Dũ, ngươi kém xa biểu muội Vân Chước rồi." Hoắc đại biểu ca mở miệng giáo dục: "Đừng thấy thời gian biểu muội ở kinh thành ngắn, nhưng nếu luận nhân mạch, nàng còn mạnh hơn so với ngươi nhiều, rất nhiều người có bắn đại bác cũng không tới, đều vô cùng tôn trọng nàng, ví dụ như một vị hảo hữu gần đây ta quen biết, người này chính là ngự sách lang mới của bệ hạ, tài văn chương nổi bật, trong khoảng thời gian ngắn đã khiến toàn bộ sự sủng ái của bệ hạ với Ân Nguyên Phu đều dời đến trên người hắn, cũng coi như một kẻ cao quý mới, không biết bao nhiêu người muốn nịnh bợ, nhưng hắn ru rú trong nhà không ra ngoài không thích giao lưu với người khác, nhưng vậy mà lại quen biết biểu muội ngươi, được thứ gì, sẽ gọi ta chuyển giao đưa cho biểu muội làm quà cảm ơn..."

"Ngự sách lang mới?" Tiêu Văn Dũ nghĩ tới.

Trên danh sách tử vong, còn có một người, là Ân Nguyên Phu ngự sách lang ban đầu...

"Người này sao phải tặng đồ cho muội muội ta, hắn có ý gì? Bao nhiêu tuổi rồi?!" Tiêu Văn Dũ lập tức hỏi.

Hoắc đại biểu huynh sửng sốt một chút, lại không nghĩ đến hướng này.

"Chắc chắn là không có ý khác, Kinh công tử không màng danh lợi, nghe nói là bởi vì biểu muội có ơn với nhà hắn, cho nên hắn mới cảm kích, hơn nữa người này làm việc cũng rất thoả đáng, chưa bao giờ ở trước mặt người ngoài đề cập đến biểu muội, đồ là mượn tay ta đưa cho A Kiệt, A Kiệt lại đưa đến thiện đường, cũng sẽ không để cho người khác nói lung tung." Hoắc đại biểu huynh lập tức nói.

"Nhưng nói ra thì… độ tuổi của biểu muội cũng nên nói đến chuyện hôn nhân rồi." Hoắc đại cô nương đột nhiên mở miệng nói.

Nói như này, mọi người đều gật nhẹ đầu.

Nhưng lại cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía Tiêu Văn Dũ.

Phía trước Tiêu Vân Chước vẫn còn có hai huynh trưởng!

Tiêu Văn Việt thì bỏ đi, thân thể kia, người nào gả cho hắn cũng phải làm tốt chuẩn bị thủ tiết, nhưng huynh trưởng Tiêu Văn Dũ, bây giờ đã sắp 24 rồi, còn chưa thành hôn thật sự không thể nào nói nổi.

Nhưng bọn họ cũng biết, hôn sự của huynh muội Tiêu gia cũng không dễ xử lý.

Lần này Tiêu Văn Dũ làm tốt, bệ hạ càng thêm khen ngợi hắn, người này tương lai chắc chắn sẽ phải xuất chinh.

Nói không chừng không thể ở lại kinh thành bao lâu, ngộ nhỡ vừa đính hôn đã phải xuất phát, vậy hôn sự phải làm sao bây giờ? Bái đường với gà trống sau đó sống một mình thờ chồng sao? Người ta thương nữ nhi, cũng không nỡ để nữ nhi chịu khổ như vậy.

Mà Tiêu Vân Chước tay cầm kiếm Tử Dương, được người tôn trọng, nhưng trên đời chỉ sợ không có mấy nam tử dám cưới nàng.

Cho dù bọn họ dám, biểu muội Vân Chước có thể đồng ý không?

Mọi người nhớ tới Tiêu Vân Chước này nhìn thì có vẻ nhu thuận kì thực thông thấu lại có khí chất đạm mạc, bất luận như thế nào cũng không tưởng tượng ra được, nàng thành thân sinh con, làm hiền thê lương mẫu thì có dáng vẻ gì...

Mà mấy vị nữ tử ở đây, lại cũng không hẹn mà cùng cảm thấy, năng lực của biểu muội mà đi lấy chồng, quá ủy khuất.

Gả cho người chính là ràng buộc cho mình thêm mấy phần, nhà chồng nhà mẹ đẻ, trượng phu con cái, cho dù có phú quý như thế nào, cũng không thiếu được mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Mà Tiêu Vân Chước, xứng với tự do.

Cho nên lúc này nhắc đến đề tài này, cục diện đột nhiên trở nên nặng nề.

Tiêu Văn Dũ còn chưa quá tiếp thu được cảm xúc của mọi người, chỉ cảm thấy u mê, thái độ và suy nghĩ của mọi người, đều cần hắn dần dần thích ứng.

Hôm sau trời vừa sáng, người của Hoắc gia được Tiêu Vân Chước mời đã đến.

Một vị biểu thúc cộng thêm ba vị biểu huynh và Quách Sài Nữ.

Tiêu Vân Chước nhìn bọn họ, vô cùng nhiệt tình, trên mặt dào dạt nhu thuận và vui vẻ rõ ràng đến mức khiến người ta giật mình, mấy người cũng nhịn không được mà nghi ngờ, rốt cuộc muốn bọn họ hỗ trợ chuyện gì?!

Cũng không nghe nói nàng lại gặp rắc rối gì?

Chẳng lẽ đắc tội với bệ hạ? Cũng không đúng, nếu như đắc tội với bệ hạ, vậy người cầu cũng không nên là bọn họ.

Người không yên nhất chính là Hoắc Tuần, bối phận và tuổi tác của ông ấy cũng không cao, nhưng từ khi tiếp xúc với Tiêu Vân Chước đến nay, người được lợi và tổn thương nhất đều là ông ấy!

Nhiều lần phá án, dĩ nhiên sẽ tính trên đầu ông ấy.

Nhưng lúc ông ấy đưa bản Thiên Tượng lên, cũng không thèm đếm xỉa đến tiền đồ nữa rồi...

Chương 572

Hoắc Tuân ngồi ở đó, sắc mặt nghiêm túc.

Gần đây ông ấy thật sự rất mệt mỏi, nha đầu này giống như bị điên rồi, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện. Án mạng thì cũng thôi đi, đó là chức trách của ông ấy, nhưng Tiêu Vân Chước cũng không phải mỗi lần có đại sự mới tìm tới ông ấy.

Cũng ví dụ như hai ngày trước đó, nàng cứ nhất quyết phải nhờ ông ấy chứng minh cho một lão đầu đổ phân đêm, rằng tổ tiên của ông ta cũng đã từng có người làm quan, thậm chí còn nói cho hàng xóm của ông ta biết nữa…

Nói là trước khi ông ta chết bị người ta ghét bỏ, một mực không ngẩng đầu lên được, chết rồi cũng không cam lòng.

Vì chuyện này, ông ấy đã phải đi tới Hộ bộ, ngay cả văn thư tiền triều cũng lật ra, suốt cả ba đêm không được ngủ ngon!

Trái lại ông ấy cũng muốn cự tuyệt, nhưng ánh mắt của nha đầu này tràn ngập hy vọng, thật sự khiến cho ông ấy không thể mở miệng từ chối được. Mà hài tử này quả thật đã giúp ông ấy rất nhiều, thậm chí có đôi khi nhìn tướng mạo của ông ấy liền đoán ra được ông ấy có chuyện khó xử gì, lúc giải thích nghi hoặc cho ông ấy cũng không keo kiệt...

Được rồi, ông ấy thiếu nợ rất nhiều, cho nên nha đầu này mới có thể không cảm thấy gánh nặng gì mà mở miệng sai sử ông ấy như thế.

Người bên ngoài, muốn giúp nàng làm việc còn không giúp được đâu...

Hoắc Tuân cố gắng tự an ủi mình.

Tiêu Vân Chước cũng không mời quá nhiều người, mấy vị biểu huynh thêm một đại ca thân thể cường tráng, hẳn là cũng được

rồi...

Văn võ toàn diện, mệnh cách cũng không có vấn đề, nàng cũng nên an tâm.

Tuy Vạn Cốt Pha rất lớn nhưng trước đó nàng đã gọi người vẽ ra bản đồ khu vực đó rồi. Sau khi đi vào lại cẩn thận đo lường tính toán một phen, tìm tới được vị trí hẳn cũng không phải khó lắm.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Tiêu Vân Chước truyền đạt ý tứ của mình.

“Ý của muội là, để cho chúng ta đi giúp muội đào thi cốt sao? Là sư phụ của muội à?” Tiêu Văn Dũ nghe rõ ràng.

“Đúng, ta nghĩ các ngươi đều là người một nhà nên không cần giấu diếm nữa. Sư phụ có ân tái tạo với ta, cho nên ta nhất định phải mang thi cốt sư phụ về an táng. Nhưng một mình ta thật sự không dám đi, nếu có người quen biết đi cùng, ta nghĩ sẽ đỡ hơn một chút.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Hoắc Kiệt hết sức kinh ngạc: “Còn có chuyện mà muội không dám sao?”

Hoắc Tuân mặc dù không nói, nhưng ý nghĩ cũng không khác lắm.

Tiểu nha đầu này không sợ trời không sợ đất, thậm chí ngay cả bản đồ thiên tượng mà cũng dám đưa ra ngoài, lại sợ một cái Vạn Cốt Pha sao?

Ông ấy biết Vạn Cốt Pha, thậm chí còn đã từng đi tới đó. Nơi đó đích thật không tốt lắm, khung cảnh âm trầm khiến người ta kiêng kị, nhưng chẳng qua cũng chỉ là nơi chôn cất mà thôi, chỉ cần không phải nửa đêm canh ba qua đó thì hẳn cũng không quá đáng sợ như vậy.

“Ta là người thì phải có điều gì đó làm ta sợ chứ, cái đó cũng không có gì đặc biệt mà.” Tiêu Vân Chước cũng thẳng thắn vô tư: “Giống như huynh, không phải còn sợ máu đó sao?”

“...” Hoắc Kiệt há miệng, rồi lại ngậm miệng.

Hắn thấy máu cũng không choáng như vậy... Chỉ là không thể đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng quá máu tanh mà thôi... Nếu như chuẩn bị tâm lý tốt rồi thì vẫn có thể gánh vác được.

“Có đại ca ta ở đây, ta đã rất hài lòng rồi, nhưng nếu mấy vị biểu huynh rảnh rỗi cùng đi nữa thì ta lại càng cảm kích vô cùng. Đương nhiên, nếu như các ngươi không có thời gian thì ta cũng không bắt buộc.” Tiêu Vân Chước lại nói.

Một mình đại ca chống đỡ cả mấy người.

“Chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, đi được!” Hoắc đại biểu huynh lập tức dứt khoát nói.

Những người khác cũng đều gật đầu, vốn tưởng rằng là chuyện lớn, thì ra chỉ là ra ngoài một chuyến mà thôi. Tuy nói bọn họ cũng nghe nói Tiêu Vân Chước có bản lĩnh thông hiểu âm dương, nhưng thân chính không sợ bóng nghiêng, không có gì phải sợ.

Khóe miệng Tiêu Vân Chước nhếch lên, rất hài lòng.

Nàng đã chuẩn bị xong lễ tạ ơn. Mấy ngày nay nàng vẽ bùa, có một phần chính là để tặng cho bọn họ, về sau nàng còn có thể bao trọn bùa bình an cả đời này của bọn họ nữa, cam đoan chuyến này sẽ không để cho bọn họ chịu thiệt!

Chương 573

Mấy người không xem ra gì, đúng lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

Đó là một gương mặt gầy gò, thân thể được áo khoác bao bọc, so với Tiêu Văn Dũ thì không chỉ không đủ cường tráng mà thậm chí còn như bị y phục kia ép sập, làm nổi bật lên dáng vẻ suy nhược.

Bên ngoài gió lớn, mũi Tiêu Văn Việt cũng đỏ lên vài phần, hà hơi thổi khí bước vào phòng.

Hắn vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều im lặng.

Mấy người Hoắc gia kia càng như lâm đại địch, vẻ mặt đều căng cứng.

“Mấy ngày nay đệ đi đâu làm gì?” Tiêu Văn Dũ nhìn thấy hắn, vội vàng hỏi một tiếng, nói xong lại quét mắt nhìn hắn một cái: “Ta nghe tổ mẫu nói đệ đi ra ngoài cũng không mang theo bao nhiêu bạc, vậy ngày thường ăn uống như thế nào? Sao lại gầy thành như vậy!?”

Tiêu Văn Việt vốn đã gầy rồi, hiện giờ nhìn qua không phải càng gầy hơn mà là nhiều thêm một loại cảm giác tái nhợt đến thê thảm.

Tiêu Văn Dũ cũng không nói ra được loại cảm giác này.

Trước khi hắn đi, nhị đệ thân thể không tốt, nhưng tinh thần cũng còn được, để cho người ta cảm thấy hắn miễn cưỡng sống thêm hai ba mươi năm cũng không thành vấn đề. Nhưng bây giờ... bộ dạng này giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể đi gặp Diêm Vương vậy.

Tiêu Văn Việt nhìn thoáng qua mọi người, cực kỳ không khách khí ngồi xuống: “Tiếp tục nói chuyện đi.”

“...” Mọi người trầm mặc.

“Vi huynh hỏi đệ đấy!” Tiêu Văn Dũ có chút sốt ruột.

Tiêu Văn Việt ngẩng đầu nhìn hắn, ngược lại cười một tiếng: “Đại ca sợ ta chết à? Huynh yên tâm, ta có bí phương, trong chốc lát còn chịu đựng được, tương lai ta cùng với đại ca, ai có thể dây dưa với ai còn chưa biết được đâu.”

Đại ca là muốn ra chiến trường, đao kiếm không có mắt. Mà hắn, ở trong phòng là được, cho dù đi ra ngoài cũng có thể gọi người khiêng đi.

Khóe miệng Tiêu Văn Dũ giật giật.

Lại là bộ dáng muốn chết này.

Hắn thật muốn rút đao, trực tiếp chém chết là được rồi...

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn nhìn bộ dạng kéo dài hơi tàn này của nhị đệ, vậy mà lại sinh ra cảm giác đau lòng hơn nhiều so với tức giận!

“Đại ca, bây giờ nhị ca sẽ không làm chuyện xấu đâu, huynh đừng có hung dữ với hắn.” Tiêu Vân Chước liếc nhị ca một cái, sau đó khuyên nhủ đại ca.

Nhị ca gần đây nhất định phải chịu không ít khổ, nàng có thể ngửi được trên người hắn có mùi thuốc nhàn nhạt kia. Thuốc này là dùng để kéo dài tuổi thọ, có thể thấy được... hắn là một bên hao tổn thân thể, một bên cố gắng uống thuốc bổ, bộ dáng này, rất giống nàng khi còn bé.

Với tuổi tác và thân thể của hắn, nếu như có thể đi lên con đường này, cùng đại ca hỗ trợ lẫn nhau, thứ phải trả giá sẽ nhiều hơn người bình thường.

Tiêu Văn Việt trong lòng càng thoải mái, hiếm khi tâm tình nói: “Đúng vậy, ta lại không làm chuyện xấu, đại ca hung dữ cái gì? Chẳng lẽ là không dung được ta sao?”

“...” Tiêu Văn Dũ lườm hắn một cái.

Quái gở, cho ai xem đây!

“Vừa rồi ta ở cửa nghe được vài câu, các ngươi muốn đi Vạn Cốt Pha à? Ta cũng muốn đi.” Tiêu Văn Việt lập tức mở miệng, sau đó hướng về phía Tiêu Vân Chước yếu ớt nói: “Ta có thể đi chứ?”

Tiêu Vân Chước nhíu mày: “Nhị ca, huynh không thích hợp lắm.”

Thân thể nhị ca quá yếu, lần trước chỉ là đi gặp quỷ, lần này không giống như thế.

Âm khí ở Vạn Cốt Pha quá nặng.

“Ta tin tưởng tiểu muội sẽ có biện pháp.” Tiêu Văn Việt vô cùng tự tin, sau đó chỉ vào đại ca: “Hắn đi, ta cũng phải đi.”

“Kiệt biểu huynh, ta và ngươi đã từng cùng chung hoạn nạn. Từ đó về sau, ta cũng hy vọng có thể thường xuyên tụ tập với biểu huynh, tìm lại tình nghĩa huynh đệ. Hôm nay khó khăn lắm mọi người mới tụ tập lại với nhau, nếu chỉ bỏ lại một mình ta, vậy... ta thật sự rất khổ sở...” Tiêu Văn Việt tiếc hận thở dài một tiếng.

Hoắc Kiệt là người mềm lòng nhất.

Nhất là nhớ tới hình ảnh lúc trước Tiêu Văn Việt cùng với hắn trốn ở trong xe ngựa trốn quỷ, càng cảm thấy kỳ thật con người Văn Việt biểu đệ cũng được…

Về phần chuyện khi còn bé... Khi đó còn nhỏ, không hiểu chuyện mà thôi!

“Biểu muội, cứ dẫn cả Văn Việt biểu đệ đi cùng đi, chúng ta nhiều người như vậy, sẽ không để biểu đệ xảy ra chuyện. Đến lúc đó cũng không cần hắn làm việc, hắn ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi, trò chuyện với muội là được rồi.” Hoắc Kiệt khéo hiểu lòng người nói.

Chương 574

Tiêu Vân Chước cũng biết nhị ca có tính con lừa, chuyện mà càng không cho hắn làm thì hắn càng muốn làm.

“Nhị ca, đó là Vạn Cốt Pha, mấy thứ bẩn thỉu rất nhiều, huynh thật sự không sợ sao?” Tiêu Vân Chước quan tâm hỏi.

Sợ sao? Tiêu Văn Việt cười cười.

Ban đầu là sợ, nhưng hắn sẽ không cứ mãi rầu rĩ vì một chuyện. Người luôn phải chết mà, ai có thể cam đoan sau khi mình chết nhất định sẽ có thể diện đẹp mắt đâu?

Huống hồ... Đại ca ở đây, những chuyện khác đều không cần gấp.

Hắn hiểu rõ người khác, cũng hiểu rõ chính mình.

Có đại ca ở đây, đừng nói là bay qua mấy quỷ hồn, cho dù là trên trời hạ đao xuống, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc.

“Ta không ngại.” Tiêu Văn Việt kiên trì nói.

Tiêu Vân Chước thấy hắn cố chấp như vậy, cũng không khuyên nữa: “Vậy ta cho huynh thêm mấy lá bùa, huynh phải nghe lời đừng có ném đồ đi. Đến nơi đó, cho dù cảm thấy xung quanh rất quỷ dị cũng không được nổi điên chạy loạn, chỉ cần có thể ổn định tinh thần, bình thường sẽ không có vấn đề gì.”

Tiêu Văn Việt khẽ gật đầu.

Tiểu muội rất chu đáo.

“Đúng rồi, ta còn muốn mang theo...” Tiêu Vân Chước đột nhiên nhớ tới Khương thị, nhưng rất nhanh đã dừng lại, nhìn nhị ca một chút rồi rút lại lời nói. Thôi, ngay trước mặt nhị ca, không nên tìm mẫu thân gây phiền phức.

Tiêu Văn Việt nghe lời này cười cười, cũng rất nhạy cảm mà nhận ra ý tứ của nàng.

Chuyện trong nhà, hắn đều biết cả.

Thời gian của các biểu huynh cũng đủ, cho nên Tiêu Vân Chước lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, ăn cơm xong thì lập tức lên đường.

Khương thị biết được nhi tử bảo bối về nhà, gần như là kéo lê thân thể bệnh tật chạy ra, nhưng rốt cuộc cũng không kịp, tức giận đến khóc không ngừng.

Xe ngựa nhanh chóng ra khỏi thành.

Càng đến gần Vạn Cốt Pha, vẻ mặt Tiêu Vân Chước càng thêm nghiêm túc.

Quách Sài Nữ và Tùng Thúy cũng ở bên cạnh nàng, hai người cũng đều nhận thấy sự căng thẳng của nàng. Đây là lần đầu tiên các nàng ấy cảm giác được Tiêu Vân Chước có cảm xúc bất an như vậy. Tùng Thúy biết nguyên nhân trong đó, cho nên nhịn không được đau lòng.

Hai canh giờ sau, mọi người đến nơi, mặt trời còn chưa lặn.

Vừa vào địa giới Vạn Cốt Pha, mọi người đều cảm giác được bầu không khí dày đặc âm khí.

Ngay khi Tiêu Vân Chước xuất hiện, âm khí trong không khí bắt đầu phun trào, gần như đều cuốn tới hướng về phía nàng. Nhưng bởi vì nàng có đồ vật hộ thể cho nên không thể nào tràn vào nửa phần.

Nhưng dù vậy, cành khô lá rụng trong rừng vẫn bị âm phong cuốn lên như cũ. Trong chốc lát, sắc trời phảng phất như đen thêm mấy phần.

Rõ ràng vẫn là buổi chiều nhưng không qua bao lâu lại trở nên âm u, lại giống như là buổi tối.

Một luồng âm hồn bay thẳng về phía khuôn mặt Tiêu Vân Chước, rất nhanh lại bay đi. Tất cả những điều này, người khác không nhìn thấy.

Tiêu Vân Chước không sợ quỷ, nhưng đến nơi này, tay chân lạnh lẽo, ánh mắt kiên định nhưng trong lòng lại hốt hoảng. Ký ức bị giấu kín tựa như thủy triều mở cửa, rất nhanh đã ngâm suy nghĩ của nàng vào trong đó.

Nàng nhớ rõ lúc ấy...

...

Quan tài lung la lung lay.

Nàng nửa tỉnh nửa mê, mơ hồ có thể nghe được tiếng nói của hạ nhân đang xì xào bàn tán.

“Nơi này xa thật đấy, không phải chỉ là chết một con chó thôi sao? Cần phải chôn ở nơi xa như vậy à...” Hạ nhân kia thở dài: “Con chó này cũng đủ xui xẻo, vậy mà lại dám sủa phu nhân. Điền quản gia nói, ai đắc tội phu nhân cũng không được chết tử tế. Phu nhân chúng ta ngày thường nhìn có vẻ hòa hòa khí khí, không nghĩ tới lại không dung được người...”

“Trước đây Vạn Cốt Pha này đã chôn rất nhiều người. Ta nghe người ta nói, cho dù ban ngày tiến vào nơi này cũng có thể không ra được. Cho dù đi ra thì cũng có thể dính phải thứ bẩn thỉu, phải bệnh nặng một trận, cũng không biết là thật hay giả.”

“Nào có mơ hồ như vậy? Không phải chỉ là một bãi tha ma thôi sao?”

“Ngươi có cảm thấy càng ngày càng lạnh không? Trong rừng này gió lớn, hứng gió cả một hai canh giờ, không bệnh mới là lạ...”

“...”

Chương 575

Âm thanh nói liên miên lải nhải kéo dài một hồi lâu, nàng cảm thấy thân thể trầm xuống, quan tài hạ xuống.

Không biết ngừng bao lâu, sức lực khôi phục được một chút, xung quanh quá tối, bốn phía còn có mấy âm thanh kỳ kỳ quái quái...

Vách quan tài rất nặng, tay nàng rất nhỏ. Nhưng nàng biết, nếu không đẩy ra thì nhất định nàng sẽ chết, cho nên nàng chỉ có thể dốc hết sức lực đi làm nhưng vẫn không được. Cho dù nàng lấy chủy thủ nhỏ mà phụ thân cho ra chọc không ngừng thì cũng chỉ là vạch ra chút ít dấu vết mà thôi.

...

Tiêu Vân Chước đang đi tới, bước chân chợt ngừng lại.

“Đại tiểu thư, làm sao vậy?” Tùng Thúy thấy sắc mặt nàng trắng bệch, vội vàng hỏi.

Tiêu Vân Chước xoa xoa đầu, cảnh sắc xung quanh vẫn không nhúc nhích, nhưng ở trong mắt nàng, dường như trời đất quay cuồng... Hơn nữa...

Không đúng, trí nhớ của nàng có gì đó không đúng lắm. Nàng nhỏ như vậy, tự dùng sức mình sẽ không mở được quan tài.

Khi đó...

...

Nàng nằm trong quan tài thật lâu, vụng về dùng chủy thủ không có lưỡi, trong tay cũng bị ma sát ra bọt máu.

Không mở được, nàng sẽ bị ngạt chết ở trong đó.

Nàng rất sợ hãi, còn khóc cả một hồi lâu. Chẳng qua nàng đột

nhiên nhớ ra nhị ca ghét nhất là nàng khóc, nói nàng khóc nhìn rất đần, khóc chẳng có tác dụng gì cả. Nhị ca nói, nếu như cảm thấy ấm ức thì cứ đi tìm phụ thân, tìm tổ mẫu, tìm đại ca, dù sao chính là không cho phép khóc.

Nhưng bọn họ đều không có ở đây, nàng nên tìm ai đây.

Đúng khi nàng cho rằng mình sắp chết, trước mắt đột nhiên không còn đen như vậy nữa.

“Đại sư, chính là nàng sao? Mệnh cách kỳ lạ, có thể phân biệt âm dương?” Bên ngoài quan tài, có hai người đang đứng.

“Các ngươi là ai?” Ánh mắt nàng đề phòng nhìn bọn họ, sau đó lại nhìn hoàn cảnh xung quanh. Nhìn người trước mắt, nàng biết, nơi vắng vẻ hoang vu như vậy, sẽ không có ai tình cờ đi qua. Nếu như có người xuất hiện, vậy nhất định là người xấu cố ý đến đây để hại nàng.

Nhưng nàng có cái gì tốt để làm hại đâu?

Có thể phân biệt âm dương, nói vậy là có ý gì.

Ngay khi nàng đang mê mang, nàng lại thấy được rất nhiều thứ...

Quỷ hồn bay loạn khắp nơi, hắc khí va chạm bốn phía, chúng nó đang cố gắng tới gần, đều muốn chen chúc vào trong thân thể của nàng nhưng đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Trên quan tài có dán bùa, mà trên người nàng cũng có.

“Các ngươi muốn làm gì?” Nàng mở miệng hỏi: “Ta sẽ rất ngoan, ta sẽ không chạy lung tung cũng sẽ không khóc. Nhưng nếu các ngươi muốn g.i.ế.t. ta thì có thể để ta lưu lại di ngôn cho đại ca và nhị ca không? Bọn họ tìm không thấy ta nhất định sẽ rất sốt ruột, nhất là nhị ca của ta, ta mới đáp ứng hắn là sẽ chơi cùng. Nếu như nói không giữ lời thì nhị ca sẽ rất tức giận, mà ta sợ nhất là nhị ca tức giận... Van cầu các ngươi.”

“Đúng là một tiểu nha đầu thông minh.” Nam nhân mặc hoa phục

mỉm cười: “Chỉ tiếc, đôi mắt tốt như vậy lại sinh ra ở nhà người khác.”

“Ngài yên tâm, long phượng thai trong phủ tương xứng với tuổi tác của nàng, ngay cả ngày sinh ra cũng giống như vậy. Đây chính là thiên ý, đợi ta chuẩn bị xong tế đàn rồi, ở ngay tại nơi tuyệt âm cực sát này nhất định có thể đổi đôi mắt này của nàng cho hài tử của ngài, chỉ là... Đôi nhi nữ này của ngài, đổi cho ai thì mới thích hợp hơn đây?” Người mặc áo bào xám kia nịnh nọt nói.

“Thu đôi mắt này có hậu quả gì không tốt không?” Nam tử mặc hoa phục hỏi.

“Đôi mắt này chính là của tiểu nha đầu này, thể chất và mệnh cách của nàng khó sửa. Nhưng bây giờ đến nơi này, những âm khí quỷ hồn kia cũng chỉ hướng về phía nàng mà thôi. Mà nhi nữ của ngài khi có được đôi mắt này lại không bị âm khí va chạm. Từ đó về sau, có thể nhìn thấy được những thứ mà người khác không nhìn thấy. Đến lúc đó lại học một chút thuật đo lường tính toán thì sẽ là làm ít công to. Tương lai, phúc vận sát khí thế gian này, sớm chiều họa phúc chỉ cần liếc mắt một cái là có thể sáng tỏ! Mà tiểu nha đầu này, chờ sau khi nàng chết rồi, chúng ta đặt thi thể của nàng ở chỗ này nuôi dưỡng, nuôi tới mười mấy hai mươi năm, tất có thể trở thành đại quỷ một phương, để cho quân sở dụng!”

Chương 576

Trong mắt hai người này, dường như nhóc tỳ trước mắt đã là một người chết. Bọn họ không hề kiêng nể gì mà đứng trước mặt nàng nói về những kế hoạch sắp tới.

Nàng nghe được mấy lời này thì sợ hãi.

Bọn họ muốn mắt của nàng, còn muốn nàng biến thành quỷ!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch tràn đầy vẻ hoảng sợ, thân thể cứng ngắc thậm chí cũng không dám di chuyển.

Mà ở gần quan tài còn có hai tiểu hài tử nằm ở đó. Tiêu Vân Chước nhìn thấy, hai người kia tuổi tác tương tự với nàng, chính là nhi nữ của cái tên bại hoại này...

“Nếu nhất định phải nói ra khuyết điểm...” Gã thần côn áo xám chần chờ một lát, sau đó tiếp tục nói: “Trước khi học thành, nếu như tâm tính không đủ kiên định, nhìn thấy những vật quỷ hồn kia có lẽ sẽ có ảnh hưởng đến tâm tính. Cho nên trong hai đứa con này của quý nhân, tốt nhất chọn hài tử có can đảm nhất để gánh vác.”

Nam tử mặc hoa phục nhìn các con của mình, cau mày, vẻ mặt rối rắm.

Một lát sau, hắn chỉ vào nhi tử nói: “Vậy chọn Trì nhi đi, nam hài tử sẽ chắc nịch hơn một chút.”

“Được, kính xin quý nhân chờ một chút.” Gã thần côn áo xám vội vàng nói.

...

“Tiêu sư phụ!!” Quách Sài Nữ nhìn thấy Tiêu Vân đang nhìn chằm chằm về một hướng, sợ hãi: “Tiêu sư phụ, có phải ngài nhìn thấy thứ gì bẩn thỉu hay không? Ngài đừng sợ, ta đang cầm đao đấy!”

Hai mắt Tiêu Vân Chước đỏ bừng, âm khí ngập trời tràn đến, gần như bao phủ nàng ở bên trong.

Trên người nàng rõ ràng mang theo rất nhiều lá bùa nhưng không biết vì sao, nhìn cảnh tượng quen thuộc này, trong lúc hoảng hốt nàng lại giống như là thấy được chính mình nho nhỏ!

...

Nàng bị người ta xách từ trong quan tài ra ngoài, giống như một con chó con mèo nhỏ yếu ớt, tùy ý ném xuống đất.

Lưỡi đao cắt qua ngón tay, máu tươi trong tay nhỏ vào trong một cái chén nhỏ.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, bụm lấy miệng vết thương của mình, sau đó lấy dũng khí bò về phía hai hài tử đang hôn mê kia, càng không ngừng đẩy bọn họ: "Tỉnh lại được không... Các ngươi đừng có ngủ nữa, van cầu các ngươi đừng ngủ nữa mà..."

Có lẽ do nàng sốt ruột nên có tác dụng, tiểu cô nương tỉnh lại trước. Tiểu cô nương nhìn Tiêu Vân Chước, cũng rất sợ hãi nhìn xung quanh: "Phụ thân! Chúng ta đang ở đâu vậy, nàng là ai?"

"Còn nhớ phụ thân đã nói gì với con không? Phụ thân muốn tặng cho con và ca ca của con một món quà. Chính là nàng đấy, chẳng qua nàng chỉ có một đôi mắt thôi, phụ thân định cho ca ca con. Con phải ngoan ngoãn đứng một bên nhìn, không bao lâu sẽ xong rồi, đến lúc đó phụ thân sẽ mang các con trở về." Nam tử mặc hoa phục vừa cười vừa nói.

Tiểu cô nương nghiêng đầu nhìn Tiêu Vân Chước: "Ngươi bị thương à?"

"Đôi mắt này của ta có thể cho các ngươi, nhưng mà có thể lưu lại tính mạng cho ta được không? Ngươi giúp ta cầu tình với phụ thân ngươi được không? Ta cam đoan sẽ không nói với người khác, cũng sẽ không nói cho tổ mẫu và phụ thân ta đâu..." Nàng nắm lấy cánh tay tiểu cô nương hỏi.

Tiểu cô nương kia dường như không hiểu vì sao nàng lại không vui: “Tại sao ngươi chỉ có một đôi mắt? Cho ca ca thì ta không có à! Không, ta không muốn như thế, ca ca có thì ta cũng phải có! Phụ thân bất công! Con cũng muốn, con cũng muốn có!”

Tiêu Vân Chước giật mình, sợ hãi nhìn nàng ta.

Đôi mắt này có gì tốt chứ, không phải bọn họ cũng có sao?

Nàng khẩn trương, đột nhiên kề chủy thủ của mình lên cổ tiểu cô nương: “Ta muốn về nhà! Nếu như các ngươi không thả ta về nhà, ta sẽ... ta sẽ g.i.ế.t. nàng!”

Nam tử mặc hoa phục nhìn theo, không nhịn được cười nói: “Quả nhiên là dòng giống của Tiêu gia, tuổi còn nhỏ mà đã biết cách uy hiếp người khác rồi. Chỉ tiếc, một thanh đao còn chưa mở lưỡi, ngươi muốn g.i.ế.t. ai?”

Trong mắt nàng treo đầy nước mắt.

Đây là lần trước khi phụ thân về nhà đã tặng cho nàng. Thanh chủy thủ này vô cùng xinh đẹp, nàng thích cầm nó rồi múa may lung tung nhưng bị mẫu thân nhìn thấy. Mẫu thân nói nàng không có quy củ phép tắc gì cả, một tiểu nha đầu mà cứ kêu đánh kêu g.i.ế.t., cho nên đã lấy chủy thủ của nàng đi...

Chương 577

Nàng nhớ rõ lúc đó mình đi tìm mẫu thân, sau đó tỉnh lại liền ở chỗ này...

Mẫu thân còn trả chủy thủ lại cho nàng, nhưng lại sao mẫu thân lại cho người mang nàng đến đây chứ…

Là mẫu thân muốn khảo nghiệm nàng sao?

Thế nhưng chủy thủ của nàng g.i.ế.t. người không được, mà nàng cũng không có sức lực lớn đến như thế…

Có điều…nàng đã từng nhìn đại ca luyện võ, nhưng nhị ca lại rất tức giận, nói đại ca chẳng có gì ghê gớm cả.

Nhị ca còn nói, dù không luyện võ cũng có thể g.i.ế.t. người, bởi vì phàm là người thì đều có nhược điểm! Những nhược điểm kia dù không cần sức lực quá lớn, cũng có thể tạo thành thương tổn...

Hai người lớn kia đang cười, tiểu cô nương trước mặt nàng hình như rất tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống không muốn chơi với nàng nữa, cố gắng muốn tránh thoát khỏi tay nàng.

Nàng sắp không giữ được chủy thủ nữa, lại nhìn gã thần côn áo xám kia hướng tới gần nàng, nàng càng lúc càng căng thẳng. Không biết lấy can đảm từ đâu ra mà chủy thủ trong tay nhấc lên, đâm mạnh vào trong mắt tiểu cô nương!

Tiểu cô nương thét lên, nàng ta che mắt ngồi xổm trên mặt đất gào thét.

Tiêu Vân Chước thấy mắt nàng ta chảy máu, nhưng nàng không dám nhìn kỹ, vội vàng xoay người chạy về phía cách đó không xa. Nàng cho rằng mình chạy rất nhanh nhưng đôi chân ngắn ngủi không thể sải bước dài. Nàng cố gắng hết sức để mình không khóc, không được ngã sấp xuống, nàng phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể sống sót được.

Nhưng sau lưng truyền đến tiếng tức giận, nam tử mặc hoa phục kia đang dỗ dành hài tử, mà gã thần côn áo xám kia đang nhanh chóng xông về phía nàng.

“Rắc!”

Dưới chân nàng dẫm lên một khối xương.

Nàng cảm giác được những quỷ hồn kia đang nhìn nàng.

Thân thể buông lỏng, nàng vẫn không chạy thoát, người bị kéo trở về. Gã thần côn áo xám hùng hùng hổ hổ: “Nha đầu chết tiệt thiếu chút nữa làm hỏng việc tốt của ta!”

Nam tử mặc hoa phục phẫn nộ: “Đúng là không thể khinh thường, động thủ nhanh lên!”

Gã thần côn áo xám vội vàng nuôi dưỡng, sau một khắc, Tiêu Vân Chước bị rót một chén nước bùa vào miệng. Uống thứ đó xong, nàng không còn chút sức lực nào nữa, nằm trên mặt đất giống như người chết, chỉ còn lại ý thức.

Người kia bày tế đàn lên, nàng nhìn thấy một con bù nhìn nhỏ, trên đó dán ngày sinh tháng đẻ của nàng. Toàn thân con bù nhìn còn bị máu tươi của nàng nhuộm đẫm, gã thần côn áo xám kia không biết đang bận rộn cái gì, lại dùng nước bùa kỳ quái kia bôi lên trên mắt con bù nhìn kia...

Nàng bắt đầu cảm giác được đôi mắt của mình bỏng rát.

Chắc là nàng sắp chết rồi nhỉ?

“Đáng tiếc cho một đôi mắt.” Đột nhiên, nàng nhìn thấy một lão đầu râu bạc, ông ấy lơ lửng trên bầu trời, nhìn nàng đầy thương xót: “Hài tử ngoan, con đừng sợ, từ giờ trở đi, ta nói cái gì thì con liền nói cái đó, có hiểu không?”

Nàng khó khăn mở miệng: “Con sẽ nghe lời…”

“Nước bùa con vừa uống chính là dùng để trói buộc hồn phách của con, cho nên hiện giờ toàn thân con không còn chút sức lực nào, con phải học cách tự mình giải.” Lão đầu nói xong, lại thở dài một tiếng: “Đáng tiếc con còn nhỏ, hồn phách bất ổn, dương khí cũng không đủ... Tiểu nha đầu, con có dám đánh cược không?”

“Con muốn sống, con sợ.” Nàng há to miệng, thanh âm nho nhỏ.

“Con không có nhiều dương khí để tiêu hao, nhưng cũng may thể chất của con đặc thù. Nếu như thế, con phải thu nạp tất cả âm khí xung quanh, chỉ là... âm khí nhiều, nếu không thể trấn áp kịp thời thì cũng phải chết. Cho dù còn sống thì cũng trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ, cả đời sẽ bị thể chất này làm cho mệt mỏi…” Lão đầu tựa như sợ nàng hối hận, cho nên lại nói thêm một câu.

Tiêu Vân Chước không hiểu những điều đó, nàng chỉ biết là nàng ghét những kẻ xấu xa kia. Nàng muốn sống, nàng phải sống cho thật tốt!

Chương 578

Rất nhanh, bên cạnh lão đầu lại có chín quỷ hồn bay tới.

“Chúng ta bị nhốt ở nơi này, không được thăng thiên, thay vì cứ để thời gian bào mòn hồn phách thì không bằng vì tiểu cô nương này cầu lấy một chút hy vọng sống sót, thế nào?” Lão đầu hỏi.

“Đại sư có ân với chúng ta, mệnh lệnh của đại sư, chúng ta cam nguyện nghe theo! Xin đại sư cứ việc phân phó, cho dù tan thành mây khói, cũng tuyệt không hối hận...”

“Được, làm phiền chư vị, ta sẽ lưu lại cho chư vị một tia hồn phách. Nếu tiểu cô nương này có thể sống, có lẽ cũng có cơ hội tích góp công đức cho các ngươi, đưa các ngươi luân hồi chuyển thế.” Lão đầu nói xong, ra lệnh một tiếng, chín quỷ hồn rơi vào các phương vị khác nhau.

Tiêu Vân Chước ở vị trí trung tâm, lão đầu mượn tế đàn kia, trong tay bấm niệm pháp quyết, liền bắt đầu lẩm bẩm.

“Cửu U Âm Đăng làm tế, chấn nhiếp vạn linh...”

Thanh âm Tiêu Vân Chước nho nhỏ cùng đọc lên, âm phong xung quanh cuốn lên, thanh âm của nàng đều bị che giấu, phảng phất như không người nào có thể nghe thấy.

“Ta thật sự sắp thành công rồi!” Gã thần côn áo xám vừa khẩn trương vừa hưng phấn nói một câu, sau đó lại tiếp tục làm từng bước.

Nhưng thứ mà hắn không nhìn thấy chính là chín quỷ hồn lợi hại ở xung quanh lại hóa thành quỷ hỏa âm đăng, không ngừng hấp thu tất cả âm khí bốn phía, điên cuồng lao về phía thân thể Tiêu Vân Chước. Những âm khí này phảng phất như đã bị thuần phục, không còn chạy loạn khắp nơi.

“Phụt…” Nam hài đang ngủ say bên cạnh đột nhiên phun ra một

ngụm máu tươi.

“Chuyện gì xảy ra thế!? Đại sư! Vì sao con ta đột nhiên miệng phun máu tươi!” Nam tử mặc hoa phục sốt ruột hỏi.

Sắc mặt gã thần côn áo xám cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng: “Không đúng... Ta đều dựa theo sách để làm, bùa chú này, bát tự này, tất cả chuẩn bị đều không sai, không nên như vậy chứ?”

“Nhanh nghĩ cách đi!” Nam tử mặc hoa phục nổi giận nói.

“Không... Ta không dừng được...” Gã thần côn áo xám cũng cảm thấy không bình thường, hắn mơ hồ nhìn thấy xung quanh dường như có quỷ hỏa đang bập bùng, như có như không. Mà cái chuông trong tay hắn đang lắc lư không thể khống chế, hắn cảm thấy tay mình như bị người ta nắm chặt!

Nam tử mặc hoa phục nhìn thấy cảnh này cũng chấn kinh.

Gió xung quanh càng lúc càng lớn, vô số lá rụng bị cuốn lên, khiến người ta không phân biệt được phương hướng.

Mà con của hắn ta...

Hắn nắm tay nhi tử, phát hiện mạch đập vậy mà đã ngừng rồi! Khuôn mặt vốn hồng nhuận giờ phút này cũng trở nên tái nhợt, giống như chết từ lâu rồi!

Nơi đây... không thể ở lâu!

Nam tử mặc hoa phục rất tức giận, gã thần côn này chính là hắn trăm cay nghìn đắng mới tìm được, trước đó đã từng tìm người khác thử qua một lượt, cũng không hề xuất hiện chuyện ngoài ý muốn như vậy!

Hắn nhìn thoáng qua nhi tử, lại nhìn nữ nhi hai mắt bị thương đau đến ngất xỉu kia, gần như không do dự, trực tiếp khiêng nữ nhi lên, quay đầu thuận theo đường cũ mà đi!

“Chờ... Chờ ta với!” Gã thần côn áo xám thấy đối phương bỏ chạy,

cũng rất sốt ruột.

Hắn cũng muốn đi, nhưng dưới chân lại nặng như chì!

Ngay lúc hắn không biết làm sao cho phải, tiểu cô nương vừa rồi còn nằm ở nơi đó, nàng vậy mà lại đứng lên.

Hắn mơ hồ cảm thấy âm khí xung quanh tiểu cô nương này phun trào, cả người giống như là một cái bình lớn chứa đầy âm khí, rất là đáng sợ.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Hài tử Tiêu gia này có đôi mắt có thể phân biệt âm dương, như vậy sẽ khiến quỷ hồn chú ý, đây là chuyện bình thường. Nhưng, nhưng không nên đáng sợ như vậy, có thể chọc cho những âm khí này chen hết toàn bộ vào trong thân thể nàng!

Là bởi vì hiện tại dương khí quá yếu sao? Nhưng dưới tình huống âm dương cực kỳ không cân bằng như thế, tiểu hài tử này hẳn là sẽ mất mạng mới đúng, vì sao còn có thể đứng dậy được?

Hắn đang hoài nghi, đã thấy tiểu cô nương này đi tới, trên khuôn mặt tái nhợt kia là hận ý nồng đậm, cầm lấy cây nến hắn đặt ở trên bàn.

Đốt thẳng vào vạt áo của hắn.

Hắn đột nhiên có thể cử động.

Càng cuống cuồng đập lên người, nhưng ngọn lửa này giống như là có mắt, chỉ trong khoảnh khắc mà đã hoàn toàn nuốt chửng hắn. Thậm chí, ngọn lửa này cũng không hề lây dính ra xung quanh.

Chương 579

Tiêu Vân Chước nhìn quỷ hồn của gã thần côn và nam hài kia đang bay lơ lửng, trong miệng vẫn lẩm bẩm đọc theo lời của lão đầu. Theo chú ngữ của nàng phát ra, quỷ hồn của hai người kia chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn tan thành mây khói, hóa thành từng sợi âm khí.

“Con phải kiên trì đi tìm lệnh bài Môn Chủ, ngay tại cách đó không xa. Cứ cầm chủy thủ đi đào, cố gắng đào, nhất định có thể nhìn thấy. Nếu như không có vật kia thì không bao lâu nữa, con sẽ bị âm khí nhập thể làm trướng lên mà chết, hoặc là bị quỷ hồn xung quanh thôn phệ. Cho nên bất luận như thế nào con cũng không thể từ bỏ, biết không?” Lão đầu liên tục nói.

Nàng cũng không dám khóc, đôi mắt đỏ bừng có chút chết lặng.

Trên người nàng vô cùng bẩn thỉu, còn dính một ít vết máu. Thanh chủy thủ đẹp mắt kia lẻ loi trơ trọi bị ném xuống đất, nàng lại cầm vật kia lên, làm theo ý của lão đầu.

Đều là xương trắng dày đặc.

Ngoại trừ xương trắng dày đặc, chính là âm khí, sát khí vây quanh ở bên người nàng...

Dường như nàng có thể nghe thấy tiếng bách quỷ gào khóc, giống như có thể nhìn thấy từng luồng oán niệm yêu hận xen lẫn trong sương đen.

Thật lâu, nàng đã kiệt sức, hai tay sớm đã bị mài mòn, dính đầy máu tươi. Trong tay nàng nắm khối lệnh bài Môn Chủ kia, phảng phất hết thảy đều có thể bình tĩnh trở lại, thế nhưng nàng vẫn rất sợ.

“Đi ra ngoài! Tiểu nha đầu, đi ra ngoài mới có thể sống!” Giọng nói của lão đầu trở nên rất lo lắng.

...

“Đi ra ngoài... Đi ra ngoài mới có thể sống...” Tiêu Vân Chước lẩm bẩm trong miệng.

“Tiểu muội, muội nói cái gì?” Sắc mặt Tiêu Văn Dũ trầm trọng hỏi: “Rốt cuộc muội khó chịu chỗ nào? Bây giờ chúng ta đi ra ngoài nhé?”

Toàn thân Tiêu Vân Chước đã cứng đờ từ lâu, giống như một người gỗ. Bước chân thẳng băng, ánh mắt càng thẳng hơn, miệng còn lẩm bẩm nói chuyện. Ban đầu hình như là đang niệm chú, sau khi niệm xong thì bốn phía xung quanh liền bị một đám khói đen bao phủ, quỷ hỏa xung quanh vẫn luôn nhảy nhót, dọa cho mấy người bọn họ đều tụ tập lại một chỗ.

“Muội ấy vừa nói muốn đi ra ngoài...” Tiêu Văn Dũ cau mày: “Ta thấy thân thể muội ấy có vẻ rất không thoải mái, nếu không hay là ngày khác lại đến đi...”

Tiêu Văn Việt nhìn chằm chằm Tiêu Vân Chước: “Dáng vẻ này của muội ấy càng giống như là mất trí nhập mộng hơn. Ta nghi ngờ muội ấy nhìn thấy một vài cảnh tượng không vui nên mới bị hù dọa như thế. Ta đã từng đi cùng muội ấy đến gặp quỷ nên cũng biết trên đời này phần lớn quỷ đều không đả thương người. Chỉ khi nào gặp phải oán khí quá nặng, năng lực quá lớn, cũng sẽ tạo thành một ít huyễn cảnh giả tượng. Mà làn sương đen xung quanh này cũng tương tự như vụ án Tần nữ trước đó…”

Cái gọi là huyễn cảnh giả tượng là hắn sau đó hỏi Nhan Vô Giác mới biết được.

Nhan Vô Giác cũng tin trên đời có quỷ, thậm chí còn nói với hắn một số năng lực của quỷ hồn.

Ví dụ như khiến người ta lạc mất phương hướng, khiến người ta ác mộng liên tục, thậm chí nếu là dưới tình huống âm khí rất nặng thì còn có thể khiến cho người ta lâm vào trong một ít huyễn cảnh giả tượng. Chờ người kia tỉnh lại, cũng chỉ cảm thấy giống như là đang nằm mơ, thật thật giả giả, hư hư thật thật, khó có thể phân

biệt.

“Vậy chúng ta mang nàng về tìm đại phu à?” Tiêu Văn Dũ không hiểu mấy chuyện này lắm.

Tiêu Văn Việt cẩn thận suy nghĩ.

“Muội ấy không thích cầu người. Đã gọi các ngươi tới thì tức là đã làm tốt công tác chuẩn bị để đưa sư phụ nàng trở về, nhất định là đã tính qua hung cát. Chỗ này...muội ấy không thích, cho nên tốt nhất đừng tới lần thứ hai, các ngươi cứ trông chừng nàng, chờ thêm một chút.” Tiêu Văn Việt vẫn nói.

Tiêu Văn Dũ đã có chút gắt gỏng.

Đã như vậy rồi mà còn chờ nữa à?! Đây rõ ràng chính là bị kinh hãi, lỡ như người bị dọa chết ở chỗ này thì làm sao bây giờ?!

Chương 580

Tiêu Văn Việt cũng rất lo lắng, chỉ là trong nhận thức của hắn, Tiêu Vân Chước không phải là người nhu nhược như vậy, cũng không dễ dàng ngã xuống như vậy. Có lẽ nàng đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, nhưng năm đó nàng có thể sống sót ra khỏi đây, như vậy thì hôm nay tất nhiên cũng có thể làm được.

Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm thấy phản ứng của nàng có chút vấn đề.

Đại ca mặc dù là người tập võ, nhĩ lực tốt, nhưng nghe vẫn không hiểu lắm.

Mà hắn gần đây còn học môi ngữ, những lời thì thầm vừa rồi của Tiêu Vân Chước... không đúng lắm.

...

Nàng bước những bước nho nhỏ, cứ đi, đi không dừng lại, nàng cảm thấy nơi này thật lớn, một mảnh rừng nối tiếp một mảnh rừng.

Ban ngày tối tăm mờ mịt, ban đêm lại càng tối hơn, càng ngày càng có nhiều quỷ hồn vây quanh nàng. Nàng nhìn qua có vẻ ăn rất ngon, có một số quỷ hồn thậm chí không khống chế được muốn thu lấy những âm khí sạch sẽ kia từ trên người nàng.

Nàng nắm chặt lệnh bài Môn Chủ.

“Hài tử ngoan, con đã làm rất tốt rồi. Nếu sợ thì cứ khóc đi, khóc hai tiếng rồi tâm tình cũng sẽ khá hơn một chút.” Lão đầu có chút không nhìn nổi nữa.

Một hài tử nho nhỏ, giày đã bị mài rách, trên chân trên tay đều là máu, khuôn mặt nhỏ căng lại, vẫn luôn căng thẳng cực độ.

“Mẫu thân ném con, mẫu thân ném con…vì sao vậy?” Nàng không hiểu.

“Duyên phận trên đời rất phức tạp, có một vài nghiệt duyên chính là như thế, con chớ có suy nghĩ nhiều. Cái thể chất hiện giờ của con... Ài, tốt nhất là theo ta tới Thần Ẩn Môn, học chút bản lĩnh hộ thân. Chẳng qua con còn nhỏ, nếu muốn về nhà cũng được.” Lão đầu thở dài.

“Không muốn... Con không muốn về nhà, con ghét về nhà, con ghét ngủ quan tài!” Nàng có chút tức giận, trong quan tài vừa tối vừa ngột ngạt, ở trong đó không thoải mái chút nào.

“Được được, vậy chúng ta không về nữa, chỉ là con phải chuẩn bị sẵn sàng. Đoạn đường đi tới Thần Ẩn Môn rất xa, mà con nhỏ như vậy... không biết có thể sống sót được hay không.” Lão đầu cũng lo lắng đến hoảng.

Thật là một hạt giống tốt!

Tuổi còn nhỏ, chỉ là lần đầu tiên niệm chú theo ông ấy mà lại có hiệu quả lớn như vậy, trách không được nàng có đôi mắt này, hài tử này tâm chính trời sinh.

Vốn là người có mệnh cách tốt, lại gặp phải chuyện như vậy, sau này sẽ phải long đong.

“Quan tài rất nặng, sư phụ, quan tài thật sự rất nặng!” Nàng nhìn lão đầu nói nhỏ.

“...” Quỷ hồn của lão đầu có chút mê mang, gãi gãi đầu: “Là rất nặng, khổ cho con rồi.”

“Ngài xem tay của con đi, đều đã nát ra rồi! Nhưng con rất lợi hại, con đã đẩy ra được. Ngay cả quan tài mà con cũng có thể đẩy ra được, vậy là sức lực của con rất lớn, nhất định có thể đi tới nhà sư phụ được, đúng không?” Ánh mắt của nàng chết lặng, ngơ ngác hỏi.

“...” Lão đầu sửng sốt một chút: “Con đang nói cái gì thế?”

“Sư phụ, con đói rồi.” Nàng ngồi xổm ở đó, người co lại như một

quả cầu.

Sau khi lão đầu ngẩn ra một hồi, dường như đã hiểu ra điều gì, bàn tay hư vô đồng tình sờ sờ đầu nàng: “Vi sư biết, con còn nhỏ, một thân thể nho nhỏ thế này mà phải gánh chịu sấm sét mưa gió quá mãnh liệt, đương nhiên con sẽ sợ hãi, sẽ che lỗ tai, che mắt mình lại. Quên đi cũng tốt, chờ con trưởng thành rồi, cường đại rồi, những thứ đó sẽ không đủ làm cho con sợ hãi nữa.”

“Sư phụ, cỏ này có thể ăn được không? Chắc không có độc chứ? Con ăn cỏ nhiều sẽ biến thành thỏ sao?”

“…”

Mất mấy ngày đêm, nàng mới bò lê lăn lộn, sống sót đi ra ngoài.

Đi đến trên quan đạo, có hai phương hướng, sư phụ nói cho nàng phương hướng nào dẫn tới kinh thành. Nàng ngơ ngác nhìn một hồi, sau đó đi về phía ngược lại.

“Tiểu nha đầu, con chọn đường này sẽ không thể nào hối hận được nữa! Con đường phía trước rất xa, không chừng con còn có thể gặp phải người xấu, không phải con rất sợ người xấu sao?”

“Con không sợ, không có ai xấu hơn mẫu thân con cả!” Có ánh nắng, nàng cũng bắt đầu cười, bước chân nhỏ cũng vừa đi vừa nghỉ.

“Vậy tổ mẫu con, phụ thân con, đại ca nhị ca của con thì sao? Trước kia không phải con vẫn luôn lẩm bẩm nói bọn họ rất thương con à?”

Chương 581

“Ừm...” Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy đại não giống như trống rỗng, bọn họ đều tốt, nhưng... ở quan tài lại không tốt lắm: “Con còn nhỏ như vậy, con đánh không lại mẫu thân con. Chờ lúc nào con có thể đánh thắng được mẫu thân rồi con sẽ trở về tìm bọn họ cũng được!”

“Tiểu nha đầu, về sau này nói chuyện phải biết suy nghĩ, vào Thần Ẩn Môn rồi thì không thể nói mạnh miệng được, biết chưa?”

“Sư phụ, Thần Ẩn Môn có rất nhiều đồ ăn sao?”

“Không có...”

“Vậy có tiền không? Có tiền là có thể mua đồ ăn!”

“Cũng... không có, chẳng qua là có mấy thứ đồ cũ, đều là do tổ tiên truyền thừa, bán đi cũng không hay…Hơn nữa con còn nhỏ, nếu đi bán đồ sẽ bị lừa, tiểu hài tử rất dễ bị bắt nạt.”

“Mấy người lớn thật là tham.”

“…”

Ký ức dần dần trùng khớp, Tiêu Vân Chước chỉ cảm thấy ngực mình như bị một tảng đá lớn chắn ngang.

Thần trí chậm rãi khôi phục lại tỉnh táo, Tiêu Vân Chước theo bản năng che ngực, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, thở hổn hển mấy hơi.

Thấy nàng đột nhiên có phản ứng, mấy người cũng vội vàng đỡ nàng: “Tỉnh rồi? Có phải tỉnh rồi không?”

Tiêu Vân Chước hoàn hồn, giương mắt nhìn thấy mấy vị huynh trưởng và Sài Nữ, Tùng Thúy bọn họ. Trong nháy mắt, lại có loại cảm giác như đã qua mấy đời, nàng đấm ngực hai cái: “Tỉnh rồi,

tốt hơn nhiều rồi...”

“Biểu muội, rốt cuộc muội bị làm sao vậy? Từ lúc bắt đầu giống như mộng du, chúng ta đều bị dọa sợ!” Hoắc Kiệt vội vàng hỏi, sau đó vội vàng đưa túi nước tới.

Tiêu Vân Chước cười khổ: “Chỉ là nhớ ra một vài chuyện.”

Nói xong, Tiêu Vân Chước nhìn quanh, cũng hoảng sợ: “Âm khí nặng như vậy à? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“...” Mọi người bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Vừa rồi muội niệm chú ngữ gì đó, sau đó thì thành ra như vậy.” Hoắc Kiệt lập tức nói.

Tiêu Vân Chước cũng hơi kinh ngạc, sau đó ngượng ngùng cười: “Ha ha... Xin lỗi mấy vị biểu ca, bị dọa sợ rồi phải không? Thật ra cũng không sao, ta cho các ngươi rất nhiều lá bùa, vẫn chịu đựng được... chịu đựng được...”

“Nhắc tới cũng lạ, lá bùa này của ta vừa nãy có dán một cái.” Hoắc gia đại biểu huynh lấy ra một lá bùa bị phế, ánh mắt đầy mê mang.

Tiêu Văn Việt nhìn đại biểu huynh đầy thâm ý, ngẫm lại mấy lá bùa trong ngực mình, bị dán bảy tám tấm... Chênh lệch giữa người với người, đặc biệt rõ ràng.

Nhưng mà hắn có rất nhiều lá bùa, muội muội nhét cho hắn cả một xấp.

“Vừa nãy ta nghe muội nói rất nhiều lời.” Tiêu Văn Việt cũng không che giấu nữa, nói thẳng: “Lúc đó mẫu thân nhét muội vào trong quan tài khiêng tới đây, có phải còn xảy ra chuyện khác nữa không?”

“!!!?” Các biểu huynh cả kinh, trợn trừng mắt.

“Xoẹt” một tiếng, Quách Sài Nữ trực tiếp rút đao ra, hai mắt giận

dữ đỏ lên: “Nhét vào quan tài!? Sao bà ta dám đối đãi với Tiêu sư phụ như vậy!”

Tiêu Văn Dũ có chút kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng nhị đệ sẽ hướng về mẫu thân, không nghĩ tới hắn lúc này lại gọn gàng dứt khoát như vậy.

“Chúng ta chỉ nghe nói muội bị Khương thị vứt bỏ... Cũng chưa nghe nói đến quan tài gì... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Hoắc gia đại biểu huynh cũng vô cùng khiếp sợ hỏi.

“Mẫu thân...” Tiêu Vân Chước nghĩ đến chuyện xưa, trong lòng vẫn còn đau đớn, nhưng nàng không thích loại cảm giác này.

Chẳng qua chỉ là một chút hồi ức mà thôi, không nên để thứ này nhiễu loạn tâm trí của nàng, làm dao động sự kiên định của nàng.

“Bà ta tin vào sàm ngôn của người khác, cho rằng ta không lành, cho nên sau khi nhét ta vào trong quan tài rồi lại dùng một lá bùa phong ấn, cố tình nhấc tới chỗ này. Lúc đấy còn có một gã thần côn, mưu toàn móc mắt của ta đổi cho người khác…”

Chương 582

Tiêu Vân Chước cũng không giấu diếm, nói ra một cách ngắn gọn, kể lại tình huống lúc đó.

“Lúc ấy tuổi ta còn quá nhỏ, bây giờ cũng chỉ loáng thoáng nhớ kỹ nam tử kia mặc hoa phục, nhưng hình dáng cụ thể thì nhớ không rõ lắm, nhưng gã thần côn kia thì đã chết rồi...”

“Lúc đó đúng là ta đã chịu không ít kích thích, cho nên sau đó sư phụ cũng không nhắc tới chuyện này với ta.” Tiêu Vân Chước lại bổ sung thêm một câu, cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nếu là bây giờ, nàng sẽ không để lại người sống.

Chẳng qua đối với nàng khi đó mà nói thì đã làm rất tốt rồi.

Tiêu Vân Chước nhớ lại cảnh tượng bất lực chờ đợi nhận lấy cái chết, qua một hồi lâu, tâm trạng mới có thể bình tĩnh trở lại.

Nhưng nàng ổn định tinh thần, còn những người khác lại khiếp sợ đến cực hạn.

Ba vị biểu huynh Hoắc gia không biết tình hình thực tế, khi biết được nàng bị nhét vào quan tài đã cảm thấy chuyện cũ này cực kỳ bi thảm, thật không nghĩ đến chỉ là mới bắt đầu!

Miệng nàng nói thì rất đơn giản, nhưng một tiểu hài tử rốt cuộc phải nỗ lực đến cỡ nào mới có thể chạy khỏi nơi này?

Bên ngoài rất nhiều người đều biết Tiêu Vân Chước có bản lĩnh thông hiểu âm dương, nhưng cái gọi là âm dương này chỉ là hư vô, ngoại trừ Hoắc Kiệt ra, hai vị biểu huynh khác căn bản không nghĩ tới quỷ hồn, mà bây giờ nghe Tiêu Vân Chước còn có một sư phụ là quỷ...

Chuyện khiến người ta khó có thể tiếp nhận quá nhiều, cũng không biết nên vì cái nào mà thổn thức!

“Thật là quá đáng!” Quách Sài Nữ hai mắt đỏ bừng: “Trách không được Tiêu sư phụ khi còn bé luôn độc lai độc vãng, thì ra là từng gặp phải chuyện đáng sợ như thế! Ta nhất định phải báo thù cho ngài! Đó là mẫu thân ngài, ngài không g.i.ế.t. được, chẳng lẽ ta còn không g.i.ế.t. được sao?”

Các biểu huynh Hoắc gia lại trầm mặc.

Gã thần côn hay là nam tử mặc hoa phục kia, chung quy vẫn là người ngoài, Khương thị lại không phải.

Các huynh muội Tiêu gia trước mắt đều là do Khương thị sinh ra, mà cho dù bọn họ tức giận vì chuyện này, cũng không thể bao biện thay mặt Tiêu Vân Chước đòi lại công đạo được.

Phân lượng của mẹ đẻ... quá nặng.

Sắc mặt Tiêu Văn Dũ ngưng trọng: “Đều do ta cùng phụ thân thiếu giám sát nên những năm này đều bị che mắt, tiểu muội, là chúng ta có lỗi với muội. Nhưng mà muội yên tâm, về sau sẽ không có chuyện như vậy phát sinh nữa. Mẫu thân tin lời yêu nhân, suýt nữa hại chết muội, vi huynh nhất định sẽ cho muội một công đạo!”

Tiêu Văn Việt cảm thụ được âm phong tà túy xung quanh, nhìn lá rụng, vô cùng bình tĩnh.

“Nhị đệ, ta biết mẫu thân thương đệ, nhưng nếu đã phạm sai lầm thì phải chịu trừng phạt, không cho đệ quản nhiều.” Tiêu Văn Dũ nhìn về phía Tiêu Văn Việt, mở miệng nói.

Tiêu Văn Việt nhếch khóe miệng: “Đại ca muốn thế nào? G.i.ế.t. người sao?”

“Giơ tay chém xuống đúng là rất dứt khoát.” Tiêu Văn Việt cười nhạo một tiếng, “Sau đó thì sao?”

“Lão tử sẽ không ngu như vậy!” Tiêu Văn Dũ cũng tức giận, nói thẳng ra lời thô tục, trong lòng hắn cũng chưa bao giờ có thống khổ và khó xử như vậy. Dù sao thì một bên là oan khuất có quan

hệ đúng sai cùng với muội muội, một bên là cảm thụ cốt nhục thân tình cùng nhị đệ!

“A, ta còn cho rằng đại ca có thể vì tiểu muội mà làm được như vậy, thì ra là còn kém một chút.” Tiêu Văn Việt không thèm để ý chút nào: “Nếu như huynh đã làm không được, vậy huynh hung dữ cái gì?”

“...” Tiêu Văn Dũ tức giận đến nghiến răng.

Tiêu Văn Việt lại chậm rì rì mà nhìn hắn: “Quản cho tốt tính tình thối của huynh đi, lại càng không nên bởi vì sự tức giận nhất thời này mà nói ra những lời muốn g.i.ế.t. phụ g.i.ế.t. mẫu, đại nghịch bất đạo.”

Nơi này chẳng lẽ chỉ có người Tiêu gia hắn sao?

Hoắc gia biểu huynh hoàn toàn chính xác là đáng tin cậy, đáng giá tôn trọng, nhưng mà lòng người khó dò, hôm nay là người tốt, ngày sau thì sao?

Đã đọc qua sách, tam cương ngũ thường đều hiểu, nói không quy củ trước mặt người quy củ, nói không chừng một ngày nào đó những lời này sẽ biến thành một thanh đao, cắm vào mệnh môn của hắn

Chương 583

Tiêu Văn Dũ tức giận, nhưng nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ của Tiêu Văn Việt, nội tâm đột nhiên bình tĩnh lại một chút.

Tiểu tử này... Trước đây luôn đối nghịch với hắn, nhưng nói đều là những lời ngụy biện, hôm nay nói lời này...

“Vi huynh quả thực cũng quá tức giận.” Tiêu Văn Dũ thấy vậy buồn bực, quay đầu lại nhìn các biểu huynh đệ của Hoắc gia: “Ta là bị tức đến hồ đồ rồi, các ngươi đừng để ý.”

“Đừng nói các ngươi, ngay cả bọn ta nghe xong cũng hận không thể...” Hoắc gia đại biểu huynh thở dài: “Nhưng biểu đệ Văn Việt nói không sai, không thể làm loạn, ngươi nói trước mặt bọn ta thì thôi, đi ra ngoài càng phải cẩn thận một chút, nói như vậy sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.”

Bọn họ cũng không phải thánh nhân, chỉ cảm thấy Khương thị cũng đáng chết.

Chỉ là bọn họ cũng hiểu, bây giờ mấy người bọn họ ở trên Vạn Cốt Pha này, cảm nhận được sự âm trầm đáng sợ ở nơi này, cho nên mới có thể hiểu được nỗi đau năm đó của Tiêu Vân Chước. Nhưng rời khỏi nơi này, nỗi sợ hãi sẽ bị thu nhỏ lại, ngược lại lời nói g.i.ế.t. mẫu sẽ trở nên quá sắc bén.

Bọn họ đều sẽ như thế, người ngoài càng không cần phải nói.

“Biểu muội, thật sự là khổ cho muội rồi.” Hoắc Kiệt mềm lòng nhìn Tiêu Vân Chước.

“Cũng không có gì.” Tiêu Vân Chước cười nhẹ một tiếng nhẹ như mây: “Những năm này, khi ta nhớ tới nơi này liền vô cùng căng thẳng, có lẽ là do đoạn ký ức bị che giấu kia quấy phá. Hôm nay đã khôi phục một ít trí nhớ, mặc dù còn có chút sợ hãi, nhưng so với trước kia thì tốt hơn nhiều rồi.”

Ở cái tuổi này của nàng, đã có dũng khí đối mặt với thống khổ.

Giống như sư phụ nói, hiện tại nàng đã rất cường đại rồi.

Nàng phải nên tới nơi này từ sớm mới phải.

Chín ngọn âm đăng năm đó cứu tính mạng nàng đều là dùng hồn phách đốt lên. Sư phụ từng nói, sẽ lưu lại cho bọn họ một sợi tàn hồn để mong cầu kiếp sau. Nếu sư phụ đã nói, như vậy những tàn hồn này chắc hẳn còn có khả năng tồn tại, chỉ là bám vào một chỗ nào đó trên Vạn Cốt Pha này...

“Làm phiền mấy vị huynh trưởng hỗ trợ, chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm đi.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Thấy sắc mặt tái nhợt của nàng đã khôi phục rất nhiều, mấy người cũng yên tâm hơn một chút.

Tiêu Vân Chước không nhớ rõ con đường lúc đó, nhưng trong tay nàng lấy ra một cái la bàn, vừa bấm đốt ngón tay vừa nhìn phương vị hành động.

Những ký ức hồi phục trước đó vẫn xuất hiện trong đầu nàng, nàng cố gắng làm ra vẻ không bị ảnh hưởng, chỉ là toàn thân vẫn cảm thấy lạnh buốt.

Tiêu Vân Chước không niệm chú lung tung nữa, tình huống xung quanh đã tốt hơn nhiều rồi.

Những quỷ hồn kia không thể quấy nhiễu nàng được nữa.

Lại đi thêm một lúc, mọi người nhìn thấy một vật.

Một cái quan tài nhỏ cũ nát đặt ở đó, bên trên còn có một ít côn trùng nhỏ bò quanh, cành khô lá vụn rơi đầy quan tài, một chỗ không lớn lại cực kỳ chật chội.

Mọi người nhìn thứ này, không hẹn mà cùng trầm mặc.

Tiêu Vân Chước cũng nhìn thoáng qua, thậm chí còn hơi kinh

ngạc: “Cái quan tài này bây giờ trông còn nhỏ hơn... Chắc thi cốt sư phụ ta đang ở gần đây, nếu không năm đó cũng sẽ không làm ồn đến lão nhân gia ngài.”

Tâm tình Hoắc Kiệt rất kém, hắn cảm thấy biểu muội tốt xấu gì cũng nên khóc một trận, như vậy bọn họ còn có thể an ủi một phen. Nhưng nàng thì hay rồi, nhớ tới chuyện xưa tàn nhẫn như vậy mà lại còn có thể cười nói với bọn họ...

Tiêu Vân Chước đi tới đi lui, trong miệng thì thầm nói nhỏ, cố gắng tìm phương hướng.

Chung quanh có nhiều xương cốt, mấy người bọn họ cũng không phân biệt được người nào là sư phụ của Tiêu Vân Chước, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Qua hồi lâu, Tiêu Vân Chước mới đứng ở một vị trí: “Đại ca! Chính là chỗ này, làm phiền huynh đào xuống dưới. Sau khi sư phụ ta chết, trên người còn có một ít thứ không đáng tiền. Trên những thứ kia có nhiều phù văn, huynh cẩn thận phân biệt một chút, có lẽ sẽ tìm được.”

Chương 584

Tiêu Vân Chước cũng không sợ tính sai xương cốt. Với bản lĩnh hiện giờ của nàng, theo hồn phân cốt cũng có thể, nhưng để tiện cho đại ca làm việc thì nàng phải nói rõ ràng hơn một chút.

Tiêu Văn Dũ cầm mấy công cụ đã chuẩn bị từ trước tới.

Mà mấy người khác thì dựa theo Tiêu Vân Chước sắp xếp, đứng ở mấy phương vị. Bọn họ cũng không hiểu đây là làm cái gì, nhưng cứ thành thành thật thật nghe theo là được.

Tiêu Vân Chước cũng là đề phòng, đào xương cốt trong âm địa này rất dễ xảy ra chuyện. Mấy người này dương khí nặng, căn cứ vào bát tự để sắp xếp, đối với bọn họ có lợi không hại.

Đương nhiên, nhị ca thì không tính.

Tiêu Văn Việt dường như rất mệt mỏi, ngồi ở trên quan tài rách nát kia nghỉ ngơi, Tùng Thúy tạm thời đi theo bên cạnh bảo hộ.

Bốn phía rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió gắt gỏng ra, còn có tiếng đại ca đang thở hổn hển đào đất.

Tiêu Vân Chước nhìn xung quanh, cuối cùng cũng tìm được một khối bạch ngọc.

Vị trí của khối bạch ngọc này... hẳn là nam hài năm đó. Chỉ là thi thể bị bại lộ bên ngoài, trải qua nhiều năm phong hóa đã không còn, duy chỉ có khối bạch ngọc này còn giữ lại, mà trong bạch ngọc này... Tiêu Vân Chước có thể cảm giác được có hồn phách, nhưng cũng vô cùng yếu ớt.

Năm đó những hồn phách kia hóa thành âm đăng đã thiêu đốt gần như hết rồi, nếu không có khối ngọc này để mấy linh hồn yếu ớt có chỗ an thân thì đã sớm tiêu tán.

Cũng may, nếu là tàn hồn bình thường, muốn chuyển thế là không

thể nào. Nhưng năm đó sư phụ đã làm một chút chuẩn bị, cho nên có lẽ bọn họ còn có thể lưu lại thần trí. Sau khi nàng trở về làm nhiều việc thiện, siêu độ cho bọn họ, tiến hành nuôi dưỡng, cho dù là hao phí mấy năm hay là mấy chục năm, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp đưa tiễn bọn họ.

Đây đều là ân nhân của nàng.

Tiêu Vân Chước biểu hiện trịnh trọng, cách đó không xa, Tiêu Văn Việt lẳng lặng nhìn lướt qua.

Âm phong thổi qua, Tiêu Văn Việt cảm giác được ngực hơi nóng... lại bị dán một tấm nữa.

Hắn ngồi ở chỗ này, giả như bốn phía không có người bên cạnh.

Rừng cây không nhìn thấy điểm đầu, trong bùn đất dưới chân còn chôn giấu vô số hài cốt, cảm giác lạnh lẽo này phảng phất có thể từ trong xương cốt phát ra.

Mà muội muội của hắn năm đó ngồi ở chỗ này, thống khổ cầu xin người khác tha cho nàng một lần.

Hắn có thể làm một con chó nghe lời, nhưng nàng thì không được.

Bởi vì nàng không chỉ là muội muội của hắn mà có lẽ còn là một hắn khác, cho nên hắn càng để ý Tiêu Vân Chước hơn. Nhìn nàng sống tốt, nhìn nàng càng tốt hơn, như vậy liền giống như có thể nhìn thấy một cách sống khác của mình.

Nàng bây giờ quả thật không tệ, giãy thoát khỏi tất cả trói buộc, trốn ra khỏi lồng giam khiến người ta hít thở không thông. Giống như chim ưng giương cánh, có đôi cánh kiên cố vững chãi, không giống như hắn, bị vây trong thân thể mục nát, dựa vào vô số viên thuốc kéo dài tính mạng.

Cứ như thế này là tốt rồi, việc thiện cứ để nàng làm, còn việc ác, để hắn ra tay là được rồi.

Tiêu Văn Việt rụt đầu lại, áo khoác kia rất dày, nhưng cả người lại

giống như ở trong hầm băng, làm cho người ta không cảm thấy chút nhiệt huyết nào.

“Nhiều xương cốt như vậy, cái nào mới đúng chứ!?” Tiêu Văn Dũ nóng nảy: “Ta cũng đã nghe nói nơi đây có rất nhiều xương người, không nghĩ tới... lại nhiều đến loại tình trạng này...”

Mỗi lần đào xuống đều có thể đào được xương người.

Những xương cốt này đều bị hắn bày ra, có vài bộ bên trên còn lưu lại quần áo rách nát hư thối... lộn xộn.

Tiêu Vân Chước ngồi xổm trên mặt đất, bắt đầu nghiêm túc nhặt sư phụ.

Nàng đốt một cây hương ở bên cạnh, sau đó lại lau sạch tay, còn trải một tấm vải sạch ở bên cạnh, sau đó mới bắt đầu động thủ.

“Đây là xương sọ của sư phụ ta. Sư phụ ta nhìn thì già, nhưng trên thực tế tuổi tác cũng không lớn lắm...” Tiêu Vân Chước vừa tôn trọng vừa cao hứng giới thiệu với các ca ca: “Các ngươi xem xương này đi, xương tướng này, vừa nhìn đã biết là người tu hành lương thiện.”

“...” Đám người Hoắc Kiệt cười khan một tiếng.

Thật sự không nhìn ra.

Chương 585

“Đây là nhẫn của sư phụ ta! Bên trên còn khắc phù văn đấy!” Tiêu Vân Chước rất cao hứng, cầm một khúc xương tay, ánh mắt sáng ngời.

Tiêu Văn Dũ không giúp được gì, hơn nữa còn cảm thấy là lạ.

Cũng không biết nàng làm sao nhận ra được...

Tiêu Vân Chước làm rất cẩn thận, mỗi khi tìm được một khối đều sẽ lấy công cụ ra lau qua lau lại, mấy người dứt khoát đốt lửa ở xung quanh, chậm rãi chờ.

Quách Sài Nữ thì ở bên cạnh nàng, giúp nàng chiếu sáng.

Ban đêm, bốn phía rất đáng sợ. Hoắc Kiệt nhịn không được ngủ thiếp đi một lúc, kết quả bị ác mộng làm tỉnh giấc, sau đó không dám ngủ nữa.

Tìm suốt hai đêm trên Vạn Cốt Pha, Tiêu Vân Chước mới gom đủ xương cốt của sư phụ.

Xác nhận nhiều lần, lúc này mới cẩn thận gói lại.

“Ta tính rồi, mấy năm nay ta không về được Quan Tây, cũng không cách nào đưa sư phụ về được. Cho nên chờ sau khi ta trở về, ta sẽ tìm một nơi phong thủy bảo địa mai táng sư phụ trước, sau này khi về Quan Tây lại dời mộ của sư phụ đi!” Tiêu Vân Chước có vẻ rất vui vẻ: “Đa tạ các ngươi!”

“Không khách khí...” Các biểu huynh Hoắc gia khô khan trả lời: “Đi một chuyến này... cũng có thêm không ít kiến thức.”

Thật sự là không uổng công đến đây.

Cái thể chất này của biểu muội quả thực đáng sợ, bọn họ cảm nhận được rõ ràng cái gì gọi là khuấy đảo phong vân.

“Nơi đây có nhiều hài cốt như vậy, có phải cũng không tốt lắm không?” Tiêu Văn Dũ đột nhiên hỏi.

Tiêu Vân Chước gật đầu: “Đúng là hơi âm, nhưng phong thủy nơi này không phải hình thành trong ngày một ngày hai, tất nhiên cũng không thể sửa đổi trong thời gian ngắn. Có điều thịnh cực ắt suy, chỉ cần nơi này không có thêm quá nhiều thi thể mới thì tương lai vẫn có khả năng khôi phục.”

Người chết ở đây phần lớn là vì chiến tranh, có muốn tránh cũng không thể tránh khỏi. Chết quá nhiều, hài cốt cũng không có chỗ di chuyển, hơn nữa hiện tại âm khí đã không có tăng trưởng nữa, dù sao năm đó nàng ở chỗ này đã hút không ít, bây giờ còn đang chậm rãi hóa giải đây.

Tiêu Văn Dũ nghe nàng nói như vậy, liền không nói thêm gì nữa.

Nơi này thật con mẹ nó khó chịu.

Trong lòng Tiêu Văn Dũ đã sớm mắng chửi không biết bao nhiêu lần, chỉ là ở trước mặt người Hoắc gia, hắn cũng không tiện quá vô lễ.

Mọi người trở về.

Trong lòng bọn họ cũng đều nghĩ mãi một chuyện, rốt cuộc thì nam tử mặc hoa phục năm đó là ai đây?

Có một đôi long phượng thai sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày với Tiêu Vân Chước... Đêm qua bọn họ cũng tụ tập lại một chỗ thảo luận với nhau vẫn không nhớ ra nơi nào có người này... Nhưng bất kể nói thế nào, chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng!

Mấy người rời khỏi Vạn Cốt Pha, sau khi vào thành đều cảm thấy có chút hoảng hốt.

Rõ ràng cũng không ở Vạn Cốt Pha lâu lắm, nhưng nhìn biển người bên trong thành lại cảm thấy lạ lẫm, những sinh cơ này thật

sự làm cho người ta an tâm!

Mọi người về Tiêu gia trước, ngồi một lát, Tiêu Vân Chước dâng lễ tạ, rất nhanh liền ai về nhà nấy.

Tiêu Vân Chước cũng bận rộn tắm rửa dâng hương, trước tiên bày sư phụ ra, phải quỳ lạy mấy ngày. Trước đó nàng còn đặt quan tài tốt nhất, cũng để người chuyển vào viện của mình, thậm chí còn nghiêm túc ôm một khối gỗ nhờ Tiêu Văn Yến chỉ điểm nàng điêu khắc bài vị.

Chữ của nàng rất đẹp, nhưng những công cụ điêu khắc kia khiến nàng có hơi ngượng tay.

Tiêu Văn Yến tuy nhỏ nhưng ở phương diện này rất có tâm đắc, nàng không hy vọng mình có nửa điểm sai lầm nên để Tiêu Văn Yến ở bên cạnh chỉ điểm mới có thể an tâm.

Tiêu Văn Yến không hiểu gì cả, nhưng hành vi lại vô cùng phối hợp.

“Đại tỷ, ngươi cũng có sư phụ xương cốt, ta cũng có. Hai chúng ta càng ngày càng giống tỷ đệ!” Tiêu Văn Yến còn nhìn về phía nàng cười ngây ngô: “Lúc đầu ta còn tưởng rằng ngươi cố ý đùa giỡn ta chứ, không nghĩ tới thì ra ngươi lại tôn trọng sư phụ xương cốt như vậy, còn nghiêm túc hơn ta làm nhiều!”

Chương 586

Hiện tại trong lòng Tiêu Văn Yến rất thoải mái, đại tỷ cũng như vậy, nói cách khác, hắn không tính là người không bình thường.

Tiêu Vân Chước nhìn cậu một cái, cũng không phản bác.

Sư phụ của nàng cứu tính mạng của nàng, dạy nàng kiến thức, gần như đã sắp xếp trọn vẹn cho cả đời của nàng, là quái lão đầu quan trọng nhất so với tất cả mọi người trong thiên hạ, là thân nhân không thể thay thế, tên ngốc này làm sao mà hiểu được chứ?

Khi Tiêu Vân Chước nghiêm túc tế bái, Khương thị đang khóc trong phòng Tiêu Văn Việt.

Tiêu Văn Việt chậm rãi uống canh gừng làm ấm người, uống rất nhiều mà người vẫn cảm thấy lạnh.

“Ta nghe nói nha đầu chết tiệt kia còn mang một bộ xương về nhà nữa? Nhị Lang, đệ đệ của con đều bị nàng ta làm hư rồi! Đệ đệ con gần đây cũng là như vậy, mỗi lần thấy ta đều mang theo xương cốt, còn nói đó là giáo tập tiên sinh của nó nữa, thật sự là quá buồn nôn!” Khương thị lau nước mắt: “Mấy ngày nay rốt cuộc con đi đâu vậy? Thả mẫu thân con ở nhà bị người khác khi nhục, nếu không phải nhớ đến con, ta đã sớm không chịu nổi tìm đến cái chết rồi!”

Tiêu Văn Việt ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Mẫu thân khổ cực rồi, con thấy ngài phiền lòng, mấy ngày nay dẫn ngài đi ra ngoài một chút được không?”

“Ra ngoài làm gì! Bây giờ quan trọng nhất là đuổi nha đầu chết tiệt kia ra ngoài! Việt Nhi, mẫu thân cũng không giấu con nữa, nha đầu kia trời sinh tương khắc với ta. Nàng ta sống càng tốt thì ta lại càng kém. Ta vốn cũng không tin, nhưng con nhìn một chút xem, từ lúc nàng ta trở về có phải ta càng ngày càng không tốt không? Lúc nàng ta còn bé cũng như vậy, lúc ấy ta sinh bệnh, cũng là sau khi ném nàng ta đi rồi, bệnh của ta mới khỏi!” Khương thị đúng lý

hợp tình nói.

Tiêu Văn Việt biết chuyện mẫu thân bị bệnh.

Lúc sinh muội muội cũng không thuận lợi lắm, quả thật là bị tổn thương thân thể cần phải tĩnh dưỡng. Nhưng thái y nói, nửa năm một năm cũng có thể khôi phục.

Chỉ là, hành vi của tổ phụ thời gian đó càng điên cuồng hơn, cho nên phụ thân bắt đầu phải gánh vác trách nhiệm, nhưng mẫu thân lại không đồng ý, không thích phụ thân xa lánh bà ta...

Bà ta bắt đầu cả ngày tức giận.

Vì để phụ thân ở nhà, khi đó bà ta thích dùng khổ nhục kế nhất, để hắn sinh bệnh hay bản thân mình giả bộ bệnh, ba ngày hai lượt như thế.

Sau đó tổ phụ bị ban chết, trong nhà cũng mất tước vị. Phụ thân phải gánh vác môn hộ đã là chuyện nhất định phải làm, mẫu thân cũng chỉ có thể an phận một thời gian.

Mà bệnh của bà ta... Ba phần là thật, bảy phần là giả.

Sau khi muội muội bị bà ta ném đi, bà ta còn giả vờ đáng thương một hồi, rước lấy sự đau lòng và áy náy của phụ thân. Cứ như thế, bệnh tự nhiên bắt đầu chuyển biến tốt đẹp...

Lừa mình dối người, đến cuối cùng, chân tướng như thế nào thì chính bà ta cũng không còn nhớ rõ nữa.

“Cái chuyện tương khắc này…mẫu thân là nghe ai nói vậy? Cố ý mời người tính toán sao?” Tiêu Văn Việt bình thản hỏi.

Khương thị sửng sốt một chút, cũng không hề phòng bị: “Chuyện này con chớ có nói cho phụ thân con...”

“Con đương nhiên hiểu được, mẫu thân yên tâm đi. Bất luận thế nào, con cũng đứng về phía ngài.” Tiêu Văn Việt cười.

“Khi đó thân thể ta không tốt, không tiện làm phiền thái y chạy tới chạy lui, liền tìm một đại phu nổi danh trong thành vào cửa. Lúc ấy uống thuốc đại phu kê, quả thật có chút chuyển biến tốt đẹp. Có một ngày, đại phu kia liền nói với ta, gốc rễ bệnh này không thể chữa hết được, có lẽ là có liên quan tới bát tự. Trên đời này không thiếu cái lạ, không bằng tìm người tính toán, vì thế ta liền đi Hoàng Thành Tự.”

“Bên ngoài Hoàng Thành Tự cũng có một số cao nhân xem bói giải quẻ, ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, không nghĩ tới liền có một cao nhân tính ra trong mệnh của ta có khắc tinh...”

Kỳ thật loại lời như khắc tinh này, bà ta cũng không phải tin hoàn toàn.

Nhưng sau khi nghe xong, mỗi lần trở về nhìn thấy nha đầu chết tiệt kia, tựa như nghẹn ở cổ họng, làm thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Lại về sau, tước vị trong nhà cũng mất.

Chương 587

Lúc đó cao nhân kia lại tới cửa, nói là sát tinh đã thành, sẽ lục tục lấy đi tính mạng của người nhà, chỉ đưa người ra ngoài đã không còn đủ nữa... Muốn khắc chế sát tinh này thì chỉ có một biện pháp, đó chính là dùng bùa chú phong bế người, mang đi chôn tại cực âm sát địa, vây khốn linh hồn, làm cho không cách nào trở về nhà hại người nữa, như thế mới có thể tránh được một kiếp.

Đây là muốn g.i.ế.t. nữ nhi của mình.

Bà ta cũng do dự.

Chỉ là hôm đó, bà ta tình cờ nhìn thấy Tiêu Vân Chước cầm chủy thủ trong tay, đùa nghịch ra dáng ra hình. Bà ta vừa vặn xuất hiện, nhìn thấy Tiêu Vân Chước cầm chủy thủ chỉ về phía bà ta, trong khoảnh khắc đó, trong lòng bà ta không nhịn được hoảng hốt.

Có lẽ đại sư nói không sai.

Có nữ nhi nhà ai mà lại chơi thứ này đâu? Nàng yêu thích vật này có lẽ chính là một loại điềm báo!

Lúc ấy bà ta tức giận cướp chủy thủ đi. Tiểu nha đầu kia cũng không biết khóc, nhất định là giữ ý xấu chuẩn bị đi cáo trạng. Bà ta càng tức giận, lúc này mới đưa ra quyết định.

Chuẩn bị mất mấy ngày, vừa vặn gặp được lão thái thái không ở nhà, Dũ nhi cầu học, Việt nhi sinh bệnh. Bà ta liền hạ quyết tâm, làm người ngất xỉu nhét vào quan tài.

Dù sao cũng là thịt trong bụng bà ta rơi xuống nên nhất thời mềm lòng, liền đem chủy thủ kia làm vật bồi táng cho nàng...

Lúc làm chuyện này, bà ta cũng rất khẩn trương. Nhưng cũng may hai hạ nhân khiêng quan tài đi Vạn Cốt Pha trở về không bao lâu liền bệnh chết. Điền quản gia lại trung thành và tận tâm với bà ta, chậm rãi, bà ta cũng không nghĩ nhiều nữa.

Đương nhiên, lúc này, Khương thị cũng không nói ra toàn bộ sự thật.

Vạn Cốt Pha, quan tài hay bùa chú, bà ta không nói một chữ.

Tiêu Văn Việt mặt không đổi sắc lắng nghe, phảng phất như nghe được chuyện gì đó không quan trọng.

“Mẫu thân mời đại phu của tiệm thuốc Kỷ gia ở thành tây à?” Tiêu Văn Việt hỏi.

Tiêu gia có thể mời thái y, nhưng thái y tới, bệnh của mẫu thân thật thật giả giả cũng không dễ lừa gạt. Cho nên bà ta mới tìm đại phu bên ngoài, điểm này, Tiêu Văn Việt hiểu rõ.

“Không sai.” Khương thị gật đầu.

“Kỷ đại phu nổi tiếng kín miệng, mặc dù kinh doanh một hiệu thuốc nhỏ nhưng làm ăn không tệ. Mấy năm nay nhi tử vẫn luôn thích hỏi thăm mấy tin tức ngầm, cho nên cũng có nghe nói qua, chỉ cần đưa đủ bạc thì việc gì Kỷ đại phu cũng đều tiếp nhận. Cho nên lời của ông ta có mấy phần có thể tin được? Mẫu thân không nghĩ tới chuyện ông ta cố ý dẫn ngài cầu thần bái Phật, sau đó gặp được cao nhân kia sao?”

“Việt nhi, vi nương sao có thể ngu dốt như thế? Bản lĩnh của cao nhân kia như thế nào, trong lòng ta rõ ràng.” Khương thị kiên trì nói.

Tiêu Văn Việt hiểu rõ, không phải cao nhân kia lừa bà ta mà là chính bà ta cam tâm tình nguyện mượn tay cao nhân, diệt trừ người mình không thích.

“Đã nhiều năm như vậy, không phải lời nói của cao nhân vẫn là thành sự thật rồi sao?” Khương thị kiên trì nói: “Gần đây ta bị bệnh rất nặng, khuôn mặt cũng già đi nhiều... Việt nhi, con là tâm can của mẫu thân, ở trong lòng mẫu thân, tất cả hài tử cộng lại đều không bằng một mình con, cho nên con nhất định phải làm chủ cho mẫu thân mới được!”

“Mẫu thân muốn thế nào?” Tiêu Văn Việt rất kiên nhẫn hỏi.

“Ba nữ tử kia, tìm cách đưa các nàng ra ngoài! Tuyệt đối không thể để các nàng đến gần phụ thân con được. Còn nữa, nha đầu Chước nhi kia quá độc ác, nếu không phải nàng, biểu muội con cũng sẽ không chết, giữ lại nàng thì nhà ta nhất định sẽ xảy ra chuyện. Mà hiện tại nàng còn mang Tử Dương Kiếm, khắp nơi hướng về đại ca con, về sau con còn đấu với đại ca con thế nào!? Vì cái nhà của chúng ta, đau dài không bằng đau ngắn...”

“Giết nàng phải không?” Tiêu Văn Việt bình tĩnh hỏi một tiếng: “Con biết rồi, mẫu thân cứ việc ra ngoài giải sầu, chuyện trong nhà để con xử lý là được rồi.”

“Nhưng mà... người ngoài đều biết mẫu nữ hai người bất hòa, nếu như nàng xảy ra chuyện thì sẽ khiến người khác suy đoán lung tung, ảnh hưởng đến danh dự mẫu thân. Cho nên mẫu thân không chỉ phải ra khỏi nhà mà còn phải hòa nhã vui vẻ rời đi, muốn cho tất cả mọi người đều cảm thấy nhà chúng ta mẫu từ con hiếu, hòa thuận đến cực điểm. Như thế thì cho dù có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến mẫu thân mảy may.”

Chương 588

Khương thị nghe nhi tử nói, dường như cuối cùng cũng đã tìm được chỗ dựa, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

“Cũng không phải là vi nương không hiểu những đạo lý này, chỉ là mấy ngày trước con không ở nhà, cả nhà này đều hợp lại khi dễ ta, làm sao ta còn có tâm tình giả bộ mấy phần hòa khí chứ? Bây giờ con đã trở về, vi nương cuối cùng không sợ nữa...” Khương thị an tâm nói.

“Phàm là người khiến cho ngài chịu ủy khuất, con đều sẽ không bỏ qua, cho nên mẫu thân cũng chớ có rối loạn trận tuyến.” Tiêu Văn Việt tiếp tục an ủi.

Khương thị liên tục gật đầu: “Đúng rồi Nhị Lang, mấy ngày nay ta luôn cảm thấy không thoải mái, lão thái thái cũng mời đại phu cho ta, nhưng người bà ấy mời tới ta sao có thể tin được? Những người đó nói ta không sao, nhưng mỗi buổi tối ta đều ngủ không yên. A Nguyên chết rất thảm, trong lòng ta cũng luôn nhớ đến nàng, có lẽ là bởi vì như vậy nên ta vừa nhắm mắt lại liền có thể nghe được tiếng nàng đang gọi ta...”

Tiêu Văn Việt trực tiếp lấy ra một tấm bùa mà Tiêu Vân Chước chuẩn bị cho hắn, đưa cho Khương thị.

“Đây là lá bùa mà mấy ngày trước con lừa gạt được từ chỗ Tiêu Vân Chước, mẫu thân phải ngày ngày mang theo là có thể trừ tà bảo vệ bình an.” Tiêu Văn Việt hào phóng nói.

Khương thị nhìn thứ kia... trong lòng hơi không vui.

Nhưng đây là tấm lòng thành của nhi tử, bây giờ bà ta chỉ có thể trông cậy vào nhi tử này, bởi vậy dứt khoát nhận lấy: “Vậy con phải nhớ tìm cho ta một đại phu đáng tin cậy đấy.”

Tiêu Văn Việt không hề cự tuyệt.

Không biết có phải vì lá bùa hay không mà đêm đó, Khương thị thế mà lại ngủ an ổn hơn rất nhiều, không nghe được tiếng đàn mơ hồ kia, càng không nghe được tiếng gọi "cô mẫu cô mẫu" của Khương Nguyên nữa.

Khương thị có thể ngủ rất ngon suốt một đêm.

Lại nhìn nhị nhi tử của mình, càng kiêu ngạo lại càng ỷ lại.

Việt nhi sẽ không lừa bà ta, bây giờ chỉ là muốn giả vờ hiền hòa thôi. Sau khi trong lòng Khương thị an ổn, cũng không còn kháng cự nữa.

Bà ta vốn cũng am hiểu đạo lý này.

Ngày đó, bà ta không còn la hét mắng chửi người khác nữa, sáng sớm dậy bái kiến lão thái thái, không chỉ quy củ hành lễ mà còn đặc biệt kiên nhẫn ở lại bên cạnh lão thái thái, trình diễn một màn mẹ chồng nàng dâu hòa thuận.

Trưởng tử vào cung nhưng tiểu nhi tử vẫn còn đó, bà ta lại đi khen ngợi khích lệ một phen. Tuy rằng Văn Yến vẫn còn có chút kháng cự với bà ta nhưng sau khi bà ta không lộ ra vẻ hung dữ nữa, thái độ của hài tử này rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp.

Điều quan trọng nhất chính là Tiêu Vân Chước.

Tiêu Văn Việt về nhà, có hắn mở miệng, trong nhà cũng không ngăn cản Khương thị ra ngoài nữa.

Cuối cùng Khương thị cũng có thể ra ngoài.

Bà ta và Tiêu Vân Chước đã sớm xé rách da mặt, cũng biết nha đầu này không dễ dỗ như Tiêu Văn Yến, cho nên bà ta cũng không đi Độ Linh Các gặp nàng mà là đi ra ngoài kết bạn.

Những bằng hữu cũ trước đây gặp lại bà ta đều vừa tò mò vừa quan tâm, cả đám đều muốn tìm hiểu quan hệ giữa mẫu nữ các nàng.

Tâm tình Khương thị tốt, lại nghĩ đến lời dặn dò của nhi tử, trong miệng không nói một câu ác ngôn nào.

“Ta cùng với nha đầu Chước nhi nhiều năm không gặp thật sự lạ lẫm, lúc này mới có một chút hiểu lầm. Mấy ngày nay chúng ta ở chung nhiều hơn, thế mới biết nàng cũng là hài tử hiếu thuận...”

“Nha đầu kia cũng hiểu chuyện, biết ta thích nghe đàn, mỗi lần về nhà đều bảo ta nghe nàng đàn hai khúc. Đàn Cửu Tiêu không hổ là đàn Cửu Tiêu, ý đàn phát ra khác với những loại đàn khác. Mà hài tử này thật sự rất giống ta, bây giờ nàng về nhà rồi, ta chết cũng không tiếc.”

“Ngươi nhìn xem, đây chính là bùa bình an mà khuê nữ của ta tự mình chuẩn bị cho ta. Ta nghe nói bây giờ bên ngoài rất nhiều người muốn nhưng đều không cầu được. Trong nhà ta còn có một ít, hài tử nói, bạc đãi ai cũng không thể bạc đãi mẫu thân như ta được. Trước kia ấy à, nuôi dưỡng A Nguyên nhưng dù sao cũng không phải là hài tử ruột thịt của mình, tâm tư mẫn cảm nên cũng phải nghĩ đến suy nghĩ của nàng ấy. Nếu nàng ấy phạm sai lầm thì ta cũng không tiện răn dạy, nói nhẹ nói nặng cũng không thích hợp. Hôm nay có nữ nhi ruột thịt mới biết được, huyết mạch chí thân này người ngoài không so được...”

“...”

Chương 589

Hôm nay Khương thị ra cửa mới biết được cách nhìn của người bên ngoài đối với Tiêu Vân Chước như thế nào.

Nàng rất có danh vọng, trong kinh không người nào không biết đến Độ Linh Các, luôn có một số người chuyên môn tìm tới cửa chỉ vì có thể từ trong tay nàng lấy được mấy tấm lá bùa hộ thân.

Giờ khắc này bà ta càng cảm thấy nhi tử nói không sai.

Nếu bà ta không diễn vở kịch này, về sau nha đầu chết tiệt kia xảy ra chuyện, những người thổi phồng nha đầu chết tiệt này chẳng phải đều phóng ánh mắt tới trên người bà ta sao?

Nước bọt cũng có thể dìm chết bà ta!

Cũng may Việt nhi chuẩn bị đầy đủ. Lá bùa này khó có được, nhưng bà ta có, không phải là bằng chứng tốt cho quan hệ mẫu nữ sao?

Khương thị nói rất chân thành tha thiết, nhắc tới nữ nhi càng là ngàn tốt vạn tốt.

Bà ta vốn sinh ra đã mang khuôn mặt dễ nhìn, giả vờ từ ái cũng rất ra dáng.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tuyết trong kinh đô càng rơi càng lớn, nhưng ý muốn đi ra ngoài của Khương thị vẫn không ngừng nghỉ, cả ngày la cà, thậm chí còn bao vườn mời người ngắm tuyết.

Tiêu gia cũng chưa bao giờ yên tĩnh như vậy.

Lão thái thái thậm chí có chút hoảng hốt, vô số lần hoài nghi có phải con dâu này bị người ta đánh tráo rồi không...

Thậm chí cũng nhịn không được cảm thán, nếu bà ta vẫn luôn hiền lành như vậy thì tốt rồi.

Chỉ là Tiêu Văn Dũ nhìn thấy bộ dáng Khương thị như vậy nhưng vẫn không có nửa điểm kính trọng. Với sự hiểu biết của hắn đối với mẫu thân cũng có thể đoán được, tất nhiên là nhị đệ và bà ta đã đạt thành hiệp nghị nào đó. Vì thế, Tiêu Văn Dũ cũng cố ý đi gặp Tiêu Văn Việt.

Cái miệng của Tiêu Văn Việt cũng kín đến lợi hại, đe dọa dụ lợi mà cũng không thể biết rốt cuộc trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nhị đệ, chuyện ở Vạn Cốt Pha đệ cũng nhìn thấy rồi đấy! Khi đệ và ta sống bình yên ở kinh thành, tiểu muội ở bên ngoài phải trải qua sống chết! Với tính cách của nàng, nếu không phải vì suy nghĩ của hai ta, mẫu thân đã chết từ lâu rồi! Nàng đối xử với đệ và ta như vậy, chúng ta làm sao có thể giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì được? Mấy ngày nay đệ còn bảo mẫu thân ngày ngày ra ngoài, lẽ nào đệ cho rằng bà ta sẽ thay đổi thật sao?” Tiêu Văn Dũ không hiểu.

“Tang mẫu phải chịu tang ba năm, mà bệ hạ hôm nay mới bảo huynh nhập quân rèn luyện, là cơ hội khó có được.” Tiêu Văn Việt bình tĩnh nhìn hắn: “Đại ca, huynh đừng quản nữa.”

“Ta tình nguyện ở nhà đợi! Từ lúc trở về từ Vạn Cốt Pha, ta cũng đã thương nghị với tổ mẫu rồi, tất nhiên là sẽ có biện pháp khiến mẫu thân bệnh chết, im hơi lặng tiếng cho dù là ai cũng sẽ không hoài nghi...” Tiêu Văn Dũ nhẫn tâm nói.

Tiêu Văn Việt bị lò lửa vây quanh: “Trời rơi tuyết lớn, đại ca còn có tâm trạng quản mấy chuyện nhỏ này sao? Huynh hiện giờ phải luyện binh cho tốt, huynh đi theo Lục lão tướng quân học thêm một chút, binh sĩ có thể bảo vệ huynh trong tương lai nhiều thêm mấy người. Huynh có thể chịu tang, nhưng ta lại không muốn giữ đạo hiếu. Ba năm, cuộc đời ngắn ngủi, huynh xem ta đi, có thể có mấy ba năm?”

“...” Tiêu Văn Dũ nhìn thân thể hắn, nhất thời nói không nên lời: “Trước kia đại phu đã nói qua, thân thể của đệ kiêng kị nhất là suy nghĩ lo lắng nhiều, phải ăn no ngủ đủ mới dưỡng tốt được. Những ngày ta không ở kinh thành, đệ có nghe lời đại phu nói không

đấy?”

Nhị đệ khi còn bé sinh bệnh nhiều lần, có bệnh hay không có bệnh đều phải uống thuốc. Uống nhiều, thân thể khó tránh khỏi sinh độc.

“Chính vì tốt cho ta nên ta mới bảo huynh không cần quản chuyện này, cứ buông tay ra là được. Không phải huynh luôn sợ ta đi theo con đường của tổ phụ, tương lai sẽ biến thành một tên ăn chơi không có nguyên tắc sao? Nếu như huynh nghe lời ta, ta cam đoan với huynh, ta tuyệt đối sẽ không giống như tổ phụ.” Tiêu Văn Việt hiếm khi nói rất nghiêm túc.

Chương 590

Thiếu chút khí chất cà lơ phất phơ, lời hắn nói liền lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc, làm cho người ta không thể không để ý.

Tiêu Văn Dũ chỉ cho rằng hắn coi trọng tình thân, để ý mẫu thân...

Nhưng bị kẹp giữa hai người là đệ đệ và muội muội càng khiến hắn cảm thấy có lỗi với cả hai người.

“Cũng không lâu lắm đâu, sau Tết, tìm ngày lành tháng tốt, mẫu thân sẽ ra ngoài.” Tiêu Văn Việt bồi thêm một câu.

Vừa nói như vậy, Tiêu Văn Dũ thả lỏng hơn vài phần.

Gần đây hắn bị bệ hạ điều tới điều đi, hận không thể mỗi doanh đều gọi hắn đi một lần. Lục lão tướng quân tuổi tác đã cao nhưng cũng không thể không mạo hiểm tuyết lớn dạy hắn làm quen với hoạt động trong quân. Trước đó vài ngày trong quân náo ra đại sự nhận hối lộ, hiện giờ vị trí trống rất nhiều, cũng chính là cơ hội tốt để hắn trèo lên trên. Bệ hạ ký thác kỳ vọng cao đối với hắn, hắn càng phải cố gắng, bởi vậy mấy ngày nay cũng giống như phụ thân năm đó, cơ hội có thể về nhà rất ít.

Cũng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hắn luôn cảm thấy nhị đệ đã thay đổi không ít.

“Vậy thì chậm nhất chính là năm sau. Nhị đệ, nên quyết đoán thì quyết đoán, cho dù là vì tiểu muội và tam đệ cũng không thể để mẫu thân tùy ý làm bậy được nữa.” Tiêu Văn Dũ cuối cùng nói ra.

Hắn cũng không biết Tiêu Văn Việt có nghe lời hắn nói không.

Người này, càng ngày càng biết giấu chuyện. Trước kia có tâm tư gì cũng đều hận không thể lập tức cho hắn biết, khiến hắn tức giận đến mức chửi ầm lên. Ngược lại bây giờ thì hay rồi, không thích khoe khoang nữa.

Tiêu Văn Dũ cũng không đặt quá nhiều tâm tư trong nhà.

Đừng nói là hắn, cho dù là Tiêu Vân Chước, gần đây cũng rất bận rộn.

Tuyết lớn, trong kinh có không ít nhà cửa bị đè sập, cũng may triều đình sớm báo cho dân chúng, đa số người ta làm tốt công tác chuẩn bị nên người bị đông chết đầu đường không tính là quá nhiều.

Mặc dù không nhiều, nhưng cũng có.

Những người bị chết cóng này, một số là ngoài ý muốn, còn lại đa số đều là những người nghèo khổ, không có chỗ ở cố định, sau khi chết có thể an ổn đi lại cũng không có mấy người, cho nên sau khi Tiêu Vân Chước cung phụng bài vị của sư phụ xong cũng sẽ làm chút chuyện siêu độ quỷ hồn như bình thường.

Trong khối bạch ngọc mà nàng nhặt được ở Vạn Cốt Pha còn có mấy đại ân nhân của nàng nữa, vì thế nàng cũng phải càng thêm cố gắng một chút.

Mấy ngày nay cũng gặp được Tam vương gia một lần.

Trên đường cái liếc qua một chút, ánh mắt đầy oán niệm của Tam vương gia cũng không biết thu liễm.

Tiêu Vân Chước không chút chột dạ đối đầu, thậm chí còn nhe răng cười với đối phương nữa.

Tam vương gia nào còn có mấy phần tinh thần khí tiên y nộ mã nữa. Bây giờ bị công vụ quấn thân, cả người giống như là bông hoa bị phơi khô, cả người ỉu xìu.

“Bổn vương hiện giờ mệt chết mệt sống, mặc dù đích thật là do ta không hiểu chuyện, nhưng nhất định là Tiêu đại sư đã tính ra! Xui xẻo, thật sự xui xẻo! Sớm biết như vậy, lúc trước không bằng ta đi theo nàng làm những chuyện nhỏ nhặt kia! Thoải mái biết bao nhiêu!” Tam vương gia cũng muốn khóc.

Trận tuyết lớn này quá lợi hại, trong kinh thành còn đỡ, một vùng ngoài kinh thành có không ít nhà cửa đều bị sập. Những bách tính này đều phải an trí, hắn không chỉ giúp bách tính mưu đường ra mà còn phải báo cáo tình hình tai nạn với phụ hoàng!

Băng thiên tuyết địa, trên tay hắn đã nứt da rồi!

Nhưng cố tình nhị hoàng huynh còn cảm thấy hắn chiếm lợi gì đó nữa! Ba ngày hai bữa lại đến trước mặt hắn, giúp hắn làm một chút chuyện nhỏ liền lập tức tìm phụ hoàng tranh công, thật sự là tức chết hắn...

Rõ ràng người vất vả nhất là hắn, nhị hoàng huynh ngược lại hay rồi, còn học được cách cướp công!

Tam vương gia cũng không thèm để ý tới công lao, nhưng lại cảm thấy rất ấm ức.

Nhưng nếu nhị hoàng huynh dám tiếp nhận tất cả mọi chuyện của hắn, hắn cũng không kháng cự như vậy!

Trên đời này, có ai nguyện ý làm việc nhiều nhất, bị mắng nhiều nhất, còn bị chỉ trích nói chỉ có thể dựa vào huynh trưởng chỉ điểm mới làm được?

Trong lòng Tam vương gia hối hận, nhưng nói gì cũng đã muộn rồi

Chương 591

“Các ngươi nói xem... bổn vương mệt mỏi thành cái dạng này, mà nàng còn nhàn nhã như vậy, dựa vào cái gì chứ?!” Tiêu Vân Chước đã đi rồi, Tam vương gia quay đầu nhìn lại, trong lòng cực kỳ không cân bằng.

“...” Đám thuộc hạ vẻ mặt im lặng: “Vương gia, ngài cũng không thể nghĩ như vậy được, Tiêu đại sư đã giúp chúng ta không ít việc mà...”

“Nàng đã giúp sao? Tại sao ta không thấy được?” Tam vương gia nói thầm một tiếng.

“Tuyết ở bên ngoài kinh rơi dày như vậy, nhưng trên đường phố trong kinh lại coi như sạch sẽ, trong đó cũng có nguyên nhân là do Tiêu đại sư. Những nhà giàu sang làm việc thiện, rất nhiều người đều làm ra vẻ, nhưng năm nay người quyên góp bạc hiển nhiên nhiều hơn so với trước, thậm chí còn có không ít nhà còn cố ý phái gia đinh đi ra, đồng tâm hiệp lực dọn dẹp tuyết đọng. Những người này sở dĩ như thế, phần lớn cũng là nghe theo Tiêu đại sư, vì làm việc thiện tích đức.” Thuộc hạ nghiêm túc nói.

Tam vương gia nhìn cảnh tượng trên đường, khác rất nhiều so với ngoài thành.

Bên ngoài thật sự là nửa bước khó đi.

Không phải hắn không biết Tiêu Vân Chước là người thiện tâm, đây không phải là quá mệt mỏi nên mới hâm mộ nàng sao...

“Đợi làm xong những chuyện này, để ta xem nàng còn có thể lừa gạt ta thế nào!” Tam vương gia nghiến răng nghiến lợi nói.

Bất kể thế nào, hắn nhất định phải đi theo Tiêu Vân Chước cùng làm đại sự! Nàng tránh được mùng một không tránh được mười lăm!

...

Hàn khí xâm nhập, thật lâu không tiêu tan.

Rất nhanh đã qua cửa ải cuối năm.

Cố gắng của Khương thị nhiều ngày nay không hề uổng phí, tin đồn mẫu nữ bất hòa lúc trước tựa như cũng bị gió tuyết chôn vùi không còn tồn tại. Dưới sự khoe khoang ngày ngày của Khương thị, thanh danh Tiêu gia thậm chí còn tốt hơn rất nhiều.

Mẫu từ tử hiếu, nhi nữ tiến tới.

Lão thái thái vốn đang tìm cháu dâu tương lai, mà dưới sự cố gắng của Khương thị, những người trước đó quan sát thậm chí đều đưa chút thiếp mời cho lão thái thái, xếp vào phạm vi khảo sát lẫn nhau.

Sắc mặt Khương thị cũng hồng nhuận.

“Ta ngày ngày lấy lòng nha đầu kia, gần đây không hề tìm nàng gây phiền toái. Không chỉ như thế, mấy ngày trước ta còn dùng danh nghĩa nàng quyên chút tiền bạc bên ngoài, bây giờ bên ngoài cũng không nói ta đối với nàng không tốt nữa...” Khương thị cảm thấy mình đã làm được rất nhiều chuyện.

Nhiều hơn nữa, đối với bà ta mà nói cũng quá khó khăn.

“Mẫu thân làm rất tốt, ngài khổ cực rồi.” Tiêu Văn Việt khen một tiếng, thậm chí còn xoa bóp vai cho bà ta giống như trước đây.

“Nghe nói phụ thân con có truyền tin về. Chờ ông ấy trở về, chúng ta muốn thành công cũng không dễ dàng nữa... Việt nhi, rốt cuộc phải đợi tới khi nào?” Khương thị có chút sốt ruột.

Ba vị giai nhân kia vẫn còn ở bên cạnh lão thái thái kìa.

“Sáng sớm ngày mai, mẫu thân liền đi ra ngoài đi.” Tiêu Văn Việt khẽ gật đầu.

“Lấy danh nghĩa gì? Mới qua năm, ta đột nhiên rời đi, sẽ làm người khác cảm thấy kỳ quái đấy?” Khương thị có chút lo lắng.

“Gần đây người bên ngoài đều biết thân thể con không tốt, gầy vô cùng, giống như không còn sống được bao lâu nữa. Bộ dạng này của con nói là bị bệnh nguy kịch cũng không quá đáng. Ngài là từ mẫu, vậy nên lấy đó làm lý do...” Nói xong, Tiêu Văn Việt móc ra một tấm bản đồ từ trong ngực: “Nghe đồn Tây Nam Chiếu Châu có tiên sơn, bên trong có không ít kỳ trân dị thú, còn có các loại dược liệu cực kỳ hiếm có. Nghe nói còn có danh y lánh đời từng xuất hiện ở nơi này, về bên ngoài thì mẫu thân cứ nói là đi tìm nơi này để chữa bệnh cho con.”

Khương thị nhìn kỹ, vị trí rất xa xôi.

Chẳng qua đây đều là nói với bên ngoài, đương nhiên không phải thật sự đi tới nơi này, cho nên có xa hay không... cũng không sao cả.

“Diễn trò phải diễn cho trót, mấy ngày nay, trong nhà sẽ mời đại phu đến, cho đủ bạc, Kỷ đại phu sẽ nghe lời.” Tiêu Văn Việt lại nói.

Chương 592

Khương thị nghe nhi tử trù tính, vô cùng ỷ lại.

“Vậy trên thực tế ta phải đi đâu?” Khương thị hỏi: “Ta không muốn ra ngoài quá lâu...”

“Mẫu thân mấy ngày nay quá mức mệt nhọc, già đi không ít.” Tiêu Văn Việt đột nhiên nói.

Khương thị vừa nghe, lập tức sờ sờ mặt, cũng hết sức tức giận: “Đều do nha đầu c.h.ế.t tiệt kia! Nếu không phải bởi vì nàng thì sao ta có thể vất vả thành cái bộ dáng này chứ!”

“Cho nên con cố ý chọn một nơi non xanh nước biếc, chỗ đó có nước ấm, cách kinh thành cũng không xa, mẫu thân đến chỗ đó điều dưỡng một thời gian. Trên đời này nam tử có mấy ai không coi trọng sắc đẹp? Cho dù là phụ thân thì cũng là như thế, cho nên mẫu thân không cần phải quá vội vàng...” Tiêu Văn Việt trấn an nói.

Khương thị biết mình già rồi, tóc đã có sợi bạc.

Nhi tử chỗ nào cũng suy nghĩ cho bà ta, bà ta hiểu rõ.

“Con đã nghĩ ra cách động thủ chưa?” Khương thị còn có chút lo lắng.

Tiêu Văn Việt tràn đầy tự tin: “Mấy năm nay nhi tử có quen biết không ít bằng hữu, trong đó có một vài người là nhân sĩ giang hồ. Đợi ngài vừa đi là sẽ mời sát thủ đi tới Độ Linh Các động thủ. Trước kia nàng phiêu bạt bên ngoài, khó tránh khỏi sẽ có lúc đắc tội với người ta, bị người trả thù mà chết, cho dù như thế nào cũng sẽ không tính đến trên đầu mẫu thân. Về phần ba vị giai nhân kia... Lễ mừng năm mới là chuyện vui, trong nhà mời thân bằng hảo hữu đến chơi cũng là chuyện bình thường. Cứ mời mấy vị biểu huynh Hoắc gia tới, nếu không cẩn thận mạo phạm giai nhân... vậy không cần chúng ta động thủ, Hoắc gia cũng sẽ giúp

chúng ta nghĩ biện pháp đuổi người đi..."

"Phải không có sơ hở nào mới được." Khương thị nói.

Tính chuyện này lên đầu Hoắc gia quả thật không tệ, lão đại không có lương tâm, trái tim đều đứng về phía Hoắc gia, căn bản không nhớ rõ mẹ đẻ hắn mang họ "Khương"!

Tiêu Văn Việt lại nói không ít chi tiết, hắn nói càng nhiều, Khương thị liền càng an tâm hơn hắn.

Bà ta biết nhi tử này không có tài học bằng trưởng tử, nhưng những thứ đó có ích lợi gì?

Có tài học liền có nghĩa là cánh hắn đã cứng rắn đã biết bay. Còn nhị nhi tử bây giờ, trong lòng đều vì bà ta mà tính toán, giúp bà ta ngồi vững vị trí chủ mẫu Tiêu gia mới là lợi ích thiết thực nhất. Tương lai trưởng tử c.h.é.m g.i.ế.c bên ngoài, kiếm được chỗ tốt còn có thể không chia cho hai mẫu tử bọn họ sao? Vậy thì cần phải mệt c.h.ế.t mệt sống như vậy làm cái gì!

Đêm đó, Tiêu Văn Việt liền "bệnh".

Bệnh đến mức hô hấp yếu ớt, gần như sắp chết, Khương thị mời chưởng quỹ tiệm thuốc Kỷ gia tới. Kỷ đại phu cũng quen biết đã lâu với bà ta, lúc này liền bắt mạch cho hắn.

Căn bệnh này thật sự rất nghiêm trọng, Kỷ đại phu vừa nhìn đã thật sự cảm thấy thiếu gia này lành ít dữ nhiều.

Bởi vậy cũng giống như suy nghĩ của Khương thị, Kỷ đại phu nói bệnh tình nghiêm trọng, Khương thị đêm đó "khóc đến c.h.ế.t đi sống lại" vài lần.

Bà ta khóc đến trời đất tối tăm, lại sợ Tiêu Vân Chước cùng lão thái thái nhìn ra manh mối, liền làm ra bộ dáng điên cuồng, không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận hài tử sắp c.h.ế.t của mình!

Trước đêm Kỷ đại phu đến Tiêu gia đã có người áo đen vào tiệm thuốc, còn cho bạc, cho nên hôm nay Kỷ đại phu liền dựa theo yêu

cầu của người áo đen nói những lời mà mình nên nói.

Ngay trước mặt đám hạ nhân, nói ra Chiếu Châu tiên sơn kia.

Hung hiểm vạn phần, nhưng nếu có được dược liệu ngàn năm vạn năm hoặc là gặp được danh y lánh đời, có lẽ có thể cứu được!

Khương thị không chút do dự, lập tức gọi người chuẩn bị xe ngựa, sáng sớm liền đi, đi đến oanh oanh liệt liệt, người người đều biết.

Khương thị vừa đi, Tiêu Vân Chước ngồi trước giường nhị ca, nhíu chặt mày lại: "Ta tính ra tử kỳ của huynh còn chưa tới mà? Nhị ca, ngươi lại đang có ý xấu gì thế?"

Tiêu Văn Việt ngồi dậy: "Gần đây đọc sách nhiều mệt mỏi cho nên ngủ hơi sâu một chút, làm sao vậy?"

"..." Tiêu Vân Chước cảm thấy ý nghĩ của nhị ca càng ngày càng thâm ảo.

"Mẫu thân đâu rồi?" Tiêu Văn Việt giả bộ rất giống.

"..." Tiêu Vân Chước nhìn hắn chằm chằm không nói gì.

Chương 593

“Nhị thiếu gia, phu nhân vì ngài mà đi xin thuốc...” Diệp quản gia cũng bối rối, rốt cuộc là nhị thiếu gia có bệnh hay không? Vừa rồi ông ấy đã gần như cho người chuẩn bị hậu sự!

Còn nữa, phu nhân cũng rất kỳ quái, đi ra ngoài xin thuốc nhưng mang theo... đều là người của nhị thiếu gia, tốc độ rời đi rất nhanh, có đuổi theo cũng đuổi không kịp.

“Sao có thể làm phiền mẫu thân ta đến mức như vậy được! Khụ khụ!” Tiêu Văn Việt tỏ vẻ đau lòng, hắn nắm lấy cánh tay Tiêu Vân Chước tiếp tục nói: “Tiểu muội yên tâm, bất luận thế nào ta cũng sẽ tìm mẫu thân về. Đường đi tới Chiếu Châu kia vô cùng nguy hiểm, ta sao có thể để mẫu thân mạo hiểm vì ta được! Ta chết thì thôi, muội sao có thể không có mẫu thân được... người đâu, chuẩn bị xe ngựa...”

“...” Tiêu Vân Chước ngây người nhìn hắn.

Nàng biết hắn sẽ không nghĩ ra được chuyện tốt gì, nhưng giờ khắc này, nhìn nhị ca ra sức diễn như vậy, nàng cũng không thể ngốc đến mức đi chọc thủng được!

“Nhị ca, huynh cũng đừng có làm khó mình.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Nhị ca để ý nàng, cho nên nếu nhị ca không hy vọng mẫu thân chết, vậy nàng cũng sẽ không nhất định phải để mẫu thân cho nàng một câu trả lời. Nàng đã tìm được biện pháp báo thù, để quỷ hồn Khương Nguyên đeo bám Khương thị, cùng nhau ở trong nhà cũng có thể cả đời không được bình an, như vậy thật ra cũng đủ rồi.

“Không, rõ ràng là ta bị bệnh không nghiêm trọng như vậy, ta còn có thể đuổi theo mẫu thân!” Tiêu Văn Việt nhìn qua có vẻ rất sốt ruột: “Kỷ đại phu này không đúng...”

“???” Tiêu Vân Chước cũng không nhìn thấy vị đại phu kia.

Khương thị đề phòng tất cả mọi người, khóc lóc ầm ĩ, không cho nàng và lão thái thái gặp.

Tổ mẫu còn tưởng rằng nhị ca thật sự không xong rồi...

“Diệp quản gia, bắt Kỷ đại phu lại, áp giải tới nha môn. Ai cũng biết Chiếu Châu tiên sơn chẳng qua chỉ là lời đồn đại, ông ta nói ra lời này nhất định là không có lòng tốt! Ông ta luôn miệng nói ta bệnh nặng khó lành, nhưng rõ ràng ta vẫn còn sống, lại không biết ông ta lừa gạt mẫu thân ta rốt cuộc là có ý gì. Vậy thì cứ đưa tới nha môn, ta ngược lại muốn xem xem ông ta nghe lời ai mà muốn mẫu tử chúng ta chia lìa!” Tiêu Văn Việt giận dữ.

Nhìn qua thấy sắc mặt càng hồng nhuận.

Diệp quản gia vừa nghe vậy cũng rất tức giận, lập tức đi bắt người.

Kỷ đại phu vẫn đang kê đơn thuốc, nghĩ làm sao để có thể kéo dài thời gian của người sắp chết này một chút, sau một khắc đã bị trói gô lại.

“Các ngươi làm cái gì vậy!” Kỷ đại phu sợ đến mức giật mình.

Nhưng Diệp quản gia làm sao sẽ cho ông ta cơ hội kêu gào? Trực tiếp gọi người dẫn ông ta ra ngoài, đưa đến nha môn.

Tiêu Văn Việt giống như còn đang trong khủng hoảng, sau khi xe ngựa chuẩn bị xong, không nói hai lời liền rời nhà ra khỏi thành, chỉ là sớm đã không thấy bóng dáng đoàn xe Khương thị đâu nữa.

Đợi đến chạng vạng tối, Tiêu Văn Việt thất vọng mà về.

Nhìn bộ dạng đáng thương kia, chớp mắt một cái, tất cả mọi người biết Tiêu gia bị lừa.

Nghe nói, hai huynh muội Tiêu gia gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, một người đem kẻ khởi xướng đưa đi nha môn nghiêm

tra, một người vừa đi vừa về bôn ba, nhưng không biết Khương thị đã đi tìm tiên sơn theo con đường nào...

Kỷ đại phu là người mà rất nhiều phú hộ đều biết.

Là loại người thấy tiền sáng mắt.

Ông ta đến nha môn, ngay từ đầu còn há miệng kêu oan. Nhưng sau khi Hoắc Tuân cho người dùng hình, lập tức liền khai, nói là một đêm trước khi Tiêu Văn Việt trước ngã bệnh, không biết là nam nhân nào cho bạc, bảo ông ta nói như vậy...

Ông ta thực tình tưởng rằng là Tiêu gia phu nhân bảo ông ta làm như vậy, dù sao Tiêu phu nhân trước kia cũng là như thế, nhưng hôm nay... không có chứng cớ a!

Hơn nữa, nếu như Tiêu phu nhân bảo ông ta làm như vậy, tại sao Tiêu phu nhân lại mất tích rồi?!

Cho nên giờ khắc này Kỷ đại phu cũng bối rối, người bảo ông ta lừa gạt Tiêu gia rốt cuộc là ai! Tại sao phải hại ông ta chứ!?

Chương 594

Kỷ đại phu chỉ cảm thấy oan uổng, cũng biết, nếu như ông ta không nói ra được độc thủ phía sau màn, vậy có khả năng ông ta sẽ phải gánh tội thay vì chuyện này!

Dưới sự khẩn trương cực độ, Kỷ đại phu gần như đã vơ vét tất cả ký ức trong đầu một lần.

“Đúng rồi! Đúng rồi... Nhất định là người kia!” Qua một đêm, Kỷ đại phu gặp lại Hoắc đại nhân, vội vàng hét lên: “Đại nhân! Ta nhớ rất nhiều năm trước, cũng từng có một nam nhân thần bí xuất hiện. Người kia cho ta một ít bạc, để cho ta truyền lời cho Tiêu phu nhân...”

Hoắc Tuân nhíu mày, nhìn sang.

Kỷ đại phu không kịp chờ đợi nói: “Thảo dân nhớ rõ, Tiêu phu nhân bị chứng hậu sản, bởi vì thân thể khó chịu nên lúc ấy bảo ta tới cửa chữa bệnh cho bà ta. Lúc ấy thảo dân bắt mạch cho bà ta, phát hiện thân thể bà ta thật ra cũng không tệ lắm, có thể là có chút tâm bệnh, luôn buồn bực không vui nên mới nghi thần nghi quỷ luôn cảm thấy khó chịu. Thảo dân vốn muốn từ từ cho bà ta uống chút thuốc bổ, chỉ là sau đó, đột nhiên có một ngày có người bảo ta chỉ điểm Tiêu phu nhân đi bái thần! Thảo dân được bạc, nhất thời tham lam, liền nói bậy vài câu...”

“Những lời kia cũng không có gì quan trọng, nhưng lúc ấy người áo đen xuất hiện cũng thần thần bí bí như thế này, dường như là có mưu đồ gì đó. Đại nhân, bọn họ có phải là cùng một bọn hay không? Thảo dân cũng là bị người lợi dụng thôi! Thật không biết Tiêu phu nhân vậy mà lại thật sự đi ra ngoài tìm tiên sơn, đại nhân tha mạng a!”

Kỷ đại phu hối hận muốn chết.

Tìm tiên sơn mà thôi, kỳ thật cũng không có gì lớn.

Nhưng bây giờ nghe nói không tìm thấy người! Có lẽ là hành trình quá nhanh đuổi không kịp, nhưng cũng có thể là vừa ra khỏi cửa thành đã bị người khác bắt đi!

Hoắc Tuân nghe lời Kỷ đại phu nói, cũng không cảm thấy người này có chút đáng thương nào.

Sáng sớm hôm nay, Tiêu Văn Việt tới nha môn, cáo trạng Kỷ đại phu mưu hại hắn.

Tiêu Văn Việt từ nhỏ đã hay bị bệnh, cho nên cho dù là tiệm thuốc hay là Tiêu gia đều có chuẩn bị hồ sơ bệnh án của hắn. Mà căn cứ vào hồ sơ bệnh án thì từ khi Tiêu Văn Việt còn bé cũng không phải bệnh nặng lắm, nhưng Kỷ đại phu lại liên tục kê cho hắn không ít phương thuốc gây hại đến thân thể…

Tiêu Văn Việt còn đặc biệt mời thái y trong Thái Y viện làm chứng, Kỷ đại phu kê những phương thuốc này, trong thời gian ngắn uống vài lần thì không có vấn đề gì, nhưng dùng lâu dài, tất nhiên sẽ gây tổn thương đến thân thể.

Lại thêm lần này, ông ta lại nói dối Tiêu Văn Việt sắp chết…

Liên tục nói dối, hành vi không có y đức như vậy, không chỉ cần phải tước đoạt tư cách hành y mà tai ương lao ngục cũng không thể tránh khỏi.

Kỷ đại phu miệng đầy phủ định, chỉ nói phương thuốc kia đều là Tiêu phu nhân buộc ông ta phải kê.

Nhưng mà hôm nay Tiêu phu nhân không có ở đây, lời nói một phía của ông ta vốn không đáng tin tưởng, lại thêm Tiêu phu nhân thậm chí còn nguyện ý vì nhi tử mà chạy tới tiên sơn, làm sao có thể cho nhi tử thêm thuốc độc hại thân chứ?

Cho nên lời Kỷ đại phu nói đều trở thành lời nói dối.

Người này tức muốn hộc máu.

Người này nhiều năm qua đã không chỉ một lần giở trò bịp bợm,

căn bản không chịu nổi tra xét kỹ càng. Mấy ngày qua, phát hiện Kỷ đại phu liên quan đến mấy vụ án lớn nhỏ, rất nhanh, tiệm thuốc Kỷ gia liền bị niêm phong.

Chỉ là người áo đen thần bí mà Kỷ đại phu nói lại không thấy bóng dáng.

Truyền ra bên ngoài càng khiến người ta cảm thấy không rét mà run, thậm chí hoài nghi Tiêu gia này có phải từ nhiều năm trước đã đắc tội với người nào đó hay không mà đã qua nhiều năm như vậy rồi, kẻ sau màn vẫn tìm cơ hội mưu đồ làm loạn.

Chương 595

Chuyện Khương thị mất tích, trên thân con cái Tiêu gia không dính chút nước bẩn nào.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiêu Văn Dũ dù có bận rộn đến đâu cũng có thể về nhà nhìn một cái. Hắn ở trước mặt Tiêu Văn Việt đi qua đi lại, thỉnh thoảng dừng lại nhìn chằm chằm nhị đệ, muốn nói lại thôi.

Tiêu Văn Việt cầm trong tay một tấm bảng gỗ.

Là vừa mới thuận tay lấy được từ trong viện Tiêu Vân Chước, trên tấm bảng gỗ có một chữ "Nguyên", hắn hững hờ thưởng thức, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Quỷ hồn Khương Nguyên bay lơ lửng ở trong phòng, cũng sắp bị hù chết rồi.

Nàng ta cái gì cũng nhìn thấy!

Phạm vi hoạt động gần đây của nàng ta rất hạn chế. Tiêu Vân Chước trói buộc nàng ta cho nên nàng ta chỉ có thể hoạt động cách tấm bảng gỗ không xa. Nàng ta cũng biết Tiêu Vân Chước giữ mình lại là để hù dọa cô mẫu, cho nên bề ngoài nàng ta cũng cố gắng làm, những lúc khác mỗi ngày nàng ta đều muốn trốn khỏi tay Tiêu Vân Chước...

Thế nhưng mà quá khó, Tiêu Vân Chước giống như biết nàng ta đang suy nghĩ điều gì.

Mà mấy ngày nay, nàng ta vẫn đi theo bên cạnh cô mẫu như cũ, lời nói của nhị biểu ca và cô mẫu nàng ta đều nghe được rõ ràng. Ngay từ đầu nàng ta còn rất cao hứng, cho rằng Tiêu Vân Chước sắp gặp xui xẻo đến nơi rồi, ai mà ngờ được...

Nàng ta không thể tin được rằng nhị biểu ca lại ác độc như thế, ngay cả mẫu thân thân sinh mà cũng hãm hại!

Hắn bây giờ lại còn thong dong bình tĩnh như vậy, vô tội đến cực điểm! Quá đáng sợ!

Trong nháy mắt nàng ta có chút hả hê, dù sao nhìn thấy cô mẫu bị hủy trong tay nhi tử ruột thịt của mình cũng khiến nàng ta có cảm giác thù lớn đã được báo, nhưng rất nhanh, nàng ta bắt đầu luống cuống. Dù sao cô mẫu không ở nhà, vậy thì giá trị tồn tại của nàng ta cũng sẽ không còn, cho nên nàng ta sợ rằng Tiêu Vân Chước sẽ xử trí mình!

Hiện tại nàng ta cũng hiểu rõ Tiêu Vân Chước, cho dù người này không để nàng ta tan thành mây khói thì cũng sẽ khiến nàng ta bị tổn thương nguyên khí nặng nề, tóm lại là sẽ không để nàng ta được thoải mái!

Nàng ta đang nghĩ xem phải biểu hiện bản thân như thế nào mới có thể khiến Tiêu Vân Chước mềm lòng hơn vài phần thì nhị biểu ca lại cầm tấm bảng gỗ đi!

Hắn chính là hướng về phía tấm bảng gỗ mà nàng ta nhập vào mà tới...

Nàng ta không hề cảm thấy nhị biểu ca muốn giúp mình!

Ngay cả cô mẫu cũng hại, nhị biểu ca há có thể để ý đến sống chết của nàng ta sao?

“Dũ biểu huynh! Cứu ta! Cứu ta!” Khương Nguyên rất sốt ruột, hướng về phía Tiêu Văn Dũ hét lên, thậm chí còn muốn lôi kéo hắn. Nhưng Tiêu Văn Dũ dương khí quá thịnh, trong nháy mắt khi đụng tới hắn, Khương Nguyên liền cảm thấy mình như bị bùa chú dán lên, vội vàng rụt tay về, trên khuôn mặt xanh trắng càng thêm kích động.

Tiêu Văn Dũ thở dài: “Đệ...”

“Thôi... Ta mặc kệ!” Tiêu Văn Dũ há to miệng, nhưng rất nhanh bàn tay chỉ vào Tiêu Văn Việt lại buông xuống, “Bản thân đệ chú ý một chút.”

Tiêu Văn Việt ngáp một cái, lại là bộ dạng cà lơ phất phơ kia: “Đại ca mấy ngày nay nhớ ra khỏi thành tản bộ đi dạo nhiều hơn một chút, mẫu thân không còn nữa, thân là nhi tử, huynh phải đi tìm a.”

“...” Tiêu Văn Dũ có mấy lời thô tục không biết có nên nói hay không.

“Còn nữa, mẫu thân chúng ta chính là cát nhân tự có thiên tướng, nếu có người nguyền rủa mẫu thân chúng ta bị hại, đại ca nhớ mắng lại, đánh lại cũng được, miễn là không gây ra án mạng. Huynh biểu hiện càng hung càng tốt, đó mới là dáng vẻ của một hài tử hiếu thuận nên có.” Tiêu Văn Việt lại nói một câu.

Tiêu Văn Dũ nắm tóc, cả người càng thêm gắt gỏng.

Hắn cảm thấy có chút thống khổ, rất muốn nói một câu “Con mẹ nó thật chết tiệt”!

Không phải đau lòng mẫu thân, cũng không phải đau lòng chính mình, chỉ là hết sức phiền muộn.

Trước đây hắn dạy đệ đệ thế nào? Khi đó hắn cả ngày đọc sách, cho nên cũng học theo bộ dáng của người đọc sách, hy vọng đệ đệ làm người biết cố gắng, chính trực, nhưng mà...

Nguyện vọng khi đó chỉ sợ đời này cũng khó có khả năng thực hiện.

“Việc này... cũng là ta đồng ý, cho dù là trời phạt, cũng là huynh đệ chúng ta cùng nhau gánh chịu.” Tiêu Văn Dũ vẻ mặt trịnh trọng nói, hy vọng nhị đệ không bởi vậy mà bị nhập ma chướng.

Tiêu Văn Việt im lặng nhìn hắn: “Cái miệng này của đại ca đến khi nào mới có thể kín hơn một chút? Trên đời này không chỉ có người sống, về sau, nếu như vậy, ta một câu cũng không muốn nghe. Ta không hy vọng tương lai vô số quỷ hồn chạy tới trước mặt Diêm Vương gia cáo trạng ta.”

Chương 596

Tiêu Văn Dũ quả thật không nghĩ nhiều như vậy, để hắn cân nhắc đến sự tồn tại của quỷ hồn... có thể còn cần chút thời gian.

Chẳng qua nhị đệ nói không sai, dù hắn rất tò mò mẫu thân hiện tại ở nơi nào... nhưng lòng hiếu kỳ quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Thân thể của đệ không có việc gì chứ?” Tiêu Văn Dũ quan tâm hỏi.

“Lang băm chẩn nhầm, có thể có chuyện gì?” Tiêu Văn Việt cười nhạo một tiếng: “Ta muốn ra ngoài tìm mẫu thân, làm một nhi tử hiếu thuận, đại ca tùy tiện đi.”

“...” Tiêu Văn Dũ nhìn hắn.

“Đúng rồi.” Tiêu Văn Việt đột nhiên quay đầu lại: “Mẫu thân là vì ta cho nên mới ra ngoài tìm tiên sơn, cho nên từ nay về sau huynh phải vô cùng bất mãn với người đệ đệ này, cảm thấy là ta hại mẫu thân. Tương lai lúc ta và huynh ở cùng một chỗ thì cũng đừng như bán rẻ tiếng cười, động một chút là nhếch miệng, thật sự chướng mắt.”

“???” Tiêu Văn Dũ không hiểu.

Nhị đệ nói vậy là có ý gì? Ở cùng một chỗ? Nơi nào?

Không đúng, tiểu tử thối này có thái độ gì đấy!

“Ta là đại ca của đệ, đệ làm sao lại ở cùng ta...” Tiêu Văn Dũ còn chưa nói xong, Tiêu Văn Việt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Văn Dũ nhìn cửa ra vào trống rỗng, chau mày, tiểu tử này gần đây luôn luôn có gì đó không đúng lắm, làm việc càng thêm lưu loát, người cũng thần thần bí bí. Mà câu nói vừa rồi của hắn hiển nhiên là có mục đích... vậy nói là ở cùng một chỗ kia... nói như thế

nhất định không phải là trong nhà, vậy đó là chỗ nào? Chẳng lẽ là quân doanh sao?

Tiêu Văn Việt lại ra khỏi thành.

Sau khi Khương thị rời kinh, hắn thường xuyên như thế. Nghe nói bởi vì không biết mẫu thân của mình đi đâu nên khắp nơi đều muốn nghe ngóng một chút, cũng phái ra không ít người theo các con đường đi tìm kiếm.

Việc mong ngóng mẫu thân trở về đã là chuyện ai ai cũng biết. Người nào cũng sẽ nói một câu, mặc dù Khương thị ngu nhưng lại có nhi tử tốt.

Ngoài thành, Vạn Cốt Pha.

Trước khi Vạn Cốt pha trở thành bãi tha ma cuối cùng của tiền triều, phong thủy cũng không tệ. Nơi đây cũng có một số mộ cổ, chỉ là sau khi phong thủy biến hóa, có một số mộ phần được hậu nhân dời đi, còn để lại rất nhiều nấm mồ trống.

Những nơi này, ngay cả tiểu tặc trộm mộ cũng không dám tới.

Trong ngực Tiêu Văn Việt cất một xấp lá bùa.

Số bùa mà lần trước Tiêu Vân Chước cho hắn không còn lại bao nhiêu, số bùa trong tay hắn bây giờ đều là lừa gạt từ trong tay mấy người Hoắc Kiệt.

Hoắc Kiệt người ngốc, chỉ cần nói vài câu hay là hắn liền có thể thu thập lá bùa của mọi người đến tặng cho hắn, xong rồi còn phải an ủi hắn vài câu, bảo hắn nhất định phải thả lỏng tinh thần.

Hoắc Kiệt khi ở còn Hoắc gia, tuổi cũng nhỏ. Trước đây hắn không coi Tiêu Văn Việt là biểu đệ, hôm nay nhìn thấy thân thể Tiêu Văn Việt thật sự là đáng thương vô tội, cũng kích phát ra trách nhiệm của một người làm huynh trưởng. Đừng nói là mấy lá bùa, cho dù là dược liệu quý mà phụ thân ruột thịt của hắn hay là đại bá cất riêng cũng đều vụng trộm đưa cho Tiêu Văn Việt không ít.

Vạn Cốt Pha không có Tiêu Vân Chước, ban ngày nhìn cũng không quá đáng sợ.

Lúc Tiêu Vân Chước ở đây, ban ngày ban đêm đã gần như không phân rõ được nữa. Mà bây giờ, bề ngoài không khác gì cánh rừng bình thường, chỉ có vẻ hơi hoang vắng an tĩnh một chút.

Tiêu Văn Việt chậm rãi đi tới, cuối cùng tại một chỗ dốc đứng hẻo lánh, bới ra một đống cỏ dại, nhìn thấy một miệng mộ thất nhỏ hẹp, sau đó nhấc chân đi vào.

Mộ thất này khá sâu, mùi bên trong cũng không dễ ngửi.

Bên trong trống rỗng, ngoại trừ mấy cái bình sứt mẻ gần như cái gì cũng không còn.

Tiêu Văn Dũ đốt nến, mới có chút ánh sáng.

Khương thị nghe được động tĩnh, sợ tới mức phát run: “Ai! Van cầu ngươi buông tha cho ta đi, nhà ta có tiền, ta bảo nhi tử ta đưa bạc đến cho ngươi, bao nhiêu bạc ta đều nguyện ý cho!”

Khương thị sợ hãi.

Chương 597

Ngày ấy sau khi ra khỏi thành, không biết chuyện gì xảy ra mà bà ta ở trong xe ngựa ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại người đã ở chỗ này. Trên người bà ta bị trói bằng dây xích, trước mắt còn đặt một cái quan tài. Phạm vi mà bà ta có thể hoạt động có hạn, không thể đi xa quá quan tài ba bước…

Hơn nữa bốn phía tối đen như mực, không nhìn rõ bất cứ thứ gì!

“Mẫu thân bị kinh hãi rồi.” Giọng nói của Tiêu Văn Việt truyền đến.

“Việt nhi! Con là Việt nhi sao? Hù c.h.ế.t mẫu thân rồi! Việt nhi, cũng không biết là tên trời đánh nào mà lại trói ta ở chỗ này! Con mau cứu mẫu thân ra ngoài đi!” Khương thị vội vàng nói.

Tiêu Văn Việt trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Mẫu thân cảm thấy tư vị ngủ trong quan tài như thế nào?”

“Cái gì?” Khương thị sửng sốt một chút: “Việt nhi, con đây là có ý gì?”

“Mẫu thân cũng biết, những năm nay, con đều không thở nổi. Mặc dù người vẫn còn sống nhưng cũng giống như bị vây ở nơi tối tăm không ánh mặt trời này vậy, một chút ánh sáng cũng không thấy được?” Tiêu Văn Việt tự giễu cười một tiếng: “Không phải là con không có năng lực thoát khỏi sự khống chế của ngài, chỉ là không muốn, chỉ cảm thấy mẫu thân vui vẻ là được, nhưng vì sao mẫu thân cũng không vui, vĩnh viễn không thỏa mãn được thế?”

“Việt nhi! Rốt cuộc con đang nói cái gì?!” Khương thị chấn kinh: “Chẳng lẽ… Chẳng lẽ là con trói ta ở chỗ này sao? Ta là mẫu thân ruột thịt của con! Ta yêu thương con như vậy, sao con có thể làm ra loại chuyện này?!”

“Ngài là mẫu thân ruột thịt của con, ngài dưỡng dục con mười tám năm, cho nên con nợ ngài, vốn nên trả lại. Chỉ là làm hài tử của

mẫu thân thực sự quá mệt mỏi, cho nên trong tương lai ngài và con cũng đừng có luân hồi hại người nữa.” Giọng nói của Tiêu Văn Việt trấn định, giống như siêu thoát ra khỏi thế gian: “Năm đó mẫu thân ném tiểu muội ở chỗ này, nhốt ở trong quan tài, muốn cho nàng c.h.ế.t được sạch sẽ. Bây giờ con cũng liền chọn nơi này làm mộ huyệt mai táng mẫu thân. Nhưng mẫu thân cứ việc yên tâm, chờ sau này hài nhi c.h.ế.t rồi sẽ đến đây bồi mẫu thân.”

“Tiêu Văn Việt! Ngươi tên nghịch tử này! Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn g.i.ế.c ta sao? Chỉ vì nha đầu c.h.ế.t tiệt kia!” Khương thị gần như không dám tin tưởng, lập tức giãy dụa nói, xích sắt ma sát phát ra tiếng vang rầm rầm.

“Vì nàng? Sao lại chỉ vì nàng? Mẫu thân sai rồi.” Tiêu Văn Việt nhìn khuôn mặt m.ô.n.g lung không rõ nói.

Nhiều năm qua, mỗi lần hắn nhìn thấy góc áo của mẫu thân, trong lòng lại hốt hoảng.

Khi còn bé hắn không rõ, vì sao mẫu thân lại khó dỗ dành như vậy? Phụ thân không về nhà, bà ta tức giận, phụ thân về nhà bà ta vẫn còn tức giận.

Bà ta vừa bảo hắn đọc sách, vừa để hắn ốm yếu sinh bệnh, nhưng hắn bị bệnh rồi thì đọc sách thế nào đây?

Mỗi ngày hắn đều phải uống thuốc. Khi đó hắn muốn hỏi một chút, bệnh của hắn khi nào mới có thể tốt lên, bà ta nói: Con ta thông minh, mặc dù là thân thể kém một chút cũng có thể lợi hại hơn Đại Lang nghìn lần vạn lần...

Ở chỗ nàng, giống như hạt giống không cần tưới tắm cũng có thể trưởng thành thành đại thụ che trời.

“Việt nhi! Mẫu thân biết, là con nhất thời hồ đồ đúng không? Con đừng tức giận với ta nữa, con muốn thế nào, mẫu thân thay đổi còn không được sao? Con thả ta ra trước đi có được không?? “ Khương thị nghe giọng nói bình tĩnh của hắn, cảm thấy có chút hoảng hốt.

Trước đây hài tử này sẽ không nói chuyện với bà ta như vậy.

Vì sao, vì sao một chút dấu hiệu cũng không có?

“Con đã nghe tiểu muội nói qua, Vạn Cốt Pha này sát khí nặng nề, quỷ hồn vào đây khó thoát, không vào luân hồi được. Cho dù có thành đại quỷ lợi hại cũng sẽ bị vây ở đây, kết cục cuối cùng chỉ có một, đó chính là tan thành mây khói, hóa thành âm khí nồng đậm tẩm bổ nơi này. Đương nhiên, con cũng sẽ không gấp gáp như vậy, nhất định phải khiến mẫu thân lập tức c.h.ế.t đi... Trong mộ thất này cũng có chút lương khô, đủ cho mẫu thân sử dụng sinh hoạt. Lương khô có lẽ không còn tươi mới lắm, nhưng no bụng có lẽ đủ rồi.” Lòng dạ Tiêu Văn Việt ác độc đến cực điểm: “Nếu mẫu thân sợ c.h.ế.t thì cứ kiên trì, nơi này chính là nơi dưỡng lão của ngài.”

Chương 598

Con người hắn không có ưu điểm gì, chỉ là quen biết nhiều người tam giáo cửu lưu, biết người nào có thể lợi dụng.

Tuy việc này là do hắn gây ra nhưng hắn sẽ không ngốc đến mức lộ ra sơ hở đủ để hủy diệt Tiêu gia. Vị trí của mẫu thân, hắn để cho những người khác nhau cùng thực hiện, qua tay mấy lần, đến bước cuối cùng mới do hắn đích thân động thủ.

Tuy nói phí chút công sức nhưng có thể bảo đảm không có sơ hở nào.

Người mà hắn tín nhiệm có rất nhiều, nhưng cũng có thể một kích trí mạng đối với hắn. Bởi vậy cho dù là người hắn tín nhiệm thì hắn cũng sẽ không toàn quyền phó thác.

Tiêu Văn Việt giống như đã hạ quyết tâm, Khương thị càng thêm hoảng loạn.

“Việt nhi! Rốt cuộc mẫu thân có chỗ nào có lỗi với con! Con nói với mẫu thân đi, mẫu thân nhất định sửa hết toàn bộ!”

“Ta cam đoan, sau khi ta ra ngoài sẽ không nhắc tới, cũng sẽ không trách cứ con, ta sẽ đối xử với Chước nhi thật tốt, cũng sẽ hiếu thuận tổ mẫu con, cái này còn không được sao? Con muốn cái gì, mẫu thân đều sẽ nghe theo con hết!”

“...”

Chút ánh nến ấy, là chút ánh sáng cuối cùng mà bà ta nhìn thấy mấy ngày nay.

Nơi này ẩm ướt lại tối tăm, bà ta đã chống đỡ không nổi nữa, còn muốn ở chỗ này ngày ngày đêm đêm chờ cho đến chết sao? Bà ta không muốn!

Giọng nói của Khương thị rất lớn, nhưng mộ thất này bị lớp đất

thật dày bao trùm, một chút tiếng động cũng không truyền ra.

Tiêu Văn Việt lấy ra tấm bảng gỗ mà Khương Nguyên đang bám vào.

“Con cũng đem cháu gái mà mẫu thân thương yêu nhất đến đây rồi.” Tiêu Văn Việt nói, trực tiếp đốt tấm bảng gỗ kia.

Quỷ hồn Khương Nguyên trong nháy mắt bay ra, trạng thái lúc này cũng giống như Khương thị, cũng khàn cả giọng hô hào. Thứ này không còn, nàng ta liền không có chỗ nhập vào nữa!

Vật mà quỷ hồn nhập vào, ngoại trừ vật lúc còn sống tiếp xúc ra, còn có thể lựa chọn một ít linh vật “sạch sẽ”, ví dụ như những tấm bảng gỗ mà Tiêu Vân Chước chuẩn bị, là đã từng được xử lý qua. Quỷ hồn ở bên trong có thể giữ được sự tỉnh táo thoải mái. Mà thứ ở trong Vạn Cốt Pha, âm khí quá nặng, tiểu quỷ như nàng ta tiến vào trong những vật này, không phải nàng ta hút âm khí, mà là nàng ta trở thành chất dinh dưỡng của âm sát chi khí!

Nàng ta không có thể chất đặc thù như Tiêu Vân Chước, âm khí nơi này cũng không thuần túy như trong cơ thể Tiêu Vân Chước. Nàng ta đến nơi này, căn bản không có cơ hội làm cường đại bản thân, nàng ta xong rồi!

Quỷ hồn Khương Nguyên mới xuất hiện, cũng không la hét được vài câu. Chỉ trong nháy mắt, khí tức mới tới này liền bị quỷ hồn khác nuốt mất, lộn xộn quấn quanh cùng một chỗ, không phân rõ ai là ai.

Tiêu Văn Việt cũng không nhìn thấy cái gì, nhưng hắn biết, thứ không nên lưu thì cần phải dứt khoát giải quyết.

Muội muội kia của hắn nhìn như dứt khoát quyết đoán, nhưng đối mặt với người thân cùng huyết thống thì luôn không xuống tay độc ác được.

Nàng không quan tâm Khương Nguyên, cũng không quan tâm mẫu thân, lại sợ ba huynh đệ bọn họ sẽ quan tâm, cho nên vì ba người bọn họ, giữ lại đường sống.

Tiêu Văn Việt nhìn tấm bảng gỗ bị đốt sạch sẽ, sau đó liền trực tiếp xoay người rời đi.

“Đừng! Việt Nhi, con quay lại! Quay lại đi!” Khương thị gấp đến độ hét rống lên, cổ họng khô khốc.

Mấy bữa nay uống nước ít, chỉ có thể dựa vào chút nước chảy ra từ góc tường âm u kia để sống. Nếu nhi tử đi rồi, bà ta lại không biết đến lúc nào mới có thể nhìn thấy hy vọng.

Lại có lẽ, vĩnh viễn cũng không có hi vọng...

Tiêu Văn Việt đi rất dứt khoát. Hắn biết, ở nơi sát khí cực nặng này, mẫu thân không sống được quá lâu.

Những lương khô mà hắn chuẩn bị chỉ là để cho bà ta nhìn thấy mấy phần đường sống mà thôi, giống như năm đó, bà ta đặt chủy thủ kia ở trong quan tài của tiểu muội.

Tiêu Văn Việt đi rồi, Khương thị tức giận mắng thật lâu, mắng đến mức cổ họng một câu cũng nói không nên lời, lại nghẹn ngào khóc lóc.

Ở chỗ này mấy ngày, tâm lực bà ta đã lao lực quá độ, dưới sự phẫn nộ cùng đau thương, tinh thần hiển nhiên càng thêm hoảng hốt.

Tấm lá bùa mà Tiêu Văn Việt đưa cho bà ta lúc trước không biết đã dán từ lúc nào. Bà ta càng lúc càng không ngủ được, cho dù đang ngủ, cũng là ác mộng không ngừng, trong mơ luôn có người đuổi theo muốn bắt lấy bà ta.

Bà ta không nhìn thấy ánh sáng

Chương 599

Bà ta bắt đầu ngóng trông Tiêu Văn Việt quay lại. Nếu như hắn trở về, bà ta cam đoan không mắng nữa... Có lẽ nhi tử thật sự chỉ là nhất thời tức giận, hắn nhất định sẽ hối hận, phải không?

Nhưng mà chờ mãi chờ mãi cũng không thấy gì. Bà ta không biết thời gian, luôn cảm thấy đã qua rất lâu.

Trong bóng tối, tinh thần từng chút một bị hao hết.

...

Tiêu Vân Chước đang ở Độ Linh Các, đang nói chuyện với quỷ hồn, trong lòng mơ hồ có chút cảm xúc.

Lúc này liền tính một quẻ.

Tính quẻ xong, Tiêu Vân Chước lập tức lên đường về nhà. Lúc này trong phòng Tiêu Văn Việt bày biện mấy cái lò lửa, nghiêm túc luyện chữ, nhìn qua không có gì không đúng.

“Mẫu thân chết rồi.” Tiêu Vân Chước một mình nói với Tiêu Văn Việt.

“Ồ.” Tiêu Văn Việt nghe vậy, ngơ ngác một chút, sau đó nhìn nàng: “Ở bãi tha ma đó có ảnh hưởng gì đến vận mệnh của mấy huynh đệ chúng ta không?”

“Trong tình huống bình thường thì sẽ có, nhưng nhà chúng ta có tằng tổ phù hộ, mộ tổ bên kia lại không có vấn đề gì, cho nên ảnh hưởng tương đối nhỏ, chỉ là huynh...” Tiêu Vân Chước nhìn hắn.

“Muội không cần nhiều lời, ta biết.” Tiêu Văn Việt một thân nhẹ nhõm: “Đều giải quyết hết là được rồi, mặc kệ là chuyện khi còn sống hay sau khi chết. Trên đời ác nhân ngàn ngàn vạn vạn, ta hết lần này tới lần khác lại muốn làm kẻ ác nhất. Ta nghe nói, nếu tâm ác nhân này đủ ác độc, cũng là tà ma không dám tới gần.”

“Phụ thân sắp trở về rồi.” Tiêu Vân Chước lại bổ sung thêm một câu.

“Vậy thì tốt rồi, ta nghe nói tổ mẫu mấy ngày nay vì hôn sự của đại ca cũng lo lắng không ít. Chờ phụ thân trở về, chắc hẳn có thể định ra được rồi chứ? Cũng không biết là khuê tú nhà nào nữa.” Giọng Tiêu Văn Việt không thấy dị thường, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là Tiêu Vân Chước hiểu rõ, dù hắn có lòng dạ ác độc hơn nữa cũng là một con người.

Mấy năm nay tình nguyện để chính mình chịu ấm ức, cũng cùng mẫu thân biểu diễn tiết mục mẫu từ tử hiếu, trong lòng đương nhiên là không thể nào không quan tâm.

“Tổ mẫu chắc chắn cũng sẽ hỏi ý kiến của chúng ta, hẳn là sẽ biết ngay thôi.” Tiêu Vân Chước cũng nghiêm túc trả lời, vừa nói, nàng vừa chuyển giọng: “Không thấy tấm bảng gỗ trong thư phòng của muội đâu, nhị ca thấy không?”

“Cái đó hả? Ta đốt rồi.” Tiêu Văn Việt ngữ khí bình thường.

Từ khi mẫu thân nói ngày ngày nghe được tiếng Khương Nguyên nói ở bên tai bà ta, hắn liền biết là do Tiêu Vân Chước làm.

Biện pháp tra tấn người này nghe đáng sợ, nhưng mẫu thân là người như vậy, cũng chỉ sợ nhất thời mà thôi. Thời gian lâu dài, không đau không ngứa, có thể có tác dụng gì chứ?

Tiêu Vân Chước muốn nói lại thôi, nàng phát hiện, hình như nhị ca đã sắp xếp cho mình một con đường cụt.

Nhị ca vốn là muốn đi đường nghiêng, nhưng hắn đem mình chuyển chính. Nhưng hôm nay xử trí mẫu thân, cũng là xử trí chính hắn.

“Ta sẽ cầu phúc cho nhị ca nhiều hơn.” Tiêu Vân Chước biết hắn cần yên tĩnh, cũng không nhiều lời, chỉ bồi thêm một câu trước khi

đi.

Tiêu Văn Việt cười ha hả một tiếng, đối với lời nói của nàng lại không hề để ý.

Buổi tối, lão thái thái gọi mấy huynh đệ tới.

Trải qua mấy ngày tìm hiểu, cùng với hiểu biết lẫn nhau giữa các trưởng bối, lão thái thái chọn ra ba ứng cử viên hài lòng cho vị trí cháu dâu.

Đương nhiên, đại ca bây giờ cũng là đối phương chọn, dù sao tuổi tác đại ca có hơi lớn.

“Vị này là cháu gái của Hoắc gia đại bá mẫu, mười bảy tuổi, bản tính nhu hòa, đoan trang hòa khí, đầy bụng tài học, là người mà ta hài lòng nhất. Hoắc gia bên kia hiểu rõ cách làm người của đại ca cháu, cho nên cũng đồng ý giúp đỡ làm mai...”

Lão thái thái bây giờ cũng sốt ruột, trước đây không dám đính hôn cho hài tử, chủ yếu là sợ Khương thị gây khó dễ. Lỡ như cưới một kẻ làm yêu về, trong nhà càng loạn hơn, cho nên mới trì hoãn đến bây giờ...

Nhưng nếu như không thành hôn, người khác cũng sẽ hoài nghi thân thể cháu trai bà ấy có bệnh!

Chương 600

Bức họa của cô nương này đặt ở trước mắt, Tiêu Vân Chước nhìn thoáng qua, không nói gì.

Lão thái thái biết nàng có bản lĩnh đoán mệnh xem tướng, cho nên nhìn thái độ này của nàng liền lập tức nói: "Có gì không ổn sao?"

"Nữ nhân này tính tình hòa khí, nhưng quá mức dịu dàng. Đại ca mặc dù là người đọc sách nhưng hôm nay sửa lại lộ trình, không đi theo con đường văn nhân kia nữa. Về sau trong nhà lui tới phần lớn cũng sẽ lấy võ tướng làm chủ. Nữ nhân này vào Tiêu gia chúng ta sẽ chịu chút ủy khuất, đối với nàng mà nói, đại ca không phải là lương duyên." Lúc này Tiêu Vân Chước mới mở miệng nói ra.

Bản thân lão thái thái là một người không đủ tàn nhẫn, cho nên bà ấy cũng coi trọng cô nương giống như vậy.

Lão thái thái nghe vậy cũng có chút tiếc hận: "Ta cũng lo lắng nàng ấy không thích dáng vẻ giơ đao múa thương của đại ca cháu, ở đây còn có hai vị..."

"Vị cô nương này là thứ nữ Lê Xuyên Bá, trong nhà đơn giản, tính tình đơn thuần ngay thẳng..." Lão thái thái lại lấy ra một bức họa.

Tiêu Vân Chước lại lắc đầu.

Trong lòng lão thái thái cũng rõ ràng: "Ta cũng cảm thấy tiểu cô nương này vui vẻ, hận không thể lừa đến nhà chúng ta, ngày ngày nhìn cũng thấy vui rồi. Nhưng đại ca cháu là trưởng tử, tương lai nhất định phải xuất chinh, tiểu cô nương ngây thơ rực rỡ như vậy vào nhà chúng ta, phải chịu không ít ủy khuất, chỉ sợ gánh không được."

Chỉ là hài tử này rất tốt, không nỡ buông tay!

Lão thái thái do dự một chút, cuối cùng vẫn lấy ra một bức họa: "Vị này thì sao?"

Trong bức họa, nữ tử mặc một bộ y phục màu đỏ tư thế oai hùng hiên ngang, phong mang hiện trên gương mặt khó có thể che lấp, khóe miệng mang theo nụ cười rất xán lạn, trong tay còn cầm một cây Hồng Anh Thương. Nữ tử trong bức họa như vậy, trong kinh cũng tìm không ra người thứ hai.

“Vị này là do Lục lão tướng quân làm mai, tổ tiên nhà nàng ấy...từng là phỉ khấu vùng Thông Châu, những năm cuối tiền triều nhanh chóng chiếm lĩnh Thông Châu. Về sau Thánh Tổ giáng xuống, Thánh Tổ cảm thấy nhà này tuy có phỉ thân nhưng không có phỉ tính, liền lệnh cho bọn họ trấn thủ vùng Thông Châu. Bên kia vốn có nhiều đạo phỉ, nhưng từ sau khi nhà bọn họ trấn giữ Thông Châu, bởi vì quá hiểu rõ địa hình xung quanh, cho nên bách tính bên kia ngược lại sống yên ổn.” Lão thái thái cũng có chút tán dương, nhưng chuyển giọng nói, lại nói: “Chỉ là...”

“Không còn đạo phỉ nào khác, Hoa gia bọn họ chính là đạo phỉ đứng đầu. Ta nghe người bên ngoài nói, phàm là người vào địa giới Thông Châu, thương hộ lui tới đều phải nộp không ít tài vật làm lộ phí. Người trong kinh đối với nhà bọn họ đa phần là khịt mũi coi thường, cũng không có hảo cảm.” Lão thái thái cũng rất rầu rĩ.

Dù sao cũng là người do Lục lão tướng quân bảo đảm, bà ấy cảm thấy nhất định cũng không tệ.

Cho nên bà ấy mới cẩn thận tra xét một phen.

Lần tra này, bà ấy thật sự hoảng rồi.

Cô nương này tên là Hoa Ỷ Phong, không thích nữ trang chỉ thích quân trang, nghe nói năm sáu tuổi đã có thể cưỡi ngựa con đi theo phụ huynh g.i.ế.c phỉ. Ở Thông Châu, Hoa gia được coi như là thổ hoàng đế, cho nên tính tình Hoa Ỷ Phong cao ngạo cường hãn, một lời không hợp là muốn g.i.ế.c người!

Cô nương này biết võ công, hơn nữa lại còn rất lợi hại, nàng ấy căn bản không nhìn trúng những nam tử võ công yếu hơn mình nên mới không gả cho người bản địa Thông Châu. Nàng ấy nghe

nói tổ tiên Tiêu gia oai hùng, cho nên tự mình chủ động để phụ thân huynh trưởng tìm tới Lục lão tướng quân nhờ làm mai, nói nếu như Tiêu gia nhi tử có thể bất phân thắng bại với nàng, liền nguyện ý gả vào Tiêu gia làm con dâu.

Người này cảm thấy mình vốn cũng không phải là một cô nương có quy củ, cũng không cần giả vờ trên bức họa làm gì, cho nên mới cố tình gọi người vẽ ra dáng vẻ oai hùng nhất...

Lúc lão thái thái nói những lời này, mặt già đều có chút căng thẳng.

Đối mặt với một cô nương lợi hại như vậy, lão nhân gia cũng có chút sợ hãi.

Bà ấy không nghĩ tới việc khắt khe cháu dâu tương lai, nhưng bà ấy sợ cháu dâu tương lai không nhìn trúng bà ầy là một lão thái thái văn khinh, lỡ như sau này xảy ra chút chuyện không vui, tiểu cô nương này trực tiếp đập phá viện tử của bà ấy thì làm sao bây giờ...

Lão thái thái rất hy vọng cháu gái mở miệng bác bỏ.

Chương 601

Nhưng mà vào thời khắc này, ánh mắt Tiêu Vân Chước sáng rực lên: "Tổ mẫu, cháu thích nàng ấy. Nhìn nàng ấy khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết là nàng ấy có thể sống rất lâu rồi."

"..." Khóe miệng lão thái thái giật giật hai cái: "Đúng vậy, hài tử này vừa nhìn là biết thân thể cốt cách rất tốt, vừa cân xứng lại có sức mạnh, không chỉ biết sử dụng trường thương mà nghe nói còn có tài thiện xạ."

"Cháu cảm thấy cũng không tệ, mắt như mãnh hổ, tâm tính tất nhiên kiên định." Tiêu Văn Việt liếc qua, cũng nhẹ gật đầu.

Người này tốt, cọp cái, cùng đại ca nhất định không biết ai sẽ hơn ai.

"Nhà nàng ấy..." Lão thái thái há to miệng.

"Tổ mẫu, chúng ta cũng không thể ai nói gì nghe vậy được. Vùng Thông Châu này dân chúng bình yên, có thể thấy Hoa gia đối với dân chúng cũng không tệ lắm. Về phần thu phí qua đường, thật ra cháu cảm thấy nó cũng hợp tình hợp lý. Cả con đường núi thật dài bên kia, nếu không hao tâm tổn trí kinh doanh thì sớm đã bị tặc phỉ chiếm cứ sào huyệt, đến lúc đó đừng nói là phí qua đường, cho dù là tính mạng của bản thân cũng phải đưa ra ngoài. Nếu phải bảo vệ người qua đường thì khó tránh khỏi cần hao phí lượng lớn nhân lực vật lực, nếu không có đủ ngân lượng, ai lại nguyện ý liều mạng như thế? Mấy năm nay cũng chưa từng nghe nói du thương lên án việc này, nếu có chỗ nào không hợp lý, bệ hạ đã sớm phái người đi quản..." Tiêu Vân Chước cầm bức họa không buông tay.

"Nàng ấy còn muốn đánh một trận với đại ca của cháu..." Lão thái thái lập tức lại nói.

"Như vậy cũng tốt, có chủ kiến có quyết đoán, không câu nệ tiểu tiết, nữ lang tốt như vậy, nếu cháu có thể cưới được thì sẽ không đến phiên đại ca đâu!" Tiêu Vân Chước nhìn người này thân thiết

như thể nhìn thấy Quách Sài Nữ vậy.

Cô nương có tài văn chương nàng thích, cô nương thiện võ lực nàng cũng thích.

Mà người có tướng mạo tốt như Hoa cô nương, nàng càng thích nhìn hơn.

Nữ nhân này thần an khí tĩnh, có thái độ phúc thọ. Nàng ấy đứng như đinh thạch, ngưng nhiên bất động, chính là biểu hiện có tư có đức. Người này nhìn như xúc động, nhưng tầm mắt như vậy hẳn là người cẩn thận lại chững chạc, tam dương có ánh sáng, chủ yếu là lòng người lương thiện, mũi hoài thanh nhuận, chủ kỳ nhân an...

Đều tốt, đều tốt!

Lão thái thái nhìn dáng vẻ hâm mộ của cháu gái, có chút bất đắc dĩ: "Thôi thôi, ánh mắt nha đầu cháu là chuẩn hơn ta. Nếu cháu đã thấy tốt thì ta nghĩ chính là vô cùng tốt. Bây giờ cô nương này cũng đã tới kinh thành, nghe nói đang ở tạm ở phủ Lục tướng quân. Mấy ngày nay sắc trời chuyển biến tốt đẹp, trong kinh cũng có thêm chút vui mừng. Mấy ngày nay, Hoàng hậu nương nương có thể sẽ triệu cháu vào cung, có thể nàng ấy cũng ở trong đó, đến lúc đó cháu có thể tận mắt nhìn một cái."

Năm ngoái trong cung đã muốn chọn chính phi cho Tam vương gia và Tứ vương gia, nhưng bệ hạ bận rộn, Hoàng hậu nương nương sau khi vào đông lại bị bệnh một trận, cho nên liền trì hoãn.

Năm nay tuyết lớn, trong cung cũng ngừng không ít chuyện.

Tiêu Vân Chước vốn không quá quan tâm chuyện vào cung, nhưng giờ phút này nghe lão thái thái nói xong, cũng bắt đầu có chút chờ mong, cũng bắt đầu chủ động hỏi lão thái thái những việc trong cung này.

Lão thái thái biết gì nói nấy, sợ nàng chịu thiệt.

Tiêu Văn Việt ở bên cạnh càng không hứng thú nghe, một lát sau

liền tự mình lui ra.

“Hài tử ngoan, vừa rồi Nhị Lang ở đây, ta có mấy lời không dám hỏi nhiều...” Tiêu Văn Việt vừa đi, lão thái thái chuyển giọng, đột nhiên cầm lấy tay Tiêu Vân Chước hỏi, lại hỏi: “Chuyện của mẫu thân con... có ảnh hưởng gì với hắn không?”

Tiêu Vân Chước ngẩn người ra một chút, sau đó gật đầu.

Tội lớn như vậy, cho dù khi còn sống không tính toán rõ ràng, sau khi chết cũng trốn không thoát.

Hơn nữa, nhị ca hắn không thương chính mình, cố chấp lại tự tuyệt bực này, không chút quý trọng tâm tính sinh mệnh bản thân, tội này còn lớn hơn cả tội muốn đả thương người khác. Muốn tích âm đức lại càng khó hơn, cho nên nàng mới nói, nhị ca tự mình bước vào một con đường cụt.

Chương 602

Lão thái thái thở dài thật sâu, trong mắt tràn đầy hối hận.

Hối hận vì bản thân mình quá mức nhân từ nương tay, cho dù là Khương thị đã hại tôn tử tôn nữ của mình, nhưng bà ấy nhớ tới ơn sinh thành dưỡng dục đứa nhỏ của Khương thị cũng không hạ được nhẫn tâm mà ra tay.

"Tổ mẫu, ban đầu ta vốn dĩ cũng có chút tiếc hận khổ sở, nhưng về sau ta lại nghĩ, nhị ca là người có chủ kiến, chuyện mà hắn đã nghĩ kỹ thì không ai có thể thay đổi được, việc đã đến nước này, không cần buồn phiền, có lẽ tương lai, trời cao thương hắn, cho hắn con đường sống thì sao?" Tiêu Vân Chước an ủi lão thái thái.

Trong lòng lão thái thái buồn phiền, rất khó chịu.

Như này còn có con đường sống gì chứ?

Đứa nhỏ này thân thể vốn cũng không tốt, cũng không biết có thể chống chọi được mấy năm, hắn cảm thấy mình vốn dĩ không sống được lâu nên không thèm đếm xỉa rồi.... Vì người như Khương thị, cũng huỷ hoại chính mình, bảo bà ấy làm sao không đau lòng.

Tiêu Vân Chước khuyên một lần, cũng không tiếp tục khuyên thêm nữa.

Bây giờ lão thái thái hối hận, không phải kết quả tới từ ngay lúc đó, mà chính là bắt nguồn từ sự do dự và mềm lòng cả đời mình.

Bất luận là tằng tổ lựa chọn con dâu hay là tổ phụ lựa chọn con dâu, kỳ thật đều không thích hợp với hiện trạng của Tiêu gia lúc ấy, một người quá thiện, một người quá ác, cho nên cũng đã định trước những năm này Tiêu gia suy bại và hỗn loạn.

Nàng thì không giống vậy, tẩu tẩu mà nàng nhìn trúng, chắc chắn là tốt nhất.

Trong ngực Tiêu Vân Chước cất một bức hoạ, trong mắt tràn đầy ước mơ.

Chưa tới mấy ngày, thời gian Tiêu Vân Chước tiến cung đã được quyết định, nhưng bởi vì nàng chưa từng vào hoàng cung, cho nên còn đặc biệt có hai ma ma tới dạy nàng quy củ trong cung, để tránh nàng đắc tội với quý nhân.

Chỉ là thời gian Vương Gia tuyển phi còn chưa tới, cha nàng Tiêu Trấn Quan cuối cùng đã hồi kinh.

Giống như đại ca, sau khi báo cáo công việc mới về nhà, hai người bọn họ quả thật là cha con ruột thịt, vào cửa đều phong trần mệt mỏi giống nhau, đi ra ngoài một chuyến, đều giống như nuốt sống vài con gấu, gặm được mấy thanh đao, toàn thân đều sắc bén hơn rất nhiều.

Tiêu Trấn Quan nhìn đám nhỏ trong nhà trật tự ngay ngắn, sự lạnh nhạt trong mắt xen lẫn ý mừng.

"Thiếp thân tham kiến tướng quân..." Còn chưa kịp chào hỏi con cái, một nữ tử xa lạ ở bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng gọi ông ấy.

Trong nháy mắt Tiêu Trấn Quan nổi da gà, dường như có vô số bọ chét đang bò trên da đầu ông ấy, ngứa đến mức khiến ông ấy buồn nôn.

Ba vị giai nhân cũng cố ý.

Đã đến Tiêu gia lâu như vậy rồi, các nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng nghĩ đến chính mình cả đời này phải trông coi Tiêu gia, trông coi nam tử không có nửa điểm phong tình này, ít nhiều cũng sẽ có mấy phần oán giận, cho nên lúc này Tiêu Trấn Quan vừa về đến, các nàng đã mặc y phục đẹp nhất, mưu toan nhìn một chút phản ứng của Tiêu tướng quân.

Quả nhiên giống như lão thái thái nói, thấy các nàng không giống như là gặp được mỹ nhân, càng giống như... gặp quỷ hơn.

Ba người che miệng cười một tiếng, lại lui về bên cạnh lão thái

thái.

Về sau ấy à, chỉ coi lão thái thái là mẹ ruột phụng dưỡng là được, phụng dưỡng tốt lão thái thái, Tiêu gia dù thế nào cũng không thể bạc đãi các nàng.

Tiêu Trấn Quan sợ run cả người: "Sau khi ta gặp bệ hạ, bệ hạ cũng đã nói với ta chuyện của các nàng... Ta chỉ nghe cho có, cũng không hỏi..."

Vốn dĩ cho rằng bệ hạ nói đùa, ai mà ngờ là thật.

Mỹ nhân đều là thuốc độc thủng ruột, không thể sinh ra nửa điểm ham muốn, nếu không không chỉ sẽ bị nghiện còn bị độc chết, giống như cha ông ấy vậy.

"Nếu con không thích, không gặp bọn họ là được, nhưng không cần thiết phải làm khó bọn họ." Lão thái thái nói một tiếng: "Con trò chuyện với bọn nhỏ trước đi, xong thì tới gặp ta, ta có chuyện muốn nói với con."

Chương 603

Tiêu Trấn Quan nhẹ gật đầu.

Lúc ông ấy đi từ trong cung ra gặp một vài đồng liêu, ánh mắt những người đó nhìn ông ấy là lạ, có người chúc mừng ông ấy có được mỹ nhân, nhưng cũng có người bảo ông ấy nghĩ thoáng một chút...

Ông ấy không nghĩ ra.

Nhưng lần này rời kinh, ông ấy thật sự sung sướng! Một năm ngắn ngủi, so với lúc trước ông ấy ở kinh thành làm con rùa rụt cổ vài chục năm còn thoải mái hơn.

"Dũ Nhi, con ngày càng tiến bộ, không tệ không tệ! Bệ hạ cũng khen con, thật sự là tăng thêm thể diện cho Tiêu gia chúng ta!" Tiêu Trấn Quan khen ngợi Tiêu Văn Dũ trước.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tiêu Văn Việt, nhíu mày: "Con thân thể lại gầy hơn chút? Mẹ con không ở nhà, con ngay cả bản thân cũng không chăm sóc được? Như vậy sao có tiền đồ!"

Sắc mặt Tiêu Văn Việt không thay đổi.

"Phụ thân!" Tiêu Văn Dũ lập tức mở miệng: "Nhị đệ rất tốt, người đừng cứ đối xử với hắn như vậy!"

"???" Tiêu Trấn Quan sửng sốt một chút.

Lão nhị tốt? Tốt chỗ nào?

Sau khi nhìn thấy ông ấy thái độ lãnh đạm, trong ánh mắt cũng không nhìn thấy nửa điểm cung kính, sau đó, chủ yếu là mặt mũi tràn đầy ủ rũ không có một chút tinh thần phấn chấn nào, khiến cho người ta thấy mà tức giận.

Ông ấy vẫn hy vọng con mình có thể giống như bảo kiếm dưới ánh

mặt trời, lóe hào quang chói sáng, chứ không phải con chuột trong khe cống ngầm...

"Chước Nhi, có nhớ cha hay không?" Tiêu Trấn Quan vốn là người lạnh nhạt, nhưng nghĩ đến đã lâu không gặp, nếu như bản thân mình không nhiệt tình một chút, khuê nữ này sẽ càng không để ý đến ông ấy, cho nên thực sự đã nặn ra mấy phần dáng vẻ tươi cười, nói ra lời mà vô cùng không quen.

"Không có, Tiêu tướng quân." Tiêu Vân Chước nghiêm mặt.

"..." Khuôn mặt già của Tiêu Trấn Quan giật giật: "Con gọi ta là gì?"

"Vừa về nhà đã xoi mói các huynh trưởng, ngài không phải Tiêu tướng quân sao?" Tiêu Vân Chước bình thản: "Làm phiền Tiêu tướng quân để bụng rồi, Tiêu gia ở trong tay chúng ta, vẫn tính là ra dáng, lát nữa có phải Tiêu tướng quân nên khao thưởng một phen hay không?"

Nụ cười trên mặt Tiêu Trấn Quan cũng sắp mất rồi.

Khuê nữ tức giận à...

Ông ấy mờ mịt liếc nhìn trưởng tử một chút.

"Cha đáng đời." Tiêu Văn Dũ khẽ nhếch miệng, hai tay xoè ra, sau đó kéo nhị đệ và tiểu muội: "Được rồi, tướng quân điểm xong binh rồi, hai người các ngươi cũng trở về đi!"

Hai người nghe xong, quay đầu rời đi.

Tiêu Trấn Quan đứng đó, ánh mắt lại chuyển hướng xuống tiểu nhi tử thấp hơn một chút: "Tam Lang..."

"Cha đừng nói chuyện với con!" Tiêu Văn Yến chỉ hận chính mình chạy chậm: "Con đứng về phía đại tỷ!"

Cậu nhấc chân định chạy, lại bị Tiêu Trấn Quan xách lên: "Thằng nhóc thối này!"

"Cha!" Tiêu Văn Yến giãy dụa không có kết quả, ỉu xìu.

"Lão tử không trị được bọn nó chẳng lẽ lại không trị được con sao? Gặp cha một chút cũng không thân thiết, lúc trước mạnh hơn bây giờ à." Tiêu Trấn Quan cảm thấy rất kỳ quái.

"Lúc trước... đó là mẹ bảo con miệng phải ngọt một chút..." Tiêu Văn Yến ăn ngay nói thật: "Thật ra... cha, con và cha cũng không thân mà."

"Con nói cái gì?" Tiêu Trấn Quan như gặp phải sấm sét.

"Con nói, con và cha không thân! Một năm cha về mấy lần, mỗi lần trở về đều bắt bẻ con và nhị ca, luôn chê chúng ta không tốt, đương nhiên chúng ta không hề tốt đẹp gì, người nói cũng không sai... Nhưng người cũng ghét bỏ chúng ta, chúng ta cũng không có đạo lý phải tôn kính người..." Tiêu Văn Yến cũng lớn gan hơn, cùng lắm thì cha đánh cậu mà thôi, cha ra tay còn nhẹ hơn so với đại tỷ và nhị ca nhiều, tóm lại sẽ không đánh chết cậu.

Tiêu Trấn Quan vừa về nhà, đã bị tiểu nhi tử hung hăng đâm cho một đao.

Ông ấy nhớ lại một chút, cũng không sai, bởi vì hai đứa nhỏ này luôn luôn không cố gắng, tính cách cũng bình thường, cho nên ông ấy sốt ruột, khiển trách dạy bảo sẽ thêm một chút...

"Vì sao lúc trước con không nói?" Tiêu Trấn Quan cũng hơi chột dạ.

Chương 604

Nếu Tiêu Văn Yến chạy được rồi, thì giờ phút này sẽ không nói những thứ vô dụng này với cha ruột.

"Trước kia con ngốc, gan cũng nhỏ, đương nhiên không dám nói." Tiêu Văn Yến ngay thẳng nói.

"Vậy bây giờ tại sao lại dám? Tiêu Trấn Quan đưa tay vỗ một cái lên đầu tiểu nhi tử: "Gặp được danh sư, thay da đổi thịt rồi hay sao?"

"Cha! Thật sự để người nói đúng rồi!" Tiêu Văn Yến vội vàng kêu la một tiếng: "Đại tỷ nói, nếu đã là người một nhà, chuyện gì không thích thì phải ngay thẳng nói ra, không được che giấu, nếu không chắc chắn sẽ sinh ra hiềm khích, Hoắc phu tử cũng đã nói, phụ mẫu cũng không phải luôn đúng, ông ấy đã từng làm sai, đã sai vậy thì phải thay đổi, phụ mẫu con cái đồng lòng, mới có thể hòa thuận, cả nhà hoà thuận thì vạn sự đều hưng thịnh."

"..." Tiêu Trấn Quan nhíu mày thật chặt, đến mức sắp kẹp được chết con muỗi rồi.

Lúc thì đại tỷ lúc thì Hoắc phu tử...

Hoắc phu tử là ai? Biểu huynh đệ của Hoắc gia kia à? Vậy mà lại để ý đến nhi tử không có tiền đồ này của ông ấy rồi hả?

"Lời này cũng không sai, cha và mẹ con quả thật có không ít khuyết điểm." Tiêu Trấn Quan cũng không phản bác.

Mâu thuẫn giữa ông ấy và Khương thị rất nhiều, nhưng ngay từ đầu những mâu thuẫn này cũng không phải là không được khơi thông, ông ấy đã từng nói rõ với Khương thị vô số lần về chí hướng và suy nghĩ của mình, nhưng nói nhiều lại cãi nhau nhiều, ông ấy thực sự không chịu nổi cảnh nước mắt vĩnh viễn không có điểm dừng kia, cho nên dần dần học được cách thoả hiệp, cuộc sống ngược lại dễ chịu hơn.

"Cha, hiện tại người tóm lấy con làm gì, con cũng không làm gì sai, không làm sai, người không thể đánh con, đại ca và đại tỷ cũng sẽ không vô lý như vậy." Tiêu Văn Yến lại nói.

"Vì sao đại tỷ con lại tức giận?" Tiêu Trấn Quan hỏi cậu.

Tiểu nhi tử này của ông ấy, hình như đột nhiên hiểu biết hơn không ít.

"Bởi vì nhị ca đó!" Tiêu Văn Yến nghiêm túc nói: "Người xem nhị ca đã bệnh đến như vậy, người vừa về nhà không biết quan tâm, ngược lại còn răn dạy hắn, đại tỷ đương nhiên không vui."

Tiêu Trấn Quan sửng sốt một chút, nhi tử ông ấy lúc trước cũng như này, luôn luôn lười biếng giả bệnh, cho nên mỗi lần ông ấy nhìn thấy thái độ kia, thì có cảm giác tức giận... Lần này thấy hắn gầy đi, quả thực cũng quan tâm, chỉ là nhiều năm qua cũng chưa từng nói với hắn mấy câu ôn hoà, đã quen mở miệng là chất vấn.

"Nhị ca con và Chước Nhi tình cảm rất tốt à?" Tiêu Trấn Quan lại hỏi.

"Tạm được, đại tỷ với ai cũng có quan hệ không tệ. A, ngoại trừ mẹ con." Sau khi Tiêu Văn Yến nói câu đó, lại gãi đầu một cái: "Có điều mẹ đi mất rồi, gần đây nhị ca tìm mẹ rất vất vả, cha người đừng đi làm phiền hắn, hắn tức giận, xui xẻo chính là con và đại ca."

"Mẫu thân con mất rồi!?" Tiêu Trấn Quan càng kinh ngạc.

"Đúng vậy." Tiêu Văn Yến nhẹ gật đầu: "Mẹ ấy à, đi tìm tiên nhân rồi!"

"..." Tiêu Trấn Quan càng nghe càng không hiểu, ông ấy phát hiện ra tiểu nhi tử hình như là cố ý, nói chuyện giữ lại một nửa, chờ ông ấy mở miệng hỏi thăm, đặc biệt thích ăn đòn...

Ông ấy dứt khoát không hỏi nữa, trực tiếp đi tìm lão thái thái.

Lão thái thái đang ở tiểu Phật đường, quỳ gối trước thần Phật, vẫn thành kính như cũ.

Cũng đang chờ ông ấy, cho nên xung quanh không có ai hầu hạ, ngay cả ngoài cửa cũng thanh tịnh lắng lặng, nhìn không khí này, Tiêu Trấn Quan biết sự việc không đơn giản.

Lúc này cũng quỳ xuống, đầu tiên là vấn an, sau đó hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

Lão thái thái lúc này mới nhẹ giọng thì thầm kể lại những chuyện trong nhà một lần, nhất là chân tướng có liên quan đến Khương thị.

Nghe thấy chuyện Khương thị đại náo ở phủ của trưởng công chúa, Tiêu Trấn Quan phẫn nộ đến mức muốn g.i.ế.t. người, nhưng lúc ông ấy nghe thấy Khương thị giả vờ ngoan ngoãn khác thường, là ông ấy biết lại sắp có chuyện lớn rồi.

Quả nhiên, biết được tin tức Khương thị lành ít dữ nhiều.

Chương 605

"Mấy ngày nay ta cẩn thận trông coi Nhị Lang, cũng chỉ gần đây, cây trâm dài cài trên đầu hắn đã đổi thành bạch ngọc, cũng mặc màu trắng làm chủ đạo, ta nghĩ có lẽ Khương thị đã mất rồi." Lão thái thái mở miệng nói.

Tiêu Trấn Quan chân chính cảm nhận được cái gì gọi là tin dữ động trời.

Khương thị phạm phải sai lầm thì nên tiếp nhận quả ác, nhưng đúng là Việt Nhi ra tay?

Ông ấy lạnh cả người, như rơi vào hầm băng: "Sao lại như thế chứ..."

"Nếu không phải ta và con không dùng được, sao có thể khiến đứa nhỏ bị bức bách đến tình trạng này chứ? Con của ta ta cũng có lỗi, con cũng thế! Những năm này, mặc dù con là võ tướng, nhưng vì Khương thị tính cách không kiên định, nhiều lần nhượng bộ! Nếu như năm đó lúc nó mới vào Tiêu phủ, con và ta cứng rắn trông chừng, cũng sẽ không khiến cho lòng tham của nó càng ngày càng nặng, càng lúc càng không biết đủ!" Lão thái thái hối hận nói ra.

Tiêu Trấn Quan vẫn luôn biết mình có lỗi trên phương diện này, nhưng ông ấy không nghĩ tới lỗi lầm này sẽ ảnh hưởng lớn như vậy.

"Con cứ luôn lo lắng bản thân sẽ đi vào vết xe đổ của phụ thân con, nhưng không nghĩ tới, con đã bướng bỉnh giống như cha con. Con đã làm cha, con phải để cho bọn họ dựa vào, nhưng con không làm được, là ta không dạy con cho tốt..."

Lão thái thái nói rất nhiều.

Đầu óc Tiêu Trấn Quan ong ong, cũng chịu kích thích rất lớn.

Màn đêm buông xuống, ông ấy nhốt bản thân ở trong thư phòng.

Trời vừa sáng, ông ấy đã đi tìm nhị lang, lại cảm thấy không có mặt mũi đối diện với hắn, nên ở bên ngoài lén nhìn, chỉ thấy đứa con này của ông ấy đang ở trong sân đọc sách, trong miệng lải nhải lẩm bẩm, hạ nhân gọi hắn trở về phòng nghỉ ngơi, hắn lại nói uống thuốc dễ buồn ngủ, ở bên ngoài cho tỉnh táo một chút.

Vẻ ôn hoà nho nhã yếu đuối này, lúc trước ông ấy rất ít khi nhìn thấy.

Trước đây nhị lang không chính trực, cả người lại có gai, bây giờ ngược lại là đàng hoàng, đàng hoàng đến mức một chút tức giận cũng không có.

Buồn cười là, lúc trước ông ấy cảm thấy đứa nhỏ này trong lòng không có một chút máu mủ ruột già nào, cảm thấy tâm hắn lạnh lẽo con người lạnh nhạt, độc ác lại ích kỷ.

Trong nháy mắt, Tiêu Trấn Quan dường như già đi mấy tuổi, bước chân cũng nặng nề hơn rất nhiều.

"Muội định tức giận với phụ thân mấy ngày?" Tiêu Văn Dũ cũng ngây thơ hơn chút: "Vi huynh nghĩ kỹ rồi, bảy ngày đi, chứ không thể nhiều hơn, với tính khí của cha, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn bằng đó ngày, nếu quá lâu, chắc chắn ông ấy không dám về nhà."

"Ta đã không còn tức giận nữa." Tiêu Vân Chước vô cùng thản nhiên, tự dùng chu sa và thuốc nước cùng nhau chế mực.

"Bây giờ mới chỉ một buổi tối mà thôi, muội sao có thể mềm lòng như thế? Không được, chúng ta phải cùng nhau lạnh nhạt với ông ấy bảy ngày, cũng khiến cho phụ thân tỉnh lại, tránh cho sau này ông ấy lại tái phạm!" Tiêu Văn Dũ nổi giận đùng đùng.

"Trước kia đại ca cũng đối xử với nhị ca như thế, sao huynh không tỉnh lại?" Tiêu Vân Chước lườm hắn một cái, sau đó nhếch miệng cười nói: "Hai người các ngươi đều có lỗi, nhưng hôm nay hai người các ngươi đều có họa sát thân, cho nên ta không tức giận."

"..." Khoé miệng Tiêu Văn Dũ khẽ giật một cái.

Không quá tình nguyện lấy ra một khối bạc vụn nhỏ.

Tiểu muội thỉnh thoảng sẽ nói ra mấy câu nói thật, cho nên hắn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều bạc vụn, chỗ nhị đệ tam đệ cũng có, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tiêu Vân Chước vui vẻ nhận lấy.

Quả nhiên, trong chốc lát, người hầu bên cạnh phụ thân tới: "Đại thiếu gia, lão gia gọi ngài đến sân luyện võ, nói muốn kiểm tra võ nghệ của ngài."

"Ta cũng phải đi cùng! A đúng rồi, gọi cả nhị ca và tiểu đệ đến nữa!" Tiêu Vân Chước vội vàng buông công việc trong tay ra, xắn tay áo lên.

Tiêu Văn Dũ không nói gì nhìn nàng, hắn chỉ đi luyện võ, chứ không phải đi đánh nhau với cha, kích động đến như vậy sao?

Hơn nữa, cha luôn bình tĩnh, cho dù có đối chiến với hắn, cũng sẽ biết điểm dừng... Nàng đang chờ mong điều gì?

Chương 606

Tiêu Văn Dũ đột nhiên có chút hiếu kỳ, nếu tiểu muội nhà mình đã nói ra kết quả đo lường tính toán, vậy hắn chỉ cần chú ý một chút, cho dù không đặc biệt hoá giải, thì chắc hoạ sát thân này cũng có thể né được.

Tiêu Văn Dũ dự định cẩn thận một chút, tránh cho để mấy đứa nhỏ bên dưới chế giễu.

Rất nhanh, mấy huynh muội đã đến sân luyện võ.

Thực ra chỗ này là viện tử bỏ trống được sửa thành, chỗ ngồi vô cùng rộng rãi, các phòng xung quanh đều là nơi Tiêu gia cất giữ các loại binh khí.

Tiêu Trấn Quan nhìn thấy mấy huynh muội đều tới, cũng hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Văn Việt một chút, trên vẻ mặt nghiêm túc là tâm tình rất phức tạp không thể nói rõ.

Tiêu Vân Chước ngồi giữa hai huynh đệ, phía sau cũng chuẩn bị ghế nhỏ cho Đông Trì và Tùng Thuý.

"Bức tranh ta vẽ ra ngươi cũng đã xem rồi chứ? Huyệt vị, kinh lạc trên người, chắc là cũng đã có chút hiểu rõ, nhưng chỉ hiểu rõ là không đủ, phải học được cách vận dụng, lát nữa ngươi cẩn thận nhìn bọn họ một chút, suy nghĩ xem nếu như người đối chiến với bọn họ là chính ngươi, vậy thì nên nhằm vào chỗ nào để ra tay, mới có thể có mấy phần thắng, mấy phần chạy trốn." Tiêu Vân Chước nghiêng đầu nói với Tiêu Văn Yến.

Tiêu Văn Yến nhẹ gật đầu, chỉ là trong lòng rất hoảng hốt.

Phần thắng chạy trốn? Cậu cảm thấy một chút cũng không có.

Cha và đại ca rất hung mãnh, cho dù không dùng binh khí, quyền phong cũng vô cùng ác liệt, chớ nói là người, chính là con muỗi qua đường cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng đại tỷ đã nói như vậy, cậu cũng phải nghe.

Đĩa trái cây cũng đã chuẩn bị xong, Tiêu Vân Chước ngồi giống như xem kịch, vô cùng nhàn nhã.

Tiêu Văn Việt cảm thấy khung cảnh này rất nhàm chán... nhưng hoạ sát thân... lại khiến cho người ta có chút chờ mong.

"Cha, chúng ta không dùng binh khí, đến điểm là dừng, tránh hù doạ đến tiểu muội, cha thấy thế nào?" Tiêu Văn Dũ nói trước.

Tiêu Trấn Quan cũng đồng ý nhẹ gật đầu: "Con đi ra ngoài một chuyến, chắc là đã trải qua không ít thực chiến, ta nghĩ chiêu thức phải quả quyết hơn so với lúc trước mới được."

"Cha, xin mời." Tiêu Văn Dũ vẻ mặt thành thật.

Họa sát thân? Hắn không tin thứ kỳ lạ đó.

Sau khi hắn có phép tắc nói xong, hai người bắt đầu.

Trong nháy mắt, khí thế trên người hai người cũng thay đổi mấy phần, chiến ý nổi lên, từng quyền đến thịt, mỗi lần đập nện rắn chắc khiến cho người ta cảm thấy xương cốt cũng đau nhức theo.

Tiêu Văn Yến nghe thấy tiếng quyền cước va vào nhau, trong lòng kêu "ầm ầm".

Đại tỷ luôn nói sẽ dạy cậu học võ, nhưng đến hiện tại mỗi ngày cậu đều gánh trên lưng một vài tri thức nền tảng, còn có cái gì không học đâu?

Còn tiếp tục như thế, qua vài năm nữa cậu có thể giống như đại ca, có thể chiến đấu với cha.

"Vừa rồi cha bay thẳng vào mặt đại ca, đại ca nóng lòng tới, thủ pháp nhất thời lộn xộn, lúc này nếu như cha có thể nhanh chóng tìm được nhược điểm của hắn, vậy đại ca chắc chắn sẽ rơi xuống thế hạ phong." Tiêu Vân Chước nhìn hình ảnh kia, sau đó hỏi Tiêu

Văn Yến: "Ngươi nói một chút xem, nhược điểm ta nói ở đâu?"

"???" Da đầu Tiêu Văn Yến căng thẳng.

Vừa rồi... cậu cẩn thận nghĩ lại, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không cảm thấy không đúng chỗ nào, cha và đại ca đều đánh tốt.

Nào có nhược điểm gì....

"Vừa rồi cha nên chấn vào bụng hắn." Tiêu Vân Chước nói một tiếng.

"Há, à à." Tiêu Văn Yến vội vàng gật đầu tựa như gà con mổ thóc.

"Đại ca so sánh với cha, thủ đoạn vẫn hơi kém hơn chút, động tác của hắn quá nôn nóng, cho nên sơ hở càng nhiều hơn một chút, nhược điểm của hắn ở thiên tông, ngươi cẩn thận nhìn một chút là có thể nhìn ra, đại ca coi trọng nơi này nhiều hơn so với những nơi khác một chút, một khi bị đả thương nơi đây, trận cước chắc chắn đại loạn." Tiêu Vân Chước lại nói.

Chương 607

Tiêu Văn Yến nhìn chằm chằm nhược điểm của đại ca.

Có điều hắn cũng không bị thương tổn đến chỗ đó!

"Vậy cha thì sao? Nhược điểm của cha ở đâu?" Tiêu Văn Yến vội vàng nói.

"Dù sao cha cũng lớn tuổi hơn so với đại ca, chiêu thức sẽ càng khôn khéo đưa đẩy hơn một chút, nhưng... " Tiêu Vân Chước dừng một chút: "Tuổi tác của cha lớn rồi, giai đoạn sau sẽ không đủ sức, nếu đại ca tránh né mũi nhọn trước, có lẽ có thể chiếm được tiện nghi trong tay cha."

"Có điều hôm nay hạ bàn của cha không vững, khả năng tối hôm qua quỳ tổ tông rồi." Tiêu Vân Chước quan sát cẩn thận, lại nghiêm túc nói ra.

"Vậy chính là nói đại ca nên công kích hạ bàn của cha rồi?" Tiêu Văn Yến vội vàng kích động hỏi.

"Ta chỉ nói là cha lớn tuổi xương khớp không tốt mà thôi, công phu mèo cào của đại ca, cho dù cha có quỳ hai ngày, cũng có thể ứng phó được." Tiêu Vân Chước cười lại nói.

Lời này của nàng không nhẹ không nặng, vừa vặn bị hai cha con này nghe thấy rõ ràng.

Trong lòng Tiêu Văn Dũ tức tối.

Tiêu Trấn Quan cũng kìm nén cơn giận...

Tuổi tác của ông ấy cũng không coi là quá lớn chứ? Lúc Lục lão tướng quân ở độ tuổi của ông ấy, cũng mới nổi danh đó!

Nhưng miêu tả của khuê nữ về đại lang ngược lại không sai, tiểu tử này ra tay quả thật hơi nóng nảy, cho nên có trăm ngàn chỗ hở!

Nếu đưa lên chiến trường, những khuyết điểm này là sẽ đòi mạng, cho nên Tiêu Trấn Quan trực tiếp sửa lại chiến thuật, mỗi một chiêu thức đều đánh về phía nhược điểm của Tiêu Văn Dũ, Tiêu Văn Dũ liên tục tháo chạy, cũng bị làm cho phát bực, vô ý thức đi theo tiết tấu mà Tiêu Vân Chước nói, bắt đầu tránh né mũi nhọn, hao tổn tinh lực.

Nhưng Tiêu Vân Chước vẫn chưa xong.

"Hôm nay cha ta khí sắc không tốt, dễ nóng tính, dễ nổi giận, nếu như đại ca có can đảm nói ra vài câu hung dữ kích thích cha, chắc chắn cha sẽ mất đi vài phần thắng."

"Vừa rồi hai chiêu này của đại ca không được, quyền cước rơi xuống vị trí nhiều thương tổn da thịt nhất, nếu có thể đổi thật thành giả thì sẽ tốt hơn chút, như vậy chiêu tiếp theo mới có thể đạt được hiệu quả càng mạnh mẽ hơn, khả năng cha phải chịu đau hơn ba phần."

"Đại ca bắt đầu đổi đường đi rồi... chỉ tiếc là vẫn quá nôn nóng, chưa trải qua huấn luyện chính xác, chắc chắn sẽ luống cuống tay chân, nếu như lúc này cha nắm được đúng thời cơ..."

Tiêu Vân Chước huyên thuyên.

Tiêu Văn Yến nghe vậy tràn ngập nhiệt huyết.

Cậu thấy đại ca bị cha nện từng quyền rắn chắc, mà đại ca cũng chiếm được mấy phần tiện nghi, thời gian càng lâu, hai người càng đánh càng kịch liệt.

Lúc này Tiêu Văn Dũ nào còn nhớ đến tập trung sức mạnh, đến điểm là dừng?

Hắn chỉ biết, cha hắn làm thật!

Từng chút từng chút, hận không thể đánh chết hắn.

Con ngoan ai thích làm thì làm, dù sao hắn cũng không làm được!

Cho nên cũng thông suốt, hận không thể cưỡi trên đầu cha hắn làm mưa làm gió.

Tiêu Vân Chước nhìn cảnh tượng này, thỏa mãn cười.

Đánh nhau ấy à, thì phải như vậy hay, đến điểm là dừng là có ý gì?

"Đại tỷ, ngươi lợi hại như vậy, nếu đánh nhau với cha, ngươi có thể thắng không?" Tiêu Văn Yến tràn ngập tò mò và chờ mong.

"Đương nhiên không thể." Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười một tiếng: "Tay chân ta nhỏ, sức mạnh tự nhiên cách xa phụ thân, hơn nữa gần đây ta rất lười nhác, cũng không luyện võ, không thắng được."

"Thế nhưng ngươi tìm ra nhược điểm của cha mà? Ngươi tấn công nhược điểm của cha, cũng không được à?" Tiêu Văn Yến nhất thời thất vọng.

"Lý luận suông dĩ nhiên là dễ dàng, nếu như thực chiến, quyền cước như dao đâm vào trên thân, mỗi một cái đều rất đau, sao còn lý trí mà phân tích? Hơn nữa thứ ta học, không giống như bọn họ." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Những năm này mặc dù cha nàng đi tranh tiền đồ, nhưng cũng ngày ngày khổ luyện ở quân doanh.

Dù là trở về nhà, từ trước tới giờ cũng không lười biếng, trời chưa sáng đã thức dậy tập võ, tuổi đã cao còn chưa buông thả bản thân, vậy thì võ công làm sao có thể kém chứ?

Chương 608

Quyền pháp, thương pháp của Tiêu gia đều có đủ năng lực để chấn nhiếp kẻ địch, mãnh liệt hung hãn, vững vàng như mãnh hổ sổng chuồng.

Mà bản lĩnh mà sư phụ dạy nàng, thì lại lấy bảo mệnh làm chủ, cho nên nàng nhanh nhẹn hơn một chút, đối chiến lấy tinh chuẩn nhanh chóng làm chủ, nếu như đánh nhau với phụ thân, nàng có thể trốn thoát khỏi tay ông ấy mà không thương tổn đến bản thân, ứng đối mấy chiêu thì không có vấn đề, nhưng nếu muốn dựa vào thực chiến để lấy mạng của cha, vậy thì chắc chắn không làm được.

Nhưng nếu đối chiến với đại ca, phần thắng cũng không phải là không có.

Dù sao đại ca thực chiến vẫn còn quá ít, mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, nhưng trước đó lưu lạc giang hồ, cũng đã liều mạng, hơn nữa nàng còn có không ít biện pháp âm hiểm, mà đại ca, làm quân tử nhiều năm, bây giờ khó tránh khỏi vẫn có chút tuân theo quy củ.

Mắt thấy hai cha con càng đánh càng hăng, Tiêu Văn Yến cũng ngồi xổm trên ghế.

Sau khi nhìn thấy đại ca đạp cho phụ thân một cái, cậu kích động nhảy dựng lên, khua tay kêu to: "Đại ca! Làm tốt lắm!"

"Cha mau dậy đi! Quét kinh môn của hắn, đạp vào giữa hắn!" Tiêu Văn Yến giống như con khỉ vừa xuống núi, líu ra líu ríu, vô cùng ồn ào.

Giọng nói của cậu thực sự quá rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến hai cha con thoát ra khỏi chiến ý "Không chết không thôi".

Trên thân hai người đều có tổn thương, máu mũi Tiêu Văn Dũ đã chảy ra, khóe miệng Tiêu Trấn Quan cũng có chút huyết sắc, chắc là bị thương tới răng.

"Cha! Ngày khác... hay là ngày khác lại tiếp tục luyện?" Tiêu Văn Dũ vội mở miệng.

Nếu còn tiếp tục như thế, thật sự sẽ đánh nhau đến mất hết tính người.

Tiêu Trấn Quan cũng không nghĩ tới chính mình sẽ xuống tay nặng như vậy, cẩn thận nghĩ lại một chút... Kẻ cầm đầu đang ở bên cạnh, hai người này một đứa im lặng giả vờ ngoan ngoãn ăn các thứ, một đứa hưng phấn đỏ bừng cả mặt...

"Ngừng đi." Tiêu Trấn Quan lau miệng, quai hàm cũng đau.

Đứa con này của hắn cũng không tệ lắm, một chút đã hiểu, không nóng lòng cầu thành, sau khi hao phí tinh lực của ông ấy mới chậm rãi tiến công, vậy mà khiến ông ấy chịu không ít đánh, mặc dù bị con trai đánh, nhưng vẫn còn có chút vui vẻ.

Nhưng...

"Tam Lang, đuôi con sắp vểnh lên đến trời rồi! Thấy lão tử chịu thiệt, hình như con rất vui?" Tiêu Trấn Quan cảm thấy tiểu tử này càng ngày càng chướng mắt: "Hay là, con đến đánh một trận với đại ca, ta xem một chút?"

"Không không không không..." Tiêu Văn Yến liên tục xua tay, ngượng ngùng ngồi xuống lại: "Con còn nhỏ, con không được, cha, đại ca, các ngươi thật là dũng mãnh, ta cũng không biết giúp ai... Hì hì..."

Tiêu Trấn Quan bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó nhìn về phía khuê nữ của mình.

Nha đầu này thật là khó lường, miệng cứ như thể đang ném đá, không có một khối đá nào rơi xuống mà không tạo thành hố.

"Cha, đại ca, ta cũng chỉ suy nghĩ cho các ngươi, hai bên đối chiến, nhưng có ai chịu ảnh hưởng bởi kẻ tiểu nhân như ta đâu? Xem đi,

nếu không phải vừa rồi tiểu đệ quá càn rỡ khiến các ngươi chú ý, hôm nay chiến ý của các ngươi sẽ không dễ dàng biến mất như vậy, về sau, các ngươi phải chú ý." Tiêu Vân Chước ngồi ngay ngắn, nghiêm trang nói ra.

"..." Hai cha con trừng mắt với nàng.

Nói ra thì một chút cũng không sai, chỉ là có chút hung ác.

"Con... Làm không sai." Tiêu Trấn Quan nhẫn nhịn một lúc lâu, cuối cùng khẽ cắn môi, khen một câu: "Gần đây nếu con rảnh rỗi, thì bắt bẻ đại ca con nhiều thêm một chút."

Khuê nữ thông hiểu võ thuật là chuyện tốt, vậy mới giống là hài tử của Tiêu gia.

"Vậy thì sau này có thời gian rảnh, buổi sáng mỗi người nửa canh giờ, lúc ta dạy võ cho Tiêu Văn Yến sẽ giám sát đại ca." Tiêu Vân Chước cũng không từ chối.

Tiêu Văn Dũ cũng thở dài, trong lòng có chút nóng nảy, nhớ lại từng cảnh tượng lúc nãy, cũng nghĩ mãi mà không rõ bản thân mình bị tiểu muội lôi đi từng chút xíu một như thế nào, hình như... từ lúc nàng bắt đầu nói cha lớn tuổi?

Khi hắn phát hiện thì ra hắn có cách để chiến thắng phụ thân, hắn đã bắt đầu nảy sinh ra suy nghĩ tham lam.

Chương 609

Tiêu Văn Dũ nhịn không được giật cả mình.

Có dã tâm là chuyện tốt, nhưng khi nói về dã tâm mà làm cho xong chuyện, vậy chính là ngu xuẩn rồi bị lừa.

Xem ra, khuyết điểm lớn nhất của hắn không phải là những sai lầm ở trên chiêu thức của võ công, mà chính là tâm tính.

Nhìn dáng vẻ vô hại của muội muội, Tiêu Văn Dũ có hơi nghi ngờ, nàng thật sự muốn hợp lực với hắn đánh bại phụ thân, hay là muốn đào cho hắn một cái hố, để hắn ý thức được vấn đề của chính mình...

"Nhị lang." Tiêu Trấn Quan nhìn đứa con thứ hai không nói một lời, trong đầu cảm giác hơi khó chịu: "Con... vừa rồi con cảm thấy biểu hiện của đại ca con thế nào?"

"Cách thức hơi ngốc một chút." Tiêu Văn Việt đánh giá không khách khí chút nào: "Nhưng đánh vẫn được."

"..." Tiêu Văn Dũ khẽ xoa mũi: "Đệ nói rất đúng, nhưng lần sau chắc chắn ta sẽ chú ý."

Tiêu Trấn Quan vứt những thành kiến kia sang một bên, bây giờ chăm chú nhìn đứa con thứ hai, phát hiện đứa nhỏ này có ánh mắt rất tốt, căn bản không kém như ông ấy vẫn nghĩ...

Tiêu Trấn Quan cảm thấy tâm càng đau hơn rồi.

Ông ấy làm cha, nợ nhi tử mình rồi.

"Nếu nhị lang cảm thấy vậy, vậy thì... ngày mai chúng ta lại tới, cứ đánh mấy trận như vậy cũng tốt, liều mạng xuất toàn lực mới có thể tìm được khuyết điểm, tiến bộ nhanh hơn!" Tiêu Trấn Quan không biết phải làm sao mới tốt, nhưng giờ này khắc này, ông ấy cảm thấy không khí này rất thoải mái.

"Ngày mai con phải vào cung, tiểu đệ, ngươi chỉ điểm cho bọn họ đi, nói hươu nói vượn cũng được." Tiêu Vân Chước trực tiếp dặn dò nói.

"Thật sao? Chơi như kiểu khống chế con rối gỗ sao?" Ánh mắt Tiêu Văn Yến sáng lên.

"..." Tiêu Vân Chước không nghĩ như vậy, nàng chỉ là đơn thuần cảm thấy Tiêu Văn Yến rất ồn ào, có thể khiến bọn họ thấp thỏm không yên mà thôi.

"Nếu như bọn họ thật sự là con rối trong miệng ngươi, vậy ngươi chính là người thắng." Tiêu Vân Chước nghiêm túc gật đầu: "Lời nói có sức mạnh rất lớn, có lẽ bọn họ nghe thấy phiền, thì sẽ làm theo những gì ngươi nói đó."

"Cái này chơi vui! Ta muốn thử một chút!" Tiêu Văn Yến cực kỳ kích động.

Chơi với phụ thân và đại ca? Đây là chuyện mà trước đó cậu nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cậu đã học xong dáng vẻ như đại tỷ, vừa rồi đại tỷ cũng thật thật giả giả hư hư thực thực, hoàn toàn ảnh hưởng tới phán đoán của bọn họ!

Nhưng nếu là cậu, ban đầu có khả năng chỉ có thể nói mấy lời nói dối không đáng tin, nhưng có lẽ tương lai cậu cũng có thể giống như đại tỷ.

Hai cha con Tiêu Trấn Quan đều im lặng, vừa nghĩ tới phải nghe tiểu tử này nói những lời càn rỡ bên tai, có chút không kiềm chế được muốn đánh người.

Nhưng lão tam còn nhỏ, chờ thêm mấy năm nữa, chờ lúc cậu cũng biết được mấy chiêu, mới có thể quang minh chính đại mà đánh một chút.

Tiêu Trấn Quan lại mở miệng nhắc đến những điểm cốt yếu vừa

rồi với trưởng tử, hai người suy nghĩ gần một canh giờ.

Tiêu Văn Việt cũng không đi, móc một cuốn sách từ trong ngực ra, chậm rãi đọc.

Tiêu Văn Yến nằm trên mặt đất, bảo người chuẩn bị một trang giấy thật lớn, bắt đầu nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, vẽ mấy người nhỏ đang đánh nhau, vừa vẽ vừa vui cười hớn hở, trên mặt dính mực cũng không biết.

Tiêu Trấn Quan nói từ võ học cho đến mấy việc vặt trong quân doanh, chẳng biết lúc nào lại nhắc đến tình hình ở Bắc cảnh, nói là năm nay trâu bò ở Bắc Đình tổn thất nhiều, lúc ăn tết, có vài đội kỵ mã lặng lẽ chui vào đánh cướp, đây là hành động thăm dò, khiêu khích...

Chương 610

Sau khi Tiêu Vân Chước đi, mấy cha con vẫn trò chuyện vui vẻ, trong vô thức, một ngày đã sắp trôi qua rồi.

Lúc này Tiêu Trấn Quan mới phát hiện ra, cả nhà ông ấy, vốn dĩ có thể trải qua cuộc sống còn hoà hợp hơn so với hôm nay, không nghĩ tới đến tuổi của mình mới nhận ra...

Trên ghế bên kia, trước ngực nhị nhi tử đậy một quyển sách, nhắm mắt lại thiêm thiếp đi, dáng vẻ yên lặng tốt như vậy, nào có thể nhìn ra nửa điểm độc ác.

"Hai ngày này con cùng cha ra ngoài kinh bái thần đi." Tiêu Trấn Quan đột nhiên nói: "Lúc trước là cha tham lam, muốn phu thê hoà thuận, muốn con cái tài giỏi, còn muốn Tiêu gia ta an ổn, đường đường là nam nhân lại sợ hết chỗ nọ đến chỗ kia, băn khoăn điều này nhớ tới điều kia, cuối cùng cái gì cũng không làm được, con chớ có học theo cha, tương lai phải dám nghĩ, dám làm!"

Suy nghĩ càng nhiều thì càng sợ hãi, cũng sẽ mất đi càng nhiều.

"Bây giờ cha chỉ có một tâm nguyện, chính là cầu cho con ta bình an." Ánh mắt Tiêu Trấn Quan kiên định lại thâm trầm.

Ông ấy nguyện lấy da ngựa bọc thây, chết có ý nghĩa, chuộc lỗi với nhi tử.

"Cha..." Tiêu Văn Dũ cũng muốn cảm khái hai tiếng, nhưng ánh mắt của hắn đang rơi vào quyển sách phía trên nhị đệ, hắn chỉ, miệng khô cằn: "Hắn đang đọc cái đồ chơi này..."

"???" Tiêu Trấn Quan cũng sửng sốt một chút, rón rén rút sách ra.

Sách này... viết tay, nhưng nhìn một chút là biết, đây là binh thư.

Không chỉ có là binh thư, hơn nữa còn đã được chú giải.

Nói cách khác, nhị nhi tử của ông ấy căn bản không muốn ngoan ngoãn ở trong nhà, cái gì bình an an ổn, còn nghĩ cái rắm? Nội dung của binh thư này, trên đời này chỉ có một người có thể lấy ra được, đó chính là quân sư Nhan Vô Giác.

"Tiểu tử này làm sao tìm được Nhan Vô Giác!" Tiêu Trấn Quan bị tức chết: "Lúc trước lão tử muốn hắn tiến bộ không sai, thế nhưng không phải bảo hắn tiến bộ như thế! Ta nghe đại phu nói, thân thể này của hắn không được suy nghĩ nhiều lo lắng nhiều, đi theo Nhan Vô Giác học, vậy sau này trong đầu có thể có được một ngày thanh tịnh không?"

"..." Tiêu Văn Dũ mấy ngày nay vẫn luôn đang nghi ngờ việc này, giờ phút này nhìn thấy cha ruột nổi giận như vậy, hắn cũng rất hiểu tâm tình của ông ấy.

Lúc trước hắn cũng giống như cha chỉ hy vọng nhị đệ có thể thành thật một chút, đừng cả ngày nghĩ đến những ý tưởng không đứng đắn, không được học theo những đứa trẻ hư...

Cũng không trông cậy vào hắn thi ra được trạng nguyên về nhà.

Sắc mặt Tiêu Trấn Quan trắng bệch, nghẹn một bụng hoả, nhưng lại càng bất lực nhiều hơn.

"Sao ngón tay lão nhị lại còn thiếu mất một khúc?" Tiêu Trấn Quan đè nén giọng nói, khiếp sợ lại hỏi: "Con làm à?"

"Con không có!" Tiêu Văn Dũ vội vàng lắc đầu.

"Vậy con không hỏi một chút à?" Tiêu Trấn Quan tiếp tục nhìn hắn chằm chằm.

"Con cũng không hỏi ra được!" Tiêu Văn Dũ cũng muốn mắng chửi người: "Cha, nếu người có bản lĩnh thì tự đi hỏi đi! Nếu không phải con nhìn ra đây là binh thư, có khi người phải đợi đến lúc hắn xuất hiện ở doanh trướng mới biết xảy ra chuyện gì ấy, người còn không xứng với trách nhiệm hơn con..."

"Con còn dám mạnh miệng hả? Trước khi lão tử ra khỏi nhà, đã

nói như thế nào? Bảo con dạy bảo hắn cho tốt, chú ý nhiều hơn đến thân thể của hắn, lại chăm sóc Chước Nhi, con nhìn con làm xem, ngoảnh lại đã bị bệ hạ đá đi, có phải lúc con thi đình biểu hiện không tốt không? Đọc sách nhiều năm như vậy, kết quả còn bị bệ hạ chê, ta còn không thể nói con mấy câu à?" Tiêu Trấn Quan lập tức mắng.

Tiêu Văn Dũ cũng không giả vờ: "Cha, địa vị nhất gia chi chủ này của người làm không tốt lắm, đã sớm phải biết con chính là học võ, may mà bệ hạ có con mắt tinh tường biết nhìn ra anh hùng, không giống người, chỉ huy mù! Tương lai chờ con làm cha, con chắc chắn sẽ làm tốt hơn người!"

Chương 611

"..." Tiêu Văn Yến vội vàng trốn đi, sau đó hứng thú bừng bừng mà xem.

Làm sao chỉ cãi nhau chứ, đánh đi!

Tiêu Văn Việt cũng bị đánh thức, ngáp một cái.

Tương lai hắn chính là bày mưu tính kế cho một tướng quân như thế? Nghĩ như vậy, cũng cảm thấy tiền đồ vô vọng.

...

Lúc này, Tiêu Vân Chước đang xem y phục mà lão thái thái chuẩn bị cho nàng để ngày mai vào cung.

Y phục không thể quá mộc mạc, cũng không thể quá diễm lệ, dù sao lần này vào cung là bởi vì bệ hạ và hoàng hậu muốn tuyển phi cho vương gia, Tiêu gia bọn họ không có dự định như thế, cho nên không thể biểu hiện ra nửa điểm đặc biệt, để tỏ rõ ý tứ của chính mình.

Nhưng Tiêu Vân Chước lại không quá quan tâm.

Lúc cha nàng từ Tuyền Xương trở về, mang theo không ít suy nghĩ.

Quan viên ở Tuyền Xương chiếm lương thực của dân, dính dáng đến một loạt quan viên, chặt, bãi chức, rất nhiều người đều bị liên luỵ, nếu không có nàng cảnh cáo, những tham quan này không biết còn sẽ gây hại bao nhiêu cho bách tính, nếu như bệ hạ muốn làm minh quân, thì sẽ không để nàng đi làm vương phi.

Đương nhiên, nếu trong lòng bệ hạ đã định được thái tử, có lẽ sẽ có ý khác, nhưng rất hiển nhiên, Càn Hoà đế đăng cơ chưa được mấy năm, thân thể cũng không tệ lắm, sẽ không tính toán sớm như thế.

Cho nên trong lòng Tiêu Vân Chước rất thản nhiên.

Hôm sau trời vừa sáng, đã vào cung từ sớm.

Lần này tuyển vương phi, không ít thiên kim của quan lại chưa có đính hôn đều tới, bao gồm cả La Phi Nguyệt.

Tuổi tác của La Phi Nguyệt cũng không tính là nhỏ, chỉ là nàng ta tính khí lớn, tính tình cũng có tiếng không tốt, cho nên đến nay hôn sự vẫn luôn bỏ ngỏ, nhưng nàng ta cũng không sốt ruột, đối với nàng ta mà nói, chưa tìm được lang quân tốt là bởi vì yêu cầu của nàng ta cao, bây giờ còn chưa muốn gả cho người khác mà thôi.

Sau khi mọi người đến đông đủ, đầu tiên ngồi trong chốc lát, không bao lâu, mấy người hoàng hậu và quý phi đã tới.

Tiêu Vân Chước cúi đầu, không nhìn thẳng vào người khác.

Có vài người nhìn tướng mạo ảnh hưởng không lớn, nhưng tướng mạo của những quý nhân này... Nàng vẫn coi như là không nhìn thấy mới tốt.

Nàng cũng đã nghĩ xong lý do để thoái thác, nếu có người hỏi, nàng chỉ cần nói "thiên cơ không thể tiết lộ" hoặc là "nương nương mệnh quý, lời nói thôn quê không dám nói bừa" ứng phó cho xong là được.

"Mấy nha đầu này, đều xinh đẹp, người nào người nấy như đoá hoa xinh xắn." Hoàng Hậu khách khí nói một tiếng: "Hoàng trưởng tử đã có chính phi, thể chất hắn không tốt, cũng không thêm trắc phi cho hắn nữa, cho nên hôm nay vẫn là các ngươi chọn người một chút, bản cung lại xem xét lại là được."

Nói cách khác, người khác tuyển con dâu, bà ấy không thèm để ý.

Nhưng làm hoàng hậu trong cung, suy cho cùng cũng phải xem qua.

"Không vội, lão tam còn chưa tới, nghe nói đã bị bệ hạ gọi đi, để

bọn nhỏ chơi trước một chút, thưởng thức cảnh đẹp, chờ lão tam đến, rồi quyết định cũng không muộn." Quản quý phi hiền hoà khẽ cười.

Hoàng gia chọn người, nhìn trúng là được, làm thần nữ, nếu không có lý do gì đặc biệt, căn bản sẽ không từ chối được.

Cho nên lúc này Tiêu Vân Chước cũng chỉ ngoan ngoãn mà nghe, giống như một con vật ngoan ngoãn, không biểu hiện ra cảm xúc gì.

Đám tiểu cô nương đứng thành mấy hàng, tất cả mọi người đều giống nhau.

"Nhị hoàng tử còn có vị trí trắc phi chưa công bố, có suy nghĩ gì không?" Hoàng Hậu nhìn thoáng qua Tề vương đứng sau rèm cửa, hỏi.

Trên mặt Quản quý phi cười một tiếng, cũng nhìn về phía nhi tử, chỉ nói: "Nó thì có thể có ý kiến gì chứ? Bây giờ nó cũng đã có con rồi, không vội..."

"Mẫu phi! Nhi tử có ý trung nhân!" Nhị vương gia cứ vậy mà đứng dậy.

Ý cười trên khoé miệng Quản quý phi cũng cứng đờ: "Ý trung nhân gì? Thật sự là hồ đồ, lần này là tuyển phi cho Tam Hoàng đệ và Tứ hoàng đệ của con, con đi theo xem náo nhiệt mà thôi. Khiến người khác chê cười."

Tề vương muốn nói lại thôi, nhìn thoáng qua về phía mấy tiểu cô nương.

Chương 612

Vương phi của hắn là do phụ hoàng cùng mẫu phi trực tiếp định ra, căn bản chưa từng hỏi qua ý tứ của hắn.

Gia thế của vương phi cũng không kém, phụ thân là Sử thư thiện tu, có không ít tác phẩm lớn, rất có danh vọng. Chỉ là tính tình ông ấy buồn tẻ, không tranh không đoạt, đối với con rể vương gia như hắn chưa từng coi trọng.

Mà vương phi của hắn cũng có tính tình khô khan rất giống phụ thân. Hắn đối với thê tử này ngược lại có thể kính trọng, nhưng quả thực không sinh ra nửa điểm yêu thương.

Một trắc phi khác của hắn cũng không tệ, tính tình dịu dàng nhưng cũng có chút khuyết điểm, đó chính là gia thế không giúp được gì cho hắn.

Bây giờ cả nhà ngoại tổ bị phụ hoàng đối xử lạnh lùng. Lúc đón năm mới, phụ hoàng thậm chí ngay cả một chút ban thưởng cũng không có, có thể thấy được sau này, Quản thị nhất tộc sắp bị phế đi.

Hơn nữa phụ hoàng đối với hắn cũng rất lãnh đạm, nếu hắn không trù tính cho mình một phen thì về sau không chỉ bị đại hoàng huynh ép một đầu, cho dù là tam hoàng đệ, tứ hoàng đệ cũng có thể lướt qua hắn.

“Mẫu phi, nhi thần thường nghe tam đệ nhắc tới Tiêu gia cô nương, lại nghe nói Tiêu cô nương là người trượng nghĩa, rất có tài năng. Hôm nay nàng vừa đến, nhi thần từ xa nhìn lại, càng như mới quen đã thân, mong mẫu phi đáp ứng nhi thần, nạp Tiêu gia cô nương làm trắc phi!” Tề vương trực tiếp mở miệng nói.

Lời hắn vừa nói ra khỏi miệng, Quản quý phi cũng muốn tức chết.

Xấu hổ lại bất đắc dĩ.

Nhìn nhi tử của mình, thật không rõ, mình hao tâm tổn trí giáo dưỡng như vậy, sao hài tử này còn vô tri không sợ giống như các huynh đệ của bà ta thế chứ!

“Tiêu gia cô nương, là nữ nhi của Tiêu tướng quân sao?” Hoàng hậu cũng nhìn hắn đầy ẩn ý.

“Đúng vậy!” Tề Vương lập tức nói.

Quản quý phi cũng cuống lên: “Hoàng hậu nương nương chớ nghe hắn nói bậy, hiện giờ phụ huynh Tiêu gia đều là người bệ hạ coi trọng, tổ tiên Tiêu gia còn có danh Nhân An Công, Tiêu gia cô nương tài mạo song toàn, sao có thể làm trắc phi của nhi tử ta được, quả thực quá ấm ức cho nàng rồi.”

Tiêu Trấn Quan vừa mới lo liệu được hai chuyện lớn, để nữ nhi nhà ông ấy làm trắc phi?

Quản quý phi thật hận không thể tát nhi tử hai bạt tai, để hắn tỉnh táo lại một chút!

Khuê nữ Tiêu gia này bà ta không thích, dù sao nhà mẹ đẻ của bà ta cũng bởi vì nàng mà liên tục gặp khó khăn.

Nhưng bà ta cũng không phải là người không có đầu óc!

Nhà mẹ đẻ của bà ta vốn không có năng lực. Nói thật, nếu không phải bởi vì bà ta được bệ hạ coi trọng, chút tài đức kia của Quản thị ở trong kinh thành căn bản không làm được gì. Đã không có tài đức thì phải nên kẹp chặt cái đuôi làm người, nhưng hết lần này tới lần khác phụ thân huynh trưởng mẫu thân của bà ta đều là người khoa trương, ỷ vào tên tuổi của bà ta mà ở bên ngoài đã làm bao nhiêu chuyện ác?

Bà ta nhắc nhở mấy lần cũng vô dụng, mẫu thân của bà ta có chỗ nào không như ý liền tìm bà ta khóc lóc kể lể...

Cốt nhục thân tình dứt bỏ không được, bà ta chỉ có thể cố gắng hết sức.

Nhưng ở chỗ Tiêu Vân Chước này, bà ta cũng không có cách nào khác.

Không phải bà ta không muốn trút giận cho người nhà, nhưng bệ hạ đã nhắc nhở bà ta mấy lần.

Bệ hạ vẫn còn hy vọng với Tiêu gia, cho nên cũng thiên vị tiểu nha đầu này. Tất cả tôn vinh của bà ta đều là nhờ bệ hạ mới có, đương nhiên không thể đi nghịch ý bệ hạ!

Ai mà biết được mẫu thân bà ta không khuyên nhủ được bà ta, lại đưa ánh mắt đặt ở trên người nhi tử của bà ta chứ?

Nạp Tiêu Vân Chước làm trắc phi? Không cần đoán cũng biết, nhất định là do mẫu thân bà ta nghĩ ra.

Nếu hôn sự này thật sự thành, hai phụ tử vừa mới được bệ hạ trọng dụng ngoài mặt đều trở thành trợ lực của nhi tử bà ta, mà Tiêu Vân Chước cũng bị vây chết ở trong nhà, đương nhiên không tiện tìm nhà mẹ đẻ bà ta gây phiền toái, thậm chí sau này gặp một nhà mẫu thân bà ta, Tiêu Vân Chước cũng phải khách khí vài phần, không tiện càn rỡ...

Nhưng ý nghĩ này quả thực quá mức ngây thơ!

Mẫu thân bà ta cũng là bị tức giận, lúc này mới không có suy nghĩ kỹ mà đã đưa ra quyết định này!

Chương 613

Tiêu Trấn Quan là dạng người gì? Người này bị bệ hạ mắng vô số lần, là một người có tiếng là đầu gỗ, chuyện đã nhận định rồi thì cho dù có kề đao trên cổ cũng khó có thể thay đổi. Đừng nói là gả khuê nữ cho nhi tử bà ta, cho dù Tiêu Trấn Quan tự mình vào Tề Vương phủ, chỉ cần nội tâm ông ấy không tán đồng thì ông ấy cũng tuyệt sẽ không vì Tề Vương phủ mà vào sinh ra tử!

Ánh mắt Quản quý phi nhìn nhi tử tràn đầy uy hiếp, ra hiệu cho hắn không được nhiều lời nữa.

Nhưng Tề Vương cũng có ý nghĩ của riêng mình.

Từ nhỏ hắn đã được phụ hoàng cưng chiều, duy chỉ có thời gian gần đây là bị ghẻ lạnh.

Thời điểm tuyết tai nghiêm trọng nhất, hắn giúp đỡ tam đệ làm không ít chuyện, phụ hoàng cũng biết, nhưng cũng không khen hắn. Loại tư vị này, hắn thật sự chịu không nổi!

Ngoại tổ mẫu bảo hắn nạp Tiêu Vân Chước để Quản thị hả giận, nhưng mục đích của hắn cũng không phải như thế.

Tiêu Vân Chước là người có tài đo lường tính toán, nữ tử như vậy nếu gả vào nhà khác, chắc chắn phụ hoàng cũng không yên lòng. Nếu hắn chịu cưới, vậy Tiêu Vân Chước sẽ trở thành người trong nhà, đối với phụ hoàng, đối với hắn hay là đối với Tiêu gia cũng đều có lợi!

“Mẫu phi, thân phận Tiêu cô nương làm trắc phi đúng là làm nàng phải chịu ấm ức, nhưng nhi thần sẽ đối xử tốt với nàng, mặc dù không thể dùng lễ chính thất nghênh đón nhưng tuyệt đối sẽ không để nàng chịu ấm ức, hơn nữa... Nàng tuy là thiên kim Tiêu gia, nhưng thuở nhỏ lưu lạc ở bên ngoài, cũng coi như là thân phận có tỳ vết, làm trắc phi cũng không phải không thể nói nổi...”

“???” Tiêu Vân Chước muốn mắng người, chỉ là mắng ngay tại chỗ

thì không hay lắm.

Nàng thật sự nhịn không được, ngẩng đầu nhìn về phía Tề Vương đang muốn nạp nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tề Vương vẻ mặt kiên định, thậm chí còn nhếch miệng cười với nàng.

Tiêu Vân Chước thấy cái đầu không dùng tốt lắm này, chỉ cảm thấy mình lại có được mở mang kiến thức. Thiên hạ to lớn, quả thật là kỳ nhân dạng gì cũng có...

"Xùy..." Tiêu Vân Chước còn chưa nói gì, cách đó không xa một nữ tử nhịn không được phì cười một tiếng.

"Người phương nào làm càn như thế?" Hoàng hậu thuận miệng nói một câu.

Hoa Ỷ Phong đứng dậy: "Thần nữ Hoa Ỷ Phong, mấy ngày trước thay phụ thân vào kinh thành. Bệ hạ gọi thần nữ thuận đường đến gặp nương nương một lần, vừa nãy có chút thất lễ, mong nương nương chớ trách."

"Nữ tử có thể thay phụ thân vào kinh gặp bệ hạ, trên đời này, ngươi vẫn là người đầu tiên phải không? Bổn cung cũng nghe nói Hoa cô nương tư thế hiên ngang không thua nam nhi, bệ hạ đối với ngươi cũng có nhiều tán dương, chẳng qua ngươi đang cười cái gì? Ngươi có ý kiến gì sao?" Hoàng hậu nói.

Hàng năm Thông Châu nộp thuế rất nhiều, thậm chí còn có thể hơn cả kho lúa phương nam.

Mà ở tiền triều, nơi này lại nổi danh là dã man chi địa, bây giờ có thể chỉnh trị thành bộ dáng này, toàn bộ đều nhờ vào phỉ khí của Hoa gia.

Trong mắt bệ hạ, ai có thể khiến bách tính ca tụng người đó là lương thần. Cho nên người Hoa gia tuy hung hãn không có quy củ, nhưng Hoàng đế lại chưa từng trách móc nặng nề. Mà Hoa gia này làm việc cũng thật có lương tâm, làm địa chủ lớn nhất vùng Thông

Châu, làm chút sổ sách giả, nộp một ít thuế thu cũng không khó, chỉ cần bọn họ có thể ổn định thổ phỉ, không thương tổn bách tính, bệ hạ đều có thể nhịn.

Nhưng Hoa gia không chỉ làm hết phận sự, thậm chí hàng năm đều quy củ đưa tiền. Một thổ phỉ trung thành không thôi, còn chữ nghĩa vào đầu, thậm chí còn làm cho bệ hạ cảm nhận được tư vị được tiểu đệ sùng bái...

Bệ hạ sao có thể không cho bọn hắn chút mặt mũi?

Lần này Hoa Ỷ Phong tới kinh, đã nói rõ rõ ràng ràng tình trạng Thông Châu hiện tại.

Bệ hạ nghe mà vui vẻ, vừa nghe nàng ấy vẫn là đến kinh thành gả chồng, lúc này mới bảo nàng ấy vào cung chờ tuyển chọn.

Đương nhiên, cũng không có ý định để nàng ấy làm con dâu, chính là muốn nói rõ, muốn bảo Hoàng hậu cho nàng ấy chút thể diện. Như thế thì thời điểm nàng ấy ở kinh thành tìm nhà chồng, cũng có thể đúng lý hợp tình một chút.

Chương 614

Cho dù Hoa Ỷ Phong không có quy củ như vậy nhưng hoàng hậu cũng sẽ không trách cứ, thậm chí còn nghĩ trăm phương ngàn kế để khen vài câu.

Lúc này, Hoa Ỷ Phong càng không câu nệ tiểu tiết, thoải mái nói: "Lần này thần nữ tới kinh, nghe được không ít tin đồn, trong đó không ít lời đồn đều có liên quan đến vị cô nương Tiêu gia này, đã sớm muốn gặp mặt một lần rồi. Nhưng không nghĩ tới vừa nãy mới nghe Tề Vương điện hạ nói thân phận Tiêu cô nương có tì vết, nhất thời còn tưởng rằng mình nghe lầm. Nhưng nhìn kỹ, phát hiện điện hạ thế mà lại nói thật, lúc này mới tự giễu nở nụ cười."

"Nếu thân phận cô nương Tiêu gia có tỳ vết, thân phận thần nữ kia... đó không phải là tiếng xấu lan xa sao?! Thần nữ hôm nay cũng không xứng ở chỗ này, quả thực là làm bẩn mắt chư vị quý nhân!" Hoa Ỷ Phong nhìn như hào phóng nói.

Tiêu Vân Chước nhìn sang.

Ngày đó nhìn bức họa, chỉ có thể căn cứ vào tay nghề họa sĩ để xem tính tình của Hoa cô nương.

Hôm nay gặp được người thật, lại phát hiện tay nghề họa sĩ... thật sự không tệ.

"Nhị hoàng tử cũng nói vậy thôi, nếu bàn về xuất thân, bản cung còn không so được với hai vị thiên kim đâu." Quản quý phi lập tức lấy lại một chút mặt mũi cho nhi tử: "Hắn chẳng qua chỉ là đùa giỡn thôi, cũng không cố ý gièm pha Tiêu cô nương đâu. Mà Hoa cô nương là nữ nhi của lương tướng, uy danh phụ thân ngươi cả thiên hạ đều biết, cũng chớ có khiêm tốn."

Quản quý phi nói xong, lại trừng mắt nhìn nhi tử.

Lúc bà ta vào hậu trạch của bệ hạ, bệ hạ vẫn chỉ là một hoàng tử, mà bà ta ngay cả trắc phi cũng không phải, thân phận lại có thể

cao quý đến đâu?

Chẳng qua là sớm sinh hài tử cho bệ hạ, lại khiến bệ hạ vui vẻ, lúc này mới từng bước lên cao tới hôm nay mà thôi.

“Đa tạ nương nương quá khen.” Hoa Ỷ Phong dứt khoát đáp lại.

Lại sáng loáng nhìn Tề Vương điện hạ một cái.

Điện hạ này đùa cái gì vậy chứ?

Nàng ấy vào kinh tuyển phu, người thứ nhất được chọn chính là Tiêu gia trưởng tử. Nếu Tiêu Văn Dũ kia có chút bản lĩnh, vậy coi như nàng ấy đã xác định gả rồi. Hơn nữa gần đây Lục lão tướng quân cũng nói với nàng, con người Tiêu Văn Dũ cũng không tệ lắm, hẳn là một lang quân tốt.

Nếu đã như vậy, Tiêu gia cô nương là gì? Cô em chồng.

Cô em chồng tương lai này có chút kỳ quái, thanh danh truyền ra càng quái hơn, nhưng dù có trách cũng không thể làm tiểu thiếp người ta được, nàng ấy không thể mất mặt như thế.

Còn nói thân phận có tỳ vết... Phi! Hắn mới có tỳ vết, đầu óc có tỳ vết!

Tề Vương điện hạ cũng phát giác lời mình nói có vấn đề, nhưng bị người ta thẳng thắn chỉ ra như thế, trên mặt cũng có chút xấu hổ, chán ghét nhìn thoáng qua thổ phỉ Hoa gia này.

Các phi tử khác thấy bầu không khí không đúng lắm, lập tức chuyển đề tài, hàn huyên vài câu chuyện nhà với hoàng hậu. Mà hoàng hậu thuận đường cũng hỏi các cô nương ở đây một vài vấn đề.

Vấn đề cũng không phức tạp, chẳng qua là ngày thường đều làm cái gì, học cái đó, có sở thích gì.

Đương nhiên, đối với Tiêu Vân Chước thì không có gì đáng để hỏi, toàn bộ kinh thành đều biết nàng thích làm gì...

Hơn nữa, cũng không ai để nàng mở miệng.

Các nàng cũng đều nghe nói, Tiêu Vân Chước này há miệng, không chừng là có người sắp chết...

Sở dĩ để nàng tiến cung là bởi quý phi nương nương đã quyết định từ trước đó, mà về sau bệ hạ cũng muốn gọi người vào cung nhìn một chút, xem rốt cuộc nàng có bộ dáng dạ xoa thế nào...

Mục đích đúng là đơn thuần như thế.

Tiêu Vân Chước ngồi đợi rất nhàm chán.

“Tiêu cô nương, bổn vương nghe nói mẫu thân ngươi bị mất tích, mong rằng ngươi chớ có đau lòng. Nếu ngươi không ngại, bổn vương có thể giúp ngươi đi tìm, nhất định sẽ không để ngươi thất vọng!” Đột nhiên, Tề Vương mở miệng nói.

“...” Tiếng nói của mọi người lập tức dừng lại.

Quản quý phi há to miệng, muốn nói lại thôi.

“Được, đa tạ nhị vương gia.” Tiêu Vân Chước cũng không từ chối.

Tề Vương mặt mày mềm nhũn: “Tiêu cô nương, ngươi phải cười nhiều thêm thì mới càng thêm đẹp mắt, hoa ở trong vườn này không ai đẹp hơn ngươi đâu.”

Chương 615

Thời tiết hôm nay, cũng không có nhiều hoa để ngắm, nói... chẳng qua chỉ là ám chỉ các cô nương khác, mà nhiều người đẹp như vậy, ai nghe xong mà trong lòng có thể thoải mái đây?

Tiêu Vân Chước vẫn trấn định tự nhiên, nghiêm túc trả lời: "Không dám cười, nếu cười quá vui vẻ sợ bị người ta lôi đi làm thiếp."

"..." Xung quanh yên tĩnh đến lợi hại.

Tề Vương ngơ ngác một chút, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Quản quý phi cũng không nói thêm gì, loại lời này người bên ngoài không dám nói, nhưng Tiêu Vân Chước lại dám.

Không phải bởi vì nàng vô tri mà là bởi vì nàng có tư cách. Thậm chí quý phi còn cảm thấy may mắn, lúc trước khi mẫu thân bảo bà ta tìm Tiêu Vân Chước gây khó dễ, mặc dù bà ta đáp ứng nhưng không lập tức hành động, nếu không hiện tại tình cảnh sẽ càng khó coi hơn.

Đại hoàng tử ở bên cạnh nhìn, nhìn bộ dáng này của nhị đệ, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, nhưng càng nhiều hơn là hâm mộ.

Thân thể hắn không tốt, con nối dõi gian nan, thành hôn mấy năm, chỉ khó khăn lắm mới sinh hạ một nữ nhi, sau này cũng khó có hi vọng... Nếu hắn có thân thể tốt như nhị đệ vậy, tuyệt sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn kia.

Chẳng qua trước kia nhị đệ vẫn rất thông minh, xem ra gần đây bị phụ hoàng đối xử lạnh nhạt, hắn mới hoang mang lo sợ.

Tề Vương không cam lòng, trong số những người ở đây, người mà hắn để ý thì thân phận lại không thể làm trắc phi của hắn được.

Quản quý phi nhìn thấy bộ dạng này của nhi tử, có chút thất vọng.

Hài tử ngày cũng không phải ngốc lắm, đọc sách cũng không tệ, mấy thứ bệ hạ dạy hắn thì hắn học cũng nhanh, chỉ là không biết dùng. Có lẽ là mấy năm nay kiêu căng quen rồi, ngay cả đại hoàng tử đối với hắn cũng khách khí, thế cho nên hắn chưa từng phải chịu ấm ức, có chút duy ngã độc tôn... Ý nghĩ này chung quy vẫn là quá ngây thơ.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy vương phi mà bà ta cùng bệ hạ chọn cho hắn không tốt, thật đúng là hài tử ngốc.

Quản thị vô năng, danh tiếng thật sự không tốt lắm. Mà nhà mẹ đẻ của vương phi thì trái ngược với Quản thị, chính là xuất thân từ đại gia tộc Văn sử có nội tình mấy trăm năm, nhìn như không thể mang đến cho hắn bao nhiêu trợ giúp, nhưng trên thực tế vào thời khắc hắn cưới vương phi thì hắn đã chiếm được một vị trí trong lòng văn nhân!

Gần đây bệ hạ lạnh nhạt với hắn, Quản thị chẳng qua chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi.

Trong lòng Quản quý phi buồn bã, không có chút tinh thần nào. Hoàng hậu nhìn bà ta như vậy thì tâm tình lại không tệ.

Những năm gần đây, quý phi cả nhà vinh quang, mà bà ấy chỉ có danh tiếng trung cung, lại nhìn thân thể nhi tử không tốt, chỉ đành bất lực.

Bây giờ, cuối cùng Quý phi cũng cảm nhận được cảm giác của bà ấy rồi?

Hoàng hậu mặt không đổi sắc, chỉ theo phép tắc mà chủ trì hết thảy. Một lát sau, Tam vương gia vội vàng mà đến, lúc này mới chính thức bắt đầu.

Chúng nữ đứng đó.

Vẻ mặt Tam vương gia mất hứng, nhìn gậy ngọc Như Ý đặt bên cạnh, là ai cũng không muốn cho. Hắn đã nói không thành hôn, không thành hôn, phụ hoàng căn bản không nghe lời hắn nói!

Cưới vợ làm cái gì chứ? Chính hắn còn chưa chơi đủ, còn chưa muốn làm phụ thân đâu!

Nhưng ý chỉ của phụ hoàng đã hạ, hơn nữa gần đây phụ hoàng lại bất mãn với hắn, luôn không vui vẻ cứ răn dạy hắn mãi, cho nên lần này hắn cũng không dám làm trái ý của phụ hoàng...

Sầu nha!

Tề Vương đứng dậy trước, cầm túi gấm trong tay, Quản quý phi nhìn bộ dáng do dự của hắn, lúc này cũng có chút chết lặng.

Hài tử này không chịu thua thiệt, căn bản không biết sai.

Quả nhiên, Tề vương do do dự dự, cuối cùng túi gấm vẫn đặt trước mặt Tiêu Vân Chước.

“Nhị hoàng huynh!” Tam vương gia vừa thấy liền nổ tung: “Thứ này huynh cho nàng làm cái gì? Để nàng làm trắc phi cho huynh à?”

Chương 616

Trong suy nghĩ của Tề Vương, đồ vật đều đã đưa ra rồi, cũng không thể bảo hắn thu hồi lại được. Tuy hắn không phải nhất ngôn cửu đỉnh giống như phụ hoàng nhưng dầu gì cũng là Vương gia, đã đưa ra quyết định rồi cũng không thể dễ dàng thu hồi được!

Bất kể nói thế nào thì Tiêu gia cũng là thần tử, Tiêu gia cô nương được hắn chọn trúng cũng là phúc khí, không có tư cách cự tuyệt!

Tề Vương đứng thẳng, hắng giọng một cái: "Tam hoàng đệ, Tiêu cô nương tuổi tác phù hợp, hôm nay lại tới đây chờ được chọn nên bổn vương mới chọn trúng nàng, có vấn đề gì sao?"

"Có vấn đề! Đương nhiên là có vấn đề lớn!" Tam vương gia cũng cuống lên: "Sao nàng có thể làm trắc phi cho huynh được?"

"Vì sao không thể? Ta là Tề Vương được phụ hoàng thân phong, thân phận bực này cũng không khiến nàng phải chịu ấm ức!" Tề Vương cau mày: "Tam đệ sốt ruột như vậy là có ý gì?"

Tam vương gia vô cùng tức giận.

Hắn coi Tiêu Vân Chước như là tri kỷ để đối đãi. Nhắc tới người này, trong lòng hắn cũng toàn là bội phục. Trong mắt hắn, Tiêu Vân Chước chính là cao nhân thế ngoại, không nên bị người trần tục làm cho ô nhiễm, cho dù là nhị hoàng huynh thì cũng như vậy thôi.

Tam vương gia nổi giận đùng đùng, lập tức quay đầu cầm lấy gậy ngọc Như Ý của mình, bước nhanh tới trước mặt Tiêu Vân Chước: "Nhị ca cho nàng túi gấm, vậy ta tặng nàng Như Ý!"

"Đệ muốn tranh với ta?!" Tề Vương nhìn hắn với vẻ khó tin.

"Tranh thì tranh! Huynh đã có thể để nàng làm trắc phi cho huynh, ta còn không dám tranh giành sao?!" Tam vương gia tức giận hầm

hừ: “Bản vương muốn cưới người về, cưới về để cúng bái! Sao hả?!”

“...” Là nhị ca bắt nạt hắn trước!

Ai mà không biết hắn hận không thể bái Tiêu Vân Chước làm sư phụ? Hôm nay gọi Tiêu cô nương đến, rõ ràng cũng không phải để cho nàng đợi chọn mà chỉ là gom đủ nhân số để cho mẫu hậu các nàng nhìn xem thử thôi!

Nhị hoàng huynh vậy mà thật sự dám chọn!

Tiêu Vân Chước một tay cầm túi gấm, một tay cầm như ý, nhìn mấy thứ này thật sự không tệ, cũng đáng giá không ít bạc.

Nhưng mà, đường nhân duyên của nàng đã đứt, cho nên... cứ nhao nhao vậy thôi, dù sao nàng cũng không gả được.

Nàng mặt không đổi sắc đứng ở đó.

Hoa Ỷ Phong nhìn Tiêu cô nương, trong đầu không hiểu sao cảm thấy người này giống như một cái bánh bao mềm, ngơ ngác, ít nói, nhìn qua có vẻ kỳ quái nhưng lại có chút dễ bắt nạt.

Chậc, không được.

“Đủ rồi!” Hoàng hậu cũng nổi giận: “Còn ra thể thống gì nữa!”

Đường đường là Vương gia, thế mà lại cãi nhau giống như mấy hài tử, quả thực mất mặt xấu hổ!

Các phi tử và hoàng tử cũng đều quỳ xuống. Đúng lúc này, Càn Hòa Đế khoan thai đến chậm. Ông ta đã sớm đứng cách đó không xa lắng nghe rồi, chính là muốn nhìn xem bọn họ có thể gây ra chuyện gì. Kết quả này, thật sự khiến ông ta... hận không thể không có hai nhi tử khốn nạn này.

Càn Hòa Đế vừa đến, mọi người hành lễ.

Càn Hòa Đế ngồi xuống, ánh mắt uy nghiêm nhìn đám người.

“Hoàng nhi, trẫm nghe nói ngươi còn muốn nạp trắc phi à?” Càn Hòa Đế không biết vui giận mở miệng.

Quản quý phi ánh mắt ảm đạm, nhưng cũng không mở miệng nói đỡ cho nhi tử mình. Bà ta quá hiểu bệ hạ, nếu lúc này bà ta mở miệng cầu tình, bệ hạ sẽ càng phạt nặng hơn.

“Phụ hoàng, nhi thần thật lòng thích Tiêu cô nương...” Tề Vương vội vàng nói.

“Thích vậy sao? Vậy trẫm sẽ giáng ngươi làm thứ dân, để ngươi đến Tiêu gia làm con rể được không?” Càn Hòa Đế tức giận nói.

“Phụ hoàng, phụ hoàng...” Tề Vương sửng sốt, vội vàng quỳ trên mặt đất: “Phụ hoàng thứ tội, nhi thần, nhi thần...”

“Cút về vương phủ của ngươi đi!” Càn Hòa Đế chán ghét nói.

Ông ta còn có thể không hiểu nhi tử mình đang nghĩ gì sao? Suy đoán đế tâm, cảm thấy ông ta nhìn trúng Tiêu gia, coi trọng Tiêu Vân Chước, cho nên muốn liều một phen. Đáng tiếc, một nửa cái đầu óc này là do Quản thị cho, cũng giống như những người khác trong Quản gia kia, bình thường còn tạm được, vừa gặp phải chuyện liền biến thành bao cỏ rỗng tuếch, bất luận trù tính gì cũng không nghĩ ra được!

Chương 617

Tề Vương đã bao giờ bị phụ hoàng nói nặng lời như vậy đâu, lúc này cũng có chút ủy khuất: “Phụ hoàng... Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi...”

“Kéo xuống.” Càn Hòa Đế nhướng mày.

“Bệ hạ chớ tức giận, hài tử này nên phạt, phải dạy hắn nhớ kỹ về sự lỗ mãng của mình mới đúng.” Quản quý phi hòa khí nói, không hề có nửa lời oán hận.

Càn Hòa Đế cũng không tức giận với quý phi, trong mắt hắn, quý phi vẫn là quý phi tốt.

Càn Hòa Đế lại nhìn chằm chằm Tam vương gia.

Mẹ đẻ hắn mất sớm, tuy là do hoàng hậu nuôi dưỡng nhưng chung quy không phải mẫu thân thân sinh, cho nên lúc này hoàng hậu cũng không cầu tình cho hắn.

“Phụ hoàng thứ tội, nhi thần cảm thấy Tiêu gia cô nương không thích hợp làm trắc phi của nhị ca, cho nên nhất thời tức giận liền ném Như Ý lung tung... Nhi thần không nên đối nghịch với nhị ca, hạ thể diện của nhị ca, phụ hoàng ngài cứ trách phạt.” Sắc mặt hắn rũ xuống, cũng chấp nhận số mệnh.

“A, ngươi còn biết ngươi hạ thể diện nhị ca ngươi? Được lắm!” Càn Hòa Đế nhìn hắn cũng không vừa mắt.

Trước mặt người ngoài, ném thể diện hoàng gia không còn một mảnh, hai hoàng tử lại nhao nhao muốn đánh nhau!

Ai dám tin đây là nhi tử của Thiên gia chứ!

Chẳng qua tính tình lão tam vẫn luôn như thế, ông ta cũng không phải không biết. Gần đây chuyện tuyết tai hắn làm không tệ, cũng không phải hoàn toàn không biết làm gì. Còn nữa, trước kia tiểu tử

này chỉ biết nịnh bợ huynh đệ khác, ai cũng không dám đắc tội, lúc này ngược lại là bản lĩnh lớn hơn rồi.

“Ngươi cũng cút về đi, trước khi thành hôn, không được ra ngoài.” Càn Hòa Đế lạnh lùng nhìn hắn.

“Thành hôn? Phụ hoàng, Như Ý của con chỉ là ném chơi, con cũng không muốn cưới Tiêu cô nương! Con nhìn Tiêu cô nương giống như nhìn một lão đầu tám mươi tuổi vậy, quả thực là... không thể xuống tay được...” Tam vương gia ăn ngay nói thật, vội vàng kêu rên.

“...” Khóe miệng Tiêu Vân Chước giật giật.

“Nữ nhi của Ninh Nghĩa Công là La thị được ban cho là Xương Vương làm chính phi, để Ti Thiên Đài chọn lựa ngày tốt, cứ như vậy đi.” Càn Hòa Đế nhìn La Phi Nguyệt một cái.

La Phi Nguyệt há hốc mồm, nhìn Tam vương gia, hai mắt đen thui.

Những người khác cũng đều có chút kinh ngạc, dù sao Ninh Nghĩa Công này vẫn rất được bệ hạ coi trọng, tôn quý thể diện và quyền thế đều có, hôn sự này còn tốt hơn hai vị Vương gia trước đó.

“Con...” Tam vương gia vội vàng mở miệng, muốn cự tuyệt.

“Ngươi cái gì?” Càn Hòa Đế cao giọng, lạnh lùng nhìn hắn.

Lập tức, Tam vương gia cũng không dám nói gì nữa: “Nhi...Nhi thần tuân mệnh...”

Hết cách, đành phải run rẩy đứng lên, nhìn Như Ý, lại đặt vào trong tay La Phi Nguyệt. Mẫu thân La Phi Nguyệt vốn cũng là quận chúa, cho nên hai người quen biết nhau từ nhỏ. Tam vương gia nhìn La Phi Nguyệt như muội muội, chỉ có thể hạ giọng nói: “Thật sự không chịu nổi ngươi...”

La Phi Nguyệt ngơ ngẩn một lúc, nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, dứt khoát đáp ứng, sau đó tạ ơn.

Thân là nữ tử La gia, nàng ấy vốn cũng có chuẩn bị cho chuyện này. Nếu bệ hạ không tứ hôn thì còn tốt, một khi đã nói ra, đừng nói là làm vương phi, cho dù là vào cung tuyển tú, nàng ấy cũng không thể có nửa điểm kháng cự.

Hơn nữa con người Tam vương gia tuy rằng ham chơi nhưng cũng coi như lương thiện, lại quen biết nhau từ nhỏ, sẽ không quá bạc đãi nàng ấy, như vậy cũng đủ rồi.

Hoàng đế cũng cho La gia thể diện, không lập tức xác định trắc phi.

Sau đó, lại chọn Tứ hoàng tử phi từ trong đám người.

Chọn xong những thứ này, ánh mắt Hoàng đế mới đặt lên người Tiêu Vân Chước.

Khối đầu gỗ Tiêu Trấn Quan kia thật sự đúng là không biết sinh... Nếu tiểu nha đầu này là nam tử, ông ta cũng không cần phiền muộn. Chỉ tiếc hết lần này tới lần khác lại là thân nữ nhi, tài năng của nàng quả thực là lãng phí, nhưng không quan tâm cũng không được.

Thật khó a!

“Ngươi... Đi theo trẫm một chút, trẫm có chuyện muốn hỏi ngươi.” Càn Hòa Đế nhìn nàng, cuối cùng mở miệng nói.

Chương 618

Càn Hòa Đế bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy tiểu nha đầu này, phát hiện tiểu cô nương này ngược lại hơi khác với trong tưởng tượng của mình.

Trước đó nha đầu kia làm không ít chuyện, tuy nói là người chính nghĩa, nhưng xương cốt lại quá cứng. Ông ta lại nghe nói còn có người nói tiểu nha đầu này lợi hại, bộ dạng giống như dạ xoa, còn tưởng rằng nàng hào phóng thô kệch, không giống nữ nhi gia.

Ai ngờ bây giờ nhìn thấy, còn rất ngoan ngoãn.

Mà xem ra tính tình cũng không phải quá kém, vừa rồi hai nhi tử của ông ta cãi nhau ầm ĩ như vậy, thế mà tiểu nha đầu này vẫn đứng vững vàng ở đó, trên mặt không có nửa điểm bối rối nào. Nhìn thái độ cũng rất cung kính, không hề làm ra vẻ, ngược lại làm nổi bật lên vẻ ngây thơ quá mức của hai nhi tử của ông ta.

Tiêu Vân Chước thành thành thật thật đi theo phía sau Càn Hòa Đế.

Tam vương gia bên kia đang muốn về phủ diện bích hối lỗi nhìn thấy thế, tròng mắt trừng đến mức cũng sắp lồi ra.

Phụ hoàng một mình gặp Tiêu Vân Chước, sẽ không... muốn để Tiêu Vân Chước vào cung đấy chứ?!

Nhưng hắn cũng không dám hỏi...

Chẳng qua phụ hoàng chắc cũng không hoang đường như vậy, sau khi lão nhân gia lên ngôi cũng chỉ tuyển tú hai lần, mỗi lần nhân số cũng không nhiều. Đối với loại chuyện này ông ta cũng tuyệt đối không có hứng thú, trong hậu cung ngoại trừ những nữ tử được chọn theo thường lệ ra thì phi tần thường thấy cũng chỉ có mấy người...

Tam vương gia lại liếc mắt về phía La Phi Nguyệt, chỉ cảm thấy

mình sau này sẽ phải vất vả rồi.

La Phi Nguyệt là đích thứ nữ, từ nhỏ đã được sủng ái, không sợ trời không sợ đất, cũng có thể chơi cùng hắn. Nhưng những người khác của Ninh Nghĩa Quốc Công phủ... đều là người đoan trang, nhất là Ninh Nghĩa Công. Trước đó vài ngày cùng hắn xử lý chuyện tuyết tai, lúc hắn làm sai chuyện, mặc dù không chỉ vào mũi hắn mà mắng nhưng ánh mắt kia cũng giống như muốn ăn thịt người... Người này trở thành nhạc gia của hắn... Phụ hoàng không phải cố ý muốn để hắn khó chịu đấy chứ...

Nội tâm Tam vương gia có chút sụp đổ, chỉ là không bao lâu sau đã bị đuổi đi.

Hắn cũng không dám ở lại đây nhìn chằm chằm nữa, nếu bị kéo ra ngoài giống như nhị hoàng huynh, vậy thì thể diện này sẽ mất hết...

Càn Hòa Đế đi một hồi lâu, không nói một lời.

Mãi đến khi ngồi xuống trong đình ngự hoa viên, lúc này ông ta mới nói: “Ban thưởng ghế ngồi.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Tiêu Vân Chước thành thật đáp.

“Hôm nay trẫm thu hồi Như Ý mà lão tam tặng ngươi, trong lòng ngươi có bất mãn không?” Càn Hòa Đế hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thần nữ và Tam vương gia cũng chỉ là quen biết sơ mà thôi. Tam vương gia là người nhiệt tình, không câu nệ tiểu tiết, cho nên hơi có vẻ thân thiết một chút, lúc này mới khiến người khác hiểu lầm.” Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Càn Hòa Đế nghe xong cũng muốn quay lại đạp cho nhi tử một cước.

Có tác dụng gì chứ? Vứt ngọc như ý qua, người ta lại nói chỉ là quen biết sơ?

“Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ nhỉ? Ngươi đã nhiều lần lập công

lớn, nếu có sở cầu thì cứ việc nói ra, cho dù ngươi nhìn trúng hài tử nhà ai thì chỉ cần ngươi nói với trẫm, trẫm sẽ tứ hôn cho ngươi, thế nào?" Càn Hòa Đế lại thăm dò hỏi.

Để tiểu nha đầu này làm con dâu? Không phải ông ta chưa từng nghĩ tới.

Chỉ tiếc, nhi tử của ông ta có không ít, nhưng đã trưởng thành chỉ có bốn người. Hai người phía trước không cân nhắc, lão tam lão tứ... một người thì quá rảnh rỗi, một người thì không có quá nhiều chỗ phù hợp. Mà hôm nay ông ta chỉ mới đăng cơ vài năm, vị trí thái tử cũng không vội định ra. Mà với bản lĩnh này của Tiêu Vân Chước, một khi quấy vào tranh giành trữ vị thì đầu của cả nhà Tiêu gia đừng mong giữ được.

Vì lương thần hay vì nhi tử của ông ta, đều phải để tiểu nha đầu này có thân phận sạch sẽ mới được.

Nàng gả cho ai cũng được, nhưng bây giờ không thích hợp vào hoàng gia.

"Bệ hạ, thần nữ không cầu lương duyên." Tiêu Vân Chước cúi đầu, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định: "Mệnh số của thần nữ long đong, tất cả những gì thần làm chỉ vì muốn độ mình, không rảnh bận tâm đến người khác."

Nàng đối với mình vẫn là rất khoan dung, nếu gặp được người thật sự có duyên phận, nàng cũng sẽ không để mình phải chịu ấm ức, chịu cô đơn một mình.

Nhưng quả thật nàng không có lương duyên xứng đôi!

Chương 619

Người không thể quá mức tham lam, nàng ở trong tuyệt cảnh được sư phụ cứu, được một chút hy vọng sống. Lúc nhập Môn đã từng nói với sư phụ rằng phải truyền thừa sư môn, điểm này sao có thể quên được.

Thần Ẩn Môn chủ vốn không có đôi có cặp, hơn nữa bây giờ nàng còn có ân tình chưa báo, càng không thể suy nghĩ nhiều như vậy.

Nàng nguyện tương lai mình cũng giống như sư phụ, tìm một người đáng thương giống như nàng trên thế gian này, có đầy đủ thiên tư có tính tình kiên nghị, sau đó lại dạy hết sở học của mình cho người đó. Nguyện trên đời này người có duyên không có lục thân che chở có thể vào Thần Ẩn Môn tìm một chỗ an thân, đây mới là điều nàng muốn làm.

Càn Hòa Đế khẽ kinh ngạc: “Ngươi không có ý định thành gia sao?”

“Đúng vậy, bây giờ thân nhân trong nhà thần nữ đã rất nhiều, mỗi ngày đều ồn ào, việc vặt vãnh đã nhiều đến sắp không ứng phó được. Nếu lại thành hôn sinh con, làm sao có thời gian làm chuyện mình muốn làm?” Tiêu Vân Chước cũng lập tức nói.

“Nhân đinh trong Tiêu gia các ngươi cũng không tính là vượng.” Càn Hòa Đế nhíu mày: “Nếu nữ tử thế gian đều giống như ngươi, không muốn gả chồng, vậy chẳng phải là sẽ gây nguy hiểm cho giang sơn sao? Trẫm cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi suy nghĩ thật kỹ.”

“Thần nữ không gả, mong bệ hạ khoan thứ.” Tiêu Vân Chước vẫn nói.

Càn Hòa Đế nhìn nàng, dường như đang trầm tư điều gì.

“Hôm nay ngươi ở trước mặt trẫm nói lời ấy, nếu ngày khác hối hận, đó chính là phạm vào tội khi quân, dù là tằng tổ phụ ngươi

còn sống, cũng không giúp được ngươi.” Càn Hòa Đế lại thăm dò hỏi lại.

“Vâng, thần nữ tuyệt đối không hối hận.” Tiêu Vân Chước bình tĩnh đáp lời.

Trong mắt Càn Hòa Đế hiện lên vài phần kinh ngạc.

Không lấy chồng... Cũng có chỗ tốt của không lấy chồng.

Nếu nàng gả lung tung, ngược lại còn phiền toái.

Chuyện của Tuyền Xương ứng nghiệm, mà nàng thậm chí còn có thể tính ra tuyết tai sớm hơn Tư Thiên Đài một bước. Năng lực như vậy, sao ông ta lại không muốn dùng chứ?

“Nếu như thế, Tiêu thị Vân Chước, trẫm lệnh cho ngươi lĩnh chức Ti Thiên Đài Linh Đài lang, tập hiểu thiên văn, xem khí tượng, xem sát khí yêu tường, ngươi có dám nhận mệnh không?” Càn Hòa Đế cuối cùng vẫn nói.

Việc này, ông ta đã suy xét thật lâu.

Nữ tử làm quan, bản triều cũng từng có.

Lúc Thánh Tổ đánh thiên hạ, cũng có nữ tử giúp đỡ, về sau vào triều làm quan. Chỉ là, lúc chiến loạn, đó là nữ anh hùng, nhưng khi thiên hạ đại định, tất cả trật tự khôi phục, gông xiềng thế đạo cũng theo đó mà đến. Nữ anh hùng này cũng như phù dung sớm nở tối tàn, không đến vài năm, liền chịu không được người bên ngoài lạnh nhạt, từ quan không làm nữa.

Nếu không phải năng lực của Tiêu Vân Chước thực sự lợi hại, ông ấy cũng không muốn để một nữ tử làm quan.

Tiêu Vân Chước nghe vậy, nội tâm cũng có chút dao động.

Ngay sau đó, lại bình tĩnh quỳ xuống: “Vi thần nguyện lĩnh chức này, tạ bệ hạ long ân.”

Càn Hòa Đế nhìn tiểu nha đầu này có can đảm như thế, chút do dự kia cũng tiêu tán. Ngược lại, ông ta càng muốn nhìn xem tiểu nha đầu này có thể chống đỡ bao lâu.

“Nếu như thế, ngày mai ngươi đi nhậm chức đi.” Hoàng đế nhìn nàng, bắt đầu cảm thấy mọi chuyện trở nên thú vị hơn một chút.

Ông ta làm đế vương vẫn rất quy củ, giống như Thánh tổ hoặc là tiên hoàng, cẩn trọng không dám lười biếng. Nhưng phía trước lại có hai ngọn núi lớn đè ép, ông ta cũng bị ánh mắt thế nhân soi mói, cũng không phải không mệt, thỉnh thoảng cũng có lúc muốn tùy ý làm bậy.

Để một nữ tử làm quan... Đến ngày mai cũng không biết có bao nhiêu người muốn khuyên can.

Nghĩ đến đây, Càn Hòa Đế không hiểu sao còn có chút hưng phấn, mấy vụ án lớn gần đây cùng với tuyết tai đã khiến không khí cả triều đình đều trầm lặng rồi, đến ngày mai cũng nên thay đổi một chút.

Chương 620

Tiêu Vân Chước vẫn có chút mong chờ đối với chuyện mình làm quan.

Độ hồn một người, chẳng qua chỉ như một hòn đá nhỏ rơi vào nước, ảnh hưởng rất nhỏ đến thế gian này, mà đối với tuổi thọ của nàng cũng chỉ ảnh hưởng nhỏ như vậy, cho nên nàng không thể ngừng, cũng không dám ngừng.

Có vị trí Linh Đài lang này, việc nàng có thể làm sẽ nhiều hơn một chút.

Hơn nữa bất luận là vị trí nào, chỉ cần đủ đặc thù, đặc thù đến mức sử sách lưu danh, hay là một người thiên cổ, đối với nàng chính là có lợi rất lớn. Chỉ khi nào nàng đứng đủ cao mới có thể dễ dàng ảnh hưởng đến người khác, khi đó, một lời có lẽ có thể độ vạn hồn.

Hơn nữa có chức quan, đối với nàng mà nói cũng là một tầng che chở.

Đương nhiên, hoàng đế bệ hạ vẫn có chút keo kiệt.

Nàng cũng trừ không ít kẻ gian ác, nếu đổi thành nam tử, công lao bực này, ngay cả Giám chính Ti Thiên Đài cũng làm được. Nhưng bởi vì là nữ tử, cho nên nàng chỉ được một chức quan bát phẩm nho nhỏ.

Tiêu Vân Chước cũng không nhịn được mà thở dài, trong số những oán quỷ mà nàng đã siêu độ, nữ quỷ luôn luôn nhiều hơn so với nam quỷ, đó là vì sao? Chính là bởi vì thế đạo này bất công.

Tiêu Vân Chước thành thành thật thật tiếp nhận chức quan, Càn Hòa Đế cũng gọi người tới đưa nàng trở về.

Bên kia, mấy người Hoàng hậu nương nương cũng đã rời đi, mấy tiểu cô nương cũng bắt đầu rời cung, chỉ có La Phi Nguyệt còn lề

mề không đi, đang chờ Tiêu Vân Chước cùng về.

Nhìn thấy Tiêu Vân Chước, La Phi Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ta rất lo cho ngươi, bệ hạ... đau lòng quý phi, ta sợ ông ta sẽ răn dạy ngươi để cho Quản thị hả giận.” La Phi Nguyệt nói khẽ: “Chẳng qua nhìn dáng vẻ này của ngươi thì ta liền biết, chắc chắn là ta nghĩ nhiều rồi.”

Tiêu Vân Chước cười cười: “Ta còn chưa chúc mừng việc vui sắp tới của ngươi đâu.”

La Phi Nguyệt nhếch miệng: “Chuyện này quả thật cũng bất ngờ, nhưng cũng không có gì. Trước kia ta chính là nữ nhi của Quốc Công, được người ta thổi phồng, sau này làm Tam vương phi còn không phải cũng giống nhau sao? Chẳng qua chỉ là từ một nhà này chạy tới một nhà khác mà thôi.”

Nàng ấy đã hoàn toàn chấp nhận!

Không chấp nhận thì phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ phải chạy tới trước mặt bệ hạ muốn chết muốn sống hay sao?

Nàng ấy cũng không dám gây họa như vậy.

“Với cái tâm tính của ngươi bây giờ, cuộc sống sau này tuyệt đối sẽ không tệ.” Tiêu Vân Chước chân thành nói.

“Ngươi nói như vậy ta càng an tâm.” La Phi Nguyệt cười thoải mái: “Ta trước kia rất hâm mộ tỷ tỷ và tỷ phu, cũng muốn tìm một người trung trinh không hai lòng như tỷ phu. Nhưng trên đời này làm gì có nhiều người si tình như vậy? Nhà chúng ta có thể gặp được một Sầm lang quân đã không tệ rồi, sao con rể tốt lại cứ bị nhà ta chiếm lấy chứ? Tam vương gia như thế cũng còn được, trước kia hắn đối với ta cũng rất ôn hòa.”

“Sau khi thi cốt tỷ tỷ của ta được tìm thấy, có biết bao nhiêu người ngoài mặt không nói gì, sau lưng lại cười nhạo tỷ ấy chết không sạch sẽ. Ngày khác ta làm Vương phi, sau này người khác lại càng không dám nói nhiều thêm một câu nữa!” La Phi Nguyệt đã tìm

được biện pháp an ủi mình.

Hiện tại nàng ấy thật sự cảm thấy làm vương phi không tệ.

Trong mấy Vương gia, ngoại trừ Việt Vương ra thì người có tính tình tốt nhất cũng chính là Tam vương gia. Vận khí của nàng ấy cũng rất tốt, gả cho hắn cũng tốt hơn gặp gỡ Nhị vương gia chứ?

Nhị vương phi nàng ấy cũng quen biết, thậm chí quan hệ cũng không tệ lắm.

Nhị vương phi tính tình vô cùng ổn trọng, con người cũng tốt, gia thế cũng không tệ. Hôm nay bị Nhị vương gia náo loạn như vậy, vô duyên vô cớ mất mặt!

Thật sự xui xẻo.

“Tính tình Tam vương gia quả thật không tệ, chỉ cần hắn cảm thấy tâm nhãn của ngươi không xấu, dù ngươi có đánh hắn một trận, hắn vẫn có thể sống hòa bình với ngươi.” Tiêu Vân Chước cũng gật đầu tán thưởng.

Tương lai của những hoàng tự này, nàng chưa từng tính đến, dù sao liên lụy quá lớn, không cẩn thận là dễ tạo nghiệt.

Cho nên quan hệ giữa La Phi Nguyệt và nàng tuy rằng rất tốt, nhưng Tiêu Vân Chước cũng không nghĩ tới chuyện vì nàng ấy mà dò xét tương lai của Tam vương gia.

Chương 621

Phương diện nhân duyên, La Phi Nguyệt cũng không phải là người ngu xuẩn, chỉ cần nàng ấy muốn sống thật tốt, liền nhất định có thể ở chung vui vẻ với Tam vương gia.

La Phi Nguyệt nghe Tiêu Vân Chước nói vậy, cũng không nhịn được vui vẻ.

Nàng ấy còn thật muốn đánh Tam vương gia một trận đấy.

Hai người kết bạn ra khỏi cung. Sau khi xuất cung, La Phi Nguyệt không còn bám dính lấy nàng nữa, lập tức về nhà. Dù sao hiện giờ ý chỉ tứ hôn có thể đã tới nhà rồi, dù sao nàng ấy cũng phải trở về thông báo cho phụ mẫu một chút.

Sau khi tạm biệt nàng ấy, Tiêu Vân Chước dự định đi Độ Linh Các trước.

Mấy tháng nay nàng vẫn rất cố gắng, cho nên quỷ hồn trong Độ Linh Các đã ít đi rất nhiều. Mà sau này nàng phải đi Ti Thiên Đài làm việc, khẳng định không thể mỗi ngày đều trở về, cũng phải một lần nữa thu xếp một phen.

Chỉ là trên đường, nàng nhìn một đội nhân mã đi về phía hoàng thành.

Xa giá kia phồn hoa, quy cách không giống bình thường.

Tiêu Vân Chước cũng đứng bên đường nhìn thoáng qua.

“Đây là xa giá của Lăng Tây Vương sao? Quả thật là đồ sộ, nghe nói Lăng Tây Vương dòng dõi gian nan, hiện giờ khó khăn lắm mới có được một nhi tử, bởi thế lúc này mới phái đích nữ duy nhất đến đây, mang theo vô số trân bảo vào kinh xin lập thế tử. Nghe nói chuyến này quận chúa còn dẫn theo một thần y, có không ít người vì muốn gặp thần y mà không quản ngàn dặm xa xôi chạy tới, trong kinh sẽ rất náo nhiệt đây...”

“Thế nhân ai không cầu y chứ? Nghe nói chỉ cần còn một hơi thở, có vị thần y này, ít nhất cũng có thể kéo dài tuổi thọ mười năm!”

“...”

Tiêu Vân Chước nhìn cỗ xe kia, trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an.

Nàng cũng lật qua sách sử, đương nhiên cũng biết vị Vương gia này có lai lịch gì.

Lăng Tây Vương Văn thị, tổ tiên tại thời kỳ tiền triều chính là danh môn vọng tộc. Thời điểm chiến loạn, Văn thị dựa vào tư binh cùng với vô số tài phú, ổn chiếm mấy thành, rước lấy vô số người tài ba tìm nơi nương tựa, ủng hộ làm chủ thượng, trong đó cũng bao gồm cả Thánh tổ.

Có thể nói, Thánh Tổ là dựa vào Văn thị lập nghiệp.

Sau khi Thánh Tổ gia nhập Văn thị quân doanh, dần dần lĩnh chức vị quan trọng, về sau triển lộ tài năng, địa vị đã có thể sánh ngang với Văn thị công tử.

Lúc đó Văn thị lão gia chủ tuổi đã cao, nhìn Thánh tổ, chỉ cảm thấy ông ta không phải vật trong ao. Nếu như các nhi tử tranh đấu cùng ông ta, chỉ sợ sẽ rơi vào kết cục tay trắng, cho nên trước khi chết, mệnh Thánh tổ chưởng quản gia nghiệp Văn thị. Bởi vì Thánh tổ sớm có chính thê nên lão gia chủ Văn thị đành phải chọn một nữ nhi Văn thị làm bình thê của Thánh tổ.

Mà hành động này, một đám môn nhân cũng không hề có dị nghị gì, Thánh tổ thiện dụng nhân tài, cho nên rất được lòng người.

Con cháu Văn thị trở thành hạ thần phụ tá, theo thế lực Thánh tổ càng lúc càng lớn, ánh sáng Văn thị cũng hoàn toàn bị che giấu.

Trong lúc Thánh Tổ chinh chiến, nữ nhi Văn thị vì nếm thuốc cho Thánh tổ mà chết.

Sau khi Thánh Tổ đăng cơ bắt đầu luận công phong thưởng. Lúc đó Văn thị đích công tử ở trong một đám người tài ba không có chút nổi bật nào.

Nhưng Thánh tổ niệm ân Văn thị lão gia chủ nâng đỡ, phong Văn thị làm Lăng Tây Vương, cho đất phong, nhân khẩu, binh quyền, để cho ông ta trấn giữ đất tổ.

Đương nhiên, Thánh tổ cũng không phải là người mềm lòng. Căn cứ theo sách sử ghi lại, Lăng Tây Vương này mặc dù không tài năng, nhưng ân tình Văn thị quá nặng, nếu như sau khi Thánh tổ đăng cơ không coi trọng Văn thị, dân tâm khó phục.

Lão đương gia Văn thị từng có một trưởng tử, ba thứ tử, cuối cùng chỉ có đích công tử còn sống, ba thứ tử khác đều phụng Thánh tổ như huynh, còn đều vì Thánh tổ mà c.h.ế.t trận. Lại có ân tình Văn thị trung trinh nếm dược, dù cho công lao của Văn thị đích công tử bình thường, nhưng có công trạng mà thân quyến của hắn làm ra, Thánh tổ cho dù như thế nào cũng không thể bạc đãi hắn.

Sau khi Văn thị đích công tử này làm Lăng Tây Vương, cũng là rất yên tĩnh, an an ổn ổn đợi tại một góc. Lại thêm đất phong của ông ta xa xôi, bốn phía tuy có loạn nhỏ nhưng cũng không có đại địch, cho nên dần dần cũng không còn quá được người người coi trọng.

Chương 622

Lúc này, Tiêu Vân Chước nhìn chằm chằm vào bóng dáng trong xe, ánh mắt có phần nghiêm túc hơn trước. Chẳng qua rất nhanh nàng liền thả lỏng, nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, yên lặng theo dõi kỳ biến là được.

Cũng không biết thần y này có lợi hại như vậy hay không, lại cần bao nhiêu tiền mới cầu tới được? Thân thể cốt cách của Oanh cầm sư nhà nàng không tốt, nàng đã tìm đại phu khắp nơi nhưng cũng vô dụng. Nếu thần y này có thể làm được, nàng sẽ phải nghĩ biện pháp.

Tiêu Vân Chước nhìn chằm chằm một lúc rồi mới quay đầu rời đi.

Người vừa tới cửa Độ Linh Các, Tiêu Vân Chước lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Chỉ thấy Hoa cô nương dắt trong tay một con ngựa nhỏ màu đỏ đang đứng nhìn bên ngoài cửa hàng, thấy nàng trở về, ném dây cương cho thuộc hạ, sau đó lập tức tiến lên đón.

“Bánh bao nhỏ Tiêu gia?” Hoa Ỷ Phong gọi nàng một tiếng.

“Ta?” Bánh bao?

Hoa Ỷ Phong năm nay mười chín tuổi, trong số các tiểu cô nương chưa lập gia đình thì tuổi của nàng ấy đúng là lớn.

“Ngươi không quên ta là ai chứ?” Hoa Ỷ Phong đi tới, đi hai vòng quanh nàng, sau đó quan sát tỉ mỉ: “Trong cung, ta còn đứng ra nói đỡ cho ngươi, ngươi... cám ơn ta một tiếng, ta nghe một chút?”

“...” Trong mắt Tiêu Vân Chước hiện lên vài phần nghi hoặc, nhưng vẫn khách khí nói: “Cảm ơn?”

“Ngọt thì ngọt lắm, đáng tiếc giống như cái bánh bao nhỏ.” Hoa Ỷ Phong nhếch miệng cười cười, lại nói giống như rất quen thuộc: “Sau khi ta vào kinh đã nghe nói không ít chuyện về ngươi, còn

tưởng rằng ngươi cũng giống như ta, bề ngoài cao lớn thô kệch, không nghĩ tới lại non nớt đến thế này, nhưng mà... Bề ngoài ngươi như vậy, chắc hẳn huynh trưởng của ngươi cũng sẽ rất đẹp. Mà nam nhân càng đẹp thì lại càng văn nhược, xem ra ta phải thất vọng rồi..."

Hoa Ỷ Phong quả thật rất kinh ngạc, dù sao Lục lão tướng quân đã khen huynh muội bọn họ lên tận trời rồi.

Nói Tiêu Văn Dũ văn võ song toàn, Tiêu gia cô nương dứt khoát quả quyết, nhưng nàng ấy nhìn qua... hiển nhiên không giống với Lục lão tướng quân nói nha!

"Đại ca ta bình thường, không so được với ta." Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật: "Ngươi có yêu cầu rất cao với dung mạo sao?"

"Chỉ cần có thể không ngốc, dù có xấu xí một chút ta cũng không ngại. Dung mạo phụ thân ta đã không ra gì rồi, ngươi nhìn ta xem, cũng không tính là mỹ nhân, chính mình không có, há có thể yêu cầu người khác có?" Hoa Ỷ Phong rất dứt khoá: "Bánh bao nhỏ, ngươi mời ta vào ngồi một chút đi, ta lại dò xét chút tin tức của ngươi."

Tiêu Vân Chước khẽ gật đầu.

Cô nương Hoa gia, dung mạo cũng không xấu xí, chỉ là hành vi cử chỉ khác với nữ tử bình thường, cho nên có lẽ sẽ có người cảm thấy nàng ấy không đủ thanh nhã.

Nhìn bộ dáng Hoa cô nương dứt khoát trực tiếp như thế, nàng cũng có chút rối rắm.

Vì nhân duyên của đại ca nàng, nàng có phải cần ngụy trang một chút hay không? Nếu lỡ như bị Hoa cô nương này biết tính tình nàng cũng không tốt lắm, người này bởi vậy lại không nhìn trúng nhà nàng...

Trong lòng Tiêu Vân Chước thầm suy nghĩ, định yên lặng quan sát trước.

Hoa Ỷ Phong vào cửa, ngẩng đầu nhìn chung quanh nhưng không đụng chạm lung lung, lại nhanh chóng ngồi xuống.

Tiêu Vân Chước lấy hết những loại trà quý giá mà mình cất giữ ra. Đồ vật trong Độ Linh Các đều do chính nàng tích góp được, cho nên mặc dù có trà ngon, nàng cũng không thường xuyên uống, phần lớn là dùng để chiêu đãi quỷ hồn, bởi có mấy quỷ hồn kén chọn vô cùng.

Hoa Ỷ Phong nhấp một ngụm.

Đắng muốn chết.

“Bánh bao nhỏ, đại ca ngươi còn chưa đính hôn à?” Hoa Ỷ Phong hỏi thẳng.

Tiêu Vân Chước thành thành thật thật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy trong hậu viện của đại ca ngươi có di nương hay thông phòng gì không? Có mấy người, bọn họ dáng vẻ như thế nào?” Hoa Ỷ Phong lại hỏi, nhưng sau khi mở miệng, nàng ấy dường như cũng ý thức được lời nói của mình quá trực tiếp, sau đó có chút cứng đờ lấy từ trong ngực ra một cái khăn, nhẹ nhàng che chóp mũi: “Thật sự là mắc cỡ chết người...”

Phụ thân nàng ấy nói, nam nhân đều thích những nữ tử kiều mị hiểu chuyện. Loại nữ tử biết đánh người như nàng ấy, không có nam nhân nào thích cả, cho nên bảo nàng ấy cứ tùy tiện tìm nam nhân nghe lời để gả là được.

Nhưng nàng ấy chính là không phục, nàng ấy nhất định có thể lừa một lang quân như ý về nhà.

Chương 623

Đồng tử Tiêu Vân Chước như bị địa chấn, nhìn bộ dạng thẹn thùng đáng sợ này, vội vàng quay đầu đi, sợ mình không nhịn được cười ra tiếng.

Hoa Ỷ Phong cũng có chút không quen, nói xong câu kia, lại bất đắc dĩ ném khăn sang một bên: "Ngươi đừng sợ, con người ta chính là như vậy...đã tận lực sửa đổi rồi."

Trong mắt Tiêu Vân Chước có ý cười: "Đại ca ta đọc sách giống như người bình thường, mấy năm trước vì khoa khảo, ngày ngày khổ đọc cho nên bên người cũng không có nữ tử tiếp khách, nha hoàn bên cạnh đại ca không nhiều lắm, cũng không phải hầu hạ bên người."

"Thế sao? Còn mạnh hơn phụ thân ta nữa." Hoa Ỷ Phong vỗ tay một cái, rất hài lòng: "Vậy tổ mẫu nhà ngươi thích gì? Còn phụ thân ngươi nữa, làm sao mới khiến họ vui vẻ đây?"

"Không cần phải lấy lòng, tổ mẫu hiền hòa, phụ thân mặc kệ chuyện trong nhà, năng lực tiếp nhận rất mạnh." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Hoa Ỷ Phong lại ngồi thẳng thêm mấy phần.

Nói thì nói như thế, nhưng chuyện này khẳng định không thể không làm gì.

Ví dụ như Tiêu Vân Chước trước mặt, một vóc người nho nhỏ, nhìn qua không tranh không đoạt cũng không thích nói chuyện, mặc dù tính tình không quá tương hợp với nàng ấy nhưng người cũng không đáng ghét. Nếu sau này thành người trong nhà thì cũng không khác gì với mấy thuộc hạ dưới trướng của nàng ấy. Nếu muốn binh nghe lời thì phải cho ăn uống no đủ hài lòng mới được...

"Ngươi chờ." Hoa Ỷ Phong đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ chớp mắt người này đã biến mất tăm.

Tiêu Vân Chước cũng có chút bối rối, thậm chí còn nghi ngờ có phải mình nói sai cái gì rồi không. Chẳng lẽ là Hoa cô nương có chỗ nào không hài lòng nên mới đi gấp gáp như vậy?

Các huynh trưởng nhà nàng đều chưa thành gia, cho nên nàng đối với chuyện nhân duyên này kiến thức nửa vời. Tuy cảm thấy người này thích hợp nhưng lại không rõ làm sao mới có thể đem nữ tử nàng thích về nhà làm tẩu tẩu.

Có chút phiền muộn.

Chỉ là cũng không lâu lắm, Hoa Ỷ Phong lại quay lại, không chỉ có nàng ấy quay lại mà thậm chí còn mang theo rất nhiều người đến.

“Bánh bao nhỏ!” Hoa Ỷ Phong hùng hùng hổ hổ, một đôi mắt sáng ngời nóng rực như ngọn lửa: “Đều cho ngươi hết! Ta thấy mấy đồ vật trong phòng này của ngươi đều cũ kỹ hết rồi, ta làm chủ, thay đổi toàn bộ cho ngươi!”

“?” Tiêu Vân Chước khiếp sợ nhìn sang.

Chỉ nhìn thấy đồ vật đã bắt đầu chuyển vào bên trong, bàn ghế, đèn, thậm chí còn có một ít đồ sứ, những thứ kia... không phải là Tiêu Vân Chước không biết, nàng tốt xấu cũng là người đương gia, vẫn là biết nhìn hàng.

Những đồ nội thất kia nhìn như bình thường, nhưng chỉ sợ đều là trấn điếm chi bảo.

“Ta không muốn.” Tiêu Vân Chước vội vàng nói.

“Ta bảo ngươi muốn thì ngươi phải muốn. Không, không, không, ngươi là chim cô cô sao?” Hoa Ỷ Phong dứt khoát lại trực tiếp: “Sau này ngươi đi theo ta lăn lộn, ta cam đoan sau này không ai dám ức hiếp ngươi, ngươi muốn cái gì cũng cứ nói với ta, những thứ đồ chơi nhỏ này, ta mua được!”

“Vô công bất thụ lộc, Hoa cô nương, đa tạ ngươi ưu ái, chỉ là ta không thích nhận được ý tốt của người khác, còn phải trả, mệt lắm.” Tiêu Vân Chước thực tình thực lòng cự tuyệt: “Mau lấy đi đi.”

“Ai cần ngươi trả? Ai cho ngươi dám trả?” Hoa Ỷ Phong cực kỳ ngông nghênh: “Hoa gia chúng ta thu tiền rất thống khoái, tặng tiền cũng tuyệt đối không nhăn nhăn nhó nhó. Ngươi nhìn bệ hạ xem, hàng năm thu tiền vui vẻ biết bao?”

Tiêu Vân Chước đã bó tay rồi.

Bệ hạ khẳng định vui vẻ, thiên hạ to lớn nơi đâu cũng là vương thổ. Ở trong mắt bệ hạ, Hoa gia là túi tiền của ông ta, ông ta móc tiền trong túi của mình, đương nhiên không cần phải nhăn nhăn nhó nhó.

Chương 624

Tiêu Vân Chước từ chối nhưng Hoa Ỷ Phong lại như không nghe thấy.

Tiêu Vân Chước đột nhiên cũng bắt đầu lo đến phát hoảng, người này... rất tốt, nhưng cũng có tật xấu, đó chính là quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức... thật sự coi nàng như tiểu gia hỏa, tựa hồ là muốn cho ăn cho uống nuôi dưỡng nàng?

Nhưng bỏ qua thái độ cố chấp và cứng rắn này không nói, nàng thật sự thích giá trị vũ lực của Hoa Ỷ Phong.

“Ta cũng không biết những vật cũ này có thứ gì mà ngươi đặc biệt coi trọng không, cho nên ta cũng không vứt hết đi, ngươi tự xem mà làm.” Hoa Ỷ Phong còn cực kỳ chu đáo nói, sau đó cầm chén lưu ly vừa đặt trên bàn: “Cái chén này phối với rượu mới ngon.”

Tiêu Vân Chước thở dài, không muốn nói chuyện nữa.

“Sao vậy?” Hoa Ỷ Phong còn có chút không hiểu: “Ta mua thứ gì xấu sao?”

Tiêu Vân Chước lắc đầu.

“Vậy tại sao ngươi không cười?” Hoa Ỷ Phong không hiểu lắm. Trong nhà nàng ấy, ai thấy nàng ấy cũng cười rất vui vẻ. Đừng nói là được nàng ấy tặng đồ, dù có bị nàng ấy đánh một trận cũng sẽ vô cùng cao hứng nói một tiếng “Đại tiểu thư uy vũ”...

Đương nhiên, nàng ấy cũng biết, đó đều là thuộc hạ nịnh nọt mình, nhưng chính nàng ấy cũng có thực lực, mà thực lực của nàng ấy quả thực cũng khiến người ta tôn trọng, cho nên những lời nịnh nọt kia, nàng ấy cũng nhận lấy.

Đây là lần đầu tiên nàng ấy lấy lòng người khác, có chỗ nào làm không đúng à?

Hình như đều đúng hết mà!

Tiêu Vân Chước bất đắc dĩ nhìn nàng ấy: “Hoa cô nương, thay vì ngươi đưa đồ cho ta còn không bằng trực tiếp đi tìm đại ca của ta.”

Nhiều đồ như vậy, trao đổi đồng giá, nàng còn phải trả tới khi nào? Vậy về sau Hoa cô nương cho dù có gả hay không gả cho đại ca, nàng đều phải vì nàng mà bảo vệ bình an.

Ném ra? Cũng không phải không được...

Nhưng nàng từ nhỏ đã khổ quen rồi, cũng có khuyết điểm cực lớn, đó chính là keo kiệt. Vật đến tay, chỉ cần không có ác ý thì đều không nỡ ném đi.

Hoa Ỷ Phong nhìn nàng, rơi vào trầm tư.

Tặng đồ không đúng.

Vậy làm sao mới đúng đây?

“Ta nghe nói phía sau chỗ này của ngươi là thiện đường à?” Hoa Ỷ Phong nghiêm túc hỏi: “Vậy ta quyên tiền, có thể được không?”

“Lương chưởng quỹ.” Tiêu Vân Chước gọi một tiếng: “Hoa cô nương muốn quyên tiền, ngươi xử lý một chút.”

Số tiền này là dùng trên người mấy hài tử, Tiêu Vân Chước không hề dính dáng chút nào, cho nên đối với chuyện này nàng cũng không kháng cự, chỉ là phải theo quy củ đăng ký trước, sau đó còn phải báo cáo lên quan phủ.

Hoa Ỷ Phong dứt khoát đi theo Lương chưởng quỹ. Khi Lương chưởng quỹ hỏi nàng ấy muốn quyên ra bao nhiêu, Hoa Ỷ Phong suy nghĩ một chút, thiện đường này... không lớn, cũng không thể quyên quá nhiều...

“Vậy thì... hai vạn lượng đi.” Hoa Ỷ Phong nói lời thật lòng thật dạ.

“Bao nhiêu?!” Lương chưởng quỹ kinh ngạc, tay cầm bút lông cũng run lên một cái.

“Ít à?” Hoa Ỷ Phong nhíu mày.

Phụ thân nàng ấy nói, trong kinh vật giá đắt. Bọn họ ở trong kinh ngay cả phòng ở cũng không có, ăn uống chi phí đều phải dựa vào người khác, cho nên cái gì cũng có thể không mang theo, duy chỉ có bạc là không thể mang thiếu.

Trong nhà cũng không thiếu tiền.

Con đường Thông Châu được tu sửa khí phái, có nhà nàng ấy bảo hộ, các thương hộ cũng cảm thấy an tâm. Dần dần, người qua đường càng ngày càng nhiều, bạc trong nhà cũng chất càng ngày càng nhiều. Tuy rằng phần nhiều đã nộp cho bệ hạ nhưng trong tay vẫn có thể còn lại không ít. Hơn nữa nhà nàng ấy đều là người thô kệch, ngoại trừ trên việc công ra thì nhà mình cũng không có chỗ nào cần tiêu tiền. Cho nên lần này nàng ấy đi ra ngoài, phụ mẫu đều cho nàng ấy mang theo rất nhiều ngân phiếu, ngoại trừ ngân phiếu, còn có rất nhiều vàng lá nữa...

Cho nên nàng ấy thật sự không hiểu, nàng ấy chỉ là bỏ ra một ít để mua chút đồ chơi nhỏ, sao bánh bao nhỏ còn không thu

Chương 625

“Hoa cô nương...” Lương chưởng quỹ vội vàng lấy ra sổ quyên ra: “Ngài nhìn một chút xem, cứ quyên theo số lượng trong này là được rồi...”

Hoa Ỷ Phong mở ra xem.

Ít, thật ít.

Hoắc Kiệt này thế mà lại mỗi tháng mới quyên mười lượng bạc... Chút tiền này, có đủ sống không?

Còn có mấy nhà giàu, mấy chục lượng, mấy trăm lượng, nhiều nhất là... Tam vương gia? Ba ngàn lượng...

“Người của thiện đường chúng ta không nhiều lắm, không tốn bao nhiêu bạc. Vậy nên tiền bạc dư thừa sẽ được sắp xếp lại đưa đến nha môn, nha môn lại phát xuống cho các thiện đường khác. Từ sau khi bà chủ chúng ta kinh doanh thiện đường này, người đến đây quyên bạc càng ngày càng nhiều, đều là hướng về phía bà chủ mà tới...” Lương chưởng quỹ vội vàng giải thích.

“Ta đã nói hai vạn lượng thì không có đạo lý thu hồi. Bọn họ quyên ít là tâm ý, mà ta quyên nhiều cũng là tâm ý, ngươi cứ tự nhiên thu là được.” Hoa Ỷ Phong sau khi xem xong vẫn không thay đổi.

“Ai... Ai! Đa, đa tạ quý nhân...” Khóe miệng Lương chưởng quỹ có chút run rẩy.

Cũng không biết là nữ nhân phá gia này từ đâu tới!

“Ngài có muốn tới thiện đường xem thử không? Thiện đường chúng ta đối xử rất tốt với mấy hài tử! Cũng không phải chỉ cho ăn uống thôi đâu mà còn dạy bọn chúng bản lĩnh, còn đặc biệt mời chức nương, tú nương, sư phụ dạy võ, thậm chí còn có Lâm phu tử dạy đọc sách. Cho dù là hài tử gia đình bình thường cũng tình

nguyện trả tiền cũng muốn vào nghe một chút...” Lương chưởng quỹ vội vàng nói.

Thu nhiều tiền bạc như vậy, dù sao cũng phải để đối phương nhìn thấy điểm đáng tin cậy của thiện đường bọn họ một chút.

“Còn có sư phụ dạy võ nữa sao?” Hoa Ỷ Phong quả thật rất kinh ngạc.

“Đúng thế! Quách sư phụ dùng đao rất tốt, nữ tử đương thời không có mấy người có thể đánh thắng được! Rất lợi hại!” Lương chưởng quỹ cố gắng nói khoác, ý đồ để cho vị quý nhân này biết chỗ đặc biệt của thiện đường bọn họ.

Ánh mắt Hoa Ỷ Phong lại sáng lên vài phần: “Dẫn ta đi!”

Hoa Ỷ Phong quay đầu liền quên Tiêu Vân Chước, mà Lương chưởng quỹ còn chưa biết tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức dẫn người đi về phía sau.

Cũng vừa khéo, khi Hoa Ỷ Phong đến, đang nhìn thấy Quách Sài Nữ đang dạy bọn trẻ luyện quyền thuật. Hoa Ỷ Phong lẳng lặng nhìn một chút, sau đó lại lắc đầu.

Cái này…không được lắm!

Đúng là có chút bản lĩnh, nhưng nếu luyện binh như vậy, luyện ra được đều là vớ va vớ vẩn!

Nếu đã học võ thì phải nghiêm túc, cho dù vũ lực không đủ thì cũng phải có khí thế đi trước, nhưng sư phụ dạy võ này cũng thực khoan dung. Mấy hài tử sai một lần, hai lần, liên tục sai mà nàng ấy vẫn còn có kiên nhẫn dạy bảo.

Lãng phí thời gian.

Mấy hài tử đều là hài tử đáng thương, nhưng đáng thương không phải là cái cớ để quá khoan dung đối với bọn họ.

Học võ là chuyện nghiêm túc, nên tàn nhẫn mới có thể đạt tới hiệu

quả. Dưới thủ đoạn nhân từ nương tay, nuôi dưỡng ra cũng chỉ là phế vật do dự!

Tiêu Vân Chước đang cố gắng sắp xếp lại phòng ốc, nhưng cũng không lâu sau Lương chưởng quỹ đã khổ sở chạy tới: "Bà chủ à! Quý nhân quyên tiền kia và Quách sư phụ đánh nhau rồi! Tiểu nhân không biết võ công, cũng không dám đi kên ngăn cản, phải làm sao bây giờ!"

Hắn sợ chết!

"..." Tiêu Vân Chước đột nhiên bắt đầu nghi ngờ ánh mắt của mình.

Trong ngực, bức họa của Hoa Ỷ Phong còn đang cất giữ cẩn thận đây, nhưng trước mắt, người này đã bắt đầu đại sát tứ phương.

Đây là tẩu tử tốt sao? Không phải, đây là đao trên cổ.

Tiêu Vân Chước cũng vội vàng đứng dậy đi vào hậu viện, lại nhìn thấy đao trong tay Quách Sài Nữ đã bị đánh bay, cả người khiếp sợ đứng tại chỗ, còn có chút chưa tỉnh hồn lại.

"Ta chỉ muốn xem năng lực của Quách sư phụ nên vừa mới đánh với nàng ấy một trận, phát hiện chiêu thức của nàng ấy tuy mạnh nhưng kỹ xảo không đủ, năng lực cũng không khác tiêu sư bình thường là mấy..." Hoa Ỷ Phong lập tức giải thích: "Ta cho rằng, giữa các võ giả thì luận bàn với nhau là chuyện thường xảy ra, luận bàn nhiều thì mới biết năng lực của bản thân không đủ, như vậy mới có thể bù đắp, tiến bộ! Đúng rồi, ta chỉ là điểm đến là dừng, không hề đả thương người."

Phương diện học võ, nàng ấy là người rất nghiêm túc, cũng không muốn thấy người khác lừa gạt cho xong việc.

"Biểu muội..." Quách Sài Nữ nhìn thấy Tiêu Vân Chước, lập tức ấm ức: "Cha ta vốn chính là tiêu sư, ta có bản lĩnh của tiêu sư là chuyện đương nhiên mà!"

"Biểu muội?" Hoa Ỷ Phong giật mình: "Xin hỏi ngươi là... thân

thích của Tiêu gia sao?”

Chương 626

Hoa Ỷ Phong thoáng ngượng ngùng. Mặc dù nàng ấy có chút hiếu chiến nhưng cũng biết người nào có thể đánh, người nào không thể đánh.

Nhất là hiện giờ nàng ấy đang định xách cháu trai của Chiến Thần về làm con rể cho Hoa gia, lúc này nếu đắc tội với thân thích của Tiêu gia, vậy mục đích của nàng ấy sẽ không dễ dàng thành công như vậy nữa.

Tựa như huynh trưởng nhà nàng ấy, mấy năm trước từng nhìn trúng một cô nương, lại không cẩn thận đánh cha ruột của cô nương kia, sau đó... Hôn sự liền không còn thấy bóng dáng nữa...

Cho nên a...

Cho dù muốn động thủ, cũng nên chờ sau khi chuyện thành rồi nói.

Trách nàng! Còn tưởng rằng cô nương này chỉ là sư phụ dạy võ mà thôi, liền muốn chỉ điểm một hai, không nghĩ tới chơi lớn như vậy.

“Tiêu sư phụ... cô nương này là ai vậy?” Quách Sài Nữ cũng ngơ ngác, đây cũng là lần đầu tiên nàng ấy nhìn thấy một cô nương tàn nhẫn như vậy.

Cô nương này có bộ dạng không xấu, dáng người cân xứng mà có sức mạnh, rất có khí thế. Vừa nãy mới động thủ với nàng ấy, chiêu thức quả quyết mà mãnh liệt. Nàng ấy gần đây tuy rằng ngày ngày luyện đao, nhưng vẫn không sánh được với nữ tử này, chẳng qua chỉ mấy chiêu thôi đã bị người này đánh cho không còn sức đánh trả.

“Nàng ấy chính là Hoa Ỷ Phong, con gái của Hoa thị Thông Châu, hôm nay... cố ý đến làm khách, cũng không có ác ý.” Tiêu Vân Chước lập tức giải thích với Quách Sài Nữ, nhưng nhìn Sài Nữ bị đánh đến ấm ức như vậy, Tiêu Vân Chước cũng có chút đau lòng:

“Biểu tẩu ngươi đứng một bên, để ta.”

“Biểu tẩu?” Hoa Ỷ Phong đã hiểu, lập tức ôm quyền nói: “Hóa ra cũng là thân thích của Tiêu gia, là ta mạo muội rồi!”

“Hoa cô nương cố ý chỉ điểm, hai người chúng ta cũng không có ý trách cứ gì. Chẳng qua... Hoa cô nương nếu muốn chỉ điểm võ học, ta đây che giấu cũng không hay, không bằng ngươi và ta đọ sức một chút?” Tiêu Vân Chước cũng không giả vờ nữa, trong mắt mang theo ý cười nói.

Quách Sài Nữ nghe xong, hai mắt đều nhiều hơn chút ít thần thái, lập tức lui về phía sau, đến dưới hiên ngồi xuống.

Bản lĩnh của Tiêu sư phụ nàng ấy rất rõ ràng!

Đừng nhìn bình thường nàng yên lặng, nhưng nếu thật sự động thủ, không có mấy người có thể là đối thủ của nàng!

Tiêu Vân Chước cũng không muốn đánh nhau, nhưng lại không thể không ra tay.

Quách Sài Nữ thứ nhất là nữ nhi của người xưa, thứ hai là biểu tẩu của nàng, thứ ba là sư phụ dạy võ trong thiện đường của nàng. Bây giờ nàng ấy bị người ta đánh, cho dù là vì lý do gì thì nàng cũng không thể trơ mắt nhìn.

Còn nữa... Hoa cô nương hiếu chiến lại cường ngạnh, nếu nàng không biểu hiện ra chút thực lực, người này thật sự sẽ luôn coi nàng như bánh bao nhỏ.

Nàng lại suy nghĩ, Hoa cô nương lại không phải kẻ thù của nàng, cứ che giấu nàng ấy cũng không hay, chẳng thà dứt khoát, ngược lại coi như là bày tỏ tôn trọng đối với người này.

Tiêu Vân Chước vừa nói xong, Hoa Ỷ Phong khiếp sợ nhìn nàng.

“Bánh bao nhỏ, ngươi muốn đọ sức với ta?” Hoa Ỷ Phong cảm thấy vừa rồi mình có phải hơi quá đáng hay không: “Vừa rồi là ta không tốt, đây là địa bàn của ngươi, khách nhân như ta nên thu

liễm một chút. Đánh người của ngươi quả thật là ta không đúng, nhưng ta cũng không muốn bắt nạt ngươi, cho nên…hai ta không cần đánh nữa, đúng không?"

"Hoa cô nương giỏi binh khí gì?" Tiêu Vân Chước lại hỏi thẳng.

Hoa Ỷ Phong dò xét nhìn nàng, giống như muốn xem thử có phải nàng đang nói đùa hay không.

Nhưng nhìn chằm chằm nửa ngày, lại phát hiện hình như bánh bao nhỏ trước mắt lại nghiêm túc.

Hơn nữa, khí thế này... hoàn toàn khác so với vừa rồi.

Khi ở trong cung gặp nàng, nàng cực kỳ thu liễm, nhìn không khác gì so với các quý nữ khác. Bởi vì tuổi Tiêu Vân Chước còn nhỏ hơn nàng ấy nên mới khiến nàng ấy nhìn giống như một tiểu muội muội đáng thương khiến người khác yêu thương.

Vừa rồi lúc tặng đồ cho nàng, nàng trái lại có tùy tính hơn một chút, cũng không còn quá quy củ như vậy nữa, nhưng nụ cười hòa khí, thân thiết ngây thơ, cũng không nhìn ra có gì khác biệt.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nhìn như vô hại, nhưng hai mắt có thần kia lại giống như là nhìn thấu nàng ấy. Giọng điệu tuy rằng khách khí, nhưng cử chỉ hững hờ không chút để ý... Đó tất nhiên là sự tự tin mà một cường giả mới có.

Chương 627

“Ta biết chút đao pháp, kiếm pháp cũng không tệ. Nếu cưỡi ngựa ra ngoài thì dùng nhiều nhất là trường thương.” Hoa Ỷ Phong vô thức nói.

Tiêu Vân Chước nghe vậy, gật đầu: “Vậy thì vừa vặn, ta cũng thiện kiếm, có thể thử một lần.” Tiêu Vân Chước nói xong, bảo Lương chưởng quỹ đi lên lầu hai phía trước lấy đồ.

Tử Dương Kiếm bệ hạ ban cho được đặt ở trong Độ Linh Các phía trước, chẳng qua ngoại trừ Tử Dương Kiếm ra, lầu hai cũng đặt chút binh khí để bài trí, là nàng dùng để trấn hồn, cũng có thể lấy ra dùng một chút.

Hoa Ỷ Phong còn có chút do dự.

Nàng phải dùng mấy thành bản lĩnh để đối chiến đây?

Bề ngoài Tiêu Vân Chước rất dọa người, hơn nữa lại là nữ tử, bước chân nhẹ nhàng nên nàng ấy vẫn không quá chú ý đến hô hấp và bộ pháp của người này. Bây giờ cẩn thận nhìn kỹ, phát hiện bánh bao nhỏ này có thể có chút công phu, nhưng có lợi hại hay không thì nàng ấy không nhìn ra được.

Đợi lát nữa nếu nàng ấy đánh người khóc thì làm sao bây giờ?

Thời điểm tổ tiên Hoa gia chiếm lĩnh Thông Châu, cũng không phải không nghĩ tới chuyện xưng vương xưng đế, tự thành bá chủ một phương. Đáng tiếc, tổ tiên không đọc qua bao nhiêu sách, thời điểm Thánh Tổ mang theo binh mã đánh tới, mưu kế nhà mình theo không kịp, bị mưu sĩ bên cạnh Thánh Tổ lừa dối xoay quanh.

Tổ tông nhà nàng ấy đối với chuyện này là không phục, dù sao cũng là người tập võ, chỉ cảm thấy bị những mưu sĩ kia tính kế, trong lòng càng không thoải mái, cho nên ngay từ đầu đã dự định tử thủ Thông Châu, cùng lắm thì chết.

Về sau Tiêu tướng quân bên cạnh Thánh Tổ khiêu chiến, tổ tông nhà nàng nghênh chiến mà lên, bại trận.

Tổ tông nhà nàng liền nghĩ, văn hay võ cũng đấu không lại, vậy còn đấu cái gì?

Lúc này mới dứt khoát nhận thua, cung kính làm tiểu đệ, bây giờ lại nghĩ, lựa chọn lúc đó một chút sai cũng không có.

Ngày đầu tiên huynh đệ tỷ muội trong nhà tập võ, trước tiên phải học "sử".

Cho nên Hoa gia bọn họ đối với Tiêu gia mới có hảo cảm như thế.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng ấy cố chấp muốn tìm nhi tử Tiêu gia làm phu quân!

Mà bây giờ, trận chiến với Tiêu Vân Chước, có lẽ cũng sẽ liên quan đến chuyện nàng ấy có thể toại nguyện hay không... Tuy rằng đến bây giờ nàng ấy vẫn chưa gặp được Đại Lang Tiêu gia, nhưng nàng ấy cảm thấy nhân duyên kết thành hai dòng họ là chuyện tốt, bất kỳ một người nào của Tiêu gia, nàng ấy cũng không thể coi nhẹ.

Trong lòng Hoa Ỷ Phong rối rắm.

Mà lúc này, Lương chưởng quỹ cũng lấy ra hai thanh kiếm tầm thường, vô cùng mộc mạc.

Tiêu Vân Chước trực tiếp ném ra một cái, Hoa Ỷ Phong vô thức tiếp được binh khí.

Sân tập võ này đã trống không, bọn tiểu hài tử đi học những khóa khác, phụ cận ngoại trừ Quách Sài Nữ ra cũng chỉ còn lại Tùng Thúy cùng Lương chưởng quỹ.

Tiêu Vân Chước cầm kiếm đứng đó, ánh mắt thong dong.

Sắc trời dần tối, ráng chiều buông xuống nhân gian, chiếu lên mũi kiếm sạch sẽ kia, giống như quấn một tầng lụa đỏ.

“Mời.” Tiêu Vân Chước dựa theo quy củ giang hồ, khách khí nói trước.

“Hả? Ồ, mời!” Hoa Ỷ Phong lần đầu tiên có cảm giác bối rối như vậy, lúc này cũng không phải bởi vì Tiêu gia mà đơn thuần chính là vì bánh bao nhỏ trước mắt.

Nàng ấy vẫn rất thích cái bánh bao nhỏ ngoan ngoãn này, nghe nói nàng từ nhỏ đáng thương, sau khi thân mẫu sinh bệnh phát cuồng, ném nàng ra bên ngoài, mới trở về kinh cũng mới hơn một năm mà thôi.

Thật là thê thảm.

Võ công của nàng ấy, ngoại trừ lúc luận bàn vũ lực ra thì bình thường đều nhắm vào ác nhân, hôm nay muốn đánh với tiểu cô nương nhìn qua vừa yên tĩnh lại thuần túy này, vậy mà khiến nàng ấy nhịn không được nổi lên lòng áy náy nồng đậm!

Được thôi, nàng ấy ra tay nhất định sẽ nhẹ một chút.

Dùng... ba thành bản lĩnh là tốt rồi, điểm đến là dừng, ngàn vạn lần không thể đánh cho đầu óc choáng váng!

Chương 628

Gió thổi mây động, trong phút chốc, trường kiếm hai người đã đối diện nhau.

Hoa Ỷ Phong cố ý nhường chiêu, thể xác và tinh thần đều thả lỏng, định tùy tiện ứng phó một chút, nhưng không ngờ Tiêu Vân Chước vừa mới tung ra một chiêu, mũi kiếm đã đập vào mặt, vừa nhanh vừa độc, nàng ấy lập tức xoay người né tránh, suýt nữa đã bị vạch rách xiêm y.

Trong lòng kinh hãi, còn chưa kịp nghĩ kỹ, một chiêu nữa của Tiêu Vân Chước lại đánh tới, lúc này Hoa Ỷ Phong mới phát hiện, Tiêu Vân Chước thật không đơn giản.

Dưới chân nàng vững chắc, bước đi vừa nhấc vừa kéo căng một cỗ kình lực, hạ bàn ổn trọng như thế, đây nhất định đã luyện từ rất nhỏ. Giờ khắc này, Hoa Ỷ Phong kinh hãi rồi lại kinh hãi, không dám khinh thường, vội vàng lưu tâm.

Song kiếm giao nhau, phát ra âm thanh chói tai, giữa hai người như có tia lửa văng khắp nơi, ánh mắt Tiêu Vân sáng rực không giống lúc bình thường.

Hai người đánh đến khí thế hừng hực.

Quách Sài Nữ nhìn chằm chằm, trong lòng đều đang cổ vũ cho Tiêu Vân Chước.

Dưới chân Tiêu Vân Chước đứng lên, thân ảnh nhanh nhẹn nhảy ra ngoài, như gió lốc tàng kiếm, lại hướng về phía eo bụng Hoa Ỷ Phong mà đi. Hoa Ỷ Phong trong lòng cả kinh, vội vàng rút kiếm ra ngăn cản, lại không nghĩ rằng một kiếm này của Tiêu Vân Chước không tầm thường, cả người Hoa Ỷ Phong bị đẩy lui về phía sau mấy bước.

Trong lòng Hoa Ỷ Phong kiêu ngạo, trước kia ở Thông Châu khó tìm địch thủ. Thiên phú võ học của nàng ấy rất cao, lại rất hiếu

học, năng lực trong các huynh đệ cùng thế hệ đã tính là rất cao rồi, thế mà lúc này liên tiếp bị Tiêu Vân cường công mà đến, cũng khơi dậy dục vọng thắng bại trong nội tâm, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn rất nhiều. Giờ khắc này, toàn bộ khí thế cũng khai hỏa, dùng hết sức lực.

Kiếm pháp Hoa Ỷ Phong hung hãn, kiếm trong tay nàng ấy không có bao nhiêu mỹ cảm hay hoa hòe loè loẹt, chiêu thức dư thừa đối với nàng ấy mà nói đều là gánh nặng, cho nên mỗi chiêu của nàng ấy đều có sát khí phá núi gọt biển, hoàn toàn chính xác khó đối phó.

Nàng ấy nhanh chóng tấn công tựa như có sức mạnh sấm sét. Mà bóng kiếm của Tiêu Vân Chước lay động, liên tiếp né tránh, nhanh nhẹn vô cùng, trường kiếm trong tay giống như du long, cũng hướng về phía đối phương mà cắn nuốt, một góc trong viện có mấy bồn hoa cỏ đều đã trở thành những cành cây trơ trụi.

Hai người ham chiến, hình kiếm đan xen thật lâu.

Hoa Ỷ Phong không tìm thấy nhược điểm của Tiêu Vân Chước, nhưng lúc này nội tâm Tiêu Vân Chước lại ổn định hơn lúc nãy.

Chân hơi khom xuống, nội kình tăng lên, khí thế hùng hậu hơn một khắc trước không ít. Kiếm như nước chảy mây trôi, lần nữa nhằm vào nhược điểm của đối phương mà đi. Mà lúc này Hoa Ỷ Phong cũng thừa cơ rút kiếm tấn công, nhưng mà Tiêu Vân Chước đột nhiên thu kiếm lại, chân vội chuyển sang bên cạnh Hoa Ỷ Phong, tay trái hướng về huyệt vị trên vai của Hoa Ỷ Phong hung hăng bấm một cái. Lập tức, cánh tay Hoa Ỷ Phong tê rần, Tiêu Vân Chước nhân cơ hội này vẩy một cái, trường kiếm trong tay Hoa Ỷ Phong rơi thẳng xuống đất.

Trong nháy mắt nàng ấy khiếp sợ, trên cổ đã truyền đến một chút cảm giác mát mẻ.

“Hoa cô nương, ngươi thua rồi.” Giọng nói của Tiêu Vân Chước truyền đến.

Có lẽ nàng đã lâu rồi không đối chiến với người khác.

Khi còn bé học võ, đều là sư phụ từng bước dẫn dắt nàng. Sư phụ sợ nàng ra ngoài sẽ bị chịu thiệt cho nên ở trên chính sự hết sức nghiêm túc. Cho dù là học cái gì, chỉ cần vừa bắt đầu, liền không có phân chia ngày đêm, lại càng sẽ không quản nàng có mệt hay không, có khổ hay không.

Dùng lời sư phụ nói, những người xấu bên ngoài đều thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cho nên nàng có thể cam đoan mình bất luận ở trạng thái nào, đều duy trì năng lực ứng đối mạnh nhất.

Ngày ấy khi nàng thấy cha cùng đại ca đánh nhau, chỉ hâm mộ nam tử trời sinh dũng lực, năm thành võ công cũng có thể bởi vì khí lực lớn mà trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Cho nên đại ca khiến nàng kiêng kị, chỉ có thân thể khoan hậu của nam tử cùng với khí lực được trời ưu ái, nếu không có hai điểm này, phần thắng của nàng vẫn là rất lớn.

Chương 629

Mà võ công của Hoa Ỷ Phong đúng là rất tốt, nhưng chiến đấu với nàng càng lâu, nhược điểm bại lộ cũng sẽ càng nhiều.

Huynh đệ tỷ muội trong nhà Hoa Ỷ Phong nhiều, còn được phụ mẫu yêu thương, cho nên lúc người này ra ngoài hẳn là bên cạnh có nhiều người tín nhiệm tương bồi, thế cho nên lúc nàng ấy động thủ, phía sau lưng có thể yên tâm giao phó, cũng ít cố kỵ rất nhiều. Bây giờ đơn đả độc đấu, liền có thể nhìn ra một chút sơ hở.

Mà nàng từ nhỏ đã không cho phép nhược điểm của mình bại lộ trước mặt người khác.

Tiêu Vân Chước thu kiếm.

Mà Hoa Ỷ Phong còn đứng ở đằng kia, rất giống như bị sét đánh.

Nàng ấy thua... Nàng ấy vậy mà lại thua?!

Hơn nữa còn thua bởi... một cái bánh bao nhỏ!

A a a a a!

Nội tâm Hoa Ỷ Phong điên cuồng gào thét, cẩn thận nhớ lại cảnh đánh nhau vừa rồi. Một lát sau, nàng ấy nóng nảy xoa đầu mình, sau đó ôm vẻ mặt tuyệt vọng ngồi xổm trên mặt đất.

“Tiêu sư phụ! Lau mồ hôi!” Quách Sài Nữ giống như đau lòng khuê nữ chạy tới: “Trước kia cha ta khen ngài học nhanh, nói ông ấy và mấy huynh đệ chỉ luyện đao pháp ở trước mặt ngài một lần mà ngài đã có thể suy nghĩ ra đại khái, quả nhiên cha ta không lừa gạt ta!”

“Nếu như ngươi bất cứ lúc nào cũng gặp phải nguy hiểm, ngươi cũng có thể tiến bộ thần tốc.” Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật: “Thiên phú cũng cần kích thích, mới có thể phát huy đầy đủ. Biểu tẩu, tuy nói vừa rồi nàng ấy đánh ngươi là nàng ấy không đúng,

nhưng ngươi cũng thua quá nhanh rồi. Nếu đổi thành cha ngươi, đao trong tay sẽ không dễ dàng bị đánh rơi như vậy."

Quách Sài Nữ cười "hắc hắc", ngượng ngùng nói: "Ta biết nàng ấy là từ phía trước vào đây, còn là do Lương chưởng quỹ dẫn vào. Con buôn như Lương chưởng quỹ này, nếu có thể khiến hắn cẩn thận như chân chó vậy thì nhất định người này đã quyên thật nhiều bạc, đây không phải là đại tài chủ của chúng ta sao..."

Đánh nhau với đại tài chủ, cũng không thể quá dụng tâm.

Hơn nữa đúng là nàng ấy không thắng được.

Đã như vậy, thua sớm thua muộn đều là thua. Nếu đánh tiếp, nàng ấy thua sẽ càng đau hơn, lúc này mới trực tiếp ném đao đi, tìm Tiêu Vân Chước khóc lóc kể lể.

Nàng ấy ngày ngày ở chung với mấy tiểu hài tử, phát hiện những hài tử này bởi vì không có phụ mẫu nên đều rất biết cách làm người, mỗi đứa đều là tiểu nhân tinh, nàng ấy cũng học theo một chút.

Tiêu Vân Chước ngạc nhiên nhìn nàng ấy, không ngờ Quách Sài Nữ ngay thẳng mà còn có lúc khéo đưa đẩy như vậy.

Nhưng mà, hình như nàng ấy nói cũng không sai?

Đã quyên hai vạn lượng, thế mà bỗng nhiên phải chịu đòn? Đúng là không quá thích hợp.

Tiêu Vân Chước bưng chén trà mà Lương chưởng quỹ chuẩn bị lên, đi tới trước mặt Hoa Ỷ Phong, dịu dàng nói: "Hoa cô nương, uống chút nước đi."

Hoa Ỷ Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng: "Ngươi biết võ!? Vậy lúc ngươi ở trong cung, vì sao nhìn lại dễ bị ức hiếp như vậy!?"

"???" Tiêu Vân Chước có chút kinh ngạc: "Ít nói chuyện là dễ ức hiếp sao? Hoa cô nương, trong cung thị phi nhiều, quy củ cũng nhiều, ta ngậm miệng lại có thể bớt đi rất nhiều phiền phức, hơn

nữa... Ta thường làm bạn với người chết, loại trường hợp này, có một số quý nhân sẽ có chút kiêng kị, cũng không thích ta mở miệng nói nhiều...”

“Hai vị hoàng tử làm ẩu làm tả, tranh giành một mình ta. Có vài người sẽ cảm thấy ta vô tội, nhưng hoàng gia bao che khuyết điểm, ta nói càng nhiều càng sai nhiều, đến lúc đó đừng nói là các vị nương nương, dù là bệ hạ cũng sẽ cảm thấy ta không đủ an phận, cố ý hấp dẫn chú ý của hoàng tử.” Tiêu Vân Chước ăn ngay nói thật.

Không nên giảng đạo lý với thượng vị giả.

Cho nên loại cảnh tượng cùng phiền toái nhỏ kia, thay vì trêu chọc không bằng né tránh, tiết kiệm thời gian.

Đây cũng là đạo lý đối nhân xử thế, nàng vẫn sẽ biết một chút xíu.

Đương nhiên, đó là trong hậu trạch. Sau khi nàng đi tới trước mặt người khác thì không thể như thế nữa, ở vị trí nào thì phải làm chuyện đó. Làm quan, nàng không thể lười như vậy nữa.

“...” Hoa Ỷ Phong há to miệng, lại nín trở về.

Bánh bao này... là bánh nhân đá!

Chương 630

Hoa Ỷ Phong bị chút kích thích, đứng yên một hồi lâu.

Nhưng nàng ấy cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, thắng được thì cũng thua được, cho nên một lát sau vỗ vỗ quần áo liền đứng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng.

Trong mắt nàng ấy tràn ngập tìm tòi nghiên cứu: "Nếu ngươi là nam giả trang thành nữ thì tốt rồi!"

"..." Khóe miệng Tiêu Vân Chước giật giật.

"Con người của ta rất đơn giản. Ai nói có lý, lại có năng lực thì liền nghe người ấy, đây cũng là tổ huấn mà tổ tiên nhà ta truyền lại. Võ công của ngươi mạnh hơn ta, sau này nếu có lúc cần ta giúp một tay, ngươi cứ việc nói!" Hoa Ỷ Phong đại khí nói một tiếng: "Bánh bao nhân đá, chẳng trách người bên ngoài đều nói ngươi là dạ xoa mặt xanh nanh vàng, ta thừa nhận, ngươi xứng với cái tên này."

"Cái tên này đúng là mang đến cho ta không ít lợi ích." Tiêu Vân Chước cũng gật đầu.

Mặc dù khó nghe một chút, nhưng vừa nghe đã biết lợi hại, người dám tới cửa gây phiền toái cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Hơn nữa dùng tên tuổi như vậy đi ra ngoài, ai thấy nàng đều phải khách khí một chút, sợ nàng lộ ra "bộ mặt thật" hù dọa người.

Hoa Ỷ Phong nhướng mày cười một tiếng, càng ngày càng cảm thấy con người Tiêu Vân Chước quả thật rất không tệ.

Rất dứt khoát, còn có bản lĩnh, quả nhiên là dòng giống Tiêu gia! Giống như Hoa gia nàng, cho dù là nữ tử cũng tuyệt đối không làm người phải chịu uất ức. Năng lực như vậy cho dù không làm được cô em chồng của nàng ấy thì nàng ấy cũng phải quấn lấy người này làm tỷ muội tốt kết nghĩa kim lan!

Rất nhanh, Hoa Ỷ Phong đi rồi, bóng lưng mang theo chút cô đơn, hiếm khi bị thua, vẫn sẽ thương tâm.

Sắc trời càng lúc càng tối, Tiêu Vân Chước tiếp tục đi tới phía trước thu dọn.

Mà tối nay, lại là một đêm không ngủ.

Trong kinh, vô số người chú ý đến ứng cử viên cho hai vị vương phi. Bởi vì Tam vương gia và Tiêu Vân Chước có quan hệ tốt, cho nên Tiêu Vân Chước cũng rất được người ta mong chờ, nhưng không ngờ Tiêu Vân Chước lại không ở trong đó.

Tiêu Vân Chước có danh đại sư, không trở thành vương phi cũng là chuyện bình thường.

Nhưng không nghĩ tới lại là La gia Nhị tiểu thư lại thành Tam Vương Phi, mà Tiêu Vân Chước... lại được phong quan rồi?!

Từ việc chọn ứng cử viên cho hôn sự, có thể thấy được bệ hạ thiên vị. La gia có vị trí Quốc Công, còn là năng thần bệ hạ coi trọng, sau này cho dù là vì trấn an La gia mà bệ hạ cũng sẽ thu xếp cho Tam vương gia một con đường tốt.

Thân thể bệ hạ rất tốt, dưới gối đã có mấy nhi tử, hiện giờ nhỏ nhất còn ở trong tã lót, về sau khẳng định còn có thể có hoàng tử hoàng nữ mới sinh ra. Theo nhi nữ trưởng thành, tất nhiên là ai khiến bệ hạ để tâm nhiều thì người đó mới có thể khiến bệ hạ ghi nhớ ở trong lòng.

Tam vương gia hiện giờ xem như chiếm được một chỗ cắm dùi.

So sánh ra, Nhị vương gia... Nghe nói nạp phi bị cự tuyệt, chạy về phủ đệ tự xét lại.

Hiện giờ đại thần đứng thành hàng trong kinh cũng không nhiều. Ngoại trừ ngoại thích ra, những đại thần khác gần như đều đang đứng quan sát. Dù sao thời gian Thánh tổ và tiên hoàng tại vị đều rất lâu, lỡ như bệ hạ còn có thể làm hoàng đế hai ba mươi năm

nữa, vậy các vương gia... cũng chưa chắc có thể chịu đựng được...

Cũng bởi vậy, việc Tam vương gia được một vị Vương phi như vậy, chỉ làm cho người ta thổn thức cảm thán một phen. Điều thực sự khiến người ta kinh ngạc đến ngây người, vẫn là chuyện một nữ nhân như Tiêu Vân Chước trở thành Linh Đài lang!

Nữ tử làm quan, thời kỳ Thánh Tổ từng có, nhưng thời kì tiên hoàng không có, tiền triều lại càng không có!

Chương 631

Sáng sớm trời còn chưa sáng, các đại thần đã vội vàng đi lên triều sớm.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Càn Hòa Đế, văn võ cả triều đều náo nhiệt.

Tiêu Vân Chước chỉ là một Linh Đài lang mà thôi, là một tiểu quan, ngay cả tư cách vào triều cũng không có, có gì mà phải cãi nhau? Cũng không phải ông ta muốn Tiêu Vân Chước làm tể tướng mà...

Trong lòng Càn Hòa Đế thì nghĩ như vậy, nhưng lại lắng nghe lại rất vui vẻ.

Tiêu Trấn Quan lại càng choáng váng, bởi vì ông ấy cũng không ngờ rằng khuê nữ nhà mình lại muốn làm quan. Lúc này đứng ở đằng kia, nghe người khác chỉ trích khuê nữ ông ấy không đúng, ông ấy cũng cảm thấy có chút tức giận.

“Tiêu ái khanh, ngươi nghĩ như thế nào vậy?” Càn Hòa Đế xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Tiêu Trấn Quan đứng ra, dứt khoát nói: “Nếu các vị đại nhân đều có thể quan sát thiên văn, có thể vì dân chúng tính ra cát hung, vậy tiểu nữ quả thật không nên làm Linh Đài lang. Nhưng nếu các vị cũng không thể... thần không rõ, bản thân các vị đại nhân không được còn không để cho người khác làm, là dụng ý gì?”

“Tiêu tướng quân, Tiêu Vân Chước dù sao cũng là thân nữ nhi, nữ tử tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu. Nàng xuất đầu lộ diện như thế, đó chính là người không sạch sẽ, người như vậy sao có thể làm bạn với chúng ta?”

Tiêu Trấn Quan vốn dĩ không ủng hộ cũng không phản đối chuyện này, nhưng nghe lời này, thật sự tức giận.

Không sạch sẽ?

“Lão nương của ngươi cũng không sạch sẽ à?” Tiêu Trấn Quan vốn cũng là một võ phu, nổi tức lên cũng không có nhiều quy củ như vậy: “Thế có âm có dương, người có nam có nữ, bổn tướng quân chỉ biết âm dương cân đối mới là bền bỉ chi đạo! Hơn nữa, Triệu đại nhân, ngươi cũng là do nữ tử nuôi dưỡng, ngươi đều có thể đi ra làm quan, nữ nhi của ta vì sao không thể?”

“Tiêu tướng quân, ngươi lại dám sỉ nhục ta?” Triệu đại nhân nghe xong liền giận dữ, vội vàng quỳ xuống: “Bệ hạ, xin hãy làm chủ cho vi thần!”

“Ai ~ Tiêu tướng quân, ngươi nói lý là được, đừng có nói thô tục như vậy chứ.” Càn Hòa Đế lại bắt đầu ba phải: “Nhưng mà Triệu khanh à, trẫm quản thiên hạ, có công tất thưởng, có tội tất phạt. Tiêu thị Vân Chước nhiều lần lập công, lập được công lớn lợi cho dân, hiện giờ trẫm chỉ thưởng nàng một chức Linh Đài lang đã là oan ức nàng rồi, ngươi nói có phải không?”

Triệu đại nhân quỳ trên mặt đất, thành thành thật thật gật đầu.

Tuyết tai cũng vậy, án tham lương ở Tuyền Xương thậm chí là vụ án bán quan ở phủ Trưởng công chúa đều có ảnh hưởng rất lớn.

Trước đó tuyết quá lớn, nếu không sớm biết thì triều đình đã không chuẩn bị chu đáo được như vậy. Quan đạo bên ngoài kinh thành chỉ sợ đều bị tuyết lớn phong kín, bách tính gặp họa càng sẽ bị vây trong tuyết lớn mịt mờ không có đường sống, đây là cứu tính mạng rất nhiều người!

Như hôm nay thời tiết cũng còn lạnh, năm nay cày bừa vụ xuân cũng không biết có thể kịp thời hay không. Nhưng năm trước, triều đình đã sớm giá thấp thu lương, chuẩn bị cho sau này nhiều một chút...

Mấy chục vạn lượng bạc mà phủ Trưởng Công chúa lấy ra càng khiến quốc khố tràn đầy, đã dùng rất nhiều vào lần tuyết tai này, hiếm khi không nghe thấy Hộ bộ rên nghèo...

Đây đều là mấy câu đơn giản nói về chỗ tốt mà Tiêu Vân Chước

mang lại được.

“Nhưng mà bệ hạ, nàng dù sao cũng là nữ tử... Thưởng nàng chút tiền lương thì thôi, hay là tính công lao của nàng lên đầu Tiêu gia, thần cũng cảm thấy hợp lý...” Triệu đại nhân vẫn rất kiên trì.

Tiêu gia trước kia không phải có tước vị Quốc Công sao?

Công lao lớn như vậy, cho dù khôi phục tước vị Quốc Công cũng không có người nào nói cái gì.

Nhưng duy chỉ có nữ tử này làm quan, quá đột ngột.

Càn Hòa Đế cũng không phải không nghĩ tới, nhưng ông ta không thích!

Tiêu Trấn Quan là một cái đầu gỗ chọc giận tiên hoàng mấy năm, cũng để cho ông ta phải chờ mấy năm, lúc trước gọi thế nào cũng bất động, chính là một tên khốn kiếp! Ông ta một chút cũng không muốn cho sắc mặt tốt!

Cũng bởi vì có được một khuê nữ tốt, Tiêu Trấn Quan không hề làm gì mà lại một lần nữa được làm Quốc Công?

Nghĩ cũng thật đẹp!

Ông ta muốn Tiêu Trấn Quan giống như một con trâu già lao lực đến già, chờ ông ấy già rồi không làm được nữa, lại nhìn công lao lập được cả đời của ông ta, nếu đủ tư cách rồi sẽ ban thưởng! Tóm lại khi người này còn sống, đừng có nghĩ đến chuyện nhìn thấy phong tước Tiêu gia!

Hoàng đế nghĩ, còn trừng mắt liếc nhìn Tiêu Trấn Quan.

Tiêu Trấn Quan cảm nhận được ánh mắt sắc bén của bệ hạ, lại không hiểu gì cả, thành thật nói: “Vi thần vô năng, hiện giờ sao xứng đáng được bệ hạ khen thưởng? Thân là người đứng đầu một gia tộc, nếu dựa vào nữ nhi đạt được vinh hoa phú quý, vi thần cũng không có mặt mũi xuống gặp tổ tông...”

Chương 632

Tiêu Trấn Quan cũng biết địa vị của mình trong lòng bệ hạ. Nếu không phải vì ông ấy họ Tiêu thì làm sao bệ hạ lạicho ông ấy cơ hội kiến công lập nghiệp? Không lấy đầu ông ấy đã tốt lắm rồi.

Nếu như hôm nay ông ấy dám chiếm công lao khuê nữ, bệ hạ sẽ càng xem thường ông ấy hơn. Đừng nói là vị trí Quốc Công, cho dù là chức vị tướng quân hiện giờ cũng không giữ được.

Quả nhiên, nghe Tiêu Trấn Quan nói như vậy, trong lòng Càn Hòa Đế thoải mái hơn nhiều.

Chỉ là các đại thần trong triều nghe lời này, trong lòng cũng không nhịn được chua xót.

Tiêu Trấn Quan nói là tiếng người sao? Dựa vào nữ nhi nhận được khen thưởng thì có lỗi với tổ tông rồi? Phi! Tổ tông nhà ông ta đã chết từ lâu rồi, ông ta có thể biết trong lòng tổ tông nghĩ cái gì sao!?

Nghe lời này trong lòng tức giận, nhưng trên mặt, mọi người còn phải làm ra chút biểu tình thưởng thức.

Triệu đại nhân nghe lời này trong lòng cũng phiền muộn, Tiêu Trấn Quan này trước đây im hơi lặng tiếng, bây giờ ngược lại rất biết làm giận, chỉ nói mấy câu đã làm nổi bật lên ông ta giống như một tên khốn kiếp ích kỷ rồi.

Đối với chuyện khuyên can bệ hạ, ông ta lại không thể ngừng.

Cũng không phải ông ta muốn gây khó dễ cho Tiêu gia, mà là trên triều đình cần ông ta phải đứng ra đối nghịch với bệ hạ như vậy.

Triều đình không thể là thiên tử nhất ngôn được, cho nên mặc dù có đôi khi có một số việc đối với những thần tử bọn họ mà nói chỉ là không quan trọng, nhưng vẫn phải dựa theo trình tự mà làm. Bệ hạ muốn nghe thổi phồng, nhưng đồng dạng cũng muốn nghe một

chút lời nói phản bác.

Huống chi chuyện nữ tử làm quan nàyvốn không quá hợp lý.

“Kính xin bệ hạ nghĩ lại! Hôm nay phá lệ này, sau này nữ tử trong thiên hạ đều lấy nữ nhi Tiêu thị làm gương, ý đồ phá vỡ lễ giáo ý đồ gà mái báo sáng, cầm quyền đoạt lợi, việc này nên làm thế nào cho phải?” Triệu đại nhân vội vàng lại nói.

“Triệu đại nhân nói như vậy hơi quá rồi, nữ tử trong thiên hạ có mấy ai có năng lực như Tiêu Vân Chước đâu? Nàng có kỳ tài dị thuật, nếu như Đại Ngụy ta mặc kệ thì mới là tổn thất cực lớn! Huống hồ Tiêu Vân Chước không phải hậu phi lại không phải ngoại thích, ngoại trừ giới tính ra thì cũng không có gì khác biệt so với Triệu đại nhân cả. Chẳng lẽ bệ hạ cho Triệu đại nhân một chút quyền lợi, ngươi sẽ tạo phản hay sao?” Hoắc thượng thư đứng dậy, lại nghiêm túc nói.

“Trong lời nói của Triệu đại nhân đều là khinh thường khả năng của nữ tử. Nếu đã như vậy, vì sao lại sợ hãi nữ tử này như thế? Chẳng lẽ, ngươi thân là nam nhi, nhưng đối mặt với Tiêu Vân Chước lại sinh lòng tự ti kiêng kị, lúc này mới sợ nàng làm quan nhập sĩ sao?” Hoắc thượng thư liên tiếp nói.

Nếu là nữ tử nhà khác muốn vào triều làm quan, Hoắc thượng thư không biết mình có thể ủng hộ hay không. Nhưng cháu gái Tiêu gia làm quan, đối với Hoắc gia mà nói, cũng không có tổn thất gì.

Hơn nữa, nữ tử làm quan tất nhiên sẽ lưu danh trong sử sách. Mà trong cơ thể Tiêu Vân Chước cũng có huyết mạch Hoắc gia bọn họ, chút vinh quang ấy, Hoắc gia cũng sẽ lây dính vài phần, có gì không tốt đâu?

Càn Hòa Đế nghe thanh âm bên dưới, tất cả ngôn từ đều nằm trong dự đoán của hắn.

Rất nhanh đảng Triệu đại nhân lại tiếp tục phản bác, không bao lâu sau, hai phe đều muốn cãi nhau.

Đương nhiên, cũng có một số người trung lập, cẩn thận lắng nghe.

Càn Hòa Đế xem náo nhiệt rất vui vẻ, đợi đến khi bọn họ cãi nhau đến mặt đỏ tía tai, ông ta mới mở miệng: “Trẫm đã hạ chỉ, nhất ngôn cửu đỉnh, không thể thu hồi. Nhưng lời của Triệu đại nhân cũng không phải là không có đạo lý, vậy... Như vậy đi, trẫm cho Tiêu Vân Chước ba tháng thời gian, nếu nàng có thể làm ra chút thành tích thì trẫm liền thăng chức quan. Nếu không thể, vậy thì về nhà đi!”

Càn Hòa Đế vừa nói như vậy, hai phe đương nhiên cũng không thể phản bác.

Lúc này, tất cả mọi người quỳ xuống, chỉ nói: “Bệ hạ anh minh.”

Nói xong chuyện của Tiêu Vân Chước, Hoàng đế lại triệu thuộc thần của Lăng Tây Vương yết kiến.

Chương 633

Lăng Tây Vương nhiều năm qua có bệnh tật quấn thân, nghe nói mặt mũi đầy chấm đỏ rực, xấu xí không thể gặp người, thế cho nên mới thu nhận y giả khắp nơi về chữa bệnh. Sau tuy được thần y tương trợ, nhưng chấm đỏ này chỉ không tiếp tục lan ra nhưng cũng không biến mất, đối với chuyện này triều đình cũng đã sớm biết, lúc này mới đồng ý cho ông ta phái người khác thay thế vào kinh.

Lăng Tây Vương đưa tới không ít lễ vật, trong đó quý trọng nhất, chính là viên thuốc do vị Vô Trần thần y kia điều chế.

Nghe nói thần y nhiều năm qua cũng chỉ chế ra được ba viên Tục Mệnh Đan, lục tục sử dụng hết, chỉ còn lại một viên cuối cùng cho Lăng Tây Vương. Lăng Tây Vương không đành lòng sử dụng, lúc này mới chuyển tặng cho bệ hạ. Có viên thuốc này, cho dù là người hẳn phải chết, cũng có thể sống thêm một hai ngày.

Một hai ngày nhìn như không nhiều, nhưng cũng đủ để bàn giao hậu sự. Nếu không phải bệnh nặng gì, thậm chí còn có thể kéo dài thời gian, tranh thủ được sinh cơ, cho nên vật này vừa trình lên, Càn Hòa Đế lập tức vui mừng.

Lập tức đồng ý yêu cầu lập Phong thế tử.

Không chỉ có như thế, lập tức còn ban cho một tòa phủ quận chúa, để nữ nhi của Lăng Tây Vương là Tịch Chiếu quận chúa ở lại, cũng cho Tịch Chiếu quận chúa lệnh bài ra vào hoàng cung, để nàng ta tiến cung làm bạn với hoàng hậu bất cứ lúc nào.

Hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, cho dù không quá quen biết với quận chúa này, nhưng nữ quyến vào hoàng thành cũng đều phải khiến bà ấy hao tâm tổn trí.

...

Khi mệnh lệnh của bệ hạ truyền tới Ti Thiên Đài, Tiêu Vân Chước

đã ở đây.

Nhưng người để ý đến nàng không nhiều.

Bệ hạ bảo nàng quan sát thiên tượng, chuyện nàng cần làm thật ra vô cùng đơn giản, chính là canh giữ ở phụ cận Thừa Linh Trụ, đến giờ phút mấu chốt liền ngẩng đầu nhìn trời, nhìn xem có vấn đề gì hay không...

Thừa Linh Trụ đã xây dựng mấy trăm năm, bên trên khắc một ít bản đồ tinh tượng, tầm nhìn bốn phía rộng lớn. Sau khi leo lên là có thể nhìn thấy một mảnh tinh không hoàn chỉnh. Ngoại trừ Thừa Linh Trụ ra thì còn có Quan Tinh Đài, vị trí ở cao hơn một chút, có thể nhìn càng thêm rõ ràng. Chẳng qua cũng không phải là chỗ mà tiểu quan như nàng có thể đi tới đó.

Giữa ban ngày, trên trời trừ mây ra chính là bầu trời.

“Lễ bộ chọn mấy ngày lành tháng tốt để Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử thành hôn. Gần đây hoàng gia còn phải chuẩn bị sính lễ đưa vào trong phủ hai vị vương phi nữa, đến lúc đó thời tiết nhất định phải tốt. Cấp trên nói, Linh Đài Lang là do bệ hạ khâm điểm, ngươi lại có quan hệ cá nhân với Tam vương gia, cho nên ngày đính hôn này sẽ do ngươi lựa chọn.”

Người nói chuyện chính là Vương chưởng lịch.

Ti Thiên Đài này không lớn, nhưng quan viên lại không ít. Ở phía trên nàng, quan viên lớn nhỏ có thể còn có bảy tám chục người.

Tiêu Vân Chước có thể xem như là người không bắt mắt nhất.

Quan mới nhậm chức sẽ có chút phiền phức, điều này Tiêu Vân Chước cũng hiểu rõ, cho nên đối với chuyện này cũng không có bất mãn cả, chỉ nhận lấy tờ yêu cầu kia nhìn xem.

Hôm nay thời tiết nhìn như ấm lại, nhưng nói không chừng lại đột nhiên có tuyết rơi. Nếu chọn sai thời điểm, đội ngũ đính hôn bất tiện, các vương gia nhất định cũng sẽ bất mãn, tiểu quan sẽ xui xẻo.

Tiêu Vân Chước nhìn thử, ngày định ra rất gấp, thế mà đều chỉ trong vòng nửa tháng.

Lịch mà Đại Ngụy dùng chính là Kỳ Lân lịch pháp, chính là lịch âm dương. Dựa theo lịch pháp mà xem, thời tiết này cơ bản không có mưa to tuyết lớn, nhưng năm nay dị thường, lại khó mà nói.

“Mấy ngày này đều không thích hợp lắm, nếu như gấp thế này thì tốt nhất là chọn ngày mùng sáu tới đây, cũng là ngày lành, cũng không biết Lễ bộ có thể chuẩn bị kịp không. Qua mùng sáu, trời tất có dị thường, không chừng còn phải gió thổi tuyết rơi, ít nhất cũng sẽ kéo dài ba ngày. Nếu đến lúc đó trên đường lộn xộn, bụi đất hay là tuyết đọng dính ướt hỉ lụa thì cũng không đẹp mắt. Cho nên hoặc là mùng sáu, hoặc là cuối tháng rồi nói.” Tiêu Vân Chước nhìn thời gian phía trên, nghiêm túc phán đoán một phen, sau đó nói.

Vương chưởng lịch là một lão đầu, chức quan của ông ta không cao, lúc còn trẻ là ở trong dân gian tính toán thiên thời cho bách tính chuẩn bị mùa vụ. Bản lĩnh ông ta cũng không lớn, chỉ là có thể nhìn khí trời trong thời gian ngắn, có thể để dân chúng chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vì có chút uy vọng, sau đó được người tiến cử làm quan.

Chương 634

Vương chưởng lịch cũng đã xem mấy ngày này, trong lòng cũng đã nắm rõ. Hôm nay cố ý lấy ra chính là vì muốn nhìn xem tiểu nha đầu này có năng lực gì. Về sau đều ở chỗ này làm việc, nếu là kẻ ngu xuẩn cái gì cũng không biết, vậy quả thực làm cho người ta mệt mỏi.

Nhưng không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại nhìn được rất rõ ràng.

“Vừa rồi ngươi nhìn trời nhìn ra được à?” Vương chưởng lịch có chút giật mình: “Thời gian ngươi tới không lâu.”

“Xem mây, phân biệt gió, nghe khí là được. Sáng sớm khi ta ra ngoài, những thứ này đã ở bên cạnh, chú ý là biết thôi.” Thái độ Tiêu Vân Chước coi như khiêm tốn.

Vương chưởng lịch thấy nàng có chút bản lĩnh, thái độ nhất thời liền tốt hơn rất nhiều: “Đám quan viên Lễ bộ kia trước giờ đều là như thế, tùy tiện định mấy ngày cảm thấy không tệ liền đưa tới. Nếu mấy ngày trong đó có thể dùng được thì ngược lại bớt việc, nhưng nếu như đều không được thì bọn họ lại bất mãn, luôn cảm thấy là chúng ta không tận tâm tính toán, hận không thể chúng ta có thể sửa đổi ngày này, mọi chuyện thuận theo ý bọn họ...”

Trong lời nói của Vương chưởng Lịch có chút oán hận: “Bệ hạ phạt hai vị Vương gia, để Tam vương gia hồi phủ tự kiểm điểm, đến ngày thành hôn mới có thể đi ra ngoài. Vậy cho nên Nhị vương gia hẳn cũng bị giam một khoảng thời gian chừng đó. Quý phi nương nương ngược lại là không quản không hỏi, nhưng đôi khi cũng có một vài người bên dưới nhìn sắc mặt quý nhân, sợ bọn họ phải phạt lâu…”

Nói xong, Vương chưởng lịch cũng phát hiện hình như mình nói hơi nhiều.

“Lát nữa ngươi phụ trách đàm phán với tri sự Lễ bộ đi.” Vương chưởng lịch lại nói.

Ông ta nghe nói, thanh danh của tiểu cô nương này ở bên ngoài rất lợi hại, hơn nữa... Lễ bộ thượng thư Hoắc đại nhân kia còn là thân thích nhà nàng nữa thì phải? Thân phận như vậy, những người Lễ bộ kia cũng không dám không cung kính.

“Chuyện ta phải phụ trách, có chuyện này sao?” Tiêu Vân Chước lại nói.

Vương chưởng lịch sửng sốt một chút, đương nhiên không có.

Chuyện mà Tiêu Vân Chước phải làm rất đơn giản, chỉ nhìn trời.

Thậm chí bên dưới Tiêu Vân Chước còn có một số Tinh quan, đến buổi tối thì nhìn chằm chằm vào mấy ngôi sao quan trọng đặc biệt là được. Ti Thiên Đài bọn họ bận rộn cũng là bận rộn thật, nhưng nếu muốn lười biếng... cơ hội cũng rất nhiều.

“Ngươi không muốn?” Vương chưởng lịch có chút giật mình: “Ngươi là người mới đến, bệ hạ lại bảo ngươi trong vòng ba tháng làm ra chút thành tích, ngươi chỉ phụ trách công việc trong tay vậy sao mà được chứ?”

Tiêu Vân Chước có thể nhìn ra được, Vương chưởng lịch này không tính là người xấu, nhưng chính là tuổi hơi lớn nên mới có chút cậy già lên mặt. Ngoài ra, cũng coi như hiền lành.

Người không ai hoàn mỹ cả, cho nên Tiêu Vân Chước cũng không có gì không thích hoặc là không tôn trọng ông ta, chỉ khách khí nói: “Làm những việc không nên để ta làm này, cho dù ta có chạy gãy chân thì bệ hạ cũng sẽ không khen ta một câu đâu. Cho nên chuyện thương lượng với Lễ bộ này, làm phiền Vương chưởng lịch ngài chọn người khác đi làm đi.”

“...” Râu của Vương chưởng lịch giật giật.

Tiểu nha đầu này còn có chút tính tình thối nữa.

Chẳng lẽ là muốn lười biếng sao?

“Ta muốn đi xem Kỳ Lân lịch pháp, không biết có được không?” Tiêu Vân Chước giống như không nhìn thấy dáng vẻ Vương chưởng lịch thổi râu trừng mắt, chỉ nhàn nhạt nói.

“Ngươi... Cũng không phải không được, nhưng ngươi phải bảo đảm buổi tối còn có tinh thần quan sát sao. Trong số những Tinh quan kia, có người sẽ lười biếng đi ngủ, ngươi nhất định phải thỉnh thoảng tuần tra một phen. Nếu không bọn họ không làm việc cho tốt, nếu có dị tinh ra mà chưa tra, ngươi cứ chờ bị phạt đi.” Vương chưởng lịch trừng mắt nhìn nàng.

Ông ta cũng không dám nổi giận với tiểu nha đầu này.

Thứ nhất, tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi, lại không lớn hơn cháu gái nhà ông ta mấy tuổi. Thứ hai, người ta xuất thân cao, mặc dù chức quan hiện tại không ra sao cả, nhưng phía sau có người a.

Vương chưởng lịch thuận đường chỉ đường cho Tiêu Vân Chước.

Ti Thiên Đài này vẫn rất lớn, nhưng có một số nơi Tiêu Vân Chước không được tới, chỉ có thể đi dạo ở phụ cận Thừa Linh Trụ.

Chương 635

Tiêu Vân Chước mở Kỳ Lân lịch pháp ra, quả thật cũng như sư phụ năm đó nói, lịch pháp này cũng không làm kỹ càng cho lắm. Nhưng lịch pháp chính là do con người thôi diễn mà ra. Thôi diễn Thiên Đạo, muốn làm được chuẩn xác tất nhiên là không có khả năng, mà Kỳ Lân lịch pháp hiện hành này đã coi như là dùng rất tốt rồi.

Thứ các đời môn chủ Thần Ẩn Môn am hiểu chính là chuyện này.

Môn chủ sẽ không quanh năm vây ở trong môn, cũng thường xuyên đi qua các nơi. Sở dĩ như thế một là vì cảm thụ phong tình dân tục thiên hạ, nhân gian muôn màu, hai là vì xem trời, khám kinh vĩ, xem ngày tháng ngày nhật thực các nơi, đo tinh động, mà những thứ này tụ hợp thành bản nháp, là cơ sở nhập môn của nàng.

Lịch pháp của Thần Ẩn Môn cũng có chút không đủ, nhưng chắc chắn sẽ càng phù hợp với thiên đạo hơn so với Kỳ Lân lịch pháp hiện tại.

Chẳng qua thời gian ba tháng, cũng không đủ để nàng sửa sang bản nháp lại thành văn.

Hôm qua nàng đã cảm thấy Càn Hòa Đế keo kiệt, cho một chức quan nhỏ như vậy, hôm nay nhìn lại, thấy càng keo kiệt hơn, thế mà lại còn hạn chế thời gian và hiệu quả công việc. Việc quan sát thiên tượng này há chỉ cần mấy ngày là đã đánh giá được sao? Trừ phi đột nhiên phát sinh dị thường ra, còn dưới tình huống bình thường thì biến hóa thiên tượng cũng không dễ thấy như vậy.

Tiêu Vân Chước vừa lẩm bẩm vừa sửa sang lại chỗ thiếu sót của Kỳ Lân lịch pháp.

Bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua.

Lần đầu tiên nàng đến đây, có không ít người đều nhìn chằm chằm nàng, lại không nghĩ rằng nàng nguyên cả một ngày cũng không ra

khỏi phòng... Phải biết rằng Ti Thiên Đài của bọn họ khác với các nha môn khác, nhất là vị trí này của nàng, ban đêm so với ban ngày còn quan trọng hơn một chút. Cho nên ban ngày thật ra là có thể nghỉ ngơi, nhưng nàng thì ngược lại, trốn ở trong phòng sách suốt cả một ngày.

Đến buổi tối, Tiêu Vân Chước đi ra, nhìn qua có chút mệt mỏi.

Nhưng người lại lên trên Thừa Linh Trụ, nhìn lên tinh không.

“Nếu ta nhìn ra dị thường thì sẽ báo cáo hay là trực tiếp cầu kiến bệ hạ?” Tiêu Vân Chước quay đầu nhìn Vương chưởng lịch đang nhìn chằm chằm nàng ở phía dưới cách đó không xa, hét lên.

Nàng hoài nghi Vương chưởng lịch là do Giám chính ra lệnh, đặc biệt giám sát động tĩnh của nàng, nếu không thì tại sao người này cứ không chịu làm chuyện đứng đắn mà cứ đi theo bên cạnh nàng như âm hồn không tan vậy chứ?

“Đương nhiên là báo cáo, tiểu quan nhà ngươi còn muốn gặp bệ hạ sao?” Vương chưởng lịch vểnh râu lên.

“Ồ.” Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười một tiếng: “Vậy ta có việc muốn báo.”

“??” Tròng mắt Vương chưởng lịch cũng muốn trừng ra: “Giám chính đại nhân hôm nay đang nghỉ ngơi, ngươi nếu không có chuyện quan trọng thì vẫn không tiện quấy rầy...”

“Thì ra ta có thể trực tiếp báo lên Giám chính?” Tiêu Vân Chước tỏ vẻ kinh ngạc: “Cấp trên ở phía trên ta tầng tầng lớp lớp, ta còn tưởng rằng phải báo qua từng tầng từng tầng một, lần lượt kêu lên, sau đó tin tức mới truyền đến tai Giám chính đại nhân nữa chứ.”

“...” Vương chưởng lịch có chút chột dạ.

Ti Thiên Đài có dị số, Giám chính đại nhân nhất định không yên lòng!

Lại nghe nói Tiêu Vân Chước này ở dân gian là một kẻ biết gây chuyện, cho nên mới đặc biệt dặn dò, bảo ông ta lúc nào cũng phải nhìn chằm chằm, tuyệt đối đừng để nàng chạy loạn.

Nha môn các ti xung quanh, mọi người đều rất bận rộn, nàng ở Ti Thiên Đài thì còn không có vấn đề gì. Nhưng lỡ như chạy đến chỗ khác, há miệng muốn định tội cho người ta...

Vậy sau này Ti Thiên Đài không thể lăn lộn tiếp được nữa.

“Vương chưởng lịch, vậy ngài truyền lời cho ta hay là ta tự mình đi gặp?” Tiêu Vân Chước lại nói.

Vương chưởng lịch đột nhiên có loại dự cảm không tốt, nàng gặp Giám chính làm cái gì? Sẽ không phải là cáo trạng chứ?!

Nhưng ông ta... cũng không g.i.ế.c người, càng chưa từng làm qua chuyện nhận hối lộ, coi như tiểu nha đầu này biết xem tướng, nhưng hẳn cũng sẽ không xấu đến tình trạng từ không nói có…

Về phần xem sao...

Một tháng Ti Thiên Đài cũng chưa chắc có thể ra một câu tiên đoán, không có việc gì không chạy về phía bệ hạ... Tiêu Vân Chước một khi kinh động Giám chính, Giám chính còn không phải chạy đi gặp bệ hạ nữa sao?

Chương 636

Trong lòng Vương chưởng lịch cũng rất loạn, do dự một hồi lâu: "Ngươi có chuyện gì thì cứ nói với ta, ta đi gặp Giám chính. Nhưng nếu là chuyện không quan trọng thì thôi."

Khóe miệng Tiêu Vân Chước nở nụ cười, hai tay giang ra, hơi nhắm mắt: "Ngươi nghe cơn gió này đi..."

"..." Vương chưởng lịch cười ha hả, gió rất bình thường, có gì đâu.

"Ngũ âm biện phong, ta nghe theo tiếng gió, gió đêm tòng chinh đi lên là điềm xấu. Tối nay sẽ có nhà đại thần gặp hỏa hoạn, phòng ốc cháy sạch. Ngươi đi hỏi Giám chính đại nhân một chút xem có muốn để đội phòng cháy chuẩn bị sẵn hay không, để hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất?" Tiêu Vân Chước có chút giảo hoạt nói.

"Ngoài cung có hỏa hoạn?" Vương chưởng lịch có chút đau đầu.

Theo lý thuyết, quản tốt chuyện trong cung là được, dù sao thiên hạ lớn như vậy, kinh thành cũng rất lớn, khó tránh khỏi sẽ có chuyện hỏa hoạn xảy ra. Nếu như chuyện nào cũng đều quản, Ti Thiên Đài liền không dừng lại được.

Hơn nữa, tính có đúng không?

Vương chưởng lịch chỉ am hiểu chuyện mưa tuyết băng sương, đối với mấy lời Tiêu Vân Chước vừa nói thì lại không hiểu chút nào.

Nhưng Linh Đài lang lần đầu mở miệng nói chính sự, cho dù là chuyện nặng hay nhẹ, hắn đều phải đi báo cáo một tiếng với Giám chính đại nhân.

"Vậy ngươi chờ đó, ta đi một lát sẽ trở lại." Lão đầu còng lưng, nhìn cũng không dễ dàng.

Tiêu Vân Chước gật đầu.

Vương chưởng lịch đi rồi, trong lòng Tiêu Vân Chước trầm lại, nhìn lên bầu trời, hơi xuất thần. Năm nay nhất định không phải năm thái bình, sẽ có tai ương không ngừng, hơn nữa tai ương này... còn không đơn giản.

Tuyết tai vẫn chỉ là bắt đầu.

Mấy năm trước mưa thuận gió hòa, thịnh cực tất suy, thiên đạo cũng có luân hồi.

Nhưng mà Thừa Linh Trụ này ngồi cũng rất thoải mái.

Bên trong Thần Ẩn Môn cũng có chỗ ngắm sao, cao hơn vị trí này, khi còn bé nàng luôn cẩn thận leo lên. Khi đó nhìn bầu trời rộng lớn, chỉ cảm thấy mình nhỏ bé lại ngây thơ, mà bây giờ, cuối cùng đã không còn giống như trước nữa.

Giám chính đại nhân làm đến vị trí này cũng không cần nhọc nhằn khổ sở trông coi sắc trời qua ngày, bên dưới có người làm việc cho ông ta. Nhưng bởi vì nguyên nhân chức vị nên ông ta thường xuyên ở nha môn Ti Thiên Đài này nghỉ ngơi. Nhất là gần đây có thêm Tiêu Vân Chước, ông ta cũng lo lắng người này gây ra chuyện, thì càng tính ở lại nha môn thêm mấy ngày.

Nhưng khiến ông ta không ngờ tới, đêm đầu tiên đã không yên ổn.

Vương chưởng lịch vẻ mặt tang thương lặp lại lời nói của Tiêu Vân Chước.

Mạc giám chính nghe xong, chỉ cảm thấy quẻ bói cho mình lúc trước là một chút cũng không sai, gần đây ông ta phải vất vả không ngừng, khó có ngày sống dễ chịu.

Bệ hạ đã nói, Tiêu Vân Chước mới vào Ti Thiên Đài, nàng sẽ cố gắng hết sức làm, cũng để xem năng lực của người này mạnh đến mức nào!

Nói cách khác, bây giờ ông ta phải bảo Vương chưởng lịch đi hỏi rõ ràng địa điểm hỏa hoạn, lại vận dụng nhân mạch để đội phòng cháy nghe theo, sớm phòng bị...

Người của đội phòng cháy kia đều là nhìn thấy ánh lửa mới xuất động, dựa vào tính toán để bọn họ làm việc, đây không phải chọc giận người khác sao?

Nhưng không làm lại không được!

Mạc giám chính đau đầu không thôi, lập tức lại bảo Vương chưởng lịch đi hỏi kỹ, để ông ta xác nhận sau đó chọn vài người đi làm.

Vương Chưởng Lịch không biết suy nghĩ trong lòng Mạc giám chính, chỉ cảm thấy Tiêu Vân Chước quả thật được coi trọng, khiến trong lòng ông ta cũng có chút thấp thỏm.

Chờ người này trở về, Tiêu Vân Chước cũng không giấu giếm, nói ra phương vị đại khái mà mình tính ra. Người mà Vương chưởng lịch tìm tới vội vàng xuất cung.

Sáng sớm hôm sau, chuyện nhà của Thông Chính ti phó sứ bị cháy đã được truyền khắp...

Nghe nói còn chưa có lửa, đội phòng cháy đã tới, người của Ti Thiên Đài sống chết kéo đội phòng cháy lại không cho đi, nói chờ một chút, chờ đợi thế mà lại thật sự đỏ cả nửa bầu trời.

Nghe nói phó sứ mua không ít pháo hoa khi Tết đến bây giờ còn chưa dùng hết, mà tiểu nhi tử ham chơi, thừa dịp hạ nhân đều ngủ say liền lén lút bò đến nhà kho chứa đồ. Tiểu hài nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, tìm một cái châm lửa chơi trong phòng, sau đó đốt hết đồ bên trong.

Pháo hoa tán loạn, pháo trúc nổ vang, phòng ốc nhanh chóng bị đốt cháy.

Cũng may tiểu hài nhi chạy nhanh, ngoại trừ đầu đầy bụi ra thì cũng không bị thương chỗ nào.

Chương 637

Đội phòng cháy đến kịp thời nên chỉ có hai gian phòng chứa đồ nhỏ bị thiêu hủy, nếu trễ hơn chút nữa, gia sản của phó sứ cũng không còn.

Cho nên sáng sớm trước khi Tiêu Vân Chước về nhà nghỉ ngơi, có tặng lễ.

Mạc giám chính biết được việc này, cũng hơi có chút cảm khái. Ti Thiên Đài bọn họ bình thường không xen vào chuyện của các đại thần, không thích tính những thứ này. Dù sao ai cũng không thích bí mật nhà mình cả ngày bị người ta nhìn chằm chằm không phải sao?

Lại nói, cho dù muốn tính, cũng không tính được lợi hại như vậy...

Mạc giám chính cũng biết bản lãnh của mình, cũng chỉ là trình độ giám chính bình thường, không có chỗ nào hơn người cả, nhưng cũng đủ để làm những việc trong chức trách của mình. Chỉ là không thể thông thấu lợi hại như Tiêu Vân Chước.

Mạc giám chính cười một tiếng bỏ qua việc này, đối mặt với lòng biết ơn của Thông Chính ti phó sứ, ông ta cũng khách khí nhận lấy.

Chỉ là không ngờ, buổi tối ngày thứ hai, Vương chưởng lịch lại tới.

Mặt già Vương chưởng lịch cũng nhăn lại, chỉ nói: "Linh Đài lang vừa rồi còn nói... Kinh trung tây bắc sắc đen, khí sát, hẳn là có người đột tử... Nàng bảo đại nhân ngài đi thông báo với phủ doãn một tiếng, đi nhặt xác."

"??" Mạc giám chính thiếu chút nữa không thở ra hơi!

"Nhặt xác? Nàng coi bản quan là gì? Làm chân chạy sao?!" Mạc giám chính cảm thấy rất buồn bực.

Vương chưởng lịch há hốc mồm, cuối cùng không dám nói... Giám chính đại nhân sao có thể là chân chạy được? Là ông ta mới đúng.

“Đi đi đi! Phái một người đi!” Mạc giám chính nghiến răng nghiến lợi: “Liên lụy mạng người, nếu bản quan mặc kệ, chẳng phải là thành người lòng dạ hiểm độc rồi sao!?”

Ngày mai có phải ông ta nên xin bệ hạ một ít thị vệ hay không? Lão già khọm khẹm như ông ta không có chút thế lực nào, hôm qua phải đi đội phòng cháy, hôm nay phải đi kinh nha môn, mà những người này cũng không phải mỗi người đều có thể nghe lời ông ta đi làm việc a!

Vương chưởng lịch vội vàng lui xuống.

Tiêu Vân Chước chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, làm quan thật tốt, muốn làm chuyện gì, há mồm là được rồi, phía dưới có rất nhiều người!

Nàng nhất định phải quý trọng, bệ hạ không phải đang ra lệnh cưỡng chế nàng trong vòng ba tháng có thành tích sao? Nàng đương nhiên không thể làm bệ hạ thất vọng!

Thế là ngày thứ ba, Tiêu Vân Chước lại há mồm.

Vương chưởng lịch vừa thấy nàng cúi đầu nhìn ông ta từ trên Thừa Linh Trụ, khuôn mặt già nua kia liền run lên.

“Khách tinh xá ngạnh hà, âm dương bất hòa, mấy ngày sau tất sẽ có gió lớn, cây cối đổ rạp, ngươi bảo Giám chính đại nhân báo cho bệ hạ biết, sớm làm tốt công tác phòng bị, để tránh tổn thương dân chúng!”

Vương chưởng lịch nhớ tới sắc mặt Mạc giám chính, vốn nghĩ hôm nay nếu là việc nhỏ, ông ta sẽ không báo, nhưng bây giờ nghe xong... chuyện liên quan đến dân chúng!

Nhất định phải báo.

Mạc giám chính cũng quan sát được gió, chỉ là gió lớn bao nhiêu

lại không thể nói chuẩn, nghĩ xem thêm một ngày thì có thể rõ ràng hơn một chút, ai biết Tiêu Vân Chước đã mở miệng trước.

Đột nhiên có cảm giác bị người ta giành việc.

Bất đắc dĩ, chạy đi tìm bệ hạ.

Nửa đêm canh ba, Càn Hòa Đế bị gọi dậy. Dưới cơn buồn ngủ, nghe Mạc giám chính nói, tâm tình cũng không tốt, nhưng lại nghe đây là do Tiêu Vân Chước nói ra, lại cảm thấy hơi an ủi.

Người này không hổ là Linh Đài lang mà ông ta chỉ định, có chút tác dụng.

Vì thế, Càn Hòa Đế liền thuận miệng hỏi Mạc giám chính, ba ngày này Tiêu Vân Chước biểu hiện như thế nào.

Mạc giám chính biểu lộ một lời khó nói hết: "Linh Đài lang... quả thật có bản lĩnh, chỉ là..."

"Bệ hạ! Lão thần thường ngày không qua lại với người khác, ở trong kinh này cũng không có nhân duyên gì. Chuyện Linh Đài lang mở miệng, vi thần lại không thể không làm, thật sự khó xử. Hay là ngài... phái riêng cho nàng chút nhân thủ đi?!" Mạc giám chính lập tức nằm rạp trên mặt đất, đáng thương lắp bắp nói.

Chương 638

Chuyện Tiêu Vân Chước mở miệng nhắc tới, nếu làm được, quả thật có thể khiến cho cấp trên là ông ta đạt được không ít lợi ích, cũng ví dụ như Thông Chính ti phó sứ, lúc này còn cảm động đến rơi nước mắt với ông ta.

Chỉ là ông ta không thích có nhân duyên tốt.

Vốn đã có không ít đại thần tìm ông ta tính ngày tháng, tính ngày sinh, chuyện không nên bận rộn thì ông ta cũng phải chạy ngược chạy xuôi, nếu về sau đều có giao tình thì càng không dễ từ chối.

Làm nghề này của ông ta, nếu có thể làm được đến mức không nhiễm một hạt bụi thì ngược lại càng lộ ra vẻ lợi hại một chút.

Nhưng Tiêu Vân Chước đã chỉ ra vấn đề, ông ta không quan tâm, vậy thì lại đắc tội với người ta.

Với cái độ tuổi này của ông ta thì chỉ muốn yên ổn lui về, không muốn mệt nhọc như vậy. Mà Tiêu Vân Chước... ông ta đã sớm biết người này có bản lĩnh, thậm chí ông ta cũng đã từng len lén thăm dò nội tình của Độ Linh Các. Nói thật, nếu Tiêu Vân Chước là một đại nam nhân ba mươi năm mươi tuổi, vị trí của ông ta cũng có thể bị lung lay. Nhưng bởi vì nàng là một nha đầu, cho nên mới làm một Linh Đài lang nho nhỏ dưới tay mình.

Nhưng chức quan dù nhỏ, chỉ cần được bệ hạ để ý, đó chính là đại hồng nhân trước mắt bệ hạ.

Qua lại với người này nhiều không thể thiếu phiền toái, cho nên ông ta vẫn cảm thấy nếu có thể đẩy được thì cứ đẩy đi, phàm là việc không cần phải qua tay mình sẽ tốt hơn một chút.

Cho nên giờ phút này, Mạc giám chính nói là thật tâm thật ý.

Càn Hòa Đế có chút kinh ngạc: “Lúc này mới chỉ ba ngày, ngươi đã cảm thấy nàng có thể dùng rồi sao?”

“Có thể dùng, không dối gạt bệ hạ, bên cạnh thần cũng có mấy đệ tử, thậm chí cộng thêm bản thân thần, nói về độ nhạy bén thì cũng không thể so sánh với Linh Đài lang được. Gió tuyết tai ương này thì thần cũng có thể tính toán ra một chút, nhưng không dám xác định gió lớn bao nhiêu, cho nên không dám nói thẳng. Nhưng Linh Đài lang có thể làm được, thần cũng từng nghe sư phụ nói qua, người giống như thần, chỉ là hơi có chút thiên phú. Nhưng trên đời này lại có cao nhân trời sinh đã định sẽ đi theo con đường này. Thần cảm thấy, Linh Đài lang chính là như thế.” Mạc giám chính thành thật nói.

Càn Hòa Đế lại không có bất cứ cảm giác vui vẻ nào.

“Kỳ tài bậc này, phần lớn là lúc chiến loạn mới ra, nhận thiên mệnh phụ tá vương đạo. Nhưng giang sơn hôm nay của trẫm, một mảnh thái bình, sao có thể loạn tượng?!” Ánh mắt Càn Hòa Đế nghiêm túc: “Mạc ái khanh, ngươi tính toán cho kỹ, nữ tử này đến cùng là có chút tài mọn hay là thuận theo thiên ý mà đến!”

Vừa nói như vậy, Mạc giám chính nhịn không được rùng mình một cái.

Lời bệ hạ nói cũng không phải không có lý, từ xưa đến nay loạn thế mới có thêm anh hùng.

Lấy Thánh Tổ tới nói, bên người xuất hiện năng nhân dị sĩ đều phảng phất thụ thiên mệnh đến ủng hộ Thánh Tổ!

Lúc chiến loạn, kỳ nhân bên cạnh nhiều thật sự là chuyện tốt, nhưng hôm nay... Đại Ngụy đang thịnh thế, bệ hạ nghe xong lời này, nhất định sẽ không vui.

Bên ngoài gió đã nổi lên.

Mạc giám chính suy nghĩ cẩn thận, vẫn nói: “Bệ hạ, từ mấy tháng trước đã có dị thường, nhiệt độ chợt giảm xuống, thời gian đóng băng sông cũng dài hơn trước đây rất nhiều, quả thật có chút lạ thường. Mấy ngày nay thần vẫn đọc sách cổ, phát hiện thời kì Văn Tấn cũng là như thế, chỉ là năng lực của thần có hạn, suy diễn ra

không được nhiều lắm, lại sợ nói quá rồi, dẫn tới khủng hoảng... Năng lực của Linh Đài Lang vượt quá vi thần, vi thần tuy có không phục trong lòng, nhưng cũng không dám che giấu."

Một tiểu nha đầu có bản lĩnh lớn như vậy, ai có thể phục?

Nhưng hôm nay không thể so với thời điểm bình thường, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống thật ra còn không tính là chuyện nghiêm trọng... Quan trọng nhất là cày bừa vụ xuân, là sản lượng lương thực năm nay!

Càn Hòa Đế nghe lời Mạc giám chính nói, hơn nửa đêm, cả người đều thanh tỉnh.

Chương 639

Thời kì Vãn Tấn... Ông ta sao có thể không biết, lúc ấy thiên tai nhân họa không ngừng, đó là loạn thế trăm năm. Một vương triều đang yên đang lành lại bị hủy diệt, các nơi phong hỏa nổi lên bốn phía, dân chúng lầm than, nhân khẩu giảm mạnh, không thấy mặt trời.

Nhưng...

Càn Hòa Đế cũng ngơ ngác, thiên hạ này của ông ta... hiện giờ thật sự đang rất tốt!

Mạc giám chính càng khẩn trương hơn, ông ta ở lúc thịnh thì hát suy, nếu bệ hạ tức giận, chỉ sợ sẽ chém ông ta.

“Mạc Quý Sơn! Trẫm thấy ngươi miệng đầy yêu ngôn!” Quả nhiên, Càn Hòa Đế tức giận: “Đại Ngụy truyền đến tay trẫm chỉ có ba đời, ngươi lại dám so với Vãn Tấn! Có phải ngươi chán sống rồi hay không!”

“Bệ hạ! Là thần lỡ lời! Hiện giờ Tiêu Vân Chước chính là Linh Đài lang của bệ hạ, người này có năng lực, bất luận có phải là kỳ tài từ trên trời rơi xuống hay không, đối với bệ hạ mà nói, đều là người tài có thể dùng. Mà bệ hạ trong triều có trung thần lương tướng, cho nên bất luận thời tiết này như thế nào, Đại Ngụy cũng không thể giống với Vãn Tấn được! Là thần lỡ lời...”

Trong lòng Mạc giám chính cũng căng thẳng.

Đại khái ông ta cũng có thể không nói gì.

Chỉ là từ sau khi sư phụ ông ta qua đời, ông ta liền tiếp nhận chức vị này, đến nay cũng có hai mươi năm. Chuyện trong thiên hạ, ông ta tính không ít, nhưng chỉ có thể làm hết sức mà thôi.

Tính toán đại đạo của trời... Không có bản lĩnh lớn như vậy.

Người bên ngoài sai lầm, có thể sẽ có cơ hội có thể sửa đổi, ông ta không có.

Lúc thiên tướng giáng đại nạn, nếu ông ta có thể nói sớm mấy ngày, hoặc là nói chuẩn xác hơn một chút, vậy thì số người chết sẽ ít đi rất nhiều.

Nhưng cái chuyện tranh mệnh với trời quả thực rất khó, ông ta làm Giám chính nhiều năm như vậy, dốc hết tâm huyết, cũng chỉ tính ra hai ba chuyện lớn!

Đây chính là do thiên phú của ông ta không đủ, cơ hội mà ông trời cho ông ta chỉ nhiều chừng đó. Nhưng Tiêu Vân Chước thì lại khác, tiểu nha đầu này hẳn là có một đôi tuệ nhãn khác với người thường, không chỉ có như thế, người này cũng tiết lộ không ít thiên cơ mà đến bây giờ cũng không gặp báo ứng, có thể thấy được người này nói hay làm gì đều là số mệnh, có trong nhân quả!

Bệ hạ là một người ngoài nghề, ngài ấy không hiểu.

Càn Hòa Đế tức giận, nhưng so với tức giận thì càng nhiều hơn vẫn là bất an.

“Mạc Quý Sơn, hôm nay nếu ngươi dám nói những lời này ra ngoài, trẫm sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!” Càn Hòa Đế âm trầm lạnh lùng nhìn hắn.

“Thần không dám.” Mạc giám chính vội vàng nói.

“Truyền lệnh, để Thanh Lân vệ Tiết Kính lĩnh trăm người, tạm nghe Linh Đài lang chỉ huy. Linh Đài lang nếu có chuyện quan trọng, có thể bảo Tiết Kính trực tiếp tới gặp trẫm.” Càn Hòa Đế nói xong, trừng mắt nhìn Mạc giám chính: “Ngươi đừng tưởng rằng trẫm không biết, lão già ngươi lười biếng nên mới chạy tới chỗ trẫm!”

“...” Mạc giám chính chột dạ rồi lại cúi thấp đầu.

Thần tử của ông ta tính nết như thế nào ông ta còn có thể không biết sao? Trước khi lâm chung tiên hoàng còn lưu lại một quyển

sách, những lão thần này thích cái gì, để ý cái gì, hoặc là có khuyết điểm gì, nhược điểm gì đó, ông ta cũng đều đã xem qua.

Mạc Quý Sơn tâm địa không tệ, năng lực làm việc cũng được, nhưng người này lười, sợ phiền phức, một chút náo nhiệt cũng không muốn xen vào!

Càn Hòa Đế lại túm Mạc giám chính lại mắng một hồi lâu mới đuổi người ra ngoài.

Nhưng mặc dù người này đi rồi, ông ta cũng ngủ không được, suốt đêm lại gọi mấy đại thần tới, để bọn họ sớm phòng bị gió lốc.

Cây cối đổ rạp, bốn chữ này nghe thì đơn giản, nhưng lại có nghĩa là nhà cửa phòng ốc bị hủy, đường đi bị chặn, thậm chí ngay cả người cũng bị thổi chạy đi, làm sao có thể không quan tâm.

Càn Hòa Đế cũng rất buồn bực, mặc dù mới lấy từ Quản thị và Kỷ gia mấy chục vạn lượng bạc, nhưng tiêu hao như vậy, sao có thể không khiến người ta đau lòng chứ!

Đám đại thần tuy là đón gió mà đến, nhưng gió bên ngoài còn chưa tới mức như bệ hạ nói. Đối với chuyện này, bọn họ cũng có chút khó hiểu, nhưng bệ hạ nhìn qua giống như cực kỳ mất hứng, mặt đanh lại, giọng điệu cũng dữ tợn, cái này so với gió bên ngoài thì đáng sợ hơn nhiều. Thế cho nên bọn họ cũng không dám hỏi nhiều, thành thành thật thật đi làm là được.

Nhưng trời vừa sáng, mọi người liền biết nguyên nhân.

Hóa ra là Linh Đài lang này lại há mồm.

Chẳng trách bệ hạ nửa đêm canh ba lại gấp gáp như vậy.

Chương 640

Tiêu Vân Chước cũng không phải lần đầu tiên trắc thiên thời. Trận tuyết tai trước đó, hiện giờ thậm chí còn chưa hoàn toàn khắc phục xong. Người này lại mở miệng, mọi người sao có thể không tin?

Huống hồ hai ngày trước, vụ phòng cháy cùng với vụ mạng người mà Tiêu Vân Chước nói tới cũng đều là sự thật, mặc dù là Triệu đại nhân trước đó kêu gào, lúc này cũng không nói ra nửa câu phản bác.

Nữ tử làm quan quả thật không tốt, nhưng bản lĩnh của nữ tử này là thật sự không thể nghi ngờ.

...

Ngày mùng sáu, hai vị vương gia đồng thời hành lễ nạp thái với vương phi tương lai, bắt đầu bước đính hôn đầu tiên này. Không chỉ tặng cát lễ, còn có ban thưởng của bệ hạ cho hai vị vương phi cũng đưa qua. Vừa mới náo nhiệt một phen, nhưng đảo mắt, trên đường liền không còn bao nhiêu người.

Dân chúng đối với triều đình vẫn là cực kỳ tín nhiệm, nói cần phải tránh gió, cho nên cũng đều thành thành thật thật trốn ở trong nhà.

Quả nhiên, sức gió theo thời gian trôi qua cũng càng lúc càng lớn.

Gió lốc cuốn tuyết trắng bay tới, không chỉ thổi khiến người ta đứng không vững, thậm chí còn lạnh thấu xương.

Trong phủ Tịch Chiếu quận chúa.

Cửa sổ đều bị đóng chặt.

“Quận chúa, ngài nên tìm chút cơ hội. Vương gia còn mong ngài có thể mang tin tức tốt về nữa đấy.” Thuộc thần bên cạnh cẩn thận

nói.

Tịch Chiếu quận chúa cầm chén trà trong tay, đôi mắt không có bao nhiêu ánh sáng, chỉ có thể nhìn ra một ít cảnh tượng mông lung. Nghe lời ấy, ngoài bi thương ra, ngược lại cũng có chút cảm giác thấy chết không sờn.

“Ngươi xem gió lớn bao nhiêu rồi, binh của Bắc Đình cũng nên như gió này, phải vào quan rồi chứ?” Tịch Chiếu buông chăn xuống, xoa xoa dấu đỏ trong tay: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không để phụ vương phải thất vọng, chỉ là... Phụ vương thật sự đã đánh giá thấp lòng dung người của Càn Hòa Đế rồi. Nếu Tiêu Vân Chước nàng chỉ là một thiên kim tầm thường thì dễ xử lý hơn nhiều rồi, nhưng nàng hiện giờ lại là Linh Đài lang. Trận gió tuyết trước đó, dân chúng đã trốn đi, thương vong tất nhiên không nhiều lắm, đây đều là công lao của Tiêu Vân Chước.”

“Nàng càng có phân lượng trong lòng Càn Hòa Đế, vậy khả năng tương lai Càn Hòa Đế động đến nàng càng nhỏ, như vậy Vương gia cũng có thể danh chính ngôn thuận ra tay.” Thuộc thần vội vàng nói.

Tịch Chiếu quận chúa nghe vậy, nhếch miệng lên: “Ngươi nói không sai.”

“Nữ nhi Hoa gia đã chạm mặt với trưởng tử Tiêu gia rồi à?” Tịch Chiếu quận chúa hỏi.

“Tiêu Văn Dũ phụng mệnh mang binh phòng tai, nữ nhi Hoa gia lĩnh tư binh giúp đỡ, đã có chút qua lại.” Thuộc thần lại nói.

Tịch Chiếu quận chúa nhìn than trong lò lửa, cháy đỏ bừng: “Đây là lửa chưa đủ vượng, thêm chút than đi.”

Thuộc thần nghe vậy, cũng yên tâm vài phần.

...

Cùng lúc đó.

Hoa Ỷ Phong đang ghé vào bên cạnh Tiêu Văn Dũ, hỗ trợ sửa sang lại con đường. Nàng ấy thân nhẹ, cho nên đặc biệt buộc bao cát trên chân. Nàng ấy vốn là người tập võ, cho nên chút trọng lượng này đối với nàng ấy mà nói không tính là gì.

Thậm chí nàng ấy còn tri kỷ chu đáo chuẩn bị đầy đủ cho Tiêu Văn Dũ cùng với đám người sau lưng.

Tiêu Văn Dũ sống đến lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên ở chung với nữ tử.

Nhưng ngoài dự liệu, không quá mức không được tự nhiên.

“Thông Châu bên kia cứ hai ba năm sẽ có một trận mưa to lợi hại, cho nên đất đai bao phủ đường xá, người qua đường khó đi. Lúc ta mười tuổi đã theo cha ta ra ngoài thu thập tàn cục, có một số đường núi gập ghềnh, sẽ có nguy hiểm. Muốn cứu người thì trước tiên phải cứu mình, cho nên trước đó nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, lương khô túi nước còn có dược vật tự bảo vệ mình. Ta đã cho người chuẩn bị đầy đủ, nhưng không ngờ ngươi phụ trách con đường trong kinh, tương đối đơn giản, xem ra có vài thứ không dùng được.” Hoa Ỷ Phong nhìn Tiêu Văn Dũ cười một cái.

Người này, không tệ.

Dáng người rất cao, nhìn qua rất cường tráng, eo không có thịt dư, nhất định là thường xuyên luyện võ. Ở phương diện ăn uống cũng tương đối khắc chế, người có thể khắc chế ham muốn ăn uống đều là hạng người nghiêm khắc với bản thân, tâm tính sẽ không quá mềm yếu.

“Đa tạ, chẳng qua bệ hạ không bảo ngươi đi ra làm những việc này. Trong kinh có rất nhiều binh lính, đủ dùng rồi.” Tiêu Văn Dũ khách khí nói.

Chương 641

“Tất nhiên là ta có mục đích, nhà ta là thổ phỉ, thanh danh vốn đã không tốt. Ta cố gắng một phen có lẽ có thể lấy lại được một chút thanh danh. Hơn nữa... tổ mẫu nhà ngươi cùng Lục lão tướng quân cũng đang thương nghị hôn sự của ta và ngươi. Trước khi quyết định, ta và ngươi gặp nhau nhiều hơn một chút, hiểu nhau hơn thì cũng không phụ sự vất vả của hai vị trưởng bối.” Hoa Ỷ Phong vừa nói trắng ra, vừa quan sát Tiêu Văn Dũ.

Liên quan đến hôn nhân đại sự, nếu nàng ấy nói úp úp mở mở thì sẽ làm cho mình chịu thiệt lớn.

Hơn nữa nàng ấy chính là một người không câu nệ tiểu tiết, nàng ấy không hy vọng tương lai hôn sự đã thành rồi Tiêu Văn Dũ mới phát hiện tính tình không hợp với nàng ấy.

Nàng ấy cũng biết, ở trong kinh, nàng ấy là dị loại, cách đối nhân xử thế không biết che giấu, chưa chắc đã khiến người ta thích. Nhưng cho dù như thế nào, nàng ấy không thể ngụy trang ra một con người giả dối được.

Tiêu Văn Dũ đương nhiên biết dự định trong nhà, thậm chí cũng nghe nói qua cách làm người của Hoa Ỷ Phong từ chỗ Lục tướng quân.

Thoải mái, thân thủ tốt, tuy không phải tài nữ học vấn uyên bác nhưng cũng có đọc qua chút binh thư, thậm chí còn giỏi luyện binh. Tư binh phía sau nàng ấy có một nửa là nữ tử, mặc dù vóc dáng không thể so với nam tử nhưng cũng được huấn luyện tốt. Ra ngoài làm việc phòng tai, bị gió tuyết xâm nhập, cũng không có người nào kêu khổ, thậm chí còn làm việc tỉ mỉ hơn cả nam tử.

Hắn nhìn người không quan tâm dung mạo, cũng không quan tâm trong lòng người khác nghĩ cái gì, hắn chỉ để ý đối phương rõ ràng cùng với làm việc như thế nào.

Mà chuyện Hoa Ỷ Phong làm, lại khiến hắn có chút khâm phục.

Nàng ấy nhỏ hơn mình bốn năm tuổi, nhưng tâm tính đã xem như rất ổn trọng. Nếu Tiêu gia hắn có một hài tử như vậy, cho dù là nhi hay là nữ thì phụ thân hắn đều có thể vui đến mức quỳ suốt nửa tháng trước mặt tổ tông.

Cũng nguyên nhân chính là như thế, Tiêu Văn Dũ ngược lại lo lắng mình sẽ làm trễ nãi nàng ấy.

“Hoa cô nương, ngươi thấy Bắc Đình thế nào?” Tiêu Văn Dũ đột nhiên hỏi.

Hoa Ỷ Phong cũng không giấu giếm: “Lòng lang dạ thú, sớm muộn cũng sẽ bị tru di. Năm nay gió tuyết nặng, bên phía Bắc Đình chắc chắn cũng như vậy, cho nên một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.”

Trong mắt Tiêu Văn Dũ càng thêm thưởng thức: “Không sai, phụ thân và ta cũng nghĩ như vậy, cho nên... nếu ta và ngươi đính hôn, chỉ sợ ta còn chưa thành hôn đã đi xa đến biên quan. Cho dù là mau chóng thành thân, hay là dời thời gian, đối với ngươi mà nói đều cực kỳ không tôn trọng.”

“Ngươi cũng không phải đi ra ngoài chơi vui, đại sự vì nước vì dân, có gì mà không tôn trọng chứ?” Hoa Ỷ Phong cũng không cảm thấy không ổn: “Hơn nữa, ta cũng không phải người trói gà không chặt. Ngươi đi tới quan ải bên kia thì ta cũng đi được, chớ nói ngươi và ta tương lai nhất thể, cho dù là hôn sự giữa ta và ngươi không thành, một khi có chiến sự, ta cũng muốn đi biên thành thử một lần, bằng không ta học võ làm cái gì?”

Dù nữ tử không vào được quân doanh, nhưng nàng vào biên thành là được.

Chiến tranh xảy ra, biên quan chính là trạng thái người người đều là binh, nàng chưa hẳn không thể ra sức!

“Ý tưởng này của ngươi... phụ mẫu ngươi có biết không?” Tiêu Văn Dũ kinh ngạc.

“Biết chứ, trong các huynh đệ tỷ muội nhà ta, luận về thiên phú luyện binh hay là võ công thì ta đều là tốt nhất. Phụ thân ta nói, ta lợi hại như vậy, không sinh ra trong Tiêu gia hoặc Lục gia thì thật đáng tiếc. Nếu có một ngày ta thật sự chết trên chiến trường, nhất định phụ mẫu ta phải khắc cho ta một tấm bia đá cao bằng ba người, dựng ngoài cửa thành Thông Châu. Bên trên viết cuộc đời của ta, để tất cả mọi người nhìn một cái, người Hoa gia chúng ta rốt cuộc là đạo tặc hay là anh hào!” Hoa Ỷ Phong không chút khách khí nói.

“...” Khóe miệng Tiêu Văn Dũ giật giật.

Đây con mẹ nó là cha ruột sao?!

Chương 642

Tiêu Văn Dũ phát hiện mình thật sự đã quan tâm vô ích, luận về can đảm, cả nhà Hoa gia chính là vừa ngang tàng lại vừa liều mạng.

Hoa Ỷ Phong sùng bái tằng tổ Tiêu gia nhà hắn, đơn giản còn sâu hơn so với hắn là hậu nhân có cùng huyết thống, nhưng, có phải nàng ấy chưa từng nghe nói đến chuyện của tổ phụ bại hoại của hắn hay không? Còn có phụ thân và hắn, những năm này cũng không lập được công lao gì...

"Tổ phụ nhà ta chết như thế nào, ngươi cũng đã biết chứ?" Tiêu Văn Dũ thăm dò hỏi một câu.

"Ngươi thật là nhiều vấn đề, hơn nữa vấn đề này... Ai mà không biết? Ông ta không phải là bị bệ hạ ban chết sao?" Hoa Ỷ Phong có chút không hiểu, hắn muốn nói điều gì.

"Nếu ngươi đã biết, vì sao còn khen ngợi Tiêu gia chúng ta như vậy?" Tiêu Văn Dũ không quá hiểu.

Hoa Ỷ Phong nghe hắn nói vậy, lại cười một tiếng: "Ngươi cảm thấy mất mặt cho lão tổ tông à? Nói thật… Đời sau Tiêu gia các ngươi đúng là làm mất mặt lão tổ tông, nhưng nếu ngươi là tổ phụ ngươi, ngươi chưa chắc có thể làm tốt hơn so với ông ta."

"???" Tiêu Văn Dũ nhíu mày.

"Tổ phụ ngươi sinh ra vào lúc thiên hạ vừa được định, phụ thân chinh chiến, mẫu thân không hiểu nhiều văn chương, còn được thân mẫu của Thánh Tổ, vị Lão thái hậu kia nuôi, Lão thái hậu vốn dĩ là phụ nhân bình thường, lúc nghèo khó có thể giáo dục ra được lương tử, nhưng khi giàu sang dĩ nhiên hi vọng con cái bên cạnh không sợ trời không sợ đất, vĩnh viễn không bị người khác bắt nạt, dung túng chút cũng là bình thường."

"Thánh Tổ đối với ông ta cũng là mở một mắt nhắm một mắt, bảo

vệ như thế, tổ phụ ngươi chỉ thành kiểu người gan lớn háo sắc, cũng coi như không tệ rồi." Hoa Ỷ Phong nghiêm túc nói ra.

Địa vị quá cao, rất nhiều người đều không coi mạng người là gì.

Mà tổ phụ của Tiêu Văn Dũ, đạo đức cá nhân có kém, nhưng cũng không ai nói ông ta chiếm đoạt dân nữ, lạm sát kẻ vô tội hoặc là tham ô nhận hối lộ... Như thế, sao lại không được tốt lắm?

"Tổ phụ để lại tiếng xấu loang lổ của ta qua miệng ngươi lại thành người lương thiện rồi hả?" Tiêu Văn Dũ cũng không dám nghĩ như vậy.

Đạo đức cá nhân rất quan trọng.

"Ta cũng không có ý tứ này, ngươi hỏi ta có biết tình hình thực tế không, ta nói những chuyện ta biết, chuyện cũ như mây khói thoảng qua, lão tổ nhà ngươi cũng được, tổ phụ cũng được, đều đã trôi vào trong dòng sông lịch sử, khó mà cứu vãn, nhưng ta biết tương lai ta muốn cái gì, con người của ta là phải chạy theo ánh sáng, tằng tổ nhà ngươi tựa như ánh sáng này, cho nên ta sùng bái ông ấy, nếu đã nhận định con đường bản thân mình sẽ chạy, vì sao ta phải ngoảnh lại nhìn bóng mờ trong góc xó này?" Ánh mắt Hoa Ỷ Phong long lanh lại khoa trương, trong cuồng phong không thay đổi thái độ kiêu ngạo.

Tiêu Văn Dũ nghe vậy, trong lòng đột nhiên cũng giật mình.

Nhớ lại trước kia, phụ thân và hắn chung quy bởi vì chuyện của tổ phụ mà có hơi tự ti, luôn cảm thấy nhà mình từng phạm phải đại tội, lúc mờ mịt này, cho dù có vượt qua, cũng vẫn như cũ để lại trong lòng không ít bóng ma.

Nhưng bây giờ lời mà Hoa Ỷ Phong nói, ngược lại đã nhắc nhở hắn mấy phần.

Hắn phải đi con đường nào?

Chỉ là tránh để phạm phải sai lầm lớn như tổ phụ, hay là cố gắng cứu lấy sai lầm lớn, hay là... Muốn càng loá mắt hơn so với tằng

tổ? Hai chuyện này nhìn thì gần, nhưng mục tiêu khác biệt, tâm trạng cũng sẽ khác!

"Hoa cô nương, đa tạ ngươi chỉ điểm cho ta, ta nghĩ ngươi nói đúng, nếu như muốn thành công, thì phải rõ ràng mục tiêu mà chính mình hướng tới..." Tiêu Văn Dũ cảm thấy toàn thân cũng thông suốt hơn không ít.

Hoa Ỷ Phong nhìn chằm chằm hắn: "Ta nhắc nhở ngươi, vậy coi như là một vấn đề nhỏ rồi hả? Tiêu đại lang, ngươi cũng giúp ta một chuyện, thế nào?"

"Ngươi cứ nói." Tiêu Văn Dũ nhìn nàng ấy, tâm tình vậy mà cũng không khỏi khẩn trương hơn mấy phần.

"Chờ làm xong chính sự, ngươi và ta đánh một chầu." Hoa Ỷ Phong vội vàng nói.

Chương 643

Lần trước đánh nhau với tẩu tử Tiêu gia và Tiêu Vân Chước, là nàng ấy quá dứt khoát, quá mạo muội, lúc này nàng ấy coi như ngã một lần khôn hơn một chút, làm nền nhiều như vậy, nhắc đến một chút yêu cầu, coi như hợp lý?

"..." Tâm Tiêu Văn Dũ vừa mới căng thẳng, cũng run lên một cái.

Nhìn qua cũng không giống như là nói đùa.

Nhưng... Đánh thì đánh!

“Được!" Tiêu Văn Dũ cảm thấy rất thú vị, nam nhân đánh nhau không ít, nhưng nữ tử ấy à... là người đầu tiên.

Nhưng rất hiển nhiên, Hoa Ỷ Phong trước mắt không thể khinh thường, không thể bởi vì nàng ấy là nữ tử mà cố ý tránh né, hắn cảm thấy càng thản nhiên đối mặt, kề vai chiến đấu mới là tôn trọng!

...

Gió lớn càn quét một ngày, rồi yếu đi hai ngày, rất nhanh lại ngóc đầu trở lại.

Mặc dù đã sớm phòng hộ một phen, thôn làng xung quanh vẫn bị thiên tai nghiêm trọng, phòng ốc chống chọi được nạn tuyết lần này lại không chịu đựng được thử thách, vô số cỏ tranh mảnh ngói bị cuốn lên không trung, đợi sau khi tất cả kết thúc, khắp nơi đều bừa bộn.

Thôn làng gặp phải thiên tai, có hơn hai ngàn căn nhà bị hủy, người bị thương cũng có bảy, tám trăm người, còn có hơn trăm người bởi vì thiên tai mà chết.

Bên trong một cái thôn nhỏ, bởi vì nhà cửa rải rác, bốn phía cây cỏ không nhiều, vị trí tụ gió, đến mức trực tiếp bị san phẳng.

Nhất thời, bên ngoài kinh thành, xuất hiện rất nhiều người không có nhà để về.

Tiêu Vân Chước ngồi ở Thừa Linh Trụ, cảm nhận được khí trong kinh hơi đục, giờ khắc này, lại đột nhiên có thể hiểu được tâm tình năm đó của sư phụ.

Khi còn bé nàng đã từng hỏi sư phụ, vì sao phải chịu chết, vì người khác mà chết, mạng cũng bị mất, tại sao đáng giá chứ? Sư phụ nói, ông ấy cũng tiếc mệnh, nhưng âm hồn trên đất khắp nơi, khắp nơi là quỷ oán niệm hò hét, nếu như ngoảnh mặt làm ngơ, mới là sống không bằng chết.

Bây giờ chỉ là một cơn bão mà thôi, dĩ nhiên là không đạt đến cảnh luyện ngục nhân gian như sư phụ trước khi qua đời.

Nhưng oán khí và bi thương đến từ người vô tội bất lực nhất trên đời, Tiêu Vân Chước đã có thể cảm nhận được một chút.

Gió ngừng, nội thành dường như lại khôi phục như bình thường.

Nhưng cũng không ít người biết tình hình ở thôn xá ngoài thành, quyên tiền quyên đồ.

"Bệ hạ ban thưởng cho ta không ít, phụ vương cũng cho ta mang theo không ít nhân thủ đến kinh thành, nhiều người và vật như vậy ta cũng không cần đến, từ hôm nay, đổi đồ thành tiền rồi sửa nhà sửa cửa cho bách tính gặp thiên tai, tất cả nhân thủ bên cạnh ta, chỉ cần còn có thể đi được, thì đi phụ một tay, chiếu cố cho bách tính, xây nhà cửa, đều được." Tịch Chiếu quận chúa ở cửa thành, đại nương vừa mới đỡ dậy một cái đã khóc đến sắp té xỉu, ở ngay trước mặt đại nương này, mở miệng nói ra.

Hôm nay có không ít người tới đây, dĩ nhiên cũng có rất nhiều người đều nghe thấy.

"Nghe nói Tịch Chiếu quận chúa ở trên đất phong rất có hiền danh, thân thể Lăng Tây Vương có tật, cho nên những việc vặt ở trên đất phong gần như đều là do nàng ta làm, có phần được lòng người,

hôm nay xem ra, quả thật là thiện tâm."

Chẳng qua vì sao Tịch Chiếu quận chúa đi ra ngoài luôn đội mũ mạng?"

"Tịch Chiếu quận chúa chính là con người có hiếu, lúc cha nàng ta bệnh, ngày ngày lo lắng khóc nỉ non, gần như là thương tổn tới con mắt, không nhìn thấy rõ, cho nên vẻ ngoài nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế phần lớn là do hạ nhân bên cạnh dẫn đường."

"..."

Xung quanh, những lời đồn liên quan tới Tịch Chiếu quận chúa càng ngày càng nhiều.

Tiêu Văn Dũ dẫn theo đám người, phụng mệnh an bài cho nạn dân, có mấy lời rất nhanh đã truyền vào trong tai hắn.

Vừa nghe xong, trong lòng cũng bắt đầu có chút bất an.

Không nhìn thấy rõ? Chuyện ở núi Vạn Cốt hắn cũng chưa quên.

Năm đó muội muội dùng thanh chuỷ thủ chưa từng mở lưỡi đâm vào mắt của nữ tử bằng tuổi... Tịch Chiếu quận chúa này, tuổi tác của nàng ta hình như không chênh lệch mấy so với tiểu muội?

Tiêu Văn Dũ làm xong chuyện quan trọng, lập tức tới tìm đại bá Hoắc gia.

"Đại Bá Phụ! Ngài biết Lăng Tây Vương có mấy đứa con chứ? Tịch Chiếu quận chúa có huynh đệ ruột thịt song sinh cùng một mẹ sinh ra hay không?" Tiêu Văn Dũ có hơi nóng nảy, thái độ hết sức nghiêm túc.

Chương 644

Lăng Tây Vương rất ít khi có tin tức truyền đến, bởi vì an phận ở một góc, mọi thứ không làm náo động, cho nên mỗi lần đều là gia quyến của Lăng Tây Vương đến kinh thành hoặc là lúc cống nạp, mọi người mới có thể nhớ tới người như vậy.

Quan viên trong kinh, nhiều người cũng không hiểu rõ Lăng Tây Vương.

Cho nên Tiêu Văn Dũ mới đặc biệt tìm đại bá Hoắc gia chứ cũng không tìm người bên ngoài.

"Sao đột nhiên ngươi lại hỏi Lăng Tây Vương?" Hoắc Thượng Thư cũng có chút không hiểu, nhưng vẫn nói: "Theo ta được biết, ban đầu con nối dõi của Lăng Tây Vương tương đối nhiều, vốn dĩ cũng có trưởng tử, nhưng trước khi được phong thế tử, trưởng tử đã chết yểu, về phần đứa trẻ chết yểu này có phải là song sinh với Tịch Chiếu quận chúa hay không, ta cũng không rõ."

"Nhưng... Ta nhớ lúc tin tức trưởng tử của ông ta chết yểu truyền đến, Lăng Tây Vương biểu thị vô cùng bi thương, Tiên Hoàng đã phong đích nữ của ông ta làm quận chúa, an ủi ông ta, lúc ấy ta cũng không để ý đích nữ này bao nhiêu tuổi, bây giờ quận chiếu Tịch Chiếu vào kinh, dựa theo tuổi tác hiện tại của nàng ta mà tính..." Hoắc đại bá nghĩ một chút, lại nói: "Có lẽ chính là song sinh không sai."

Sắc mặt Tiêu Văn Dũ đại biến: "Đại bá phụ, biểu huynh có từng nhắc đến những chuyện trước đây của muội muội ta với ngài không?"

Hoắc đại bá lắc đầu.

Đám con cháu trong nhà rất kín miệng, có lúc, ông ấy cũng cảm giác được hình như đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không hỏi, ông ấy là gia chủ, cũng không thích quản quá nhiều, tránh cho quản lý quá khiến đám tiểu bối thành hạng người vô năng.

Tiêu Văn Dũ nói đơn giản một chút.

Chuyện liên quan tới Khương thị, hắn không nhắc đến, chỉ nói những chuyện năm đó sau khi Tiêu Vân Chước bị ném đi, bị người ta nhấc đến núi Vạn Cốt, gặp một nam tử thần bí, mưu toan đổi con mắt của nàng, muốn tính mạng của nàng.

Hoắc đại bá cũng có thể nhạy bén tiếp thu được tin tức mà Tiêu Văn Dũ muốn truyền đạt, về phần một số điểm đáng ngờ trong lời nói, Hoắc đại bá cũng thức thời không hỏi nhiều.

"Theo như ngươi nói, bây giờ ngươi nghi ngờ quận chúa Tịch Chiếu chính là tiểu cô nương năm đó bị Chước nha đầu hủy mất con mắt? Vậy thời gian..." Hoắc Thượng Thư tìm giấy bút tính toán một cái.

Lúc đó ông ấy mới vừa ngồi lên vị trí Lễ Bộ Thị Lang.

Vua khác họ vào kinh thành, chuyện lớn như vậy, Lễ bộ sẽ phải bận rộn.

"Năm đó, Lăng Tây Vương không ở kinh thành... Nếu thật sự là ông ta, vậy thì chính là lén lút vào kinh?" Hoắc Thượng Thư hơi kinh ngạc.

"Còn không phải à." Tiêu Văn Dũ nghĩ ngợi, đi qua đi lại: "Đôi mắt của muội muội ta bình thường đã khác biệt so với người bình thường, nhưng điểm này cũng là sau khi muội muội về kinh chúng ta mới biết, trước đó nàng bị ném đi, muội muội gần như đều ở trong nhà không ra ngoài, khi đó ngay cả cha mẹ cũng không biết điểm đặc biệt của nàng, người ngoài sao biết được?"

"Trừ phi người này từ sớm đã mời kẻ tà đạo kia điều tra ngày sinh tháng đẻ của một số đứa nhỏ khắp nơi! Ông ta làm việc này tuyệt đối không phải là suy nghĩ tham lam nhất thời! Mà chính là đã sớm có mưu toan, đại bá phụ, Lăng Tây Vương này rốt cuộc che giấu tâm tư gì?" Tiêu Văn Dũ cảm thấy có chút không rét mà run.

Nhất là Lăng Tây Vương này bình thường vô thanh vô tức, vì sao

năm nay đột nhiên lại phái người vào kinh?

"Chính là có tâm tư cũng không thể nói được!" Hoắc Thượng Thư lập tức nghiêm túc nói.

"Dũ ca nhi, Lăng Tây Vương này khác biệt so với người ngoài, mà chuyện ngươi nói trước đó đã trôi đi quá lâu, tình hình lúc đó không có ai làm chứng, chỉ dựa vào lời của Chước nha đầu, cho dù bệ hạ thật sự đề phòng Lăng Tây Vương, cũng không có khả năng thiên vị!" Hoắc Thượng Thư vội vàng bổ sung nói: "Vua khác họ độc nhất vô nhị của triều đại này, từ khi lập quốc đến nay, mấy đời Lăng Tây Vương đều cẩn thận chặt chẽ từ trước tới giờ không gây chuyện! Gần đất phong của Lăng Tây Vương, phàm là có tình trạng thiên tai lớn nhỏ, Lăng Tây Vương đều sẽ ra tay cứu trợ thiên tai, ở vùng đất phong danh tiếng rất tốt!"

"Hơn nữa chỉ với cống phẩm hàng năm mà nói, những tiểu quốc xung quanh mỗi năm đều nghĩ đến việc đưa ít đồ, duy chỉ có Lăng Tây Vương là khác biệt, mặc dù bình thường ông ta không hay xuất hiện, nhưng phàm là tặng đồ vào kinh thành, tất nhiên là lấy ra mười phần thành ý! Nếu như bây giờ ngươi nói cho bệ hạ, Lăng Tây Vương che giấu lòng khác, ngươi bảo bệ hạ phải làm thế nào?"

Chương 645

"Cho dù bệ hạ tin, nhưng bệ hạ cũng không thể xử trí! Xuất quân không có lý do!" Hoắc đại bá vội vàng nói.

Tiêu Văn Dũ nghe những lời này, chỉ cảm thấy nghiến răng nghiến lợi.

Lăng Tây Vương này cũng quá biết giả vờ giả vịt!

"Cách đây mấy năm, nhi tử của Lăng Tây Vương cũng không ít, trưởng tử đã mất, nhưng con thứ cũng tuyệt đối không dưới mười người, lại cũng đã mất, cho tới bây giờ, Lăng Tây Vương đã đến tuổi như vậy, thật vất vả mới lại có được đứa con trai, trông mong được phong tước, bệ hạ sở dĩ sẽ đáp ứng dứt khoát như vậy, không chỉ là bởi vì Lăng Tây Vương tặng đan dược, càng là cảm thấy Lăng Tây Vương có khả năng tuyệt tự, cho nên bệ hạ muốn thể hiện rõ khí chất hoàng gia, không thể để cho người khác cảm thấy hoàng gia không dung được vị vua khác họ này!" Hoắc đại bá cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Nhưng cho dù là bệ hạ, cũng không thể muốn làm cái gì thì làm cái đó.

"Đại bá phụ, ngài nói xem, Lăng Tây Vương này vì sao phải để ý cẩn thận như vậy?" Tiêu Văn Dũ đột nhiên hỏi: "Tặng nhiều đồ như vậy, sợ người khác không biết ông ta cung kính hoàng gia à, nhưng hoàng gia cũng chưa từng nghi ngờ ông ta? Còn như chó quẫy đuôi mừng chủ như vậy, có phải có chút quá mức hay không?"

Hoắc Thượng Thư nghe vậy, sửng sốt một chút: "Ngươi nói là..."

“Ông ta hèn mọn như thế, vậy con dân trong đất phong của ông ta nghĩ như thế nào?" Tiêu Văn Dũ đột nhiên cảm thấy hình như bản thân đã hiểu ra điều gì đó.

"Chúng ta những con cháu ở Kinh Thành này, sẽ chỉ cảm thấy Lăng

Tây Vương hiểu chuyện, cảm thấy ông ta làm rất đúng, nhưng nếu đổi góc độ khác thì sao? Những thứ này đều là cắt xén từ trong tay con dân của Lăng Tây Vương ra? Lăng Tây Vương có được lòng dân, dân chúng sẽ không trách ông ta, nhưng lại sẽ cảm thấy triều đình có lòng tham không đáy! Bọn họ sẽ coi việc chống lại Đại Nguỵ, chống lại bệ hạ như chuyện đương nhiên! Nếu như có một ngày Lăng Tây Vương muốn tạo phản, ngài nói xem, con dân của ông ta có thể liều chết ủng hộ thành tựu đại nghiệp của ông ta hay không?" Tiêu Văn Dũ tiếp tục nói.

Hoắc Thượng Thư vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Tiểu tử này đầu óc vẫn rất tốt.

Nói rất đúng.

Nhưng có ích lợi gì chứ? Bây giờ Lăng Tây Vương, cũng không phải kẻ tiểu nhân âm hiểm trong miệng bọn họ, mà chính là quần thần, trong lòng dân chúng đều trung khuyển, là lương thần không thể nghi ngờ!

"Ngươi chớ có xúc động, làm tốt chuyện thuộc bổn phận của ngươi là được." Hoắc Thượng Thư thở dài, cũng biết việc này cho dù muốn báo với bệ hạ, cũng không thể dùng chuyện cũ này để nói.

Nha đầu Tiêu gia kia tuổi còn nhỏ trở về từ cõi chết đã không dễ dàng, nếu như lại liên lụy vào trong quyền thế này, bệ hạ nào còn dám dùng nàng?

"Lão gia, nhị thiếu gia Tiêu gia tới." Hoắc Thượng Thư vừa mới nói xong, ngoài cửa có người đến báo.

Tiêu Văn Dũ sửng sốt một chút.

Trong chốc lát, Tiêu Văn Việt đã đi vào.

Nhìn Hoắc Thượng Thư một chút, lại nhìn huynh trưởng nhà mình một chút, khóe miệng cong lên mấy ý cười: "Xem ra, là đã trò chuyện gần xong rồi? Đại ca, huynh thật là sốt sắng."

"..." Tiêu Văn Dũ ngây ngốc nhìn hắn một cái: "Đệ có ý gì?"

"Huynh nói xem?" Tiêu Văn Việt lườm hắn một cái, phối hợp ngồi xuống: "Không phải huynh đang nghiên cứu thảo luận về dã tâm của Lăng Tây Vương à, hận không thể chém chết Lăng Tây Vương để xả cơn phẫn hận hay sao? Chẳng lẽ ta nói không đúng?"

Quận chúa đột nhiên vào kinh thành, quá bắt mắt, sao hắn có thể không điều tra một chút chứ?

Cho nên hắn đã biết tâm tư của Lăng Tây Vương sớm hơn một bước so với đại ca, hôm nay vừa nghe nói đại ca vội vã đến Hoắc gia, là hắn biết người này cũng phát hiện ra dấu vết để lại rồi.

“Đệ làm sao không nói sớm với ta!" Tiêu Văn Dũ tức giận vô cùng.

Nhị đệ hiện tại càng ngày càng thất đức, có chuyện gì cũng che giấu!

Chương 646

Tiêu Văn Việt nhìn dáng vẻ tức thở hổn hển của hắn, rất vui vẻ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã nghiêm túc nhắc nhở một câu: "Đại ca, từ xưa đến nay phần tử tạo phản, có mấy người sẽ trắng trợn nói cho người khác biết: Hắn coi trọng hoàng quyền phú quý, cho nên mới muốn đại nghịch bất đạo? Chuyện lớn như vậy conf cần lý do à."

"Nếu ta là Lăng Tây Vương..." Tiêu Văn Việt đột nhiên chuyển chủ đề, khuôn mặt hiển thị rõ sự ác liệt: "Ta ốm yếu dễ bắt nạt, con dân ở đất phong chịu sự áp bức của triều đình... Nhưng ta vẫn phải nhẫn nhịn, vậy rốt cuộc phải đến lúc nào, ta mới có thể vứt đi tất cả nhân nghĩa, khởi binh gây sự?"

"Tịch Chiếu quận chúa?" Đột nhiên phía sau lưng Tiêu Văn Dũ rét lạnh.

"Cho nên, huynh muốn đi g.i.ế.c nàng ta sao?" Tiêu Văn Việt cười ha ha một tiếng: "Tịch Chiếu quận chúa là đường cùng bôn ba tới đây, nếu huynh đi tìm Tịch Chiếu quận chúa gây phiền phức, vậy thì vừa khéo, Tiêu gia chúng ta chính là kẻ cầm đầu khơi mào cho Lăng Tây Vương tạo phản, hoặc là bệ hạ c.h.é.m cả nhà chúng ta để cho nàng ta một công đạo, hoặc là, Lăng Tây Vương nhân cơ hội này gây sự."

"Lúc này ông ta chọn phái người tới kinh thành, có thể thấy được đã nắm rõ tình hình ở biên quan như lòng bàn tay, đến lúc đó Đại Nguỵ chính là loạn trong giặc ngoài, huynh dám cược không?" Tiêu Văn Việt nói thẳng.

Thật ra, hắn có lời còn chưa nói hết.

Trên phương diện thời tiết hắn không hiểu như muội muội, nhưng cũng có thể cảm giác được, năm nay thời tiết rất không đúng.

Nhiều năm trước đó Lăng Tây Vương kia cũng đã biết tìm tà đạo

tính toán mạng người, có thể thấy được người này cũng có nghiên cứu trên phương diện thời tiết hoặc là mệnh người, cũng có hơi cố chấp, trước khi phái người đến kinh thành, chắc chắn cũng đã tính qua.

Nói cách khác, năm nay thời tiết chắc chắn sẽ vô cùng tệ hại, có lợi với Lăng Tây Vương, ông ta mới như thế.

Cho nên hắn đặc biệt cũng đi thỉnh giáo Nhan Vô Giác và tiểu muội, nhận được đáp án so với hắn suy đoán không sai biệt lắm.

Như thế thì không chỉ là loạn trong giặc ngoài, nếu như ngay cả ông trời cũng không giúp Đại Ngụy, Lăng Tây Vương không chừng thật sự có thể nhân cơ hội chiếm lấy vận mệnh quốc gia.

Sắc mặt Hoắc Thượng Thư cũng vô cùng tệ, thậm chí cũng không có tâm tư suy nghĩ, vì sao Tiêu Văn Việt lại có thể suy ra tất cả như thế.

"Năm đó tiểu muội còn sống rời khỏi núi Vạn Cốt, bây giờ danh tiếng lại đang thịnh, không có khả năng là Lăng Tây Vương không biết, nhưng ông ta lại cứ để Tịch Chiếu quận chúa tới Kinh Thành, nàng ta dám đến, thì không sợ bị huynh nhìn thấu thân phận, thậm chí còn hi vọng huynh có thể phát hiện ra sớm một chút, chúng ta tìm nàng ta báo thù, đó là chuyện mà nàng ta muốn thấy nhất." Tiêu Văn Việt hiếm khi điềm đạm.

Toàn thân Tiêu Văn Dũ buốt lạnh.

Mấy đứa con nối dõi của Lăng Tây Vương c.h.ế.t hết rồi, hiện tại chỉ còn lại đích nữ Tịch Chiếu, và Vương Thế tử vừa phong...

Tịch Chiếu quận chúa này ở đất phong còn rất có hiền danh...

Nói cách khác, người này rất quan trọng, đến mức nếu nàng ta chết, Lăng Tây Vương thậm chí còn có thể danh chính ngôn thuận đổ lên đầu triều đình những người con đã c.h.ế.t khác của ông ta cũng không biết chừng...

Đau đầu.

Tiêu Văn Dũ ngồi xuống, sau khi phát hiện chuyện thực sự như thế, hắn thậm chí cũng không có tâm tình mà tức giận.

"Tịch Chiếu quận chúa đã ôm theo ý c.h.ế.t đến đây, vậy chúng ta làm gì cũng vô dụng." Tiêu Văn Dũ nghẹn một bụng tức: "Lăng Tây Vương này thực sự quá độc ác, vốn dĩ con nối dõi không phong, bây giờ còn dùng đích nữ làm mồi nhử! Đơn giản quá độc ác."

"Chính là bởi vì người đời đều cảm thấy ông ta sẽ không ác độc như thế, cho nên đối với ông ta mới có lợi nhất." Tiêu Văn Việt nói.

"Tránh cũng không thể tránh, vậy cũng chỉ có thể cẩn thận một chút, Tiêu gia các ngươi còn có Hoắc gia chúng ta, về sau đều phải cách xa Tịch Chiếu quận chúa này mới được, dính vào nửa điểm cũng không tốt!" Hoắc Thượng Thư cau mày: "Nhà ta còn may, vốn dĩ là gia đình văn nhân, mặc dù có chút năng lực, nhưng cũng không phải không thể thay thế, nhưng nhà ngươi... Tổ tiên truyền cho các ngươi chút huyết mạch này, đã đủ cho người có lòng sợ hãi."

Chương 647

Hiện tại Tiêu Văn Dũ hơi choáng.

Vào lúc tiến vào cửa Hoắc gia, hắn có một ít hưng phấn.

Thật vất vả mới tìm được người, ngay cả báo thù cũng đã có phương hướng, nhưng bây giờ...

Nếu như báo thù phải dùng sự yên ổn của thiên hạ để đổi lấy, vậy ai có thể cao hứng cho nổi?

Tiêu Văn Việt duỗi lưng một cái: "Trong lòng các ngươi hiểu là được rồi, bản thân cẩn thận chút, đừng lỗ mãng, nếu như còn chưa tạo dựng sự nghiệp đã chết, vậy thì quá mất mặt."

Đại Ngụy từ lúc lập triều đến bây giờ mới là đời thứ ba.

Ba đời Đế Vương, đều không phải người ngu ngốc, cũng không nói đến là người hay là thiên hạ, nơi nào sẽ luôn yên ổn thái bình, thịnh cực tất suy chính là vận mệnh gây ra, từ xưa đến nay, các triều đại đổi thay đều là như thế.

Tiểu muội nói, kiếp nạn của Lăng Tây Vương, chính là tránh cũng không thể tránh được tử kiếp, không thể hóa giải.

Nếu đã như thế, vậy phải xem, ai sẽ là con quỷ xui xẻo gây nên kiếp số này, tóm lại, không thể là người Tiêu gia của hắn.

Đương nhiên, hắn cũng cảm thấy người có lợi nhất được chọn trong mắt Lăng Tây Vương chắc hẳn chính là muội muội của hắn Tiêu Vân Chước, không phải là những đại thần khác không được, mà là bản lĩnh chặn mệnh của tiểu muội này khiến ông ta kiêng kị không ít năm, năm đó đã phí bao nhiêu tâm tư như vậy để cướp con mắt của muội muội vào tay, bây giờ dĩ nhiên cũng sẽ sợ đôi mắt này ảnh hưởng đến tính toán của ông ta.

Còn nữa, tiểu muội cũng đã nói, nàng vốn dĩ được người chết cứu.

Trong số mệnh đã định sẵn là khác biệt với người ngoài, nàng sẽ trở thành biến số của người xung quanh, Lăng Tây Vương am hiểu lý lẽ này, sẽ không thể nào không hiểu.

Tiêu Văn Dũ lại bị Tiêu Văn Việt khiển trách, tê cả da đầu.

Gần đây hắn làm gì cũng bị nhị đệ giám sát, tiểu tử này rốt cuộc đã mọc ra mấy con mắt?

Mà Hoắc Thượng Thư nhìn Tiêu Văn Việt như vậy, ngược lại là cảm thấy mười phần lạ lẫm, đứa nhỏ này bắt đầu từ khi nào, có thể khiến huynh trưởng hắn á khẩu không trả lời được?

Tiêu Văn Dũ bề ngoài không phục, nhưng thân thể vẫn đàng hoàng, vậy mà cũng không chửi ầm lên?

Gần đây cũng nghe thấy Hoắc Kiệt nhắc đến không ít, Tiêu Văn Việt đã không còn giống như khi còn bé, thể chất không tốt, con người vẫn điềm đạm...

Đây là điềm đạm?

Đầu óc như này hiển nhiên là còn có thể suy nghĩ các chuyện hơn so với khi còn bé rồi.

Duy chỉ có chất tử ngốc kia của ông ấy, tuổi tác lớn, đầu óc còn ngây thơ như vậy, đúng rồi, mấy ngày này tuyết lớn, Hoắc Kiệt hình như còn tìm lão tam đòi noãn ngọc gia truyền? Nói là gần đây thân thể không tốt cứ ho khan, lấy đi hộ thân...

Nhưng về sau, cũng không thấy Hoắc Kiệt mang theo...

Hoắc Thượng Thư nhìn chằm chằm cổ của Tiêu Văn Việt, chắc là mang theo cái gì bên mình.

"Hoắc gia ta ấy à, có ba miếng noãn ngọc, các ngươi biết chứ? Ta một miếng, khi còn bé thân thể tam thúc các ngươi không tốt, cũng được một miếng, lão Lục là ta đời này là nhỏ nhất, lão nhị lúc ấy thương đệ đệ, đã đưa miếng ngọc này cho hắn..." Hoắc Thượng

Thư cười xấu hổ, cố gắng thăm dò một chút.

Tiêu Văn Việt nghe vậy, vô cùng thẳng thắn lục tìm trong cổ một chút, móc ra noãn ngọc được buộc vào một sợi dây đỏ.

"Biểu huynh Hoắc Kiệt tâm tính thiện lương, thấy ta sắp chết rét, đã tặng đồ cho ta, đại bá phụ, vật này ta không thể nhận à? Nếu là như vậy, ngài lấy về đi." Tiêu Văn Việt nói.

"..." Hoắc Thượng Thư trừng mắt.

Quả nhiên là thế!

Đồ hỗn trướng kia! Đoạn thời gian trước lấy ở trong nhà đi rất nhiều dược liệu còn chưa tính, bây giờ ngay cả bảo bối gia truyền cũng đưa ra ngoài.

Mặc dù nói hai nhà thân thiết, nhưng ngọc này bình thường truyền cho nam nhân trong nhà, Tiêu gia dù sao cũng khác họ, không tiện cho hắn.

Nhưng dù sao ông ấy cũng là trưởng bối, vãn bối không hiểu chuyện tặng đồ ra ngoài, ông ấy lại đòi về? Không có mặt mũi.

"Tình cảm giữa biểu huynh đệ các ngươi tốt, trong lòng ta rất yên tâm, ngươi cứ mang theo đi." Tâm can Hoắc Thượng Thư đều đang run lên.

Đồ có thể tặng, nhưng Hoắc Kiệt cũng nhất định phải chịu gia pháp một trận.

Chương 648

Tiêu Văn Việt khẽ cười, thuận tiện còn ho khan hai tiếng, sau đó cẩn thận từng li từng tí nhét đồ vào trong quần áo.

Noãn ngọc này thật sự kỳ lạ, mang theo nó ngực sẽ ấm áp.

Biểu huynh Hoắc Kiệt thật là người tốt.

Tiêu Văn Dũ cũng có thể nhìn ra được, đệ đệ nhà mình đang lợi dụng Hoắc Kiệt để nhận được chỗ tốt, trên mặt cũng xấu hổ vô cùng, lúc này vội vàng nói: "Bá phụ nói đến chuyện này, ta biết noãn ngọc này chính là bảo bối gia truyền của Hoắc gia, vật như này, biểu đệ Hoắc Kiệt cho đệ đệ ta mượn mấy ngày cũng đủ rồi, không thể để cho hắn cứ bá chiếm, vẫn nên để hắn gỡ ra trả lại tam biểu thúc đi."

Lời này của hắn, cũng khiến cho Hoắc Thượng Thư không còn khó chịu như vậy nữa.

"Không có gì, trong nhà vẫn còn hai miếng." Hoắc Thượng Thư liếc nhìn Tiêu Văn Việt một chút: "Tiểu tử này cơ thể kém, Hoắc Kiệt cũng sợ hắn bị lạnh sẽ bệnh nặng thêm, nên mới phí sức như thế, ta là trưởng bối, cũng không nên không để ý đến tấm lòng lương thiện của con cháu... Nhị lang cứ mang theo đi."

Tiêu Văn Dũ vẫn còn có chút áy náy: "Quả thực đệ đệ ta thân thể không tốt... Noãn ngọc mặc dù hiếm có, nhưng trong thiên hạ cũng không phải không tìm ra được thứ khác, ta sẽ lập tức bảo người đi tìm vật có thể thay thế, tìm được sẽ lập tức trả lại noãn ngọc này."

Hoắc Thượng Thư ra hiệu hắn không cần khẩn trương, cứ tuỳ ý là được.

Ông ấy không đau lòng về đồ vật mà đau lòng cho người bị lừa mất đồ.

Tiêu gia Nhị Lang so với Đại Lang vẫn luôn thiếu chút chân thành,

mà đứa cháu Hoắc Kiệt kia của ông ấy, lại là người đơn giản chất phác, hai người này ở chung, không cần đoán cũng biết ai là người thua thiệt.

Tiêu Văn Việt nhìn thấy thái độ quân tử của Tiêu Văn Dũ cũng không có phản ứng gì.

Có người muốn làm người tốt, vậy sẽ phải có người làm người xấu, có thể là vì một miếng noãn ngọc, nhưng cũng có thể là vì lòng người.

Cũng ví dụ như hiện tại, Hoắc gia vẫn như cũ là chịu thiệt, nhưng tâm trạng của biểu bá phụ Hoắc gia lại tốt hơn nhiều.

Thiện ác trong mắt ông ấy cũng không quan trọng như vậy.

Huynh đệ hai người cũng đã tới rồi, lúc này Hoắc Thượng Thư cũng giữ hai người lại ăn bữa cơm rồi đi.

...

Tiêu Văn Dũ đã có dự định, nên cũng bắt đầu trở nên cẩn thận hơn.

Gần đây ngày nào hắn cũng dẫn theo binh mã giữ gìn trị an, bố trí cho nạn dân thậm chí loại bỏ nguy hiểm, tránh cho có người nhân cơ hội làm loạn, thân ảnh thường xuyên xuất hiện trước mặt người khác, mà vị quận chúa Tịch Chiếu kia cũng thế, hai người khó tránh khỏi có lúc chạm mặt.

Ban đầu, quận chúa Tịch Chiếu còn đội mũ có mạng che, nhưng mấy ngày sau, mũ mạng cũng được bỏ xuống.

Đôi mắt mất đi ánh sáng kia, nhưng Tiêu Văn Dũ lại không nhìn nhiều.

Quận chúa Tịch Chiếu ngày ngày trợ giúp bách tính, không ngại cực khổ, rất nhanh cũng giành được không ít người tán dương, ngay cả Hoa Ỷ Phong gặp nàng ta cũng vô cùng khách khí.

Trong mắt Hoa Ỷ Phong, quận chúa Tịch Chiếu là người dịu dàng điềm đạm, một đôi mắt không nhìn thấy rõ càng đáng thương cần phải bảo vệ, nàng ấy không thích ăn hiếp kẻ yếu đuối, cho nên chưa từng mạo phạm quận chúa.

Quận chúa Tịch Chiếu hình như cũng rất thích Hoa Ỷ Phong, thường mời nàng ấy cùng xuất hành.

Ban đầu Tiêu Văn Dũ cảm thấy là trùng hợp gặp nhau, nhưng nhiều lần, Tiêu Văn Dũ cũng cảm thấy có chút không đúng lắm.

Nhưng hai người gặp nhau trước mặt người khác, nếu như Tiêu Văn Dũ hùng hổ đến đưa Hoa Ỷ Phong đi, vậy thì mới không thích hợp.

Hơn nữa, thân phận của Hoa Ỷ Phong cũng không tầm thường, cho dù quận chúa Tịch Chiếu muốn chết, Lăng Tây Vương cũng sẽ không để nàng ta chết trong tay Hoa Ỷ Phong, dù sao Hoa gia này nắm giữ vùng đất Thông Châu, mặc dù không phải cứ điểm, nhưng đắc tội Hoa gia, đối với Lăng Tây Vương cũng không có chỗ tốt.

Chương 649

Nhưng bất kể nói thế nào, Hoa Ỷ Phong tới gần người này, cũng khiến Tiêu Văn Dũ rất bất an.

Thôi được rồi, Tiêu Văn Dũ cũng chủ động tiếp cận.

Chuyện của quận chúa Tịch Chiếu, cũng đều là suy đoán, không nên tuyên truyền khắp nơi nàng ta có dụng tâm xấu, nếu thật sự làm như vậy, Tiêu gia hắn sẽ thành kẻ ác châm ngòi ly gián.

Cho dù là Hoa Ỷ Phong cũng không thể nói.

Hắn không hiểu rõ Hoa Ỷ Phong, cũng sợ Hoa Ỷ Phong quá ghét cái ác như kẻ thù, ngộ nhỡ sau khi nàng ấy biết được biểu hiện trước mặt quận chúa Tịch Chiếu quá rõ ràng, đối với nàng ấy cũng không phải chuyện tốt.

"Ta nghe nói... Thân thể quận chúa Tịch Chiếu không thật sự tốt, lúc ngươi qua lại với nàng ta, phải chú ý nhiều hơn... nhất là đừng ở chung với người ở sau lưng người khác, ngộ nhỡ nàng ta bị bệnh rồi bị thương, ngươi khó mà giao phó." Tiêu Văn Dũ cố gắng hết sức ôn hoà nói.

Còn chưa định ra hôn ước, hắn cũng không dám quản quá nhiều, sợ khiến cho nàng ấy cảm thấy mình là người bá đạo.

Hoa Ỷ Phong cảm thấy thái độ của hắn rất kỳ quái.

"Quận chúa Tịch Chiếu ngoại trừ con mắt không tốt lắm, hình như không có gì bất thường mà?" Hoa Ỷ Phong nhíu mày: "Làm sao thế, ngươi chắc là bảo ta đề phòng nàng ta?"

"Ngươi và nàng ta vừa quen biết, không biết tính tình của nàng ta, không nên hoàn toàn tín nhiệm, sợ ngươi ăn thiệt thòi." Tiêu Văn Dũ nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu: "Gần đây chuyện trên đường cũng không nhiều, quận chúa Tịch Chiếu ngày ngày đều đến, ngươi ở xung quanh nàng ta, chạy việc cho nàng ta, ngược lại

là có hơi giống như hạ thần bên cạnh nàng ta rồi."

Hoa Ỷ Phong khẽ nhíu mày.

Hình như là thế.

Bởi vì thị lực quận chúa Tịch Chiếu không tốt, người bên cạnh gần như lại bị phái đi ra ngoài, cho nên nàng ấy cũng lo lắng sẽ có người va vào quận chúa, nên đã quan tâm hơn mấy phần.

Nhìn như vậy... tựa như là hơi vồn vã.

"Ngươi nói cũng đúng." Hoa Ỷ Phong thản nhiên khẽ cười: "Vừa khéo, lão thái thái nhà ngươi muốn mời ta đến nhà làm khách, còn nói muốn dẫn ta xem một chút kho riêng của ngươi! Phải rồi, còn có binh khí mà tằng tổ nhà ngươi đã dùng, muốn để ta chọn một chút! Ta thật sự vô cùng chờ mong! Bên ngoài đã không còn chỗ nào cần ta nữa, vậy ta sẽ không ra ngoài gây thêm phiền phức nữa."

Nàng ấy không ngốc, Tiêu Văn Dũ đột nhiên tới khuyên nàng ấy, nhất định là có lý do.

Nếu không, một đại nam nhân như thế, lại mở miệng quan tâm chuyện giao hữu nhỏ nhặt của nàng ấy sao? Hoàn toàn không cần thiết.

Bây giờ Tiêu Văn Dũ trao đổi với Hoa Ỷ Phong thật sự là cực kỳ thoải mái.

Người này dứt khoát, cũng không phải người truy vấn ngọn nguồn, mấy ngày trước đây hai người bọn họ gần như mỗi ngày đều tụ tập chung một chỗ trò chuyện, Hoa Ỷ Phong còn cẩn thận hơn so với hắn một chút, có lẽ đã hiểu rõ hắn, cho nên lúc này mới không hề nghi ngờ mà tin tưởng.

"Nếu ngươi không ngại, nhanh chóng gửi tin đến Thông Châu, để Lục lão tướng quân làm chủ, ngươi và ta đính hôn trước, thế nào?" Tiêu Văn Dũ nói xong, sắc mặt cũng có chút cứng ngắc: "Ta... nhà ta có một cây ngân nguyệt toái tinh thương do thánh tổ ban tặng,

có thể lấy làm vật đính hôn, nhưng đây là bảo bối mà tổ tông để lại, mà chính ta..."

"Mấy năm này ta chưa từng làm ra được bao nhiêu gia sản, không có năng lực cho ngươi rất nhiều, duy chỉ có thứ này..." Tiêu Văn Dũ vội vàng móc từ trong ngực ra một vật: "Đây là tấm kính hộ tâm mà ta tình cờ có được từ lần trước được bệ hạ phái ra ngoài kinh thành, làm từ một loại sắt hiếm, đao kiếm không phá vỡ được, tặng ngươi để làm dấu, tương lai... những gì của ta đều là của ngươi."

Hoa Ỷ Phong vốn dĩ chưa từng ngại ngùng, nhưng lúc này khóe miệng lại nhịn không được mà nhếch lên, trên mặt đỏ hồng thêm mấy phần.

"Được!" Ánh mắt Hoa Ỷ Phong long lanh: "Ta cũng có kính hộ tâm mà cha ta đưa cho, không so được với cái của ngươi, nhưng cũng có thể bảo vệ được cho ngươi bình an."

Hoa Ỷ Phong cũng lấy kính hộ tâm của mình ra đổi.

Nàng ấy chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, trong đầu cũng nóng lên, gió xung quanh hình như đều ấm lên.

Lúc trước nàng ấy nhìn thấy tẩu tẩu nhà mình thẹn thùng đỏ mặt, luôn luôn không lý giải được, nhưng giờ khắc này, ngược lại là cảm nhận được mùi vị đó rồi.

Giống như là có một con trùng nhỏ đang gặm nhấm quả tim, không kìm nén được sự vui sướng, không nhịn được muốn đi gặp hắn, nhìn thẳng vào hắn, nhưng lại cảm thấy người này chỗ nào cũng tốt, nhất là đôi mắt kia, cũng ngay thẳng khiến trong lòng nàng ấy cũng có hơi luống cuống.

Chân Hoa Ỷ Phong khẽ di trên mặt đất, không nhẫn nhịn được bao lâu, đã chạy mất.

Chạy đến bên ngựa, quay đầu lại vẫy tay với hắn, sau đó dứt khoát lên ngựa, một thân Hồng Y, tiêu sái rời đi, thân ảnh khắc vào trái tim, khó mà nhổ đi được.

Nàng ấy nhanh chóng viết thư báo tin tốt này cho cha mẹ, binh sĩ Tiêu gia, thật sự muốn thành con rể của Hoa gia bọn họ rồi.

Chương 650

Hoa Ỷ Phong gật đầu, Lục lão tướng quân cũng đã nhận được tin vui, đối với cuộc hôn nhân này, Lục lão tướng quân càng vô cùng hài lòng!

Sau khi đại lang Tiêu gia này vào quân doanh rèn luyện, chính là ông ấy tự tay dẫn dắt, tiểu tử này văn võ song toàn, làm người lại càng không cần phải nói, thanh liêm chính trực không mất uy nghiêm, mặc dù còn hơi trẻ tuổi, nhưng chỉ cần chỉ điểm thêm, tương lai chắc chắn sẽ mạnh hơn so với Tiêu Trấn Quan!

Mà tiểu nha đầu Hoa gia này cũng là nữ trung hào kiệt!

Đừng thấy tiểu nha đầu này thái độ thẳng thắn nhìn như không có tâm cơ gì, nhưng đầu óc lại không phải kẻ ngu xuẩn, Hoa Ỷ Phong ở Thông Châu chính là thiếu chủ nhanh chóng quyết đoán, không chỉ có thể dẫn theo binh lính dò xét bốn phía, hơn nữa đối với sổ sách ở Thông Châu cũng rõ như lòng bàn tay, cô nương như này, nàng ấy có thể gánh vác được chuyện!

Sở dĩ ông ấy giới thiệu cho Tiêu gia cô nương này, không phải cảm thấy Tiêu Văn Dũ xứng với nàng ấy.

Chỉ là cảm thấy sau này Tiêu gia, cần một chủ mẫu dũng mãnh giỏi giang!

Lục lão tướng quân cũng thật lòng hi vọng Tiêu gia tốt lên, lúc trước Tiêu gia vô dụng thì cũng thôi đi, hiện tại Tiêu gia có hậu nhân tài giỏi, vậy nhân mạch và năng lực của ông ấy, dĩ nhiên cũng hi vọng hậu nhân Tiêu gia có thể kế thừa, như thế cũng trả được ơn năm đó Tiêu lão tướng quân chỉ điểm đề bạt!

Hoa Ỷ Phong gửi thư cho phụ mẫu, mà Lục lão tướng quân và lão thái thái Tiêu gia cũng không hề che giấu, bắt đầu truyền ra bên ngoài.

Dù sao cũng phải để người ngoài đều biết, Hoa cô nương này đã

định là cùng với Tiêu gia, người bên cạnh...

Đừng có ý đồ xấu.

Từ lúc Tiêu Vân Chước vào Tư Thiên Thai đến nay, thời gian bận rộn nhiều, chuyện của người nhà, không còn quan tâm nhiều như trước nữa.

Thỉnh thoảng nàng phải trông coi Thừa Linh Trụ, lúc cảm thấy Thiên Tượng không có vấn đề, còn phải chỉ điểm cho mấy tinh quan ở phía dưới, dù sao một người làm việc quá mệt mỏi, muốn thời gian thoải mái hơn một chút, thì phải bồi dưỡng một số người tài giỏi trước, như vậy, về sau nàng có thể thả lỏng một ít.

Nhưng tinh quan có bản lĩnh của Tư Thiên Thai thật sự cũng không nhiều, hơn nữa còn đều có phe phái.

Đối với chuyện này, Tiêu Vân Chước lại tìm Mạc giám chính.

Trước đó Tiêu Vân Chước còn thông qua Vương Chưởng Lịch tìm ông ta, nhưng Vương Chưởng Lịch là một bộ xương già thực sự không gánh vác được, hai ngày trước đi ra ngoài, trong gió lớn không cẩn thận ngã gãy chân, không có cách nào khác, Tiêu Vân Chước cũng chỉ có thể tự mình đi.

Bệ hạ ban tặng Tiết Kính thị vệ trưởng của Thanh Lân Vệ đương nhiên cũng có thể thay nàng chạy vặt, nhưng tuyển chọn tinh quan là "chuyện nhà" của Tư Thiên Thai, không dễ bảo người ngoài mở miệng.

Tiêu Vân Chước nhìn thì rất quy củ.

Nàng mặc trên người y phục hàng ngày của Tư Thiên Thai, phẩm cấp thấp, cho nên màu sắc của phục sức nhạt, trên áo bào có thêu bào văn, bởi vì nàng là nữ tử, đã sửa đổi đơn giản hơn so với những phục sức khác, có chút vừa người.

Nhưng quan viên mặc y phục bào văn màu nhạt bình thường, đầu cũng không nhấc thẳng, gặp người trên thì càng phải khom lưng cúi đầu, cho nên y phục hàng ngày này nhìn qua cũng không đẹp

như thế.

Nhưng Tiêu Vân Chước lại khác, nàng nhìn thì quy củ, hai mắt cụp xuống, nhưng sống lưng thẳng tắp.

Tóc dài buộc cách đỉnh đầu, đã khác biệt so với những nữ tử khác, lại thêm chút anh tuấn xuất sắc so với nam tử, nhìn sạch sẽ, vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại có sức sống.

Là một người rất hiếm có, nhưng chỉ là đứng ở chỗ ấy, không giống như thuộc hạ tới cầu xin chuyện, giống như là tới xem giám chính như ông ta có chỗ nào làm không tốt!

Chương 651

"Bệ hạ ngay cả Tiết Kính của Thanh Lân Vệ cũng cho ngươi dùng, dưới tay chừng trăm người, làm sao còn phải tuyển người mới? Ngươi làm như vậy, ta cũng không dễ bàn giao với bệ hạ." Mạc giám chính gãi đầu nói ra.

"Tiết hộ vệ chỉ là hộ vệ, không hiểu Thiên Tượng, cho dù ta dạy hắn hắn cũng không học được, cho nên ta cần một số tinh quan thiên phú không tệ, thay phiên nhau xem sao, đo vẽ tinh đồ." Tiêu Vân Chước thành thật nói.

"Có Tinh quan mà, hai mươi người đó..." Mạc giám chính làm thế nào cũng không hiểu được.

"Bọn họ không được, học quá chậm." Tiêu Vân Chước không chút khách khí: "Hạ quan cần người có thiên phú tốt."

"..." Khoé miệng Mạc giám chính khẽ giật một cái, ông ta thậm chí cũng muốn hỏi một câu, ở trong mắt nàng, rốt cuộc thiên phú như nào, mới tính là tốt?

"Ngươi không thể tạm chấp nhận một chút à? Ta thấy gần đây ngươi làm cũng rất tốt..." Mạc giám chính tiếp tục kiên trì.

Tiêu Vân Chước nhướng mày: "Thế nhưng hạ quan còn phải chỉnh lý lại bản nháp lịch pháp mà đám tiên sư đã đo một lần nữa, nếu như việc lớn việc nhỏ đều để ta làm một mình, hạ quan không có thời gian, Mạc giám chính, ngài cũng biết, vấn đề tinh tượng thường thường không phải một buổi tối là có thể nhìn ra được, nếu có thể có người thay thế ta quan sát đánh giá vẽ tinh đồ, ta lại phụ trách bói toán, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều."

"Cứ để cho người khác chỉnh lý..." Chớ giám chính thuận miệng nói, sau đó cứng đờ, sau đó vội vàng nhìn nàng: "Chờ một chút, ngươi nói ngươi đang chỉnh lý thứ gì?"

"Lịch pháp mới." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: "Sẽ chặt chẽ hơn

so với lịch pháp Kỳ Lân hiện nay."

Mạc giám chính run lên.

Ông ta rất muốn hỏi thêm vài câu, hỏi xem nàng có phải đang nói hươu nói vượn hay không.

Nhưng người trước mắt... Hình như nàng cũng không nói hươu nói vượn...

Nàng muốn soạn lịch pháp mới, vậy chắc chắn là thật, nàng nói càng chặt chẽ hơn, vậy cũng tuyệt đối không phải giả!

Lịch pháp là thứ rất quan trọng với bách tính, tác dụng chân chính nhất chính là chỉ đạo làm nông, đài thiên văn báo giờ ở trong dân!

Chỉ là diễn giải lịch pháp cần thời gian, nghiệm chứng một lịch pháp càng cần thời gian, bây giờ lịch pháp Kỳ Lân đã dùng gần bốn mươi năm, vĩ quỹ cũng dần dần kém, không phải ông ta không phát hiện ra vấn đề, chỉ là năng lực của ông ta... Còn chưa đủ để suy nghĩ ra lịch pháp mới.

Lại nhìn Tiêu Vân Chước trước mắt...

Ông ta già rồi.

Sẽ không chống đỡ nổi đến lúc quang vinh chứ?

Mạc giám chính đột nhiên bắt đầu có chút ghen tị, sau khi suy nghĩ linh tinh trong chốc lát, vẫn nói: "Ngươi... Cần bao nhiêu người?"

"Phải tuyển nhiều một chút, ta còn phải kiểm tra một phen, cuối cùng phù hợp với yêu cầu mới có thể giữ lại." Tiêu Vân Chước lập tức nói.

"Bây giờ tinh quan ở đây không có lấy một người thích hợp sao?" Mạc giám chính nhíu mày thật chặt dường như có thể kẹp chết một con muỗi.

"Có, nhưng..." Tiêu Vân Chước cũng không quanh co lòng vòng: "Là

người của thiếu giám, người này không phục ta, ta mở miệng chỉ điểm hắn một chút, hắn lại cảm thấy ta đang khoe khoang, làm người cao ngạo, coi trời bằng vung, không thích hợp làm Tinh quan, càng không thích hợp làm Tinh quan của ta."

"..." Mạc giám chính dường như đã biết nàng nói tới ai rồi.

Nơi có người thì sẽ có quyền thế đấu tranh, Tư Thiên Thai trên dưới nhiều người như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ có tranh chấp bè phái.

Nhất là ông ta lớn tuổi rồi, chờ ông ta lui xuống, luôn có người mới lại lên trên thay thế, ai cũng muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho mình, mà Tiêu Vân Chước này mới tới, với người khác, thì có hơi chướng mắt.

"Được rồi, ngươi còn có yêu cầu gì thì cũng đề cập đi." Mạc giám chính cũng chấp nhận.

Lúc này Tiêu Vân Chước bày tỏ yêu cầu của mình, đầu tiên, nam nữ không giới hạn, tuổi tác không thể quá nhỏ, cũng không thể quá lớn, hơn nữa trong đó nhất định phải có một nửa là nữ tử mới được, dù sao nàng cũng là nữ tử, ở chung sẽ dễ dàng hơn.

Chỉ với yêu cầu "Phải có một nửa nữ tử", đã khiến cho Mạc giám chính trừng mắt.

Trong thiên hạ có nàng đã rất ly kỳ rồi, đi đâu để tìm được nữ tử có hứng thú với thứ này?

Chương 652

Thậm chí Mạc giám chính còn nghi ngờ rằng có phải Tiêu Vân Chước có dụng tâm kín đáo hay không!

Nhưng người này thật sự nói đến đúng lý hợp tình như thế, nói rằng mình là nữ tử nên bên người cũng có nữ quan để dùng mới tốt! Tiêu Vân Chước liên tiếp giúp đỡ kinh thành tránh tai họa, yêu cầu nho nhỏ này của nàng... không thỏa mãn thì thậm chí cũng không quá hợp lý...

Hơn nữa cũng chỉ là chọn lựa Tinh quan mà thôi, nếu trực tiếp phủ quyết, cũng không quá thích hợp.

“Chỉ sợ khó có nữ tử nào hiểu những thứ này, cho dù ngươi có tâm đi chiêu mộ, cũng phải có người đáp lời mới được...” Mạc giám chính thở dài, tiểu nha đầu có lòng riêng, ông ta hiểu mà.

“Ta cảm thấy... có lẽ sẽ có người dám thử một lần.” Tiêu Vân Chước mở miệng nói.

Nếu bầu trời hắc ám đã bị bổ ra một khe hở nho nhỏ, như vậy nàng tin tưởng, sẽ có người men theo khe hở mà đến. Cho dù khe hở kia rất nhỏ, bốn phía vẫn tối tăm như cũ, nhưng chỉ cần một người đi thì sẽ có trăm người, ngàn người, vạn người xông tới, cuối cùng sẽ có một ngày nhìn thấy ánh sáng.

Tiêu Vân Chước cũng không phải thật sự bận rộn như vậy, chỉ là hiện tại thời cơ vừa vặn.

Mạc giám chính nhìn nàng vài lần, cuối cùng bảo nàng lui xuống. Chuyện tìm người, một mình ông ta nói còn không tính, còn phải đi chỗ Lại bộ đóng dấu nữa.

Chỉ là tuyển nhận các nhân vật nhỏ không nhập lưu thì trình tự vốn cũng không khó như vậy. Các bộ đều có lúc bận rộn, điều động nhân thủ cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng trong tay người này xen lẫn nữ tử... xác thực là lần đầu tiên, cho nên Lại bộ

bên này lại lề mà lề mề suy nghĩ hai ngày cuối cùng mới quyết định.

Không định cũng không được, Tiêu Vân Chước mỗi ngày đều để Thanh Lân vệ Tiết Kính chạy tới Lại bộ nha môn nhìn chằm chằm hỏi tiến độ...

Tiết Kính là người mặt đơ, nhìn qua rất xui xẻo. Hơn nữa Thanh Lân vệ lại là người của bệ hạ, cho nên mặt mũi không thể không cho.

Tiết Kính cũng không nghĩ tới, bản thân cứ bị lợi dụng như vậy.

Nhưng bệ hạ nói, hắn đi theo Tiêu Vân Chước, một là giám thị nhất cử nhất động của nàng, kịp thời báo cáo, hai là làm chân chạy thay nàng, nếu như là yêu cầu không quá lớn đều có thể làm thay nàng.

Cuộc sống của Tiêu Vân Chước hiện tại vừa buồn tẻ vừa nhàm chán, mỗi đêm ngồi trên Thừa Linh Trụ đó mấy canh giờ. Bộ dáng thành kính nghiêm túc, thật không nhìn ra có bất kỳ dị tâm nào.

Có Lại bộ gật đầu, đại kế thu nhận người của Tiêu Vân Chước cuối cùng cũng bắt đầu.

Lại bộ và Ti Thiên Đài phát ra một bố cáo.

Bố cáo này vừa phát, quả nhiên đưa tới một ít phong ba.

Trong dân gian, dám xung phong nhận việc không nhiều lắm, dù bọn họ cảm thấy ăn quan lương là tốt, nhưng cũng không có bao người có lá gan lớn như vậy. Chẳng qua trong các đạo quán ngoài thành, ngược lại có không ít đạo sĩ đến đây, trong đó còn có một số nữ quan.

Những nữ quan này chưa chắc đã cảm thấy hứng thú đối với chức quan, chỉ là có thể cảm nhận được ý nghĩa của chuyện bất thường này, cho nên mới đến đây.

Nói là cầu quan, chẳng bằng nói là làm gương.

Tinh quan tuổi phải mười hai trở lên, nhưng cho dù hạn chế độ tuổi rất thấp thì cũng không thấy mấy người còn trẻ đến đây.

Sau khi báo danh, còn phải cung cấp tên họ, bát tự. Vì tránh cho có người thân phận không rõ, ba đời đều phải điều tra rõ ràng.

Sau khi loại bỏ người khả nghi, Tiêu Vân Chước lại nhìn qua tướng mặt của tất cả mọi người.

Tướng mặt không thể đại biểu cho tất cả, nhưng có một số khuyết điểm quá rõ ràng... Tiêu Vân Chước cũng lười giúp đối phương sửa lại. Dù sao nhóm Tinh quan đầu tiên vào Ti Thiên Đài này nhất định phải đủ thông minh, nhất là nữ tử trong đó, tâm tư cũng phải chính, lỡ như có ý đồ chơi đùa quá lớn, thiện tâm quá lớn, hoa đào quá vượng, một khi gây ra một ít phiền toái, vậy tương lai sẽ trở thành chướng ngại cản trở nữ tử khác đột phá lễ giáo.

Đôi mắt của nàng đặc biệt, thể chất cũng đặc biệt, lại thêm thiên phú cùng với nhiều năm cố gắng mới có thành quả như hôm nay. Trông cậy người bên ngoài giống như nàng đương nhiên là không có khả năng, cho nên yêu cầu của nàng, chính là làm một Tinh quan cho tốt là được.

Chương 653

“Người này không được.” Tiêu Vân Chước lại gạch ra một người.

Là một cô nương.

Trong mắt mọi người, cô gái này rất bắt mắt, nàng ấy chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng rất thanh tú xinh đẹp, quần áo trên người mộc mạc nhưng ánh mắt kiên định. Liếc mắt một cái liền biết là một cô nương nghèo khổ không ngừng vươn lên.

Sau khi Tiêu Vân Chước dứt lời, vị cô nương kia trực tiếp ngẩng đầu lên, có chút ấm ức lại quật cường: “Tiêu đại nhân, tại sao lại gạch bỏ ta! Lưu Phi Yến có thể, vì sao ta không thể? Chẳng lẽ bởi vì quần áo Lưu Phi Yến mặc trên người tốt hơn ta sao?”

“To gan!” Tiết Kính trực tiếp rút đao, gác lên cổ cô nương kia.

Tiêu Vân Chước giơ tay lên, Tiết Kính thu hồi đao lại, mà cô nương nói chuyện này lại hung hăng trừng mắt nhìn Tiết Kính một cái: “Chó săn!”

Là một cô nương rất có tính tình.

Tiểu cô nương họ Quan, tên là Quan Thụy Nguyệt, hình như tên là do mình đặt.

Mà Lưu Phi Yến mà nàng ấy nhắc đến cũng cùng tuổi với nàng ấy, hai người đều là nhân sĩ thôn ngoài thành.

Chẳng qua nhà Lưu Phi Yến phú quý, có hơn trăm mẫu ruộng tốt, nhà Quan Thụy Nguyệt nghèo khổ, một nhà bảy tám người, trông coi đất đai không đến hai mươi mẫu sống qua ngày.

“Vậy ngươi nói xem, nếu ngươi đến Ti Thiên Đài, ngươi muốn làm gì?” Tiêu Vân Chước cũng không tức giận, chỉ lẳng lặng hỏi.

“Ta sẽ cố gắng học theo ngươi, chuyện nam nhân có thể làm, ta

cũng có thể làm, ta muốn làm Tinh quan, tương lai mới có thể làm quan cao hơn được!" Quan Thụy Nguyệt tức giận: "Ta sẽ không cúi đầu trước những nam nhân đó đâu, ta không kém hơn bọn họ gì cả!"

"Vậy còn ngươi?" Tiêu Vân Chước nhìn Lưu Phi Yến, lại nói.

Lưu Phi Yến có chút kinh hoảng, nhưng vội vàng nói: "Ta không biết... Ta chỉ là rất thích ngắm sao, nhưng ta không biết tên những ngôi sao kia, cũng không biết chúng nó đại biểu cho cái gì, nếu như đi theo Tiêu đại nhân, ta hẳn là sẽ biết."

Tiêu Vân Chước nghe vậy thì cười một tiếng: "Quan cô nương, hiện tại cô nương đã biết vì sao chưa?"

"Nhưng ta cũng thích ngôi sao mà!" Quan Thụy Nguyệt vội vàng nói.

"Quan cô nương, ngươi không thích hợp ở đây, ngươi không thể ngày đêm nhìn chằm chằm sao trời, cũng không thể tâm bình khí hòa cảm nhận khí tức xung quanh ngươi. Tinh quan mà ta muốn không phải người một lòng chỉ muốn bò lên trên. Đương nhiên, nếu ngươi có thể giấu diếm dã tâm của mình không để bất luận kẻ nào phát hiện, từ từ vững vàng đi thực hiện nó thì vậy cũng được, nhưng ngươi không thể. Ngươi không đủ năng lực, lại có thái độ ngông cuồng, tâm tính như vậy rất dễ dàng rước lấy tai hoạ cho ngươi và người xung quanh ngươi." Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói.

Quan Thụy Nguyệt kìm nén đến khuôn mặt đỏ bừng.

Như vậy không đúng sao?

Nàng ấy đã rất cố gắng hiểu rõ Tiêu đại nhân, nàng cũng là nữ tử, lại có thể được bệ hạ phong quan. Nàng ấy vốn tưởng rằng, người này sẽ rất thích đồng loại kiêu căng bướng bỉnh!

Nàng ấy có chút hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống: "Tiêu đại nhân! Van cầu ngươi thương xót ta, thu lưu ta đi! Cha ta là một con bạc, mẹ ta lại vô năng, trong nhà ta còn có huynh đệ. Nãi nãi ta cả ngày

nhìn ta không vừa mắt, nếu ta không làm Tinh quan được, sẽ bị nãi nãi ta bán đi!”

Tiêu Vân Chước đương nhiên biết tình huống của nàng ấy.

Tiêu Vân Chước nhìn nàng ấy, sau đó nghiêm túc nói: “Tuy ngươi không có duyên làm Tinh quan nhưng người rất thông minh, co được dãn được, cũng giỏi nhìn mặt mà nói chuyện. Ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ về sở trường của mình. Vả lại, hôm nay ngươi ngay cả đao kiếm cũng không sợ, sao phải e ngại những tiểu nhân chỉ có thể bắt nạt yếu đuối kia? Tiết Kính, lát nữa ngươi phái hai người hộ tống Quan cô nương về nhà.”

Quan Thụy Nguyệt có chút khôn vặt, lời nói ra cũng không mấy dễ chịu.

Nhưng trên đời này có quá nhiều người cố gắng giãy dụa giống như nàng ấy. Nàng ấy có thể có lòng thoát ly khỏi kẽ hở đã là vô cùng khó có được, Tiêu Vân Chước cũng không ngại để nàng ấy mượn chút lực.

Quả nhiên, Tiêu Vân Chước vừa nói xong, trong ánh mắt tuyệt vọng của Quan Thụy Nguyệt lập tức lại lóe ra vài phần sinh cơ, vội vàng nói: “Đa tạ Tiêu đại nhân!”

Chương 654

Có người của quan phủ đưa nàng ấy trở về, cũng có nghĩa là nàng ấy là người được Tiêu đại nhân nhớ kỹ!

Cho dù nàng ấy không được chọn thì cũng có thể nhân cơ hội này hù dọa nãi nãi và cha nương. Cứ như vậy, người trong nhà sẽ không có lá gan lớn đến mức dám trực tiếp bán nàng ấy, mà nàng ấy cũng có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn để mưu đồ cho mình!

Quan Thụy Nguyệt lui xuống, Tiêu Vân Chước tiếp tục chọn người.

Lại hỏi thêm rất nhiều vấn đề, thuận tiện cho nàng hiểu rõ tâm tính của những người này.

Đến chạng vạng tối, mới xác định ra mười hai người phù hợp với yêu cầu của Tiêu Vân Chước.

Trong những người này, chỉ có người là dân gian tử đệ, còn lại, phần lớn là người từ đạo quán ngoài thành tới, tuổi đều khoảng mười bốn đến hai mươi hai tuổi. Sau một phen kiểm tra, Tiêu Vân Chước phát hiện Lưu Phi Yến xem như là người có thiên phú cao nhất, nhưng nàng ấy cũng có nhược điểm rõ ràng nhất, đó chính là... không biết được mấy chữ.

Mặc dù nhà nàng ấy không nghèo, nhưng lại là cô nương, cha nương Lưu Phi Yến căn bản không cân nhắc đến việc để nàng ấy đọc sách.

Người này có thể thi tuyển Tinh quan cũng là lén lút mà tới. Nhưng lúc này được chọn, người nhà nàng ấy cho dù có to gan hơn nữa cũng không dám trêu đùa quan nha, nhất định không dám nhiều lời.

Lưu Phi Yến lớn như vậy rồi, dùng hết sức học chữ cũng không mất bao lâu, Tiêu Vân Chước cũng không nóng nảy.

Bận rộn mấy ngày nay, nữ quan của Ti Thiên Đài trực tiếp tăng thêm sáu người, cũng khiến người ta chú ý.

Những tinh quan trước kia càng thêm hiếu kỳ đối với những người mới tới này, cũng có bất mãn, không phải vụng trộm đến xem các nàng thì chính là dùng chút thủ đoạn ngáng chân. Dù sao vị trí Tinh quan chỉ có chừng đó, có người đến, nói không chừng sẽ có người bởi vậy bị đưa đi.

Nhưng lần này người được chọn đều có tâm tính ổn trọng, một phần trong đó còn đi ra từ đạo quán, thái độ thong dong, khiến người ta không tìm ra lỗi. Hơn nữa bọn họ lại ngày ngày cầm tinh đồ do Tiêu Vân Chước phát ra để học tập, căn bản không rảnh để ứng phó với lời đàm tiếu của người ngoài.

Cứ như vậy, những người này cưỡng ép ở lại Ti Thiên Đài.

Sau khi gió ngừng thổi, sắc trời dường như đã khôi phục bình thường.

Tiêu Vân Chước cũng không đi Độ Linh Các, cuối cùng cũng về nhà nhìn một chút.

Vốn dĩ nàng định dạy Tiêu Văn Yến tập võ, nhưng bây giờ làm quan, ngược lại không có thời gian, cho nên bây giờ Tiêu Văn Yến lại rơi vào tay phụ thân huynh trưởng. Nửa tháng đầu ở nhà luyện võ, làm bài tập của Hoắc phu tử, nửa tháng sau trở về thư viện học thêm kiến thức mới, khuôn mặt có thêm không ít khổ sở.

Đại ca và Hoa cô nương đã bắt đầu tiến hành các bước đính hôn, đều do lão thái thái sắp xếp.

Trong kinh khôi phục nguyên trạng, cũng nhiều hơn rất nhiều ý mừng, các nhà cũng bắt đầu chuẩn bị các loại yến hội.

Bệ hạ tức giận Nhị vương gia và Tam vương gia không ít ngày, nhưng gần đây Nhị vương phi lại truyền đến tin tức mang thai. Tin tức này truyền vào trong cung, bệ hạ vui mừng, rút cấm túc của hai người, còn bảo Nhị vương gia rảnh rỗi dẫn vương phi đi giải sầu.

Nhị vương gia tuy rằng náo ra trò cười, nhưng ở phương diện con nối dõi, lại là người không chịu thua kém nhất.

Trưởng tử Việt vương điện hạ của Trung cung cũng chỉ có một nữ nhi, hơn nữa thân thể này của hắn sau này chỉ sợ cũng khó có thể sinh thêm nữa. Tam vương gia, Tứ vương gia lại mới đính hôn, duy chỉ có Nhị vương gia sinh cho bệ hạ một hoàng tôn.

Thân thể Đại hoàng tôn rắn chắc, hiện giờ nhị vương phi lại có thai, nếu lại sinh con, địa vị Nhị vương gia càng vượt qua tất cả huynh đệ.

Cũng bởi vậy, Nhị vương gia vô cùng coi trọng cái thai này.

Trước kia cũng không thấy hắn đặc biệt yêu mến vương phi, nhưng hôm nay ba ngày hai bữa bảo người ta chuẩn bị các loại đồ ăn, ngày ngày xem mạch, đột nhiên trở thành phu quân tốt trong mắt thế nhân. Nhất thời, đều khiến người bên ngoài ghen tỵ.

Nhị vương phi mang thai, không tiện tổ chức yến tiệc, Nhị vương gia lại muốn khoe khoang năng lực của mình, cho nên yến hội này liền làm ở Quản gia.

Chương 655

Ba phụ tử Quản gia đều đã bị cách chức từ lâu.

Lúc này cũng ước gì mượn gió của Nhị vương gia để nhà mình náo nhiệt một chút, cho nên tiệc này gần như mời hết quý nhân trong kinh tới, phô trương đến cực điểm.

Hoa Ỷ Phong vốn không muốn đến.

Nhưng gần đây Trung cung sợ Tịch Chiếu quận chúa chịu lạnh lẽo nên thỉnh thoảng lại gọi Tịch Chiếu quận chúa đi nói chuyện. Nhưng chỉ gọi một mình nàng ta thì lại quạnh quẽ, vì để Tịch Chiếu quận chúa có bằng hữu, cho nên mỗi lần hoàng hậu gọi đều sẽ gọi mấy cô nương cùng đi, nàng ấy chính là một trong số đó.

Hôm qua Tịch Chiếu quận chúa ở trước mắt bao người, mời nàng ấy hôm nay cùng tới đây làm khách của Quản thị, nàng ấy ngay cả lý do cự tuyệt cũng không có.

Trước đó sau mấy ngày ở chung ngắn ngủi, nàng ấy cảm thấy Tịch Chiếu quận chúa làm người không tệ.

Nhưng khi Tiêu Văn Dũ nhắc nhở nàng ấy, mà sau đó nàng ấy lại gặp Tịch Chiếu quận chúa vài lần trong cung, cũng dần dần cảm thấy người này không hợp khẩu vị của mình.

Tịch Chiếu quận chúa dường như có chút... tự cho là đúng.

Nàng ta vừa mở miệng, ngôn ngữ nhìn như vô cùng tôn trọng vô cùng khách khí, nhưng phần lớn đều là gọi nàng ấy hỗ trợ làm chút chuyện. Nếu nàng ấy có lòng thương tiếc người ốm yếu thì cũng không cảm thấy có cái gì, nhưng cẩn thận ngẫm lại, tại sao nàng ấy phải nghe Tịch Chiếu quận chúa chứ? Bên người quận chúa nhiều hạ nhân như vậy, cứ mở miệng là gọi một tiếng Hoa tỷ tỷ, cầu nàng xuất thủ, đây không phải có bệnh sao!

Cho nên lúc này, Hoa Ỷ Phong cũng đang bực mình, cố ý ngồi xa

xa.

Nhưng... không yên tĩnh được bao lâu, liền nghe Tịch Chiếu quận chúa lại bắt đầu...

Hai mắt quận chúa gian nan nhìn bốn phía, phảng phất như đang tìm thứ gì đó. Người bên ngoài vừa thấy bộ dáng này của nàng ta, lập tức liền bắt đầu quan tâm: "Quận chúa muốn tìm cái gì?"

"Hoa tỷ tỷ... Hoa tỷ tỷ đi đâu rồi?" Tịch Chiếu quận chúa nheo mắt, giống như đang phân biệt xem ở gần đó có Hoa Ỷ Phong hay không.

"..." Hoa Ỷ Phong lầm bầm trong miệng, là lời mắng chửi người.

Nhưng trên mặt, vẫn nhếch miệng cười: "Ta muốn uống chút rượu, bên này gần cửa hóng gió, thổi rất thoải mái, lỡ như mùi rượu này xông về phía ngươi thì không tốt lắm..."

"Không sao, phụ vương ta quanh năm phải lấy rượu giảm đau, hương vị kia ta đã quen từ lâu rồi." Tịch Chiếu quận chúa vội vàng nói: "Trong nhà ta không có tỷ muội, bây giờ rất thưởng thức cách làm người của Hoa tỷ tỷ. Hoa tỷ tỷ chăm sóc ta khắp nơi, thế cho nên khi ta không cảm giác được nàng ấy liền rất hoảng hốt..."

Vừa nói như vậy, mọi người lại nhìn Hoa Ỷ Phong.

Hoa Ỷ Phong cười gượng một tiếng.

Thưởng thức cách làm người của nàng ấy liền để nàng ấy làm chó săn à?!

Nhưng Tịch Chiếu quận chúa này... thật sự là yếu đến cực hạn. Cặp mắt không ánh sáng kia quét về phía người khác sẽ làm cho người ta nhịn không được mà lo lắng đồng tình. Nếu nàng ấy bỏ Tịch Chiếu qua một bên không phản ứng, vậy thì sẽ trở thành người ác độc, không biết tốt xấu.

Hoa Ỷ Phong nhíu mày, quan tâm hỏi: "Thần y ngươi mang tới đâu rồi? Ta cảm thấy ngươi luôn hoảng hốt cũng không tốt lắm, vẫn

phải gọi đại phu tới xem, đúng không?”

Mọi người yên lặng nhìn nàng ấy.

Từ lời này có thể nghe ra, Hoa Ỷ Phong căn bản không muốn chơi với Tịch Chiếu quận chúa.

Tịch Chiếu quận chúa thần sắc trở nên ảm đạm: “Cho dù là thần y... cũng không thể... trị liệu tốt tất cả chứng bệnh... Ta cũng không tiện buộc ông ta làm chuyện ngoài khả năng của mình.”

Thanh âm yếu ớt mang theo chút thở dài, lông mày khẽ cau lại. Nghe nói mắt quận chúa đã bị bệnh rất nhiều năm, nhưng mặc dù không thấy rõ mọi vật, quận chúa vẫn kiên cường cố gắng giúp đỡ phụ thân quản lý đất phong. Đến kinh thành, nàng ta cũng không bởi vì ánh mắt này mà bị vây khốn trong nhà, không dám gặp người...

Tâm tính tốt bao nhiêu chứ.

Lại nhìn Hoa Ỷ Phong... Thật sự là bất cận nhân tình.

Chương 656

Hoa Ỷ Phong khẽ chau mày, trong lòng rất không vui. Nàng ấy là người thích đi thẳng về thẳng, nhưng cũng không có nghĩa là nàng ấy không hiểu chút nào về những chuyện quanh co lòng vòng kia.

Gần đây nàng ấy ngày ngày tránh né Tịch Chiếu quận chúa, cho dù là ở trong cung, thái độ cũng thay đổi, không còn đặc biệt nhiệt tình chăm sóc Tịch Chiếu nữa. Thái độ xa cách khách khí của nàng ấy như vậy, ai mà nhìn không ra?

Tính tình của nàng ấy vốn là như thế, người ở bên ngoài nhìn vào cũng là thô ráp, không ở cùng với người như Tịch Chiếu quận chúa được cũng là bình thường. Người người tương giao với nhau, hợp thì tụ, không hợp thì tan, cũng không thể bởi vì không kết giao bằng hữu mà trở thành kẻ thù, hoặc là bị người chỉ vào mũi mắng chứ?

Nhưng Tịch Chiếu quận chúa này...

Rõ ràng không phải kẻ ngu không hiểu tiếng người, nhưng cứ muốn níu kéo nàng ấy không buông.

Muốn làm gì đây?

Hoa Ỷ Phong ngồi thẳng người dậy, nhìn ánh mắt xoi mói của mọi người, cười một tiếng: “Ta ngược lại cũng muốn đi theo bên cạnh quận chúa, để quận chúa an tâm, chỉ là... Các ngươi cũng biết, người Thông Châu chúng ta tính tình cũng không tốt lắm, nóng nảy dễ giận, cũng không biết lễ nghi. Ta chỉ là mắt cá, sao có thể cùng một chỗ với trân châu? Cho nên, ta ngồi ở chỗ này, chư vị vẫn nên không cần lo cho ta. Các ngươi nhiều người như vậy, chẳng lẽ không thể trấn an được tâm tình hoảng hốt của quận chúa sao?”

Hoa Ỷ Phong không quan tâm, cũng không nhìn bọn họ, cầm lấy chén rượu trong tay, tự mình nhấp một ngụm nhỏ.

Những người khác nghe xong, cũng hơi có chút xấu hổ.

Với tính tình này, quả thật không hợp với Tịch Chiếu quận chúa.

“Nếu Hoa tỷ tỷ không muốn ngồi ở đây thì thôi, là ta làm khó rồi.” Tịch Chiếu quận chúa cười cười, sau đó lại chuyển đề tài: “Quản phu nhân, ta nghe nói hôm nay trong phủ mời thợ thủ công làm pháo hoa ngũ sắc à? Không biết là kỳ cảnh bực nào?”

“Pháo hoa này nở rộ trên không trung giống như thác nước màu sắc rực rỡ, cực kỳ sáng lạn, ta nghĩ ngươi cũng có thể nhìn thấy một chút.” Quản phu nhân khách khí nhìn nàng: “Một lát nữa liền để quận chúa đứng ở phía trước nhất ngắm cảnh, vị trí kia tốt, nhìn càng rõ ràng hơn.”

“Đa tạ Quản phu nhân.” Tịch Chiếu quận chúa vội vàng vừa cười vừa nói.

Hoa Ỷ Phong hơi nhíu mày, bây giờ sắc trời còn sớm, Tịch Chiếu quận chúa vừa nói ra lời này, chỉ sợ mọi người phải chờ đến nửa đêm mới có thể đi.

Ánh mắt Hoa Ỷ Phong đảo qua ly rượu trong tay mình, sau đó lại lướt qua người bên cạnh.

Đều là chén lưu ly giống nhau, chỉ là ánh sáng bên trên có chút khác biệt.

Ngoài miệng nàng ấy nói muốn uống rượu, nhưng thực tế chỉ là nếm thử mấy ngụm mà thôi. Nếu nàng ấy đã đính hôn với Tiêu gia, vậy dĩ nhiên phải hiểu rõ quan hệ thân sơ của Tiêu gia mới được.

Trước kia Quản thị và cô em chồng của nàng ấy đã tích thù hận. Nàng ấy đến nhà này thì phải cẩn thận lưu ý một chút, cho nên bất luận là ăn hay là rượu, cũng đều không dám đụng loạn, bao gồm cả vị trí ngồi, cũng là tùy ý chọn.

Hoa Ỷ Phong cầm chén rượu, lại quay đầu nhìn thoáng qua.

“Ngươi uống rượu sao?” Hoa Ỷ Phong nghiêng đầu hỏi nha hoàn sau lưng.

Nha hoàn vội vàng lắc đầu: “Tiểu thư, nô tỳ không uống.”

“Có thấy có gì khác thường không?” Hoa Ỷ Phong lại hỏi.

Nàng ấy luôn cảm thấy... có chút không thoải mái, nhưng lại không thể nói được là không đúng chỗ nào...

“Nô tỳ...” Nha hoàn suy nghĩ một chút: “Không có, không cảm thấy có vấn đề gì hết.”

Nhưng Hoa Ỷ Phong lại trực tiếp đứng lên: “Thân thể ta hơi không khỏe, Quản phu nhân, ta cáo từ trước. Nếu có mạo phạm, ngày khác lại đến nhà bồi tội.”

Nói xong, Hoa Ỷ Phong lập tức đứng dậy rời đi, không đợi Quản phu nhân trả lời.

Nàng ấy không biết có chỗ nào không đúng, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Tịch Chiếu quận chúa hôm qua ở trước mặt hoàng hậu không ngừng cầu xin nàng ấy, để nàng ấy tới yến tiệc của Quản thị. Hoàng hậu ra mặt cho nàng ta, cho nên nàng ấy không thể cự tuyệt, nhưng mục đích của Tịch Chiếu là gì?

Thật sự là không thể rời khỏi nàng ấy sao? Không thể nào.

Phàm là người, vậy thì phải có tính tình. Nếu không có lợi ích hoặc là mục đích liên lụy, không ai sẽ nguyện ý mặt nóng dán mông lạnh, cho nên Tịch Chiếu để nàng ấy đến đây, tất nhiên là có duyên cớ.

Nhưng nàng ấy nghĩ mãi mà không rõ.

Cũng chính bởi vì không rõ, vậy thì không cần nghĩ, về nhà là được!

Chương 657

Quản phu nhân giật nảy mình, vội vàng khách khí nói: “Hoa cô nương uống nhiều quá rồi? Trong phủ có phòng khách, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi. Đợi đến buổi tối, còn có pháo hoa ngũ sắc đấy, hơn nữa Nhị vương gia cùng Vương phi cũng sẽ đến.”

Hoa Ỷ Phong không hiểu sao có chút tức giận, nàng ấy đã nói muốn đi rồi, thế mà người này lại còn ngăn cản?!

Nhưng cơn tức này vừa xông lên não, Hoa Ỷ Phong lại cảm thấy có chút kỳ quái, nàng ấy tức giận cái gì chứ?

Chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ, tính tình của nàng ấy nhìn thì không tốt, nhưng rất ít khi so đo với người khác...

Hoa Ỷ Phong cau mày, đè nén tâm tình không vui: “Không cần, ta còn có việc.”

Hoa Ỷ Phong vội vàng rời đi, chỉ là vừa đứng dậy không đi được hai bước, Nhị vương gia đã tới.

Chỉ thấy trên mặt nhị vương gia Nguyên Chẩn mang theo ý cười, nhìn qua thấy tâm tình vô cùng tốt. Bên cạnh hắn còn có nhị vương phi đi theo, chỉ là trên mặt nhị vương phi cũng không thấy bao nhiêu vui mừng, chỉ giữ thái độ khách khí xa cách, không nóng không lạnh với người khác.

“Ngươi ngồi xuống trước đi, ta gọi người xếp một bài khiêu vũ, ngươi thưởng thức một chút.” Nhị vương gia mở miệng cười, sau đó nhìn thấy Hoa Ỷ Phong không hợp với mình, có chút kinh ngạc: “Hoa cô nương làm sao vậy? Có ai chiếu cố ngươi không thỏa đáng à, ngươi nói với bổn vương, bổn vương sẽ phạt người đó!”

Nhị vương gia vừa nghĩ tới mình lại thêm một đứa bé, tâm tình vô cùng tốt.

Vương phi của hắn tuy thiếu chút kiều my, nhưng ở phương diện

con nối dõi thì thật sự là hơn người bên ngoài.

Hoa Ỷ Phong nghe Nhị vương gia nói, chỉ cung kính chào hỏi, sau đó cúi đầu. Trong nháy mắt một làn gió mát thổi tới, mơ hồ ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt. Đầu óc nàng ấy nhất thời hoảng hốt, lại ngẩng đầu nhìn Nhị vương gia, lại cảm thấy người này...

Vô cùng chán ghét!

Khuôn mặt cuồng dã kia, làm người ta phẫn nộ!

Nụ cười đắc ý kia, lại giống như là tặc tử chạy trốn ở trên địa giới Thông Châu của nàng ấy, làm cho nàng ấy hận không thể lập tức c.h.é.m g.i.ế.c người!

Hoa Ỷ Phong xoa xoa đầu, nhưng ngay sau đó, nha hoàn phía sau mình lại trực tiếp xông ra ngoài.

Nha hoàn cầm cây trâm trong tay, nhắm ngay n.g.ự.c Nhị vương gia muốn đ.â.m tới. Lúc này, mọi người kinh hãi, Nhị vương gia vội vàng lui về phía sau, thị vệ phía sau lập tức bước lên ngăn cản!

Nhưng mà sau một khắc, trường kiếm trong tay một thị vệ bị Hoa Ỷ Phong đoạt đi!

“Hoa cô nương, ngươi muốn làm gì!” Quản phu nhân bị dọa đến bối rối, vội vàng hét lên.

Ánh mắt Hoa Ỷ Phong tàn nhẫn, khi mọi người cho rằng trường kiếm trong tay nàng ấy cũng muốn lao về phía Nhị hoàng tử, cổ tay của nàng ấy lại xoay một cái, lại vạch ra trên tay mình một vết m.á.u thật sâu!

Đau đớn kích thích khiến Hoa Ỷ Phong trong nháy mắt tỉnh táo lại một chút: “Mùi thơm...”

“Người đâu!” Nhị vương gia bị dọa tới mức lợi hại: “Mau mau mau, bắt lấy chủ tớ hai người Hoa Ỷ Phong!”

Thị vệ vội vàng động thủ, đao kiếm lập tức kề lên cổ hai người.

Nhưng lúc này thân thể nhị vương gia lại bị kéo sang bên cạnh, chỉ thấy nhị vương phi lập tức quát to: “Dừng tay hết đi! Không được làm Hoa cô nương bị thương!”

“Hoa cô nương, vừa rồi ngươi nói mùi thơm gì thế?” Nhị vương phi vội vàng hét lên: “Có phải mùi thơm trên người vương gia có vấn đề gì không?”

Hoa Ỷ Phong lập tức gật đầu: “Có độc...”

Một câu có độc làm Quản phu nhân sợ tới mức muốn nhảy dựng lên.

“Nói hươu nói vượn! Làm sao có thể có độc chứ? Ta thấy là Hoa cô nương ngươi uống say rồi!” Quản phu nhân thật sự kinh ngạc.

Tất cả mọi thứ trong bữa tiệc hôm nay đều là bà ta cho người chuẩn bị, thậm chí...mùi hương trên người Nhị vương gia cũng là gần đây Quản gia hao tâm tổn trí mua được từ trong tay thương nhân dị vực.

Mùi hương tráng dương này lại không làm tổn thương thân thể, là thứ tốt lợi cho con nối dòng!

Cũng chính bởi vì dùng thứ này, cho nên nhị vương phi lúc này mới mang thai!

Chương 658

Trên tay Hoa Ỷ Phong m.á.u chảy ròng ròng, vì đau đớn nên miễn cưỡng tỉnh lại đôi chút, nhưng lúc này nhị vương gia lại phẫn nộ đứng sang, kéo nhị vương phi sang một bên: “Sao lại có độc? Mùi hương này của ta cũng dùng hai ba tháng rồi, không có vấn đề gì!”

Đồ vật đều là người Quản gia cho, nếu nói có độc, vậy cuối cùng không thoát khỏi liên quan là ai?

Vương phi hồ đồ!

“Ta thấy chính là Hoa Ỷ Phong rắp tâm hại người!” Nhị vương gia vội vàng nói.

Nhị vương phi cũng rất tức giận: “Điện hạ mới là nói bậy! Hoa cô nương có lý do gì muốn hại ta và ngươi đây?! Từ sau khi ta mang thai, vẫn không thích mùi hương trên người ngươi, ta cảm thấy mùi hương này có lẽ thật sự có vấn đề! Hiện tại, lập tức mời đại phu đến!”

Nhị vương phi vừa dứt lời, bàn tay không bị thương của Hoa Ỷ Phong lại nắm chặt kiếm trong tay.

Nha hoàn của nàng ấy rõ ràng càng thêm táo bạo hơn so với nàng ấy. Hoa Ỷ Phong khẽ cắn môi, trực tiếp quay đầu đ.â.m trường kiếm vào bả vai nha hoàn. Dưới đau đớn kịch liệt như thế, nha hoàn này trực tiếp vô lực ngã xuống.

“Vương phi, Hoa thị ta tuyệt đối không có dị tâm!” Hoa Ỷ Phong nói xong, buông trường kiếm ra, ngược lại bóp chỗ vết thương của mình thật mạnh, mặc cho m.á.u tươi chảy ra.

Nếu hôm nay nàng ấy làm Nhị vương gia bị thương nửa phần, Hoa gia liền xong rồi.

Tịch Chiếu quận chúa trong m.ô.n.g lung nhìn thấy một màn này, trong lòng hơi kinh ngạc.

Quá mạnh mẽ...

Nàng ta cầm cái chén trong tay, hoảng hốt đặt lên bàn, nhưng nhất thời không đặt đúng vị trí, cái chén kia trực tiếp rơi trên mặt đất, lăn ra ngoài, phát ra tiếng động lạ.

Nhưng lúc này mọi người lại không có tâm tư nhìn nàng ta, cả đám đều trốn đi, sợ Hoa Ỷ Phong nổi điên đả thương người khác.

Mà ngay khoảnh khắc cái chén rơi xuống, thị vệ sau lưng nhị vương gia lại bắt đầu hành động, cầm kiếm định lướt về phía cổ Hoa Ỷ Phong!

Hoa Ỷ Phong mặc dù bị thương nhưng cũng không phải kẻ yếu đợi người c.h.é.m g.i.ế.t., lập tức tránh đi, nhưng người kia không chỉ không ngừng, thậm chí giống như không quan tâm mệnh lệnh của Nhị vương gia, tiếp tục động thủ!

Nhị vương phi thấy trượng phu sững sờ tại chỗ không biết ngăn cản người ta lại, tức giận đến đau cả bụng, lại vội vàng sải bước về phía sau, vụng về rút ra một thanh trường kiếm, gác ở cổ mình: "Điện hạ! Bắt lấy thị vệ động thủ kia! Không cho phép làm tổn thương Hoa cô nương mảy may!"

"Ngươi..." Nhị vương gia không hiểu lắm, nhưng trong bụng vương phi còn có con của hắn!

Trong lòng Nhị vương gia cực kỳ không thoải mái, lập tức hạ thấp giọng nói: "Vương phi, chớ có hồ nháo! Ngươi có nghe được vừa rồi Hoa Ỷ Phong nói gì không?!"

Chủ tớ Hoa Ỷ Phong lại muốn ám sát hắn, cho dù hắn trực tiếp kết liễu người thì đã sao?!

Hắn cũng không phạm bất kỳ sai lầm nào, hơn nữa... nếu như bị Hoa Ỷ Phong cắn ngược một cái, nói hắn còn có Quản thị dùng độc...

Mặc dù hắn cũng cảm giác nguyên nhân Hoa Ỷ Phong nổi điên có

thể là bởi vì một ít độc, nhưng nếu thật sự tra ra, người sai liền thành hắn!

Hiện tại Hoa Ỷ Phong bị thương, nhiều người nhìn nàng ấy động thủ như vậy, ở bên ngoài liền nói Hoa Ỷ Phong say khướt ý đồ hành thích, chẳng phải giải quyết chuyện này hoàn mỹ sao?!

Nhưng vương phi thì ngược lại, lại khuỷu tay hướng ra bên ngoài!

Nhị vương phi có loại cảm giác bất lực thật sâu.

Nàng ấy gác đao kiếm trên cổ mình uy hiếp, Vương gia cũng hoàn toàn không quan tâm!?

Nàng ấy đột nhiên cảm thấy buồn cười, người người đều hâm mộ nàng ấy là Vương phi, nhưng trong lòng nàng ấy lại rõ ràng, Nhị vương gia là người ích kỷ, trong lòng căn bản không có nàng ấy. Nếu chỉ như thế ngược lại cũng thôi, nhưng hắn... đọc sách không ít, nhưng lòng dạ lại nhỏ đến đáng thương!

Hoa Ỷ Phong này chính là thiếu chủ tử Thông Châu, Thông Châu tuy không phải là pháo đài nhưng nắm giữ bao nhiêu tiền lương? Nếu Hoa Ỷ Phong c.h.ế.t ở kinh thành, bất luận là c.h.ế.t ở trong tay ai, vậy tất nhiên đều sẽ làm Thông Châu bên kia thất vọng phẫn nộ!

Phụ thân nàng ấy là sử quan, từ nhỏ nàng ấy đã đọc thuộc lòng sách sử, cho nên nàng ấy rõ ràng rằng tấm lòng trung thần lương tướng là cần bồi dưỡng. Một chút chuyện nhỏ ở trong mắt thượng vị giả, cũng có thể khiến cho thuộc hạ sinh dị tâm!

Đao kiếm trong tay nhị vương phi, không có bất cứ tác dụng gì.

Trực tiếp bị Nhị vương gia kéo xuống.

Chương 659

“Đi bắt người lại! Dám ám sát bản vương, bản vương thấy nàng chắc chắn không phải thiên kim chân chính của Hoa gia mà là thích khách giả mạo!” Nhị vương gia lập tức cắn răng nói.

Những thị vệ khác nghe vậy, cũng không dám chần chờ nữa, cũng đều động thủ.

Hoa Ỷ Phong cũng không nghĩ tới Nhị vương gia lại lòng dạ hiểm độc như vậy...

Nàng ấy đã nói có độc, đối phương lại lo lắng độc này liên lụy đến chính hắn cho nên tình nguyện để cho nàng ấy lấy cái mạng này đến lấp?!

Quá thiếu đạo đức!

Cách Nhị vương gia hơi xa, Hoa Ỷ Phong rõ ràng phát hiện mình không còn tức giận như vậy. Nhìn đao kiếm không có mắt điên cuồng mà đến, nàng ấy cũng biết, hôm nay muốn chạy cũng khó, nhưng cứ như vậy mà bị Nhị vương gia chém chết thì nàng ấy càng không cam lòng.

Không thể đụng vào Nhị vương gia, nhưng người ngoài nàng ấy không thể chạm vào sao!?

Hoa Ỷ Phong đầy bụng lửa giận, ánh mắt trực tiếp nhìn chằm chằm vào Quản phu nhân đang trốn sau ghế, không nói hai lời, trực tiếp tung người vọt tới!

Quản phu nhân thấy nàng xông thẳng về phía mình, lập tức sợ tới mức “Oa oa” kêu to.

Hoa Ỷ Phong lười phản ứng bà ta, “rầm” một tiếng, đập nát một chén trà. Ngay sau đó, trực tiếp đặt mảnh vỡ lên cổ Quản phu nhân.

“Tất cả lui ra!” Hoa Ỷ Phong lập tức quát.

“Hoa Ỷ Phong! Không, ngươi không phải Hoa Ỷ Phong, ngươi quả nhiên là một thích khách!” Nhị vương gia vội vàng cắn chặt không buông: “Ngươi mau thả người xuống, làm hại cáo mệnh phu nhân, ngươi có biết tội lớn thế nào không?”

Hoa Ỷ Phong nghe lời này, lại lườm hắn một cái: “Nhị vương gia, ngươi vừa nói ta là thích khách, vừa bảo ta đừng làm hại cáo mệnh phu nhân, không cảm thấy lời này rất mâu thuẫn sao?”

Chỉ có xác định nàng ấy là Hoa Ỷ Phong mới có thể dùng cáo mệnh phu nhân để hù dọa nàng ấy!

Sắc mặt Nhị vương gia tái xanh: “Ngươi dám động thủ, không sợ gây họa cho Hoa gia à?”

“Ta đã nói là ta bị trúng độc, nhưng Nhị vương gia há miệng liền vu oan cho ta! Nếu ta không bắt Quản phu nhân lại thì Nhị vương gia có thể buông tha tính mạng của ta không!? Hôm nay nếu ta chết ở chỗ này, đương nhiên là do các ngươi nói bậy! Tương lai truyền ra ngoài, ta chỉ sợ sẽ trở thành một tên điên say rượu phát cuồng? Thậm chí Hoa thị ta còn phải gánh tội thay! Nhị vương gia, ngươi xem ta có thể giống như một tên đần tùy ý để người khác giẫm đạp mà không dám phản kháng không!?” Lúc này Hoa Ỷ Phong thật hận không thể cho Nhị vương gia một kiếm.

Nói xong, nàng dùng sức.

Trên cổ Quản phu nhân chảy ra một chút huyết sắc, cả người sợ tới mức run rẩy.

“Nhất định phải để cho ta làm kẻ điên, vậy ta liền tìm cái đệm lưng.” Hoa Ỷ Phong cũng bất chấp tất cả: “Nhưng nếu không muốn để cho bà ta chết...vậy nhất định phải điều tra rõ chân tướng. Nhị vương gia, mạng của tổ mẫu ruột thịt ngươi, liền do ngươi quyết định!”

Quản phu nhân tuổi tác đã cao, hôm nay ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, lại có vẻ rất trẻ trung.

Nhưng giờ phút này, bột phấn trên mặt đã bị rơi xuống không ít, một khuôn mặt già nua vặn lại với nhau, nước mắt còn đang rào rào chảy ra tạo thành hai hàng mương trên mặt.

Nhị vương gia lạnh mặt, tức muốn chết.

Một đám phế vật, nhiều người như vậy mà không bắt được Hoa Ỷ Phong sao?!

Hắn thật sự không biết mùi thơm trên người mình là như thế nào, nhưng hắn cũng không dám đánh cược, dù sao... Hắn là dựa vào thứ này để Vương phi thụ thai, nếu truyền đến trong tai phụ hoàng...

Nhị vương gia vô cùng do dự, dù sao... người bị bắt là thân ngoại tổ mẫu của hắn.

Chương 660

Hoa Ỷ Phong cảm nhận được m.á.u trên tay chảy ra, mặc dù trong lòng có chút bất an, nhưng trên mặt lại không có một chút hoảng hốt nào.

Những người khác trong sân sợ tới mức co đầu rụt cổ, duy chỉ có Tịch Chiếu quận chúa còn ngồi ở chỗ kia, giống như bởi vì ánh mắt mà mê mang sợ hãi tìm không thấy phương hướng.

Nhưng Hoa Ỷ Phong có thể cảm giác được, chuyện lần này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến nàng ta!

Giờ phút này, tràng diện đang giằng co.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng động, chỉ thấy Tiết Kính mang theo không ít người tràn vào.

Nhị vương gia nhìn hắn, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thanh Lân vệ Tiết Kính... Gần đây chính là chó săn của Tiêu Vân Chước...

“Nhị điện hạ, đám người thuộc hạ nhận lệnh của Tiêu đại nhân đến đây cứu người. Tiêu đại nhân nói Hoa cô nương hôm nay sợ là sẽ bị người hãm hại, nguy hiểm đến tính mạng, không biết đã xảy ra chuyện gì?” Tiết Kính khách khí nói.

“Hãm hại?! Nàng nói hãm hại chính là hãm hại à?” Nhị vương gia lập tức tức giận: “Hoa Ỷ Phong này muốn mưu sát bổn vương! Nhiều người như vậy đều nhìn thấy! Cho nên bổn vương hiện tại muốn bắt nàng ấy, Linh Đài lang sẽ không phải là cố ý đối nghịch với bổn vương, hướng về người trong nhà đấy chứ?!”

Nghĩ đến Tiêu Vân Chước, Nhị vương gia liền tức giận.

Cho nàng vị trí trắc phi nàng không cần, vậy mà chạy đi làm quan!

Cũng bởi vì nàng cự tuyệt ý tốt của hắn, cho nên hắn mới bị phụ hoàng khiển trách, đóng cửa hối lỗi, thậm chí còn bị cười nhạo. Nếu không phải vương phi mang thai, hắn bây giờ còn bị giam giữ nữa đây!

“Nhị vương gia thứ tội, Tiêu đại nhân... đã nhiều ngày chưa từng gặp Hoa cô nương, hôm nay chỉ là đột nhiên bói một quẻ, liền nói Hoa cô nương có hung hiểm, thuộc hạ đến, liền nhìn thấy một màn này... Cho nên, đương nhiên là Tiêu đại nhân không có khả năng là cố ý thiên vị...” Tiết Kính quy quy củ củ nói: “Bệ hạ nói, phàm là mệnh lệnh của Tiêu đại nhân, thuộc hạ đều phải nghe theo, cho nên... Tiêu đại nhân bảo thuộc hạ mang Hoa cô nương ra ngoài, vậy thuộc hạ chỉ có thể như thế. Về phần có phải hãm hại hay không... thuộc hạ không biết toàn cảnh, nhưng nghĩ đến Hình bộ bên kia hẳn là cũng có thể tra rõ ràng.”

Lời Tiêu Vân Chước nói, bây giờ còn chỗ nào là giả đâu.

Hơn nữa, nàng chỉ nói muốn tới cứu người, cũng không phải muốn hại người, làm sao có thiên vị được?

Hoa Ỷ Phong nghe thấy lời Tiết Kính nói, lúc này mới trầm tĩnh lại, nhếch miệng cười một cái, sau đó buông Quản phu nhân ra.

“Hôm nay ta đã động thủ, nhưng đao kiếm của ta không nhắm vào Nhị vương gia, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho ta!” Đôi môi của Hoa Ỷ Phong tái nhợt, nhưng vẫn nói năng rất có khí phách. Nàng ấy trực tiếp bước qua người Quản phu nhân, sau đó đi tới trước mặt nha hoàn của mình, nói với Tiết Kính: “Làm phiền... gọi đại phu cho nha hoàn của ta.”

Một kiếm trên người nha hoàn này là nàng ấy tự mình động thủ, nhưng nàng ấy cũng không có cách nào khác, vì chính các nàng, cũng vì Hoa thị, đừng nói là g.i.ế.c nha hoàn, dù g.i.ế.c chính mình, nàng ấy cũng có thể làm được.

Huống hồ, một kiếm này của nàng ấy không lấy được tính mạng nha hoàn.

“Mang đi.” Tiết Kính nói thẳng.

Sắc mặt Nhị vương gia âm trầm.

Tiết Kính này, thật sự không để hắn vào mắt!

Phụ hoàng cũng vậy, Tiêu Vân Chước chỉ là một Linh Đài lang nho nhỏ, phụ hoàng lại để người của Thanh Lân vệ đi theo!

Lúc này, những thị vệ của Nhị vương gia cũng đều ngừng tay.

Nhị vương phi nhìn Hoa Ỷ Phong được người che chở đi ra ngoài, lập tức cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hoa Ỷ Phong quay đầu nhìn Nhị vương phi một cái, giơ tay bị thương lên, ôm quyền tỏ vẻ cảm tạ với nàng ta. Nhị vương phi cười khổ một cái, thật ra nàng ấy cũng không làm được cái gì cả, Hoa Ỷ Phong là tin nàng ấy cho nên vừa rồi mới nói mùi hương kia có độc, nhưng kết quả thì sao? Nàng ấy đã bức bách Vương gia như vậy, vẫn không ngăn cản được sát tâm của Vương gia.

Hoa Ỷ Phong đi rồi, những người khác cũng vội vàng rời đi, từng người lòng còn sợ hãi.

Bất kể là Hoa Ỷ Phong hay là Nhị vương gia vừa rồi... đều quá đáng sợ, sớm biết vậy thì đã không tới...

Chương 661

Cuối cùng Tịch Chiếu quận chúa cũng đứng dậy, sắc mặt nàng ta cũng không tốt lắm, nhìn qua giống như là bị kinh hãi.

“Vương gia, trước đó thần thiếp đã cảm thấy hương liệu này lai lịch không rõ, không nên dùng thường xuyên. Thứ này lợi hại như thế, lỡ như làm tổn thương đến thân thể...”

“Chát!” Nhị vương gia trực tiếp quay đầu lại tát Nhị vương phi một cái.

Mọi người đi rồi, trong sảnh chỉ còn lại người Quản gia. Nhìn thấy tất cả mọi thứ hỗn loạn này cũng đều có chút bàng hoàng, nhất là Quản phu nhân càng sợ hãi đến cực điểm, toàn thân còn đang phát run.

Nhị vương phi khiếp sợ nhìn hắn, che mặt.

“Ngươi hôm nay cũng biết thứ này có độc, bản vương còn có thể không biết sao!? Nhưng ngươi trước mặt nhiều người như vậy lại hướng về nữ nhi Hoa thị kia, là ngươi muốn đánh mặt ai?! Hay là, ngươi ước gì để phụ hoàng biết ta dùng loại biện pháp này để ngươi mang thai sao? Ta bị phụ hoàng trừng phạt, trong lòng ngươi liền vui à!?” Nhị vương gia giận dữ nói.

Nhị vương phi há miệng thở dốc, nhưng rất quật cường: “Là vương gia sai rồi... Bởi vì ngài sai lầm, muốn tính mạng người khác... Thiếp thân... không thể gật bừa!”

“Ngươi cũng giống như phụ thân ngươi! Cổ hủ!” Nhị vương gia thật sự tức muốn chết.

Phụ hoàng bởi vì chuyện vương phi mang thai mà rất vui vẻ! Hiếm khi cho hắn sắc mặt tốt, ngay cả mẫu phi cũng không tiếp tục răn dạy hắn nữa!

Chỉ cần hài tử này được sinh ra, lỡ như lại là con trai, hi vọng của

hắn lại nhiều thêm một phần!

Vả lại trước đó Quản thị phạm sai lầm, phụ hoàng nể mặt hắn và mẫu phi, chỉ để cho Quản thị bồi thường tiền, còn giữ lại thể diện của Quản thị. Nhưng hiện tại nếu để phụ hoàng biết Quản thị tìm thuốc cho hắn, thậm chí còn để Hoa Ỷ Phong trúng độc trong yến hội này, vậy Quản thị nhất tộc còn có thể lạc quan được nữa sao?

Nếu Quản thị trở thành tội nhân, vậy hắn là cái gì? Trên người hắn cũng có dòng m.á.u của Quản thị, tương lai người khác tất nhiên sẽ dùng điểm này để công kích hắn!

Nữ nhân ngu xuẩn này!

Hoa Ỷ Phong là thiếu chủ tử Thông Châu cũng được, trưởng nhi tức tương lai của Tiêu gia cũng được! Chỉ cần hắn nhận định người này say rượu nổi điên có ý ám sát, vậy nàng ta đáng chết!

Hiện tại tốt rồi, bị Tiết Kính đưa đi!

Nữ nhân Tiêu Vân Chước kia còn là một người nhiều chuyện, chuyện nàng nhúng tay vào, phụ hoàng tất nhiên sẽ biết. Hình bộ tra xét, cho dù kết quả như thế nào, dù chứng minh hắn cũng không có ý dùng độc, hắn cũng phải gánh chịu trách nhiệm!

Nhị vương gia phẫn nộ rời đi, định lập tức tiến cung tìm mẫu phi, để bà ta nghĩ cách.

Nhị vương phi ngẩn ngơ tại chỗ, sắc mặt cứng ngắc.

Người người đều hâm mộ nàng ấy gả vào hoàng gia, trở thành Vương phi, nhưng thời gian này, vì sao, lại khổ như vậy?

Sau khi đám người từ Quản gia đi ra, tin tức lấy thế sét đánh không kịp bưng tai truyền ra ngoài.

Tiết Kính trực tiếp đưa Hoa Ỷ Phong đến phủ Lục lão tướng quân. Lục lão tướng quân vừa nhìn thương thế của nàng ấy và nha hoàn, giật nảy mình, lại hỏi kỹ, lúc này tức giận đến râu cũng đều bay.

“Con mẹ nó, ngươi mà lại đi ám sát hoàng tử!! Hoa gia nhận lệnh của Thánh Tổ canh giữ sào huyệt tặc ngàn dặm Thông Châu, nhiều năm qua cẩn thận giảm đi bao nhiêu phiền phức cho bệ hạ! Ngươi và nhị vương gia không oán không thù, g.i.ế.c hắn làm chi!” Lục lão tướng quân đau lòng vô cùng: “Tiểu nha đầu ngươi chờ đấy, lão phu nhất định sẽ làm chủ cho ngươi, ta đây sẽ đi gặp bệ hạ!”

“Đa tạ lão tướng quân.” Hoa Ỷ Phong yếu ớt dựa vào giường, vết thương trong tay đã được băng bó kỹ.

Bởi vì chảy m.á.u hơi nhiều, cho nên hiện tại đầu có hơi choáng, bồi bổ một chút là được.

“Đúng rồi... rất kỳ quái, ly rượu của cháu là tùy tiện chọn, rượu cũng không có gì đặc biệt, nha hoàn của cháu không ăn không uống. Nhưng chẳng biết tại sao, hai người chúng cháu ngửi mùi trên người Nhị vương gia đều cảm thấy vô cùng tức giận, mất đi lý trí, chỉ muốn g.i.ế.c người... Điểm này, mong rằng lão tướng quân thay vãn bối cẩn thận tra xét. Còn nữa, bên cạnh Nhị vương gia có thị vệ, sát ý còn nặng hơn cả Nhị vương gia, chỉ sợ không phải người của Nhị vương gia...”

Chương 662

Lục lão tướng quân nghe Hoa Ỷ Phong nói, cũng rơi vào trầm tư.

“Tiểu nha đầu, có phải ngươi cũng có người ngờ vực vô căn cứ hay không?” Lục lão tướng quân cũng dứt khoát hỏi thẳng.

Gần đây ông ấy khá thân thiết với hai huynh đệ Tiêu gia. Tiêu Văn Dũ thầm thì bên tai ông ấy không ít lần, nhắc nhở về Lăng Tây Vương, cho nên ông ấy ít nhiều cũng có chút ngờ vực vô căn cứ, chỉ là có nghi ngờ nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Hiện tại Lăng Tây Vương không ở kinh thành, chỉ có một Tịch Chiếu quận chúa ở lại đây, cho dù tìm được chứng cứ chứng minh Tịch Chiếu quận chúa có vấn đề cũng không thể cứu vãn được kết quả.

Bách tính của bệ hạ, đương nhiên sẽ nghe bệ hạ, nhưng bách tính trong đất phong của Lăng Tây Vương thì chưa chắc.

“Ngày hôm qua Tịch Chiếu quận chúa cứ nhất định muốn cháu phải tham dự yến tiệc, nhưng cháu và nàng ta cũng không có bao nhiêu giao tình cả.” Hoa Ỷ Phong ăn ngay nói thật.

Lục lão tướng quân nghe vậy thở dài: “Thời thế mấy hôm nay sắp thay đổi rồi.”

“Tướng quân, có phải hiện tại ở Bắc Cảnh bên kia đang có chiến sự liên miên không?” Hoa Ỷ Phong mở miệng hỏi.

“Từ khi ra Tết tới nay đã có không ít thành trấn bị quấy nhiễu. Trước đó vài ngày bệ hạ nhận được tin tức, nói là một trấn ở biên thành đã bị bỏ không, tướng thủ biên cảnh đã truyền đến cấp báo, xin bệ hạ phái binh.” Lục lão tướng quân thở dài: “Chỉ là phái binh nào có dễ dàng như vậy, điều binh điểm binh, lương thảo cũng đều phải đuổi theo, lại còn đường xá xa xôi, chờ viện quân trong kinh đuổi tới, không biết biên cảnh phía Bắc đã rơi vào tình trạng nào rồi.”

Hoa Ỷ Phong nghe vậy cũng rất tức giận.

Đám tặc tử Bắc Cảnh kia thật sự là quá mức!

“Cháu có cần viết mấy phong thư cho phụ thân cháu nữa không? Cũng không phải là cháu không tin chính mình, mà là... những mưu đồ nham hiểm này khó lòng phòng bị. Hiện tại cháu đã tránh được một lần, lỡ như lại tới nữa thì sao? Nhất là bây giờ nếu cháu c.h.ế.t đi, vậy thì ai cũng sẽ nghĩ rằng Nhị hoàng tử g.i.ế.c cháu, cháu vẫn nên nói rõ với phụ thân trước đã.” Hoa Ỷ Phong lập tức nói.

Lục lão tướng quân nghe vậy, cười cười: “Một kế không thành đã đánh cỏ dọa con rắn nhỏ ngươi rồi, Tịch Chiếu quận chúa không ngu như vậy đâu, an tâm dưỡng thương đi!”

Hoa Ỷ Phong cảm thấy cũng đúng, chẳng qua gửi thư đi rồi mới có thể càng an tâm hơn.

Cũng không phải là nàng ấy không tức giận Nhị vương gia, chỉ là rất rõ ràng, nàng ấy và Nhị vương gia đều là quân cờ trong tay người khác, nàng ấy và Nhị vương gia phân cao thấp căn bản không có ý nghĩa gì!

Lục lão tướng quân vội vàng rời đi.

Lúc này, khi biết chuyện Hoa Ỷ Phong bị thương, các gia tộc trong kinh cũng đều vô cùng khiếp sợ.

Quản thị thật vất vả mới tổ chức một bữa tiệc, lại gây ra một cái sọt lớn như vậy, cả nhà cũng tâm hoảng ý loạn, nhất là Quản phu nhân, lúc này vội vàng sai người dọn dẹp trong nhà, tất cả đồ vật dùng trong yến hội, chỉ cần là thứ mà chủ tớ hai người Hoa Ỷ Phong đã từng dùng qua, tất cả đều ném đi!

Tuyệt đối không thể để người ta tra ra bất kỳ chứng cứ hạ độc nào!

“Điện hạ, hương liệu này trước khi đưa cho ngài thì ta đã cho cữu cữu của ngài dùng qua rồi, dùng mấy ngày thấy quả thật không có vấn đề gì cả, nhiều đại phu cũng đã nghiệm qua rồi mới cho ngài

dùng, tuyệt đối không có độc! Ta cũng không biết, vì sao khi Hoa Ỷ Phong ngửi được mùi trên người ngài liền nổi điên lên như vậy, chuyện này phải làm sao mới được đây, bệ hạ sẽ không trách cứ đâu nhỉ!" Tay Quản phu nhân còn đang run rẩy.

"Ngoại tổ mẫu, nếu người khác nhắc tới, ngài phải tuyệt đối sẽ thề thốt phủ nhận, tuyệt đối không thể nói ra tác dụng của hương này, chỉ nói là thứ từ dị vực tới, hương vị không tồi nên mới mua một chút! Ta lập tức sẽ tiến cung gặp phụ hoàng..." Nhị vương gia cũng nói.

Chương 663

Quản phu nhân gật đầu liên tục, lại nắm lấy cánh tay Nhị vương gia: “Đã lâu trong cung không triệu kiến cả nhà chúng ta, trước đó ta đưa lệnh bài vào, Quý phi nương nương cũng không gặp ta... Điện hạ phải nói chuyện này với Quý phi một chút, chuyện này nhà chúng ta thật sự vô tội, nếu bệ hạ lại phạt chúng ta, Quý phi nương nương cũng sẽ mất mặt...”

“Ta biết, ngoại tổ mẫu yên tâm đi.” Trong lòng Nhị vương gia cũng rất thấp thỏm.

Tính tình mẫu phi... gần đây cũng đang tức giận với hắn.

Rất nhanh, Nhị vương gia đã tiến cung.

Nhưng mà lại là khóc lóc thảm thiết, thấy Quý Phi liền trực tiếp quỳ xuống, há mồm la hét: “Mẫu phi... Ngài phải làm chủ cho nhi thần...”

“...” Quý phi bị dọa giật nảy mình.

Nhưng Nhị vương gia chân trước quỳ xuống khóc một tiếng, chân sau đã có người đến báo tin cho Quý phi. Thái giám nói hết mọi chuyện vào tai Quý phi, Quý phi nghe xong, mặt mũi trắng bệch.

Nhìn nhi tử bò tới, Quản quý phi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Ngươi... Ngươi lại muốn g.i.ế.c nữ tử Hoa thị?!” Quản Quý phi đột nhiên phát hiện, mình thật sự không hiểu nhi tử mình.

Rõ ràng nhi tử đọc sách không tệ, trước kia bệ hạ hỏi hắn việc học hắn đều có thể đối đáp trôi chảy. Bảo hắn học thuộc lòng không ít sách, điển cố để hắn xem hắn cũng đều nhớ kỹ, vì sao... vì sao còn có thể ngu xuẩn đến mức này?

“Mẫu phi! Không phải nhi tử muốn g.i.ế.c nàng ấy, là nha hoàn của nàng ấy tới ám sát nhi thần trước! Ngài cũng không phải

không biết, Hoa Ỷ Phong kia xuất thân từ thổ phỉ, võ công trác tuyệt, nhi thần nhiều thị vệ như vậy cũng không làm gì được nàng ấy! May mà bên cạnh nhi thần có nhiều người, bằng không ngài không còn gặp được nhi thần nữa!"

"Ngươi! Ngươi lại muốn lừa ta sao!?" Quản quý phi thật sự tức điên: "Hoa cô nương có thù oán gì với ngươi? Trừ phi nàng điên rồi, nếu không tuyệt đối không thể nào động đến ngươi mảy may! Mấy ngày trước đây thê tử ngươi tiến cung, hai người bọn họ còn trò chuyện với nhau thật vui, càng chưa từng sinh hiềm khích, nàng ấy g.i.ế.c ngươi làm gì!"

"Nàng ấy điên rồi! Nàng ấy uống rượu, phát điên!" Nhị vương gia một mực chắc chắn: "Cứ một mực nói rằng mùi hương của nhi thần có độc, nhưng hương này nhi thần dùng đã lâu, không có vấn đề gì, mà vì sao người bên ngoài ngửi thấy lại không có chuyện gì cả? Ta thấy chính là nàng ấy phát hiện mình đã làm sai chuyện, sợ gánh trách nhiệm, nên cố ý hắt nước bẩn lên đầu nhi thần! Mẫu phi, tam đệ và Tiêu Vân Chước rất thân thiết với nhau, Hoa Ỷ Phong lại là đại tẩu tương lai của Tiêu Vân Chước, nói không chừng bọn họ muốn hại ta để giúp tam đệ..."

"Bốp!" Quản quý phi bước dài trực tiếp xông tới, trực tiếp cho thân nhi tử một bạt tai.

"Ngươi còn dám vu cáo triều thần!" Quản quý phi chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa: "Tiêu Vân Chước là thần tử do một tay phụ hoàng ngươi cất nhắc! Ha! Vì tam đệ ngươi mà các nàng kết bè kết đảng tới g.i.ế.c ngươi? Sau khi g.i.ế.c ngươi thì sao hả? Hoa Ỷ Phong sẽ phải bồi mạng vì ngươi, các nàng có thể được lợi gì!"

"Li nhi à, ngươi nói thật cho vi nương biết, ngươi... có phải ngươi thật sự hạ độc hay không?! Rốt cuộc ngươi bị ai sai khiến mà lại muốn đi hại Hoa Ỷ Phong!?"

Nhị vương gia trực tiếp bị mẫu phi tát một cái choáng váng.

Từ nhỏ hắn đã được sủng ái, sao có thể chịu được cái tát này.

"Nhi thần không hạ độc! Thật sự không!" Hắn ta vội vàng hét lên:

“Nhi thần biết, nếu Hoa Ỷ Phong còn sống đi ra ngoài, nhất định sẽ nói nhi thần không đúng, cho nên nhi thần nhất định phải c.h.é.m tên thích khách này ngay tại chỗ, bằng không ngài và phụ hoàng cũng sẽ không hướng về nhi thần!”

Hoa Ỷ Phong không có lý do gì để g.i.ế.c hắn, vậy hắn thì sao?

Hắn cũng không có lý do hạ độc!

“Ngươi nói ngươi không hạ độc, ta tin, vậy độc trên người ngươi... từ đâu ra?!” Quản quý phi nghiến răng nghiến lợi: “Vừa nãy thê tử ngươi đã phái người tới đây nói với ta, Hoa Ỷ Phong một mực chắc chắn mùi hương trên người ngươi có vấn đề! Thứ không rõ lai lịch như vậy, hoàng gia sẽ không tùy tiện dùng. Hương ở trên người ngươi, mùi hương cũng không thơm hơn mùi hương lúc trước, vì sao ngươi đột nhiên đổi nó!”

Chương 664

Hiện tại trong lòng Quản quý phi đã có chút suy đoán.

Hài tử này từ nhỏ thuận buồm xuôi gió đã quen, một chút nhấp nhô cũng không chịu nổi!

Nếu hắn thật sự không cẩn thận bị người ta tính kế, khiến hắn dùng thuốc hại người gì đó, chỉ cần không phải bản thân hắn cố ý, bà ta và bệ hạ nhiều nhất chỉ là răn dạy hắn không cẩn thận, còn có thể không nhận nhi tử này hay sao!

Nhưng hắn lại cảm thấy đây là chuyện lớn bằng trời! Hắn không chịu được chút uất ức nào! Mới có thể ngu xuẩn đổ hết sai lầm lên người Hoa Ỷ Phong!

Lần trước để nhi tử tỉnh táo lại, bà ta cho rằng hài tử này có thể sửa đổi một chút, lại không nghĩ tới...

Quản quý phi toàn thân lạnh lẽo: “Hôm nay nếu ngươi không nói thật với ta, ta lập tức bẩm báo bệ hạ, bảo bệ hạ thu hồi phong hào và đất phong của ngươi. Hoàng nhi, mẫu phi biết ngươi sợ mất mặt, hiện giờ nếu nhi tử của phụ hoàng ngươi qua mười bốn tuổi đều được phong vương, nếu chỉ có ngươi không có gì, ngươi sẽ không thể chịu được!”

“Mẫu phi! Sao ngài có thể đối xử với nhi thần như vậy? Là nhi thần bị uất ức mà!” Nhị vương gia thật sự khổ sở.

“Ta đã nhận được tin, bệ hạ bên kia cũng không cần phải nói, ngươi nghĩ kỹ rồi hãy trả lời ta.” Sắc mặt Quản quý phi nghiêm túc mà lại lạnh lùng.

Hi vọng của Nhị vương gia lúc này đặt ở ngay chỗ mẫu phi. Hắn biết mẫu phi của mình có năng lực, cho dù phụ hoàng tức giận đến mức nào, chỉ cần bà ta mở miệng, chắc chắn phụ hoàng sẽ hết giận.

Nể mặt mẫu phi, phụ hoàng sẽ không phạt hắn và Quản thị nhất tộc.

Trước đó ngoại tổ phụ và cữu cữu phạm sai lầm lớn như vậy, chẳng phải phụ hoàng cũng đã bỏ qua sao?

“Mẫu phi... Nhi thần thật sự không biết là người phương nào muốn hại ta... Lúc trước ngoại tổ mẫu và các cữu cữu được một loại hương liệu, nói là có lợi cho con nối dõi, chẳng qua bởi vì nhi thần đã có hài tử cho nên cũng không muốn dùng, nhưng sau đó nhi thần bị phụ hoàng phạt, ngài cũng mặc kệ nhi thần, nhi thần thật sự rất sợ hãi...”

“Cho nên nhi thần mới dùng thứ này, chẳng qua nó không làm thương tổn gì đến thân thể cả mà? Thái y đã kiểm tra, nhi thần rất bình thường, hơn nữa vương phi cũng mang thai, phụ hoàng quả thật đã thả nhi thần! Có thể thấy thứ này vẫn có tác dụng! Nhưng ai biết hôm nay Hoa Ỷ Phong lại đột nhiên nói thứ này có độc, còn bị nhiều người nghe như vậy nữa. Nếu ta không nhận định rằng nàng ta đang say rượu nổi điên thì ta cũng không tiện giải thích... Mẫu phi, nhất định ngài phải giấu giếm, không được nói với phụ hoàng...” Nhị vương gia vội vàng nói.

Quản quý phi nghe xong, có chút tuyệt vọng.

Hắn dùng sai hương, không thành vấn đề.

Thậm chí, hắn còn có tranh chấp với nữ tử Hoa gia, suýt nữa đã chém chết người ta, nhưng dù sao người còn chưa chết, cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Nhưng hiện tại là... liên lụy đến huyết mạch hoàng gia!

Hoàng tự dùng hương liệu mới có được? Huyết mạch như vậy... bệ hạ có dám lấy không?!

Ai có thể cam đoan, hài tử sinh ra nhờ thứ này sẽ khỏe mạnh, thậm chí là kiện toàn!

Hắn muốn sinh con cũng không thành vấn đề, Thái Y Viện có

nhiều thái y như vậy, phương thuốc bọn họ cung cấp đều có thể dùng, nhưng hắn lại đi dân gian tìm thứ không biết lai lịch kia! Đây chính là bàng môn tà đạo!

Huống hồ, hắn không phải không sinh được hài tử, trước đó đã sinh được một đứa, sau này đã có người kế tục, vội vã dùng loại biện pháp này như vậy, sao có thể không khiến bệ hạ chán ghét được đây!

Giờ khắc này, Quản quý phi cũng muốn hướng về nhi tử mình.

Dù sao cũng là thân sinh nhi tử hoài thai mười tháng của bà ta, nhìn hắn bị bệ hạ răn dạy, trong lòng bà ta cũng không dễ chịu.

Nhưng chuyện này... không thể ngăn cản được.

Ngay cả con dâu của bà ta cũng có thể nhìn ra được chuyện này không giống bình thường, nhưng nhi tử lại nhìn không ra...

Quản quý phi đột nhiên tự giễu, nhìn cả cung điện to như vậy, đột nhiên có chút vắng vẻ rét lạnh.

Trước đây, người ngoài khinh thường Quản thị nhất tộc, cũng khinh thường bà ta.

Nhà bà ta vốn dĩ nghèo túng, mà bà ta vốn cũng chỉ là thị thiếp của bệ hạ mà thôi, từng bước một, theo bệ hạ đăng vị, mới có thể phong phi, rồi lại phong quý phi, vô thượng tôn vinh.

Chương 665

Bà ta vốn cảm thấy mình không kém gì. Luận về tài năng, bà ta cầm kỳ thư họa đều thông, được bệ hạ coi trọng. Luận đức hạnh, bà ta thưởng phạt phân minh với cung nhân. Thân thể Hoàng hậu không tốt, bà ta hỗ trợ quản lý lục cung, nhiều năm qua cũng không có sai lầm gì!

Nhưng dù bà ta có cố gắng thế nào, cái nhìn của Hoàng hậu đối với bà ta cũng chưa bao giờ tỏ ra kiêng kỵ.

Thì ra không phải vì Hoàng hậu khoan dung đến cỡ nào mà là vì Hoàng hậu thấy rõ ràng, bà ta xuất thân từ Quản thị. Có Quản thị nhất tộc ở đó, vậy bà ta vĩnh viễn chỉ có thể là quý phi, vĩnh viễn không uy hiếp được vị trí trung cung!

Nhi tử bà ta dùng thuốc này, là phụ mẫu huynh đệ bà ta tìm được, trong đầu bọn họ toàn là luồn cúi, chỉ nghĩ tới biện pháp hại người hại mình này!

Bà ta đã bao nhiêu lần dọn dẹp cục diện rối rắm cho Quản thị rồi?

Hiện nay nhi tử bà ta đã lớn, học được nhiều bản lĩnh như vậy, nhưng hành sự lại không khác gì so với Quản thị nhất tộc! Sau này bà ta còn phải thu dọn cục diện rối rắm bao nhiêu lần nữa đây?!

Quản quý phi cực kỳ yên tĩnh, Nhị vương gia cảm nhận được mẫu phi lạnh lùng, trong lòng cũng càng thêm hoảng hốt.

“Ngươi ——— ” Qua một hồi lâu, Quản quý phi mới nói: “Đi cùng ta, tới gặp bệ hạ đi.”

“Mẫu phi!? Ngươi muốn giúp nhi thần phải không!?” Trong lòng Nhị vương gia thở dài một hơi, vội vàng bò dậy, đỡ mẫu phi đi ra ngoài.

Mà lúc này, Càn Hòa Đế đã hiểu được chuyện này đến bảy tám phần.

Lúc này cũng đã phái người đi thăm dò chuyện hương liệu kia.

Biết được Quý phi mang theo nhị nhi tử quỳ gối ở cửa, lông mày Càn Hòa Đế nhíu lại, cũng cực kỳ chán ghét, trực tiếp mặc kệ không quan tâm. Trong lòng Nhị vương gia càng thấp thỏm, quỳ đến khi sắc trời đã tối đen.

Đầu gối hắn di chuyển, có chút cầu khẩn nhìn mẫu phi, nhưng mẫu phi lại không nhúc nhích, khiến hắn cũng không dám nói thêm.

“Quý phi nương nương, bệ hạ đã biết rồi, chỉ là chuyện bây giờ còn chưa điều tra rõ ràng. Bệ hạ kêu ngài về trước, chờ chuyện sáng tỏ rồi lại xử trí.” Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, đại thái giám đi ra, ngữ khí ôn hòa nói với Quý phi nương nương.

Quý phi nghe vậy gật đầu: “Làm phiền ngươi thay bổn cung chuyển lời, Li nhi có lỗi, xin bệ hạ trọng phạt.”

Đại thái giám vội vàng đáp ứng, ngay sau đó cũng gọi hạ nhân bên cạnh Quý phi đỡ nương nương trở về.

Nhị vương gia đối với chuyện này có chút phê bình kín đáo, nhưng cẩn thận ngẫm lại, mẫu phi hiền lành như vậy, chắc phụ hoàng sẽ càng mềm lòng mới đúng, cho nên cũng không mở miệng nói thêm gì.

Quản quý phi quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt kia, trong lòng giống như đánh mất cái gì đó.

Lần trước tai họa của Quản thị, bệ hạ nể mặt bà ta mới bảo vệ trên dưới Quản thị nhiều người như vậy, mới không để cho bọn họ rơi vào kết cục như Kỷ gia.

Nhưng mặt mũi bà ta có được bao nhiêu chứ?

Quản quý phi đứng dậy rời đi, chưa đi được mấy bước, cả người trực tiếp ngã trên mặt đất.

Lập tức, loạn thành một đoàn.

Quản quý phi đã nhiều năm quản lý lục cung, công việc vốn không phải rất nhẹ nhàng. Tuy rằng thân thể cốt cách tốt nhưng cũng không chịu nổi một lần quỳ này, dưới kinh sợ, màn đêm buông xuống liền phát sốt.

Càn Hòa Đế đến ngày hôm sau mới đi thăm, ít nhiều gì cũng mang theo tức giận, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Quý phi, lại thở dài: "Ngươi có lời gì, nói với trẫm là được, cần gì phải tức giận với mình?"

"Bệ hạ thông cảm cho thần thiếp, nhiều năm qua cho phú quý, cũng cho thể diện. Nhưng thần thiếp... không còn mặt mũi nào đối mặt với bệ hạ." Giọng nói của Quản quý phi trở nên suy yếu.

"Trước tiên ngươi đừng vội, trẫm sẽ cẩn thận điều tra lai lịch của thuốc này, nếu không có thương tổn gì..." Càn Hòa Đế cau mày, rốt cuộc là chưa nói ra lời mềm lòng.

Dù không thương tổn, nhưng chuyện ngu xuẩn mà nhị nhi tử gây ra lại là thật!

Chương 666

Hiện nay biên quan sắp có chiến tranh, có ai biết hoàng đế như ông ta thiếu tiền đến cỡ nào không?!

Lòng trung thành của Hoa gia Thông Châu là không thể nghi ngờ, hàng năm đưa tới cho ông ta nhiều tiền thuế như vậy không nói, còn có thể liên lạc được với không ít thương nhân lương thực, lúc chuẩn bị lương thảo, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian!

Biên quan cấp báo, rất nhiều người không biết, nhưng trong lòng đế vương như ông ta lại cuống lên. Thân nhi tử của ông ta không biết quan tâm quốc sự thì cũng thôi đi, lại còn dễ dàng bị người khác tính kế, điều này khiến ông ta sao có thể không thất vọng?

Trái tim của quý phi cũng trầm xuống, cuối cùng nói: "Hắn phạm sai lầm, bệ hạ cứ việc xử trí, phụ mẫu của thần thiếp... bệ hạ đã che chở nhiều lần, đời này là thần thiếp có lỗi với bệ hạ, liên lụy bệ hạ..."

"Phụ mẫu huynh đệ ngươi giật dây hoàng tử dùng thuốc, trẫm quả thật không thể không phạt, hơn nữa... Trẫm cũng là vì hoàng nhi mà suy nghĩ. Hiện giờ hoàng nhi đã bị dạy hư, nếu sau này còn giữ lại Quản thị nhất tộc, không biết bọn họ còn muốn ở sau lưng xúi giục cái gì nữa. Đến lúc đó, sớm muộn gì cũng phạm phải sai lầm càng lớn hơn..." Càn Hòa Đế vẫn đau lòng cho quý phi.

"Thần thiếp hiểu, thần thiếp... không oán." Quản quý phi không nhịn được rơi lệ.

Người nhà mẹ đẻ của bà ta, sau này chỉ sợ là... không còn.

Càn Hòa Đế dịch chăn cho Quý phi, sau đó đứng dậy rời đi.

Qua vài ngày sau, tra ra một chút chân tướng.

Mùi hương này vô cùng hiếm có, rất nhiều năm trước bị người phát hiện, dùng để phối giống cho súc vật. Dùng hương này thì tỷ

lệ súc vật mang thai sẽ gia tăng, số lượng một thai cũng sẽ nhiều hơn chút ít. Chỉ là dùng hai năm, lại phát hiện con non sinh ra rất khó sống, tâm khí có chỗ thiếu hụt, thậm chí còn có tình huống nhiều tay nhiều chân. Cho nên rất nhanh đã không có người dùng, bởi vì đã qua rất nhiều năm nên thứ đồ chơi này rất ít người có thể biết được.

Đây là vơ vét huyện chí các nơi, thật vất vả lật tung sách ra mới tìm ra được.

Mà mùi thơm này tương xung với một loại phấn hoa, nếu tiếp xúc với hai thứ này, con người sẽ dễ dàng đánh mất lý trí, sẽ càng mẫn cảm với mùi thơm này hơn, bực bội dễ giận, biến thành mãnh thú.

Hoa Ỷ Phong làm việc cẩn thận, ở Quản phủ cũng không tiếp xúc nhiều thứ, hơn nữa còn cẩn thận thay đổi vị trí, theo lý thuyết sẽ rất khó trúng chiêu.

Quản gia hủy hết những thứ mà Hoa Ỷ Phong tiếp xúc, hiện giờ càng không tìm được chứng cứ.

Quan viên phụ trách điều tra án này phỏng đoán một phen, hoài nghi là sau khi yến hội bắt đầu đã có người nhân sơ hở khi mang thức ăn lên đã rắc một chút phấn hoa. Bởi vì mùi phấn hoa kia hơi có chút tương tự mùi son phấn, thậm chí mùi cũng nhạt hơn rất nhiều, cho nên không khiến cho người ta chú ý. Mỗi lần nha hoàn dâng thức ăn đều phải đi qua bên cạnh nha hoàn của Hoa Ỷ Phong, cho nên nha hoàn này hít vào phấn hoa cũng không ít.

Phấn hoa kia chỉ tính là một loại thuốc dẫn, chỉ có trộn lẫn với mùi hương kia mới có thể đả thương người, quả thật rất khó điều tra ra.

Mà nha hoàn phụ trách bưng thức ăn cho Hoa Ỷ Phong đã chết.

Thị vệ liều mạng ám sát Hoa Ỷ Phong cũng đã chết.

Hiện tại Càn Hòa Đế cũng biết suy đoán của đám người Lục lão tướng quân đối với Lăng Tây Vương, chỉ là đất phong của Lăng Tây Vương không hề có chút động tĩnh nào, cũng không có bằng

chứng, làm sao ông ta phái người đi chấn nhiếp cho được? Vậy chẳng phải là đưa lý do tạo phản cho Lăng Tây Vương sao?!

Càn Hòa Đế tức giận đến mức thấu trời.

“Tịch Chiếu quận chúa... bệnh nặng, không nên gặp người. Từ hôm nay mệnh cho thái y... ngày ngày xem mạch, phái thêm vài người tới chăm sóc ——” Hoàng đế nổi giận đùng đùng, đang muốn hạ lệnh.

Lúc này, thái giám bên ngoài vội vàng đến báo.

“Bệ hạ!”

Trong lòng Càn Hòa Đế trầm xuống.

Sau khi thái giám đi vào, lập tức quỳ xuống nói: “Bệ hạ, không tốt! Tịch Chiếu quận chúa bị thương!”

Chương 667

“Chuyện gì xảy ra!?” Càn Hòa Đế đứng phắt dậy: “Là nguyên nhân gì!?”

“Là Tứ vương gia...” Vẻ mặt đại thái giám căng thẳng: “Hôm nay Tịch Chiếu quận chúa xuất hành, vô tình gặp Tứ vương gia. Tứ vương gia đang đi mua đồ với Tứ vương phi tương lai, nhìn thấy quận chúa bèn mời quận chúa đi cùng. Nhưng chẳng biết tại sao, Tứ vương gia đột nhiên phát cuồng, liều lĩnh vọt tới chỗ Tịch Chiếu quận chúa. Không chỉ xé rách quần áo quận chúa, còn làm quận chúa bị thương nặng, người đi theo bên cạnh quận chúa đã c.h.ế.t hai người bị thương hai người... Hiện tại người đã được đưa về phủ quận chúa...”

Càn Hòa Đế mặt mày xanh mét.

“Rất nhiều người đều nhìn thấy, hiện tại bách tính bên ngoài đều đang nghị luận việc này...” Thái giám lại bồi thêm một câu.

Càn Hòa Đế nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ không thôi.

Sau khi hắn phái Tiết Kính tới cho Tiêu Vân Chước, Tiêu Vân Chước liền nói thẳng, nói mình và Tịch Chiếu quận chúa bát tự không hợp, không nên chạm mặt. Sau đó cũng từng nói Tịch Chiếu không cát, lần này tới kinh thành, hẳn phải c.h.ế.t không thể nghi ngờ.

Đây là tử cục, không thể thay đổi.

Lăng Tây Vương tặng vô số trân bảo, ông ta không thể lập tức nhốt Tịch Chiếu quận chúa lại không gặp người, cũng không thể lập tức đuổi người ra khỏi kinh thành, càng không thể trực tiếp lấy mạng Tịch Chiếu quận chúa!

Đúng là tử cục, ông ta cũng bị đè nén, chỉ có thể cố gắng hết sức làm tốt công phu mặt ngoài, còn phái vài người ở bên cạnh trông coi Tịch Chiếu quận chúa.

Lại không nghĩ tới năng lực của Tịch Chiếu quận chúa này đúng là không nhỏ, bên cạnh lão nhị có người của nàng ta, ngay cả lão tứ cũng có!

“Đối với bên ngoài thì nói, Tịch Chiếu quận chúa sai dùng hương liệu gây ra tai họa này, nếu có bách tính nói lung tung, âm thầm kích động dư luận, trực tiếp bắt lại!” Càn Hòa Đế lạnh giọng nói: “Lệnh cho thái y tới phủ quận chúa để chẩn trị!”

———

Phủ quận chúa.

Tịch Chiếu quận chúa nằm trên giường, thở thoi thóp, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Thần y bên cạnh chăm sóc cố giữ lại tính mạng cho nàng ta. Thần y này thấp thỏm, thở dài: “Lão phu đã làm không ít chuyện cho ngươi, tội nghiệt đầy người chỉ sợ cũng không thể rửa sạch được... Hiện giờ kỳ hạn quận chúa chịu c.h.ế.t đã đến, ngươi có bằng lòng báo cho lão phu biết vị trí cháu trai kia của ta không?”

Tịch Chiếu nghe thanh âm, trên mặt lại không có nửa điểm d.a.o động.

Nàng ta từ trước đó rất sớm đã biết mình nhất định sẽ c.h.ế.t ở kinh thành, từ lâu cũng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ nhớ tới Tiêu Vân Chước người đã hại nàng ta không cách nào nhìn thấy bình thường vẫn còn sống, nàng ta lại không cam lòng!

Nếu không phải năm đó Tiêu Vân Chước chạy thoát, sao nàng ta có thể chịu nhiều khổ sở như vậy?

Đều là vì Tiêu Vân Chước mà huynh đệ sinh đôi của nàng ta đã chết. Phụ vương nàng ta vì bị cắn trả mà suýt nữa mất mạng. Nhiều năm qua, Cổ thần y đã dùng hết cách để thay m.á.u đổi mệnh cho phụ vương, trong nhà quanh năm treo bạch quảng.

Nàng ta còn sống, nhưng chỉ có thể chờ đợi cái chết.

“Nhị Lang Tiêu gia ốm yếu nhiều bệnh, nhạc công của Tiêu Vân Chước cũng là người không thể sống lâu. Cổ Thần y, Tiêu Vân Chước rất cần ngươi.” Tịch Chiếu quận chúa mỉm cười: “Ta vốn có thể trực tiếp c.h.ế.t trong tay Tứ hoàng tử, nhưng ta không cam lòng... Nếu không phải ta không có đủ thời gian, Tiêu Vân Chước chỉ có thể trốn được nhất thời nhưng không thể trốn được cả đời... Hiện giờ ta sắp c.h.ế.t rồi, ngươi... đi gặp nàng. Chỉ cần ngươi động thủ, sau khi nàng chết, tôn nhi của ngươi sẽ được tự do.”

Sau khi động thủ với Nhị hoàng tử và Hoa Ỷ Phong, thời gian của nàng ta đã không còn nhiều nữa.

Hoàng đế nhìn nàng ta càng ngày càng nghiêm khắc.

Nàng ta vốn muốn để Tiêu Vân Chước g.i.ế.c c.h.ế.t mình, để Tiêu Vân Chước gánh lấy tội gây phản loạn Lăng Tây. Nhưng nàng quá khôn khéo, cả ngày co đầu rút cổ ở Ti Thiên Đài không ra, người này lại giỏi đoán mệnh, hung cát nắm trong tay, muốn trốn nàng ta cũng rất dễ.

Rơi vào đường cùng, nàng ta chỉ có thể chọn một hoàng tử ra tay.

Càn Hòa Đế sẽ không cam lòng g.i.ế.c hoàng tử đền mạng cho nàng ta, vậy phụ vương nàng ta sẽ có lý do khởi binh!

Sứ mệnh của nàng ta đã đạt thành, mà Tiêu Vân Chước...

Chỉ cần nàng trọng tình, chỉ cần nàng... muốn bảo vệ mạng sống của Tiêu Văn Việt và Oanh Nhứ, vậy thì phải dùng tính mạng của mình đi đổi!

Chương 668

Tịch Chiếu quận chúa nói xong, thở hổn hển một hơi. Nàng ta có thể cảm giác được, mình không chống đỡ được bao lâu nữa.

Năm đó sau khi phụ vương mang theo nàng ta trốn ra khỏi Vạn Cốt Pha, phụ vương và nàng ta đều bị âm khí nơi đó làm tổn thương. Chẳng qua bát tự của nàng ta rất tốt, lại không bị phụ vương chọn trúng để đổi mắt nên cũng không bị cắn trả giống phụ vương. Nhưng năm đó dù sao cũng bị âm khí làm tổn thương thân thể, cho nên chú định c.h.ế.t sớm.

“Sau khi ta chết...” Tịch Chiếu quận chúa lập tức quay về phía tâm phúc bên cạnh, lại nói: “Xuất động toàn bộ ám vệ trong kinh thành, thề g.i.ế.c Tiêu Vân Chước, không c.h.ế.t không ngừng!”

Chỉ tiếc, Hoa Ỷ Phong kia đã tránh thoát, mặc dù nàng ta trù tính rất nhiều, nhưng chuyến đi này lại bởi vì Tiêu Vân Chước mà bó tay bó chân.

Cổ thần y nghe vậy, trong lòng căng thẳng.

Xem ra Tịch Chiếu quận chúa cũng không yên tâm với ông ta...

Năm đó ông ta dưới cơ duyên xảo hợp tiến hành trị liệu cho Lăng Tây Vương, ý định ban đầu cũng không phải là trở thành tay sai của Lăng Tây Vương mà là cảm thấy hứng thú với nghi nan tạp chứng này. Nhưng trị liệu hai năm, các loại thuốc tốt đều đã dùng mà đều không có chuyển biến tốt đẹp. Ông ta liền nghĩ tới một loại khả năng khác, vì vậy nói bóng nói gió hỏi Lăng Tây Vương có từng làm chuyện gì thiên lý bất dung không...

Hỏi là hỏi được, cũng bởi vậy mà từ đó về sau, ông ta và cháu trai cũng đều mất đi tự do.

Những năm này, ông ta vì Lăng Tây Vương mà điều chế không ít thuốc. Mấy tòa thành trì quan trọng xung quanh Lăng Tây Vương đều có chút liên lạc với Lăng Tây Vương, phàm là người không

nghe mệnh lệnh của Lăng Tây Vương đều vô thanh vô tức mà chết...

Ông ta đã hại c.h.ế.t rất nhiều người.

Nhưng giờ phút này, Cổ thần y cái gì cũng không dám nói.

Tịch Chiếu quận chúa phân phó xong, cũng cảm thấy thời gian đã đến.

"Động thủ đi." Tịch Chiếu quận chúa lại nói.

Lời này vừa nói ra, thuộc thần bên cạnh vội vàng đứng dậy, lấy thuốc đã chuẩn bị trước ra. Thuốc này cũng là do Cổ thần y chế ra, sau khi uống có thể khiến thương thế của người ta tăng thêm, đẩy nhanh tử vong, nhưng thái y cũng không tra ra được gì.

Cho dù điều tra ra vấn đề cũng không ngại, chỉ cần Tịch Chiếu c.h.ế.t rồi, Lăng Tây Vương khống chế dư luận xung quanh đất phong, liền có thể trực tiếp động thủ, không cần cố kỵ.

Viên thuốc vừa vào miệng, cũng không lâu lắm, Tịch Chiếu quận chúa tắt thở.

Thuộc thần lập tức triệu tập hạ thần và tư binh mang đến, phẫn nộ hét lên: "Chủ tử của ta trung thành phụng chủ nhiều năm, hiện giờ ngay cả đích nữ duy nhất cũng bị Tứ vương gia nhục nhã mà chết, bệ hạ nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích!"

Cả kinh thành xôn xao.

Ai cũng không thể tin được Tịch Chiếu quận chúa lại c.h.ế.t như vậy, đột nhiên như thế, thậm chí thái y còn chưa kịp vào cửa!!

Sau khi Tịch Chiếu quận chúa vào kinh, đối xử hòa khí với mọi người. Nàng ta thường xuyên ra ngoài, ở bên ngoài không hề tự cao tự đại, dù gặp được dân chúng bình thường cũng dịu dàng giúp đỡ, giống như tiên nữ hạ phàm, vô cùng lương thiện.

Trước đó khi xảy ra tai nạn, Tịch Chiếu quận chúa càng dùng hết

toàn lực!

Tất cả nhân thủ, tài vật bên người nàng ta đều dâng lên giúp đỡ dân chúng, rất nhiều bách tính vì nàng ta mà lấy lại được tổn thất, cũng vì nàng ta mà không phải lâm vào cảnh nhà tan cửa nát, bởi vậy khi nghe tin Tịch Chiếu quận chúa bị đánh c.h.ế.t tươi truyền đến, không ít bách tính đều nổi giận.

Tứ vương gia ỷ mình là hoàng tử thiên gia, lại bắt nạt một người mắt có tật như vậy, ác độc biết bao?!

Thuộc thần của Lăng Tây Vương quỳ gối trước cửa cung, lại còn kéo t.h.i t.h.ể của Tịch Chiếu quận chúa ra ngoài.

“Cầu bệ hạ thả chúng ta một con đường sống, Tịch Chiếu quận chúa chính là đích nữ duy nhất của chủ tử chúng ta. Con nối dõi của vương gia đã rất gian nan rồi, hiện tại lại mất đi một nữ nhi nữa, nhất định sẽ vô cùng bi thống. Cầu xin bệ hạ cho chúng ta mang t.h.i t.h.ể quận chúa trở về Lăng Tây hạ táng!” Không ít người quỳ xuống, than thở khóc lóc.

Chương 669

Rất nhiều bách tính không hiểu chuyện gì, nhưng bọn họ nhận được đại ân của Tịch Chiếu quận chúa. Vừa nghe động tĩnh này, thậm chí bọn họ còn cho rằng Tịch Chiếu quận chúa đã đắc tội với Tứ vương gia, t.h.i t.h.ể cũng không thể đưa về nhà, lập tức đều vô cùng bi thống.

Nhưng triều đình đã hạ lệnh cấm, bất kỳ người nào trong dân gian cũng không được nói đến việc này, người trái lệnh g.i.ế.c không tha.

Từ khi Càn Hòa Đế đăng vị tới nay, rất ít hạ trọng lệnh, cho nên lúc này vừa ra lệnh cấm, mặc dù có người thật lòng đồng tình cho Tịch Chiếu nhưng cũng không dám mở miệng nói.

Ngược lại có vài người có tâm mưu đồ đứng ra kích động dư luận, nhưng rất nhanh đã bị c.h.é.m đầu bên đường, g.i.ế.c một người răn trăm người.

Trong toàn bộ sự việc, người mờ mịt nhất chính là Tứ vương gia.

Lúc này người đang ở Vương phủ, sợ tới mức ngày ngày khóc sướt mướt.

Vương gia bản triều, mười lăm tuổi đã có thể xuất cung kiến phủ. Tứ vương gia hiện nay cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, mẫu phi của hắn địa vị không cao, hơn nữa dung mạo bản thân cũng không tuấn mỹ. Trong các vị hoàng tử, hắn rất bình thường không có gì đặc biệt cho nên không được bệ hạ thích. Mặc dù đọc sách coi như không tệ, nhưng Càn Hòa Đế rất ít tán dương hắn.

Hiện giờ không hiểu sao lại chọc phải chuyện này, Tứ vương gia chỉ cảm thấy trời cũng sắp sập.

Trong mắt hắn, phụ hoàng không thể nào bỏ qua cho hắn...

Nhưng hắn ta cảm thấy mình vô tội thật!

Hắn là một Vương gia không được sủng ái, thấy Tịch Chiếu quận chúa cũng không dám kiêu căng, vô cùng khách khí với người ta. Thấy nàng ta giống như muốn đồng hành với mình, hắn liền vui vẻ đồng ý, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, hắn lại đột nhiên động sát tâm...

Nghe nói hiện tại một nhóm thuộc thần của Tịch Chiếu quận chúa quỳ gối ở cửa cung, cầu phụ hoàng thả người, cũng cầu phụ hoàng phạt nặng hắn...

Mặc dù phụ hoàng còn chưa trả lời, nhưng đám thuộc thần kia đã có người tự sát để bức bách!

Chuyện càng ngày càng lớn, hắn cảm thấy sớm muộn gì phụ hoàng cũng sẽ xuống tay với mình!

Chỉ là lúc này, cảm xúc của Càn Hòa Đế cũng không tệ như vậy.

Ông ta cũng không phải là không còn cách nào khác.

Lăng Tây Vương nhất định sẽ tạo phản. Nếu như thế, tất cả mọi người trong thành đều phải nghiêm tra, những người kia còn muốn ra khỏi thành? Qua ít ngày nữa, ông ta sẽ để Hình bộ dán bố cáo, báo cho bách tính biết sự ác độc của Tịch Chiếu, sau đó nghiền xương thành tro!

Mà giờ khắc này, ông ta gọi tất cả hoàng tử ngoại trừ Tứ vương gia tới.

“Tịch Chiếu quận chúa đột nhiên qua đời, các ngươi cảm thấy trẫm nên làm như thế nào? Lão tứ phạm phải sai lầm lớn như vậy, phải phạt như thế nào mới có thể trấn an dân tâm?” Càn Hòa Đế mở miệng hỏi.

Đại vương gia đứng ở một bên, ho khan hai tiếng: “Phụ hoàng, nhi thần luôn ngu muội, chuyện bực này... nhi thần vẫn nên nghe theo ý kiến của các đệ đệ đi...”

Càn Hòa Đế liếc mắt nhìn hắn.

Đại nhi tử là người khôn khéo, đáng tiếc thân thể vô dụng.

Được rồi, việc này vốn không cần hắn xen vào.

Ông ta nhìn về phía lão nhị.

Lão nhị hiện tại trong mắt ông ta vẫn là thân mang tội, tên ngu xuẩn này phạm sai lầm nhiều hơn nặng hơn so với lão tứ, chẳng qua... người là phải phạt, nhưng không thể dễ dàng phạt như vậy. Ông ta muốn bỏ mặc hắn mấy ngày, khiến hắn tâm hoảng ý loạn, chờ đến khi hắn không tiếp nhận được lại c.h.é.m toàn bộ người của Quản thị nhất tộc. Ông ta ngược lại muốn nhìn xem, sau này lão nhị còn dám làm càn như vậy hay không!

“Nhi thần... nhi thần cảm thấy, là nên cho... cho Lăng Tây Vương một lời giải thích... Chẳng qua... Tứ đệ là nhi tử của phụ hoàng, thân phận cũng tôn quý giống như vậy, nếu như bồi mệnh vì việc này, vậy... vậy thì quá nặng...” Nhị vương gia ấp úng nói.

Càn Hòa Đế lạnh lùng nhìn hắn, cười lạnh một tiếng.

Lời này, một chữ cũng không đúng.

Cả ngày phỏng đoán suy nghĩ của ông ta, thế mà lại một chút cũng không thể phỏng đoán rõ ràng.

“Nghiêu nhi, ngươi nói xem?” Càn Hòa Đế lại nhìn chằm chằm Tam vương gia: “Nếu còn lừa gạt trẫm, sau này ngươi cũng không cần xuất phủ nữa!”

Hiện nay bên ngoài có Bắc Đình quấy nhiễu, bên trong có Lăng Tây Vương mưu toan làm loạn, làm nhi tử của ông ta không nên chỉ biết vui đùa. Nếu lão tam còn cà lơ phất phơ không biết tốt xấu, vậy nhi tử này cũng giống như lão nhị, đều là sống uổng phí.

Chương 670

Trong lòng Tam vương gia thấp thỏm. Ngay khoảnh khắc trước khi phụ hoàng uy hiếp hắn, hắn đã muốn lừa gạt cho qua giống như đại hoàng huynh, nhưng...

Con người hắn không có ưu điểm gì khác, chỉ giỏi nhìn sắc mặt.

Trước đây tuy hắn cà lơ phất phơ, nhưng cũng không phải không hiểu chuyện chút nào. Mẫu phi hắn trước đây được sủng ái, nhưng dù sao cũng đã chết.

Hắn được gửi nuôi trước mặt hoàng hậu, nếu chỗ nào cũng tốt hơn đại hoàng huynh thì cho dù hoàng hậu nương nương có thương hắn thì cũng sẽ có chút không hài lòng. Mà hắn cũng không thích được phụ hoàng coi trọng, bởi vì so với coi trọng, hắn cảm thấy đơn thuần sủng ái cùng càn rỡ sẽ càng nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhưng gần đây phụ hoàng đã thay đổi.

Nói cách khác, biện pháp trước đây hắn từng sử dụng không thể dùng lại được nữa rồi.

“Nhi thần cảm thấy... Tứ đệ vốn nhát gan, lại vừa mới đính hôn. Cho hắn mượn mười lá gan hắn cũng không dám ức hiếp Tịch Chiếu quận chúa, chắc chắn hắn đã bị người ta tính kế. Nhi thần cảm thấy hẳn là nên điều tra thêm...” Tam vương gia nhỏ giọng thầm nói. ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Càn Hòa Đế hỉ nộ không biết: “Lăng Tây Vương chỉ cần một lời giải thích, điều tra rõ ràng hơn nữa thì Lăng Tây Vương cũng sẽ không tin, chuyện này thì sao?”

“Ông ta không tin? Phụ hoàng ngài nói, ông ta dựa vào cái gì mà không tin? Vậy thì để thuộc thần Lăng Tây cùng nhau đốc tra án này đi, bọn họ là người một nhà, chung quy có thể tin được chứ?!” Tam vương gia lập tức nói.

Càn Hòa Đế hừ một tiếng.

Đối với huynh đệ cũng tính là tốt, đáng tiếc, lại ngây thơ vô tri.

“Trẫm muốn ban chết cho lão tứ, cho Lăng Tây một lời giải thích, các ngươi cảm thấy thế nào?” Càn Hòa Đế lại thử hỏi.

Thốt ra lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Bình thường Tứ Vương gia ít khi ra mặt, người cũng uất ức không cố gắng, quan hệ với các huynh đệ cũng bình thường. Bởi vậy lời này vừa ra, đám người phía dưới lại không trực tiếp đứng ra nói chuyện thay cho Tứ vương gia.

Một lát sau, Tam vương gia vẫn cảm thấy trong lòng rất khó chịu, bèn nói: “Nhi thần cảm thấy... tứ đệ rất uất ức... Rõ ràng hắn không thể làm ra chuyện như vậy, nhưng lại mất mạng vì nó, thật quá không công bằng.”

“Không công bằng? Có gì mà không công bằng chứ? Cho dù không phải lỗi lầm của hắn, cũng là hắn thiếu giám sát dẫn tới mình bị hãm hại. Việc đã đến nước này, lấy tính mạng một mình hắn, chặn miệng người, không nên sao?” Càn Hòa Đế lạnh lùng nhìn hắn.

Tam vương gia cảm thấy áp lực rất lớn.

Tuy tình cảm giữa hắn và tứ đệ bình thường, nhưng người này bình thường thấy hắn vẫn rất cung kính.

“Phụ hoàng nói cũng không sai, nếu như tứ đệ sai thật, nhi thần cảm thấy chém chết hắn một trăm lần cũng không đủ! Nên đưa đầu cho Lăng Tây Vương để hắn nguôi giận! Là hắn đáng đời! Nhưng... nhi thần cảm thấy hắn oan uổng, nên muốn cầu tình cho hắn.” Tam vương gia nói, cũng có chút sầu não: “Phụ hoàng, nếu như hắn chỉ là một người bình thường, chém chết hắn có thể trấn an Lăng Tây Vương thì cũng đáng, nhưng tứ đệ cũng là nhi tử của ngài, quyết định như vậy tất nhiên cũng khiến người hãm hại tứ đệ đắc ý...”

Càn Hòa Đế thở dài.

Hài tử này nhiều năm phóng túng, vẫn còn kém một chút.

Những người mà Lăng Tây Vương phái tới, hành động của bọn họ thế nào ông ta lại chưa từng hoài nghi suy đoán.

Ông ta chỉ hy vọng, hiện tại những hài tử này có thể nhìn ra được mục đích và sự nhẫn tâm của Lăng Tây Vương, trực tiếp đoán ra lý do từ những dấu hiệu này, chỉ tiếc rằng không một ai nói ra cả.

Nhất là lão tam, cũng không biết là cố ý giấu dốt hay là cái gì cũng không hiểu...

Những hài tử bên dưới nghe lão tam nói vậy, dường như cũng có chút động dung. Rất hiển nhiên, bọn họ đối với lão tứ mặc dù không có bao nhiêu tình cảm nhưng cũng không phải loại thờ ơ lạnh nhạt, để mặc hắn đi chết.

Về phần lão nhị...

Càn Hòa Đế càng tiếc hận.

Hài tử này không phải ngu xuẩn mà là tự đại, từ sau khi Quản thị phạm sai lầm bị ông ta lạnh nhạt, đầu óc cũng trống rỗng.

Gặp chuyện không vững vàng, sao có thể có tác dụng lớn được?

Cũng may hiện tại ông ta còn khỏe, cũng không vội vàng nhất thời, con mình đông đảo, sau này lại xem đi.

Chương 671

Càn Hòa Đế lại đuổi người ra ngoài.

Một đám người còn có chút mê mang, cũng không biết câu trả lời phụ hoàng muốn nghe rốt cuộc là thế nào.

Mấy ngày sau, dán bố cáo.

Định tội của Tịch Chiếu quận chúa.

Nhân thủ mà Lăng Tây Vương sắp xếp trong kinh rất nghiêm mật, tra xét mấy ngày nay cũng chỉ tra được một chút manh mối. Nhưng đoàn người Tịch Chiếu quận chúa ngày ngày lấy cái chết bức bách, thái độ cực kỳ nghiêm trọng, Càn Hòa Đế cũng lười lá mặt lá trái, trực tiếp báo cho dân chúng biết mưu đồ xấu xa của ông ta.

Vụ án Hoa Ỷ Phong bị hại cũng được kéo ra.

Quản thị bên kia thở phào nhẹ nhõm.

“Ta đã nói rồi, chúng ta và Nhị Vương gia đều là bị người hãm hại! Hiện tại thì tốt rồi, bệ hạ đã nói chuyện này là do Tịch Chiếu quận chúa làm, vậy nhà chúng ta cũng có thể rửa sạch oan khuất được rồi! A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, mấy ngày nay lòng ta ngày ngày run sợ, thật sự làm ta sợ muốn chết...” Trên khuôn mặt già nua của Quản phu nhân tràn đầy kinh hỉ.

Nhưng bà ta cũng không ngờ Tịch Chiếu quận chúa này lại ác độc như vậy!

Quản phu nhân cũng nghĩ không rõ nguyên nhân, thậm chí còn hoài nghi có phải bệ hạ cố ý đổ tội danh lên đầu Tịch Chiếu quận chúa hay không nữa...

Nhưng bất kể nói thế nào, có người gánh tội cũng tốt hơn nhà bà ta gặp tai họa!

Hai phu thê và hai nhi tử đang đắm chìm trong vui sướng, nhưng bên ngoài, người bệ hạ phái tới đã mang binh trực tiếp bao vây Quản thị nhất tộc.

Rất nhanh, quan binh đã tiến vào phủ, gặp người là bắt.

Chờ khi đám người Quản phu nhân bị lôi ra ngoài, mặt mũi còn tràn đầy mê mang: “Làm cái gì vậy! Ta chính là mẫu thân của Quý phi nương nương!”

“Ba phụ tử Quản thị và Kỷ thị nhất tộc cấu kết với nhau làm việc xấu, bán quan bán tước, chúng ta nhận lệnh của bệ hạ, đặc biệt tới mời chư vị vào tù để tiến hành điều tra!” Người tới dứt khoát nói thẳng.

Lời này vừa nói ra, Quản lão gia trực tiếp kinh ngạc.

Tuổi của ông ta đã không còn nhỏ, lúc này sợ tới mức run rẩy: “Bệ hạ, không phải bệ hạ đã...”

Ông ta không nói nên lời.

Thế nhưng bệ hạ đã cầm bạc rồi mà!

Số tiền trước đó, nhà bọn họ đã trả hết. Bệ hạ đã sớm biết tội lỗi của bọn họ, nhưng cũng để bọn họ bồi thường rồi không phải sao? Vì sao mọi chuyện đã trôi qua lâu như vậy, hiện tại lại đột nhiên nhắc tới!

“Không thể nào! Quý phi nương nương đâu? Nhị vương gia đâu?! Chúng ta muốn gặp quý phi!” Quản phu nhân sợ hãi.

Lần trước Quản lão gia đã bị dọa đến lợi hại, cũng may lúc ấy bệ hạ không trực tiếp phạt nặng, để hắn khiêng qua. Nhưng hiện tại, mắt thấy quan binh đông nghìn nghịt này bao vây phủ đệ, lòng tràn đầy thấp thỏm, lại trực tiếp ngất xỉu.

Quản phu nhân la to, nhưng mà cũng vô dụng.

Người tới có mục tiêu rõ ràng, sau khi nói rõ ý đồ đến, lập tức động thủ.

Đám người Quản thị, chủ tử không lưu lại toàn bộ hạ ngục, hạ nhân bắt giữ đưa đi nơi khác chờ xử trí.

Lúc ấy khi Kỷ gia chịu tội, nam đinh hầu như đều không giữ được, chỉ có một vài bàng chi bị lưu vong giữ được tính mệnh. Nữ quyến trực hệ kết cục càng thê thảm hơn, làm nô làm tỳ mà tan tác điêu linh.

Hiện giờ Quản thị đã cùng tội với Kỷ gia thì kết cục có thể tốt đến đâu nữa.

Cùng lúc đó, Càn Hòa Đế cũng giáng chức quý phi làm Quản tần. Trước đây Nhị vương gia và Đại vương gia cũng không kém bao nhiêu, hiện giờ bệ hạ tức giận, cũng thu hồi không ít, thực ấp cũng gần giống với Tứ vương gia.

Theo Quản tần thấy, bệ hạ đã là giơ cao đánh khẽ.

Nếu không phải bà ta bị bệnh nặng, Quản thị nhất tộc khó giữ được tính mạng, cái giá đã đủ lớn. Chỉ dựa vào chuyện nhi tử dùng thuốc sai lầm, cho dù là bệ hạ thu hồi phong hào nhốt hắn lại cũng là hắn đáng đời.

Cho nên khi nhi tử tiến cung cầu kiến, Quản tần trực tiếp sai người cự tuyệt.

Cùng lúc đó, Càn Hòa Đế để hoàng hậu ban thuốc sảy thai cho nhị vương phi.

Trong huyện chí kia đã viết rõ, dùng thuốc này hài tử sinh ra sẽ có tám phần mười là thân thể không khỏe mạnh, thậm chí không hoàn chỉnh. Nếu bây giờ không quan tâm thì tương lai hoàng thất sinh ra đứa bé quái dị càng là một vụ bê bối.

Chương 672

Càn Hòa Đế đã từng thương yêu đứa nhi tử này, cho nên chọn vương phi tứ hôn cho hắn cũng là ngàn chọn vạn tuyển mà ra. Hiện tại nhị vương phi bị nhi tử của mình liên lụy, trong lòng Càn Hòa Đế cũng hơi có lòng áy náy, bởi vậy cũng không quên ban thưởng vài thứ cho nhà mẹ đẻ để trấn an.

Trong khoảng thời gian ngắn, việc lớn trong kinh lần lượt xảy ra.

Mà Tiêu Vân Chước bên này cũng đang không được yên ổn.

Sáng sớm khi nàng vừa mới từ Ti Thiên Đài trở về Độ Linh Các đã có tên bắn lén phá không mà đến, bay thẳng đến ngực nàng. Tùng Thúy phản ứng cực nhanh, lập tức chém tên bắn lén kia sang một bên.

Thích khách chạy cũng nhanh, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Như vậy cũng thôi đi, sau khi trở về Độ Linh Các, đồ ăn còn bị hạ độc.

Gần đây nàng cũng coi như xuất thân từ tai họa, hơn nữa tai kiếp này còn là từng đợt từng đợt, cho nên nàng hết sức cẩn thận. Hoặc là nói, từ sau khi nhìn thấy Tịch Chiếu quận chúa vào kinh, nàng đã cảm thấy không quá an ổn, khắp nơi cẩn thận từng li từng tí né tránh.

Những quỷ hồn xếp hàng ở Độ Linh Các cũng bắt đầu trực ban, cửa trước cửa sau đều phải trông coi, tránh có người nhân cơ hội làm loạn.

Đêm qua có người lén lút lẻn vào, lén lút rắc đồ lên một số nguyên liệu nấu ăn. May mà Tiêu Vân đã trở về sớm, mấy hài tử trong thiện đường còn chưa ngủ dậy, cho nên kịp thời tiêu hủy những nguyên liệu nấu ăn kia.

Chỉ là ngày ngày phòng trộm, chắc chắn sẽ có lúc không phòng nổi.

Bản thân Tiêu Vân Chước cũng có chút bản lĩnh giữ mạng, nhưng nàng cũng không hy vọng chuyện như vậy sẽ tiếp tục xảy ra, lỡ như những hài tử phía sau bị liên lụy thì không hay.

Cũng bởi vậy, Tiêu Vân Chước trước tiên xin nghỉ.

Sau đó để Tiết Kính bắt trộm thay nàng.

Tiết Kính có nhân thủ, làm việc quyết đoán, mà nàng... tin tức linh thông.

Trước đây nàng rất ít khi chủ động tìm người khác giúp đỡ, nhưng nghĩ đến chuyện mình phải ngàn ngày phòng trộm, nàng lại cảm thấy vận dụng chút "nhân mạch" của mình cũng không có gì...

Tiêu Vân Chước vẽ không ít bùa chú, bắt đầu chiêu quỷ ở Độ Linh Các. Tất cả những quỷ chiêu mộ đều là quỷ đi lang thang trong kinh thành. Tiếng chuông vừa vang lên, quỷ trong Độ Linh Các đã nhiều hơn.

"Ngày ấy ta có nhìn thấy! Ta thấy từ phủ Tịch Chiếu quận chúa có bay ra một bóng đen, ta còn sống đến từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên ta thấy hồn phách vừa rời thể đã tự thiêu cháy bản thân!" Một con quỷ trong đó vẻ mặt hưng phấn nói.

Trong lòng Tiêu Vân Chước rất rõ ràng, âm khí trên người Tịch Chiếu quận chúa rất nặng, mấy năm nay chắc chắn đã dùng không ít bảo vật hộ thân mới có thể sống tạm đến lúc này. Nhưng người vừa chết, chút âm khí còn sót lại trên người năm đó đã không áp chế nổi, một con quỷ mới không chịu nổi nhiều âm khí không thuần như vậy, trực tiếp tiêu tan.

Nhưng chuyện này đối với Tịch Chiếu quận chúa cũng nằm trong dự liệu.

Nàng ta cũng biết dùng bảo vật hộ thân, sao có thể không biết kết cục sau khi mất đi bảo vật hoặc là tử vong chứ?

“Các ngươi chú ý giúp ta, chỉ cần cung cấp tin tức về những người và quỷ có liên quan tới Tịch Chiếu quận chúa, Tiêu Vân Chước ta sẽ tặng bạc cho con cháu đời sau của các ngươi để bày tỏ lòng cảm ơn.” Tiêu Vân Chước nói rất nghiêm túc.

Thốt ra lời này, mọi người lại bắt đầu líu ríu.

Bọn họ là quỷ, cũng không phải oán quỷ, ở lại trên đời này chính bởi không yên lòng với người thân.

Nỗi khổ thế nhân, hơn phân nửa đến từ nghèo khó.

Tiêu Vân Chước bỏ tiền mua tin tức, bọn họ cố gắng hơn một chút là có thể khiến con cháu nhà mình được hưởng lợi, sao có thể không đồng ý?!

“Tiêu đại sư, Tiêu đại sư, ta không biết cái này có tính được không... Trong ngõ nhỏ của chúng ta, cái người bán mì Dương Xuân kia! Mì nhà hắn ăn không ngon chút nào, ngày thường một ngày cũng bán không được mấy bát mì, nhưng mấy ngày nay đột nhiên làm ăn tốt lên hẳn! Luôn có người ngồi ở chỗ đó ăn mì, ăn chậm lắm, còn thường thường nhìn quanh rồi nhìn tới chỗ ngài bên này, ngài nói có phải có vấn đề gì không!?” Có quỷ hồn lão thái thái tò mò nói.

Chương 673

“Nếu mà nói kiểu này thì…Có cửa tiệm rèn sắt làm ăn cũng khá, kiểu gì cũng có người cầm dao phay hỏng qua sửa lại. Mà người trên con phố chúng ta đều để đồ vật ở đó, mấy ngày nữa lại tới lấy, ai mà sẽ đứng ngây ra đó để chờ chứ! Nếu không phải người trên con phố chúng ta thì cũng không cần phải chạy xa như vậy, đến cửa hàng rèn sắt này, các ngươi thấy có đúng không?”

“Ta cũng thấy! Con đường này của chúng ta có thêm người thu đổ phân đêm! Là một hán tử tuổi còn trẻ, làm gì không tốt sao làm chuyện này? Ta thấy hắn không có ý tốt!”

“…” Từng người một nói nhỏ.

Nhưng lại không thể xem thường năng lực quan sát của những quỷ hồn này.

Bọn họ bay xung quanh, lúc rảnh rỗi cũng chỉ là nhìn người thân rồi lại tiện thể ước ao một chút thời gian của người sống.

Nhất là những con quỷ trên con phố này, bọn họ đều hết sức quen thuộc với con phố này, đột nhiên có thêm những biến hóa gì bọn họ đều có thể rất nhạy cảm nhận ra được.

Tiêu Vân Chước cung cấp tin tức hữu dụng cho Tiết Kính, để hắn thử quan sát một chút.

Tiết Kính cũng biết gần đây nàng nhiều lần bị người ám sát, đã định phái thêm nhân thủ bảo vệ, ai biết người này không chỉ không muốn, thậm chí còn bảo hắn tra những người nhìn qua không quá quan trọng này...

Nhất thời cũng không biết nói gì.

Nhưng hắn có thể làm sao được? Cũng không thể vi phạm mệnh lệnh, đành phải dựa theo đó phái người trông coi.

Trông coi một lượt, lại thật sự có vấn đề.

Trong số những đối tượng hoài nghi mà Tiêu Vân Chước cung cấp, ít nhất cũng có một nửa là có chút không đúng.

Sau khi tra ra vấn đề, Tiết Kính trực tiếp bắt người lại, sau đó nghiêm hình tra hỏi. Chỉ là miệng những người này rất nghiêm, sau khi bị bắt, nghĩ hết biện pháp để tự sát, cái tâm chịu chết này kiên định đến mức đáng sợ.

Chỉ là Tiêu Vân Chước đang chờ những "người chết" này.

Người sống luôn có mong nhớ, có mấy lời dù muốn nói cũng không dám nói, người chết lại khác.

Những quỷ hồn tử sĩ này rơi vào trong tay nàng, ánh mắt mê mang và kinh hoảng, hiển nhiên không nghĩ tới chuyện này. Chỉ có điều đáng tiếc là Tịch Chiếu quận chúa làm việc cũng rất vẹn toàn, đợi sau khi nàng tra mới biết, những tử sĩ này tuy biết chỗ ẩn thân của một số tử sĩ trong đó, nhưng lại hoàn toàn không biết gì về chuyện bên phía Lăng Tây Vương.

Nhưng bất kể nói thế nào, bắt được thêm một tử sĩ, mối nguy hiểm mà nàng và người bên cạnh phải chịu sẽ ít đi một phần.

Đừng nói là nàng, dù là triều đình mấy ngày nay cũng ngày ngày tra xét đám người khả nghi, khắp nơi đều lộn xộn. Tốc độ Tiêu Vân Chước bắt tử sĩ cũng rất nhanh, ít nhất không khiến lòng người hoảng sợ.

Chỉ là hiện nay Càn Hòa Đế tức giận, không đi khắp nơi điều tra kỹ một phen thì cũng ngủ không yên ổn, ai khuyên cũng vô dụng.

Một ngày này, cửa ra vào Độ Linh Các có thêm một phong thư.

"Người đưa tin tới hình như là một lão đầu, rõ ràng ta vẫn luôn đi theo, nhưng mùi lạ trên người lão đầu này quả thực rất khó ngửi. Ta đi theo một hồi liền thực sự chịu không nổi, để lão chạy mất..." Quỷ hồn bên cạnh Tiêu Vân Chước áy náy nói.

Trên thư có lạc khoản, là thần y đi theo Tịch Chiếu quận chúa cùng vào thành.

Nhưng bởi vì bệ hạ định tội Tịch Chiếu quận chúa, cho nên tất cả mọi người bên cạnh Tịch Chiếu quận chúa đều bị bắt, duy chỉ có thần y này chạy rất nhanh, đến nay vẫn không tìm được người.

Đã là thần y, chắc chắn cũng có chút bản lĩnh hộ thân.

Lấy "mùi lạ" mà tiểu quỷ nói, hẳn là dược vật có thể trừ tà tránh quỷ.

Người này đến để tố khổ.

Nói là mình bị buộc bất đắc dĩ, bị Tịch Chiếu quận chúa uy hiếp mới theo nàng ta vào thành, thực sự không có lòng hại người.

Hiện giờ triều đình muốn truy bắt ông ta quy án, hành tung của ông ta đã lộ, chỉ sợ không chịu được bao lâu sẽ bị nha môn bắt được, vô cùng hoảng hốt. Nếu nàng nguyện ý tới lao ngục ra tay cứu giúp, ông ta nguyện ý lấy Giải Độc Đan cùng với kỳ dược tặng cho nàng, thậm chí còn có thể chữa bệnh cho thân nhân của nàng để hồi báo...

Chương 674

Tiêu Vân Chước xem qua thư này một lượt, sau khi xem xong trực tiếp đốt cháy.

Thân thể nhị ca quả thật không thể sống lâu, mà Oanh cầm sư cũng yếu ớt như một ngọn đèn cạn dầu, song dù vậy, nàng cũng không thể nào đưa mạng của bọn họ vào tay vị Cổ thần y này.

Người này đi theo bên cạnh Lăng Tây Vương không biết đã làm bao nhiêu chuyện ác. Thậm chí hiện nay đã đến kinh thành, trong khoảng thời gian ngắn, phàm là chuyện có liên quan tới Tịch Chiếu quận chúa, cũng đều có Cổ thần y này giúp đỡ. Muốn kiếm được chỗ tốt từ trong tay đám người này?

Nàng còn chưa muốn c.h.ế.t sớm.

Hơn nữa, trong tay nhị ca còn có một loại thuốc viên dưỡng sinh kéo dài sinh mệnh, dùng hằng ngày. Thân thể kia nhìn rất yếu ớt, dường như có thể c.h.ế.t bất cứ lúc nào, nhưng trên thực tế thì còn chưa tới lúc dầu hết đèn tắt.

Nàng cầu chính là trường thọ, nhưng hiện nay sở cầu của nhị ca không phải là tuổi thọ nữa.

Hồi lâu trước đó, nàng nhờ Hồ chưởng quỹ của phường vải Cao Thăng tìm kiếm danh y giúp nàng, chữa bệnh cho Oanh cầm sư. Mặc dù đại phu tìm được không lợi hại như Cổ thần y nhưng cố gắng hết sức làm chuyện trong khả năng cũng được rồi.

“Tiêu đại sư, đợi khi quan phủ bắt được loại ác nhân này, đại hình hầu hạ, còn sợ ông ta không phun ra viên thuốc nữa sao?” Bên cạnh còn có quỷ hồn tiến đến hung hăng nói.

“Người bên cạnh Tịch Chiếu quận chúa mà lại chủ động tặng đồ tốt, ai mà dám dùng?” Tiêu Vân Chước trả lời: “Thần y danh chấn thiên hạ như thế, không biết võ công nhưng vẫn có thể trốn được lâu như vậy, cho dù không có ta giúp đỡ, muốn trốn khỏi kinh

thành cũng không phải việc khó. Nhưng ông ta cố tình tìm tới ta, rốt cuộc muốn cứu mạng ông ta hay là muốn lấy cái mạng của ta cũng khó mà nói được."

Tùng Thúy nghe xong, biến sắc: "Đúng vậy đại tiểu thư, nếu ông ta muốn sống, vì sao không dùng mấy thứ này dụ dỗ người của nha môn, những người kia làm việc dễ dàng hơn ngài nhiều."

Tiêu Vân Chước nhìn nàng ấy với ánh mắt tán thưởng.

"Gần đây người muốn tới g.i.ế.c ta cũng không ít, ai có thể bảo đảm Cổ thần y không phải là một trong số đó chứ? Người như vậy nguy hiểm hơn nhiều so với sát thủ khác, độc mà Tịch Chiếu quận chúa sử dụng đều từ tay ông ta mà ra. Nếu ta và ngươi tới gần ông ta, cho dù có chút võ công hộ thân cũng khó đảm bảo sẽ không bị độc vật tính kế." Tiêu Vân Chước nói xong, lại đổi giọng bổ sung thêm: "Cho dù ông ta thật sự chỉ cầu ta hỗ trợ cứu người, ta cũng không thể giao dịch với ông ta được."

Đừng nói là vài viên thuốc, cho dù khiến nàng trường sinh bất lão, nàng cũng không thể đáp ứng.

Cổ thần y này đã hại không ít người, tương lai sống càng lâu, có lẽ sẽ có càng nhiều người vì ông ta mà chết.

Nếu người này được cứu từ trong tay nàng, nhân quả này cũng sẽ chia cho nàng một phần, cho nên đừng nói là ông ta dùng tính mạng của nhị ca và Oanh Như ra để dụ dỗ, cho dù có hạ độc c.h.ế.t cả nhà Tiêu gia thì nàng vẫn không có khả năng ra tay.

Nàng làm việc không phụ lương tâm của mình là tốt rồi.

Người có thể giúp, chuyện có thể giúp, nàng sẽ không do dự, nhưng khi không nên ra tay, nàng cũng có thể ổn định được.

"Chỉ đáng tiếc, vừa nghĩ tới thân thể của Nhị công tử và Oanh cầm sư..." Tùng Thúy tiếc hận một tiếng: "Hay cho một thần y, thật không biết vì sao lại nghĩ quẩn trong lòng, nhất định phải làm bạn với kẻ xấu xa như vậy."

“Thân bất do kỷ, nước chảy bèo trôi đều là cái cớ, người có thể làm nhiều chuyện ác như vậy, hẳn là bản thân đã ác sẵn rồi.” Tiêu Vân Chước cũng thuận miệng nói một tiếng.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Vân Chước vẫn làm chuyện của mình như cũ.

Quả nhiên đúng như lời trên thư, không bao lâu sau Cổ thần y cũng bị bắt.

Đương nhiên, đối với Cổ thần y, thái độ của rất nhiều người đối với ông ta đều cực kỳ phức tạp, bởi vì người này y thuật cực cao. Lúc ở Lăng Tây, cũng có không ít người mời ông ta giúp đỡ chữa bệnh, ông ta trị liệu rất nhiều tạp chứng nghi nan, rất có danh vọng.

Thần y như thế mà c.h.ế.t đi, quả thật đáng tiếc.

Chương 675

Lúc này, Cổ thần y đang ở trong lao ngục, cũng rất dương dương tự đắc, nhìn qua cũng không có nửa điểm sầu khổ.

Ông ta cũng giống Tịch Chiếu quận chúa, đến kinh thành, đều là con đường phải chết.

Lăng Tây Vương bị bệnh rất nhiều năm, hiện tại nói với bên ngoài là bệnh tình chưa lành, nhưng trên thực tế thân thể đã không có vấn đề gì. Mà ông ta giúp đỡ Lăng Tây Vương mấy năm nay, vì ông ta tích lũy rất nhiều nhân mạch, đó đều là ân tình cứu mạng. Chờ ông ta vừa chết, ỷ vào những ân tình này, Lăng Tây Vương liền có thể đạt được không ít tiền tài ủng hộ.

Chỉ là Tịch Chiếu quận chúa bảo ông ta hạ độc g.i.ế.c c.h.ế.t Tiêu Vân Chước, mệnh lệnh này đối với ông ta mà nói, cũng rất khó làm.

Tiêu Vân Chước này...

Một thân xương cốt già nua của ông ta đã sống không biết bao nhiêu năm, đã từng thấy vô số người không sợ sinh tử lại vì thân quyến của mình mà khổ cầu với ông ta, bao gồm chính ông ta cũng bị thân nhân liên lụy, cam tâm tình nguyện biến thành một quân cờ. Nhưng cố tình Tiêu Vân Chước này... lại là người nhẫn tâm.

Vào tù ba ngày, ông ta vẫn luôn chờ đợi.

Ông ta nhận mệnh lệnh của Tịch Chiếu quận chúa, đặc chế độc dược chuyên môn dùng để đối phó với Tiêu Vân Chước.

Thuốc này là ông ta đã tự mình xâm nhập rừng cây, bắt sống độc vật, khó khăn lắm mới luyện ra được, chỉ có một chút xíu. Đồ vật mặc dù ít, nhưng chỉ cần Tiêu Vân Chước xuất hiện, cho dù cách cánh cửa nhà lao, người cũng có thể lập tức trúng chiêu, dù là Đại La thần tiên đến cũng khó cứu.

Đáng tiếc, không đợi được người tới.

Từ sau khi vào tù, Cổ thần y cũng ngày ngày bị tra tấn.

“Muốn ta viết ra bảng lời khai tội lỗi mà Lăng Tây Vương phạm phải, vậy thì... bảo Tiêu Vân Chước đến gặp lão phu. Chỉ cần gặp nàng, lão phu nguyện ý khai ra toàn bộ những chuyện ta biết.” Cổ thần y còn đang cò kè mặc cả.

Một bộ xương già, nhìn qua cũng rất cứng rắn.

Hình bộ thẩm vấn liên tiếp không ra cái gì, cũng rất bất đắc dĩ, báo cáo sự tình lên trên, không bao lâu đã đến bên tai Tiêu Vân Chước.

Chuyện tình cảnh giới của Lăng Tây Vương, triều đình biết quá ít. Gần đây bắt được những thuộc thần cùng với đám người thị vệ nhưng chỉ là kiến thức nửa vời, tin tức triều đình biết được không toàn diện, chỉ có thể chắp vá từng chút một.

Phàm là người này còn có chút tác dụng, vậy phải ép khô đã rồi mới để cho ông ta chết.

“Hình bộ bên kia mời tới mấy lần, bệ hạ cũng biết, dù chưa ra lệnh mời ngài qua một hồi, nhưng ngài tham sống sợ c.h.ế.t như thế, cũng sợ chọc người chỉ trích.” Tiết Kính nói đúng sự thật.

Tiêu Vân Chước bắt được không ít người, nhưng đúng là cũng sợ.

Những người ám sát nàng, đa số đều chưa kịp hành động đã bị bắt, tuy chứng minh nàng có dự kiến trước, nhưng cũng chứng minh người này... rất quan tâm tới mạng nhỏ của mình.

“Thật muốn ta đi?” Vẻ mặt Tiêu Vân Chước nghiêm túc: “Cũng không phải không được... Chẳng qua ngươi kêu Hình bộ bên kia chọn ra mấy tử tù tuổi tác tương đương với ta, để các nàng thay ta đỡ lấy ở phía trước. Chờ khi ta tính được số lượng đại hung của bản thân, ta tự nhiên sẽ lộ diện.”

“...” Tiết Kính há miệng, thật chưa từng thấy ai... tiếc mạng như vậy.

Nói nàng tiếc mạng đi, nhưng chuyện nàng làm trước đây lại thường đắc tội với người ta, ngay cả bệ hạ cũng bị nàng chọc tức rất nhiều lần...

Tiết Kính thở ra một hơi: "Vậy thuộc hạ đi xuống truyền lời, tự mình chọn mấy người."

"Được." Tiêu Vân Chước đáp rất dứt khoát.

Nàng hận không thể sai người dùng một cái chuông lớn chụp Cổ thần y kia lại, như vậy sẽ an toàn hơn.

Chẳng qua nếu như vậy, đối phương nói cái gì thì cũng nghe không rõ ràng cho lắm...

Quan viên Hình bộ quan tâm đến Cổ thần y như thế, có lẽ thứ muốn không chỉ là tin tức bên phía Lăng Tây mà còn có phương thuốc trong tay Cổ thần y. Cho dù đối phương là ác nhân, nhưng giá trị đủ lớn, sẽ không dễ c.h.ế.t như vậy.

Lúc Tiết Kính đi sắp xếp tử tù, Tiêu Vân Chước cũng không nhàn rỗi, nàng giao một phần bản thảo bộ lịch mới sắp xếp gần đây cho bệ hạ.

Nàng thăng quan.

Chương 676

Bộ lịch mới vừa ra, dù còn chưa sửa sang xong nhưng đã có ý nghĩa phi phàm.

Lại có Mạc giám chính ủng hộ, bệ hạ cũng không tiện tiếp tục đè ép nàng làm một Linh Đài lang nho nhỏ, cho nên nàng trở thành thiếu giám đại nhân của Ti Thiên Đài.

Người dưới trướng nàng có thể quản cũng không chỉ có Tinh quan.

Thậm chí còn có thể đề bạt đám tiểu lâu la nho nhỏ dưới tay mình nữa.

Ánh mắt Mạc giám chính nhìn nàng luôn là lạ, Tiêu Vân Chước cảm thấy Mạc giám chính rất tốt, cho nên khi ông ta lại một lần nữa ném tới ánh mắt ai oán lại phiền muộn, Tiêu Vân Chước liền chủ động nói: “Ta thấy mặt mũi Mạc giám chính ngài lộ vẻ hồng quang, tiền đồ vô lượng, về sau Ti Thiên Đài ở dưới tay ngài tất được người ta tôn trọng hơn.”

“A...” Mạc giám chính không tin lắm: “Đến lúc đó Ti Thiên Đài là của ngươi hay là của ta... Cái này khó mà nói được...”

“Chuyện này thì ngài cứ yên tâm, vị trí của ngài chắc chắn sẽ ổn định, ít nhất cũng có thể làm quan hai ba mươi năm nữa.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc dỗ dành. Gần đây nàng làm rất nhiều việc, cấp trên có áp lực cũng là bình thường.

“Bao nhiêu?!” Mạc giám chính thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Triều thần bản triều, tuổi tác chỉ chừng bảy mươi, tinh lực suy hao, theo lệ trí sĩ, gần như là muốn làm đến chết già. Nhưng quy củ là như thế, nhưng hoàng đế bao đời nhân từ, tuổi đến sau sáu mươi, nếu mình không muốn làm, muốn trí sĩ, bệ hạ quá nửa cũng sẽ đồng ý, rất là khoan dung.

Trừ phi người tài ba giống Lục lão tướng quân phải vất vả một

chút. Mà thân thể ông ấy cũng tốt, làm đến tám mươi, Hoàng đế còn không muốn để ông ây nhàn rỗi.

Cho dù cho tới hiện tại, Lục lão tướng quân không cần vào triều, nhưng một khi trong quân có đại sự thì ông ấy còn phải đi ra chủ trì sự vụ, nói không chừng có một ngày sẽ mệt chết.

Ông ta, ông ta vốn đã nghĩ kỹ rồi, đến sáu mươi tuổi sẽ rút lui. Được nghỉ ngơi nhiều năm, thời gian hưởng tuổi già nhất định cũng sẽ không kém.

Kết quả Tiêu Vân Chước lại nói ông ta còn phải làm hai ba mươi năm nữa?!

Ông ta phải gánh đến khi chết già luôn à?!

“Ngài cũng đừng cảm thấy ít, số tuổi kia cũng không ngắn mà.” Tiêu Vân Chước lại cười híp mắt trấn an một tiếng.

“...” Mạc giám chính trợn trắng mắt liếc nàng, rất dài, nhưng vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Trông coi nha môn Ti Thiên Đài này, ngày tháng vất vả lại buồn tẻ, ông ta không thể có một ngày thanh tĩnh được nữa sao?!

Ông ta thật sự không nghĩ ra, sau khi ông ta qua sáu mươi tuổi, sao chủ động rút lui không được chứ?! Tiểu nha đầu này tính không chuẩn, lui hay không lui, ông ta cầu xin bệ hạ thêm mấy lần, bệ hạ còn có thể không đồng ý sao?

Bản lĩnh của ông ta không thể sánh với Tiêu Vân Chước, đã có người như vậy rồi còn muốn ông ta làm gì nữa!

Ban đầu ông ta lo lắng mình không đủ tuổi đã bị đuổi xuống, nhưng giờ khắc này, ông ta lại bắt đầu lo lắng mình đã làm quá lâu.

Tiêu Vân Chước thành công thay đổi khổ não của ông ta.

Mấy ngày sau, Tiết Kính sắp xếp xong xuôi tử tù.

Mấy tử tù thay quần áo mới, đặc biệt mời người trang điểm tương tự Tiêu Vân Chước, vóc người cũng không khác Tiêu Vân Chước là mấy. Trong lao ngục tối tăm, đứng ở đó, quả thật khó có thể phân biệt ra.

Tử tù xuất hiện, cách cũng rất xa, ánh mắt Cổ thần y quét tới, trên gương mặt già nua thu liễm thần sắc.

“Đã gọi ta tới, vì sao ngươi không nói lời nào?” Tử tù dựa theo lời Tiết Kính hướng dẫn mở miệng.

“Đây không phải là nàng.” Cổ thần y mở miệng nói.

Ông ta đã từng thấy bức họa Tiêu Vân Chước. Trong bóng tối, khuôn mặt này thật sự rất giống, chẳng qua ông ta luôn cảm thấy Tiêu Vân Chước đã nhẫn nhịn nhiều ngày như vậy, sẽ không dễ dàng xuất hiện. Nhưng rốt cuộc người trước mắt này có phải hay không thì ông ta cũng không dám khẳng định, nhưng lừa dối thì vẫn phải làm.

“Đúng là một người thông minh, khó trách có thể đi theo Tịch Chiếu quận chúa làm việc, ha!” Cổ thần y nói xong, lại xuất hiện một “Tiêu Vân Chước”, nàng cười lạnh một tiếng, ánh mắt miệt thị: “Thực sự ta không muốn gặp ngươi, nhưng ngươi có mấy phần giá trị, có thể khiến quan viên Hình bộ liên tiếp cầu đến chỗ ta. Nói đi, ngươi muốn làm gì?”

Cổ thần y sờ sờ mặt già, tay kia xẹt qua miệng.

Rất nhanh, trong tay liền có thêm một thứ, trong khoảnh khắc liền bắn về phía “Tiêu Vân Chước” ở chỗ này.

Chương 677

Thị vệ bên cạnh lập tức chặn ám khí nho nhỏ này, nhưng ngay khi ám khí này va chạm trên mặt đất, hình như có mấy hạt bụi nhỏ tản ra, trong khoảnh khắc đã bị người xung quanh hút vào trong mũi.

“Tiêu Vân Chước” lập tức che mũi, hô hấp có chút dồn dập.

Cổ thần y nhìn kỹ.

“Quả nhiên ngươi đã lưu lại một tay!” Đợi sau khi Cổ thần y xuống tay, lại một “Tiêu Vân Chước” nữa xuất hiện...

Nhìn một màn này vô cùng tức giận: “Đi móc hết răng trong miệng hắn xuống, ta cũng muốn xem xem hắn còn có thể giấu bao nhiêu độc dược nữa!”

Lời này vừa nói ra, mũi ám khí thứ hai lại lần nữa bay đến. Khác với vừa rồi chính là, lần này Cổ thần y lại kéo ra một sợi tơ mỏng như tơ bạc từ trong sợi tóc ném tới. Sợi tơ mỏng kia trong khoảnh khắc đã tiến vào thân thể “Tiêu Vân Chước số ba”. Chỉ trong nháy mắt, người đã ngã xuống, bóp chặt lấy cổ họng của mình, khó khăn thở dốc mấy hơi rồi lập tức mất mạng.

Cổ thần y thấy từng người nối tiếp nhau, cười một tiếng: “Ngươi thông minh như vậy, nếu không ra tay trước một lần, sao có thể để ngươi thật sự xuất hiện được?”

Tiết Kính núp trong bóng tối nhìn thấy một màn này, không nói nên lời.

Cổ thần y vào lao ngục mấy ngày, toàn thân trên dưới đều đã kiểm tra nhiều lần.

Đương nhiên, răng cũng đã kiểm tra, không ngờ còn có giả. Còn có nhuyễn châm kia, nhìn giống như tóc, đúng là rất khó có thể phát hiện ra, người này thật đúng là biết giấu đồ.

Tiêu Vân Chước đang ngồi xổm bên ngoài.

Trong tay loay hoay mấy cọng rơm, liên tục tính toán một lúc, một lát sau mới cảm thấy gần như đã xong, đứng dậy vỗ vỗ vạt áo, sau đó yên lặng đi vào.

Đám người Tiết Kính cũng không nói gì, chỉ thành thật khiêng ba Tiêu Vân Chước giả xuống, trong đó hai người đã hôn mê bất tỉnh, thủ đoạn như vậy, đích thật khiến người ta không thể không phòng.

Chỉ là nhìn thấy thái độ không nhanh không chậm của Tiết Kính, Cổ thần y đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, Tiêu Vân Chước lại tới...

Người này... là thật hay là giả? Chẳng lẽ vẫn là thăm dò?!

Nhưng lúc này nha dịch đã phát hiện chỗ ông ta giấu độc, ngay cả tóc của ông ta cũng bị cạo sạch, độc dược trong miệng cũng đã dùng hết, ông ta quả thật không có năng lực động thủ nữa.

Tiêu Vân Chước đến gần hơn, nhìn lướt qua trên dưới: "Thân thể tóc da đều là do phụ mẫu ban cho, thế mà ngươi cũng có thể chịu đựng được nỗi nhục này, xem ra

Lăng Tây Vương bắt người mà ngươi rất coi trọng nhỉ?"

"Ngươi mới là Tiêu Vân Chước!? Người vừa nãy ta g.i.ế.c chết..." Trong lòng Cổ thần y trầm xuống.

Ông ta đã cảnh giác lắm rồi, người thứ nhất không giống thật, người thứ hai có lẽ cũng là ngụy trang, nhưng vì dẫn ra người thật, ông ta phải giả bộ như mình tin, cho nên động thủ. Quả nhiên, lại xuất hiện một người, hẳn là không sai, ai biết... còn không phải?!

Cổ thần y nhìn tiểu cô nương trước mắt, tức giận đến lợi hại.

“Nếu ngươi có bản lĩnh còn có thể thử lại, có lẽ ta cũng không phải đâu?” Tiêu Vân Chước nhếch miệng cười: “Một cái tên mà thôi, chỉ cần ngươi muốn gặp, đừng nói là ba, bốn người, cho dù là thêm mấy người nữa cũng không phải không được.”

“Ngươi...” Cổ thần y phẫn nộ nhưng không cam lòng, đôi mắt đục ngầu trừng mắt nhìn nàng: “Quả thật là... là người tiếc mạng! Nếu không phải như thế, chủ tử ta cũng sẽ không đợi được tới ngày tự tay đ.â.m ngươi...”

Chương 678

Cổ thần y chỉ cảm thấy hữu tâm vô lực. Thật không nghĩ tới, Tiêu Vân Chước này lại tham sống sợ chết đến tình trạng như thế, không chỉ không để ý tới tính mệnh của thân quyến, thậm chí lại còn...

Xảo trá, mặt dày vô sỉ!

Khuôn mặt già nua của ông ta đã suy bại rất nhiều.

“Tịch Chiếu quận chúa hận ngươi tận xương, nhưng cho đến ngày chết đi, nàng ta vẫn chưa thể tận mắt nhìn thấy mặt ngươi một lần, thật sự... buồn cười.” Cổ thần y ngồi phịch ở nơi đó, giọng nói tang thương, ánh mắt vô thần quét về phía Tiêu Vân Chước, cũng rất bất đắc dĩ.

Ông ta xem như đã nhìn quận chúa lớn lên.

Đối với Tịch Chiếu quận chúa, tình cảm của ông ta cũng cực kỳ phức tạp.

Tịch Chiếu quận chúa mấy năm trước thân thể cũng không tốt lắm, âm khí nặng, là ông ta nghĩ trăm phương ngàn kế để điều chế thuốc viên để dùng, giúp nàng ta tìm kiếm bảo vật hộ thân có thể dùng. Ông ta tận mắt nhìn Tịch Chiếu quận chúa lớn lên từng chút một.

Quận chúa tính tình bất phàm, bởi vì đôi mắt không thấy rõ mọi vật, cho nên rất táo bạo. Lúc tức giận, luôn nói muốn chém Tiêu Vân Chước thành trăm ngàn mảnh, cắt đôi mắt của nàng xuống ngâm rượu uống. Thật ra vương gia cũng không hài lòng với nàng ta, chỉ để người dạy nàng làm sao trung thành với vương gia, trung thành với phụ thân, không người nào sắp xếp lại tất cả những cảm xúc khác của nàng ta.

Ông ta nhìn quận chúa, chỉ cảm thấy vừa đáng hận vừa đáng thương.

Lúc nàng ta đến kinh thành, vừa sợ chết lại chờ mong cái chết. Cuộc sống đối với nàng ta mà nói, không có chút hy vọng nào, thứ duy nhất chống đỡ nàng ta chính là để báo mối thù xưa bị thương ở mắt.

Chỉ tiếc, Tiêu Vân Chước trốn nàng ta giống như trốn ôn thần.

Thậm chí ông ta còn không thể tin nổi, nữ tử như Tiêu Vân Chước lại có thể dùng thân phận nữ tử mà làm quan, là người vừa thẳng thắn lại vừa lớn mật, sao có thể cẩn thận lại tư lợi đến mức như vậy!

Yến hội nàng không đi, triều thần mời nàng cũng không đi.

Chuyện lớn chuyện nhỏ nếu không phải để Tiết Kính đi xử lý thì để những Tinh quan kia đi xử lý, bản thân chỉ ngồi trên Thừa Linh Trụ hồi lâu.

Lúc không gặp được Tiêu Vân Chước, quận chúa ngày ngày đè nén cơn tức giận. Hết lần này tới lần khác bị đám thuộc thần kia nhìn chằm chằm, chỉ có thể giấu tất cả lửa giận trong lòng, không chỗ có thể phát tiết!

Cho đến giờ phút này, ông ta vẫn có thể cảm nhận được tâm tình của quận chúa lúc sắp chết.

Thật... quá uất ức!

Nếu như có thể giao thủ một lần với nàng thì sẽ không đến mức bất đắc dĩ lại bực mình như thế.

Cổ thần y vừa khóc vừa cười, nhìn qua hết sức đáng thương, chỉ tiếc thứ Tiêu Vân Chước nhìn thấy là tội nghiệt trên người ông ta, thật sự không ít.

“Một thân tội nghiệt của ngươi thế mà quỷ hồn cũng không dám tới gần nửa phần, là dùng tị hồn hương sao? Thứ này từ đâu tới?” Một lát sau, Tiêu Vân Chước hỏi.

Cổ thần y ngẩng đầu, trên mặt già nua tràn đầy vẻ tiều tụy: "Ngươi còn biết tị hồn hương... Xem ra người năm đó cứu ngươi có lai lịch giống với tị hồn hương của ta? Nếu như vậy, ngươi và ta chính là đồng môn rồi..."

"Ha." Tiêu Vân Chước cười lạnh một tiếng: "Ngươi xứng sao? Người có thể vào môn của ta không nhiều, nhưng nhất định phải có tấm lòng lương thiện, càng sẽ đồng ý hứa hẹn rằng không làm tổn thương người vô tội. Cho dù người trong môn tứ tán, nhưng chỉ cần bái sư một cách nghiêm túc là sẽ bị Thần Ẩn Môn ta kiềm chế. Một khi làm ác ắt sẽ bị trời phạt, sao có thể sống đến tuổi như ngươi."

Bản lĩnh của môn chủ Thần Ẩn Môn là gì? Là phân biệt âm dương thị phi.

Cũng bởi vậy, nếu đệ tử nhập môn không phải người lương thiện, cửa thứ nhất sẽ không thể qua được.

Bản lĩnh của Thần Ẩn Môn rất lớn, đủ loại kỹ năng kỳ lạ trong môn cũng có thể học được, nhưng vì sao lại trốn trong rừng sâu núi thẳm Quan Tây?

Muốn truyền thừa tiếp thì phải có những hạn chế, nếu không nếu có môn nhân làm chuyện ác, vậy thứ chờ đợi Thần Ẩn Môn là tai họa ngập đầu, vô số điển tịch sao có thể bảo tồn đến hiện tại?

Vì vậy từ khi tổ sư gia khởi hành, trong môn đã bị kiềm chế vô hình, tương tự như nguyền rủa, phàm là người vô cớ làm chuyện ác đều không thể sống sót.

Chương 679

“Bản lĩnh trên người ngươi quả thật có liên quan tới Thần Ẩn Môn ta, nhưng hẳn ngươi trộm được phải không? Chắc chắn ngươi chưa từng bái sư.” Tiêu Vân Chước lại bồi thêm một câu.

Thốt ra lời này, đồng tử Cổ thần y run lên.

“Ngươi không nói... lão phu cũng gần như quên mất.” Cổ thần y âm u nói một câu: “Lão phu... Đúng là một tên trộm...”

Nhớ năm đó, nhà ông ta rất nghèo.

Người nhà bán ông ta cho tiệm thuốc làm dược đồng, ngày ngày khổ luyện bốc thuốc. Ông ta cũng cảm thấy hứng thú với hành y chữa bệnh, học trộm một số điều. Có lẽ là thiên phú của ông ta quá tốt, cho nên tiến bộ thần tốc, không đến hai mươi tuổi đã từ dược đồng trở thành đại phu tọa đường.

Ngày đó, trong thành có một thần y đến chữa bệnh từ thiện.

Thần y kia rất lợi hại, bất kỳ nghi nan tạp chứng gì đến tay người đó đều không thành vấn đề, người người đều nói người đó là Phật sống đoạt mệnh từ trong tay Diêm Vương.

Nghe nói người này hào phóng, nguyện ý chỉ điểm đồng hành. Trong lúc nhất thời, tất cả đại phu trong thành đều muốn kết giao một phen, ông ta cũng không ngoại lệ.

Nhưng đối phương cũng không phải là người biết gì nói nấy, có một vài bản lĩnh quan trọng thì đối phương xưa nay không nhiều lời, nói là có vài phương thuốc quá mạnh, nếu kinh nghiệm không đủ chỉ sợ sẽ hại người, cho nên không thể dùng linh tinh.

Nhưng ông ta muốn học, ông ta muốn trở thành thiên hạ đệ nhất thần y, được người người săn đón, có phú quý, vinh hoa làm chỗ dựa vững chắc.

Ngày ngày ông ta đi theo người nọ, đối phương đi đâu ông ta đi đó. Người nọ luôn lắc đầu nhìn ông ta, không biết cảm thấy không hài lòng với ông ta ở chỗ nào mà không muốn nhận ông ta làm đồ đệ, thậm chí còn nghĩ trăm phương ngàn kế đuổi ông ta đi.

Ông ta đi theo đối phương năm năm, năm năm này, đối phương vẫn thờ ơ như cũ!

Nhưng ông ta không đợi được, ông ta không muốn đợi đến lúc mình bốn mươi năm mươi tuổi mới đạt được công thành danh toại, vậy thì quá muộn!

Lúc ấy, ông ta thật sự rất oán hận, oán hận đối phương ý chí sắt đá, oán hận đối phương giả nhân giả nghĩa...

Đó là lần đầu tiên ông ta tính toán người khác.

Lúc ấy người nọ đang chữa trị cho một người bị sốt cao và bị phát ban, còn ông ta lại lén lút báo cho dân chúng trong thôn, kích động nhân tâm, thành công khiến dân chúng trong đêm khuya lén lút thiêu c.h.ế.t người nọ và cả người bệnh.

Ông ta cầm tay nải của người nọ, tìm được khế thư vật ký gửi, lại dùng khế thư kia tìm được một rương thư tịch người nọ gửi lại, bên trong là y thư, y án, y phương.

Ông ta cũng không nghĩ tới còn có niềm vui ngoài ý muốn đó.

Lại năm năm khổ học, năm năm sau, ông ta công thành danh toại cưới vợ sinh con, hết thảy trôi chảy.

Nhưng khi tất cả mọi thứ đều có, ông ta lại cảm thấy áy náy, rốt cuộc thì mình cũng đã g.i.ế.c người. Cho nên ông ta mới nghĩ, đời này ông ta nhất định phải làm nhiều chuyện tốt, chuộc tội nhiều hơn. Bởi vậy ông ta bắt đầu du tẩu khắp bốn phương, cứu người tích đức khắp nơi, nhất là sau đó nhi tử và con dâu gặp chuyện ngoài ý muốn mà chết. Khi ông ta chỉ còn lại một người thân là cháu trai, ông ta càng hoảng hốt cảm thấy, đó là ông trời đang trách cứ mình.

Ông ta dẫn theo cháu trai hối hả ngược xuôi, nghe nói Lăng Tây Vương bệnh nặng, ông ta liền tự đề cử mình...

Nhưng kể từ đó, ông ta lại phạm phải tội nặng hơn.

Có lẽ biết mình sống không được, Cổ thần y cũng nói ra tất cả quá khứ của mình trong đời.

Tiêu Vân Chước nghe vậy lại chỉ cảm thấy buồn nôn.

“Ngươi đi theo Lăng Tây Vương, thật sự là vì chuộc tội cứu người hay là vẫn cảm thấy một khi chữa khỏi chứng bệnh cho Lăng Tây Vương là có thể một bước lên trời, từ nay về sau nổi danh thiên hạ, không ai có thể sánh với ngươi?” Tiêu Vân Chước châm chọc một tiếng: “Chỉ tiếc, ác nhân như ngươi lại gặp phải người ác hơn, cho nên mặc dù ngươi được danh tiếng, nhưng cả đời lại không có tự do.”

Cổ thần y ngẩng đầu nhìn nàng.

Nói không sai...

Chỉ là người đã già, đến tình trạng hiện tại sao có thể thừa nhận bản thân còn thiếu sót, luôn nghĩ rằng việc mình làm chuyện ác cũng là có nguyên do.

Mấy năm nay ông ta vừa nối giáo cho giặc vừa lòng mang áy náy.

Áy náy lâu ngày, ngay cả chính ông ta cũng quên mất ông ta làm sao mới có được một thân bản lĩnh này.

Cổ thần y chậm rãi nở nụ cười: “Là thiện hay ác thì đã sao? Cháu trai của ta cũng có thiên phú hành y cực kỳ cao giống như ta. Mấy năm nay, mỗi năm ta thỉnh thoảng được gặp hắn vài lần, sở học cả đời cũng đều giao cho hắn. Cho dù ta c.h.ế.t đi, tương lai... Lăng Tây Vương đắc thế, cháu trai của ta vẫn sẽ là thần y đệ nhất thiên hạ!”

Chương 680

Bị Tiêu Vân Chước chọc thủng nội tâm dơ bẩn cùng ngoan độc, Cổ thần y cũng lộ ra gương mặt vốn có, khuôn mặt nhìn như hiền lành kia giờ phút này trở nên càn rỡ.

“Tiêu Vân Chước, tuy ngươi và ta không phải đồng môn nhưng ta có được một thân bản lĩnh như vậy cũng là nhờ có sư môn phía sau ngươi! Hiện tại tuy lão phu giống như quận chúa Tịch Chiếu, không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng nhìn lại cả đời cũng thấy đáng giá!”

Từ một tiểu dược đồng, từng bước từng bước trở thành thần y thế nhân ngưỡng vọng, ông ta dựa vào sức một mình mình mà thay đổi điểm xuất phát của con cháu đời sau, sao không tính là đáng giá?

Nhớ năm đó khi ông ta biết được chuyện Vạn Cốt Pha từ miệng quận chúa, ông ta đã biết Tiêu Vân Chước có chút liên hệ với thần y mà ông ta đã ăn cắp tất cả bản lĩnh, bởi vì trong số những phương thuốc mà hắn có được kia có không ít phương thuốc có tác dụng khu quỷ tránh hung, bọn họ đều thần thần bí bí giống nhau, phong cách làm việc đều có chút tương tự.

Quả nhiên, ông ta suy đoán không sai.

Khác biệt duy nhất là, tiểu nha đầu này còn xấu xa hơn đại phu ngu ngốc kia nhiều!

Tiêu Vân Chước nhìn thấy ông ta trấn an nội tâm, dáng vẻ cam nguyện chịu chết, lại không nhịn được cười nhạo một tiếng.

“Cháu trai của ngươi có thể làm thần y đệ nhất thiên hạ sao?” Tiêu Vân Chước giống như nghe được chuyện cười: “Cổ thần y, ngươi chưa từng nghĩ tới cháu trai của ngươi còn chết sớm hơn ngươi sao?”

“Nói bậy! Tiểu nha đầu ngươi cho rằng ta sẽ tin lời nói bậy bạ của

ngươi sao? Ta có đại ân với Lăng Tây Vương! Vương gia muốn ngôi vị hoàng đế, sẽ coi trọng thanh danh, sao có thể g.i.ế.t. hậu nhân của ân nhân là ta! Ngươi cho rằng chỉ bằng mấy câu này của ngươi sẽ khiến ta hoảng hốt, không biết làm sao sao? Quả thật buồn cười!" Cổ thần y vô cùng tự tin.

Những năm này lợi ích mà ông ta mang đến cho Lăng Tây Vương không chỉ là một chút, yêu cầu cũng chỉ là hồi báo trên người cháu trai ông ta, Lăng Tây Vương không thể nào nuốt lời được.

Tiêu Vân Chước mỉm cười.

Nàng không biết cháu trai của Cổ thần y chết như thế nào, chẳng qua nàng nhìn người sẽ không sai, hơn nữa còn đặc biệt tính toán mấy lần, cháu trai của Cổ thần y tuyệt đối không sống được.

Nàng cũng suy đoán hời hợt rồi lại suy tính một phen xem thử nguyên do trong đó.

"Ta không thể phủ nhận, Cổ thần y ngươi đúng là một nhân tài hiếm có. Về phương diện hành nghề y, thiên phú của ngươi cực cao, cho nên khi cơ hội bày ngay trước mắt ngươi có thể thuận gió mà lên. Chỉ là cháu trai của ngươi chưa chắc đã giống như ngươi. Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, dựa vào năng lực của cháu trai ngươi mà có thể giống như ngươi, như cá gặp nước trước mặt Lăng Tây Vương sao?" Người này muốn trò chuyện với nàng, cho nên hôm nay nàng mới tới đây, cũng không ngại nói thêm vài câu với ông ta.

Mặt mo Cổ thần y căng cứng, đương nhiên ông ta sẽ không đồng ý với lời Tiêu Vân Chước nói.

Chỉ là, khi nhắc tới chuyện này, trong lòng ít nhiều cũng có vài phần lo lắng.

Thiên phú của cháu trai không thể nào so được với ông ta nhưng cũng không tệ lắm, từ nhỏ đã không ở bên cạnh ông ta, một năm chỉ có thể gặp mấy lần. Vì suy nghĩ cho an toàn của cháu trai mà mỗi lần ông ta đều sắp xếp một vài thứ không có hại cho cháu trai mình tự học. Mà hài tử này ngoan ngoãn hiểu chuyện, học được cũng không tồi.

Nhưng cũng vì vậy mà cháu trai ông ta cũng có khuyết điểm, đó là phương diện chế độc đúng là có chút khiếm khuyết.

Hài tử kia không giống ông ta. Ông ta được rèn luyện từng bước một, trong cửu tử nhất sinh mới học được bản lĩnh, còn hắn đều ăn ngon mặc đẹp, cho nên trưởng thành cực kỳ thuận lợi...

Chỉ là cho dù hắn có chút mềm yếu, nhưng đối với Lăng Tây Vương mà nói vẫn rất hữu dụng, sao có thể chết được!

Tiêu Vân Chước thấy ông ta cố chấp như vậy, đột nhiên trở nên vô cùng nhiệt tình.

Chương 681

“Ngươi trộm đồ của nhà ta, nếu để ngươi c.h.ế.t như vậy, ta luôn cảm thấy ta quá thiệt thòi.” Tiêu Vân Chước nghiêm túc nói: “Ngươi nhớ cháu trai phải không? Ta đưa hắn tới cho ngươi gặp một chút nhé?”

“Không thể nào! Ngươi đừng có giả thần giả quỷ với lão phu!” Ông ta tuyệt đối không tin!

Nhưng Tiêu Vân Chước không cho ông ta cơ hội lựa chọn, nàng trực tiếp bảo Tiết Kính chuẩn bị một chút, bày xong tế đàn, lá bùa cũng được lấy ra, sau đó liền để những người khác lui xuống, tự mình bắt đầu khai đàn làm phép, niệm chú chiêu hồn.

Tuy không có tên và bát tự, nhưng Cổ thần y đã bị cạo rất nhiều tóc, người ở chỗ này, muốn chút m.á.u thịt làm tế cũng có thể.

Trong phòng giam tối tăm, một khắc trước Cổ thần y rõ ràng nghe tiểu nha đầu kia ở nơi đó cố làm ra vẻ, nhưng sau đó không biết tại sao, phảng phất như lâm vào trong một vùng tối tăm.

Bỗng dưng, trước mắt ông ta xuất hiện một bóng người, lại là cháu trai của ông ta?

Sắc mặt của cháu trai có chút kỳ quái, giống như đang phải chịu thống khổ cực lớn, sắc môi hắn đen nhánh, càng giống như là trúng độc...

“Giả, chắc chắn là giả!” Đây chính là vu thuật mà Tiêu Vân Chước đã tạo ra!

Giật mình một cái, người lập tức tỉnh lại.

“Ngươi đừng mơ tưởng gạt ta! Lão phu sẽ không bị mắc lừa đâu!” Cổ thần y lớn tiếng hô hào, nhưng cảm xúc đã bắt đầu có chút sụp đổ, dù sao người vừa thấy trong mộng quá mức chân thật, ánh mắt ai oán lại sợ hãi kia khiến trái tim ông ta cũng theo đó co rút đau

đớn.

“Ta vừa mới thuận đường hỏi thay ngươi. Cháu trai ngươi là bị chính mình độc chết.” Tiêu Vân Chước hào phóng nói với hắn: “Nói là sau khi ngươi đi, ban đầu khá tốt, nhưng những người khác đều bởi vì tính tình hắn yếu đuối, cho nên không quá phục hắn, cảm thấy hắn kém quá xa ngươi. Trong lòng hắn khó chịu bèn nghĩ, học tập ngươi nhiều hơn, nếu có thể tiến triển về mặt độc thuật, vậy sau này tất cũng sẽ giống như ngươi, không người nào dám trêu chọc. Đáng tiếc, không cẩn thận dùng sai thuốc, độc c.h.ế.t chính mình, đáng thương chưa?”

“Không thể nào! Cháu trai của ta không thể c.h.ế.t như vậy được!” Cổ thần y hét lên.

“Tổ tôn các ngươi vinh nhục một thể, mặc dù hắn ít tạo nghiệt nhưng cũng không phải không có, sau khi c.h.ế.t còn bị trừng phạt ở dưới kia nữa, cho nên chỉ có thể mời lên một lúc thôi. Có điều ngươi yên tâm, dù sao hắn cũng còn trẻ, tạo nghiệt rồi vẫn có thể trả nổi, không giống ngươi... sau khi c.h.ế.t sẽ rơi vào tay ta.” Tiêu Vân Chước lạnh lùng cười cười.

Cổ thần y nợ nàng một cái mạng của Thần Ẩn Môn, cho nên sau khi ông ta chết, nàng muốn thu hồn phách của ông ta lại ngày đêm thiêu đốt. Nếu quỷ hồn của ông ta có thể chịu được thù riêng này, lại đưa ông ta xuống dưới chịu những nỗi khổ sở khác.

Đương nhiên, khả năng chịu đựng được cũng không quá lớn.

“Đều là giả! Lão phu đã lót sẵn đường cho cháu trai ta rồi! Hắn không thể nào c.h.ế.t được!” Cổ thần y nghiến răng nghiến lợi hét lên.

Tiêu Vân Chước không để ý tới ông ta: “Nếu ngươi không còn lời gì khác muốn nói với ta, vậy chờ sau khi ngươi chết, chúng ta sẽ gặp lại.”

Nàng nói xong, xoay người rời đi.

“Ngươi không được đi! Không được đi, ngươi nói cho ta biết,

những gì vừa nói đều là giả!" Cổ thần y vội vàng hô to, nhất thời sốt ruột, huyết khí dâng lên, toàn thân "phốc" một tiếng phun ra một ngụm m.á.u tươi, tức giận đến ngã xuống.

Giả, hẳn là giả.

Thế nhưng... những gì ông ta thấy trong mộng sao lại giống thật đến thế?

Không cẩn thận bị độc chết? Sao lại như vậy? Thê nhi ông ta cũng c.h.ế.t đột ngột, không có nửa điểm dấu hiệu, vì sao bây giờ lại là dạng này?!

Ông ta biết mình đã tạo nghiệt nhiều, cho nên mới không để cháu trai tiếp nhận quá nhiều phương thuốc chế độc, ông ta muốn cháu trai sạch sẽ làm thần y, vì sao ông trời không cho cơ hội!

Cổ thần y tức c.h.ế.t trong lao.

Tuổi tác vốn đã lớn, mấy ngày nay còn chịu không ít hình phạt, hiện tại lại bị Tiêu Vân Chước nói là sự thật một mạch, người cũng c.h.ế.t không nhắm mắt.

Chương 682

Tiêu Vân Chước từ trong lao ngục đi ra, chỉ đợi một lúc là đã trực tiếp thu hồn phách này lại, cũng không nói nhảm với quỷ hồn của ông ta nữa.

Đều rơi vào trong tay nàng rồi, còn có gì để nói nữa đâu. Sau khi quay về lấy bùa thiêu đốt, xả giận cho đại phu trong môn bị chết oan ức trong tay ông ta, báo mối huyết thù này.

Cổ thần y chết rồi, bên Hình bộ cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

Còn tưởng rằng có thể đào ra chút tin tức hữu dụng, không nghĩ tới người mà Lăng Tây Vương phái tới, người này còn kín miệng hơn cả người kia.

Chỉ là không tới hai ngày, tâm tư của các đại thần trong triều đều không đặt trên những việc vặt này nữa, bởi vì thời tiết đã ấm lên một chút, mà đại chiến biên quan đã không thể chờ nữa. Hiện giờ lương thảo đều đã chuẩn bị xong, bệ hạ sắp sửa điều binh xuất phát, ứng chiến Bắc Đình.

Thủ hạ của Lục lão tướng quân được điểm làm Binh mã đại nguyên soái, người này có nhiều năm kinh nghiệm chinh chiến. Mặt khác Tiêu Trấn Quan và Tiêu Văn Dũ cũng đều nằm trong danh sách chinh chiến, bắt đầu chuẩn bị khởi hành xuất phát.

Trước khi đại quân xuất phát, Tiêu Vân Chước còn gặp được vị Nhan quân sư kia.

Cũng biết người này là sư phụ của nhị ca.

“Tiêu Văn Việt tuổi còn quá trẻ, tuy là hạt giống tốt nhưng còn cần dạy bảo, cho nên ta làm lão sư của hắn. Lần này ta muốn dẫn hắn đi cùng, ta vốn tưởng mình còn có thể sống lâu thêm vài năm, hiện tại nhìn thấy, lần đi này chỉ sợ lại khó trở về...” Nhan Vô Giác thở dài: “Nếu tương lai lão phu chết, chắc chắn bệ hạ sẽ hậu táng cho lão phu, chỉ mong sau này môn chủ lập bài vị cho lão phu và tiên

sư, đưa về sư môn cung phụng...”

Từ khi tin tức Tiêu Vân Chước có thể phân biệt âm dương truyền ra, ông ấy đã đoán được, người này hơn phân nửa chính là môn chủ mới trong truyền thuyết.

Nhưng bối phận và tuổi tác quá chênh lệch với ông ấy, khiến ông ấy cũng ngại ngùng không thể mặt dày mà tới đây bái kiến được.

Nhưng cũng không thể trốn tránh mãi, ví dụ như hiện tại, nếu ông ấy không thành thật xuất hiện, sau khi chết cũng không còn mặt mũi gặp tiên sư.

“Đây là đương nhiên.” Tiêu Vân Chước cũng gật đầu đồng ý, kết quả Nhan Vô Giác đưa qua một tờ giấy mỏng.

Trên đó viết rõ họ tên, bát tự cùng với cuộc đời của ông ấy cùng với sư phụ đã qua đời của ông ấy, tương lai cũng có thể ghi lại trong danh sách môn đồ của Thần Ẩn Môn bọn họ.

“Lúc đầu lão phu định dẫn theo tiểu tử kia cùng tới, dập đầu với môn chủ, cũng coi như chính thức nhập môn. Nhưng tiểu tử kia nghe xong, tức giận lên còn bướng hơn cả trâu, nhìn chằm chằm lão phu, khiến lão phu sợ tới mức không dám cưỡng cầu. Cho nên... một quỳ kia của đồ đệ, lão phu làm thay cũng được.” Nhan Vô Giác cũng rất bất đắc dĩ.

“...” Tiêu Vân Chước cũng có thể nghĩ ra được, chắc chắn hiện giờ nhị ca đã tức chết rồi.

Người nọ vốn quật cường, cũng kiêu ngạo, bảo hắn quỳ xuống trước mặt muội muội mình, chỉ sợ hắn tình nguyện chém đứt một đôi chân.

“Được.” Tiêu Vân Chước cũng dứt khoát đáp lại.

Quy củ nhập môn vẫn phải có, chẳng qua Nhan Vô Giác... nhìn dáng vẻ tiên phong đạo cốt, để cho ông ấy quỳ... người bình thường thật sự không dám nhận, cho nên Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút, trực tiếp đưa người đến trước mộ phần của sư phụ.

Sư phụ cũng là môn chủ, quỳ ai cũng giống nhau.

Nhan Vô Giác cũng kinh ngạc, nhưng rất rõ ràng là thoải mái hơn nhiều.

Tiêu Vân Chước còn quá nhỏ, ông ấy tôn trọng thì cũng có tôn trọng, nhưng gương mặt già nua thật sự nóng đến hoảng...

...

Rất nhanh, đại quân xuất chinh.

Một nhà Tiêu gia, bốn phụ tử, đi hết ba người, Tiêu Văn Dũ xuất chiến là chuyện đương nhiên, chỉ là khiến người ta không thể ngờ được, Tiêu Văn Việt luôn không có danh tiếng gì lại là truyền nhân của Nhan Vô Giác. Nhất thời, mọi gười trong kinh cũng không biết nên hình dung Tiêu gia như thế nào.

Trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, chuyến đi này, là sinh tử khó phân.

Các triều thần cũng đều ôn hòa hơn rất nhiều với thiếu giám đại nhân Ti Thiên Đài Tiêu Vân Chước này.

Đột nhiên phát hiện, chỉ để Tiêu Vân Chước làm quan mà thôi, có gì ghê gớm lắm đâu? Cả nhà người ta hầu như đều ra chiến trường, ngoại trừ tiểu oa nhi mới mười mấy tuổi không đi, ngay cả con dâu trưởng Tiêu gia vừa mới đính hôn cũng đi theo đại quân tới biên thành, hy sinh như vậy, ai có thể so sánh được.

Chương 683

Trước khi Tiêu Văn Dũ đi đã dặn dò rất nhiều, nhưng Tiêu Văn Việt lại không nhiều lời.

“Tiểu muội quan tâm đệ nhất, sao đệ không để lại thêm lời gì?” Tiêu Văn Dũ cưỡi ngựa đi bên cạnh xe ngựa của Tiêu Văn Việt: “Có phải đệ cảm thấy mình thấp hơn tiểu muội một đầu phải không? Chuyện này có là gì đâu.”

Vừa rồi hắn cũng nghe Nhan Vô Giác nói vài câu, cuối cùng cũng hiểu nguyên do trong đó.

Tiêu Văn Việt trợn trắng mắt liếc hắn: “Chết rồi tự có di ngôn.”

“Phi phi phi! Ngươi bớt nói những lời ủ rũ này đi!” Tiêu Văn Dũ lập tức nóng nảy vài phần: “Trận này cũng không biết phải đánh bao lâu, cho dù đánh xong... Nghe nói tướng thủ thành biên quan cũng đã lớn tuổi rồi, thế hệ trước chung quy cũng nên lui xuống. Bệ hạ cố ý để cả nhà chúng ta thủ quan, nếu là như vậy, sau này cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt tiểu muội nữa.”

Tiêu Văn Việt há có thể không biết? Chẳng qua đúng là không có gì để nói, để hắn và đại ca cứ lằng nhằng nhiều chuyện như vậy, hắn không làm được.

Về phần lai lịch của Nhan Vô Giác... Thật ra sau khi bái sư, hắn cũng đã sớm đoán được rồi.

Bọn họ đều cảm thấy hắn tức giận vì bản thân lại thấp hơn muội muội một đầu, nhưng trước đó hắn cũng không phải chưa từng thua, luận thư pháp luận học thức, hắn nào có thể thắng? Hiện tại có thua nữa cũng là hợp tình hợp lý.

Hắn chỉ không thích, vẻ mặt xui xẻo cáo biệt.

...

Đại quân xuất phát không bao lâu, trong kinh lại nhận được tin tức, Lăng Tây Vương tạo phản.

Không khí trong kinh ngưng trọng, mặc dù triều đình đã chuẩn bị trước, nhưng khi Lăng Tây Vương thật sự làm việc này, bệ hạ vẫn tức giận mắng cho một trận.

Mà Lăng Tây Vương này triệu tập không ít thế lực, thậm chí cấu kết với Cao La thuộc quốc, nhất thời cũng chiếm được không ít tiện nghi. Càn Hòa Đế ngày đêm khó yên. Qua mấy tháng, Càn Hòa Đế đổi Di Thuận đại công chúa làm Nhạc Bình công chúa, hòa thân với Cao La để giảm bớt thế cục của Cao La.

Cùng lúc đó, Bắc Đình chiến hỏa càng nặng hơn, hai bên đều nghỉ ngơi lấy sức nhiều năm, binh lực cường thịnh, cho nên số thắng bại cũng chỉ nửa nọ nửa kia, chỉ là bách tính biên thành khổ không thể tả, cuộc sống bấp bênh.

Mà trong lãnh thổ Đại Ngụy, thời gian này cũng là nước sôi lửa bỏng.

Từ sau khi vào hè, ít mưa, gặp phải năm đại hạn hiếm thấy.

Mặc dù Tiêu Vân Chước dự đoán trước thời gian, nhưng dù vậy, tình hình hạn hán vẫn khó giải quyết, ruộng đất của vô số bách tính vào ngày mùa không thu hoạch được hạt nào, dân gian kêu khóc một mảnh.

Trong vòng mấy tháng Càn Hòa Đế đều già yếu hơn vài tuổi.

“Tiêu ái khanh, trẫm nhớ trong tay ngươi có một cây đàn Cửu Tiêu. Nghe nói cây đàn này có khả năng cầu mưa, không biết với năng lực của ngươi, có thể chuyển cáo yêu cầu của trẫm lên trời không?”Càn Hòa Đế rơi vào đường cùng, cũng định tế thiên cầu mưa.

Cũng nằm trong dự liệu của Tiêu Vân Chước.

“Có thể thử một lần, chỉ là cưỡng ép mưa xuống là làm trái thiên ý, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thọ mệnh của bệ hạ.” Tiêu Vân Chước

ăn ngay nói thật.

Đương nhiên, cũng có thể ảnh hưởng đến tuổi thọ của nàng.

Nhưng nàng khác với tiền bối năm đó dùng đàn Cửu Tiêu cưỡng ép cầu mưa. Sở môn chủ một mình cầu mưa, toàn dựa vào huyết hậu của Thần Ẩn Môn chống đỡ cho hắn. Nhưng hôm nay Thần Ẩn Môn vốn đã tàn lụi, bản thân nàng chỗ cần dùng đến âm đức cũng nhiều, một mình cầu mưa chắc chắn không được.

Nhưng nàng có danh vọng trong dân gian, lại có bệ hạ ra mặt, đến lúc đó sẽ là ngàn vạn bách tính cùng yêu cầu, tất nhiên cũng sẽ không tổn thương nàng cái gì. Về phần đối với hoàng đế mà nói, có ảnh hưởng hay không... nàng cũng không dám cam đoan, nhưng vẫn phải nói rõ ràng trước, lại nhìn xem ông ta có nguyện ý làm hay không.

Quả nhiên, Càn Hòa Đế vừa nghe liền rối rắm.

Chương 684

Tâm nguyện của Càn Hòa Đế là sống lâu hơn hai vị hoàng đế phía trước, ngồi trên vị trí này khoảng ba mươi năm. Sau khi chết, bất luận công tích như thế nào, chỉ ở phương diện tuổi tác đã được một nét bút chói mắt.

Kết quả hiện tại lại nói cho ông ta rằng cầu mưa sẽ làm tổn thương mệnh?

Khuôn mặt ông ta cũng xoắn xuýt.

“Vậy trẫm có thể sống bao lâu?”Càn Hòa Đế vô cùng đau lòng hỏi.

“Bệ hạ, trong hoàng tộc có mệnh số cực quý, thọ mệnh này thế nào vi thần không thể tính ra được.” Tiêu Vân Chước hết sức áy náy, bày tỏ mình vô năng, sau đó lại chuyển giọng nói: “Nhưng... bệ hạ là đế vương, bệ hạ cứu vớt vạn dân, ắt sẽ được thiên đạo khoan dung. Hơn nữa ngài còn làm minh quân, có lẽ cũng có thể cứu vãn những tổn thương này... chỉ cần bệ hạ thả lỏng tinh thần là được...”

“Ngươi lại lừa trẫm.” Càn Hòa Đế thở dài.

Cái gì mà thả lỏng tinh thần? Làm hoàng đế, ai mà có thể thả lỏng cho được?

Năm nay tóc ông ta đã bạc đi nhiều lắm rồi!

Nhưng không đi cầu mưa, ông ta cũng đau lòng. Lăng Tây cẩu tặc nhân cơ hội làm loạn, ông trời giống như đang hướng về tên cẩu tặc kia, liên tiếp giáng thiên tai khiến tên cẩu tặc kia đắc ý!

“Tế thiên! Để Lễ bộ chuẩn bị...” Ngoài miệng Càn Hòa Đế nói vậy, nhưng cũng có chút uể oải: “Tiêu thiếu giám ngươi...”

Nói tới đây, Càn Hòa Đế đột nhiên cảm thấy cũng không quá thỏa đáng.

Một thiếu giám, lại đi chủ trì đại sự tế thiên? Nghe giống như làm ẩu làm tả.

Mà Tiêu Vân Chước này liên tiếp dự đoán được không ít chuyện, danh vọng trong dân gian cũng cực cao...

“Tiêu Vân Chước, trẫm phong ngươi làm quốc sư, quản lý mọi việc của Ti Thiên Đài. Kể từ hôm nay, ngươi và Lễ bộ cùng sắp xếp công việc tế thiên, càng nhanh càng tốt. Nếu lần tế thiên này cầu được mưa to, trẫm nhất định sẽ hậu thưởng cho ngươi!” Càn Hòa Đế nói thẳng.

Ông ta ngồi trên vị trí này xem như không thắng được bậc cha chú, nhưng Đại Ngụy không thể bắt đầu suy bại trong tay ông ta.

Đại Ngụy đây mới chỉ là đời thứ ba a!

“Thần lĩnh chỉ.” Tiêu Vân Chước rất dứt khoát.

Cầu mưa đối với Tiêu Vân Chước mà nói là chuyện trong tầm tay. Nếu chỉ dựa vào bản lĩnh và cái mạng nhỏ của bản thân nàng, chỉ có thể khiến kinh thành đổ mưa một hồi mà thôi. Thể chất của nàng kém, vừa không muốn chết như sư phụ và Sở môn chủ, nhưng cũng muốn dân chúng gặp thiên tai kia làm chút gì đó, cho nên để bệ hạ ban bố thánh chỉ cầu mưa là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, nếu muốn cầu mưa, cho dù nàng có công đức thâm hậu cũng phải có bệ hạ ở đây.

Công lao và lòng dân lớn như vậy, nàng cũng không muốn gánh vác.

Sở dĩ bệ hạ nhớ tới đàn Cửu Tiêu, đương nhiên cũng là nàng lan truyền chút tin tức, được triều thần biết sau đó nhắc nhở.

Lễ bộ đã chuẩn bị xong hết thảy, Tiêu Vân Chước tính toán chọn ngày thích hợp, sau đó truyền ra tin tức muốn tế thiên cầu mưa.

Mấy ngày sau, Tiêu Vân Chước ở trên tế đàn tấu vang Cửu Tiêu.

Tiêu Vân Chước trực tiếp vẽ bùa mời thần giáng mưa cũng được, nhưng trên đàn Cửu Tiêu vốn có chú văn, hơn nữa cũng đã đi cùng năm tháng, được người người tín ngưỡng. Mà chuyện cầu mưa này nó đã từng làm, làm lại một lần hiển nhiên cũng sẽ dễ dàng hơn chút.

Càn Hòa Đế ăn mặc chỉnh tề, triều thần đứng ngoài tế đàn quỳ cầu.

Giờ lành cầu mưa vừa đến, tiếng chuông vang lên, trên đường cái kinh thành, dân chúng cũng đều hướng lên trời mà bái.

Tiêu Vân Chước đứng bên cạnh Càn Hòa Đế, sau khi dâng hương thì ngồi trở lại bên cạnh đàn, bắt đầu đàn tấu âm thanh cầu mưa. Tiếng đàn vang lên, trong miệng cũng niệm chú ngữ, chú văn trên đàn trong mắt nàng phảng phất lấp lánh hào quang theo âm luật tràn vào chín tầng trời.

Càn Hòa Đế cũng nâng chú văn cầu mưa, đọc theo chú văn mà Tiêu Vân Chước đã dạy trước đó.

Âm lên, gió động.

Tiếng đàn phát ra càng thêm kịch liệt, bầu trời tựa như có các cụm mây đánh nhau, chẳng biết lúc nào một tiếng sấm đã vang lên.

Sắc trời dần tối.

Lá cây rung động “Ào ào”.

Để bày tỏ thành ý, quá trình cầu mưa kéo dài ba ngày, ngày nào cũng âm u. Mãi đến sáng sớm ngày thứ ba mới có mưa phùn lất phất bay, một canh giờ sau, mưa to ập xuống.

Chương 685

Hai ngày sau đó, có tin cấp báo truyền đến, những địa phương khô hạn cũng có mưa đổ xuống, ngàn dặm đất nứt tạm thời được dịu bớt.

Từ xưa đến nay, đế vương cầu mưa không tính là chuyện hiếm lạ, nhưng nếu thật sự gặp phải năm đại hạn như thế này, tình huống khổ cầu mấy chục lần mà vẫn không có kết quả cũng có. Còn bây giờ Càn Hòa Đế cầu mưa chẳng qua chỉ mới ba ngày, mưa đã đổ xuống, nhất thời, dân chúng nhân gian đều bái "Thiên tử".

Càn Hòa Đế vốn trong lòng rất phiền muộn, nhưng cảm nhận được dân tâm hướng tới, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Cơn mưa lớn này kéo dài mấy ngày, nước sông đã đầy.

Dân gian tuy vẫn thiếu lương thực như cũ, nhưng cuối cùng cũng thấy được hi vọng. Càn Hòa Đế lại vội vàng tuyên bố mấy kế sách an dân, lời oán thán của bách tính vùng đất hạn liền ít đi rất nhiều. Càn Hòa Đế khoan dung như thế, đối với Lăng Tây Vương mà nói đương nhiên cũng không phải chuyện tốt.

Nguyên do Lăng Tây Vương tạo phản vô cùng đầy đủ, bách tính đất phong bị áp bách, nhi nữ của ông ta bị triều đình g.i.ế.c chết, cho nên không thể nhịn được nữa.

Chiến tranh mới bắt đầu, Lăng Tây Vương thế như chẻ tre, bách tính chỉ cảm thấy hy vọng sắp đến. Nhưng khi thời gian chiến loạn kéo dài, tiền bạc, lương thảo cùng với nhân đinh tiêu hao rất nhanh, người dưới tay Lăng Tây Vương cũng dần dần có thêm chút lý trí.

Năm Càn Hòa thứ tám, Lăng Tây Vương chiếm trước mười ba thành, lương thảo Đại Ngụy trống không, nhất thời khó có thể trấn áp.

Tháng tám năm Càn Hòa thứ chín, Đại Ngụy phản kích, tháng hai

năm sau lấy lại được mấy thành. Đám người dẫn đầu làm loạn đều bị trảm. Dân chúng trong thành vô tội, đế vương cũng không giận chó đánh mèo, cũng truyền các loại chính sách thu thuế của triều đình cho dân chúng.

Dân chúng Lăng Tây không cam lòng bị áp bách mà phản, nhưng khi chính sách hợp lý, dân chúng đương nhiên càng muốn yên ổn hơn.

Càn Hòa năm thứ mười, tháng bảy, Lăng Tây Vương bị bắt, cùng với nhi tử của ông ta bị áp giải vào kinh thành chờ trảm, cuộc bạo loạn Lăng Tây đã hoàn toàn kết thúc.

Chỉ là trong hai năm làm loạn này, đại tai tiểu họa của Đại Ngụy vẫn không ngừng xảy ra.

Quốc sư Tiêu Vân Chước cũng xứng chức, gần như ngày ngày canh giữ Quan Tinh Đài, cố gắng dự đoán tránh tổn thất. Chỉ tiếc có lúc khoảng cách quá xa, tuy có thể nhìn ra thiên tai nhưng vẫn không thể né tránh kịp thời, chỉ có thể phái người tiến đến xử lý hậu quả sau thiên tai, còn thương vong vẫn khó tránh khỏi.

Nhưng mặc dù như thế, Càn Hòa Đế cũng vạn phần hài lòng với vị quốc sư Tiêu Vân Chước này.

Trước đó, tuy Tiêu Vân Chước là quốc sư nhưng vì là nữ tử nên không thể vào triều, sau lại liên tiếp lập công, địa vị của Tiêu Vân Chước trong triều được củng cố.

Nhưng mặc dù như thế, Tiêu Vân Chước cũng không tham dự quá nhiều vào các chính sách ban bố. Cũng không phải là nàng không hiểu mà là nàng biết, nàng là quốc sư, việc nên làm là những chuyện trong bổn phận. Về phần chuyện mà Lục bộ bận rộn, nếu nàng cũng nhúng tay vào, đó chính là vượt quyền.

Tiêu Vân Chước chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng một sớm một chiều thay đổi thói quen trăm ngàn năm.

Nhưng từ khi nàng nổi lên, dân phong cũng đã bắt đầu có thay đổi.

Mỗi ngày Tiêu Vân Chước đều mặc quan phục lúc ẩn lúc hiện, ngoại trừ quan sát thiên tượng, cũng vẫn sẽ quản chuyện nhỏ trong dân gian, vì một số âm hồn làm chủ, những chuyện này cũng khó tránh khỏi càng truyền càng xa, càng làm càng nhiều.

Nữ tử dân gian hòa ly, tình huống tái giá thậm chí kén rể tăng nhiều.

Không chịu hòa ly? Chẳng lẽ muốn chờ người đều c.h.ế.t hết, quốc sư cảm nhận được oán khí, lại vì nữ tử chịu tội đòi công đạo sao? Đến lúc đó cái gì cũng đã muộn.

Tiêu Vân Chước còn đưa rất nhiều người đến nha môn, trong đó có rất nhiều người mưu hại nữ hài nhi. Lúc đầu trưởng bối dìm c.h.ế.t nữ hài nhi không phạm tội, chỉ phạt chút tiền bạc, nhưng khi số người g.i.ế.c nữ hài nhi bị Tiêu Vân Chước chọc ra càng ngày càng nhiều, bệ hạ cũng không thể mặc kệ.

Không có nữ hài, nam nữ mất cân bằng, vậy nhân khẩu làm sao tăng trưởng?

Nhất là hiện nay thiên tai còn không ngừng, mạng người tiện, khó sống, nhưng đối với triều đình mà nói lại càng quý giá hơn, sao có thể vì lòng riêng này mà lại tổn thất thêm nữa!

Triều đình sửa đổi pháp lệnh.

Một điều luật thay đổi, phải có mệnh lệnh khác phụ tá tiến hành. Hài đồng muốn sống sót cần bảo đảm cho bọn họ có đường sống lâu dài, các phương diện đãi ngộ của nữ tử đương nhiên cũng phải tăng lên một chút.

Tiêu Vân Chước không có nhiều đề nghị như vậy, nàng chỉ phụ trách xốc tất cả những thứ mục nát đã bị chôn vùi trong bóng tối lên, đặt trước mặt người khác, để bọn họ không thể không đi thu dọn mớ hỗn loạn này, mà chuyện này nàng làm không biết mệt.

Chương 686

Tuy Tiêu Vân Chước không nhúng tay quá nhiều vào sự vụ của các nha môn khác, nhưng ảnh hưởng mà nàng mang đến lại không nhỏ chút nào.

Hai mươi năm qua Hình bộ cũng chưa từng bận rộn như vậy, ngay cả bệ hạ cũng cảm thấy hai ba năm nay mình ù ù cạc cạc tuyên bố rất nhiều chính lệnh. Mà những chính lệnh này không có một cái nào là Tiêu Vân Chước chủ động nhắc tới, nhưng cũng đều có một chút quan hệ nhân quả với nàng!

Nhưng Càn Hòa Đế lại cảm thấy những chính lệnh này không có vấn đề gì.

Tiêu Vân Chước nói có tai họa, vậy phải trị chứ? Trị tai không thể ngoài miệng nói một chút, dù sao cũng phải đòi tiền, đòi người mà?

Tiền từ đâu tới? Cũng không thể bóc lột bách tính tăng thuế, nói vậy, quốc sư sẽ nói không may mắn, không tốt đối với quốc vận.

Vậy ông ta cũng không có cách nào khác, hoặc là bắt chút tham quan tích lũy tiền bạc nhanh hơn, hoặc là muốn tìm cách thúc đẩy kinh tế dân gian.

Nhưng chuyện này không thể để một mình ông ta phiền muộn được. Ông ta không vui, đám thần tử bên dưới dựa vào cái gì còn có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Tất cả đều phải vì ông ta mà cẩn thận suy nghĩ.

Quả nhiên, đầu óc các thần tử vẫn không tệ. Từng người từng người một đưa ra không ít chính sách tốt, mà có lẽ cảm thấy đế vương như ông ta dễ nói chuyện, các thần tử như biến thành người khác, phảng phất như tìm được sơ tâm nhập sĩ, càng ngày càng làm tốt hơn.

Càn Hòa Đế quay đầu nhìn lại, hai ba năm qua tuy nói nhiều tai họa, nhưng tổn thất và hậu quả lại nhỏ hơn rất rất nhiều so với dự đoán.

Không chỉ có thế, rất nhiều chính sách có thể dùng mười năm trăm năm, nếu không phải thiên thời không tốt, Đại Ngụy này ở trong tay ông ta nói không chừng còn có thể nâng cao một bước.

Phát hiện điểm này, dường như Càn Hòa Đế cũng có chút hứng thú, càng thích tra tấn thần tử hơn.

Tuy rằng hiện tại ông ta vẫn không muốn gặp lại vị quốc sư Tiêu Vân Chước này, nhưng không thể không nói, Tiêu Vân Chước thật không hổ là kỳ tài từ trên trời rơi xuống, không chỉ có tác dụng tốt, hơn nữa nói chuyện cũng rất xuôi tai, cho dù gặp phải chuyện lớn hơn nữa, cũng không vội không tức, khiến người ta an tâm.

“Quốc sư hai ngày nay không lên Quan Tinh Đài à?”Càn Hòa Đế đột nhiên hỏi.

“Không, hôm nay tội nhân Lăng Tây bị áp giải vào kinh thành, nghe nói quốc sư đại nhân đã sớm đến quán trà chiếm chỗ chờ xem náo nhiệt.” Đại thái giám tỏ vẻ hâm mộ, ông ta cũng muốn đi.

Vừa nhắc tới tội nhân Lăng Tây Văn thị, Càn Hòa Đế liền tức giận.

Cẩu tặc!

Trong trà lâu, Tiêu Vân Chước duỗi đầu nhìn xuống dưới.

Tiết Kính vừa mới nhận mệnh mang rất nhiều cục đá tới, cả một rổ cực nặng, đặt ở trên bàn.

Hắn hoài nghi Tiêu quốc sư muốn đập cẩu tặc, nhưng hắn lại không dám tin, dù sao... cẩu tặc cũng đã bị bắt, hiện tại thân phận của quốc sư rất quý trọng, hắn là cũng không thể làm ra chuyện ngây thơ như vậy được đúng không?

Nhưng hắn đã đánh giá quá cao Tiêu Vân Chước rồi.

Sau khi người được đưa đến phạm vi Tiêu Vân Chước có thể, Tiêu Vân Chước cầm lấy một viên đá, trực tiếp ném về phía đầu của tên cẩu tặc Lăng Tây. Lực đạo cũng không lớn, đau, nhưng lại không đến mức đập chết người ta.

Giờ phút này, Lăng Tây vương bị nhốt trong lao ngục, tay chân bị trói, miệng cũng bị bịt lại.

Từ trên không nện xuống một tảng đá, ông ta gần như vô thức nhìn lên, đối mặt với ánh mắt của Tiêu Vân Chước.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Lăng Tây Vương đã có thể cảm nhận được, người này chính là nữ tử Tiêu thị năm đó đã chạy thoát khỏi tay ông ta!

Lập tức, xích sắt phát ra tiếng vang, ông ta điên cuồng đụng về phía lồng giam, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập sát ý. Nhưng Tiêu Vân Chước lại cười cười, sau đó giơ tay lên, lại một viên đá nữa đập về phía sọ não của ông ta.

“!!!” Lăng Tây Vương chỉ cảm thấy vô cùng khuất nhục.

Đoạn đường này, khuất nhục vô số, nhưng không có lần nào giống như bây giờ, hận không thể gào thét, hủy xương thịt nữ tử Tiêu thị này!

“Người đập ông ta cũng không ít, vì sao người này lại hung hăng nhìn chằm chằm ngài như vậy?” Tiết Kính cũng cảm thấy ngạc nhiên, mình cũng lấy một cục đá thử một chút, nhưng rõ ràng người ra tay là hắn, nhưng người này vẫn trừng mắt nhìn Tiêu Vân Chước.

Chương 687

Tiết Kính cẩn thận suy nghĩ một chút, có lẽ là Lăng Tây Vương biết, sở dĩ mình bị thua thì trong đó cống hiến của quốc sư cũng rất lơn?

Hẳn là vậy.

Lăng Tây Vương nhìn gương mặt kia, chỉ hận năm đó vì sao mình lại thất bại!

Nếu như năm đó ánh mắt của nữ tử Tiêu thị trở thành của nhi tử ông ta, như vậy ông ta có thể khống chế hung cát thế gian này, nơi nào có tai họa, nơi nào có người tài ba dị sĩ đều sẽ nằm trong tay ông ta, há cần phải lo Đại Ngụy không bại!

Nhưng hết lần này tới lần khác Văn thị của ông ta thời vận không tốt, luôn kém một bước!

Lúc trước, Nguyên thị này dùng nhân mạch và binh lực Văn thị của ông ta để lấy giang sơn, ông ta đoạt lại thứ mình nên có được vốn nên là chuyện đương nhiên. Nhưng đôi mắt như vậy lại đi giúp cho Nguyên thị mà không phải ông ta! Dựa vào cái gì!

Những năm này ông ta cũng tìm không ít người thần cơ diệu toán, cho nên mới biết được lúc thiên hạ gặp tai kiếp là thời điểm ông ta xuất kích. Nhưng những người kia phí hết tâm tư cũng chỉ có thể tính ra một chút này, nhiều hơn nữa thì không được, không ai có thể như Tiêu Vân Chước, nhìn thấu hung cát thế gian!

Từ sau khi Đại Ngụy phản kích, ông ta liên tiếp lui về phía sau, đã có thể phát hiện xu hướng suy tàn của mình, lúc nửa đêm cũng thường xuyên nghĩ rốt cuộc sai ở bước nào.

Chỉ có một bước, đó chính là ở Vạn Cốt Pha mười mấy năm trước.

Lúc ấy cho dù ông ta không muốn cặp mắt kia, cũng nên g.i.ế.c c.h.ế.t người mới đúng...

Nhưng hối hận đã muộn, hiện tại... cái gì cũng không kịp nữa rồi.

Tiểu nữ tử này hiện tại thậm chí còn đứng trên lầu cao nhìn xuống ông ta, đáng giận như thế, đáng giận như thế!

Ông ta hận đến lợi hại, nhưng Tiêu Vân Chước giống như không nhìn thấy, hòn đá nhỏ giống như mưa đá đập về phía Lăng Tây Vương.

Trên mặt Lăng Tây Vương còn có chút chấm đỏ, nhưng không quá nghiêm trọng, phản phệ vốn có trên người gần như không còn, thay vào đó là sát khí cường đại ở hai bên trái phải. Chẳng qua nhìn từ tướng mạo, nếu không có những luồng khí hắc sát này, người này cho dù không thể trở thành vương của Đại Ngụy, cũng tuyệt đối có thể trở thành bá chủ một phương, cùng Đại Ngụy đối nghịch không dưới hai mươi năm.

Nói cách khác, người này năm đó không nên động đến nàng.

Quả hôm nay đều do nhân năm đó mà ra.

Tuy nàng có một đôi mắt đặc thù, nhưng nếu không vào Thần Ẩn Môn, tối đa cũng chỉ có thể phân biệt âm dương nhìn thấy quỷ mà thôi, sao có thể hiểu được phong thủy cùng với thiên tượng thuật? Cũng sẽ không dưỡng ra âm thể, càng sẽ không xoắn xuýt với thọ mệnh như vậy.

Mà tình hình tai nạn mấy năm nay của Đại Ngụy, nàng càng không giúp được gì. Người này nhân cơ hội làm loạn, hơn nữa bên phía Bắc Đình chiến tranh không ngừng, khả năng Đại Ngụy bị phân cách vì vận thế quá kém thật ra vẫn rất lớn.

Lăng Tây Vương hận nàng, nhưng càng nên hận chính ông ta.

Lòng tham không đáy, cái gì cũng muốn, rơi xuống tình trạng như vậy, xứng đáng.

Đối với người này, Tiêu Vân Chước cực kỳ hận, ném ra một đống đá nhỏ còn chưa xong, thậm chí còn dẫn không ít âm khí đi.

Người này làm quá nhiều chuyện ác, ngay cả âm hồn ác quỷ cũng sợ, nhưng khi trên người ông ta bị dẫn vào những âm khí kia, đối với âm hồn ác quỷ mà nói, ông ta giống như chính nàng, giống như một món ăn thơm ngào ngạt, hấp dẫn sự chú ý của quỷ hồn.

Lăng Tây Vương lại ngủ không yên ổn.

Vừa nhắm mắt, phảng phất như có vô số quỷ hồn quấn thân, cắn xé ông ta.

Thân thể rất đau, lại nói không nên lời là đau ở chỗ nào, có đôi khi là tay, có đôi khi là đầu, có đôi khi là bụng, không nhịn được la to. Lăng Tây Vương vẫn luôn coi trọng tư thái của mình, cho dù là tặc tử nghèo túng, lúc vào kinh, giơ tay nhấc chân cũng có mấy phần quý khí, nhưng khi những đau đớn này đến gần, cả người giống như người điên, mất đi tất cả lý trí.

Không ngừng hét lên.

Tặc tử bực này vào kinh thẩm vấn cũng là vì chấn nhiếp vạn dân, Càn Hòa Đế không sợ ông ta phát điên, càng hy vọng ông ta càng điên càng đau hơn mới giải mối hận trong lòng!

Mấy ngày sau, Lăng Tây Vương nhận hình phạt ngũ mã phanh thây.

Chỉ là khi t.h.i t.h.ể vỡ ra, rõ ràng là người vừa mới chết, nhưng không biết vì sao, trên người lại phát ra mùi tanh tưởi nồng đậm, tựa như người đã c.h.ế.t rất nhiều ngày, ghê tởm đến cực điểm.

Tiêu Vân Chước cũng đặc biệt xem hình, chẳng qua trước khi Lăng Tây Vương bị ngũ mã phanh thây, linh hồn đã bị bách quỷ ăn sạch. Cho dù không bị phân thây, không bao lâu cũng sẽ toàn thân thối rữa mà chết, linh hồn cũng bị ăn không còn chút nào.

Những năm này nếu không có sư phụ dạy bảo cùng với lệnh bài Môn Chủ che chở, cho dù nàng có g.i.ế.c c.h.ế.t tà đạo, cuối cùng cũng sẽ lưu lạc tới kết cục như vậy.

Hôm nay, kết quả tương tự cũng trả lại hắn, đây là nhân quả, cuối cùng cũng sẽ có hồi báo.

Chương 688

Lăng Tây Vương vừa chết, trong kinh tràn ngập hỉ khí.

Lúc mới bắt đầu, còn có người cảm thấy Lăng Tây Vương bị bất đắc dĩ, nhưng theo hơn hai năm nay chiến tranh liên tiếp phát sinh, bách tính trong kinh đối với Lăng Tây Vương này quả thực là hận thấu xương. Hiện giờ cuối cùng tội nhân này cũng đền tội, bầu không khí trong kinh náo nhiệt như ăn tết.

Triều đình cuối cùng cũng có thể dồn tất cả tinh lực vào Bắc Đình.

Bắc Đình xa xôi, trong lòng Càn Hòa Đế tuy lo lắng không thôi, nhưng đối với chiến sự biên quan cũng không giúp được bao nhiêu. Hai ba năm nay ông ta mệt nhọc nhiều, thể cốt cũng kém hơn không ít, nhất là sau khi cầu mưa, Càn Hòa Đế cũng luôn lo lắng mình sống không lâu, tuy rất không muốn, nhưng cũng không thể không bắt đầu chú ý các nhi tử bên cạnh.

Đại hoàng tử bị bệnh mấy lần, vừa vào mùa thu đông, cơ hồ đã như mèo không ra khỏi phòng, hoàng hậu cũng giống như vậy.

Có lẽ là thân thể mình quá kém, Càn Hòa Đế đột nhiên cảm thấy có chút cảm giác đồng bệnh tương liên với hoàng hậu, đối đãi với lão thê này ngược lại còn tốt hơn trước một chút, ban thưởng cho trưởng tử cùng với tôn nữ cũng nhiều hơn rất nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, thân thể này của Đại hoàng tử cũng không thể làm Thái tử.

Lão nhị thì có chút ổn trọng, hai năm qua không tái phạm chuyện ngu xuẩn, nhưng nghĩ tới nhi tử đã từng phạm sai lầm, Càn Hòa Đế cảm thấy không qua được lằn ranh kia!

Nếu không phải vì đứa nhi tử ngu xuẩn này, ông ta sẽ chém người Quản gia sao?

Không chém người Quản gia, Quản tần của ông ta cũng sẽ không

bắt đầu ăn chay niệm phật không thích quan tâm người khác!

Ngẫm lại quý phi dịu dàng hiểu chuyện hiểu lễ nghĩa trước đây, lại nhìn nữ tử lòng tràn đầy áy náy không có chút tinh thần gì này, Càn Hòa Đế thật hận không thể lôi đám phế vật Quản gia kia ra chém thêm lần nữa.

Đều do bọn họ không chịu cố gắng!

Hai người phía trước không trông cậy được, nhưng lão tam lại khá hơn nhiều, sau khi thành thân cũng ổn trọng hơn một chút. Mấy tháng trước hai phu thê cùng nhau đùa giỡn, bị ông ta phạt vài lần, hai người mới từ trong hoạn nạn sinh tình.

Sau đó tai nạn nhiều lên, ông ta buộc lão tam ra ngoài làm mấy chuyện. Có lẽ đã nhìn thấy nỗi khổ của bách tính, người này cũng bớt cười đùa tí tửng không hiểu chuyện kia, hiện nay cũng có thể vào triều nghị sự, coi như ổn thỏa, còn có thể khiến tâm lý ông ta cân bằng hơn một chút.

Lão tứ đã sớm phế, từ sau khi xảy ra chuyện Tịch Chiếu quận chúa, người vốn nhát gan lại càng không giống hoàng tử, rất giống chuột, hướng nội không giao lưu với người khác, trầm mặc ít nói, nhát gan sợ phiền phức. Vừa nhìn thấy hắn, Càn Hòa Đế liền nhớ tới bộ dạng sợ hãi của Tiêu Trấn Quan mấy năm trước, chỉ hận không thể đá người ra xa, bớt chướng mắt.

Lão ngũ lão lục cũng lớn hơn một chút, đọc sách cũng không tệ...

Càn Hòa Đế cũng phát hiện, có lẽ là vì mấy năm nay thiên hạ khổ, mấy hài tử hiển nhiên hiểu chuyện hơn mấy năm trước, biết nghị luận quốc sự thiên hạ sự, không giống quá khứ, chỉ biết hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Tiến bộ này cũng khá, chỉ là cái giá quá lớn.

Càn Hòa năm thứ mười hai, biên quan đại thắng.

Đại nguyên soái Càn Hòa Đế phái ra dẫn quân đánh Bắc Đình trọng thương, bắt sống thái tử Bắc Đình, tạm chiếm thượng phong, đại

quân Bắc Đình rút lui về phía sau.

Càn Hòa Đế cũng không muốn nhượng bộ, trong lòng cũng có chút hùng tâm tráng chí, chỉ hận không thể để đại quân lập tức san bằng Bắc Đình, khiến đối phương không thể bước vào lãnh thổ Đại Ngụy nữa.

Nhưng lại không thể tiếp tục tấn công.

Mấy năm nay thiên hạ có quá nhiều tai nạn, cho dù ông ta ban bố không ít chính sách, nhưng thật sự rất khó đối kháng thiên thời. Người đã đi đánh giặc, lương thực ai tới trồng? Nhân khẩu mới sinh ra càng ít hơn rất nhiều, tình huống bên biên quan càng kém hơn. Trong thành lớn còn đỡ, ngoài thành những địa phương nhỏ, mười nhà thì hết bảy nhà trống, dân oán sôi trào, một khi tiếp tục tiến công, vậy sẽ chết rất nhiều người. Đến lúc đó Bắc Đình phản công, đối với bách tính mà nói, là một chút thời gian thở dốc cũng không có.

Đây đều là vấn đề mà ông ta không thể không cân nhắc.

Cho nên sau khi thảo luận với các triều thần một phen, bọn họ chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi lấy lại sức.

Chương 689

Nhưng dã tâm của Bắc Đình không thể không đề phòng.

Lúc trước binh mã đại nguyên soái định ra tuổi cũng không nhỏ, mấy năm này chinh chiến, trên người thương tích đầy mình, nhưng vì trấn an quân tâm nên cũng không truyền ra nửa điểm phong thanh. Hiện tại chiến tranh tạm dừng, Càn Hòa Đế lập tức triệu người trở về.

Mà Tiêu Trấn Quan đúng là đã lịch luyện được, tích lũy được không ít công tích.

Càn Hòa Đế trực tiếp ra lệnh cho ông ấy dẫn dắt một số tướng sĩ tiếp tục trấn thủ biên quan, để phòng ngừa Bắc Đình lại làm loạn thêm lần nữa.

Kết quả này, Tiêu Vân Chước không cần tính cũng có thể đoán được, cho nên cũng không có nửa điểm thất vọng, ngược lại là lão thái thái không thấy được con cháu, trong lòng lo lắng không thôi.

Ở độ tuổi này của lão thái thái, trước kia lại từng bị bệnh nặng, thân thể vốn khó chịu được mấy mùa đông giá rét. Nhưng mấy năm nay bên cạnh có ba hậu bối tri kỷ ở bên cạnh nên vẫn còn rất khỏe mạnh.

Tiêu Vân Chước ở kinh thành, nhưng số lần về nhà không nhiều. Việc vặt trong nhà, Tiêu Văn Yến cũng học cách quản lý, đã từ một hùng hài tử không biết tốt xấu trưởng thành thành một thiếu niên lang tuấn tú.

Người này có một thân sức trâu dùng mãi không hết, tập võ đọc sách đều giống như không biết mệt, còn dựa vào một cái miệng giỏi ăn nói biết nói hươu nói vượn, trở thành công tử ca nổi danh trong kinh. Năm ngoái được bệ hạ triệu nhập cung gặp mặt, da trâu cũng thổi tới trước mặt bệ hạ.

Trên người Tiêu Văn Yến có tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, quả

thật khiến Càn Hòa Đế vô cùng yêu thích. Thiếu niên lang ngây thơ cuồng ngạo, nhưng lại không vô tri, thậm chí còn sợ Tiêu Vân Chước muốn chết, nhìn vậy lại rất buồn cười.

Tiêu Văn Yến hiện tại cũng không còn ngốc như vậy nữa, cậu cũng biết tác dụng của mình là gì.

Hiện tại bệ hạ không cần cậu ra trận g.i.ế.c địch như phụ thân huynh trưởng, cậu ở kinh thành làm linh vật mới là tốt.

Sau khi mẫu thân biến mất ba năm, đại ca và đại tẩu mới thành thân ở biên quan. Khi tin tức truyền tới, trong lòng cậu cũng đã dự liệu được điều gì, chỉ là cậu cũng biết phụ huynh nhà mình là hạng người gì, có chút quyết định rất khó khăn, nhưng lại không thể không làm, không thể trách bọn họ.

Hiện tại cậu chỉ nghĩ, đợi tẩu tẩu mang thai, hài tử nuôi mấy năm rồi thì hơn phân nửa là sẽ đưa về đây học tập. Đến lúc đó, mình chính là lão đại, phụ trách trông giữ đám cháu trai cháu gái, để phụ huynh không có nỗi lo về sau, mới là trách nhiệm cậu nên có.

Trong lòng cũng có chút đáng tiếc, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nước tốt thì nhà mới tốt, cậu lại cảm thấy vẫn ổn.

Hơn nữa, cậu cũng sẽ không bị nhốt cả đời, chờ khi cậu đến hơn ba mươi tuổi, mấy hài tử cũng đã trưởng thành rồi, cậu muốn đi ra bên ngoài nhìn xem, hẳn là cũng được đi?

Đương nhiên, những ý nghĩ này cậu chỉ nói với Hoắc phu tử.

Mấy năm nay đại tỷ càng ngày càng cao thâm khó lường, thái độ với cậu cũng bớt quan tâm lo lắng hơn.

Phu tử nói nàng là quốc sư, không thể có tính trẻ con quá nhiều, càng không thể để người ta cảm thấy nàng quan tâm đến người nhà còn hơn bách tính, cho nên khó tránh khỏi phải thu liễm tâm tính.

Cậu cảm thấy cũng có lý.

Hơn nữa nghĩ như vậy, cậu còn cảm thấy đại tỷ giả bộ thật vất vả.

Làm quốc sư, nhìn như phong quang vô hạn nhưng lại bị gác ở trên Quan Tinh Đài, không thể có quá nhiều buồn vui, nếu không mấy người phía dưới nhìn thấy sẽ sinh ra bất an.

Bệ hạ dường như cũng như vậy, phải uy nghiêm ổn trọng mới có thể khiến người ta hoàn toàn tín nhiệm.

Nhưng đại tỷ như vậy, luôn thiếu mấy phần nhân vị.

Có một lần cậu cầu xin bệ hạ, mặt dày mày dạn đi Quan Tinh Đài, đứng bên cạnh nàng, nhìn chằm chằm đại tỷ một hồi. Một khắc này, cậu cảm thấy đại tỷ giống như một khối ngọc điêu khắc, nổi lên linh tính, nhưng lại lạnh như băng.

Cậu lại có chút hoài niệm Tiêu Vân Chước năm đó ở trên đường hành hung mình, vừa hung dữ, nhưng lại rất thú vị.

Cũng bởi vậy, Tiêu Văn Yến cũng có thêm một việc vui.

Mỗi lần gặp Tiêu Vân Chước, cậu luôn không tự chủ được mà trở nên cợt nhả, miệng đầy khoác lác, nói đùa không đâu vào đâu, lôi kéo nói đầy chuyện lý thú trong thư viện. Năng lực kể chuyện của cậu rất mạnh, kiểu gì cũng phải nhìn thấy khóe miệng đang gắt gao kìm nén của Tiêu Vân Chước, còn cả ý cười khắc chế trong mắt, cậu mới cảm thấy đã đạt được mục đích.

Chương 690

Quả thật Tiêu Vân Chước cũng có chút bất lực với người đệ đệ này.

Cậu chạy rất nhanh, trước đây đánh rất dễ, nhưng từ sau khi học võ, cậu đã chạy nhanh như chớp, đuổi cũng không kịp. Nàng đường đường là một quốc sư, cũng không thể đuổi theo Tiêu Văn Yến chạy loạn khắp nơi được?

Thật sự mất mặt.

Nhưng hết lần này đến lần khác, bản lĩnh chạy trốn này là do nàng dạy.

Hùng hài tử học rất nhanh, chỉ có thể nói, người Tiêu gia, gần như đều là người học võ.

...

Càn Hòa năm thứ mười bốn, bệ hạ bệnh nặng.

Bắc Đình nhận được tin tức, quả nhiên lại bắt đầu càn quét, lòng lang dạ thú khó trừ.

Nhìn một đám hoàng tử phía dưới, thật ra Càn Hòa Đế cũng rất hài lòng. So với tổ tông, hoàng tử sống sót dưới gối ông ta vẫn tính là nhiều. Chỉ tiếc, có mấy đứa tuổi còn quá nhỏ, cho dù có tài năng hay không, ông ta cũng không dám đẩy hài tử phía dưới lên vị trí kia, đến lúc đó chủ thiếu quốc nghi, không ổn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Càn Hòa Đế chính thức ghi Tam hoàng tử Nguyên Nghiêu là nhi tử của hoàng hậu, lập làm thái tử.

Bệnh của Càn Hòa Đế không đến một năm, đã không chống đỡ nổi nữa.

Trước khi đi, Tiêu Vân Chước cũng bị gọi tới.

“Trước đây lão tam cà lơ phất phơ... Hiện tại... chững chạc rồi, nhưng trẫm thật sự sợ hắn chứng nào tật nấy, quốc sư vẫn nên trông chừng hắn nhiều hơn...” Càn Hòa Đế vẫn cảm thấy bất an, lập tức đổi giọng, yếu ớt nói: “Ngươi nói thật với trẫm, công lao của trẫm với quốc gia, có hơn phụ hoàng không?”

Ông ta cũng không dám so sánh với Thánh tổ, Thánh tổ thành lập Đại Ngụy là công lao cứu thế.

Nhưng ông ta và phụ hoàng thì sao? Không kém quá xa chứ?

“Khi tiên hoàng còn sống, thiên hạ thái bình, nếu bệ hạ làm đế trong thời kỳ tiên hoàng, Đại Ngụy nhất định sẽ càng thêm phồn thịnh, cho nên trong lòng thần, ngài chính là minh quân.” Tiêu Vân Chước cũng ăn ngay nói thật.

Càn Hòa Đế có rất nhiều khuyết điểm, lòng dạ hẹp hòi, luôn thầm tức giận.

Khi bất mãn, lén lút tìm chút phiền toái nhỏ cho nàng, cố ý khiến nàng không thoải mái. Đối đãi với thần tử cũng thường chỉ vào mũi mà mắng, là người thù dai. Người chán ghét thì có thể chán ghét cả đời, ví dụ như cha nàng, đến bây giờ vẫn là tên khốn nạn trong lòng Càn Hòa Đế.

Nhưng ưu điểm càng nhiều hơn.

Có thể khuyên được.

Ông ta quá quan tâm đến thanh danh về sau, lại rất mạnh mẽ, cho nên nếu có cách nào có lợi cho nước cho dân thì nhất định ông ta sẽ vượt mọi khó khăn đẩy nó ra. Ông ta cũng hiểu được mấy tâm tư nhỏ của thần tử, ví dụ như nàng, ở dân gian nàng luôn gây ra chút vụ án để làm tăng tiếng nói nữ nhân. Phàm là chuyện khiến Càn Hòa Đế biết được, ông ta đều sẽ chú ý, ngoài miệng thì mắng nàng xen vào việc của người khác, nhưng lời giải thích mà ông ta đưa ra cũng đủ để khiến nàng hài lòng.

“Có lời này của quốc sư, trẫm đủ tự tin.” Càn Hòa Đế cũng rất vui:

“Trẫm nghe nói ngươi có thể phân biệt âm dương, nếu thật sự quy thiên, có phải ngươi còn có thể thấy trẫm không?”

“...” Đương nhiên Tiêu Vân Chước không thừa nhận, lập tức nói: “Bệ hạ suy nghĩ nhiều rồi. Ngài là thiên tử, trên người có long khí bảo vệ, tuy ta có dị thuật, nhưng cũng chỉ là phàm nhân, sao có thể nhìn thấy anh linh của bệ hạ?”

Thấy... Chắc chắn có thể thấy được, nhưng nàng sẽ giả vờ.

Hồn phách của hoàng đế, nàng cũng không dám thu, tất cả đề được ghi lại ở bên dưới.

Nếu là hôn quân thì cũng thôi, nhưng Càn Hòa Đế làm hoàng đế rất xứng chức, công đức thâm hậu, Tiêu Vân Chước nhất định còn phải nhường đường cho ông ta nữa.

Tiêu Vân Chước vừa nói như vậy, Càn Hòa Đế cảm thấy yên ổn hơn nhiều. Ông ta chỉ là một đế vương, sau khi chết bị thần tử nhìn chằm chằm, vậy sẽ xấu hổ đến mức nào chứ?

Càn Hòa Đế lại triệu kiến con cháu, dặn dò một phen.

Ngày hôm sau, Càn Hòa Đế băng hà.

Sau khi Càn Hòa Đế chết, người khóc thảm nhất lại là Nhị vương gia, bởi vì Quản tần cũng đi theo.

Mấy năm nay Quản tần gần như không chịu gặp đứa nhi tử này, mãi đến trước khi chết mới gọi người đưa cho Nhị vương gia một bát cháo tỏ vẻ quan tâm, nói rõ bà ta đã tha thứ cho đứa nhi tử này.

Trong một ngày, Nhị vương gia đau đớn mất đi song thân, khóc đến thở không ra hơi, sụp đổ gào thét nhận sai, người nhìn thương tâm, người nghe rơi lệ.

Nguyên Nghiêu đăng cơ, đổi niên hiệu là Hoằng Xương, La Phi Nguyệt được phong làm hoàng hậu, cũng lập trưởng tử của mình làm thái tử.

Tiêu Vân Chước vẫn là quốc sư.

Chương 691

Năm Hoằng Xương thứ năm.

Tiêu Trấn Quan dẫn binh xuất chiến, lấy mình làm mồi nhử, thiết kế bẫy rập chôn g.i.ế.c mấy vạn tướng sĩ Bắc Đình. Tiêu Văn Dũ thừa loạn truy kích, một lần hành động đẩy lùi quân địch, g.i.ế.c vào vương đình Bắc Đình, giành đại thắng.

Cùng năm, Tiêu Văn Việt c.h.ế.t bệnh.

Phụ tử ba người Tiêu gia rời nhà mười hai năm, Tiêu Văn Dũ đỡ quan tài trở về.

Trước cửa nhà, Tiêu Văn Yến hai mắt đỏ bừng nghênh đón quan tài của phụ huynh.

Nhìn quan tài của phụ thân ruột thịt... thương tâm, nhưng nhìn quan tài của nhị ca, lại càng thương tâm hơn.

Lại nhìn đại ca, nhiều năm gian nan vất vả, khí tức sát phạt nghiêm khắc đã đầy người.

Tiêu Văn Dũ nhìn thấy Tiêu Vân Chước và Tiêu Văn Yến, khóe miệng cong lên, giọng nói trầm khàn cũng không có bao nhiêu thương cảm, chỉ nói: “Chỉ chớp mắt tam đệ đã trưởng thành rồi, mấy năm nay trong nhà nhờ có đệ.”

“Nhắc tới cũng thật trùng hợp, năm đó tiểu muội ngươi rời nhà cũng là mười hai năm, bây giờ chỉ chớp mắt đã lại là mười hai năm. Chẳng qua tuy hiện nay cảnh còn người mất, nhưng cũng không cần đau buồn quá mức. Phụ thân và nhị đệ trước khi qua đời đều đã dặn dò trước, cũng không có chút oán niệm và luyến tiếc nào.” Tiêu Văn Dũ nhìn qua quả thật không quá để bụng.

Hắn đã sớm thương tâm rồi.

Trận chiến Bắc Đình này đã tiêu tốn quá nhiều thời gian, thân thể

của nhị đệ... mười năm trước đã cảm thấy sắp chết, kết quả chịu đựng, vượt qua từng cửa ải, hắn nói muốn sống sót nhìn thấy Bắc Đình bị diệt, thật đúng là sống được.

Từ điểm này mà nói, hắn cũng thấy vui cho nhị đệ.

Tựa như tiểu muội trước đây đã từng nói, người cuối cùng cũng phải chết, hắn không thể cầu nhị đệ sống lâu trăm tuổi được mà đúng không?

Nhị đệ trong lòng người Bắc Đình cũng là tồn tại vừa nghe đã sợ mất mật, mấy năm nay hắn đã bày ra không ít mưu kế, hắn cảm thấy mình sống không được lâu, cho nên lần cuối cùng, vốn định dùng mình làm mồi nhử, chẳng qua phụ thân lại cảm thấy thân phận của mình càng thích hợp hơn.

“Phụ thân nói, những chuyện năm đó mẫu thân có sai, ông ấy cũng có lỗi, là ông ấy mắt điếc tai ngơ, quá mức dung túng, cho nên mới hại trong nhà như vậy. Nếu không phải muội trở về lật ra chân tướng để ông ấy tỉnh táo lại thì hiện giờ người của Tiêu gia, cho dù c.h.ế.t hết cũng không khiến người ta cảm thấy đáng tiếc chút nào.”

“Cho nên tất cả những gì nhị đệ làm vốn nên là ông ấy làm mới đúng. Lần này nhị đệ không thể sống sót trở về kinh, phụ thân không muốn hắn một mình lưu lại Bắc Cảnh, cho nên nguyện ý lấy chính mình đổi lấy Bắc Đình không còn sức chiến đấu. Tuy ông ấy c.h.ế.t nhưng lại đáng giá, các ngươi cũng đừng có tiếc nuối gì nữa, về phần thì cốt này…Nhị đệ nói, sau khi hắn chết, phải chôn vùi vào Vạn Cốt Pha. Còn nữa... hắn vốn nghĩ, sau khi c.h.ế.t làm thần tiên ông, ỷ vào quan hệ của muội, làm người hay làm quỷ cũng không chịu thiệt được, nhưng hắn còn thiếu mẫu thân một mạng, hắn muốn trả lại. Với hắn mà nói, đó là thể diện, mong muội chớ nên từ chối.”

Tiêu Văn Yến gần như không tiếp nhận nổi.

Tiêu Vân Chước nghe xong lại gật đầu, không có ý kiến.

Trước khi nhị ca xuất chinh, thật ra nàng đã có thể cảm nhận được

một chút.

Tính tình của người nọ bướng bỉnh hơn nàng nhiều, đã nhận thức chuyện cần làm thì kéo lại không được, nếu thân thể kia được nuôi trong nhà, lại tìm đại phu chăm sóc giống như Oanh Nhứ thì có lẽ còn có thể sống thêm mười năm.

Chỉ là mỗi người có chí riêng, nếu hắn thật sự cam tâm ở trong nhà trông coi căn phòng trống rỗng, vậy hắn cũng không phải là Tiêu Văn Việt nữa.

Chương 692

Đối với nàng mà, thế nhân đều phải chết, nhưng phải xem là chết như thế nào.

Cũng tỷ như Càn Hòa Đế, tuy ông ta là đế vương, nhưng lúc chết cũng không có bao nhiêu lưu luyến không muốn rời, bởi vì lúc ông ta còn sống đã làm không ít chuyện, sở cầu cả đời cũng coi như đạt được, cho nên chết không khổ sở.

Ví dụ như phụ thân nàng, tuổi cũng không nhỏ, mấy năm trước bị vây ở kinh thành, một đống tuổi mới có thể thi triển tài năng của mình. Trước đây người người đều nói ông ấy tham sống sợ chết, một chút uy phong tổ tông cũng không có, nhưng bây giờ...

Ông ấy uy phong, trong kinh không có người nào uy phong hơn ông ấy.

Hơn nữa... Trước khi chết Càn Hòa Đế đã nói với nàng, ông ta để lại tước vị cho Tiêu gia, nhưng phải đợi phụ thân nàng chết mới cho, bằng không trong lòng ông ta không thoải mái.

Cho nên thánh chỉ kia vẫn còn giữ lại đến nay.

Nhưng chắc hẳn không bao lâu sau sẽ ban xuống.

Cũng ví dụ như nhị ca nàng.

Hắn không có nguyện vọng sao? Hắn có, hơn nữa rất nhiều.

Hắn muốn thắng đại ca, ở phương diện này nàng cho rằng nhị ca đã làm được. Hắn muốn nàng an ổn, cũng đã làm được. Có lẽ hắn còn muốn để phụ thân tán đồng, càng làm được. Phụ thân cam nguyện cùng hắn ở lại Bắc Cảnh, trong lòng phụ thân cuối cùng cũng coi trọng hắn.

Có lẽ còn một chuyện nữa, đó là về Khương thị.

Khương thị có ngàn vạn điểm không tốt, bà ta ác độc, ích kỷ, nhưng vậy thì sao chứ? Bà ta là mẫu thân, từ một khắc sinh ra nhị ca, huyết thống đã định. Khương thị và nàng có gút mắc, nhiều năm không gặp, nhưng ở chung với nhị ca, thật sự thân thiết cả mười tám năm, cho dù là ích kỷ lợi dụng nhị ca, nhưng cũng thể hiện ra được tình yêu thương suốt mười tám năm.

Người không phải cỏ cây.

Vì vậy hắn phải trả lại tất cả.

Nhưng nàng cũng không phải cỏ cây.

Tiêu Vân Chước nhận di vật của nhị ca, lấy khối mã não hình cá từ bên trong ra. Đây là vật đầu tiên nàng đưa cho nhị ca sau khi hồi kinh, đương nhiên không phải không có tác dụng gì.

Tiêu Vân Chước thu đồ vật lại.

Hắn muốn chôn cất ở Vạn Cốt Pha, đương nhiên có thể.

Nhưng hồn phách hắn nuôi dưỡng ở bên trong, nuôi mười tám năm, hẳn cũng được khỏe mạnh.

Về phần phụ thân nàng... có thể hồn phách sẽ cô đơn phiêu du ở Bắc Cảnh, nhưng bay không được bao lâu sẽ xuống dưới đó. Nàng cũng không quan tâm, dù sao những lá bùa nàng tặng trước kia cũng không phải tặng không.

Trong nhà, Tiêu Văn Yến là người khóc thương tâm nhất.

Tuổi cũng không còn nhỏ, vậy mà vẫn giống như một tiểu hài tử.

Rõ ràng khi còn bé suýt nữa bị nhị ca đánh chết, hiện tại cậu nhớ tới vậy mà lại không oán hận chút nào, thậm chí còn khóc lóc bảo nhị ca lại từ trong quan tài leo ra đánh mình một trận nữa...

Lão thái thái chờ thi cốt con cháu trở về, cuối cùng cũng không vượt qua được mùa đông năm nay nữa, Tiêu Vân Chước tự mình đưa tiễn một đoạn.

Không bao lâu sau, Tiêu gia lấy lại được tước vị Nhân An Quốc Công, Tiêu Văn Dũ trở thành Nhân An Công tân nhiệm. Chẳng qua hắn và Hoa Ỷ Phong đều phải giữ đạo hiếu, mặc dù được tước vị, nhưng sau khi giao lại binh quyền liền thành thành thật thật đóng cửa không ra, thu liễm tài năng.

Ba năm sau, Tiêu Văn Dũ lại được trọng dụng, trở thành hãn tướng Đại Ngụy, không làm tổn hại uy danh tổ tiên Tiêu gia.

Những năm này, Tiêu Vân Chước đã đưa tiễn không ít người.

Ví dụ như Càn Hòa Đế, ví dụ như Lục lão tướng quân, ví dụ như Nhan quân sư bị đồ đệ hạ thấp, thậm chí là Oanh cầm sư...

Sau khi nhị ca chết mười tám năm, âm khí ở Vạn Cốt Pha gần như đã bị Tiêu Vân Chước thanh lý sạch sẽ. Tiêu Vân Chước tìm được địa điểm chôn xương của Khương thị và nhị ca, đào người ra, hạ táng một lần nữa.

Tuổi của nàng cũng không còn nhỏ, có lẽ mấy năm nay chuyện tốt đã làm quá nhiều cho nên hiện tại trên người nàng không mang theo bùa chú cũng không có quỷ hồn nào có thể khiến nàng bị thương nữa, nàng cảm thấy mình đã hoàn thành kỳ vọng của sư phụ rồi.

Mấy năm này, thời tiết tốt hơn nhiều, tuy rằng vẫn sẽ có chút tai nạn, nhưng đều là thiên địa vận hành bình thường mà không phải kiếp số.

Mạc giám chính năm ngoái không gắng nổi nữa, một khối xương già, rốt cục run rẩy chết trong khi làm việc.

Lão già này cả ngày lẩm bẩm không muốn, nhưng mấy năm nay lại làm rất vui vẻ.

Lúc phổ biến lịch mới, ông ta hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, về sau thậm chí còn viết xuống không ít thư tịch. Người này tính tình kiên nhẫn, có thời gian lại không ngại học hỏi kẻ dưới, cho nên cũng chỉ có ông ta mới có thể ghi chép lại các loại tinh tượng phát

sinh trong những năm qua, thậm chí chỉnh lý thành sách.

Chương 693

Ti Thiên Đài hôm nay, Giám chính tân nhiệm chính là vị Tinh quan Lưu Phi Yến năm đó nàng tuyển chọn. Nàng ấy là "con mọt sách", sở trường là về tinh tượng, nhưng mấy năm nay nàng ấy cũng đi theo Mạc giám chính học được không ít bản lĩnh khác, tính ra bản lĩnh nàng ấy bây giờ còn mạnh hơn cả Mạc giám chính lúc ban đầu.

Nữ quan ở Ti Thiên Đài là nhiều nhất.

Chẳng qua có Ti Thiên Đài làm gương trước đó, những nha môn khác cũng không phải là một đám nam tử với nhau nữa.

Cũng tỷ như gần đây trong kinh xuất hiện một nữ tử kỳ lạ, giỏi về công sự, thông bách tịch, tuy xuất thân thợ thủ công nhưng lại suy nghĩ ra khí cụ lợi dân, được Hoàng đế phá lệ chiêu vào Công bộ làm việc. Chức quan cũng không phải rất cao, nhưng đã có khởi điểm, ai cũng không dám khinh miệt xem thường.

Tập tục của dân gian cũng tốt hơn.

Hồ Tương Tương của phường vải Cao Thăng nói, khi nàng ấy còn trẻ làm ăn, ra ngoài tốt nhất phải mang theo mũ che mặt. Nhưng hôm nay, mang theo mũ che mặt che che giấu giấu ngược lại không tốt, thế đạo thật sự đã thay đổi rồi.

Bất công thì vẫn có, nhưng cuộc sống so với trước kia thật sự tốt hơn rất nhiều.

Sau khi thời tiết tốt lên, Tiêu Vân Chước xin nghỉ việc.

Những năm này nàng vẫn luôn trông coi kinh thành, như vậy là không được, hơn nữa nàng cũng nên đưa thi cốt sư phụ về sư môn. Sư phụ muốn nàng được sống trường trường cửu cửu, hiện tại nàng đã làm được, nhưng sư phụ còn muốn sư môn náo nhiệt một chút, nàng còn phải đi hoàn thành nhiệm vụ này.

Ti Thiên Đài đã có người kế tục, cũng không phải không thể không có nàng. Thiện đường giao cho Quách Sài Nữ, càng không thành vấn đề.

Hoằng Xương đế không quá nguyện ý thả nàng đi, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, lúc còn trẻ bản thân mình đã nghĩ đến trường kiếm thiên nhai, hiện tại bị vây ở hoàng thành cũng rất đáng thương. Quốc sư làm quốc sư nhiều năm như vậy còn không để nàng ra ngoài đi dạo đã là không hợp lý rồi.

Vì vậy, Hoằng Xương đế cho nàng đi, đương nhiên, vị trí quốc sư của nàng cũng không bị thu hồi.

Một đường vào Quan Tây, rừng sâu núi thẳm, người thủ sơn cũng thay đổi.

Trong sách sư môn, Tiêu Vân Chước sắp xếp đám người Nhan Vô Giác, nhị ca, Oanh Nhứ... Thậm chí còn có đại phu trong môn bị Cổ thần y thiêu chết năm đó cũng ghi lại, thi cốt của sư phụ cũng được vận chuyển về, an táng ở trên hậu sơn sư môn.

Quả nhiên hồn phách của nhị ca đã khỏe mạnh.

Tiêu Vân Chước ở trên núi ba năm, sau ba năm lại bắt đầu du tổn bốn phía, mời chào môn đồ.

Những người có số mệnh long đong rất nhiều, nhưng cũng không có mấy người phù hợp yêu cầu.

Hồn phách của Tiêu Văn Việt bị nhốt mười tám năm để trả ân, lúc đi ra còn có chút ngây ngốc, chẳng qua sau đó càng ngày càng tỉnh táo, cũng bắt đầu phiêu bạt khắp nơi. Dù sao hắn cũng phải thu đồ đệ, không thể để cho mình một thân tâm nhãn này lại bị uổng phí.

Tiêu Vân Chước cũng đã về kinh thành mấy lần, nhưng phần lớn là hoàng thất hoặc là Tiêu gia có đại sự phát sinh.

Nhưng đến khi tân hoàng đăng cơ, Tiêu Vân Chước lại bắt đầu thu nhỏ lại cảm giác tồn tại của mình.

Bây giờ quốc vận của Đại Ngụy vẫn rất thịnh vượng, trình độ chỉnh thể của Ti Thiên Đài tăng lên, những chuyện quốc sư phải làm thì nàng đã làm đủ rồi.

Không biết là đến năm nào, trong kinh đã có lời đồn, nói quốc sư đã qua đời, hoàng thất còn ra dáng truy phong Tiêu Vân Chước một phen, rất nhiều từ ngữ vinh quang rực rỡ đắp lên vinh quang của nàng.

Mà lúc này, Tiêu Vân Chước vẫn đang nhìn vị môn chủ kế nhiệm mà mình vất vả lắm mới tìm được.

Đôi mắt đen láy của tiểu nha đầu đang nhìn chằm chằm Tiêu Văn Việt bên cạnh, hai người vừa mới ầm ĩ một trận, Tiêu Văn Việt rất thích nuôi hài tử, vừa nuôi vừa chơi.

“Sư phụ, Việt sư bá ức hiếp người, hắn tìm ác quỷ tới ăn ta!”

“...”

Một quỷ một người, đây đã làm lần thứ năm mươi tám ầm ĩ với nhau.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Vân Chước chỉ cảm thấy khi còn bé nàng có thể sống sót, không phải vì nàng mạng lớn, mà là khi đó nhị ca còn quá nhỏ, cho nên dù có thông minh sớm cỡ nào thì cũng hơi ngốc, chỉ biết tìm cách nhét đồ ăn cho nàng.

Nếu giống như bây giờ... hoàn toàn coi nàng thành một món đồ chơi, vậy có thể nàng sẽ không sống được đến lúc biết đi.

“Nhị ca, ngươi xem, thụy hào của ta đã phong rồi này.” Tiêu Vân Chước đưa tờ giấy trong tay cho hắn xem.

“Nếu hiện tại ngươi lộ mặt, ngươi nói bọn họ khóc hay là cười mới tốt đây?” Giọng nói của Tiêu Văn Việt nhẹ nhàng bay bổng: “Ta nghĩ vẻ mặt đó hắn sẽ đặc sắc hơn một chút so với năm đó Văn Yến thấy lão tổ tới đón mình.”

Tiêu Vân Chước cũng cảm thấy thú vị, nhưng... cũng không thể

thiếu đạo đức như vậy...

Nàng đã từng đồng ý với Tiêu Văn Yến sẽ mời lão tổ giúp cậu, chẳng qua thật sự đến ngày đó, Tiêu Văn Yến lại sớm quên mất rồi.

Hồn phách từ trong bộ xương cốt già nua bay ra, ngay sau đó đã nhìn thấy lão tổ tông khí thế vô song, cho dù nhiều năm ma luyện cũng coi như công thành danh toại, nhưng ở trước mặt tổ tông, cậu vẫn chỉ là một đứa cháu trai.

Cậu run run rẩy rẩy đi theo lão tổ tông của mình.

“Chết thì chết thôi.” Tiêu Vân Chước suy nghĩ một chút: “Khi còn sống nhìn thấy cảnh tượng sau khi chết, ngoại trừ quỷ, ta cũng có thể tính là độc nhất vô nhị.”

Tiêu Văn Việt nhìn Thần Ẩn Môn này, trong ánh mắt sớm đã không còn lệ khí khi còn sống.

Phong cảnh nơi này rất đẹp.

Trong môn cũng náo nhiệt, mấy năm gần đây tìm được những tiểu gia hỏa này, mỗi một người đều rất nghịch phá. Từ trong những bóng dáng trẻ tuổi kia, hắn luôn có thể nhìn thấy quá khứ, phảng phất có thể nhìn thấy mấy huynh muội bọn họ một lần nữa sống lại.

Cả đời này của hắn, quả thật không có mong muốn gì khác, cho dù là vì người khác hay là vì chính mình.

Một đời trước khi chết, một đời sau khi chết, vậy là đủ rồi.

...

Ban đêm, Tiêu Vân Chước đứng đó, hồi tưởng lại cả đời của mình, cũng cảm thấy không thẹn với chính mình, không thẹn với sư phụ.

Quan Tinh Đài của Thần Ẩn Môn rất cao, cao đến mức dường như có thể chạm đến sao trời.

Ánh sao lấp lánh, yên lặng bình yên, lại lộ ra vẻ đẹp rực rỡ.

—— 《 Toàn Văn Hoàn 》 ——

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 693**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh